

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

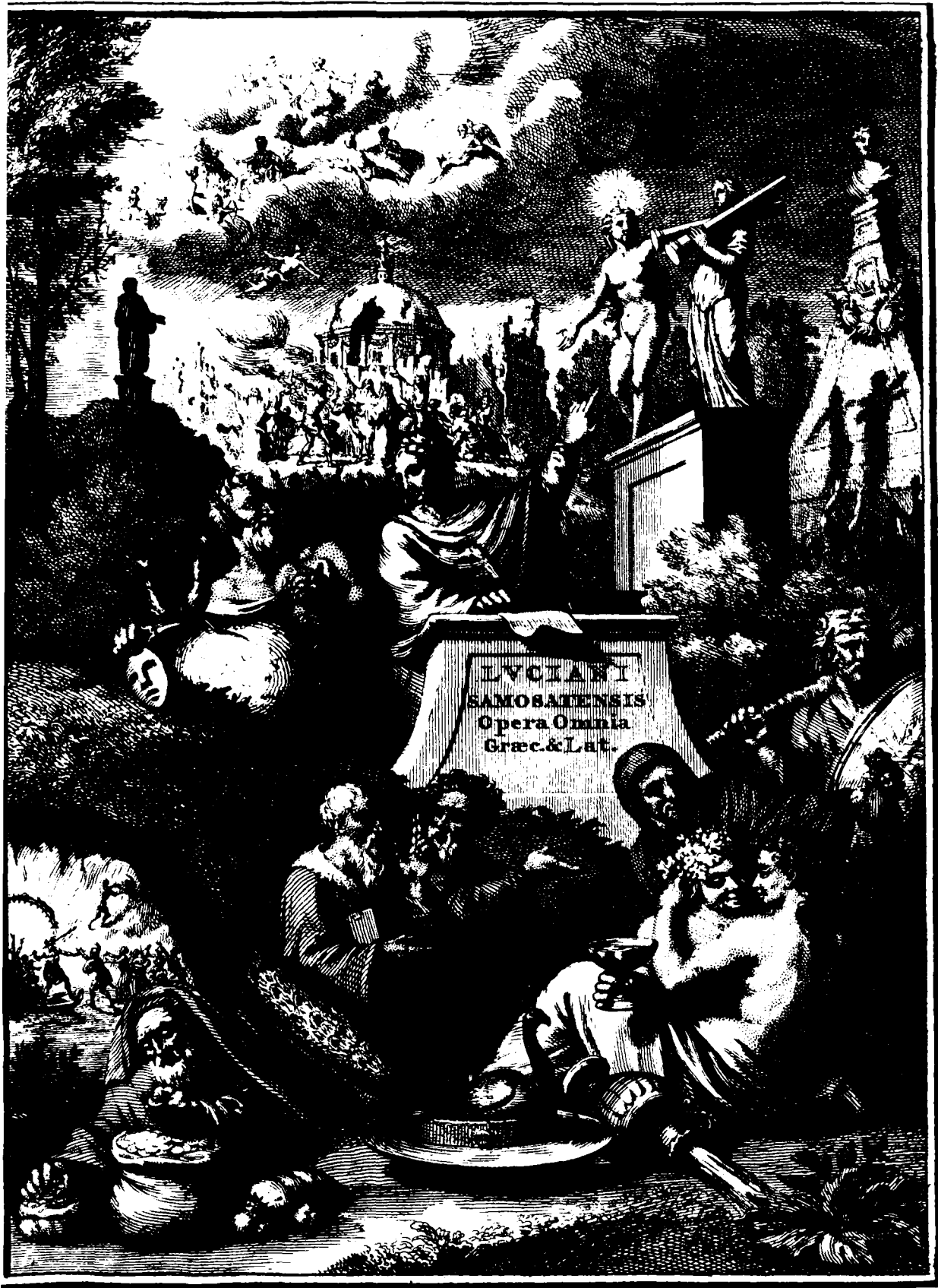

L U C I A N I
S A M O S A T E N S I S
O P E R A.
G R A E C E E T L A T I N E.

In Tres Tomos distributa.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
 Α Π Α Ν Τ Α.
 L U C I A N I
 S A M O S A T E N S I S
 O P E R A.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
 GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
 IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
 HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
 aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

T O M U S I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit

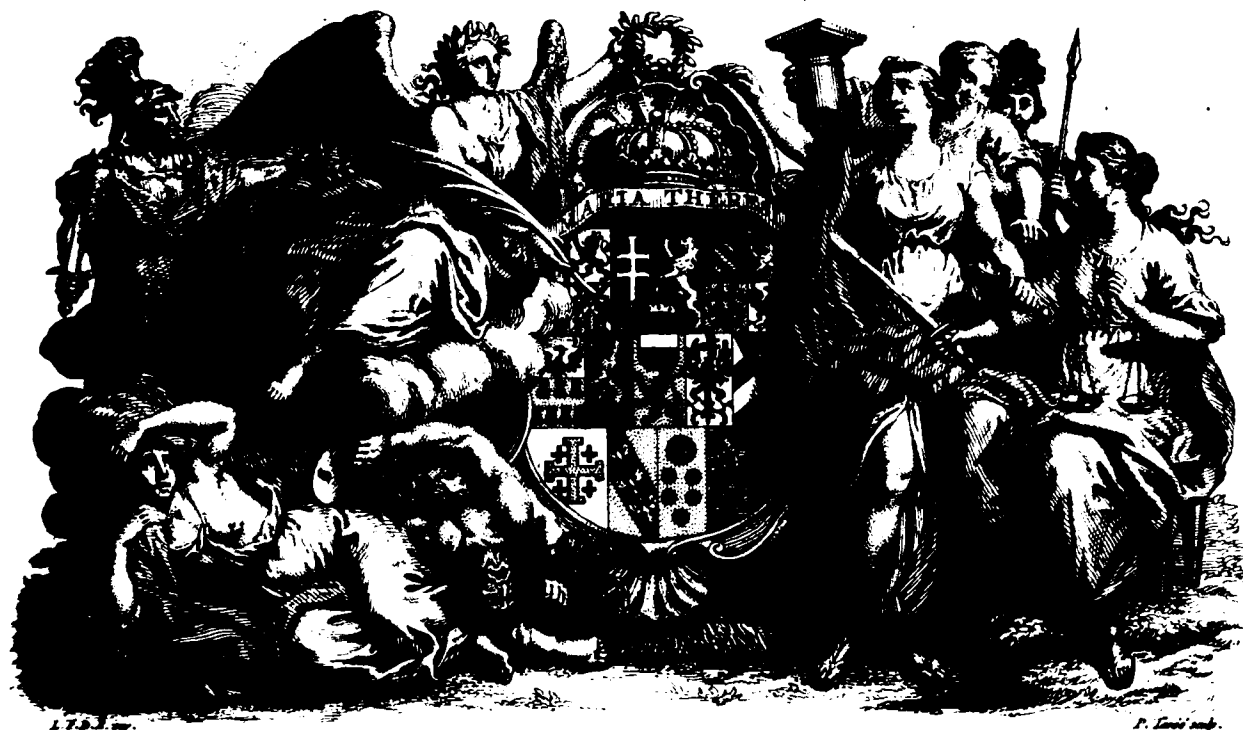
TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

A M S T E L O D A M I,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
 CIO IO CC XLIII.

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE; SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCSEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS;
KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE,
COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE,
PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c.
NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI,
MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

*ON indignabere, AUGUSTISSIMA
PRINCEPS, si maximas Tuas expeditiones &
illustrissima facta, quibus universae Europae oculos
men-*

DEDICATIO.

mentesque in Te convertis, aliquantum intexpellare audeam, MAJESTATITUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

*Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo prae-
celso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiat eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.*

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

DEDICATIO.

*notabilem hujus aevi aeram constituet , Augustaeque
Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit : veneran-
tur TE foederati , amant subditi , admiratur omnis ,
qua patet , terrarum orbis , laudesque ac prospera
vota undique in TE derivas ; hanc igitur da suppli-
canti veniam , ut in tanta TIBI certatim sua stu-
dia significantium turba non postremus numerer , qui
devotionem meam testantia prodam indicia.*

*Editio haec , quam obferre ausus sum , fructus est
laboris viginti annorum , magnaeque curae & sum-
ptuum : Complurium eruditorum meditationibus dita-
ta prodit , nihilque est neglectum , quo castigatissima
exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat de-
cus , TUUM, POTENTISSIMA REGI-
NA, praesidium , quo munita lucem felicius adspice-
ret omni jam splendore cumulata ; eo quidem Auctor
iste non videtur indignus , tanta pollens foecundi inge-
nii facultate , ac dicendi facilitate , ut plerorumque
priscorum philosophorum tectam sub sordido palliolo su-
perbiam , malosque mores & pugnantes inter se sen-
tentias , absurdasque vulgi de Diis opiniones false ri-
den-*

DEDICATIO.

dendo acrius traducat ac refutet , quam ventosi illi, quos odit , Sophistae , & clamosi Rhetores , subtilibus & anxie quae sitis argumentis valerent.

*Sed mitto operis praestantiam pluribus enarrare ;
Tua, SERENISSIMA REGINA , perspicacia , ut primum oculos in id conjicere vacabit , id ipsum dijudicabit solidius.*

*Utinam vere Regium Tuum , POTENTISSIMA REGINA , exemplum omnibus Principibus parem ad scientias & literarum studia amorem inspi-
ret , parem ad promovendas artes , & ad nobilem il-
lam aemulationem provocandos cives , industriam ,
quae ad regni ipsius prosperitatem haud leve habet mo-
mentum !*

*Quantam vero subditis pariter ac vicinis sibi licet
praesagire felicitatem , quando gloriosis REGI-
NAE fortissimae armis solio firmato , ac , divino ho-
norificae pacis beneficio , tranquillitate in cunctis Ejus-
dem ditionibus revocata , MAJESTATIS ipsius
potestas ad populi tantum felicitatem dirigetur , ad
Leges tuendas , tranquillitatem publicam conservan-*

DEDICATIO.

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

*cliens devotissimus
atque humillimus,*

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII PRAEFATIO.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est
est haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum opera-
rumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot
annis jam inchoatum, & forsân numquam ad exitum perdu-
cendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora
missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capi-
te in partem difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim
anno 1720. ejus edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTER-
HUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736.
ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est ad initium *Dialogi
de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetstenii ne insignes jam
factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium
vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis
ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festi-
nando compensaret. Verum quum post varios conatus, intermisso interim
per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum
inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab
tanto artifice, (quantis re vera est HEMSTERHUSIUS) exorsam detexendam,
idque ne concessio quidem ad praeparandum spatium, recipere auderet, famam
reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris su-
stulisse diceretur, adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit
omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut li-
buisse, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste *Plutarcho* in Πολυριλ.
T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum
tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel justiores erant detrectandi
causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est ob-
rutus; si vires, id est ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad prio-
rem editorem composita consideres, nemo illorum quos ad subeundas has vi-
ces sollicitatos scio, me erat infirmior; quare & ego tergiversabar initio, u-
tramque istam excusationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere numquam destinaissem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contemptio minus de successu sollicita, satisque jam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidissim nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam adnotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis dñu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, GESNERI ac SOLANI accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetstenio*, ejusque socio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non soleat rogare, *quam cito*, sed *quam bene*? necessarium tamen hic est commemorare quam parum temporis ad haec deprope-randa mihi fuerit concessum, adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissim; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensì absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxì. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam descripta fuere mense Octobri 1742. sed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis instructus & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haece. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscas lectionis servandis tantum alias prae-cel-

cellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excusa, an. 1503. quam utendam liberalissime concessit Clar. WESSELIINGIUS in edendo *Diod. Siculo* strenue occupatus; ejus margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum Ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Gesnerus* in conficienda versione usus erat, ejusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excusa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre est in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat, sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae designentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Basiliensem* utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De posteriore illa verum quidem est quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresse- rit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Basil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκελεύεται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκελεύηται. In *Philosp.* c. 36. f. p. 378. Edit. nostrae ἐπαντλῆν bene *Basf.* 2. ubi ἐπαντλῆν male *Basf.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Basf.* 2. bene ἐπιγᾶμενοι, quum prior male ἐπιγᾶμενοι. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in vers. Hom. ἔχει prior habuerat, altera ἔχου dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse, veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκόντι recte *B1.* haberet, altera ἀκόντι prave expressit, ne pluribus Lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe saepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam, non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones con-

qui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ea optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus)

Basil. quartam anni 1619. nancisci non contigit. Tertiā vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adjuvari potuerim, nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna inuenias.

Praeterea adhibuimus *Frankfurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehensam, nec vitiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmuriensem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Basiliensis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione adfirmat, „ se Graec., cum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „ proprio iudicio emendasse”. Et quamvis mallet indicasset ubi Codd. duobus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typhoteticis ita suam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemsterhusii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typhotetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui *ibid.* non subjectas, sed calci adnexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam Cl. *Graevii* editionem eo potius consilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui *ibid.* indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemsterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de consulendo *Dukero* ad Thucyd. *Davis.* ad Cic. & *L. Bos* in Obs. Crit. monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me jam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhaustiendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaeii miscell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expressum legitur, saepe respi-

spiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omisi , quae nimis puerilia videbantur , ut quando ad verbum *τένοντα* monet , id esse a *τάχα* , vel *ἀγαπᾷς* , a *ἀγαπίω* , & similis farinae ; interdum & ea , quae aliud agens in Luciano emendat ; sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Gujetti* , ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo , ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forsan nactus est exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves suas commentationes & conjecturas conjecerat , quas deinde describens auxit. Sunt enim *Gujetti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuisse popularium hujus querelam , quod ex aliis sua desumere amaret , vid. in *Miscell. novis Lips.* quae in forma minore prodire anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos* , *Horat. Vitringae* , & paucae *Maturini Veyssierii La Croze* , quae omnes rursus a me describendae non modo erant , aequae ac *Solani* illae supra jam commemoratae , sed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam adlegaret , & *Solan.* notas etiam suas ad *Juntinae* paginas adcommodasset. *La Crozii* autem commentationes serius nactus , a Tom. 2. demum inferere coepi , ceteras Addendis adjecturus , nisi easdem observat. ab alijs jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios , & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauserim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani testimonia , tam diversis paginis indicata jam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem , id quod aliquot milles contigisse facile credes , ubi *Cl. Jensii* notam , quae est T. 2. p. 481. sive ad *Imag. c. 22.* consideraveris , in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies ; *Solanus* quidem Lucianum adlegans saepius capitum numeros a se institutos quam paginarum expressit ; sed quum *Cl. Hemst.* ad medium usque Tomi I. capita aliter dispescuit , in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit , accidet interdum , ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin. c. 10.* id jam ex divisione *Hemsthusiana* est c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* distribuerat in capita 23. *Hemst.* in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a *Dial. de Sacrif.* ad fin. tom. ult. ex mente *Solani* dispescimus , ne opus esset singulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti sumus quae partem illam priorem spectabant , exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum juvenum praestantissimorum opera , primum *Theoderi Woertmanni* , qui olim gymnasium nostri coryphaeus , jam in caussarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renunciatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsân mastrandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSI Lectionibus Lucianeis inferui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Luciano jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissenfero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapsio ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet *πρίποδα* pro *τρίποδα*, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet *ιατρῆς* pro *ιατροῖς*. Alibi *ον* pro *μόν*, ubi manifestum est *μ* tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. *διοπότης* pro *διοπότης*, & ib. c. 31. *τολμόρων* pro *τολμώντων*, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem fervari posse in iis notandis, probe intelligo, plus enim ex uno antiquo & accurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis si-ve codd. si-ve edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero e-

mendationes invenias , de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio , inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes , si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames , corruptas interim lectiones ubique serves , nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui , in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora , vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit , id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit , E. gr. L. XI. c. 46. vf. 8. *ἔργον* *παῖρα* *εἰληφώς* in textum recipiens sine auctoritate , pro vulgato *ἐργὸν* &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet , nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur , at parva literarum imo unius literae , syllabae , accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. *Καρδιανός* praeunte *Sol.* dedi , contra Codd. & Edd. quae *Σαρδιανός*. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi , ut *θέλω* pro *θέλη* reciperem , quia res ipsa clamabat , verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidit in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato *εἰκὸς ἔτι*.

Ἀφεικίον in *ἄφυκλον* mutavi paullo post , sine Codd. & Edd. auctoritate , sed exemplis Luciani.

Αὐτῷ bis dedi pro *αὐτῷ* , in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi , quoties opus erat , nihil in his fidem librorum exspectans. *Ὀνομάζων* excudi curavi pro *ὀνομάσων* , ex emendatione necessaria *Jensii* , in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro *ἔτι πόλειων*.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum , pro vulgata Edd. lectione , *ἀπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον*. T. II. I. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris , quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate , pro absurdo *ζῶντι* , praeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτία item pro *αἴτια* , *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inferui jubente *Solano* , sine alia auctoritate , ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τὴν Βριόως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato *ἡ τῇ* - - ut Latina versio congrueret , quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτερα ψυχὴν σκέπτουσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro *καλλίω καὶ ἐρασμιώτερα ψυχὴν σκέπτουσα*.

Αὐτὸς inferui ex uno Cod. O. *Jon. Conf.* c. 3. ubi Lector iudicet , anne sic longe melius procedat oratio ?

Πεπαρόδηται admisi sine auctoritate , pro *πεπαρόνηται* , *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ἔπὶ τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἐδὲ φιλόπον^Θ ὦν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδότας pro δεδότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόνας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accusf.* c. 16. quae erat: κατὰδόμεν^Θ, ἔωθεν εἰς ἰσπέραν μεθύων αἰὶ, ἔχραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui non in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ἔ dedi *Tom. III.* in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συμπλοῖσθαι dedi pro συμπλ-- eod. *T. III. Philosf.* c. 12.

Ἐπικλειοῦσθαι revocasse pro vulgato ἐπικλειοῦσθαι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philosf.* c. 36. f.

Βορῶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ἵπὸ τ'δρομίων γίνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ἔπὶ τ' — idque tamen necessario, quia ἔπὶ jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματ^Θ ἀγροικὴν restitui pro πράγματ^Θ ἀγροικὴν, in *Mort. Per.* c. 3.

Tēto quod vulgabatur, diremi in τῷ τὸ sine *Codd.* sed belle monente *Fabro*, *ibid.* c. 20.

Συμξελίξασθαι scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξέλλεξασθαι, in *Epist. Sat.* c. 28. med: *Ibid.* συγκεκατημῶναι jubente *Solano* reposui, pro vulgato συγκεκομῶναι.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἔκτισῆς ἀξίας in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γ' χρησφύγιον θάνατ^Θ rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde, nam ἔστι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμεως etiam restitui pro εὐχνημόως, ut metro-Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἐδὲν χεῖρον reponens ex *Cod. L.* in *Cyn.* c. 4. pro ἐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in *Parisi*nae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἐκλαυσε δακρυρῶσθαι reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum, pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἀπὼ cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτῇ. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero major erat mutatio faciendā, non usus sum pari audaciā, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἐγὼ τὴν ὁδὸν ἔστι re-
scripserat, pro vulgato ἐγὼ τὴν ὁδὸν ἵσμεν, idque deleta vulgata lectione jam con-
textui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer.
Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, et si
melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquiori-
bus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita
ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis,
quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere
mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam
lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancā vertendo ad-
juvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc
est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti
T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab. ἐκπνους relictum est in ver-
sione, licet ἐκπνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita re-
vocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum, quod non raro contingit. Ita
& encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum
ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguīs
non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγος τις, nec ἀλλό τι, sed
ἀλλό τι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari,
sed iubentes ὅτι σὺ scribere, non ὅτι σὺ. Verum postea animadvertens Edd.
antiquissimas, interdum & Codd. per saepe tamen ita duos acutos jungere,
encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus
est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edi-
dit ὅτι μοι, ibid. §. 6. ὅτι τινος. Rursus §. 10. ἀλλό τι & ἐκ τινος, ac
saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non
adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἀλλό
τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis le-
ctorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem.
Harmoni bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idem
„ que dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato,
„ vel penitus amisso; puta δὲ ἔστι, vel δὲ ἔστι, vel δ' ἔστι, & quae sunt hujus-
„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri-
„ ptiores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu
„ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praefer-
„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se-
„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne ni-
„ mis curiosus videar in re nihili: permissio interim aliis iudicio suo, si quan-
„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiasten Luciani accentum in ὅς & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὅς τε ὅς τε, ὅς τε ἔτι ἐκέτι, ὅς τε ὅλως ὁλόλως, μὴ δὲ μὴ δὲ, μόνον ἢ μονονόν, τοὶ γὰρ ἢ τοιγαράν, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ἢ ὄντινῃ, τῷ τ' ἔτι τῷ τ' ἐτι, δὲ δὲ δὲ, γ' ἢ γ' ἢ, & multis aliis.

Addo ἡμῶν, quod *Fl.* in Luciano ἡμεῶν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴ δὲ volui initio observare differentiam; sed comperi deinde id esse ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὴ δὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id persaepe sejungat. Addere possem ἐπιμνησκον, quod jungunt Edd. sed *Fl.* separat, vid. quae *Hemsterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀγῶν quod *J.* amat, ac ταῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἅλλα *Junt.* fere semper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἅλλα. Eadem καλῶν τε, & κύων τε, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονῇ τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τε etiam in καλῶν τε & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemsterh.* fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu ὅς μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit ὅς μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Vossianum* codicem conferendo, quem & ipse oculis subjicere volui, sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susceperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen qui *Clericus* in epistola ad *Graevium*, quam huic praefationi subjungam, de sua cura majora praedicet quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera; etsi enim ab Viro perito sedulo est correctā, ante quam ad me specimina transmittentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram

fram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praezum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit, hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint, pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subjungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea rejicienti quae subinde in notis promisi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisset, scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae *Hemsterhusius*, se illam vitam conscripserum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & *Clar. noster Gesnerus* eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnas. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Quum vero copiosissimus ille tertius Index jam plane confectus sit, promisit bibliopola se eum quoque statim praelo subjecturum, ut primum fenserit eum eruditorum votis expecti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi *Wetstenius* noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Luciani vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones usui esse queat; hunc enim majore cura quam reliquos compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive

capita simul addita reperies, ut numquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adjuncta gratus adgnoscat, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni cto id cc xliii.

Et si mox subjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari, exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; sed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, *Par. Bas.* &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium faceffit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda, licet per A. *Amstelodamam* denotat Hemst. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A1. A2. satis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amst.* non bis est excusa. Ita varietates *Aldinae primae Wesselinganae* semper sic notantur, marg. A1W.

MOSIS SOLANI SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendose.

2. (post numerum) *mediam paginam* significat.

i. *initio paginae*.

f. *finem, sub finem*.

— Deest (At cum litterae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.

Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones*.

B1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.

Coll. *Collectanea Galaei*.

W. *Wittianus Codex Ms. a Jensio collatus*.

M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.

P. *Poli* (Card.) *cujus collatio penes Perizonium*.

Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata*. i. e.
Edit. Fl.

L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem
hi collati cum edit. Ald.

W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum Luciani.

r. Recte.

V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Masson collatus. In Scholiis
Codex Vossianus.

O. Ms. *Oxonienfis* vel Ox.

marg. A1W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. designatur	J. Br.	Jacobus Gronovius.	J. G.
Gilbertus Cognatus.	G. C.	Joannes Clericus.	J. Cler.
Joannes Bourdelotius.	J. B.	Joannes Jensius.	J. J.
Theodorus Marcilius.	Th. M.	Ludovicus Kusterus.	L. K.
Lambertus Barlaeus.	L. B.	Lambertus Bosius.	L. B.
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.	J. P. a G.	Horatius Vitringa.	H. V.
Tanaquillus Faber.	T. F.	Jo. de la Faye.	J. de la F.
Franciscus Gujetus.	F. G.	Eduardus Leedes.	E. L.
Aegidius Menagius.	AE. M.	Moses du Soul, (five Solanus)	M. du S.
Adolphus Vorstius.	A. V.	Maturin. Veyssi. la Croze.	M. V. la Cr.
Jacobus Tollius.	J. T.	Tiberius Hemsterhusius.	T. H.
Joannes Georgius Graevius.	J. G. G.	Joannes Matthias Gesnerus.	J. M. G.
		Joannes Fredericus Reitzius.	J. F. R.
		***	M. DU

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in

Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*1535. Juntina Gr. scribitur *J.*—— Hag. 2. Gr. *H2.*1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*1546. Francofurtana Gr. *Fv.*1550. Veneta 2. Gr. *V2.*1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*1563. Basil. tertia, *B3.*1615. Parisina Graeco Latina. *P.*1619. Salmurienfis Graeco Lat. *S.*

—— Basil. 4. Gr. Lat.

1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst. & A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (Nº. LVI.) continet hosce Luciani libros.

Διαλ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκπ. (deest folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Ἀδύ.	154.
Εἰχ.	155.
Ἐπιστ. (de industria omissa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναλ.	174.

II. — (Nº. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.*
cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*III. Bodlejanus Nº. E. 2. 16, *Dialogos Mortuorum* non plures
quinque.

I I E N S I U S.

I. [Nobiliss. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi eum esse satis antiquum. 1°. numquam litera i subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γῶν, ὅταν, ἐπειδὴν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' ἐν ὅτ' ἀν ἐπεί δ' ἀν &c. Tum ζῶα non ζῶα. πρῶην non πρῶην. Littera B. scripta est u. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρθ.	Ἡσιδ.	De hoc ipso Codicē vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σχv.	Ἀστρ.	Ἰ. κλ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἐρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Ms. Cod. in Jensiāno codice erant annotata, in hunc meum a me sub nota W, transumpta sunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei & Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mss. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse, scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Joh. de Wit, quo defuncto, emtus est a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti possidet. Codicem hunc Ms. nunc vir egregius, Lucianique studiosissimus Bridges J. C. Angelus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut altera voce, compendiis; ut θ-ς, π. & α-ς, pro θεός, πνῆμα, ἀνθρώπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur u. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde patet recentioris esse aevi.

*** 2

Con-

Continet autem opuscula Luciani sequentia, hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est	8. Μιδ.	Ξτ.	15. Έρωτ.	ογ.	
2. α. μιδ.	Ξ.	9. Γυμι.	Ξζ.	16. Υ. ειπ.	οδ.
3. Αρμ.	Ξα.	10. Συρ.	Ξη.	17. Αποφρ.	οε.
4. Ησ.	Ξβ.	11. Όρχ.	Ξθ.	18. Έρμ.	ος.
5. Σκν.	Ξγ.	12. Λεξ.	ο.	19. Πρ. λ.	οζ.
6. Συγρ.	Ξδ.	13. Εύν.	οα.		
7. Διψ.	Ξε.	14. Ατρ.	οβ.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuris, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ πρῶτον τὸ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Definit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.

deme 46. qui periere.

habebis 17. quaterniones superstites.

qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis, efficiunt. 102.

17.

272. pag.

aufer 4. pag. laceratas,

habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non existisse spuria quaedam, numero 14. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\rho. \\ \mu\iota\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\iota. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessabant.

Scho:

Scholia quamvis sint aliquando evanida ; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint ; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, prae loque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.	Ἐπιτ. χρον. III. 401.	Νιγρ. I. 37.	ALPHAB.
Ἀλεξίρ. Tom. II. 702.	Ἑρμ. I. 739.	Οἰκ. III. 190.	Ἐταιρ. Διαλ.
Ἀλεξ. II. 207.	Ἑρωτ. II. 397.	Ὀν. II. 567.	Α. 299.
Ἀλλ. I. 176.	Ἑτ. Δ. (vid. Δ.) 350.	Ὀρχ. II. 265.	Γλ. III. 280.
Ἀκαχ. v. Γυμν. II. 883.	Εὐν. II. 247.	Παρασ. II. 836.	Δ. ib. 301.
Ἀναβ. I. 570.	Εὐχ. III. 626.	Πατρ. III. 229.	— 319.
Ἀπαιδ. III. 99.	Ζ. ἐλ. II. 642.	Πεντ. II. 922.	Ι. 310.
Ἀποκ. II. 159.	Ζ. Τρ. II. 838.	Περ. III. 325.	Κ. 289.
Ἀποφρ. III. 161.	Ζευξ. I. 87.	Πρ. λ. I. 23.	— 292.
Ἀρμ. I. 850.	Ἡλεκίρ. III. 82.	Προμ. I. 185.	— 322.
Ἀσρολ. II. 360.	Ἡρακ. III. 831.	Πται. I. 724.	Λ. 315.
Β. σρ. I. 540.	Ἡροδ. I. 240.	Ῥητ. III. 1.	Μ. 281.
Γυμν. 263.	Ἡσ. III. 204.	Σκυ. I. 859.	— 284.
Δημ. III. 490.	Θ. Δ. I. 525.	Σολ. III. 552.	— 286.
Δημων. II. 374.	Θυσ. I. 751.	Συγρ. II. 1.	— 295.
Διαβ. III. 125.	Ἰκαρ. II. 751.	Συμπ. III. 418.	Τ. 308.
Θ. ἀλ. I. 204.	Ἰππ. III. 66.	Συρ. III. 451.	Χ. 303.
Ἐν. δ. I. 291.	Ἰτ. { a. II. 70.	Τιμ. I. 98.	
Νεχ. δ. I. 328.	{ b. II. 104.	Τοξ. II. 507.	
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.	Καλαπλ. I. 620.	Τραγ. III. 643.	
Δικ. II. 791.	Κρον. III. 385.	Τυρ. II. 141.	
Δ. Φων. I. 83.	Κρονοσ. III. 393.	Φαλ. { a. II. 187.	
Διον. III. 74.	Κυν. III. 539.	{ b. II. 201.	
Διψ. III. 234.	Λεξ. II. 317.	Φιλοπ. III. 584.	
Δρακ. III. 365.	Μακρ. III. 208.	Φιλοψ. III. 29.	
Εἰκ. II. 458.	Μιαθ. I. 651.	Χαριδ. III. 618.	
ὕ. εἰκ. II. 484.	ᾱ. Μιαθ. I. 704.	Ψευδ. III. 552.	
Ἐκκλ. III. 527.	Μυια. III. 91.	Ωκυπ. III. 664.	
Ἐνυπ. I. 1.	Νεχ. I. 455.		
Ἐπισκ. I. 487.	Νερ. III. 636.		

Codices Vaticani Mss. quos inspexit Vir Cl.

JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur xi. seculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.

γ. Ἰππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ς. Ἡλ.
ζ. μνία.
η. Νιγρ.
θ. Δημων.
ι. αἶκ.
κ. Μακροβ.
ις. α. β. paucis Schol.
αλφ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεξίρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
Θυς.
ἀπαυδ.
ἐνυπν.
ωξο.

Φιλοφ.
V. 2. κκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19.
{ ετ. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibusdam
aliis ab hoc discrepat.

θ. κρ.
μιοθ.
γυμν.
ρεκ.
ον.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
θ. ἐκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
ωτ.
ἀ. μιοθ.
Αρμ.
Ης.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
ωρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ἀκ.
* πρὸς Ἀριστίδην.
Κυν.
κερ. δ.
ἐν. δ.
θ. δ.
Desunt igitur:
{ ετ. δ.
{ δρακ.
{ ὕ. εἰκ.
{ Νερ.
{ παρ.
{ πενθ.
{ ρητ.
{ Φιλοπ.
{ &c χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστίδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice E. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξάνδρ. ἐπισκοπος Νικαίας τ̃ κα-

τα Βιβλία μετα Ιακώβ τῷ φίλῳ ἀδελφῷ καὶ μετροπολιτῷ Λαριση. Eadem manus ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετα Θεόδωρου Διχαίου τῷ ἡμῶν ὑπηρετῶν. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξάνδ. ἐπισκοπὸς Νικαίας ὃ ἐν Βίβλῳ μετα Ιακώβ τῷ ἑμοφύχῳ ἀδελφῷ καὶ μὴ ἀρεῖας τῷ πρώτῳ μ. τ' κατὰ δρμ. τῷ Βουλγαρίῳ, ἰδύσαντ' ἀκαλῶμασιν ἀποστράντ' καὶ οὐ μεν αὐτῇ καὶ τοῖς κτημασι δόντ' ὅλῳ. f. 124. E. A. — ε — N — τῆς πρὸς τῇ Δοκανίᾳ μετα Ιωάνν τῷ ὄντι τῇ ἀδελφῇ Κηδεστῇ. Alibi f. ut supra, μετα τῷ οἱ μαμῆλε... συνεπὶ καὶ συνεπὶ καὶ ἀδελφῷ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit α Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δρακ. videtur xv. saeculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. I. Clerici & I. Vossii ex Remonstrantium

Bibliotheca Amstelodami mecum communicavit Cl. J. J. Weistenus.

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D.

Ioannes Clericus.

Quod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam causam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitatos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere, neque enim exiguo opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis stercente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura, Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non expectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam in emendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφων in sua transtulerunt ἀπὸ γράφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exem-
pla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati *εὐτοχίαν* suam ostendere poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumpti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; expectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c. (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa afflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus uercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secunda occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.

IO. FREDERICUM REITZIUM
 VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE
 IO. MATTHIAE GESNERI
 E P I S T O L A.

ONITUS ab ornatissimo viro Wetstenio nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; jam prodire tandem gestire Lucianum, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, conjecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abjeci illud consilium, cum observarem, quanta tu, Vir Doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere juberet *ἐργαδιώκτης* noster Wetstenius. Ne tamen plane *ἀσύμβολος* ab hoc velut primo missu dapum Lucianearum discedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipso Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim jam, de Philopatride etiam justa disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse Lucianus, Sophistici.

IMAGINES totum, quantus est, Lucianum spirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosi, non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut *παρωδία* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Ionismi affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observa-

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venire. Has ad te mitto, in-textendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo huius ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demotheſtis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoëniſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis, sed ipsum quoque genus dicendi cumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculam facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vitæ ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda falsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Volumus ergo interpretationem nostram Lucianae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus, sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contextu, cum argumentis si ubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metuere-mus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnorianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatae non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus MOSES SOLANUS commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereff, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sine de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti s. Actione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnasiis T. II. p. 889. nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui secundum jam Tomum implent, plerisque, potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscripsit vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel jam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, de qua T. III. p. 511. seq. convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, Doctissime REITZI, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & pene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium: nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe rejectum, non sine moriuncula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum *scriptorum rei rusticae*, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, ejusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito suo clarissimi Patavii MDCCXL editum, cui titulum praescripsit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epistolis LXVIII. comprehensae & tabulis plurimis ornatae*. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipsiensi rusticorum auctorum editione*. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem maiorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expostulatio cum Appio, *Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale.* — *Quare potes* — *genus hoc totum orationis tollere*. Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil esse dictum*, (nihil dici posse de epistolis tuis) *putas?* cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnosceat, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipse fatetur*, mitigaret potius privatis literis, & ut potens est herbarum, catharticus quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, si vera sint illa crimina, si ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosius fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, quam solemus loca scriptorum quae designamus accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi: sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cu-

jus

* P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Gelsnerum pertinere.

jus non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem loca ita laxè uti dixi, designata, ex praesertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro milleis *καλοπράμασι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scurica transmittèrent. Ingrati enim profecto animi est & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniusque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederae. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae jam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen Pontederae: sed us in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere, parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto jacturam sentiant, si aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae thesauris detrita ditescere. Nam quod objicitur, „Nostra (*i.* Pontederae observata) ut abdita essent, neque lucem, „si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „disperfit inhonora atque abscondidit”, illud movere cum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus fuisse. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem majusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v.g. in Julio Caesare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni jussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederae, lucubra-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset Vir Clarissimus, a lactis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein „ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversumculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sictores* „ *res* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, fatis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origas* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Policiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri potest : neque meum est praestare quidquam , praeter hoc , quae HENRICI BRENKMANNI studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt , ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. „ Nemini persuadere „ poterit Gesnerus „ , de Marani sententia , quam a parte probat Pontedera , „ ea se invenisse primumque excogitasse , quae a Pontedera Lipsiam missa in- „ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somnia- „ vit unquam ? Quis de Catonis libro , Catoniana omnia essent an contra , a „ quo est ante Pontederam ostensum ? Quis de Columellae volumine *de ar- „ boribus* inscripto ea , quae tu collegisti , meditatus est ? Quasi vero mirum „ esset duo homines ab ingenio & literis non destitutos , hoc agentes diligen- „ ter , cum eadem subsidia habeant , videre idem. Quin ille ipse veri character „ est , si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam „ ivisse , apparebit , si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspi- „ cere & inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De Crescentio , ut „ bona fide & quasi testis circumspectus agam , non ausim post xv. annorum in- „ terrvallum , neque dicere , neque negare , primam illius notitiam a me deberi „ vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc scio , me in Bibliotheca quam cu- „ ram Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum , cujus in Catalogo rusticis „ praemisso mentionem feci , in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis „ & Palladii mentionem , & ipse satis otii non haberem , dedi librum Io. Ro- „ DOLPHO ENGAVIO , discipulo tum meo , jam Antecessori apud lenenses prae- „ clare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentio- „ nem videret fieri , locum ipsum diligenter quaereret , & quo libro , capite , „ particula inveniretur , scriberet in margine libri , verba autem ex illis sumpta „ subductis lineis signaret : quod alacriter , ut erat ardens , si gratificare mihi „ posset , ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos „ praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Biblio- „ theca Vinariensis ; vivit autem , & diu , quaeso , vivat ipse ENGAVIUS , quem „ mendacii mei conscium habere nolim. De Catone , & Columellae libro qui „ potuit me fugere , nisi peponem pro corde haberem ? qui familiariter per plu- „ res annos in illis versarer , qui in Lexicon illud rusticum referrem illorum for- „ mulas , qui componerem hinc scriptores inter se , hinc secum ipso unumquem- „ que , hinc omnes cum Plinio : qua in re meis me oculis usum , docet ipsa illa „ allegandi ratio , qua nemo ante me usus est , ipsa illa adscripta loca parallela „ demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari , tanquam vide- „ rim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro : sed stupidum me pu- „ tarem , & obtusum , si non vidissem Catoniani libri hinc defectus hinc inter- „ polationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante „ nos haec non viderunt , non ingenium illis defuisse puto , sed hoc , quod in „ praefatione rusticorum memoravi , quod desultoriam nimis operam navare so- „ lent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt „ cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu REITZI praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquit? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te „ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat.” In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi REITZI, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum REITZI, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. Pontederae, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inferantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

be-

bene gestam ipsi debetur. Quin acerbioris & contentioris omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio & industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, demuncio.

Verbum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum *quaesivisse* in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abesse mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar, nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, *peccata*, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat quam profitemur humanitas, *texisse*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alique acerbam etiam censuram in scripta a me exercent, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor, nunquam, ubi de hisce agitur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam offenderit. Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τῦτο ἐλέγξαντι, ὃ ἀνελόντι δὲ μὴ ἔτιος ἔχον, καίτοι φίλα τὰ ἄλλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius, cum mihi conscius sim quanto laudem illam studio confectus, non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat, quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de consilio* meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare injustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Caeterum apud te ista disputata, REITZ humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, Vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiare.

Göttingae xv. a. Kal.
Febr. c13 id cc XLIII.

LECTO.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

U M primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctia peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore quae poteram adtentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad paginam usque 525. & finem *Ἐπισκοπεῖται* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem consecrari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorreere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quam fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod IO. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpositus, literis ad me datis ea perscripssisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse confectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba ejus ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπει-
 δὴ γὰρ πᾶσι ἦδη ἦν, ἐν ᾗ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδείματα, συνεβουλευμένη τοῖς ἐπιτηδεύουσιν,
 ἢν τινα αὐτῇ τέχνην δοτέον. qualia sunt in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius con-
 ferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noster ἦδη πρότερος ἦν, annum egisse
 quartum & decimum manifestum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos se-
 cuti Proculiani tradiderunt, observante *Merillio* Obf. I, 22. id enim aetatis studiis libe-
 ralibus vacabant. pueri, ut intelligi potest ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ce-
 terum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantissi-
 mae *Jo. Maith. Gesnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum lite-
 rarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabas cum amicis, quid me tan-
 dem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσκειν velut*
L. 12. D. de Leg. & Fideic. ut cum haeres artificium doceat, unde se tueri possit: & mox:
staret, quod potissimum artificium haeres docere eam sumtibus suis debeas. Neque aliter in
 principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non institutus modo libe-
 raliter, sed & mature manutissus est.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μέγιστα εὐδοκίμος] Simillimum mendum apud *Snidam* in Μεσομήδης Κρή,
 λυμυδς, γεροντς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνῳ, ἀπελευθερὸς αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μέγιστα Φίλοις. Lege: καὶ
 ἐν τοῖς μέγιστα Φίλοις.

P. 28. b. Epigramma venustissimum, cujus a me facta fuit mentio, non est, nec per
 temporis, rerumque memoratarum rationem esse potest *Callimachi*. Bacchylidem aut *Simo-
 nidem* vetus Codex, teste *Rich. Bentleio*, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tri-
 buendum, si *Stephanum* sequimur in Ἀκαμαντίῳ nam quod ait, καὶ Φυλῇ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀτ-
 τικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιότα] Nunc lectionem, quam ferri posse dixi,
 conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit
 praestantissimus *Gesnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis scribendum pro *Agatharcsides*.

P. 71. ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς σφετέρως ἀληθείας] ἵνα illud ἐκβατικῶς positum hoc sensu: Ve-
 rum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate.
 Hanc *Jo. Maith. Gesneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lecto-
 re communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ ῥέξ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud
Ηατροκρατῖον Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti ejusdemque fratris desiderio
 contabescentem Φθινύδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quicquam obstat, quo minus pari modo
 dicatur βῆ, τῇ ῥέξ λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεισθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.*
*c. XXX. τῷ αὐτῷ βῆ κατέσχεμαι Lucian. Διαλ. Νικρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πλάτῳ in Bacch. Li-
 ban. Decl. IX. p. 348. C. τὰντὸ πέποιθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγέσσαι οὐ δύναται μέ-
 νειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79. Ἡμῶν γὰρ καταγελάτε, ὅ
 Σκῆσαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμεῖς δὲ θεὸς λαμβάνει νῦν οὗτος δὲ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελά-
 βηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαινεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse
 sollicitandam nunc existimo; praesertim quod colorem a *Plaiome* traxisse Noster videatur,
 cujus hic est locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ
 λέ-
 γεις, ἀλλὰ θεὸς μόρῃ καὶ κατακωχῇ ὥσπερ οἱ κορυβαυτιῶντες ἐκείνου μόνον αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὕψους,
 δὲ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν
 δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit visa, ut obortam inde difficultatem a*

Ja-

Ἰαμβλίχῳ sibi voluerit expediri: τῶν ἐξεταζομένων ἔνοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἀδουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαυτιζόμενοι, καὶ οἱ τῇ Σαβασίῳ κήτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες ille autem quid responderit, vide de *Myster.* p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητρύζοντες propria ratione τῇ 'Ρέῃ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste *Arriano* apud *Eustath.* ad *Dionys. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ 'Ρέῃ, καὶ πρὸς Κορυβάτων κατέχονται in *Philostrati* Ep. XV. οἱ τελοῦμενοι τῇ 'Ρέῃ μαίνονται πληγύντες τὰ ἄτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ 'Ρέῃ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicitur potest, quam bene sit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* restituit in *Agam.* v. 688. *Quae turritas turba parenti Pellora rauco concita buxo Furit, ut Phrygiunt lugeat Aetia.* Non aliter τῇ Διονύσῳ μαίνεσθαι *Heraclit.* apud *Clem. Alex. Protr.* p. 30. Διονύσος, ὅτε μαίνονται καὶ λιναῖζουσι. *Pausan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕπερον, ὅσαι τῇ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κίρνεσθαι τῇσι παρθένοις τῇσι ἐξ 'Τριεβορέων, τῇ ποταμῷ, in honorem virginum *Hypervoreatium*, *fluvii*, rivi *sacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῇ Διονύσῳ τῶν ὄρνων κρούσασσι πρὸς τὴν χορείαν ἔντοι φέρονται adeundus etiam *Aetiaens* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὅπως αὐτῶν τῇ 'Ρέῃ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Ista ut clarius intelligantur, sic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant &c.* itidemque mox: post occupatas a *Cyro* *Sardes*; aut, si *maius*, sub initium *Olymp.* LXX.

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. *acuendum.*

P. 113. *Διαπαινεῖν*] Vide quae notavimus ad *Schol.* p. 372.

P. 142. ad *Schol.* n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* subijce *T. H.*

P. 167. b. ἀρμόξεσθαι. L. ἀρμύζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. *Gramm.* p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἀρμύζομενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίως τοῖς ἐπιούσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Smida*, retingi malit: εἰνὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πλεόνους κατάρσεις: sunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτίθεισι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucyd.* ad IV, 26. παρὰ πλὴν δὲ τὴν χώραν, ἢ κατάρσεις ἀναγκαίαις καὶ καταφυγὰς εἶρα τοῖς πολέμοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῇ ποτε, & additam huic vocolae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In *Phaedonis* initio p. 45. E. *Xanthippen* nominat ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicutam mixti, ἤνελθῃ παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σφακεροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ αἰεταὶ γυναῖκες ἀφίκοντο: & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπένειμι ἐκέλευσεν tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit *Socrates*, οὐχ ἦμιστα τοῦτου ἔνεκα τὰς γυναῖκας ἀπένειμι. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu major filius & μέγας *Xanthippes* est *Lamprocles*, quem bene restituit in *Epp. Socrat.* p. 57. *Leo Allatius*: sed monere simul debuerat, id nominis abiisse violatum librarii culpa in ἄμα *Τυρακλῆς*: nam illud ἄμα ex prioris syllaba *ΔΑΜ* conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem pejus ex *Myrto prima uxore sublatum* esse scribit: etenim apud *Xenophontem* *Lamprocles* *Socratis* πρεσβύτατος υἱὸς a patre commode monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, quum responderet 'Απομν. II. p. 432. v. 20. οὐδὲς ἂν δύνατο αὐτῆς ἀνταρκεῖσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne *Xanthippen*, ejusque notos mores designat? De duabus *Socratis* uxoribus quibus argumentis *Panaetius* pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariss. *Gesnerus* non opus esse arbitratu emendatione, modo meminimus ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: *Quasi vero opus esset longa oratione . . . nec satis foret sola capita exponere &c.*

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile detegit incogitantiam *Bourdolotti*.

P. 229. a. *Herodoti.* L. *Herodori.*

P. 237. a. *malim ἀρόμεος.* Adde: vel propius ἡμέτερος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum post *Εὐρυππίης* L. haec sunt adponenda:

b. *Ἀρη]* Ita sola P. Reliquae omnes *Ἀρη*, quod prave mutatum a *Bourdolotio*. Quam varie flectatur *Ἀρης* monet *Sylburgius* ex *Lastari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis idem in mentem venerit, vix dubitem.]* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque *Cl. Salmasius*. *Plin. Exerc.* p. 392. E.

P. 283. b. *Nandum, cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.]* Mutanda est, si *Servium* ducem sequimur ad *AEn.* III, 12. qui *Varronem* testem citat, ex quo praeterea legendum foret, *auto portum statuit.* Vide *G. Cuperi* Obs. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.]* Praeter *Lucium* meminit *Olympiodorus* historicus in *Phorci Biblioth.* p. 112. v. 14. & philosophus ad *Aristot.* *Μετaph.* I. f. 4. b. *Ταῖς τοῦς δὲ τοῦς τυφάνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλὰς ἀναπλάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὰς καὶ αἰσανίαν ἰδιωτικῇ ὀνόματι.*

P. 300. a. *nisi quis eruditior moretur.]* Moratur, atque adeo me paene retrahit *Dodgii* *h-mus Gesnerus* ita scribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτηνάς decere opinar copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articularis sedent acetabula.*

P. 339. b. *singularine libro &c.] Athen.* XIV. p. 641. F. *Δυναρχος ἐν πρώτῃ τῆς Τροφονίου καταβάσεως* unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum *Trophonii* volumen, inque libros plures divisum.

P. 356. v. 11. Non possum, quin cum lectore communicem, quas hoc de loco ad me scripsit elegantissimus *Gesnerus*: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πῖνι δ' ἐπιπινῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Duos quasi gradus facit, primo comparativum ἐπιπινῶς ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπιπινῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilior autem, quo est meracius.*

P. 358. a. *Illam tamen, si fallor, ab Archilocho sineseras Plato.]* Fallor: sumsit ab ipso *Critia*, ut loco diligentius inspecto manifeste patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Maest.* *Gesnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimem depellere a Luciano, quasi nesciveris Hannibalem Graece posuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εὐ μὲν τοῦτο, ὃ Μίνως, ἐνέμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τῇ Ἑλλην.* Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud sapientem essem. Ego *Luciani* patrocinium suscipi, ac quissime fero.

P. 386. a. *Ἀνώνως τοῦ Καρχηδονίου βασιλέως* *Periplus* inscribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. *Hannonem* vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius* *ducem* vel *imperatorem*.

P. 388. a. De *Hannibale* *Campana* luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de *L. Agr.* §. 95. deinde ea luxurias, quae ipsum *Hannibalem*, armis etiam tum iuvicium, voluptate viciit. *Marcellus* apud *Liv.* XXIII, 45. quo summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Cepham* *Hannibali* *Cannas* fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi praesentis temporis famam, ibi spem futuri exitum: quae non minus ipsam *Poenorum* ducem, quam milites petere videatur.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus* accipit similia, id est, consentientia & convenientia oraculo *Hammonis*. Mallet, si retineri debeat ὁμοία, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος nam paulo post, οὐδὲν ἰσμεῖς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀρμενίων προφῆται ἐλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usus utrorumque voluntari & κλεισθαι eximie declaravit *Priapus* Not. ad *Apul.* Miles. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen.* L. VI, 63. & *Plutarchus*.

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggestit *Jo. Matth. Gesnerus*: Non puto, inquit, hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus *Aristotelis*: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, sine me scire, id est, concede, ut ego melius quam quisquam sciam, & dicam adeo, quis fuerit *Aristoteles*, ut nostri, Das muß ich am besten wissen. *Morus* non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus jam impertit, sed a praeterita.

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de *Pythagorae* κύμῳ disputationem in *Miscell.* Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius quin felici conjectura . . . non dabit.] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάσθαι, quod ipse *quas-retinendi auctor* Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam paulo scripsionem constantem omnium, qui usquam sunt, librorum, ἀπετάσθαι, extensae sunt non in longitudinem dependentem, sed crassi pectoris intenuae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτάσσεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva, sive arcus circumscriptoribus collem illum extenditur, & fit recta; certe ad rectam magis accedit. Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτάσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublevari foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphici Epici* v. 45. ibique legitur, ἐπὶ τῇ. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδαμῆς.] Plane noster *Tiresias* cum *Simonide* sensit, cujus erat praeceptum παῖζειν ἐν τῇ βῆτι, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progyon. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, clathratam intelligere oportet. Κλειθρία dabit *Enagrios* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τῶν τῶν λεγόμενων σὸν κλειθρίῳ καθεσῶσι θυρίδας ἔτι καλῶτε pauloque post iterum κλειθρίῳ ibi *Langi* & *Christophorsoni* cancellos repudiat *Valesius*, & clathros mavult vertere. In *Onomastico*, Κλειθρία, rima: alii signatius januae rima interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in *Th. L. Gr.* nullo alio, quam hoc ipso *Luciani* loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλειθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata *Lacydae* historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* *Εὐαγγ.* *Προπ.* lib. XIV. τὸν δαιτύλιον κατήλυε διὰ τοῦ κλειθρον & saepius in proximis: ὅπου vocavit *Diogen.* L. IV, 59. Κλειθρίῳ paulo diversa potestate reperies in *Heron.* *Autom.* p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιβαμῆς. L. σπιβαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. ræcum. L. Græcum.

IOHANNIS BENEDICTI,

De sua Graeci Contextus, & Latinae versionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

P R A E F A T I O.

IRUM tibi videri possit, Amice Lector, me post viginti celebra Doctorum virorum nomina, recognoscendis Luciani scriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phrasim translationi manum admovisse: cum verisimile sit eos viros, sui temporis lumina, Graecam linguam ita calluisse, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caespitante, animo nunquam dormitante transfulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis specimine innotescentem, nihil melius praestare potuisse, quam excellentes illi interpretes praestiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ sit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego sane ingenue agnosco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praestantiam, quam neque suspicere, neque laudare satis possum: imo cui plurimum deberi sincere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda superstruant & addant: ita & mihi contigisse, ni fallor, iudicabis, ut via, editæ antehac metaphraseos beneficio, referata, plerisque in locis scopum authoris clarius & melius attingam. Occasionem exhaustiendi laboris istius obtulere mihi selectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & singulas sententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendosa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque satis locorum nonnullorum sensus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendabam: & sicubi mentem authoris melius reddere poteram, id sobrie quidem, & moderate faciebam. Post ea mihi succurrit, siquidem diversi diversorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, singulorum partem saltem aliquam attente examinare: quo perspicerem an Graeca Latinis apprimè responderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior esset metaphrastes, intellexi. Utque, quod sentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam foeliciter officio metaphrastæ fungum, sententias singulas ad verbum servata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus sim, quod melius redderem: imo potius ipsum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Erasmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda iudicavi, pauca quidem illa sunt, si cum reliquis compares. Tertius est Iacobus Micyllus, Erasmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter se ferme pares, tribus illis, me iudice, multum cedunt. At omnium infœlicissimus mihi visus est Vincentius Obsopœus: qui non solum superflua verborum luxurie mentem authoris passim obscurat, sed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is est qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid possum, tam obscura reliqui vestigia, ut hæc prorsus mea non immerito dici possit: non secus atque [Asini] sive [Lucii] versio, quæ usque adeo misera prius erat, ut suo nomini bene consuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in coepto sum versatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, præceptam in me transferam, ab istiusmodi vesana φιλοτιμίᾳ tantum sum alienus, quantum virtus a vicio,

rio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum orio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meae (quae quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas; eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter tolere: & si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quae omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguae genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi, Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graecæ codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostrae mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestitutum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliozem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fecundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graecæ discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provecioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juvenus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum *παλῶν* hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graecæ loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis *φιλόμουσος* amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas necet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS

L E C T O R I

S. P. D.

Ides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amsterodamenses bibliopolae, hoc nomine sane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam accesserunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clarissimorum, Menagii, Gujeti, Boirvinii, quas mihi misit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, si per temporis angustias, & occupationes alias potuissem huic negotio maturius & diutius vacare. Usus sum editione Florentina anni millesimi quadringentesimi nonagesimi sexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium esse persuasum habeo. Usus etiam sum Aldina anni millesimi quingentesimi tertii, nec non duabus Basileensibus, altera Graeca anni millesimi quingentesimi quinquagesimi quinti, alteri adjecta est versio Latina, quae notissima est, ut & Salmuriensis Benedicti. Bourdelotianam mihi consulere nunc non licuit, quamvis olim adolescens eam evolverim. Secuti sunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetustiorum interpretum versiones interpolavit. Si quis post haec novam Luciani editionem moliri velit, ei sim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto scriptore. Nam satis magnus campus patet Graeca docto industriam suam exercendi. Cum jam omnia typis essent descripta, missus fuit typographis ex Anglia Scholiastes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petissent, Vir Illustris Isaacus Vossius. Is enim ex suo codice iussit eum describi, & Amsterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia subnecti jusserunt. Si quid in illis desiderabis, curis posterioribus sperant id emendatum iri. Nunc festinantibus multas ob causas ignosce, & vale.

TESTI.

TESTIMONIA

DE

LUCIANO.

ACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Snidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornavunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam concessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simpliciter doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subfannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas demantias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt terfa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. *Luciani*: unicum exemplum continentiae *LUCIANUS*, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. l. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. *Lucianus* Samosatensis metuo ne haud satis justa de causa *atheos* apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. l. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est affecutus; qui priscoe comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vasserie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophus infestus, atque inter hos *Pythagorici* potissimum, ac *Platonici* ob praestigias:

***** 2

Stoi-

Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniando felicitatis, tantum in jocando lepōris, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla commoedia, nulla satyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Boecler. de scriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei inest.

Turneb. advers. p. 542. *Lucianus* festivissimus & politicissimus scriptor.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis adhaec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Caesl. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foedissimus, loquentiae multae, at sapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. concesserat esse doctissimum atque ingeniosissimum.

Tan. Fab. in nort. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venustius dici aut fingi potest? sed solens more suo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias tersiorem, elegantioresque.

Is. Casaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca esse mutatum, & in multis aemulatum fuisse, non dubito: sed facies orationis tota diversa. Quin ipse gloriatur novum scribendi genus se invenisse: ac sub comica jocositate gravitatem philosophicam occuluisse.

M. V. La Croze in Miscel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii Lectori commendat, atque *Lucianus*. Cetera vide in Dissert. seq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemsterhusus in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum Luciani *Dialogis* possit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Dissert. seq. de ejus vita.

Luciani Samosarensis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impresso anno 1664. jussu *Alexand. VII.* Pontif. Max.

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

LUCIANI.

Pro exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, factisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subjungam, aetatemque ejus ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere jusserit: quumque plerique, maxime *Zvingerus & Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam **LUCIANI** ex **SUIDA**, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, sive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis & sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Trajani Caesaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio caussidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non fatis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque insectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare & rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum satana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea ejusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur assentiri, qui aggressi haecenus falsa veris miscuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis *Βιογράφοις* solus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut visam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igitur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se

narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata(a), quae juxta Euphratis confluenta sita est: circa Trajani(b) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato(c) quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis(d) operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet causidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: juvenis in Galliam(e) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam(f) petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam(g) aggressus est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat(h), semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procuratori(i) praepositus, &

(a) Urbe Samosata] *Lucian.* T. 2. §. 2. *Q. Hist.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Sirabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisset. *Cl. J. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec.* L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex *Bourdilotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: *Lucianum patriam indicantem vid. in Quom. Hist.* l. d. Item in *Scythia* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους κινῶς. In *Revivisc.* T. I. §. 19. πατρίς δὲ τίς; Συρὸν — ἢ Εὐφρατίδων. Porro *Luciani* nomen jam *Λουκιῶ* efferri, jam *Λουκιανός*.

(b) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐν τῷ Κρατορὶ Τραϊανοῦ καὶ ἱκνῶται. Sed conferendum *Vossium* II. 25. de *Hist. Gr.* Immo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Dissert.

(c) An fato] Quid dubitemus? ipse causam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. seq. quod scutica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

(d) Causis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus causidicis utendum*, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

(e) In Galliam] Vid. *Apolog. pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi *Sabinum* adloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in *Luciano* praedicat *Photius* Cod. 128.

(f) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* vers. fin. sed & in *Ionica* & *Achaja* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (*A. C.* 165. gesti) recitantes testatur lib. *Quom. Hist.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2.

§. 27. ἢ *A. Fabric.*

(g) Philosophiam] Moralem potissimum, cujus argumenti sunt pleraque ejus scripta. Ita cum *Socrate* existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosophor. T. III. §. 34. ὡς ὁδὸν φιλοσοφίας ἐν ἀπὸ ἐπιστάτης τὰ μαθημῆτα, εἰ μὴ τις ἀπὸ ἐ τὸ βίον ῥητορικῇ πρὸς τὸ βάλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ περικαλλὲς ἀπάγγη ἢ ὁρῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μὲν τὰ βιβλία ἐ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀφορμῆτας. eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensa assidue spectarent. Ceterum *Epictetum* se fuisse indicat in *Pseudomante*, & a *Græco* Scholiaste diserte fuisse ἢ Ἐπικράτου αἰσῶτος traditur, licet ex scriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam scripsit, *Democritum*, Philosophiae non unam sectam peculiariter coluisse. T. II. *Demon.* §. 5. Idem.

(h) Abstinentia certabat] T. I. *Revivisc.* §. 20. μισομαζόν εἰμι, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισοτύφου — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλάκας, καὶ ὅσα τὰ φιλαλήθης συνίστη. *Arrogantiae, imposturae, mendacii & fastus sum asor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis & eorum quaecumque amore digna sunt omnium.* Idem.

(i) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potissimum §. 11. & seqq. sed hoc *Tilemont.* jam egit.

& suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt Christianum fuisse (k) arbitrantur, suppositiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio qui a canibus laceratum (l) asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra (m) nonagenarius obiit: superstiti unico filio (n), qui summus sophista Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere I. A. ZVINGERUS loco sub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *συνπτικὰ* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV. & XVII. ^{ma} epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanæ, qui & monumentis literarum posteris innoverit, *ib.* commemorat. Sed quum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerpere; de quo ille p. 2. & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunæ homines puerum Lucianum praeclara indole ad litterarum studia natum, arti statuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumptus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhiastem Alethionis Elenxiclei. At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2. in *Asin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; sed

cr-

(k) Christianum fuisse] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hist. Imperat. T. 2. p. 709. (sed cum nos totum addidimus) Scholiastes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. *Ὁς ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ Σωτῆρος Χριστοῦ &c.* Eidem Scholiastæ ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastæ adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moysen, & Josephum scommata jacere videatur, sed Scholiastæ fugisse rationem, ut Editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Jo. Phil. Treunerus in Diss. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(l) A canibus lacer.] *Suidas* in *Λων.* nimirum solenne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis quorum dogmata improbasent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in *Ἐπικ.* & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(m) Podagra] Podagra laborasse Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae scripsit T. III. fin. Ita Agrippinum Pafonium refert Stobaeus solitum rem quae ipsi adversae accidissent encomia componere, si quidem febreret, febris, si notaretur infamia,

infamiae, si exfularet, exsilii. *J. A. Fabr.*

(n) Superstite — filio] Haec verba *Fabrizius* a vita Luciani Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epistolis trigesima secunda inscribitur *Λουκιανὸς τοῦ Περσέως* — Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, nequam constat; nam filium quidem non fuisse certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim ista Lucilius narras aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse testatur Lib. de errore in salutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forsan inde natus, quod Chronologos consulens, Didium Julianum, pro altero longe posteriore acceperit *sestinans*.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicoꝝ personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentavit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & *παμμίατον*, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium *ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν* scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Evangelium incesse- ret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Helleponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem haecenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen *ἀθεῖν* optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspicie nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis *δυσφημος καὶ βλάσφημος*: a *Vive* subannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitemur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar *Achillem* vel *Theseum* exprimerent, leonina pelle induti, ad *Cumani asini* exemplum, bar-

barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contendere.

Vires equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeroneensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Trajanum Caesarem invitum & dolens vidisset. [sed errat *Vires*, ut *Vossius* post paucas paginas adlegandus, ostendit]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta ejus testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem ejus scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu expresserit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum ejus varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in SOMNIO agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deseruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicae attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXART. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeonem convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in DEMONACTE persequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res gestas & vitam, qui se Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitionis, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica ejus sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIVM: de Soloecismo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poetica tangit in cavillatione poetarum, quae inscribitur, DISSERTATIO CUM HESIO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenses defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia &

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen. & Laert.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, Indisio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attingit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdeleri*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam

diam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zuingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incommittata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adseffores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adseffores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquunt, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poetarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISERTATIONE CUM HESIO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato perulationem, quae scilicet plebecula poetarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subijci; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

***** 2

Nam

Nam divitias , imperia , regna , magistratus & cetera prima mortalium , ad quae mundus avidissime suspirat , quae ficti philosophi totis viribus quaerunt , vana , fluxa , caduca.

Eorum animos in pecudes , & praecipue asinos transire , quorum antea vita inerti pigritia languescebat , in LUCIO s. *Asino*.

Omnium vitam eorundem judicium sententiis subjici , nullam aestimationem cujuscumque fortunae futuram , nullam personarum rationem , nullam , potentiae , divitiarum , famae , dignitatum ; pro virtute , pro vitiis , praemia & supplicia parari : DE MOR- TUIS.

Vana esse perditorum sacrificia , nisi vitam virtuti sacrificent : Jovem non placari donis hostiis eorum , qui perjuris linguis minus audientem fatigant : litabilem esse hostiam , animum purum , rectam mentem , & sinceram conscientiam , quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum , Rhetorem , Advocatum , Medicum , Historicum , Philosophum , Poëtam , Politicum , ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Benedictus* demonstrat , quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes , haec notabiliora , quibus praefationem concludit , tantum addimus :

„ Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt , cre-
 „ vit scientiarum & virtutis amor , qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus
 „ insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est , cujus pro-
 „ genes & furculi Philostratum , Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae-
 „ mulatio , ut Syri antea praedae intenti & latrociniiis accincti , quibus cum odium virtutis
 „ & literarum innatum erat , relicta ferarum & praedonum natura , philosophiam sum-
 „ mo desiderio sint prosequuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaeo , paucissimisque
 „ aliis Syris , quibus philosophia cordi fuerat , usque ad Luciani tempora vix ullum Sy-
 „ rum inter tot philosophantium sectas poteris numerare , licet Laërtium , Philostratum &
 „ alios evolveris. Atqui post Lucianum , mirandaque Luciani scripta , caetera sunt phi-
 „ losophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas uno saeculo Lucianum attingens , avis
 „ longe melior tulit Jamblichum , Epiphanium , Libanium , Magnum , innumerosque alios
 „ Syros , qui si cum coetaneis , qui Juliani Caesaris tempora illustrabant , conferantur ,
 „ longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obtrectatoribus defendit , in quos acerbissime invehitur , eos pestes hominum vocans , qui nihil possunt quam meliores carpere ; quumque primum ob- jiciant , caeteros philosophos , aliam ostendisse viam , qua iretur ad virtutem ; tum quod Christum rerum omnium Dominum insectatus sit ; denique quod amatoris dialogis ad- olescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet , Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis , & accusationem falsi convincere , ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos , nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi , qualem Lucianus ; non tam diu , Andabatarum more , de vero virtutis tramite digladiassent.

„ Longe acius punit (pergit Idem) quod sequitur , Christum contumeliosis verbis lae-
 „ sisse. Impium , sceleratum , damnandum fateor , nisi superstitionum erroribus etiamtum
 „ irretito parcatur : poenam in se reposcere , quam Tacitus , Suetonius & alii Christia-
 „ norum hostes acriores passi sunt. Nam cum nunquam Christianum fuisse , alibi do-
 „ cuimus.

Restant amores meretricii (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur , nisi pessima & sceleratissima meretricum vita , nefanda vitia , cor- ruptelae juvenum , avaritia , gula , scelera in unum collecta ? Ut enim in ceteris Dialogis

solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaserimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quære supplicium

Tu qui, nasute, scripta distingis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, *Amores* non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus *Dial.* initium diceret: *Non esse Luciani, — sed alicujus qui Lucianum supervixerit, jam monni praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristæneti.* Interim & mihi aequè ac Kusterò, non videtur Luciani esse, tam ex adfectato & inflato stylo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur; nam si Luciano tribuendus sit, conjicere licet, scriptum esse, ut Philosophis *παιδρασία* exprobraretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifesto punit eosdem, dicens cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa conjectura, & pessimus hic exprobandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sapatur, sed abominatio-
ne dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixit, sed post Commodum etiam, imò usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve mensium imperium] paullo majorem natu facit Suidas; nam vixisse ait ἐν τοῦ Καίσαρος Τραϊανῶ, καὶ ἐπείκιστα. Suntque in hac sententia Gilb. Cognatus & Jac. Zvingerus; quin Ludovicus Vives, vir acris judicii suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsus fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Trajanum loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit Lucianus Marci Caesaris, ac belli Marcomannici ab eo gesti, [in *Alex. s. Pseudom.* T. 2. §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολλοῦ ἀπομάχοντο, ὅτε διδὲ Μάρκος ἦδη τοῖς Μαρκομαννοῖς καὶ Κουάδοις συνεπλέκτο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; sed Marcum *ὁνομαζόμενον* Diuum vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philosophi aetate vixisse, cum referat sermones quos habuit ipse cum Alexandro Pseudomante, tum sub Commodi Antonini philosophi filio. — Meretur locum inter Historiae scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobius*. Eunapio vero refertur inter vitarum scriptores propter unam *Demonaxis* vitam. — Gnl. Philander ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adscribit, & G. Cognatum in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror; sed Lucianum minime esse hujus vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei ridet omnes praestigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus scriptis patebit; & qui etiam Epictetum probavit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit Voss. quod Lucianus ostensus a cujusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστὴς γένος, — huic se eum prostituisset, ac mercedis loco κακίας, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; ejus omnes imposturas probe calhuerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδασκαλὸς ἐκείνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίων τῶ Τυανεὶ πάλιν συγγνωμένον, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότεον. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subjicit; Ὅρᾳς ἐξ ὁίας σοι διατρεβῆς ἐκλάσσειν λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuius, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, adjudicant Philostrato.

***** 3

Vossio

Vossio maximam partem adstipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. scribens : „ variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi : hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet : legendus enim solus ejus *Pseudomantis* seu *Alex.* qui omnem, si quis est, scrupulum demat : in eo ~~ten~~ vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore jam defuncto & in Deos relato loqui : huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum, — ea vero de re Lucianus tanquam sibi comperta & explorata, quaeque se contigerit vivente & vidente scribit, quod recte *Marcil.* cum alibi, rum ad Philopatrin observavit : de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Ul. & Praest. numism. p. 176. *Demonax*, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus : inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit : cetera de Soltrato, quae ibi sequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Nostro haec praedicat : Lucianus, patria erat Samosatenensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat : & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devotebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini peripatetici, ut ex *Demonactis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Εμναριος* prooem. *Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ὡς οὐκ οὐκ εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόμακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίαν ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ἑαυτοῦ σπουδαίους.* Lucianus Samosatenensis, vir ad concitandum risum factus, *Demonactis* sua aetate philosophi vitam in literas revulsi, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, *seriam operam consumpsit.* Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam jure improbat Vossius Hist. Gr. II. 15. Diversus a nostro est *Λαέρτιος* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait : ὡς δὴλον ἐν τῷ Θυέσῃ πατρί. εἰ γὰρ αὐτοῦ αἱ τραγῳδαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγυπτίου ἐκείνου γνωστοί, ἢ Πασίφωτος τοῦ Λουκιανοῦ, ἢ Φίσι-Φαβίου ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ συγγράμματα. quod nihil mirum, aliquot enim ille saeculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Jenae habitam sub praesidio J. Phil. Tremneri, idem Jonsius prodit, p. 208. L. III. cujus & Fabricius meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiisse 1697. ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuissim, non-nihil inde delibassem ; sed quum eam investigare *ἀδύνατον* sit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de nostro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam : Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento ; sed satis de his jam actum ; ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus : P. igitur 496. de Dissert. *Quom. Hist.* agens, ait : liber ad Philonem, quo Milesium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium An-

niochianum Hieronicum Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectet, sed omnibus, & posteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. se in alio opere ostensurum prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas promissum ejus §. 24. verbis *ὅς ἐν ἄλλας διαφέρει* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIIS. Luciani ad Quintillum scriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promittit §. ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidiisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Majj.* ad p. 229.

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat Idem, nihil vero de tempore quo scripta sit, hinc eliciendo, [forsan quia difficile judicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. nott. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero PRO MERCEDE COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet ad se non spectare quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (*ἐν γῆρας ὤντων*, §. 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat Idem.

Tum DE MORTIS PEREGRINI disserit: eum philosophum Cynicum Parianum ex Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus contubuit, Epistola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solan.* & *Gesnero*] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comedisset — *ἐσθίων τῶν ἱερουργῶν*. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias §. 11. & 13. & per *νομοφύλακας* Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Evangelistam, qui in Euangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, *ἀδελφότητα*. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, *διαβόλους* sive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsoni* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de RHET. PRAEC. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide quae adversus hanc sententiam disserit Cl. Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster h. d.

De DEA SYRIA, T. III. p. 451-490. haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc adjudicatur a Petro Jurieo in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulli (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus syntagm. 2. de Diis Syris cap. 3. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucian.

ciano traduntur, illustrat *Ottav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fufius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse), „ Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al- laus edidit: συνέγραψε ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, καὶ εὐφραίνετο μέντοι ἀνθρώπων οὐκ ἴδιον το ὄψια Φιλῆν. De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἑποικίῃ*. Hunc inferorum janitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillographus poeta, patria Phliasus *ἰδιογράφου* & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Sympotiacis suis colloquacem inducit Plutarch. *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemstb.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico-Critico, quod minor, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaerent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo substatnavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequae indifferentem, vel aequae aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APPELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis agit, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditoris accusatum cum Theodoro Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosiores, superque his *Baylius* ita iudicat: „Ecce quomodo homo derisor omnia carpere, novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset, inertiae, ac dixisset: *pacisci cum morte quaeris, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderes, ubi se uno saltu in rogum conjiceret.*

At iustius, ingeniose Bayli, forsan objiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. *ἐν τῷ μύθῳ εὐφρόνης ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος.* Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam proficitur impietatem, aequae sublannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus caussas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarum praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discriptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero opraremur id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (Bar. 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. *Demonact.* §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque auster, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.*)

En-

Ennius pr. p. 12. 13. adseverat hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3. 4. &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonstret, adlegat *Demon. p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377.* Edit. nostrae, sed locum insipienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae ostendam] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque eloquentia ac scientia instructus (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit (*c. 65. & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, quum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituire, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (*c. 57.*) Quumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quanam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita agnoscens quam amicitiam. (*c. 10.*)

Optaremus, perguit Idem, hic enarrare posse complura jucunda quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & in primis historias quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*T. 2. Tox. c. 39.*) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adeolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater notus eo tempore reges erant. (*Tox. a. 44. 51. & 54.*) Leucanor forsan successerat Rhoemetalci, qui erat Rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant. v. p. 20. Lucian. Pseud. c. 57.*) Naves quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehabant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipsi solvebant: verba enim Auctoris *ibi notandi*, dicto *c. 57. Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (*Tox. c. 54.*) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt istam regionem paruisse imperio Regis Bospori.

Idem Tillemontius eod. *T. 2. p. 711.* historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens Lunam ejus esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano & Vindicii* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom. c. 27.*) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

de quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pseudom.*]

Fraus tandem desit morte impostoris — Perit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est Alexander) de quo *Albenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleponti, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sacrificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam ejus vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsi tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apulejus* suam hauserint narrationunculam. [Sed quum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mixto, *Gesneri* sententiae interim omnino adsentiens, Lucianum ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent; sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis jocos, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHY ceteri vix quidquam de Luciano singulare adferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *J. G. Iselinus* in Lexico universali Historico-Geographico haec referens; quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caussidicus evadere studuit; sed cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, & propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero unde haec hauserit *Iselinus*, adlegat hosce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonsf.* de Script. histor. philos. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, judicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed & omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus scriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebebat virtutis exempla imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ira deridicula proposuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; &, si Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. accuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Ariaxerxe*, de *Gofethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Ariaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniore*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ πορρωτέρῃ (*Charontis πορρωτέρῃ* intel- ligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῃ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν. Iterum γῆρας caufatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogymium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert *τηλικῶδες ὄντι* c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομῶδῃ μισρανιῶν ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a *juniore* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιωτὴν τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποβόλιον γένειον. Additque denique: δρᾶς ὅπως παραμυθούμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. pro *Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. ib. De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *maiores* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξάπαντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορίας τῶν δικαιολογούντων βυβλίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἀρχόντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίσει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδουσι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισόμενας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non *ιδιωτικόν*, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλατον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινῶς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet *principis* ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevis huic persecutionis *Christianorum* *καμψίας* memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyt.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solum*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox vidēbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatir.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniiis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevalorum scil. *Scriptorum*, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc etgo belli sedes vel tempus intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in coaevis *Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem nominibus appellarit, quibus tum vulgo appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infelicit. Sed melius *Severus*. Et quidem mala illa *Christianorum* mundi finem in dies expectantium de *Republ. Romana* *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride* *Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis hostes pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum* metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* *συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. *S. Hieronymi* de *Script. Eccl.* in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe saevissimo, eodemque *Astrologiae* omniumque studiofissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item ib. c. 77. Sic autem de eo postea: *γέρων ἦδη, καὶ πάντος ἡδέος ἕξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πῶδα φασὶν ἐν τῇ σαρρὶ ἔχειν.* c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus suam ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa *ὑπογέροντος*, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* *Reip.* gerendis excusabantur. Ut proinde *seca* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ira colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, *quadragenarius*, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassium* annum *philosophantem* appellaverat, & *Dialogistam*, *Vit. Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur, & quaerit de clementia, & de animis, & de honesto & iusto, nec sentit pro Republica.* Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus animam pro arbitrato suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376. Ed. *Graev.* Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *maioresque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam *senis elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Rospubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) *τάχα δὲ καὶ πορφύρεα μεταμφύσσωμαι, ὡς εἰδέναι ἅπαντες, ὅτι μὲν μοι τῶν λόγων ἐκείνων μέτεστιν.* Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonaxio*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo *Dialogum*, de *fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragessimam*. Itaque post mortem *Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum *Cos.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Coss.* anni 175. defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἔτη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἡβαν. *Soma.* p. 1. ἀντίκας p. 11. κομὸν μεμύκων, *Bis Accusf.* p. 231. Est autem *Luciano* μεμύκων, qui annos natus esset XIV. praeter propter, ἡμὲν τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχῆδον. *Philosophend.* p. 333. Ἐξ ἐφύσθω autem qui ἡμὲν τὰ πεντακταδεκά ἔτη. ib. p. 344. Πρόσῃθος ergo qui illa *aetate* paulo inferior erat. Sic tamen ut eam proxime attigerit: Ἀντίκας propterea seu Βούκας appellandus, quod pueri *aetatem* nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis ἡ̄ aerae nostrae 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhetorices* studiis deinceps initandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Affyriaca*, *Candyn* indutus, *nescius quo se verteret*, *Bis Accusf.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae Chr. 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*, de morte *Peregrini*. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. *Bis Accusf.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae ἡ̄. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient ἡ̄ ἡ̄ ἡ̄ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv. πρὸ πεντακταδεκά σχῆδον ἔτην, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat *προσβύτης* quidam, quem ille ἐπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno ἡ̄. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae ἡ̄ *Christi* 163. in *Ioniam* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν Ἰουαίαν γῆν πολλὰν progressa. Locum autem *Ioniae* quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis ἡ̄ *Christi* 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post *συγγραφῆς* *ῥήμας* p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἀνίσταται ἡδὲ κεκαρμένον. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ioniam*, p. 611. Πρὶν in *Acha-*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod scilicet *Olympis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc tunc
 μη τὰ Παναθήναια ἀπομύειν. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. Ca-
 pitolin. *Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroem. p. 615. *Priscum*
 dacem, p. 616. *Huius* nimirum *Belli* nomina. Hoc primum *Opus* scripsit, ni fallor, *Lu-*
cianus. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admooveret, quo &
Juvenalis, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant.
 Nec vero ullum *alterius* generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse
 scribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Imo alic-
 num se ab illo *Argumento* satis aperte profitetur. Nam quod *verum*, quam appellat, *Hi-*
storiam pro styli *Historici* exemplo scripserit, in eo *luset* tantummodo, & pro more suo *ca-*
villatus est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum
 scriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuisse quendam, qui ὅδ' καὶ πρὶν *Pere-*
grini baculum emisset, cum quo in ignem insiluisse ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit mul-
 tis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat πα-
 ῖδιον τιμωρῶν, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad
Severum. Tum pauper erat ipse *Lucianus*, p. 380. nondum *stipendium* ποικιλάτων adep-
 tus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civita-
 tem adscitus. Certe post annum *Aet. Chr.* 169. quo discessit *Lucius*. Forte post *caedem*
Cassii A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur annum fere 90.º
 attigisse *Lucianum*, siquidem *consue* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea au-
 tem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit
Isidori. Alioqui certe *suam* *aetatem* non tacuisset, qui *Juniores* sese multos *Macrobiis* ac-
 censuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Episteto* familiaris erat
 liberto *Epaphrodisi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff.*
de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Ale-*
xandri annum A. D. 222. spatium est annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non ad-
 modum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum* inclavisse multa docent, antea proinde
vixisse. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isidori*, quibus
 mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed pa-
 tentes duntaxat *Isidori*. Itaque quam certum est *nostrum* esse *Isidorum* quem testem advo-
 cat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Seve-*
rus, *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*,
 cui subjungimus, quae ad huius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Be-*
rolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos scriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui
 tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendat, atque *Lucianus*, etenim sive ad rerum
 varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi jocos,
 & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoe-
 nitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque
 non nunquam fuit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis litterarum
 studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido
 paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint.
 Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi
 & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito ce-
 leberimus, Henricus Dodwellus, dissertationes in minores Geographos a viro Clarissimo Jo-
 hanne Hudson Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scrip-
 tis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem quae est de *Isidoro Characeno*

Tomo secundo Geographorum, Luciani aetatem & res gestas, occasione data, ex ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir Eruditissimus semel & iterum fortassis (a) a vero aberrasse censi possit, multa tamen sunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores saepe satyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. pag. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam per multa animadversa sunt, quae Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane Lucianum tota illa *προσλαλή* quae est de lapsu inter salutandum (b), ipsum Avidium Cassium adulari, & modeste excusare vocem *ὕγιαίνειν*, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500. & 501.*) *Νῦν δὲ καὶ ἔσθιν καὶ μενούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἂν τὸ ὕγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μέγιστα τοῖς ἀρχοῦσιν, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν ὅση καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Νῦνς ὅτε & mane meridie nocturne bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, jam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Ejusdem praeterea *σύνεστιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγάλωνται* a Luciano (*pag. 489.*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus jam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjurasse Dio apud Xiphilinum (*pag. 491.*) testatur. *Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα γιγνοῖτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπήναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικῆς. Δείναι δὲ non a privato, sed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exignam, sed multorum talentorum. Postea, si quod par est contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorum aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifesto satis apparet stituisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio.*) suo Lu-

(a) Clarissimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. se anno aetatis XL. philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitol. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni *philosophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *voluntatis* veteribus Criticis merito annotatur. Credidit post alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo scriptore dici non potest qui Artemido-

ri Daldiani *Ὀνειροκριτικῆς* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse ejus Dialogi descriptionem aliquando demonstraturus sum.

(b) Πρὸς Ἀσκληπίου, id est ad quendam Aesculapium scriptam fuisse credit Bourdelotius. At male intellexit ultimam *τὴν προσλαλήν* periodum, quae non Aesculapium, quem hic sibi finxit Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisse animadvertissem.

Lucianum ; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem , nisi Marcus Aurelius clementissimus principum , in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam , uxoris Abradatae Xenophontei cognominem , Pantheam videlicet nomine , quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradatae, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio , antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam , qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio , hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est , & eam mulierem innuit , quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat , eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῇ μεγάλῃ χρεῖσιν καὶ ἡμέρῃ ὄντι , καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι , αἷς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην , καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus , hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet , bearetur , ut nascerentur ejus aetate mulier hujusce modi , quae cum eo matrimonio conjuncta , ejus amore flagraret.* Unde manifestum est , in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari , quae & Panthea dicta sit , & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores , neque inscriptiones ullae , neque numismata commemorent , Avidii Cassii , cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt , uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset , Romani Imperatoris conjux , & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii , (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit , procuratoris uxoris suae filiam , ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani , in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat ; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt , ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt , abhorreere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari , a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur ? At alia sunt quae impediunt quo minus Pantheae nomine , Marci concubinam intelligi putem. Haud puto , vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris , neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites , quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat ; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem ; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur , quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius , qui aut Imperator foret , aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrediretur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est , antequam rem , ni fallor , aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attingero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt , in quibus rediivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon , ad eam plane formam exactus est , quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae , Luciano narrante , Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti , in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta , a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo ; [*quam & nos hic excudi , & addi curavimus*] ut inde manifestum sit , tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit ,

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore *DIVUS MARCUS* (ὁδὲ Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immisterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre.

*Istri gurgitibus celsi Fovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quam parum absuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt].

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τρῆμμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

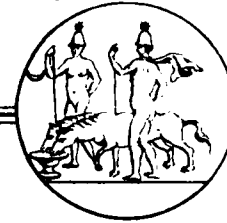
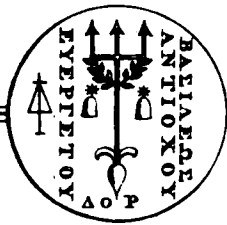
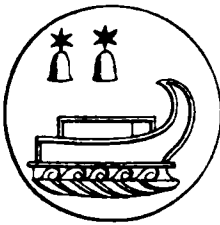
LUCIANI patria satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdeltio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deferuerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obijciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam pervenisse testetur in T. I. *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermosimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

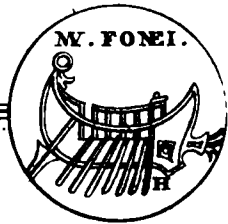
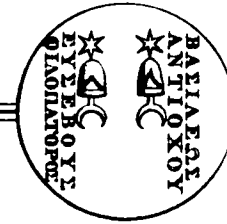
Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:
Ale-

Ex Columna Antonina Bellorū. Tab. XIII.

Tom. I. pag. 282.

Alexander impostor, *Apollonius Thyrensis*. T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celsus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, T. II. p. 384. *Pactus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. seqq.) *Quintilius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Softraeus*, ut ceteros mittam ab *Fonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari potest, verissimum esse, quod *Cl. Hemstb.* in praef. *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex *vita Alexandri Pseudomantis* jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est *admirator*, illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum, vixisse *Nostrium* ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themistio* adserit, (vid. *Themist.* or. XII. ut in *Menag.* nott. adlegatur, vel, or. V. p. 63. Edit. *Paris.* ubi invenio, multa commississe *Epicteto* utrumque *Antoninum*) etiam serius collocandus est *Lucianus*, quam adhuc factum; loquitur enim de *Epicteto* ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „sua aetate fuisse, & forte adhuc superesse, qui lucernam fictilem „*Epicteti* *Stoici* 3000. drachmis emerit”. Illa autem verba, & forte adhuc superest, indicium praebent jam aliquod tempus ab *Epicteti* morte elapsum. Eundem vero libellum *adv. indoct.* scriptum esse paullo post *Peregrini* in rogi infipientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emisse ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. *Peregrini* vivi, quicum ipse collocutus sit, meminerit, nihil de ejus morte; patet *Lucianum* & *Gellio* aequalem, sed & aliquanto posteriorem. *Peregrini* autem hanc mortem contigisse *Solanus* existimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat sententiae, nempe *Epictetum* tum jam aliquandiu ante esse defunctum; cum *Lucian.* *Adv. Indoct.* scriberet, adeoque *Lucianum* eum potuisse videre. Falli tamen *Bourdelotium* putem, qui *Lucianum* *Epicteto* mortuo demum natum statuit; si hic senex sub *Nerone* jam vivens *Adriano* familiaris, (vid. *Ael. Spart. adr.* c. 16. p. 159.) ad *Marc.* usque vit. protraxisse potuit, ut etiam *Casaub.* obiter monet ad l. d. Vixisse autem *Lucianum* aliquamdiu post *Epictetum*; etiam patet ex *Lucian.* T. 2. *Alex.* c. 2. ubi *Arriani* *Epicteti* discipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eundem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. s. p. 260. ubi *Alexandri* insidias *Luciano* structas contigisse anno Christi circiter CLXX. probabiliter adserit, quo *Lucianus* in flore aetatis adhuc esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum *Lucianus* *Alexandro* supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miserrime periisse, nondum 70. annos natum, aequae ac *Rutiliano*, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum sexagenarium duxisse *Alexandri* filiam refert, quod *Luciano* vidente contigit, facile patet, *Lucianum* non solum reliquos X. annos *Rutiliani*, sed & plures vixisse. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi *Demonactem* *Luciano* partim aequalem, partim anteriorem fuisse quadragenarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de *Panthea* *Avidii Cassii* uxore, ut *Cl. La Croze* adserit, & quod *Fonsius* adtulit, de bello *Parthico*, cujus meminit *Lucian.* quod *Fons.* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* T. 2. init. *Lucianus* perstringat ejus belli scriptores, patet, eundem *Nostrium* aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & pag. una superius indicavi, aliquanto serius vixisse, quam

quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse; satis ipse testatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. *ἐν γὰρ ἡλικίᾳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οἶδον.* Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene judicat Sol. ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aequae ac Hemst. in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum *ἑαυ* vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae Tillemont. supra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24. commemoratur, ait, eum Prisco jungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paullo supra adducti propendeam, ut forsitan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis ejus elucet, ingenii autem tanti, quantum ejus seduli lectores viri docti recte deprædicatorunt. Stilus ejus est admodum floridus at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, præcipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando Atticissimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat summus ceteroquin ejus admirator Hemsterhusius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormire, dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Luciani defensionem suscipi, videndum censeo, an, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuisse ab Luciano ait, studio frigidos adulatoris sales proposuerit Lucianus, quo parasitorum mores eo absurdiores proponeret, & quia adsentatores plerique re vera tales esse solent; qui etsi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non possunt quin & frigidos, etiam si vel ingeniosissimi essent. Conf. *Dial. Parasiti* fin. T. 2. p. 882. ubi similia absurda tribuuntur parasitis; ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem professum fuisse; ex *Demon.* c. 5. ait Tillem. Unde & alii Atheismum ejus deducunt. Sed ex isto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philosophum fuisse eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheismus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogstratanus monent, quia atheismus nusquam diserte profiteatur. Mihi tamen diu suspectus fuit Atheismi, tum ex caractere lasciviae, quem his miseris fere proprium esse, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* observat, alique saepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi studio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum est, non semper sufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; nisi & virtutum laudem subinde addas; nam ut avaritiae sordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, stultitia, similiaque satis impugnantur, sola earum deformitate proposita; ita tamen impurorum amorum turpitudine non eodem modo se erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine proposita, eaque revelando, quae natura ipsa regi flagitat; quin ii sic incendantur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare posse vel-

vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhoruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addiſtus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtutesque amavit, (loca, ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſequae impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. *Vit. Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus *Dial.* 54. *Noctivago gaudet coitu, inſeſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciuiſſet, nec Judaeorum ritus cum horum conſuſiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: *Χριſτιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματέων συγγενέμενος*, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo inſenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. *Peregr.* vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorundem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praefigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemorat, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudaret Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego conſugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoſibus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu viſ oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam *πρωτοβύσιος* munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praefumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditio-*

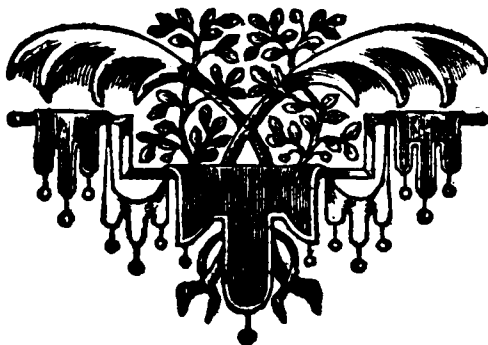
LXVI DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE LUCIANI.

nem accepisse, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, ibid. indicat, dicens: *se eorum quae aguntur in judiciis commentarios scribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius five graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae causa instituere licuit; sed quum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviolem paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum Bourdelotio; licet id non absimile vero sit; si ipse auctor est tragopodagrae, quod Luciano ingenio non indignum drama; sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse nullis testimoniis probandam; sed ad aetatem provecum supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

T O M. I.

Περὶ τῷ Ἐνυπνίῳ, ἥτοι, βίῳ Λουκιανῷ.
Πρὸς τὸ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λό-
γοις.

Νιγρίνῳ, ἢ περὶ φιλοσόφου ἥθους.

Δίκη Φωτηγέντων.

Τίμων ἢ μισάνθρωπος.

Ἄλκυον, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.

DE somnio, seu, vita Luciani. p. 1.
Contra eum qui dixerat, Pro-
metheus es in verbis. 23

Nigrinus, sive de morib. philosopho-
rum. 37

Judicium Vocalium. 82

Timon, sive Misanthropos. 98

Halcyon, sive de Transformatione. 176

Prometheus, sive Caucasus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Προμηθεὺς καὶ Διὸς.

Ἐρωτῷ καὶ Διὸς.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

Ἥρας καὶ Διὸς.

Ἥρας καὶ Διὸς.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

Ἡφαίστου καὶ Διὸς.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῆ.

Ἑρμῆ καὶ Ἥλιου.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

Ἀφροδίτης καὶ Ἐρωτῷ.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ καὶ Ἡρακλέους.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Ἥρας καὶ Ληθῆος.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῆ.

Ἥρας καὶ Διὸς.

Ἀφροδίτης καὶ Ἐρωτῷ.

Θεῶν κρίσις.

DEORUM DIALOGI.

Promethei & Jovis. 204

Cupidinis & Jovis. 205

Jovis & Mercurii. 207

Jovis & Ganymedis. 208

Junonis & Jovis. 213

Junonis & Jovis. 216

Apollinis & Vulcani. 220

Vulcani & Jovis. 224

Neptuni & Mercurii. 227

Mercurii & Solis. 229

Veneris & Lunae. 231

Veneris & Cupidinis. 233

Jovis, Aesculapii & Herculis. 235

Mercurii & Apollinis. 238

Mercurii & Apollinis. 241

Junonis & Latonae. 243

Apollinis & Mercurii. 245

Junonis & Jovis. 247

Veneris & Cupidinis. 249

Dearum Judicium. 252

Ἀρεως

LXVIII INDEX DIALOGORUM.

Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.
 Πανὸς καὶ Ἑρμῆ.
 Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.
 Ἑρμῆ καὶ Μαίας.
 Διὸς καὶ Ἥλίου.
 Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῆ.

Martis & Mercurii. 267
 Panis & Mercurii. 269
 Apollinis & Bacchi. 273
 Mercurii & Majae. 275
 Jovis & Solis. 277
 Apollinis & Mercurii. 280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.
 Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.
 Ἀλφειῦ καὶ Ποσειδῶνος.
 Μενελάου καὶ Πρωτέως.
 Πανόπης καὶ Γαλήνης.
 Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.
 Νότου καὶ Ζεφύρου.
 Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.
 Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.
 Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.
 Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.
 Δωρίδος καὶ Θέτιδος.
 Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.
 Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.
 Ζεφύρου καὶ Νότου.

MARINI DIALOGI.

Doridis & Galataeae. 288
 Cyclopi & Neptuni. 291
 Alphei & Neptuni. 295
 Menelai & Protei. 298
 Panopes & Galenes. 300
 Tritonis, Amymones & Neptuni. 302
 Noti & Zephyri. 305
 Neptuni & Delphinum. 307
 Neptuni & Nereidum. 310
 Iridis & Neptuni. 314
 Xanthi & Maris. 316
 Doridis & Thetidis. 318
 Neptuni & Enipei. 320
 Tritonis & Nereidum. 321
 Zephyri & Noti. 325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.
 Πλάτων ἢ καὶ Μενίππης.
 Μενίππης, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφονίου.
 Ἑρμῆ καὶ Χάρωνος.
 Πλάτωνος καὶ Ἑρμῆ.
 Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.
 Ζηνοφάντη καὶ Καλλιδेमίδου.
 Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.
 Σιμίλου καὶ Πολυστράτη.
 Χάρωνος καὶ Ἑρμῆ.
 Κράτητος καὶ Διογένης.
 Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σικανίου.
 Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

MORTUORUM DIALOGI.

Diogenis & Pollucis. 328
 Pluto seu contra Menippum. 356
 Menippi, Amphilochoi & Tropho-
 nii. 338
 Mercurii & Charontis. 341
 Plutonis & Mercurii. 343
 Terpsionis & Plutonis. 346
 Zenophantae & Callidemidae. 355
 Cnemonis & Damnippi. 358
 Simyli & Polystrati. 359
 Charontis & Mercurii. 363
 Cratetis & Diogenis. 367
 Alexandri, Annibalis, Minois, Sci-
 pionis. 380
 Diogenis & Alexandri. 389
 Ἀλε-

INDEX DIALOGORUM.

LXIX

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένης καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμῆ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσίλαου, Μενέλαου καὶ Πάριδος.	Aeaci, Protefilai, Menelai, & Paris.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβερού.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρων, Μενίππου καὶ Ἑρμῆ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνι καὶ Πρωτεσίλαου.	Plutonis & Protefilai.	426
Διογένης καὶ Μανυσώλου.	Diogenis & Mausoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therfitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρων.	Menippi & Chironis.	434
Διογένης, Ἀντισθένης καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τιρεσίης.	Menippi & Tiresiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνω καὶ Σωστράτου.	Minois & Softrati.	450
Μενίππου, ἡ Νεκυμαντία.	Menippus, five Necyomantia.	455
Χάρων, ἡ Ἐπισκοπῶντες.	Charon, five Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πράξεις.	Vitarum auctio.	540
Ἀλιεύς, ἡ Ἀναβιῶντες.	Piscator, feu Reviviscentes.	570
Κατάπλους, ἡ Τύραννος.	Cataplus, five Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ὅτι μισθῶ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία τοῦ τῶν ὅτι μισθῶ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. fer-viunt.	704
Ὑπὲρ τῆ ἐν τῇ προσαγορεύσει παλαίσμα-τος.	Pro eo quod inter salutandum verbo lapsus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἡ τοῦ αἵρέσεων.	Hermotimus, five de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἡ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεύξις, ἡ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἀρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἡ Πρόξενος.	Scytha, feu Hospes.	859

T O M. II.

Πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo historia scribenda sit.	1
Ἀληθῆς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Historiae verae liber primus.	70
Ἀληθῆς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Historiae verae liber secundus.	104
	*****	Typ-

ΤυραννοκτόνⓈ.
 ΑποκηρυττόμενⓈ.
 Φάλαρις πρῶτⓈ.
 Φάλαρις δεύτερⓈ.
 ἈλέξανδρⓈ, ἢ Ψευδόματις.
 Περὶ ὀρχήσεως.
 Λεξιφάνης.
 ΕὐνῶχⓈ.
 Περὶ ἀστρολογίας.

ΔημόνακτⓈ βίⓈ.
 Ἐρωτες.
 Εἰκόνες.
 Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
 Τόξαρις, ἢ Φιλία.
 ΛυκίⓈ, ἢ ὈνⓈ.
 Ζεὺς ἐλεγχόμενⓈ.
 Ζεὺς Τραγωδός.
 ὈνειρⓈ, ἢ Ἀλεκίρυδαν.
 ἸκαρομένηππⓈ, ἢ ὙπερνέφελⓈ.

Δις κατηγορούμενⓈ, ἢ Δικαστήρια.
 Περὶ παρὰσιτί, ἥτις ὅτι τέχνη ἢ παρὰσι-
 τική.
 Ἀνάχαρις, ἢ παρὰ γυμνασίων.
 Περὶ πένθους.

Tyrannicida. 141
 Abdicatus. 159
 Phalaris prior. 187
 Phalaris alter. 201
 Alexander, seu Pseudomantis. 207
 De Saltatione. 265
 Lexiphanes. 317
 Eunuchus, seu Pamphilus. 350
 De Astrologia (non videtur Lucia-
 ni) 360
 Demonactis vita. 374
 Amores (non videntur Luciani) 397
 Imagines. 458
 Pro imaginibus. 484
 Toxaris, sive Amicitia. 507
 Lucius, sive Asinus. 567
 Jupiter Confutatus. 626
 Jupiter Tragoedus. 642
 Somnium, seu Gallus. 702
 Icaromenippus, sive Hypernephe-
 lus. 751
 Bis accusatus, seu Fora. 791
 De parasito, sive quod ars sit parasi-
 tica. 836
 Anacharsis, seu de Gymnasiis. 883
 De Luctu. 922

T O M. III.

Ῥητόρων διδάσκαλⓈ.
 Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.
 Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.
 Προσλαλία, ἢ ΔιόνυσⓈ.
 Προσλαλία, ἢ Ἡρακλῆς.
 Περὶ τῶ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.
 Μύϊας ἐγκώμιον.
 Πρὸς ἀπαιδεύον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνέ-
 μενον.
 Περὶ τῶ μὴ ῥαδίως πιστεύειν ἀφισβολῇ.
 Ψευδολογιστής, ἢ παρὰ ἡ ἀποφράδⓈ.
 Περὶ τῶ οἴκου.
 Μακρόβιος.

Rhetorum Praeceptor. 1
 Philopseudes, seu Incredulus. 29
 Hippias, sive Balneum. 66
 Allocutio, sive Bacchus. 74
 Allocutio, sive Hercules Gallicus. 82
 De Electro, seu Cynis. 87
 Muscae encomium. 91
 Adversus Indoctum, & libros multos
 ementem. 99
 De non temere credendo calumn. 125
 Pseudologista, sive de Apophrade. 161
 De Domo. 191
 Macrobius. 208
 Πα-

INDEX DIALOGORUM.

LXXI

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῶν διψάδων.	De Dipfadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαι.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα ἡ Θαῖς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλ ἡ Δωρίς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ ἡ Φίλινα.	Mater & Philinna.	284
Μελίττα ἡ Βαχχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλαπάριον ἡ Λεαίνα.	Clonarium & Leaena.	289
Κροβύλη ἡ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ ἡ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἀμπελὶς ἡ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Πανυχίς, Φιλόστρατος, Πο- λέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Po- lemon.	301
Χελιδόνιον ἡ Δρόση.	Chelidonium & Drofe.	305
Τρύφαινα ἡ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιάς ἡ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας ἡ Ὑμνίς.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίον ἡ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς ἡ Παρθενίς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τοῦ Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπετταί.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

SATURNALIA.

Ἰερεὺς ἡ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium le- gumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνῳ ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνῳ τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τοῦ Συρίας θεῶ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Lucia- no. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶ

Θεῶν ἐκκλησία.

Ψήφισμα.

Κυρικὸς.

Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.

Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.

Χαρίδემος.

Νέρων, ἢ οὗτος ὁ ὀρυχῆς τῷ Ἰσθμῷ.

Τραγοποδάγρα.

Ὠκύπτος.

Ἐπιγράμματα.

Deorum Concilium.

Decretum.

Cynicus.

Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani) 552

Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani) 584

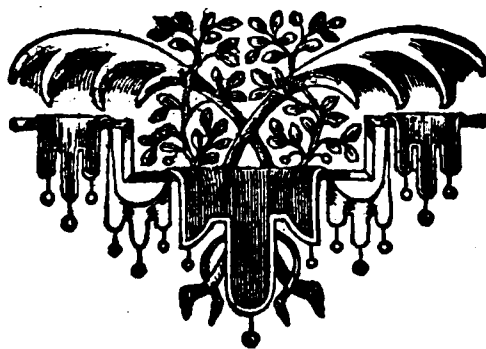
Charidemus. 618

Nero, sive de fossione Isthmi. 636

Tragopodagra. 643

Ocypus. 664

Epigrammata. 674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI

De Somnio, seu, Vita
Luciani.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου, ἥτοι, Βίᾳ
Λυκίανῃ.

NUPER admodum cum defuisset in
scholas ventitare, jam pubertati proxi-

APTI μὲν ἐπεκαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
φοιτῶν, ἥδη δὲ ἡλικίαν πρὸς ἑαυ-

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὗτως ἐν τῷ Πῶς δι' ἱστορίας, (c. 24.)
καὶ ἐν τῷ * Λύκιᾳ, ἡ * Οὐκ, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πα-
τρῶν καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.)
καὶ * Πυθαγόρει (c. 55.) Περὶ ἡδονῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ
περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζιῶντι, καὶ ἐν τῷ Πρὸς

τὴν ἑορτήν Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀστυλίας θ' αὖ (c. 60.)
καὶ ἐν τῷ Ἀλκίῳ ἡ Ἀνακρίωντος. Collectanea Galci.
2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτῶν ἔτι καὶ τὸ + γλῶ-
φον, ἀντὶ τοῦ γλῶφον. C. G.

* Λύκιᾳ.] In *Asino* frustra Lucianum quæras : quæ enim
illuc de patria parentibusque Scripseris traduntur, non Lu-

ciano, sed Lucio Patrensi conveniunt.

+ Γλῶφον] Respicit ista c. 3. αὐτοῦ γλῶφον.

M. du S.
T. H.

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritissi-
mo fecimus, meliores Editiones secuti. MSS. duo q̄
Regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri
Clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titu-
lum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam Edi-
tione Basiliensi dux postremæ voces aberant. J. B.

Mixta cum sint opera *Luciani*, in suas quæque clas-
ses olim distributa fuisse omnia, credibile est; quæ
nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum
habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quo-
que traduntur. Istarum classium præcipua, *Dialogi*,
qui titulus ab iis, qui, post inventam artem Typogra-
phicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfix-
us mansit. De ordine opusculorum in præfatione à
me dicitur. M. du S.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis*. M. du S.
Περὶ τῆς Ἐνυπνίου.] Non dubium est, quin *προσλαλῶν*
istam voluerit *Lucianus* operibus suis præfigi. Nec
tamen persuasum habeo scribendi exordium eam illi
fuisse. De ordine, quem in his *Dialogis* servandum
putavimus, dictum est in Præfatione nostra ad Le-
ctorem. J. B.

Ἐστ' ἀλλὰ, vel *προσλαλῶν*, ut patet in fine, ubi ait,
αὐτῷ δὲ πρὸς ὁμοῦς ἐπαναλῶντα. Th. M.

Scriptum est hoc Somnium a *Luciano* post primas
in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes,
cum, in patriam redux, eloquentiæ specimen editu-

rus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne
sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota hu-
militas; eademque opera tenuioris fortunæ adolescen-
tulos ad res magnas suo exemplo exstimularet. M. du S.

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*,
in quo totus est, & a *Xenophonte*, cujus est assiduus
imitator, apud quos εἰς τὰς διδασκαλεῖας φοιτῶν. Sic
in *Hermotimo*, sive de Sectis: ὡς τὸς διδασκαλεῖας
φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde
φοιτῶνται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. Hesych. Suid. Poll.

Diligens Lector monendus est, *Lucianum* scrip-
sime loquendi modos eosdem, easdem parcmias, & ci-
tationes usurpare: qui enim aliter fieri potuit in tam
florida & variegata scriptura? Quod igitur semel mo-
nuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis
immorandum. J. B.

Εἰς διδασκαλεῖα solent illi Scriptores usurpare, non εἰς
διδασκαλεῖας & sic Noss. Εἰμ. §. 82. & Ερ. §. 44. M. du S.

2. Τὸν ἡλ. πρὸς ἑαυτῷ.] Idem est prope finem hujus
scripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II,
9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nulla-
que auctoritatē sultam destituunt Lexicographi: habet
Xenoph. K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.*
XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδεία πρὸς ἑαυτῷ. *Dionys. Hal.*
A. R. II. p. 125. v. 41. πρὸς ἑαυτῷ καὶ πρὸς
πρὸς ἑαυτῷ τὸ εἶναι τὸν πομπικὸν ἔχοντα ἡλικίαν, VII. p. 457.

mi cognatum (paternae mensae gravem) ad aetatis : dem non diu fore : quin patet, sihil hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est 15 propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo : alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, poter ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

οὐλοῦμαι : τηλικοῦτο ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν δι' ἡ τ' πατέρα πόρρω, συμφορὰν δὲ τὸ γυγνόμενον.

Δευτέρας ἐν σκέλει δέχῃ πρώτη-
τη : τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, ἡ ῥάτις
ἐκμαθεῖν, ἡ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα,
ἡ πρὸ χειρὸν ἔχουσα τ' χορηγίαν, ἡ δια-
κῆ τ' πόρον. Ἀλλὰ τοῖνυν ἄλλω ἐπαι-
νοῦντο, ὡς ἕκαστος γνῶμης ἢ ἐμπειρίας
εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τ' θεῖον ἀπιδὼν, (παρὼν
γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστὸν ἐρμογλύ-
φον εἶναι δοκῶν, ἡ λιθοζῶος οἱ τοῖς μάλι-

τα

δ Kai] Absent ab F. habuit P. ceteraque Edd.

probare ἡρμογλύφον & ἡρμογλυφίως, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοζῶος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro produ-cta verba sequitur λιθοζῶος : cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοζῶος in hoc ἐνὶ dialogo habet Nestor : iterum §. 7. ὅ, τὸ πᾶσις ἐν λιθοζῶος, & §. 9. ἀγαθὴ παρὶς λιθοζῶος γνῶμης. §. 7.

23. Εὐ τοῖς μ. εὐδαίμωνις] Non dubito, quin legen-
dum sit εὐδαίμων. Sic enim loqui amant Graeci, voces
in τοῖς μάλισα, quae nihil aliud designant, quam cum-
primitis, maxime, ponunt inter duos similes casus,
quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi.
Aelian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλισα φυλαττό-
μας. Lex quae maxime servatur. Idem XIV, 40.
Ἀλέξανδρος ἐφάρμοι τυραννὸς ἐν τοῖς μάλισα ἔδειν ἡρό-
τατος εἶναι. Alexander Pharaonem tyrannus quam-
ταξίως ἡμιουλεῖται fuit. Lucian. περὶ τῶν ἐν Γαλλίᾳ : Ἐν
τοῖς μάλισα θαυμαστάς τις, Plutarch. in Coriolano
p. 223. Ἀπὸ τῶν ἐν Κλαυδίῳ αἰτίαι ἔχον ἐν τοῖς μάλ-
ισα μετέδωκεν εἶναι. Idem in eodem p. 232. Ἡ δ' ἐν
τοῖς μάλισα διὰ τὴν αἰτίαν. Et in Isidoro O. p. 364.
Ἐὰν τὸν Αἰγύπτου ἐν τοῖς μάλισα μελετήσῃς εἶναι. Dio-
nyf. Halic. lib. I. p. 49. τὸ τ' Τρώας ἐν Ἑλλήνων ἐν
τοῖς μάλισα ἐν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάν. lib. I.
p. 15. Τὸν τὸ ἐν ἡ ἐν τοῖς πάν ῥήγῃ τ' ἔρχεται.
Hec dicit eodem sensu, ὅμοιος τὰ μάλισα, ut ali-
bi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V. p. 18.

Εὐ τοῖς μ. εὐδαίμωνις] Contra Codices scriptos &
Edd. omnes verissimam emendationem probo L. Bos,
ἐν τοῖς μ. εὐδαίμωνις. Origo vitii a librariis incerta,
qui post ἐν τοῖς illud εὐδαίμωνις alio casu positum pati
non poterunt, praesertim quod crederent cum hoc
ipso vocabulo coniungi debere μάλισα. Graeci solent
inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλισα, πάν, σφόδρα
εὐδαίμωνις, ἄριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intelli-
gi, ἐν τοῖς μάλισα vel μάλισα εὐδαίμωνις εἶναι εὐδαίμωνις,
ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181.
182. Thucyd. VIII, 90. ἀντὶ ἐν τοῖς μάλισα ἐν πλεί-
στον ἵνα τὸ τ' δῆμα. ubi nulla est causa, cur H. Ste-
phanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori
Thucydidi, ut ἐν τοῖς μάλισα εὐδαίμωνις, ἐν τοῖς ἁπλῶς

ταῖσι : hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei
sensus est, vir inter vehementissimos, & a longo jam
tempore infestus plebi : quemadmodum in Plutarchi
Coriol. Appius Claudius αἰτίαι ἔχον ἐν τοῖς μάλισα με-
τέδωκεν εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, πρᾶσις
inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egre-
gius Platonis locus sub initium Symposii, quique op-
time, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit.
Aristodemus Σοφιστικὴ ἱστορία ἐν ἐν τοῖς μάλισα τ' τὸν
in Crit. p. 38. E. ἡ ἐν ἡμεῖς Ἀθηναῖοι εἰ, ἀπ' ἐν τοῖς
μάλισα intellige, ταῖσι τοῖς αἰτίαις ἰσχυροτάτοις : mox
ἐν ἐν τοῖς μάλισα Ἀθηναῖοι ἔχον αἰτίαις ἀπολογίας τυ-
χῶν similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys.
Hal. A. R. I. p. 53. v. 3. Μεσσην. apud Stob. p. 166. v. 16.
Aelian. V. H. II, 38. XIV, 44. Dion. Cassius, imitatore
veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Ne-
que adjectivis tantum, sed & verbis apponitur : Dio-
nyf. Hal. de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ἐν (Demosthe-
nem) ἐν τοῖς μάλισα ἀπαι τὸ ποσὶν ἐκμαθεῖν. Pla-
tarch. Pyrrh. p. 391. B. ἡ διττὴν τὴν ἀπὸ τῶν ἐν
τοῖς μάλισα ἐν χρόνῳ. Nestor in Pseudol. §. 14. τὸν ἐν
τοῖς μάλισα τὸν οὐκ ἀποτρίβει. Haec qui perpendit,
facile mihi largiatur, corruptum Euparii locum in
Ghryf. p. 194. sic esse corrigendum, δυσκόλος δ' ἐν
πρὸς τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλοσοφίαις ἐν τοῖς μάλισα τὸς ἀ-
δράκας ὑποκαταστήσει ἐν ἡμεῖς. a quorum mentis
Hec. Funius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in
similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imi-
tantur : Plato Crit. p. 32. C. ἐν (ἀγγεῖλαις) ἐν, ἡ
ἐν ἡμεῖς, ἐν τοῖς βαρύνται ἐν ἐν ἡμεῖς quem nuncium
equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxi-
me feram aegerrime : credat aliquis explendum esse,
ἐν τοῖς βαρύνται φερρόνους sed idem, si contraheret
priora, minime dubitabit, quia rectius intelligatur,
ἐν τοῖς β. φέρροις vel ἡγεῖται Thucyd. VII, 71. ἐν τοῖς
χαλεπώτατοις δῆλον in quo H. Stephanus itidem ob-
haesit. Ionibus autem forma non multum diversa pla-
cuit, εὐδαίμωνις ὅμοιος τοῖς μάλισα, vel, τὸ μ. Horodot.
VII, 116. ἀντὶ δαίμωνις ὅμοιος τὸ μάλισα parique mo-
do c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos
impulerit. Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem Edd. lege-
ret

τα εὐδαιμόνῃ,) ὃ δῖμος, εἶπω, ἄλλω
 τέχνῃσι ὑπερατύν, σὲ παροίῃσι ἄλλὰ
 τῦτον ἄγε, διδάσκει, καὶ δίδασκε παρα-
 λαβὼν λίθων ἐργάτῳ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συν-
 αρμοσὴν, καὶ ἐρμογλυφεῖα δύνα) ὥς καὶ τῦ-
 το, φύσεως γε, ὡς ὠίδα, ἔχων δεξιῶς
 ἔτεχμαίρεο δὲ ταῖς ἐκ τῆς κηρῆς παιδαίαις.
 ὁπότε ὥς ἀφειρήν ὑπὸ τῆς διδασκάλων, ἀπο-
 ξίαν ἀντὶ κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ
 νῆ Δῖ' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς
 ἔδοκιν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς ποιεῖ τῆς διδασκά-
 λων πωληγὰς ἐλάμβανον τότε δὲ Παν) εἰς
 τὴν εὐφροίαν καὶ ταῦτα ἢ καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ'
 ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχυῖ μαθησομαί
 τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πωλαστῆς.

a Eὐδαιμόνῃ] Edd. priores εὐδαιμόνους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὁμοία τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repu-
 gnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae
 ingenio, quam ipsi Herodoto III. c. 8. οὐδὲν δὲ Ἀρά-
 βιοι πρὸς ἀλλήλους ὁμοία τοῖσι μάλιστα. c. 57. Ἰσοκράτης
 ἐν Διελφῶνι ἀνακρίναι ὁμοία τοῖσι πλεονασμοῖσι. ubi in-
 telligendum est, πλεονασμῶν, &c. Ad hoc exemplum
 Thucydides quam proxime, veteris Ἀττικῆς, quae cum
 Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I,
 25. Corcyraei χρηστὰς διδάσκοντες ὅτις κατ' ἐκείνους τὴν χρο-
 νὴν ὁμοία τοῖς Ἕλλησι πλεονασμοῖς. H. Stephanus hic
 parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum di-
 mittit: atqui in talibus ὁμοίαι ponatur, an ὁμοίαι, ni-
 hil interest; Herodot. III, 68. Ὅτις ἐν Φαιάκῃσι μὴ
 παῖς, γυνὴ δὲ καὶ χρέμασι ὁμοίαι τῷ πρώτῳ Περσῇ, qui
 locus ad Thucydidicam structuram aptissime quadrat:
 neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quan-
 dam orationis compositionem sectatur, II. p. 199. Ἀττικῶν
 Ἀθηναίων τοῖς μάλιστα ὁμοίαι δεικνύσιν X. p. 825.
 de Hierophila Sibylla: ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίαι ὄντων
 ἀρχαίων εὐρίσκων, atque ita scribendum iudico, deleto
 eo VII. p. 591. ἔσαν δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίαι ἔτι ἀρχαίων
 pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὁμοία pro ὁμοίαι, quem-
 admodum IV. p. 364. Ὅμοια similiter apud Thucydidem
 extat VII, 29. τὸ ὅ γὰρ τὸ ὅ φανερὸν ὁμοίαι τοῖς μάλι-
 σι ὅ βαρβαρικῶς &c. φωνήματα ἐν: at Scholiastes cum
 vetustis Codd. ὁμοία, quam lectionem praeferebam
 esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX. p. 404. D.
 Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur,
 εὐδαιμόνους ἐν ὁλίγοις, quemadmodum πλάμους ἐν ὁλί-
 γοις: μύθος apud Herodot. IV. c. 52. πομπὴν ὁμασθῶν ἐν
 ὁλίγοις γυνώσκων, Heliodor. II. p. 127. πλάμους ἐν ὁλίγοις apud
 Long. IV. p. 123. & τὰ πολυμύθια συντάξας ἐν ὁλίγοις, quam
 Vaticani Codicis lectionem secutus est jure merito Hud-
 sonus in Dionys. Hal. A. R. IV. p. 237. v. 19. eadem mem-
 branae H. Stephani acumen approbant hunc loquendi
 florem Dionysio restituentis Sched. V. c. 27. Interpretem
 Aeliani de Anim. X. c. 50. haec formula fecellit, male a

primis laudatissimus) fas non est; inquit;
 aliam artem primas tenere, Te praesente;
 quin Tu illum ducito, me demonstrans;
 tuamque in curam receptum effice lapidum
 artificem bonum, & coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumen-
 tum capiebat ab istis e cera ludicris: nam
 dimissus a magistris, derasa cera, boves aut
 equos, aut, ita me Jupiter amet, homines
 effingebam, scitule, ut videbar patri: ob
 quae quidem a magistris vapulabam; at tunc
 ad ingenii felicitis laudem & ista quoque per-
 tinebant: quare bona tenebantur de me spe
 fore; ut brevi artem discerem, idque ex ista
 fingendi dexteritate.

3. Si-

praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πωληγὰς εὐ-
 δαιμόνους ὁμοίαι ἐν ὁλίγοις illud ἐν ὁλίγοις
 sequentibus adjunctum reddidit, paucos post dies, cum
 debuisset, invidendis opibus inter paucos bene: sic enim
 & Latini loquuntur: Liv. XXIII. c. 44. pugna memo-
 rabilis inter paucos: apud quem saepius occurrit. T. H.
 26. Διδασκαί] Διδάσκων Thom. Mag. in Διδάσκων
 atque ita margo Ed. A. 1. Wesselingii. Probavit hanc
 lectionem Priscianus sic proferens ad Pauli Ep. II. ad
 Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. T. H.
 28. Διδάσκαι ὥς καὶ τῦτο.] Meo iudicio melius erit mu-
 tari distinctionem: διδάσκαι ὥς, καὶ τῦτο φύσεως γε &c.
 Felices filii profectus filii amicis pater spondet, ne-
 que dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano
 opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima,
 διδάσκαι γὰρ, διδάσκαι γὰρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29.
 τὸν χρόνον ἐν πύλλοις &c. Τιμολέων διδάσκαι γὰρ, ἐκείνῳ δὲ
 δεξιῶς ὄντων. in Del. v. 226. Latinis haud minus usita-
 tum: Valer. Flacc. I, 13.

— versam proles tua pandet Idumen,
 (Namque potest) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behor. Apoph.
 III. c. 20.

29. Δεξιῶς] Anglic. & Mss. δεξιῶς, minus Attice. J. B.
 Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιῶς at Vat. α.
 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τεξ. c. 44. Et
 A. VII. ἐν πᾶσι μέρεσσι εὐφροσύνην ἔχοντας, adde & Em. c.
 11. ubi in Impr. quidem legitur μέρεσσι ὅτις ἔχοντας
 ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχοντας
 malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque
 ultro citroque sunt allata.

M. du S.
 Δεξιῶς] Nihil est, quod in hac phrasi desideres:
 similiter enim dicitur, ac φύσεως ὅτις ἔχων. Julian. apud
 Cyrill. p. 229. E. Zosim. I. p. 12. verum conspirantes
 in δεξιῶς plerique Codd. vitii suspicionem movent:
 quid si a Luciano fueris? φύσεως τοῦτον δεξιῶς quomo-
 do

3. Simili igitur atque idonea videbatur dies
arti auspicandae, committebar avunculo,
rem haud sane quam valde gravatus: quia &
ludum quendam non injucundum mihi vi-
debatur habere, & ad aequales ostentationem,
si Deos sculperem, & simulacra quaedam par-
va concinnarem mihimet ipse, & quibus
vellem. Tum primum illud, & quod so-
let incipientibus, contigit: scalpro mihi da-
to avunculus iussit leniter perfringere tabu-
lam in medio jacentem, addens vulgatum il-
lud, *Dimidium facti, qui caput, habet*: me
vero durius impingente prae imperitia, con-
fracta est tabula: ille indignatus, scutica,

40. Ἄμα τε ἐν ἑκτιτῆδι εἰδομένη ἡμέρα τέχνης
οὐδ' ἀρχαῖς, καὶ γὰρ παρὰ δίδωμι τὰς θεάς, μὰ
τὸ Δι' εἰ σφόδρα τὰς πράγμασι ἀχθόμενος.
ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὕκ ἀτερπὴ εἶδομαι
ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἑκτιτῆξιν, εἰ
5 Φαινομένη θεούς τε γλύφειν, καὶ ἀγαλματῖά
τινα μακρὰ καλὰ σκευάζειν ἑμαυτῶν τε, καὶ κεί-
νοις, οἷς προσηνέμεν. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο
καὶ σύνθετος τοῖς δεχομένοις ἐγγίγνεται. ἐγκοπία
γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι
5 ὁπρὲμα καθικέα πλάκας οἷς μέσῳ κειμένης,
ἐπιπῶν τὸ κοῖνον, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν
παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντι ὑπ'
ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ, ὁ δὲ

6 Τὸς] Deest in B 2. P. 8 Τὸς] Deest in F.

51. Ἀρχὴ δὲ τ. ἡ. π.] Ἡσιόδου τῆτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν α. Προβλημ. καὶ Πολύμῳ πρὸς Πτολεμαῖον αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἐρ-
μοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud Stob. p. 44. v. 24. φόνους ἰστέχων τε
καὶ μορφοποιῶν καὶ φιλοποιῶν τυχόν. nescio quis apud Sui-
dam in Παιρίον φόνους τε διέξας τῶν τεχνῶν vel, φόνους
λαχὼν διέξας, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553.
B. Ὅμοιος φόνους λαχὼν διαξέσσης & de hoc ipso Dio-
ne Symeius, ὁ δὲ λαχὼν φόνους θεῶν neutrum sane tam
longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetusta-
tem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire.
Commode quoque φόνους διέξας Malchus apud Suidam
in Παρρησίῳ φόνους πρὸς ἀπειρίαν διέξας χρησάμενος &
διέξας τῶν φόνων in V. Γενέσθω.

31. Ἰπὸ τῶν δ.] Lege ἀπὸ.

Ἰπὸ τῶν δ.] Angl. ἀπὸ.

33. Ἀνέκτατος] Ex hoc puerilis lusus oblectamen-
to, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-
jora promittentis omen capiebant. Locus est in Ari-
stoph. Nub. v. 875. tam similis, ut Lucianus imitatus
fuisse videatur: Schol. ad v. 879. βέλους δὲ αὐτὸν ὡς ἐν
παιδὶς ἀντιδρῶναι οὐκ οὐκ, καὶ γλύφειν ἀετῶν διωκόμενος. Vid.
Gataker. ad M. Antonin. VII. §. 23.

33. Εἰκόνος] Ad vocem imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνος.
Non enim εἰκόνος ibi vulgariam recipit interpretationem,
cum nullus sensus elici possit.

37. Ἐξ βραχίῃ] Σχῆμα addi non solet.

40. Ἐπιδιδόντων — ἡμ.] Dies apta, quae opponitur diei
parum auspiciatis, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol. f. c.

41. Παρὰ δίδωμι] Praefero παρὰ δίδωμι.

50. Πλάκας] Tabulam lapideam intelligit Soping. ad
Hesych. in Πλάξ. Sic Moïsi tabulae legis πλάκας λέ-
γουσι. Locutionem καθικέσθαι πλάκας, totumque lo-
cum illustrat A. Donnaeus ad Chrysost. p. 578.

51. Τὸ κοῖνον] Quod vulgo dicitur.

51. A. δὲ τ. ἡ. π.] Hemistichium est Hesiodi, citante
Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I. ad Lol-

lium ad hunc modum expressit: *Dimidium facti, qui
bene caput habet.*

Ἀρχὴ δὲ τοῖς] Hesiodum illud repetit in Hermoti-
mo & alibi.

Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡ. π.] Proverbium hoc Lucianus
Hesiodo tribuit Ἐρμ. c. 3. cujus auctoritatem
Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Ve-
rum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino
Hesiodum esse acute nuper conjecit Albertus Fabri-
cius Vir clarissimus in notis ad p. 85. vita Procli.
Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito,
πλεὺς ἡμῖν πάντες, quod hodieque in Hesiodo legitur,
& a Platone alicubi meminimus allatum. (Ed. Basf.
534.) Et sane in alio illo Platonis, quem asserit,
loco, de Legg. VI. Ed. Lugd. p. 614: D. ἀρχὴ γὰρ
λέγεται μὲν ἡμῖν πάντες ἐν ταῖς παραμυθίαις ἔγωγε &c.,
ut & in vita Procli, Proverbium quidem audit, sed
Hesiodum esse minime dicitur. Suidas etiam sine au-
toris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I.
p. m. 229, l. 10. ἐν ἡμῖν πάντες, ὡς ὁ κοινὸς λόγος
deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod
Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihil
est; cum in Problem. I. frustra ista verba queras; Po-
lit. autem V. de Hesiodo auctore nihil habeat. ἡ δ'
ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν πάντες αἰνῶν πάντες. Adde & Hb. Eccl. I. p.
m. 4. l. 6. ubi, δευτέρῳ πλεὺς ἡ ἐν ἡμῖν τῷ παντί ὡς
ἡ ἀρχὴ. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Jamblicus disertis
verbis Pythagora auctori tribuit N. 161. ἀποφθονῶν
Πυθαγόρου αὐτῶν. Latine reddidit Horat. Ep. I. 2. 3. 40.

Dimidium facti qui caput habet.

Locus Platonis, de quo supra, extat de Legg. III. p. 590.
G. Ed. Lugd. Idem Plato Pol. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter
effert; αἰνῶν οἶσθα, ὡς ἡρχὴ πάντες ἔγωγε μέγιστος. M. du S.

δὲ ἀγαπητῆρας, στυγὰν τε καὶ καμίνην πλῆσιον λαβόν, εἰ πρῶτος, εἰ δὲ πρῶτος τρεπλικῶς μὲ κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ πρῶτα δὲ τέχνης.

Ἀποδράς ἐν ἐκείνῳ ὅτι ἡ οἰκίαν ἀφικνῆμαι, συνχρῖς ἀπολαύζων, ἡ δακρύων τὸς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ πλεως ἡ ἀγῶμαι ἡ 60

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimas mihi procemium essent artis.

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostens-

59. Ἀπολαύζων] ἄλλως γράφεται ἀπολαύζων. C. G.

Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam *Hipp.* II. p. 172. *Hesiodo* μὲ ἡμισυ τῆ πατὸς φασὶν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἡμισυ πατὸς ἐπὶ τῶν ἐς τι προκοπτότων παρῆκται δὲ ἐν τῇ *Hesiodo* vel scribendum ἐκ τῶν *Hes.* vel *hac*, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῇ *Hes.* παροιμίας, πλεον ἡμισυ πατὸς ut significare voluerit, istam paroemiam ad *Hesiodi* dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: haec suadet usus verbi παρῆκται vel παρῆκται pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμισυ τῆ πατὸς εἶναι φασκεύουσιν: ita nimirum solent laudare τὸς ἀρχαῖους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque plures in locis aliud est quicquam κατὰ τὸς ἀρχαῖους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut *utrimus* habet proverbium. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιοῦσθαι, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμισυ πατὸς, ὡς ἐκείνους τὰ τῇ σκαμνῇ καμῖνῃ (non dum constitui, utrum malim, ἐποιοῦσθαι an ἐκποιεῖσθαι: ἐποιοῦσθαι certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys.* *Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καὶ τοι μὲν γὰρ ἡμισυ πατὸς ἀρχὴ λέγεται τε καὶ εἶναι. *Aristot.* *Probl.* S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ πατὸς ἔργου μόνον ἡμισυ γὰρ τὸ δὲ σκαμνῇ καμῖνῃ. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte offertus eris;

observavit N. *Heinsius*. *Marini* locum in *Vit. Procli* c. 34. descripsit *Smid.* in *Ἀρχῇ*, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmium* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Anthon.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad *Prov. Smidae* C. III. n. 64. T. H.

54. Στυγὰν] De hac voce ejusque varia acceptione copiose *Grammatici*. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male στυγὰν. J. B.

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατήρξατο sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notantur. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae macstationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad γ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν σφάγια δὲ ἄλλοις μίλει. κατάρχομαι, inquit *Scholastes*, ἔλοχυσας, τὰτ' ἐστὶν προθύματα τὰς, ὡς ἐπὶ ἀρχαῖοις Ἑβραῖοι, ἐξ ἑλῶν, ἢ γὰρ κριθὸν ἄλλοι μεμνηγμένοι, αἰοῦν τινὰς ἀπαρχὰς ἐκ τῶν τοῦ βουμῶν. Eo sensu usurpat *Nesier* *Tal.*

c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτίμια &c. *Mist.* c. 14. M. du S.

56. Τὰ πρ. τ. τ.] Poterat interponi μοι εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praecipue recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaque orationis legibus adstricti, parcus. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum primae gentis fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ πρῶτα, inquit, ἐστὶν. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλιχῶς γὰρ εἰς ἀδελφῶν τὸ πρῶτον δὲ τὰ τὰ φιλιχῶς quod propius ad *Nostrum* accedit, εἰς ἡμετέρας τὸ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim.* *Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philosr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram, *Julian.* imitatur III, 288.

— miserne cognosce proemia rituum.

Declamatores illum vix fero, qui *Palasphasi* caput 47, de *Hyacintho* in florem verso concinnavit: λέγουσι δὲ ἐνὶ καὶ τῇ προσηγορίᾳ ἐν πολλὰς ἐπιγραφὰς τὸ πρῶτον. Nec sane oae multum capit audax *Basilius Seleus*, figura in *Vit. Thecl.* p. 8. ἰσχυρὸς πόλις τῇ Πισιδίᾳ καὶ Φρυγίᾳ χερσὶν ἐν προμῇ κυρτῇ *Constantin.* *Porphy.* de *Them.* I. p. 34. τὰ δὲ αἰὶ καὶ μετὰ τὴν τῇ μακρῇ Ἀρσένῃ ἐστὶν προμῇ: quod genus familia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturalis cultu nitentes auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petendum κατήρξατο nam προμῇ sunt praecudia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τῇ ἐν τοῖς τοῖς προμῇ καὶ προμῇ ἀρτῶν, quae utraque iunxit etiam *Synes.* *Calv.* Enc. p. 66. D. T. H. 59. Συναρ. ἀπολαύζων] Emendo ἀπολαύζων. J. B. 59. Ἀπολαύζων] *Mss.* & *Angl.* ἀπολαύζων: de qua voce dico ad lib. 19. *Heliod.* J. B.

Ἀπολαύζων] In P. L. & *Coll. G.* ἀπολαύζων. Sed genuina est vulgata. Sic *Ev. dial.* XI. ἐπολαύζων ἀπολαύζων. & *Θ. A.* XII. V. *Eurip.* *Troad.* 1000. Ugitur tamen eo sensu verbo simplici λέγειν. *Utr.* c. 6. M. du S. Ἀπολαύζων] Ultra lectio palmam meretur, haec an ἀπολαύζων, (pro quo *Boisselotium* vitio scriptissimè ἀπολαύζων, pene credo) dijudicare promptum non est. Olim de faultis acclamationibus & ululatus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ἀπολαύζων ἀπολαύζων &c. ἐπὶ τῇ προμῇ posuerunt: *Schol.* I. 28. 10

ostentis; & incusata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia fecisse, (metuentem) ne arte se superarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

γ. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula

in Euripidae Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno contactam in solium incidere solutis membris vidisset, ἀνυλάζω, quippe

— δῆκασά πε

ἢ Πανός ἰργάς, ἢ τινος διὰ μολῶν

sed animadversa saevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντιμαλῶν ἔστι δολιγῶς πύγαι Κόνητος, pro sacro ululatu in *flebilis ejulatus prius*: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ἀνυλάζω apud veteres vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI. & Equit. Aristoph. v. 613. docuit Ex. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λάζω accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in *Λυγμός*, Suid. in *Ἀνυλάζω*, *Λυγμῶν*, *Λυγμῶν*. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690. Λόζω] ἐν Ἀφ. (vel Ἀφ. ut Suid. habet) τῷ ζ' ἐλαλῶν ἐν δ' ἑστὶ τῷ ζ' ἄλλω, τὸ ἐστὶν, ἀδύνατον. Λόζω, πῶς ποτὶ τραχέως ἀφίστη, ἢ λυγμῶ σπύχῃ. ubi probe separandae sunt adnotationes binae, prima vetustior *Scholasticas* diversam in *Aristophane* lectionem significantis Εἴτα λόζω & Εἴτ' ἄλλω (nam ut λῶν vice τῷ ἄλλω inquam fuerit positum pro ἀδύνατον, quamquam in *Hesychio* sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem iudicio, deteriorem scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit H. Stephano Ind. Thef. in Λόζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λόζω. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praefendum mihi videri ἀνυλάζω propter illud συνεχῆ, *crebros singultus dicens*, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338. *crebris quatuor singultibus ora*. Vid. Petron. c. 91. p. 440. Philo. περὶ Π. c. 1. p. 1019. B. ὁ δὲ μάλισ μὲν, ἀνυλάζω δὲ ἴσως καταμυρῶν τῷ πνεύματι φησὶν antea mentionem fecerat δακρύων ἀδύνατον φράς. Similiter ταῦτα λέγουσιν ἰσχυρῶς (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μὲν ἰσχυρῶς & δακρύων λυγμῶ τιν φωνὴ ἀνέστη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mss?) ἰσχυρῶς. Stat. Theb. VII, 360.

Dicentis maduere genae —

— vocisque repens singultus apertum intercepit iter:

συντάλη, & τὰς μάλα πᾶς ἐδιδούκων. & καὶ πᾶσι πᾶσιν τὰ αὐτῶν, προδοῦναι ὅτι ὑπὸ φόβου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι ἢ τῇ τέχνῃ. Ἀγαπακισμαίνης 65 δὲ ἢ μήρος, & πολλὰ τὰ ἀδελφῶ λαιδερσαμένῃς, ἐπεὶ οὕτως ἐπῆλθε, κατέδραρον ἔτι ἐκ δακρύων, & ἢ νύχθ' ὅλην ὄντων.

Μέχρι μὲν δὴ τῶν γελάσιμα, & μετὰ τὸ

nec minus eleganter Peto Albin. ad Liv. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est, Singultu medias impediēte sonos:

cujus generis innumera congregare nihil adinet: Lucianus etiam in Peregr. ἰδὼν μάλισ γελῶν, & mox, ἀπὸ τοῦ πόνου λάζω μάλισ. Hesych. Ἀνυλάζω, ἀνυλάζω, nisi potius scripsit ἀνυλάζω, inquit H. Stephan. in Thef. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in *Λυγμός* itidem pro ἀνυλάζω restituendum erit ἀνυλάζω at non vereor affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀνυλάζω, ἀνυλάζω, κλαίω & Ἀνυλάζω, λοιπὸν κλαίω. utrobique scribe; ἀνυλάζω, λάζω neutrum pervidere potuit Balthasius ad Anacr. Od. 56. p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀνυλάζω, λάζω, singulso: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singulso *timas, sanguinem*, facile video; in *Hesychio*, non item. Pari virtute dici ἀνυλάζω ostendit Galenus in Gl. Hipp. δὲ τοῖς ποτὶ καὶ τὸ ὑπὸ λάζω ἀνυλάζω, ὅς ἐστι τὸ πρῶτον πρὸ ἡσυχίας τῷ μικροτέρῳ καὶ ἀνυλάζω ὡς περὶ παιδὸς τὰ κλαίοντος, κλαίοντος τε καὶ ἐν τῷ βόει ἀνυλάζω τὸ πρῶτον haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati, quod clarius patebit, si rescribas πεπαισμένον vel πεπαισμένον tantillum vitium cum Foessio in *Ανυλάζω* non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud *Hesychium* cruditos fefellit in Κροτή. Egrege *Propertius* illud ἀνυλάζω ὑπὸ λάζω expressit: Surge ὅππῃ σπρίτῃς in lacrimis I. El. XVI, 32. *Λυγμῶ* κλαίω est apud Sophocl. Oed. Col. v. 1618.

T. H.

59. δακρύων τὰς ὀφθαλμούς ὑπὸ πᾶσι] τὰς ὀφθαλμούς aberant ab uno Mss.

J. B.

62. Πολλὰ τινὰ ἄμ.] Vix est, ut non putemus excidisse: καὶ κατὰ πολλὰ τινὰ τῷ διὰ τῇ ἄμ. hoc, nisi fallor, postulant ἰδῶναι & αὐτὸν. Mox illud ἰσχυρῶς succedens post κατέδραρον ὅτι ἰδῶναι mihi non probatur: ἰσχυρῶς potius vigilanti convenit: Long. II. p. 39. ἰσχυρῶς ἔχουσα καὶ ἰσχυρῶς τὸν γυναικῆ, καὶ κατὰ μὲν (adventior *Rhodomatia* & *Jungermatia* sic emendantibus: Mollius aberrat) τὴν παραλειπόμενῃ, melius quadrarat ἰσχυρῶς vel ἰσχυρῶς, quemadmodum in *Lidap. Decl. XXXVII. p. 807. B. πρὶ μὲν πρῶτοι ἔχου κατέδραρον ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς τῇ δυνάμει, ἀνυλάζω* sed haec a vulgata lectione nimis recedunt.

T. H.

64. Ἀγαπακισμαίνης] Restitue ἀγαπακισμαίνης. J. B. 64. Ἀγ. δὲ τ. μ.] Thomas Mag. in Ἑταιρικῶν. Neminem fore credo, cui *Brodaci* conjectura blandiatur.

T. H.

71. Φιλα-

τὰ εἰρημένα^a τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἐκείτι ἐκαστα-
φρόνηα, ὡς ἄνδρες, ἀκούετε, ἀλλὰ καὶ πᾶν
Φιληκόν ἀκροατῶν δέοντα· ἵνα γὰρ καθ' ὅ-
μιρον εἶπω, ὅτις μοι ἐνύπτιος ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμφροσίην διὰ νύκτα, σαργῆς ἔσσης, ὥστε μηδὲν
ὑπαιτίαν ἔχει ἀληθείας· ἐτι γὰρ καὶ μὲν το-
σῶτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τ' Φανέντων
ὡς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὡραμένοι, καὶ ἡ φωνὴ τ'
ἀκροάσθων ἐναυλῶ· ἔτω σαφὴ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσὶν εἰλκόν
με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
τερώς μικρῶν· γὰρ με διασπᾶσάντο πρὸς ἄλ-
ληλας φιλοδιμύμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ
ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ ὥρα μικρὸν ὄλον εἶχε
με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τ' ἑτέρας εἰχό-
μην. ἔβωον δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ
μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοισθ'
ἡ δὲ, ὡς μάτην τ' ἀλλοτρίων ἀνικποιοῖτο. ἦν
δὲ ἡ μὲν ἐργαλίκη, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρά

sunt & puerilia : quae vero deinceps conse-
quuntur, non jam contemptu digna, o viri,
accipietis, sed talia, quae valde diligentes
auditores requirant : ut enim cum Homero
dicam ; Divinum mihi secundum quietem
venit infomnium aliam per noctem, tam
clarum, ut nihil abesset a veritate : qua-
re post tantum tempus species rerum visa-
rum in oculis usque inhaeret, & sonus
auditorum auribus insonat ; tam erant omnia
manifesta.

6. Duæ mulieres prehensis manibus me utra-
que ad se trahebant vehementer sane & vali-
de, sic ut parum abesset, quin me discerpe-
rent illo mutuo contendendi studio : nam-
que modo haec superior pene me totum ha-
bebat, modo rursus ab altera tenebar : inter-
ea vociferabantur invicem ambae ; haec, eam
me suum possidere velle : illa, frustra res a-
lienas istam sibi vindicare. Erat autem una
operaria, virilis, squallida coma, manibus cal-

^a Τὰ μ. τ. δ] Τὰ δ μ. τ. F. ^b Θυῖς &c.] *Homor.* II. B. 56. ^c Γ' ὅ] Γ' ὅ] F. quae pari modo saepius.

72. 'Ενύπτιος] τ. κατὰ ὑπνο. C. G.

71. Φιληκόν] Φιλέω· non debet verti *auscultandi*
cupiens, sed *litteratus* vel *studiosus litterarum*, qui sic
dicitur, quod sit adfuetus audire docentem, & liben-
ter eruditis sermonibus aurem praebet. Hinc φιλη-
κός, *discendi studium*.

72. Θυῖς μοι &c.] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* J. B.
Θυῖς μοι &c.] Tritus usu veterum versiculus :
ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorsus est *Aristid.* T. I.
p. 73. εὐφρόνως dicebant θυῖς ὄνειροι. *Aristoph.* *Ran.* v.
1379. Ὡς ἂν θυῖς ὄνειρον ἀποκλύσω.

73. 'Εσπέρης] Indiciu hoc est somnii divinitus
missi : nam cetera somnia minus vivida esse credebantur.

77. 'Εναυλῶ] Hac dictione passim utitur. ἐναυλῶ
ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅταν ὁ λόγος ἐναυλῶ ὁ ἐντὸς ὃν τῆς
αὐλῆς : atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά
μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. J. B.

'Εναυλῶ] In Gall. Coll. adscriptum : *insonans* : quo-
modo Boet. C. Ph. II. Pr. 3. Itaque quum haec au-
ribus insonare desiderius. Quam Bourdelotius, eandem
notavit vocis interpretationem *Vorsius* : sumta sunt ex
Eustath. ad II. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus
descripsit.

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani somnium, seu visio
convenit cum Prodicti Cei Sophistae figmento, quo
induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi
adhuc puero apparuisse, ut utram vellet sibi comitem
vitae adsumeret. Hujus Prodicti σύγγραμμα πρὸς Ἡρα-

κλῆς *Xenophon* lib. Ἀπομ. II. citat. Meminit ejusdem
Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium
Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi Doctrina de ar-
cta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera
bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est
Lucianus lib. VI. c. 3. 4. Hesiodium bivium exponit
etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro no-
strarum Mythologiarum secundo Herculem Prodictum.
Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab
Hercule ad Scipionem transtulit.

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis sive τῆς ἱστορίας ex-
ordium sumptum ē Prodicti Philosophi Hercule. *Smid.*
in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non
Prodicto sed Xenophonti quidam adscripserunt, ut *Csa.*
epist. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholias.* Homeri ad 14. O-
dyss. *Lucianus* hac προσλαλή §. 17. Male hoc
illi. Prodictus enim hujus autor primus, ut patet apud
ipsum Xenophontem. post primum autorem alii illud
ipsum tetigere, ut *Max.* Tyr. serm. 4. *Thomass.* *Euphrad.* Orat. 3. D. *Basil.* Orat. ad Nepot.

Δύο γ.] Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide
Xenoph. ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. Cic. Off. I, 32. *Ovid.*
III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Basil.* De leg. Gr. lib.
(Grot. Ed. 91.)

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodicti deliti-
gantium inter se Εὐμοργυφικῆς & Παιδείας hanc imagi-
nem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, passimque
Eruditi Viri notarunt, *Dausqu.* & *Drakenborg.* ad *Sil.*
Ital.

callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu decorata, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & virilis sic est locuta:

7. Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat,) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis: siquidem opes nugis & quisquiliis, quas illa praebebat, abstinere (monstrabat alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrini-

ἡ κόμην, τὸ χεῖρ τιλαιν ἀνάπλευς, διζωμένη ἡ ἐσθῆτα, τιτάνη καλαγέμευσα, 9001 ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὸς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, ἡ τὸ ἀῆμα εὐπρεπὲς, ἡ κόσμος ἡ ἀναβολή. τέλει δ' ἐν ἐφιασί μοι δικάζειν, ὁπότε-ρα βυλοίμην σιωπῆναι αὐτῇ. 95 ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἡ ἀνδράδης ἔλεξεν

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί, ἢ χθὲς ἤρξω μαθάνειν, οἰκεία τέ σοι ἡ συγγενὲς οἶκον· ὅ, τε γὰρ πάππος σὺ εἰ-πῶσα τὸνομα ἔμνηροπάτορος, λιθοδό-11π, ἡ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω ἡ μάλα εὐδοκι-μεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲ ἡ φλη-ιάφον ἡ ὡδὲ ταύτης ἀπέχιστα, δέξασα ἡ ἑτέραν, ἔπειτα δὲ ἡ σιωπῆναι ἐμοί, πρῶ-στα μὲ θρέψῃ γενικῶς, ἡ τὸς ὅμους ἔξεις καρτερὸς, φρόνως δὲ παντὸς ἀλλόττρι-ἔση, ἡ ἔποισι ἀπὲς ὅπῃ ἡ ἀλλοδαπὴν, ἡ

Ital. XV, 20. J. Barnes. V. Eurip. §. 12. ad Homer. Od. N. 288. J. A. Fabric. B. G. II. c. 23. & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, quum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicum, sed Xenophontem tribuerint, nullus capio.

79. Βυλίας καὶ καρτερῆς] Sic jungi solita in Xenophon- te & Platone. J. B.

81. Ὅλον εἶχ' ἡ μὲ] Sic in Epist. amator. Philost. J. B.

86. Τῶν ἀποστρίων] ἀγαθῶν. J. Br.

88. Τὸ χεῖρ] Sic in omnibus & Mss. & Edit. sic passim, ut infra, τὸ χεῖρ, τὸ τίχην, & similia in Platone. J. B.

88. Τέλει ἀναπ.] Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabrilumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt; divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλυσὶ ad Acherontem plorent, ὡς τί τις μακίδια τὴν ἀνδρῶν ἔδωκε χεῖρας. Dion. Chrys. p. 410. B. cὺ ταῖς χερσὶ τίλους ἔχων.

92. Κόσμος τὸ ἀναβολή] Ut post passim, κοσμί- τας τὸ ἀναβολή. J. B.

1. Τὸ θεῖον ἀμφοτέρω καὶ μ.] Tollo distinctionem omnium Edd. καὶ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκι- μεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκι- μεῖτον ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam perio- dum ordiri deberet, turbavit librariorum. Thucyd. VIII, 1. ἡ ἡ δὲ ἐν αὐτοῖς ἐπαύουν ταῦτα.

5. Θρέψῃ γενικῶς] Male verterunt: generosus, edn- Tom. I.

caberi: hoc voluit Lucianus: aleris firmo cibo, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενικός & γενικός, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degenerasse in γενικός, quae tamen distingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thes. Hefsch. Γενικός, ἰσχυρός, γενικός prave Suidas Γενικός. Lucian. Pseudom. §. 55. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cenf. p. 124. v. 13. γενικός ἡ μεγαλοφυῶν ἡ προσώπων ἡ ἐν πάσῃ lege, γενικός frustra est Sylburg. forsasse γενικός males aliquis pro γε- νικός reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικός τινος idem remedium apud Suidam placet in Προκίππος, ubi Porro suspicanti γενικός Kusterus adstipulatur: hoc tamen in loco Suidae si quis γενικός potius habuerit, haud equidem adversabor: quemadmodum in Gregor. Nazianz. Stel. II. p. 98. ὁφθαλμοῖς γενικῶν βλέπων. Non aliter apud Platonem scribendum est in Theaet. p. 107. E. Γενικός λόγος ἡ ἀνδρῶν. Phrygichum Ecl. p. 42. γενικός τινος μάγιστρος, ubi Nannepsius, nobilissimum te- stem, quasi unquam ea virtus esset in γενικός. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τροφίσκῃ. Plato de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. Libanius: πῶθεν ὁ ἀρίστους θρέ- ψεται; T. H.

Ibid. Τὸς ὅμους ἔξεις καρτερὸς] Ut in Deor. & Mor- tuor. dialog. & in Contempl. J. B.

7. Ἀπὲς ὅπῃ τὸ ἀλλοδαπὴν] De Sophistarum peregrina- tionibus vide Cresoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lauda- tur, A. Gellius de Philosophia efraticis loquitur.

M. du S. Athen.]

ἡ πατρίδα καὶ τὰς οἰκίας καλαχίπῃν ἢ ὅτι λόγους ἐπανέσονται σε πάντες.

Μὴ ὁ μυσταχθῆς δὲ τὸ σῶμα τὸ εὐτελές, μηδὲ τὸ ἐσθλὸν τὸ πινυρόν ὑπὸ τῶν ταύτων ὁρμήσῃ καὶ Φειδίας ἐκείνῳ

nas regiones, patria familiaribusque relictis : nec te sane ob declamatoriumque laudabunt cuncti.

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum : a talibus enim initis profectus etiam Phidias ille Jovem

α Οὐδὲ] Οὐδὲ P. α δὲ margo. Δ. 1 W. ὁ μυσταχθῆς] μυσταχθῆς F.

Ἀτι.] Attico more pro ἀτιλίῳ quod ne quis usurperet, cui castigatiois styli sit cura, sedulo cavet Phryg. p. 10. Thom. M. in Ἀτιῳ & ἰω. Plato Apol. p. 23. C. οὐκ εὖδὲς ἀφίστα κῆτον, ἢ ἀπῆμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad Aristoph. Plus. v. 70. Vide H. Stephanū, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139.

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. α ἢ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῶν παιδῶν tueretur) οὐκ ἐπὶ λόγοις ἐπανέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss.

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπανέσονται σε πάντες.] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, neque ob orationem laudabunt te omnes, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micellus, sed abundantius quam Graeca patiuntur, neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes? ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, durior; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, α ἢ ἐπὶ λόγοις ἐπανέσονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, pauci vero quidam (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat α ἢ, ne nominare quidem dignata) ob studia laudabunt te, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum maiorem praese fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπανέσονται ἐπὶ τοῖς passim in Luciano obvium.

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit J. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: neque propter verba laudabunt te omnes. Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργους, verba operibus. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimari, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργους. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, doceptus syllaba γοις, omisissis tribus vocalibus, quasi eas jam descripsisset, transiit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργους. Lege ergo, ἢ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργους ἐπ' αὐ. &c. non propter verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ ἢ καὶ

Φειδίας ἢ Πολύδωρος ἢ ἄλλοι, καὶ Σωκράτης πολλὰ ἔπρασαιο, τὸ μὲν τῶν ἈΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro ἢ habent α ἢ, & omittant etiam πάντες, sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραφθοαίς Grammatici, lacunae hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in Actis Criticae P. III. Sect. I. c. 5.

7. C. ἐπὶ λόγοις [α ἢ ἐπὶ ἔργους] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, ἢ ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφ' αἰσῶν ὠδὲν καὶ Φιλοφ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις Σωκράτης &c. M. du S.

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adscripta, postmodum ipsum Luciani contextum invaluerint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inscruerit, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργους vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuerentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: me si praetuleris, inquit, non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λόγοι sunt καὶ Φιλοφ.) cuncti te laudabunt. In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsumtum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργους. Ἐπανέσονται ἐπὶ λόγοις extat in Lexiph. c. 22. α ἢ δὲ pro ἢ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni J. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non adfentiri.

10. Μὴ μυσταχθῆς] In Flor. Cod. μυσταχθῆς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum.

7. B. Ibid. Τὸ σῶμα τὸ εὐτελές.] Imo vero χίμας, vestis ornatus: nemini enim suum ipsum corpus vile est. Vertendum ergo: ne abhorrens a vili ornatu, aut, a sordis vestium.

J. C. Tē

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?

ἔδειξε τὴν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπὶ τῇ θεῇ, καὶ Πραξιτέλης ἱερὰ καὶ θαυμάσια προσκυθεὶς γὰρ ἔτοιμὸν τὸ θεῶν. εἰ δὲ τέτοιον εἰς γένειον, ὥς ἔστι καὶ αὐτὸς ὡς πᾶσιν ἀνθρώποις γένειον; ζήλω-

Tō sōm. τὸ εἶν.] Subscribo J. Clerico: quemadmodum jungitur hic τὸ εἶναι τὸ πινυμένον, eodem modo paulo ante ἡμῶν & ἀναβολῇ tum c. 13. quod commendationi probandae solum sufficit, χιτωνίων πινυμένων ἢ ἡμῶν δουλοπρεπῆς quod quid aliud est quam τὸ ἡμῶν τὸ εἶναι; contra ἡμῶν αὐτοπρεπῆς viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. §. 54. Σχήμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obefi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V. 86. ἔστι τὸ εἶναι τὴν μυλωνίαν ἔχοντα, καὶ ὑπερβολὴν ἢ τὸ σῶμα. Interpr. tumentisque fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XII, 1. p. 787. τὸ ὑπερβολὴν τὸ σῶμα commemoratur: at tu lege potius, τὸ ἡμῶν, specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita: quocirca non Πολύκλειτος, unde domo erat, sed Πομπικὸς Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρῶτος τὴν τὸ βάδισμα & σωμαίως. junguntur saepe ἡμῶν & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411. v. 21. Aristoph. Vespr. v. 1165: Diogen. L. VII, 22.

Ibid. Tō εἶναι.] Villitatem. Haec vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concinatoris habes in Piscat.

12. Φειδίας ἔδειξε τὴν Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist.

13. ἔδειξε τὴν Δία] Vidi, qui daret: fecit Jovem: adlato pari verborum ἀποδοκῆσαι & ἀποφαίνω usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus offendisse videretur. Διωνῆας pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπιδίας διέφαινε κατὰ τὴν Παγκράτιον. Piscat. §. 38. ἔδειξε τὴν Δία ἡμῶν ἡμῶν καὶ ἡμῶν ἐν τῷ γραφῇ τὰ πρῶτα προσωπίας vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V. 36. p. 387. Non vidit Phidias Jovem &c. dignus tamen illa arte animatus & concepit Deos & exhibuit: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔδειξε (l. ἔδειξε) ὁ Φειδίας τὴν Δία πρῶτος ἔδειξε αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum οὐκ αἰσθητὸν videtur τὸ) αἶσθητὸν ἢ ἡμῶν ὁ Ζεὺς δὲ ὁμοιωτὸν ἔδειξε φαίνων. vide Dattal. apud Suid. in Ἰάκωβον ἱατρὸς. Liv. XLV. c. 28. Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejuni-
us, idque minime mirandum est, Valer. Max. III,

7. Ext. §. 4. vultum Jovis prope modum ex ipso caelo peritum eboris lineamentis amplexus. Sed cogitate Quintillian. I. O. XII. c. 10. p. 1087: cuius pulchritudo adiacuisse aliquid etiam receptae religionis videtur adeo majestas operis Deum aequavit. Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7. v. 15. Phidias signum se Jupiter ornare eburno, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸ Κρόνου ἐκ Ρίας ἐκ τῆς γῆς ὑπὸ Φειδίου μεταμορφῶν. Porro notum est, quos Homeri versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur; eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόντας ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνον διέκας Strab. VIII. p. 543. operac pretium erit Apollonii disputationem in Hippocrato contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. A. 612. Phidiam καὶ ἀκλῆσαι εἰς τὴν Δία τὸ πᾶν τὸ ἰαυτὸ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI. p. 266. Juno, οἷον Πολύκλειτος Ἀργίους ἔδειξε λαοκάλιστος &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam Dionys. Halic. περὶ Θεοῦ. χαρ. p. 224. Juvon. VIII, 102. de quibus vide Fr. Junonius in Catal.

Ibid. Tὸν Δία] Jovem Olympicum.

Tὸν Δία] Jovis Olympici statuum, quae inter vii. orbis miracula habita est. de qua videndus Pausan. El. I. p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Ἰπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19. B. τὸ μὲν ἐν Ὀλυμπίῳ Δία, καὶ τὸν Ἀθήνῃσι Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλίκωντος καὶ ἀσκηλάσας Φειδία, παρὶ τῶν σαφῶν. M. du S.

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca.

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud Plin. de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, Cic. Tuscul. I. Plin. c. 8. lib. 34. Val. Max. c. 15. lib. 8.

Πολ. τὴν Ἥραν] Bourdel. Argivam Junonem. Basilus de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. M. du S.

15. Ἐθαυμάζει] Milt. θαυμάσιος ὄν.

Ibid. Μετὰ τῷ θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud Ciceron. Tuscul. I.

Vid. Ep. c. 16. de phrasi ipsa vid. Jambl. n. 30. & Porphyg. n. 20.

M. du S.

ζηλατὸν δὲ καὶ τὴν πατέρα ἀποδείξαι, ἀεί-
βλεπὸν δὲ ἀποφανῆς καὶ τὴν πατρίδα ταῦτα
καὶ ἐτι τῶν πλείονα ἀφ' ἑπταύρου, καὶ
βαρβαρίζουσα ὡς πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη,
μὰλα δὴ σπουδὴ συνείρμυσα, καὶ πείθειν με
πειρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι τὰ
πλείεστα γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ
δ' ἐν ἐπαύσατο, ἀρχὴν ἢ ἑτέρα ὡς πᾶσι

Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη
συνήθης σοὶ, καὶ γνώριμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς
τέλῃ με πεπείρασαι. ἡλικία μὲν ἐν ταῖς

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te
filio, patriamque insuper reddes illustrem.
Ista, atque istis iridem plura titubans & us-
quequaque barbare locuta dixit statuararia, per-
quam sane sedulo composita, ut quae mihi
persuadere conaretur: sed non amplius re-
corder: nam plurima jam quidem memo-
riam effugerunt. Postquam igitur desitit,
sinistit altera hunc fere in modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi fa-
miliaris & nota, etsi necdum ad finem us-
que me pertentaveris. Quanta quidem tu
bona

α πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάντολλα.

24. Μνήμην διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τὴν φωνήν
ταῖς ὀφθαλμοῖς ἐντυπωμύει φέρει, καὶ τὴν φωνὴν βαυλῶν,

ἴσα τὴν ὕπαιψον τὴν ἀνέμωσαν ἔτα ταχίως ἐκβάλλουσαι; καὶ
τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.
† Ὁ λαγῆ] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri
Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab

Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi vi-
deor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, La-
tinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis inde-

20. Πλείονα ἀφ' ἑπταύρου] Hunc locum imitatus est
Julian. Imp. ἐν προσπταίειν, ἐν διασελογαί, ἐν ἐφιστάμε-
νος ἵφ' ἢ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι συν χρόνῳ. J. B.

Ibid. καὶ βαρβαρίζουσα, πάντοθεν εἶπεν] Hic quoque
adscriptus Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe
melior, etli aliud videatur Bourdelotio: mutetur mo-
do distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἢ τί-
χην, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est
pleraeque dicere. J. G.

21. Πάντολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πᾶ-
στολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim
utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Mf. Bourdelotii & A. P. L. &
Ed. Junt. Reliquae πάντολλα, quod minus placet.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάντολλα,
plurima barbare locuta, exemplisque pluribus adfir-
mari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum
quibus iudicium Eruditorum hominum consentit:
πάντοθεν in Nigr. §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpretis εἰς τέλος,
ad plenum. Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur.

J. B.

Εἰς τέλος] Ad plenum. Virgil. II. Georg. 244. sic
ἀφ' ἑπταύρου. Euripid. 'Ηρ. μ. Οἱ τ' ἐντυχούντες ἀφ' ἑπταύρου
ἐντυχούσιν. M. du S.

29. Αὐτῇ] Pro αὐτῇ mutato spiritu & accentu lege-
vim αὐτῇ. id namque διωκεῖται. Etiam quanta sis
consecutus bona, fastidius faciens, ἵπτα ('Ερμολογικῶς)

ante me expressis. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. &
Nept. Ἡ τοῦτο ἵσα αὐτῇ ἀνέμωσαν ἐστὶ vulgo αὐτῇ le-
gitur, quod quum ἵσα notet, non convenit isti loco,
ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte
autem id observatum in Contempl. §. 13. Ταμίως αὐτῇ
ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ ἀποτμήσαντα τὴν κόρυ αὐτῇ, καὶ
ἀσπὸν ἐμβαλὼν πλὴν αἵματος. & in Revivisc. §. 16.
Τὴν δὲ αὐτῇ; . . . ἀρετὴ μὲν ἢ ἀνδράδης αὐτῇ, σφαιροσύνῃ ἢ
ἐκείνῃ . . . ἢ ἀνδρῶν ἢ αὐτῇ. At male iterum in Pro-
meth. Δὸς ἐστὶν ἵπτα (χήμα) κατεκλῆσθαι ὡς μάλα ἐστὶ
αὐτῇ sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro
αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61. legi-
tur ἵπτα nam cum Vulcanus alterum Prometheus bra-
chium vinxisset, ait Κράτῃ. Καὶ τὴνδε [αὐτῇ] ἵπτα πᾶ-
στον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτῇ] Sensus pro vulgato αὐτῇ. Et in hac quidem
voce, ut recte observat, sepiissime peccatur. M. du S.
31. Τὸ σῶματι ποῦν] Sallustiana phrasi, inquit J.
Fr. Gronovius Obs. II, 7. p. 260. opifces aggressisque
omnes, quarum res fidesque in manibus sitae erant.
Nunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus
est Herald. An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22.
§. 3. ubi multa de βασιλεύσιν. Idem ad Marcial. I. Ep.
10. formulam loquendi ταμίως τὴν γνώμην obiter il-
lustrat. T. H.

34. Τὴν πρόσδον] Alii Codices, τὴν πρόσδον. J. Br.
Τὴν πρόσδον] Ἐπταμῆς τὴν πρόσδον legit Micillus, non
πρόσδον. G. C.

Ἐπταμῆς] Ita scriptum typorum errore pro ἑπτα-
μῆς repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata
Bourdelotii festinatio. T. H.

Τὴν πρόσδον] Sic recte in omnibus & Mss. & im-
pressis.

μῆς, ἐὰν ὅτι ἡ ἀλλοδαπὴ ἀγνοῖ ἐὰν
ἀφανὴς ἴσῃ ταυτὰ σαφὲς τὰ γνω-
ρίσματα, ὅτε τὸ ὁράντων ἕκαστος τὸ πλε-
στον κινήσας δείξῃ σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ, καὶ τὰς φίλους καὶ
τὸν πόλιν ὅλῳ καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάν-
τες ἀπεβλέποντι καὶ πᾶσι λέγων τύχης,
κεχρησμένος οἱ πολλοὶ ἀκρόσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῷ λόγῳ καὶ δυνάμει,

perēgre proficiscaris, ne in extera qui-
dem regione ignotus eris obscurusve: ejus-
modi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, te-
que digito designans, *Hic ille est*, ajat.

12. Si quid autem majoris momenti aut
amicos, aut civitatem etiam universam oc-
cuparit, ad te cuncti respicient: dixeris
aliquando publice, a tuo dicentis ore ple-
rique pendebunt auditores admirabundi, &
gratulabuntur tum tibi disertae orationis po-
ten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de
re, dico ad Heliod.

74. Τὸν πόλιν] Prope adstantem.

75. Δείξῃ σε τῷ δακτύλῳ] Arrian. Epict. c. 1. lib.
3. Viri Clariss. Th. Marcil. Def. Horat. δακτυλοδι-
κτυῖται.

Δείξῃ σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve pri-
scis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non
infami sed indice tamquam exemplum imitationis di-
gnum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstra-
tio duplex in honorem & infamiam; in honorem le-
gas apud Horatium Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito prateriensium.

Plinius junior lib. vi. Epist. vi. solebat tamen vix-
tum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude
monstrari. Et lib. ix. epist. xiii. Cui Rufinus, de-
monstrans me, vides hunc? in ignominiam vero apud
Ovidium. lib. iiii. Amor. Eleg. vi.

Quid moror? an digitis designor adultera vulgi.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] Pers. Sat. I. Pulchrum est digito
monstrari. & dicier, hic est. Horat. IV, 5. Ma. du S.
Ibid. Οὗτος ἐκείνῳ] Hic ille est Lucianus, insignis
orator. Persius: At pulchrum digito monstrari & di-
cier, hic est.

Οὗτος ἐκείνῳ] Digito monstrari, & dicier, hic
est, aliquando pulchrum; ut illud, Ecce agnus Dei:
& ὁ αὐτὸς ἐστὶ Δημοδότης & quod de Telamone me-
moratur, ob cujus os, ait Cicero, Graji ora obverte-
bant sua: & Persius Sat. I. At pulchrum est digito mon-
strari & dicier, Hic est: aliquando contumeliosum
est, ut illud, Ecce somniator venit. Lucian. in Har-
mon. In turba insignem esse, digitoque demonstri-
ri.

Οὗτος ἐκείνῳ] Sic in Harmonid. & alibi.

77. Ἄν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus
saepē fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. p.
708.

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant
Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repenti-

no impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens,
apud quem ideo legendum est IV, 31. καὶ καταλαμβάν-
οι ἀναχωρήσας βίαιότητα, non βεβαιότητα, quod voca-
bulum cum ista verbi potestate consistere nequit. De-
mosth. in Aristog. p. 846. B. ὅταν τις κώδιον καταλάβῃ
& καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν Pifistr. vel qui nomen ejus
mentitur, apud Diogen. L. I, 53. ἢ ὁ πόλεμος ἡμέας
καταλάβῃ Dion Chrys. p. 47. B. 530. D. ἀνὰ τὴν
μακρὰν ἀνάγκην καταλάβῃ Galen. περὶ τῷ Προγ. αὐτὴν
ἐν κοινῇ τὴν τεχνικὴν ἀπάσῃ δυστυχίᾳ καταλάβῃ τὸν νότον
ὀφρῆσιν αἰσάντων ποστὰν & corrigitur. Vid. Aelian. V.
H. II, 4. Julian. Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec po-
testas priores Interp. non movissem.

80. Κεχρησμένος] Ut in Nigr. Timo. Charont. & pas-
sim.

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. θαυμά-
ζοντες σε καὶ δυνάμει. Impressa lectione alibi saepe uti-
tur.

83. Ἀδελφοί] In transitu fabulas hominum in
Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem ca-
dat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur,
quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit.
Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit
principes viros inflammari τῷ αἵματι καὶ δόξῃ ἀθανάτι-
σιν, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν καὶ ἰσορίας
ἀθανάτουσιν istius loci paraphrasin pene dedit A-
gath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV. p. 458.
B.

85. Τῶν παιδευμένων] Παιδευμένων, ἀμφιλογίας
vitandae causa.

87. Τὸν Δημοδότην] Arithonius in Chria: Τὸν Δημοδότη-
ντος ἔρα μοι βίον, πάντος μὲν ὄντα φιλοπρωτέρου ἤ τῶν
γεγονότων ἢ πάντος ἐκλείποντος.

Ibid. Τὸς υἱὸν ὄντα] μαχαροποιοῦ δηλονότι, quod ta-
men falsum esse docui.

Τὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec
intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constat, Demosthenis acqui-
lis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοδότης, in-
quit, ὁ πατὴρ Δημοδότης ἦν μὲν καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἄν-
θρωπος, ὡς ἰσοῦς Θεόπομπος ἐπικαλεῖτο ἢ μαχαροποιὸς, ἰ-
σοῦς ἔχων μὲν καὶ δούλους τεχνίτας τὸ πρᾶττον
τας. Sed ad matrem respicit Lucianus, de qua statim
addit Plutarchus: ἀλλ' Αἰχὴν ὁ ἑταῖρος ἦν καὶ περὶ τὴν
τρίτην,

centiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu defines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

ἢ ἡ πατέρα ἢ εὐπορίας. ὃ δὲ λέγουσι, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνεται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τὸτό σοι ἀειποιήσω. καὶ ᾧ ἦν αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ ἀπέλθης, ἔποιε παύσῃ σου τὸν πε- παιδευμένους, προσομαλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὅρᾳς ἢ Δημοσθένην ἐκείνον, τίνῃ υἱὸν ἔντα ἐγὰ ἡλίκον ἐποίησα; ὅρᾳς ἢ Αἰσχίνην, ὃς τυμ- πανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ὁρᾶς Φίλιππον ἐθεράπευον· ὃ δὲ Σωκράτης

α Ὅς τυμπαριστρίας] Ὅς τυμπαριστρίας F. V. margo A. 1. W. P. & J. V. 2. b Ὅμως] Ὅπως P. J.

τῶς, ὡς ἂν Γάλατος τινος ἐκ αἰτίας προδοσίας φερόντος ἐξ ἄλλου ἡγεμόνος, ἢ βαρβαρῶν ἡγεμόνων, σὺν ἡρώδῃ ἐπὶ αὐτῷ ἀληθῶς εἴρηται. οὗτοι βλασφημίαν ἐκαταψάλλονται. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. M. du S. Τὸς υἱὸν ἔντα] J. Brodaeus significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in *Vit. Demosth.* ad A, 1. T. H.

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschin.* J. B.

Ibid. Ὅς τυμπαριστρίας] Τὸς Διάτους μὲν τυμπαίου τε- λούσης. Hoc Demosthen. *περὶ Σωφ.* *Æschini* impro- perat. J. Br.

Τυμπαριστρίας] *Τύμπανον* intelligendum, quod Gal- li nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, ex- iguum, & quod saltantes manibus pullabant. Figu- ram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quæ exprimitur in *Opuſculis J. Scaligeri* p. 575. & quam *Jf. Casaubonus* de *Sat. Poët.* I. p. 67. repræsentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinæ ac fidicinæ servæ erant aut libertæ, & pleræque omnes meretrix- ces. Quæ optime omnium tympanum pulsabant, Sy- ræ erant: tympanum enim Orientalium fuit inven- tum: vide quæ notavimus ad *Genes.* XXXI, 27. Nomen matri *Æschini* erat *Glaucoshea*, ut testatur *Plutarchus* in *Ejus Vita*. Cavendum, ne hunc *Æschini-* nem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico *Æschine*, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in *Notis* ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Westhe-*nius, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitæ Socratici *Æschini* præfixit imaginem Oratoris *Æschini* e marmore Ducis Etruriæ. J. C.

Τυμπαριστρίας] *Suidas* *Leucotheam* pro *Glaucoshea* vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro *τυμπαριστρίας* est *τελίστρια* dicit. Vid. *Demosthen.* pro *Cor.* 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi *Glaucoshea* a filio dictam ait, quam omnes *Empusæ* nomine norant. De *Philippi* in eum favore videndus *Ælianus*. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 64. & *Philos.* p. 506. cum *Notis*. M. du S.

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. J. Br.

Ὅπως] Ex P. & Ed. J. restituimus pro aliarum *Τομ. I.*

ὅμως, quod frigidius visum. *Philos.* p. 507. ἢ δὲ ἐξ *Φίλιππου* ἰσχυρῶς ὁ Κ. Αἰσχίνης. M. du S.

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides *Æschinem* illum, qui *tympanistriae* filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin *Philippus* eum obſervaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abſuiſ- ſet ἄλλῃ, hoc ordine ſtructuræ: ὅρᾳς ἢ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἴδ. vides quanto opere *Æschinem* illum obſervave- ris *Philippus*. Ad marginem Ed. A. W. notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De *Æschini* matre, quæ pia- trix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. *Τυμπαριστρίας* vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod A. Schottum non præterit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Τετρε.* ad *Heſod.* p. 2. ὁ ὁ *τυμπαριστρίας* Αἰσχίνης quæ satis reſellunt errorem *O- learii* ad *Philos.* de V. S. I, 18. vice *τυμπαριστρίας* in Oratorum Principe *τελίστρια* potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quæ *τυμπαριστρία* diceretur, ignorabat. T. H.

Ibid. Δι' ἡμῶν] Διὰ τῶν Ἡγεμόνων ὁ παιδίας. J. Br. 90. Σωκράτης] Fuit *Socrates Sophronisci* lapidarii filius, qui etiam serviſſe & ſculpiſſe lapides dicitur. Adſerunt quidam *Gratias* veſtitas, quæ ſunt in arce, illius opus eſſe: unde & *Timon* illum in *Sillis*, *Laërtio* teſte, ſculptorem lapidum dixerit. G. C.

Σωκράτης] Serius quam *Noster* ſtatuaræ valedixiſſe *Socrates* videtur, cujus opus fuiſſe ajunt *Gratias*, quæ Athenis in arce amicæ conſpiciébantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Ariſtoph.* *Schol. Nic.* V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Anl. Gellius* IV, 919. M. du S.

Σωκράτης] *Phænareta* (perperam *Phanerete* apud *Ciſſiodor.* ad *Psalm.* LXXII.) obſtetrix, primum, ut quidem videtur, *Sophroniſco* marmorario nupta *Soc-* ratem; deinde *Chaeredemo* *Patrocle* peperit. *Pla-* to *Enthyd.* p. 207. uterque ſtatuarum artem didice- runt: de *Socrate* res certa eſt; vide *Fr. Junii Catal.* *Ariſt.* & *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 19. *Dion. Chryſoſt.* p. 558. D. *Socrates* ἡμῶνται λιδοκόπῃ τῶν τῶ πατρὸς τέ- χην. De *Patrocle* ſuſpicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. ſcribit Ol. XCV. inter alios floruiſſe *Pa-* troclem; quem equidem ab iſto *Socratis* fratre ἡμερομ- τρία, quia temporis ratio ſatis congruit, non eſſe diver- ſum opinor: alius eſt ſine controverſia *Patrocles*, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re *λιδοκόποι* diſſe-

ὃ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
φείς, ἐπειδὴ τάχις ταυτα συνῆκε καὶ καίτινος,
καὶ δραστηρεύσας παρ' αὐτῆς κητομόλῳσεν ὡς
ἐμὲ, ἀκρίως ὡς ὅτι πάντων ἀδεται;

Ἄφεις δὲ αὐτὸς τηλαυγὲς καὶ τοιούτους⁹⁵
ἄνδρας, καὶ πρᾶξεις λαμπράς, καὶ λόγους σε-
μνούς, καὶ ῥῆμα εὐκρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δυνάμιν, καὶ δό-
χας, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδαιμονεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ
συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐν-
δύσει, καὶ ῥῆμα δειλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ
μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολα-
πτήρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξει, κάτω νηπιαῶς εἰς
τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαίῳστος, καὶ
πάντα τρόπον ταπεινός^a ἀνακλύπων δὲ ἐν-
δέποιε, ἐδὲ ἀνδρῶδες, ἐδὲ ἑλθῶν ἐδὲν
ἑπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
εὐῤῥήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus,
simul atque meliora percepit, illaque deser-
ta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus
celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris,
rebus splendidis, sermonibus sapientissimis,
habitu decore, honore, gloria, laude,
principe confidendi loco, opibus, digni-
tate, facundae orationis fama, publica
prudential gratulatione, tuniculam indues
sordidam, & habitum fuscipies servilem,
vesticulos, coela, malleolos, scalpra in
manibus habebis, vultu ad opus prono,
humilis & humilia consecretans, omnemque
in modum abjectus: nunquam tu rectum
caput efferes, virile nihil, nihil liberale
cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna
& elegancia procedant, providebis; ut ipse sis con-

^a Ἀνακλύπων] Ἀνακλῶν A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. ^b ἑλθῶν] ἑλθῶν C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis
enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. ἑρ-
μογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive ἑρμῆας
sculpsit, cuiusmodi rudiore officio confectae ab A-
theniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi so-
lebant. Pythagorici eos, qui mercede philosophiam
discipulis impertiebantur, κήρυκες ἑρμογλύφους ἢ ἐπι-
δημῶνι πικρὸν ἀποφασίζουσι. τοὺς μὲν ἢ ἐπιδημῶνι τοὺς
ἑρμῆς, ζητῶν εἰς τὴν διαίτην ἢ μορφῆς ἔχον ἐπιτηδίων
&c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud
nobile respici, ἐκ πατρὸς ἔχον ἑρμῆς ἢ γυναικός, mani-
festum est. Ab hoc principio deinceps in latiore sig-
nificandi ditionem, quae statuariam artem univer-
sam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυ-
φῶν, statuarius officinae in *Plat. Conv.* p. 1202. A.
quem locum *Julianus* expressit *Or.* VI. p. 187. Ve-
rum λιδοκόπτης, qui lapides ac marmora radendo polit,
ut apte coagmentari possint: id enim ξίον λίθους c. 5.
& ξιδόντες λίθοι *Liban.* *Decl.* XIV. p. 418. D. nec du-
bitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιδοκόπῃ πο-
nit λίθον ἱργάτιον ἢ ξυμφορῶν. ideoque *Proclus* *Diad.*
III. p. 250. eodem ordine numerat, quo λιδοκόπης,
τίκτων, ξυμφορῶν &c. Horum itaque munus praecci-
pium non erat statuas perficere, sed marmora lapi-
desque expolire: nec tamen non saepissime contigit,
ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, u-
nus homo utramque exerceret, quod in avunculo *Lu-
ciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad
statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιδο-
κόποι τοὺς ἑρμῆας Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπαίτουσιν, το-
τε *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni* L.

Δωρυλῆς, *Dioni Chrys.* & *Maximo* *Tyrio* λιδοκόπῃ, ἑρ-
μογλύφῃ *Theoni Progygn.* c. 8. p. 205. Socrates ipse
λιδοκόπῃ *Timoni Philiaso*: sed egregius imprimis *Cyri-
li* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &c., quem te-
stem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιδοκόπης, mox
ἑρμογλύφῃ, tum δημιοκόπης uterque appellatur, dici-
turque Socrates ἰργάσθαι εἰς τὴν πατρὶ τὴν λιδοκομίαν,
&c., πατρὶα τὴν ἑρμῆς τὴν λιδοκομίαν. Jam vero qui
proprie λιδοκόποι, quae λιδοκομία, optime docet *Sui-
das*, vel is potius, quem descripsit in *V. Manesbo*
vocat λιδοκόπης τὴν πατρὶς σκαλοποιίας IV. 335. sic enim
ibi legendum: & tamen *Phidias* apud *Aristot.* *Hb.* M.
VI. c. 7. tantus artifex λιδοκόπης σοφός, ubi *Paraphra-
ses Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἔστι
τὴν λιδοκομίαν. *Moeris* adnotat λιδοκόπης *Thucydidem*
dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphonem* λιδοκόπης
recte igitur *Hesych.* λιδοκόπης, λιδοκόπῃ, λιδογλύπτης.
Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praeter-
mittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p.
217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδελφὴ μαίεσσι ἑρμογλύφου πατὴρ.
ἐκ τῆς ἐγγενεῖς τῆς Σαρδανιπάλου δίδης; Ex his simul
intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρ-
μογλύφῃ & ἑρμογλύφους, λιδοκόπῃ rejiciat. T. H.

91. Ἐπὶ τῇ ἑρμῇ. *Laertius* in *Socrate*: Δοῦρος δὲ καὶ
δουλιδοκομῶν, καὶ ἱργάτιον λίθους. *Valerius* non
Socratem, sed ejus patrem *Sophoniscum* marmora-
rium fuisse perhibet. J. Br.

6. Ἀνακλύπων] *Cod. Angl.* ἀνακλῶν.
Ἀνακλύπων] P. Fl. & J. ἀνακλῶν. Utrum utri præ-
stet ex MSS. definiendum est; utrumque enim aptum.

M. du S.
Ἀνακ-

concinuus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorum reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesternio die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passim videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obijciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime dijudicatae: age ergo,

1. Οὐρανός τε καὶ κόσμος ἑστῆς, ἥματα πεφρονηκώς, ἀλλ' ἀτιμότεροι τοῖων σκαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἡ ὀφθαλμὸς ἐγὼ τὸ τέλος τῆς λόγων, ἀναστὰς ἀπεφρονάμην· καὶ τὸ ἄμφορι ἐκείνη καὶ ἐργαλίῃ σπο-
15 λυπὸν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γενηθῶς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς τὴν ἡλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐδὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένη μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ
20 σπολυφθῆσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τὸ χεῖρ συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπρει· τέλει δὲ, ὥσπερ τὴν Νιδῶν ἀνέομεν, ἐπεπῆγει, καὶ εἰς λίθον μετέβλεπτο. εἰ δὲ ὡς δόξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃ· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄντιροι.

25 Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὺν ἀμείβομαι σε, ἔφη, καὶ δὲ τὴν δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθε ἡδὴ,
30 ὅτι·

A. 1. W. c. [Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολειφθεῖσα in quibusdam Ed. d. [Ἐνέπρει] Σύνταξις margo A. 1. W.

Ἀπολείπτειν] Ἀναήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Ed. auctoritate moveamur. Ἀπολείπτειν contra emergere & recto capite sese erigere, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223. E. ψυχὴ ἐκπιδύσκει ἀ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἀναήφεται ὡς τὸ ὄντως ἐν· plura dabit Budaens C. L. G. p. 71. Idem & ἀναήφειν Diani Chrys. Or. IV. p. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter J. Potter. ad Clem. Protr. p. 49. n. 4. restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῇ κατὰ νουθεσίαν εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, obliquo capite ac demisso operi intentum esse. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: Tatian. ad Graec. §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων κατὰ νουθεσίαν, ὅπως μοιρασίου ἐκδιδωμάτων. Hierocli. in A. C. p. 208. Noster in πρὶ τῇ M. S. Σηπτεύει κατὰ νουθεσίαν. Platonem confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Judic. Auct. I. p. 65.

8. Τα μὲν ἔργα] Sic Socrates apud Diogen. Laert. II. 33. λέγει τὴν θαυμάζειν τὴν τὰς λίθους ἐκείνας καλὰ καὶ ἀσυνήθως, τὰ μὲν λίθων προσοῦν, ὡς ὁμοιοῦται ἑσθὲν αὐτῶν δὲ ἀμειλίχως, ὡς καὶ ὁμοίως τῇ λίθῳ φαίνεται. Clem. Alex. p. 24. Ἀλλ' ὁμοίως μὲν ὅπως ποτὶς ὁ ἀνθρώπος ὅτι μάλιστα ἀ-

μαίοντα τικταίη, προσκαίρειται, ὅπως ἡ αὐτοῖς μὴ ὁμοίως δὲ ἀναιδέως τὰς ἀνθρώπων ἀντιλήπτῃ, ἡ φρονι-
35 τίζεται. M. du S.

17. Ἡ σκυτάλη] Flagra, verbera.

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἐρμηνευτική; si vniuersam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θῆκε οὐκ ὀλίγας &c. T. H.

19. Ἀπολειφθεῖσα] Fl. & J. Ἀπολειφθεῖσα. M. du S.

21. Ἐνέπρει] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. σωστόν· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρὶν & ἱμπρὶν τοὺς ὀδόντας. Vid. Snid. in Ἐμπρὶσιν & Καταπρὶν ἱμῶν· quemadmodum συμπρὶν vel συμπρὶν τοὺς ὀδόντας φαίνεται. de V. P. S. 194. & ἱμῶν. Διαπρὶν alibi Noster habet & πρὶν τοὺς ὀδόντας D. M. XII.

23. Θαυματοποιοὶ ὄντιροι] Dixi ad illud Petron. c. 104.

— Somnia qua mentes ludunt.

J. B.

26. Τῆς δὲ τῆς] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ τῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. M. du S.

27. Καὶ ἐλθε ἡδὴ] Multum abest, ut damnem: Noster de Sacrif. §. 8. φησὶ ἡδὴ. Nec tamen hoc loco non praetulerō, καὶ ἐλθε δὲ, quod in istis adhortandi formulis, ὦγε δὲ, ἰδοὺ δὲ, διδοὺ δὲ fere perpetuum ab Avicloriano, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Syllurgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Diogenis Hal. A. R. VI. p. 391. pro ἔπειτα ἡδὴ rectius putaret ἔπειτα δὲ. Vid.

C 2

Thom.

ὁπίσθι τὸν ὄχημα, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτερὸν ἵππων τινῶν, τὰ Πηγάσῳ ἐακόταν) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλία μῆ3 ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἐμῶν. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑψηλιάχει ἀρ-3 θύεις δὲ εἰς ὑψ. ἐγὼ ἑπισκόπων, ἀπὸ τῶν ἀρξάμενος ἀχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλε-3 μος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκότε μὲν τοὶ μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνα ἦν πλὴν τῆτο μόνου, ὅτι κατὰθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπήνυν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἑς χειροῖν τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

• Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαινεῖσιν ἐκείνους, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similitum) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, 4° profequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum

α Ὑπακτῶν] Ὑπακτῶν E. J. β ἴδ.ε] ἴδ.ε A. B. P. J. γ Ὑψηλιάχει] Ἡσυχίαι J. V. 2. δ Ἐπισπείρων]

Thom. in Ophi. Ἐπισπείρων τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert Schaeffer de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέχου, quod multo rarius occurrit. T. H.

29. Πηγάσῳ i.] E nummis exhibit Spanhemius in eximio de Praesantia & Usu Numismatum opere p. 272. Ed. postrema; & Gryphus intelligit. M. d. S.

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. ἴδῃς toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit In-3 ter.

34. "Α. π. τὰς ἐσπείρας πόλεις] Corrige, τὰς τῶν ἐσπείρας πόλεις. J. B.

"Αχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἐσπείρας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπείρας. J. B.

"Αχρι πρὸς ἐσπείραν πόλεις] Ex iis, quae apponit Bon-3 delotius non potest esse dubium, quin legi debeat ἀχρι πρὸς τὰ ἐσπείρας πόλεις, &c. J. G.

"Αχρι π. ἐσπείραν] Gronovii conjectura non impro-3 babilis. Hefsch. Ἐσπείρα, ὅτι καὶ μῶν quod Berkelius observavit ad Stephan. in Ἐσπείρα. Saep. Philostr. de V. A. T. IV. c. 47. ἐσπείρα τῇ γῆς V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἐσπείραν. Neque tamen ulla nobis ratio constet, cur vulgata lectio videretur mutanda. T. H.

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, sationis 3 inventor, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima diffeminant, comparari solent. Paeius ad Aris-3 totem. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates ἀποσπείρων παλαιῶν, ὡς περὶ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῶν ἀνθρώπων σπέρμα, τὰ τῷ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis con-3 fessor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratus in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III. Ep. 176. ὁ δὲ Παύ-3 λος, ὡς περὶ ὁσπέρων γενητός, πᾶσαν γὰρ ἐπιδόμας πρὸ οἰκουμένης &c. τοῖς ἀνθρώποις ἐσπείρων τὸ θεῶν κῆρυ-3

μα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam-3 quendam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III. 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII. 2. Usque soles fama novitate augere, properabas exinde sublimior Ju-3 lianus, ut quodam Triptolemi currum &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prio-3 ribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσάμπυλοι Ἐς Ἰθώην Μουσῶν ἔσαν Π. I. 102. Vid. Aristid. T. III. p. 669. Ma-3 nil. II. 58. 138. quem locum egregie sanavit J. Fr. Gronovius Obs. II. 5. p. 242. ibi Choerili veteris ver-3 sus opportunos produxit Jof. Scaliger, nec non ad En-3 seb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, ποσειδῶν ἄρμα ἰάσας vel ἰάσας, non πλάσας. hoc Scaligerum & D. Heinsium de S. H. II. p. 270. fugis-3 se miror, non item Muretum V. L. XII. 14. & Sam. Petir. Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis qua-3 drigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro fama gloriaeque vultures currus in poëtis notissimi: nec Phi-3 lostratus sprexit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo So-3 phista: ἀπὸ ὅσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματι τῶν φήμης πο-3 σεῖδον δῆμι τὰ ἔσπ. Illud autem Callimachi longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορητοῖς. Artificiosa vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in ter-3 ram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eru-3 ditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi fa-3 mam pepererat. T. H.

36. Ἀποσπείρων τινός] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. aliquid in terram spargens: nota est omnibus Tri-3 ptolemi fabula. J. Fr.

43. Ἐπιδιδυμένα] ὅτι ἔτι τῶν ἐπιδιδυμένων ἐκείνην ἐπιδιδυμένα. T. H.

cerum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferret: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tantum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad

ἡ αὐτὴν ἐδῆτα ἐκείνη ἐδεδουλότα, ἢ εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἰδόντι ἐν πάσῃ φοβῇ 45 τις ἐπαρήκειν. καὶ λαβύσα ἐν τῷ πατέρα ἐγῶτα καὶ περὶ μύθοισι, ἰδέσκειν αὐτῷ ἐκείνην ἢ ἐδῆτα, καὶ μὲν, οἷον ἤκοιμι καὶ τοὺς καὶ ἐπέμνησεν, οἷα μικρῶς δὲν περὶ ἐμῶ ἐβουλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις 50 ἔτι ὦν, ἐμοὶ δαίει ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸ τῆς πωληγῶν φόβου.

Μετὰ δὲ λέγοντι, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ διανικλόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρυσσε, χυμερινὸς ὄπιρος, ὅτι 55 μῆκιστά· εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα περὶ τριεσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ὅστις τί δ' ἐν ἐπῇθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς.

Ἐκείνου f. margo A. 1. ff. e. Ἐπῆρ] Τὴν ἰσκήν A. P. τὴν ἰσκήν B. f. f. Ἐβουλεύσατο] Fr. Edd. Ἐβουλεύσατο.

45. Καλαβύσα & τὸ πατέρα] Alia lectio in Mss. καλαβύσα & τὸ πατέρα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. f. B.

45. Τὸ πατέρα] De reditu illo fusius in 'A. 1. c. 56. unde patet, quousque pater ei obvium venerit. M. du S.

47. Καὶ τὸ κ] Lege: καὶ τοὺς κ. atque ita video potuisse Jac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσατο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. T. H.

48. Ἐβουλεύσατο] In Mss. Ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. f. B.

53. Δικανικλόν] Forensis dixit, vel quod duae personae inter se decernerent: vel quod forenses causae multis clepsydriis perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernium somnium vocavit, quod hyeme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. G. C.

54. Χυμερινὸς ὄπιρ.] Vide Erasum. in Chil. A. V. Ibid. Ὅτι μῆκιστά.] f. G. Graevius ad Pr. ἢ E. ὅτι scribi jubet; quod recepissimur urique, si vel unus addidisset Codex: nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hybernium somnium: nam longissimae sunt noctes. Polyd. Vergilius Cognatum* secutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernium.* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *ὑβερνικὸν* dicantur vocaverit, *somnium absurdum & animum grave*, qualia nimirum multa caudidici deblatere solent. Parum distat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. *ἢ ὅτι ὁ μὲν φρεσὶν μὲν, καὶ διανοίᾳ, ἀλλὰ δὲ. Theaet.* p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* saepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obs. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 2. T. H.

55. Αἱ νύκτες] Hinc *Platonis* *Comici* fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. M. du S.

Ibid. Τριεσπερος] Facete, ut solet: *τριεσπερος* vocat *Herculem* ab *trinoctio* illo, quod traditur in eo concipiendo insuntum. Nota est fabula *trinoctii* concubitus *Jovis* & *Alcmenae* vel ex *Plauto*, vel ex ipso *Luciano* in *Dial. Merc. & Solis.* G. C.

Τριεσπερος] Haec ait per allusionem ad *Lycophronem* in *Alexandra* statim initio, ubi de *Hercule* sic: *Αἱ αὖτά ταινα θαλαμῶν κεκαυμένη καὶ πρὸς τὸ πύκνῳ ἔλαμψαν Τριεσπερος λόντος.* — Quem *Herculem* *τριεσπερος λόντος* dixit, ut interpretatur *Τρεῖς*, vel quod plures noctes impendit *Jupiter* in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut *Hesione* liberaret. f. P.

Τριεσπερος] Agnosces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. *τριεσπερος* ὡς ἡδὴν ἐστὶν ἰδὼν τὸν ὄπιρον. Apud *Schol.* *Hom.* ad *Il.* E. 323. *Hercules* *τριεσπερος*, & in *Ara Dosiadae* *Il.* *Lycophroni* v. 33. *τριεσπερος* λόντος, ubi vide *Τρεῖς*. & f. *Mensch. Gregor. Nazianz.* *Stel.* I. p. 42. τὸ *Βουβόων* παρὰ τὸν αὐτὸν & τὸ *Τριεσπερος* τὸ καὶ γινώσκοντες ὅτι & γινώσκοντες μεγαλοπρεπῶς. Scriptor *Christianus* nescio quis apud *Suid.* in *Ιωβ* parum concinne: *Οὐ κατὰ τὸ Ἡρακλῆος μῦθον ἐν τῇ Ἀδμήτῳ Ἀλακίᾳ, ὅτι ὁ Κελδαικὸς τὸ καὶ τριεσπερος ὡς τὸ ἀνδρὸς ταλάντισσας ἡγίμῃ* hinc apud *Alciphronem* p. 356. ὁ *Ἡρακλῆος* *τριεσπερος*, ubi nonnulla *Berglerus*. In historia *Jonae* originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in *Jon.* quam subtilitatem *Ecclesiæ* patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut *vidimus*, habet *trinoctium*; quibus accedant *Orpheus*, aut is: potius, qui *Orpheus* subiit personam, *Argon.* v. 118. verbis elegantissimis, & *Lucian.* apud *Laertium* ad *Silas.* *Theb.*

ἡμᾶς, καὶ μηχανῆσαι παιδικῆς νυκτός, καὶ
 ὄνειρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγραμμένων; ἔω-
 λος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὄνειρων τινῶν ἡμᾶς
 ὑποκριτάς τινος ὑπέληφεν; οὐκ ὦ ἄγαθέ,
 εἰδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγήμενος τὸ ἐν-
 πνιον, ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ ἐν τῇ πατρὶα οἰ-
 κία, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴτε γὰρ) ἐκ ὑποκρι-
 σι τ' ὅφιν, εἰδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωνῶς αὐτὰς

nos, puerilemque noctem commemora-
 ret, & somnia vetera, jamque obsoleta:
 futile profecto hoc narrationis frigus: num
 nos somniorum interpretes esse quosdam
 statuit? minime certe, o tu, quisquis
 es: neque enim Xenophon, quum nar-
 raret aliquando somnium, fulmen sibi
 visum in paternam cecidisse domum,
 & reliqua (nostis enim) velut histrio-
 aicam, visionem istam, neque nugatu-
 rus

α. 'Ο Ξενοφῶν] *Λυκ. γ. J. Br. p. 175. v. 4.*

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Pas-
 sers. ad Propert. II, 18. v. 25. Muncker. ad Hygin. F.
 XXIX.*) novem alii conjungunt, *Clem. Prostr. p. 20.
 D. & Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto
 temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam
 in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv. ad Virgil.
 Ecl. VIII, 75.* temere violant: hi multo sane melius
 Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitu-
 dinis excellentia, ut in eum formandum solidas no-
 vem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si ve-
 rum est, quod *Diodorus IV. p. 151. D.* historica gra-
 vitate confirmat, τὸ γὰρ Δία μισθόμηνον Ἀλεμῶν τριπλα-
 σίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν πρὸς τὴν παιδε-
 σίαν ἀναλαβόντων χρόνου προσηλῆναι τῶν ὑπερβολῶν τὸ τῷ
 γυναικιστομῶν ῥήμας, si hoc, inquam, verum est,
 tanto magis eadem ratio in novenario noctium nume-
 ro valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius
 μεγαλοπρεπῆς apud *Ναζιανζηνον* non capiat. *T. H.*

59. 'Εὐλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco
 prolato, *H. Stephan. Ind. Thef. in V. Εὐλος, & Jap-
 gerst. ad Poll. I, 65. n. 38. T. H.*

61. ὑποκριτής] Hinc cum similibus aliis adnotavit
Budaus C. L. G. p. 776. Displicent ὄνειρον τινῶν ὑπο-
 κριτάς τινος alterutrum, si nitorem loquendi confulas,
 suffecerit: nec sane in *Ed. Fl.* primum illud τινῶν ex-
 tat, quod in posteriores omnes unde fuerit invecum,
 mihi non liquet: quanquam in *Exc. Cod. Regim. Poli*
 reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur.

T. H.
 62. 'Ο Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere,
 quod est lib. III. *Λυκ.* quo vidit *Xenophon* per quie-
 tem domum suam paternam fulmine totam collucere.

G. C.
 63. 'Ὡς ἰδοῦναι] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque
 auctoritate *Xenophontis*, & ejus praefertim somnii nar-
 ratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus,
 ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua vi-
 sum est nocte, commilitonibus narrat, *ἀπαθ. III.* in-
 initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus*
 subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum
 ait, οὐκ ὦ ἄγαθέ, non negat, quod novissime ab audi-
 tore objici sibi finxerat; sed vocem *ληψῆσαι* respicit
 aut *ἰδοῦναι ψυχρολογία*, quasi dicat, nequaquam, o bone,
 nuga sunt pueriles; nisi forte negatum etiam *Xenophon-*

tem rebus, cum somnia sibi visa narrat, iam dond,
 jam profecto, iam alia. Obscuritas inde oritur,
 quod *ληψῆσαι*, quod repeti debuit, omissum est in
 hunc modum. εἰδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἰδοῦναι, ὡς ἰδοῦναι
 αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traje-
 ctio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens:
 nam scribi debuit, εἰδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ τὸ
 ἰ. δ. V. *Ευριπίδ. p. 401. B. ἰδέα.* Ut autem verba
 se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρὶα
 οἰκία. Similes trajectiones apud hunc vide *N. d. XXI.
 & XXII.* Sed & hoc monendus est lector, aut male
 locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scri-
 bit ἐν τῇ πατρὶα οἰκία. Somnium enim illud non do-
 mi profecturus vidit, sed in *reditu* Graecorum. Er-
 roris occasionem praebet, quod in somnio paternam
 domum fulgure coruscantem sibi videre visus est *Xe-
 nophon*. Nullum enim in toto opere somnium nar-
 rat sibi domi visum.

M. d. S.
 'Ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam,
 quod in hoc loco illa expedita styli *Luciani* facilitas
 desideretur. Dum meliorum *Codd.* opem expecta-
 mus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita
 conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam
 crebro vetustis in membranarum, etiam emendatissimis,
 fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si
 ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio
 tolerabilis exibat: εἰδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἰδοῦναι αὐτῷ
 βοῶντος γρομῶντος σκηπτὸς πεσόν ἐν τῇ πατρὶα οἰκία, καὶ
 τὰ ἄλλα (ἴτε γὰρ) ἐκ ὡς ὑπέμεινον τὴν δ. ε. φλ. ἰ. αὐτῷ δ.
 quae sic interpretor; neque enim *Xenophon* aliquando
 somnium enarrans, quo videbatur ipsi facta tonitru ful-
 men in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis
 enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de
 industria nugaturus ista referebat &c. illud ὡς ἰδοῦναι αὐ-
 τῷ plane videtur postulare partem istam a nobis inter-
 sertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas *K.
 A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὑπὸν λαχόν, εἰδὲν ἑαυτὸ ἰδέσθαι
 αὐτῷ βροτῆς γ. &c.* Haec nostra, simul ac meliora
 quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne
 duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*:
 hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos com-
 militones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p.
 191. cum *Chirifopho* communicavit, idque etiam in
 magna rerum desperatione.

T. H.
 72. 'Εὐ-

ras de industria perfequebatur, idque in bello & desperatione rerum, urgente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narratio.

18. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis ejus rei causa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, seque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fabula, neque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet considerando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, angustias; itemque qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine sculptorum obscurior.

διεξή. καὶ ταῦτα ὡς τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, πείρασόντων πολέμιον, ἀλλὰ τι καὶ χερίσμιον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγῶ. ὁσάμην ἐκείνῃ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβέλκακε, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀπεκλίνει, φύσει οὐκ ἀγενῆ ἀφαιρείται. ὁπρὸς αὐτοῦ εἶδ' ὅτι καὶ ἐκεῖνος, ἀκύνος ὅ μύθε, ἱκανὸν ἑαυτῷ ὡς δειγμάτων ἐμὲ προσησάμενος, ἐν τοῖς οἷσι μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδιδάσας πρὸς τὴν πένιν· ἢ τότε, οἷσι δὲ πρὸς ὑμᾶς ὁπρὸς ἀνεκλήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἐδενὸς γὰρ τῷ λιθογλύφῳ ἀδοξότερον.

a 'Ειλοκακῆ] 'Ειλοκακῆ F. adscriptum ἰλοκακῆ ex P. b 'Εαυτῷ] Priores Edd. ἰαυτῷ.

72. 'Ειλοκακῆ] Mff. & Basil. & Flor. ἰλοκακῆ. male.

'Ειλοκακῆ] Adducit Budacus C. L. G. p. 25. T. H.

76. 'Εαυτῷ] Scripsi ἰαυτῷ. alterum illud Graeci fer-

monis norma respuebat: προτόπωμα ἑαυτοῦ προτόπωμα Σουπράτιν Simplic. in Epictet. p. 283. ὡς δειγμάτων προσήσασθαι Noſter habet in Pr. ἢ K. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus
es in verbis.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ὅς
λόγους.

1. **P**rometheum igitur me esse ais? si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, neque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recuso: tamen si lutum mihi vilis sit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

ΟΥκὲν Προμηθεῖα με εἶναι φησὶ; εἰ μὲν οὐκ ἔστι τῆτο, ὡς ἄριστος, ὡς πηλίκων καί μοι τῶν ἔργων ὅττιν, γνωρίζω ἢ εἰκόνα, καὶ φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· ἢ δ' ἀναίνομαι. 5 πηλοσπλάθῃ ἀκύνει, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ἢ πηλός, οἷσι ἔκ τριόδου, ὅς βόρβορος τις ὡς δὲ.

a Βόρβορος] Ita recte J. V. 2. P. S. A. Βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adscripta margini A. H.

ΠΡΟΤΟΣ] Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est hæc oratio, qua fautores quosdam suos solam in ejus scriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comœdiam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti ætatisque forte est *Zeuxis*. Post Dialogos

scriptus A. 2.

M. du S.

1. Προμηθεῖα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliad.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.*

6. Βάρβαρος τις ὡς δειγμάτων] Legendum βόρβορος τις. *Erasm.* in *Adagio*: *Barbarus e trivio.*

Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuisse βάρβα-

ὡς δὲ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεκαίνων τῆς λόγους
ὡς δίδει· εὐμηχανεύς ὄντας, ἡ σοφώτατοι τῇ
Τιτάνων· ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις
εἰσενάιαι Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τῇ Ἀττικῶν, ἵνα
προσῶναι τῷ ἐπαίνῳ. ἡ πόθεν γὰρ εὐμηχανέων
τεμόν; τίς δ' ἡ περὶ τὴν σοφίαν καὶ προμη-
θεῖαν οὗ τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἰκανόν,
εἰ μὴ πᾶν σοὶ γῆνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδὴν
ἀξία τῇ Καυκάδω. καίτοι πόσῳ δικαιότερον
ὑμεῖς αὖ ἐικάζοιθε τῷ Προμηθεῖ, ὅποσοι οὖν
δίκαις εὐδοκίμειτε, ἔνι ἀληθείᾳ ποιούμενοι
τῆς ἀγῶνας; ζῶντα ἔνι ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμ-

modum. Sin vero extollens orationem me-
am, perinde ut artificiosam, doctissimi il-
lius Titanum nomine eam cohonestas, vi-
de ne quis ironiam dixerit, & quasi quan-
dam Atticam subfannationem subesse huic
laudi: unde enim artificiosum est, quod ego
facio? Quae vero eximia sapientia & pruden-
tia in scriptis meis? Mihi certe illud satis
fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Cau-
caso tibi videantur. At vero quanto ju-
stius vos comparari Prometheo poteratis,
quicumque in causis agendis celebres estis,
vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

α Εὐμηχανεύς] Ἀρχαῖους F. ἰομ. E. P. β Ἐπιφημίζεις] Ἐπιδοφημίζεις P. ε Δ'] Δαί W.

10. Τὸν Ἀττικόν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικὸν μὲν ἰκανὸν εἶπας τῷ Σόφῳ καὶ οὐ Σαρματότῳ. μεταφραστικὸν γὰρ αὖ ἐγγε-
νὴς, οὐκ ἰκανὸν δὲ ταῦτα. V.

* Ταῦτα] V. ταῦτα. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Aulide notam Atheniensium εἰρήνην.

M. du S.

ρ, cum de menda viri docti monuissent: repetit il-
lud Lucianus passim.

J. B.

Βόρβορ] Sic Plato de Rep. VII. Ed. Lugd. p. 488.
B. καὶ τὸ ὅτι οὐ βορβόρον βαρβαρικῶς τοῖς, de anima tene-
bris ignorantiae immerga. In Mss. tantum O. & W.
& plerisque impressis Βόρβορ legitur. Sed Coll. &
J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura
etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam
eam vocem puto, cum ei versui in margine nota
hæc [—] sit adscripta.

M. du S.

Βόρβορ] Eo differt a παλῶ, quod & male oleat,
& nulli sit usui; quum contra παλῶς, terra liquore ad-
fuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in
Theæt. p. 109. C. memoratur παλῶς ὅ τ' χυτρίων, καὶ
παλῶς ὅ τ' κορυλλίων, καὶ παλῶς ὅ τ' πλουτοργάν· hoc
Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum i-
storum in utraque lingua proprietatem recte Glossæ
veteres observant: eadem in translationibus inde du-
ctis distincta facile patet. De Βόρβορ & βορβορὶς
vide H. Junii Adagia in Coeni agitator. Nihilominus
fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum
significationem conveniant: Aristoph. in Veip. v. 248.

257. 259.

T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus
ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi.

J. B.

Ἐπιφημίζεις] Omnibus hic nullus locus; aptissima
contra eloquentum magnificorum mentio. Hinc est
quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Co-
dice firmatam. Demosth. p. m. 329. A. καὶ . . .
πάνθ' ὅσα τις πρότερον τοῖς ὁμοῖς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα
φαίνεται, οἷα μὴδ' αὖ ἐπ' ἀνθρώπου παραχρῆστα ποιεῖται Φα-
νισί. ubi Schol. ὁ πρότερον ἐπὶ ὁνόματι τῷ θεῷ τῷ. opti-
me. Adde Athenag. p. 52. C. D. Clem. Alex. p. 17.
A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Basil. 411. C. Vid. tamen

II. A. 22.

M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiā facimus Bourdelotio, judici
Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ
correctionis: nota sunt ἐπιδοφημίζω, & diversâ potesta-
te ἐπιφημίζω probandum fuerat ἐπιδοφημίζω, idque
ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit
Budaeus C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum
interpretatus: Τίτανος principis titulo & nomine insi-
gnis & ornas. Restituendum Pausaniæ I. p. 90. ubi
vulgatur ἐπιδοφημίζων tu lege: ἐπιδοφημίζων, scilicet
τῇ τ' καὶ καὶ σπαρτῇ, ut p. 100. & sæpius: compertum au-
tem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cya-
mitæ fabas severtit, an huic invento herodem quendam Cy-
mitæ titulo donatum inscripserint. Sic Aristid. T. I. p.
450. B. τοῦτοις (frumenti fationi) Κάλως τὶ ἐ Μερ-
τινὰς ἐ Τριπτόλεμον ἐπιφημίζων; male vertit Canterus,
ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis Liba-
nii, quas J. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debe-
mus p. 114. αἱ τὶ πρῶτοις, ἰκανὸν ἐπιφημίζεις, quæ
ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta prædicas.
Aliorum exemplis adde Philon. Jud. L. ad C. p. 1011.
E. 1016. A. Pollux IX, 95. 112.

T. H.

10. Εἰρωνίαν ἐ μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. If. Ca-
saub. ad Theophr. Charact. in subfannationem Atticam.
Id. Lucianus de Gymnas. εἰρηνίας οὐ τοῖς λόγοις. Sic
postea ἐς τὴν Ἀττικὴν ἀνιόντα τῇ σκαμνίστῳ. Eupar.
in Liban. ipse sæpius. sic χλιδασμός, ἀλισμός, ἰμπνι-
γμός, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph.

J. B.

Εἰρωνίαν] Ἀθηναῖοι εἰρωνίας οὐ τοῖς λόγοις. Vid. Casaub.
ad Theophr. Char.

A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] nasum: ironias. Erasmi in Proverbio:
Naso suspendere.

J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco J. Brod. Misc. IV. c.
32. H. Stephannus App. de D. A. p. 245. & If. Casau-
bon.

et atque animata vobis opera sunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quædam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animæ significatio ulla, sed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ ἡ Δία, καὶ τὸ θεομόνον αὐτῆς ἐπὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. καὶ τὸτο ἔκ τῃ Προμηθεῶς ἀν' εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἔκ πηλῷ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσῷ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήρη πασιόντες, καὶ ὅσας τοιαύτας τ' ἀκροάσασθαι ἐπαγγέλλοντες, εἶδωλα ἅττα ὀφθαλμοκίνητα. καὶ τὸ μὲν ὅλοι, εἰ πηλῷ, καθάπερ ἔφημι μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ καὶ ταῦτα τοῖς κοροπλάστοις τὰ δ' ἄλλα, ἕτε κινήσεις ὁμοία πρόσθεν, ἕτε ψυχῆς δειγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἅλ-

d. E. ἢ μὴ ἀλλάττεται] E. ἢ μὴ ἀλλάττεται O. εἰ μὴ ἀλλάττεται M.

bon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I.

Ibid. [Africani] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici.

15. Τῷ Κανέ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur.

18. Τῷ ἀγῶνι.] Nam declamatorum orationes ut-
brasilem pugnam vocat Cicero.

Ibid. Ζῶντα ἔν.] Haud dubie ἰασηκώτερον MS. Wittiana Ζῶν γ' ἔν. &c.

Ibid. Ἐμψυχα.] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14. unde defumtum hoc credo.

21. Πλὴν εἰ μὴ ἀλλάττει.] In versione Lat. hoc modo: Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differretis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta. Sic pro Imag. §. 21. Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν εἰς σμικρὰ ἀλλάττουσι. Sed hæc re etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi. Xiphilin. Nerone p. 189. Τὰ δ' εἰς ἄλλα καὶ τῷ ὁμοίῳ πάντα πραττῶν, καὶ ἐν τούτῳ διακρίνεται. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo &c. L. Bos Obf. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ ἀλλάττεται] Jure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micelli fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat Budæus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ καὶ πηλῷ nihil enim juvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσῷ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis hæc ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεισημῶος δικας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τ' ἐπιμέθειναι τῷτο χρηματισμῶν & in Σαλῶος & πωλεῖν & δικασίαν, nimirum ob opes, quas promittebat. Hæc illa sunt forensia lucra, quæ se contempsisse, deferto patrocina tractandi studio, Julius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, ætatem mentiat, commemo-

TOM. I.

rat II, 259. Ῥητῆρας μόνον, καὶ ἐν ἀγορῇ αἰετοῦ Ναικά τ' ἰδύσθαι, καὶ τιμωροῖσιν ἀρῶν. Ἐντε δικας πολέσων ἐριδμασθίας ἵππων, ὧν ἀπο πλῆτον ὑπερίστω. Ἐχρήματ' ἀγῶνι c penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἰρ. δικας ἔπ. εἰς πώλεσιν, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est ἴ. Γρονουίσι; & sane illud εἰς πολέσων satis frequens v. 238. 233. & 224. Θητοῦς ἀλλοῖσι & εἰς πολέσων ἀγῶντος Τύχην &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, judicia vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, causas agentes; quamquam ἐριδμασθίῳ δικας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἐντε δικας πολέσων &c. verum, ut quidem arbitror, poetæ manus fuit Ἐντε δικασπολήσων ἰρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμύλοισι, πωλοῖσι, σοφίλοισι pro θυμύλοισι, πωλοῖσι, σοφίλοισι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi Synesium Ep. 100. p. 240. C. Ἐτίμως δὲ οὐκ εἰς πλούτου εἰς ταῖς καλ' ὁμῶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μινύματα εἰς εἴα εἰς ἀνθρώπων δικασίαν, καὶ κέρματα ἀντ' ἰδιδίου γινώσκον & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitæ instituto, vide, an potius Maternum probes, quem patrocina tractantem tenuerunt causarum constitutiones, & caninae contentionis jurgiosa certamina: is se forensiam certaminum depugnationibus liberatum, exitum etiam quodammodo invidias laqueis gaudet, improbis & perfidis hominibus crassa livoris & rapiendi, immo potius latrociniandi (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando distare) potestate permitta.

T. H. 28. Τοῖς κοροπλάστοις] Vide Ex. Spanhemium ad Juliani Caef. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone Luciani profertur.

30. Δειγμά.] Suspiciabar legendum esse δειγμά. Sed nunc nihil muto.

D

32. Ὄρ-

ἄλλως, καὶ παῖδά τὸ πρᾶγμα. ὅτε
 'μοι ἐθυμείαζ' ἔπυσιν, μὴ ἄρα ἔτω με
 Προμηθεῖα λέγουσι εἶναι, ὅς ὁ Κωμικός τ'
 Κλέωνα φησὶν οἶδα ὅτι αὐτῷ. Κλέων
 Προμηθεὺς ὅτι μὲν τὰ πρᾶγματα. καὶ αὐτοῖς
 δὲ Ἀθηναῖσι τὰς χυτρίδας, καὶ ἰπνοποιὰς, καὶ
 πάντας, ὅσοι πηληνεγοὶ, Προμηθεὺς ἀπε-
 κάλυν, ὁπισκώπτοί τες ἐς τὸ πηλόν, καὶ ἢ
 οἱ πυρὶ οἶμαι τὸ σκευὴν ὀπτῇσιν. καὶ εἴγε σὺ
 τῷτο βυλεῖ) εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάντ' εὐσέ-
 χως ἀποτιτόξῃ, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δρμήν τη-
 τα τὴν σκαμμάτων, ἀπὲρ καὶ εὐθραπία καὶ
 τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια. καὶ μι-
 κρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ὠδαιμυθολόγος, ὅτι ταῦ-

dam ad summum, & infus motus est. Ut
 cogitare incipiam, num ita me Promo-
 theum dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. Cleon, inquit, Prometheus
 ipse, post negotia est. Ipse etiam Athenien-
 ses figulos ollarum, fumorum constructo-
 res, & quicunque circa lutum versantes,
 Prometheos vocabant olim, alludentes ad
 lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in i-
 gne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi
 vult Prometheus iste tuus, admodum di-
 recte jaculatus es, & secundum Atticam il-
 lam mordendi acerbiteriam; quoniam &
 nostra opera fragilia sunt, perinde ut illo-
 rum ollulae: & modicum quispiam lapil-
 lum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui; dixerit aliquis, consolando
 nos,

a Mei] mei Edd. p. O. M. b ἴσως.] Edd. in O. M. c Kai] καὶ C. L. P. S. d καὶ J. O. M.

31. ὅτε μοι] Ex O. & M. illud μοι restitimus,
 pro quo in impressis mei, mendose.

32. ὅτε μοι] Praeter Codd. illud μοι revocari postulat
 non minus Graeci sermonis indoles, quam ipse Lu-
 cianus: in Nigr. §. 37. ἴσως δ' ἂν μοι λέγῃ Dioge-
 nian. apud Euseb. P. E. VI. p. 264. A. ὅτε μοι Σου-
 μάζῃν ἔπυσιν. Cleomed. K. Θ. II. p. 89. τὴν Ὀμπρικὴν Θερ-
 αίνην ἔπυσιν μοι αὐτὸν ἀπικαλέω. p. 87. ὅτε καὶ ἴσως μὲν
 τῷ ἱκίῳ. Plutarch. Agel. p. 603. D. 616. F. parem
 habet & notionem & structuram ἰπνοποιᾶς. in Amor.
 §. 23. Demosth. Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἰπνοποιᾶς
 μοι παρήσκειαι. in Macart. p. 1028. B. ἀπὸ πρᾶττος
 δ', τι αὖ ἐκείνῳ τοῦτο. Strabo XIII. p. 891. B. αἰτίας,
 δ' ὡς τοῖς Λαύσιον ἱκίῳ τὴν ἑὴν τιμὴν, τὴν δὲ μὴ, Al-
 ciph. III. Ep. 12. Plutarch. Nic. p. 527. E. plenius
 Dion Chrys. p. 466. B. σπουδὴ δὲ μοι ἐκλήθεον μακα-
 ρίαι, Liviana locutione, subit animum impetus.
 Haec simul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum esse:
 ὅτε ἢ ἢ μὲν μοι &c. ἰπνοποιᾶς, non μοι. Utroque
 casu gaudent ἰπνοποιᾶς & ἰπνοποιᾶς. Vid. Priscian.
 XVIII. p. 1178. Thom. Mag. in Euseb. Platonis,
 quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45.
 A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910.
 C. εἰσὶ δὲ μοι, εἰς τὸν κῆρον, φοβήσθαι. Lyf. p. 506. E.
 Ceterum haec tota peridus usque ad τὰ πρᾶγματα
 quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur,
 apte cohaereat, nisi non satis est apertum: quid e-
 nim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμη-
 θεὺς μὲν τὰ πρᾶγματα, nisi ut planum, his dentis,
 sententiae cursum interrumpat? quare concinpius im-
 mitti posset supra post προμηθεῖα εἰς τοὺς γράμματος,
 ubi vox προμηθεῖα partem illam hic tam abrupte posi-
 tam pene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὡς
 a. in. ii. p. 10. σ. γ. ii. μὲν καὶ ἔξω τῷ K. superioribus,
 ὁμοῦ τῶν ὁμοῦ, adjuvantur. Haec uti pro cer-

tis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui
 tali ratione non fateantur totam orationis seriem mul-
 to melius procedere. Offendit etiam, οἶδα καὶ αὐτῷ
 praefertem, οἶδα καὶ αὐτῷ, vel potius Platonum il-
 lud, οἶδα καὶ αὐτῷ. Tum lepore quidem Comi-
 co, sed acerbis simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μὲν τὰ
 πρᾶγματα, quasi post rem gestam versus Epimetheus
 consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil
 sapiens. Hanc praeposteram incundi consilii rationem
 Atheniensibus objicit Demosthen. Phil. IV. p. 99. F.
 Οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ πάντες ἀνθρώποι πρὸ τῶν πραγμάτων οἶδον
 χρῆσθαι τὰς βουλάς. ὅμοιος ἢ μὲν τὰ πρᾶγματα. Scho-
 liae. credo, Eupolin esse patrem hujus jambi, adfir-
 manti: eum etiam προμηθεὺς simpliciter vocat Lucian.
 in Nigr. §. 7.

33. ὁ Κωμικός] Aristophanes.

34. Κλέων Προμηθεὺς] Aristophan. vers. 122. De eo
 idem Aristoph. in Pac. & Tencyd.

Κλέων . . .] Aristophanis esse videtur; sed in fa-
 bula a Baurdelotio indicata frustra haec verba quaesive-
 ris. Neque usquam in superstitionibus ejus fabulis repe-
 rio.

35. Μετὰ τὰ πρᾶγματα] Rebus peractis, quique
 sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico
 quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem.

36. ἴπνοποι.] Scribe ἰπνοποιᾶς, pro ἰπνοποιᾶς, qui fur-
 nos facit, quod non monerem, nisi omnes editiones
 hanc mendam pervasisse viderem.

37. Προμηθεὺς] Juvenal. IV, 133. Debetur magnus
 patinae subitusque Prometheus: Satyrice, inquit Schol.
 figulus: imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos,
 quum Tragici ipsum Prometheus vulgi fictilis aucto-
 rem dixerint πηληνεγόν. Eleganter Dion Chrysost. Or.
 XXXVII. p. 466. C. ἔδωκε Προμηθεὺς, ἔδωκε καλῶν.
 Hunc

eos; nequaquam ita assimilasse te Prometheo; sed novitatem hanc, laudans, & ad nulum aliud exemplar effectum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inspirabat, & signenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis hæc sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane fatis est, si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius

τα εἰκάζει τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινότητος. τὴν ἐκείνου, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ὁμοίητον μεμνημένον ὡς περ ἐκεῖν. οὐκ ὄντοι ἀνθρώπων, τέως ἐνθόσας αὐτὸς ἀνέσκηλασε. τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθαλμοῖς χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς π. συνειργάζετο δὲ τοῖς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνεύουσα τὴν πηλὸν, καὶ ἐμφυχὰ ποιεῖσα εἶναι τὰ σπλάσματά. ὁ μὲν ταῦτα ἀνείποι, πρὸς τὸ εὐφημοτάτον ἐξηγέμεν τὸ εἰρημνιον. καὶ ἴσως ὅτι ὁ νῦν π τῷ λελεγεμένῳ ἐμοὶ δὲ ἐπ' αὐτῷ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δοκοῖν. μηδὲ ἔχοι τις ἑ. λέγειν ἀρχαιότερόν τι ἢ σπλάσματι.

Edd. ceterae. d. Hm] Ἰμῶ F. e. Toi] Ti. O. W. f. Λόγιον] Λόγιον O. M.

Hunc nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV. c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196. positis Luciani verbis addit: ubi infinitivus ubi mendoſe scribi videtur, & in ejus locum substitui debere. T. H. 38. Kai] Ita P. S. Coll. & L. recte. J. h. x. Reliquæ aut & ipse Ox. vitiosæ. M. du S.

40. Βούλονται] Fr. Laistius Par. III. c. 4. & si tibi hoc indicare debet Prometheus: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platonius frequens: Βούλονται μὲν εἶναι ἔττοι ὁ ἰσχυρὸς αὐτοῖς τὸ ὄντι ἐννοεῖ in Min. p. 365. B. Aristid. T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο & παραμυθία βούλονται δηλοῦν. T. H.

45. Παραμυθῶντος] Paulo reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt Interpretes: tu cape: mollior, in meliorem partem interpretatus, quod scilicet thuriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ εὐφημοτάτον ἐξηγέμεν. Vira illam, quæ fuit a propria potestate τὴν παραμυθῶντος, miserioribus verbis flectere, declaravit Brodaeus C. L. G. p. 680. 681. nec non I. Casaubon. ad Strab. I. p. 63. n. 4. Saepè Wolfius in Ulpiano non intellexit: quum Demosth. pro Cor. p. 477. E. scripsisset κλέμματα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθῶνται τὰς συμφορὰς, κλέμματα λόγων, ἀλλ' ἐκατόβολα καλὰ μάλιστα opportuna voce mollit egistque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium. Similem in modum Θρασύων τὸ σκληρὸν τὸ λόγων apud Schol. Pindar. ad Olymp. B. 162. phrasin duriorē comitudo epistheo mitigare. T. H.

47. Ἐκείνῳ] Ante Salmuriensem omnes ἐκείνῳ pro quo non absurde Benediktus Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam aridet, in promptu est: ὁ ταῦτα ἔκαστος ἐπὶ τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐκείνῳ. Posses quoque: ὁ ταῦτα ἔκαστος ἐπὶ τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐκείνῳ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheus compara-

tus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεὺς ἐν λόγοις novavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nulum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. T. H.

49. Τίως ἐννοεῖται] Benedictus suo Marte commentus. Non cepit vim & elegantiam. Verte hactenus comm. J. G.

τίως ἐν.] Pravam distinctionem, quæ planissimæ sententiæ nitorem obscurabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operæ non fuit. T. H.

53. Συνειργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus multis ἀκρῆ & τὸ θιγέμεν & ψυχῇ deprehenditur, Minervæ solent adscribi. J. B.

Συνεργ. ἡ τοῖς] Melius Mf. συνειργάζετο δὲ τῇ Ἀθηνᾷ. J. J.

55. Πρὸς τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunæ signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam. Et fortasse hæc est sensus: τὸ εὐφ. καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ ἰσχυρὸς. Nam post τι sequi debet καὶ. J. C.

Πρὸς τι] Scribi jubet norma linguae Graecæ πρὸς γρ tantilla mutatio omnem lacunæ suspicionem demit. Toi & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic præ vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque jussu Jovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervæ auxilio in cælum escendit; adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI. 42. T. H.

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam

ματ⁶, ἢ τὸ τοῦ Σπύργονος ἔστιν ἀλλὰ εἰδοαferri possit, cujus progenies censetur. μηδὲ χάριεν φαίνοιο, αἰχρυνόμεναι δὲ, εἰ ἴδι, ἐπ' αὐτῶ, καὶ συμπατήσας δὲ, ἀφανίσαιμι. εἰ δ' αὖ ὠφελήσῃ αὐτὸ, ὡς γὰρ ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ ἐχὶ συλκίριφθαι ἀμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρονοίην, ἀξι⁶ δὲ καὶ δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείεσθαι, ἢ στυγίς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὲν ἔξεναι αὐτὰ ὡς πεποιότα.

Πτολεμαῖος ὅτι ὁ Λάγος δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτρίαν⁷⁰ παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὴ ἡμίτομος αὐτῶ, ἀκριβοῶς μελαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θάλαρον συναγαγὼν τὴν Αἴγυπτον, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἀλλάτε⁷⁵

Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa spe-

α Χάριεν] καὶ χάριεν P. J. S. A. χάριεν τι C. L. καὶ χαρίεντα F. A. H. P. καὶ abest in O. M. ὁ πεποιότα.] Πτο-

ἀρχιτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἶκον πρὸς τὸ ἀρχιτυπον μορμυρημένον & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μὴδὲ ἀρχιτυπον ἐκιδέξαι ταύτης διωκόμεναι τὴν γραφὴν. at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686. Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata sic τὰ δὲ τὸ ἀρχιτυπον καίσεσθαι ἀμάρτυρα. Diogen. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84. operum argumentis Xenophontem aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπὸ γραφῆς ἐξ ἀρχιτυπου δατυμένη. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censi vellet, docet Lucianus: vid. Zeuxin.

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιο] Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα τι.

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. J. recte. Præter Salin. & quæ eam secuta est A., omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι.

63. Αὐτῶ] Emendationem Jensi in textum recepinus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτῶ. De reliqua phrasi vide Kρον. Ep. I. c. 2.

Αὐτῶ] Typorum, opinor, vitio legitur apud Jensium αὐτῶ ὠφελὺν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom. Mag. in Ὀφελίσι. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest: εἰ γὰρ αὖ ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοί &c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοί certe sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeus & Marcellio probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοί, vel παρ' ἐμοί γοῦν ἢ καὶ. εἰ δ' αὖ (scu εἰδὼ) ὠφ. αὐτὸ, μὴ ἐχὶ &c.

Ibid. Παρὸν ἐμοί] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί.

Παρὰ γὰρ ἐμοί] Παρὰ γοῦν ἐμοί apud me quidem.

Παρὰ γ' ἐμοί] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: εἰ γὰρ αὖ ὠφελήσῃ αὐτὸ παρ' ἐμοί ἡ καινότης neque enim quidquam ei prodesse apud me novitas.

Παρὰ γ' ἐμοί] Pro γὰρ Marcellius γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam Brodaeus IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublati prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' αὖ ὠφελήσῃ αὐτὸ ὡς γ' ἐμοί ἡ καινότης, μὴ ἐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἀμορφον ὄν. Neque sane prodesse illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformior. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti.

Παρὰ γ' ἐμοί] Ed. J. γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί.

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult Lucianus deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant.

Ibid. Μετὰ τῷ ἔναι] Μετὰ τ' καινότητι.

Τὰ μὲν τῷ ἔναι αὐτὰ πεποιότα] Αὐτὰ πεποιότα. Ex sequentibus patet.

68. Αὐτῶ] Alii Codices: καὶ τὸ πεποιότα.

Αὐτὰ πεποιότα] Marcellii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis.

Αὐτὰ πεποιότα] Vellem Brodaeus veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, καὶ τὸ πεποιότα, nimirum τὸ

stacula, tum inter postrema, hæc quoque, camelum & semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Ptolemæus intelligens se parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed præ ipsa concinnitatem justamque formam probari, abduci ea jussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, καὶ κάμηλον, καὶ τὸ ἡμίλευρον ἄνθρωπον καὶ ὅτε ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὸ κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγον δὲν ὁρῶντες ἀναθορόντες· καί τοι χρυσῷ πᾶσα ἐκκοσμήθη, καὶ ἀλευργίδι ἐπέστρατο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθακόλλητος, Δαρεῖος τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτῷ καμήλιον. πρὸς δὲ τὸ ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὥς ὅτι τέρατι ἐμυσάττοντο. ὅτε δὲ Πτολεμαῖος συνίης ὅτι ἐκ εὐδοκίμῃ ἐπ' αὐτοῖς, εὐδὲ θαυμάζει ὑπὸ τῇ Αἰγυπτίᾳ ἡ κακότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνῃσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸ ἄνθρωπον ἐκέτι ἀφ' ἐκείνης ἦγεν ὡς πρὸς τὴν ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλον ἀπέθανεν ἀμελεμένη·

πατέτα C. c Συναγωγῶν] Ἀγαγὼν O. P. d Καμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excerpta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὅτε] O μὴ τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adjuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μάλιστα τῷ ζῴῳ ἀντιποιεῖσθαι, quae sola sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent: hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae sola nituntur inutilitatem quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II. p. 637. D. ἡ μὲν ἄλλα τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γὰρ πρὸς ἀρχῇς τῶν ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116. δι' ἣν ἀντιποιεῖται οὗ πρῶτον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοσοφίαν σάματι ἀντιποιεῖσθαι. Vid. Suid. in Ἀντιποιεῖσθαι. T. H.

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλιγοῦντα ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII. p. 1138. B. Vid. Aelian. de Anim. III. 34. VI. 10. XVII. 3. Agathartides initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸ μὲν τὸ Λάγου πρῶτον ἰλεφάντων θύρας εὐσεύσας· ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agathartides sit intelligendus. Ad Ptole-

maeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I. 41. Κάμηλον Βαβυλωνίαν memorat Lucianus; nam duo camelorum genera Babyloni & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII. 18. T. H.

80. Αναθορόντες] Vox poetica. Ἑρμ. c. 71. ἐκδορῶν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπορόντες. M. du S.

Ἀναθορόντες] Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum iacepe, qui stupefacti sunt & subito casu percussī, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent Platon, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentant: Heliodor. I. p. 5. ἡ μὲν τὴν πύλιν ἀνέστην & pluribus in locis: itidem Achill. Tat. IV. p. 341. ἀνέστην ὡς ἐκπλήξας. p. 343. &c. Dion Cass. p. 625. B. ἐξ ἀνδριάντων τινος καπνὸς πολλὸς ἀνέστην Apollod. I. p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI. 32. ἐκ τῆς λίχνης ἀνέστην. & XVII. 46. ὑποδορῶν. ἀνέστην quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκπλήξας in Amor. 5. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκδορῶν apud Nostri Philostr. V. A. T. I. c. 5. Appian. de B. C. III. p. 938. ἐκ τῆς εὐφροσύνης ἐκδορῶν ἐκδορῶν de infantibus usurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώου ἢ λυθρῶν τοιοῦτον ἐκδορῶν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προδορῶν, ἐκπροδορῶν. Maneth. VI. 33. 100. Proflire Latinis: Arnob. II. p. 70. Feminarum ex genitalibus proflirent. T. H.

87. Ἡ καὶ ὅτι] Antea illam vocavit τὸ ζῷον. J. B. 90. Ὅς πρὸ τῷ] Ut antea. J. B.

ἢ ἄνθρωποι δὲ τὸ διττὸν θεῶν τὰ αὐλητῇ
ἐδαρῆσατο καλῶς αὐλησάτις ὡς τὸ πτότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τὸν, κάμηλον ἐν
Αἰγυπτίοις, ἢ οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸ χαλινόν
ἐν αὐτῇ θουμάζουσι, καὶ ἢ ἀλεγεινὰ. ἐπεὶ
δὲ ἐδὲ τὸ ἐκ δύοιν τοῖν καλλίσθιν συγκλῆναι,
ἀφ' αὐτοῦ καὶ καμωδίας, ἐδὲ τὸ τοῦ σπότης
εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
καὶ τὸ σύμμετρον γίγνεται. ἐστὶ γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον καὶ ξυμῆκεν εἶναι, οἷον ἐ-
κείνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος. καὶ
γὰρ αἱ φαίης ἐπέραςόν τι ζῶον τετρίγενέας,
ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theopidici
cuidam tibicini, cum in convivio bello co-
cinnisset, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in
Aegypto, sint, cujus homines adhuc fre-
num & purpuram admirentur: neque enim
ad elegantiam sufficit, quod ex duobus op-
timis constat, Dialogo & Comœdia, nisi
& ipsa compositio inter se consentiens, ju-
staque proportione temperata fuerit. Ex
duobus pulchris certe compositio absurda
fieri potest, quale illud vulgatissimum est
Hippocentaurus. Non enim amabile hoc
animal esse dixeris, sed potius contumelio-
sissimum, si modo convenit pictoribus cre-
dere,

94. Δέδοικα ἢ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse
confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem
lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullæ edi-
tiones, nec MSS. Hæc omnia sic puto posse legi: ὡς
τὸ πτότον. εἰ ἢ ἄνθρωποι τὸ χαλινόν ἐν αὐτῇ θουμάζουσι,
καὶ τὸν ἀλεγεινόν. Δέδοικα δὲ, &c.

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quæ-
admodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii
fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum;
ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mi-
rentur, ipso spreto: hoc est: pergamenam, καλλιγρα-
φίαν librarium, aliaque similia. Sic miramur char-
tam & elegantiam typorum in multis libris, quos ce-
teroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Ni-
hil ergo hic mutandum.

96. Θουμάζουσι] Θαυμάζουσι. Th. M.
Ibid. ἔστι ἢ ἐδὲ] Ἐπισθὲν ἐδὲ O. suspensum ex ante-
cedente. Th. M.

ἔστι δὲ] Non me fugit, quos usus habeat ἔστι tum
in probationibus, tum si quid obijciatur: sed ista ni-
hil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔστι
δὲ. Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcher-
rimis conficitur, ad venustatem sufficit. Ab argu-
mento priore discedens Noster aliud ingreditur ac di-
versum; quo in genere commodum est & usitatum
est de Confer. Hist. §. 8. ἐν ἀγροῦ τοῖς αἰῶσι οἱ τοιοῦτοι
§. 10. ἐν κακίῳ εἰπὼν ἄξιον nec pluribus in re clara
indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔστι,
ἐπὶ & ἔστι confunduntur. Interpretes non moror,
qui male hærentem sententiam obicuriore versione in-
crustare frustra sunt conati. In proximis Βουρδελότιο
res pessime succēssit, ut satis manifestum est, si Lu-
cretium ipsum confēras in Zeux. §. 12. ὅρα τούτων με-
τεστέον, μὴ καὶ τὸν οὐρανὸν ἢ τὸν Ἀντίχρον &c. T. H.

98. Διὰ λόγον ἐ καμωδίας] De quibus in dial. Δις
αὐτῇ. Th. B.

99. Μίξις ἑναρμόνιος] Vidē Horat. de Arte Poët. ipso li-
matissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni-
memoriter jam tenes, perlegito. M. du S.

1. Ἐστὶ γὰρ ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸν ξυμῆκεν εἶ-
ναι]

ναί] Ἐστὶ γὰρ ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. Th. M.

2. Ἀλλὰ, τὸν ξυμῆκεν] Hoc est, rerum natura diver-
sarum compositione absurdum, quemadmodum Hu-
mano capiti cervicem pictor equinam fungere si velit,
& varias inducere plumas, Undique collatis membris,
ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa (su-
perne. Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλ-
λόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνιστάς· ἀλλόκοτος,
καὶ καὶ ὁμοειδισμὸς ἀλλόκοτος· ἀλλόκοτος, vel ex dissim-
ilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτος (quasi ex
alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλ-
λόκοτος. Postea: σημαίνει ἐν ἐκκαταγόμενῳ, καὶ ἰδιότροπος
significat ergo in aliam formam transmutatum & morosum.

3. Ὁ ἵπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine &
equo sunt conflati, & propterea διφύεις ab Hecrate ap-
pellantur. Compositio diversa & varia Hippocentau-
rus vocatur. G. C.

Ὁ ἵπποκένταυρος] Duplici fere sensu veteres usur-
pant: primum ad significandam rem sive insolitam &
portenti similem, sive fictam & vera natura vacuum
adhibetur: Euseb. ἀντικειμένου ἱπποκένταυρος, καὶ ἀντικειμένου
φύσεως τελευτοφάνη ad Il. A. p. 102. quis enim Hippocen-
taurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cic. de
N. D. II. c. 2. Noster in Hermot. §. 72. quum chi-
maeras & gorgonas adjungit, in animo certe Platonis
habuit locum in Phædr. p. 1211. B. qui κερχίανους
πλάθει τι ἐκ τοιαύτης τελευτοφάνης φύσεως vocat. Cic. de
N. D. I, 38. quid interest, antrum de Hippocentauris,
an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum
interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia
fomniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49. IV,
49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti
dissipiant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N.
VII, 3. hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam
allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet hæc
vox de iis, quæ dissimili genere in unum congregan-
tur ac coalescunt. Sic Chæcremon Hippocentaurum
fecerat, μικτὸν βασιλέα καὶ ἰπποκένταυρον. teste A-
ristot. de Poët. p. 224. v. 27. Victorius, cuique secu-

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositura fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non aſim tales eſſe ; quin potius vereor , ne utriusque pulchritudinem ipſa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & foris, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφους ὁπτιοκλυμένους πᾶς παρωνίας, ἔ-
 σφαγὰς αὐτῶν. τί ἔν ἔχει ἡ ἑκαταλὴ γέ-
 νηαι· ἀν εὐμαρτόν τι ἔσθ' ὁρῶν τῶν ἀρίστων
 ξυνηθέν, ὥσπερ ἐξ αἰῶν ἡ μέλιτις· τὸ ξυ-
 ναμφοτέρων ἥδιστον· Φημί ἔγωγε· ἢ μήν περὶ
 γε τῷ ἐμῷ ἔχω ληατένεα, ὥς τοις τῶν ὄν-
 των, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρη κάλλει
 ἢ μίξις συνέφθουεν.

150 Οὐ πάντ' γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν
 ἀλόγονοι, καὶ ἡ κομωδία εἶπε ὁ μὲν,
 ἄριστοι, καὶ καθ' αὐτὸν ἰὼν Δία οὐ τοῖς ἀπα-
 ταῖς μετ' ὀλίγων τὰς ἀστρεβὰς ἐποιετο· ἢ
 δέ, ὡς ἔδωκε τὰ Διοκῆα ἑαυτῇ, θεά-

Треш

• Διεύθυνση. Διευτ. Γ. C. W. Edd. Διευτ. Διευτ.

tus D. *Heinsius* *Κένταυρον* dederunt, quia cum in modum *Asineus* proferat XII. p. 608. E. addens, ἤτοι ἄρκυα πολυμέτρῳ ἐστὶ. & XY. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate fit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. τρεῖς ἁπαλοὶ, ἢ μίτροι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὡς περ ἑκαμύρον ἢ ἡλίας ἀποσπ., qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Nagler* in Bis Accuf. §. 33. Dialogum querentem facit: ἰσχυροτάτω δὲ τὸν στίχον τὶ ἐστὶν φάσμα τοῖς ῥαῖονον ῥαῖον. & in Fugit §. 10. seu *Lucianus*, five quis alius, non infecte quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, στίχον τὶ ἐμικτὸν ὃν μίτρον ἀλάζονας, & φιλοσοφίας, πλάττεινεν de quibus quae notat *Isid. Crescillus* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres.

Ἰσπίρος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V.
Πόσις. 77.

Ibid. Χρη πικρῶν τοῖς ἁγράφοις] Hac de re copiose
Philostyras. Liban. Greg. Nazianz. J. B.

9. Τὸ ξυναιμφ.] Τὸ οἰονόμη. J. Br.
Τὸ ξυναιμφ.] Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil.

Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. viño
vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. T. H.

13. Ἡ μίξις συμφορῶν] De industria τὸ συμφορεῖν, cuius significatio sit ambigua. *Lucianum*, ut erat per-

ejus significatio in ambiguo, *Entomologia*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria *Alumina*, *Alumina* &

guentibus ac unctoribus propria compo-
sitione de colorum unguentorumque diver-
sigenis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique

perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem facere vincat. Istas

ius exiit color, qui naturalem saepe vincat. Illas
voces illustravit L. Kufterus ad Aristoph. Plut. v. 530.
quarum tamen haec gists iamdudum explicata fue-

quarum tamen haec virtus jamaudum explicata fuit.
Fuit a *Casub.* ad *Perf.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc.*
Antonin. VI. 10. & *Ex. Euzio de P. V.* III. c. 3. 6. 1.

Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe *Interpres* non intellexit. *Scylax* natus de tribus *Græcorum* literis

intellexit, ἰερὴν μὲν πρὸς τὰς τριὰς ἑλλήνων ἑσπερίαις
 διπλοῦς, ἡ δὲ ἑλλήνων αὐτὰ ἡτοιμασμένη τὸ σῶμα

καὶ ἰδοὺ φῶς λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Όσιμ. p. 22. v. 23.
Necque aliunde ducitur nisi illud Statii Ach. I. 205.

Neque aliunde ductum est illud Statii Aen. I, 307.
Lactea Massagetæ veluti cum pocula fuscant sanguine
auricæ. — *Velut elux consumitur ore* — ubi fuerit

puriceo, vel ebur corrumpitur ostro: ubi fuscant N. Heinſii pro fuscant nequaquam mihi probatur: noti sunt utriusque generis antiqui fuscissimeque corrupti texti.

lunt *Homeri*, verius quorum suavissima venustate capti
& *Hic*, & *Virgil.* *AEn.* XII, 67. & alii poëtae Latini
sententiam eam suavisimè contendent. T. II.

certatim eos exprimere contenderunt. T.H.
18. Τῷ Διὶ πατρί Sacris Libero patri ludis. J.Br.

Tæ Διονυσίου Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo sciebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph.*

Schol. ad Nub. v. 11. & alibi laepe. Horat. Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poeticam a v.

220. Sic nata Comoedia, quod pluribus perlecuti sunt

Y.

4. Ἐπίρας] Ovid. Met. XII. 394. de Centauro:

Si modo natura formam concedimus illi. M. du S.

5. Ὑπερίσπελον | Placet ὑπερίσπελον. 7. Br.

[Epistatol] Brodaeus loco citato pro *Epistatol* legit *Epistatol* debuit *Epistatol*. Fateor, me nescire, num Graeci dicant *Epis*, yade deberet oriri *Epistatus* neutiquam tamen *Epistat* rejiciendum esse, convincat vel *opus Aristaphanis* in *Vespis* locus ubi v. 1294. legitur:

Τούτων ἀπάντων ἡ οὐδαιότητα μικρῇ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὁμοῖσ' ἔριπες quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem

τῶν ὁμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελῶσποίει,
καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ὡς ῥυθμῶν ἔβαινε πρὸς αὐλόν.
ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις
ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τὴν ἁλγύου

versabatur, simulque ludebat, & risum
movebat, gaudebatque salibus, & dica-
citate, & ad numeros tibix incedebat.
Interdum etiam anapaesticis versibus pror-
sus vecta, Dialogi sectatores utpluri-
mum

a 'Εν ῥυθμῶν] 'Εν deest in P. notatur quoque in margine A. 2 W. b 'Εποχουμένη] 'Εποχουμένη B. 2. P.

If. *Casaubonus* de Satirica Graecorum Poësi, & G. J. *Vossius* in Art. Poët.

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσιον neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διονύσιος Graece dicitur.

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones, quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσιον legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiqu. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ Διονύσιον, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eandem scripturam retinet Miscell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διονύσιος scribatur.

Τῷ Διονυσίῳ] Sic legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impleti omnes corrupte Διονύσιον. M. du S. 20. 'Εν ῥυθμῶν] Sic Dial. περι ὄρχης. Angl. ῥυθμῶν ἔβαινε.

21. 'Ενίοτε ἐπὶ τὸ ὅλον &c.] Versio Lat. Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime vecta, dialogi socios subsannabat. Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: E. καὶ τὸ ὅλον, α. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῷ δ. ἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius: verte igitur: Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat. Sic πολλά λαδερῶσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. & πολλά καταγρῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλά καταρῶσθαι ἀνδράσι ποιοῦσι dixit *Comic.* in *Lyssistr.* v. 816. Similiter Latini, multa inveniri in aliquem. L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. 'Ανακ. μ. ἐποχουμένη] Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, in sublime vecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῷ ἁλγύου ὁρχημοῖσι ταῦτας, illa spe vecti & confisi: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. p. 119. ἐποχῶσθαι τὰς ἀπαρμύνας, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχουμένην, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraeseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰς τὴν κωμικὴν ἀντι-

ποιητικῆς, ὡς περ ὄρχημα, τὸ ὄρχημα ἐπὶ τὸ μέτρον, ὡς τὸ πρὸς τὸ ἁλγύου ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατὰ τὸν ῥυθμὸν τὸ ὄρχημα, ὡς περ ὄρχησθαι, ἢ ὡς ὄρχημα. Porro *Dionysius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. potentissimi regis anapaestum; ubi *Lambinus* placebat anapaestum; sine causa. *Dionys.* Halic. A. R. I. p. 20. v. 24. ἀναπαίστοις ἐπὶ τῷ Χαροῦ λογιζόμενοι. *Noster* Symp. §. 18. ἀναπαίστοις συγγροῦσι, quod *Bergletus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀναπαίστοις συγγροῦσι ἐπιλέγοντι III. p. 368. *Amelian.* *Marcellin.* XXIV. 6. p. 441. velut pedis anapaesti praecinentibus modulis: ibi vide *H. Valesium*.

T. H. 22. 'Εποχουμένη] 'Εποχουμένη. Th. M. 23. Φρον.] Socratem ac reliquos philosophos. J. Br. Φροντισαί ἐστι μεταφρονισαί Socratem proculdubio innuit ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, & Φροντισαί & μεταφρονισαί vocatum.

J. P. Φροντ. ἐστι μεταφροντ. Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μεταφροντισαί, & alio in loco μεταφρονισαί. Sed quia variant haec voces a *Lucianis*, videtur aut alias ejusdem poetæ respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego *Eupolidem* respexisse crediderim, qui & ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. Ed. St. 520, 35. ubi discas eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. 'Αρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπιμαλούμενος; sed & sequentia in ipso *Xenophonte* legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem.

M. du S. 25. Μίαν τ. προίλδωσιν] Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προίλδωσι, τὸ προίλδω, inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire, procedere.

J. C. Προίλδωσιν] Angl. προαίρουν. J. B. Προαίρουν] Verissima lectio quam praefert Ed. J. & agnoscunt Codd. P. L. & Galxi Collectanea; nec longe abluat Angl. Mf. Eadem voce alibi utitur. προαίρουν, quod alias Edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox., nihili est. *Vossius* margini adscripsit i. e. ἰδόν.

M. du S. Προίλδωσιν] Recte J. *Clericus* exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in Thef. T. I. p. 1273. sane non video. Quanquam προαίρουν ingerant C. A. & Ed. J. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula,

inimū, subannabat, meditatores; ac vanos
sublimium rerum disceptatores, & id genus
alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos

ἐταίρους ἐχλεύαζε, φρόνιμους, ἢ μελεωρολό-
σχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. καὶ
ἔσμιαι ταύτῃ. ὁ πρόβλῳσιν ἐπεποιήτο ἐκείνης
ᾠῆς.

c. Προβλῳσιν] προείρησεν C. P. L. f. margo A. 1 W. προσειρ. A.

23. Μελεωρολόχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετὰ τὴν V. * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit M.

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem Aristophanis fabulā μετρω-
λόχους produxit Suid. in Μετρωρολογίᾳ. Ibi tamen hodie nul-

li reperitur μετρωρολόχαι, sed μετρωρολόγοι v. 332. μετρω-
ρολόγοι v. 359. Apud Scholiasten extant ad v. 223. 350. T. H.

la, non difficilia quidem pleraque, sed, quo commu-
ni nexu inter se cohaerent, parum videntur intel-
lecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται
ἔξω προελθόντων Antonin. de R. S. XI. §. 28. προελθόντων ἐκ
ἀντοῦ Philo Jud. p. 793. C. sic in Dione Chrys. XXXII.
p. 392. D. ἔξω ἀντοῦ προελθόντων, & ne domo quidem ad
ἐπιτάξιον aliquid se moueat, capi potest: sed ibi malo
προελθόντων. προέρχεται ἐκ τοῦ δημοσίου, Plutarch. Cat. Min.
p. 762. C. ea mente Luciano in Somn. §. 9. ὡς τὸν τῶν
προόδων, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quem-
admodum homines nobiles & clari solent, (vid. Ne-
cyom. §. 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac so-
lus in publicum prodit: tales quoque potentium fe-
minarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appel-
lantur, ἔξωδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde
προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica &
quali triumphali procedunt. Coniulium solennes pro-
cessus vel processiones πρόοδος Justinianus Nov. CV.
προελθόντων Theophilus Inft. de Rer. Div. §. 48. vocant;
illud enim apud hunc multo, quam προελθόντων, ma-
iō. De sacris Ecclesiasticorum festisque processioni-
bus vide J. Meursii & Caroli du Fresne Gloss. in Prok-
lados recentioribus idem vocabulum pro triumpho
in usu fuit: Eustath. ad Il. 7. p. 1292. v. 16. ἐνταῦθα
ὅπου παρὰ τῆς ὕψους ἢ πομπῆς ἐπὶ τῇ πομπῇ ἐπὶ θριαμβικῆς
προελθόντων & signatus ad Il. I. p. 762. qui locus C.
Favositum non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θριαμβικός, ὁ
προελθόντων ἢ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδος dixit Thom.
Mag. in Πομπῇ. Tum porro alia quaedam huic ver-
bo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem
in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθόντων ἐπὶ τὸ βῆμα: quod
cum Sylburgio in προελθόντων mutatum nolim: similiter
enim Plutarch. in Crass. p. 550. E. ἀναβῶν ἐπὶ τὸ βῆ-
μα & προελθόντων ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780. E.
ἐπὶ τὸ βῆμα τῷ Κράτῳ προελθόντων nec major est
causa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. το-
σαύτην νύμφην ἐξ ἰδὸς ἰδόντων ἀπὸ φόρου σφίον ἐπὶ τῇ θύρᾳ
προελθόντων quam lectionem quum ipsa tueatur structu-
rae forma, repudiandum cenfeo προελθόντων V. C. &
Pottii. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas ἐκ ἐκκλησίας
καλούμενος παρήντατο προελθόντων &c. II. Ep. 146. In
Socratis H. E. III. 25. servandumne sit προελθόντων
ποιῶν τὰ βασιλεῖ, an cum H. Valerio praeferendum
προελθόντων, non satis habeo constitutum: si retineas,
recte de sectarum inter Christianos principibus co-
sensu dicitur, quasi nunc & latebris, quibus se Julia-
ni metu continuerant, proriperent, Jovianum Impera-
torem quisque precibus adituri, suis ut partibus po-
tissimum faveret. Eadem plane forma πρόοδος, πρόο-
τος. I.

οδον. vel πάροδον ποιῶνται apud Atticos, qui ad Se-
natum, aut pro concione cum populo agunt, apud
Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque
erudite declaravit H. Valerius ad Euseb. V. C. IV. 29.
χολῇ ἢ λογογραφῶν συναχθεὶς ποιεῖτο τὰς πάροδους &c.
§5. συναχθεὶς ἢ τὰς προόδους ποιῶνται. Moris autem erat
Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potesta-
tem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ut di-
cturus, in tabella perscripta profiteretur: hoc fuit τῇ
πρόοδον ἀπογράφου. Isocr. Or. Ar. p. 142. E. live et-
iam simpliciter verbo γράφου. id quidem legas in Ti-
mocrate Demosth. p. 781. A. πρόοδον γράφου. πρὸς
τὴν βουλὴν referre ad Senatū laxè nimis Wolfius: inter-
pretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod
tulerit legem, οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰσέρ-
πειν τοῦτον ὅδον. Si copia dicendi non concederetur,
λόγου εἶργισθαι, ἐκκλησίας, ἢ τυχὸν dicerantur: ἴνα
contra, λόγου τυγχάνει, προέρχου. τῇ δὲ δῆμον Demosth.
pro Cor. p. 474. D. παρήντατο εἰς τὸ δῆμον, & singu-
lari quodam modo πρόοδον ποιῶνται Isocr. in initio A-
reop. & ad finem p. 157. τῇ τε πρόοδον ἐκκλησίας,
καὶ τοὺς λόγους εἶρηκα τοῦτον. Aeschin. in Tim. p. 11. v.
43. τὴν βουλὴν τὴν δὲ Ἀρείᾳ πάγῃ πρόοδον ποιουμένων
πρὸς τὸ δῆμον idemque πρὸς τὴν Παρεκρ. p. 35. v. 30. 37.
commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τὴν πρόοδον, προσ-
όδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a
iudicibus ad populum provocat, causamque suam a-
pud cives agit: in Proth. Declam. XXX. p. 689. res-
perit, ἢ ὅτι ἐν ἀλλοῖς τοῖς ἀδικήμασι ὁ λόγος ποιεῖται
τὴν πρόοδον at in oratione prima: ὅτι ἐν ἰδίᾳ πρόο-
δον. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλεθὺ παριόντες ὑπὲρ
§. 2. ὅτι εἰς τὰ πλεθὺ παριόντες τοὺς βουλευομένους ἀκούει
ἀργύριοι νομάρχαι in Ep. Socras. p. 2. & simpliciter οἱ
παριόντες apud Demosth. Olynth. III. p. 38. A. quod
recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημογροῦντες. Jam
scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione con-
veniunt: Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου
προερχομένου, αἴθρῃ in scenam prodeuntes. Plutarch. Nic.
p. 524. E. λέγεται δὲ ἐν τῇ χορηγίᾳ παρελθόντων αἰσῶν
&c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210.
τὰς καμνηδὺς χορηγῶν παριόντων quorum pravam D.
Heinsii versionem jure castigavit Salmas. de Us. p. 57.
ipse vicissim merito castigatus a Des. Heracleo An. in O.
ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud Synesii
discrepat de Prov. II. p. 128. D. ἐν ταῖς διατροῖς καὶ
δὲ τὰ προελθόντα ἀπὸ λειχθῆναι τῇ δῆμον, τὴν μὲν μικρὴν
ἔνεται: nam haec prologi sunt, aut ejus, qui nunciū
personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fa-
bulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur,
plane congruit; ὁ δὲ μὲν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς προόδου τὴν

E

ἑπιστάειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴ ἐλευθερίαν
καλαχῆν αὐτῇ. ἄρτι μὲν ἀεροβατῆντας δι-
κύνουσα, καὶ νεφέλαις ζυγνύσας ἄρτι δὲ, φυλ-
λῶν πρὸς ἡμέτερα ἀγμέλειαν, ὡς δῆθεν τὰ
αἶρια λεπτολογυμίδες. ὁ ἀγέλογος δὲ
σιμιοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσιός
τε πῆρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν ὥστε τὸ ἦ μου-
σικῶν τέτο, δις ἀγέλας πασῶν, εἶναι ἡ ἁρμο-
νία, ὥστε ὅς οὐ γὰρ ἐς τὰ βαρύνταλον καὶ
ἄνωγος ἐτολμήσαμεν ἡμῶς τὰ ἕτας ἔχοντα
πρὸς ἀλλήλα ζυγαγαγῆν, καὶ ζυγαμύσαι,

fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem
in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes,
& cum nubibus uersantes illos exhibens,
nunc pulicum saltus metientes, ut qui de
aëreis & sublimibus istis rebus nimis exili-
ter argutarentur. Dialogus vero gravissi-
mas disputationes habebat de natura re-
rum, deque virtute philosophans: ita ut
Musicorum illud, bis per omnes chordas,
ab acutissimo ad gravissimum usque, inter
eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, hæc
ita sese habentia, inter sese conjungere &
compta-

30. Ὁ ἀγέλογος.] Ὁσπερ * Ἀρίστης Πλάτων. M.

* Ἀρίστης.] Adde ὁ Ἀρ. ut Aristonis filius Plato. T. H.

τὸ σῶμα· ἢ πρὸς δὲ nihil aliud, quam ἢ πρὸς δὲ
quando signo dato in scenam procedunt actores. At-
que ob has quidem rationes gradum, ut puto, tue-
bitur ἢ πρὸς δὲ non quin recte dici possit comoe-
dia μῖα πάντων προσηγορία πεποιθεῖται τῶν φιλοσόφων ἐπι-
σκύπτειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII. p. 422.
E. καὶ μῖα σκηνῆ (mulierum scenicarum) πῶσαν οἱ βέλ-
λων ἀνακρίσεις τῶν σοφιστῶν sed quod illud erudi-
tius sit, & magis accommodatum. T. H.

26. Διονύσιος.] Hoc est, libera dictoria, quibus
licebat uti festo Dionysiorum: quae libertas vocatur ab
Horatio & licentia. Eleganter conjungit cum hisce Luc-
ianus verbum καλαχῆν, persunderet. Horatius de homi-
ne dictoria acriter prociisso lib. I. Sat. VII. 32. At
Graecus postquam est Italio persusus aceto Persius. J. C.
Διονυσιακὴ ἐλευθερία.] De qua copiose Philostr. dico
ad Heliod. J. B.

27. Ἀεροβατῆντας.] Ex Anisoph. Neb. ut hæc tota
paratio: sic in Charont. & Icarom. J. B.

Ἀγέλας.] Ἀγέλας. τοφ. v. 4. Sc. III. A. I. Ἀγέλα-
ς ἐστὶν ὁ πρὸς τὴν ἡμέραν. Socrati tribuit. Adde Plat.
Ἀπ. p. 7. C. M. du S.

28. Νεφέλαις.] Inde titul. Anisoph. Νεφέλαι, ex qui-
bus hic locus integer desumptus. J. B.

Ibid. φυλλῶν πρὸς ἡμέτερα.] Respicit procul dubio hos
versus Comici in Nebul. Aët. 1. Sc. 2.

Ἀγέλας ἄρτι χαμῶδοντα Σωκράτης
φυλλῶν πρὸς ἡμέτερα ἄλλοις τῶν αὐτῆς πύδας.

Hoc alibi sepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis
insultat. J. B.

φυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates di-
cticiens ἄλλοις φυλλῶν τῶν αὐτῆς πύδας ἄλλοις. A. V.

Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra
citato. M. du S.

φυλλῶν πρὸς.] Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12. p.
64. & L. Kuster ad Anisoph. Nub. v. 145. Adde Eu-
nar. in AEdes. p. 38. φυλλῶν πρὸς ἡμέτερα καὶ χαμῶδοντα
ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi
rotundissime occurrat, laudavit in Dioc. p. 40. B.

T. H.

33. Δις ἀγέλας πασῶν.] Erasmus in Proverbio: δις ἀγέ-
λας πασῶν. J. B.

Δις ἀγέλας πασῶν.] Proverbium a musicis mutuo sum-
tum, quo maximum discrimen & longissimum inter-
vallum significatur. Vid. Erasmus. Chil. Hoc usus est
Lucianus in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est
de Mercede servientibus. G. C.

Δις ἀγέλας πασῶν.] Utitur passim hac comparatione. J. B.

Δις ἀγέλας πασῶν.] Vetusiores musici, uti ex hoc pro-
verbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas,
quas hodie dicimus, οἰκῶν extendebant. V. Erasmus.
Chil. Saepius usurpat Noster, ut α. μουσ. c. 11. συγ-
c. 7. & α. μουσ. c. 21. M. du S.

40. Τὸ δῆλον τῷ ἄρτι.] Hac de re Phaedrus sine Fab.
& ibi interp. J. B.

Τὸ δῆλον τῷ ἄρτι.] Misceat hic Lucianus duo si-
gmenta: Poetarum nimirum figmentum de Prome-
then, quem homines e luto formasse dicebant, & Pla-
tonis de primis hominibus, quos primum ἀνδρῶν
fuisse ait in Symposio, deinde in duas partes sectos. J. C.

Τὸ δῆλον.] Hac de re Phaedrus IV, 14. A. V.

41. Ἐγκαταμύξας.] Recte, ne quis conjeceret συγ-
καταμύξας. Noster de Conscr. Hist. §. 13. τὸ λεγόν ἐγκατα-
μύξας καὶ τῷ φασμάτι Achill. Tas. IV. p. 261. Pari
modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρημῶν ἐγκα-
ταμύξας φασμάτι, pro συγκαταμύξας. T. H.

42. Τοιοῦτο φασμάτι.] Nescio quid ita cunctas Edd.
infederit vitiosum illud φασμάτι pro φασμάτι aut φασμά-
τι, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant.
Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτον, id est, ὅμοιον
τῷ Προμηθεὶ πεποιμένῳ magis etiam eo metu commo-
veor, ne alia quadam in re talis videat, qualem se Pro-
methus praebuit. T. H.

44. Ὁ γὰρ π.] Aeschylus in Prometheus. J. B.

Ibid. Καταμύξας τῷ πρὸς.] Sic in Prometheus. &
Dial. Prom. & Jon. ex Hesiod. 1. Oper. J. B.

45. Γῶν.] τούτοις, γῶν καὶ καμῶν. J. B.

46. Φιλοσόφῳ.] Sic Ed. 7. Reliquae φιλοσοφῶν, quod
etiam in O. & M. est; duriuscule, quamvis extet φ.
c. 45. P. & B. 2. φιλοσοφῶν. M. du S.

Φιλοσοφῶν.] Lectionem Ed. 7. interpolatum utique
va-

septare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam cum mari commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit; hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi

ἐ πάντῳ περιδόμενα, εἰδὲ εὐλαρεῖς ἀπεχόμενα ἢ κοινοῖαν.

Δέδωκα τοῖνυν μὴ αὖτις ὁμοῖόν τι τὰ Πρὸς Ὀμηθεὶ τὰ σὺ πεποιμένως φαίνομαι, τὸ δὲ ἡλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δέκα κην ὑπόσχεσθαι μάλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον? Φανεῖν, ἐξαπατῆσαι ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα πρὸς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ σιμελίῃ, γέλῳ καμικὸν ὑπὸ σιμότητι φιλοσόφῳ τὸ γὰρ κλεπτικὸς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς) ἀπαγε τὸτο μόνον ὅτι εἶπες εἶναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ ὅτι τὸ γὰρ εἰ
ἐκλέ-

α Φανεῖν] Φανεῖν Edd. priores. Quod restituiimus est in O. M. b Φιλοσόφῳ] Φιλοσόφῳ J. Φιλοσόφῳ P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικὸς.

valere iussi: quomodo γίγας κερμενὶς, sic & σιμότης φιλόσοφῳ τὸ κερμίντιον ἀντὶ πηκτικῷ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφῳ χαρταστὴ λόγον Ἀρσίου. Iyau. Ep. XIX. A. Euseb. H. E. VI, 3. Φιλοσόφῳ ἰδὲ, καὶ ὅμοιος Ὀρίγεν. in Cels. I. T. H. Ibid. T. 3. καπτικὸς, καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεός, ἀπαγε τὸτο μόνον. εἰς αὐτὸς ἰσχυρὸς τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius: Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat insulsius. Quis enim intelligat: Quod est enim furti? dein quid hoc ad rem, esse furtorum deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem.

ἀπαγε τὸτο μόνον, & verte: sed quod ad furandi artem acutius, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices. forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & celo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. J. G. G. Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικὸς &c.] Facilem & verissimam Graecii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. §. 38. ἀπαγε, μὴ μοι γυναικὶ Pseudol. §. 31. Chrysothomo frequens: καὶ τὸ σῶμα ἐστὶ τὸ τυφλοῦ τῆς ψυχῆς, ἀπαγε αὐτῇ, καὶ ἡ γυνὴ Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γυναικὶ παῦσαι, μὴ γυναικὶ. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικὸς nam quis credat Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸς cum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ἐμότηχων Mercurio fateatur. T. H.

47. Ὁ θεός] Προμηθεὺς Hesiod. c. E. καὶ H. J. Br. Ὁ θεός, ἀπαγε τὸτο μόνον] Sic in Somnio, δατρίπλε ὁ θεός, τὸ δῶον. Hac in re utitur dictionibus ἀπειρῶν, δατρίπλε, ἀπῶν. Quod semel monitum volo. J. B.

Ὁ θεός] P. mendose, ὁ θεός, quod Beurdetotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικὸς. M. du S. 48. Εὐαῖος] Scribo εὐαῖος. J. Br.

Ibid. Ἡ ὁδὸς τῇ γὰρ ἀνὴρ ἐκλεπτικὸς; αὐτὸς δὲ αὐτὸς τοιοῦτος πινυαμῆς καὶ τραγελῶν καὶ αὐτὸς ἐκλεπτικὸς;] Unde enim furaturus? nisi quis me latet, qui sales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretes. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorant πινυαμῆς esse centauros. Suidas, πινυαμῆς ὁ κένταυρος, sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus usus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui sales centauros, & hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. J. G. G.

Ibid. Perperam scribitur, ἢ ὁδὸς τῇ γὰρ ἀνὴρ ἐκλεπτικὸς. corrige, ἢ ὁδὸς τῇ γὰρ ἀνὴρ ἐκλεπτικὸς. Ubi hic articulus pro τίς ponitur, est, veluti τίς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicæ sapientiae gravis doctor cap. xxx. Ἀρκεῖ ἂν ἐν παντὶ τὰ εἶναι φιλοσόφῳ αἱ γὰρ ἐν δυνάμει βούλει, τὰ εἶναι σιωπῇ φάσθαι, καὶ ἰκανὸς ἴσθαι. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Polisianus omisit τὰ εἶναι, ipse non necessarium has voculas judicat. Mericæ Casaubonus nescio quid acutius ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, Sin alicui etiam videri Philosophus cupis. Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, αἱ γὰρ ἐν δυνάμει βούλει τὰ εἶναι, σιωπῇ φάσθαι, &c.
E 2

dum enim est in iis , quæ semel elegi ; mutare enim consilium , Epimethei , non Promethei est.

ἐμμετρέειν γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβιβάσας, Ἐπιμηθέως ἔργον, ὃ Προμηθέως ἐστὶ.

quæ nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eu-
stath.* in *Il. A.* p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Φυσ. Αλφ.* πῶ γὰρ εἰσι τραγυλάφῃ· ἢ σφίγγε. Vid. *Ste-
phan.* in *Γάληνῳ* & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci
cervicæ mixtam figuram impositum fuerit τραγυλά-
φῃ nomen, recenset *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam hæc scripseram , conjecturam mecum
perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus,
& pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem
Græcam specimine commendatissimus *J. Jac. Weste-
nius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare
religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοῦ-
τῃ πινυκάμπτῃ· quasi hunc in modum *Lucianus* ra-
tiorinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophi-
cam gravitatem, & lepores libertatemque jocosum Co-
micam consociavi: quod inceptum audax non minorem
habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas cur-
vando jungere nitaris: imo majoris est artificii & τραγυ-
λάφους συντίθειναι, τὸς δαπλὸς τὴν φύσιν* (ut *Aristides*
Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur)
i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum
ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Phi-
losofiam Comoediamque jungere. Si quis autem me idem

fuisse conatus, is certe fama facinoris Sinim æquaret ;
ad mentemque sine dubio notitiam pervenisset. Jam tu,
quæso, ad animum revoca, quæ leguntur sub finem
§. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς
ἄλληλα ΕΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕ-
ΝΑ· ecce πινυκάμπτῃ, qui magno nisu in unum
cogit consociatque nixa diversis radicibus, & mâte-
riam minime sequacem tractando molliat. T. H.

Ibid. τραγυλάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII.
33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes.
Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credi-
dit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Ex-
cerpt. 862. b. B. Ed. post. De hisdem consule *Spanh.*
200. & 203. M. du S.

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illustrat *Gaisaker.* ad
Marc. Antonin. XII. §. 16. T. H.

53. Μανταβουλίου] Post rem consulere : unde &
Pindarus in *Pyth.* V. 36. illum appellat ἐνύσαν, quasi
fero sapientem. *Hesiodus* in *Theog.* v. 511. Hæc, in-
quit, peperit Προμηθεὺς Πουκίλον, αἰολοπατρὸν ἀμάρτυ-
ρον τῇ Ἐπιμηθείᾳ, *Prometheus* vasfrum nominans, ac
variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum
sapientem. G. C.

Nigrinus, sive de Moribus Phi-
losophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium :
quasi ridiculum sit, si quis eo no-

Νιγρίνῳ, ἢ ὧς Φιλοσόφῳ
ἦθος.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ὁ Πιτταλῆς.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

H Mèn παροιμία Φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀ-
θήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κο-
μίζει

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lu-
cianus* paulo post adventum suum Romæ scripsisse vi-
detur ; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam
prodit ; sed nondum comicos illos sales cum reliquo
ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum hæc scri-
beret, palam est : graviter enim hic vitia perstringit ex
gravissimi Philosophi persona, cujus famæ invidit il-
la ætas. M. du S.

NIGRINON.] Romanus esset, an Græcus olim ambi-
gebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartia-
num* in *Hadriano* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849.
Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea præcipue,
quæ de reditu ex Græcia habet c. 17. & de fundo pro-
pe Romam c. 25. M. du S.

1. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.] Subaudiendum, porto, aut,
mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quæ
inde fluxit, quod Athenis abundant ululæ, & Atti-
cæ regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurd-
um videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic
passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit

homini consultissimo consilium dare. G. C.

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῷ μύτῳ ἐπισφωρόντων
τὴν αἰτίαν πρὸς ἀρχαίους, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγά-
γῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ πρόκον. *Aristoph.* Ὀρν. & ibi Scholiast. *J. B.*
Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* M. du S.
Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasmus.* Adag. *Ulu-
las Athenas.* *Diogen.* L. III. 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας,
Φασὶν, εἰ δὴ σοὶ τὰ κατ' εἶδῳ διηγῶμαι. Noctuarum
copiam, quæ proverbio locum dederit, Atheniensibus
objecerunt Comici: præter *Aristoph.* Av. v. 302.
Antiphanes apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐ-
τοῖς, quasi præcessisset Ἀθηναίοις in *Tim.* §. 9. εἰδ' ἂν
ἀπὸ βέλους εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα εἰς Φιλοσοφίαν καὶ
λόγον ἱερῶς ἐπεβόλασαν αὐτοῖς libello superiore §. 5.
σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia no-
tat *J. Davif.* ad *Ciceron.* de *Divin.* II. c. 61. Ratio
paulum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. ποταμοὶ —
πλουτῶσι Ἀδίας αὐτὰ ζυγαζήματα χρημάτων continen-
tur in πλουτῶσιν eo pertinet αὐτῶν, v. 566. εἰ γὰρ δὲ
λαθῇ αὐτοῖς scilicet κλίπτῃν. T. H.

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτῶν
εἰσὶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ δύναμιν λόγων ὀκτιδεῖσαι
βυλόμην, ἐπεὶ Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον
ἐπεμποι, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας
ὡς ἀληθῆς ἐμπορθόμην. ἐπεὶ δὲ μόνῃ σοι
δηλῶσαι ἢ ἐμὴν γνώμην εἶλεω, ὅπως τε ἴδῃ
ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρχων εἰλημμαι πρὸς τῶν
σῶν λόγων, Σποφύργου ἂν εἰκότως καὶ τὸ
Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρα-
σύεις, ὁπῆρες δὲ τὸ λογιζομένον ἀπεργάζε-
ται. δῆλον γὰρ ὡς ἐχ' ἡ ἀμαθία μοι μόνῃ
τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὴν λό-
γους ἔως αἴτι. ἔρρωσο.

ctuas apporet, quoniam apud illos abund-
dent. Ego vero si dicendi facultatem osten-
dere volens, Nigrino librum a me scriptum
mitterem, obnoxius equidem huic ridicu-
lo forem. Nunc autem, cum id solum a-
gam, ut sententiam meam tibi aperiam, &
quo nunc sim animo, & quod non levi-
ter oratione tua, affectus fuerim, effugero
ofane merito etiam Thucydidis illud, quum
ait: imperitia audaces, res autem cogitata
atque considerata cunctatores efficit. Ma-
nifestum enim est, mihi non imperitiam so-
lum, verum etiam amorem ac studium ora-
tionis, hujus audaciae causam esse. Vale.

15

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ως σεμνὸς ἡμῶν σφόδρα, καὶ μετέωρος
ἐπαπαλήλυθας; ἢ τῶν πρὸς ἐλπί-20

Q Uam oppido gravis nobis & su-
blimis rediisti? Neque enim ad-
spi-

α Αἰτῆς] αἰτῆς γ. & Margo A. 1. W. Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμεν] Ἀπὸ τῆς ἑσχ. ἴν. γ.

8. Ὅπως τε ἴδῃ ἔχω] Non inficior bonam esse lo-
cutionem: Noster in Hermot. §. 30. εἰ καὶ πρὸς τὸν ἔχω,
ἀγνοῶν ἴν. verum hoc quidem in loco ad sententiam,
quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco
malim, ὅπως τε ἴδῃ ἔχω, quoque sim erga te animo:
nota loquendi formula: Lucian. Ap. πρὸς E. M. Σ.
§. 14. ὅπως ἔχει πείρας ὁ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐν-
αἰρησμένα. Artemid. Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως
ἔχω διανέμω. Paulum aliter Demosth. Ep. I. p. 190.
B. ὡς ἔχω χρῆσι τῶν ἐμῶν γνώμῳ, ὡς ἔχω πρὸς τούτοις,
αἱ μὲν δὲ δύναι. Xenoph. K. II. VII. p. 116. ἐχ' οὕτω
τροπῶν μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω ἔχοντα
γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, ὅτι quematmo-
dum nunc sim affectus: quasi significaret se, qui ante
fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo de-
ductum oratione Nigrini memoriam monitorum in-
tegram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur,
minus congruit cum eorum, quae consequuntur,
mente.

T. H.

10. Καὶ τὸ τῷ Θουκυδίδου] Benedictus enervavit ver-
sionem, in qua negligit efficaciam voculae primae,
quam recte sic Micillus expressit, effugero sane merito
etiam Thucydidi illud. Hoc enim intendit auctor
convincere, ut non modo immunis esse debeat ab in-
sultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydi-
deum quidem illud in ipsum verti possit.

J. G.

11. Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὁκνοῦ φέρει. Et sic Thu-
cyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7. lib. 4. hanc sic
interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euag. Imperitia
confidentiam, eruditio timorem creas.

J. B.

Ἀμαθία μὲν θράσος] Vertendum: Imperitia audaces, so-
gniores ad agendum ratio facit. Nam τὸ λογιζομένον
idem est, ac λογισμὸς designatur eorum consuetudo,
qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere vo-
lunt.

J. C.

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit.
Verba habes in Bourdelotii nota.

M. du S.

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam
multi expresserunt. Procop. Goth. III. p. 256. ἐμπει-
ρία γὰρ λογισμὸς φέρουσα θρασύνει καὶ αἰσὶν ἰσχυ-
ρίᾳ γὰρ λογισμὸς φέρουσα θρασύνει καὶ αἰσὶν ἰσχυ-
ρίᾳ hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Ma-
nag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153. ἀμαθίας
ἐγούμενος τὸ θράσος idem Ep. 79. Thucydidea sen-
tentia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀδελφῶν μὲν
ἐδωκεν, ὁ δὲ καὶ τὴν καὶ τοὺς διὰ τὴν καὶ θρασύνει γένεται.
Sallustius etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura
notat ejus generis Jof. Wasse. Quod autem pro λο-
γισμὸς Lucianus dederit τὸ λογιζομένον, in eo Enri-
pidem est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v.
368. &c. paulo aliter Philostr. Her. p. 723. τὸ γὰρ ἰσχυ-
ρὸν ἐστὶν καὶ λογισμὸς ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχουσιν
Aeneam.

T. H.

17. Φ. καὶ Α.] Bourdelotium laudo, quod nomina per-
sonarum, in aliis Edd. ommissa, editioni suae inferi
caverit. At istud laudare non possum, quod quae Lu-
ciani partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse
Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profite-
tur. Ipse itaque nunc Lucianus, bonis avibus, Ni-
grini orationem amico enarret.

M. du S.

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter Alciph. I. Ep. 34. ut Ber-
glerus observavit.

T. H.

22. Ὁμοίως

apicere nos amplius dignaris, neque con-
sularis nobiscum, neque sermones ut antea
confers, sed repente immutatus es, & o-
mnino fastidiosus videris evasisse. Lubens
igitur audierim ex te, unde ad hoc inso-
lentiae perveneris, & quae ejus rei causa sit.
L U C. Quid enim aliud, o amice, quam
felicitas? A M. Quid ais? L U C. Inspe-
rato felicem & beatum vides factum, &
quod in scena solet usurpari, ter beatum.
A M. Papae! tam subito! L U C. Ita res
habet. A M. Quidnam autem tantum illud
est, quo te sic effers? ut non summatim
modo latemur, sed &, auditis singulis, ac-
curate scire possimus? L U C. An non ad-
miratione dignum tibi videtur, per Jovem,
pro servo liberum, pro paupere vere divi-

πικρὴ ἡμᾶς ἐπὶ ἀξίᾳ, ὅτ' ὁμιλίας μέλα-
δίδως, ἔτε κοινωνεῖς τῇ ὁμοίᾳ λόγον,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβηκας, καὶ ὅλως ὑπερσπι-
κῶ τινι εἰκας; ἡδέως δ' αὖ τῷ οὐδ' οὐκ ἐπι-
σπῆμι, ὅτε ἔτιως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τέτοιον
αἰτίον; Α. τί γὰρ ἄλλο γὰρ, ὅ ἐταίρε, ἢ εὐ-
τυχία; Ε. πῶς λέγεις; Α. ὁδὺ ἐπ' ἀρεργον
ἦκα σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεννημέ-
νος, καὶ τέτοιο δὴ τὸ δῶδ' ἔσκαψες ὄνομα,
οἰρισόλῳ. Ε. Ἡράκλεις, ἔτιως οὐ βραχυῖς
Α. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ πρὸς μέγα τέτοιο ὄντι,
ἐφ' ὅτῳ καί τις, ἡμεῖς μὲν οὐ κεφαλαιῶ μέ-
γα εὐφραυνόμεθα, ἔχουμεν δὲ τι καὶ ἀκριβέως
εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκυσσῆς; Α. εἰ θαυμαστὸν
φαίνοιται σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀπὸ μὲν δούλον με
ἐλευθέρου, ἀπὸ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλε-

σιον;

o Méga] Edd. priores μῆγά. o Ἀκριβῆς] ἀκριβῆς P. J.

22. Ὅμοιον λόγον] Ὅμοιοι λόγοι Sermones inter pa-
res, pari libertate & conditione habiti ultro citroque,
ut apud Horat. ἴμοιοι πάλαν, ἴμοιοι δάπαν, ἴμοιοι γήρας.
J. B.

23. Ὅλως] Defendi potest, etiam ex iis, quae notat
J. Jensonius L. L. II. c. 12. Mālo tamen ὅλως, ut ad
praecedens μεταβέβηκας aptius conveniat: Is, qui
amnis esse solebas & affabilis, nunc repente pueratus es,
satisque speciem superbi geris.
T. H.

27. Ὅδὺ π.] Erasmus in eo Adagio.

Ὅδὺ πάργων] Ut te non morer.

Ὅδὺ πάργων] Non est, ne te morer, ut habet
Bourdelsius: sed καὶ ὁδὺ πάργων, obiter, aliud a-
gendo, en passant je suis devenu heureux.
J. C.

29. Σαπῆς ὄνομα] Sic idem alibi.

30. Τριστόλῳ] Ter beatus atque felix.

Τριστόλῳ] Sophocles apud Plutarch. de aud. Poët.
Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

ὡς τριστόλῳ

Καίτοι βροτῶν οἱ ταῦτα διερχόμενοι τέλα

μέλας ἐς αἶδον τοῖς ἢ γὰρ μῆγας ἡμεῖς

Ζῆν ἔτι, τοῖς δ' ἀποιοῖ πάρε' ἡμεῖς καυά. M. du S.

31. Méga] Hanc vocem pro μῆγῳ reposui, quod in
omnibus libris reperio. Ratio emendationis in prom-
ptu est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μῆγῳ
τέτοιο referri possit, sed se beatum esse tantum dixit;
quo dicto hic tantam tantumque repentinam felicitate-
tem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat
hiscie petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui
ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem procli-
vem τῷ μῆγῳ in μῆγά.
M. du S.

Μέγα] Emendatio certissima, quam praestant mox,
& θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μῆγῳ μὲν

quae si quis recte considerarit, nullus est dubita-
tioni locus relictus: quare causa non erat, cur in re-
clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usur-
pant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum:
Plato Apol. p. 16. Ε. αὐτὸν δὲ τι ἡμεῖς μέγα λόγον
Phaedr. p. 123. B. τοῦ δὲ μέγα λόγον Χερσοφ. 23
Xenoph. in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀπαιεῖ καὶ
δύναται αὐτὸν μέγα τι ἐκ πολλῶν γεγονέναι Leo Allatius
At ego & mortem illius magnam & desiderabilem con-
tingisse, mibi autem: inepte, ut plura: vertendum fue-
rat: Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem as-
que honestam fuisse: de Socrate praecedat, μέγα τι ἡμεῖς
ἐγώ τε καὶ οὐδὲν μῆγῳ mirificam quandam nobis mil-
tatem ac lucem attulit hūc homo. Aristoteles apud
Aelian. de Anim. XI. c. 4. — ἢ δὲ τι τέτοιο μῆγῳ Κρί-
ναι ἐπ' Ἐρμιονίῳ Aelianus ipse I, 60. εἰ τοῖς μὲν ἔχου-
σι πᾶν ἀδυνάτου, μέγα τέτοιο. Jungitur aliquando
θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI. p. 273. D. καὶ
τέτοιο αὐτὸν μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαίμονα Chry-
sostom. T. VII. p. 422. B. εἰ θαυμαστὸν ἐπὶ μέγα quod
apud eum frequens: Raphaelium vide ad 2. ad Corinth.
XI, 14. 15. Notum proverbium: Πᾶς αὖτ' ἀλάνη-
αὶ ἔχου ἢ μέγα. Eodem pertinet, ὁδὺ μέγα, ni-
hil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L.
VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. T. H.

32. Κομῶς] Superbis. κομῶν indulgere genio & elat-
um esse. Aristoph. Equit. ubi Scholiast. κομῶν, τρυ-
φῶν. τὸ γὰρ ἐπὶ τῷ τρυφῶν λέγεται ἐ γαυροῦς ἐ μῆγῳ
φωμῶν. alias κομῶν, κημῶν ἔχου. κομῶν, ἐπιμαλῶν. Poll.
Hesych. Suid.
J. B.

ἰδὲν. Ἐν κεφαλαιῷ μῆγῳ] Ἐν κεφαλαιῷ, & ἀκριβῶς ορ-
πονuntur. εὐφραυνόμεθα ἐν κεφαλαιῷ μῆγῳ dicuntur qui, se
nondum intellecta, ad vultum amici exprorectum &
hilarum latantur.
J. B.

27. Τέτοιο

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τεύφωμόνους ἀνέ-
σθαι μείζιον;

Ε. Μείζιον μὲν ἔν' ἀτὰρ ἔγωγε μανθά-
νω σαφέως ὅ, τι καὶ λέγεις. Α. ἐς ἄλλην μὲν
εὐθὺς τὴν πόλιν βυλόμην ἰατρὸν ὀφθαλ-
μῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος
τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπέεινέλο. Ε.
οἶδα τέτων ἑκάστα, καὶ νυξάμην σὲ τι-
νὶ σπευδαίω ὀπιτυχεῖν. Α. δοξάν ἔν' μοι
ἀλλ' ὅσον προσεπειν Νιγρίνον τὸν Πλα-
τωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
αὐτὸν ἀφικόμεν, καὶ κόπας τὴν θυ-
ραν, ἧς παῖδες εἰσαγγέλαντο, ἐ-
κλήθην καὶ παρελθὼν εἶσω, καὶ ἀλαμ-
βάνω τὸ μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro stulto autem & infano me factum
modestum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed non-
dum tamen plane intelligo quidnam illud sit,
quod dicis. L U C. Recta in urbem pro-
fectus sum, ut ibi oculorum aliquem me-
dicum circumspicerem: nam ille oculi af-
fectus, quo laborabam, magis ac magis in-
gravefcebat. A M. Ordine hæc omnia no-
vi, ideoque etiam optabam, ut in bonum
atque peritum aliquem incideres. L U C.
Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque
illum Platonicum philosophum, ut quem
longo temporis intervallo non videram,
compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
& pulsata janua, cum puer intro de me re-
nunciasset, accessitus sum. Ingressus, de-
prehendo ipsum quidem manibus librum te-
nen-

45. [Ἐπιτυχῆ] Ὅρα τὸ ἐπιτυχῆ κέρδιον * ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῆ, καὶ διὰ τὴν συντάξιν. V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῆ] Supplevi ex V. Hæc in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τεύφωμόνους] In quibusdam τεύφωμόνους sed
recepta lectio sana est. τεύφωμόνους, ὁ ἰσχυρὸς & ἀλά-
χων, ἰμπεριόλητος, ἔξω φρενῶν. τεύφωμόνους hebeti ac
stolido ingenio præditos significare tradunt veteres
Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuerunt. Mo-
schop. Hefsch. qui etiam τυφωβήτα interpretatur ἰσχυ-
ρῶτα, ὑπερφυεινῶτα.

41. Εὐθὺς τ. π.] Recta ad urbem profectus sum. J. Br.

Ibid. Πόλιν.] Romam intelligit. M. du S.

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πρῶτος ὁρᾷ Ἀρσίου αἰτὶς
ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. Medici ab oculis, ocu-
larii: meminit Scribon. Larg. §. 37. 38. ubi vide Joh.
Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικούς ἰατροὺς ὀνομάζουσι ἰατροί. Ga-
len. de Us. Part. X. Gloss. Medicus oculus, ὀφθαλμι-
κός: habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodi-
dit Hyginus artem oculariam medicinam primum fecisse
p. 328. T. H.

49. Εἰσαγγέλαντο.] Hunc locum usurpat Casp. Sa-
gittar. de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad ja-
nuam five τὴν θυρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Pro-
tag. p. 220. A. Xenoph. Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακού-
σαντι εἰσαγγέλλαι, ὅς τις τις. Inde in Regum aulis εἰ-
σαγγέλλειν. T. H.

51. Ἐν χερσὶ] Alciph. I. p. 104. χερσὶν ἀλφ. χερσὶ
ἔχοντα ibi locus hic a Berglero productus: ἔχον βιβλί-
ον καὶ χερσὶ. Idem p. 140. T. H.

53. Προκείμεν ὅ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τὸ διὰ γεωμετρίας
χημάτων καὶ ἀριθμῶν.] Verit Interpres, posita etiam erat
in medio quædam tabella, in qua geometricæ quædam
figuræ descriptæ erant, quasi legisset τοὺς χημάσι καὶ ἀ-
ριθμοῖς. Ego non video, qui salva Graeca phrasi
dicatur καὶ ἀριθμοῖς καὶ χημάσι. At videtur Lu-

cius scripsisse καὶ ἀριθμοῖς καὶ χημάσι. Tum autem illa ita
verterim, posita autem erat in medio etiam tabella a-
liqua ex iis, quas figuris geometricis erant conscriptas
ἀπὸ αὐτὸν conjungo cum χημάτων. Et certe καὶ ἀ-
ριθμοῖς καὶ χημάτων eodem prorsus modo, quo
infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος διὰ τὸ χημάτων. &
Philosophia in Reviviscentib. c. 13. Κόσμος διὰ τὸ
χημάτων.

Hæc jam scripseram, cum incidi in editionem
Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur;
nimirum, Προκείμεν ὅ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τὸ διὰ χη-
μάτων. καὶ ἀριθμοῖς. καὶ σφαῖρα, &c. quod erudi-
tus Lector consideret. J. F.

Ibid. Πινάκιον . . . καὶ ἀριθμῶν.] Nihil mutato opus est,
quanquam insolentior dictio est. Et in Fl. extat γεωμε-
τρίας, quod a fensio in ea describenda, nescio quomodo,
omissum est. V. A. Gell. I, 20. Jamblich. §. 22. M. du S.

Πινάκιον τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τὸ διὰ
γεωμετρίας χημάτων nunc non disputo: si sit; ut esse
debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum il-
lud καταγεγραμμένοι jam plane supervacuum & nulli
usui? ergo refingendum πινάκιον τισι τὸ διὰ γεωμετρ.
χημ. καταγεγραμμένοι, tabula mathematicis quibus-
dam figuris conscripta. T. H.

55. Καὶ σφαῖρα καλάρου] Et sphaera ex arundine.
Sphaerae hujusmodi κρικατοὶ vocantur. J. Br.

Καὶ σφαῖρα Καλάρου] Sic voluit Interpres, cum om-
nes codd. habeant καλάρου. in margine Mff. καλάρου
ἢ διὰ καλάρου. Theod. Marcil. vir clarissimus monuit
me se monitum, tu consule. J. B.

K. σ. K.] Robertus Titius locis suis controversis c. 14.
lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάρου &c. ἢ σφαῖρα Καλάρου
&c.

centem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricæ quaedam figuræ descriptæ erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quæsi, & quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam cœpisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & lusciniæ & Loton illam Homeri obscu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρὸς αὐτὸν δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τὸ ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλῶς γεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰ μὲν πρὸς τὸ ὅμοιον μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα ὦ με φιλοφρόνως ἀσπασάμενός, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττῃς. καὶ γὰρ πάντα διηγεσάμενος αὐτῷ καὶ ὅσα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς οὐκ ἔβριεν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττῃς, καὶ εἰ αὖτις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεας τὸ ὅτι τὸ ἑλ- λάδι. ὁ δὲ ἀπαρξάμενός, ὥς ἔταίρε, πρὸς τῶν λέγειν, καὶ τὴν αὐτῇ γνώμην διηγείας, τοσαύτῃ τινά μὲν λόγων ἀμβροσίαν κατέσκέ- δασεν, ὥστε καὶ τὰς Σεῖρῃνας ἐκείνας, εἴ τις ἄρα ἐγένετο, καὶ τὰς ἀηδῆνας, καὶ τὸ Ὀμή- ρου

a Καλάμου] Καλῶν Π.

8cc. eaque de re quantumvis copiose differit, aut potius disperdit opus: magister autem ejus *Yvo Villiomannus*, sive is *Scaliger* est, aliud discipulo suo nihil præcipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro ejus fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos five culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit *Orat.* 111. De providentia. Ὁργάνῳ γὰρ, inquit, τὸ σῆμα ἵσκει δὲ χαλκῶν συγκαιμένων καλάμων καὶ ὡς ἀπὸ αἰφύσου μὲν, καὶ πινυμένων ὑπὸ τῷ τεχνί- του δακτύλῳ, καὶ ἀποτιλῶντι τὴν ἰσαμῶν ἰσάτω ἡχά. *Dixeris* Latine, *Os enim*, nempe hominis, *instat est organi contexti de culmis abeneis*, & a foliis inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmonia plenum efficiens, &c. Idemque mox dentes oris humani cum abeneis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ὡς τὸ χαλκῶν καλάμων ὄργανον. Th. M.

Καλάμων.] Videtur potius arundinem hic denotare.

A. V.

Καλάμων] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de Calano somniat nescio quis. Quin ipse id in Græcum contextum admisit *Boetdelotius*, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice *Micyllus*. M. du S.

Σφαῖρα καλάμων] Apud *Brodæum* *Thef. Crit.* T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio.

T. H.

56. Τὸ παντός] *Universi*, hoc est, mundi. J. Br.

64. Τοσαύτῃ τινά μου λ. &c.] Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & αἰδῶνας, lotumque illum Homeri antiquum referre*. Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est: *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniæ, lotusque Homeri nugæ essent ad hæc, vel, ut antiqua,*

Tom. I.

stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus hujus verbis. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀντίον. Græci passim ἀρχαῖον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. *Comic.* in *Nub.* v. 912. Σὺ γ' ὦ ἀρχαῖος. *Sed tu stolidus*: v. 1360. Ὁ δ' αὖτις ὡς ἀρχαῖος ἐν ἴφασκι τὸ κωμίζειν Ἀδιν τι πίνον. At hic continuo subiecit, *stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum*. Sic Latini, antiqua. *Negligimus ista*, inquit *Phil. I.* *Cicero*, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδιρίζει, ita *Aristophanes* κρόνιον ἀποδιρίζει in *Vesp.* v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶ ἀποδιρίζειν Κρόνιον τῶν νοῦν. Et *Tragoedus* mente stolidus esse probaturum se dicit. Simili phrasi *Noſter* παιδὶς ἀποφασίζον dicit in *de Mort. Peregr.* §. 11. ἐν βραχὺ παιδὶς αὐτοὺς ἀποφρῶ, brevī illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit *Auctor* in *Imag.* 13. ἐπὶ τῶν γ' ἐ τὸ καλὸν ἰαῖναι αὐτῶν &c. Quando vero exitum illud canis, imprimis ad citharam, tunc usque tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Præ illa enim omnia hæc sunt expertia cantus (vel, canendi imperita): quin & si *Pandionis* filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὸ Ὀμ. λυτὸν] *Homerus* in *Odyssea*.

J. Br.

Ὡς τὰς Σεῖρῃνας] Desumptum ex *Odyss.* μ'. *Arista-*

phani *Ep.* 1. *Petron.* Sat.

Σεῖρῃνας] *Spanhemium* de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset.

M. du S.

66. Καὶ ἀηδῆνας] *Lusciniæ*.

J. Br.

Ἀηδῆνας] Quas hic *Lusciniæ* memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse cetera non obscure innuunt. Consule *Spanhem.* 255. ubi de *Lusciniis* multa.

M. du S.

67. Λο-

ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἀποδίδειν ἵνα θεωπέσια
ἐφθέγατο.

Πρόηχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέ-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὴν δι-
μουσία νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι,
πλοῦτος, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς,
ἐτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὸ πάντων πε-
ρὶ πλούτου τοῖς πολλοῖς, τῶς δὲ καὶ μοι δο-
κῶντων. ἄρα ἔγωγε ἀτεινὴ καὶ ἀναπεπλημένη
τῇ ψυχῇ δεξιόμην, αὐτίκα μὲν εἰδὼς εἶχον
εἰκάσαι ὅρα ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖα
ἐγγιγμένη καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπήμεν, ἐληλεγ-
μένων μοι τῶν φιλάτων, πλοῦτος τε, καὶ δε-
γυρίω, καὶ δόξης, καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπὶ
αὐτοῖς καθηρμένοις. ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδύκει
μοι ταπεινά καὶ καταγελάσας. ἔχαιρον δ'
αὖ, ὅσῳ ἐν. ζοφεροῦ τινος ἀέρος ἔβρι-
ον ὡς ὅρα ἐν. αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀ-
ναβλέπων ὥστε δὴ (τὸ καινότερον) τὸ ὁ-

rasse & obliterasse videretur. Adeo divinae
erant quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus est, ut
Philosophiam laudaret, & quae ab ea manat,
libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis
habentur, irrideret, divitias nimirum, glo-
riam, regna, honores: praeterea aurum
quoque, & purpuram, & cetera, quae ad-
modum spectabilia plerisque, antea vero et-
iam mihi videbantur. Quae ego animo in-
tento atque aperto accipiens, continuo ita
affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem:
atque in omnes partes raperer. Nunc qui-
dem dolebam, quod vanitatis coargueren-
tur ea, quae mihi charissima fuerant, divi-
tiae videlicet, argentum, & gloria: ac tan-
tum non lacrymabar, cum de gradu dimo-
tas cernerem: eadem mox mihi videbantur
vilis atque ridicula esse; gaudebamque rur-
sum tanquam ex tenebroso quodam aëre
prioris vitae ad serenitatem & magnam ali-
quam lucem respiciens. Adeo ut, novo
fane

a Δ' αὖ] d' αὖ Margo A. 2. W. b Τὸ ἐφθάλμου] τὸ ἐφθάλμου, & mox αὐτῶν in P. ut restituimus, est in C. P. L.

67. 'Αρχαῖον' 'Ανέστη V.

67. Λοτὸν] De quo Homer. Odyss. 9. Εὐναρ. AE-
def. p. 50.

Λοτὸν] De Loto Aegyptio confule Spanhem. 301.
flos ejus in nummis lilio similis.

Ibid. 'Αρχαῖον ἀποδίδειν] Quae de voce ἀρχαῖον paulo
ante notat L. Boi, illa quidem vera sunt, & a Budaeco jam
occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est adsecu-
tus hujus loquendi formulae potestatem. Sic intellige:
tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas il-
las, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, carumque
suae orationis lenociniis memoriam deleteret. 'Αρχαῖον
aliquando, quod jam vetustate obsolevit, atque ex
usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges ab-
rogatae. Plato Ep. IV. οἱ ἐν ὑμῶν πάντες ἐρηδῶντες
παρὰ πλοῦτος, καὶ τὴν Λυκούργου ἐκείνου ἀρχαῖον ἀποδίδειν,
καὶ τὴν Κύρου, καὶ ἐν τῷ ἀλλοῦ παρὰ πλοῦτος ὅτι καὶ πολιτικῶν
διπλοῦται. Pessime Ficinus: cōpare Lycurgum illum
antiquum exprimere: neque aliter, Stephano nihil mo-
nente, Servianus. Sed an vertemus? Sic igitur mores
vitaeque instatue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti de-
lirique sint ad te comparati: minime vero; sensus e-
st, si quid judico, certissimus est hic: Tu igitur,
tanquam si omnium in te oculi sint coniecti, cum in mo-
dum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui
alii unquam moribus & regendorum civium arte prae-
stitisse sunt visi, obsecurati tuis laudibus obsolescant, &
non sola amplius magnae virtutis exempla commemoran-

tur.

69. Φιλοσοφ. ἔκταν.] Improbis nihil habet com-
mune cum philosophia, multo minus improbi. Sic
Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέλαιον καὶ πῶτον καὶ ὑγιὲς
τὸ τοῦτο ἔγχεσθαι εἶναι τῇ ἀληθείᾳ φιλοσοφίᾳ.

72. Πλοῦτος] Ad Arrian. de Exp. Alex. IV. p. 160.
n. 48. Jac. Gronovius monet ea voce exprimi fastum
illum ex nimia opulencia proveniente, & decori me-
diocritatisque despectum & negligentiam, denique excel-
sum fortunae nimiae strepitum; qui praegrans sensus in
voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiarum non videtur a-
nimadverti ab viris magnis. Lucian. Nigrin. quum di-
xisset πλοῦτον, addit tandem subjungens χρυσοῦ καὶ πορ-
φύρας καὶ τὸ πάντων ἀναβλέπων τοῖς πολλοῖς.

74. Τοῖς πολλοῖς] Vulgo.

75. 'Αναπεπλημένη] Eleganter: animo patente, (Br.
cuti Tacit. in Germ. c. 22. n. 4. tanquam nullo magis
tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.)
quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat:
contra Quintilian. I. O. l. p. 31. majora intellectus
velis patum apertos ad percipiendum animos non sub-
idant: quos modo cum vasculis oris angustis superfluum
humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil
dissidet illud Damascii apud Suidam in Δωρ. ἀνεπί-
ταστον αὐτὴ τῇ ψυχῇ εἰς μέγα πλάγος & ἀλλοίωσις, a-
nimam ejus tanquam velis expansis immisit in immen-
sum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam lau-
lau.

sine exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus cæcutientem insciens circumtulera.

5. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublimi evectus sum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero insanire. Ita & ego oratione ejus quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est;

ὄφθαλμῷ μὲν, καὶ τῷ ὄρει αὐτὸν ἀδυνείας ἐπιλανθάνομεν. ἡ δὲ ψυχὴν ὀδυρεκέστῃ καὶ μικρὸν ἐγγιγμένην. ἐλελήθει γὰρ τέως αὐτῇ τυφλώτισαν φειφέραν.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε φεινέχθη, ὅπως ἀρτίως ἡμῖν ἐπαλάει. γαυρὸς τε γὰρ ὑπὸ τῆς λόγου καὶ μετέωρος εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι εἶδὼν ὀπτιῶ. θαυῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονηέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν τ' ἔστι καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὴν σοφίαν λέγοντι παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπιον αὐτῷ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πικρότεροι ἰσχυρὸν ἔτ' ὡς ποτὶν, αὐτίκα μάλα ἐξεβαλχέθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆς ἀκράτης ἐξεμάνησαν. ἔτ' ὡς σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθεῖται, καὶ μεθύων ὑπὸ τῆς λόγων φειέρομαι.

Ε. Καὶ μὴν τὸτό γε, εἰ μεθύειν, ἀλλὰ ἡφρῖν τε καὶ σωφρονεῖν ὅστιν. ἐγὼ δὲ βυλοίμην ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῇ ἀκῆσαι τὴν λόγων. εἰ δὲ γὰρ εἰδὲ καλαφροῦν αὐτῇ οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condopanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀπὸ τοῦ νῦν.

T. H.

78. Ἐλλανγμένον] Legendum ἑλλανγμένον ἑλλανγ.

J. Br.

Ἐλλανγ.] *Brodaeus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἑλλανγμένον. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Nostrium* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ sit plane extrita (velut in *Dialogis* *Mortuor.* XXX. ἐξἑλλανγέαι. ibidem ἑλλανγέαι. iterum ἑλλανγμένον in *Phalaride* c. 9. & *Pseudomanti* c. 33. & in *Asino* c. 38. ut & apud *Achillem Tasiunt* lib. VI. p. 406. ὁ Σωδῆτης αἰδιδῶν ὡς ἑλλανγμένον) forte dicendum, id facilioris enunciationis causa Graecos fecitasse.

J. J.

83. Ἐκ ζοφροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepe eo respicitur, praesertim a *Platonis*: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* summissis docet *Aeneas Gaz.* in *Theophr.* p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr.

T. H.

85. Ὡς δὲ τὸ καὶ. Ut, quod absurdum maxime est.

J. Br.

Ibid. Τὸν ὄφθαλμῷ] Sic reposuimus, ratio patet legenti.

J. B.

86. Αὐτὸν] Ed. J. uti *Vorsius* emendabat. In re-

liquis αὐτῷ, nisi quod P. etiam τὸν ὄφθαλμῷ. M. du S. Αὐτὸν] Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πᾶν τὸν ὄφθαλμῷ unde liquet, quam inepte *Bouydelotius* modo τὸν ὄφθαλμῷ reposuerit in E. P. pro τὸν ὄφθαλμῷ.

T. H.

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammos.* v. ἄρτι.

L. K.

91. Γαυρῷ] Haec clausula interpretatur illud *τινὸς φαιμένου*. §. 1.

J. B.

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Notm.* *Dionysiac.*

J. B.

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegissee: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero *Θερμότεροι τῇ φύσει* nam qui calidiores sunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythiis quaerit *Aristot.* *Probl.* III. §. 8. cur *Θερμότεροι* ὄντες, eo magis φίλοινοι.

T. H.

99. Μεθύων ὑπὸ τῆς λόγων] Sic apud *Philostr.* & alios ἡρωὶ μεθύσκοντο.

J. B.

2. Μεθύων] *Liban.* *Declam.* XVI. p. 460. Α. ἰδὲ ἡφῶ καὶ σωφρονεῖν τότε ὅ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγρόται.

T. H.

5. Οὐδὲ γὰρ εἰ καὶ κατ. &c.] Aliquid supplendum in hac oratione, ut series ejus intelligatur hoc modo: Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥσπερ καὶ εἰ θέμις ἐστὶ σοὶ τὴν δέησιν αὐτῶν ἀκούειν ἐπιθυμῶντα καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis eos audire, praesertim cum illo, qui

λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ ὡς τὰ ὅμοια ἐ-
σπευδακώς ὁ βολύδης ἀκούει εἶη. Λ. Θάρρος
ὦ γαθέ. τῆτο γάρ τοι τὸ ἔ'Ομήρου
σπευδούη καὶ αὐτὸν ὠρακαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ
ἔφθης, αὐτὸς ἀν' ἐδέθλιω ἀκούσαι. μὴ διγυ-
μένω. μάστιγα γάρ σε ὠρατήσας πρὸς
τῆς πολλὰς ἐθέλω, ὅτι σὺ ἀλόγως μαί-
νομαι. ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνηθεῖς αὐ-
τῶν πολλὰς, καὶ ταύτῃ ἡδὴ μελέτῃ
ἐποιήσάμην. ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη,
καὶ ἔτω δις ἢ τρίς τὴν ἡμέραν ἀνακυκλᾷ πρὸς
ἑμαυτὸν τὰ εἰρημόδια.

praesertim si qui audire cupit; & amicus
est, & eodem tenetur studio. L. U. C. Bo-
no animo esto, o bone. nam juxta Home-
ricum illud, ultro festinantem hortaris.
Ac nisi praevortisses, jam ipse rogassem,
me narrantem audires. Testem enim te ad-
hibere apud homines volo, me non sine
ratione insanire. Quin & crebro meminisse,
volupe mihi est; & hanc meditando
familiarem jam exercitationem feci. Nam
etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quo-
que bis terve de die dicta illa mecum ipse
revolvo.

7. Et

α γάρ] δι γ'.

audire vult, sis amicus. Nescio an exciderit aliquid;
non vero elliptica sit oratio Luciani.

Οὐδὲ γ' ἔστι καὶ αὐτῶν] Micyllus & Benedictus ita ver-
terunt, ac si legissent αὐτῶν αὐτῶν certe nihil habet,
quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad
ἀδῶν referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur,
cohaerebis, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad
Philop. p. 97. qui propterea αὐτῶν, parum ad ver-
borum ordinem attentum, quae dicturus eras, praece-
pisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixis-
set, ἔστι γ' καὶ ἀπαφροσύνη τῶν βοραιομένων ἀ-
κοῦειν οἷμαι θίμω; neque omnino insolens esse arbi-
tratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri ora-
tio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata,
& adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium
Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam,
tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupu-
lus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione mi-
nima refingendum censeo: ἔστι γ' ἔστι καὶ ἀπαφροσύνη ἂν σοι,
vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοι,
οἷμαι, θίμω; sensu aperto: neque enim ne fas quidem
opinor, est contemnitum aliquem repellere ab audiendis
tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si ὁ ἀ-
micus sit, & similitum rerum studio ducatur, qui cu-
piat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis
particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est,
ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γ' ἔστι, ἔστι μὲν ἔστι
virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790.
B. ἔστι γ' ἔστι ἄκων ἔστιν ἰθὺς ὁρθῶς ἔχει. Dion. Chrys. p.
401. A. ἔστι γ' ἔστι οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἰτι τοὺς ἀσελεγίς. Ar-
temid. IV. p. 198. ἔστι γ' ἔστι ἰνδὶχτο τάς οὐτως ἀκῆ-
λων κηχαρισμῶν σαμαλοποιῶν &c. Vid. Apollon. Rhod.
I, 122. 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particu-
larum ordinem inverte: ἀκῶς τε καὶ εἰ, ἀκῶς τε καὶ ἐ-
πιθεῖν, vel ἰός.

9. Σπειδὲ καὶ ἄ.] Homerus Il. Θ. πῶς με σπειδούη καὶ
αὐτῶν Ὀτρύνει.

Σπειδὲ καὶ ἄ.] Metaphora est ducta ab his, qui cur-
su certant, quibus acclamatio solet addere velocita-

tem. Sumpta ex illo Homer. Il. Θ. 193. Ἀτρίδης κῆ-
δεσσι, τί με σπειδούη καὶ αὐτῶν Ὀτρύνει. — Quid me
sponte mea properantem, maxime Atrida, Existimulas?
Eodem alludit Od. Ω. 486. Ὡς εἴπῃσιν ἄτρωνι παρὸν με-
μνημένον Ἀθήλῳ. Jam dudum promptam ac cupientem his
Pallada dictis Excitat — Itaque currentem incitamus,
cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate
fertur ac propendet.

Σπειδούη παρακαλεῖς] De hac parcemia copiose pa-
raemiogr. & Erasmi.

Ibid. Καὶ εἴγῃ μὴ ἔφθης] Calasir. apud Heliod. lib. 2.
ἀδῶν καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξισπύρ' αἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς
καλέμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μὴ σοι προστύχῃ. Sic in
Lapith.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E Platonis Phaedro, cuius
locum expressit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38. p. 387.
ubi vide D. Heinsium. Non injucundum erit contu-
lisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarcho. καὶ
Ad. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9.
Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro αὐτῶν αὐτῶν jun-
gi debet cum εἰρημίνους, ut recte fecerunt Interpp.
Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῶν
ἀλγυμνημοῦσιν, ἐξετάξω (nam in Aeliano Kubnius opti-
me conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic
mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῶν, ἑαυτῶν
συνειδῶν ratio longe dispar.

19. Αὐτοῖς ἀλγυμνημοῦσιν] Emenda αὐτοῖς secum,
apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc
scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est
autem αὐτῶν ἀλγυμνημοῦσιν τι idem, quod paullo ante
dixerat Noster ἀνακυκλῶν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰ-
ρημῶνα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλί-
τειν. & similiter in Tim. c. 54. βριθυμῶνός τι πρὸς αὐ-
τὸν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In
transitu non possum, quin confirmem lectionem AE-
liani, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est
in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονος φασὶν τὴν βασιλείαν δημοκ-
λῶν καὶ πρώην γενέσθαι. καὶ ἐτα μὲν γενεὰ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδῶναι,
καὶ αὐτῶν ἑκάστα ἐξετάξω ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, εἰς τὴν ἰστέραν.
Hic pro αὐτῶν alii legunt αὐτὰ alius αὐτά. At vero
αὐτῶν

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amafis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum salunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quæ tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi sese præsentibus otium non habent; sic sane & ipse, philosophia non præsentē, verba, quæ tum audiui, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio solatium.

Καὶ ὡς οἱ ἐρασταί, τῷ παιδικῷ ἐπα-
ρόντων, ἐργ' ἅτλα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς
20 Διμνημονεύουσι, καὶ τέτοις ἐδιατρίβοις
ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῷ
ἀγαπαζόμενων ἐνοι γυν αὐτοῖς καὶ προσλαλῶν
οἶον, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὸς, ὡν
τότε ἤκουσαν, ἤδον, καὶ προσάφαντες τὴν ψυ-
25 χὴν τῇ μνήμῃ τῷ παρεληλυθότων σχολῇ οὐκ
ἀγνοοῖν ὅτι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθῃ. ἔτω δὲ
καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας ἐπαρέσης, τὴν λόγους,
ὡς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυ-
τὸν ἀναβλίστων, ἐμικρὰν ἔχω ὥδ' ἀμυθία.

δ 'Επ.] Priores Edd. ἐν, quod ipsum deest in J.

20. Διαμνημονεύουσι.] Ὅρα τὸ Διμνημονεύουσι, ὡς
αἰτιατικῇ συνήθει. V.

* Ἀναβλίστων] ἀναβλίστων V. T.H.

αὐτῷ ἑκάστη ἐξήταξεν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quae-
que, quae de illo viro memorentur, cum animo perpen-
dere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1. ait,
πρὸς ἑαυτὸν ἐξήταξεν. in Herodoto c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι
πρὸς ἑαυτὸν. Tertius autem casus, (qui regitur a sup-
pressâ praepositione ἐν) admodum in his locutionibus
frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic ali-
bi, ut in Scythia c. 6. Ἀλλὰ ἑαυτῷ. in Hermotimo
dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κέσθ' ἑαυτῷ συνι-
δῶνα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut
apud Nostrum in Hermotimo c. 51. ὥσπερ τινα ῥῆσιν
ἐπὶ σιωτῇ ἀναβλίστων.

Αὐτοῖς] Cl. Jenson. αὐτοῖς & Τιμ. c. 32. πρὸς αὐτοῖς.
AEL. V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξήταξεν ut Lucian. πρὸς ἑαυ-
τῷ, Hp. c. 1.

24. Τότε] Pro τότε legendum esse πότε & sensus
suadet & vox sequens ἤκουσαν, quæ non potest intelli-
gi nisi de præteritis, ut & præcedens ἄρτι. Vide ampli-
us, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702. p. 513.

Τότε] Intellige, tunc, quum præsentibus ipsis adef-
sent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui
mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Ni-
grino.

Ibid. Προάφαντες τὴν ψ. &c.] Animum applicantibus
memoriae præteritorum non vacat iis, quæ sunt ante
pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι molestia affi-
ci? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνιάσθαι, hoc est,
relaxari animo, præsentibus objectis. Ita intenti sunt
iis, quæ memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab
iis cogitationibus possit.

26. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ.] Prius ἐν vacat.
Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare ἐν πο-
σὶ præsentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. 4. τὸ ἐν πο-
σὶ μοι, Διαιτ. ξυλῶν ἀσφαγῶν ἐν ποσὶ ἀντιπὸς.

29. Ἀναβλίστων] Σημειῖ τὸ ἀναβλίστων ἐπὶ τοῦ
ἀνιάσθαι καίρου. V.

Tertius. Adelp. Sic passim apud Lucianum, ut in
Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Pi-
scat. §. 32. & passim alibi.

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ ἀνιάσθῃ] Boudelotius delet primum
ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX. c. 6.
Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν πο-
σὶ ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω
ἢ ὡς πᾶσι ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιάσθῃ. in
Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὴ Δί' ἐπὶ
τοῦτο ἀνιάσθαι μοι ἔστιν. in Pro lapsu inter salut. c. 1.
Ὡς μὴ πᾶσι ἀνιάσθαι ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conserib.
Historia c. 38. Μῆτε Ἀλέξανδρῳ ἀνιάσθαι ἐπὶ τῇ Κλυ-
του σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἡνίκῃ ἐπὶ τῇ
τῷ πᾶσι ἰσοσύνη in De Gymnasiis c. 38. E. Ὅρα
μητέρα ἀνιάσθαι ἐπὶ τοῖς γυμνασίοις. & in Epistolis Sa-
turnalibus c. 20. Ἡμεῖς ἀνιῶμεθα ἐν ἑαυτοῖς.
Patet Auctori nostro placuisse, eam præpositionem
ἐπὶ, quæ alias solet omitti, sæpe addere.

Τοῖς ἐν ποσὶ] Sic Ed. J. uti Vorstius emendabat;
non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν ποσὶ ut Jensonii emendatione
opus non sit.

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γὰρ ἐν τοῖς γυμνασίοις,
nihil est causæ, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθῃ
ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ,
atque adeo Jensonii conjecturæ idoneis exemplis muni-
tæ subscribo: Arist. Phaen. v. 196. Φαίης καὶ ἀνιάσθῃ
ἐπὶ πᾶσι. Contra Apollon. Rh. IV. 997. — Φαίης
καὶ ἰοῖς ἐπὶ πᾶσι γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creber-
rime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort.
XXVII. §. 4. ἐπεπύκνω ἐν αὐτοῖς.

27. Φίλος. ἢ παρ.] Hoc est, Philosopho. non præsen-
te, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet:
quasi dicas, qui non tam philosophus unus e mul-
tis haberi potest, quam ipsum philosophiæ numen.

ἔ' ὅλως, καθάπερ ὃ πελάγει ἔ' νυκτὶ πολ-30
λῇ Φερόμεν, ἔς πυρσόν τινα τῦτον ἀπ-
βλέπω, πᾶσι μὲν παρῆναι τοῖς ὑπ' ἐμῷ
πρατίοις ἔ' ἄνδρα ἐκείνον οἰόμεν. αἰ
δὲ ὥσπερ ἀκῶν αὐτῷ τὰ ἄντ' αὐτὸς με
λέγοντος, ἐπίστευε δὲ, ἔ' μάλιστα ὅταν ἐνερῶσθαι
ἔ' ψυχῇ, ἔ' τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι φαίνοι,
καὶ ἔ' φωνῇ ὃ ἦχ' ὃς ταῖς ἀκοαῖς ὡδ-
μένει. καὶ γὰρ τοι χεῖρ ἔ' κομικόν, ὡς ἀλθὼς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκοαῖς.

Ε. Παιῦ, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρό-40
μεν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν
ἡδὴ τὰ εἰρημένα ὡς ἔ' μερίως με ἀπο-
κναίεις πελάγων. Α. εὖ λέγεις, καὶ ἔ' τω

In summa, periinde ac si in pelago, & per
noctem atram ferar, ad hanc quasi quan-
dam facem respicio, omnibus illis rebus,
quæ a me geruntur, virum illum coram
adesse existimans, semperque velut audiens
ipsum eadem illa sua ad me dicentem. In-
terdum etiam, & maxime, quando mente
in id defixa constiti, vultum ipsum illius
videre mihi videtur, & vocis sonus in au-
ribus mihi resonat. Etenim juxta Comi-
cum, revera aculeum quendam in audito-
rum mente reliquit.

8. A M. Subsiste, o admirande, pau-
lumque retrocede, & ab initio repetens jam
tandem dicta illa enarra, quoniam non
mediocriter me his ambagibus excrucias.
LUC. Recte dicis, atque ita facto opus
est:

α Αὐτὰ] Αὐτῷ pleræque Edd. αὐτῷ B. 2. αὐτῷ L. f. Margo A. 1. W. Non dubito, quin hæc vera sit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσὸς, λαμπάδις, πυρκαϊκὴ, λαμ-
πτήρις, * φρυκτωρία. V.

* φρυκτωρία] Lege ex Suida: λαμπάδις, πυρκαϊκὴ, λαμ-
πτήρις, φρυκτωρία non φρυκτορία, ut in M. vitiolæ habebatur.
J. C.

38. Τὸν Κομικόν] Σαρμακίος τὸ τῷ † Εὐπολίδου. G. G.

In ipso Cod. V. scriptum est φρυκτορία, & πυρσὸς non πυρ-
σόν, quod in E. A. legebatur.
† Εὐπολίδου] L. Εὐπολίδου. T. H.

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impositum. J. Br.
34. Τὰ αὐτὰ] Sic verissime L. & Ed. f. Reliquæ
τὰ αὐτῷ. M. du S.

37. Καὶ ἔ' φωνῇ ὃ ἦχ' ὃς] Demænetæ apud Heliod.
lib. 1. J. B.

38. Κατὰ ἔ' Κ.] Eupolidem. J. Br.
Κατὰ ἔ' Κομικόν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pe-
ricle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus ci-
tantur a Diod. Sic. lib. 12.

Περικλῆς Ὀλύμπιον
ἤσκαπτο, ἰδρόντα, σωματικὰ τῇ Ἑλλάδι.
Παῖδ' αὖτ' ἐπικαλίζον ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,
ὅπως ἰσχύει, καὶ μόνον ἔ' ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. Cujus in la-
biis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod
cum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt,
vaneque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus qui
audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. J. B.
Κομικόν] De Pericle hic versus ex Eupoli citatur:

ὁ μόνος ἔ' ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. A. V.

Κομ.] Diod. Sic. XII. Cic. de Orat. III, 34. & in
Brut. 9. & 15. M. du S.

39. Ἐγκατ. τι κ.] Consule Plinium Secundum lib.
Epist. primo circa finem. J. Br.

Ἐγκατ. τι κ.] De Pericle hic versus ex Eupoli cita-
tur: — ὁ μόνος ἔ' ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς
ἀκροαμένοις. G. C.

Ibid. T. κέντρον] Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur ad
minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in
Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud secus,
ac Pericles, in auditorum animis insigebat, celebrare
constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῆς, ipsique Eupo-
lidis versus: — καὶ μόνον ἔ' ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλι-
πε τοῖς ἀκροαμένοις nec mihi dubium est, quin pari
modo corrigi debeat in Demosth. Encom. §. 20. ibi
plura dicam. T. H.

40. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρόμεν] Insulse admodum In-
terpres: Cessa, o admirande, paulum praeludere. Ni-
hil aliud est μικρὸν ἀνακρομεν quam μικρὸν ἱκανῶς
apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nau-
tica, in qua κρούσθαι & ἀνακρούεσθαι πρόμακον dicuntur,
qui remis inhibent cursum navis & paulatim retroce-
dunt, uti docuere viri magni J. F. Gronov. lib. IV.
Observ. & J. G. Grævius ad Lucian. Ver. Hist. I. in-
de μὴ αφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro
retrogradi: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13. κρούεσθαι
τὸ

eff: sed illud quaeso, vidistint aliquando
sive Tragicos, sive etiam, per Jovem,
Comicos histriones, malos istos dico, qui
sibilo excipiuntur, quique poemata agendo
corrumpunt, ac postremo theatri ejiciun-
tur, tametsi ipsae fabulae saepenumero bene
se habeant, ac palmam etiam reportarint?
A.M. Multos novi tales. sed quorsum hoc?
E.U.C. Vereor ne & ipse minus apte imi-
tari videar; alia quidem inordinate conti-
nuans, interdum autem etiam ipsam sen-
tentiam praebecillitate ingenii corrup-
pens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare
fabulam. Nam ad histrioniam meam quod
attinet, non admodum aegre id feram.
Ceterum argumentum ipsum non medio-
cri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὃ ἐταίρε, ἤδη τρα-
γικὸς, ἢ καὶ τῇ Δίᾳ κομικὸς Φαῦλος
ἐώρακας ὑποκριτὰς, ᾧ συριττομένῳ λέγω
τῷ, καὶ ἀφθειρόντων τὰ ποιήματα,
καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων καίτοι
τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε,
καὶ γενικηρότων; Ε. πολλὰς οἶδα τοιαύτας.
ἀλλὰ τί τῷτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μελα-
χρὸν δόξω γελοῖον αὐτὰ μιμεῖσθαι. τὰ μὲν
ἀτάκτως συνεῖραι, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ'
ἀδονείας τῷ ἀφθειρόντων κατὰ τὸ προ-
σάχθης ἡρέμα καὶ αὐτὸ κασαγνῶναι τὸ δρά-
ματ'· καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, εἰ πάντῃ ἀχθο-
μαί· ἢ δὲ ὑπόθεσις εἰ μερίως με λυπήσῃν
ἔοικε

ὁ Προαχθῆς] προαχθῆς L. F. P.

τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in
τῷ παύει similiter allusit Lucianus ad rem nauticam:
ea enim voce Gelcusta jubebat remiges quiescere, &
non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in
Ran. v. 271. Ὁ παύει, παύει, ὁ δὲ ὄψαλός τῷ κοπίῃ.
Sensus itaque Luciani hoc loco est: Define, o bone
vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione,
sed paululum eam inhiere, retrogredere & repete. Hoc
sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγει ἐξ ἀρχῆς ἀνιλαδὸν
αὐτὰ τὰ ὑψηλότερα. L. Bos Obf. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectissime L. Bos. Indidem me-
taphoram duxit Aristaeus. I. Ep. 5. p. 28. ὁ τῆς ἰ-
κνὸς ἐνέφρε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in
mentem venerunt, nihil aequae placet, atque ἐνέκλινε)
ἴστω, τὸν τε θυμὸν ἀνακρούειτο contra quam Propert.
III, 13. v. 44. Nescit vestra tuens ira referre pedem:
Mercerius elegantissimus sententiam venusta versione
reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec
ne, non aperuit. Hinc Platonis lux est inferenda in
Phileb. p. 371. Ε. ὁ λόγος ἐκπίπτει ἐμῷ οὐχίστατος πᾶ-
λι ἐν αὐτῷ ἀνακρουόμενα. qui cum Budaeo in C. L. G.
p. 460. exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsis
tentandi praeludendique causa citharae chordis ratio-
nem phrales esse repetendam censuerunt; id enim
ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλ' ἀναβάλλω. Hoc
utcumque ferri poterat: longe deterius Serranus. Ve-
reor etiam, ut satis considerate, proque more suo lo-
cum hunc perpendit magnus J. Fr. Gronovius in ob-
servatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At
apud Platonem utrumque non minus ἐκπίπτει quam
ἀνακρούει a re nautica sumtum est, neque dubitan-
dum ullo modo, quin hunc in sensum debeat expli-
cari: periculum est, ne sermo nosset, ταλαματι ναυὶς δὲ

vello cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis
igitur inhierebamus ac retro cedamus: sequitur autem,
ne quid scrupuli supersit, καὶ τὰς ἈΝΙΟΝΤΕΣ ἰς
τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀ-
νιλαδόν. A re nautica metaphorae saepius ad sermo-
nes traductae: sic ἀνέγκειν apud Aeschin. Eryx. c. II.
ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Cle-
ricus: reliqui Interpretes aberrant.

T. H.
44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, at illud: formulam ele-
gantem bene Livianus illustravit ad Plin. Pancg. c. 73.
ne omisso quidem hoc loco.

T. H.
46. ὑποκριτὰς] Plato Charm. p. 468. C. εἰ δὲ οὐ
ἐνέχῃ, ἀλλὰ μοι ἰδοὺ ὀργισθῆναι αὐτὸν, ὡς περ ποιητῆς
ὑποκριτῇ κακῶς ἀφθεῖναι τὰ ἐκ τῶν ποιημάτων contra
Philostr. V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit
ab epistolis: ὡς περ τραγῳδίας λαμπρῶν ὑποκριτῶν, τῷ δρά-
ματ' εὖ ἐνωῖντα, ἐπὶ τῷ βασιλείῳ προσέπου φέρ-
εσθαι.

T. H.
Ibid. Τῶν συριττομένων] Qui sibilum excipiunt. J. Br.
Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ἐκπύρην, & ὀξ-
τάτα συρίζομαι. ὀξτάτα, rusticatim, plausu incompo-
sito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc com-
parationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς
ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίον, οἱ πολλοὶ αἰὶν Ἀγαμέμνονα,
ἢ Κρόνον &c.

J. B.
48. Ἐκβαλλομένων] Εκβαλλομένων e theatro, phrasi
Terentiana, ex prologo Andriae.

J. C.
53. Αὐτῶν] Malim αὐτῶν, Nigrigi, viri illius ex
philosophi excellentis: ut in αὐτῶν ἴφ' qua de re
jamdudum monuerunt Eruditi.

T. H.
55. Τὸ δράματ'·] Persistit in metaphora: supra
est: καίτοι τὸ δράματ' πολλὰκις εὖ ἐχόντων. J. Br.

ἔσκε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχρημονῆσα.

Τὸτ' ἔν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τ' λό-60
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῆς τοι-
τῶν ἀμαρτημάτων ἀνέυθις, καὶ τ' σκη-
νῆς πόρῳ ποι πάθῃ, ἔθεν αὐτῷ μέ-
λον τῆς δὲ θεάτρῳ πρᾶττομένων. ἐγὼ
δὲ ἐμαυτῇ σοι πεῖραν παρέχω, ὅποιός τίς
εἰμι καὶ μνήμην ὑποκριτῆς, ἔθεν ἀγγέλου
τὰ ἄλλα τραγικῶς ἀφ' ἑρῶν. ὥστε καὶ
ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν ἔσω
πρόχειρον, ὡς ἀμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ
ποιητὴς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίτης, 70
καὶ πάντις λυπησομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) inde-
corum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mi-
hi orationem, quod poëta quidem ipse ta-
lium peccatorum innocens est, ac procul a
scena sejunctus alicubi sedet, neque quic-
quam eorum curat, quæ in theatro aguntur:
Ego vero mei ipsius periculum tibi exhi-
beo, qualis scilicet histrio sim, quantum-
que memoria valeam, quod ad cetera atti-
net, nihil a nuncio Tragico distans. Qua-
re si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit;
quod scilicet melius hoc fuerat; & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me
vero si exhibilaveris, non admodum moleste
feram.

10. AM!

a [Ἡμῶ] Ita quoque margo A. i. W. F. & plures Edd. ἡμῶ. b [Μέλον] μέλον M. i. & aliz quaedam Edd.;
πρᾶττομένων] πρᾶγμάτων J. Margo A. i. W.

60. Μίμησις] Ὅρα σύνταξιν τῆ μίμησις. C.G.

§8. Συνεκπίπτουσα] Una cadens. Cadere dicitur hi-
strio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria
reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, ex-
cidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat no-
tatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. J. C.

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχρημονῆσα] Si mecum
rejiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basi-
leenses & Bourdelotium Micyllus & hujus imitator
Benedictus. Non secus ac ἀχρημονῆς idem plane sit
notetque quod καὶ αἰσχύνει §. 11. quod sic quoque in-
terpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat,
vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius;
quod plane Lucianus negat omnia contraria signifi-
cans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed
ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte
igitur simul rejecta & per meam operam, vel quantum
ad me, meas partes, meam personam, apprensus indeco-
ra. Ἀχρημονῆς neutrum est, non activum. Id debe-
bant non modo cognoscere, sed tum quoque recor-
dari boni interpretes, promptaque habere illa Cebesii
ἀπομνηστικῶς ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύουσιν, καὶ παντ' ὑπομν-
τιν, καὶ ἀχρημονῆς. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι
ἐμὸν, τόγῃ ἐπ' ἐμῶ, τὸ δ' ἐμὸν, τῶν ἐπ' ἐμῶ, τό-
γῃ κατ' ἐμῶ. Dinarchus contra Demosthenem. in fine.
ἐγὼ μὲν ὅσον ἐς τὸ μέρος τῶν ἐμῶν τ' κατηγορίας ἔχει, βεδοῦθη-
κα. Apud Maximam Tyrium Dissertat. 6. ait Anaxa-
goras οὗτοι τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδελφότεραν ἡμῶν τῇ πόλει ἐν
ταῖς ἑλλήσι πρᾶττομένους. J. G.

59. Ἀχρημονῆσα] Actor scenicus ἀχρημονῆς, quando
personæ, cujus partes agit, dignitatem non tuetur
neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59. οὐκ ὑπὲρ

δύναμιν ἀναλάβης τι πρόσσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἀχρημονῆσαι
Simplicius ad eum locum saepe. Asben. XIII. p. 583.
F. ἐν ἀγῶνι ἐν πότι αὐτῶν ἀχρημονῆσαι σφόδρα ἀρῆται οἱ
τῷ θεάτρῳ συνίβη. Egregie Synes. de Prov. I. p. 106.
C. καὶ τῷ ἐν τῇ τ' γῆρας (προσωπικῶ) εὐδοκίμων εἰσφαυ-
ταί τι ἐκ κηρύττει, καὶ ἐν τῷ τῷ βασιλείῳ ἀχρημονῆς κλέ-
ζεται ἐκ συρίτης, ἔστι δὲ ὅπου ἐ λήθης βάλλει, ubi mul-
to plura, quæ huc spectant. Tunc autem actores a
spectatoribus exhibitati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν.
Demosth. de Cor. p. 516. F. ἐκπίπτεις, ἐγὼ δὲ ἐσύριτος
quem verbi usum jam Budæus observavit C. L. G. p.
536. & ἐκβάλλει. unde ductum illud Æschini Dial.
III. c. 12. δημοῦ παίγνιοι καθ' ἀλλήλους, συριττόμενοι &c.
nam sic apud Stobæum rectissime pro ἐκβάλλει. Mox
præfero πόρῳ που κάθηται, parique modo in proximo
Synesi loco, ἔστι δὲ αὐτοῦ.

T. H.
61. Ἡμῶ] Sic optime Ed. J. & B 2. Reliquæ om-
nes mendose ἡμῶ, qua in voce sæpissime peccatur
ab oscitantibus librariis operisve.

M du S. J. Br.

63. Μέλον] Curæ est.

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, æque intelligo
atque Interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe,
τάχα, eademque opera vitium idem Harpocrationi
deme in Ξενοφῶνι τάχα δὲ ἂν εἴη μέλλον &c. pro τάλ-
λα: alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit.
Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat
momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταίσμα,
ut patet ex Anac. §. 33.

T. H. J. Br.

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor.

Ὡς ἀμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἀμεινον ἦν, facile
tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripse-
rit

10. A M. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris igitur etiam hæc additurus, sermonem non fuisse longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pauca quædam, &, quantum licuit, memoriz mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi prædicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras neccas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime sibilaturo.

E. Ὡς εὔγε, νῆ ἢ Ἑρμῆν, καὶ χεῖρ ἢ ῥητόρων νόμον πεπερομίσαι σοι. εἰ-
κας γὰρ καὶ κείνα προοδησῇ, ὥς δι' ὀλίγου
5 τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὥς εὖ αὐτὸς
ἤκευ πρὸς τὸ λόγον παρεσκευασμένῳ, καὶ
ὥς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντῳ
ἀκείνῳ σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν,
τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένῳ. ὁ
8 ταῦτ' ἐρεῖν ἐμελλες; εἰδὲν δὲ ἔν αὐτῷ
ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τέττα γε
ἐνεκα πάντα σοι προειρηναῖ, ὥς ἐγὼ καὶ
βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ ἀφ-
μέλλης, μνησικακήσω γε πῶς τ' ἀγῶνα,
85 καὶ οὔταλα συρίζομαι.

A. Καί

rit Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quasi ad-
litum; aliterque forte ab ipso Poeta pertractatum. Sen-
sus haud dubie elegantior & plenior. Nam si ἀμεινον
fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta,
cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμεινον jam inclusum
est? Nihil ad conjecturæ hujus commendationem
addam, quum ex literis earumque ordine ac forma
in ἀμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte pateat pro-
clivissima commutatio. Ceterum huic loco similis
occurrit alius apud Nostrium in Rhetorum præcept.
c. 12. Γελοῖον ὃ ἐπὶ τοιοῦτου ῥήτορος ἐμὶ ποιεῖσθαι τοὺς
λόγους, φαῦλον ὑπεκρίνῃ ἵσως τῷ τοιοῦτον ἐπιλαλοῦναι,
καὶ ἐν συντηρίῳ που πῖστον τὴν ἰσχυρὰν, ὃν ὑποκρίνομαι. Ridi-
culum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui ta-
lium ac tantorum fusilis forte mistus sim, ut ne alicubi
labens, herosa, cuius personam ago, conteram. J. J.
Ὡς ἀμ. ἦν] Formula loquendi, ὥς ἀμεινον ἦν, qua
utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par es-
set, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes
vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Erg. ad Perfen
fratrem v. 570.

Τὴν δὲ μετ' ὀρθροῦ Πανδίωνος ἄντρο Χαλιδῶν
Ἐς φάσιν ἀνδράποικας, ἱερῶν ἰσχυρῶν.
Τὴν φάσιν οἷας εὐστατα μιν ὥς ὃ ἀμεινον.

& apud Homer. Il. A. 217.

Καὶ μάλ' αὖ περ θυμῷ κεχολωμένος ὥς ὃ ἀμεινον.

Ita hic Lucian. ὥς ἀμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo
quod hic dixit, ἐκείνο γὰρ προχέρον, ὥς ἀμεινον ἦν, ali-
bi habet, διουθῶν in Prometheus §. 14. Εἰ τι μὴ κα-
λὸς αἰσθῆσαι δοκῇ, διδύματα. L. Bos Obf. Crit. c. V.
p. 22.

Ὡς ἀμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariss. L. Bos: sensus
est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in prom-
tom. I.

tu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Hæc
Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum
patet: quam ob rem Doctiss. J. J. sensu conjectura,
licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus
intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὥς. Alciph. p. 392. T. H.
70. Διέξην] Referebat. J. Br.
73. Ἐοικας γὰρ &c.] Cum his sunt conferenda,
quæ Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem
ipsi ansam tergiversandi eripiat, in Dialogi cognomi-
nis initio dixit. T. H.

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco colligendi potesta-
tem in isto verbo probat Budæus C. L. G. p. 335.
recte quidem; sed alia structura Lucianum dedisse cre-
do: eis τῇ μνήμῃ συγκ. tu quippe pauca, quæque re-
tinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam col-
lecta recondidisti. Ita meliorum usus jubet: Xenoph.
Cyrop. I. p. 15. καὶ πάλιν, ὃ πάντων τῶν πολιτικῶν
καὶ ἡμῶν εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομῶται.

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· ni-
hil opus est illis. J. C.

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amstelædamensis
pessime dedit, εἰδὲν ἔν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi sen-
sus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dede-
runt editores omnes priores. J. J.

83. Διαμύλης] Interpr. si prolixior fueris. Lege ἀφ-
μέλλης, si cupidus fueris. J. C.

Διαμύλης] Ante ἀφμέλλης, vitio in vetustis præ-
sertim Edd. solenni: jamdudum hoc de loco monuit
Jungermann. ad Long. p. 227. & in re nota pluribus
exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Ar-
temid. Praef. p. 2. προτρέψατό μοι μὴ ἀφμέλλειν, μηδὲ
ἀναβάλλειν. Restitue Hesychio in Καταρίσας, καὶ μὴ ἀφ-
μολήσας. A. Schottum refellit in Zenobii C. I. n. 18.
ἐμίλει scriptum pro ἑμίλλα. Bergler. ad Alciph. p.
181. T. H.

84. Παρὰ τὸ ἀγῶνα] Alludit ad certamina scenica
Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Age-
nothetæ uni præmium dabant. Vid. A. Gellii N.
A. XVII, 4. J. C.

G

88. Ἐπὶ

A. Καὶ ταῦτα μὲν, ἀ σὺ δὴ λῆθες, ἐν-
 λήμην ἀν εἰρηδοαί μοι· καὶ κείνα δὲ, ὅτι
 γε ἔχ' ἐξῆς, ἔδδ' ὡς ἐκείνῳ ἔλεγε, ῥῆσιν
 τινα πρὶ πάντων ἐρῶ. πάντῃ γὰρ τῶν ἡμῶν
 ἀδύνατον. ἔδδ' αὖ ἐκείνῳ πειθεῖς τὴν λόγον,
 μὴ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς
 ἐκείνοις ὅμοιον, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνον-
 ῖ, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτῶν
 ὡροσώπων ἀνελιγφότες, χρυσίδας ἡμφιο-
 μένοι, καὶ δανὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχνη-
 νότες, μικρὸν φθέγγοντες, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ γυναι-
 κῶδες, καὶ Ἐκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ τα-
 πεινότερον. ἴν' ἐν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι,
 πάντῃ μείζον ἢ ἐμαυτῶν κεφαλῆς προσωπείον
 πειθεῖς, καὶ τὸ σκῆλιν καλίσχυνων,
 ὥστε γυμνῶ σοι βέλομαι τὸ μὲν πρὸς ὅσον
 προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπᾶσθαι πε-
 σῶν τὸ ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

E. Οὐτ' ἀνὴρ ἐ παύσει· τήμερον πρὸς
 με πολλῇ τῇ σκῆλιν καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χράμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu
 commemorasti, dicta volui: & illa quoque,
 me neque ordine, neque ut ille, iusta qua-
 dam & continua oratione de omnibus di-
 cturum esse; meae enim facultatis hoc mi-
 nime est: neque rursus illius personæ at-
 tribuendo sermonem, ne hac etiam in par-
 te histrionibus illis similis fiam, qui sæpe
 numero aut Agamemnonis, aut Creontis,
 aut etiam ipsius Herculis persona assumpta,
 ac vestibus auro contextis induti, & hor-
 rendum tuentes, ore in immensum diduc-
 to, exiguum & gracile, adeoque mulie-
 bre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba
 Polyxenave multo demissius. Ne igitur
 & ipse deprehendar maiorem omnino, quam
 pro capite meo, personam induisse, ipsum-
 que ornatum dehonestare, ex nuda tecum vo-
 lo meaque propria persona colloqui, ne ca-
 dens alicubi, quem ago Heroem, mecum
 una convulsam terræ affligam.

5 12. A M. Homo hic non desinet hodie
 apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

α Πρόσωπον] προσωπίς J. Margo A. 1. W.

88. ῥῆσιν τινα] Sensum vidit Micellus, iusta qua-
 dam & continua oratione, perperam relictus a Bene-
 dicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem
 τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbi-
 trium, legam ῥῆσιν μίαν, unam & perperam oratio-
 nem: pariter ac Thucyd. V, 85. ὅπως ἢ μὴ ἐμνησθῇ ῥή-
 σιν &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ nam quod
 in multis est Codd. ἐν λόγῳ, sententiae repugnat. A-
 ristoph. Acharn. v. 415. Δὲ γὰρ μοι λέγει τὴν χορὴν ῥῆσιν
 μακρὰν ut apud Platon. de Rep. X. p. 755. E. Tra-
 gici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀποτινοῦντες ἐν ταῖς ἐδῆραις, pra-
 longam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud
 est ῥῆσιν εἰκῶν, ut bene docuit J. Casaubon. ad Theophr.
 Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum Giesb. Cuperus
 Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium
 putet, quin pro ἢ χρῆσις in Euripidis Scholiaste legi
 debeat ἢ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino
 opus esse mutatione. Χρῆσις de poetæ, qui proferat-
 tur, loco poni scivit Billius Obs. Sac. I. c. 21. Vid.
 Jof. Scaliger. ad Varro. de R. R. p. 211. T. H.

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro ystimentis aureis
 vel auro intextis: Budæus apud H. Stephanum ex hoc
 solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum
 esse ἐξοιδας ἐξοῖς enim exponitur, ἱδρυμὰς τι τραγικῶν.
 Harsd. Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται ἢ αὐτῶν & οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam
 instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Dind. apud

Athen. XII. p. 535. F.

99. Μίξον τ' ἑμ. κ. πρῶτ.] Larvæ veterum erant
 cassides, quibus totum caput tegebatur. Lique hoc
 ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V. c. 7. ubi ita
 loquitur de persona: Caput, inquit, & os cooperimen-
 to personæ testum undique tantum vocis emittendo
 causa peritum &c. Vide præsertim p. 127. Gemma-
 rum Leon. Augustini. J. C.

3. Συγκατασπᾶσθαι] Ne lapsus mecum traham ho-
 roem: hoc est, ne, dum male ago personam herois,
 exhibiter, eumque mecum contemtui objiciam. Ab-
 surde hic vertit Interpres. J. C.

Συγκατασπᾶσθαι] Plato de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ
 μὴ σφαλῆς τ' ἀληθείας ἢ μίαν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐ τοὺς φίλους
 ἐμνησθῇ ἀπὸ τοῦ κείνου ob oculos ipsi versabatur
 vulgatum illud πιστὸν vel ἢ πιστὸν γὰρ κείνου quod
 ab athletic profectum ad alia quoque migravit: vide
 D. Heinf. L. Th. c. VII. Lucianeo verbo Galemus us-
 sus, ὅτι αἱ παλαιῆς ἀσκήσεως in fine: ταῦτα τοὺς
 Σταῖκους, φίλοι Πύδαρι, λυσιπύκνους, μὴ συγκατασπᾶν ἑα-
 τοῦ ἄλλου, ὅς τοι αὐτὸς ἱπποπόδαυς πταίσῃσι. Χε-
 πορῆ. K. Π. V. p. 85. v. 40. φρούριον πρότερον εἰς τὴν Σά-
 ρον ἱπποπόδαυς συγκατασπᾶσθαι. Quod veretur, ne
 faciat, Lucianus, id AEschini contigit Oenomaum
 agentem, si Demosthenem audimus de Cor. p. 503. E.
 δι' ἐν Καλοῦ τῷ ποτὶ Οἰνομάου κακῶς ὑποκρίσθαι ἐπὶ τρι-
 ψας. T. H.

10. Φ.

uti. LUC. Immo definam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commo-
tiantur, quod cum philosophia & pauper-
tate degant, & neque civium neque pere-
grinorum quenquam intueri gaudeant, qui
luxum ad sese invehere conentur: sed si
quis etiam veniat ad illos ita affectus, &
paulatim transforment ipsum, & veteres
mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ
transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis
multo auro fulgentibus, qui cum Athenas
venisset admodum insignis & turba comi-
tum gravis, varia veste auroque ornatus,
Atheniensibus omnibus sese admirationi effo-
existimabat, & tanquam beatum suspici;
cum iis contra infelix quidam homuncio
videretur: quin & erudiendum cum sibi
sumpserunt, non acerbè, neque aperte ve-
tantes, ne in libera civitate pro lubitu vive-
ret: sed cum in gymnasiis, & balneis mole-

10; Α. ἡ μὲν παύσεται γὰρ πρὸς ἐκείνα
δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ δὲ δεξιὰ τῆς λόγων
ἐπαίνει τὴν Ἑλλάδα, ἡ δὲ Ἀθηναίων ἀν-
10 ὁδρόπων, οἱ φιλοσοφία καὶ πενία συντροφί-
εἰσι, καὶ ἔτε τ' ἀσῶν, ἔτε τ' ξέρον ἔδνα
τέρπον) ὁρῶντες, ὅς ἂν τρυφὴν εἰσάγῃν εἰς
αὐτοὺς βιάζῃ. ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται
παρ' αὐτοὺς ἔτω ἀγακείμην, ἡρέμα τοῖς
15 συμβαρμοσίησι, ἡ ὡς παιδαγωγῶσι, καὶ
πρὸς τὸ καθαρὸν τ' διαίτης μετισταίν.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τὴν πολυχρύσαν, ὅς
ἐλθὼν Ἀθηναίᾳ μάλα ἐπίσημος, ἡ φορικὸς
ἀκολούθων ὄχλῳ, ἡ ποικίλῃ ἐσθῇ, ἡ χρυ-
20 σῶ, αὐτὸς μὲν ἦτο ζήλωτος εἶναι πᾶσι τοῖς
Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων σπεύδειν πᾶσι
τοῖς δ' ἄρα δυστυχῶν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπινον ἡ
παιδεύειν ἐπεχειρῆν αὐτὸν, ἡ πικρῶς, ἡ δ'
ἀνικρυς ἀπαγορεύοντες ὅς ἐλθόντες τῇ πόλει,
25 καὶ ὅτι τινος τρόπος βέλους, βίβιν' ἀλλ'
ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις ἡ λυττοῖς ὀχληρὸς
ἡ,

6 Βιάζεται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφία ἡ πένια σύντροφος] Hic unus e præci-
piis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peri-
pateticos prælia. Multi in hanc philosophantium pau-
peritatem scripsere, de quibus Cicero. Tusc. 1. & 5.
Hanc sepe mendicantium habitu simulabant, cum
pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort.
Piscat. Catapl. & alibi.

11. Ibid. Πενία συντροφός] Sumfit ab Herodoto. VII, 102. τῇ
Ἑλλάδι πένι μὲν αὖτις σύντροφός ἐστι.

15. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans, prout
lemiser corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.
feliciter in metaphoris auidæ de Fort. Rom. p. 321.
B. fabulosum esse adfirmat Egeriam διήκουσα σοφῶν ἀ-
μωρε captam operam dedisse Numæ, & ὡς παιδα-
γωγῶν ἡ συζητατικῶν τῶ πολιτικῶν aptissima phrasi,
quia de Romana civitate tantum quod nata, & hæc
natus infante usurpatur. Clem. Alexandrinus ea, quam
dixi, tralatæ orationis virtute Plutarcho non dissimi-
lis, Pædag. III. p. 247. D. πολλοὺς ἡ τὸ ἀνὴρ πα-
ραπαιδαγωγῶν μὴ ἀμωρεῖται ἀλλ' τὸ εὐεργετῶν. Cete-
rum Atheniensibus ista veienti propria laus tribuitur,
quod ad emendandos ineptorum mores castigandam-
que vitæ rationem multum valuerint: Athenas ergo
Pericles apud Thucyd. II, 41. esse dicit τὴν Ἑλλάδα
παιδεύειν & Dicæarchus p. 10. testatur: ὅσοι αἱ λοι-
πὰ πόλεις πρὸς τὴν πόλιν ἡ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τὴν
ἀγῶν ἀγαθῶν, τοῦτο τὴν λοιπὴν πόλιν ἡ Ἀθηναίων
παραλλάττει eo spectat Menecemi dictum a Plutar-

cho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis au-
tem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc
Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret,
is eundem adeat Plutarch. Symp. I. Qu. 2. Athen. IV.
p. 159. D.

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τ' διαίτης] Tangit fræditatem seu
malis feritatem sive δαχμῶν philosophorum Lucian.
in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. 7. B.
19. Ἀναλ.] mancipium.

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officioso-
rum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus
nota res. sic §. 29. & in Catapl.

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῇ] Sic postea τὴν ἰδίαν τὴν ποικί-
λῃ. & in Tim. §. 27. ποικίλῃ ἐσθῇ, & alibi. Has ves-
tes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθρώπινον, quæ in quibusdam
Græciæ urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor.
Theolog. April. alii. Apud Atheniensis meretricum
fuerunt. Suid. ἰόντες Ἀθηναίᾳ τὰς ἰταρὰς αἰσῶν φασί.
apud Locrenses hoc omnino vestitum. idem Suid. ut
& apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu ta-
men gliscente receptum. Potest tamen referri, propter
mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus
Terent. de pall. Achil. Tas. Lib. 3.

20. Ὅσοι ἡ λοιπὰ πόλεις] Non prout oportebat, expre-
sit Interpres Benediktus: omnibus quidem Atheniensibus
in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem
pudabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationem. H. V.

ἦν, θάλλει τοῖς οἰκέταις, καὶ στυγοῦσιν τὸς
ἀπαιτῶντας, ἡσυχῇ τις αὖ ὑπερβήξαι,
προσποιεῖται λαμβάνειν, ὥστε ἢ πρὸς
αὐτὸν ἐκείνους ἀποτείνειν, Δέδοικε μὴ ὡς
πόλλῃ μελαζὺ λυθῇ. καὶ μὴν εἰρήνη γε
μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔν δει
σραλοπέδῃ. ὁ δὲ ἀκάνων αὖ ἦν, μελαζὺ ἐπαι-
δεύετο. ἥ δὲ ἐδῆτα ἥ ποικίλῃ, καὶ τὰς
πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσείως
πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὀπισκώπιονες τῶν χρωμάτων,
ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πῶθεν ὁ ταῦς ἔστ;
καὶ, τάχα τῷ μηρὸς ὅστιν αὐτῷ καὶ τὰ τοιαῦ-
τα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτως ἀπέσκαπτον, ἢ
τῷ δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῷ κόμης τὸ
πλείονος, ἢ τῷ ἀφίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε
καὶ μικρὸν ἐσωφρονισθῇ, καὶ ὡς πολὺ βελ-
τίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένῃ.

stus esset, suis servis premeus, & in
angustum cogens obvios, submissa voce
quidam, quasi latere vellet, neque illum
perfringeret: Metuit, inquit, ne inter la-
vandum pereat? Atqui pax certe longa bal-
neum tenet: proinde nihil opus est exercitu.
Ille autem verum audiens, interea erudieba-
tur. Præterea varia illa veste atque purpu-
rea eundem exuerunt, urbane admodum
floridum colorum nitorem irridentes, Jam
ver adest, dicebant: &, Unde nobis pa-
vo hic? &, Fortassis materna est: & simi-
lia. Atque eodem pacto cetera illius cum
risu carpebant, nunc annulorum multitudi-
nem, nunc comam iusto curatiorem, nunc
ovictus intemperantiam atque luxuriam no-
tantes. Quare paulatim ad modestiam est
revocatus, & longe melior, publice ita e-
mendatus, abiit.

14. Quod

α Παραπύλαται] ὡς ἀπύλαται F. pleraque ὡς ἀπύλαται, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum ὡς ἀπύλαται
in margine A. 1. W.

27. Θάλλει τοῖς οἰκέταις] Ἀπὸ τῷ, ἀπὸ τῷ πλῆθους τῶν οἰκτῶν στυγοῦσιν ποιῶν. V.

27. Θάλλει] Athenienses servis suis obsecrans. J. Br.
Ibid. στυγοῦσιν] Utrumque verbum junxit Alexand.
Aproba. Probl. I. §. 47. Saepius in Artemid. θάλλει
καὶ στυγοῦσιν & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut
gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a
priori θάλλει disjungi potest, ut factum 2 ad Co-
sinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanita-
tis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII. p. 582.
B. Ὁ δὲ ἀπὸ τῶν τότε παρὰ τὸν ἑαυτοῦ ἄλλῃ στυγοῦ-
σιν ἔπειν στυγοῦσιν, cujus exemplum in H. Stepha-
ni Thef. nullum est, Plutarchus habet de Exil. p. 601.
D.

32. Δὲ στυγῶν.] Tanto comitatu nihil opus est. J. Br.

33. Ἀκούων αὖ ἦν] Micellus: audiens, quas res eras:
Benedictus absurdus, quae dicebas. Istud tam frigi-
dum αὖ ἦν a Luciano profectum esse, non inducor ut
credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄνθρω-
ποι vel ἄνθρωποι nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt:
sensu sane optimo: neque enim credibile est, adoles-
centem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus
insonuissent dicta, nam cito ad bonam frugem fuisse
rediturum. Herodot. IX, 38. ὡς ὅτι ἄνθρωποι εἰς κτήνη μετα-
στάντες. Clem. Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄνθρωποι διαί-
κνται. De Zenone Diogen. L. VII, 16. αὖ δὲ τινα ἐπικύ-
πτου (hoc a libris probatum causa non est, cur post-
ponamus τῷ ἐπικύπτου) ὡς ἀπὸ τῶν, καὶ ὅτι ἄνθρωποι
ἄλλῃ πρὸς τὸν si quem reprehenderes, id testis aculeo-
que velut praecipitator, & non palam ad satietatem us-
que dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa
Luciani proxima τῷ δι ἰδῆται τῷ πικρῶν &c. O. F. Fer-

varius habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. T. H.

37. Ἐαρ ἤδη] Jam ver adventas. J. Br.

37. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσοφί-
μου, &, Dicacarcho teste p. 9. ὡς ἀπὸ τῶν τῶν ἑαυτοῦ
βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret
vitio, mox huic veluti notam inurebant jocofum ali-
quod cognomen: quam eorum libidinem traducit A-
naxandr. apud Athen. VI. p. 242. E. Idem discere li-
cet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργῶν, Βάτα-
λῳ, Ἐπικράτης, Μαρτυρῶν, Νάσιον &c. Atque haec
est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione
se invicem impetebant, convicia tam aquis auribus
acciperentur. Quicquid grata colorum varietate ver-
nat, in apud Graecos: apposite Lucian. de Dom. §.
11. pavo explicata cauda ἐπικύπτου] τὰ αὐτῶν τὰ αὐτῶν καὶ
τὸ ἑαυτοῦ πικρῶν, ὡς περ αὐτῶν προκαλοῦντο τῷ λαιμῶν
καὶ τῶν ἀπὸ τῶν quibus affirmari potest P. Cynaei e-
mendatio in Nonno p. 104. Ταῦς de homine, qui ve-
stimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob
eam rationem Persarum legatos ita vocat Aristoph.
Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiae profert,
nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. A. c. 32. ὁ
βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χροστέ ὄρου σικτός, οἷον ταῦς
in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cul-
tu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem se-
quitur, τάχα τῷ μητρὸς ἐστὶν αὐτῷ, sic capiendum putat
Cuperus, quasi homines urbani matrem huic juveni
stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p.
289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, ὡς
παρὰς Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum
veste

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaeis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae con-

45τες, ἐμέμνηο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἥ ἀκῆσαι πάντων ἔφη κοινῇ παρεμμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῇ Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γὰρ τινα τῇ πολιτικῇ ἀγασσάμενος τὸ ἀγωνοθέτῳ, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τῆς δὲ, οἰδομένης ἐλεῆσαι τε, καὶ ὀφειτέας, καὶ ἑκλήρυκε ἀνειπόντος, ὅτι ὁδὸν τὸ νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐδόθη δεινότης, ἀναβοῶσαι μὲν Φωνῇ πάντας, ὅσους ἐσκεμμένους, συγγνώμην δὲ πένεμεν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένη· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἐν ἐσθῇ, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐκῆ, καὶ τὴν ἀφαιρῆς τὸ ἀνεπίφοβον, ἥσαν χίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφρονα παρ' αὐτοῖς ἔστι. ἀπεφαίνεται τε ἡ φιλοσοφία συναφδὸν τῇ ὁδοῖ τοῖς τοιούτοις διατριβῇ,

δ' ἔστι] Deest in F. c. Φιλοσοφία] φιλοσοφίας C.

veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. T. H.

38. Τάχα τὴν μητέρα] Vestis haec matris ejus est. Erasmi. in adagio: Quam mater amictum dedit observare.

Τάχα τὴν μητέρα] Subintellige ἱμάτιον· forte haec vestes sunt matris ejus: nam vestes variae mulieres erant non viriles. Inepte Interpres. fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen?

40. Τῶν δακτύλων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi.

43. Δημοσίᾳ παιδιούμενοι] Sic in Scythia. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδιούμενοι: quae de re dico copiose alibi.

49. Βαπτὸν] Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschylus. πατὴρ Κτησιφ. καὶ Λάκων ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουλόμην.

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem.

Βαπτὸν . . . νόμον] Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς ἱταίρας ἀθροῖα φορεῖν.

Legis hujus Atheniensium ne Mousius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημοκ. c. 16. Confule Suidam. v. βαπτὰ. & Aristoph. p. 55. Sed qui fit, inquit, ut pauper vestem non haberet nisi βαπτὸν? Forsan & hic nulla intelligenda est, quo sensu apud Aeschylum, in Comico sumitur, 290. C.

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis testem producant Lucianum J. Mousius Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & Sam. Petrus LL. Att. p. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, discerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Deorum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: παρεσκευάζοντες βαπτὸν ἀμπεχομένην τριβώνιον apud Dion. Chrys. Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀθροῖας φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petrus ad LL. Att. p. 476. Kuster. ad Suid. in Ζάλδων. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur c. Luciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortiter dedecet, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, quae de re legendus est Ex. Spanhem. ad Julian. Caes. Praelexes des Remarq. p. 129.

50. Καὶ τὴν κίον ἀνειπόντος] Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἱταίρας ἢ γυναικάς ἢ τοιούτων τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀθροῖαν ἔχων ἱμάτιον, ἀγασσάμενος τὸ ἀγωνοθέτῳ, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῇ Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda.

52. Τοιαύτη ἐσθῆς] Ecce sane, si sequeretur χρῆμα nunc scribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῇ δεινότης. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini.

pe est : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse : ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & 8 perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & justitia abripiuntur : quibus carens jam solum semper siticulofum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Ta-

διαφορότων ἀσμάτων, τοῖς δὲ ταῖς αὐτοῖς περι-
παιν ἔνταῦθα διαίρῃν.

Μεταί γὰρ αὐτοῖς τῇ φιλάτῳ παῖσαι μὲν
ἀγνυαί, παῖσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πά-
σαις ψύλαις ἡ δὴ καλαδέχεα. τὸ τοῦ
δὲ ὀφθαλμοῦ τὸ τοῦ δὲ ὠτων τε, καὶ ῥινῶν
τὸ τοῦ δὲ καὶ λαίμῳ, καὶ δὲ ἀφροδίτῳ ὅφ'
καὶ δὲ ῥέσεως ἀεπῶν τε καὶ θαλερῶ ῥεύματι,
5 παῖσαι μὲν ἀνδρῶν ὁδοὶ συνεισέρχεται γὰρ μοι-
χαία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ὀκτορία, καὶ τὸ
ταῦτο φύλον τῇ ἡδονῇ ὡς ἀπὸ τοῦ
ψυχῆς ὑποκαλυφθῆναι πάθος, αἰδώς, καὶ
δρετὴ, καὶ δικαιοσύνη τῇ δὲ ἐρημῇ ὁ χάρις
90 γενόμενος, ὁ δὲ πῶς αἰεὶ συμπαλάδῳ,
ἀνθεὶ πολλάς τε καὶ ἀγρίας ὀπιθυμίας. τοι-
αύτων

a Δι] ἡ P. f. Margo A. 1. W. b Δίψης] ἡ A. P. f. Margo A. 1. W.

non ceperunt Interpretes, nec sane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviurum est & torrentium, qui aquis adau-
ctis praecipitantes violento impetu obstantia secum
rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. malle enim in Phil.
de Mon. p. 814. E. καὶ ἄλλοι ὑπὸ χειμῶντος παρασυ-
σσι pro παρὰ τοῦτος Arrian. Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥί-
μας παρὰ τοῦτος. Congruit haec potestas cum ψυ-
χῆς ὑποκαλυφθῆναι, vel, quod malim, ἐκκαλ. T. H.

85. Ἀδύσκει] ἡ A. Sic in Amorib. hanc vocem in-
terpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. f. B.

87. Φύλον] Horat. Carm. I. Od. III. 29.

Post ignem aethera domo

Subduclum, Macies & nova Februum

Torris incubuit Cohors.

M. du S.

90. Ἰν] Lino semper impletus: forte ὕλη, ut in-
fra in Promethæo.

Angl. ἰν] quod ferri potest ut & adscripta lectio.
quid ἰν] ὁ χάρις dico alibi. f. B.

Ἰν] Ex f. Ed. P. & Angl. Codd. hæc scriptura.
Δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra le-
ctio placebit legat, per me licet, ὕλη, ut in Prom. c.
12. ἀγρίον τι χρέμα ἐ ἀρεσθῶν, ὕλη ἀπασα ἐ ταῦταις
ἀνθρώποις λείπει. M. du S.

91. Ἀνθεὶ πολλάς τε ἐ ἀγρίας ἐπιθυμίας] Fuit cum
ex hoc loco publice notare simul & probare in
ἀνθεὶ Graecis etiam simpliciter pro abundare dici.
Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster
in Scythia c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam
verbis appellat ἀνθεὶς ἀγρίας πᾶσαι, omnibus bonis
abundantem. Ἀνθεὶς quoque a Graeco scriptore Phi-
ladelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politi-
anus Lib. I. Epist. 2. Sic apud eundem Noster de Do-
mo c. 9. Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dici-
tur ἀνθεὶς τῇ πύρρι. Herodotus initio libri III. Ἀνθεὶς

Ἀνθεὶς ἀνθρώποις. Item apud Euphastium ad Iliada ex ve-
teri poeta, τοῖς δὲ τίθηται πάλαι, λαοὶ δὲ ἀνθεῖσιν ἐν αὐ-
τῇ. Quia & apud Latinos florere pro abundare posi-
tum. Cato apud Sosp. Charilium: Postquam Massi-
liam praeterimus, inde omnem classē ventus ausser le-
nis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gal-
licum, inde postea aura profecti sumus. Livius XXI.
cap. eodem: Ita enim hæc gentes, non pacis solum, sed
etiam victoriæ bonis florebut. Plane ut poetae illi ἀ-
νθεὶς ἀγρίας. Livius iterum XLI. C. XI. Florere
(Persica) praeterita juvenitudo, quanta stirps longa rap-
edideris: florere opibus regni; florere etiam aetate. Hic
in primo & secundo loco quid florere aliud quam ab-
undare?

Ἀνθεὶς] Quid audio, Δίψης συμπαλάδῳ ἀνθεὶ ἀγρίας
ἰν. Hæc certe ἀνυπακοή ne in poeta quidem di-
thyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui
potuit in mentem venire, ut verbum laetissimæ si-
gnificationis contra Graeci sermonis usum tam male
collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Ag-
gam. v. 668. ἀνθεὶς πύλαις νικαίς, exponendum est,
mortuorum crure rubens mare, quod & Stansleium praeteri-
it; vel, si mavis, spiritus, de qua vocis virtute
Berglerum vide ad Aeschyl. I. Ep. 1. neque me fu-
giunt illa Platon. Polit. p. 538. E. τὸ τῇ παλαιῇ ἀναρ-
μοσίᾳ πᾶσι τὰ λείποντα ἔχοντι τὴν χροίαν de L.L.
IV. p. 827. F. ἑπὶ τοῖς πᾶσι καὶ θρηνοῖς &c. ἐν μὲν
ἐπῶν & similia plura: verum ista huc non conveni-
re, nihil est, ut apud peritos probem. Hujus igitur
criminis ut Luciano absolvatur, refingendum puto
ἀνθεὶς, cujus verbi opportunissimi sane fieri vix po-
test, quin Noster meminerit inter ista tam cognata,
ἐρημῇ ὁ χάρις, Δίψης, ἀγρίας ἐπιθυμίας. Δίψης, in-
quam: nam quod ex Ed. f. profertur ἰν, multum
huic scripturae posthabeo. Agris arcentibus & longo
aestu equalidis Δίψη tribuitur & Δίψης. Δίψης πῶς
ἐπὶ

αὐτὴν ἀπέφαινε ἢ πόλιν, καὶ τοσούτων διδά-
σκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ γ' ἔτι, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπαγήμεν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πωλοῖόν περ γενόμεν, 95
ὑπέσχεσας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆλθεν ἢ δεῦρο
ἐφίξωμεν, ἐκεῖνα δὲ τὰ ἔξ Ὀμήρου λέγων·

τίπτ' αὖ, ὦ δῦσθην, λιπὼν φάειν ἡελίου,

ἢ Ἑλλάδα, καὶ ἢ εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ ἢ ἐ-
λευθερίαν, ἥλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὴν ἐνταῦθα θό-
ρυξον, συκοφάνειαν, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δειπνά, καὶ κόλακας, καὶ μισοφο-
βίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὀπι-
πλάστους; ἢ τί καὶ πρᾶξιν διέγνωκας, μήτ'
ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
δυνάμεσιν;

Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς ἢ Ἑκτορα, ὑπέξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ
βελίων, φασιν, ἐκ τῆς ἀνδροκλασίας, ἐκ τῆς αἰ-10

lem esse urbem, taliumque magistrum bo-
norum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum
ex Græcia reversus jam propius accessissem,
constiti, a meque ipso rationem poposci
mei huc adventus, Homerica illa videlicet
mecum ipse dictitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phæbi

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque li-
bertate) *Venisti?* ut videas loci huius tu-
multum, sycophantas, salutationes super-
bas, epulas, adulatōres, cædes, testamen-
torum expectationes, & amicitias simula-
tas? Aut quid tandem facere decrevistis,
cum neque discedere hinc, neque institutis
hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me
ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *equo*
bo-

α Ἐμαυτὸν] ἑμαυτῷ Margo A. 1. W.

ἐπεὶ Hefsch. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252.
αἰώματος ἐ δὴντος γῆ, Clem. Alex. Strom. I. p. 317. C.
ubi ἡρμῶς & ἡρμῶς praecessit: neque obscurum est,
cur Λιβύης διψαδὴ γαίαν dixerit Oppian. Cyn. IV. 320.
Eumenius, Libyæ arua sitiens: nam, ut scribit Mela
I. 4. pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus ob-
ducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: po-
tum est illud Virgilii — ubi hiulca siti fundit canis aesti-
fer arua: praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie ve-
teres explicuerunt, Horatii siticulosam Apuliam, Co-
lumellae, aridum ac siticulosum solum. Percommodum
Dionys. Perieg. v. 182. de Libyā: ἢ ὅδ' διψή τι ἐ
αὐχμηρὸς αὐτὸς παρὶς pariter in Aristoph. Nub. v. 440.
juncta reperies διψῆν & αὐχμηρὴν Lucian. Δ. πρὸς Hē. 6.
7. ἢ ὃ νόχμος ἐπιλάβῃ καὶ διψήσων αἱ ἀρουαὶ &c. τὴν
διψῆ αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis
imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod
atque incultum solum, noxio vitiorum proventu
squalet horretque: Chrysost. T. I. p. 500. B. τὴν ψυ-
χὴν ἡμιλημένην, ρυτίσσης, αὐχμηρῆς, λιπὼν ἀφ' ἐπιμε-
νης &c. neque ex eo plura colligere juvat. T. H.

96. Ἐπιστῆσας ἑμαυτῷ] Ferri potest, ut inter duo
verba medius accusativus ad utrumque referatur, &
ἐπιστῆσας ἑμαυτῷ positum sit pro ἐπιστῆσας, quemadmo-
dum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστῆσας πρὸς
ἐμῶν & ἐπιστῆσας σιωπῇ ἐ πρὸς ἀλλήλους ἀφ' ἐλπίδων
eis apud Plutarch. T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπι-
στῆσας Eunap. p. 117. v. 11. & ἐπιστῆσας τὴν πόλιν, τὴν
φυγὴν Plutarch. T. I. p. 527. A. 549. D. Aristot.

Top. V. p. 353. v. 7. ἐπίστανται μὲν ἐπὶ τὸ σύμπεπαι βλάψας,
ἐπίστανται δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λογιζόμενοι αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστῆσας
quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita
fere Lucianum Interpretes ceperunt; Micellus intrica-
tius, revocans me ipsum, & quasi verbis compellans:
Benedictus, confitii &c. At ego, distinctione mutata
ἐπιστῆσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc
in modum interpretemur: animum adverteas, & ego
considerata, cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπιστῆσας per se: Euseb. P. E. I. καὶ τοὶ πῶς
ἐπὶ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστῆσαντας mox: ἴδους ἀν' ἐπιστῆσας.
Dion Chrys. p. 404. B. καὶ ἐπιστῆσαντας ἀφ' ἐπιδεικνύμεν
ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit Ca-
saubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἑμα-
υτῷ & ἐπιστῆσας docet: Ἐποῦν μὲν ὅδ' ἀφ' ἑμῶν καὶ ἐπιστῆσας
in Edd. quas vidi: ἐπιστῆσας. Apollon. πρὸς K. I. c. 50.
ἄξιον δὲ ἐπιστῆσας πρῶτον, digna res, quae animadver-
satur: dixerat c. 48. ἄξιον δὲ ἐπὶ ἐπιστῆσας τὰ ἡρμῶ-
να. Plena locutionis forma ἐπιστῆσας τὴν ἀφ' ἑμῶν, ut
Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galeum est in
Protr. εἰ ὅδ' ἐπιστῆσας τοῖς πρῶτοις τὴν νῦν, ὅς μεντε-
rebus adhibeas. Plura dabant Budaeus C. L. G. p. 478.
Dupont. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem
M. G. Raphaelius parum mihi comode visus est,
ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse
ad explicandum illud Pauli 2 ad Timoth. IV. 2. ἐπιστῆ-
σας quod, me quidem iudice, sine controversia valet:
instā atque incumbere, ut solent ἐργαδιῶνται, qui nul-
lum intermittunt tempus, quin institutum opus ur-
geant.

bonitatem eade, atque timulibus, equo cruce, de cetero domi me continere statui : & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque visam, antepone, cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex sublimi admodum contempler ea quæ geruntur : quæ partim ejusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhibere possint : partim talia, in quibus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæstram esse, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot spectaculis atque auditorium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus : sed oportet omnino Ulyssis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auribus cera obrutis, sed

μάλος, ἔκτε κυδοιμῷ, τοιοῦτον οἰκιστὴν εἰλόμην, ἢ βίον τινὰ τῆτον γυναικώδη, ἢ ἀτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῆναι προσηθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφία, ἢ Πλάτωνι, ἢ ἀληθείᾳ προσπαύσας. ἢ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ εἰ θεάτρῳ μυριάδων, σφόδρα περ μετέωρῳ ὁπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τῆτον μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ἢ γέλασθαι παρέχειν δυνάμενα, τῆτον δὲ σέβειν ἀνδρὸς ὡς ἀληθὺς βεβαίως λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ ἢ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἄρετῆς, ἢ τὴν ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τὴν πόλεως, καὶ τὴν ἐνταῦθα διαίτην. εἰ γὰρ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ὀπιθυμίαις, τοσαύτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλθοι, καὶ ἀνιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δὲ τὴν Ὀδυσσεᾶ μιμησάμενος ὥσπερ πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένοι τὰ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μὴδὲ τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενοι, ἀλλ' ἀκούον-

6 Δε] δὴ F.

13. Προσηθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ • προσηθέμενος συντάττει. V.

• Προσηθέμενος] Absurdum scholium : recte in textu legitur προσηθείμ. M. du S.

geant : diversa significandi virtus in Aor. 2. quæ multum ab Aor. 1. dissidet. Multo gravius errat *Oleat.* ad *Philosof.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. T.H.

97. Τὰ τῷ Ὀμ.] *Homerus* Od. A. vs. 92.

Τάτ' αὐτ' ὁ δὲντι λυπὸν φάσθαι ἡλίοιο
Ἥλιδις.

J. Br.

98. Τίπτει] Imitatio est *Homeri* *Odyss.* A. verba *Ti*refixæ ad *Ulyssē*. J. B.

Ibid. Aδ] *Hom.* & *Fl.* αὐτ'. sed *Lucianum* mutasse credo. M. du S.

2. Καὶ προσαγορεύσας ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσας ὑπερφάνους. Th. M.

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ' ἔκ.] Allusit ad Proverbium, ἔκτε βελόν, extra telorum jaculum; quod est, in tanto cistaguo periculum. Est autem apud *Homerum* II. Z, 130.

• Ἐκ βελόν, μή που τις ἐφ' ἑλκὶ ἑλκῷ ἄρται.

Extra tela, nisi nequis vulnus forsitan addat ad vulnus — Hoc proverbio usus est *Lucian.* in *Dial. Nept.* & *Cycl.* Veneris & *Cupid.* Rursus in *Votis* : sed in *Baccho* alio huic contrario. G. C.

Καθότι ὁ Ζεὺς τ' ἔκ] *Locus* est *Iliad.* A. Tom. I.

Ἐσπερα δὲ ἐκ βελόν ὑπαγο Ζεὺς, ἔκτε κοίτης.
Ἐκ τ' ἀνδροκασίας, ἔκτε αἵματος, ἔκτε κυδοιμῷ. J. B.

10. Ἐκ τ' ἀνδρουτ.] *Homerus* II. A. 164.

Ἐκ τ' ἀνδροκασίας, ἔκτε αἵματος, ἔκτε κυδοιμῷ. J. Br.

11. Οἰκουρῷ] *Philo Jud.* de *Abrah.* p. 352. D. Ὁ δὲ αὐτῷ ἱμναλίῳ ἀπαρχαῖον ἡλότης βίου υποκαρπῷ, ἢ μαρτυρῷ ἀγαθῷ &c. συγκλησιμῶδες οἶμαι τὰ πολλὰ καλῶναι, μάλιστα τὰς κλισιάδας ὑπερφάνου, ἢ ἀφ' αὐτῶν ἐπιφαιτῶντας συνεχίστην ἔκτε πόλεως προελθόν εἰς μοναγίαν ποιῶνται τὰς ἀστυρίας, ἥτοι συμβιωταῖς χραμῶν τοῖς ἀπαντ' τῷ γένει τ' ἀνθρώπων ἀρίστως, ὥς τὰ μὲν σάματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. T. H.

16. Μετίωρῳ ἐπισκοπῷ] Hinc dialogi de *Charonte*, five *Contempl.* titulus & occasio, J. B.

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβῃς. M. du S.

25. Θιάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομνηστικῶς αὐτὸν τ' εἰς εὐφροσύνην, θιάματα τι εἰς ἀκούσματα τρυφῆς διαγούμενοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. T. H.

28. Μὴ δὲ τῷ χ.] *Homerus* Od. M. J. Br.

29. Τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενοι] Sic in *Cronii* five *Saturnalib.* *Julianus Imper. Liban.* Omnes ex *Odyss.* M. J. B.

ἀκρόσια, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπὲρ-3 οαudentem & solutum, & verè animum su-
 Φανον. pra hæc elatum habentem.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι,
 ὡς θεωρεῖντα ἢ τοσαύτῳ ἄνοιαν, καὶ ἢ
 ἢ τύχης ἀγαθῶν καὶ αἰσχροῦν, ὁρῶντα, ὡς-
 περ οἱ σκῆψι καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, 3
 ἢ μὲν ἐξ οἰκῆτος διασκότῳ προῖόντα, τόνδ'
 ἀντὶ πλοῦτος, πένητα· ἢ δὲ, σάβραπην ἐκ
 πένητος, ἢ βασιλέα· ἢ δὲ φίλον τῷ τῷ
 δὲ ἐχθρόν· ἢ δὲ φυγάδα. τῷτο γάρ τῳ ἐ
 τὸ δυνατότον ὅτιν, ὅτι καίτοι μαρτυρημένης 4
 ἢ τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγ-
 ματα, καὶ ὁμολογῶντες μηδὲν αὐτῶν εἶναι
 βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὡς ἡμέραι βλέποντες,
 ὁρέγοντες καὶ πλεόντες, καὶ δυναστείας καὶ
 μετὰ τοῖς πάντες ἐ γιγνομένων ἐλ-4
 πίδων. 5

21. Quod

• Ὅσμηται] ὅσμηται ἢ.

30. Ὑπερφανος] * Ὑπερφανος θαυμαστός ἵσταται. C. G.

• Ὑπερφανος] Ex G. C. ad §. 26. postquam enotavit Clariss.
 M. du Saul: ὡς μέγιστα ἡμερομίνος] Ὑπερφανος θαυμαστός ἵσταται.
 Da κίτται. hanc insuper adnotationem adjecit: Corruptis n. n. est
 Scholiasta Codd. in nostris enim non comparat; nisi forte respiciat c.
 29. ubi ea vox occurrit. Obsecutus sum recte monenti: sed
 praeterea junctæ lego: ὡς μέγιστα ἡμερομίνος ὑπερφανος θ. ἢ. n.

ut hoc totum sit Scholiastæ dicentis, quam accommodatissimè
 non ὑπερφανος ἐστὶν hic posita est. Exstat quidem §. 14. ὡς
 μέγιστα ἡμερομίνος, & §. 26. τῆς δυναστείας τῶν ἡμερομίνων sed ad
 ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspitione quidem
 adæquatur. T. H.

36. Ἐξ οἰκῆτος διασκότῳ] Hanc crebro repetit com-
 parationem. vide quæ diximus ad illud *Perizon*. Græc.
 agit in scena. J. B.

41. Τῆς τύχης] Dei. sic sæpissime Lucianus τῇ τύ-
 χῳ, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ θεῶν ὡς ὡς usurpat, ut monui multis
 exemplis ad lib. 1. *Heliod.* J. B.

Ibid. Παίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ
 λογίζεται, ἢ τύχῃ παίζειν. Legend. *Marcil.* ad Horat.
Aurel. Victor. in *Æl. Pert.* J. B.

42. Ὅμολογῶντες] Non video, quo pacto satis apte
 de fortuna dici possit, eam ὁμολογῶντες εἶναι τῶν ἀνθρώπων
 εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipsos potius homines
 pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem
 quotidianis experientis discunt, ac fateri coguntur:
 quamobrem, nisi quid majoris vitii subit, legerim,
 ὁμολογῶντες, in quo mutando facile peccare potuit li-
 brariorum temeritas propter præcedens μαρτυρημένης,
 hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime,
 & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortu-
 nam res humanas habere ludum (nam perperam In-
 terpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret
 μαρτυρημένης) ipsique fateantur, nihil istorum esse fir-
 mum, tamen, quum ista quotidie videant, divitiis

inhærent &c. Παίζειν jocum atque ludum ducere, per lu-
 dum vertere ac mutare: *Heliod.* V. p. 209. παίζει δὲ
 ἄρα τὴν ἐκ Κλημένης διαμνησιν, ὅ ἐστιν ὡς ὡς πα-
 παὶ τὰ ἀνθρώπων καὶ παιδῶν παιδιᾶται *Suidas* in *Ζώνῳ*
Ἀσπιδίου. T. H.

47. Ἐν τοῖς] L. *ἐν τοῖς*. Dixi ad §. 7. T. H.

49. Οἱ] Ex Ed. J. est; reliquæ non agnoscunt.
 M. du S.

51. Καὶ τὸς δευτέρους προφύλακας] Καὶ τὸς δευτέρους
 πρ. δευτέρους, ut ante καὶ τὸς προφύλακας προφύλακας.
 Th. M.

Δευτέρους] Probo *Marcilii* δευτέρους quod neque
 Interpretes præterit. Nota divitum Romanorum
 in annulis ostentandis ineptia: *Quintilian.* I. O. XI,
 3. p. 1031. dum oratore suum informet, cavere
 necesse habuit: *Manus non impleatur annulis, præci-
 pue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil
 invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam
Seneca severe reprehendit, *Martialis* sæpius irridet:
 neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Pa-
 tres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* *Paedago-
 go*, & *Chrysostomo*, qui locis pluribus in annulorum
 pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat.
 Vid.

27. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent, & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineprias? Quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, & sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφη, ὅτι ἡ γὰρ οἱ τοῖς γιγνομένοις ἐνέστι, καὶ ψυχῶν γαῖα, τὸ τοῦ ἡδὴ σοι φράσω. πῶς γὰρ ἔ γέλοιοι μὲν οἱ σωπαῖντες αὐτοὶ, ἡ τὰς πορφύρας προφαίνοντες, ἡ τὰς δακτύλους πορτείνοντες, ἡ πολλὰ καὶ ἡγορῶντες ἀπειροκαλῶν; τὸ δὲ καίνεταλον, τὸς ἐνταυχάνοιας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιώντες, ὅτι ἡμῶν αὐτὸς προσέειπεν. οἱ δὲ σεμνότεροι, ἡ προσκυνεῖν, ἡ ἐμμένοντες, ἡ πόρρωθεν, ἡ ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δὲ προσελθόντα, ἡ ὑποκύνεταλον, ἡ πόρρωθεν ἡ ψυχὴν ταπεινῶσα, ἡ τὸ πᾶσι αὐτῆς ἐμφανίσαντα, ὅτι τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ τῷ, ἡ ἡ δὲ καὶ ἀφιλοῦν, ζηλωτὸν ἡ ἐμμένοντες τοῖς μὴδὲ τῷ τυγχάνουσιν ὅδ' ἔφη παρῆχον ἑαυτὸν εἰς πλεῖον χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἔπειτα.

ὁ οἱ πλουτοῦντι,] οἱ πλουτ. etiam in margine A. 2. W. Priorres Edd. excepta F. omittunt et.

Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII. & H. Valesium ad Ann. Marcellin. XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, id quid melius extundatur, lego, *digitis & ouoratis*; idque confirmare licet e Luciani Gall. §. 12, *δακτύλους βαρεῖς* &c.

53. *Τὸς ἐνταυχάνοιας*] De hac Divitis fastuosi nota Aristophan. *Plaut.* Ipse Lucianus alibi.

Ibid. *Ἀλλοτρία φωνή*] Nomenclatoris voce.

Ἀλλοτρία φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Lawr. Pignorum* de Serv. p. 282.

57. *Ὡς Π. νόμος*] Quia longe prostrati regem venerantur.

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced, conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.*

Ὡς Πέρσαις i.] *Zenob.* C. V. n. 25. *Πέρσαις τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνεῖν*; ἡ οἱ μὲν ἑαυτοὺς ἀλλήλους καταφιλοῦσι, ἡ τὰ ταπεινότεροι τῷ παριῶν τῷ μνηστέρῳ μόνον τυγχάνουσιν. scio quam explicationem recipiat *τυγχάνουσιν* τῷ παριῶν, *admissi ad genus osculandas*; præferendum tamen videtur *θυγγάνουσιν*, quod vitium an *Schoastus* insuper habuerit monere, non dixero: vertit *scæpe*, *genas modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briffon.* de R. P. I. p. 11. Potestatem istius locutionis *προσκυνεῖν* ἀξιώντες satis recte declaravit *fer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehensa *Benedicti* versione, *adorari se patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.*

60. *Τὸ ἐμμένον* i.] *Idem* Dial. *Martur.* & apud

Pseudom. patet apud *Martial.*

Τὸ τῷ] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in *Bruto.* Steph. Ed. 181, 3. C. ἡ τῷ ἐμμένον καταφιλοῦν. *pectus & caput deosculabantur.* & apud *Nonnum* iterum *M. c. 12.*

Τὸ τῷ] Appositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. Ex his quidam, cum saluti reboribus opprobris coeperunt, osculanda capita in modum *tanorum* *minacium* obliquantes, *adulatoribus* *offerunt* *genas* *suavianda* vel *manus*, id illis sufficere ad beato *vivendum* existimantes. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, *adulatorum* est crimen: quomobrem *τῷ χεῖρι καταφιλοῦν* ἡ *θωπεύειν* δι' *ἐπαίρου* ut sapiente & forti viro indignum adspernatur *Epictetus* apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquæ libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plinius* in *Paneg. Trajani* laudibus illud non infimum adnumerat, quod *Senatum* osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui præbitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramirez.* de *Prado* & *Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non præterit, ad *Martial.* II, 21. sed inprimis *Lipsii* *Elec.* II, 6.

61. *Παρίω.*] *Τὸν προσελθόντα δηλοῦν* εἶναι videtur deesse.

62. *Τὸς μὴδὲ τ. τ.*] Quibus manum osculari non licet.

ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς ὅτι ἀπανθρωπίας,
ὅτι μὴδὲ τοῖς ὁμοῖσι ἡμᾶς προσίεν[.]

Πολὺ δὲ τέταν οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ δε-
ξαπαύοντες γελιοῦτεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανισταί-
μοι μέσης, πειθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ καὶ πόλιν,
καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ὁπορευόμενοι, κύνες, καὶ
κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκύνειν ὑπομένοντες·
γέρας δὲ τὸ πικρῶς ταύτης αὐτοῖς πειθεῖν,
τὸ φοβικὸν ἐκείνο δειπνόν, καὶ πολλῶν αἰτίων
συμφορῶν· ἐν ᾧ πᾶσα μὲν ἐμφαγόντες, πᾶ-
σα δὲ πᾶσι γινώσκουσιν ἐμπιόντες, πᾶσα δὲ,
ὡς οὐκ ἐχρῆν, ὁπολλὰ ἔχοντες, ἢ μεμψό-
μενοι τὸ τελευτᾶν, ἢ δυσφορῶντες ἀπία-
σιν, ἢ ἀβαστάλλοις τὸ δειπνόν, ἢ ὕβριν, ἢ
μικρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν
ἐμύνηται οἱ ἑταῖοι, καὶ πρὸς τοῖς χαμαί-
παισιν μαχομένην. καὶ μετ' ἡμέραν οἱ πλείονες

Illorum autem laudo inhumanitatem,
quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Cæterum his multo ridiculi magis
sunt, qui eos sectantur, atque observant,
de media nocte surgentes, & totam urbem
circumcurstantes, & a servis foribus ex-
clusi, canes, & adulatores, & id genus alia
audire sustinentes. Præmium vero acer-
bæ illius circuitiōnis, onerosa illa, atque
multorum malorum causa, cœna est: in
qua illi, quam multis comestis, epotisque
præter animi sententiam, quam multa non
dicenda proloquuti, postremo reprehendentes,
aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam
criminantur cœnam, vel contumeliam aut
sordes accusant! Pleni autem & angiportus
sunt vomitibus istis, & circa vilissima
quæque prostibula depugnantibus. Et ple-
rique eorum in multum diem decum-
bentes,

65. Ὅτι μὴδὲ τοῖς ὁμοῖσι ἡμᾶς προσίεν[.] Quam
Micillus vertisset quod neque ore nos approbant aut com-
pellant, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit.
Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεν[.]
Verte, quod ad ora salutanda vel osculanda non admis-
sant nos. Nota illorum oris obscœritas.

66. Ibid. Ταῖς ἐσθ[.] Ore, id est, osculo. F. B.
Stóμασι[.] Paucos enim osculo excipiebant, cosque
summæ demum dignitatis viros. V. Capitol. in M.
Aurel. III. & Sueton. Ner. c. 87. Quod autem sibi
gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem
oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V.
Lucian. c. 23. M. du S.

67. Νυκτὸς μὲν ἐξανισταί[.] Sic in μελέτῃ de Mer-
ced. conduct. & in Gallo. F. B.

Νυκτὸς μὲν ἐξ[.] Molestias matutinarum salutationum
describit, & quam vilium essent animorum multis
docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV. qui cum Luciano
conferri poterit. F. G.

Νυκτὸς[.] Salutationes & officia Romæ fuerunt ante-
lucana: ex aliis & hoc loco docet Is. Casaubon. ad Sue-
ton. Aug. c. 53. Confer, quæ plura Noster habet de
Merc. Cond. profusus his similia. T. H.

69. Πρὸς τὴν οἰκίαν[.] Quanta fuerit vilium catenato-
rumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxi-
me constat, quod gravissimi viri temperare sibi non
potuerint, quin de ista indignitate acriter conquere-
rentur: Senecæ loca dabit Herald. ad Martial. I. 71.
Columella, vir avitæ libertatis memor Præf. lib. I. p.
5. An putam fortunatius a catenato repulsum janitore
sæpe nocte sera foribus ingratissimè adiacere, miserrimoque
famulatu &c. Tacit. Ann. IV, 74. Juxta gratiam aut
fastus janitorum persequiebantur. Hi igitur Luciani οἱ
ἐταῖοι, janitores sunt, ostiarii, δούλοι, ut ipse vocat
πρὸς τὴν οἰκίαν M. S. Cicero ducitur laudi, quod domus

ejus aperta janitorem non haberet: ὅτι οὐκ οὐκ δούλοισιν
οὐκ ἔχον Plutarchus.

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες[.] Eleganter hoc apud Demosth.
c. 71. περὶ τῆς πόλεως. ἀπὸ τοῦ φιλοῦ καὶ ἐξου, & τότε ἀπομα-
ζοντο ἡνίκα ἐδωροδοκῶν, ὡς κόλακες καὶ δούλοι ἐχθροὶ καὶ
τὸ ἄλλο ἐπὶ προστάτῃ πάντῃ, ἀκούοντες. F. B.

70. Ἀκούον[.] Ut loco Demosthenis proxime citato.
Sic ἀκούοντες apud Theocrit. in Charit. & κλέων apud
Æschyl. in Prometh. sic apud Latinos audire. Horat.
Sat. 7. lib. 2. audis. hunc Luciani locum profert Ca-
saub. ubi de officiis salutantium apud Suet. F. B.

71. Καὶ τὸ φοβικὸν ἐκείνο δειπνόν[.] Idem de Merced.
conduct. & in Gallo & sæpe alibi. De his incommo-
dis sportulæ causâ perceptis interpretes Martial. & Ju-
venal. F. B.

Τὸ φοβικὸν δειπνόν[.] Sportulam intellige clientibus &
salutantibus exhiberi solitam. M. du S.

Φοβικὸν δειπνόν[.] Intelligo coenas rectas, quas beati
homines ac potentiores Romæ clientibus suis atque a-
dulatoribus præbebant. Has autem vespertinas epulas
matutinae salutationis officio venabantur: Jul. Firmi-
cus VIII. p. 216. per omnium limina matutinis semper
salutationibus discurrent. Manilius expressit V, 64.

Instar eris populi, totaque habitabit in urbe limina per-
volitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi
portans communis amicus: luculentissime Juvenalis Sat.
V. Stat. IV. Sylv. IX, 48. Vid. Des. Heraldum ad
Martial. VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum
adscriptit totum. Neque philosophi aliarumque ar-
tium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδαίον-
τες in ditiorum aedes ac gratiam irreperere detrecta-
bant hac via, quam sane muniverat Simonides: roga-
tus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divi-
tem fieri an sapientem, divitem respondit: τὸς γὰρ σο-
φὸν ὄρεται ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων δούραις ἀφ' ὧν ὀφείλει
ἀντι-
διδόναι.

bentes, circumeundi causam medicis præbent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, ægrotandi orium non est.

23. Ego vero adulatōres longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis existere superbix ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & ad-euntes ipsos quasi dominos appellant, quid quæso illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinere ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores pauperum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritu-

αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀ-
φορμὰς ἀειόδων. ἔτι μὲν γὰρ, τὸ καινότε-
ρον, εὐδὲ νοσεῖν ὀχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῷ κολακδομῶν
ἑξῆς αὐτῶν τὴν κόλακας ὑπέβληφα· καὶ ὅτι
αὐτοῖς ἐκείνους καθίσταται τὸ ὑπερβα-
νίας αἰτίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν τῷ ἀειδοῦν
θανμάσωσι, καὶ τῷ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ
τὴν πολὺν ἀφ᾽ ἐμῶν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελ-
θόντες ὡς δὲ δεσπότες προσείπωσι, τί καὶ
φρονήσει ἐκείνους εἰκός ὅτι; εἰ δὲ γε καινῶ
δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπερχοῖτο τῆς
ἐβελονίας, οὐκ ἂν οἷον τῶν αὐτῶν
ἐλθεῖν ὅτι τὰς θύρας τῷ πῶντων δουρῶν
τῶν πλοῦτων, μὴ ἀθέλῃ αὐτῶν μὴδ' ἀμάρ-
τυρον τῷ εὐδαιμονίᾳ καταλιπεῖν, μὴδ' ἀπό-
κρίτον τε καὶ ἀχρηστον τῷ τραπέζῳ τὸ κάλ-

λος,

a. αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοῖς ἐκείνους J. b. αὐτῶν] αὐτῶν C. J.

Aristot. Rhetor. II. p. 89. eo respexit Plato de Rep. VI. p. 675. A. Alia Galeno mens, qui saepius in has verac doctrinae maculas invehitur: πρὸς τὴν Προγυμ-
νασίαν. Ἡσκηται δὲ, ἢ ὅτι ἂν τις ἐνδοκίμησιν παρὰ τοῖς
πολλοῖς, εἰκὴν τὴν ἐπὶ πρῶτον πρὸς ὅσον, κολακῶν, ὁ-
μιλίας προσεγορεύει ἐκείνους ἡμέρας τοὺς πλουτύντας τὴν
καὶ διακρίνοντας ἐν ταῖς πόλεσι, συμπορεύων, ὡς ἀπεί-
κω προερχομένους οἰκᾶν, δημοφιλῶν ἐν ταῖς δίκταις, βα-
ρυνόχων &c. Apertius idem Thucyd. lib. I. ubi,
Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meis-
que inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaeren-
dae veritatis intento studio paululum defleatam, προσ-
αγορεύουσι καὶ ἀντιθέμενοι ἔστιν, εἰς ἱστίαν τὴν συνδι-
κταίαν τοῖς δημοσίοις lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῷ
ῥήματι πλουσίους nominatim memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas insti-
tuisse viam: ἀλλ' ἐπὶ τούτων οὐτὶς ἔστιν ἐπὶ τὰς τῷ πλου-
σίῳ ἰσοῦσα θόρυβος προσεγορεύσαν αὐτοῖς, οὐτ' εἰς ἱστίαν
δικηνομένη. At in istis coenis homines famelicis sa-
pientiam sola specie ac nomine mentiti cibus & vino
se distendebant, quod Lucianus false ridet, Galenus in
fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ ὁλόγῃ γὰρ αὐτοῖς ἔστι
ἀλφειὴν ζητῶν ἔστιν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς ἀντιθέμενοι, καὶ αὐ-
τοὶ καλοῦντο ἀσπασμοῖς, εἰς ἱστίαν καὶ ἐμπικρύνοντες
μεθυστικοῖς. Ergo minime mirum eos, quod Noster
adfirmat, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς ἀειόδων Galenus
certe πρὸς Εὐχ. καὶ Κακῶν. salubrem vitae modum fesse
praefscribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἱστίαν ἐ-
λόντες μὴ πρὸς ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῷ πολὺν
δουρῶν ἱστίαν θύρας, μὴτε λαομῶνι τισὶ περιεσθῆναι,
μὴτ' εἰς οἶκον ἐπαρχομένους αὐτοῖς ὡς ἀπείκω, ἵνα μὴ
πολλὴν σπουδὴν αὐτοὶ λαοφιλῶν πρὸς τὸ δίκταιν ἐκτελέσῃ.
nam hoc qui Romae sacrum volverent, ut firma sani-

tate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tes-
teras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: Li-
ban. Decl. VII. p. 317. B. καὶ ἰδιόματι τὸ σύνθημα
quod si quis invitatus excusasset vel non adfuisse,
contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. ὅ-
τι καὶ τοῖς καλοῦσιν ὅρα προσέζωνται, ἵπτιον τῷ
κακῶν τὴν ἐκείνῃ τῇ συνέσει ὅρα καὶ βροχίον
συνθεῖς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κακῶν
προβάλλονται idem constat ex Amm. Marcellino
XXVIII. p. 577. ubi Valesium Libanii locus non fu-
git.

T. H.
73. Πόσα] Octo sequentes linea crebro repetuntur
in Luciano.

75. Ἀποκαλύπτει] Ἀποκαλύπτει. Th. M.

81. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. ἀειόδων] Hinc ἰατροὶ δι-
κῇ ἀειόδωνται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de
Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περί-
δων, ἢ ὡς τῶν ἰατρῶν. Nam voluit Hippocrates τοὺς
τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰατροῦς
νομίζεσθαι.

83. Οὐδὲ νοσεῖν ὀχολάζουσι] Cogitatione se refert ad
Theophrastum, qui jam moriturus Enotatis conviva ve-
nerat, ut patet in Gallo.

85. Ἐξωλεσίου τοὺς κάλακας] Ἐξωλεσίου τούτων κά-
λακας. Th. M.

Ibid. Ἰπὶ ληφῇ] Censor.

86. Εὐνοῦς] Placet ἐκείνους. J. Br.

91. Κοινῶ δ.] Communi decreto ac consensu. J. Br.

95. Ἀδύτων] Eutripid. Med. 542. . .

Εἰν δὲ ἡμεῖς γὰρ μὴτε χρυσὸν ἐν δόμοις.

Μὴτ' Ὀρφίαν καὶ τοὺς ὁμοῖοις μὴδ'.

Εἰ μὴ πρὸς τὸν τὸν γένος μου.

H. 3.

Th. M. S.

Δ. Δ.

λος, ἢ ἴ οἶκον τὸ μέγαν· ἢ γὰρ ἔτα τὴν
πλουτίαν ἐρῶσιν, ὥς τ' Ἀλφ' τὸ πλουτίαν ἐν-
δαιμονίζεσθαι. ἢ ἔτα δὲ ἔχει, μηδὲν ἰφελῶς
εἶναι ἀεικαλλῆς οἰκίας τῶν οἰκούντων, μηδὲ
χρυσῶν ἢ ἐλεφαντίνων, ἢ μή τις αὐτὰ θανά-
τοι. ἔχῃν ἔν ταύτῃ τοι καθαίρειν αὐτῆς,
ἢ ἀπεινῶν τὴν δύνασιν, ἢ ἐπιτυχιστῆρα

dinem, & domorum magnitudinem esse
paterentur? Neque enim tantopere divitias
amant, quam propter divitias beatos atque
felicis sese existimari. Atque ita sane res
habet, ut neque pulchrarum ædium, ne-
que auri, neque eboris ulla domino sit u-
tilitas, nisi sit qui illa admiretur. Opor-
tebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum,
& vilem reddere potentiam, contemptum
hoc

α τῇ] Edd. priores τῇ.

99. Δὲ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd.
Δὲ τὸ πλουτίαν manifesto errore, quem correxi. Mox
etiam scribendum: καὶ ἔτα δὲ, non δὲ. T. H.

2. Εἶναι ἀεικαλλῆς οἰκίας τῶν οἰκούντων] Εἶναι ἀεικαλ-
λῆς κύριος οἰκίας τῶν οἰκούντων. T. H. M.

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θανάτοι] Cicero. in Parad. cod.
sensu ipse Gallo. J. B.

4. Ταύτῃ τοι] Aliqua huiusmodi ratione. J. B.

5. Ἀπεινῶν] Vile reddere: vox satis infrequens.
J. B.

Ἀπεινῶν] Εἶναι parvo pretio parabilis adeoque
vilis: usu rariore Aristoteles initio lib. II. Οἶκον. de
nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγει, ποῖον καὶ πῶτα
τίμιον ἢ ἕτερον ποιητόν. Ad multa, variata figuratae
locutionis indole, venuste traducitur: Polyd. IV, 35.
p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento
corruptis regiam dignitatem fuerat praefstinatus, hi-
storiam retulisset, addit: ἔτας ἡμῶν παλαιῇ τὰ καλὰ
γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181. μηδὲ ὡς ἑτέροις τινα ἔ
εὐπεί-
ριστοι ῥίπτει τὸ λόγον explicat Christi dictum: μηδὲ ὅτι
τὰ ἀγία τοῖς κακοῖς. Mascart. de Libert. Ment. §. 33. οἱ
τῶν ἑσπερίων οἶκας καὶ ῥάδιον εἶναι, ὥς πῶτα ἑσπερίων
καὶ καλοῦσθαι τῶν βουλευμένων. Gregorius eleganter Stel.
I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecebram salutem
vili lucro donaverant, vocat ἐν ἀπεινῶν ποιοῦντας
καὶ ἑσπερίων. Inter locutiones, quibus homo nihili si-
gnificetur, reponit Pollux V, 163. εὐπείριστοι τὸ δὲ κακο-
ποιῦντες, & mox ἐπεινῶντες. Hinc ductum ἐπ-
εινῶντες dispari quidem paululum, & ad plures for-
mas communicata potestate, sed quae pretii tempera-
ti deminutique virtutem semper contineat. Ita lex
frumentaria, quae annonae exandefactae modum
adhibet, νόμος σίτικος ἐπεινῶντες τοῖς πῶτα τὴν ἀγορὰν
apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque adeo res,
quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπεινῶνται
Dion Cass. ἐπὶ τῇ πλὴν τῇ δημοκρατίᾳ πάλιν πῶτα
ἐπεινῶντες. in Polluce I, 51. ἐπεινῶντες τὸ πῶτα
cui junctum est, τὸ τιμὴν τῇ σίτου καὶ ἀνδραγαθίας, &
VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus
caritatem semper vilitatemque captant, ut Arrianus
ait II. p. 71. ἐπεινῶντες, quando venalia parvo ven-
dunt: verbis igitur ἐπιτιμῶν, ἀνδραγαθίας, ἐπιτιμῶν τῶν
τιμῶν contraria sunt apud Poll. III, 125. ἐπεινῶντες,
ἔτι πικρότερον. Philoni Jud. p. 870. D. τοῖς ἐπὶ ἀν-
δραποδοκαπῆλαι ἐπεινῶντες μοῖροι mancipia sunt a mango-
nibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδραποδοκαπῆλαι
τῶν ἐπὶ ἐπὶ τῇ εὐθείᾳ ἔστιν ἀνδραποδοκαπῆλαι, ἢ τῶν ἐπὶ τῇ
ἐπὶ τῇ εὐθείᾳ ἔστιν ἀνδραποδοκαπῆλαι, ἢ τῶν ἐπὶ τῇ

ἐπὶ τῇ. Tum porro attribuitur illis, qui res sub ha-
sta, vel publico praeconio venam propositas minime
adducunt: Dion Cass. p. 335. C. τὸ δὲ δὲ λογιστῆρας
τοῖς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τὸν λαὸν ἀνδραποδοκαπῆλαι (trium-
viri) τὰ μὲν ἐπεινῶντες, τὰ δὲ καὶ πῶτα σφίσι χαρίζεσθαι
recte Plutarch. Hom. II. in P. XIV. p. 160. A. ubi
sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi
bonis distractis, expedire nequeant: τὸ δὲ ἔτι μικρὸν
ἔτι μὲν αὐτὰ προκαρμῶντες ἔστιν ἀνδραποδοκαπῆλαι, καὶ οὐ
ἐπὶ τῇ τῶν τοῖς ἐπεινῶντες αὐτὰ ἀνδραποδοκαπῆλαι similiter
de foeneratore Plutarch. T. II. p. 828. E. ἀνδραποδοκαπῆλαι
καὶ πῶτα, ἐπεινῶντες. Xylindrum non probo: sed
quid vendis, pretium dimittis. Graviter autem De-
mosthen. adv. Aristocr. p. 758. turpem perditissimorum
rhetorum avaritiam inculcat, ὅτι τοσαῦτα ὑπερβαλὼν πῶ-
τα ποιεῖται τὸ αὐτῶν αἰσχροκαρίας, ὥς τὰς τιμὰς ἔτι τὰς παρ'
ἑμῶν δοῦναι, ὥστε οἱ τὰ μικρὰ καὶ κοινὰ φάλαγγας ἀνδρα-
ποδοκαπῆλαι, ἔτα πῶτα ἐπεινῶντες, καὶ πολλὰς δὲ τῶν
αὐτῶν λαμβάνουσι (ut sententiae consularum scribendum
censeo, ἀπὸ τῶν αὐτῶν λ.) γράφουσι πῶτα, τὸ αὐτῶν ἀν-
δραποδοκαπῆλαι, quorum opera honores & munera, quibus A-
thenienses bene de rep. meritis ornabant, tantum
viliuerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue
fordido velut praeconio addicerentur. Locum Orato-
ris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est
Philo Jud. de Gigant. p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐπὶ τῇ
ἐπὶ τῇ τὰ ὀνείδη τὸν λαόν τὸν μὲν αὐτῶν σφῶν, πῶτα τῶν
ἐπὶ τῇ σφῶν καὶ ἐπεινῶντες, ὥστε φασὶ τοῖς ἐπὶ τῇ
ὀνείδη προκαρμῶντες, τῶν μὲν μικρὰ λαμβάνουσι &c. In
promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla:
quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis
frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam,
ut simul monerem, quanquam ἐπεινῶντες saepe nume-
ro fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπεινῶντες, quod
in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde,
quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae
causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non
agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur.
Inter ea restitutum nostro scriptori velim, ἐπεινῶντες
τὴν δὲ potentiam divitum atque opes, quae jam per
pauperiorum adulationes atque admirationem maxima
aestimantur, contemptu ac fastidio ad pretium deduce-
re vilissimum.

T. H.

Ibid. Ἐπιτυχιστῆρα] Hanc vocem interpretatur Ul-
pian. Demosthenis Scholia. ad Phil. 1. dixi ad illud
Petronii, pariete interjecto.

J. B.

Ἐπιτυχιστῆρα] Lege i—, quo facto limpidior
scilicet

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo , ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos , & ignorantiam aperte confitentes , talia facitare , tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque , qui se philosophari simulant , mul-

ταῖς πλεῖσται ὑπεροφίαν. ἴδν δὲ λαβρόν-
τες, εἰς ὁ δὲ Στόνικα ἀγνοοῖ.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρες ἰδιώτας, ἢ ἀναφαν-
δῶν ἢ ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ ταῦ-
τα ποιεῖν, μέμικτον ἂν εἰκότως νομιζέ-
ται τὸ δὲ ἢ τῆς φιλοσοφίᾳ προσκοιμῶν,
παλ-

δ' Ἀσπύριον] Ἰωάν. C.

sententia evadet.

M. d. S.

Ἐπιτεχνία] Ἐπιτεχνίον & Ἐπιτεχνίον, nisi quod ex compositione potestas intendatur , nonnunquam idem atque τεχνίον & τεχνισμός ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτεχνισμόν ἢ ἴσμον , teste Aristotele Rhet. III. p. 124. poeticam Sext. Empir. adv. Gram. I. §. 298. ἐπιτεχνισμός ἀνθρώπων καλῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tucatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτεχνισμός τοῖς ἀνθρώποις καλῶν, vel κατὰ τὸν ἀνθρώπου καλῶν, quorum illud apud veteres , hoc recentioribus est ulitatus , munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτεχνίῳ posuerunt : frequens est ἐπιτεχνίῳ Ἀθῶν vel τοῖς Ἀθηναίοις Δακτύλιον & notum e Thucydide VI, 93. VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a Peta- vio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in No- tis explicatam. Strab. V. p. 328. A. Arrian. Ar. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτεχνί- σμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obideas , vicinosque ag- gros quotidianis excursionibus depopuleris : quam vir- tutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122. ἐπι- τεχνισμός τῇ χώρῃ. & 142. Harpoc. & Suid. in V. Ul- pian. ad Demosth. Phil. I. p. 48. B. ubi legendum cen- seo ἐπιτεχνισμῶν τῇ αὐτῇ χώρῃ, & Access. e Luteo. Cod. p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e Demo- sthenis Orat. pro Cresiphonte, extat p. 486. F. Phi- lippus Euboea expulsus ἔφη κατὰ τὸ πόλεως ἐπιτεχνί- σμα ἔχειν (quomodo Philoni p. 1114. C. ἐπιτεχνισμός ἂν κατὰ τὸ ψυχῆς βαρὺς ὅτις ἔστι) & p. 483. F. ὁ τῶν Εὐ- βοίων &c. καλασπεύει ἐπιτεχνισμῶν ἐπὶ τῇ Ἀθῆνῃ. Dio- nys. Halic. A. R. I. p. 16. φρούριον ἢ ἐπιτεχνισμός κατὰ τὸν Ὀμβρόνιον quam structurae formam hic quidem sae- pissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris lo- eum, qui tam salebrosus Κυβερὸς fuit visus, ut versio- nem omiserit, emendare apud Suid. in Καλλικράτη Ἐ- πιτεχνισμός ἢ πρὸς κατακορπὸν ἢ χώρας, non ἢ ὅρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV. p. 97. B. το- ρωνία ἀπαντικρὺς τὸ Ἀττικὴς ἐπιτεχνισμὸν ὅμῳ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis Philoni Jud. de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τὸ ψυχῆς ἀλόγος μῆδ' ἐπιτεχνικὸς τὸ λογικόν. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτεχνισμῶν τοῖς ψυχῆς δόξαι κατὰ τὸ ἀληθινόν p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione sae-

penumero est peccatum. Sext. Empir. V. §. 2. ἐπιτε-
χνισμός τὰ βίη, μεγάλῃ δ' ἡμῶν ἐπιτεχνισμῶν διασπασί-
μῳ sensum evertit Interpres : ὅτι in nobis magnam
structuram superfluitatem. His in exemplis rebus apta-
tur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud
Philistr. in Her. p. 710. Ulysses a Palamede supercratus
ἐπιτεχνίῳ αὐτοῦ τὸ Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio par-
cens αἰτίαν ἔχει ἐπιτεχνίῳ τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν ἢ δι-
σπαρῶν καλῶν Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pe-
lus. II. Ep. 146. Joh. Chrysost. Ed. Par. T. VII. p.
423. D. τὰς πορευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονίστικας ἑ-
πιτεχνίσαντες & p. 500. D. quae utrique pessime ven-
tuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. αὐτῇ τῇ
ἐκείνῃ κακοῦργίᾳ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιτεχνισμῶν τὸ παρῆναι,
sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam
fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius
ad hoc verbum offenderunt: A. Domnaei nota Ed. E-
ton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore
non uno laborat; cujus generis plura cumulare non
lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in
Luciano formulae venustae potestatem abunde consistere
arbitror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. T. H.
8. Ἰδιώτας] Ed. J. ἀνιστοματεύς, quod minime
spernendum, quamvis glossema sapiat. M. d. S.

11. Τῶν φιλοσοφῶν προσ.] Omisissum τῶν, quod
Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133. Luc.
A. A. XXI, 16. vide Jf. Casaubon. ad A. A. VI, 7.
quoniam is locus, meo iudicio, non indiget hoc sub-
sidio. Cum horum autem hominum, qui titulo te-
nus erant philosophi, descriptione compara Dion.
Chrysost. Or. LXXVIII. p. 660. καὶ τοὶ πῖ ποτε βούλον-
το μακαρίων τινος διαπραγματῆς πρὸς ἀνθρώποις ἐλπίδων εἶναι
φασκεῖσθαι, ἢ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ δόξαις αὐ-
τῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς multi beatiorum igitur honori
sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent ad-
fectatores: mox: ὅταν ἰδῇ τις τὸν φιλοσόφον τινα καλου-
μένον περὶ τὰς αὐλὰς & πρόθυμα συνόντα ἢ ταπεινόν. Anti-
stid. Plat. III. p. 511. 512. τοὺς ἢ τὸ πλουσίον ἐλπίδων
ἢ σιτοποιούς ἢ τοὺς ἐν ταῖς ἀλλαῖς τάξεσι κέρματι κῶδῳ
ἀπαστάζοντες πρὶν εἶναι καλῶς ὁρᾶσθαι, ἀσπερ τούτων χάρις ἔ-
στιν ἀνασάντες καὶ τὰς προθυρίας καταδύντα πάλιν τοῖς
διαπραγμ. συνόντες ἢ τοῖς διστόταις denique, ut omnem
in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιῇ ἡθ. δοξασίαι παρα-
πλήσιοι τῶν τρέπουσιν quibus Christianos designari mi-
me dubito. Haec belle conveniunt ad Lucianum τῶν ἐπὶ
τῷ δίσκῳ ὡς ἀρχηγῶν καὶ καταλογισμῶν προσετατοῖς signi-
ficat aut nomenclatores, de quibus egregie Valg. ad
Amm. Marcellin. XIV. c. 6. p. 28. T. H.

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τῶν γελοιότερων δρᾶν, τῶν
ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶμαι ἢ ψυ-
χὴν ἀφαινεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τῶν τι-
να μάλιστα τῶν προεβηκότων ἀναμεμιγμέ-
των κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινα
δορυφορέντων, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεινὰ παρ-
αγγέλλουσι καυολογέμενον, ὅτισημότερον
δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν ἀχρημάτων ὄντα, καὶ
φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ,
ὅτι μὴ καὶ τῶν σκευῶν μελαμβάνουσι; τὰ
ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τῶν δρᾶ-
ματων.

Ἄ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; ὅσα ἐμφο-
ρῶν μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκον δὲ
φανερώτερον, ἐξάνιστα δὲ πάντων ὑψαίσι,
πλείων δὲ ἀπεφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσι;

to etiam ineptiora his, magisque ridicula fa-
cere, illud tandem omnium maxime dolen-
dum est. Quomodo enim me putas animo
affectum esse, quoties video istorum aliquem,
maxime eorum, qui ætate provecti sunt,
adulatorum turbis immixtum: & illorum ali-
quem, qui honores gerunt, satellitum mo-
do sectantem: & cum iis, qui ad cœnam
vocant, sermones conferentem: ceteris in-
signiorem & magis conspicuum ob habi-
tum? & quod vel maxime indignari soleo,
quando non itidem habitum mutant, cum
utique, quod ad cetera attinet, easdem par-
tes agant.

25. Nam quæ in conviviis designantur;
cui quæso adulatorum illa comparabimus?
An non magis rustice replentur cibo? An
non inebriantur magis, quam alii, manifeste?
a convivio autem surgunt omnium ultimi:
deinde & plura aliis auferre secum volunt:

α Μεταλαμβάνουσι.] Edd. priores μεταλαμβάνουσι.

21. Μελαμβάνουσι.] Ὅρα τὸ μελαμβάνουσι αἰτια-
τικῇ συντεταγμένον. V.

44. Οὐδὲ ἐπίδωμι.] Ἀρχῆς τῆτο ἐ παύσει ψυχῆς ἐ μὴ

• Τρίσις.] Leg. ὑπαρχίσις. M. du S. Retineo: sic solent,
praefertim recentiores: vid. Eupar. p. 34. v. 9. p. 82. v. 12.
Herodotum imitantur: βίσις τι αἰσίων ὑπὲρ l. c. 31. Pro τῆς
πατρ. male C.V. τὰ τῆς ante πέντης abjiciendum. T.H.

εὐδυνίας εἰς διόν χρηστὴ τὰ πτόματι· ἢ γὰρ ἔχρη φιλοσοφούτων
μὴδὲ τὴν ἀρχὴν κινεῖσθαι, ἢ τὴν πατρίδα· ὑπεύθυνος τὴν πτό-
σις ἀπιστοῦν τὸ ἀχολίας ὡς αἰτίαι, ἀλλὰ μὴ κινεῖ-

•• Ἄλλο.] Leg. ἄλλοις. M. du S. Proxime C. V. ἄλλοι. T. H.
† Πόσις ἢ.] Leg. ὡς πτόματι. T. H.
‡ Πέντης.] In Ed. A. inserta hic erant verba textus: ὡς πτό-
ματι. [καὶ τὸ ἔμαρσι τὴν τῆς] Infulle; unum enim est scho-

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινα.] Eorum aliquem, qui magi-
stratum gerunt. J. Br.

19. Ἀπὸ τῶν χ.] E pallio, quod philosophiae pro-
fessorem sectatoremque decet. J. Br.

Σχημάτων.] Pallium intelligit, quod Philosophi ne
Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insignio-
res essent. V. μισθ. c. 24. M. du S.

20. Καὶ ὁ μάλιστα.] Verba non satis cohercent, nisi
zeponas, καὶ τοὶ μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocula-
rum sede, ὁ ἐ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. T. H.

21. Τῶν σκευῶν.] Philosophi pallium. J. Br.

Ibid. Μεταλαμβάνουσι.] Μεταλαμβάνουσι. Th. M.

Μεταλαμβάνουσι.] Hanc lectionem, ut meliorem
vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scholiastæ & Coll. aucto-
ritate restituiimus, uti ante me volebant Marcius &
Vorsius. M. du S.

22. Τῶν δ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque
declarat. J. Br.

25. Τίνι.] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud,
me probante, malit, τίσις α τὶς aut τῶς, secus at-
que Interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quæ ab
adulatoribus ac parasis committuntur, comparabi-

mus? T. H.

Ibid. Οὐκ ἐμφορῶνται.] Repetit hanc philosophorum
ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. Pisc. Lapid. & passim. J. B.

28. Πλείων δ' ἀποφ.] Quæ enim supererant e coena,
domum portabant convivæ, ut alias docui. J. Br.

Πλ. δ. ἀπεφέρειν.] Hunc morem & alibi tangit Noster.
Vide Tim. c. 32. M. du S.

31. Τῶν ἐπὶ μισθῶ.] De quibus tractatum edidit qui
de Mercede Conductis. J. B.

32. Τῶν ἀρετῶν ἀντίοι.] In hos aretalogos plenæ satyri-
corum paginæ, plenæ philosophorum, α αληθείας, libri.

J. B.

33. Ἐξ ἀγορῆς.] Junge hoc ordine, πρὸς τὴν ἀρ. ἀν.
ἀγορῆς ἐξ ἀγορῆς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4.
αὶ ἀγορῆς ἐξ ἀγορῆς ἢν πρὸς. & ἀνὰ. §. 4. ἀγορῆς ἐξ ἀ-
γορῆς ἀποκηρύττει σοφῶν ἀνδράς sic ἀρτες ἐξ ἀγορῆς, qui
vilior & in communem usum coctus in foro venum
exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo ta-
mē, quem puriorem domi ditiores confici curabant,
semper deterior: hæc istum, quem movit ad Alciphro-
nem Eruditiss. Berglerus p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ
ἀγορῆς ἐμποληθέντα κριάμα Aelian. de Anim. II, 47.

Scri-

Et qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, se penumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

οἱ δὲ ἀσκειότεροι πολλακίς αὐτῷ ἐξ ἄσται
3 οὐρήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γαλοῖα ἡ
γειτο. μάλιστα δὲ ἐμμένητο τῷ ὅπῃ μι-
στῶ φιλοσοφείτων, καὶ τῇ ἀρετῇ ὄνιον
ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς πορθηθέντων. ἐργαστήρια
γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς τέτων ἀφ-
3 τριβάς· ἡξίον γὰρ τῷ πλεονεξία καὶ ἀφρονείῃ
διδασκόντα, πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψη-
λότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πρᾶτῳ ταῦτα διετέλει· ὁ μόνον
πρῶτα τοῖς ἀξίῃσι συνδιαβίβων, ἀλλὰ καὶ
4 τοῖς δευτέροις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης πενίας
καὶ ἀφρονείῃ· τοσούτοις δὲ ὀρεγείτω τῷ ὅπῃ
πρῶτον ὄνιον, ὡς καὶ μὴ τῷ ἑαυτῷ φθειρομένη
πρῶτον πρῶτον· ὅς γε καὶ ἀγρόν ἐν πόρει
πρῶτον κεκλήμενος, ὅδε ὅπῃ αὐτῷ
πρῶτον

δ' ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μὴν ἐν πόρει ὡς καὶ μὴ τῷ ἑαυτῷ φθειρομένη πρῶτον πρῶτον· ὅς γε καὶ ἀγρόν ἐν πόρει κεκλήμενος, ὅδε ὅπῃ αὐτῷ πρῶτον

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μνησθῆναι τῇ κατὰ τὸ ἀγρόν κτήσιν. ὅς γε καὶ κατὰ Κράτηα Νιγρίν τὸ φιλοσοφῆν, ὅδε πρὸς ἐπαινον ὡς ἀδίκως κρίνεται ἐπὶ τῷ μέρει ἀνδρὶ V.

lium.

5 Ἀγρὸς] Repollu pro Ἀγρῷ, & modo τῷ ἀγρῷ pro ἀγρῷ. Vitium pluribus adhuc locis infidens. In Servio ad Ecl. IV, 34. correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310.

M. du S.

T. H.

9 Ἀδίκως] Leg. ἀδικῶς. M. du S. Praeclaram emendationem adjuvat C. F. ubi utraque vox hac figura scribitur: ἡδὲ ἀδικῶς.

T. H.

Scribi quoque poterat ἐν ἀγορῇ hoc enim non minus usitatum: Liban. Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἰ τι πρὸν χαίρειν ἢ τῷ ἰδιωτῶν ἐν ἀγορῇ nam paulo ante alio sensu: ὁ δὲ ἐν ἀγορῇ ἡμῶν, non minus erat forensium tabularum. Philostr. de V. S. II. p. 603. τῷ οἰκίῳ ἀφρονοτέρῳ ἐν ἀγορῇ prorsus ad Lucianum Philo Jud. de V. M. p. 685. A. καὶ ὡς περὶ μνησθῆναι οἱ λογιῶναι ἐν σοφίᾳ πρῶτον ὡς ἀδίκως τῷ ὄνιον ἐν ἀγορῇ δόγματι ἐν λόγῳ confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεία Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπηλὸν & καπηλεύοντι nomine Sophistas infamat: vide L. Boi in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὗ καὶ ἐν τῷ πρῶτον μέρει πρὸς ἀργυρομῶν ἐκλήσαστο ὡς καπηλείῃ, ut testatur ipse in Exc. Valer. p. 417. Καπηλὸν etiam, quamquam ratione paulum diversā, Lyllias apud Athen. XIII. p. 612. D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῷ ἑαυτῷ φθορῇ πρὸς τῷ καπηλῷ ὡς περὶ ἐκλήσαστο ἀφρονοτέρῳ ut περὶ ἡμῶν ἀφρονοτέρῳ apud Dion. Cass. LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: καπηλὸς iste, & illa ἐκλήσαστο navim diffingens ipse est Aeschines, quod alio

Tom. I.

loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrent hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. D. Herald. de Rec. Jud. Auc. II. c. 12. §. 12.

T. H.

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεία] Primam vocem Benedictus reddidit tabernas, Micellus ergastula. Lædon. Cresollus libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius meritorias officinas. Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153.

J. G.

38. Ἀμέλει καὶ πρᾶτῳ &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat.

G. C.

41. Δίον] Edd. omnes præter J. d'or mendose. In L. etiam recte δῖον.

M. du S.

43. Οὐ πόρει τῷ π.] Suburbana prædia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo prædium non quodvis, sed suburbanum.

J. C.

44. Οὐδ' ἐκλήσαστο] Legendum ἐκλήσαστο & διελθῶς.

J. Br.

45. Τῷ

πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' ἐδὲ τ' ἀρχὴν 45
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διελή-
φως, ὅτι τέτων μὲν φύσει ἐδνός ἐσμεν κύ-
ριοι, νόμῳ δὲ καὶ ἀξιοδοχῇ τ' χρῆσιν αὐτῶν
εἰς ἀόριστον ὡς λαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δὲ
σπόδ' νομιζόμεθα, καὶ πειδαν ἢ προθεσμία 50
παρέλθῃ, τηραυτὰ ὡς λαβὼν ἄλλ' ὅ-
σοι λαμβάνει τῷ ὀνόματι. ἢ μικρὰ δὲ ἐκείνα
παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλῃσι ὡς ἀδύγμαλα,
τ' τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τ' γυμνασίῳ τὸ
σύμμετρον, καὶ τ' προσώπῳ τὸ αἰδέσιμον, καὶ τ' 55
ἐαδῆν τὸ μέτριο· ἐφ' ἅπασιν δὲ τέτοις, τ'
ἀξιοτάτας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τὴν τρέπον.

Παρήνει δὲ τοῖς σιωπῇσι * μὴτ' ἀναβάλ-

tot annis ne invifere quidem dignatus fue-
rit. Imo ne suum quidem prorsus esse affir-
mabat; illud, opinor, reputans, quod na-
tura istarum rerum nullius domini sumus,
lege autem & per successionem usum earum
in tempus incertum accipientes, temporarii
possessores habemur: quo exacto tempore,
alius easdem a nobis accipiens, nomine iti-
demofruitur. Idem non parva præbet imi-
tari volentibus exempla, victus scilicet fru-
galitatem, exercitiorum justum modum,
vultus modestiam, & vestitus mediocrita-
tem, & super omnia hæc compositam men-
tem morumque mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene
agen-

a. Μὴτ' ἀναβάλλω] μὴτ' ἀν. μὴτ' ὑπερβῆται. f. μὴτ' ὑπερβῆται V. 2. μὴτ' ἀν. Margo A. 1. W.

45. 'Αλλ' ἐδὲ τ. ἀρ. α. εἶναι διωμ.] * Λουκιανὸς ἐ τῷ
πύγμαμα.

* Λουκιανὸς] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum αἰς το-
χὸν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed &
debut post αἰς addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cetera, cum desit finis

† Ἀγρὸς Ἀχαιοῖδων γυμνασίῳ πόντος, ὅς ἔστι Μαιάντου
καὶ πάλιν ἐξ ἱπποῦ βοσκαίῃ αἰς ἵππων
καὶ τὸ ἐκείνῳ ἔχον μὴ πόντος * V.

hexametri versus & totus pentameter.

† Ἀγρὸς] In C. V. erat ἀγρὸς & γυμν. recte vero αἰς ἵππων
T. H.

45. Τὸν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui
monuerant ipsi, sæpius vitare non potuerunt. Vid.
Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14. n. 4. L. Bos Obf.
Crit. p. 59. inprimis accuratissimum Sylburgium Præf.
Pausan. p. 928.

46. Αὐτῷ εἶναι] Sic apud Euripid. Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέρτα] βροτοί.
Τὰ τ' εἶναι δ' ἔχοντες ἐπιμαλούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non possidemus propria mortales bona.
Sed jura Deorum nostra dispensatio est.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Diximus, eris nulli proprius; sed cedes in usum
Nunc mihi, nunc aliis.

A. V.

Αὐτῷ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. elegan-
ter admodum brevem Dominum vocat. M. du S.
47. Τῶτων μὲν φ. ἐδνός &c.] Aut similia prorsus co-
gitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius &
Lucianus. Ita claudit Venustissimus vates Sat. II. libri II.
ut nihil possit similis Lucianis dici:

* Nam propriae telluris horum natura neque illum,
Nec me, nec quetquam statuit. Nos expulsi ille;

Illum aut nequitias, aut vafri inscitia juris,
Postremo expulsi certa vivacior haerens.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Diximus eris, nulli proprius; sed cedes in usum
Nunc mihi nunc aliis: quo circa vivitis furtis,
Fortiaque adversus oppositis positora rebus.

J. C.

48. Νόμος ἔστι ἀξιοδοχῇ] Sic in Timone, sive Mi-
lanthr. μεμνησθῆναι δὴ παρ' ἱπποῦ πρὸς ἵππων. & in Cha-
ronte, sive Contempl. τὸν αἰὲν δὲ, καὶ τ' ἀγρὸν, καὶ τὸ
χρονίον, αἰς ἅπαντας εἶναι, μεμνησθῆναι τῶν διοπτῶν. hæc
apud Lucianum passim. Lucianus sive is sive alium
poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιοῖδων γυμνασίῳ πόντος, ὅς ἔστι Μαιάντου.
καὶ πάλιν ἐξ ἱπποῦ βοσκαίῃ αἰς ἵππων. *
καὶ τὸ ἐκείνῳ ἔχον μὴ πόντος, καὶ πάλιν ἐστὶν
Οὗτοι, αἰὲν δ' ἔλας ἐδνός, αἰὲν τὸν.

J. B.

Ibid. Τὸν χρῆσιν &c.] Nostra sunt usu non mancipia,
ut loquebantur jurisconsulti. Viteque mancipia nulli
dantur, omnibus usu.

J. C.

49. Ὀλιγοχρόνιοι διοπτῆται] Ea passim in Luciano sed
præcipue in Charont. sive Episcopat.

J. B.

51. Παράκλητον ἔστω] Cicer. ad Attic. XII. Ep. 19.
in omni evocatione dominorum, qui innumerabiles fieri
possunt in infinita posteritate.

T. H.

53. Παύχῳ] Nigrinus, ut ex orationis serie mani-
festum

agendi tempus prorogarent, ut multis foretne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentem putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

28. Putabat enim ille multo prius in nimis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

λεῖψ τὸ ἀγαθόν, ὅσῳ τῆς πολλῆς πωλείας, ὡς ἀπ' ἐκείνων δεξομένους ἢ μὴ ψεύσασθαι, ἢ τὰ δέοντα ποιήσων. ἤξει γὰρ ἀμέλλητον εἶναι ἢ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δὴ δὲ ἦν ἢ τούτων κατεργασίας φιλοσόφων, οἱ ταύτων ἡδυσκοῖν δεσπῆς ὑπελάμβανον, ἢ πολλὰς ἀνάγκαις, ἢ πόνοις τῆς τέως ἀντέχειν καλυμνάσων τῷτο μὲν οἱ πολλοὶ καλεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγῶντες οἱ δὲ χαρίεστεροι, ἢ σιδηρῶ τὰς ὀπιφανείας αὐτῶν καλεῖοντες.

70 Ἠγεῖτο γὰρ χρῆται πολὺ πρότερον τοῖς ψυχαῖς τὸ σπέρρον τῷτο ἢ ἀπαθείς καλῶσθαι, καὶ τ' ἄριστα παιδεύειν αὐτῶν.

6 Πωλείας] πωλεῖται Margo A. 2. W. Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσας.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἡνῶν παρῆναι. T. H.

58. Μὴ δὲ ἀντιπαρατίθεται.] Restituo ἐκπεπλησῆς ac πρὸς-ρῆσαι. J. Br.

62. Ἀμέλλητον εἶναι.] Dignum philosopho præceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Grotio ad Marc. Antonin. II. §. 4. Epictet. Ench. c. 75. ἀνὲν αὐτῶν πρὸς τὴν αὐτὴν πωλείαν, vel, ut Simplicius ait p. 323. πρὸς τὴν αὐτὴν πωλείαν, ἢ ἡμῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτῶν ὁρμήν, μὴ δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν πωλείαν. hoc Epicteto dicitur ἀντιπαρατίθεται τῇ προσοχῇ. Idem vitium in Christianis corrigendæ vitæ curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάλυψιν ταμιεύοντος scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύον, αὐτῶν ταμιεύοντες, & recte vivendi, ut ait Horat. I. Ep. II, 41. bonam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitæ deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime Manilius, etiam in re non prorsus eadem IV, 5. — dum quaerimus ævum Perdimus, & nullo votorum sine beati Visceros agimus semper, nec vivimus unquam. T. H.

67. Τῷτο μὲν δὴ] Exponere licet ἀπὸ τῷτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τῷτο τῶν sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τῷτο μὲν αὖτο solet poni plerumque, ut τῷτο δὲ vel semel vel sæpius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus præbet, Demosth. Epist. p. 253. A. B. Dion Prus. p. 214. Ἀπὸ quare parum abest, quin scribendum putem, καλυμνάσων, ὅτι μὲν δὴ οἱ πολλοὶ καλεύοντες. Philosophi vero ac Sophistæ verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. αὐτῶν δὲ καλεῖοντες σφαιροῦνται ἐστὶ Σωκράτης σφαιροῦν, ἢ φε-

βουρῶν μὴ ζηροῦντο ἢ παύοντο ἐπὶ Σωκράτους: eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440. Strepiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρῆναι πῶπτιν, πῶπτιν, δὴ ψῆν, Ἀχχμῶν, ριγῶν, ἀσπὶν διπλῶν. Libanius etiam Or. πρὸς τὸν Τάπ. p. 577. C. ἔγω γὰρ τοῦτο μὲν ἀπὸ πολλῶν ἐμαστιγῶν παρῆσθαι τοῦτο μὲν ἔργον. & πρὸς Σωκράτην p. 613. C. Verum præterea hæc flagitiorum aliorumque cruciatuum tormenta, præsertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per hæc supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque initæ libidinis intemperantiam extirparent: hæc Pythagoras βασάνους τι ποικιλοτάτας ἐκαλεῖται ἐν ἀνακοπῇ πρὸς ἐσθέρῳ συντελεσµένους ἀποσπορευτικῶν dicitur a Jamblicho S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7. ὅτι οἱ αὐτῶν ἔργον, ὅτι ἐν τοῖς ἐν καύσει ποικίλως ὑπομένει πρὸς τὸ αἰδέσθαι. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in Epict. istius philosophicæ probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admoveere non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in Σουκράτους. Christiani ascetæ, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, hæc quoque, quæ Lucianus merito deridet, præpostera formandæ pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, Cresell. Th. Rhet. V. c. 6. 7. Boilau. Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum Luciani locum prætermisit. T. H.

Ibid. Διῶ] Venit hic in mentem, quod de fibulis allicubi legere me memini; an eo tamen respiciat præsertim affirmare non auiam. M. d. S.

ἄρ' ὅπως προαφ' ἑμὸν, τὸτο μὲ ψυχῆς, τὸτο δὲ σώματος, τὸτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τὸ προτέρον ἀγωγῆς ἐτοχᾶς, ἵνα μὴ τὰς δυνάμιν ἐπιτάτῃων ἐλέγχῃ. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἐφασκεν ὅτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τὴν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμελίστρεπτι φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλον ἦν ῥᾶν ἀλακείμην.

Ἦδη δὲ τέτων σποτάς, τὴν ἄλλων αὐθις αἰ-

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos male degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbem

76. Παρὰ δυνάμιν ἐπιτάτῃων] Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τὰ ἀπολύοντα ἐπιβιβᾶν μίζον φορτίον ἢ δύναται φερεῖν. J. B.

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ἐπιταχθέντας. J. Br.

81. Ἀμελίστρεπτι] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos.

M. du S.

85. Καὶ τὴν ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγωνισμὰτα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hæc de re proverbium explicamus. J. B.

86. Τὸν ἱπποδρόμον] Hanc ἱππομανίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. Juv. n. l. Achill. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paraf. omnes passim. J. B.

Ibid. Τὰς τὴν ἱπποδρόμον εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τὴν ἱπποδρόμον ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς δεξιῇ, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitant, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitur, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulvis nimbis
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Autens ut Scorpi natus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat Volucris, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum vi-

detur.

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. Sponii.

J. P.

M. du S.

Ibid. Τὰ τὴν ἱπποδρόμον εἰκόνας] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Joh. Chrysostomus locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὸν Διογένην τὸ τὴν ἱπποδρόμον εἰκόνας ἱπποδρόμον καὶ ἀγῶνα ἐγὼ γὰρ καὶ παλαιὰ ἐκ ἀνατροφῆς τὸ ἱπποδρόμον ἔχουσιν ἱππὸν μὲν ἀκρίβειας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ ἱπποδρόμον. Equi practiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equæ fuerint appellatae: vid. Pausan. VI. p. 507. Plura dabant Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385. J. Gothofred. ad Cod. Theodof. XV. Tit. X. J. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792. D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Ausonii Epit. 35. T. H. 90. Ἐπειδὴ τὰς.] Hæc ultima verba male vertit Micillus. Vertendum erat: multos, qui graves esse videntur, occupavit. J. P.

Ἐπειδὴ τὰς.] Male Micillus: Jam & multos eorum, qui pro studio ac gravibus habentur, reprehendebat: pari lapsu Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit. At mens Luciani est. Multis enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavi excellens antiquitatis vindex Jac. Sponius, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS. X	HILARO AF.	I
ÆGYPTO PE. I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF. I	AQUILIN. AF.	I

EV

urbis tumultus , & turbæ conflictus , persequutus est , & Theatra , & Circum , & aurigarum statuas , & equorum nomina , deque iis ipsis in angiportis colloquia ; frequentissimum enim revera equorum infanum studium , quod jam & multos summa exiflimationis viros invasit.

30. Post hæc quasi alteram fabulam orsus est , notando ea , quæ circa funera & testamenta agitantur , hoc addens , unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

γράφων ἐμμένει , & τὰς οὐτῇ πόλει ταρασσάσας διεξήκει , & τὸ ὄπισθον αὐτῆς , καὶ τὰ θεάτρα , & τὸ ἵπποδρομον , & τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας , & τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα , & τὰς οὐ τοῖς γενεαποῖς ἐπὶ τῶν ἀγρόγους . πολλὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία , καὶ πολλῶν οὐδὲν σπευδῶν εἶναι δοκῶντων ἐπέληπτο .

Μετὰ δὲ ταῦτα , ἐτέρῃ δράματι ἡπ-τελο τῆς ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε & ἀγέθειας καλινδεδύων , προσθεῖς , ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαῖοι παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸ βίον προείε-

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO-LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
FISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
FUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	FUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XVII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		
PALMAS SIBI COMPLEVIT			
CALLID. AF. BALLIST. AF. =			
QUOS EQUOS C.			

J.G.

Ἐπὶ ἀληθείᾳ] Vere asseruit Palmerius hujus vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἡ πόλις καὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ ἀλ-ληγῇ . & συμμ. c. 47. quo fere sensu etiam inferius usurpat καὶ ἀλαμύδαται συγχύσει & διγγῶ καὶ ἀλ-ληγῇ . c. 21. V. etiam de hac ipsa re , Ἐρ. Δ. IX. Tacit. An. XIII. 25. Consule etiam , si lubet , Σκ. c. 5. & 9. Δ. XVII.

M. du S.

93. Μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαῖοι παῖδες] Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere , quod locum obscuro , ut multi , ita ego judicem . B. Briss. vir clariss. longe hoc de loco disserit , & postea vir doctissimus Guther. lib. de Jure man. Horum interpretationem exquisitissimo Lectori relinquo . Ait Nigrinus , ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαῖοι παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸ βίον προείε- , τῶν δὲ ταῖς ἀγέθειας λέγων , ἵνα μὴ ἀπλῶς οὐδὲ σφιστίως ἀληθείας . Jacob. Micyll. interpres , quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant , eam intelligens , quæ in testamentis usurpatur , quæ petunt , ne a sua veritate depellantur . Quibus verbis , ut equidem sentio , vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis , variis modis patris testamentum infirmare nitentibus , & petentibus , ut patrem liceat arguere dementiæ , prodigalitatis , & luxuriæ . Quam licentiam non solum in exheredatis sed in omnibus olim Solon , eumque sequuti , legibus suis inhibuerant ; scilicet τὴν ἐκείνῃ καὶ κακῶς ἀγορεύειν . Hanc interpretis mentem esse facile quivis judicaverit . Aliud tamen fortean voluit ἀλισμός Nigrini , & Ῥωμαῖοι παῖδες accipi de ipsis Romanis . Ingemiscunt Romani quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui , scilicet prohibitos legibus illis , quibus cautum , ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam læderet , nisi suorum , quos exheredare leges permittebant cum elogio . Solebant autem Græci Romanique κακοῖς , vitam & mores eorum , cum quibus graviora odia & similitates habuerant , testamento lacerare , & hac licentia nullius exiflimationi & famæ parcere . & ita in Codicillis Petronii flagitia Principis sub nominibus exoletorum , faminarumque , & novitate cujusque stupri prescripta & obfignata missa Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus sæpe in Principum gratiam inhibuerat . Sueton. Aug. c. 50. Et tamen de inhibenda testamentorum licentia , ne senatus quicquam constitueret intercessit . Hujus loci cum mentem querere consului viri Clar. Isaac Casaub. Animadversiones , in quibus hunc Luciani locum acceptum , ut nos interpretamur , deprehendi , quod gaudeo .

J.B.

πρωται, ἥ ἐν ταῖς ἀγῶναις λέγον, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in re-
ita-

96. ἢ μὴ δὴλ. &c.] Ne o veris suis sermonibus
quidpiam incommodi capiant: nam veritas, juxta Te-
rentium, odium parit.

ἢ μὴ] Sensum hujus loci, quem interpres
adsecutus non est, explicat Briffonius form. I. VII.
mox ab initio.

ἢ μὴ δὴλ. &c.] Non melius
profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam
Micyllus, quem deserit ac refutat. Quid enim? an
hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt
prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque pro-
hibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus il-
lis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam
elogii famam alterius læderet, nisi suorum, quos ex-
hæcredare leges permittebant cum elogio? Quæ species
prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ for-
tasse nunquam contigit? Nam quod de consensu If.
Cassianoni jactit, vercor, ne aliter omnibus videatur,
qui modo insperxerit lucubrationes magni ejus viri.
Sed neque Benedictus bene, ne ex sua veritate damnum
capians. Plane enim Lucianus vult contrarium, nem-
pe Romanos tota vita quum simulate egerint, veram
unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua ve-
ritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veri-
tatis vel mentis suæ verissimam professionem patefa-
ctam (quod fit aperiendo testamento, neque id contin-
git nisi post mortem testatoris, ut non videat, non
sentiatur, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infam-
iam legavit) lætari possint eo facto, quod inimi-
cum uli sint ac læserint malo voto, neque si ille pro-
pterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Hæc
simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur δὴλ. &c.
sunt in malam partem? Neque hinc abire libet,
quin alium locum per eandem hanc jactationem am-
biguum tangam, qui est in Timone §. 2. qui sic
ad Iovem. ἔτι δὴλοῦν τὴν ἐκκατάστασιν δοκῶν αὐτοῦ, ὡς
πρὶν μὴ ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν μὴ διδόναι, μόνον ὃ τὸ τοιοῦτον
δὴλ. &c. τὴν τράυμα, ὅτι ἀκαταστάσιν) ἢ ἀσέβειαν
ubi Erasmus, verum hoc solum vulneris inferri posse ju-
dicent, ut fulgine compleantur. Tan. Faber, hocque
unum ex vulnere malum sibi accidere existimans, quod
fulgine operiantur atque inquinentur. Quam interpre-
tationem est alius, qui præter duas postremas voces
repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τράυμα
hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, un-
de etiam statim se legere ait καύμα, fulmenque &
fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si
vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere
adsequatur. Cur enim & ille & priores δὴλ. &c.
accipiunt in malum, & ad homines fulminatos appli-
cant, non in propriam notionem voluptariamque, ut
passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc
Timone, ubi pari modo καὶ δὴλ. &c. & αὐτοῦ, at-
que ipsi Iovi attribuant, ut prorsus debebant? sic e-
nim elegantissima ironia accipiendum; hætenus autem
(vel in hoc solo, ad hoc solum) existimans te frui vulne-
re (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolidè

putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) ut
operiantur fulgine, videas modo eos nigredine obdu-
ci, quam tu male interpretaris vulnus, quum sit sim-
plex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones &
fumum resoluta, quum ad homines deveniat. Qui
perfectissimus sensus.

ἢ μὴ . . .] Locus difficilis, sed minime corruptus.
De testamentis sermo est, deque codicillorum Romæ
licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem sup-
pressis, integra semper mansit. Cujus rei apud Tacitum
aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum
asserre sufficiat, Fulcinii Trionis (Ann. VI. 38.) qui
accusatus, & mori jam certus, supremis tabulis mul-
ta & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Ca-
saris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem,
& continuo abscessu velut exsiliū obiectando. Quæ
ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patien-
tiam libertatis aliena ostentans, & contemptor suæ infam-
iæ; &c. Nigrini ergo jam facile mentem perspi-
cis, omnia Roma præter testamenta, adulatione aut
metu falsa. Sueton. etiam in Aug. LVI. Et tamen de
inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam
constitueret intercessit. Vide etiam apud Valerium Max.
quomodo illuserint ea ætate hominibus Romani, hæ-
redes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos
aut præterierant, aut probris, ut ex Tacito abundo
constat, laceffebant VII. extremo. Conf. Gush. de
jure manium III. 27. De δὴλ. &c. vide H. A. X. XXI.
& Tim. I. &c.

ἢ μὴ δὴλ. &c.] In his verbis eorumque
sensu difficultas hæret præcipua. Sed operæ
pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit confidat-
us, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Briffonius
de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam
fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam,
testamenta specula esse morum cujusque, testamenta deni-
que ex Quintilianii Declam. 332. esse, quibus omnem
affectum fatemur, hæc subiungit: Quod & sensu
videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait: Ὅτι πῶς
φ. &c. Quibus verbis, quorum sensum interpres adse-
cutus non est, hoc significabas, Romanos veras demum
voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque
eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt,
sua ipsos veritate uti frui, sed ad alios ejus fructum per-
venire. Aliam omnino viam est ingressus Jac. Gush-
vins de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & Luciani
verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum
pergit: Non prætermittam, quod hic dicitur, liberos a
parentibus petere, μὴ ἀσ. ἢ φ. &c. ne veritatis suæ
detrimentum patiantur. Nam δὴλ. &c. in malum
quoque partem asserpari Grammatici docent. Perit Is-
torpes Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem
auctoris sensum non affectum Briffonius Praefes asserit.
Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum
voces &c. Quæ mihi a Luciani mente longe remotiora
videntur, quam quæ reddidis Interpres. Ego qui-
dem veritatis suæ damnum capere, idem puto, ac boni
avi-

amentis scribuntur; (quia verentur dum in vivis sunt) ne sibi veritas noceat.

autem iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat aliter, pro duabus, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdus, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, legendus, nihil est causae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *If. Casanbonus*; ad *Suetonii Aug.* notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibusvisque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigritius apud Lucianum: Μῆν φ. &c.* ex quibus Virum Magnum illud ἀπαλύνει non aliter ac *Brodacum* accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obfcurè colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdeletius*, qui nescio quam observationem ex *lecto Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflat, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quam simulate egerint, veram nam vocem edant in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neque possint eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem laetari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti *Godd.* tuentur, recepta lectio, οὐκ ἀμφὶ τῷ πατρὶ τῇ καὶ τὰς ἀφ' αὐτῶν καλῶνδρῶν captatores intelligo tam graviter a Luciano praefectum exagitatos, quorum fane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto infidiatorum genere quum ageret Nigritius, hoc quin adderet insuper? praeterire non potuit, unam *Romanos* tota vita veram vocem emitte, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignat: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi causa dissimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetæ non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se judicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestis: erat igitur causa satis iusta, quare patefactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosus, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso καλῶνδρῳ, cujus usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Bergio* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπαλύνει τὸ σφετέρως ἀληθὲς in deteriorē partē sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pene, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mu-

tatione scripturae vulgatae subveniendum putem: ὅσα μὴ ἀπαλύνει τὸ σφετέρως ἀληθὲς, ubi, id est, quibus in testamentis tabulis nullam capiant veritatis fructum: quinam? αἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τῷ νεκρῷ τὸ καλῶνδρῳ καλῶνδρῶν, quos tum interpretor *Romanos*, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de *Cyxo Xenophon* scripsit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλυπτο τὸ ἐν τῷ πατρὶ αὐτῶν βέλτεροι παῖδες. *Isocrat.* περὶ τῷ *Antid.* p. 316. B. τὸ περὶ τὰ δικαστήρια καλῶνδρῶν. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψυχὰς & τὸ δικαίωμα τὰς καμνίαις καλῶνδρῶν. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προέσθαι ita fere, quomodo fecit *Brissotius*, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cuiusque ad severum examen adductis profiteri: cum *Lucretio* dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58. Nam veras voces (φωναὶ ἀληθεῖς) sum demum rectore ab imo *Elicianus*, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res. Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Brissotius* quoque advocare non praetermisit, de *Benef.* IV. c. 11. Quid cum ipso vitae in fine consistimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus (hoc est illud καλῶνδρῳ, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac verus, ac inorissimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quicquam cura sanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνήν) contempnimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigritius, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. ὅσα μὴ ἀπαλύνει vero pro ὅσα αἱ οὐκ ἀπαλύνει non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamentis reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse conjecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina fine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios *Lipsius* egit ad *Tacit.* Ann. VI, 38. *XII*, 50. *Micyllus* vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, ὅσα μὴ ἀπαλύνει τὸ σφετέρως ἀληθὲς.

ἀ δὲ καὶ μέλας λέγοντες αὐτὴν γελᾶν
προήχθην, ὅτι καὶ συγκαλοῦνται ἑαυτοῖς
ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγ-
γραφον ὁμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐάσαντες ἑαυτοῖς
καλεῖσθαι συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τὸ πρὸς τὸ βίον τιμίαν· οἱ δὲ καὶ ὡρα-
μένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἐνίοι δὲ
καὶ σφῆναι τὰς σήλας ἀνθεσιν, εὐθεὶς ἔτι καὶ
ὡρα τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔτι ἤξει, τί πῶτε πρὸς τὸν βίον
ὡρα τὸ βίον, εἰ τοιαῦτα πρὸς τὸ μὲν τὸ βίον
ὁπποκλήθησι. τῆς γὰρ εἶναι τὸς τὸ πολυτε-
λὲς ὅσον ἀνυμνέμεν, καὶ τὸ οἶνον ἐν τοῖς συμ- 10

Quæ vero dum ab eo dicebantur; risum te-
nere non potui, (haec nimirum sunt) quod
& secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
ajebat, & stultitiam suam aperte scripto et-
iam testari, dum hæc vestes, alii aliud quid
eorum, quæ per vitam fuerant carissima,
comburare eodem rogo secum mandant: alii
& servos certos ad sepulchra adstare: alii et-
iam cippos fertis coronari præcipiunt, sto-
lidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat,
quid in vita ab illis actum sit, quando talia
de iis, quæ post mortem secutura sint, tes-
tamentis mandant. Hos enim illos esse,
qui cara obsonia emunt, vinumque in con-
viviiis

a. Ἡξίου] Edd. priores ἡξίου.

1. Ἐδάηται ἱαντοῖς] Cætera hujus paginæ copiose
exequitur μελέτη de Lucio: & dixere nuper viri do-
ctissimi. J.B.

2. Συγκαταφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis
& earum irritatione plura reperies in de Lucio & in Cha-
ronte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus,
nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeli-
retur, (nam aliæ nationes, si quid fuisset vivo charis-
simum, id mortuo addebant in sepulchrum, damno-
sa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sen-
tiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleæ foliis ex
aquo positos omnes sepeliri iussit. G.C.

Ibid. Οἱ δ' ἄλλοι τι] Hæc verba, quæ in reliquis de-
cant ex Ed. J. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam
Briffon. de form. VII. teste Vorstio. M. du S.

6. Πέρα τινος τελευτῆς] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi
perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus
apud Athen. IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac
non plane abjiciendum: at longe prætulero πέρα τῇ
τελευτῇ, ultra mortem, quod si subjeceris, conven-
ient utique multo magis ἔτι καὶ & ἀγνώστους & mox
μὲν τὸ βίον. Pers. VI. 41. Hæc cinere ulterior motuasti
ibi vide Is. Casaubonum. Hæc duo vocabula hæpe
confusa: pro πρὸς τῇ μετρίῳ apud Sozomen. VI. c. 1.
in Cod. Fuketiano H. Valerius invenit πέρα τῇ με-
τρίῳ, quod solum sine controversia verum est: Strab.
XIV. p. 942. B. παρρησιασάμενος πέρα τῇ μετρίῳ,
vel πέρα, quod ἀπικατέρον in Mss. extat. Prave legi-
tur in Hefsch. Βῆς ἐπὶ γλώσση, τὰς ὡρὰς τῇ δυνάτει παρ-
ρησιασάμενος: restituendum ex Zenobio πέρα. T.H.

7. Ἡξίου] Vorst. ἡξίου. Ego vero ἡξίου a Luciano
(scriptum fuisse existimem. M. du S.

Ἡξίου] Verissime Vorstius ἡξίου quod reponere non
dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27.

Ibid. Τὶ πῶτε. τούτοις] Qui vana hæc & ridicula esse
omnia nunquam didicerunt. J.Br.

10. Καὶ τὸ οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὲν πρότερον τι ἐκ ἀρω-
μάτων ἐκχέοντες] Sic Dialogo Panopes & Galenes, *
μὲν πρῶτον, ἵνα ἡ προσηύται. Th. M.

Τοῖς οἶνοι ἐν τοῖς συμποσίοις μὲν πρότερον τι καὶ ἀρωμάτων
ἐκχέοντες] Hæc male convenire videntur. Quid enim
commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non
dubito debere legi μὲν πρότερον vel πρότερον καὶ ἀρωμάτων
ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino.

Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mix-
tionem testis est Plinius lib. 21. cap. 6. ubi de croco
loquitur: *Ufus ejus in coronis nusquam, herba enim
est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino
miscere congruit, præcipue dulci trisum &c.* Hæc Plinii
verba omnino firmant nostram conjecturam. J.P.

21. Μετὰ πρότερον] Sic legit interpretes, quod ex fide
Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus.
Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margi-
ne docti cujusdam manu scriptum πρότερον: quod etiam
reperi in amicissimi mei viri clarissimi Petri Golmanni
Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdi-
galensis Godofredi Malwyni Præstii calculus: sed quo-
niam hoc ipsum sæpe Lucianus repetit, non ausus sum
tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et,
ut libere fatear, raro Græci plurative πρότερον effecerunt.
Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap.
25. 101. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Mar-
tialis Amphitheat. J.B.

Μετὰ πρότερον] P. etiam. Vide Plutarch. συμμ. Probl.
III. 1. Ed. St. 1150. 1. quo loco croci vires in vino
sumpti narrat. Adi etiam eundem VI. 7. 1253. 2.
quibus confirmantur quæ de hoc more Palmerius ha-
bet. A. Gell. X. 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25.
Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀρωμασμένων. prave. Ita-
li etiamnum adhibent, præsertim Romæ. M. du S.

Μετὰ πρότερον] Nihil erat, cur Bourdelotius πρότερον re-
scribere vereretur: audi Cresollium Th. Rhet. III. c.
20. §. 9. De conviviiis (ibi plausus dari consuevisse)
probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum
luxum & divitum profusiones describit. Hos, inquit,
illos

viviis cum croco & odoribus effundunt : qui media etiam hyeme rosis opplentur, quas, dum raræ sunt & intempestivæ, amant : tempestivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt : & , quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, ir-

ποσίοις μὲν ὁ κρόκον τε καὶ τὰ ἀρωμάτων ἐκ-
χέουσας, τὴν μέσῃ χειμῶν ἐμπιπλάμε-
νης ῥόδον, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῆς καὶ τὸ ὠδύ-
καιον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ
ἡ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανῆντας τή-
της εἶναι τὴν καὶ τὰ μύρα πίνουσας ὅ καὶ μά-
λιστα δέσσειν αὐτῆς, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι
ταῖς ὀπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὠδυ-
νομήσιν, καὶ τὴν ὄρεν συγχέουσι, πάντοθεν τῇ
σοτροφῇ ὠδύνοῦσιν αὐτῆς ψυχὰς παλεῖν,
καὶ τὸτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδαῖς τε καὶ κω-
μῶδαῖς λεγόμενον, ἤδη καὶ τῷ Δύραν εἰσ-
γα-

ὁ Κρόκον] κρίκον A. P. Edd. priores κρίκον. c' Ἀρωμάτων] ἀρωμάτων L. d' τὸ ἐν καιρῷ] τὸ ἐν π. . . .
ὡς εὐτελὲς ὑπερφανῆντας f.

illos esse, qui pretiosa, ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸ αἶμα οὗ τ. σ. μ. κρίκον τε καὶ α. α. α. vertunt, vinumque in conviviis cum plausu & odoribus effundunt. Mibi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μὲν κρίκον intelligis enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis : κρίκον παρὰ τῶν Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2. VII. qui Lucianum maxime illuminare potest : sic enim ille, τὸ αἶμα οὗ μὲν αἰσῶναι χροτίζοντες, καὶ καταμύμους ἐ κρίκους ὑπερφανῆς, vinum alio aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. Sed hoc abiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendavimus. Viden ut Plutarchus κρίκους extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus : Liban. Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis : λαμπρῶν δὲ τῶν, ὠδύνομεν, αἶμα πολλὰ, μύρα, κρίκον. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρίκον suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀρωμάτων est enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam scripti lectio : inepte vero : explicare perquam erit difficile, quid sit αἶμα ἐκ κρίκων μὲν ἀρωμάτων. Potes autem vel sejun- gere αἶμα, κρίκον & ἀρωματα, vel αἶμα μὲν κρίκον τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque : familiæ Medicis non solum αἶμα αἶμα, sed & μὲν ῥόδον pro ῥόδον. T. H.

12. Μίσου χειμῶν] Mamertin. Grat. Act. c. 11. Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimæ dapes non gustæ, sed difficilissimæ aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivæ nives, hibernæ rosæ. Ibi f. Livinejus ista Luciani non praetermisit ab aliis etiam eandem in rem

Tom. I.

saepè producta. Confimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I. Od. 38. v. 3. sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Def. Herald. ad Martial. V. Ep. 66. T. H.

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύ-
σιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανῆντας, qui communia naturæ munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες ὠδύνομεν. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Juvenal. Sat. II.

Magis illa juvant qua pluris emuntur.

Sic apud Petron.

Quidquid quaritur, opsimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extas bonorum.

J. B.

Ibid. Παράκαινον] Capitolinus in Vero 5. Alieni temporis floribus corona intertextæ. quo forsitan Lucianus respexit : nam nobile hoc fuit convivium. Menander γῆμα. p. 161. Ed. Hemst. ea voce utitur. ἡ γὰρ ὠδύ-
καιος καὶ τὸ τοῦ βλάδιου. M. du S.

16. Τὰ μύρα π.] Vinum unguento perfusum. f. Br. Τὰ μύρα π.] Οἶον μύρα. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31. & Comm. T. H.

22. Παρὰ Δύραν] Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu porrumpunt. Cum enim licet vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit ? Erasmus in Prov. Ita fugias, ne praeter casam, hoc aliter explicuit. f. Br.

Παρὰ Δύραν] Lucianus Erasmo repressisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione : Ita fugias, ne praeter casam : quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur.

K

Παρὰ

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν θὲν ἐκάλει τὸ ταῦτο
τὸ ἡδονῶν.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, 25
ἀτεχνῶς ὁ Μώμος τὸ λόγοι μιμησάμενος
ὡς γὰρ ἐκεῖν ἔμεμφετο τὸ ταῦρος τὸν δημιουργὸν
θεόν, ὃς προθέτα τὸ ὀφθαλμοῦ τὰ κέρατα,
ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡττάτο τῷ στεφανυμένῳ,
ὅτι μὴ ἴσασι τὸ στεφάνου τὸ τόπον. εἰ γάρ 30
τοὶ, ἔφη, τῇ πονῶν τῷ ἴσιν τε καὶ ῥόδων χαίρου-
σιν, ὑπὸ τῇ ρίνι μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στεφί-
ναι.

α Τὸ στεφάνου] εἰφ. τῆς. Margo A: W.

Περὶ δὲ τούτου] Quid de hoc adagio sentiat Erasmus
jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem
περὶ δούρου, ut similitudo ducta sit ab his, qui in ali-
quem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ip-
so limine ita seipso premunt, ut sibi ipsis sint impe-
dimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5.
lib. 2.

Est ardellionum quadam Roma natio
Irepe de concursans, occupata in otio,
Gratis ambulans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta, & aliis odio sissima.

J. B.

Περὶ δούρου] Lucian. II. (p. 44. B.)

— Non tam portas intrare patientes
Quam fragisse iuvat.

V. Plutarch. συνημ. πρὸς. II, 2. 1096, 1. μὲν δὲ αὐτῶν
τῇ αἰσίᾳ τὸν τοῦτον ἀνακρίωντες εὐδύνειν τῇ παραθύρῳ. Ex
quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ
παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras,
quinquam proba est, & positum notat. M. du S.

Περὶ δούρου] Erasmus vertens, jam & praeter casam
incitati, Terentianum illud adagium, Ita fugias, ne
praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur,
minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui
tot alia, J. Fr. Gronovio Obf. III. c. 9. nihil ergo in-
ter istud proverbium & Luciani verba est commune.
Quamobrem recte quidem H. Stephanus animadvertit:
verecor, ut nimis violenta sit (Erasmi) interpretatio, &
hic Luciani locus oborto, quod ajunt, collo ad Latini
proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, quum haud
scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe le-
gitur apud historicos, qui describentes magnam homi-
num turbam certatim properantium irrumpere in ali-
quem locum, dicunt eos ἀδύσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς
πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor
quidem non περὶ θύρας hic legi, sed ὡς: verum nisi
errorem librarii hic esse suspicabimur, περὶ θύρας hic
ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem ὡς

ruentes. Solœcismum igitur vocabat tale
voluptatum genus.

32. Ceterum & hoc ex eadem sententia
dicebat, prorsus Momi dictum imitatus.
Ut enim ille reprehendebat tauri artifi-
cem deum, quod cornua ante oculos
non posuisset: ita & ipse incitiae argue-
bat eos, qui corollas in capite gesta-
bant. Nam si odore, inquebat, vio-
larum, rosarumque delectantur, sub
naribus potissimum eas collocari oportet-
bat,

τὸν αὐτοῦ προ κινῶ, nequaquam respondet ad illam,
quanta erat in H. Stephano, literarum Graecarum co-
gnitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum. Ve-
rissime Brodaeus explicuit, nec quicquam omnino est
mutandum. De Plutarchi τῇ τῷ θύρῳ Terentianum vi-
de ad Horat. I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco a-
lias pluribus agemus.

T. H.

23. Σολοικισμὸν] Solœcismus per translationem late
accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec or-
dine peragitur, dicatur solœcismus. De hoc assatim
ad Lucian. de Saltat. scripsimus.

G. C.

Σολοικισμὸν] Solœcismus non solum in verbis, sed
etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristoteli. unde
miror Gellium c. 20. lib. 5. scribere se apud Græ-
cos hanc vocem non legisse.

J. B.

Σολοικισμὸν] Sic Plutarch. II. p. 520. B. σολοικισ-
μὸν βίου dixit.

L. K.

Σολοικισμὸν] Vide etiam Orph. c. 80. & quæ ibi a
me notata sunt.

M. du S.

26. Τὸ Μώμου] Aristot. de Part. Anim. III. c. 2.
meminit Momi, qui naturam incusavit, quod bobus
cornua in capite, ac non in armis potius addiderit;
videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod
allusisse videtur idem Lucianus, quum in II. Ver. Narr.
libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cor-
nua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis,
sed sub oculis, idque ita visum esse Momo.

G. C.

Τὸ Μώμου] Hanc Momi accusationem sæpe repetit.
In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legi-
tur hic Jambus:

Μίμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεόν.

J. B.

27. Τὸ τ. τ. δ. 9.] Neptunum.

J. Br.

Τὸ τ. τ. δ. 9.] Neptunum. Fabula notissima est ex
ejusdem Luciani Hermot. quam compendio recenset:
is enim Momi dentes in tauro effigando non vitavit.

G. C.

30. Στεφάνου τὸν τῶν] Utebantur quidem veteres cor-
onis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evin-
cunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non

118

hæc, juxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque iridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

ἔσαι, παρ' αὐτὴν ὥς οἶόν τε ἡ ἀναπνοή, ὡς ὡς πλείστον ἀνέσπων ἡ ἡδονή.

Καὶ μὴν κα' αὐτοὺς διεγέλα, τὴν θαυμάσιον τινα ἡ σπουδὴν περὶ τὰ διήματα ποιημένης, χυμῶν τε ποικιλίας ἡ περιμέτρων περιεργίας. ἡ γὰρ αὐτὴ ἡ τέχνη ἔφασκεν ὀλιγοχρονίᾳ τε ἡ βραχείᾳ ἡδονῇ ἔρασθαι, πολλὰς ἡ πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέβαινε γὰρ τριτάτην δακτύλων αὐτοῦ ἐνέ-

ἡ Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀρεσίας C. ἡ Ὑπέρβου] ἀπέρβου Macro A i W.

30. Τὴν ἡδονήν] Περὶ ἡδονῆς, ἡ ἡδονὴν τὴν ἡδονὴν ταύτης παρὸν δραπετὶς, ἡ ὅτι μέχρι τῆ φέρου] ἡ τούτου

ἡ Ἐκτεταμένη] Ἐκτεταμένη scriptum fuit, sed legendum Ἐκτεταμένη. Confudit librarius hic sonum τῶ I & EL J. C.

illis solis. Nam & caput coronare Græcis etiam usitatum. Ne longius abeam *Anacreon* ipse, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsam *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. Tan. *Fabri*, morem hunc Græcum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνδρῶν κεφαλῇ
Στεφάνους δ' αἰὶς (Cassaub. in suo Cod. legit
ἄπας) πικρὰ
Τὰ μάλιστα μου πικρὰ.

Sic apud *Lucianum* ipsum *Luc.* c. 16. *Polémon* describitur τῶ κεφαλῇ τῶν στεφάνων περιεργῶν. Vide *Præfati* ad *M. Aurelium* apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam; *florus de CAPIT.* collo, & *sinu militis exornatio*. ubi hi ipsi milites *Græciani* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal. de Coronis*. Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem assignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluisse caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi ceperint; quæ omnia tandem floribus mutata sunt, odore, præter usum primarium, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat *Nigrinus* cum *Diogene*, qui non carpebat augmento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minusii Felicis* & *Sextimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridendum.

32. Ὑπὸ τῇ ῥοί] *Octavius* apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius.

ἡ τ. ῥ.] Ex *Apophthegmate Diogenis*. *Th. Id.* Ὑπὸ τῇ ῥοί μάλιστα ἔχρη αὐτὸς σφιδάξ] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue *Æoles* & *Iones* coronas circa collum in

pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* *Sympos.* 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδες vel ὑποθυμιάδες, ut melius censere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμίδες ἡ ὑποθυμιάδες ἐφάσκει παρ' Αἰολίων ἡ Ἰωνῶν, ὡς παρ' τῶν τραχίλων ἐφετνίδες, ὡς σαφὲς ἐστὶ μαθῆναι καὶ Ἀλκαίου ἡ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymides* & *hypothymiadæ* corona sunt apud *Æoles* & *Ionas*, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex *Alcæi* & *Anacreontis* versibus. Scilicet *hypothymiadæ* dicebantur διὰ τὴν ὑποθυμιάξιν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positæ cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco.

ἡ τ. ῥ.] *Menagii* locus est ad *Diogen.* L. VI. 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc.* Fel. p. 43. Ὑποθυμιάδες Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ὑποθυμίδες propius repones Ὑποθυμιάς, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμιάς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* *Symp.* II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictæ fuerint, exponit.

34. Ὑπὸ ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀπὸ τῆ ἀνέσπων, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in *Isa.* qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsciscitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest.

41. Τριτὴ δακτύλ] Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines.

Τριτὰρ δακτύλ] Sermo est de voluptate gula, ἡ ἡδονὴν τὴν ἡδονὴν παρὸν δραπετὶς ἡ ὅτι μέχρι τῆ φέρου] ἡ τούτου μὴδ' ἐπὶ δ' δακτύλῳ μὴδ' ἔκτεταμένη. Breve iter hujus voluptatis tangit sæpe alibi, ut *Suæt.* *Athen.* alii.

ἔνεκα πάντα ποικίλ' ἢ πόνον, ἐφ' ὅσους
ὁ μικρὸς ἀνθρώπου λαμὸς ἔστιν. ἔτε γ',
πρὶν ἐμφαγεῖν, σπλαυεῖν τι τ' ἐωνημένον,
ἔτε βρωθέντων, ἡδία γενέσθαι ἢ σπὸ τῆς
πολυελεστέρας πλεονομίας· λοιπὸν ἐν εἰ-
ραι ἢ ἐν τῇ παρόδῳ γυγνομένην ἡδονὴν το-
σούτων ἀνείσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πά-
σχειν ἔλεγεν αὐτὴς, ὑπ' ἀπαιδυσίας τὰς
ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοῦντας, ὧν ἀπασάντων
φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
ρημένοις.

Περὶ δὲ τ' ὅτι τοῖς βαλατείοις δραμδύων
πολλὰ μὲ διεξήκει, τὸ πλεονέκτην τ' ἐπομέ-
νων, τὰς ὑβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰ-
κέταις, καὶ μικρὸν δὲν ἐκφερομένους. ἐν δὲ
τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἔφακε, πολὺ δ' ὅτι
τῇ πόλει τῆτο καὶ τοῖς βαλατείοις ἐπιχω-
ρίαν. προϋόντας γὰρ τινὰς τ' οἰκετῆρας
δὲ βοᾶν, καὶ ὡς ἀγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖς
παδοῖν, ἢ ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν
ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκουσιν αὐτὰς, τὸ
καινότατον, ὅτι βαδίζουσιν. διὸν ἐν ἐποικί-
στο, εἰ τὸματ' ἢ ἀλλοτρίως δειπνῶντες μὴ
δέοντι, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τ' ὥτασι ἀκρόν-
τες, ὀφθαλμοῖς δὲ ὑγιαίνουσιν ἀλλοτρίων
δέοντι προοφομένων, καὶ ἀνέχοντι φωνὰς ἀ-
κρότες δυστυχέσι ἀνθρώποις περιπέσας, καὶ

caussa totum hunc suscipere laborem solere,
quorum mensuram vix longissimum hominis
guttur æquet: neque enim antequam edant,
ullam ex emptis tanto pretio cibis volupta-
tem eos capere: nec devoratis, suaviorem,
quam quæ ex ceteris vilioribus sit, repletio-
nem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ
velut in transcurso percipitur, voluptatem,
tam grandi pecunia mercantur. In hæc au-
tem absurda delabi eos minime mirum, ut-
pote qui imperiti veriorumque voluptatum
ignari, quas omnes Philosophia iis suppedi-
tat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur,
multa commemorabat: multitudinem pro-
sequentium, contumelias, eos qui servis im-
positi gestantur, ac quasi efferuntur. U-
num autem maxime ac præter cetera odisse
visus est, quod in urbe frequens, & in
balneis valde familiare. Præeuntes enim
quosdam ex servis clamare oportet & ad-
monere, ut ante pedes prospiciant, si quid
extantius paulo, aut cavum prætergre-
diendum sit, atque commonefacere eos,
(id quod absurdissimum est) quo scilicet
fese incedere meminerint. Indignabatur i-
taque, si, cum ederent, alieno ore non in-
digerent, aut manibus: neque cum audi-
rent, aliorum auribus uterentur: oculis au-
tem aliorum, valentes ac sani, ad prospi-
ciendum opus haberent, ac sustinerent vo-
ces audire, quæ miseris hominibus &

excæ-

42. Ποικίλ' ἢ πόνον] Ut sequentibus dialogis μᾶ-
λλον μαμῶσθαι, πομπῇ πῶμπῃ, & similia quibus et-
iam Latini gaudent.

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] Chrysost. H. XXXIX. in I. ad
Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τ' τρυφῆς λόγους, μέχρι
τ' φάρυγγος ὑψηλὸν μόνον ὁμῶς τῶν γλώττιαι παρῆλθε
καὶ ἀπὸ τῆς &c. Plura, quæ ab eodem Patre multis-
que aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacerva-
re non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari
voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis pro-
duceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro τῇ
φαινε praestat ἀπὸ φαινε, ut §. 14. 16. Hæc sapenu-
mero confusa.

T. H.

47. Ἐν τῇ πικρῇ] In stomachum ingressa.

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν πολλὰς, ne mini-
mum quidem verarum voluptatum percipere possunt.

J. B.

53. Ἐν τοῖς βαλατείοις] Novam ingreditur narratio-

nem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad
Senecam, Athen. Apul.

55. Τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mor-
tuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτταρσι ἐπικει-
μένους. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμῶντες ὁμοίως
καὶ βαδίζουσι, μᾶλλον ἢ βαδίζουσιν σὺν ἡλίετι, φέρεται ἢ ὡς
πρὸς τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. J. B.

56. Μικρὸν ἐκφερομένους] Locus ex ambiguo, qualis
ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. Faciam ego hodie te superbum, nunc hinc abis.

So. quomodo modo?

Merc. Auferere, non abibis, si ego sustinem sustinero.

Voluit Plautinus Mercurius efferere: quam vocem,
quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: at-
que ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum
lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excecatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri amplissimi) quibus demandata est urbium cura.

35. Hac atque hujusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metuens ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constitui; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, & lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, sed altius, & lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum trajecit. Quod si jam decet nonnihil & me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bono indole præditi, admodum similis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium inten-

ωπερημένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάραυτον ὄσον τὰς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτέτραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸ λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουν αὐτῷ τεθηπῶς, μὴ σιωπῆσιν ωπερομένη. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ τῷ Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολλὸν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κέκληνται. εἰτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατεληγμένοι, τῆτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέοντες, τῆτο δὲ φθέγγασθαι βυλόμενοι ἐξέπικτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμενοι καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττις διημάριε καὶ τέλει, ἐδάκρυον ἀπορέοντες. ἐγὼ δὲ ἐξεπικολῆς, ἐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεῖα δὲ καὶ ἄκριτος ἡ πλὴν ἐγένετο καὶ μάλα εὐτόχως ἐτεχθεὶς ὁ λόγος αὐτῇ, εἰ οἶόν τε εἶπεν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ μὲν ἤδη φιλοσοφῶν προσηλασθαι λόγον, ὅδε οὐδὲ τῶν ὑπέλειφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυὲς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ προσοικεῖναι. τοξόῳ δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸ βίον, καὶ μετὰ τὰς φαρέτρας ποικίλῳ τε καὶ πανόδακτῳ λόγον, ἐμὴν πάντες εὐτοχὰ τοξάουσιν ἄλλοι μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νηρὰς ἐπιτεί-
ναι.

humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim effertur mortuorum, ut apud Atticos ἐκφίσεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest.

Ibid. [Εὐφυρομένης] Ab elatis ad gestatos & servis innoxos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illustrat *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 15. p. 334. *Polidanus* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de *Ptolemaeo* Euergete: ἐν πολλῇ ὁ γραφὴ (ἐν) παταῖς αἰὲς τε ἦν, εἰ μὴ δυνὸν ἐπακτινιδόμους ἐκφύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur.

T. H. 59. Πρίστους γὰρ τινὰς] Hunc locum interpretatur *Clariss. Casaub.* ad lib. 3. *Suet.*

Πρίστους] Utitur hoc loco *Cassiodorus*. ad *Sueton.* *Tiber.* c. 60. Adde *Clem. Paed.* III. p. 253. A. *Laren-* sis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixisset multos Romanorum decem, imo viginti mille servos & ultra possidere, subjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπαρίσταται ἔχουσι τοὺς πλείους. *Ann. Marcellin.* XLV.

c. 6. p. 29. & *H. Vales.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνον: parum absuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π.

60. Ἡ ὠδὴ [ἐκφύετο] Castiga ὠδὴ γυγίμειν. T. H.

69. Πεπρημένοις] *Excecatis.* J. Br.

75. Τὸ τῷ Φαιάκων] *Homer. Odys.* A. v. 332.

Ὡς ἴφαι. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκτὴν ἐγνώστον σιωπῇ

Κληθμῶ δ' ἔχοντο — J. Br.

Τὰ τῷ Φαιάκων πάθος] Tangit hos versus *Homeri Odys.* A.

Ὡς ἴφαι. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκτὴν ἐγνώστον σιωπῇ.

Κληθμῶ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρον σκίοντα. J. B.

84. Βαθεῖα] De qua pagin. sequent. & de *Merc.* cond. sic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. J. B.

ναίεις, εὐτονώτερον ἢ θεοῖσι. ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἄπτον) μὲν ἔστι τοῖς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν ἢ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῷ σφοδρότητι διελθόντα καὶ παροδύσαντα κεχρηναῖον μόνον τὰ τραύματα τῇ ψυχῇ ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τῆς ἀπει-
ραντίας ὑπὸ τῷ ἀοιδείας τε καὶ ἀτονίας ὡς ἀφικνῶνται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι τοῦ σκοπῷ. ἀλλ' ἐκλυθὲν καὶ ἀπ' αὐτοῦ πολλάκις ἐκ μέσης τῇ ὁδοῦ ἢ δὲ πάλιν καὶ ἀφικνῶνται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδω ἀπ' αὐτοῦ, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεσθαι πλὴν ἢ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστειλλο.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τὸ

to, vehementiori quam par est impetu telum emittunt: & hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittæ autem ipsorum non manent, sed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, sæpenumero in medio cursu deficient. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leviter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt; neque enim valido impulsu emissæ fuerunt.

37. At qui bonus jaculator est, atque huic

a. [ἐπ' ἰσχυρᾶς] ἰσ' ἰχ. P. L. Margo A. 1. W.

γ. [ἐπιλίγδω] ἄχρι τῇ ἐπιλίγδω μόνον. F.

97. Τῆς αὐτῆς Sic omnes. Sed mendium latere suspicor, excidisseque τῇ σκοπῷ. M. du S.

Τῆς αὐτῆς Imo τῷ σκοπῷ, ut ex sequ. patet: ἢ μόνον ἐν τῷ σκοπῷ. Quia recte dicatur ἢ αὐτοῖς, ἢ σκοπῷ τῷ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Aspersio Ap. Phil. ap. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔχον τῷ σκοπῷ τῷ αὐτοῦ πολεμικῶς ἐκτελεῖται & p. 124. v. 27. αὐτῶν τῷ σκοπῷ οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοπῷ. neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῇ ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit hæc lectio. T. H.

2. [ἀπειραντίας] Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ἀπειραντίας. M. du S.

γ. [ἐπιλίγδω] Ex Homer. Il. P. v. 599.

ἄκρον ἐπιλίγδω γράψεν ἢ οἱ ὅτιος ἄκρον. J. Br.

[ἐπιλίγδω] Οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὡς ἐπιψύχουσι τρά-
σαις ἢ ἐπιπαλῶς τὴν ἐπιψύχουσαν ἐκ τῷ λείψαν. quale vul-
nus Menelai lib. 4. Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδω postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πλὴν. J. B.

9. [ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἐπ' ἰσχυρᾶς ἰμῷ. hoc malo, quam quod aliis placuit ἰσ' ἰχ. Tum ὁφείλει τῷ σκοπῷ pro ὁφείλει εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφοδρῶς μάλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinej. ad Nazar. c. 36. T. H.

15. [ἰσ'] Veneno, laxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.
Οὐτὶς ἰσ', καὶ αὐτὸς τὰς Σκυθῶν, ὅτι ἰσ', καὶ αὐτὸς τὰς Κουρήτων] Mirum est Lucianum tribuere hoc loco Cu-
retibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquo-
rum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam scutum & hastas tri-
buerunt, & ἰσχυρᾶς ἐκτελεῖται. Orpheus seu Onomacritus
Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit,
nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo con-

tra eos ἰσχυρῶς φύλακας vocat, & χαλκαυμένους ἀρμά-
τες τοῖς ἰσχυρῶς. Callimachus etiam Hymno in Jovem:

Οὐλὰ δὲ Κούρητις γὰρ περὶ πρῶτον ἀρχιστάτη
Τύχῃ πεπληγμένη.

Idem ait Apollodorus lib. 1. οἱ δὲ Κούρητις ἰσχυρᾶς ἐν τῷ
ἀντὶ τὸ βροχῶν φύλακας τοῖς δόμοις τὰς ἀσπίδας συν-
τηροῦν. Dionysius Halicarnass. lib. 7. ἐπὶ τῷ Διὶ τὴν πο-
λεμικὴν διδόντων ἰσχυρᾶς πᾶσι τοῖς ἰσχυρᾶς καὶ αὐτοῖς μόνον
id est, quando Iovem lætentem delectare volebant ar-
morum strepitu & membrorum moribus. Strabo lib. 10.
ubi de Creta: τοῖς αὐτοῖς Κούρητις ἰσχυρᾶς τοῖς
ἰσχυρᾶς καὶ αὐτοῖς ἰσχυρᾶς ἀρχιστάτης, προσέτι καὶ αὐτοῖς
μόνον τῷ περὶ τῷ Διὶ γινώσκον. Plinius lib. 7. cap.
56. saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen
Pyrrhus, utramque in Creta. Idem ait & Pindarus
Scholiastes ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector,
innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scri-
pserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum in-
fectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus
ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis
gloriabantur, & eorum dux Pyrachmes Degmenum
Elzum sagittarium funda prostravit. His ductus au-
thoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κούρητις le-
go Κρέτις minima mutatione. Nec mihi Diodori lo-
cus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus,
scrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter
plurimum rerum & artium inventionem, quam Cure-
tibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ τὰς κωνηγίας εἰς
ἐκτελεῖται. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas
contra omnium antiquorum turbam & consensum mi-
hi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, &
con-

nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde molli, num rursus nimis solidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perspecta habet, tum demum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum sagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sensim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum satis est impulsu, eoque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emitit, quod videlicet dispersum, totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῶ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκρῶς ὀφθαλμοῖς σκοπῶν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σφαιρότερος ἢ βέλους γίγνηται ὥς δὴ καὶ ἀτρώοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τῇ σφαιρῇ χρίσας τὸ βέλος ὅτε ἴω, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ὅτε ὁπῶ, καθάπερ τὰ Κυρήνων, ἀλλ' ἡρέμα δηλαδὴ τε καὶ γλυκὴ φαρμάκῳ τῷτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐδόξασε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα ἐτόξιος, καὶ ἀγκύβαν ἄχει ἢ διελθὲν, μένει τε, καὶ πολὺ ἢ φαρμάκῳ ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδναῖον ὄλεον ἐκ κύκλῳ ἢ ψυχῇ περιέρχεται. τῷτο τοι καὶ ἡδοῖσθαι καὶ δακρύουσι μέλας ἀκρόοις, ὅτε καὶ αὐτὸς ἐπαχύν, ἡσυχ.

contra seipsam pugnas, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, ἀρσεν τῷ τόξῳ γινώσκον δοῦναι τὴν ἰσχυρίαν τὴν περὶ τὴν τοξίαν. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendii, & Κρήτων censere debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, & si mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui ὁπῶ interpretatur resina, numquam enim legisse me memini resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὁπῶ dictam resinam κατ' ἐξῆς, cui nomen proprium est ῥεῖν, pro Silphio certe ob plantæ excellentiam sumitur ὁπῶ, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὁπῶ diminutive dicitur. Verte ergo herbarum succo: opponit enim ὁπῶ succum herbarum τῶ ἰψ' veneno, quod ex serpentibus ἰοβόλαις colligitur, quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. J. P.

15. . . Σκ.] Scytharum huic morem sepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romæ de eo non satis credi conqueritur. M. du S.

16. Ὅπῳ] Quodam silpium succo. J. Br. Ὅπῳ] Quo succo certo dicere non possum; neque unde hoc habeat mihi compertum est. Malo tamen Opium vertere, quam, ut ante me fiebat, resinam. M. du S.

17. Καρήτων] Mitto, quæ de Curetibus contra Diadumum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutus Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plaro de LL. I. p. 769. E. quem Julianus sequitur Or. VII.

p. 205. D. Vid. Sil. Ital. II, 96. alia dabit J. Meurs. in Cret. p. 178. Obstat tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit: Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγροῦ σφαιρῶν ὀλεθρίων plura Meursius in Cret. II. c. 8. ita sane veteres; nam quæ contra Brodæus adfert Misc. III. c. 11. nihil in hac quidem causâ moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in adnotatione extrema, quorum ferax est Creta & indiga Scythia regio frigida, si modo hæc vera sit Eruditissimi Viri manus. Attamen Virgilius, pene dixi solus, AEn. XII, 856.

Non secus ac nervo per nubem impulsæ sagittæ,
Armata sævi Parthus quam fello veneni,
Parthus, sive Cydon telum immedicabile torset

Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395. fide Praxagoræ Pharicum esse appellatum tradit Διὶ Φαρικῇ τοῦ Κρητὸς τῷ ἐξάρσενῳ αὐτῷ quod si exponamus, a Cretense quodam, qui ortus fueris oppido Pharis, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170. E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta paret, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus J. Gortæo ad Nicand. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythiis res nota — sinxere sagittas Errantes Scythiæ populi — Lucan. III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto sanguinis humani liquore sanlem viperinam præpararent, exponitur ab Aristot. περὶ Θ. Α. p. 118. Plin. H. N. XI, 53. & Aelian. de Anim. IX, 15. loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐκ Λιβυτικῆς γὰρ τοῦ αἵματος χρίουσι ῥίζα τῆς ἐκ θανάτῳ ὄντος ἐν τῇ Σκύθῃ αὐτῇ τε καὶ ἰτίρῃ πλίσκου, ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stapel. T. H.

ἡσυχῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῳ τὴν ψυχὴν περι-
 τρέφει. ἐπὶ δ' ἐν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
 ἐπὶ ἐκείνῳ λέγειν,

Βάλλ' ἔτως, αἴ κέντι Φῶς ἄνδρῳσι γένηται.

Ὅσῳ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίῳ αὐλῇ ἀκρόντες ἢ
 πάντες μαίνοινται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῷ τῇ
 ῥέᾳ λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος
 ὑπομιμήσκονται τῷ πάθῳ, ἔτω δὲ ἡ Φι-
 λосоφῶν ἀκρόντες, ἢ πάντες ἐνθεοὶ ἢ τραυ-
 ματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
 φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ
 θεῖά γε, ὦ ἐταῖρε, διελήλυθας ἐλελή-

sentim medicamento illo animum mihi per-
 vagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
 cum illud ipsi dicere:

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam
 audiunt, non omnes in furorem vertuntur,
 sed quotquot ipsorum a Rhea corripuntur;
 iique audito carmine, prioris affectus
 reminiscuntur: ita & qui philosophos au-
 diunt, non omnes a deo inspirati ac saucii
 abeunt: sed illi solum, quorum ingenio
 quiddam philosophiae cognatum subest.

38. A M. Quam gravia & admiratione
 digna, & divina, o amice, commemorasti!
 Quan-

28. Βάλλ' ἔτως] Homericum carmen II. Θ. v. 282.

F. Br.

Βάλλ' ἔτως] Ex II. 4.

F. B.

30. Τῇ ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes
 haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine sta-
 tim in furorem aguntur; id quod aliis itidem homini-
 bus usu non venit. Senec. Ep. 109. Quidam ad ma-
 gnificas voces excitantur; & transiunt in affectum di-
 centium, alacres vulsu & animo: nec aliter concitantur,
 quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex
 imperio furentes. Per semiviros Gallos, matris Deum
 sacerdotes intelligit. G. C.

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere ar-
 bitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621. & Ovid.
 in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero caeva tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, a Rhea corripuntur: eos
 secutus est G. Cuperus Obf. III. p. 308. addens, ele-
 ganter dicere veteres λαμβάνειν hoc vel illo Deo Dea-
 re: operae pretium fuerat pluribus exemplis illam e-
 legantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτῳ,
 θυμολήπτῳ usurpentur, ideo statim hac structura,
 λαμβάνονται τῷ θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si re-
 cte memini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris in-
 gruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνειν
 solent, sed τῷ πυρετῷ perinde τῷ θεῷ λαμβά-
 νονται, quemadmodum apud Joseph. A. J. VIII. c. 2.
 §. 5. τὸν τῷ θεῷ δαιμονίων λαμβανόμενους. Cautius ad
 Senec. Ep. CVIII. p. 531. posita Luciani verba sic ver-
 tit Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiuntur,
 non omnes in furorem aguntur; sed qui Rhea sacriati
 additi sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi
 voluisset, qui Rhea capiuntur, & lecti Galli sacra-
 ntur: sensum perpexit Vir acutus, sed qualem contu-
 max vocabulum adspersatur: scribi debuerat, nisi for-
 te quid interciderit non nili vetustiorum Codicum

ope reparandum, καθίσταται, ἀναίσταται, ἀνάσταται, vel
 aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat
 Brodaeus Misc. V. c. 12. Philostrati, quem adduxit,
 locum, reperies Ep. XV. In Lucio §. 37. ὁ ὕμνησις
 ὕμνῳ ἴφωνα ἔδεικται. οἱ δὲ τὰς μητέρας καταβλάπτει &c.
 Mox lege εἴτοι δὲ non δέ. T. H.

38. Τῷ λατῷ] Homer. Odys. I. v. 93. F. Br.
 Τῷ λατῷ κικροισμένη] Sic in Apol. de Merc. con-
 duct. F. B.

44. Καὶ τινὰς ἐτέρους] Excidisse hic verbum aliquod,
 aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor,
 fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post μανία, infe-
 rendum, & pro ἀγέθῳ legendum πάροισι. Vide
 tamen γυν. c. 6. & ἀποφ. c. 25. Confule finem Φι-
 λω. c. 40. M. du S.

45. Τὸ αὐτὸ τῷ ἀγέθῳ] Nihil est causae cur sa-
 nissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci
 ἀγέθῳ accusativo duplici comitatu usurpant
 potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phra-
 sis interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud ra-
 ro adverbium accedit, illudque inprimis frequens,
 ὥτως ἀγέθῳ, ὥς &c. Lys. apud Athen. XIII. p.
 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pre-
 tium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum
 haud uni, haec locutio sit fraudi. Lys. in Agor. p. 130.
 v. 37. νομίζον, οἱ ἀγέθῳ ὡς ἀπὸ τοῦ, ὥσπερ διδόναι,
 si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. Aeschin. in Tim.
 p. 5. v. 8. τὸ τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ κακῶς διοικεσθαι καὶ τὰς
 κοινὰς τὸ πᾶσις ἀφελῆσθαι ἡγούσα ἀγέθῳ enim ἐ-
 νιμ, qui res suas male administraret, haud aliter in
 rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter Lys. in Phi-
 loct. p. 181. v. 27. κακῶς ἀγέθῳ τὰ τὸ πᾶσις. De-
 mosth. in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Ste-
 phan. p. 969. C. ὥς δίδωκε τὸς δικαστὰς, ὥς φωνῇ
 μὴ ἰσχυρῶν ἰδίων ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit il-
 lud Xenophontis Hell. V. p. 319. postquam narrasset,
 milites abeuntem Teletiam omnibus honorum favo-
 risque signis fuisse profecutos, addit, quamquam ni-
 hil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deficiente, mœrore afficior, & ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque infania istius multiplex successio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεῖς τέ με πολλῆς ὡς ἀλφειᾶς ἡ ἀμβροσίας, ἡ ἔλωτῃ κεκορεσμένος. ὥστε ἡ μέλαξ ὅτῃ λέγοντο ἐπαχρόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, ἡ παυσανένης, ἀχθομαι. ἡ ἴνα δὴ ἡ χεῖρ σέ εἶπω, τέτραμαι ἡ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γὰρ ὅτι ἡ οἱ πρὸς τῇ κυνῶν τῇ λυσάντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μακρᾷ τὸ αὐτὸ τῆτο λυγρῶσι, ἡ αὐτοὶ ἐκφρονες γίγνομαι· συμμέλασαι γάρ τι τῷ πάθος ἅμα τὰ δῆγματι, ἡ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὰ γίγνεται ἡ μανίας λυγροχῆ. Α. εἶπεν καὶ αὐτὸς ἡμῶν ὁρᾶν ὁμολογεῖς; Ε. πάντῃ μὲν ἐν, ἡ προσέτι δέομαι γέ σε κοινὴν τινα ἡ θεραπεῖαν ὁπινοῖν. Α. τὸ ἔρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praeceptum, quod ad belli rationes & machinamas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τηλέφου δῶκεν τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων, quia tandem arte voluntas eorum, quibus praesuerit, tanto opere sibi conciliavit.* Idem K. II. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione Plato Charm. p. 468. C. ὁσπερ ποιητῆς (ὁρῶντος) ὁ ποιητῆς καὶ αὐτὸς ἀγῶνισται τὰ αὐτῷ ποιήματα· *Mars.* Ficinus aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem impero sua poemata recensentem*: tu cape: ut poeta successet actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quicquid unquam fuit poetarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. *Γαυρόν* ἡ καλὰς ἱλιάδας ἡ Ὀδυσσείας ἡ τῇ Ἡσιόδω ἀγῶνισται. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I. 58. 62. *ἔπερ* ἡ ὁ παλαιὸς βούλεται τὸ ἀντίπαλον ἀγῶνισται, τῆτο ἡ ἡ νόσος τὸ κάμνειν. III. 11. &c. *Arrian.* de B. M. p. 316. αὐτῶν (Oppium a Laodiceis traditum) ὁ Μιδριδάτης ὁδὸν ἀγῶνισται ἐπὶ τῇ παλαιᾷ λευκίῳ. *Apollodor.* I. p. 13. ὅτι ὁ νικῶν δὲ βούλεται ἀγῶνισται τὸ ἡττημένον. *Alciph.* II. Ep. I. p. 200. ὁφθαλμοὶ τῶν ἀγῶνισται· ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παλαιὸς ἀγῶνισται, τὰ ἴσα εἰς διδασκαλίαν, παλαιὸν de Vit. Cont. p. 895. E. *παλαιὸν* ὁδὸν ἡττημένον ἀντὶ ἀγῶνισται· ubi *παλαιὸν* illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, *οἱ κακοὶ τῶν παλαιῶν ἀντιπαρῶσιν* τὸν τοῦ προδιδοῦτος, & τοὺς κακοὺς τῶν παλαιῶν ἀντιπαρῶσιν: quae *Suidas* ex melioribus habet in *Ἀπομνηστικῇ* & *Ἀπομνηστικῇ* *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. ταυτὸ δὲ ὁ ἀγῶν ἀμυνόμενος ἀγῶνισται, similiter ac *leonem*, *invenientem usum repellens interfecit*: nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, ἀγῶνισται hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt

ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostros* haec locutio in *Anach.* uti recte monuit *L. Bos Anim.* c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile sanetur: ita lege: *οὐκ αὐτοὶ μόνοι* (si quis *μόνος*, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) *λυσῶσιν*, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους ἐν τῇ μακρῇ τὸ αὐτὸ τῆτο διαβῶσι, ἡ αὐτοὶ (vel ἑτοίμοι) *εἰ. γ.* cur enim *Lucianus* rotundam orationem isto insiticio ἡ αὐτὰ dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in *Conv.* p. 1104. A. τὴν καρδίαν ἡ, ἡ ψυχὴν, ἡ δὲ, τῇ δὲ αὐτῷ νομᾶσαι, πληγὴς τῇ ἐδὲ δηχθείς ὑπὸ τῇ ἐν φιλοσοφίᾳ λόγῳ, αἱ ἔχονται ἰχθύνες ἀγῶνισται &c. quam a viperæ morfu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Mars.* *Antonin.* X. 34.

T. H. 49. *ἡμῶν ἑρῶν*] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingenis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: ἡ τῇ αὐτῶν ἡμῶν &c. quæ sensum quidem, sed non hujus loci, habent. T. H. 50. *ἑρῶν*] *μακάριος*.

J. Br. 52. *Τὸ τῷ . . .*] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege *τὸ ἑρῶν τῷ . . . Telephi* historia nota, qui ab *Achille* vulneratus, &c. *Ovid.*

M. du S. *Τὸ τῷ ἑρῶν Τηλέφου*] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (*Lucianum*) *aliam trajectionem habemus*, quæ *durior videri possit*, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: *τὸ τῷ ἑρῶν Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

2. **Q**uamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc τῷ, dum meis rebus abutebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quae dicebantur, audivisse me dissimulabam, propter modestiam, quam vestis me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: postquam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non modo non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὃ φωνήεντα διαστὰς, ὀλίγα ἡδικομένην ὑπὸ τῷ τῷ ταῖς κατὰ χρομὸν τοῖς ἑμοῖς, ἢ κατὰ ἴσους ἰσοῦσα μὴ δὲ, ἢ βαρέως ἔφερον ἢ βλάβειν, ἢ παρὰ πᾶσαν ἑνία τῇ λεγομένην ὑπὸ τῷ τριότητι, ἢ ἵτε με φιλάδοσια πρὸς τὴν ὑμᾶς, ἢ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτων ἦκει ὁ πλοσηγίας, ἢ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς πούχασα πολλάκις ἐκ ἀγαπῶν ἡδῆ

a. Ἰσοῦσα] ὁμοῦ C. b. Πλοσηγίας] πλοσηγίας τι C.

9. Κατὰ τὸν] Καταπλῶν, καταρχομένου, V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀγαπῶν. V.

9. Κατὰ τὸν. ἢ μὴ δὲ] Scribendum videtur: καθ' αὐτὸν ἴσους μὴ δὲ. F. G.

Κατὰ τὸν] Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Κατὰ τὸν proprium est de navibus in portum invectis: καταπλῶναι τι ἢ ἀφίπτεται ἐλκύνει apud Philostr. de V. S. II. p. 606. ἐκὼν ἢ καταπλῶναι καὶ λιμένας Dionys. Halic. A. R. I. p. 42. Grammatici per κατὰ πλῶν exponunt: Hesych. & Suid. in Κατὰ πλῶν: ex quo facile est priorem emendare in Κατὰ πλῶν, quamquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένας ἢ ἑρμῶς διχάζεσθαι volebant. Jam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταπλῶν, ὅσα μὴ δὲ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἀπαγωγῆς litera T incusatur. Hinc latius se porrigit καταπλῶν pro venire aliquo. Hesych. Κατὰ πλῶν; ἰσοῦσα. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorum devolantes: Aristorh. Av. v. 1288. Πλατάρχ. T. II. p. 41. F. μέλισσαι ἐπὶ τῷ τραχύτατον & ὁρμώτατον δύνου καταπλῶναι parique modo in Philop. p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenisse Cyrill. contra Julian. p. 206. B. τὴν ἀπαίρεσιν μὲν ἀπὸ τῶν ἑλλαντικῶν, μεταφραστικῶν ἢ πρὸς ἄλλους Πλατάρχ. de Garrul. p. 514. E. ἐπὶ τῷ ἢ γλῶσσα ἀπαίρειν; Hic etiam Hesychius est corruptus: Ἀπαίρειν, ἀδύνατον lege, Ἀπῆρην, & mox: Ἀπαίρειν, ἔστιν. Ἀπῆρην, μεταφραστικῶν Ἀπαίρειν &c. T. H.

12. Φιλάδοσια] Non dubito quin malam gratiam inierit ab Luciano librarii, scribentes φιλάδοσια pro φιλάδοσιον, & paulo post ὡς ὀλίγου διῷ ἰσχυρίας ἀγαπῶντα, μὴδὲ οὐ γράμματα ἀνιμῶνται, &c. pro ἀγαπῶν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμματα, de se in neutro genere, ut c. B. καὶ πῶς γράμματα, διδὼς μὴ τὸ χροῖον εἶναι τῶνα ἰσχυρίας, & ipsum Σ, κατὰ τὴν ταύτην. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μίχην μὲν τῷ ὀλίγου

ἰσχυρίας, τετραράκιον λέγειν, &c. Gronovius, eruditissimi Filii Pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λόγων sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequentibus, ἵτε ἢ τῶν καὶ τὰ ἑμοῖα ἐπισπῶμεν, ἴσα ταῦτα λέγειν, &c. Pessime. Lege λόγων. F. J.

Φιλάδοσια] Monet Jensonius de φιλάδοσιον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta sunt; ut & c. 5. quasi Cives aut Collegas designaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non ausim: Isocras. Or. Areop. in initio: ορες, inquit, & potentiam sequitur ἀνοία, καὶ μὴ ταύτης ἀκολούσια, quibus συφροσύνη & μετρίότης mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπείροια, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. c. VI. & Casaubonus egregie declarat, sed genus ejus quoddam; ista nimium perdita violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπείροια sumi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλοσηγία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπείροια perveniat. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲν τῷ ὑπὸ τῷ Ἀγαθόκλειος γοητείας & ἀνοίας παραλογιστικῶς Rhododamnius auferri jubet καὶ ἀνοίας, scilicet alienigenae insarum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπείροια erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis speciem militibus suis praecidere. Ammian. ita Latini ponunt: Līv. XXIII, 9. alique saepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mss. οὐκ ἀγαπῶν.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod supra ad φιλάδοσιον dictum puta; ut & de sequenti ἀγαπῶντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείων προσβιάζειν, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐδύνει ἵν' ᾧ τοῖς ἀμφοτέρω ἐιδόσιν ὑμῖν. δέ^α δὲ ἐμικρόν^β μοι^γ ἐπὶ τῷ σποδλίφει^δ ἐπέρχεται^ε τὸ ἐμαυτῷ. τοῖς γὰρ ποικιλοπραγμῶν^ς αἰετὶ μείζον^ς προστιθέν^ς,²⁰ ἀδελφὲ με τὴν οἰκίαν σποδλίφει χάρας, ὥς ὀλίγη δὲ ἰσχυρίαν ἀγαθόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀντιμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τὸ φόβος.

Δίκαιον ἔνι ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε ἵν',²⁵ ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τὴν πείρας ἔχειν τινὰ φυλακὴν^ς εἰ γὰρ ἐξέεται τοῖς βυ-

verum jam majorem vim inferat; ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invaluit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope modum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inferviam.

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Mo] p. Edd. priores. b Ἐπὶ τῷ σποδλίφει] ἐπὶ τοῖς τῷ σποδλίφει ἐν. ταῖς ἰσο. C. c προστιθέν] προστιθέν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τὸ φόβος] Ἀπὸ τῷ δὴ καὶ κείσθαι τὸ φόβος, μὴδὲν πλεονεκτοῦσης τῇ ἀφοσίῳ, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαυτοδωμῆος τῇ φόβῳ. V.

* Κεκτεῖσθαι] Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτεῖσθαι. Caeterum si hanc Scholiastæ expositionem accipies, nihil requies supplementum istud, quod inculcant hic Marcellius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τὸ φόβος καὶ

Γρ. ὁρότερος, ἐν ἴσῳ τὸ φόβος, ὅτι εὐδύνει ἄλλο ἢ ἐν τῷ Σ ἢ φόβῳ. C.G.

τὰ λοιπὰ γράμματα.

† Τὴν πείραν] An voluit τῆς πείρας & πείρας; non puto, legendumque potius τὴν πείραν. J. J. F. H.

18. Me . . . ἐπέρχεται] Mo] legendum esse supra diximus ad Pr. α' ἐν Α. §. 2. T. H.

23. Ἐν ἴσῳ ὃ κείσθαι τὸ φόβος] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβος sæpius repetito. post φόβον adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Mf. sic & in sequent. J. B.

Ἐν ἴσῳ ὃ κείσθαι τὸ φόβος] Excidit forte an aliquid, ut. ἐν ἴσῳ ὃ κείσθαι τὸ φόβος & τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον ἔνι. Th. M.

Ἐν ἴσῳ τὸ φόβ. Hæc aliena & addititia videntur. Sed ἐπέρχεται. F. G.

Ἐν ἴσῳ ὃ κείσθαι τὸ φόβος] Hunc locum facile quis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. Sigma tot & tantis lacessitis injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a Tan ejiciatur, & voce in totum adempta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum Ban, Corra, & Sampi, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mff. & f. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & f. Ed. integram vocem φόβος. quæ facile a voce ψόφ, festinante librario, proveniret. Si quis nunc a me requirat, ut conijciam saltem quænam Luciani verba fuerint, ignoscat si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forſan leg. ἐν ἴσῳ ὃ κείσθαι τὸ φόβος, ut Thucyd. VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τὸ ἰαυτῷ ἴσος ἐν τῇ ἰσῳ μακρομῶν. De Ban, Corra, & Sampi, alibi dicendi dabitur locus. Interim si

cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dissertatione de litteris Ionicis, quam inter ejus notas ad Eusebii Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M. du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τὸ φόβος] Fr. Viger. de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas æqualiter pertinet. Liqueat cum probasse Bourdelotium & Marcellium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasin insolentior ἐν ἴσῳ τὸ φόβος vel τὸ κείσθαι τῷ φόβῳ certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Viger debuerat firmari. Ego Codicum & E. f. lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam cenſeo: ἐν ἴσῳ ὃ κείσθαι τῷ φόβῳ. Primum ψόφ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνῶν literarum divisio primaria, καὶ ἢ τὰ μὲν φωνῶν ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους: φωνῶν μὲν τὰ λεγόμενα φωνητικά, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πᾶντα. auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφους pertinet ad Σ. Plato Theat. p. 147. E. καὶ γὰρ δὴ, ὡς Σάκρης, τό, το σίγμα τῷ ἀφώνῳ ἐστὶ, ψόφους τις μόνος, ἀπὸ συντίσεως τῇ γλώττῃ. Aelius Dionysius apud Euseb. ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ ἴσος venusto Græcorum usu, pro, ἴσος ἴσος, parē loco esse & conditione, non aliter ac Latini solent, in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato &c. Thucyd. IV, 10. ἀποβάτης ὃ ἐν τῷ ἴσῳ ἴσος. II, 60. ὃ τὸ γένος ἐν τῷ ἴσῳ ἴσος ἐν τῷ ἴσῳ ἴσος. IV.

unicuique licebit e suo ordine in alium violententer irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, juxta quæ a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

αμένοις. ὅτι καὶ αὐτὰ τάξεως εἰς ἄλλο-
τριὰν βιάζεσθαι, καὶ τὸτο ὅτι τρέψαι ὑμῖν,
ὅτι χωρὶς εἶναι καθόλου τι γράφεται, ὅχι ὅρα
τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ'
οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἑξέας, ἔχουσιν. ἀλλ' ὅτι
ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ
παρορσεως ἤξειν, ὥστε ὅτι τρέψαι τινὰ μὴ
δίκαια: ὅτι, εἰ καθυφίσσει τ' ἀγῶνα ὑμῖν,
ἐμοὶ ὡς λειπτέον ἐστὶν ἀδικημένα.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεχόπῃσαν τό-
τε αἱ τόλμαι εὐδὲς δέξαμένων ὡς λαομῶν
καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι ἵδν το λάμ-
δα

IV, 60. 61. & sæpe alibi: Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν ὑμῶν, ἐν ὑμῶν Hcl. v. 1243. 1293. & , quæ frequentiore usu teruntur, ἐν ὁμοίᾳ, ἐν ἰσοίᾳ. Solent autem ἐν ἰσοίᾳ τινι scriptor Orat. in Neacr. p. 879. F. ταῦτας (τὰς σάφους) ἐν τῷ ἰσοίᾳ φαίνεται μετέχουσας τῇ ποικίλῃ ποικίλῃ ἰσότητι ἡμῶν συγγενήτων modo dixerat, ἐξ ἰσοίᾳ φαίνεται ἰσότητι τιμωρίας ταύτῃ τῇ πόρῃ, cujus locutionis haud dispar est ratio: Lyf. p. 168. v. 23. ἢ ὅτι ἐξ ἰσοίᾳ τῇ συμφορᾷ τῇ ἀλγοίᾳ ἔχῃ. & verbis simillimis Antiphon περὶ τῷ Ἡρ. φ. Ἐβουλόμην τῷ δόκῃ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἰμπερίᾳ τῶν πραγμάτων ἐξ ἰσοίᾳ μὲν καθίσταται τῇ τῇ συμφορᾷ καὶ ταῖς κακίαις &c. Liban. T. I. p. 805. A. ἐν ἰσοίᾳ τοῖς γοῦσι ἄνθρωποις. T. II. p. 227. C. μὴ μὴ ταῖς ποικίλαις ἐν ἰσοίᾳ δόκῃ ἀφαιρῶν ἐστὶν ἡ τὴν. Ut alios præteream, Grammaticis etiam hæc loquendi formula non displicuit: Hesych. in Ἀντοκρίῳ. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἰσοίᾳ κίσθαι Erotianus habet in Οὐρίαι ἀντοκρίῳ, in quibusdam Hippocratis exemplaribus ἀντοκρίῳ, in plurimis, inquit, legitur ἀντοκρίῳ, ὅ ἐστιν ἐν ἰσοίᾳ κατὰ τὸ αἰματωδὲς, necio, an Hesycheus simili modo sit emendandus: Ἀντοκρίῳ, κατὰ ἐν ἰσοίᾳ τῇ ἀντοκρίῳ. σημαίνει ὅ ἐστιν ἀντοκρίῳ κατὰ. hæc vultu feruntur corruptissima. Apparet, quæ mihi constiterit ratio, cur in Luciano vulerim τῷ ψόφῳ nisi quis præponat, me non invito, τῷ, id est, τῷ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ἰσοίᾳ utramque abis, quin, si quietus injuriam ultra feram, e vultu litterarum expungat, neque alio loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Κατὰ etiam rarius apud Græcos, at nonnunquam tamen de iis, quæ contemta jacent: ψόφῳ quoque res abjectæ & vilissimæ, quarum pretium, si sonum quendam verborum inane excipias, est nullum.

T.H.
25. Οὐχ ὁμοίαι] Si sic interpungatur, necessario post ὁμοίαι inferendum erit ὁμοίαι. Quocumque demum pacto legas, illud ἵδν expungendum videtur. M. du S.

26. Ἀλλὰ καὶ] Omissum in priore membro ὁμοίαι, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit J. Davif. ad Ciceron. de N. D. p. 239.

T.H.
Ibid. Τῶν πῶν] Attici πῶν ἀπὸ τῷ δὲ καὶ τῷ τῷ,

pro dolo malo accipiunt.

A.V.
30. Ὡς χωρὶς εἶναι καθόλου τι γράφεται] Bolerus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit: sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὅτι προδίδας εἰς τὸ γράφειν πῶς δίδται, ut ait infra.

J.G.
35. Καθυφίσσει τ' ἀγῶνα] Locutio judicialis, quæ latius patet, quam Latinorum præconari, tamen in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πινούσας ὁπόσῃ διπλοῖ ἀργυρίῳ καθυφίσσει τ' ἀγῶνα qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI. p. 299. C. καθυφίσκει τὸν πῶν ἡμῶν ἀγῶνα. Poll. VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde potestas τῷ καθυφίσσει facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, & adversario causa prodatur. Noft. in Prom. §. 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλὰν πραγμάτων ἐμὴν κατὰ κατὰ ἰσοίᾳ τῶν καθυφίσσει τῶν ἰσότητι ἐπιδόξῃ, ubi junctum vides προδίδται. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφίσκει τῷ πραγμάτων pari modo Jofeph. de B. J. II. c. 16. p. 191. εἰδὲ τ' ὁμοίαι ἡμῶν καθυφίσκει τῷ. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe distentibus: δόκῃ ἐμὴν κατὰ κατὰ κατὰ κατὰ τὸ δίκαιον, id est, ἀνταλλάττειν, κατὰ προδίδται, ut loco hoc prolo Suidas interpretatur. Quare legendum censéo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφίσκει τ' λόγον, ὅτι πατρίᾳ τὰ ἔργα, ut in Eusebio H. E. III. p. 97. scribitur: H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. præfert τ' λόγον, magis placet; sed multo minus credibile fuit sententia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Medique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesycheium emenda: Καθυφίσκει, ἐπιδόξῃ, ὑποχρησῖ, καθυφίσκει, καθυφίσκει. Alia Budæus C. L. G. p. 25.

T.H.
39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud καὶ amotum mallet, & ordine continuo legi: ὡς εἶδε &c. ὡς λαομῶν, οὐκ ἂν ἰσοίᾳ

ἔδα τῷ ῥῷ, ἀμφισβητῶν τε ῥῷ : καὶ 40 ὅσα cum ῥῷ, discēptans de voce κίσση
 ὅρας, ἢ κεφαλαλγίας· ὅτι τὸ γάμμα
 τῷ κάππα δηγνίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μι-
 κρῶ δὴν ἤρχετο πολλάκις ὡς τῷ κναφεῖ
 ὑπὲρ γραφάων· ἐπέκτατο δ' αὖ ἢ πρὸς
 τὸ λάμβδα μαχόμενοι τὸ, μόγις, ἀφαιρέ- 45
 μων αὐτῷ, ἢ μάλιστα ὡς δὴ κλέπτοι, καὶ
 illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσῆρας] κίσσης F. b Δ' αὖ] αὖ omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δ' αὖ.

40. Κισσῆρας] Κίσσης ῥδ φασὶ γράφονται ἢ κεφα-
 λαλγίας. V.

* Κισσῆρας] Ext. G. κεφαλαλγίας. F. κεφαλαλγίας. M. de S.
 † φασὶ γραφάων δὲ τὰ αὐτῶν. Adde καὶ γραφ. vel cum ex-
 ceptiore G. lege φασὶ γραφάων. M. de S.

43. Ἐο τῷ γραφῶν] Κισσῆρας ῥδ ῥδ † φασὶ γραφάων
 καὶ δὲ τὰ κισσῆρας. V.

In E. A. γραφῶν, & omisium A. utrumque restituit Do-
 dist. M. de Sont. Γράφαλα notat in suo libro *Math. Stadae*.
 T. H.

λίμω. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic
 videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priorē di-
 vellebant. T. H.

40. Τῶς κισσῆρας] De pumice, & re ad extēdendos
 expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίας Attici vo-
 cant κεφαλαλγίαν. G. C.

Κισσῆρας] Apud Atticos κίσσης & κεφαλαλγία, &
 litterae invicem mutabiles λ. ε. priorē tamen vocem
 neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide H. Stephani de hac voce
 disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαλγία ap-
 pud Hesychium est in Ὀντασι. Κίσσην aequē igno-
 ro, ac Bourdelotius, nisi quod blacius genuinam vocem
 κίσσης vel κίσσης eo pacto sit pronuntiaturus.
 Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Equ. v.
 79. Vesp. v. 45. de quibus Emesth. ad Od. E. p. 1764.
 Vid. Plutarch. Quæst. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γέμωμι] In nummis etiam has litteras frequen-
 ter permutari observat, rei nummarie cultor & or-
 nator summus Ez. Spanhem. p. 119. M. de S.

43. Κναφεῖ] Atticorum sunt, & quidem veterum,
 ut scribunt Harpoc. in Γραφῶν & Scholiastes Aristoph.
 ad Plut. v. 166. κναστῶν, κναστῶν, κναστῶν, κναστῶν
 five κναστῶν vel potius κναστῶν, ἀναστῶν &c.
 quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus
 per γ solet efferre. Moer. & Thoms. Mag. in Ἀναστῶν.
 Κναστῶν Poll. X, 39. 41. ubi nonnulla Commenta-
 tores. In Corinθio de Dial. Att. ordo est invertendus:
 τὸ γραφῶν κναστῶν λέγουσι· nimis laborat in hac parte
 H. Stephani. App. p. 56. Saepē Galenus unus utrumque
 γραφῶν & κναστῶν habet. Vid. Nannef. ad Phrynich.
 p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τονιστῶν, κναστῶν
 κναστῶν scribitur, vetus Onomasticon exhibet
 γραφῶν hoc Alceus utitur, ἀμφὶ πόρῳ μαλθακῶ
 γραφῶν. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV.
 p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἰσχυρῶν
 ἔλαι, quo Macedones uti sint ἀπὸ κναστῶν. Atticis
 κναστῶν dicitur ipsa culcita: Hesych. in V. unde κναστῶν
 ἀμφικναστῶν, cujus meminit Poll. X, 36. T. H.

45. Μαχόμενοι τὸ μόγις ἀφαιρέμενοι αὐτῷ, ἢ μάλισ-
 τα ὡς δὴ κλέπτοι] Voluit si forte Lucianus: ἐπέκτατο ἢ αὖ
 ἢ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενοι τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαι-
 ρέμενοι αὐτῷ, ἢ μαγίδα παρακλίτω. Latine dixe-
 ris, cessans vero etiam Lambda pugnavit cum Gamma, &
 propter surreptionem sibi μόγις aequē id ἴσθαι etiam sur-
 ripiens μαγίδα sive magidem, &c. Intelligi vult ut-
 rumque & lambda & gamma esse fures ac furari mu-
 tua. Gamma surripit μόγις, quia id μόγις rectius
 dicitur, sed maluerit αὖ Ἀπλυσῶντις, μόγις: Lambda
 surripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μάλισ-
 τα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] Helladius etiam Bezaeque eos damnavit,
 qui μόγις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aelibus
 frequens est. Sed de lingua communi intelligendus
 uterque. Vide tamen Tych. c. 13. & Erasm. c. 71.
 M. de S.

Μόγις] Si videndo verum dixit Lucianus, antiquum
 erit & genuinum μόγις, quod postea degeneravit in
 μόγις. Antiquitati τῷ μόγις favent Aelae, quorum
 vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum ad-
 scribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit,
 ἀναλογισάμενος ὅτι τῷ γ γράφεται, ἐπὶ τῷ μὲν πῶτον γινώσκοντες
 αὐτοῖς ἔμελλον αὖ δὲ ἴσθαι ἑ Ἀπλυσῶντις ὡς δὴ τῷ λ.
 μόγις λέγουσι ἐπὶ φωνῶν & γράφοντες· deduxit a μόγις,
 & utrumque pro eadem habuit vocem. Alii non origi-
 nem tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μάλισ-
 τα vel μάλισ repetitum exponentes ἀπλυσῶντις, illud a
 μόγις vel μογιῶ, μὲν βίαις vel μὲν πῶτον vide Erym. &
 Thoms. Mag. quod significandi discrimen etiam non
 plane repudiō, quia tamen ab eodem fonte maneat,
 vix mihi dubium est. In nostris Homeri Edd. utrum-
 que reperis: in priscis alterutrum existisse tantum-
 modo, prout huc illuc scripturae Grammaticorum
 natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa,
 cur Apollonius Rhodius, cum posuisset μόγις I, 674.
 Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sin-
 veritus: κακῶς ὅτι τῷ λ. ἴδι ὅτι ὅτι γ μόγις ὡς δὲ
 τὸ μόγις. Sicutque nimirum eos, qui tamen in Homero
 tum

seque item literæ quiescent, nec confu-
sionem legibus veritatem inferrent. Est enim
pulchrum unamquamque literam in eo ordi-
ne, quem primum sortita est, manere: tran-
scendere vero eo, quo non oportet, ejus
est, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges
fixit, five Cadmus fuerit ille insularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν ἡμέραι συνελθόντες ἀρ-
χιδαι ἐξελθόμεν. καλὸν γὰρ ἔλαστον μέ-
νει ἐφ' ᾧ ἡς τετύχηκε τάξας. τὸ δὲ
ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύσις ἐστὶ τὸ
δικαιον.

Καὶ ὅγε πρῶτον ἡμῖν τῆς νόμου τῆτης
ἀφ' αὐτοῦ, εἴτε Κἀδμοῦ ὁ θεῶν, εἴ-

 $6 \text{ } ^3\text{H}_2] \text{ } ^2\text{H}_2 \text{ F.}$

45. Μόγες] Μόγες αἱ Ἀθηναῖαι· μέλις ἡ κοινή. V.
 * Μόγες, Φησὶ Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον Διὰ τὸ Γ

* Meyer] Anticlaſus hic eſt Helladius Beſantinus, cujus lo-
cum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe

γράφει ἐπὶ τῷ μῦ πᾶσι γινόμεναι· οἱ δὲ Ἰωάννης καὶ Ἰερόλαμος
 ἀπὸ τοῦ Λεοφύλου ἐγράψαντες. C. G.

Αὐτὸ τῦ Γ γράφεται δε 'Αυτοῦ.

T.M.

tum alibi semper istum in modum scribi volebant.
Corinthios inter Attica reponit *et pelys*. Alia legit apud
Jos. Wasse ad Thucyd. p. 11. n. 60. p. 45. n. 5.
 p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ πάλιν] Locus corruptus, sed cui non
medeant.

[Καὶ μάλισα] Merito rejectis *Bomdelotia* & *Marcellia* *J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat πρὸς δὲ quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. πρὸς δὲ vicevulgatī *μάλισα* praeferunt. Proderit haec observatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: *μάλισα* sapientis usui constantiore vim habet adseverandi: c. Nostro exempla suppeditabit Index. *Harporas.* in Ἀπαισιμαίων ὁ μάλισα οὐκ ἀνδραῖο τὴν συνίηαι, ὅτι πῶς φρονί. *Suidas:* μάλισα, ἀπὲρ τὸ ἀπείρητος, c. *Θεοπόλεως* λαυράκιον sumtum c. *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. *σαδισιὸς* μάλισα τισσαρπασίη explicat, ἀπὲρ τὸ κατ' ἀπείρητον sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς τὴν μὴ χρῆ] *Usurpat Feder. Moreth ad Dian. Chryf.* p. 13, sed parum apposite. *Demofth:* in *Mid.* p. 613. D. ὅς ἑλκεσσι προσκρούει, ὅσοι μὴ προσκρούει αὐτῷ. Adversus *Φρυγιάδης* ἔκρου μὴ ἔξεισι κατὰ τὴν δαβὰ τὸν ὀδόν. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. *Pont.* VII, 23. *Ner tamen irumpo, quo non licet ire.* *Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis testata, quas inter virtutum vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderis, reprehensionem meretur; si, ὅπως αἰσῶν εἰς τὴν μὴ χρῆ. T. H. 50. Ἐκδὲ τὸ πρῶτον] *Phoenix* ferrus (suae aetatis ho-

minibus ingenii acumine praecluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, ζ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracul. medicus. ς. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. G.C.

Kādμ Ⓞ] Hac de re copiose vir clariss. *Just. Lips.* ad
Tacit. Claud. qui hæc omnia diligenter exequitur. *J. B.*

Ibid. 'O *modern*] *Cadmus* secundum quosdam *Tyrius* fuit. Insulam autem olim fuisse *Tyrum*, docet inter alios *Ovid.* *Met.* XV, 288. Vide *Bochartum* *Geogr.* II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continetque juncta est. A *Cadmo* autem inventa in Græciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. *Lips.* ad *Tacit.* *Ann.* XI, 14. De origine literarum apud Græcos lege eruditissimam *Scaligeri*, supra laudatam, Dissertationem. Sed xv. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. *M. du S.*

'Ο ἰουδαῖος] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud
Sofip. Charif. p. 99. Jam inde a Belidis, natalisque ur-
bis ab anno Cecropiae (ita legendum, non Cecropis:
 Cecropiam vel Athenas intelligit) *nique alia Tyrii ab*
origine Cadmi. De insula Tyro praecclare *Relandus:*
Palaeft. III. p. 1052. hoc Luciani loco non praetermis-
so. Tyrum Euripides appellat Ἰερὸν in Phoen. v. 212.
 Φοινίκας δὲ τὴν πόλιν. Schol. τῆς ἢ Φοινίκας πόλεως τὴν
 πόλιν καλεῖσθαι γάρ. hoc rectum atque ex veterum
 sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu,
 nullius sunt pretii. Ejusdem fabulae verum sextum,
 ἐκλειπὸν Φοινίκας εἰσαλὼν χθώρα, ita vertunt, *relinquens*
Phoeniciam terram maritimam, quum debuissent,
Phoeniciam urbem, five, Tyrum mari cinclam. Χθώρα:
 χώρα, γῆ pro urbe poni, praesertim a Poëtis, docet
Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis ad-
 stipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc
 locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & me-
 liora fide repraesentatur: delendum autem ἢ Φοινί-
 κας hominis indocti adfumentum. *Melaenger Anthol. III.*
c. 6. Ep. 17. Νῆσος ἢ μὴν Σπάρτην τιθεῖ. Apud *So-*
seph. A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Sa-
 lomone[m] scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus
 navata frumentum mittat, *καὶ ἄλλο τὸ τίς σου εἰσὶν δέματα*
ταῦτα quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus & Feslo: Sar-*
ra, insula Tyrius. Consentiunt Eruditi post magnum
Scaligerum Sarram & Tyrum ab eodem manare vo-
 cabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Vossius* ad *Scylac. p.*
101. contendit, accipimus, non esse dubitandum,
 quin Sarra proprie sit Palactyrus, erroris absolvi ne-
 quit

εἴτε Παλαμίδης ὁ Ναυπλίου, (ὃς Σιμωνίδῃ
 δὲ ἐνιοι προσάπτεσι ἢ προμήθειαν ταύτῃ,) 5
 εἰ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βε-
 βαιῶν, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύ-
 τερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστος ἡμῶν
 ἔχει, καὶ διυνάμεις συνῆδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὅ
 δικασταί, ἢ μείζω δέδωκασι τιμὴν, ὅτι καθ' ὅ
 αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθε. ἡμιφώνοις δὲ, ἢ
 ἐφεξῆς, ὅτι προαδικῆς εἰς τὸ ἀκρωτῆριαι
 δέχεται. πρῶτον δὲ ἐσχάτῃ ἐνόμισαν ἔχειν
 μοῖραν ἕνα τῶν πάντων, οἷς ἐδὲ Φωνή

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui
 hanc curam Simonidi tribuant) non or-
 dinem tantum, per quem sua quibusque li-
 teris sedes stabilita est, finierunt, quæ de-
 beat esse prima, quæ secunda : sed qualita-
 tes etiam & virtutes, quas habent singulæ
 nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem,
 600 iudices, honorem tribuerunt maximum,
 propterea quod sonum edere sine ope aliena
 valetis. Semivocalibus vero secundum, quia,
 ut perfecte audiantur, vestra accessione e-
 gent. Omnium autem postremum quibus-
 dam decreverunt, quibus ne vox quidem
 per

quit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat : sic tamen
 & *Servius* ad *Georg.* II, 506. quæ enim nunc *Tyros* di-
 citur, olim *Sarra* vocabatur : idque etiam tradiderat
 ille nescio quis, Græcus certe scriptor apud *Gell.* N.
 A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur,
 & non levis argumentis nixum, haud longe post
 Palaetiri initia *Tyrum* ob egregias loci opportunita-
 tes in insula proxima fuisse conditam, & jam ante
 Salomonis ætatem opibus floruisse; nullaque adeo pro-
 ferri potest ratio, quæ *Sarra* veterem esse solam
Tyrum, exclusa nova, cogat. T. H.

54. Παλαμίδης] Παλαμίδης ὡς τὸ Z. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ
 X. τοῖς αἰσ. *Hesych.* περὶ σοφῶν. A. V.

Παλαμίδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto
 literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14.

M. du S.

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione
 apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H.
 & Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* & ab eo additam
 statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Confule
Spanhem. p. 41. & 84. 85. M. du S.

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invecis in Græciam
 literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros om-
 nes inclaruit. Græci, quasi originem artis omnium
 utilissimæ peregrinam æquo animo non ferrent, Pa-
 lamedem in hujus partem laudis vocarunt : testes qui-
 dem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter li-
 teras illum invenisse perhibent : *Gorgias* & *Alcidamas*
 personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274.
Dion Chrys. Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T.
 IV. c. 33. *Her.* p. 708. 710. ubi gruum commemo-
 rat artificem volatum, de quo præter *S. Bocharium*
Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII,
 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecer-
 unt, quæ nusquam in eo compareant : hoc autem
 commentum a quo sit auctore, quamque antiquum,
 nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum &
 Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. libra-
 rios eleganter vocat τοὺς ἑκάστου ἐπαλαμίδους τέχνης
 δημιουργοὺς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis
 auctore fuerint secuti : videntur certe : ejus ex Palame-
 de locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo mi-
 nus minor tot homines Eruditissimos, eorum autem,

qui de literis scripserunt, nemo fere prætermisit;
 nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam *Scaliger*
 acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV,
 206. præclaram posterioris partis emendationem Vi-
 ro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H.*
Grotio ad *Floril.* Tit. LXXXI. Priores versus, quum
 hæcenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita le-
 gendos arbitror : Τὰ δ' ἔτι λήθης φάρμακ' ἀρμόσας μόνος
 Ἄφροδιτι φασὶντα (φασὶντα, quasi Græcum foret,
 nimium patienter tulerunt) συλλαβῶς τῇ θύῃ ἀρμόσας
 dedi pro ὁρῶσας, utpote, me quidem iudice, conve-
 nientius : tametsi, si quis illud tueri velit pro, in com-
 modum restitutumque ordinem digerere, quomodo fere
 Iph. in A. v. 24. τὰ θύῃν εἰς ὁρῶσας, id est, ὁρῶς
 διοικῶσας, ἀποτίθεται, non valde sim repugnaturus :
 tum porro σάφει Διὶ δὲ ἀποτίθεται restituo pro κακῶς,
 quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum
 profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres vi-
 dentur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius*
 alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit
 Euripides, haud sane conficiat : nihil utique aliud ad-
 firmat, quam quod literis ordinatior faciliorem utendi
 scribendique rationem monstraverit; quemadmo-
 dum *Æschylus* Prometheus inter alia magnifica, quæ
 Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo don-
 at, etiam assignavit v. 459. γραμμῶν τε συνθήκην
 vel potius σύνθεσιν Μήνηος ἀπάντων μουσικῶν ἰργάνων
 sic enim reponendum censeo : is tamen idem, ut *Scæ-
 næ* serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si,
 quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum
 quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi re-
 ferret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero,
 qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit,
 nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum
 fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in lo-
 co, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista,
 ex adversariis, ut sæpenumero solet, deproperata
 parum caute scribens : In Tragoedia autem *Sophocles*
Nauplio ita quidam de *Palamede* narrat : nam sic *A-
 chilles* *Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμίδι ἀνατίθηται
 λόγῳ καὶ τῷ Ναυπλίῳ εἰσάγει unde nec colligi potest,
 sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul
 constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non a-
 lium

per se ulla est. Has itaque leges per vos $\delta\sigma\tau\alpha\sigma\iota\varsigma\ \kappa\alpha\theta'\ \alpha\upsilon\tau\acute{\alpha}.$ τὰ μὲν ἐν Φωνήνῃ
Vocales conservari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decen-
ti, ἄλφα scilicet, & ὑψιλόν, (ejus misertæ) convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam conjunctionibus &

Φυλάσσειν ἔοικε τῆς νόμης τέτυκται.

τὸ δὲ Γ τέτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χρί-
στον ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται, ὃ μὰ
τῆς θεῆς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνηλθον
οὐγαθοί, καὶ καθήκοιεν ὁραθῆναι, τό, τε ἄλ-
φα, καὶ τὸ Υ, ὅσα ἀν' ἡκούδῃ μόνον, τέ-
το ὃ ἐν ἐτόλμῃσιν ἀδικεῖν με πλεῖον τῆς
πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥη-
μάτων ἀπειλάσαι παλίων, ἐκδιώξαι δὲ
ὁμῶ

a Tò] τὸ δὲ abest a F. τό δὲ γε C. b Οὐ] τοῦν margo A i W.

lium quandam, ista commemorasse. Præterea qua-
tuor versus, quos Scaliger adnectit, postremi optime
quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut
hanc videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαῖ priores
esse depromtos, hi certe quatuor cum illis, quan-
tumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt
enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testa-
tur Eustath. ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero
igitur non abhorret propagatam esse ex Euripide mi-
nus bene intellecto illam de Palamede literarum inven-
tore opinionem, quam quum refutaret, sapiebat sane
Τετρεῖς, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil.
V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam
quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime
dubito, ad paucas literas easque compositas adstring-
unt: Serv. ad AEn. II, 86. satis circumspecte: se-
cundum quosdam ipse reperis literas: quae res si forte sit
dubia, tamen certum est θ, φ, χ ab hoc inventas cum
aspiratione. Ἔ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz.
ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter se
contentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a J.
Meursio ad Hesych. Illust. p. 159. & J. G. Vossio Art.
Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne Lucianus qui-
dem de literis inventis, sed per certas leges ad com-
modum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin
post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Si-
monidem addidisset, qui trium tantummodo, vel
quatuor ad summum compositarum habetur auctor.
Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit
Diodor. III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio,
quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo per-
peram tribuit: hoc quamvis animadversum a J. Peri-
xonio Aelian. V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit
Ampliff. Pouthier. Diss. de Pr. G. & L. L. §. 14. Apud
Plutarchum etiam τάξεις γραμμάτων & προσδία Symp.
IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simoni-
dem similiter atque a Luciano commemoratos repe-
ries, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent.
Ὅπως ἐν τῇ τάξει τῶν γραμμάτων ἔχουσιν νομοθετῆς, Tacian.
Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, ὅσα ἐν
τῇ τάξει μόνον quod posterius retineas an μόνον et si pa-
rum referat, hoc tamen malo propter ἀλφά καὶ ὅ-
τον. I.

quens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν κεφαλῇ μόνον §. 38.
ὅσα αὐτοὶ μόνον λυσάσιν, ἀλλὰ καὶ ὅσα. Haec saepius
a librariis confusa.

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mss. ὅσα ἐν τῇ τάξει μόνον.
quod idem.

61. Ἡμιφώνους] De his & mutis consule Dionys. Ha-
lic. de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianæ. M. du S.

65. Καθ' αὐτά] Prave hunc locum interpungi in o-
mnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν ἐν τῷ φ. video.
Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem:
qua admista, omnia jam plana sunt. Sola J. τὴν ante
μὲν ἐν habet, quod adjumento fuit.

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco Sam. Petrus, vir
doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut
mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epi-
grammatis emendationem illustret.

70. Καθήκοιεν ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum ali-
quo exemplum, quod talem usum τῷ καθήκον probet,
& desistam huic scripturae litem movere. Interea
corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁραθῆ-
ναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδιῶν
Euripid. Rhel. v. 380. κάλλισθ' ὁρθῆναι Cornut. de N.
D. c. 32. p. 225. Eupar. Prisc. p. 114. v. 15. εὐπρόσως
ἐν ἰδιῶν AEschin. in Tim. p. 22. v. 25. In Platonis Parme-
nide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς
τῷ ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδιῶν sicut in
Luciani Prom. in verb. §. 3. ὁρθῆναι χαρίεντα contra
αἰχρὶσθ' ὁρθῆναι τῷ ὄψιν de Hist. Confer. §. 9. Rarius
illud AEschinis in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώ-
πων πολὺν ἀλφειοῦσιν ὁρθῆναι ἀλλήλων τὰ παρὰ τὴν ἡλι-
κίαν quo loco si quis vulgaram Luciani lectionem de-
fendere conetur, is, meo quidem judicio, multum
errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, in-
tercedo: eo magis, quod ἀκουθῆναι conjecturae sane
parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt e-
nimvero A & Y specie ad videndum pulchra, si ad
literam T comparentur, quae crucem referat: tum
animadverte, quam illud auribus ingratum accidat,
καθήκοιεν ἀκουθῆναι, ὅσα ἀν' ἡκούδῃ μόνον.

Ibid. Ἀκουθῆναι] Ex Cod. L. hæc scriptura est. re-
liqui libri ὁραθῆναι.

74. Ἀπειλάσαι] Melius congruere ἀπειλάσαι & ἐκ-
διώξαι

ὁμῶ σιωδίσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηδὲν ἔκδοτον πλεονεξίαν. Ἰδὲ δὲ, καὶ φέρειν ἢ ἔκδοτον πλεονεξίαν. Ἰδὲ δὲ, καὶ σὺ τιναν ἀξέλαμον, ὦρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τό δὲ ὅτι τὸν λίσχινον ἐκ ἀνδρῶν ἀποικόν, ὡς ἐπείχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶδο γυτόντων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ καὶ κατωμαδίων τινι ποιητῇ, Λυσίμαχῳ ἐκαλεῖτο Βοιωτῇ μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

82. Λυσίμαχῳ. Οὐτῷ δὲ πρῶτῳ ἤξετο τὸ εἶ-
γμα ὡς τὸ τῶν μεταβαλῶν, τίτταρ * κατατομήνους αἱ-

* Κατατομήνους] *Levis menda*; lege *κατατομήνους*, *Ly-
simachus scilicet*.

αὐτῶν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, dis-
sitbitur: hoc satis liquidum; sed *βιωσάμενον* legatur,
an *βιωσάμενον* non multum interest.

75. Σιωδίσμων] Quo respexerit mihi non liquet;
neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc
faciat. Dialectos non moror.

76. Ἐκδοτον] *Mss. ἐκδοτον*, ἢτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον.

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nul-
lus intelligit, explicationem in aliud tempus promit-
tere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, &
Lyfimachio Comico nihili habeo quicquam, quod in
medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in *Κυ-
βέλλῳ* illud oppidum esse censet, quod genere femi-
nino dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum
Livii, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc
posterius ob rationes multas, quas promere longum
foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter
sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἢτοι
Κυβέλλα Φρυγίας, scilicet ὅτι. Κυβέλλα sane notissimi
Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione
& sacris. *Hesych.* Κυβέλλα, ὅρη Φρυγίας καὶ ἄτρα ἐν Σαλα-
μαί. ita lege, non Σαλαμοί. *Schol. Homer.* ad *Il.* 2.
135. ex vetustioribus: in Κυβέλλῳ τὸ Φρυγίας vide
Marqu. Gudium ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad *Insc.*
Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat
me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis au-
toritate moveatur? sed quod e *Scholiis* ad *Lycophronis*
Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur excri-
psisse: ὁ Ἰκκῶν καὶ κῆρυξ τῆς Ῥώμης λέγει ὅτι τὸ ἐν Κυ-
βέλλῳ πόλις Φρυγίας τιμωρεῖται: haec si fidem merentur,
habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ.
similiter ac Κυβέλλῳ καὶ μὴ post *Erythras* inter mon-
tem *Mimantem* & promontorium atrum sita *Strab.*
XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae
notat *If. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt,
ut credam in *Stephano* sic esse reponendum: Κυβέλλῳ
πόλις Ἰωνίας Ἐκαταῖ. Ἀσίῳ Ἡρακλῆος ἢ Κυβέλλῳ Φρυ-
γίας Φωκίας: ἢτοι ἐν Κυβέλλῳ Φρυγίας (πόλις nimirum

propositionibus expellere tentat; adeo ut
istam immanem aviditatem ferre ulterius
nequeam. Verum jam tempus est dicere,
unde & a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidulum est non injucundum, colonia,
sicuti fertur, Atheniensium,) adduxeram-
que mecum fortissimum ῥῶδο ex vicinis meis
optimum. Divertebam vero apud comi-
cum quendam poetam, Lyfimachum no-
mine, genere, quantum apparebat, Boeotium,
sed

καὶ τὴν τιμήν. V.

Ita restituerant *M. de Sool*, & *Matth. Sladus*.

T.H.

ex praecedentibus) καὶ Κόβηλα, ὅτι ἴσον, ἀφ' ὧν Κυβέλλῳ
ἢ Ῥῶμα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero,
id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam
Nelidas etiam in *Cariam* & *Phrygiam* pervenisse satis
constat: *Schol. Apollon. Rhod.* ad I. 959. Non me pra-
terit *Thraciae*, quo plures fuisse missas *Atticorum* colo-
nias certum est, urbs Κυβέλλα prope *Hebrum* fluvium,
cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de
B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem
errore Κυβέλλῳ (utrumque numerum in multarum ur-
bium nominibus usurpari nemo nescit) migrare pote-
rat in Κυβέλλῳ sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικί-
α, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est fer-
me veteris memoriae *Lyfimachorum* ob oculos mihi
versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae
narrat *Lucianus*, conveniant: nam *Lyfimachus* iste,
cujus e *Lycurgo* tanquam ἐντελής μελοποιῶν meminit
Harpocration, huc pertineat, nec ne, quis adfirmave-
rit? Ergo *Luciano*, cui alia non pauca soli, hujus et-
iam *Lyfimachi* veteris Comici notitiam debemus: is
quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, est,
quod prisca dialectus *Atticorum* usurpabat, in ἴ com-
mutare sustinuit: ideo Βοιωτῇ ἀνέκαθεν dicitur,
quem jocosum aut valde fallor, aut a quodam vetustae
Comoediae poeta *Lucianus* accepit: non enim *Atti-
cis* erat hic usus vernaculus, sed a vicinis *Boeotis* ad
eos existimabatur pervenisse. Egregius extat inprimis
ad hanc rem illustrandam *Aelii Dionysii* locus apud
Eusebium. ad *Il.* K. p. 813. quem totum describere non
gravabor: Ἰστέον ὅτι ἐν τῇ παλαιᾷ ὑφημῇ καὶ ποιητικῇ
τῇ προφορᾷ τῶν ἑστῶν τῶν παλαιῶν τῶν ἑστῶν Ἀπικῶν, αἱ
ὁμογενεῖς ἐμφανῶς λέγονται, τῶν αὐτῶν αὐτῶν. ὡς ἐν τῇ
καὶ τῇ παλαιᾷ καὶ λέγουσι, καὶ τὸ εἰς τὸν τῶν αὐτῶν. Ἀλ-
λῶ δὲ *Διονύσιος* ἰστέον τοὺς καὶ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν
καὶ τὸ ἔχει σιγῶν καὶ ἔκχρησιν καὶ ψόφον, ἢ τῇ τραγῳδίᾳ
καὶ τῇ ἐπικρίσει. διὸ ἐν ἀπικῶν τοὺς τραγικῶν καὶ
καὶ τῶν αὐτῶν προσκαίρουσι ἐν τῇ, ἰστέον ἡμῶν οἱ τῇ συγ-
ματῶν ἐπικρίσει (ex *Epicuri* *Platonis* Comici versus,
ut ostendit *Schol. Euripid.* ad *Med.* v. 476. ubi melius
ἡμῶν, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

sed qui se tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hospitem ego hujus τῶν aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereur dicere τετραράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae. Præterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese pertraheret, dice-
90 retque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

Σὺ δὲ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι, ὅτι Ἀττικῆς. τὸ τῶν δὲ, τὰ ξένων τ' ἔστι τῶν τῆς πλεονεξίας ἐφάρασα. μέχρι μὲν ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετραράκοντα λέγειν, ἀποστρέφει μὲν τὴν συγγενημένην μοι, συνήθειαν ὁμιλῶν σωτετραμμένην γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον ἢ τὰ ὅμοια ἐπισπάρμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν ἐστι μοι τὸ ἀκροσμα, καὶ ὅτι πάντα τι ἐδακνόμενον ἐκ' αὐτοῖς.

Ὅτι-

* Ὁμιλῶν] Post ὁμιλῶν margo A. W. interserit τὸ πρῶγμα.

δι' ὅτι Παλαιὰ φασὶ πρῶτον ἐκκαλεῖν τὴν τῶν συγγενημένων τῶν τῶν ὁμοίων ὡς ἀπὸ τοῦ πλάτων, γνησίου καὶ πρὸς τὸ ἀποστρέφειν καὶ ὅτι θένταλοι ἐκ τῆς, καὶ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κόρινθον, οἱ περὶ Κίτιον κληθεῖσιν ὅτι φασὶν ἀπὸ Κίτιος γνησίου τῶν, ἐκ τῆς ἑλπίδος καὶ πῖπται καὶ καρδιόπται ἐκ Μαρτυρίας καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἐκ τῆς Ἀττικῆς νομίζονται, ἀλλὰ τὴν γνησίου, φησὶ, Βοιωτῶν, τὰ μὲν Ὀμηροῦ, μὲν τραγικοῦ, μὲν Θεοκρίτου ἢ Πλάτωνος κληθεῖσιν αὐτοῖς, ἐν δὲ τῶν τῶν λέγον &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes, quae de Lyfimachio refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, ἐκ τῆς, πῖπται, istiusque generis similia rariis ab iis, qui τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quomobrem jure suspicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec scribantur, librorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones signate delectantur, tantum Diores ac Boeoii refugunt: nec desuere, qui totas odas, offensi ingrato literae sibilo, fecerint ἀσέβητους quin Pindarus ignominioso titulo Σαυέβητος appellavit, ut testantur Diomys. Halic. de Comp. Verb. p. 23. & Aihen. X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit Brodaeus Misc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus in Ἀδριανῷ Σ ἀδερφῷ τῷ ἰσχυρίῳ τῷ δαμνὶ δατὶ Lyfimachium Comiciu[m] ποιῆται Βοετία oriundum inducit, unde illa omnia resciveris.

T. H.

Ibid. Παλῶν] Sic Juliam. Imperat. Misop. de Luteia. Mendose in Mss. παλῶν.

J. B.

82. Ἀντίμαχῳ] Hujus Comici quis alius memnerit nescio.

M. du S.

86. Μέχρι] Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. J. σ. ὁμοῦ τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρῶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Mf. praeferbat) videtur locus totus sic legendus; ἀποστρέφει μὲν τὴν συγγενημένην ἐκ σωτετραμμένην γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον ἢ τὰ ὅμοια ἐπισπάρμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὁμιλῶν τὸ πρῶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστρέφει participium sequens.

V. Em. Tr. p. 501. A. ἀλλ' ἐδὲ πῶλος ἦτις ἀν διαζυγῇ τὴν σωτετραμμένην, ῥαδίως ἔλαται ζυγία.

M. du S.

Μέχρι μὲν ὅτι] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriat, qui difficultatem omnem expedit, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius adnotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν ὅτι ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετραράκοντα λέγειν, ἀποστρέφει μὲν τὴν συγγενημένην μοι καὶ σωτετραμμένην (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπάρμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὁμιλῶν τὸ πρῶγμα, καὶ οἷόν ἐστι &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurri: M. μ. γ. ὁλ. ἐκ. τὴν τετραράκοντα ἀποστρέφει μὲν, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπάρμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὁμιλῶν τὸ πρῶγμα τὴν συγγενημένην ἐκ σωτετραμμένην γραμμάτων, καὶ οἷόν ἐστι &c. Ut liberales finis, tertium aliquod remedium addere placet; M. μ. ὁλ. ἐκ. ταῖς τετραράκοντα ἀποστρέφει μὲν τὴν συγγενημένην μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπάρμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὁμιλῶν τὸ πρῶγμα τῶν σωτετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν ἐστι &c. Quomodocumque statuatur, hoc certe adfirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in συνήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque conjectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserto Σ pene contubernali, ad violentissimum illud T fronte se applicarent. Συνήθειαν profecto, in quamcumque partem veritas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus esse non potest.

T. H.

87. Λέγειν] Pater adscripsit λέγειν.

J. G.

88. Συνήθειαν ὁμιλῶν] Defunt in Mf.

J. B.

90. Ταυτὶ λέγειν] Post λέγειν in Mf. συνήθειαν ὁμιλῶν τὸ πρῶγμα.

J. B.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τῶν δὲξάμενοι ἐ-
τόλμησε κατ'ἑαυτὸν εἰπεῖν, καὶ κάττιμα,
καὶ πῖτταν, εἶτα ἁπερυθρίασαι, καὶ βασι-
λιτταν ὀνομάζειν, καὶ μερίως ὅτι τέτοις
ἀγανακτῶ, καὶ σίμπραμαι, διδὸς μὴ τὰ
χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ
μοι πρὸς Διὸς ἀδυμῆντι, καὶ μεμονωμένῳ
τῷ βοηθούσῳ, σὺγγνώσε' ἡ δικαίας ὀρ-
γῆς. καὶ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόν-
τα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρημένῳ τ' συνή-

8. Verum postquam, sumpto ab his in-
itio; eo audaciæ processisset etiam, ut
καττίτερον, κάττιμα, καὶ πῖτταν pronuntia-
ret; deinde, abjecto omni pudore, βασι-
λιτταν quoque nominaret: haud leviter sum
commotus, & ira accensus, timens ne quis
temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appelleret.
Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, &
Iomni ope & auxilio destituti, justam indi-
gnationem feratis. Neque enim parvum
hoc, aut vulgare periculum est, cum as-
sue-

a Ἀπερυθρίασαι] ἀπεριθρίασει F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει F.

3. Ἀφαιρημένῳ * τ' συνήν] Ἀπὸ τῆ ἀποστροφῆς
ἢ ὅτι καὶ τὸ τ' ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὁ-

μοι τ' ἐπὶ μ' ἀφίλειδ' ἔτι αὐτῇ. V.

* Τῶν συνήν] Perperam in Scholiae pro συνήν ponitur
συνήν. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀποστροφῆς exponit, verba
ejus ita concinnanda, Ἀπὸ τῆ ἀποστροφῆς ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελί-
σθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὁμοίως, ἐπὶ μ' ἀφίλειδ' ἔτι αὐτῇ.

Vulgo ἀποστροφῆς & ἀφίλειδ' excusum & punctum post συν-
τάσσεται omisium.

† Ἀφίλειδ' ἀφίλει V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc
pro αὐτῇ vulgo δέντε.

95. Βασιλίτταν] Quae ante commemorantur, sic
satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt per-
vulgata: βασιλίτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt,
scriptoribus necdum reperi, nisi forte librariorum vi-
tio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum
literae T facinus exagitur, quo prorumpere
non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem
existimandum est, Lysimachum, quum hoc inter
alia primus in Attica icena novasset, horum indigna-
tionem, risum aliorum commovisse. Verum est
porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeo-
tis recepto: Strabo IX. p. 619. A. quum Mycaleffi
Tanagracae meminisset, monere non praetermisit:
καλοῦσι δὲ Βοιωτικῆς Μυκαληττῆς, quod repetitum ab
Eustath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque
adeo AElolum ἀνάτταν pro ἀνάτταν, πλάτταν pro πλάτταν
contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant
in σ' veluti μύζαν, μύσαν σαλπίζαν, σαλπίζαν φρά-
ζαν, φράζαν in his etiam Boeoti duplex τ subijcie-
bant, σαλπίζαν, φράζαν hoc quidem eo insolentius,
quod alias diversa longe potestate φράζαν vel φράτταν a
Graecis usurparet: ideo Heraclides, cujus eximium
locum invenies apud Eustath. ad Od. K. p. 1654. ver-
bum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc
scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus
fuit adspersa, maxima saltem ex parte, sicut obser-
vatum quoque Viris Eruditissimis J. Wasse ad Thucy-
did. I. p. 10. n. 7. C. A. Dukero p. 83. n. 49. nova,
quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit;
neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut
non multum & aurium iudicio, & normae loquendi
tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, θῆττα
(Ἀθηναῖοι δὲ θῆττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.)
& hujusmodi innumera: at raro, si modo unquam,
κῆττα, κῆττα, κῆττα leges. Ἀναβηττα, Ἰμπε-

τὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Latinos
transmilit: contra cedo mihi vel unum, qui scripse-
rit Ἀλικαριττῶν aut Ἀλικαριττῶν, Παριττῶν aut Παρ-
ιττῶν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loque-
bantur, erat situs. Ista monendi causa, quae latius
deducere per notarum leges non licet. Βασιλίτταν
autem, unde formatum βασιλίτταν, ne Polybium, Dio-
dorum Siculum, Graecos Hebraei Codicis Interpretes,
Josephum atque alios usurpem, Alcibiades ipsiusque Ari-
stotelis auctoritate defenditur: non negat Phrynichus;
verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atti-
cae dialecti regulam condiderunt, tanto opere aver-
satur, ut hoc etiam argumento p. 42. Demostheni Ora-
tionem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis sa-
crorum uxor βασιλίτταν nominetur, non βασιλίς vel
βασιλίς: quo jure, nunc non disputo: at Pollucem
certe non retinuit illud Grammaticorum decretum,
quin scriberet, τῶν δὲ συνεικύντων αὐτῷ (βασιλίς) βα-
σιλίτταν καλοῦσι VIII, 90. consentit Aelius Dionysius
apud Eustath. ad Od. A. p. 1425. τῶ βασιλίς τὸ θη-
λυκὸν ἢ μένον βασιλίς, ὡς ἱερὸς ἱερία, ἀλλὰ ἢ βασιλί-
ς κατὰ Λίλιον Διονύσιον Ἀττικῆς βασιλίς δὲ φησι Μά-
ρανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, si ma-
gis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur
Ἡριτα, Κόριτα, Μύριτα, Φόριτα pluraque talia. Me-
nandri, pro quo Nupnesius ad Phrynich. p. 45. Alexan-
dri male posuit, locus ab Aeliano servatus apud
Suid. in Παισιμῶν & Τρικουρίας καὶ τὸ τῶ Μανέδρου, ἵνα
τι καὶ παίσω, Τρικουρίας βασιλίς: fastu elatam, ut
puto, & quae cristas tolleretur, intelligi voluit: qui
meminerit ἐμπέδω Τρικουρίας in Aristophanis Lysistr.
v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facit sit
derivata, statim persentiet.

T. H.
98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium,
quo qui libere & audacter vitiiis sua nomina ponunt,
di-

fuetis & familiaribus me rebus spoliatis; nam *κίτταν* (id est picam) avem meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam, *κίτταν* appellavit. Quin & *φάσσαν*, (id est palumbum,) una cum *νήσσαις* (id est anatibus) & *κοσσύφοις*, (id est, melulis,) interdicente Aristarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non paucas *μέλισσας* (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione *Ῥμηττὸν* præter jus rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus.

Ῥων ἢ συνεχολακῶτων μοι ἑ γραμμάτων
ῤκίσσαι με, λάλλον ὄρεον, ἔκ μέσων, ὡς
ἐπὶ εἰπεῖν, τῇς κόλπων ἀρπάσαι
κίτταν ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ με φάσσαι
ἅμα νήσσαις τε, ἢ κοσσύφοις, ἀπαγορεύ-
οντ' Ἀριστάρχῃ. πείσπασε δὲ ἢ με-
λοισσῶν ὅδε ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἤλ-
θε, ἢ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως
Ῥμηττὸν, ὁρῶντων ὑμῶν ἢ τῇς ἄλλων
συλλαβῶν.

Ἄλ-

ε Γραμμάτων] ῤημάτων C. δ Ἀρπάσαι] Abest a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, *σῦκα*. Sic de Hist. Scrib. c. 41. inter alia quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scribendam historiam accingat, hoc numerat, *παρρησίας ἢ ἀληθείας φίλῃ*. ὡς ὁ κομικός — φησι, τὰ *σῦκα*, *σῦκα*, τῇ σκάφῃ δὲ σκάφῃ ὀνόμασεν. Peracutē itaque veretur hic *σῖγμα*, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut *σῦκα* non amplius *σῦκα*, sed *τῦκα*, dicantur, atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano interdicat. M. du S.

Τὰ *σῦκα* *τῦκα*] Jure metuebat pro ficibus, arbutei generis fructu suavissimo, ne *Ταυ* tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adjutore Lysimacho, quippe *Βοιωτῶν τὸ γένος ἀνικαλῶν* nam Thebani revera *τῦκα* pro *σῦκαις* efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam *τυττλοι* & *τῶττλιον* dixisse constat: hinc insula *Τῶττλοῦσα*, *Τῶττλοῦσα*, *Τῦττλοῦσα*, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucyd. VIII, 42. T. H.

4. Γραμμάτων] Lege *ῤρημάτων*. Certe de *litteris* sermo esse non potest, cum mox *αυες*, & id genus alia, nominet. Coll. habent *ῤημάτων*, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem *πραγμα-
των*, Τιμ. c. 27. M. du S.

5. Ἐκ μέσων ἢ κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. J. B.

7. Φάσσαι] Multitudinis numero aptius dictum *φαῖται*, *φάσσαις*. M. du S.

8. Κοσσύφοις] *Φάτται*, *ῤτται*, (quas miror Boco- tum in Acharn. Comici v. 875. *νέσσαις* vocare, quum debuisset potius *νέτταις*) *κίτται* semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele *παρ' Ζῶν* apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam *κοττύφους* reperias: *κοσσύφους* habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium singulare quoddam genus Cylene mons Arcadiæ nutrebat: *Stephan.* in *Κυλλήνη* ἐν τούτῳ δὲ φασὶ τὸ ὄρεϊ τοὺς κοττύφους λα-
κεῖς γίνεσθαι in eadem historia similiter *Aristot.* IX, 19. verum *κοσσύφους* dederunt *Aelian.* de Anim. V, 27. & *Panishan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum descripsit Commentator quisquis est ille in Anthol. p. 314. pessime lapsus est: nunquam aliter, si

recte memini, *Aelianus*: vide XII, 28. & simillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, *κοττύφους* enunciasse, perquam fit verosimile, quia *Cottyrphus* Arcas, quem *Amphictyones* imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeschine* in *Ciclioph.* p. 71. v. 40. & *Demosthene* pro *Cor.* p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi *κοττύφους* vindicant, notante *Moschorulo* *παρ' Σχιδῶν* p. 61. quare in *Moeride* Atticista malo legere: *Κόττυχ* Ἀττικῆς ἀντὶ τῶ κοσσυφῶ Ἑλληνικῆς. Sic sane plus una vice *Aristophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* saepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Anisophron* in *Pythagorista* de parasito perquam facete, *Ἰππικῶν* *χειμῶνα* *ἀλάγειν*, *κόττυχ* ἢ ἐπὶ ἑστὶ κοσσυφῶ, inquit *Eu-
stathius* ista proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philostatus* Attici moris observantissimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad *The-
saurum* haud paulo meliora subministrabit. In *Longo* scribitur *κόττυχ* III. p. 96. 99. 102. nec secus *Suidas*: *Κόττυχ*, ἐπὶ ὀρίαν. *Κόσσυφ* ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnum-
erandum censco. *Hesychius*, nisi & hic etiam, ut plu-
rimis in locis, foede truncatum accepimus, quando *Κομψύα* reddit inter alia τὰ ἢ κοττύφων κρία, eptorem non levem commisit: praeposendum fuerat *Κοττύφια* quod fieri potest, ut corrupte scriptum inveniit *Κομψύα*, quemadmodum in *Moeridis* membranis lege-
batur *κομψύα*. T. H.

12. Ῥμηττὸν] Mons est satis notus. M. du S.

13. Συλλαβῶν] Ῥμῶν, quia *Hymettus* ab iisdem incipit literis: tum quoque *συλλαβῶν* intelligo vocis Ῥμηττῶς alioqui pro iplis elementis *συλλαβῶν* hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. *Γραμματα* quidem exponit *Hesychius* *συλλαβῶν*, & paulo diverse *Aeschylus* *γραμματῶν* ἐν *συλλαβῶν* Sept. contra *Theb.* v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum *Hymettum* mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis in spectantibus: *Hymettus* enim, ut notum est, *μελιτοτροφος* mel-

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με
 ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξίῃν λέγειν, ἡ
 ἡ πᾶσαν ἡ ἀποκλείουμένη μοι ἡ θάλασ-
 σαν, ὅδε τὸ ὅτι κήπιος Φυσάμων ὁ σεί-
 τλων ὅς, τὸ δὲ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσ-
 σαλόν μοι καλαλιπῶν. ὅτι δὲ ἀπὸ ξικαχόν
 εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖ μοι ἡ αὐτοῖ μὴ-
 δέποιε ἐγκαλίσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδον
 ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελόμενον ἡ
 Σμύρναν· μήτε τῷ ξδ πᾶσαν ὡς θάλα-
 συν θάλασσιν, ἡ τὸ συγγραφία τῷ τούτων
 ἔχοντι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲ γ²⁵
 γίτοσι μὲ ῥῶ πῶσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro?
 tota me Thessalia expulit, vultque eam
 Thettaliam dici? Toto insuper (θάλασ-
 ση,) mari sum exclusus. Neque a (σεί-
 τλων,) betis hortensibus sibi temperat, ut
 jam, quod dici solet, ne (πέπταλος) paxil-
 lus quidem mihi reliquus sit. Quod vero
 Olitera sim injuriarum patiens, vos ipsi mihi
 testes estis: neque enim unquam accusavi
 literam ζῆτα, quæ mihi σμαράγδον abstulit,
 & totam Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam
 ξῦ, omnia (συνθήκαι) fœdera rumpenti, litem
 intendi, ipso etiam Thucydide opem illi
 ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim
 vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 la-

a Ἀποκλείου μοι] μου C. Edd. priores præter J. ἀποκλείουμένη τὴν θ. b Σμύρναν] σμύρναν F.

stellificio præstantissimo adfluebat. Hanc elegantiam
 nulli videntur priorum Interpretum cepisse. T. H.

16. Ἀποκλείουμένη τὴν θάλασσαν.] Ms. ἀποκλείου μοι
 τὴν θάλασσαν. J. B.

Ἀποκλείου μοι] Sic restituimus secuti Ed. J. &
 Mss. L. & Bond. In reliquis legebatur ἀποκλείουμένη
 μου. M. du S.

Ἀποκλείουμένη] Dedimus ἀποκλείου μοι, ut con-
 grueret cum ἐξέβαλεν. Historicis frequens. Dion Cas-
 sius XLVII. p. 345. Α. ἀπὸ κλεισι αἱ ἐ τὴν θάλασσαν.
 & variata structura, ἀποκλείου τοὺς πολέμους τὴν θάλασ-
 σαν apud Suid. in Ἑρμῶ. Hinc patet, jure Κυβητίου
 in Παισιανῶν VIII. p. 598. voluisse legi, Ἀρκάδης τὸ ἐ-
 ν τῷ αἰκῶν ἀποκλείου τοὺς θάλασσαν πᾶσι χόλον nam
 θάλασσαν, quomodo vulgatur, valet, maris interjectu
 ab omni aliis seclisi: quod a Pausaniæ mente longe
 distat. T. H.

21. Τὸ ζῆτα] Utraque literæ Z & Σ multis in
 vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζα-
 ρύκη, Ζηροδξίς, Ζῆρα, Ζῆρα utrovis modo sæpe
 scribuntur. At ubi literis B vel M præjiciendum erat
 Ζῆρα, vicem ejus, invitante pronunciandi suavitate,
 subsidere coepit Ζῆρα tanta quidem juris specie, ut
 apud Grammaticos in disceptationem venerit, Ζῆρα
 scribendum esset an σμῆρα, Ζῆρα an σμῆρα, ut
 patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide
 eruditissimæ diligentiae virum J. A. Fabricium. In
 Gloss. Cyrilli, Ζῆρα, σμῆρα. Scalpellum, Scalpellus,
 Ζῆρα in aliis istius generis alia. Rem pluribus exem-
 plis illustrat Eustath. ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens,
 quæ, si vera sunt, causam literæ nostræ Σ non pa-
 rum lædant: ἵνα ὅτι (παλαιῶν γραμματικῶν) ἡ τὸ
 Ζῆρα ἐ τὸ Ζῆρα ἀπὸ τὸ ζῆ κατὰ τὴν καταγωγὴν
 παρὰ τὸ ὅτι τὴν ἀντίθεσιν τὸ σ. His ergo testibus ha-
 bebim, quod conqueratur de pristina possessione de-
 jectum Ζῆρα, & sigma nostrum eodem implicabitur
 crimine, cujus vicinum Τ insimulabat. Verum ne
 hæc quidem, me jūdice, nihil erit, cur causæ hæc

diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut
 Ζ literæ duplicis, duplicis, inquam, quicquid obni-
 tatur J. Pier. Valerianus ad AEn. VII, 648. priores in
 hujus usus possessione fuisse partes statuamus? Lati-
 ni, sed, ut puto, recentiores pari modo: in Cassio
 Zmyrnam præferre libros veteres monet J. Vossius p.
 321. itaque nomen illud scribi jussit Mart. Capella
 III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis Plinio H. N.
 XXXVI. c. 13. qui Græcis Σμίλιν. Zmaragdus in
 duobus Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus
 ad IV, 1119. in Propertio II, 13. v. 43. edere non du-
 bitavit cultissimus Broukhusius: invito certe Prisciano
 & multum reclamante lib. I. p. 564. S quoque sequen-
 te m, ut, Smyrna, Zmaragdus: nam vitium faciens,
 qui x ante m scribunt. Idque adeo verum est, ut ve-
 rustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi
 moris omnino nullam fecerint mentionem. T. H.

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque sæpe ZMYPNA.
 V. Spanhem. 116. quem, cum hæc observaret, locus
 hic non latuit. M. du S.

Ibid. Τὸ ξῦ] Nos vulgo Xi vocamus, cum tamen
 recte mu, & nu efferamus. Vides quid usus faciat.
 M. du S.

Τὸ ξῦ] Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦ
 scribere pro σύρ verum illa literæ mutatione non æ-
 que omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis.
 Qui veterem Ἀττικὴν secutus est Thucydides singulis
 propemodum habet paginis ξῦν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι,
 ξυμμάχου, ξυμφορὰ &c. Aristophanes etiam hoc mul-
 to frequentius, quam alterum illud. In Platone au-
 tem, Demosthene atque aliis, qui novam & emolli-
 tam Atticæ dialecti formam usurparunt, tantum non
 semper legas συνίαι, συντίθεσθαι, σύμμαχου &c. In
 Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque par-
 tem scribendi diversitas, ut certa quaedam iuri ratio
 non possit. Credibile quidem est, in istis hand sane
 magni momenti librariorum a vera scriptorum manu
 sæpius aberrasse: sed de Thucydide dubitare nos Lu-
 cia-

laborans meas apud se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρῃς) in faciem percusserit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinuerit, confideremus: sed & δέλτα & θήτα & ζήτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerse mihi Iasfa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελείχων, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θήτα plangens, & capiti

παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, & παύσαντί με ποτὶ ὑπὸ μελαγχολίας ὅτι κόρῃς. ἀγὼ μὲ τοῦτο.

Τὸ δὲ ταῦ τῷτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον & πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχρηστο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, & τὸ θήτα, & τὸ ζήτα, μὴ κρῆ δὲν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀχθέε, φωνήνῃ δικασαί, ἔ μὲ δ' λέγοντο, ἀφείλετό μιν ἡ ἐνδελείχων, ἐντελέχειαν ἀξίῳ λέγεσθαι ὡς πάντας τοὺς ῥήμους. ἔ θήτα κρούσῃ, & τ' κεφαλῇς.

ε Παρ' αὐτῷ] ὡς τῷ. C.

cianns, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τῷ εὖ pronunciatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore literae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Joann. Gramm. p. 13.

27. Μυρρίνας] Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschorul. περὶ Σχολῶν p. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Aristophane semper μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρρίνω, & v. 447. τῶν βυρρίνης τ' ἱππίων, quali ex μυρρίνῃ, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis officium & βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hesychio in βυρρίνης. Apud Thucydidem saepius legi θάρσος & θαρσίῳ, quam θάρρῳ & θαρρῶν observat Vir Egreghus C. A. Dukerus ad V. p. 321. n. 84.

33. Μικροῦ δῖν] Vel εἰ μ. δῖν vel μ. δὲ δῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in istis, αὐτὰ μοι κάλει aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτῷ quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur, ὅτι ἐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχρηστο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι ἐδὲ τ' ἄλλων ἀπέχρηστο γρ. αὐτὰ μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, quae nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77. A. αἰνία, ἔφ' ἢ ἡρώς τῷ πῶμα ἰκαλίσσασθαι μάρτυρα.

37. Ἐνδελείχων] De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque Budaei ætate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire vi-

detur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide Cl. Davisii notas.

Ἐνδελείχων] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελέχειᾳ Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis jactatam, tum Luciano placuisse ἐνδελείχων ceteroquin, etsi hominifacetus in omnes se formas induere soleat, hoc hominiparum apte Δ testimonium dicere jussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehensio, suffragatur Noster: vide T. D. I. c. 10. & Eruuditiss. Davisium p. 20.

Ibid. Ἐντελέχειαν] Corinthius de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐνδελείχων ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρρίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) & τὸ σφίγγειν, σφίγγειν, & τὴν ἐνδελείχων ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I. qui dici putat quasi πῶ ἐντελοῦς συνοχήν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II. de Gener. Anim. c. 1. Gazæ I. c. 16. de Caus. Plant.

39. Κρούσῃ] Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντῳ pro κρούοντῳ deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντῳ τὴν κεφαλὴν, & τὰς τρίχας τάλαντῳ quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adjectione τ' κεφαλῇς. Τάλαντ' τὰς τρίχας ἐκείνου Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβόμενοι pro λαβόμενοι. Lucian. in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτάλλαντο quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. V. Σάραπιν Γυγίης: τὰς τρίχας καθύμνην ἐτάλλετο τι ἐβαρῆ ποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κέπτειν, κέπτειν, πλέπτειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσσπον, τὸ μέταπον Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὰ καθύμνητας §. 25. τὸ τι μέταπον ἔπαλσα, & τ' τριχῶν ἐτάλλα. Refertis, seminum, capitis percussiones: Cicer. T. D. III. c. 20.

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλον[το] ὅτι τῷ ὁ capillos evellens, eo quod privatum est (καλοκύνθης ἐστερῆσθαι ὅ ζῆτα, ὃ τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ εἶναι μηδὲ γρύζειν τίς ἀν' τῶν ἀνάχοιλο; ἢ τίς ἐξαρκέσει δίκη πρὸς τὸ πηρότατον τῶν ταῦ;

45 tam scelesto Tau?

Τὸ δὲ ἄρα ὃ τὸ ὁμόφυλον τῷ στοιχείῳ μόνον ἀδικεῖ γέν[ε]σθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τῆσιν ὅ τὸν τρόπον. ὃ γὰρ ὅτι πρέπει γὰρ αὐτὸς κατ' εὐθὺ φέρειν ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὃ δικασταῖς μέλαξ γάρ με πάλιν τὰ τῷ ἀνθρώπων πράγματι ἀνέμνησε ὡς τῷ γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρ[ος] ἀπήλασε, καὶ γλώττιαν ποιεῖ τῇ γλώσσῃ. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὸς πλεμμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σφραγίσθαι καὶ σπαράττειν αὐτῶν τῇ φωνῇ ὅτι χειρεῖ. ὃ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰ-

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguæ. Immo vero, Judices: interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώτσης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrulit, & γλώσσαν facit γλώτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discernere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς καλοκύνθης] καὶ τὸ C. f. b Τὸ συρίζειν] τῷ f. A i W. c Ἐξῶται] εἶναι C. d Οὐ] ὑπὸ C. e Αἰτοὺς] αἰτοῖς C. Margo A i W. f Εἰπὼν] εἰπὼν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

53. Τὸ μέρ[ος] ὅτι τῷ ὅσῳ κατ' αὐτό. V.

Qui saepius aliquo dolore percussus & caput plangens, & resista rugiens obtundant: Firmicus V. c. 6. T. H. 41. Κολοκύνθης] Κολοκύνθης enim quidam scribunt.

Καὶ τὸ κολοκ.] Ed. f. & Coll.

M. du S.

Τῆς καλοκύνθης] Quum Graecis usurpetur καλοκύνθης, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύνθην, ut monet Athen. II. p. 59. C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 30. & Nupnes. p. 82. Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX. n. 73. Maistair. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέν[ος] κολοκύνθης Demetr. περὶ Ερμ. §. 163. Aelian. Ep. X. Corinthius, vel potius Gregorius de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὸ ἰνδολέχειν, ἰντελέχειν, καὶ κολοκύνθαι, κολοκύνθην ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἰνδολέχειν & ἰντελέχειν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Jof. Scaliger Anim. ad Euseb. p. 1186.

T. H.

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίζειν.

F. G.

Τῷ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino decrat. Sola f. τῷ.

M. du S.

48. Τούτοι' ὅ τὸν τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβηκε τούτῳ ὅ τὸν τρόπον,

ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite μάλλον δὲ usque ad πλεμμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μάλλον δὲ, immo hoc etiam, o judices, priusquam pergant, cuius me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι σφραγίσθαι &c.

T. H.

54. Ὁ γλ. ἀλ. νόημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλώσσαν, αἰχρίων νόον de Tantalo Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Luciani: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὃ γλώσσης αἰχρίων νόημα ταῦ.

T. H.

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῷ K, in T. Doricius frequens, uti a Moschopulo aliisque praeis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350.

M. du S.

60. Παρισπισθόν] Ms. παρὶς πισθόν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce.

f. B.

66. Ὡς ἐ γὰρ ἐ δαλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

hære velit, hoc ταῦ ex transverso iruens ταλὸν δοπεῖν βύλεῖ· τὸ δὲ παραιοπισὸν ταλὸν εἰ-
 ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus
 primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam
 dicit, περὶ κλήματος (id est, de palmite:) hoc
 vero, est enim re vera τλήμων, (id est, mi-
 serum) τλήμα facit, quod erat κλήμα. Nec
 plebejos tantum homines injuria afficit, sed
 jam etiam magno illi regi, cui fama est ip-
 sam terram & mare celsisse, atque naturam
 suam mutasse, insidiatur, & ex ipso, cum
 Κύρος sit, τυρόν (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem ho-
 minum lædit. Quomodo vero re ipsa &
 opere eosdem lædat, audite. Plorant ho-
 mines, atque suæ fortunæ vices descent,
 atque ipsum sæpe Cadmum execrantur,
 quod ταῦ in Elementorum genus invexerit:
 ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus se-
 cutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homi-
 nes affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosæ fabricæ pessimum nomen obve-
 nit. Οὕτω μὲν ἔν ὅσοι ἐς Φωτὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὸ αὐ-
 τῷ τύχῃ ὀδύρον, καὶ Κάδμῳ καθαρῶνται
 πολλὰκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τριχίῳ γέ-
 νει παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασὶ
 τυράννης ἀκολυθῆσθαι, καὶ μιμησαμέ-
 νης αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἐπέλα χήματι τοῦ-
 τῳ ξύλα τεκτῆναι ἀνθρώπους ἀνασκοποῦ-
 ζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ τέττε καὶ τῷ τεχνή-
 ματι τῷ πονηρῷ τὸ πονηρὸν ἐπανυμῖαν συνελ-
 θῆν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτῶν. αὐτῶν quoque ad marginem A1W.

lerat, rege summo & ad omne genus virtutum admi-
 rabili; nam apud eorum, qui nunc quidem super-
 sunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt,
 quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se
 Deus Cyrum designans prædicat in vaticiniis *Jesaiæ*
 XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque he-
 roibus, quorum audacibus inceptis rerum natura
 cedere videtur & morigerari, locutio non solum Orientali-
 bus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III.
 Conf. Honor. v. 97. — cui militas æther, Et conjun-
 gati venimus ad classica venti: istam habuerunt adulan-
 di ansam Sophistæ: vid. Liban. T. II. p. 141. C.
 Hinc, si quid difficillimo tempore præter ordinem
 naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus
 rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus super-
 sedeam, quum præter spem Euphrates vias nunquam
 ante humano vestigio initas aperuisset, ἰδὼν δὲ οὗτος
 καὶ σαφῶς ὑποχρησάμενος τὸ πλάσμα Κύρου ὡς βασιλεύ-
 σαι. *Χρονολ.* K. A. l. p. 151. v. 29. Quid autem in
 eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ satis
 ridicule τυρόν dicerent, maxime *Lucianus* spectaverit,
 me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto
 eum cogitare potuisse vix credo, quippe quæ certis
 legibus circumscripta mutationem literarum & in τ in
 quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has
 utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An
 vitium linguæ significavit? quale in infantibus sæpe,
 rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi
 Tom. I.

difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi pro-
 babile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad
 Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eun-
 dem alios appellasse Calaum: τῶν δὲ τ' Ἀταλάντης Παρ-
 θενος αἰὼν Φασὶ στρατῶσαι, ἀλλὰ τὸ Τалаῦ, ὃ ἦναι ἀπὸ
 τῆς καλῆς προσωγοῦντο, καθάπερ Ἀρίστων τὸ Τε-
 γιάτης ὁ Φιλοκλῆς ἰσοῦσιν· συγγραφεῖν δὲ Ἐκατόν τ' ὁ
 Μιλῆσις.

68. Κύρος αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen in-
 ditum sit, in τυρόν quendam ferum animal transfor-
 mare nititur.

71. Αὐτῶν] Coll. αὐτῶν, quod in Impressis est.

74. Τῷ γὰρ τούτῳ σώματι] Apud eos, qui de Cruce
 scripserunt, nobilissimus locus: ita vertit *Lips.* I. c. 8.
 Hujus enim corporis filium tyrannos ajunt secutos, ejus-
 que speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricas-
 se & homines in iis fixisse. Vid. *Isidor.* I. c. 3. & *J.*
Grialum, *Douglæi* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertul-*
liani locum, ipsa est enī littera Graecorum Tau, no-
 stra autem T species crucis, tetigit *Salmas.* de Cr. p.
 239.

Ibid. Σήματι] Hinc est, quod Maro. Epigr. in Tul-
 lium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit
 & symbolicus Galli enim assueti sunt cruces & pati-
 bula in similitudinem ταῦ literæ formare.

Σήματι] An σήματι.

79. Ἐπανυμῖαν] Id est, ταυρὸς, ταυρῶσαι.

N

Ζεῦ. τέτων ἐν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θα-8
νάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεις; ἐγὼ μὲν γὰρ
οἶμαι δικαίως τὸτο μόνον εἶς τῶν ταῦ τιμω-
ραίων ὑπολείπειν, τὸ τῷ χήματι τῷ αὐτῷ
δύκην ὑποχεῖν ὃ δὴ στυγρὸς εἶναι ὑπὸ τέτῳ
μὲν ἐδμημυργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζε-8
σθαι. Propter ista omnia, quot mortibus ipsius
ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem exi-
stimo merito hoc solum ad supplicium i-
psius ταῦ relinqui, ut poenam in sua illa
figura sustineat, quæ sane ut crux esset i-
stius opera effectum est, nomenque etiam
apud homines fortiretur.

Ἐπανυμῖαν σιωπῆν] Verissima vocis στυγρὸς origi-
natio: ταῦ, ταυρὸς, hoc est, in modum ταυ efforma-
tus: & per contractionem ταυρὸς: & præpositio sigma
ut fieri solet, στυγρὸς. A.E.M.

Ἐπανυμῖαν] Volueritne ταῦ Græcis Crucem notaf-
se, an vocem στυγρὸς ex ταῦ deductam, mihi non li-
quet; nec tanti res est. De ταυ figuram crucis refe-
rente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam simi-
litudinem mysticam alicubi facit. M. du S.

83. τὰ χήματι τῷ αὐτῷ] Baronius ad A. Ch. 34. §.
93. T enim litera, quod crucis figuram exprimat, no-
tari consuevisse fures, apud Lucianum (Jud. Vocal.)
testium habetur. Video, quid voluerit Annalium
conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapi-
naeque ream τῷ χήματι τῷ αὐτῷ τῷ δαλῷ ὑποχεῖν, id
est, quomodo ille intellexit, sua figura inscripta nota-

tamque poenas luere debere. Hasc sane sunt absurdis-
sima, & a Luciano longe distant: sed obscuram ejus
mentem ne Calaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c.
76. T.H.

84. ὁ δὲ σ. ἵπαι] Τὸ ἵπαι abundare videtur. F.G.
ὁ δὲ στυγρὸς . . .] Mens Luciani satis aperta; ver-
borum compositio nescio quomodo intricatior est.
M. du S.

ὁ δὲ στυγρὸς ἵπαι] Nihil hic intricati, quantum vi-
deo. Verum est, quod scribit Guyetus, ἵπαι abunda-
re, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221. D.
ἐγὼ δὲ ταῦτοις ἀπασιν κατὰ τὸτο ἵπαι δὲ συμπίπτουσιν apud
eum sæpe. Aristot. Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸν δὲ
ταῦτοτον ἵπαι εἶναι πρὸς ὃν γίνονται plura præbebit In-
dex Luciani. Ufus est hoc loco S. Petrus Misc. III.
9. p. 153. T.H.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΤΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥ-
ΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙ-
ΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗ-
ΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΤΙΚΛΗΣ.

T I M Ω Ν.

Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ Ξένιε, καὶ ἑταιρεῖς, καὶ ἑ-
φέςτιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νε-

TIMON] Aetas hujus unde certo assignetur nihil est.
Sed inter Luciani optima merito censetur. Comœ-
diam habes elegantissimam; in qua adulatorum non
unius generis mores artesque graphice admodum de-
picti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro
artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Ari-
stophanis Pluto contulerit, palmam, si mecum sen-
tiant, huic nostro multis de causis, quas hic enarrare
nimis longum foret, deberi facile concedet. M. du S.

1. Ζεῦ Φίλιε] Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνοι-
κούττις colunt τὸ Ἐφέστιον, Φίλοι Φίλιον, οἱ δὲ τῇ μιᾷ τάξει
ἑταιρεῖον, ξέναι Ξένιον, οἱ ὄρκους συμφορὰς ποιούττις Ὀρ-
κίον, οἱ ἀστέροις Ἰκτίον, οἱ ἀδελφοὶ Ἀμύγχιον. Interp.
Sophocl. ad Ajax. Maltig. nomina collecta ex variis Jo-

Timon, five Misanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS.
PLUTUS. PAUPERITAS. GNA-
THONIDES. PHILIADES. DE-
MEAS. THRASYCLES.

T I M Ω Ν.

11. O JUPITER Philie, & Xe-
nie, & Hætareie, & Ephe-
stie, & Asteropeta, & Horcie, & Ne-
phe-

vis officiis, de quibus alius locus dicendi. J. B.

2. Ὀρκίε] Poëticarum harumque vocum exempla
adducere supervacaneum, cum pleraque tales sint, ut
nulli, qui poetas Græcos vel a limine salutarit, igno-
tæ esse possent videantur. Sola hæc mihi negotium ali-
quantu faciessivit de Jove dicta, adeo ut de emenda-
tione cogitarem, crederemque ἱρκίῳ vel ἱρκίῳ, legen-
dum; (V. Suid. & Euripid. Tru. v. 17.) at nunc ex
Euripidis Med. 169. video nihil mutandum. Adde
Schol. ad Hecub. ejusdem v. 345. M. du S.

Ὀρκίε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam hu-
manam continet, sic & jurisjurandi, cujus summa
fuit apud veteres religio, curator & præces Jupiter:
ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φι-
λίον,

phlegere, & Erigdupe, & si quo te alio
vocat nomine attoniti poëtae, idque adeo
cum in versu faciundo hærent impediti;
(tunc enim magno nominum agmine sustines
versum labantem, & rhythmum hiantem re-
ples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto
strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu
boans? ubi illud flammans, candens,
ac terribile fulmen? Cuius fane constare
potest, ea omnia nil esse aliud quid-
quam præter nugas sonoras, ac fumum

φληγερέτα, & ἐρίγδυπε, & εἴ τι σε ἄλλο οἱ
ἑμβρόντησι ποιεῖται καλῶσι, & μάλιστα ὅταν
ῥυθμῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πο-
λύουσι γινόμενῳ ὑπερβαίνει τὸ ὀπίπτον
τὸ μέτρον, καὶ ἀναπληρῶς τὸ κεχρηγὸς ἔρυσ-
μι· πῶς σοι ἰδὴ ἑρισμάραγ· ἀστραπή, &
ἡ βαρύδρομῳ βροντῇ, & ὁ αἰθαλέος, καὶ
ὀδυνήεις, & σμυρδαλέῳ κεραυνός; ἀπαῖνα
γὰρ ταῦτα λέγει ἡδὴ ἀναπέφινε, & καπνὸς
ποιεῖται

10. Ἄσπερα γὰρ ταῦτα λέγει· Ἀπὸ τῆς ἑδῆς, εἰ μὴ μόνον ψέγει· ποιητικῶς ὀνομάσται. V.

• Πρωτοῦ C. G. πωστικῶς τῶν ὀνομ. M. du S.

λῶς, Στίον, Ἐταρίον, Ἐφίριον, Ὀμογρίον, Γαμογρίον,
sed & Ὀμογρίον est autem in ista forma vocabulorum,
quando Diis aptantur, præsidii ac tutelæ significatio.
Ita cultus Jupiter ἑρμῶ & dedicatus in Eleorum curia,
teste Pausanias V. p. 441. ea specie, quæ ἐξ ἐκ-
πλῆτος ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque
manu tenebat: quare existimandum est Luciani
infra §. 4. ubi δεικνύσκει κεραυνὸν memorat, non de
Phidias Jovis signo (hoc enim plenissima propitiæ
majestatis facie altera manu præferebat sceptrum,
victoriam altera) sed de hoc ipso Διὶς ἑρμῶ cogitasse:
idque tanto argutius, quod Timon Jovem irri-
deat tanquam vetulum, & viribus effectis jam non
amplius commensuratum impune scelorum vindicem,
nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud
ostentabat. Plura protulit F. H. Meibomius ad Jaspur.
Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ἑρμῶ reperitur. Apud
Pausaniam, quum Cornutus dicere malina, c. 9. p.
150. pro ἑρμῶ & M. notavit, si recte capio, Tb. Ga-
lenus ἑρμῶ & ἑρμῶ ut, quin illic voces inter se com-
mutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ἑρ-
μῶ plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis co-
gnominibus, quæ Timon coacervat, multo magis
sit consentaneum quam ἑρμῶ· ea Cornutus plera-
que, quo dixi loco, explanavit, & imprimis ex phi-
losophi persona Διὸς Chrysa. Or. XII. p. 276. Hæc
Luciani attigit & Splanchnius ad Callim. H. in Dian.
v. 7. ubi de Deorum πολυνουμῶν vere Xenophon in
Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς διὰ τὸν ἑρμῶ ποταμὸν ἐκινῶν
ἔχει. Hymnus in Jovem, quem sub Cleanthis nomi-
ne vulgavit H. Stephan. in Poët. Philos. Κόδις· ἀδυνά-
των, πολυνουμῶν, πῶς γὰρ αἱ αὐτῶν Ζεῦ. — Vide B.
Martini V. L. III, 13. Stanl. ad AEschyl. P. V. v.
220.

T. H.

4. Ἐμβρόντησι· Ἐνδοί, θείων, μουσικάται, ὑπὸ
Μουσῶν κατοχοί, & voce Comica, μουσοπάταιοι sunt
poëtae: eos facite Noster in Jovialium tonitruum
mentionem vocavit ἑμβρόντητας, quali iidem illis telis,
quæ tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In
re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p.
286. C. ἀπὸ διδύμου, ὅς οἱ Διόντος & ὑπὸ κεραυνῶ
βροντῇ γινόμενῳ, ὡς φασὶ οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον
χρησμένους ἀτεχνῶς πρὸς συμμάχους, & τὰς οὐκ ἀπὸ
ἀσπίδος ἑμβρόντητας ἐκείνους. Hæfychius quidem, Κεραυ-

νῶς, ἑμβρόντης (male legitur ἑμβρόντης) sed pro-
prie tamē distinguuntur, ut patet ex Xenoph. E. IV.
p. 312. v. 42. πῶς κεραυνὸς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, & ὁ
μὲν τῶν πλεονέκτων, οἱ δὲ ἑμβρόντητας ἀπὸ βαρὺ
πρὸς vicem agat Pausan. III. p. 217. καὶ τινες ἐκ
ἀλλοτῶν στρατιωτῶν κεραυνώδεις, τοὺς δὲ ἐκ φωνῆς ἐκεί-
ναι αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, infano, & cui
communis sensus est excussus: simul hunc in modum
non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita
facit poëtas appellare.

T. H.

6. Ἰππιδίς τὸ πῖπτον τῷ μέτρῳ In Virgilii vita,
quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe quid
dum scriberet, ne quid imperitum moraretur, quædam
imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit,
quos per jocum pro sigillis & sibi cinibus interponi a se
dicebat ad sustinendum opus, donec solidæ columnæ ad-
venirent. Hæc Suetonio non sunt indigna: apparet
autem non plane commode tibicines istos ad eum sen-
sum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in
Ran. v. 1209. eleganter σοῖς vocat ἔξω τῷ λόγῳ,
qualem stipatores, qui merces in navibus componunt,
insulcire solent: recte Schol. ὅθεν ἐκ παραλόγου ἐν τῷ
λόγῳ, ἀπὸ τῶν σοῖς τῶν φορτῶν ibi hæc Lucianea Kuffe-
rus non prætermisit. Par est ratio, quando παρα-
πληρώματα dicunt: Schol. ad Med. v. 665. notat, Eu-
ripidem esse valde proclivem ad usurpandam vocem
σοῖς, etiam quum nihil ad sensum ornandum pro-
dest: ὅθεν ὁ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriusque
propriam vim discere licebit ab H. Valerio ad Hæro-
dotum. p. 150. Apollon. Alex. de Synt. III. p. 264. ubi
de conjunctionibus agit, quibus nomen est ὁ παραπλη-
ρωματικός, veram esse negat eorum sententiam, qui
censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχρηγὸς τῷ ἑρμῶ
ἵπσαν vides Luciani phrasin.

T. H.

8. Ἐρισμάραγ· Epith. Jovis ipsius apud Hes.
Θεογ. Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro edi-
ti penes Doctiss. Virum Joh. de la Faye: manus an-
notantis ignoratur, ideoque Anonymum deinceps in
hoc Opusculo vocabo.

M. du S.

9. Βαρ. βρ.] Respicit hic inter alia locum Euripi-
dis quem margo indicat: Ἰὼ Νίρκος, & Διὶς βαρύδρο-
μοι βρονταί κεραυνὸν τι πῶς αἰθαλέον. Αἰθαλόεσσα κεραυ-
νὸν habet Hes. Θ. 504.

M. du S.

11. Καὶ καπνὸς ποιητικῶς ἀτεχνῶς ἔξω τῷ πατρίῳ τῷ

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω δὲ πατάγει τὸ ὄνομα-
μάτων. τὸ δὲ αἰδιμόν σου, καὶ ἐκβολὸν ὄ-
πλων, καὶ πτόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως
ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ἀλίγονι
σπινθήρα ὀργῆς καὶ τῷ ἀδικούντων ἀφ-
φυλάτῃσι.

plane poeticum, nominum strepitum si de-
mas. Telum autem illud ita decantatum,
& longe feriens, & expeditum, nescio quo
pacto plane restinctum est, & refrigit, ne
tantillulam quidem iræ scintillam adversus
sceleratos retinens.

2. In-

α Διαφυλάτῃσι] ἀφφυλάτῃσι. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. Faber ac sumum plane poeticum,
nominum strepitum si demas. ultra quod tentare quid-
quam error est. J. G.

12. Ἐξω τῷ πατάγει τὸ ὄνομα.] Nugæ canora, Ho-
ras. M. du S.

Ἐξω τῷ πατάγει] Imperfectam orationem supple-
dam putavit Barlaeus: nihil hic imperfectum; ver-
tendum enim, ut Faber rectissime convertit. Is usus
particulæ ἔξω familiaris apud optimos scriptores: Tim.
πρὸς Ἐ. Κ. ὃ πῶκα φθαρσέμενοι οὐδ' ἄλλα αἰτίων ἔξω τῷ αὐ-
τῶν σωτισταγῶν θιῶ. Demosth. πρὸς Παράτρ. p. 309.
Α. τῶν ἀνθρώπων ἐλύπησεν αἰὶν ἐπὶ τῷ ἔξω τῷ ἀδελφῶν γυν-
νῆσαι; Longinus, structurae non minus, quam ver-
borum locutionumque diligentissimus S. 24. §. 2. Ἰ-
πιδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γὰρ τῷ συνθέσει, μιμνήσκῃ τὰ
Δημοσθένει κατ' ὁμοίωσιν. vid. Thom. Mag. in V. Con-
cinne positum ὁ πατάγει τὸ ὄνομα, quia πατάγει
ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem
interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροτὰ ἐκταγῆναι &
saepius in Aristophanis Nub. Jam quod fulminis est
propriū, ipsius poetarum epithetis tribuit, tanquam
si sensu protius vacua inanem tantummodo strepitum
ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem Lu-
ciani, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in
locis epitheta velut injecta temere manu correpta sic
infercitur, ut nullum inde sententiae lumen accederet
novum; quin saepius etiam epitheto praepostere col-
locato proximorum obfcurari nitorem & corrumpi:
quod crimen obiectum ut diluerent poetarum princi-
pis admiratores, ea nonnunquam fuerunt communi-
scenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane per-
quam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elab-
oratissimo scripto elucens summo opere commen-
dant: quae singula tironum in gratiam explananda si
sumerem, grandi commentariorum mole foret opus.

T. H.

13. Ὀπλον] Fulmen.

J. Br.

16. Σπινθήρα ὀργῆς] Proprie Dionys. Halic. A. R. II.
p. 103. v. 41. οὐ κατεψυγμένους πρὸ πυρὸς, καὶ ἔξω
φυλάτῃσι σπινθήρα τῆς ὀργῆς. Facete Aristoph. de bello
Peloponnesiaco a Pericle parvis ab initiis fuscitato:
ἐξέφλεξε τὸν πόλεον ἔμμελλον σπινθήρα μικροῦ Μεγαρικῷ
ψυφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπι-
νθήρα τῷ ψυχρῷ vocat Philostr. de V. A. T. IV. c. 45.
Cognito de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: pri-
mum, inquit, genus humanum & terra natum proba-
bile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem o-
diis saevivisse, ἀφ' τοῦ μηδὲν δύνασθαι ἀφ' ἑαυτοῦ, μηδὲ
ρίζεσθαι τὸ ἴδιον αὐτῶν σπινθήρα τῷ καυνομένῳ debuerat

quidem ἔρριπτοσθαι vel ριζοῦσθαι sed concoquat, qui
stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκαυλωμένην,
σπινθήρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἔρριπτοσθαι. nota sunt
ρίζεσθαι, ἀκαυλωμένην, ἐκρίζεσθαι alterum illud verbum
si scripsisset, addidisset utique τὸ ἴδιον αὐτῶν σπινθήρα τῷ
καυνομένῳ.

T. H.

18. Θάττοι γὰρ &c.] Profert Adv. Turnebus Adv.
XXV. c. 9. itaque vertit: Itaque eorum, qui rejicere
aggrediuntur, citius quispiam extinctum elychnion for-
midaveris, quam fulminis istius omnium domitoris
flammam. Docet ibi a Virgilio sancire foedera fulmine
dici Jovem, qui fulmine vindicatis id, quod contra for-
midulam & religionem juris jurandi commissum est. Si-
milem in modum Diogenes Pythag. apud Stob. p.
332. Jovem esse ostendit eundem & κρατὶν & διπλῶν
ἀφ' τοῦ καλέσαι τὰς ἀδικήσας & κρατὶν & κυριεύειν πάντων
ἔχει δὲ καὶ τῷ κρατὶν μὲν χύμα συμβάλλει τὰς δυνάμεις.

T. H.

19. Θυμαλὶδα] Copiose de hac voce doctissimus
Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux.

J. B.

Θυμαλὶδα] Vid. Aristophan.

A. V.

20. Δαλὼν τὴν] Manifeste declarat titiōnem in Timo-
nis Luciani principio: Jer. Hoelklin. ad Apollon. III,
291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo
vocabuli postulat, titiōnis ardentis & accensi. Gram-
matici veteres ad Od. E. 488. ἀφ' αὐτοῦ ἐλὼν, & plu-
ribus Melychius: δαλὼν δαδ τῷ θυμῷ Antonin. Liber. c.
XVIII. ambustum torrem Chorineus ab ara Corripit:
Virgil. AEn. XII, 298. Δαλὼν Glosiae titiōnem & tor-
rem exponunt. Titiōnem vulgus appellat extructum fo-
co torrem semustum, extinctum: Lactant. IV. p. 394.
Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI. p.
209. viciniasus Jupiter, atque barbatus, dextera fomi-
tem sustinens perdolatatum in fulminis morem.

T. H.

23. Ἀπολαύειν τῷ τραύματι] Sunt qui haec verba,
μὴν & τῷ οἶσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύματι, intelli-
gunt de iis, in quos Jupiter ignes suos intendet; eos
nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab
immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At
non ego certe detrecto accedere optimo meo quon-
dam doctori, Jac. Gronovio (cui pro digno & iusto
διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas
gratias, pectusque ejus nomini devotissimum) haec
verba ad ipsum Jovem referenti. Liceat tamen no-
bis varios τῷ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ
ἀπολαύειν pro frui re gratia & accepta, atque adeo pro
delectari frui alicujus rei, passim sumi, res est no-
tissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de ma-
lo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X. Sol
que-

2. Inde est quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod

Θάττοι γὰρ τ' ὀπιτορεῖν τις ὀπιχευέντων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αὖν, ἢ τ' ὅταν
ὀδομάτορ κεραυὸς φλόγα· ἔτω δαλόν τινα
ἐπανακίνασθ' δοκεῖς αὐτοῖς, ὅς πῦρ μὴ ἡ κα-
πνὸν ἀπ' αὐτῆς μὴ δεδίεμαι· μόνον δὲ τῷτο
οἶομαι ἀπολαύειν τ' τραύματι, ὅτι ἀνα-
πλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τ' Διὸς ἱππῶν. Respondet paullo post Mercurius, Σάπτη, ὃ Ἡλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τ' λόγῳ. Clarissime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ὡς φάλλες λέγει τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσασθαι τ' φλυαρίαις. In Necyomantia §. 17. de Mausolo, qui dicitur τοσούτοι ἀπολαύειν τῷ μνήματι, παρ' ὅσων ἱερῶν τετακέντων ἀχλὺς ἐπιπύρεται. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύειν; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὃ μὴ δίκαια παρῆναι, ἀπολαύειν τ' αὐτῷ ὑμνησθῆναι. Acerbissima profecto haec & lethifera ἀπολαύσις. In Pseudologista: Οἷς ἱκανῶς ἢ ἱκανῶς ῥῶμα τὰ κακὰ τῷ σοῦ εἶματι ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II. Ποικιλ. c. 34. Ὅρα πάντων ἡμῶν τὴν ταχίστην ἀνάγκην, πρὸ τῷ τινὲς εἰ ἀπολαύσει κακῷ προστυτῶν.

Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans affici ab re aliqua, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τ' φλυαρίαις, Lucianus: κακὸν προστυτῶν ἀπολαύσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto vf. 236. adjicit ἀγαθόν.

Ἀγαθὸν γὰρ ἐκλάουσ' εἶδεν αὐτῷ πᾶντοτι.

Ellipsin amant Graeci in usu τῷ, ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, subauditur τὴν, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adfunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem δὲ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur; quam praepositionem reperio additam apud Nostros in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς δὲ δὲ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τὴν relinquatur intelligendum.

τ' φ' ἀπολαύειν τῷ τραύματι] Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματι iterum vocat quae igne inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines referri quam ad Jovem, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostros non in-

frequens, uti supra observatum a me est, ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. p. 286. A. ἀμύχων, τ' συναπείρεσθαι τὸν ὡς βοληδὸν μὴ εἰ αὐτὸν ἀπολαύσαι τ' ἀσβολῆς. Virgil. VI. 593. — non ille faces nec fumes tadis Lumina &c. de vero Jove.

M. du S. ἀπολαύειν τῷ τραύματι] Haec quicquid est Interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere J. Gronovius ad Nigr. §. 30. rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptuariamque atque ipsi Jovi attribuant? respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quominus semper iolus hanc causam defendat Gronovius. ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358. Ἀπίλαυστα γὰρ ἰδὼν ἰσταδ' quod ludendo perinde est positum, atque ἀνὰ μὲν vel ἀνὰ μὲν αὖν πρᾶσι clare enitruere tecum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαύρον, Iocst. Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque δὲ vel ἐκ intellectu, rarius expresso: Dionys. Halic. A. R. I. p. 74. v. 16. τῷτο μοῖσι ἀπολαύσασθαις ἐκ τῶν ποδῶν ἐπιμύζων ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227. F. ἐκ' ὅσων ἀπ' αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπολαύσας, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18. C. ταχίστη ἀπολαύσασθαι τῷ χρόνῳ, quae a vetustate vitium contraxerunt: Empirid. Iph. in T. v. 526. Ἀπίλαυστα δὲ τι καὶ γὰρ τ' καὶ νῆς γάμων nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II. p. 837. A. Apud Platon. de LL. p. 961. D. καὶ πάντα ἄνθρωπος ἢ πόλις ἀπολαύῃ τ' ἀσέβων τρόπον τινα δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundent. Platoni sine dubio Hesiodum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240. Πόλις καὶ εὐμπαρὴς πόλις κακῷ ἀνδρὶ ἀσέβῳ ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit Eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τ' γυναικῶν εἰσὶν ἐν ἀπολαύσει πωροῖσι εἰ τὴν ἀλκὴν πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corrumpunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV. n. 78. ἱμεῖς συναπολαύειν τῷ Παμφίλῳ τ' κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II. p. 24. si quis, inquit, cum homine μωρὸς ἴμπε-

πληθύνον] ὁ ἄσβολος. ὅτι ἦδη ἀφ' ταυ-
τά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀνιόντων ἐτόλμα, 2
καὶ πάντοι ἀπίθαι ὦν, πρὸς ἕταυ ψυ-

fuligiae operiantur, atque inquinantur.
Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te
contempto, contra tonare ausus est, vir
qui hanc de se opinionem in animis homi-
num

πληθύνον colluctetur, eum maculari necesse est, ὅτι
καὶ ὅστις ἀδικῶν ἀνδρὶ συμπλέκειτο, ἐσυγκυλιδιῶσθαι ἔστι,
ἐπὶ τῷ τῷτο συναπλοῦναι ἐ τῷ κακοῦ, καὶ συναπλοῦ-
πλοῦσθαι ὁ μακάριος ibi junctum a Luciano verbum i-
tidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p.
765. B. οἱ φίλοι ἐ οἰκίῳ ἐδιδόμηναι πειρώμενοι βίᾳ ἐ
ἀλόγως τὸ πᾶν, ὅθεν ἀπλάκυσαν αὐτῷ χρυσόν, ἡ δὲ ἡ
κακῶς ἐ ταραχῆς ἐπέλασαν ἐαυτοῦς. Vid. *Suid.* in Ἀπο-
λαύειν *Isoetatis*, quem profert, locus, quanquam
verba parumper varient, is idem est, qui iupra fuit
a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte
frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc
enim designat) conjecturam repellit, qui *Obf.* III. c.
2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα
nullus adsequeretur, legeat καύματ' : huic loco,
verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα minus videtur convenire
cum ἄσβολος, sed fuliginis fiat mentio : quare lego καύ-
ματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur
adurere, ustulare dicuntur : ita ante dixi φλόγα κραι-
νοῦ. Haec pluma leviora : melius est, ut *Lucianum* au-
diamus in *Jove Conf.* §. 15. ὅδ' ἦ τ' κραινοῦ αὐτὸν
φῆμι ἐν αἰτίῳ μοι γένεσθαι τῷ τραύματος. Perquam
apposite *Euripides* : Πολλοὺς ὃ βροτῶς τραῦμα ἀναιμόν
ἔλασε istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς
c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit,
quam ὡς τις φησὶ pro beneficio patefacti auctoris ve-
ram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* *Symp.*
IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνῦ-
μα ἀναιμόν quanquam Latinis usitatum adflari fulmi-
ne, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνῦμα
βροτῶς deinde, quod rem extra controversiam ponit,
optime cohaeret ἀναιμόν cum τραῦμα, prorsus in-
coganter cum πνῦμα. Observationem eximiam me-
cum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus*
communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi,
dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa re-
peries, quae cum *Luciano* comparari possunt : *cui suis*
Demit imaginibus violento vulnere honorem. Quid
porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant,
quandoquidem tela dicuntur & βίλην saepe *Lucretius*
eo, quem dixi, loco : — patris cur solum perpetuantur
Obtundit — tali determinet istum. *Herodot.* IV, 79.
eis ταύτῃ δαίς ἐνέσκηψε βίλος VII. c. 10. §. 5. eis οὐκ
μᾶλλον τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βίλην
cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem lo-
ci invenire licet. *Sophocli.* *Trach.* v. 1103. Ἐνείσωσιν
ἐπ' αὐτὸν ἰγκυτάσκηψον βίλος, Πάτρι, κραινοῦ. notavit ad
eum locum *H. Stephanus*.

T. H.
26. Ἀπίθαι ἐν] Olim arridebat : καὶ πάντοι ἀπίθαι-
ναι, ὡς πρὸς ἕταυ ψ. nunc nihil mutq. *Plutarch.* T. II.
p. 595. A. ἐξιπποχρῶν πιδανὸν ὅτα τὴν πρῶτην ὑπὸ δαίμονος.
Antian. A. A. II. c. 12. οἱ πιδανὸς δοκῶ τὰς ἐνυφρῶ-
ψαν Ἀλκιμαχῶς, ὡς ἐ ταῦτα ἐν πράξει &c. *Porphyr.* de
A. N. p. 250. ὅτι ὃ πλάσσει αὐτὸν ἀπίθαι ἢ *Homere-*
us. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὅτι

καὶ πᾶσι τοῖς ἀπίθαι τοῖς λόγοις. *Aeschines* sub
initium orationis περὶ Παρατρ. καὶ πρὸς τὴν ἀποδοτικῆς,
ἀπίθαι ἐν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτῃ. Haec ostendunt,
quomodo cum personis vox ista conjungatur. Sal-
monei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac
scena : in eo certe fui contemptus Jupiter exemplum
statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus
ac flagitiis inlignes edidisset plura, non erat profe-
cto, cur tanto opere *Timon* inertiam vetuli *Jovis* in-
cusaret. De *Salmoneo* versus sunt *Manili* V, 91. post
multiplicem hominum eruditissimorum curam por-
tandum, ut mihi quidem videtur, persanati : quid ma-
litis sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* *Obf.* III, 18.
non me fugit; huic tamen in modum si constituan-
tur, propius ad priscam poetae manum accedi posse
censeo : Hinc mihi *Salmoneus* (qui coelum imitatus in
orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac possis)
missique per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi
visus, & ipsum *Admovisse Jovem* terris de fulmine fin-
xit : Sensus at immensos ignes; super ipse secutus *Mortis*
Jovem didicis) generatus possit haberi. Sensum, quo
erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger*;
de fulmine capiendum est ea fere potestate, quam *Sal-*
mafius explicuit ad *Tertullianum*. *Pall.* p. 139. etiam i-
psum se *Jovem* terris *admovisse* finxit, quod ad ful-
men adinet, jacto fulmine : *Euripid.* apud *Dicaearchum*.
B. E. p. 22. — ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειῷ ῥαυτὶ οἰῶν μακρὴν ἵππῃ
Σαλμωνεύς φλόγα plura, quae ad firmendam con-
jecturam valent, persequi non vacat. Ceterum *Sal-*
moneum & *Tantalum* pro hominibus impiis & Deos
oppugnantibus posuit *Heraclitus*. *Alleg. Hom.* p. 408.
Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* *Ada-*
gia in *Salmoneus aler*, ubi quod ex *Eunapio* profert;
legitur apud *Suidam* in *Εὐτράτι* & *Χρύμῳ*. T. H.
28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς ἦ; quod
Graecis frequens. *V. Eurip.* *Rhes.* p. 472. C. M. du S.
Πῶς ἦ] Interpretes ita verterunt, ac si legisent,
quod volebat *Doctiff.* *M. du Soul*, πῶς ἦ; cum in
modum sane legendum foret, si tali ratione senten-
tiam expleres : πῶς ἦ ὅτι ἀντιφωτισμένη σοι ἐ Σαλμων-
εύς; quidni enim *Salmoneus* adversum te fulmina jactu-
laretur? vel, quid enim obstes, quatinus cum fulmine
Salmoneus aestimetur (nam utramque explicationem
recipit ἀντιφωτισμένη, ut alio loco dicam) ubi tu, vobis
perducta mandragora ratione alium stertis. Verum ni-
hil moveri debet, intelligendumque, si ad superius
velis connectere, πῶς ἦ φρεσὶν αὐτῷ ἐπὶ ἰσχυρῇ, πῶς
ἦ ἀπὸ αὐτοῦ ἐν τῇ κραινοῦ φλόγῃ ἢ ad proxima, πῶς
ἦ ἀπὸ αὐτοῦ ἐν τῇ ὁ Σαλμωνεύς; utrumvis ad senten-
tiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς ἦ; ἀδίδα
negatione, ut *Grammatici* loquuntur, καὶ ἀφαιρέσει
ἐστὶν, aut, κατὰ φασιν ὅλοισι contra πῶς ἦ, ἀποφαιρέσει
Lucian. *Ἀλεκτρ.* §. 14. ἐπὶ ζῶν μὲν ἐπὶ ὅλοισι τῶν
Σίμωνι πῶς ἦ; ὡς ἐπὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ἡ χρημῶσιν ἡδὲ
dum vivebas, ne obolum quidam dedit *Simoni* : nonni-

quam

nam facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χρὸν ἢ ὄργην Δία, δεσμυργὸς ἀνὴρ, ἢ μεταλαυχεύω. ὡς γὰρ, ὅπως καθύπερθε καὶ ἀνδραγόρα καθύπερθε; ὅς ἔτε ἢ ὅτιον καὶ-

¶ Kai] Al. καὶ vel solum καὶ dele. Margo AM.

27. Θερμοφυγῆς] Θερμοφυγῆς ὁ * ὁ θερμότητος καὶ ψυχρότητος. V.

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία ἢ ὑπὸ τῆς ἀναιμίας καὶ

* Παρακαταμύειν] Blandiebatur παρακαταμύειν sed non valde opus est hac mutatione. Noster συμ τὸ μὴ P. II. Δ. S. 5. ὑπὸ μανδραγόρα καὶ παρακαταμύειν. Vid. Suid. in Θερμὸς &

μανδραγόρα, παρὰ τοὺς οἱ τῆς μανδραγόρας φαιγόντες ἀναιμίας ὑπὸ τῆς συμ. V.

Παρακαταμύειν.
† Τῆς] Lege τῆς

T. H.
T. H.

quam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ αὖ, ὅς τις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, αἱ εἰδὲ ταῦτα &c. Isaacs p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲν δὲ ὁνομαζόντων συγγραφεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. H. Stephano adfentior pro πῶς γὰρ, ὅπως σάξαι πατρὶδα &c. reponenti πῶς γὰρ; ὅπως σάξαι. Alcibiades. I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πῶς; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ὅπως &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum.

T. H.

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines: Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' ὅτι ἀναιμίας δυνάμειν, ἀλλὰ μανδραγόρα καὶ πικρὰ, ἢ τι φάρμακον ἀλλὰ τοιοῦτον, ἐκκαίει ἀνθρώπους.

J. Br.

Ὑπὸ μανδραγόρα] De hoc Proverb. parcomiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesych.

J. B.

Ὑπὸ μανδραγόρα καθύπερθε] Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in V. μανδραγόρας videtur legisse ὡς μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non ablimilem, ut ex Theophrasto & Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ὡς μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐν μανδραγόρου καθύπερθε, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὡς πλεονείας, ὡς φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse varicellum φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo.

J. P.

Ὑπὸ μανδραγόρα καθύπερθε] Viderit Palmerius in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ὡς? An non millies ὡς apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ὡς? Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adficiendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scri-

bebat nobilis ille Gallus haec, quum comes Luciani venit ad Ἀλικαρνασσὸς ἱερὸν, viditque illic ὅλῳ ἀνθρώπῳ, ὡς δύναιτο ἢ μήποτε ὑψηλὰ ἐ μανδραγόρα in libro 1. Veræ histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicit, credetur interprete Palmerio ex cætu militum circumstante vel secto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas, stare censetur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπὸ τῆς οἱ μανδραγόρας? Lenius fodes.

J. G.

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eundem advertit: quicquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI. c. 6: operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀπορίας οἷον ἐν μανδραγόρου καθύπερθε τοὺς αὐτὸς πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθύπερθε ἐν μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόρας παπακόντας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὡς μανδραγόρα in diandi casu legendo intelligi illud poteris? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam: litterae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐν μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὡς μανδραγόρου sonare, prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὡς οἶνου & ὡς μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem apud Erasmus eo ipso in loco. ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὡς μανδραγόρα tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὡς μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat. sum vero in duabus Frobenianis anni 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam Leo Allat. ad Enstath. Hexaem. p. 516.

κέντων ἀκύνεις, ἔτε τὴς ἀδικήσας ἑπισκο-30
 πείς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ
 γιγνώμει· καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφωσαι, κα-
 θάρσῃ οἱ παρηγορίαι.

Ἐπεὶ νέοςγε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ
 ἀκμαῖος ἢ ὀργῇ, πολλὰ χεῖρ ἔδίκων3
 καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἐδέποτε ἦγες τότε
 πρὸς αὐτὴς ἐλαχίριαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς

non audias, neque injustos adspicias;
 contra autem lippis & lusciosis oculis ea quae
 sunt videas; neque acriores habeas aures,
 quam qui ætatis sunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, arden-
 sti animo, & iracundia gravi, multa quo-
 tidie adversus injustos ac violentos designa-
 bas, sublataque omni induciarum spe, bella
 cum iis gerebas, neque unquam otiosum
 erat

44. Πολλὰ κατὰ τὴν ἀδικίαν] * Εἰ ποτ' ἄλλοτε μάστιγα
 τοῦ τούτου χρεῖα τὴν ἀποδοτικότητάς. Καταλλήλως ἄγαν

* Εἰ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholias, quisquis ille est,
 requisitam ætatis suae conditionem perstringit, cujus gravis
 delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina
 vibrantem deprecant. Mox ἐκείτω φησὶ τὸν ἐκείτω, ἢ αἰγίς,

καὶ προσφῶς ἐκείτω πάλιν τὸν ἐκείτω ἐπιφέρει. V.

ἢ βροτὸν, ἢ ἀερατὸν &c. quibus statim ἢ ἐκείτω ἐπιφέρει, ἢ
 γὰρ ἢ, ἢ ἐκείτω, ἢ ἐκείτω, ἢ ἐκείτω &c. Quam hic
 φησὶν, ἢ ἐκείτω ὁμοίως dixit Quintilianus. T. H.

Stephani observata *Palmerium* fugerunt, quando *Eras-*
mi versionem tam falsè irridet, ipse propterea vicis-
 sim a *J. Gronovio* irrisus: cujus equidem rationes *E-*
rasmi defendentis me non capere lubens profiteor:
 hoc saltem rectè, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀν-
 quamquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (est
 sane is usus, quem vult, vocolae δὲ non apud Grae-
 cos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in a vel
 ab perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribo-
 nianum ostendit) minime tamen isto auxilio indige-
 mus: plane autem ipsi non concedendum, quod in
 Demosth. Encom. similiter ἐν μανδραγόρου accipiat.
Miror Fabrum, qui dederit, *veluti sub mandragoris*
resubans, quasi non arborem quidem mandragoram
 cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum
 delicatuli solebant, contextum, quorum vim somnifi-
 cam intimis penitus medullis hauerit. Neque admo-
 dum probo *Stephani* prae *mandragora*, vel, prae ni-
 mio *mandragorae* potius: rectius vim locutionis perspe-
 xit *J. Tollius* in *Notulis Rondelii* Expositioni Vet. Si-
 gni subiectis p. 294. a cujus sententia non discrepat
J. Gronovius. Sane καθύπερθε μανδραγόρου non ali-
 ter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τι-
 νος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin
 secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδρα-
 γόρας, demto, Florentina liquido praefert: id se-
 quentes Editores videntur immutasse pro suo quisque
 captu, hic in *μανδραγόρας*, quod jam in utraque Ve-
 neta & Aldina prima reperitur, alius in *μανδραγόρου*
 neque diffiteor eam esse formam longe usitatissimam,
 sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit
 nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur prin-
 cipis Editionis auctoritas, praesertim quum & *Ste-*
phanus, haud parvum in hoc literarum genere mo-
 mentum, accederet, & analogia formandi par in mul-
 tis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae
 virtute soporifera complures: *Seren. Samon.* Nec non
mandragorae gustu sopor additur alius: ibi vide *Rob.*
Keuchen. p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V. 132. n. 73.
Xenoph. Symp. p. 512. v. 28. ὁ αἰὶν ἀρδαν τὰς ψυ-

χας, τὰς μὲν λύπας, ὅσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους,
 κοιμίζει· ἀνθρώπους ἑρμῶν *Athenaeus* & *Stobaeus*: *Ar-*
temidorus I. c. 68. ἀνδρῶν, vel, ut *Tollius* etiam posuit,
 ἀνδρας: pro quo *Cornarium* animadvertimus in versio-
 ne longe aliud expressisse, nimirum αἰγίς vel ὀδύνης.

T. H.

31. Λημᾶς] Haec illustrat *Eras.* Adag. in *Sa-*
turniae *lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὅσα ἐκκεκώ-
 φωσαι de Jove, cui prae senio aures obsurduerunt:
 ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate,
 quando quis frequenti & molesta pene rei commemora-
 tione alium obtundit atque exsurdatur: in *Lyf.* p. 497.
 E. ἡμῶν γούιν ἐκκεκώφηναι τὰ ὅσα, καὶ ἐμπόληται Λυσίου
 quae quum imitaretur *Aristoph.* I. Ep. 24. p. 110.
 scripsit ἐκκεκώφηναι ἡμῶν τὰ ὅσα. Nihil interest ut-
 tram formam usurpes, ἐκκεκώφην an ἐκκεκώφην prior in
Aristoph. Equ. v. 312. ubi prorsus displicet *Suidae* le-
 ctio ἐκκεκώφηναι, quippe, nisi fallor, linguae Grae-
 ciae genio contraria: posteriorem *Athenaeus* habet V.
 p. 188. C. πρὸς τὸ ἐκκεκώφηναι (τὴν ἑλπίδα) ἐκκεκώφηναι
 καὶ αἰσθητὶ ἐν σπυρε capti, dum celebratissimam
 illam *Heleneae* formam spectabam. Ingeniosissimae *Sal-*
masius apud *Achill. Tat.* III. p. 195. restituit, τοσαύ-
 τος ἢ λύπη με τὴν συμφορὰν ἐκκεκώφηναι, vel, ἐκκεκώφηναι,
 quod vulgo legitur ἐκκεκώφηναι. *Clem. Alex.* Str. V. p.
 551. C. ἐκκεκώφηναι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde *Stephani*
Ind. Thef. in *Ἐκκεκώφηναι*.

T. H.

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea sine dubio respexit,
 quae fabulantur de *Lycæone*, filiisque ejus improbi-
 ssimis, quos fulmine *Jupiter* percussit, καὶ τὸν Ἀρκάδιον
 συνίχης ἐκράνισεν, ἵως ἢ γὰρ ὁ θεὸς ἀλάστον τὴν
 χεῖρα ἐξέτεινε διὰ φασὶν πρῶτος ἐν Ἀρκάδιον ἐκείνους γα-
 νίσθαι *Τετ.* ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex
Apollodori *Bibl.* III. p. 201. 203. descriptis. Eorum-
 dem etiam scelera impulsisse dicuntur Jovem, ut di-
 luvio *Deucalioneo*, cujus mox meminit *Lucianus*, ge-
 nus humanum obrueret.

T. H.

38. Ἡ αἰγίς] Sic in *Dial. Jovis* & *Cupid.* & *Dei.*
 αἰγίς. & Bis accus. passim denique.

J. B.

39. Καὶ ἡ ἀστὴρ συνίχης &c.] Interp. *Juculorum* in
 motu

erat fulmen ; regis concussa illis intentabatur , tonitru remugiebat , fulgur in morem velitaris pugnae usque & usque mittebatur : terrae autem motus ita frequenter fiebant , ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat , grandinem autem saxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo , imbres *ραγδαῖαι* & vehementes deferebantur in terras ; singulae guttae fluvium æquabant . Quamobrem puncto temporis

*πάλαιος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγέτο, καὶ ἡ ἀστρά-
40 πὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, πρὸς-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ
χιὰν, σαρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα, πείρηδόν.
καὶ ἴσα σοὶ φοβικῶς ἀφ' ἐλέγωμαι, ὡς οἱ τε
ραγδαῖαι, καὶ βῆλαι, πόλαμος ἐκείνη τ' αὖτις.
45 ἔστι τῆλ' αὖτις ὡς ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία*
671

morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: in morem levis & velitaris pugnae; additque vocem astrumque significare; non tamen affirmat, utro hic sumendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim *Luciani* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam: atque ita similiter infra in *Abdicato* §. 3. ταῦτ' ἵσαι τοιαύτους ἀκροβολισμούς, ὥς οἱ μακρὰν ἐκπεσούμενόν τε καὶ.

H.V.

J.Br.

41. *Κοσκινηδόν*] Cribri instar frequentes. *Κοσκινηδόν*] Hoc apud *Suidam* extat & *πείρηδόν*, *σαρῆδόν*, apud *Hesychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia *Philo Jud.* jungit in *Flacc.* p. 978. *παιδοχρίαι σαρῆδόν προκορίζετο. . . συνδιδύμενοι δόρατων φορηδόν. . . ἀρμαμάξαι σείχηδόν ὑπὸ μίαν ὄψιν.* Pari modo *Apul. Met.* IV. p. 146. *Esur ac potatur incouitate: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingessis.* Acutum illud *Fabii* de *Luciano* ὅπως *ραγδαῖαι* in oratione prosa φοβικῶς dici judicante non laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est *Eruditiss. Feusius*, haec esse e veteri poeta Tragico desumpta? sunt sane verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene insulsum in istis, πόλαμος ἐκείνη τ' αὖτις, qualia *Longinus*, ut puto, in castigato scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalionis a quocumque demum fuisse posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me retineat illud *Luciani* φοβικῶς, quod quia παρ' ὑπόκειται pro ποικιλῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Vesilii Seleni*. Or. I. de Noe, & diluvio sacro: ὡς οὐδὲ ὑμῶν χυμῶν ὑπὸ τῆς καὶ. hoc scilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuissent: non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni patres, nimis saepe in tumorem orationis indecorum proni, peratragoediant. Jure merito *Photius* in Eumapio reprehendit πάλαιος δὲ δάμνη, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectissimam, qua erat optima judicandi facultate, de scriptoris hujus stylo fert sententiam.

T.H.

43. *Ἰστοί τε ραγδαῖαι*] In his verbis *Eaber* delet τε, nec certe ad sensum requiritur, quum praecedat καὶ;

Tom. I.

debuisset etiam post *ραγδαῖαι* esse collocatum. Sed suspicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, & quamvis superfluum, maluisse *Nostrum* retinere illud τε, & certe si addit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legitimus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε ἑρμῆ, ἀμφὶ τε ἀστράων ἡ γραφή. Caeterum *ραγδαῖαι* ἱστοί iterum leguntur apud *Nostrum* *Philop.* §. 24.

J.F.

Ἰστοί. . .] Cujus haec verba sint nescio. Certe

Tragici esse non obscure innuit.

M. du S.

45. *Ἐν ἀκαρεῖ*] Temporis momento.

J.Br.

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noster* saepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit *ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ*, quod *Aristophanes* habet in *Plut.* v. 244. ibi vide *Ex. Spanhemium*. *Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου* *Aristid.* *Quintil.* de *Mus.* III. p. 162.

T.H.

Ibid. Ναυαγία] Vide *Sop.* c. 12. ubi fuse describit inundationem sub *Deucalionis* factam.

A.V.

Ναυαγία ἐπὶ τῷ *Δευκαλίῳ* ἔγιντο * *προσκαλῶν τὸν Λυκαρεῖ*] Mirifice haec illustrent *Marmor Arondellianum* & vicissim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΔΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . . ΥΟ. . . ΔΔ. . . ΜΟΥΤΟΥΙΡ. . . ΟΝΙΑ. . . Ο. . . ΤΑΣΕΝΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet *Palmerius* *πρότερον καὶ τῷ διὸς πανορῶν δι' αὐτοῦ τὸ ἴσον Ἀπόλλωνι δομένῳ εἰς τὰ σπῆς.* Ubi miror illum *Διὸς πανορῶν* in chronico & sermone pedestri poni pro *ἑμβροτῶν πανορῶν*. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? quum ipse esset Athenis, cur *Διὸς πανορῶν* expectare debuit? & eo cessante denum ædificavit templum? Deinde non *Græcus* sermo admittit, nec ante dixit *ζῶς ἔγιντο*, sed *ἀπαιδυσμένους* adeo licet dicatur *Jupiter* pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro *cataclysmo*: nec *cataclysmus* cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse *cataclysmum* auctor ante supposuit. Et quod ad *ΠΡΟΤΕΡΟΝ* potest ea suppletio ferri; licet ipse videns *Seldenum*, quum id ponit caractere communi, facere sex puncta, conjecerim *ΠΡΟΣ ΚΡΑΝΑΟΝ*, dein suppleo *ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝ ΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΔΙΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ*. De templo *Jovis Olympii* erecto ab *Deucalione* testatur clare *Pausanias* in *Atticis* pag. 32. J.G.

O

47. Ki-

ἔπι τῷ Δευκαλίῳ ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίαν ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περὶ αὐτὸν προσοκίλειαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώοντι τὴν ἀνθρώπων σπέρμα. 50 Φυλάτῃον εἰς ἑπιγονὴν κακίας μείζον.

Τοιγάρτοι ἀκόλυνθα τῇ βαθυμίας τὰ πει-
χειρα κομίζη παρ' αὐτῷ, ἔτε θύοντ'
ἔτι σοι τινος ἔτε στεφανῆτος, εἰ μὴ τις ἄρα
πάρρηγον Ὀλυμπίων, ἔτ', εἰ πάν-
τα ἀγαθὰ ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἑβ' 55
ἔρχονται συνέλων. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον
σε, ὦ θεῶν γενναϊότατε, ἀπαρτύνουσι, παρ-

sub Deucalione tot naves perierunt; ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem fervans, quo majora deinde scelera subolescerent.

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi praestat, rem se haud sane pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum praestantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἐν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῷ Νῶϊ ὁ κατακλυσμός γίγνεται. V.

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio haec mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate,

51. Τὰ ἐπιχειρήματα] Μισθός, τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδη τὰ ἐπιχειρήματα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδοτικαί. V.

quae conveniat τοῖς ἐπιχείρησι, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. T. H.

47. Κιβώτιον] Deucalionis naviculam. J. Br.
48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. J. Br.

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC.

49. Ζώοντι] Recte observat Thomas Magister dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ἐν κορυφαίᾳ τοῦ σμικροῦ ζώοντι τῷ ἀνθρώπῳ γένος ἀφίστασθαι. Sic passim Origenes p. Celf. locutus; Vide p. 194. 216. M. du S.

Ζώοντι] Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄλλα ἀφίστασθαι ζώοντι τῷ Πλάτωνος γένος. p. 35. v. 34. Ζώοντι ἄλλα ἀφελειπόρῃ τῷ παλαιῷ γένος plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide J. Fr. Gronovium Obf. IV. p. 42. T. H.

50. Κακίας μείζον] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. J. Br.

51. Τὰ ἐπιχειρήματα] Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τὰ ἐπιχειρήματα: quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28. Ταῦτ' ἄνθρωποι τῷ φιλοπράδῳ τρέπον, vetustior Scholiastes non in-elegantem exponit, τὰ τῷ φιλοπράδῳ ἐπιχειρήματα τοιαῦτά σοι ἐγένοντο ex ipso Tragico v. 319. Philo Jud. de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῷ ἀκαίῳ παρήγοις τὰ ἐπιχειρήματα prave legitur ἐπὶ. Diodor. XIII. p. 387. B. εἰ μὴ ἢ ἑκαπλοῦς ἐπιχειρήματα τῷ ἀνοίῳ (non ἀγνοίῳ) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV. p. 496. B. Sola rerum humanarum virtus cōn ἐν θυμῷ τὰ ἐπιχειρήματα λαμβάνει, αὐτὰ δὲ ἑαυτῷ ἄλλα τῷ πόνῳ ἔχει. Poll. III. 143. & Juncgetm. T. H.

53. Εἰ μὴ τις ἄρα παρρηγον &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Desf. Herald. Anim. in Salmaf. Obf. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur Plato de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῶν οὐ παρρηγον τίσθαι. T. H.

56. Κρόνον] Prov. i. c. ἀνέστην ἐ μάρτυρ, ἄνθρωπον, ἀνέστην. A. V.

58. Ἐὼ λόγιον, ὁποσάκις &c.] Ex sententia Glib. Cuperi Obf. III. p. 298. his verbis sane dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quia tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαρδικίου δινώτερος πάχων. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsique Diis vadentibus in antra praedonum similia non pauca facete pernumerat Arnob. VI. p. 207. 208. &c. T. H.

59. Τὸν νῆον] V. Justin. XXI. 3. & XXXIX. 2. Plut. V. 839. C. Ed. St. M. du S.

60. Ὀλυμπιάσιον] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχηρμένον πρότερον Ὀλυμπιάσιον Aristot. Rhet. II. p. 106. ὁρῶμεν ἀγαθιστὸν Ὀλυμπιάσιον Demetr. περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γυνώσκοντι ἀγαθόν Ὀλυμπιάσιον Apollon. de Synt. III. p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσιον νικητὰς παιδῶν ἐάδων cen-

nore spolient. Mitto jam dicere quorities templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην ποῦτα vocitant, ne ausus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e vestigio concurrentes comprehenderent facrilegos, res suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γυπαυλάτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, sedebas, manu decemcubitale fulmen sustinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præstantissime, ecquando tandem dissimu-

ωσάμενοι τὴ τιμῇ. εἴω λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε τὴ νεὼν σισυλῆκασιν· οἱ δὲ καὶ οὐαὐτῶ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ὅπιθε-
βλήκασιν. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκησας, ἢ ἀναστῆσαι τὴς κύνας, ἢ τὴς γείτονας ὅπι-
καλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσχυδαζομένους πρὸς τὴ
59φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαυλόε-
τωρ, καὶ Τίτανοκράτωρ, ἐκάθητο, τὴς πλο-
κάμης περικειρόμενος ὑπὸ αὐτῆς, δικά-
πηνυν κεραυτὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦ-
τα τοῖνυν, ὦ Θαυμάσιε, πηνίκα παύσει
ἔτας

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι] Ὁμοίᾳ ἢ σύνταξις τὴ αὐτῇ τῇ
ἐν τῇ ἱερᾷ τῷ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφεῖ, τῇ οἱ δὲ

† Ταῖτα] Exc. G. & V. αὐτῇ. M d u S.
† Τῷ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. Et videtur
omni adnotatus, si δὲ ἴδωμεν. Sic habent omnes Codd. At-
tamen Beza voluit emendari εἰς, neque, tum propter alias ra-
tiones, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto
significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic sumitur οἱ c.

ἴδωμεν ἀντὶ τῆ τῷ τινος τὸ οἱ ἢ καίται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τῷ πρὸ βοῶν δαμόντος. V.

XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quæ mutationis aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitant, uti observavit H. Grotius.

Ufus est hoc Scholiasta loco L. Bei Exerc. Phil. ad Matth. T. H.

consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλυμπία νικῆσαι. Quamquam vulgarem lectionem tuetur Ifoerat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν νίκησαι, & 357. B. pro vetustissimis tamen membranarum facit Ἀντίπατρος Anth. I. c. 1. Ep. 5. — Ἀντίπατρος νίκησαι Πυγμαῖον νίκησαι Νικαῖον Ὀλύμπιον & Simonides Ep. 8. & Lucianus infra §. 53. Verum in Aristophanis Lyl. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθαῖοι ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375. Ὀλυμπιάσιν ἢ νίκη ἰδίου ἐγὼ ἀνὰ μέτρον perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane præcipit Ὀλυμπιάσιν, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille: νῦν παραφρονίζοντας λόγους ἢ περὶ τόπου rationem adfert, tum προκρινσπῶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνονται ἢ τὸ μὲν δὲ τῷ Ὀλυμπιάσιν (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendæ formationis ergo ponat) τὸ δὲ δὲ τῷ Ὀλυμπιάσιν, Ὀλυμπιάσιν. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis sæpenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἢ λόγους ἢ ἐπιφρονισμὸν ζητεῖ τὸ πρῶτον τῷ ὀνόματι τῷ τόνον αὐτῶν, Ὀλυμπιάσιν, Ὀλυμπιάσιν (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσιν nisi malis Ὀλυμπιάσιν, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῷ ἄλλῳ τῷ οὖν ἐκείνα ἢ ἐνὶ ἑλῶν. αὐτῶν, ἢ πρὸς, ἢ πρὸς ἐπὶ σισυλῆα] τὸ οὐκ εἶναι. Illud ἰσχυρὸν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII. p. 562. n. 81.

62. Αἰνέσῃ τοὺς κύνας] Nullus hic Barlaei canibus

οἰκουαῖς locus est: vigilatissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani templo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate præditos refert Aelian. de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ Φρουρὸς κύων ὄνομα Κασπαρῶν nam operæ quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimæ bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Diogeniae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrent: vide Gell. N. A. VII, 1. de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνας Eubuli apud Athen. III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita?

T. H.
66. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περικειρόμενος hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28. Idcirco stolidam praebeas tibi vellere barbaram Juxta?

T. H.
67. Δικάπηνυ κα.] Atqui Pausanias auctor est Jovem Olympicum dextra non fulmen sed victoriam gestasse, O 3
fini-

ἔτως ἀμελῶς παραρῶντα ; ἢ τότε κο-
λάσεις ἢ τὸσαύτῃ ἀδικίαν ; πόσοι Φαέ-
δοντες , ἢ Δολκαλίοντες , ἱκανοὶ πρὸς ἔτως
ὑπεράνθλον ὕδριν ἔβιν.

Ἴνα γὰρ τὰ καινὰ εἰσάσας , τὰ μὰ εἴπω ,
τοσούτους Ἀθηναίον εἰς ὑψι⁹ ἄρας , καὶ πλε-

lare defines ? Ecquando erit ut tanta faci-
nora ultum eas ? Quot orbis conflagratio-
nes , quot diluvia satis esse queant , ut tam
inexhausta hominum insolentia compescatur ?

5. De me enim ut dicam , iis ;
quæ ad ceteros pertinent , omisissis , post-
quam tot Athenienses evexi , divites
que

71. Πόσοι Φαέδοντες.] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' τῷ Φαέδοντες
ἐποδῶλοι, ὅσπερ ἀφ' τῷ Δολκαλίοντες τὸ κατακλυσμῶν δα-

* Ὑπεράνθλου] C. ὑπεράνθλου. V. ὑπεράνθλου.

M. de S.

finistra Sceptum. Mensuram autem statuae idem Au-
ctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invi-
dit *El. l. p. m. 565. Hyginus pedes LX. sedenti tri-*
buit. Fab. CCXXII.

71. Φαέδ. ἢ Δολκ.] *Orbis terrarum incendia aut elu-*
visiones.

73. Ὑπεράνθλου] Operæ nonnihil huic est voci im-
pendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum
ut Lucianæ locutionis elegantia, quæ sane fugit In-
terpretes, illustretur. Ἄνθλος, ἄνθλον, ἄνθλα,
quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive
ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & jun-
cturas hiantes sese infinuans, & ipse locus navis infe-
rior ad carinam, quo confluit hæc aquæ illuvies,
foctoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.*
ad *Od. M. p. 1728. v. 56. ἄνθλον, ὁ τόπος ὅπου ὕδωρ*
συρρίπτεται τότε ἀνθλόν ἐκ τοῦ ἁρμυρίου &c. Etymologum
emenda: is ἄνθλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄνθλον, hoc au-
tem καὶ τῷ ἄνθλῳ (imo potius ἀνθλῶν) καὶ καρτερίῳ
ἐκείνῳ τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' ἧς ἐκπορεύονται ἐκ τῶν ἐισιρχομένων
vulgo legitur ἱσφυγμένων τόπων prius certum; de altero
non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo
Grammatici hominis ingenio plane digna. AEschyl.
VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δὲ ἐν ὑδία τε, καὶ κλυδων-
ίου Ποικαῖσι πληγαῖς ἄνθλον σὺν ἰδιόχῳ. aquam utique
marinam, quam fluctus procellis agitati in navim in-
volvunt: significat rejectos oppugnatores & depulso,
quantocumque impetu irruerent, intra moenia pene-
trare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui,
tametia haud magni pretii, secundo tamen longe me-
lior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in
Euripid. Troad. v. 686. Ὁ δὲ ἄνθλον εἰργὼν ναὸς. ἢ δὲ
ὑπεράνθλου Πόλις παραχθῆς πόντος — vertunt: Alius ve-
ro sentinam hauriens: cur spernas, præsertim accura-
tius servata τῷ εἰργῶν proprietate? undam insultantem
a navii arcens: caute nimirum deflectendo, & subter-
fugiendo molem fluctuum imminuentem. Præter-
mitto diffensionem veterum in explicandis Homeri lo-
cis Od. M. 411. O. 478. quem posteriorem protulit
Pindari Schol. ad O. Θ. 79. Apud Zenob. C. I. n. 23.
ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναὺν ἀλῶν πληρώσαντο, καὶ καθύ-
δαντος, τὴν ἀντίαν ἐπαναβῆναι συνίβη ἐκ τῆς αἰῆς, αἰῆς
Schottus non optime, ut solet fere vir literas juvandi
studio præclarus, sed in vertendis Graecis haud sane
pari solertia; aquam sentina hauriente: at voluit Ze-

καὶ δὲ μοι καὶ τὴν θάλασσαν γράφειν μὴ ἀνεπιστάτως τὸ ἐκπύρω-
σιν ἀφ' ἑταλῶν, ἀλλὰ ἀφ' ἑταλῶν ὡς ὑπεράνθλου. V.

nobis, sentinam, quæ per inertiam dormitantis nau-
cleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut ir-
rumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In
Diogeniano C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat
ἐκπύρωσιν, quod ostendit Mich. Apostol. C. II. n. 39.
40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit
ὑπεράνθλου σκάφος, καὶ ὑπεράνθλος: nempe cujus sentina,
vel aqua per fatigantes rimas illabente, vel tumidis
fluctibus desuper infusus, tanta copia exundat, ut in-
tra limites contineri amplius neque exhauriri possit,
atque adeo periculum insitet præsentissimum, ne mer-
sa navis intreat; quod postremum vel maxime venit
animadvertendum in explananda translate potestatis
ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum ape-
riendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philo-
lonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam,
de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὅραν ἀκμαζοῖσα καὶ
βαρὺ πνεῦμα ἱαντῶν ἐλαίω καὶ ἀντιμαχίῳ καὶ κυμα-
τοῦ μὲν πάλαιος, ἱερομυζοῦ δὲ, ἱερομυζοῦ καὶ ἱερομυζοῦ
τις ἢ κυματῆρος ἢ κυματῆρος ὡς ποτὶ ἱερομυζοῦ ἐπα-
ρόνησεν, ἵνα, ὅταν εἰποι καὶ ἀσκησάνται, ἱερομυζοῦ πάλαι,
ὑπεράνθλος ἀναβῇ ἐκ τοῦ πόντος καὶ θάλασσης ἢ καὶ ἡγεμονίῃ
πλωτῶν αὐτῶν συγκυματῶν: partem vidit D. Hoesche-
lius, male quidem mutans ἱερομυζοῦ. ἱερομυζοῦ abso-
lute positum rariore structura, quanquam Philo fac-
pius utatur, turbavit librariorum. Idem p. 884. D. Her-
cules μόνος πλῆρωμα καὶ ἱερὸν ἐν ἱαντῶν, δὲ ὡς ἱαντῶν
ταῖς συμπλέουσι, καὶ τὸ σκάφος ὑπεράνθλου γίνεται: ne
tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & sub-
mergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Hercu-
lem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καὶ α-
βαρῆσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τῷ ἥρωϊ, teste Schol. Apoll. Rhod.
ad I, 1289. Similem in modum usurpavit Plutarch.
Lucull. p. 499. E. ὀλκὰς πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ ἢ βα-
ρῆας καὶ ὑπεράνθλου γινώσκοντες: & Dion. Cass. LII. p. 473.
A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam
cum navi procellis janidudum agitata componens Aug-
ustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gu-
bernacula capestat: μήτ' ἐν χειμῶνι καὶ ἐν αὐτῇ πλε-
ῖσθαι ὅρας ἢ ὡς ὑπεράνθλος ἐστὶ. μήτ' ἐν ἱερῷ πλε-
ῖσθαι ὅρας: qua quidem in comparatione mirum est, ni
versus Alcæi nobilissimos in mente habuit, qui post
D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325. necdum sunt
perfanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-
larium ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit addu-
cta,

que ex pauperculis reddidi , atque omnibus ea , quibus egebant , benigne largitus sum , seu , ut verius dicam , postquam acervatim , ut in amicos beneficus essem , opes effudi , atque ea re factum est , ut ad inopiam reductus sim , illi me ignorant ; sed ne aspiciunt quidem , cum tamen antea me revererentur , adorarent ,

οἷος ἐκ πνεύματος ἀποφήσας, καὶ πᾶσι
τοῖς θεολογοῖς ὁπικερήσας, μᾶλλον δὲ ἀπρόσ-
θετος εὐαγγελιστὴς τῇ Φίλῃ ἐκ χέρας τῶν πλεόντων,
ἐπεὶ οὐκ ὀκνήσας διὰ ταῦτα ἐγένετο, ὅτι
ὅτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτὴν, ὅτε προσελέ-
γυσσι οἱ τέως ὑποπτήσοις καὶ προσκυνητοῖς,
καὶ

ἔτα, ὑπεράνω δὴ dixit γυνήσας adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatam: Ναυκλῆρος ἀπὸ τοῦ τις εὐδὸς ἀποβαλὼν τὸν ἰσὺν, ἢ πρὸς ἄλλων συντρέψας ἰσὺς, ἢ φορτὴν ἱερήντας ὑπεράνωτος γυνήσας fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπεράνωτος γυνήσας. Non invenuste *Heracitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. εἰς τὴν φάσιν ὑπεράνωτος γυνήσας τὸ σῶμα, δίδεται εἰς τὸν εἰσαρμύνειν fin, antequam possint mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obtritum, mergitur in definitam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est *Seneca* Ep. XXX. *Suidas* exponit, ὑπεράνωτος, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπεράνωτος ποσειδάωνος τὴν πλῆν, ἀσφαλῶς παρικομίσθηται εἰς τὴν ἔκτασιν en mirificam versionem: illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedit, nisi corrigas τὸν πλοῖον, tali sensu: illi autem, quam navium ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt: recte coniectarim nec ne, inventus olim locus ostendit. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, & alia eadem longe in re vocem adhibuit *Themistius* Or. XVIII. p. 221. B. οὐκ αἱ σιτοβολαὶ ποιεῖν ὑπὸτος καὶ ἀρχαῖον, ἀλλὰ ὑπερχαλῶς ἐπὶ ὑπεράνωτος quid audio? σιτοβολαὶς ὑπεράνωτος; eequidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocationem, vadimonium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχαλῶς. Quanto verecundius tralationem instituit *Enripid.* Hippol. v. 767. Χαλκὴ δὲ ὑπεράνωτος ὅσα συμφορὰ? gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullas resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil fingulare doceat, causa tamen est, cur *Scholiasiae* verba sint producenda: οὐ μεταφορὰς, inquit, ἥ ἐν τῇ γῇ μακρὴ καὶ ἀντλίας ὑπερέχειν διαρμύνει ἀδυνατῶσα, φασί, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερχαλῶς ποσειδάων τὴν ἀρχαῖον θεοῦ λυσιπλοῦτος apparet eos dici μακρὴ καὶ ἀντλίας ὑπερέχειν διαρμύνει, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, late-rum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἐστὶν οἷον τὴν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀντλίᾳ hoc scilicet indicat: ego enim tantum offatum subigendo parare non valeo; quantum ad ipsum scabebant explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam *Scholiasies*. cui aliquid alienum est adfuturum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum

Skidas exhibet in Ἀντίλλῃ undecumque depromptum, αἰϑ' ε' ἀπὸ Ἐλευσίνης, ipse tamen servans vulgarem scripturam in Ὑπέρχῃ, quam ego vel propter *Euripidae Scholias*tem repudiare nolim. Non secus autem ac Phaedram χαλὰ πὰ ὑπέρχῃ συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέρχῃ, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέρχῃ ὕβρις τῷ βίῳ tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam sublidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submerlis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πῶς οἱ Δουλοκρίτης ἰκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέρχῃ εἰσπῶν ἐπιλύσω αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhaustam*: id tamen in *Pollucis* I. interprete merito reprehendebat *Eruditiss. Kuhnii* ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius*: Ὑπέρχῃ, πῶς αἰ: imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέρχῃ ὕβρις, πῶς αἰ: sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus est *Latinius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, si quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. T. H.

77. Τοῖς δομοῖσι ἐπικουρίσας] Eadem locutio in Kpov. §. 36. τοῖς δομοῖσι ἱπαρχῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocras*. Arch. p. 130. A. *Demosth.* pro Cor. p. 517. B. *Eusebius* apud *Srob.* p. 20. v. 51. τοῖς δομοῖσι τὰ διοχὰ ἱπαρχίωμι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philost.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad *Timoth.* V, 10. 16. Paraphr. *Eachirid.* §. 37. & *Mer. Casubon.* Usurpari a Scriptoribus Ecclesiasticis pro, *sumtus*, *viaticum* *subministrare*, vel, *stipem* *conferre*, monuit *Henr. Valef.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Crispoph.* *Plut.* v. 831. — ἱπαρχον τοῖς δομοῖσι ᾤ φίλων quem locum nisi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspetctam. T. H.

81. *Ἰπποκρίτης*] *Advocat Def. Heraldus* ad ista *Annobii VII.* p. 221. *Tum deinde salutes acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae *Nigrinus* commemorat §. 21.

T.H.
B3. '08

καὶ τὸ ἐμὲ νέμει· ἀτηρήμενοι. ἀλλ' ἢ
 περὶ οὗτο βαδίζον· ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν,
 ὅσων τινὰ γῆλην παλαιῶ νεκρῶ ὑπτίαν,
 ὑπὸ τῶ χρόνῳ ἀναβέβηκεν, παρέρχονται,
 μηδὲ ἀναγνώσας· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες,
 ἑτέραν ἐκτρέποντες, δυσάνηλον, καὶ ἀποτρόπαιον
 θέαμα ὄψατο ὑπολαμβάνοντες, τὸ ἐπὶ
 πολλῶ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γε-
 γεννημένον.

Ὡς ἐπὶ κακῶν ὅτι ταύτῃ τὸ ἐ-

& ex meo penderent nutu. Quin etiam
 si forte cui ipsorum in via occurrat, ii
 me veluti eversum hominis jamdudum sep-
 ulti titulum, & temporis diuturnitate col-
 lapsum, prætereunt, ne legentes quidem:
 alii autem quam longe me vident, in aliam
 deflectunt viam, rati quippe visuros se spe-
 ctaculum aliquod occursum infaustum, atque
 averfandum, me, inquam, qui non ita pri-
 odem σωτήρ ἰσθι καὶ εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumvallatus, in
 hunc

a. Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὅδ' . . .] Euripid. Med. 561. Πύθια φύγει πῶς
 τις ἱκεδὼν φίλῳ. Menander: Ἀνδρὲς κακῶς πρὸς σὺν
 ἱκεδὼν φίλοι. γι. p. 168. M. du S.

84. Στήλην παλαιῶ νεκρῶ] Proverb. Idem de Mer-
 ced. Cond. §. 28. & alibi. F. B.

Στήλην π. v.] De Columnis sepulchralibus intelligen-
 dum, & Cippis. Anonym.

Στήλην παλαιῶ νεκρῶ ὑπτίαν] Ut probet, in sepulchris
 etiam columnas erigi, hæc adduxit Fr. Lucian. Par. III.
 c. 8. Rursus Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ἡ τάφος, νῦν
 σε παρεχόμενα te nimirum vetulam & jam capula-
 rem, quæ cum rugis & deflorescente forma pristi-
 nos amatores amisisti. T. H.

87. Ἐτίαν] ὁδῶν.

Ibid. Δυσάνηλον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde Luciano fami-
 liaris locutio, ut notatum F. Brodae Misc. IV. c. 1.
 Theophr. Ep. 23. ὡς σε πάντες ὡς πᾶσι τι κακὸν δυσάνη-
 τον ἀποτρόπαιον. Infaustus malique ominis Latini dic-
 unt: Ammian. XIV. 6. p. 28. Eruditos & sobrios,
 ut infaustos & imutiles vitant: ubi pene mihi persuasi
 legendum esse, infaustos & mutiles: eorum enim, qui
 non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum
 omen faciebat occursum: facile tamen dissentientem
 feram. Charisius apud Rustil. Lup. de Fig. Sent. II. p.
 11. hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo
 viderentur. T. H.

89. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην] Voces quæ jungi solitæ, de
 quibus ad Heliod. lib. 2. F. B.

91. Ἰπὸ τῶ] malis oppressum. F. B.

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἰσχυρίᾳ τῇ] Hoc loco notanda
 est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui
 τῇ ἰσχυρίᾳ pro ultima desperatione sumpsit, & hoc
 modo vertit: ad extrema redactus consilia. At nihil
 aliud est ἰσχυρία, quam prædium rusticum longe ab
 urbe situm, forte in finibus Atticæ. Ideo vertendum
 erat, ad hoc ultimum rus redactus. Deus bone, quis
 ab erroribus homo se vendicabit, quando tantus vir
 reliquit etiam errores humanitatis suæ indicia. F. P.

Ἐ. τ. τ. ἰσχυρία] Ἐκχυρία, ὡς μὲν τὸ ποιητὴν, τὸ
 ἀπλὸς ἰσχυρὸς, κατὰ τόπον μίτρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον,
 ἰσχυρία τὴν ἡλικίαν δηλοῖ. Euslath. ad II. I. A. V.

92. Ἐναψάμενος διδόντα] Aristoph. Nub. v. 72. Ec-
 clef. v. 80. διδόντα ἰσχυρίᾳ. ὡς ἐβόλεται, inquit

Suidas. Myron Priemensis apud Athen. XIV. p. 657.
 D. constituisse Lacedæmonios refert Hilotas κατὰ τὰ
 ἱκανὰ φορὰς ἐδιδόταν ἀνδράσι. Alciph. III. Ep.
 70. p. 446. εἰδὼς ἱκανὸν ἀγγεῖον, ἵκανον ἰσχυρίᾳ
 καὶ σμύνη λαβὼν ἵκανος καὶ διδόντα hoc quidem usu non
 differunt. Philostr. Her. p. 664. v. 27. διδόντα τὴν προ-
 κημοσάμενος (nescio an præponi debeat binorum Co-
 dicum ἰσχυρίᾳ) καὶ σμύνη φέρον uterque jungit
 σμύνην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lu-
 cianus δικαίαν ideo Timon §. 7. ἐπαδίδων σκῆπτρον
 δὲ, ἵκανος &c. §. 8. δικαίᾳ καὶ διδόντα & §. 42. δι-
 καίαν & φιλατίᾳ διδόντα jam novis opibus auctus
 Pani consecrat. Est autem διδόντα, ἱκανὸς γεωργικῶν,
 εὐεργέτης, πρὸς ὅμοιαν μάστιγα ἀποφυγῆν ἵκανος, ut recte
 Scholion illud insertum Dion. Or. IV. p. 70. C. quod,
 post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad
 Poll. IV. 119. n. 31. Porro de rusticorum διδόντα apud
 Atticos Jf. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV. p.
 41. T. H.

95. Προφίλοισιν] Seberus ad Poll. X. 129. n. 100.
 observat pro Luciani phrasin magis proprie Phocylidem
 dixisse v. 149. σκῆπτρον δικαίαν: multum abest a nostri
 Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, pro-
 cul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio
 cum solitudine atque isto ligone philosophor, & ra-
 tiones meas deduco. Qui remotis arbitris, quando
 aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel
 aliorum deplorant, eos poetæ dicunt quasi proverbio
 αἰνῶν καὶ ἀνέμοις ἀγγεῖον γῆ καὶ ἕρπον λαλῶν, ut illa
 nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete a-
 lio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut
 Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudi-
 nem substituit. T. H.

99. Ἰπὸ τῶ] Vide Celsum apud Origenem VI. 329. ὁ
 θεὸς ὡς πᾶσι ὁ ὡς τῶ καμῶν Ζεὺς οὐ τῶ καμῶν ὡς
 διουσιανός &c. M. du S.

1. Νιδύμων] Ex Homeri II. B. 2. Δία δ' οὐκ ἔχον ἡ-
 δυμος ὡς. F. B.

Νιδύμων] Totus Homericus hic dialogus: in eo ta-
 men Aristophanis multum inest. F. B.

Ibid. Ἰπὸ τῶ Ἐπιμ.] Erasmus in Proverb. Epimenidis
 somnus. F. B.

Ἰ. τ. Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormi-
 mit

hunc remotum & desertum agrum concessi;
& suspenso ex humeris rhenone terram co-
lo, quatuor in diem obolis locata opera,
hic cum ligone & hac solitudine philoso-
phans. Mei certe laboris hoc videor præ-
mium vel maximum consequi, quod ple-
rosque præter æquum & bonum fortunatos
non sum visurus. Id enim mihi molestum
est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni
ac Rheæ filii, excutiens altissimum istum so-
mnum ac vere νῆδυμον, (nam Epimenidem dor-

χαλὶαν τραπόμην, ἐναΐαμην διφθέ-
ραν, ἐργάζομαι ἢ γῆν, ὑπόμιοθ' ὀδο-
λῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διέλλῃ
95 προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Τέτο γὰρ μοι δο-
κῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὅλκαδ' πολλὰς πα-
ρὰ ἢ ἄξιαν εἶναι πρᾶτ' ὀφείλας ἀνιάρωτερον γὰρ
τῆτό γε ἤδη ποτὲ εἶναι, ὃ Κρόνῃ καὶ Ῥέας
υἱὲ, ἢ βαδὺν τέτον ὑπνον Σπουσιδάμην,
Ἰκαί νῆδυμον, (ὕπὲρ ἢ Ἐπιμειδίου γὰρ κε-
κοί-

1. Ὑπὲρ ἢ Ἐπιμειδίου γὰρ κοιμήσθαι. Ὑπὲρ γὰρ ἢ Ἐ-
πιμειδίου. Ὁ Ἐπιμειδίδης ὅτις Κρής ἢ χρησμολόγος, καὶ ἐ-
στὶν, Κρήτης αἰὶ ψεύσται, λόγιαι λόγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιφ-

φαστα ὅτι καὶ ταῦτα ἀναγνώσας ὁ Θεόφραστος ἐκ κρη-
μῶν τῆν διανοίαν, καὶ ἢ εἰς χρησμολογίαν τὰ ἐνταῦθα λοι-
ποὶ ἀπιδύ. V.

* Ἐπὶ τῇ Πρατῇ apud Suid. in Ἐπιμειδίδης, & Αρσένιον C.
VIII, n. 84. τὰ δὲ ἐξ ἰαμβύου. Vide Κυβερνῆ. T. H.

† Εἰς χρησμολογίαν V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. σὺν χρη-
σμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL.
faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII.
Varro de L. L. VII, quinquaginta. *Plut.* an seni geren-
da sit *Resp. Tertull.* & *Pausan.* in *Att.* quadraginta. Vi-
de *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 39. M. du S.
Ἑπὶ τῇ Ἐπιμειδίδῃ] Cui non dictus Epimenidis som-
nus? Argute is, & personae suae convenienter, quip-
pe homo rusticus, apud *Alciph.* III. Ep. 38. ἵππῳ δὲ,
ὅσῳ ἤκουσα τίλωφωμῶν σοφιστῶν λέγοντος Ἐπιμειδίδῃ τὴν
Κρήτα κοιμήσθαι. Vid. P. *Victor.* V. L. XXIV. c. 1.
A. Schott. ad *Prov.* App. Var. C. III. n. 97. *Menag.*
ad *Diogen.* L. I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate scrup-
ulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momen-
ti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arce-
scendum fuit missus, quis illum docuit eum esse,
quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe:
nam is quidem tempus, sextam sive septimam &
quadraginta Olympiadem, accurate perscribit. A-
thenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac
ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid
ergo prohibet, quominus unum aliquem ex istius Nici-
ae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus in-
telligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*,
qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse
refert πρὸς τὴν Περσικὴν δυνάμιν ἵστασι πρότερον de L. I. p.
780. F. hoc est, ut opinor, inquit *Aldobrandinus* ad
Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, an-
tequam Persae in *Lydiam* venirent: τῷδε γὰρ ἵσως &c. in
quo cum *Laertio* consensit *Plato*: nam *Cyrus* rex *Per-
siarum* Sardis ingressus est vixit annis decem post-
quam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Calli-
dum utique commentum, sed quod, si propius inspi-
cias, in irritum cadit: primum calculos male posuit
Vir *Eruditus*; pro decem annis dixisset Olympiades
decem, remitteremus annorum aliquot dispendium;
quanquam eo pacto totum illud *Platonis* cum *Dioge-
ne* conciliandi remedium evanescat. Deinde, com-
muni nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsi-
derate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod

post posita quaedam philosophi verba sententiam di-
cat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proximi
consequuntur: καὶ δὲ ἐφ' ὀφθαλμοῖς τῇ Περσικῇ Ἀθη-
ναίων πόλει, ἵππῳ ὅτι δύναιτο ἔτι ἢ ἔτι ἢ ἔτι ἢ ἔτι ἢ ἔτι
δύσασθαι, ἀπαλλαγῆσθαι, πρᾶτ' ὅτι ἢ ἔτι ἢ ἔτι ἢ ἔτι ἢ ἔτι
καὶ ἢ ἢ ὁράσασθαι πλεονεκαί. Haec quin ad Mardonii
in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubi-
tandi locus: igitur *Plato* intercedit ipse, ne πρὸς τὴν Περ-
σικὴν explicemus, antequam Persae in *Lydiam* veni-
rent, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse
secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex &
triginta plus minus annis post occupatas a *Cyro* Sar-
des: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem il-
lum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' αἰδ' ἢ
Κλεινία, ἢ ΦΙΛΑΟΝ ὅτι περιλάμπει τὸ ΑΤΕΧΝΩΣ
ΧΘΕΣ γινώσκον is Epimenides est, ut mox patet.
Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epi-
menide, deque tempore, cui *Plato* consabulationes
istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam
ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod
Plutarch. narrat de M. & Osir. p. 378. E. Φρύγις δὲ τὸ
δύον αἰσῶναι χειμῶνος καθεύδον, δίφους δ' ἰγερῶναι, τό-
τε καὶ κατεδρασμένους, τότε καὶ ἀνεγέρσασθαι βακχικῶν αὐτῶν
παλῶν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos
ipsa natura pene brutos finxerat & servos, ingenio di-
gnum; quod *Demochares* apud *Athen.* VI. p. 253. C.
de abjecto Atheniensium erga *Demetrium* studio, ὁρ-
χόμενοι ἐπ' αὐτῷ, ὡς αἰνῶντος θεοῦ ἀληθινός, οἱ δ' ἄλ-
λοι καθεύδοντες, ἢ ἀποδιδύσκοντες ἢ σὺν πίστι, luculentum
pristinæ virtutis in foedissimam adulationem versæ
specimen. Probabilius & figurate dormire Deos
conqueruntur, & alto velut sopore obrutos rerum hu-
manarum curam intermittere, quando malis non in-
terrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non com-
munes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias
perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate,
quod *Bachus* edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33.
n. 21. a fratre frater iniqua hæreditatis partitione
fraudatus exclamat: Ζεῦ βαδὺν ὑπνον ἔχουσιν. Comici,
qui-

κοίμησαι,) ἔξ ἀναρρίπτεας ἢ κεραυνόν, ἢ ἐκ τ' Οἴτης ἑναυσάμενος, μεγάλῃ ποίησας ἢ φλόγα, ἢ ἐπιδίδυαί τινα χαλὴν ἀνδράδης ἢ πανικῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ᾖ τὰ ὑπὸ Κρητῆρ' αἰσῶ, ἔξ τ' αἷς ταφῆς μυθολογέμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς ἔστος ὅστις, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεραυνὸς ἐκ τ' Ἀττικῆς ὠδὲ τ' Ὑμηττῶν ὅς τῃ ὑπαρφαί; πιναρὸς ὅλος, ἔξ αὐχμῆς, ἔξ ὑποδύφθερος. IO

miendo vicisti) statu denuo fuscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. JUP. Quis hic est, Mercuri; qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squallidus, & caprinis pellibus semiamictus? in-

a ἑναυσάμενος] ἑναυσάμενος C. b ἐπιδίδυαί] Sic vetustæ Edd. omnes. J. & A. ἐπιδίδυαί. c αἷς ταφῆς] αἷς τ. τ. f. notatur quoque ad marginem A117.

2. Ἀναρρίπτεας] Ἀναρρίπτεας V.

3. Ἐκ τ' Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν τ' Οὐκιδὸς ὄρος ὑψηλόν, ὃ μὲν τῷ πεφύκεν φλόγας ἀνίσταται πῶς ἐν τῷ τοῦ αἵματος

* Οὐ μὴ καὶ] V. μὴ (μῆντι).

M. du S.

νό; ἵσκει μοι, διότι ἐκ τ' Ἑρμῆος τὸ τελεῖται κατ' ἴδαν ἀνίσταται ὑπὸ τ' Φιλακτίου ἀποκαταστά. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν V.

+ Φιλακτίου] C. Φιλακτίου.

M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam factum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiori joco, Baalam dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ facrisque literis propiora, quum apud Stobæum Tragicus poeta dicit, Οὐχ ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς Ἀελίου apud Suidam in Βραγχιδαι, ἢ μὴν ἐκαστὸν ἢ τὸν Διὸς πρόσωπον. Hinc πρόσωπον ἀνύστατος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀνύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξηγήθησι, τί ὑπναίς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant.

T. H.

2. Ἀναρρίπτεας] Non putem cum Barlaam verbum hoc in vibrandi significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope exsistens flammam exsuscitare, quod Ἀελίαν. Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπιδί ὑπὸ πύρρῳ, alias ἀναρρίπτεας. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785. Το ποιητικὸν καὶ μυθικὸν ἐξήγησεν καὶ ἀναρρίπτεας & Lucian. in Gymnasi §. 21. quare in versione hujus loci pro denuo vibrato fulmine ponendum erat, fulmine statu rursus excoisato. In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ἡ ἀσπιδόμοι σου, καὶ ἐκαστὸν ὅλος, καὶ πρόχειρον σου εἶδ' αἷας τελεῖται ἀπύστω &c. L. Bes Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ' Οἴτης] Ex Octa monte: ex Herculis scilicet busto.

F. Br.

Ἐκ τ' Οἴτης ἑναυσάμενος] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendæ tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Her-

cule, qui in summo vertice (τ' Οἴτης Ζητὸς ὑψίστου πύργου appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πύργου Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. p. 19. C. κατέστρεψε τ' βίον Διὸς τ' αὐτοῦ πυρρῶς καταδύσαντος Hygin. F. XXXVI. Serv. ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: Theophr. H. Pl. IX, 11. τ' Οἴτης πύργου τῶν Πυρρῶν. vide Liv. XXXVI, 30. Iridem Olympiā δὲ τὸν καὶ πεφύκεν τὸν Ἑρμῆος Sophocles. in V. alia notant Muretor. ad Hygin. p. 83. Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lusac. ad Seas. Theb. IV, 158. Oeta, in qua effusus concrematus Hercules eo loco, cui Prestition nomen est: melius, ut puto, Πηκτών. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, λέει τὸ πῦρ, quod de rogo Herculis succedendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetæ vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione Is. Vossius ad Catull. p. 287. 288. & credere infusor, πομπικὸν flammam & incendia, etiam cum accolarum dampno, ἐκπύρρει hunc montem: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Maniliique loca perpetam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorum fallere videretur non posse, nihil est causæ, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber pro Οἴτης reponens Αἰτῆς nihil verius vel arbitro Luciano §. 19. ubi Cyclops ἐκ τ' Αἰτῆς Jupiter arcessi jubet ad accendendum fulmen; §. 40. Mercurius ὑπὸ τῇ Αἰτῇ, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo gar-
rulus atque audax: haud dubie Philosophus
est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. M E R. Quid ais, o
Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Eche-
cratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos
toties sacris rite factis opipare accepit; ille re-
pente dives; qui totas hecatombas mactabat;
apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σάπῃ δὲ οἶμαι ὀπικευφός· λάλῳ δὲ
δραπῳ, ἢ δρασί. ἦπερ φιλόσοφος ὅστις
ἢ γὰρ ἀνέως ἀσεβῆς τῆς λόγους διεξήκει καθ'
ἡμέρην. E P. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοῖς Τίμων-
α τ' Ἐχεκρατίδην, τ' Κολυττίαν; ἔτος ὅστις
ὁ πολλαῖς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστίασας,
ὁ νόπλητος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας παρ'
ὧ λαμπρῶς εἰώθαμεν εὐορτάζειν τὰ Διάσια.
Z E T Σ.

18. Τὰ Διάσια] ἢ Ἐορτὰ Ἀθήνῃς ἔτι καλουμένη, ἢ
ἐκείνην μὲν συγκύριον ἐπιτελεῖν, δύοντες δὲ τῇ Μελιχίῳ
καὶ οὕτως ἢ ἐ τοῦτομα ταύτῃ λατρεῖν τῇ Διάσια καλεῖται

σθαι. V. Διασκίου ἢ τὸ ἀποτρίπτειν τὴν ἀνίας ἢ καὶ τῇ
ἱεροσύνῃ ἢ προστίβει τότε τοῖς ἐκεί. C. G.

ἢ Ἐορτῇ A. ἢ καλουμένη] L. ἱερὰ . . . καλουμένη & sic
V. M. du S. s. Διασκίου] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteri-
bus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpreta-
tio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ δια-
σκίου αὐτῆς ὡς καὶ (quibus Jovem Μελίχην adibant) τὰς ἀσας: ita
Suid. ex Ἀριστοφ. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverſe le-
gi ἀσας monuit Κασσιανός: idem vitium ex Sappho Oda deter-
git H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς
ἀσας τὰς ἀσας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem pa-
teret quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scriptif-
ſe nosſer Commentarii, ἀπὸ τῆ διασκίου vel ἀποτρίπτει τὰς

ἀσας, ἢ τὰς ἀσας. Quod si ab ἀσας compositum extitisse
unquam διασκίου, longe diversa foret ejus potestas. In Etym-
ologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum iso-
scitiae reperiri suspicor, Διάσια ἢ, ἢ ἀποτρίπτει τὰς ἀσας, eo
accentu, quasi singulare femininum esset: tamen fateor eam
difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque,
ἱερὰ ἢ ἀποτρίπτειν &c. sed citius inepti hominis adsumendum
esse dixerim. De voce ἀσας multa Forſ. in Oeconom. Hippocr.
Istius συγκύριον (minus recte E. A. συγκύριον) Hefychius
meminit, sed plane mutilus in Διάσια: tum scribe in C. G.
ἀποτρίπτει τὰς ἀσας. Nostri locus in Icarom. §. 24. T. H.

inquit, ἢ τ' ἔτι ἀναπτήσας tum quid apud poe-
tas est vulgatus, quam haec fulminum Jovialium of-
ficina? Idem Faber pro ἱναυῶντος libenter legerit ἀ-
ναυῶντος non adſentior: ἱναυῶν hac significatione
notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνά-
πτειν & ἱναπτειν pro succendere, ignem immittere, il-
lud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem.

6. Ἐπὶ τῇ Κρυτῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum
sepulchrum praedicant.

Lucian. τῇ Κρυτῶν] Callimach. αἰς Δία, & tangit illud alibi

Ibid. τῇ καὶ τῇ τ.] Restituimus ex Ed. τ. vocem
ἐκείν in aliis omissam. Vid. 3. Ous. c. 10. Z. τ. c. 45. &
Philos. c. 3. Laſtantiuſ ipſum ſepulchri titulum ex-
hibet I, 11. ZAN K P O N O Y. Vide & Chryſoſt. Hom.
III. in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. M. du S.

10. Ὑποδίστροφος] Caprina pelle amictus. J. Br.
12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia,
qui de Diis male sentiunt. J. Br.

13. Οὐ γὰρ αὖ] Excidiſſe videtur ἄλλως vel simile
quid. M. du S. Οὐ γὰρ αὖ] Nihil excidit: ἢ γὰρ αὖ, ἢ γὰρ αὖ πῶς, ἢ γὰρ
αὖ πῶς, ceteroquin, alioquin non, ut Budaeus alique do-
cuerunt. T. H.

Ibid. Καὶ ἱερῶν] τῇ Διῶν. J. Br.
15. Τὸν Ἐχικρ.] Echekratidae filium, e Colyto vi-
co Atticae. J. Br.

Ibid. Κολυττίαν] Quid monuerit Sponſius de hoc no-
mine ſcio. Sed ſcripturam omnium quos vidi librorum
ſequi malui. Monendi tamen quibus Mſſ. Codicum
copia eſt, ut videant num in iis etiam, uti in marmo-
ribus, quæ ille inſepxit, ΚΟΛΛΥΤΤΕΥΣ legatur. Cer-
TOM. I.

te ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ ſcribitur in vita Platonis apud
Diog. Laert. p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & Suid.

16. Καὶ ἱερῶν τ.] Quæ Homer. Od. A. & P. τελεί-
ως ἐκατόμβας vocat. J. Br.
Καὶ ἱερῶν τ.] Sic Thucyd. V, 47. M. du S.

Καὶ ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud ſæpe
frequens: hunc ſolum Budaeus locum protulit C. L.
G. p. 625. ubi ἐστὶν ita conſtructum appareat: uſita-
tis, quod ibidem oſtendit, καὶ ἱερῶν τελείων ὁμῆται
paulo diverſum κατὰ βοῶς, καὶ ἐκατόμβης οὐκ ἔσται, de
quo Kuſter. ad Ariſtoph. Equ. v. 657. In Philoſ. §. 21.
dedimus ex ſententia Graevii, ἢ μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ'
ἱερῶν τελείων ἐστὶν, quum prius eſſet in plerisque ἀφ'
ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καὶ ἱερῶν τελείων, ſic
perinde ſolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομῇ ὁμῆται u-
tramque ſtructuræ formam ad ἐστὶν traduxit Lucian-
nus, haud ſatis ſcio, an præter uſum veterum. De
ἱερῶν τελείων adeundus eſt Dukerus Eruditiffimus ad
eum Thucydidis locum, quem indicavit M. du Soul.

17. Ὁ νόπλητος] Atqui mox paterna bona fuiſſe
indicabit c. 8. Tamen ſic iterum uſurpat Toſ. c. 12.
Mortuo ergo ſubito patre. M. du S.

Ibid. Ὁ τὰς ἑ. τ.] Θῶν ſubauditur. J. Br.

18. Ἐορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνῃς ἱερὰ Μελιχίῳ
Διὶ, μὴ δὲ Ἀντιπρίστῳ φθόντος. Ἀπολλόνιος ἢ ὁ Ἀχαρ-
νίδης ἀφαιρῶν τὰ Διάσια, λατρεῖ τῇ Μελιχίῳ Διὶς ἱερῶν
ἀνομιῶν λίγος. Vide hac de re Scholiaſt. Ariſtoph.
ad Nub. Sic ἐορτάζειν τὰ ἱερῶν. ut apud Long. ποι-
μν. lib. 2. & Lucian. alibi, quod aliis notatum. J. B.

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & T. Fabri notam.
Adde etiam Thucyd. I, 126. & Scholia. Meminit No-
ſter

ΖΕΥΣ. Φεῦ ἤ ἀλλαγῆς ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ πλάσιος, οὗ δὲ ὅν οἱ τοσῦτοι φίλοι; τίς οὐκ ἀβίων ἐν τοιούτῳ ἔστιν; ἀνχμηρὸς, ἄβλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μιδατὸς, ὡς εἰκεν, ὅττι βαρεῖαν καταφύγων ἤ δίκελλαν.

ΕΡ. Οὐτωςὶ μὲν εἰπὼν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς 2 τὴν δειομένην ἀπανθίας οἶκον. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοικα, καὶ εὐθεία, καὶ ἀκρισία οὐδὲ τῆς φίλης· ὅθι συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαρίζομεν. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων κακοδαίμων χειρόμεν τὸ ἦπαρ, φίλης 3 εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους εἶλο ὑπ' εὐνοίας ἢ πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

a Τοὺς φίλους] ἢ φίλων R.

fer Inap. c. 24. ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; & si factus est genuinus, Charid. c. 1.

M. du S.

Διάσια] Meminit hujus loci J. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras pecunias, apud quem solemus splendide epulari festum Jovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407. μὲν δὲ Ἀθηνῶν Φεβριῶν, ut Castellano jam observatum: longe alia est ἡ παλαιὰ ἡ περὶ, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasis Lucianus, quasi victimas eo festo Jovi immolassent: hoc negare videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἴσθι ὅτι ἡ Ἀθηναίων Διάσια, ἀκαλεῖται Διὸς ἱερὰ Μαλιχίου μεγίστη, ἣν τὸ πόλεως, οὗ ἢ παιδῶν δύνουσι πολεῖν, ἢ ἱερὰ, ἢ ἄλλα δύνουσι ἐπιχορῆσαι: si πολεῖν, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, quum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: οὗ ἢ παιδῶν ἱερὰ εἶναι, δύνουσι ἢ πολλοὶ ἢ ἱερὰ, ἢ ἄλλα ἢ δύνουσι ἐπιχορῆσαι. Postquam illud ἄγναι semel corruptum fuit in ἄλλα, minime mirum est interiisse δὲ confer Porphyg. παρὰ Α. II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc superfedeo. Hoc probabilius sit, an memoriam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kumbiusque contendunt, arbitrentur eruditi.

T. H.

24. Οὐτωςὶ μὲν εἰπὼν.] Ut ita dicam: ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, ut revera.

J. Br.

Οὐτωςὶ. . .] Eodem redit cum his in Arm. ὅτι λόγῳ μὲν, ἢ ὅτι ἀπὸ ἀναρίθμητον ἢ κῶλον, τὸ δὲ ἀληθεῖ, ὅτι πρὸς αὐτὸν τοῖς ἀπαιτούμενοι ἀνθρώποις ἐπιδοκίμῳ.

JUP. Heu! quæ isthæc rerum conversio! illene pridem honestus; quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. M. E. R. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

II

μη τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Jupp. & Jov. οὐκ ἔστιν ἡ τῶν λόγων. Vide Tonn. Fabri notam.

M. du S.

Οὐτωςὶ μὲν εἰπὼν] Vid. L. Bos ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36. Jof. Waff. ad Sallust. B. J. c. XIV. p. 261. Duker. ad Thucyd. p. 563. n. 7. Τῶν δὲ ἀνοικα, τῇ ἢ ἀληθείᾳ Theon Progymn. p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῶν δυνου, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δὲ ἀληθεῖ p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quæ sæpe mera sit soliditas, tetigit Herald. de R. J. A. I. c. 5. §. 6. T. H. 28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem passim Dial. Mort. Sic vocat οὐδὲν ἰσχυρὸν καὶ κόλακας, dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. §. 22.

J. B.

34. Εὐμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati spoliæque Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Εὐμυζῶν, sugendo exinanire: ἐκμυζῶν τὸ ἀέμα, Hero Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀνασπᾶσθαι μὲν τὸν τρυγόν. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32. alibique læpe: Testam. Patriarch. p. 204. ὡς παρὰ τοῖς ἐκμυζῶν ἐπιφαν. hæc enim vetusta verbi forma (μύζω Hippocr. habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζω Xenoph. K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphoræ ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translationem juaxit Themist. Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδύτα καὶ ἡ ἐφ' ὅσον ἐκκαίει δαίμονας ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅμως) ἢ τινος σὺν τῇ πάμπαν ὑπὸ τῇ ἐρετῇ ἀπμυζήθηται ista ἐρετὰ sunt Ejusdem generis, cujus & illæ feræ, quæ Timonem exhauserunt. Aristid. T. II. p. 312. C. δυνὸν ὅτι ἡ εἰς τοὺς παλαιῶν καὶ θυμωδῶν, καὶ τῇ φθίῳ οὐκ ἀπμυζήθηται ἔλκει ὅτι (dilacerant enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόνης, ἔλκει ὅτι γὰρ, nam exulcerant) ἀπάγας τὰς δυνάμεις, καὶ προσποφικὸς ἐκμυζᾷ ἐκ τοῦ. Notum illud Juvenal. Sat. VIII, 90. Ossa vides regum vacuis exsucta medullis.

cu-

ἐπεὶ καὶ ὁμοία ποιήσομεν τοῖς κατὰ τοὺς κα-
λαξιν ἐκείνοις, ὅτι λαλῶμεν ἀνδρὸς, το-
σαῦτα * μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πτό-
ταλα καύσαντες ἡμῖν ὅτι τὸ βωμῶν. ἔτι
γὰρ οὐ ταῖς ῥῖσι τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχου-
σιν ὑπὸ ἀρχολίας τε, καὶ θορύβου πολλῆς
τὴν ὁπορεύμεν, καὶ βιαζομένην, καὶ ἀρπα-
ζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τὸ πᾶν τὴν ἱερο-
συλήν, πολλοὶ γὰρ ἔσονται, καὶ δυσφύλα-
κτοί, καὶ ἐδὲ ἐπὶ ἀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν
ἐφ' ἡμῶν, πολλὴν ἤδη χρόνον ἐδὲ ἀπέλεγε

si eadem faceremus ac scelesti illi assenti-
tatores, virum talem negligentes, qui
nobis tot caprarum, totque taurorum fo-
mora in altaribus cremaverit; eorum cer-
te nidorem etiam in naribus habeo. Ce-
terum propter negotia, quibus districtus
fui, ingentemque pejerantium turbam, nec
non eorum, qui per vim rapiunt; tum
vero propter metum sacrilegorum (ii enim
bene multi sunt, & quos haud facile quis
vitet, neque nobis connivendi spatium re-
linquunt) jamdiu in Atticam oculos non
con-

a Μαρία] Hæc voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ἐπιλαλῶμεν Margg ΔΙΩ. ἐπιλαλῶ-
μεν. male.

ναρὶν ἀδελφῶν καὶ ἐκείνου πύλας λαπόντες, venissent,
causam suam dicere sinerent, ait, Παρίζομεν γὰρ ἀφο-
ρῶν τοῖς κακῶν ἰσχυροῖς, καὶ αὐτοῖς ἀνδρῶν μὲν
ἀπολογιστέον ἐπὶ ἑαυτοῖς. Rotundior namque hic
sensus est, si παρίζομεν intelligatur pro παρῶμεν,
praebuerimus. Manifestissime iterum apud Nostrium
de Saltatione §. 3. Ὅσον ἂν ἐν ἡμέρᾳ εἰς μῶν,
ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ βίσι κατὰ τὸ Ὀδυσσεὺς τὸ λατὶ ἀπο-
σπᾶσαι, ἐπὶ τὰς σιμῶν ἀποσπᾶσαι, &c. ubi recte
Interpres, Quæ non modo tua, sed etiam
nostra foret culpa, si non Ulyssus in morem te a loto ab-
straxerit. ad consuevit literarum studia reduxerimus.

○ Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quæ-
quam, loquendi impingit formulam; Interpres Lu-
ciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat,
labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσον γὰρ ἐπὶ ἑαυτοῖς,
πύλας ἀποσπᾶσαι ἡμῶν, καὶ σιμῶν αὐτοῖς, vertit, Etenim
quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor
suis, & cum ipsis versor; quum debuerit; Dudum
aitrahiis fuisset suis, cumque iis (Virtute & Magis-
tro, quique præterea cetera tamen fuerint. Vide su-
periora) versaver. Idem errat in Scythia §. 3. ubi in
verbis, Ὁ Ἀναχάρσις, πῶς ἂν ἑαυτοῖς ἔγωγε ὁμοιωθῇ ὄν-
τα, vertit ἔγωγε ἁρνούμαι pro novisset, ut jam animad-
vertit Cl. Graevius. Insulsa quoque est interpretatio,
qua hæc verba ibidem §. 8. [καὶ οὐκ ἂν ἐδὲ αὐτοῖς ἑαυ-
τοῖς ἐς Σκύθας, ἀλλὰ μὴ Σόλωνα ἀπὸ τῶν] vertuntur, Sed
neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scy-
thas Anacharsis. Tu verte: Quin ne reveriisset
quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset So-
lon. Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride
I. §. 5. Ταῦτ' αὖτ' ἐπὶ σιωπῶντος αὐτοῦ, hoc, scis scio,
consilium mihi dedisti. Lucianus voluit, Id, scis scio,
consilium mihi dedissetis. At quid diutius his Inter-
pretis infectis immoror, quæ passim & in aliis lo-
cutionibus vertendis, inquinatissimam terribissimam scri-
ptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus,
quam tuto stetur sæpe versionibus. Non perperit
hunc Hellenismum etiam Corn. Tolleius; qui ubi in Pa-
laephato Incredibilem c. VI. post memoratam satio-
nem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homi-

nes armati existerunt, legitur, Εἰ καὶ ἐν ἀλλοῖς,
ἐδὲ καὶ ἐν ἀνθρώποις ἰσχυροῖς ἀλλὰ τὸ ἐδὲ καὶ ὁμοιωθῇ,
vertit, Illud autem si verum esset, nullus quidem ho-
minum aliud consuevit, quam draconum dentes. Sed
debuit, nullus hominum quidquam aliud quam dentes
draconum seferet, vel seferit. Non debuit in hac so-
la hujus loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum
commentator; quum ea sit simplex, nec alia huic lo-
co affingi queat. Video hunc interpretis errorem
correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo,
quem typis Wettstenianis edidit Tb. Gale. J. J.

47. Ὅσον πᾶσι. Eorum ingratiitudinem imitatur su-
mus. J. Br.

48. Τόσαυτα ταῦρα τε καὶ αἰγῶν πτόταλα] Barbarum
hic pronunciat Faber τόσαυτα πτόταλα, legitque ex
Cod. Reg. Τόσαυτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe
aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem hæc ha-
bet in de Sacrificiis §. 3. Τόσαυτά σοι μηρία ταύρων τε
καὶ αἰγῶν ἵκανα ἐπὶ τὸ βωμῶν. & in Philopatride §. 8.
Ἀλλὰ τοῖς σιμῶν ἀποσπᾶσαι καὶ αὐτοῖς ταῦρα, ἔδ' αἰγῶν.
Nimium tamen immitte videtur Fabri dictum, τὰ
τόσαυτα πτόταλα, esse barbarum; quum ferme simili
modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μῶνα τὸ
παράδειγμαται σφῶς αὐτοῖς ῥυθμίζου. J. J.

Τόσαυτα τ. τε καὶ αἰγῶν πτόταλα] Vocis μηρία ex Re-
gio C. restitutæ gratiam habemus Tan. Fabro: sine
hoc enim adjumento oratio vitiosa male claudicat.
Priores Interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus,
in istis αἰγῶν πτόταλα pro αἰγῶν πτόταλα; etiam con-
structionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime
dicantur αἰγῶν πτόταλα, nemo dubitabit: αἰγῶν
πτόταλα, hoc quidem sensu, multum vercor, ut pro
Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si
proferat τὸ καλῶν τὰ πτότα, τὰ αἰγῶν τὸ ἑλλῆν καὶ
similia, de quibus alibi exponam, operam omnino
ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat com-
missus ad Sallust. B. C. c. 52. ubi effecta parentum
pro parentibus effectis nonnulli capiebant, castigavit
acutissimus Latinae proprietatis iudex J. Fr. Grono-
vius Obs. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt strata
viarum, & quæ plura præter alios collegit de la Cer-

conjeci; maxime postquam Philosophia, & verbosæ illæ concertationes inter eos exortæ sunt. Cum enim inter se se digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota hominum possit exaudire; quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce ednnectentibus. Hanc ipsam ob causam emittit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

ὡς δ' Ἀττικῇν ἢ μάλιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἐρίδες ἐπεπλάσαν αὐτοῖς. 60 μαχομένον γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ὅθι ἐπακύνει ἐπὶ τῷ εὐχῶν. ὥστε ἢ ὀκτινυόμενοι χρὴ τὰ ὅσα καθήκον, ἢ ἐπιβιβῆναι πρὸς αὐτῶν, ζήτην τινα, ἢ ἀσάμεια, καὶ λήρης μεγάλη τῇ φωνῇ ζυμρόντων. 2/3 ταῦτά τοι καὶ τῶτον ἀμειλῆσθαι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ἢ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

δ' Ἡρόδοτ] Priores Edd. ἡμῶν. Restituta lectio est in R. L. Marg. 117.

de ad Virgil. AEn. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adjungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, quum res aliqua potest in varias separari species, ut αἱ σπουδαῖαι τῇ γυναικί, αἱ μεγαλοφυαί, αἱ πολυλίπτοι, αἱ ἀρχαῖαι τῇ ἀνδραπείᾳ, αἱ πρακτικαὶ τῇ λόγῳ, τὰ δημοσία τῇ πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῇ ἀκρόασει 2. apud Nestrum in Pr. α' in λ. §. 2. cujus generis, si quæras, plura contulit J. Juss. ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, quæ de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311. Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scriberit τὰ σπουδαῖα τῇ γυναικί, τὰ ἀρχαῖα τῇ ἀνδραπείᾳ. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant, τῇ πλειῶν τῷ βίῳ ἰνυῖσθαι ἐκείνῳ. Thucyd. I, 5. τῇ πολλῶν τῷ χρόνῳ 2. ἀντιβῶν, Herodot. I, 24. τῇ ἡμετέρῳ τῷ χρόνῳ, Demosth. in Leptin. p. 542. B. πολλῶν τῇ Ἀσίᾳ, Plutarch. T. II, p. 211. A. quomodo sæpe πολλῶν τῇ γῆς, τῇ ἡμετέρῳ χρόνῳ apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλῶν τῇ ἐρατρίᾳ ἀπολέσει, Joseph. A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I. p. 7. Τῇ ἡμετέρῳ . . . εἰς ἰσχυρὴν ἀνέστη . . . ἡμετέρῳ, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἡμετέρῳ ἀνέστη . . . vel ἰσχυρὴν ἀνέστη. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immite Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοιαῦτα πύματα huc minime quadrat, quod Fabio Doctiss. Jussus opposuit, τὰ ἀρχαῖα μὴ τῇ ἀνδραπείᾳ.

49. Μαρία] Hanc vocem, quæ in omnibus editis deorat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi.

Ibid. Ταῦτον τὸ εὐχῶν] Ex Homer. I. Iliad. quæ repetit multoties.

59. Καὶ λόγων ἐρίδες] Sic in omnibus dialogis: hæc enim Luciano subiecta materies.

Ibid. Ἐπακύνει] Nullum verbum æque Luciano frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & passim. ἱκανὸν τὸ ἀπὸ τῇ πικρῶς καμμένη ἀναγνώσει, ἐπιβιβῆναι, καθήκον. Interp. Sophocli. ad Ajac. Flag. Ho-

sch. Suid. Poll.

Ἐπακύνει] Absurdissima adnotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si extaret in Luciano ἱκανὸν καμμένη, ἐπιβιβῆναι, vel ἀπακύνειν hæc verba occurrunt illis in locis, quæ adduxit. Multa sunt in observatiunculis ejus haud sane magni pretii peccata; quæ quidem singula mihi notare non lubet, neque operæ est pretium.

60. Μαχομένον] τῇ φιλοσοφίᾳ.

62. Ἐπιβιβῆναι] Procopio verbum hoc reddidit D. Hesychel. de AEdif. Justin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipsam Luciano nostri locutionem.

63. Ἀντίβῶν] Hic Stoicos pungit Lucianus.

64. Μεγάλη τῇ φωνῇ] Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγόντας, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes.

66. Πρὸς ἡμῶν] Potuit Tan. Faber oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fueris, quamvis non sis despicibilis. Sed & Benedictis his & Fabri longe perspicacior Erasmus noster, hac in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritis. Unde patet divinum virum ita censuisse distinguendum δὴ ταῦτά τοι & τῶτον ἀμειλῆσθαι συνίεν, πρὸς ἡμῶν ἢ φαῦλον ὄντα, quæ ipsa manus & mens Luciani est ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit contemnendum, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum.

Πρὸς ἡμῶν] Morpet Tan. Faber locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ἢ φ. ο. Et sane in L. ita legi Excerpta penes Cl. Perizonium docent; ut Προμ-

Ὅμως δὲ τὸ Πλῆτον, ὃ Ἐρμῆ, ὁ Διὸς υἱὸς, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὰ χεῖρα. ἀγέτω δὲ ὁ Πλῆτ' καὶ τὸ Ὀνησαυρὸν μετ' αὐτῶ, καὶ με-70 νέτωσαν ἀμφὺ ὁ Διὸς υἱὸς Τίμων, μηδὲ ἀπαλαττέδωσαν ἔτω ραδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητι αὐτοῦ ἐκδίδωκε αὐτὸς τὴν αἰκίαν. ὅτι δὲ τὸ κολάκων ἐκείνων, καὶ τὸ ἀχαριστίας, ἢ ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς μὴ σκέφομαι, καὶ δίκῃ δάσσω, ἐπιδὼν τὸ κεραυνὸν ὅπως δάσσω καὶ λαγυρῶν γὰρ αὐτῶ καὶ ἀπετομωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thefaurum Plutus; maneatque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post video: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo oranium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὅτα referretur, ut mox αἱ πρὸς ἡμῖν. & ὁ. i. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὅν τρόπον δάκνεται πρὸς ἡμῖν. M. du S.

Πρὸς ἡμῖν] Si retineas, omnino probanda est J. Gronovii sententia: sin minus, jungi convenit ἀπαλαττέειν πρὸς ἡμῖν, ut §. 5. ἢ γινώσκω πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. T. H.

79. Ἡστορία] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laertius, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios querat. Nempe ficta sunt iniquis; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa xede Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil Memphius. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερχειν χ. petatum videtur ex M. A. 249. & E. 433. I. 420. Od. E. 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV. 5. & Plutarch. 583, 2. M. du S.

81. Ἡμῶς τῶν θεῶν] Ead. in Jove Confut. & Tragœd.

82. Ὑπερχει αὐτῶ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III. c. 2. Jovem introductis dicentem se fulmen viderat in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερχει, παρὶς. γὰρ αὐτῶ τὴν χεῖρα Περιχλῆς, protenta namque manu tutatus cura est Pericles: Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερχει τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur. Et accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιᾷ. v. 263. ubi (Alax) mulier: Ἐκείνῳ δ' ἡ παρρησία τίκαται, ὅσα πρὸς τὸν χεῖρα αἰεὶ ῥητορικῶς ποιοῦν τοῖς. Εἰς ἡμῶν γὰρ ἔσται ἡμῶν τὴν σκέλη. Illud autem non praecidimus, quoniam modo Manus tollere tunc meminimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assueti sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exferrent. Praeceptor ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα, ὅμως ὃ χειροποιεῖν ἔξεμασσεύεις τὸ ἔργον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus tra-

chium. Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus. Haec Cuperus, quae talia sunt, ut a timone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in Luciano conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod J. Gronovius etiam attigit, locutionem illam ὑπερχει τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus actate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audent videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερχει τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminetia mala propulserint avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. B. 374. in Camino: Διὸρ ὄν' Ἀθηναίῃς ἐὺ κέρχεσθαι χεῖρα καμύου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis proae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: Philostr. de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμύχανα τὴν καὶ φέρεται ἰμβροχότων, διὰ τὴν δὲ καὶ ὑπερχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπύουται στήθεος πάσης. Aristid. T. I. p. 302. D. κατελέγειν τε τὰ πρῶτα καὶ ἐν τούτῳ Λακκαρινοῦ, ὡς δὲ δὲ διὰ τὴν τὴν χεῖρα ὑπερχειν Philo Jud. Leg. ad Caj. p. 1024. B. διὰ μὲν πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα τὴν ἀδικοῦμεν ἀφ' ἧς ὑπερχειν Maxim. Tyr. Δ. XXVI. p. 267. τούτοις ἐπὶ τὸ διὸν ἰδέσθαι ἐνέσχεσθαι τε ἐν ἐπιχειρήσειν τὴν βίον ὑπερχειν χεῖρα ἐκδορῶν. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutellare numen: — ἢ ὃ τολμήσης σὺ μοι χεῖρ ὑπερχειν, σισόσμεθ' — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ διοπότης αὐτῶ ὑπερχει τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocos Buxit Aristoph. Equ. v. 1170. ὦ δὲ μοι, ἡμεῖς ἡμεῖς οὐκ ἐπισκοπεῖ, καὶ γὰρ ὑπερχει σου χεῖρας ζωμὺ πλῆθος obscure Scholiastes unus: ἀπὸ τῆς ὑπερχειν σὺ. (ista descripsit Suidas in Ὑπερχειν) ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ὑπερχειν, εἰπε χεῖρας, ὡς μάγειρος alter optime, ἀπὸ τῆς αὐτῆς χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud

retus; cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in ærum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; propterea namque manu tutatus cum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quamquam interea satis poenarum lucent affentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

11. M. E. R. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

ῥαί, ὅποτε φιλοσημότεροι παύσῃσιν ὡρῶν
80 ὅτι ἡ σοφιστὴν Ἀναξαγόραν ὅς ἐπαθε τοὺς
ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινας ἡμᾶς τοὺς
θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν δημαρσίον (ὑπερέσχετο
αὐτῷ ἡ χεῖρα Περικλέους) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
τὸ ἀνάκλιον τῶν Διοσκώρων, ἐκεῖνόν τε κατέ-
85 φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δὲν συνείρησεν ὡ-
στὲρ ἐν τῇ πύτρᾳ. πλὴν ἰκανὴν ἐν τοσούτῳ καὶ αὐ-
τῇ τιμωρίᾳ ἔσται αὐτοῦ, εἰ ὑπερπλεῖσθῇ
ἡ Τίμωνας ὁρῶσιν.

EP. Οἶον ἦν τὸ μέγα κεκραγέσθαι, καὶ ὄχληρόν
εἶναι

a Αὐτῷ αὐτὸν ῥ. b Περ.] Ex R. ante ὡρῶν τῇ πύτρᾳ edebatur.

83. Ἐς τὸ ἀνάκλιον] Τὸ τῶν Διοσκώρων ἱερὸν ἀνάκλιον ἐκαλεῖτο Ἀνακλῆς ἢ αὐτῶν παρ' Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο. V.

apud Demosthen. περὶ Παράφρ. p. 333. A. Ταῖς γὰρ μα-
χάδων ἐπὶ τῇ ὁδῷ ὁ δὲ μὲν ἀπὸ τῆς Πάδας Ἀθηναίᾳ χεῖρας
ὑπερὸν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum
intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμοπάτρα.
Stimul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio
Pericli tribuisse talem phrasin, quæ Jovem ceterosque
Deos eximie decebat.

T. H.

83. Εἰς τὸ ἀνάκλιον] Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνά-
κλις.

J. B.

Ἐς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis : ἀνα-
κλῆ enim Διοσκουρίων ὡς ἂν Ἀττικῶς.

A. V.

Ἐς τὸ ἀνάκλιον] Addendus & hic locus illis est, quæ
ab Massaco perdocte notantur ad hanc vocem in Har-
pocrationis. Quod propterea moneo, ut vites cum
prioribus interpretibus vertere in Castoris & Pollucis
templum, aut cum Fabio in Castorum ædem, quo nil
nasutius. Vera enim esse, quæ observat Massacus,
ceaseo, & plane illos Ἀνακλῆ ex Cicerone intelligen-
dos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum
aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus;
quos sibi quum innuere vult auctor, novit ille Διο-
σκουρίων, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque
idem observari debet in Reviviscentibus c. 42. ubi
parvus dicitur al ἢ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκλιον προβήσθαι κλέ-
ρωσας. Miror autem ea, quæ observari video ad præ-
cedentia ὑπερῶς γὰρ αὐτῷ πρὸς χεῖρα Περικλέους, quali id
respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, &
non unice ad patrociniū ac tutelam, eo modo, quo
excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo,
Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente.

J. G.

Ἐς τὸ ἀνάκλιον] Quum J. Gronovius Massacum lau-
dabat ad Harpocr. in Ἀνάκλιον, nondum viderat, quæ
adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, ven-
ditatam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225.
Eundem errorem notavit etiam Jac. Oizel. ad Minuc.
Felix. p. 126. De Διοσκουρίων ἀνάκλι studiosè Davis. ad
Ciceron. de N. D. III. c. 1. de Ἀνακλῇ Menf. Athen.

Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani
loca fugerunt : hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen.
L. II, 12. Fuit autem Ἀνακλῆ vetustum, quod hoc
proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido pa-
tet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυσ. p. 7. v.
9. Lucian. Ανακλῆ. §. 42. nam aliud erat multo recen-
tius Διοσκουρίων ἱερὸν in Piræeo. Equidem non dubito,
quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia
sumserit Lucianus, cujus memoriam ex tot Comico-
rum, qui nunc perierunt, numero potuit unus ali-
quis facile conservasse. Ejusmodi fuit apud artis
Rhetoricæ magistros non pauca, de quibus, et si pri-
ma specie ficta videri queant, idem statuere licet.
Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I. p. 86. de
hoc nostro Pericle : ἡνέχθη σκαπτός ἐπὶ τῇ Περικλέους ἐ-
κείνῳ, καὶ συμβουλεύει τις μάλιστα αὐτὸν Ὀλομπιστὴν καλεῖν
fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rheto-
rum excitavit.

T. H.

86. Ἐν τοσούτῳ] Interim dum fulmen instans ἐ-
κράσκει.

J. B.

Ἐν τοσούτῳ] Interpres : Quamquam vel id supplicii
facilis magnitudo in istis fuerit. Ego malim : verumta-
men satis magna interim & hæc ipsis erat poena. Omisit
Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quæ significant inter-
ea. Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ
Ποσειδὼν ἐκείλῳ μὲν, ὃ Πανόπη, ἀκίμαστον ἐν τοσούτῳ
φυλάττειν τὸ πῆλιν, nam me Neptunus jusserat, Pa-
nopo, tranquillam interea servare pelagus : & paulo
post : ἢ Ἐπὶ ἢ ἐν τοσούτῳ &c. In Contempl. §. 14. ἐν
τοσούτῳ δ' ἐπαρῶσαν, ubi perperam Interpres : verum
adeo in sublime attollantur. Debebat : interim autem
in sublime evahantur : i. e. dum adhuc vivunt, ante
mortem : habet iterum in Symposio, ubi Schol. expo-
nit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII. p. 58. Eundem
vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγῶν.] Sic enim vociferatus est Timon : ὃ
Ζεὺς φίλος ἐστίν, &c. reliqua.

J. B.

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θραύειν; ἢ τοῖς δικαιολογῶσι μὲν οὐκ ἔσσεσθαι atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim jubente?

ΠΛ. Ὅτι ἢ Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξελθεῖν, καὶ εἰς πολλὰ καλέμεριζε, καὶ ταῦτα, πατρὸς αὐτῷ φίλον ὄντα καὶ μόνον ἐχθρὰς με ἐξέειπε τῇ οἰκίᾳ, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῆ χειρὸς ἀπορριπτῆς. αὐτὸς ὅν ἀπὸ τοῦ πῦρος ἐκείνου ἐκείνους καὶ κόλαξι, καὶ

erat, domo me extrudens, ac frustulatum partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mercedem

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatum partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mercedem

αὐτὸν] αὐτῷ F. ὁ θυμὸν] τυχῶν L.

1. Ἐξελθεῖν] Ἀπὸ τοῦ, ἐξελθεῖν. C. G.

4. Δικραίνω] Δικραίνω πτόν τινα ἢ συνιστᾷ, ἀλλὰ

δικραίνω, ὡς ἰφάπτω] τῷ θυμῷ, ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία τοῖς ὃ ἐλκυσσὶν οὐ ταῖς ἄλλαις. V.

* Ἡ κατὰ δύο] Transpone: δικραίνω ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. ὡς ἰφάπτωται.

T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἐχθρὰς τοῦτο χρῆσιμον] Pater adscriptit τοῖς legere *Pricant* ad *Mattheum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura.

96. Ἀμεινῶν] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus.

4. Δικραίνω] Absurdum est quod hic vides Scholium. *Δικραίνω* sunt furca; & proverbium est apud Graecos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *nativam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed haec jam *Barlaam* occupavit.

Δικραίνω] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* & interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *sansum non furcillis*, & *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiant*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem *δικραίνω* ἐξελθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcillis*, ubi *Vir Maximus Caeleni* locum adduxit peropportunum.

T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῆ χειρὸς ἀπορριπτῆς. Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακλόουθον in his verbis videntis, ideoque & ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακλόουθον species in his? Et *καθάπερ non furcillis me ejecis domo, velut qui ignem e*

manibus abjiciunt. Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud *Fabri* & videretur mihi, si adforet, *δικραίνω* ἐξελθεῖν.

7. Ἐταίρις] Scribe, *ἑταίρις*, *scortis*.

Ἐταίρις] Ita primae Edd. ceteraque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίρις* neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio hic introduxisset *emendare* navis homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii*. At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta *ἑταίρις* is reponi jubet *ἑταίρις*. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumentum *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur: tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit *Gnatho*, *παράστας τῷ ἑταίρῳ* ἡμᾶς τοὺς ὁμοειδέτας ἐπὶ τὰς ἑταίρας ibi commodum *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. *Plutum Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲν παλαιὸς διδάσκει, οἱ δὲ ὁμοειδέτας, οἱ δὲ κόλαξι, οἱ δὲ τιμῇ. *Diogenes* apud *Srob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessibleibus rupibus innascuntur, com-

meretriculis obijciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorē ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abijciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accusas, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout li-

ἑταίραις ὡς δαδοθησόμενον; ἐπ' ἐκείνης, ὦ Ζεῦ, σέμπε με, τὴς αἰδοησόμενης δ' ὠρεῶς, τοὺς περὶ ἐλπίδας, οἷς τίμιος ἐγὼ, ἰοῦν περὶ ἐλπίδας. ἔτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πένιᾳ ξυνέτωσαν, ἢν πορνημῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόμενες, καὶ δίκελαι, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτληρας ὀβολοὺς σποφόμενες, οἱ δεκαλάαντες ὠρεῶς ἰσάμελητ' ὑποκείμενοι.

ZEYΣ. Οὐδὲν ἔτι τοῖτον ὁ Τίμων ἐργάσει) πρὸς σέ. πᾶν γὰρ αὐτὸν ἡ δίκელλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγός ἐστι τὸ σφῶν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιεῖν. 20 οἶται, σὺ μέντοι πᾶν μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νυν' ἔτι τὸ Τίμονα αἰτίᾳ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἤφειε πεινογεῖν ἐλευ-

c' Ἑταίραις] ἑταίροις Margo A 1 W.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τῷ, † οἱ ἰδίῳ. V. ἢ οἱ ἀδελφάγοι. C. G.

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τῷ ἀρκαίωσαν. V.
15. Προκείμενοι] † Ἀμεληταί. V.

* † Οἱ ἰδίῳ] Error ridiculus. Λαρεῖς est dulcis, suavis, expetendus. Frequens apud Homerum inprimis & poetas: inde vulgatum illud μέθυ λαρόν Apollon. l. 456. 473. 659. ubi vide Schol. v. 968. Otrubi. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λαρεῖς pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: Cyrillus vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρεῖς, ἢ, ὁ, Dulcis, acuitur. Λαρεῖς, λαρεῖς, ὁ, latus avis, penacuitur. Pau-

lo melius B. G. nam Suidas de laro vel gavia, ἑρπύς ἔστι ἀρπακτικὸν καὶ ἀδελφάγον. T. H.
† Ἀμεληταί] Scribi jubebat Doctiss. M. du Soul. ἀμεληταί, hac addita nota: Haec vox in textu praecedenti περὶ μόνον. Ego quid sibi voluerit Scholiastes, haud sane video: forte omnia interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. T. H.

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam foudo comitatu ἑταίροι, amici sodalesque; & tamen nusquam. Heraclid. apud Athen. XII. p. 537. C. πῶτος γὰρ ὁ Κόλακας, ἢ τὸ πλῆθος ἢ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἵσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄρσας καὶ ἑταίρους οἷους παραχρῆν καὶ καμωδία λόγον, οἷον παρέχον οἱ Καλλιαν ποτὶ τὸ Ἰπποκρίτου Κολακισμῶν. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506. F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. T. H.

10. Οἱ λάροι] Stolidi & obprobatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. J. Br.

Ibid. Λαρεῖς] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἰδίῳ, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδελφάγοι. Vorssius ἀνέτοι reddit & ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est quod Barleus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; Tom. I.

quod & in anatibus observatur.

M. du S.

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut inidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. exponens, ὁ κίτφος εἰληπταί ἢ εἰς παρορμίαν ἐπὶ τῷ ἀλογίῳ ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων καλεῖται ἢ κοινῶς λάρος. Emstath. ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς αὐτοὺς φημὶν ὅταν δὲ ἐκ κίτφους ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, Larus hians, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thef. V. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχρημένος, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hesychius: Λαρόν, ἰδὺ, προσηγῆς, γλαυκὸν, ἀπολαυστικόν, καλὸν, σπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. Λαρόν & λάροι confusa: posterius interjice ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aelianis Ep. XVIII. λάρου βίον ζῆν, omnem in fluctibus & navigando vitam degere: par est ac paene idem — ἀλλ' ἰμὸς αἰὼν Κέρμασι αἰθυῖας μάλλον ἰσχυρίσαστο Callimach. Fragm. Benth. n. CXI. & Epigr. LXII.

T. H.
26. Ἐπι-

λευθέρας, ἔτε ἀποπλείων, ἔτε ζηλοῦπῶν. ἄλλοτε δὲ τεναντίον ἡγανάκεις χυτὶ τ' πλε-
σίων, καλακελεύεις λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ 2
μοχλοῖς, καὶ κλωσὶ, καὶ σημείων ἂ ἐπιβολαῖς
ὡς μηδὲ ὁρακίμῃ σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν
εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύμε πρὸς με, ἀπο-
πνίγεις λέγων ὅτι πολλῶ τῷ σκότῳ καὶ
ἀφ' οὗτο ὡχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ φροντὶς 3
ἀνάπλεως, συνισπακὼς τὴν δακτύλῃ πρὸς
τὸ ἐπὶ τ' συλλογισμῶν, καὶ ἂ ἀποδράσας
ἀπειλῶν εἰ καιρῷ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ
ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπερβαίνειν ἐδόκει σοι, ὅ
χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ 4
Δανάην, παρθενεύειν ὑπ' ἀκριβοῖς καὶ πᾶμ-

bitum fuit, permisit, neque domi claudens;
neque in te zelotypia ardens. Olim autem
adversus divites indignabaris, claudi te ab
iis conquerens repagulis, clavibus, & an-
nulo impresso, ut ne oculis quidem obli-
quis lucem tibi fas esset aspicere. Hæc i-
gitur apud me lamentabaris, in tantis tene-
bris suffocari te dicitans: atque id propter-
ea pallidus eras, curis perditus, digitosque
contractos habebas ob frequentem compu-
tandi consuetudinem; quin & minitabaris
te quandoque aufugiturum, si quam nan-
cisci occasionem posses. Ad pauca ut re-
deam, gravissimum tibi videbatur, in fer-
reo aut æreo thalamo virginem custodiri ve-
lut alteram Danaën, & sub acribus & sce-
lero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπιβολαῖς F. f. A1. b Ἀποδράσας] ἀποδράσας Schol. Aor. 1. & Fut. 1. sæpe commutan-
tur, sic ut, quid ab ipso Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

31. Καὶ ἀποδράσας] Ἀποδράσας παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπιβολαῖς,
quod observatione haud indignum visum est. Nihil
tamen hæcenus repperi. M. du S.

28. Ἀποπνίγεις] *Strangulari*: illud enim optime
potest cum hoc comparari, cujus apud Latinos
elegantiam quum explanaret f. Fr. Groun. Diatr. Stat.
c, XXVII. mirum est eum, qui proxima Luciani lo-
ca in medium adferebat, prætervidisse τὸ ἀποπνίγεται.
Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θη-
σαυροὺς, εἰς ὧς ἀποπνίγει τὰ χρηματὰ νιοῖς, πλούτου δια-
μαστῖμα, narrante Philostrato in Ejus Vita c. I. Dion
Chrys. Or. IV. p. 75. C. ἀποπνίγει καὶ ἀχρεῖας φυλάττει-
τα τ' πλοῦτον τῷ ὄντι, κατακτείνει ὃν τισι χρηταὶ &
ἀφαιγνύσι βαρβάρους. Sed omitto plura, quorum ex u-
triusque linguae scriptoribus larga leges est ad ma-
num, constipare Lucianis hisce sensu verbisque quam
simillima. T. H.

31. Συνισπακὼς τὴν δακτύλῃ] Primam probo f.
Fr. Groun. συλλογισμῶν neque improbabit quisquam,
qui, quid orationis legitimæ series postulet, attende-
rit. Tum συνισπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes
accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi
vix unquam intermissa digitos obriguisse, curvatos-
que vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall.
§. 31. ὅπως ἐκφυγεῖν τὰς τούτας ἐπὶ φροντῶν, ἀνελ-
γοῖς ὁρῶν τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους πατισσαμένους
perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem vi-
detur, Benediktus: contractis contortisque digitis, ut fio-
ri solet in rationum collectionibus: nam solebant mobili
digitorum gestu flexibusque variis numeros & ratio-
nes ducere: hæc sunt τ' δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphro-
nis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Joh. Wimmer.
de Polym. c. VII. *Εἰρημ.* Astron. I. p. 6. *Vides ut*

*primos discenses computos digitos tarda agitatione desle-
bant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare* Plin. II.
Ep. 20. Est ergo συνισπακὼς τὴν δακτύλῃ, qui digi-
tis sedet restrictis, ut numerorum formas effingen-
do colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Siden.
IX. Ep. 9. per gymnasia pingi refert Chryseppum di-
gitis propter numerorum indicia restrictis, Euclidem
propter mensurarum spatia laxatis: vide *Savaronem*,
Marian. Capell. VII. p. 236. Quæ (Arithmetica)
mox ingressa septingentos decem & septem numeros,
complicatis in eos digitis, novem salutabunda subrexit:
habet ibi συνισπακὼς δακτύλους neque omittem-
dum est, quod proxime præcedit: *Digitis vero Virgi-
nis recumbentes, & quadam incomprehensæ mobilitatis
scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri
Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis
vermiculati multifarium implexi. Addam Zenonis *Pe-
ronensis* locum Serm. I. de Avaritia. Hinc (Hic) *unus
pecuniam suam tanquam hamum proponis, ut facilius
ad se attrahas alienas: quam peregrinantem ferat
supputatione nutrire* (mox Lucian. ἀνατριφῶν) non
desinis, ut summam quæras, non quam commodatio
dedit, sed quam ei perperam armati numero dies, men-
ses & digiti. Hæc admodum esse corrupta, qualia in
istius sive Zenonis, sive cujuslibet sermonibus, aut
dicam potius laceris reliquiis sunt sane permulta, ne-
mo distinebitur: etiam si quis posteriora sic resingat,
armati numero, vel, ἀρτάτοι in numeros diurnam men-
sumque digiti, ab auctoris ipsa manu abesse tamen
procul credo: certius a vetustis Codicibus expectan-
dum est auxilium. T. H.

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adscripsit Pater, forte συλ-
λογισμῶν. Quod quidem manifestius, sed potest reti-
acri

kerosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præceptum irent; quod plane canem in præsepio facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

ποθήροις παιδαγωγῶις ἀναίρεθμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἀτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὸς, ἐρῶν-
40 τας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξόν δὲ ἀπολαύειν,
ὃ τολμῶντας, εὐδὲ ἐπ' ἀδείας χαρμένους τῷ
ἔρασι, κυρίως γε θήϊας, ἀλλὰ φυλάττειν
ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημείον καὶ τὸ μοχλὸν
ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπολαύ-
45 σιν οἰομένους, ὃ τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν ἔχειν,
ἀλλὰ τὸ μηδὲν μέλαδιδόσαι τὸ ἀπολαύσεως,
καθάπερ καὶ ἐν τῇ φάττῃ κύνα, μήτε αὐ-
τὴν ἐδίδισαι τῷ κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ
παινῶντι ὅτι πτρεῖπυσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
50 σκαλεγγέλας αὐτῷ φειδομένων, καὶ φυλατ-
τόν-

neri quoque alterum.

14. *Ἀποδόσεως*] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. *ἀποδόσεως*, minus apte. M. du S.

36. *Δανάω παρθινύος*] Sic postea *Δανάω παρθινύος*. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. *Δαν. ἀπαρθινύος* immutatio, inflatio. J. B.

40. *Ἐξόν δὲ*] Cum autem liceret. J. Br.

43. *Ες τὸ σημείον*] Quo obsequata erant domi omnia. J. Br.

44. *Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας*] *Ἀσκαρδαμυκτῶν*, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτῶν τὸ σκαίρειν ὃ μὴ τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πικρῶς βλέφαρίζειν, ἰδαντῶν ἢ ἰλλαντίζειν. Schol. Arist. ἵππ. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. J. B.

45. *Ἀπολαύειν ἔχειν*] Mira dictio. sine MSS. auctoritate mutare nolui. M. du S.

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paulum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἔξόν ἀπολαύειν ὃ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem præbeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiæ credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum ἱκανὴ ἀπόλαυσις existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad præsepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. T. H.

47. *Τῷ ἐν τῇ φ. κ.] Erasmus in Paroem. Canis in præsepio.* J. Br.

Ἐν τῇ φάττῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάττῃ, sic sæpe vocat Philosophos & præcipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. J. B.

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. Th. M.

Κ. τῷ ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad *Æsopi* fabulam, quæ in *Æsopo* hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo *ἁπαιδ.* M. du S.

49. *Καὶ προσέτι γὰρ ἐκ κατ. &c.]* Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asseruarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinas ad fuliginatam & oris angustii lucernulam, ac sicciculorum scirpulum usuris invigilare.* Praeterequam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpretes, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invidcant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis præfectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibis potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae præcedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angustii lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdamacro suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοῦ-
πνόντων ἀγνοούντων δὲ ὡς κατὰ ραί-
κέτης, ἢ οἰκονόμου, ἢ παιδοτρύφ^a ὑπείσ-
των λαθραίως ἐμπαροινῇσι, τὸ κακοδαίμο-
να, καὶ ἀνέξατον δεσπότιν, πρὸς ἀμαυρόν⁵⁵
τι καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψαλίον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τό-
κοις. ^b πῶς ἐν σὺν ἄδικον, πάλαι μὲν

rent, & (quod prodigii instar sit) in se ipsos
zelotypi forent; ignorarent autem scelestissi-
mum aliquem servulum, aut paedotribam,
clanculum subeuntem, hero inamabili &
diis iratis nato subliturum os, dum ad lu-
cernam obscuram, & exiguum habentem
ellychnium, paululoque instructam oleo,
usuris computandis invigilat. Qui autem,
o Plute, absurdum non sit, hæc olim di-
viti-

^a Ἰπσιών] ἱπσιών J. Marg. A1W. ^b Πῶς ἐν σὺν ἄ.] πῶς ἐν σὺν ἄδικα ταύ. . . πάλαι μὲν ἱκίοναι αἰτία. . .
Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἐν σὺν ἄδικα ταῦτα π. μ. ἱκίοναι. J. habet πῶς ἐν σὺν ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἱκίοναι αἰτίασθαι.

53. Παιδοτρύφ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδασκαλῶ, γυμνασίου. V.

miserrimus herus, ut ad justam sedeat lucernam, ab
avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινῇσι
(pro quo multo potius legerem ἐμπαροινῇ, ut signi-
ficetur, furacem servum id jam perpetrasse, & in se-
creta aedium parte etiamnum temulentum lascivire)
non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae se-
quuntur, sed commate dividendum. Neque vero
quarti casus illi, qui subjiciuntur, ab ἐμπαροινῇσι pen-
dent, sed ab ultima voce ἑάσας quod Interpreti frau-
di fuit, cumque, ut supra monui, coëgit de suo duas
voces allinere. Sed nec ἐμπαροινῇ cum quarto, ve-
rum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus
infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem,
Μίμησος γούν δία μοι ἄλγε' ὅτι οἰοχόον τέτοι (Γαρυμνήδην)
ἐμπαροινῇς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ἀνη-
κόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινῇ sumi, nempe
pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis ex-
ponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινῇ simpliciter esse in-
temperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivi-
re; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad
mentem Auctoris exponendum esse, non putem, ali-
cui attenta mente totam hanc Luciani periodon lus-
tranti, visum iri dubium.

Cacterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς
ἀμαυρόν τι καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψαλίον θρυαλλί-
διον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit
in Nostri Gallo §. 29. Ὁρῶ γὰρ Δία πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ δι-
ψάλιον τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet Ari-
stophanes, notarunt alii. J. J.

53. Παιδοτρύφ] Suid. Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, γυμ-
νασίου καὶ παιδοτρίβης ἢ ἐβεία καὶ παιδοτρύφ^a ὡς Λου-
κιανὸς ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παι-
δοτρίβην, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in
Thef. T. III. p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor:
παιδοτρύφ in familia servulus, qui curam habet pue-
rorum, in coque munere operam conterit. H. Stephe-
nus, quando e Platonis, vel potius Aeschiniis Axiocho
profert, καὶ γυμνασίου, καὶ παιδοτρίβης, lectorem frustra-
tur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβης, etiam in Codice Me-
diceo. Pari forma οἰκότηρ.

55. Πρὸς ἱμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι.

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι & μ. λυχνίδιον] Hunc locum i-
mitatus est Arul. lib. 2. Milef. ubi de Milone hospite
suo. Lucian. in Gall. §. 29.

56. Διψαλίον] Cui prae avaritia oleum parce infun-
ditur. J. B.

Διψαλίον θρυαλλίδιον] Vid. J. Gronovium ad Hæro-
dot. in Ἀδελφάγους p. 11. T. H.

58. Ἄδικα . . .] Sic optime Ed. J. In omnibus
impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἄ. Unde
doctorem conjecturæ, quæ plerumque corruptum
quidem locum esse demonstrant, raro absque codi-
cum ope veram restituunt scripturam. Coll. & P. ἄδι-
κα ταῦτα; πάλαι μὲν ἱκίοναι. L. σοι. M. du S.

Πῶς ἐν σὺν ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Jun-
tinæ lectio, quæ ut ipsa possit confistere, mutatione
habet opus: πῶς ἐν σὺν ἄδικα ταῦτα, εἰ πάλαι μὲν ἱκί-
οναι αἰτίασθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. Ed. prodi-
tum plurimæ retinent, dummodo pro σὺ rescribas,
ut in re facili plerique jam viderunt, εἰ, nihil est,
quod quemquam morari possit aut offendere. Quæ
J. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox
autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interfecit, quia
liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praecla-
rum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat,
specimen: saltem istam in partem τῷ Τίμωνι τὸ πά-
ν τοῦτο ἀνιμνήσκον, quod Pluto tanto opere displicet,
interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde
non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit
illud σὺν εὐνοίᾳ apposito, ὡς πρὸς ἐμὲ. Paulo post ἐν
θύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est:
vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi
formulis alibi satis muniat praestabo. T. H.

Ibid. Π. μὲν σου] Scribo σι.

Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτίασθαι] Non utique signifi-
cabit te in his accusare vel habere verum, ut rebatur Cl.
Faber, & ideo scribit σι. Potest enim intelligi hæc
tibi vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in Her-
motimo. ὁ γούν Μῆρμ^o, ἀκήκοας οἱμαὶ ὅτινα ἡτιάσασθαι
τῷ Ἡφαιίστῳ. Ita hoc loco vides eosdem rei & perso-
næ casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia
ipse is erat. Codici Academiæ adscriptum πάλαι μὲν
σου.

vitibus objecisse te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

15. PLUT. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritissimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod spectat, haberi debet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris deti-

αυ ταῦτα αἰτιάσας, ἰὼν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ βόσταντία ὀπιθαλῆν;

ΠΑΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τὰ ληθῆ ἐξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλογα δόξα ποιεῖν. Ἔτε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τὸ τοῦ ἀναιδέος, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐτακόει, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἀν' ὁδοῖν τῆς βίης αὐτὸν κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκοτῶ φυλάτ-

πov. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quæ in ipso contextu sunt integerrimæ & plenissimæ.

62. Τὸ τε γὰρ Τίμων &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clarissimus, Jac. Gronovius, Fabrum in duabus ad hæc verba [τῷ γὰρ Τίμωνι τὸ πᾶν ἀναιδέος ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐτακόει ὡς πρὸς ἐμὲ ἀν' ὁδοῖν] notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectavit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, possunt non censeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgaris Interpretæ quod ad me attinet reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac §. 42. ὦ Μίδα, ὦ Κρόνῳ, καὶ ἐν Διλοφῶ ἀναθηματίζω, ὡς ὑδὲν ἄρα ἦτο ὡς πρὸς τὸν Τίμονα & τὸν Τίμονα πλούτου. Nihil erat in ad Timonem (sic namque Latini etiam loquuntur) sive, cum Timone ejusque opibus non suis comparandi. In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνῳ ὡς πρὸς ἐμὲ. Præ me, sive, ut Interpretæ, si mecum comparatur, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo §. 4. Καὶ τὸ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρίστην ἀσκήσιν. Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum. Ibid. §. 13. Παιδὲς ὡς ὑδὲν οἰσὶν ἀπαιδίας ὡς πρὸς σὲ. Persuasum habes, te putaturum omnes, si tecum comparantur, esse infantes. §. 81. Ἀγροῖα ἀνδραπέδῳ & ἰδιώτῳ ὡς πρὸς τὰ ἡμέτερα. Agrestis homo & rudis, cum vestris rebus collatus. paulo post: Τὸν καὶ ἄλλους, ἀνδραπέδα, καὶ καθάρματα νομιζέας ὡς πρὸς ἐμὲ. Alios vero mancipia & riacula præ me censere. Apud eundem Nostrium in Imaginibus §. 13. Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Præ illa enim omnia a Musis abhorrentia. In Philopseude §. 16. Ἀμυνόν τι δίαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττους. Res spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In Hippiā §. 5. Εἴτ' ἰχθυόειν αἰτῶν αἰετῶν, αἰεττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρίον, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν ἑὺδαιμονιστῶν ὑποδοχὴν. Deinde continua illis domus, longe quidem præstantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιον μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστίδης. Etenim iustus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides, Xenophon quoque I. Κυροπαίδ. Ἰωμὴν ἐπὶ τοὺς πολέμιους, καὶ ἐγὼ σφαγῆς ἰστέμμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτῳ ὅτι καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγνοῖσθαι. Non satis accurate Luenclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me antebac, certo scio rugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Præter-

quam quod ἡμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo vos, non nos in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, rugnandi rudem esse, si vobiscum comparatur.

Sæpe omittitur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone §. 3. Νισυλὸς ὁ τῷ βίον χρόνῳ πρὸς τὸ πάντα αἶμα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲ γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀριτῇ βίῳ. In Zeuxide, Τὸ ὡς ἡμᾶς ἡροὶ πρὸς αὐτοὺς; In Pseudomanti, Παιὶς ἂν εἴη ὅσα ἐστὶ πρὸς αὐτὸν εἶναι ἰδοῖς. De Paralito, τοιοῦτοι μὲν ἐὼν πολέμου πρὸς ῥήτορας & φιλοσόφους εἰσὶν οἱ ὠφελοῦνται. In Rhetorum præceptis, τί γὰρ ὁ Παιανίος πρὸς ἐμὲ; De Electro, ὡς τοὺς κόρκακας, ἢ τοὺς κολοῖους σιφῆρας μὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς. In Pseudologista, ὡς τὸ τῷ Σωκράτει πῶς πῶς, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτόν. In Navigio seu Votis, οἱ γὰρ ἰὼν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴροι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi cæteroquin Fabri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Hæc autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, ὑδὲν ἄρα ἦτο ὡς πρὸς Τίμονα, subaudiendum sit ἐξιστασθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnaliis §. 4. Οὐ μικρὰ ὄλως, ὑδὲν παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δυνάμιν ἐξιστασθαι τὴν συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque profus facile abjicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & ὠφελὲς ἀλλοτρίως, id quod addit Josephus contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκούργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἰχθὺς ἐν ἑκείνῳ, ὡς πρὸς Μωυσῆν ὠφελὲς ἀλλοτρίως, φαίνονται γιγνοῦντες.

64. ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe est quam ὡς πρὸς ἐμὲ. Vide notam nostram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ἢ φαῦλον ὄντα. Adde Ἰα. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto.

65. Ἐν θύραις] Restituo ἐν θύραις nec θύρας (θύρας) placet.

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX. Miscell. c. 7. videtur legisse θύρας & θύρας at rejiciens utrumque, reponit θύρας. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrium præcedentibus [παλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι] Brodaeus pariter ac Faber legunt si pro σου. (sed istum locum aliter exponit Cl. Gronovius. Ita infra §. 28. in verbis [ἢ γὰρ διὰ καὶ τότε ἀγνοῖν οἶκος αὐτοῦ.] Brodaeus pro διὰ legit δὲ, item Faber.

Ἐν θύραις] Brodaeus θύρας. alii θύρας, quod probō V. Athen. 129. E. & Casaub.

λάττωσας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερον γενώ-
μην, καὶ σιμελὴς, καὶ ὑπέρογκον, ὅτι με-
λεμνός, οὔτε προσωπίδων αὐτὸς, οὔτε
εἰς τὸ φῶς προάγειας, ὥς μηδὲ ἀφθελὴν πρὸς
τὸν, ἀνοήτως ἐνόμζον εἶναι, καὶ ὑδριτῆς, 70
ἐδὲν ἀδικητὰ με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατα-
σκήποιας. ὅκκ' εἰδὼτας ὡς μὲ μικρὸν ἀπείασιν
ἄλλω τινὶ τ' εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν' ἐκεῖνος, οὔτε τοὺς πᾶν πο-
χεῖρος εἰς ἐμὲ τέττες ἐπαινω, ἀλλὰ τὴς, 75
ὄφρ' ἄριστον ὅσι, μέτρον ὁκτιθῶσας τῷ
πράγματι, καὶ μήτε ἀφιζομένης τοπαρά-
παι, μήτε προσωπίδων τὸ ὅλον. σκόπει
γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τὸ Διὸς, εἴ τις νόμος γή-
μας γυναικα νέαι, καὶ καλὴν, ἐπειτα μή 80

nerent, dantes operam, ut me crassiores red-
derent & pinguiorem, atque corpulentiores
quo, neque ipsi me attingentes, neque in
lucem producentes, ut ne a quoquam viderer,
prorsus desipere, & in me contumeliosos
esse rebar, qui nil peccantem computresce-
re juberent tot vinculis impeditum, nescien-
tes interim post paulo se e vita decessuros,
neque fortunatorum cuiquam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos lau-
dem, neque eos rursus, qui me libentius
contrectant & infumunt, sed potius eos,
qui, quod adprime in vita utile est, mo-
derationem adhibeant; qui neque prorsus
abstineant, neque omnino projiciant, &
cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem
vide, quæso, Jupiter; si quis legitimis
nuptiis formosulam aliquam uxorem in ipso
ætatis flore duxerit, deinde neque domi
cu-

a Εἰδὼτας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅταν * συνεχθῇ καχερμήνους ἢ ἐθελῶν τὸ ποιεῖν καὶ ἀπλάκων. V.

* Συνεχθῇ] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, qui-
bus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam a Ζεῦ

καὶ θεῶν & πρὸς τὸ Διὸς. Sed illa demum ratio, quæ sequi-
tur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius festive dixit παπ-
πος alienos nascere. Anonym.

68. Οὐτε εἰς τὸ φῶς προάγειας] Hoc omne Plati-
nutatum ab Aristophanis Plutō. tu consule. Tangit
idem in Cataph. in Somnio & alibi. F. B.

72. Ἀπείασιν] E visa migraturi sunt. F. Br.

78. Τὸ ὅλον] Propter, penitus. F. Br.

84. Ἀπάγει] Τυπὰν. Faber concoquere ait se non
posse illud ἀπάγει, quum in sequentibus non legatur
educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet li-
bidini vulgata: quare legit προάγει. Mitis scilicet
haec & plausu digna erilis. Sed & parum differen-
tiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν,
mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quan-
quam non revera foras educta hic intelligenda est fe-
mina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo
in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse
illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς
ἀρετὰς, καὶ τὰς ἐνθουσίας, καὶ τὰς καλὰς, καὶ τὰς ἐλπίδας, ὅρῳ ἑδ-
νὸς μεγάλου ἔνθα ὁρῶντο ἀλλοτρίους ἑαυτῶν, οὔτε πατρίδ-
καὶ ἀδελφείας, οὔτε χάρις πορφυροῦσας, οὔτε φίλων, ἢ ο-
κείων πρὸς ὑβρίν ἀπαγορεύσαν. Virtutes, corporum bonas
habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius
magnae rei gratia vobis perire video, cum neque peri-
elicitur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel
domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in Cata-
pho: οἱ δὲ, ὑβρίν πρὸς ὑβρίν ἀπαγορεύσαν ἀγκυρακτίστας.
Illi vero liberos ad stuprum raptos indignasti. In Fugi-

tivis §. 18. Ἐπὶ δὲ, καὶ ἔπειτα τ' σφιδάται γυναικας ἀπά-
γουσι μοιχιστοῖς. Alii vero hospitum sumunt uxores
rapiunt, eas stupratur. & §. 30. Οὐ τὰ γυναικας ἀπ-
άγειν. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis
c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen
Tartaro; Οὐτ' εἰ τις ἀφαιρῶν παρθένον ἐπὶ κάλλει τ'
ἐγχαρίων, ἀπάγει αὐτὴν ἐν ἱερῷ νόμῳ πρὸ γάμου κατὰ βίαν.
Hic si qua virgo inter populares formae praesentia fer-
ratur, abducebat eam, & ante nuptias violabat. Ite-
rum ibid. τότε δ' ἐν εἰρητῷ (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς δι-
εραταῖς ἀπάγειν Ἀσπασίαν, &c. Tunc vero dicebatur ad
ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἢ ἢ παῖς, ὡς
ἐκπύς, ὁ λόγος ἐγίνετο, πρὶν ἀφαιρῶν τοὺς ἀπαιτούμενους,
ἀνέστην αὐτήν. Puella vero simul rumor differebatur,
antequam abduci ipsam venirent, suspendis se. Aelia-
nus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII. Πο-
κελ cap. 1. Ἡ δὲ Φαλαρίς τὰ προσάγειν εἰς τὸν πρὸς ἑαυ-
τὴν αὐτὴν ὁ ἀπάγειν Σατράπης πρὸς βίαν ἐκείνην. Ρη-
ται vero non iussu paruit, donec eam Satrapa, qui per-
ducebat eam, considerare cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγειν
Σατράπης Aspasiam non foras eduxit, quippe quæ
jam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Laci-
anum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικας ἀπά-
γειν leguntur in Nofiri Phalaride. In eodem hoc
sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumptum ab
Nofiro in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφίλους ἀνάγειν, ὁ ὑ-
βρίων τοὺς γάμους, ἐκείνη αἱ παρθέναι ἀνάγειν. Ad eam,
qui ἐρθεῖς ad se trahebat, qui nuptis vim inferebat.

vir-

custodiat, neque ullo zelotypiae sensu moveatur, noctu & interdum qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque zartulam suam oblectare; aut potius aliquo corruppendam ab adulteris doceat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo laetis liberos ferat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quomquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τι φυλάττω, μήτε ζήλοισι τοπαράται, ἀφίεις ἢ βαδίζω ἐνθα ἀν' ἐθέλω παύω, ἢ μεθ' ἡμέρας, ἢ ξυνῆναι τοῖς βυλομένοις, μᾶλλον δὲ ὁ αὐτὸς ἀπάγει μοιχθυσσομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, ἢ μαρτυρεῖν, ἢ πάλαις ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἅρα ὁ τοιοῦτος ἐρεῖν δόξειεν ἄν; εἰ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τὸ το Φαίης ἄν, ἐραστὴς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἐμπαλιν ἐλθούσαν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ ὡς λαβὼν ἐπ' ἐρώτῃ παίδων γηναίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπλοισι ἀκμαίας ἢ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσέλεπεν ὁπλίεροι, ἄγονοι δὲ ἢ τείραν καλὰ κλείσας παρθενεύου, ἢ ταῦτα ἐρεῖν φάσκων, ἢ

ὁ Αἰνός] αὐτοῖς F.

90. 'Επ' ἐρώτῃ] 'Επὶ σπέρμ. C. G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὸ γοῖο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitis quantopere solius sit illudere, evidentissime apparuit Mattoniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constansissime recusantem, delatoribus objecit*. Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, intersector Philippi Macedonis, ab *Jussino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecceum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenorum, aleatorum, perducitorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta.

F. F.

90. 'Επ' ἐρώτῃ] *Ad liberos procreandos.*

F. B.

'Επ' ἐρώτῃ] εἰς τὸ σπέρματι γυναι, ut ait Hesiod. εἰς σπέρμα τ' γυναι.

F. B.

'Επ' ἐρώτῃ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210.

M. du S.

'Επ' ἐρώτῃ παίδων γηναίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus. III. 243. παρ' Ἀθηναίους ἡ συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῃ παίδων ἐλέγχετο γινώσκειν* quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἀρότῃ dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμους ἢ παίδων γέννησιν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῃ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadvertenter *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γηναίους memorantur αἱ ἐπὶ ταυτοποιεῖται ὁ ἄλλος τε ἢ νομῶν γινώσκων, *Arifiaen.*

I. Ep. 19. ἢ ἐπ' ἀρότῃ παίδων γηναίων ἱερομύθου ἐγώ γετα γαμῶν mireris sane Elegantissimi *Josiae Merceri* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV. 3. *Quin Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῃ παίδων*. Multo gravius corruptum in *Alciphron.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ μοι ἐγγυητὴν ἐπὶ αὐτοῖς ἀγαρήτων γηναίων συνήλθον σοι γάμους non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἴ τις ἀρότῃ μισησάσης τ' ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic *Oppian.* *Halieut.* IV. 26. Πρῶτον δ' εἰς αὐαίς ἐρώτοις ἐπεθῆκαο τικμάρ. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μίτρον ἐπιθεσσομένης) ubi *Rittershusius*, ut solet, plera manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνον, ὡς ἔτι καὶ, ἀρότῃ *Hesych.* "Ἐροσιν, ἐγὼ γέννησιν" inde ἀρότῃ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀρότῃ & ἀρότρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in *Πρακτοσίμῳ*.

T. H.

93. Κατακλίσας παρθενεύου] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύου esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλίσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατακλίσαι & θαλαμολόβησαι *Salmas.* ad *Ter-*

cul.

ὃ δὴ λυγρὸν ὄν σπὸ τ' χροῶς, καὶ τ' σαρκὸς, ἐκλήρωται, καὶ τ' ὀφθαλμοὺς ὑποδεδυκόταν, εἰδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐπὶ ὤφρα καίεν δόξειεν αὖν, δέον παιδοποιεῖν, καὶ ἀπλοῦν ἔγχευε, καὶ ἀμαρῶν ἐνπρόσωπον ἔταυ καὶ ἐπέραςον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεομοφώρῳ τρέφων. Ἀλλ' ὅταν τὸς ἔβιεν, ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτοῦν, πρὸς ἐνὶ μὲν ἀτίμως λαχλίζοντο καὶ λαφροσύνη, καὶ ἐξαντλῶντο ὑπ' ἐνὶ δὲ, ὥσπερ σιγμῆς δραπέτης πεπεδημένον.

ΖΕΥΣ. Τί ἐν ἀγανακτικῇ κατ' αὐτῆς; διδάσκει γὰρ ἄμφω καλὴν καὶ δίκην. οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀπὸ τοῦ καὶ ἀγνοῦσι, καὶ ξηροὶ τὸ γόμα, ὅτι κεχρησμένοι μόνον τῷ χρυσῷ. οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, σπὸ τ' Φάρυγγος καὶ τροφῆς ὑπὸ τ' ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἡδὴ σωφρονεστέρας ὤφρα πολὺ τῷ Τίμωνι ἐνδύοντο. ΠΑ. Ἐκείνῳ γὰρ πότε παύσει; ὥσπερ ἐκ κοφίνος τέρυπη-

idque indicans vultus colore; macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam id deflorescere absque omni Veneris usu finiret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me, calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perforato

1. Θεομοφώρῳ] Τῇ ἐστὶν ἱερὰν ἀφαιρούμενον γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παρῆσαν. V.

4. Καὶ λαφροσύνη] Ἀπὸ τοῦ λαφροῦ καὶ ἐξαντλῶντο ὡς ἀφαιρούμενον. V.

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit Philo in Flacc. p. 977. E. γυνὴ κατὰ κλίσιν καὶ τὸ αὐτοῦ προερχόμενα ἐκ θαλαμῶν παρῆσαν. Plutarch. περὶ Πολυπ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρῆσαν καὶ διδωμένους ἡμεῖς καὶ ἐπὶ τῇ κατὰ κλίσιν ὁδοῦ καὶ πολλοῦ καὶ &c. hoc sane vel Horatio judice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III. p. 232. C. ἔστι δὲ τοῖς βουλευμένοις ἄλλων οἶκοι τὰς κατὰ κλίσιν γυναικας ἐν τοῖς βαλάντιοις δεύσαντες. Vid. Hieronym. ad Jes. c. VII. T. H. 96. Ὁφθ. ὑποδ. Ὁφθαλμοῦν κοίλων, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. J. Br.

97. Παραπαύειν] Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumisse, qui conjungit ληρὴν & ὤφρα in Plut. v. 508. Δύο προσώπα ἐκωδιστάτα τὰ ληρὴν & ὤφρα. Vos duo vetuli, pugnant ἐν vesaniae socii. H. V.

1. I. τῇ Θεομ. Cerei. J. Br. ἱέρειαν τῇ Θεομοφώρῳ] Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. J. B.

ἱέρειαν τῇ Θεομ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereis Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo. ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus a libi etiam meminit; Dial. matris & Misarii: καθάπερ ἔχεται, τὸ δὲ Θεομοφώρῳ ἱέρειά τις ἔσται. At nullibi,

iniquis, legimus apud Auctores de ejusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV. p. m. 328. C. Virginum meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus ἱέρειαν vocat. Adi etiam Hesych. (v. πρὸς τὸν) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres legifera. Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. M. du S. ἱέρειαν τῇ Θεομοφώρῳ] J. Meurf. Gracc. Fer. in Θεομοφώρῳ. T. H.

5. Σιγμῆς] Frontem litteratus hoc caractere Φ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. J. B.

Σιγμῆς δραπέτης] His usus est Des. Heraldus ad Martial. III. Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὸ δραπέτης τὰ σιγμῆα, ὅτι τὴν μοιχαλδικὴν δίκην τὰ ἀντίσμα.

8. Ἀμφω] Sic Il. B. 124. pro ἀμφοτέρω. M. du S. 9. Τάνταλος] Horat.

Tantalus a labris sitiens fugientia caprat
Flumina Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inbians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut piliis tanquam gaudere tabellis. M. du S.

19. Ἐς τὸ Δ. π. ὁδ.] Plato scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti praevenire studens nimirum optum influxum,) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturus, & frustra infusus, cum vas perfluat, & ad quod ingestum fuerit, jam jamque sit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

19. J U P. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & diligenter obstruxerit, in face dolii rhenonem una cum ligone reperiet; postquam tu cito effusus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopes, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. M E R. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

μένε, πρὶν ὅπως εἰσρῆναι με, χεῖρ σπυρῆν ἐξ αὐλῶν, φθάσαι βεβλόμενῳ τῷ ἑπιρρῶν, μὴ ὑπὲρ ἀνίλῳ εἰσπεσὼν ὅτι κλύσω αὐτόν; ὥστε εἰς τὸ Δαναΐδων πῖθον ὑδροφορήσει μοι δοκῶν, καὶ μάτῳ ἐπανίλῃσιν, καὶ κύτῃς μὴ γένηται ἀλλὰ πρὶν εἰσρῆναι, σχεδὸν ἐκχυθρομένη τῷ ἑπιρρῶν. ὥτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὸ ἐκχυσιν κεχηνὸς τῷ πῖθῳ, καὶ ἀκάλυτον ἢ ἐξοδῶν.

25. Z E Y Σ. Οὐκ ἔνι εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀνακεπταμένον, ἐκχυθέντῳ ἐν βραχεῖ σὺ, ῥαδίως εὐρήσει τὸ διφθέραν αὐτῇς, καὶ τὸ δύελλαι ἐν τῇ τρυγί τῷ πῖθῳ. ἀλλ' ἀπὶ πῆ ἤδη, καὶ πωλυτίξει αὐτόν. οὐδὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανίων, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὴν Κύκλωπας ἐν τῇ Αἴτῃς, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσῃς ὅτι σκιδάσῃσιν, ὥς ἤδη γε τεθηγμένῃ αὐτῇ δεησόμεθα.

E P. Προΐαμεν, ὦ Πλῦτε τί τῷτο, ὑπο-

12. Ἀφαιρούμεν] Παθητικῶς ἀκούσιον, ἀπὸ τοῦ εἰρημνοῦ. V.

gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV. Metam. Molirique suis lachrum patruclibus ausae Affluisse repetunt, quas perdunt, Belides undas. Idem in Ibin: Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas. Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipfad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alludit: καὶ τὸ λεγόμενον δὲ τῷτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέμεν πῖθον. Plantus in Pseud. In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virginis idem ille repleveris urnis.

G. C. E, τὸ Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναΐδων, ut recte monuit Berglerus ad Alciphron. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὅσπερ ἐν καφῶν τῷτο περὶ τοῦ, quem usum in hac oratione praefert, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod inficias ire non ausum, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos styli exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiores adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.

T. H. 20. Τὸ μὴ εἶ.] Eundo vas si liquorem non continen-

22. Τοῦ ἐπιρρῶντῳ] Τῆς ἐπιρρῆς. V.
26. Εἰς τὸ ἀπαξ] Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

18. 21. Σχεδὸν ἐκχυθρομένη τῷ ἐπιρρῶντῳ] ὥτως τὸ πρῶτον] Sic distingue has voces, ut recte Latina praeveniant, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν in epte verterunt Salmurii sagum, & ineptum nunc impressum sagum. Faber rhenonem transtulit.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: nisi hiatum iissem, & perpetuo aperiam fissuram obturaveris: quod hic est τὸ ἀνακεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνωγῆς dicitur. Passim apud Lucianum τὸ ἀνακεπταμένον sumitur pro apertura, sive pro eo quod apertum est. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27.

26. Εἰς τὸ ἀπαξ ἀν.] Tan. Faber aliter haec conjicit transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἀπαξ ἀνακεπταμένον sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dicitur, quem non absurde expressit Interpres, perpetuam persillationem. Adde quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine disposita, in dictionibus Atticis allegat.

Εἰς τὸ ἀπαξ] Dem. (77. C.) Tan. Faber ei μὴ — ἐμφράξῃ — &c. Th. Mag. cum Codd. nostris facit in Καθάπαξ.

31. Ἐκ τῇ Αἴτῃς] Illic enim fabrilis arti dare operam feruntur.

34. Τὸ τῷτο ὑποσκαζέμεν] Distingue: τὸ τῷτο; ὑποσκαζέμεν; Τὸ ὅτι; τὸ τῷτο; sic solent usurpari.

R

35. Οὐ

ὑποσκάζεις; ἐλεήθεις με, ὦ γεννάδα, ὅτι τυ- 3
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ἔν. ΠΛ. 5
οὐκ αἶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπότε μὴ
ἀπὶ τοῦ τινος συμφορῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς,
οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμ-
φοτέροις, ὥς μόλις ἑλπεῖν ὅτι τὸ τέρμα, 40
προσηγάσασθαι ἐνίοτε τοῦ ἀμεμνῆτος. ὁπ-
ταὶ δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πῶς οὐκ ὄφει,
πολὺ τ' ὀρίων ἀνυτέρον. ἅμα γὰρ ἔπε-
σι ἡ ὑσπληγὴ, καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνακηρύττομαι
νεκρικῶς, ὑσπληγῆσας τὸ στάδιον, ἐδὲ 45
ιδόντων ἐνίοτε τ' ἑκατὶ. ΕΡ. οὐκ ἄλη-
θῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πάλιν αὖ
εἰπὺν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὄβελον, ὅτε

claudicas? Ignorabam; o bone, esse te
non modo caecum, sed claudum et-
iam. PLUT. Id mihi non semper usu e-
venit: sed cum ab Jove ad quempiam mit-
tor, repente tardior paulo fio, & utroque
crure claudus, ita ut vix atque ægre itine-
ris finem attingam, cum is jam, ad quem
missus fueram, longo senio confectus ple-
rumque jacet. At si quando discedendum
sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avi-
bus celeriores. Itaque ubi primum exci-
dit circi repagulum, jam me victorem pro-
clamat præco, qui stadium tanta perniti-
te percurrerim, ut quandoque ne spectato-
res ipsi oculis me currentem sequi potue-
rint. M E R. Minus verè isthæc, Plute:
nam multos ego memorare possum, qui,
cum heri ne obolum quidem haberent, qui
sibi

a Τελῶ] ἐλῶ R. P. L. J. Marg. A1W. b Ὀρίων] ὀρίων R. P. J. Marg. A1W. c Καί] τοι R.

43. Ἐπίγει ὡς ὑσπληγῆ] * Τὸν συνίσχοντα τῆς κυκλίδος μοχλὸν, ὃ ἀρτίως ** λάμπει φασί, ὑσπληγῆ καλῶ. V.

* Τὸν συνίσχοντα] C. ἐπὶ κατὰ τ. σ. τὴν κυκλίδος. L. τῆς
M. du S.

Scribi debet, ἐπὶ καὶ τὸν συνίσχοντα τῆς κ. δ. c. Editum fuit
in Schol. Καί τὸν συνίσχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit M. du S. et
auctoritatem, ut puto, scripi libri secutus: alioquin nihil est,

cur ejiciendum videatur.

T. H.
** Λάμπει] Id est, laminae: sic οὐρανὸς ἐκλαμπει apud Tyal-
lium. Ita recte M. Stadiu. Retinui ὑσπληγῆ & ὑσπληγῆ for-
mam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non ali-
ter apud Phrynich. p. 12. & Th. Magistru in V. T. H.

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus
figitur: *Pofidonius* in subterraneis Hispaniae locis hu-
jus domicilium constituit, eo quod regio ea metallo-
rum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theo-
crit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed
& Cupidinem dicit.

36. Καὶ χ. ὅ] Lege ἄν.

39. Χαλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristo-
phanem* in *Pluto*, qui consimilia quaedam de *Pluto* di-
vitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est,
at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mit-
titur, alias pedibus perniciosissimis.

Χαλὸς ἀμφοτέρω] Ἀμφιγυνῆς. Ut *Vulcan. Home-
ricus. Aristoph.* in *Plut.*

Ibid. Ἀμφοτέρω] Ποῦν addi non solet.

40. Ἐλῶ] P. L. & Ed. J. pro Τελῶ. M. du S.

Τελῶν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur
cum *Fabro*: talia sunt Τελῶν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκέπαι, τὸ
προκαίμενον, τὸν ἐλπίδα.

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus.

43. Οὐρανὸς] Alii Codices ὀρίων.

Ὀρίων] P. & Ed. J. ὀρίων, quod etiam in *M. R.*
G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto.
Vid. *Od. A.* 221.

Τὸν ὀρίων] *Enripides* quidem in *Meleagro* πλοῦτος
ἀνὴρ esse πτήρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde
tamen languet vulgata lectio, si comparatur ad ὀρίων,

quod perquam venusta figura significat divitias, quan-
do negligentissima profusione diffuxerunt, quasi so-
mnium aliquod opulentiae felicitatis praeterivolasse.
Οὐρανὸς quoque veteres alibi instruxerunt: τανούτῳ
ἐλπίσιν *Orpheus* H. 85. πτήρυγας ὀρίων. *Basil. Seleuc.*
in V. Th. p. 78. ὀρίων φῶς δ. c. λαντῶναι πτήρυγας ἀφ-
νῆς. Ad ὀρίων conferri solent, quae ita dispererunt,
ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem
relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. — διὰ δὲ τοῦ
ἵσθαι ὀρίων Οἰχοντ' εἰς ἱερὸν μύσημον —.

44. Ὑσπληγῆ] Allegorice haec dicta a celeritate e-
quorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel
eorum, qui pedum pernecitate certabant.

49. Πρῶτος βόρην] Sic sine hujus dialogi.

50. Ἐπὶ λαοῦ ζῆγους] Sic de *Merced.* cond. dixi
ad *Heliod.* sine operis.

Λαοῦ ζῆγους] *Horat.* *Sisennas*, *Barros* ut equis præ-
curreret albis.

Ἐπὶ λαοῦ ζῆγους] Hoc inter praecipuas pretiosas-
que splendorum hominum delicias adnumerat in *pr*-
mis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista de-
scriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam αἱ
ἐκλαμπέες ἐπὶ λαοῦ ζῆγους, αἱ ἐκπαιστέες ἐπὶ λ. ζ.
Chrysostom. περὶ Τηλείας ἀγάτης ζῆγους λαοῦ ἡμῶν
χρυσὸν καὶ λαοῦ ζῆγους — ex eo longum foret similia con-
gerere. Vid. *Bocharii Hieroz.* II. c. 7. §. 2.

52. Χρυσὸν καὶ λαοῦ ζῆγους] *Lucianus* aurois manibus gestantibus. J. Br.

sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

21. PLUT. Istuc quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui *πλουτοδότης* & ipse sit (opum largitor) & splendidorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias conscribunt; ac diligenter obfignantes

πρίαν, βράχον, ἐρχομένους, ἄφνω δὲ τῆ-
σομερον πλουσίους, καὶ παύσειν, ὅτι λαλῶ
ζῶντες ἐξελαύνονται, οἷς ἐδὲ καὶ ὄντι ὑπὲρ
πᾶσι. καὶ ὅμως πορφύροι καὶ χρυ-
σοχοίμοι φερόμενοι, ἐδὲ αὐτοὶ περὶ τούτων
οἶμαι ὅτι μὴ ὄντα πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τούτ' ἐστίν, ὃ Ἐριμῇ, καὶ
ἐκ τῶν ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε. ἐδὲ
ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἄποστέλλει με
παρ' αὐτῶν, ὅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλό-
δωτος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γὰρ καὶ τὰ ὀνό-
ματι. ἐπειδὴν τοῖνυν μενοικιδῆσαι δὴ με
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλλον ἐμβα-
λόντες με, καὶ κατασημαίνεσθαι ὅτι μελῶς,
Φορη-

49. Πρίαν, βράχον] βράχον ἢ τὸ δ' ἀπορίας βίου ἀνέ-
φικτος ἵσταντος ἀπολῦσαι τὴν ζῆν. V.

52. Χρυσόχοιμοι] Χρυσόχοιμοι ἢ τοὶ δακτυλίοις φει-
κόμενοι τοῖς χρυσίοις, ἢ δὲ ἰσοπέτοις ὑπερβάλλουσιν χρυ-
σοχοίμοις τὸ χρῶμα καὶ χρυσοφάνει. V.

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Ἀδύττωται εἰς τοὺς λαοὺς τὴν τελευ-

+ πλουτοδότης] Sic legendum; non, ut edidit, διασωθέν-
τος χρυσόχοιμοι, sive autem ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ πλουτοδότης, vel ob
ἐξουσίαν τοῦ οὐρανοῦ, plena manu autem profunditate. J. J.
+ ταῦτα] I. ταῦτα προ ταῦτα, quia pro quibus, καὶ ταῦτα

ταῦτα πλουτοῦσιν ἀδύττωται καὶ πλουτοῦσιν. + ταῦτα τοὶ καὶ
ἐπὶ τῷ Πλούτων φησὶν ὅτι αὐτοῖς τῇ λαοὶ τὴν χρίσιν ἐπὶ
τῇ κρίσει μεταβολῇ. V.

61. Δίλτον] Δίλτον καλεῖ καὶ ἡ ἐν εὐλόγῳ βιβλίον. C. G.

προ κρίσει.

5 Αὐτοῖς] Αὐτοῖς V.

9 Τῇ ἐν εὐλόγῳ β.] Τὸ ἐν εὐλόγῳ βιβλίον.

M. de S.

M. de S.

T. H.

Χρυσόχοιμοι] Quibus missus auro sunt annulisque or-
nati: ἀπὸ χρυσοδακτύλων ἐκλαμπρύνονται. Epist.
Philos. II, 2. ubi ponitur Caeleni locum L. Bos. Por-
phyri, purpureis induci: similiter αἰσχροί: res in ple-
ritudine sicilis & nota; in paucis tamen, quae paulo
reconditiorem habent rationem, quosdam fecisse:
Sunt in Securi: Δαμνιδίαν χρυσόχοιμοι τὴν ἐν εὐλόγῳ
ὅτι Δαμνιδίαν ἀντικατέστη: hoc video tentari in nuperrimis
ad Philon Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur,
quid legendum sit, χρυσόχοιμοι, ornantes & longe ὑπὲρ
ἐξουσίαν. Non bene, si quid video: neque tamen opus
erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam
demittamus: χρυσόχοιμοι, quia vestibus χρυσόχοιμοι
astro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum
injiciat, ἐμβαλόντες χρυσόχοιμοι dabit Callixen.
apud Athen. p. 200. D. Quam Casaubonus ex Epito-
ma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem
χρυσόχοιμοι, illud interpretamentum est lectionis
praeferat. Hesych. χρυσόχοιμοι, χρυσόχοιμοι: prius vocabu-
lum unde sit ductum, discere licet ex ipso Hesychio,
in Ἑρμῇ, Erym. in Ἑρμῇ, Schol. Homer. ad H. I,
657.

T. H.

54. Ὀνειρ] Per somnium.

7. B.

58. Πλουτοδότης] Constantinus πλουτοδότης exhibet
ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, &
DIS PATER, Romanis.

M. de S.

Πλουτοδότης] Extat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. de-

μοσι; Πλουτοδότης, in quos post mortem abierunt auri
generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλου-
τοδότην vocat H. 72. Ceterum Eleusiniam Πλουτοδ-
ότην δαίμονα H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδότην γα-
ρὶν φησὶν καὶ τοὺς ἑταίρους, quod a vetusta τῷ πλούτων
quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, pote-
state pendet. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482.
quum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face di-
ceret, Καλῶν δαίμων, respondisse magno clamore, qui
factis intererant, Δαμνιδίαν ἰσχυρῶς Πλουτοδότην. Jacchus
Diis χθονίαις adscensetur: Aristid. II, 44. Scrapy et-
iam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ra-
tio non est obscura: Lucian. D. Meretr. VII. δαίμων το-
σοῦτος ἐστὶν ὁ Πλουτοδότης.

T. H.

61. Ἐς δίλτον ἐμβαλόντες] Tabulae testamenti sive li-
gnae cerataeque, sive cujuscunque generis apud vete-
res quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam,
apud recentiores aliquando δίλτον vel δίλτον. In He-
siodi Ἀργείας §. 22. πικρὰς Scholasticus in naufragii
periculo πικρὰς γὰρ, ὡς ἀπὸ τοῦ γράφει. Merito
autem Lucianus πικρὰς γὰρ ἐπὶ τῷ δίλτον, quanta
enim in obfignando cura debuerit adhiberi, ex Jure
notum. Hac tota de re testamentaria quum multi di-
ligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto
cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse fa-
ctam, non succurrit.

T. H.

Φορηδὸν δ' ἄρα μὲνοι, μέλαχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν
 παρὲς αὐτὸν οὐκ ὀφείτω περὶ τῆς οἰκίας προβαίνει,
 ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιὰ τῇ ὁδοῖν σκεπτό-
 μεν, ἀειμάχη, ταῖς γαλαῖς. ἐμὰ
 δὲ αἱ ἐπιλαπίσαιντες αὐτῇ τῇ ἀγορᾷ ἀειμέ-
 νουσι κεχηγότες, ὥστε τὴν χελιδόνα προσ-
 πέλοι μὲν τὴν τριγύρην οἱ νεοτοιοί.

Ἐκπυδὸν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ γο-
 λῖον ἐν μὲν, καὶ ἡ δέλτα ἀνοιχθῇ, καὶ

domo me bajulorum opera efferunt; interea
 mortuus in obscuro aliquo ædium loco ja-
 cet, detricto linteo obtectis genibus, dum
 circa ipsum decertant feles, ejus cadaver at-
 tingere gestientes; me autem ii, qui tam-
 diu speraverant, ad forum itidem ut hiru-
 dinem advolantem pulli expectant.

22. Ubi autem sublatum est signi-
 lum, & lineum testamenti vinculum
 incisum est, tabulæque apertæ, ac
 novus

a. Ἀφαιρεθῇ] ἀφαιρεθῇ & μοχ ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ εἰς τὰ ἐξῆς γράμμα ὅτιν ἰσοκατάληκτον ὡς αὐτῇ τῷ ῥήματι λεγόμενον, * ἢ εἰς πᾶσι. V.

* H καὶ πᾶσι] ἢ καὶ πᾶσι. C. G.

M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocatio-
 nem proprie pertinet: Noster de Luc. §. 12. 13. Pro-
 cius ad Platonis X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρῶν αὐτῇ τῇ
 πατρὶα προκειμένη οἰκίᾳ: alibi, si quid diligentiam homi-
 num Eruditissimorum effugit, sedulo colligemus.
 Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis æ-
 dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab
 omnibus inspicere posset, quid est rei, cur *Lucianus*
 addiderit, αὐτὸν οὐκ ὀφείτω περὶ τῆς οἰκίας; potuit intelligere
 priorem illum mox post animam efflatam corporis in
 humum deponendi morem, quod Graecis est χαρμὰ
 κατεσθῆναι, χαρμὰ καθεῖναι malo tamen existimare,
 hæc ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius
 a *Luciano* describi, ut amicorum familiariumque con-
 temtum & in curando divitis jam emortui corpore
 gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ
 τῇ ὁδοῖν & ἀειμάχη, ταῖς γαλαῖς.

T. H.

66. Ἐμὰ ἢ οἱ ἐπιλαπίσαιντες] Cum alibi active fere
 hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum
 constet, videtur requiri ἐπιλαπίσαιντες: sed præterquam
 quod *Basilius* sic etiam usurpasse video (in *Constanti-*
ni lexico) contra fidem Codd. non placet temere con-
 jecturas pro *Luciano* obtrudere.

M. du S.

Ἐμὰ ἢ οἱ ἐπιλαπίσαιντες] Ἐμὰ conjungi non debet cum
 ἐπιλαπίσαιντες, sed cum ἀειμένους: tantilla res impli-
 cuit eruditos: ceterum vide, quæ dicemus ad D. M.
 V.

T. H.

69. Τῆς γόνης αἱ νεοτοιοί] Ex *Iliad.* B. In vaticina-
 tione Calchantis.

J. B.

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit
 autem veterem testamentorum formam & literarum,
 de qua alibi.

J. B.

Ibid. Τὸ λῶον] Quo tabulæ testamenti ligantur. J. Br.
 Τὸ λῶον ἰντροπῇ] Tabulæ, quæ publici vel privati
 contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita si-
 gnantur, ut in summa marginis ad mediam partem
 perforatas triplici lino constringantur, atque impostas
 supra linum ceræ signa imprimantur: hæc *Paulus* V.
 Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*,

primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quæ locutio
 apud *Demosthenem* est in *Phaen.* p. 1023. E. altero τὸ λῶ-
 νος ἰντροπῇ, tertio τὸν δῆλον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirch-*
mann. de Ann. c. VII. qui Nostri verba produxit.
 Hæc autem scena quamquam in agro Attico agatur,
 eaque ætate, a qua procul abest *Lucianus*, multa ni-
 hilominus intermiscet, quæ in pravis sui temporis
 mores præcipue conveniant.

T. H.

72. Ὁ κοινός] Placet κοινός.

J. Br.

74. Ἐκ παιδικῶν τῶν τῶν] Id. Dial. Mort. interpre-
 tes *Martial.* & *Petronii.*

J. B.

Ibid. Ἰντροπῇ] An ut pubertatem vixdum in-
 gressus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum?
 Vide Δ. N. IX. & *Sen.* c. 3.

M. du S.

76. Ἐκ τῶν] Vide *Dial. Simyli* & *Pol.* ubi ætas di-
 ferre additur, & si clarius velis, finem Galli, & *Is-*
is. c. 28. Eadem vox occurrit & *Sen.* c. 7. & *Alph.*
 c. 6.

M. du S.

80. Πυρρίου] Dixerunt ad *Perfium* viri clarissimi:
 de his nominibus copiose *Aristoph.*

J. B.

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ulti-
 mum a regione ductum est; est enim in Phrygia
 mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr.* *Eth. Char.*
π. ἀντιχ. — p. 30. B. *Tibio.* Vid. *Steph. Byz.* & *Salm.*
Plin. Ex. 34. G. & *Mos.* c. 25. *Al.* c. 29. A primo
 sit *Byrrhæa* — Terentii, cujus ut & *Dremonis* etymo-
 logia in propatulo est. V. *Grav.* ad *πυρρ.* c. 29.

M. du S.

Πυρρίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres no-
 mina variis ex causis ducta, ut exponunt *Donatus* ad
Terent. Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindembrog.* p. 635.
Hellad. apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Serabo* VII. p. 467.
 A. a qualitate corporis & specie formæ, ut *Pyrrhæus*,
Thylacus: a moribus, ingenio, itidemque, quod o-
 minis ergo fieri solebat, servicendi diligentia, *Dromo*,
Synetus, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime ta-
 men aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant,
 ut, *Thrax*, *Syrus*, *Dæmus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Ly-*
dus; *Λυδὸς* ὁ *Φηκελεύς*, *Lydus* *Phereclis* *Servus* apud
Ar-

novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praestot erat, & ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, jam exoletus, ei perdepensum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ανακλήρυχθῃ με ὁ καινὸς διαστήτης, ἦτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καὶ ἀπύργων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμένος ἔτι τὸ γάβρον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παιτοδαπῶν ἡδονῶν, ἀς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γειταῖος ἀπλατῶν, ἐκείνῳ μὲν, ὅς τις ἀνὴρ ὡστε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, ὁ δὲ φέρων, ἀντὶ τῆς Πυρρίης, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀπὶ τῆς τῶς Πυρρίου] Οἰκτικὰ ταῦτα ὡς τοῖς παλαιῶς ὀνόματα. V.

Andocid. de Myster. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte discunt. Alii tantum est, ac Phryx: nam tota Phrygia, si *Suidae* fides constat, dicta quondam Tibia: fumsit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: *Μίμης* (hoc recte viderat *Cassiodorus*) καὶ *Τίβης* ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγίας διό ἐστι φουσίταις, αἱς *Μίμης* ἐν Φρυγίᾳ (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperitur) τὸ δὲ *Τίβης* ὁ *Μέμης* συνελθὼς (an *συνήθως*; quanquam non valde necessarium: *Tb. Reinesius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaseri* praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) *Τίβης* ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis saltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλα ἡ Φρυγία. *Τίβης* καλεῖται neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Strophano* multi notantur, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τοῦτου καὶ *Τίβης* τοῖς δούλοις καλοῦσι. At *Strabo* discretis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis indidem adportatis tributum. Haec *Cassiodoro* ratio constitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro *Τίβης* reponi voluerit *Τίβης* neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβης*, *Τίβης*, *Τίβης*, *Τίβης*. Minimum tamen abest, quin lib. IV. p. 298. A. *ἐνδὲ οἱ Ὀσίραιοι* εἰσιν, αἱς *Τίμους* ὀνομάζει *Πυθίας* corrigendum censcam *Τίβους* postquam commemoraverat Belgarum *παρνασσίων*, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri *οἰκίτας* αἱ καὶ τὰ Ἄδρια, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinantur: *ἀπὸ δὲ τῶν ὀρεσσιμίων Παφλαγγίας* φασὶν αὐτοὺς inde sequuntur in productiore promontorio *Osismii*, quos si *Timios* appellavit *Pytheas*, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si *Tibios*, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam suggerit haud absur-

dam, *Pytheam* existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic *Osismios* seu *Tibios* a *Tibiis*. Hoc utcumque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quicquam constituere, praeque vitata fuit haec vox in *Theophrasti* Char. Eth. c. IX. p. 44. *ὁσισμίου* *Τίμους*, iudice *Salmasio* P. E. p. 34. cui praeter *Menasium* accessit *Neodamianus*: tamen hoc quidem in loco patrocinium *Cassiodoro* parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic autem quailsicumque de *Tibio* dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic *Σίβης*, *Εἰβης*, *Λαβίης*, *Ἀττικίης*, *Ἀδριαίης*, ejusque generis non pauca. Pari modo *Τίβης* & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetius* edidit ad *Diophant.* V. Quaest. 33. *Synes.* Ep. III. τοῦτου (Harmonii) τῶν θυγατρῶν ὁ θυῖς Ἡράκλεις ἐστὶν ὡς Σωσίας τε ἐ Τίβους ἀπὸ τοῦ, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum observata: saepe *Noster*, ut Index ostendit: hujus autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc *Davi*, *Syri*, *Phryges*, *Getae*, *Sacae*. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 242. *Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ τῇ κωμῳδίᾳ οἰκίταις*, *Εὐθίας*, *Τίβης*, *Σωσίας*, *Δαῖς*, *Ἰταίς*. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est *Olympiodori* locus ad *Alcib.* I. *Platonis* a *Cassiodoro* productus ad *Perf.* V, 116. *πάλαι γὰρ ἐ τοῖς ὀνόμασι διακρίματα οἱ ἰσχυροὶ καὶ δούλοι καὶ τὰς θρησκείας*. *Γίνεται γὰρ ἐ Δαίος καὶ Φρύγες ἀποράζοντες οἱ καὶ τὰ ταῦτα συνελθόντες*. Hinc jam patet, ob quam causam *Lucianus* mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro *Pythia*, *Dromone* vel *Tibio* salutari *Megacle*m, *Megabyzum* aut

μον^Θ , ἡ Τίβις , Μεγακλῆς , ἡ Μεγακλῆς^Θ , ἡ Πρόταρχος^Θ μελοποιμαδῆς

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jof. Mercerus ad Ariston.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Malefici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cuiuscumque mentionem inciderit, patri nomen primitus erat *Sofias*: deinde in castris militavit *Sofistratus*: ἡ μὲντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρεῖται ἐστὶ τὰς ὅ τοιαύτας ἐὼ τῇ πατρὶδι εὐγενὴς εἶναι φασὶν haec ego sanctissima iudico, neque digna, quae, cum *Eruditiss. Needhamo*, ullam in partem sollicitetur: perquam maligne & ἰδιωτῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: *Thraeces* inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρεῖξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ὑποτασσόμενος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἐταράχμενος sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi aniam amovent: Πάντος μὲν Θρεῖται, μάλιστα δ' οἱ Γίται Ἡμεῖς ἀπάντων (ὡς τὸ αὐτοῦς εὐχόμεθα) Ἐσθλὸν οἶμαι τὸ γίνεσθαι &c. quae tu *Getam* aliquem de *Comodia* vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod *Aelchini Demosthenes* objecit pro *Cor.* p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui *Tromes* dictus fuerit, *Atrometum* vocasse; matrem *Empusam*, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice *Glaucoteam*. Inter *Christianos* idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra *Manich.* §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscisciebant, *Euseb.* de *Martyr.* *Palaeft.* p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesajas* c. XLIV. p. 527. B.

T. H.

81. Μεγακλῆς] Studio *Luciani* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in *Alcmaeonidarum* gente *Athenis* nobilissima: Comici hominem primum, qui multum splendori generis arroget, aliosque praese fastidiat, ita vocant, quemadmodum *Κοισύρας* feminam potentem: *Aristoph.* *Nub.* v. 46. ubi ἑγχεκκοισυράριον intelligo longa *Coesyrarum* serie superbam: *Hesychius* e vetustis *Grammaticis* opportune, sed hoc pacto constitutendus: Ἐγχεκκοισυράριον, 2^{ος} Κοισύρας τὴν Μεγακλῆος μητέρα τῷ Ἀλκμαεονίδου ἐστὶ δὲ, εἰρηνοποιῆται τῷ γένει. Ἐγχεκκοισυράριον, ἡμεκκλήριον ἔγχεκκοισυράριον plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria enanus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* *Philebo* notus. De *Megabyzo* Vir *Magnus* ad *Diogen.* L. II, 51. Sic vocabantur *Ephesiae Dianae sacerdotes*, ut observavit *Doctiss. Turnebus.* Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex

hoc *Luciani* loco in *Timone*, Ἐσθλὸν μὲν, ὅστις δὲ ἡ πατρὶς (loquitur de servo, quem herus insinuat herodem) ἀπαυαράριος μὲν &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum *Perfarum* multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites *Ephesiae Dianae* ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter *Perfas* qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc *Megabazi*, alias *Megabyzi* parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photio* saltem *Excerptis*: nam *Megabazum* ex eo product *Siephan.* in *Euphrasia*, quod ne nimis claudere mutaret in *Megabyzum*, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae *Virum doctrinae C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 136. v. 25. ubi *Cyrus* in *Arabiam* misit Μεγακλῆον. *Libani.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς παρὶ Μεγακλῆων ἀποκαταστάτες ἐὼ Μανναδῶν μὲν τὸ δῶναι ἐκφορμῶντες οὐκ ἀποδίδου ἄδικον ὑπὸ τῷ μύθῳ. Interpres: qui *Megabazum* interfecerunt: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quia historiae violatae sit reus; non enim ipse *Megabazus* eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad *Amyntam* *Macedonem*, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu moderari, et παρὰ Μεγακλῆων, missi a *Megabazo*. Idem homo *Ctesias* *Megabyzus*, sed *Dinomi*, quod aliquanto longius distat, *Bagazus* apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ὁ Μεγακλῆος γυνή, ὅστις ἐν ὁμοπατρὶδι ἔζητ' ἀδελφὸν οὐκ ἄνυσεν κακίαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικὶν ἐκκαλεσθέντι scio *Calaubonum* haec eum in modum reformare; ut cum *Ctesia* consentiant: verum cur *Viro Maximo* non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile sit, *Perficæ* vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse *Graecos*, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno *Perfarum* sermone repetere satagunt, si quis in teacheris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad *Perfarum* *Megabyzos* quam prope accedant, quidve habuerint communē *Dianae Ephesiae sacerdotes*, non facile dixerō: eos certe, seu ἀπὸς sive παλαιῶς, appellatos fuisse *Μεγακλῆων* tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullas dubitationi relictus sit locus: diserte *Sirab.* XIV. p. 950. A. ἱερῆς δ' ἀναρχίας εἶχον, ἃς ἐκείνων Μεγακλῆων; καὶ ἀπαρχίον μυστήτων καὶ τῶν αἰετῶν τὸ τοιαύτης προεστίας, καὶ ἦσαν ἐν τῇ Μεγάλῃ συνιστάμενοι διὰ τούτων ἔχον παρβύσιον. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernatur? qui & ipse, quando *Ephesi* versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & *Appianum* habet suffragantorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῶν Ἀρ-

illos incassum hiantes, & inter se aspicientes relinq., dolore non ficto lugentes,

τὸς μάτην χειρότας δεινὸς εἰς ἀλλήλους δόπο-
λέως καὶ ἀλυπῶν, ἀληθὲς ἀγοίας τὸ πένθος,
οἷον

Ἀρτίμωδον ἱερὸν, ὃ Μενάβουζον ἡγοῦνται, ὑποδείκνυσθαι
πῶς τὸν Ἀρτίμωδον ὡς βασιλῆα, ἀρχὴν αἰὶν ἰκιδάσθαι, Ἐ-
φισίων δὲ αὐτῶν Κλισοπάτραν ἱεροδούσαντα μυστικῶς Anto-
nius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate,
quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam
carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesi. Ve-
rum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius li-
terae: refinge μετῴντες, etiam aliunde arcessentes: nam
fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo di-
gnitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis
damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed
tamen ἄξιον ἢ προστάτης, aut talis certe, qui corporis
virilitatem splendidissimo muneri postponeret:
alicunde fuit conquiritendus? Heraclit. Ep. ad Hermo-
dorum. Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sa-
cerdotem exsecratis Megabyzum, metu ne virgini vir
consecratur: & quo pacto impii adversus naturam, pii
suis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut
Dīs primus imprecetur sacerdos amissa virilitate. Haec
& plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. c. LI.
cujus fidem ut in dubium non voco, sic unde literas
illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor.
talem quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc
vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refe-
ro Menandri locum apud Suid. in Ζάκω — ὁ Με-
γάβουζος ἦν, ὃς τις (forte melius ὡς τις) γυναικὶς ζῶον-
τος — ubi plane videtur positum pro Eunucho: nam
de Quintiliano I. O. V, 12. p. 456. quin ita volue-
rit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim
quum lateri junctus haeret Bagoas. At Plautus quid
facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. Nos apud Theoti-
mum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est
Dianae Ephesiae. Nic. Qui iste Theotimus est? Chr.
Megaboluli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesius ca-
rissimus. J. Meursius primum legit Megalobuzi, vel
Megabyzi, quod jam praeceperant Turneb. Adv.
VIII, 31. & Lambinus; deinde nodum hunc necit:
sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum fi-
lium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem
ut solvat, operae pretium est audire: Explico: Mega-
byzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam
appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱεροῦ παῖς pro
ep quod est ἱερεὺς. Vide, quo possit prolabi, qui na-
tivam Graeci sermonis indolem non penitus perspe-
xerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin
universae Graecorum antiquitatis, adfirmare non ve-
reor: falli se passus est Vir egregius isto vulgari,
γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱεροῦ παῖδος, putavitque
nihil ob stare, quominus eadem loquendi ratio e nu-
mero plurali migraret in singularem: hoc si vel Grae-
cis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis
idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurrat-
ur, quid si Megabuli (hoc ad metri leges aptius re-
sponderet) filius retineas, non sacerdotis, sed viri cla-
ri, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis,
in quam sententiam Eruditi Viri propendent, Megaby-

zi filius, statuendum est, Megabyzum istum, ante-
quam imminuta virilitate dignitatem susceperet anti-
stites, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui
Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non
princeps sive Megabyzus (hoc patris erat munus) sed
inferioris gradus. Suspiciari tamen potius lubet vitii
quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide,
an sic curari possit: Megalobyzus fidius, pro, medius
fidius: quo pacto optime sane sententiae consultum
erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splen-
didum hominem apud Ephesios ac magnificum pro-
prie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo,
qui summa cum laude in hoc munere ut veritatis, ad
lucrescens propagatum venerit, ego quidem, ubi ve-
teres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet
memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut pri-
mi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros deman-
ret. In Olba Jovis templum Aiani ἱερῶν τῶν Τού-
κρων unde οἱ πλεῖστοι γὰρ ἱερῶν ἀρχὴν ἀνομάζουσιν Τού-
κροι ἢ Αἰανίης. Strab. XIV. p. 989. Lucianus autem
quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem
inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi,
sed a Comœdia, sic & Megabyzum petiverit, mini-
me dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non po-
testas solum, ut arbitror, viri divitis & splendidi,
verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic
fere Crates apud Athen. VI. p. 248. A. eximie resti-
tutus a Casaubono: πρῶτος δὲ ἐν Μεγαβούζου δέχεται ἐπὶ
μυθῶν εἶναι Ἀπολλων. Tyan. Ep. II. ἢ πρῶτος γὰρ χρησά-
μενος αὐτῇ (σοφιστικῇ) πρὸς τοὺς ἰστορηγμένους ἐπὶ αὐτῇ τοῖς
ἐν τῇ Μεγαβούζου κωμῶντι τῷ πατρὶος ὄντος ὅπως ἰν-
gentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa
nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae
complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγα-
λόθυμος etiam dixerint, & βούζος, id est, ut Hesychius
exponit, πικρὸν, σιωπῶν γὰρ οὗτος ἐν μέγα. Etymol. in
βούτης τὸ βὺ ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἰδύμενον ἐν Σωφρον βού-
βα (an βούβα; quamvis apud Hesych. βούβα (ita legen-
dum) ταῦτα ἐπὶ τῷ μεγάλῳ τάττανται) ἀπὸ τῷ μέγα &
πλήρη ἐν μεγάλῳ βούζος εἰς τὸ ἥμα: hunc in modum
iste locus distingui debet: posteriorum sensus; de ver-
bo βούζος quaerenda est vox ἥμα, quam vide p. 603.
v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβούζος λόγοι, quos
Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intelle-
ctu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ra-
tio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis,
an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosi-
milis videtur. Multa reperies de Megabyzis ad
Quintilianum notata, sed parum accurate cogitate-
que, ut Virum Doctissimum satis appareat festinantem
de rerum copia, quae ad manus erat, obrutum medi-
tandi tempus digerendique sibi non indulgisse. T. H.

82. Μενοειμένους] Ut ille etiam in Somnio Lucia-
ni, qui ex Simone sit Simonides. Anonym.

84. Ἀληθὲς . . . πένθος] Juvenal. Ploratur lacrymatis
amissa pecunia veris. Anonym.
85. Οὐκ

οἱ αὐτὲς ὁ θυπὸς ἐκ μυχῆ τ' σα-85 qui tantum thynnium ex intimo sagena recessu elapsum amiserint, postquam escam consumptam.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λ' καὶ παχύδερμ' ἀνθρώπος, ἔτι τ' σέ-
δην πεφρικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλ' ματί-90
ξυέ τις, ὄρθιον ἐφίσας τὸ ἔς, καὶ τ' μυλῶνα
ἄσπερον τὸ ἀνάκτορον προσκυῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητὸς ὅβρι τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἄλλὰ τὲς τε
ἐλθιθέρας ὑβρίζει, καὶ τὲς ὁμοθέλους ματιγοῖ,
ὑποπειρώμεν' εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξε-95
στιν ἄχρηστον ἢ ἐς πορνιδίων τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἐκποροφίαν ἀπαιτημένης, ἢ κόλαξιν ὡς οὐδὲν
ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νι-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τ' Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σμυνέστερον δὲ τ' Ὀδυσσεως,

23. In me igitur irruens talis vir, rerum
bonarum imperitus, stolidus; qui pedicas
etiamnum exhorrescit, & si quis temere
præteriens loris increpuerit, erectis auribus
repente resistit; pistrinum autem veluti
templum adorat; talis, inquam, vir, iis,
quibuscum versatur, non amplius tolerabilis,
sed in homines liberos contumeliosus
est, conservos autem suos flagellis urit,
quasi experiundi gratia, num id sibi quo-
que liceat; usque adeo donec meretricu-
lam aliquam nactus, vel equorum alen-
dorum studio insanians, aut assentatoribus
sefe totum dedens, dejerantibus formosio-
rem ipsum Nireo esse, Cecrope aut Co-
dro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sede-

a Αὐτοῖς] Αὐτοῖς Marg. A1W.

88. Ἀπειρόκαλ' Σημιοῦ τὸ ἀπειρόκαλ' πῶς ἐχρίσατο ἀπὸ τοῦ ἀπειρ' τοῦ καλοῦ. V.

85. Θύν' Proverbium: piscis est marinus, in
portu Lusitano magno numero capitur ad Lyfibonam
& juxta mare Herculeum. De eo Plin. IX. c. 15. A-
then. VII. Eustath. ad Il. x. & Od. M. X. G. C.
Θύν' ὁ καὶ μυχῆ τ' σαγήνης] Elian. Hist. animal.
Proverb. sic id. Piscat. inde σαγήνη. J. B.

86. Τὸ δῖλαρ] Magna ad eum inescandum temeritas.

89. Παχύδερμ' Rerum imperitus, crassoque inge-
nio praeditus.

Παχύδερμ' H. Stephan. Th. T. III. p. 11. Παχύ-
δερμ', qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone
Luciani pro fatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit,
Rusticus & illosus squalidusque. Crassa cutis & rigens
ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic
enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas vi-
detur occalluisse; ideo παχύδερμοι & ἀναιδέστεροι Schol.
Aristoph. ad Nub. v. 1239. αἱ παχύδερμοι αὐτὸν χλευ-
άζου. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15. ibique Κυβητισμὸς:
Philoponi locus ad Aristot. περὶ ψυχ. II. productus etiam
a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ ἐ τούτοις ἀναπτύσσονται
παχύδερμοι καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus co-
mumt bubulum & elephansinum. Hoc sine dubio voluit
Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam,
cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatrices duxit creberrimas
& obduruuit: hoc suadet mentio πιδίς, ματιγῶν, μυ-
λῶν. Recte Faber, εἰ παριὼν ἄλλως pro ἄλλ'. Con-
ferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis
Jud. p. 888. C. D. Quomodo Noster τ' μυλῶνα προσ-

κυῶν, sic & Demosth. περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίνας
ἔτι προσκυῶν τὴν Θέαν, ubi publicis diariis per bien-
nium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum
μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I. ὅτι ἐς
τοῦ μυλῶνι προσκύνει αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τ' λαϊκῶν κύριον
γινώσκειν & sapientius. Lys. Or. I. p. 93. v. 24. ματιγῶν
δύσαι εἰς μυλῶνα ἱμπετισίον, ex quo loco Luciani elegans
usus eorum, ἱμπετισίον εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban.
T. II. p. 632. C. ἀπὸ μυλῶνι ἐ τ' ἐν αὐτοῖς ἀγροπικῶν
ἀγισθαί ἐπὶ διαμάχῃσι τε & ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordi-
dissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον
quorumvis Deorum templum, vel interior templi re-
cessus, & propterea Castorum etiam: proprie vult
Cereris Eleusinae: τὸ σημεῖον ἀνάκτορον τῶν Θεῶν. No-
tat H. Stephan. Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτειον
quosdam poni velle: male.

91. Τὸν μυλῶνα] In pistrinis enim trasasilem temeritas
egerat.

92. Ἀνάκτορον] Idem est cum Ἀνάκτειον (Harpoc.)
ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I. in Steph.
f. fin. p. 106; 2. Vid. Menys. AG. IV, 842. & Suid. in
Ἀνάκτειον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde satis li-
quere arbitror de Castore & Polluce intelligendum.

97. Ἰπποτροφίας] Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. He-
raclides tradidit Empedoclem fuisse λαμπρῆς αἰκίας ἱπ-
ποτροφῆν τῷ πάππῳ apud Diogen. L. VIII, 51.

98. Ἡ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copiose
in Somnio ubi de Simonide.

99. Κε-

sedecim simul una Cræsis ditiozem; punito temporis ea effundat infelix, quæ unciatim ex multis perjuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius pedibus uteris, qui, quæso, tanta in te cum sit cæcitas, viam tamen invenis? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miserit Jupiter, divitiis illos esse dignos deputans? PLUT. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Aristide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres, compluresque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum ab Jove missus quid facis? PLUT. Sursum deorsum vago perambulans, donec imprudens in quempiam incidam; is autem, qui me cumque

πλουσιώτερον δὲ σιωάμα Κροίσαν ἐκκαίδεκα, εἰ ἀκαρεῖ τ' ἡρόντι ἀθλίῳ ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀκτορκίων, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ παταργίων σιωελεγγύμα.

ΕΡ. Αὐτὰ περ σχεδὸν φησὶ τὰ γινόμενα. ὁπόταν δ' ἐν αὐτόπῃς βαδίζης, πῶς ἔτω τυφλὸς ὡς εὐρίσκες τ' ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' ὅς αἱ σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τὸ πλεονεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οἷον γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸ Δία εἰ πάντῃ. εἰ γὰρ Ἀριστίδην καλαλιπών, Ἰπποκρίτους καὶ Καλλιᾶ προσηύεις, καὶ πολλοὺς ἄλλοις Ἀθηναίων ἐδὲ ὁσὺν ἀξίους. πλεονεῖν ἄλλὰ ἵστί πρᾶτεις καλαπεμφθεῖς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι πεινοσῶν, ἄχρις αἰνὰ λάθω τινὲ ἐμπεσόν. ὁ δὲ, ὅστις αἰνὰ πρᾶτός μοι

δ βαδίζης] βαδίζεις Marg. AHW.

99. Κέρκωρος] Cécrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. F. Br.

5. Συμμελεγγύμα] T. Fab. sibi pepererit. Male, quum de quæsitis ab eo, cujus hæres est, intelligi debeat. M. du S.

Expressit fere eadem, quæ Horatius Sat. de Ulyssæ & Tiresia, Qui quamvis perjurus eris, sine gente, cruentus Sanguine fraterno, &c. Anonym.

7. Αὐτόπῃς] Quia antea dixerat ἐχὶ τοῖς ἰμασιν τοῦ ποσὶ βαδίζω τῷτι. M. du S.

12. Οὐδ' Ἀριστ.] Aristidem, Justum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. F. Br.

Οὐδ' Ἀριστίδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. F. B.

Ἀριστ. κ.] Cui sumptus funeris defuit. Corn. Nepos. M. du S.

Ibid. Ἰππ. καὶ Καλ.] Hipponicus pater fuit Calliæ prodigi nepotis, de quo alias complura. F. Br.

Ἰπποκρίτης & Κ.] Atheniensis uterque. Calliam Lacoplitum dictum Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plus. π. Φιλοπλ. Hipponici, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo factio creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158. & 935, f. Pericl. & in Arist. 612. Callias munera a rege Persarum accepisse creditur. Callia hujus divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasiā deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301. A. Ed. St. Vid. Aristoph. Av. p. 554. & Ran. p. 233. & Εκκλ. M. du S.

Ἰπποκρίτης καὶ Καλλιᾶ] Ista gens tanta floruit per omnem Græciam divitiarum opinione, ut, quia Græcorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τὸ Ἰπποκρίτου πλουσιώτερον Ἀεσχιῶν. D. II. §. 9. Vid. Maximus Tyr. Diff. XXIII. p. 238. 239. Lysias pro Aristoph. p. 156. Καλλιᾶς ὁ Ἰπποκρίτου, ὅτι νικᾷ ἰσοδυναμῶν ὁ πατήρ, ὡς πλεονεῖν τὸ ἔμμεναι ἰσοδυναμῶν &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati sæpe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimæ opes contigerunt: Maximus Tyr. Diff. XXX. p. 309. μηδὲν τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν φοβεῖσθαι, καὶ πλουτήσις καὶ Ἰπποκρίτης ἦν, νικῶν καὶ Κλέων ἦν, (vid. Nostri §. 30.) αἰρήσις καὶ Μελίτῃς ἦν. Recte vero Lucianus atque ex historiæ veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam Calliæ daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum objecerunt crimen, quod quum bonis adfluere, Aristidem ἀνέψιον in summa paupertate vivere pateretur: cujus invdiam, quæ judicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I. p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. p. 516. Ordinem illustri familiarum contexit Jac. Perizon. ad Æliam. V. H. XIV. 16. in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinæ copia Vir Magnus J. Fr. Gronovius Obs. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. T. H. 15. Ἄνω & κάτω] Tetigit hunc locum Fr. Luisianus Par. III, 18.

πρεσβύτη, ἡ ἀπαγωγὴν ἔχει, σὲ δ' Ἑρμῆ
ὅτι τὸ ὀφελόγησ' ἔκρινεν προσκυμῶν.

ΕΡ. Οἷόν τι ἐκπάτῃ) ὁ Ζεὺς, οὐδὲν
σε ἡ χ' τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλεονέχειν ὅσως
ἀν' οἴηται ἔπλεον ἄξιος; ΠΑ. ἡ μά-
λα δικαίως, ὡ γὰρ, ὅσως τυφλὸν ὄντα εὐ-
δῶς, ἡ ἐπεμπεύ ἀναζητήσῃα δυσώρετον ἔτα
χρήμα, ἡ προκαλλῶ ἐκλεισπὺς ἐκ τῷ
βίῳ ὅσῳ ἡ ὁ Λυγκίους ἀν' ἐξέυροι ραδίως,
ἀμαυρὸν ἔτα ἡ μικρὸν ὄν. τοιγαρὶν ἄτε ἡ
μὲν ἀγαθὴν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλε-
συνόντων τῶν πάλαι ἐπιχρόντων,
ἡ ἔτα ἐς τὴν ταύτης ἐμπίπτῃ Θεοῖαν, ἡ
σαγηνύομαι πρὸς αὐτῆς. ΕΡ. ἔτα πῶς,

obvium habuerit, ad sese abductum observat, et
Mercuri, ob hucrum adeo insperatum venerans.

25. M E R. Deceptus ergo est Jupiter,
eos a te ditari existimans, quos ipse opibus
dignos judicarat? P L U T. Neque vero
injuria, o bone; qui quidem me cæcum
esse sciens, eos quaesiturum mittebat, rem,
ut vides, quam non sine summo labore
quis reperiatur, quæque jam pridem inter ho-
mines defecit; illam ne Lynceus quidem
facile reperiatur, cum adeo sit evanida, &
exilis. Itaque cum boni perquam pauci sint,
pravi autem homines & scelerati in urbibus
omnia teneant, facilius in hos quam in il-
los, dum hac illac vagor, incido, & eorum
retibus impeditus hæreo. M E R. At vero
cum

a Ἀπαγωγὴν ἀπαγωγὴν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται ἡ Ἑρμῆ δ. c. ἡ πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. ΔΙΥ. b Κατὰ Κατὰ τὰ
αὐτῷ δοκῶν πλ. ἡ κατὰ τὸ αὐτοδοκῶν. Marg. ΔΙΥ. c Οἴηται) οἴηται S. A. priores omnes οἴηται. d Ἑπεμ-
πεύ) ἐπεμπεύ ἡ.

18. Ἐχει σε . . .] Vide supra Ένκτ. c. 7. ἡρμαιων ἄν.
& hoc ipso Τιμ. c. 24. ἡ. hæc aliter habet nempe,
πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σί. Minus
commode.

Ibid. Τὸν Ἑρμῆ] Scribe σε ἡ Ἑρμῆ.

Σὲ δ' Ἑρμῆ] Sic post hoc Dial. Inde cognomen-
tum Mercurii κερδῶ. §. 41.

24. Δυσ. ἔτα χρ.] Τὸν τὸ πλούτου ἄξιον.

26. Οὐδ' ὁ Λυγκίους.] Aristoph. in Plut. v. 210. Βλέποντ'
ἀπαδῆν σ' ἑξέτερον Λυγκίους. Οὐκ ἐπὶ τῷ Λυγκίους Philo
πρὸς Προτ. apud Euseb. Προκ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A.
Platin. Ennead. p. 545. D. sæpe Noster, ut Erasmus
observat in Lynceæ perspicacior: G. Cognatus in Lynceus.

31. Σαγηνύομαι] Lege σαγηνύομαι circumdor.

37. Εἰσόνται ἡ] Dicendum est enim.

42. Σὺ δυσώρετος] Δυσώρετος qui modum amoris sta-
tuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi
patitur: exposuit illam vim D. Heins. L. Th. c. IV.
non quidem ignotam H. Stephano, cujus in Thesau-
ro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut no-
tavit Jungertman. ad Poll. VI, 189. Epigramma edi-
tum a Kæstero ad Smid. in Ἀκρόσας Τὸς τραπὸς δύνα-
κας, τὸ κατὰ τὴν, τὰ κατὰ κατὰ Ἀντίστο (ita legendum
pro Ἀντίστο) Πᾶν φίλον Δάφνι γυναικὸς φίλον. Ὁ Πᾶν δὲ
χρῆμα δὴν τα Δάφνι. ἴσα ἡ αὐτῇ καὶ μὴ Πᾶν φι-
λῆς ἡ δυσώρετος ταλῆς. Sumfit a Theocrito Eid. I, 85.
Similiter δυσώρετος vel δυσώρετος apud Hippocratem, de
quo Foef. in OEcon.

43. Εἰς λαὸν π.] Ex Theognide: ἡ (paupertatem)
δὲ χρὶ φύσιν ἡ ἐς μεγαλήτητα πῶτον Ράτιον, ἡ πῶ-
τον, Κύριε, κατ' ἡλιόττων.

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad Theognidis poetæ carmen

illud de paupertate, quod in Progygn. Aristoph. in
sententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὶ πῶτον φ.
&c. Ad hoc item alludit Luciano de Merc. Cond. Theo-
doretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. addu-
cit.

Βαθυκῆτια πῶτον] Ex Homero, ut postea πῶτον κατ'
ἡλιόττων, quod ex eodem est.

Εἰς βαθυκῆτια πῶτον] Vana est hæsitatio Cl. Fabri
inter hanc lectionem, & eam quæ in Theognidis edi-
tionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius
oportuit se inde expedire, quum id posset, non auxi-
lio Stobæi & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare
quam Luciano; sed Luciano se ipse defendit, ostenditque
in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia
ejus libelli sequente c. 10. & quomodo citare vo-
luerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτια dicens, & ipsum
nomen Theognidis adjiciens. Unde in primis apparet
ab Bourdoleio temere notari ex Homero, ut postea πῶ-
τον κατ' ἡλιόττων, quod ex eodem sit. Nihil falsius.
Etiam paulo post negare nequit Faber, verius ver-
tisse Erasmus & ex ejus imitatione Benedictum illa
verba ὅτι κατ' ἡλιόττων ἡλιόττων, quod illos nullo
modo respexisset, quam ipsum, quod ipse ne primo qui-
dem congressu aspicere voluisset. Sed vice versa queri
debeo, quum sic loquatur etiam Luciano in Saltatione,
ἡ μὴν ἐς ἡμῶν ἀρτίσι τὸ πᾶν ἰσχυρῆσαι, ἡ μὴν
τὴν ἀρχὴν ὁμολογῶν τι τοιοῦτον ὡς ἡμεῖς ποιεῖν, vertisse
Orsarium, neque sub initium faceris aliquid tale se
flagitiose deliquisse, Benedictum: nec initio, se tale quid
deliquisse, faceris.

Εἰς βαθυκῆτια] Apud Theognidem hodie aliter legi-
tur in hunc modum;

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πῶτον πῶτον δάμνησι μάλα

Kal

cum illos relinquis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. M E R. Hoc mihi quoque responde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus sis, insuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique potiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, Ut se precipites piscosa per aquora saltu Sublimi e scopulo dede-
runt, existimantes a te contemni, quod

ἐπιδὼν καὶ ἀλίπτης αὐτὸς, ῥαχίως Φαίγεις, ὅσῃ εἶδης ἢ ὀδῶν; Π Α. ὁξυδερκὲς τότε πῶς ἔξερτίπτες γίγνομαι πρὸς μόνον ἢ 35 καίριον ἢ Φυγῆς.

E P. Ἐτι δὴ μοι ἔ τῦτο δῶπαριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσοι γῆ, ἔ προσέτι ἀχρὸς, ἔ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχους, ὥστε πάντας ἀπεβλέπων εἰς σέ; 40 ἔ τυχόντας μὲ, εὐδαιμονεῖν οἰᾶσαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, ὅσῃ ἀνέχουζέ ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς ὅσῃ ὀλίγους αὐτῷ ὅτω σε δυσέρω-
τας ὄντας, ὥστε ἔ εἰς ἑ βαθυκίττα πόντον φέ-
ροίης ἐρρίψαι αὐτὸς, ἔ πείρων κατ' ἡλι-
45 βάτων, ὑπερῶαζέ νομίζοντες ὑπὸ σὺ, ὅτι-
δρ

ε ἔχους] ἔχους V2. B2. recte: notatur etiam in Marg. A1W. f βαθυκίττα] βαθυκίττα R. f.

41. Ὅσα γὰρ τῶας] τὸ ἐνὶ γῆν 2/3 παλζυ. V.

Καὶ γὰρ πάλυ, Κῆρι, ἔ ἐπὶ αἰῶνι.
Ἡ δὲ χρι φαίγεται ἔ εἰς μεγακίττα πόντον
ῥαχίως, ἔ πύρρον, Κῆρι, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. f. cum Mf. T. Fabri βαθυκίττα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Muf. c. 5. & A. Muf. c. 10. M. du S.

βαθυκίττα] Editus Theognis meusque scriptus, μεγακίττα quam vocem servant *Aphthon*. Progygmn. p. 14. *Schol. Theogyd.* ad II. c. 43. *Eustath.* ad II. B. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκίττα quasi varia verusque lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακίττα post *Homerum* Od. Γ. 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV. 318. *Dionys. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius est βαθυκίττα. Ut plurima sunt in *Hæmoro*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quæ germanam habeat potestatem μεγακίττα, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquant. Qui μεγακίττα κίττα ἔχουζα, quod in maris epitheto per commodum esse non diffiteor, interpretantur, videntur illi, quo pacto hac virtus adhiberi possit ad μεγακίττα ἢ μεγακίττα II. Θ. 222. A. 5. 599. Hoc alios compulsi, ut exponerent μεγακίττα κίττα, vel, ἀνέχουζα ἔ πλατύνει, vel, quod habet *Dionysii* *Schol.* μεγακίττα ἔ πλατύνει imo in Etymologo legas, μεγακίττα ἔχουζα, ἢ ἔτι πλατύνει p. 574. unde, quæ sit origo diversæ lectiois βαθυκίττα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedæmone κατὰ πύρρον II. B. 581. Equidem

existimo, πύρρον olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thef. Ind. βαθυκίττα πόντον *Lucianus* dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat ceti ingentia: est enim ἔ piscosum mare ἔ profundum. Mallem hæc indicia, quæ proflus ab ingenio linguæ Græcæ abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensum profunditatis mare. *Amm. Marcellin.* XXIX. 1. p. 600. angustis formidandæ paupertatis aditui, cuius metu vel in mare nos ire præcipites, suadet Theognis poeta vetus ἔ prudens.

44. Πύρρον] Ac se e scopulis præcipites dederunt. f. Dr.

45. Ὅτι πύρρον] Videtur *Lucianus* scripsisse aut πύρρον, aut ὅτι πύρρον: quamvis libri omnes habeant ὅτι πύρρον. De ὅτι, vide c. Δ. VII. extremo. *Erasm.* c. 23. De ἔ Σαν. c. 2.

Ὅτι πύρρον] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptæ, *Lucianus* certe longe melius haberet, unicum indicabo intantum ei locum, qui levicula mutatione notiori suo reddi posse videtur. Novi, inquit *Mercurius*, ἀδὸς ποδίσε το (Pluturn) ἀνάντες, ut mortem sibi consciverint, ὑπερῶαζαι νομίζοντες ὑπὸ σὺ, ὅτι πύρρον ἔτι τὸ ἀγγυ ἰσχυρὸς αὐτῶς hoc est, Benedicito interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respicissis. Sed jocus, quem in voce ἀνάντες captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque & v. ὑπὸ σὺ, ὅτι πύρρον ἔτι τ. ἔ. ἔ. ἔ. & verto, despicere se a te rati, quos ne adspexissis quidem.

τὴ πάντων ἐκείνων πατέρα τὴ ἀσελκηνότων
κακῶν τέθηκε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῆς, 8
καὶ πάντα πρότερον πάθαι ἂν, ἢ ἐμὲ πρό-
δοι ὑπομένειν ἂν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λέει εἰ, ὦ Πλῦτε, καὶ
ὀλιωθὴς, καὶ ἂ δυσκάβηλος, καὶ ἀφ-
φεικικός, ἐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος 90
Βεβαίαν, ἀλλ' ὅσοις ἐγγέλεις, ἢ αἱ ὄψεις,
ἀφ' ἧς δακτύλων δραπέτευεις οὐκ οἶδα
ὑπᾶς ἢ Πενία δ' ἐμπαλιν ἔξωδός τε, ἢ
εὐλαβὴς, ἢ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἔκπεφυ-
κότα ἐξ ἅπαντος τὸ σῶματ' ἔχουσα, ὥς 9
πληρίασαίης εὐδὸς ἔχουσα, ἢ μὴ ἔχου ῥα-
θίας σπολυθῆναι. ἀλλὰ μὲν αὖτ' ἢ φλυα-

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem
suspicit, illorum cinctum satellitio; crucia-
tus autem quoslibet patitur facilius, quam
me abicere sustinuerit.

29. M E R. Quam vero laevis es & lu-
bricus, Plute, quamque ægre retineris; fa-
cile autem fugis, ansam nullam, quæ firma
sit, præbens; sed veluti anguilla, aut an-
gues, inter digitos nescio quo pacto elabe-
ris; at contra viscosa ac tenax Paupertas est,
facilem ansam præbens, & infinitos uncus
ex omnibus corporis partibus exertos habet,
sita ut, qui ad eam accesserint, continuo ar-
ripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando cæ-
dimus,

α Δυσκάβητος] δυσκάτοχος R. β Ἐγγέλεις] ἐγγύχ. R. γ Ἐλάς] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur
ἔλας τι) γ. B1. V2. S. d. Marg. d1W. ubi, sicut in F. & P. ἔλας. δ Ἐκπεφύκοτα] ἔκπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μάλιστα] Ἀταλὴς ὁ λόγος, αὐτὸ τὸ τῷ δρᾶ-
ματι ἴδιον πολλὰ τοιαῦτα [εἰ] τῇ κομῳδίᾳ. G. G.

4. Ἐπισκῆψας] Ἐπιταλάμενος. V.

10. Ὑπερόλου ταχὺ ἢ Κλέωνι] Ὑπερόλος ὅτος, ὡς Ἀν-
δρότιον φασί, Ἀντιφάνους ἢ, (1) ὡς ὀφρακίσθαι ἀφ' ὧν φασί
λέγεται, ὃ δὲ αὐτὸς ἐλκυστοῖς ἦν, (2) καὶ ἐλκυστοῦ, ὡς
Ἀνδρακίδης ἱστορεῖ, ὃς ἐξ ἔργου αὐτὸν εἶναι καὶ Βάρβαρον βούλι-
ται· ἐπὶ τούτου ἢ ἐπὶ τῷ ὄντι τῷ ὀφρακισμοῦ κατελήθη, (3) ὡς

Θεόφραστος εἰς τὸ πρὸ Νέμου λόγος. Παλίζελας ἢ ἐπὶ Δε-
μοττιδάρῳ (4) ὅφρα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ Βάρβαρον ἐκείνου
φασί. Κρατῖος ἢ ἐπὶ Ὄφρας ὡς (5) παρελθόντος τοῦ τῷ βῆ-
ματι μίμνηται καὶ παρ' ἑλκυσίας, καὶ Ἀριστοφάνους Σφαίρῃ, καὶ
Εὐπολίδος Πόλεως. Πλάτων δὲ ὁ Κομικός ἐπὶ (6) Ὑπερόλου Λο-
δοὶ αὐτὸν φασί εἶναι. ἄλλως ἐπὶ δὲ τῇ ἀλυσίᾳ
(7) Χρήμης, ὡς Θεόπομπος ἐπὶ τῷ πρὸ Δημοκρατοῦ Θεο-
πομπῆς ἢ πάλιν ἐπὶ Δικατέρῳ Φιλίππῳ ἢ Σάμῳ φασί ἐπὶ.

(1) Ὅς ὀφρακίσθαι] Legendum ὀφρακίς. Quid sit ὀφρακίς
ῥῶται dudum ostenderunt Eruditi.

V. ὡς ὀφρακίσθαι. Exc. G. ὡς ὀφρακίσθαι C. Περὶ δὲ καὶ ὡ-
ρακίσθαι. M. du S.

Dedi lectionem C. V. restituerat M. du Soul ὡς ὀφρακίσθαι. Haec
autem optima sunt imprimis notae, atque ex vetusto quodam
vel Antiophanis vel alterius Comici Scholiaste depropta.
Commentariis nostrum de Hyperbolo restitit citat J. Walf
ad Thucyd. p. 548. n. 42. Quod et C. addit Doctiss. M. du Soul
Περὶ δὲ, integrandum est Περὶ δὲ hoc demo ortus Hyperbo-
lus, ut docuit J. Meursius de Pop. Att. in Περὶ δὲ, quare
Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἢ Περὶ δὲ, ὡς ὀφ-
ρακίς. T. H.

(2) Καὶ Ἀνδρακίδης] Lacunam prioris Editionis ex
C. supplevimus, in quibus mos Ἀνδρακίδης legebatur: sed ni-
hil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac.
v. 680. M. du S.

(3) Ὡς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. &
supplevimus & reſtinximus. M. du S.

(4) Ὅφρα] Prior Editio: κατὰ τὸν, καὶ Ὅφρα δὲ αὐτὸν εἶναι,
Ὅφρα (in V. extat quæ), sed scribendi compendio, quod qui

delatissimus edocuit non fuit, nonnihil obſervatum) εἰς τὸ
Βάρβαρον ἐκείνου. T. H.

(5) Παρελθόντος] Προελθόντος hoc enim postulat τὸ βῆ-
ματι παρελθόντος ἐπὶ τῷ βῆματι pariter usitatum. T. H.

(6) Ὑπερόλου] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod
non animadvertimus in Scriptorum Indice, quos nominat A-
thenæus, alios itidem in errore traxit: recte J. Meurs. in
Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀδελφῶν, κα-
μικός. Eiusdem generis inter ejus comoedias Πίσανδρος & Κλεο-
φών. Quum autem Lydom dixit Hyperbolum, nihil aliud
significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus na-
tum; quemadmodum Polyxalus Ὅφρα vocaverat: tales enim
Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. T. H.

(7) Χρήμης] Χρήμης Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Re-
ctius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex
Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari
licet, Antiphanem iocosa Comoedias liberrate transformatum
abiisse in Chremetem: quod Theopompum fallere ponit:
nam Androtioni major est in rebus patris habenda fides. Mor-
logs in d. Φιλίππῳ. M. du S.

85. Τέθηκε] τίθειν.

γ. Br.

91. Ἐγγέλεις] De multiplici forma numeri pluralis
in hac voce, ἐγγέλεις, ἐγγίλος, ἐγγίλους agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non
immemor. T. H.

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἔξωδης. utrumque rectum,
ἔξωδης tamen legit interpretes. γ. B.

Ἐξώδης] Mendose plerique libri ἔξωδης. Vera scri-
ptura, quam expressimus, ex γ. B1. & S. est: agno-

ſcunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἔξωδης. M. du S.
97. Ἀσελκηνότων] Post vocabulum hoc expressio
Πλάτων] scribe ἄλλῃ μάλιστα &c. δῖαδης. Post vocem
hanc loquitur Πλάτων. τὸ ποῖον; ἔρμ. ὅτι τὸ θεοπομπῆ
&c. reliqua. γ. Br.

Ἀσ. Πλ. ἄλλῃ μάλιστα] Male hic notata Pluti perso-
na: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercuri-
us. Th. M.

Πλ. ἄλ. μ. . . ἔρ.] Nomina personarum antea
per-

dimus, rem haud negligendam obliti fu-
mus. PLUT. Quam? MER. Thesau-
rum non adduximus, quo tamen vel maxi-
me nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinque, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur, tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero. PLUT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praes; si me deferat, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ξῦντας ἅπας πρᾶγμα ὃ μικροὶ διέλαβον.
 ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι ἡ Ὀψαρὰς
 ἰσὺς ἐπηρεαζόμενα ὅτι ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττυ γε ἑνακαὶ σ, τῇ
γῇ αὐτὸν καλεῖπαν, ἑ ἀνέρχομαι παρ' ὑ-
μᾶς, ὅπισκῆψας ἐνδον μένειν ὀπικλισάμε-
νον ἢ θύραν, ἀπώγειν δὲ μηδεὶ, ἢν μὴ ἐμῷ
ἀλῶσι βοήσωντ. Ε.Ρ. ἔκουν ὀπιβάνωμεν
ῖση ἢ Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπν ἐχόμενος ἢ χλα-
μύδ, ἄχρῖς ἀν πρὸς ἢ ἐξατιὰν ἀφίκω-
μαι ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῇ, χαιρα-
τογαγῶν, ἐπεὶ ἦ γε σπυλίπης με, Ὑπερβό-
λα τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπωῶμαι ὀξινωσῶν.
ἀλ-

• Ἀρέχων] αἰ ἀρέχ. R. quod mihi placet.

Βουλόμενα ἐπὶ τῇ Ἀθήνῃ ἐχθρῶν ἀναμειβόμεναι, τὸ ὃ παρὸν αὐτῇ εἰς σάκεον βλήθην (8) μίψωμαι εἰς τὸ πάλαιος.

Ὁ δὲ Κλέων διαμαρτυρῶν ἢ Ἀθηναίαν πρὸς αὐτὴν
εἶπε ὅτι, ὡς πρῶτος (9) διαμαρτυρῶν ἀνίσταται ἐπὶ βήμα-
τι καὶ ἐλευθεροῦσι, θρασυῶν ὄντων, οὐκ, καθὼς Θεό-
πομπας ἱστορεῖ, συλληφθέντων Ἀθηναίων παρὰ τὴν ἐν
ἐκκλησίᾳ εὐφροσύνην ὅπως, καὶ κελύουσιν αὐτοὺς ἀποβί-
βοντας ἢ πολλοὺς, τυγχάνουσιν ὅ αὐτὸν δύνανται, καὶ
ἐκείνους ἐνέχει πολλὰς, καὶ ἀλλοτρίας τῇ οὐκλήσιαν. Διερ-

ὁμοῦς δι' εἰς (10) ὑπερβαλὼν ὑπέρχων· καὶ τῷτο δηλοῦν αὐτοῦ ἡ
 γραφικὴν (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιλυυλαίαις ἐπιστολῇ· ὅτι ἄνθρωπος
 Μιλυυλῆας αἰσώσας ὑπὸ Παύλῳ τῷ στρατηγῷ, τὴν ἡμέραν
 αὐτὴν ἔφρασαν συμπαρεῖν τὸ δῆμον· ὅς χρις Λισδῶνι ἀπέστη
 πάλιν Μελυμιναιὶ τοὺς μὲν ἑσώτας ἀποκτείναι, παῖδας ἃ ἐ
 γυναῖκας ἀνδραποδισάτω, καὶ τὸ ψέφισμα τῷτο ἀποφασίσαι
 ἐπὶ τῷ Παύλῳ· τῷ δὲ νυκτὸς ἐπιποῦσας ἐλθόντων ὡς αὐτοῦ
 ἀνδραποδιστῶν Ἀδάρης, Λισδῶνι, καὶ ἄλλοις ταλάντοισι αὐτὸν
 ἀργύρῳ μισθιδόντων, μισαπείσαι πάλιν τὸ δῆμον, καὶ τρι-

(8) 'Παῖδες] Exc. G. παῖδες & C. M. de S.
Neque aliter in V. scriptum est: ἰδίῳ τοῦ ποταμοῦ. T. H.
(9) Δαῖς, ποταμός] Δαῖς, ποταμός V. id est, Δαῖς, ποταμός. M. de S.

(10) Ὑπεβολή] ὑπερβολὸν V. πρᾶν. M. de S.
(11) Ὑπ' αὐτῷ] ἀπ' αὐτῷ. F. M. de S.

perturbata restituit jam ante nos *Benedictus*. *M. du S.*
Αἰὶς ποταμοῦ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta
Salom. prava personarum distinctione laborantem adjevit,
 praefer *Brodæum*, *Franc.* etiam *Luifinus* Par. III. c. 2. *T.H.*
 99. *Ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς; ὅτι τὸ ὄνομα.*] Male notata etiam
 hic persona Mercurii, & omissa Pluti: esse debet:
Πλωτὸς τοῖς ποταμοῖς; Ἐπὶ ὅτι τὸ Σησαυπὸν. *Tb. M.*
 7. *Ἐξ ὁποῦ τοῦ χαλαροῦ.*] *Lachmiam ducens.* *Dixi*
ad Petron. *Ἰ. B.*

8. Τὸ ἱκανὸν] *Æschin.* in *Tim.* p. 13. v. 43. τούτῳ δ' ἐκείνῳ ἐκ παλαιῶν &c. ἱκανοὶ δὲ Σφοῖται, Ἀλκιπύου δ' ὅσους χωμῶν ad ea, quales fuerint Atticorum ἱκανοί, optime docuit antiquus *Scholias* &c. nonandum editus, cujus verba ex *Harporatione* & *Suidæ* paululum emendata describere non gravabor. Ἐργασίαι αἷς τότοις ἡμέραις τ' χωμῶν περὶ τούτους οἱ αἷς ὅρα οἱ αἷς θάλασσαν τὰ ἐπὶ τοῖς τέμπεσι τ' ὅμιον ἱκανοὶ ἡκανότα. Ἀλλὰς ἐν τοῖς χωμῶν ἐπισταλαμάνεσσι ὅρα οἱ ἄλλοι παρὰ τὴν Ἀσίαν παρὰ αὐτὴν δὲ θάλασσαν τότοις αἷσι, οἱ ἱκανοὶ καλλόνται. Saepè ἱκανοὶ singulorum agri suis finibus diffusi & separati, ut monuit *Cassaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errore castigans, qui de nescio quibus agrorum extenuationibus interpretantur;

sed tamen remotiores, & ad cunjasque demi fines por-
positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth.*
in *Phanipp.* p. 1023. B. *ἐπορευόμενῃ Κυβηραδί* (legg. Κυ-
βηραδί) *ὡς τὰ ἑκατὶαὶ αὐτῆς ἔσται* ἢ *πρὸς αὐτὰς* *ἐκ τῶν*
ἑκατὶαὶ αὐτῆς πάλιν ἢ ἐκείνης ὕψος τῆς παρακλίσεως & com-
parationes in sequentibus, ad quae pertinet *Harporastionis*
observatio in *ἑκατὶαὶ*. Nonnunquam vero quin ultimos
agri Attici five demi fines *ἑκατὶαὶ* significant,
dubitari non potest: vide *Xenophon.* E. II. p. 276. v.
20. *Ἡεφύχ.* in *Ἀλκυονίδει*, eum in modum historici
non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. ἡ *Λυκίας πε-*
ρὶ τὰς ἑκατὶαὶ illudque proverbii vice positum a *Con-*
stantio Ep. ad *Antioch.* in *Abnathias* *Ἀπολ. καὶ τὰς*
ἑκατὶαὶ ἔσται τὰς ἑκατὶαὶ αὐτῶν. Quamobrem merito
Lucianus *Timoni*, ut longius ab hominum, quos o-
dio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesse,
ἑκατὶαὶ colendam commisit, *ἔρπον* ἢ *ἐπὶ οὐλοῦ* *γινώσκω*
non aliter, quam *Libanius* *Δυσκόλῳ* suo, quem pinxit
Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. M.
10. *Ἰσχυρὸς τὰς ἑκατὶαὶ* hoc est, *Pessimo cuspato A-*
theniensis: *Cleonym* & *Hyperbolus* *Aristophanis* Co-
mœdiæ infamem. ἡ B.

Ἰπποδάμου τάχα ἢ Κλίαντι] *Aristophan.* in Pace. J. B.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτὸς ὅτι, καθάπερ σι-
δήρεσιν πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἑτοσί σκάπτει πλεονέ-
κειν ὅσον ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πει-
νία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνός. ἡ Καλε-
ρία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοῦ-
το ὅχλος τῷ ὑπὸ τῶν λιμῶν ταττομένων
ἀπάντων, πολλὸν ἀμείνεις τῷ σὺν δορυφόρῳ.
ΠΛΟΥ. τί ἐν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὡς
Ἐρμῆς, καὶ ταχίστω; ἐγὼ δὲ ἂν τι ἡμεῖς δρά-
σαιμεν ἀξιόλογοι πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτου
τραποπέδου διερχομένου. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε
τῷ Διὶ μὴ σποδελιῶμεν ἐν.

ΠΕ. Ποῖ τῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργυφόν-25

Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad sa-
xum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet mon-
tanum ac saxosum agellum fodit. Papæ!
Et Paupertas adest, & ille Labor, tum
etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non For-
titudine, & totum illud agmen, quod secum
sub signis habere solet Fames; multo haud
dubie animosiores sunt satellitibus tuis.
32. PLUT. Quid igitur causæ sit, quin hinc
quam ocysissime fugiamus? neque enim est
ut quidquam a nobis memorabile geratur
cum eo viro, qui tanto instructus exercitu
sit. MER. Jovi aliter visum est; quare
strenui sumus.

32. PAUP. Cæcum istum, o Argiphon-
te

ρη πάλιν ἄλλης ἀπορίδος ἀιμοῦσας τὸ ψήφισμα: ἔτα
(12) Θουκυδίδης. Ἐπίση δὲ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐ-
ξή, ὡς Φιλόχορος ἐν Ἀριστοφάνει, πρὸς τοὺς ἀρχοὺς Εὐθύνοιν
(13) Ἀριστοφάνης δὲ ἐν περὶ τῶν ἀνθρώπων λόγῳ δημογ-
ρησίαι, εἰς τὴν θρασυτάτην αὐτοῦ ἀποσκήπτειν. τὰ δὲ ὑπὸ
τῇ ὀψιν ἢ ἀργαλίῳ, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρὺς: ἢ καὶ δὲ Φι-
(12) Θουκυδίδης Lib. III. c. 36. & sequ. cujus verba non-
nulla Scholiastes expressit. T. H.

(13) Ἀριστοφάνης δὲ Sic Exc. G. & V. In Impr. Ἀριστοφάνης
καὶ περιζωσάμενος. M. du S.

Exstat in V. tale scripturæ compendium Ἀριστοφ. quomodo
philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, &
mox vitiose δημογραφίας. In his plura sunt corrupta & alieno loco
posita: illud ἀποσκήπτειν Aristophani melius quam Aristoteli
conveniat: veluti modo ὁμοθυμῶν ἀρχόντα Εὐθύνοιν aptius post
Φιλόχορον interferatur: Philochorum enim notum est histo-
riam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quan-
quam ne sic quidem hæc verba difficultate vacent: nam ejus
anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedæmonii inire-
tur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπικράτων,
& subortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem
credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro moneret,
illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Eu-
thynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit,
si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχο-
ρος πρὸς τοὺς ἀ. Ε. καὶ Ἀριστοφάνης: (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ mimu-
sum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum adnotavit etiam

Ἰπποκρίτης. Adde gravissimum de hoc Thucydidis tes-
timonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73.

M. du S.

Ἰπποκρίτης ἢ Κλέων] Nobile par hominum improbi-
simorum, quos vitiis vitæque turpitudine infames,
neque tamen eo minus Athenis magna præditos au-
toritate, quia solent plerumque Comici, junxit et-
iam Lucianus: caute quidem neminem alium addens
inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep-
versatos provecctior ætate videre potuit Timon. Cleon
Cleæneti filius jam vivo Pericle, quum is odio ci-
vium atque invidia laborare cepisset, viam ad remp-
affectavit: Plutarch. Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ ἐν
Κλέων ἢ δὲ Ἀλφ. τῷ πρὸς ἐκείνον (Periclem) ὀργῆς περιούριος
ἐπὶ τῇ δημοκρατίᾳ eo defuncto sine controversia pri-
mas tenuit, ὡς καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ βιογραφίᾳ τῷ πολιτικῷ,

τῇ μεγάλῃ (14) Βυροδύτης ὃ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Βυ-
ροδύτου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἐπὶ παιδὸς τὸ ἐπιτιθεσθαι μετα-
χρισμαμένου. ἐκφυγῶντο δὲ ἐπὶ (15) μαρίαι. Ἐξέλα-
νοι δὲ ἐν στρατῷ ἐπὶ Ἀμφίπολιν, ὅθεν ἐπέλαυντο νικηθεὶς
ὅσοι Βρασίδου ἐπὶ ἀρχόντος (16) Ἀμυνίου. V. C.

Scholiastes ad A. B. Schin. Orat. in Tim. Mss. Λέγονται δὲ Κλέων ὃ
δημαγωγὸς παραβῆς τὸ ἐξ ὅδου σχῆμα. (scilicet τὸ ἐπὶ τῷ ὄντι τὴν
χρῆμα λέγοντα) περιζωσάμενος δημογραφίᾳ. Verum hæc a nobis a-
lio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius
revocabuntur. T. H.

(14) Βυροδύτης] Βυροδύτης corrigendum: neque enim Cleon
fuit femina, nec σκαπτὰς cum hoc femineo nomine fuisse
appellatum, quoquam modo liquet. Aristophanes certe in E-
quit. hunc Βυροδύτην nominat. J. J.

(15) Μαρίαι] Lege μαρία: Plutarch. T. II. p. 855. B. histo-
rici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si
δυναστεύοντες ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπικρατεῖν σπουδάζοντες utantur;
veluti quando θρασυτάτη καὶ μαρία Κλέωνος μάλλον ὢ κεκορο-
χίαν dicit. Cleonis κεκοροχίαν perstringit Thucyd. IV, 27. sed
idem quoque c. 39. καὶ τὴν Κλέωνος καὶ τῆς μαριᾶδος ὅσα ἢ ἐπὶ
στρατῶν ἐπὶ τῷ.

(16) Ἀμυνίου] Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552.
Androtion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interfuisse
Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc Dia-
dorus firmat, makum in istius pugnae narratione discrepans a
Thucydide V. c. 10. T. H.

τῷ τῇ δὲ μὲν ὡς ὁμοῦ καὶ τῷ τότε πιθανότατος, teste
Thucyd. III, 36. IV, 21. Postquam ad Amphipolim
pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus in-
teriiisset Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore
inter demagogos præcipuum in rep. locum occupa-
vit: ad Aristoph. Pac. v. 680. Scholiastes: καὶ τὴν Κλέ-
ων Ἰπποκρίτης ἐπικρατεῖν: mox: ὅσοι καὶ τῇ τῇ Κλέ-
ωνος δυναστεία (ita solent aliquando potentiam civis e-
minentem, qui factionis sit caput, vocare: διὰ τὸ ὄντι
ἐν τῇ πόλει δυναστεῖαν, τὴν Θουκυδίδου ἐν Περικλέει. Pla-
tarch. T. I. p. 155. A.) διὰ τὸ τῇ δημοκρατίᾳ δο-
nec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis
paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret,
testularumque suffragiis ex urbe ejiceretur. In hos
utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut o-
stendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v.

de Mercuri; quoniam abducis? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos vides, Mercuri. Sapientiae, & Labori tradens virum fortem & 3 quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuleris, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrimento haud melior. MER. Jovi sic visum est, o Paupertas.

τα, χυραγωγῶν. ΕΡ. ὅτι τῶν τοιῶν Τίμων· ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ Διὸς. ΠΕ. ἰδὲ ὁ Πλάτῳ ὅτι Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τοῦ Τρυφῆς παλαῖον, τοιοῖσι παλαῖον, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέδιδε, ὅπως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ μόνος κτήμα ἔχων, ἀφαιρῶδέ με, ἀκριβῶς πρὸς δρετὴν ἐξυργασμένον, ἢ αὐτὸς ὁ Πλάτων παλαῖον αὐτὸν ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγενῆ, καὶ ἀτόητον σποφῆρας, σποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκῃ ἢ δὴ γεγεννημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, 40 τῷ Διὶ.

ΠΕ.

a [Ara] ἄρα. F. nulla distinctione post ἀπιδίξῃ posita. Adscriptum in hac Ed. ex P. Ara.

549. 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos styli acerbiter exercebant, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II. p. 816. D. τῷ Περικλέῳ πολιτικῶν ἐπαυνοῦμεν ἐν τῷ βίῳ. ὅτι γὰρ οὐδὲ τῷ Ἰππύτῳ ἐκλείων. Egregie Dion Chrys. p. 282. A. Atheniensis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιμαίει τυχῆν, τοὺς δὲ πάντων πατρῶν καὶ χαλεπῶν. p. 541. D. οὗτοι πάντες ὅταν ὄντο δραστὴς δημαγωγῶν ἐπὶ Ἰππύτῳ ἐκείνῳ ἢ Κλίῳ. Cleonem & Cleophontem in hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem Isocr. de Pac. p. 174. B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phos. p. 615. Ἐντοκράτες Περικλῆς Κλίον Ἰφύγι Νικίαν Ἰππύτῳ Δημάδῃ δ' ἔκρινε Δημοσθένῳ Κλεφῶν Ἀλκιβιάδῃ ἑγγύφῳ.

σας.

M. du S.

Ibid. τῷ πάλαι] Qui dudum fuit Timon. F. Br. 38. ῥάκας ἢ γὰρ γέν.] Jam laboribus exercitatum atque astritum.

F. Br.

ῥάκας ἢ γὰρ γέν.] Male Brodaeus: melius Erasmus. Ad. in Pannus lacer, hominem fastidium & rejectum exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptum vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. §. 18. ἀκριβῶς, τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκας πολλοῦ ἐργασίᾳ ἔχοντος. iisdem verbis περὶ τῷ ἐπὶ μ. σ. §. 39. Hinc sumit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Anisiphilus I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυρίσας, ἀλίσιο βίῳ ῥάκῃ — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent, incedunt πύλων ἀγαλμάτων — ὅταν δὲ προσκίση γῆρας πικρὸν Τριτωνὶς ἐκβαλόντες ἀχνοῖται πρῶτας. Cadaver Crinagorae ῥάκῃ dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X. 33. Τὸ μὲν ὡς πόντῳ ἔχρισας ὡς κλυτῆριον ita si legas, jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praesto: Aristophanes etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoctum & prae senio pacne delirantem lectulo comparat Ἐκπαιττουσῶν τῷ ἡλίετρῳ, καὶ τῷ τόνῳ οὕτω ἰόντος &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII. 2. Qui hujusmodi versus amat: liqueat tibi, eodem admirari & Soterici lectos: vilissimos puta, nullaue artis admiratione dignos. Iam apud Hesych. in Σαφοῖ, ὡς παλαιὸς ἀγῆς σαφόν sic enim emendandum videtur: Δίλιν δὲ λόγιον, inquit Hesych. ὅτι ἀχρηστοὶ εἰσι, καὶ τὸ γῆρας ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absumptas. Petron. c. 114. p. 525. Si quid ingeram sanguinis habes, non plura illam facies, quam sportam.

T. H.

15. Ὁριῶν] Male Basil. edit. ult. ὁριῶν, ut & quendam alia edit.

F. B.

16. Ἐκείνῳ] Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, Ἰππύτῳ ἐκείνῳ neque tamen non hic malim ἐκείνῳ, scilicet Τίμωνα.

T. H.

23. Περιεχρήσθω] Adducit Thom. Magist. in Κατήχησιν.

T. H.

25. Ἀργυρότα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. postea.

F. B.

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτίδιον, Latini opprobrium & obnoxium vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. p. 573. v. 39. Σπῆτοι καὶ σάρκινον, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κερτημῶν σάμμα. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558.

T. H.

36. Ἐγχειρίσας] Secuti sumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας.

Tom. I.

T

42. Οὐτως]

ΠΕ. Ἀπέρχομαι ἔξ ὑμῶν δὲ, ὦ Πόνε, ἔξ Σοφία, ἔξ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι ἕως δὲ τάχα εἴσεσθαι, οἷον με ἔσαν ἀπολείψαι, ἀγαθὴν σιμωγὴν, ἔξ διδασκαλοῦ ἢ ζήσαν ἢ σιμῶν, ὅπως μὲ τὸ σῶμα, ἐρρωμένον, ἔξ γὰρ γινώσκω διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ἔξ πρὸς αὐτὸν ἀπολείπων τὰ δὲ περὶ ταῦτα καὶ πολλὰ ταῦτα, ὅσων ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχου ἡμεῖς δὲ προσώμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάραιοι; ἢ τί βολόμενοι δεῦρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην ἔξ μετοδοφόρον ἐνοχλήσοις; ἀλλ' ἔξ χαίροντες ἀπύει, μιαιοὶ πάντες ὄντες ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτὰ μάλα βάλλων ταῖς βόλοις, ἔξ τοῖς λίθοις, σιμωρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλλης ἔξ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲ Ἑρμῆς εἰμι, ἕως δὲ, ὦ Πλῦτος, ἐπερσε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τὸν ὄντων ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποδοῦναι τὸν σόντων. ΤΙ. ἔξ ὑμῶν οἰκώμεσθε ἦδη,

33. PAUP. Ab eo igitur. Vosque adeo Labor, Sapiencia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Na iste postea sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis confortem, & quæ ipsum ad præclaras erudierim; me, inquam, quacumq; dicens, tam salubri corpore, tam animo vegetus fuit, vni vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut se ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelerati, aut quorsum hac venistis? minime ut modesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abeundi, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & faxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut predicatis, dii

a Προσίωμεν] δι' ἔξ προσώμεν. R. ὁ Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. A1W.

44. Ἀγαθὴν σιμωγὴν] Σιμωγὴν τὸ ἀγαθὸν σιμωγὴν πρὸς τὴν πτωχίαν δηλονότι ὅταν γένωται ἀποδοῦναι αὐτῷ ἀρετικῶς ὅ. π.

42. Οὕτως] Legendum ἔστ'.

7. Br.

43. Ἀπολείψαι, ἀγαθὴν σιμωγὴν] Legendum ἀπολείψαι, ut jam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelliges, qualem me reliqueris, bonam auxiliatricem & verum præstantissimarum magistratam. Cæterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὴν σιμωγὴν, idque observari jubet, quum Πόνια, quæ loquitur, sit femina. Sed mirum ni in mahum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librorum, ignorantium σιμωγῆς & διδασκαλοῦ etiam in genere femineo dici, ἀγαθὴν pro ἀγαθῇ scriptum fuerit.

7. 7.

Ἀπολείψαι] Si hanc vocem, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείψαι mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic nosser in *Prometh.* c. 5. ὡς μετράειν τὸ ταυτοῦτον ὀργίζεσθαι ὁ ἀγαπητικῶς εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. Jensonius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρῶτον γε σὺ ἐπιδόσεις ἢ προπύμνους πάντας τοὺς πόδας. In *Dial. Min.* & *Sofist.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως καταδύσσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c.

11. εἰ δὲ μοι καιρὸς ἐπιτρέψαι in Δι. c. 30. εἰ μὴ καὶ χρῆσθαι τῷ λόγῳ. M. du S.

44. Ἀγαθὴν σιμωγὴν] Synes. Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφούμεν, ὡς γὰρ, τὴν ἡμετέραν ἀγαθὴν ἡμετέραν σιμωγὴν. T. H.

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. M. du S.

55. Τοῖς βόλοις] Qualls gleba Ægyptia: de qua copiose *Achylus Tat.* in *Clitoph.* 7. B.

Τοῖς βόλοις] *Alciph.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βόλοις τοὺς παριόντας βόλους ἱβὶ recte Berglerius monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392. — εἰ μὴ οὐδὲ τήρησται βόλων ἰδούσι Λαζάρωμοι πρηνεῖς. — Τοῖς βόλοις *Gesperius* ediderat in *Ælian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. T. H.

59. Τῶν εὐχῶν] Præfero σὺν εὐχῶν. Hæc voculae sæpius commutatae. T. H.

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Cassaub.* ad *Theophr.* *Char.* 59. Adde *Alc.* c. 14. M. du S. 63. A-

alii estis, vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero istum, quisquis est, hoc meo ligono comminuere certum est. P L U T. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

35. M E R. Ne quid inscite facias, Timon; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. T I M. Ne mihi negotium faceffite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligono habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. M E R. Tene adeo inhumane agere, amice?

καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ πάντα, γὰρ ἄμα ἔ. θεοὶ ἔ. ἀνθρώποις μισῶ, τῆτον δὲ τὸ τυφλόν, ὅστις ἀνὴρ, ὃς ὑπερέβην μοι δοκῶ τῆ δούλει. Π Λ. ἀπίστων, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸ θεόν, μελαγχολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος, ὃς μετρίως μοι δοκεῖ, καὶ τι κακὸν ἀπέλασεν ἀπολαβάν.

Ε Ρ. Μηδὲ σπαῖς, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τῷτο ἄγριον, ἔ. τραχὺ καλαβαλὼν, πρὸβίνας τὰ χεῖρε, λαμβάνει τὴν ἀγαθὴν τύχην, ἔ. πλεῖστα πάλιν, ἔ. ἰοῦσι Ἀθηναίους τὰ πρῶτα, ἔ. ὑπερέβην τὴν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνον αὐτὸς εὐδαίμων. Τ Η. οὐδὲν ὑμῶν δόξαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι ἱκανὸς ἐμὸν πλεῖστον ἢ δικαίαν. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαίμονεστάτος εἰμι, μηδενὸς μοι πλεονάζοντος. Ε Ρ. ὅπως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Hincno Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθος ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε;

80

Kal

63. Ἀνθρώποις μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος. c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. 7. B. 69. Μηδὲ σπ.] Παισίσς subauditur. 7. Br. 70. Τὸν δόξαι] Τὴν ἀπηνέα. 7. Br. 72. Ἀ. τὰ πρῶτα] Brucerus, primæ classis homo. 7. Br. Ἀθηναίον τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucet. I, 87. Lucian. Baln. §. 3. ὁ δὲ μαχημαῖος τε ἀνὴρ τὰ πρῶτα: Euripid. Hec. v. 794. πρῶτα τὴν ἰσχυρὰν φίλον Aristoph. Ran. v. 424. καὶ τὰ πρῶτα τὴν ἰσχυρὰν. Liban. T. II. p. 211. C. Τόνδε Μένειδαν μὴ ἢ πατρὸς, τὰ πρῶτα. Euripid. Hec. IX, 77. Ἐν δὲ Πλατωνίῳ οὐ τὸ εὐδαίμων τὸν δόξαι ἢ Λαμπρὸν ὁ Πάρις, Λαμπρὸν τὰ πρῶτα nam supervacuum illud φησὶ, quod Edd. trahant, optimo judicavit Jac. Gronovius, auctore Mod. Codice, referendum esse, observans φερμένοι in hoc genere loquendi locum habere, non φέρων sic & Xiphilinus e Dione p. 796. A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τὴν τοῦ Γερμανίου οὐ δικαίαν φερμένοι. Pavi modo Philostr. de V. S. II. c. XXVII. §. 5. Μεγίστην ἢ τὰ δέτερα φεσιγνομένην τὴν τοῦ Οὐλαρίου πρῶτον ἰδὲν §. 1. præferentem ex Cod. S. μηδὲ δέτερα (nisi forte præset καὶ τὰ δέτερα) τὴν προειρημένην σοφιστὴν μηδὲ ἱπποδρόμον τὴν ἡγεῖσθαι. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophoc. Philoc. v. 435. Πατρὸς δὲ, ὅς σοι (repono, ὅς σοι) πατρὸς ἢ τὰ φέτα. ibi Camerarius ex Euripido profert Herc. Fur. v. 1428. Τὴν μέγιστον φίλον ἰσχυρὰν, id est, Herculem. Panyich. Ecl. D. A. p. 78. ὅπως ἄρα μέγιστον ἰσχυρὰν

μάταιον γινώσκεις, ὅπου γὰρ δὲ ἔ. τὰ ἄλλα τὴν ἑλπίδα πταίοντα ὁρᾷται quin scripserit πταίοντα ὁρᾷται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὡς τὰ πρῶτα, τὰ δέτερα τὴν τοῦ Οὐλαρίου exquiritus loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammaticæ vulgatissimis obsecuti: talo erat in Somn. in τοῖς μέγιστον εὐδαίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίον, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τὴν Ἀθηναίαν, quicumque sunt Atheniensium præcipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54. Thamyris γινώσκων λαμπρότατος, ἔ. πλεῖστα κορυφαῖ, ἔ. τὸ πλεῖστον ἰσχυρὰν τὸν κρατῆρα debuerat potius, ἔ. πλεῖστον ἰσχυρὰν τὸν κρατῆρα idem accuratius p. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναικες) ἰσχυρὰν τοῖς πρακτοῦσιν κατὰ τὸ θέλημα, ὅσοι ἀσέλγους ἔ. ἀκόλαστοι ἢ ὅσοι μάταιοι γὰρ σφραγίσαντες ἔ. κόσμους &c. Diversum est, quando Sophoc. in Phil. v. 449. τὰ πρῶτα ἔ. πλεῖστα τὴν δικαίαν ἔ. τὰ χεῖρα pro hominibus ponit πρῶτα ἔ. πλεῖστα, & δικαίους ἔ. χεῖρας. Ex Latinis similia notat P. Bynæus ad Quintil. Decl. I. p. 13. hunc ipsam quoque Luciani locum proferens.

T. H. 79. Τόνδε φέρω &c.] Homer. Il. O. 202. 7. Br. Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum: Solstratus eo quam oportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Soss. Empir. adv. Gramm. p. 276. §. 276. T. H.

Καὶ μὴ εἰκὸς ἦν μισάνθρωποι μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δυνάτω ποιοῦντά, μισθὸν δὲ μηδαμῶς, ἔτι δὲ ὀπμιελιδῶν σε τῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὰ Διὸς 85
πλείστη χάρις ἔδωκεν ὀπμιελίας. τίθον δὲ τὸ
Πλῆτον οὐκ ἀνέλκοιμι. ΕΡ. τί δὲ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων καλῶν μοι αἴτιος ἔστι
κατέστη, κόλαξί τε πρῶτος, καὶ ὀπμιελίας
ἐπαγαγὼν, καὶ μῖστος ἐπεγείρας, καὶ ἰδρυπα- 90
θεία καὶ ἀφαιρέτας, καὶ ὀπμιελίων ἀποφῆνας.
τέλῃ δὲ, ἀφῶν καλῶν πᾶν ἔτι ἀπί-
στως καὶ πρῶτος. ἡ βελτίστη δὲ Πενία,
πρόνοις με τοῖς ἀνδραγατάτοις καλῶν ἀνδρα- 95
γαγῶν, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσο-
μιλῶσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοσι παρέχει,
καὶ τὰ πολλὰ ἐκείνων καλῶν ἀφαιρῶν ἐπαί-
δων, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρ-
τήσασά μοι ἔβη, καὶ δέξασα ὅστις 100
ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτι κόλαξ
θεοῦ, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a quibus tot tibi ortæ essent injuriæ; deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi causæ malorum fuit, assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immit- tens, odium exsuscitans, deliciis corrup- pens, & livori objiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut pro- ditore dignum erat, deferens. Contra au- tem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus postulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res despiciere docuit, effi- ciens ut omnes spes vitæ in memet sitæ essent; ostendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere posset assentator palps, neque sycophanta autem me terrens,

non

a Καταφθίρας] Διαφθίρας J. Marg. A1W.

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: §. 37. Contra, ἐδωκεν σοὶ χάρις, nul- lam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrastus. Char. Eth. p. 46. qui, quum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ si veritas, & ibi, & tum porro, po- testate illa, quam nec Latini refugiant, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticæ venustatis est, quod Aristoph. habet in Lyfistr. v. 865. 869. ἐδωκεν χάρις γὰρ τῷ βίῳ χάρις τοῖς δὲ σιτίσις χάρις ἐδωκεν ἀδ' ἐδωκεν vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105. v. 34. καὶ τοῖς χάρις τῷ βίῳ &c. T. H.

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac sint lectione con- tenti. Mihi multo magis placet: ἀφῶν καλῶν πᾶν ἔτι ἀπί- στως] ubi magna cum invidia repeti vides illud ἔτι. Alia res est §. 38. ἔτι ἀπίστως. T. H.

1. Ὅν ἔτι κόλαξ θεοῦ] Similes sententiæ a mul- tis congestæ ad Matth. Euang. VI, 20. Ceterum e- gregius est Teletis locus apud Stob. p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quan- torum eos bonorum compotes faciat. T. H.

Ibid. Θεοῦ] Καλῶν, ἀπατῶν, Interp. Aristoph. Acharn. Hefsch. J. B.

12. Ἡρόδω] No pueribus quidem exceptis. J. Br.

Ἡρόδω αἰμώζων ποῖσιν] Omnes Interpretes ad Jo- vem hæc pertinere sibi persuaferunt; ac si diceret Ti- mon; Plutum suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infor- tunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta: ἡμοὶ δὲ τὸ τοῦ ἰανῶν, ἢ π. ἀ. ἢ. αἰ. ποῖσιν, vel ποῖσιν, vel ποῖσιν. Id quidem non plane repu- diandum videtur: nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in so- litudine aversus a conspectu malorum, quæ nostra fert ætas, paupertate mea, cui iste ligo sufficere, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explen- dum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plo- rare non quidem jussero, sed re vera fecero. For- mula solennis & nota, μακάρι καλῶν, αἰμώζων σοὶ λέ- γω, σὲ καλῶν: id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pes- simos ad lacrimas ejularisque compelleret, ac pes- simis modis mulcaret: ideo ποῖσιν, non καλῶν vel λέγει. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque e- nim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte po- tius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plu- tum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui

non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines ejulare coegerit. MER. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM. Dic, sino, modo ne longam orationem & prolixis procemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὁ δὲ ἄνθρωπος παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκλησιαστῆς ἡθορορήσας, ὁ δὲ τύραννος ἐπιβουλεύσας, ἡ ἀφελεία δὲ δύναται αὐτῷ.

Ἐρραυμένῳ τοιγαρὶν ὑπὸ τῆς πόλεως, τῶν δὲ ἀγρῶν φιλοπόνοισι ἐπεργαζόμενος, ἔδωκεν ὅρων τῆς αἰσῆς κακῶν, ἱκανὰ δὲ ἀφελείῃ ἔχει τὰ ἀλφίδια ὧν δὲ δίκην ἰσχυρῶς ὥστε παλίνδρομῳ ἀπιδί, ὡς Ἐρμῇ, τὸ Πλῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἢ πάντας ἀνθρώπους ἡσθδὸν αἰμάζειν ποῖσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὡς γὰρ ἐν ὅς πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς αἰμασύνην· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλια ταῦτα, καὶ μετακίωθι, καὶ τὸ Πλῦτον ὡς λαβεῖ. ἔτι σπιδελιτὰ εἰσι τὰ δῶρα τὰ ὧν δὲ Διός. ΠΛΟΥ. βέλει, ὡς Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΟΤΙ. λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μὲν προοιμίαν, ὥστε οἱ ἐπιτήδειοι ῥήτορες ἀνέχομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, ἀλλ' ὡς Ἐρμῇ τῶν δὲ.

ΠΛΟΥ.

δ Μακρὰ] Ita sola F. ceterae μακρῶν. Notatum quoque in Marg. A. W. c. Ἐρμῶν] Excerpta P. omnes Ἐρμῶν.

22. Ἀνέχομαι γὰρ σε] Σάπτι, πῶς ἐν ἡλλάξει τὴν σύνταξιν, ὅτι ἐν τῷ ἀνέχομαι δῶκεν τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικῶν ἐκπύγας, αἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ

ἀνέχομαι ἀντὶ τοῦ + ἀνέδεχομαι ἢ ὡς ἀνέχομαι προσελάβεθα. V.

* Ἐπὶ τῆς] Ita scripti pro ἀντί τῆς. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatus obverfabatur ἀντί τῆς genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit ἐπὶ τῆς τὴν σύνταξιν exputare nequeo. T. H.

+ ἀνέδεχομαι] M. de Sout reposuit ἀνέδεχομαι, & pro ἀνέχομαι prioris editionis ἀνέδεχομαι posteriori etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeatur, ignoro. T. H.

qui Ephesios, quum Hermodorum, eivem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκείνους ἡσθδὸν ἀπώλεσαν. B. Pr. §. 14. ἐγὼ δὲ μέλομαι πᾶσι ἡσθδὸν αἰμάζειν· ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano practulero: ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν, ἢ πάντας ἀνθρώπους ἡσθδὸν αἰμάζειν πᾶσι. Vera sunt, quæ de voce ἡσθδὸν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum pene dixeram profus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. T. H.

16. Οὗτοι δὲ ἀνέχονται] H. Pr. II. 7, 65. Ὅτι δὲ ἀνέχονται αὐτοῖς] Ex hoc Homeri II. 3. verū,

Οὗ δὲ ἀνέχονται ἰσὺς δαῖν ἱκανὸν δῶρα.

Method. lib. 5. Arul. Apol. 1. Casaub. ad Aeth. c. 25.

lib. 1. 7. B.

18. Δικαιολογήσομαι] Unde apud Græcos τὰ δικαιολογήσομαι. initio πρὸς τὸν δαίμονα. Vertit Terentius in Eun. jussa, quod Interpp. neque Donatus notarunt. Απορητ. Δικαιολογήσομαι] Scribe δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. T. H.

20. Μακρῶν] Ἦσαν subaudio, ut & in μακρῶν, ἢ μακρῶν. 7. Br.

Μακρῶν.] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquæ quam Ἀκτορι concedebatur, quem hic tangit. Απορητ.

Μακρῶν] Restitui μακρῶν, quod in Ed. Fl. sola, a qua reliquæ omnes male discesserunt: ita mox §. 38. μακρῶν αὐτοῖς. T. H.

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέτοι ἴσως ἢ μακρὰ εἰ-
 πῆν, ἕτα πολλά ὑπὸ σὺ καλῶς ἠκούσα. 2
 ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἠδίκηκα. ὅς
 τῷ μὴ ἠδῶν ἀπάτην αἰτίας σοι κατέστη,
 τιμῆς, καὶ παρρησίας, καὶ στεφάνων, καὶ ἄλ-
 λης τρυφῆς. ὡς ἔλεπτος δὲ τοι καὶ αἰδοίμην
 εἰ μὲ ἡδῶ, καὶ ἀποσπένδασθαι. ἢ δὲ τίς
 χαλεπὸν ἐκ τῷ κολάκων πέπονθας, ἀπεί-
 τιμῶ. ἐγὼ σοι μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι
 τούτο ὑπὸ σὺ, διότι με ἕτως ἀτίμως ἐπέ-
 βάλλες ἀνδράσι καλὰράτοις, ἐπαινεῖσι, καὶ
 καλῶς ἠκούσας, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύ- 3
 ῃς μοι, καὶ τότε τελευταῖον ἔφησα, ὡς προ-
 δέδοκά σε. τὴν αὐτὸς ἐγκαλέσαι-
 μί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σὺ, καὶ
 ἔπι κεφαλῇ. ἐξαοις δὲ οἰκίας τογαρεῖν
 ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ δὲ δι- 4
 φθέραν ἢ τιμωτάτῃ σοι Πενία πετιέμενη.
 ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἕτοσι, πῶς ἐκέλευον
 τῷ Δία. μὴ κείν' ἤκειν. ὅς σε, ἕτα δυσμε-
 νῶς μοι προσενηγεμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῦτε, οἷον 45

38. PLUT. Confessantem quidem o-
 rat prolixā oratione uis me, quem tam gra-
 uiter accusasti; tamen dispice an te, quod
 ais, injuria affecerim, qui tibi suauissimarum
 quarumque rerum, honoris scilicet,
 praesidentiae, coronarum, aliarumque volu-
 ptatum causa fui. Propter me spectabilis
 Oeras, & ab omnibus celebratus ac cultus;
 si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus
 tibi accidit, in me non haeret culpa, imo
 magna mihi abs te facta injuria est, quem
 adeo contumeliose sceleratorum illorum li-
 bidini subjeceris, laudantium, assentantium,
 omni arte insidiantium. Quin etiam post
 omnia dixisti proditum te a me fuisse: sed
 cum a te ex aedibus excussus sim, & capi-
 te protrusus foras, quanto te verius proditi-
 tionis accusare possum? quare pro molli
 chlamyde rhenonem tibi induit veneranda
 ista Paupertas; itaque hic Mercurius testa-
 bitur, quam enixe Jovem obsecrauerim, ne
 ad te denuo mitterer, qui tantum in me
 odium exeruisses.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis
 sit:

α. Ἐξουσίης] ἔξουσις F. δ. Μηνίς] Sic R. L. J. Marg. Διῷ. reliquae μὴ.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοι] *Fabrum*, qui σοι legendum
 arbitratur, iuvat Timon §. 36. conquestus Plutum,
 infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβουλεύουσι παγα-
 γῶν. cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio
 ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas
 expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pre-
 tii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis lau-
 dibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. T. H.

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abest, quin me-
 lius legi putem χλαμύδος. Χλαμύς deliculorum iudy-
 mentum opportunius tum junctum habet μαλακή,
 tum τῇ διφθέρα ὀρθοτάτη: ita χλαμύς & τῷ τῶν Τελετῶν
 apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus fre-
 quentius, quam ut hujum vocum altera locum alte-
 rius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores.

T. H.
 43. Μηνίς] Ed. J. & Mss. R. G. & L. Reliquae
 Edd. μὴ, quod ut minus venustum exulare iussimus.

56. Ἰσοπέθι] Thom. Mag. in Ἰσοπέθι, ἀντὶ τῇ
 ὑπομνή, λογιγράφου. Λαμνῆς δὲ Τίμωνος ὑπομνή. α.
 Τίμων, δὲ ἰμῶ. Ceterum in hac sententia L. Bei Ell.
 Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τῷ ὅτι
 vel σκοπεῖ ante particulam ὅτι, castigatoque inter-
 prete sic vertit: *Sustine et fac, ut adulatores illi di-*

ruptantur prae invidia. Mihi secus videtur: sensus
 est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe easas istas,*
tantumque onus inponi tibi patere, Timon, tuum mei
causa, tum, quaequam durum sit, atque impetibile,
hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum
damno divitiis obrui, ut adulatores ipsi invidia ruptan-
tur. Si forte auctoritati suae minus tribueret Ti-
 mon, telum secundae rationis adhibet certissimum.
 Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus,
 permovendum: quod enim spectaculum Timoni gra-
 tuis, quam si adulatores pessime de se meritis rebus
 suis opibus non macrescere videat, sed dirumpi? Ni-
 hil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus
 indigeat, modo ὑπομνή repetitur iungas cum ὅτι
 α. καλῆς δὲ. Verum interleri debet καὶ καὶ, α. κα-
 λῆς τῆς δὲ.

57. Οὐκ οἶσάν] *Referendum non est.*
 58. Διαφθέρα] Eunap. AEdes. p. 37. αὶ διφθέρα
 διανοήσας ἰσχυροὶ τῷ φέρε. Luciani verba produlit
 Des. Heralde ad Martial. IX. Ep. 99. Saepae etiam in-
 dignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingra-
 tis apud animum concipit, significat: *Aristoph.* Equ.
 v. 339. & *Kuster.* *Aristides* de Momo T. III. p. 679.
 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: α. ὅτι
 μὴ διφθέρα δὲ ἔχον ὅτι αἰτιώσεται. Hoc quoque
 La-

fit: itaque tum eo jam audacter facito, ut consuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thefaurum fub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti aufcultabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro difcendum. Cum enim dñi ipfi vim adhibeam, quid, quæfo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus fis incommoda, qui vita ufque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus fum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea caufa, etiamfi ifthuc moleftum eft, & ægre tolerandum; perfer, inquam, faltem ut invidia difrumpantur affentatores. Ego autem in cælum, ubi fupra Ætnæ cacumen afcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere eft. Tu vero, Timon, ifthic maneto; hinc enim ubi abiero Thefaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thefaure, huic Timoni aufcultata, teque illi tollendam e terra objice. Heus, Timon, ftrenue fo-

ἡδὴ γενέσθαι; ὥς τ' ἑαυτῶν ἐξουδιότροις αὐτῶν ἔσονται ὡς ἔχεις. οὐ δὲ τ' ὅμως αὐτοὶ ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακύνειν ἡ ἐμδοχάτῃ σοι. ΤΙ. πρῶτον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σοῦ πλεονέκτητον. τί γὰρ ἀνὴρ ἐν τῷ αὐτῷ οὐδὲν οἱ θεοὶ βιάζονται; πολλὴν ὅρα γε εἰς δῖά με πρᾶγματ' ἐμβάλῃς τ' ἀκακοδαίμονα, ὅς ἄρα νῦν εὐδαιμονέστατα ἀφ' ἑσέως, χρυσὸν ἀφ' οὗ τοσούτων λήφομαι ὅδ' ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

ER. Ὑπόσθῃ, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τέτο, καὶ οὐκ οἶσ' ὅτιν' ὅστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι ἀφ' ἑσέως ὑπὸ τῷ φθόγῳ ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τ' Αἴτνῃ ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰσερχομένῃ τῷ πλεονέκτῳ οὐ δὲ αὐτὸν ἐμμένει ἀναπέμψω γάρ σοι τ' ὅμως αὐτοὶ ἀπελθόντες μᾶλλον δὲ πᾶσι. σέ φημι ὅμως αὐτὸν χρυσὸν, ὑπάγεσθαι Τίμονι τεταῖ, καὶ πᾶρα χεῖρα αὐτοῦ ἀνελέσθαι. σκάπτει, ὦ Τίμων,

Latinis usitatum: Cicero ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. ut his malis reip. libertatque audactum, qui ante ruit-
pebar, nunc ne mouear quideh. T. H.

61. Τῇ ὑπόσθῃ Virgil. AEn. VI, 19. alarum remi-
gium etiam vocat. J. B.

Τῇ ὑπόσθῃ τ' ὑποσθῇ] E veteribus hujusmodi multa
collegerunt J. Meurf. ad Lycophr. v. 25. quædam ta-
men inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A.
II, 45. Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. T. H.

66. Σκάπτει, ὦ Τίμων βλά. κ. ἔγω ὃν ὁμ. ὅπως.] Verba
ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid
commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem
intellexit. Sciendum est, Plutum adfumere hic personam
thesauri sui, atque adeo dicere, Fode, mi Timon, alio
penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero,
hoc est, ego a vobis effodiar. Non aliter hæc intel-
ligenda esse, patet ex præcedentibus §. 39. ubi Mer-
curius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις. ad
Plutum autem; σὺ δὲ τ' ὅμως αὐτοὶ ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ
ὑπακύνειν ἡ ἐμδοχάτῃ σοι. hoc est, ubi te, The-
saure, tegerit Timon suo ligone, tuque tactus in-
clamaris, parceret tibi. Quæ notanda in primis sunt;
quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro
fuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo
de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quæso,
alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, &

continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone per-
tingens, exclamat, ὦ Ζεῦ πλεονέκτη, καὶ φίλοι Κορυδαῖνοι,
καὶ Ἑρμῆ κερδῆς, πᾶσι χρυσὸν τοσούτων; Patet ergo satis
evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῶν ὑποσθῆσο-
μαι] non significare ego vero a vobis discadam, quem-
admodum vertunt & intelligunt omnes; sed, ego vero
vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam; substat. Ne-
que vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Ti-
moni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel
abitu adornasse; quum non ut abiret, sed ut de in-
tegro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse.
Frustra ergo Faber (praeter jejunam admodum, quam
mouet τῷ ὁμῶ, controverfiam) tentat ἀποσπᾶσθαι,
ubi, licet abitu Pluti significaret hic locus, tamen
ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti ho-
die, & quidem recte, habemus, Incipit in hoc
loco legisse; quamquam ipse Thomas Nostrium non sit
tis percepit, ac Enlæum in errorem induxit. Ait
autem Thomas, Ὑπόσθῃ ἐστὶ τὸ, κρυφίως ἵσταναι.
Λατικῶς δὲ φιλοφρόνῃ. Ἐν σκοτεινῇ ὑπόσθῃ. καὶ ἀπὸ τῆς
ὑποσθῆς. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμονι. Ἐγὼ δὲ ὑμῶν ὑποσθῆσομαι.
Male, ut probavimus, hæc Thomas in ultimis; im-
mo jam ipse aliquo modo veram, quæ hic poscitur,
τῷ ὑπόσθῃ dedit significationem; nempe κρυφίως
ἵσταναι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑπόσθῃ
καὶ τὸ, ὑπακύνει τινος ἵσταναι. καὶ Ὑπόσθῃ, τὸ, Ὑποσθᾶλ-
20

μων, βαθύας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσέσσομαι.

TI. Ἄγε δὴ, ὦ δίκელλα, ἵδν μοι ὅπρ' ῥασον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τῆ βαθύος τοῦ Θησαυροῦ ἐς τὴν φανερὰν προκαλειδμήν. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ μὴ κερδαῖε, πῶθεν χρυσίον τοσούτον; ἢ πῶ

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri, lucri præses, unde mihi tantum auri? hocceine so-

α Ὑμῶν] ἡμῶν λέγεται. f. ὑμῶν λέγεται. P. L. Marg. A1W.

68. Ὑποσέσσομαι] Ἀποσέσσομαι. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάλιστα τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ

τῇ ἐκκλησίᾳ ἰσχυροῦνται, ἀλλ' ὅς ἐστι τὸ ὅραμα ἑ μαιώδης δὴν * τῶν συγκυριῶν. V.

* Τῶν συγκυριῶν] V. συγκυριῶν. C. τῶν συγκυριῶν. M. du S. Hefych. Συγκύριμα, συντέχμα. Suspectum μαιώδης an στα-

νῆα τι δίδναι τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantes, qui furorem imminere credebantur. T. H.

λα τι. quæ omnia nostræ expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima.

67. Βαθύας] Πλάγας.

Βαθύας κατ.] Intelligendum πλάγας, infer idem profundus, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατὰ αὐτὸν ἐ τριτῷ, impingam tertium idem.

Βαθύας καταφέρων] Intelligunt πλάγας, ego γὰρ mox ἐκ τῆ βάθους utrum maluerit, non patefecit Badaeus C. L. G. p. 412. tria Timonis lōca proferens, ubi καταφέρων valcat, allidere, incutere, adigere. In Somn. §. 3. ἐκλεπτέον κατανοήσας τὸν ἀπὸ πύθωνος, scilicet τὸ ἑλκυστὶν in Prometh. §. 2. Aelian. de Anim. XI, 32. αὐτὰ τῶν σφυγμῶν καταφέρων δίκην &c. Achill. Tat. I. p. 15. καὶ ἀνατίθουσα τῶν ἀπὸ πύθωνος καταφέρων βαθύας τὸ γὰρ, ligonem adigere in profundam terram.

T. H. Ibid. Ὑμῶν λέγεται.] Alii Codices ἀποσέσσομαι. f. Br.

Ἡμῶν ἀποσέσσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. f. in reliquis enim impressis, & iplis Coll. legitur ὑμῶν ὑποσέσσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποσέσσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber quamvis ὑμῶν quidem ferri aliquomodo posset: Heilenismus enim est frequens apud Græcos & Latinos. Terent. Phorm. Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum sunt senes; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὁ — α — Cl. Jansenii commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2. αὐτὸ δὲ διπλῶς ἀποσέσσομαι, ἀλλὰ τῶν συντεχνῶν πάντως ἀποσέσσομαι, ut recte Eton. Ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὁ — α — De ὑμῶν, unum hanc Livii locum adducam, l. XXII. c. 60. Hæc VOBI ipsorum militia fuit. V. Nipp. c. 5. & Ous. c. 6. M. du S.

Ὑποσέσσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectio nem tuctur Thom. Mag. in Ὑποσέσσομαι, ἀντὶ τῶ ὑποσέσσομαι, ὅς αὐτός ἐστι Τιμόν, ἐγὼ δὲ ὑμῶν ὑποσέσσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποσέσσομαι ἀντὶ τῶ ὑποσέσσομαι, &, paulo tamen aliter, Hefychius, ὁ — α — τῶν συγκυριῶν. Perquam rara sunt, quæ huc convenient, exempla: multo tritius ὑποσέσσομαι ut

in Achill. Tat. VI. p. 375. Νῦν δὲ αὐτὸν διατάσσον ὅπως ὅς ἐστι λόγος ἀπὸ ὑποσέσσομαι, καὶ μάλα ἀπὸ, ὅς μὴ ἐκλεπτός ἐστι. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuferet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποσέσσομαι præferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censco: Euripid. Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἰκνέσθην ἀπὸ πύθωνος, ἀποσέσσομαι θυμῷ ἵσταντι θυμῷ διαμαχόμενος quod plane congruit: Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχῳ τῷ ἀνδρὶ. Quod ὑμῶν tentaverit Faber, non probabo: ὑμῶν, tibi Timoni & Thesaurο, qui personam in hac scena gerit. Quod f. Jansenii arbitrat, sic exponenda esse hæc verba, Ego vero vobis suppositus ero, aut, substatbo, ignoscat, si dixerō, id mihi quidem videri parum convenientis: is enim ipse locus, unde sibi præsidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus noutiquam cum Thesaurο suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum protraham submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Hæc, uti decebat, ad amissim quadrant cum iis, quæ Lucianus explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jussit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὃ τῶν ὑποσέσσομαι, ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam, vel, sponsorem pro me dabo: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποσέσσομαι, & locus Hefychii longe diversum habet sensum: ὑποσέσσομαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quacumque ob causam, vicarium substituit. T. H.

71. ὦ Ζεῦ τεράστιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere.

f. C.

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne experefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave minus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micat, - Et noctu

76. Ἐπίσημον] Κοχαργαμίνον. G.

72. Φύλα Κορύβαντες] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιῶν, hoc est, furere, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praetides, ut sibi faventes sint. Corybantes & Curetes erant satellites Jovis, qui instar infanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide Callim. H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν ὃ Κορυβαντῶν ὀρχηστῶν & ἰνδοστιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μυατικῶς κινουμένους κορυβαντιῶν φέρει verba sunt Strabonis X. p. 326. F.C.

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. Anonym. Φύλα Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fulset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis averfatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πᾶσις, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκύρε, v. 1061. Notat ibi Faber: Ex Luciano Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse. Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adfint certiores, nihil ipsum Lucianus juvabit; apud quem ut Ζεὺς τιμᾶς ἐκὼν invocatur, sic & Φύλα Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κορύβαν, palam est: vid. Alciph. III. Ep. 47. & Berglerum. Liban. T. I. p. 367. D. ἔλθον εἰς Διὸς Κρατῆρα καὶ Ἑρμῆος Κορύβαν ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. T.H.

73. Κορύβαντες] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. accipiente referebant quicunque thesaurum inveniebant, inde ἡμίσιον toties Nostro memoratum, κορύβαντες Ἑρμῆος, & si quae talia. Κορύβαντες apud Lycophronem v. 208. etiam legitur. M. du S.

74. Μὴ ὄψῃ] Erasmi. in Prov. Thesaurus carbones erans. F.Br.

75. Ἀνυγρ.] Quasi hoc somnium esset. F.Br.

78. Ὁ χρυσί] Jambus: cetera ex Pindaro 1. Olympionicarum. F.Br.

Ὁ χρυσί . . .] Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. A.V.

Ὁ χρυσί . . .] Extat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophon v. 64. p. 461. Ed. novissimae in hunc modum.

Τὸν. I.

ὄψῃ ταῦτά ἐστι; δέδια γὰρ μὴ ἀθρακαὶ
φεύρω, ἀνεγρόμεν. ἀλλὰ μὴν χρυσίον
ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ ὡς
πρόσοφιν ὑπερήδισον.

Ὁ χρυσί, δέξωμαι κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόρμον γὰρ ὥς ἄτε διαπρέπεις, καὶ
καὶ

Ἐὰς με καρδία καλῶς καλῶ.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὁ χρυσί δέξωμαι κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἐδὴ μάλιστα, ἡδονᾶς τοιαύτης οἷ' ἔχει,
Ὅς παῖδες ἀνθρώπων, ἢ φίλον πατέρα,
Ὡς σὺ, καὶ οἱ σὶ δάμασιν καλῶμένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὀρᾷ,
Οὐ θαυμάζω τῶν τῶν μαρτύρων αὐτὴν τριφῶν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaris! Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blanda potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce se quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobaeum. (Gros. Flor. 367.) Senec. Ep. 115. Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & altorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse profuit, potens, ut exprocharent, viderentque, quem admirator auri exitum faceres. Dabas in illa fabula poenas Bellerophonos, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρίστον ὃς ἢ εἰς βίαν τοὺς θεῶν νόμους
Πίστην ταύτην δέξαι ἠμπούμενα.

p. 27. τραγ. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententias praemittit. V. Athen. IV. p. 159. B.

M. du S.

Ibid. Διξ. καλ.] Haec Euripidis.

F.Br.

79. Αἰθόρμον] Pindarus Hymno Olymp. primo.

F.Br.

ἔ μὲν ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ Φίλτατε, ἔ ἔρασ-80
μίστατε. ἰδὼ πειθομαι γὰρ ἔ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἀν' παρθένῳ ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω κα-
λὸν ἔρασ-την ἀλφ' ἔ τέγυς καλαρρέοντα;

ὦ Μίδα, ἔ Κρόσιε, ἔ τὰ ὦ Δελφοῖς 85
ἀναθήματα, ὥς ἰδὼν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμο-
να, ἔ τὸ Τίμονα πλεόντων, ὦγε ἐδὲ βασι-
λὺς ὁ Περσῶν ἴσος ὦ δίκელλα, ἔ Φιλτά-
τη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τὴν ἀνα-
θεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμε-90
ν' ἔ ἐξαλίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενον
ὑπὲρ ἔ θησαυρῆ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδαιτά-
σαι· τὸ αὐτὸν ἔ τάφον Σπιδανὸν ἔξεν μοι
δοκῶ. Διδοῦμαι δὲ ταῦτα, ἔ νενομοθετήσας
πρὸς τὸ ὀπίλοιπον βίον, ἀμίσγία πρὸς ἄπαν-95
τας, ἔ ἀγνωσία, ἔ ὑπεροψία. Φίλτατε δὲ,
ἔ ξένε, ἔ ἑταῖρε, ἢ Ἐλέν βαμὸς, ὕδλος

& interdiu, ades huc; o mea voluptas.
Nunc sane mihi credibile fit, Jovem se in
imbrem aureum convertisse. Quæ enim
virgo amantem adeo formosum, & per im-
pluvium defluentem, expanso sinu non ex-
cipiat?

42. O Mida, o Cresse, & vos Delphi-
ci templi donaria, quam nihil estis præ Ti-
mone, & Timonis opulentia! ad quem ma-
gnus ille Persarum rex ne comparandus qui-
dem est. O ligo, & tu rheno suavissime,
optimum erit vos huic Pani consecrassse. At
ego univrsam hunc agrum coëmam, tur-
remque asseruando auro exstruam, quæ me
unum excipere possit, non plures: in æ-
quoque sepulchrum mihi, ut opinor, fa-
ciam. Ceterum quoad vivam, hæc sanc-
ta sunt, & lege confirmata. Hominum
congressum fugere, notum habere neminem,
omnes autem despiciere; amicus autem vel
hospes, vel ara Misericordiæ, logi ac pu-
ga.

89. Ἡμεῖς μὲν τῷ Πανὶ ταῦτα ἔστι ταῖς ἐξαλίαις ἢ τῇ
τοῖς ἱεροστέροις ἔ χαρίων ἡδύσσαν ἔλληνας ἔ Πάνα * ἔ-
δοῦσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέν βαμὸς] Ὑπόθεσις ἔ παρ' Ἀθηναίων ἔλέν
βαμὸς, ἔσι συμπόσιον ἔ φιλικὸν αὐτοῖς τῷ θεῷ
ἀν. V.

* Ἐδοῦσθαι] M. de Sam. ἔδοῦσθαι ego vulgatum retinui.

T. H.

81. Γεν. χρυσόν] In aurum imbrem mutatus Danae
vitium obtulit. J. Br.

89. Καὶ τὰ ἔ Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Cha-
ronte, dissertatione Solonis & Cresse. J. B.

Τὰ ὦ Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. J. Perizon. ad AEliam. V.
H. VI. 9. T. H.

89. Τῷ Πανὶ τὴν ἀναθεῖναι] Longus lib. 1. & 2. pro-
prie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακαθεῖναι, ut notavit Clariss.
προκαταρτίς Isaac. Casaub. ad Athen. J. B.

Τῷ Πανὶ ταῦτα] Mutato virac genere prioris insignia
Dii præsidibus suspendebant; quam consuetudinem
Epigrammata Veterum iaprimis celebrarunt: Long.
Pastor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex pastore
ἔ ἔστω τῷ Διονυσίῳ μὲν αὐτῷ τὴν πρῶτην, ἔ τὸ δῆμον.
τῷ Πανὶ τὴν ἐφεξῆς ἔ τὴν πλῆγην αὐτῷ δέ. Vid. J. Ma-
gertmann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v.
843. T. H.

91. Πυργίον] Pansan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίμων-
ος, ὃς μόνος ἰδὼν μεθ' αὐτοῦ εὐδαίμονα ἀναί γνίσθαι,
πλὴν τοῦ ἀλλοῦ φαταρῆος ἀνέστηκε. J. Br.

94. Διδοῦμαι] Ex formula ψευδογράφου, quam passim
imitatur. J. B.

96. Ἐλ. β.] Pansan. in Attic. Ἀθηναῖοι δὲ ἔ τῷ ἀγνο-
μῇ ἔ ἄλλοι ἔτιν σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῷ βαμῷ, ἔ ἔλέν βαμὸς.
J. Br.

Ἐλέν βαμὸς] Ara Clementis Athenis, quam Stas.

L. XII. Theb. divino describit.

Ἐλέν βαμὸς] V. Διόσκ. c. 38. & A. G. IV. 999.
De ara illa ex instituto Menestrii Censoris gemina c.
XVI. M. de S.

99. Κατάλυσις] Sic B. pr. c. 10. & Plut. in Cato
641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32. C. ὅτι ἐν παντί
φύσις, ὃ ὁμοειδὲς ἔστιν αὐτῷ ἀποστήσει σὺν αὐτοῖς.
M. de S.

1. Μοῖρας ἔ δαίμονα] Sic postea in Saturnal. μοῖ-
ρα, quorum victus, ut suum, μοῖρας. J. B.

Μοῖρας... ἔ δαίμονα] Confer. Kren. Epist. ad Div. c. 4.
& notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aelia-
na prodita, ἐννέμους esse lupos, quamvis ille binos tan-
tum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV. 3.) ad
pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto,
quarum non semper severe pensanda ratio est. Aliter
Bourdelotius, cujus notam, si lubet, vide ad Epist. ad
Div. inter Kren. c. 4. ubi diserte noster Leones & Lupos
salutaris vesci vulgo tradi ait. M. de S.

Μοῖρας δὲ ἔ δαίμονα] Liban. T. I. p. 320. C. ἀλλ'
ἔ μὲν ἔ μοῖρας ἔ μοῖρας ἀποκρίνται. Saepè aliis in locis uti-
tur. Hippocr. Ep. ad Philopocem. Melancholici ἐννέμους
ἔστιν αὐτοῖς ἔ μοῖρας, ἔ φιλήμονες τυγχάνουσιν. Ex Scri-
ptoribus Ecclesiasticis summum illud Hefychii, Μοῖρας
δὲ, μωχικὸν βίον iis enim οἱ ἔ μωχικὸν βίον ἐκτελε-
μοῖαι sunt monachi. Lupi, cum quorum moribus hæc vi-

gē. Cujusquam lamentantis misereri, vel mori subvenire, legis transgressio habeatur; & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuiatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus; fines inter me atque illos sunt deserti atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicietur; molliiter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρυόνη, ἢ ὅτι-
κρηῖσαι δευδύω, ὠδονομία, καὶ κατὰ-
ἰλυσιν· ἢ ἑῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάρῃ
τοῖς λύκοις, καὶ φίλῳ εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, ἢ ἐπί-
λαι· ἢ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ, μίας-
σμα. ἢ εἰ τίνα ἴδω μόνον, σπινθρὰς ἡ ἡμέρα,
ἢ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν ἀφαιρέτωσαν· ἢ μήτε κήρυκα δε-
χόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπει-
δόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρῳ ἔστω πρὸς αὐτούς.
ἰοφυλῆται δὲ, ἢ φράτορες, ἢ δημόται, ἢ ἡ
πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, ἢ ἀνωφελῇ ὀνόματι,
ἢ ἀνόητων ἀνδρῶν φιλοδιμήματα· πλεττίτω
δὲ Τίμων μόνῳ, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων,
καὶ τρυφάτω μόνῳ καθ' ἑαυτὸν, κολα-
σκείας καὶ ἐπαίνων φοβησῶν ἀπηλλαγμένῳ·
καὶ θεοῖς δύντω, καὶ εὐαχεῖα μόνῳ,
ἑαυτῷ

α Τῶ Νῦν] ἢ ἔων R. ἔων J. Marg. AIV. δ Εὐαχεῖα] Priores Edd. εὐαχεῖα.

9. Ἀσπράς ἡ ἡμέρα] *Ἐστὶ τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμε-
νος ὅτι λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλάνων ἡμέραι ἀσπράσαι ἐπὶ-
προσέμειον πάντες ἔσπριναι, ὡς ἀσπράδας ἐκάλουν. οὐ
κατασκευάζει ἀποσπῶν αὐτὴν τινὰ, καὶ καθάπερ φίλος
ἐπαμύνητο φίλον, ἀλλὰ ἔτι ἡμέρα ἀσπράδατος ἢ αὐ-
τοῦ· ἐπὶ αὐτῇ δὲ ταῦτα αὐτῷ κατα τὸ ἢ ὁ ἀσπράδας μὲν

να, ὅτι καὶ ἀγγίζει τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς ὅτις δὲ μὲν ἀ-
νῆτο τοῖς κατοικοῦσιν αὐτῶν ἐγγύτατος πάντων πρῶτος
ἢ ἕτεροι τρόποι, ὡς καὶ τὰ Διόσκου ἐγγύτατος ἦν τοῖς Ἀθη-
ναίοις. Ἐπὶ αὐτῇ δὲ πάντα τινὰ τὸ ἀπαιεῖται ἀσπράδα ἐκ-
λουν, οἷον ἢ ὡς μὲν φράσαι τίς, μὲν πρὸς αὐτῷ ἄλλω
νομίζουσι δὲ ὑπερβάλλουσιν κακίαν. V.

*Ἐστὶν . . . λόγῳ] Haec interponi iussit M. du Soul, pro-
cul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. T. H.
† Ἐπιμύνητο] Pritus cōcabatur ἐπιμύνητο. T. H.
‡ Ἀσπράδατος] Μανθ. Ἰάδου ὁ ἀσπράδας sed nota recensitorum
sententiā formā, quāvis corrupta pronuntiatio inveniit. Mon-
achus M. du Soul, τοῖς καταχθονίοις δύνω. De Februarii men-
sis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31. A. Quaest. Rom. p.

280. B. T. H.
§ Ἐστὶν] Corruptam hanc vocem censo. M. du S.
Quid si ἔστιν ἡμέρα; infirmitas more: infirmitas imitatio: sic in-
ferretur, pallid. Confex de Dialysis Hefych. in V. T. H.
¶ Ὁ δὲ φράσαι] Exc. G. & V. in μὲν φρ. M. du S.
Idem Marth. Slado veniet in mentem. T. H.

vita comparatur, sunt μοῖραι, μοῖραι. Vid. Bo-
chart. Hieron. III. c. 10. p. 823. Ex. Spanheim. ad Cal-
lim. H. in Dian. v. 84. Metaph. Etymol. L. G. in Lou-
garon. T. H.

4. Ἀσπρά] Castiga αὐτῶν. J. Br.
5. Ἰδὼ μ.] Διασπᾶται ἀσπράδα. J. Br.
Ἰδὼ. Ἀσπράς ἡ ἡμέρα] Nefasus & inauspicatus dies.
Vide ψάλλω. A. V.

10. Φυλῶν] καὶ φράτορες] Sic in Cataph. Demosthen.
Thucyd. Heliod. J. B.

11. Τυχρὰ] Frigida & inania. J. Br.

14. Τρυφάτω μόνῳ] Appositissimus est Quintiliani
locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. Pulcrum id quidem
indulgentiam Principis ingenio moveri: quanto sattem
pulcrum, si ira rei familiaris exigas, se ipsum colore,
suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem. T. H.

16. Εὐαχεῖα (recte Faber εὐαχεῖα) μόνῳ ἑαυτῷ
γὰρ καὶ ἑμῶς ἐκείνῳ ἢ ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν διεξ-
εσπᾶς διδύχθαι, ὡς δὲ ἀποδασίῳ ἢ αὐτῷ εἴφαισι ἐπὶ πνευμάτι
Diu in postrema horum verborum parte, quo cam
recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus
sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto,
semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel
genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem
merendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus mea Laetia, atque amemus.
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidis brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἐαυτῷ γίγται καὶ ὁμορφῶν, ἐκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπασι ἐαυτὸν δεξιόσασθαι δόχων, ἣν δὲ σπιδανῶν, ἢ αὐτῷ τέφανον ἐπιενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον. ἢ τῷ τρόπῳ δὲ γινώσκουσα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ λήγοντα.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ τέφανον ἐπιενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber ἢ τέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solent coronari. Dictio quoque ἢ δὲ σπιδανῶν, videtur quidem παροιμιώδης sumpta; sed tum dici solet καὶ δὲ ἀποθανῶν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quoddamque praestitutum jactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τὴν ἰδίαν, καὶ δὲ μὲν ἀποθανῶν, Αἰὼς ἀφ' ἑαυτοῦ ταῦτα.

& in Lyfistrata v. 123.

Ποίσομεν, καὶ ἀποθανῶν ἡμεῖς δὲ.

7. 7.

Εὐωχίαν] Nihil mutandum; in eo enim est ἡμεῖς & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilas, as mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, *ἐαυτὸν δεξιόσασθαι ἢ αὐτῷ τέφανον ἐπιενεγκεῖν.*

Απομυμ.

Εὐωχίαν] Sic rescripsimus, ut emendavit T. Faber. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχίαν. V. Athen. 663. D. M. du S. 17. Ἐκείων τῶν ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοῖς ἄλλοις. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat *exicere*, *excludere*: Plutarch. T. I. p. 922. A. Τούτων μάλιστα τάχιστα λογισμῶν ἐξίσταται αὐτὸν ἢ τῶν ἄλλων ὅτι. Αἰτιασθ. Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μάλιστα ἐκείνη σι τοῦτο τῷ λόγῳ ἐν ἑαυτῷ ἰδοὺ ἐκείνη σι αὐτὸν ἢ ἄλλου μὲν ἔστιν, ὑπὸ σαυτοῦ δὲ similis usus in ἐκτινέσθαι & ἐκπλήσθαι. Apud Chrysostom. Hom. XXVIII. prius legebatur: καὶ ἀπὸ οἱ ὄντορες κλάδους ἐλαίων ἐκπλήσθαι ἐκείνη σι τοῖς βασιλεῦσι. Ἀλλὰ τῷ φυτοῦ ἐλαίου αὐτὸς ἐφίλανθρωπος ἐκπλήσθαι μὴ σκαϊότης sed Montfauconius dedit ἐκπλήσθαι utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκείνη σι τοῖς ἄλλοις, expellens ἢ προκινδυνεύει αὐτοῖς omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum adfēcetur sit ingeniosissimus Faber. T. H.

18. Ἀπὸ αὐτῶν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adeffe sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsi vale dicentes, & si quid ha-

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

20.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

berent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II. Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξιῶν προὔτιν' ἑκάστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. II. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, ἢ ἡμεῖς ἢ δεξιῶν τῶν ἡμεῶν ἀψασθαι, ἢ ὅμοια τῶν ἡμεῶν ἔστω ἢ προσιδῶν ἰδίαν, προὔτιν' ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρει, inquit, ὁ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα ἴσταν, καὶ πάντας δεξιῶν ἡμεῶν (nota idem hic verbum quod apud Lucianum) συνεικαλύψατε, καὶ ὅπως ἐταλινῶν. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impostas: vid. Lucian. de Lucret. §. 16. Clem. Alex. Paedag. II. Aristoph. Ecclez. & Lyfistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commodè explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo immuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibi coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus.

L. Bas.

19. Ἡ δὲ δὴ ἀποθανῶν] Mortuis stadio vitae decessor tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyrog. de Antr. Nymph. p. 270. ἂν ἢς (ἐλαίας) καὶ τὰ μακρότερα τοῖς ἀθληταῖς τῷ βίῳ δίδονται & πολλὰ πῶν τὸ ἀπὸ. Quae Suidas habet in Μελισσοῦτα, εἰς ἡμεῖς (ἰδὲ δὲ τοῖς νεοῖς) ὡς τῷ βίῳ διαγωνισμῶν, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lyfistr. v. 601. Plura dabit Kirchmann. de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢ δὲ δὴ ἀποθανῶν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ εἰς ἑαυτὸν ἐπιενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢ δὲ, si res ἢ ἡμεῖς ἢ αὐτὸς προσυferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph. K. II. I. p. 19. v. 34. ἢ δὲ δὴ μεχρὶν, ἢ πᾶν (τὰ ἀρχαῖα δὲ πλεονεκτοῦντα φανερὰ ἵσταν) Thucyd. VIII, 81. μὴ ἀποφῆσαι αὐτοῖς τροφῆς, ἢ δὲ δὴ τὰ ἀρχαῖα τῶν ἡμεῶν ἐκκαρτερῶνται. Sopater apud Stob. p. 312. v. 10. τὸ μὲν αὐτῶν τινα, ἢ τὶ ἐδὲ, παθῶν, ἀριστῶν τῶν ἀγαθῶν ἐκκαρτερῶνται πολλὰ. Antonin. de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἢ ψυχὴ ἢ ἑαυτοῖς, ἢ ἡ δὲ ἀποθανῶν δὴ καὶ

tem videro ; atque ut extinguiam obsecran-
tem, picis atque olei injectu extinguere de-
cretum esto. Tum porro si quem hyeme
fluvius auferat, atque is manibus porrectis
oret ut retineatur, is in caput trudatur,
quo ne se attollere possit : sic enim isti sce-
lerati par pro pari acceperint. Hanc legem
scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis,
concionis sententiam confirmavit idem Ti-

5 φθιρόμενον, ἢ σκαπόμενον ἡμετέροισι, σίτην ἢ
ἐλαίω καλὰ σκεννύσαι. ἢ ἢν τινα ἔχει μῆνος ὁ
ποταμὸς ὡς φέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέ-
γων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥστε ἢ τῷτον ὅππῃ
κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μὴδὲ ἀνακύβηαι
3 ὀδυνώδη. ἔτω γὰρ ἂν τὸ ἴδιον σπυλάσων. Εἰς-
ἡγήσατο τὸ νόμον Τίμων Ἐχέκρατιδῆς Κο-
λυττεὺς, ἐπέθηκε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ
αὐτός

τῷ σώματι quam facile vero potuerit interciderē di
ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut
moneam. Deinde Timon sensum fortunæ præsentis
cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur,
quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine ju-
sta funeris curare atque exequias ire cuperet : quod si
in hoc tam felici rerum meorum statu moriendum sit,
debitumque fatali naturæ necessitati omnino solvendum
sit, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum
esto : animus infestus Timonem abripit in facetiam fa-
ne venustam & salis comici plenam. Neque mul-
tum distat §. 46. φόνος τάχα προεκέλετό μοι scilicet
magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam
erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil
diversa Seneca Ep. XXX. p. 113. Bassus uossem videtur
mibi prosequi se & componere & vivere tanquam super-
bes sibi, & sapienter ferre desiderium sui. T. H.
Ibid. Στρίφων] Coronam, qua olim mortui coronari
soliti erant.

28. Ἐστὶ καὶ πᾶσι τοῖσι] Aliud exemplar, βαπτίζοντα.

Πᾶσι τοῖσι] Sic Ed. 7. Coll. & Mf. R. G. In reliquis
Edd. βαπτίζοντα. Lege πᾶσι τοῖσι, & vide Epim. c.
79. & quæ ibi a me annotata sunt. M. du S.

Βαπτίζοντα] Tan. Fabro, qua erat recte judicandi fa-
cultate, merito displicuit πᾶσι τοῖσι quod si reperire-
tur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem.
Nihil est certius, quam βαπτίζοντα non satis erat Ti-
moni in caput istum dare præcipitem, nisi protinus
etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe.
Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μὴ
δὲ ἀνακύβηαι ὀδυνώδη. Porro usitatissima phrasid in Lu-
ciano ὥστε ἐπὶ κεφαλὴν, quæ, quo sustentetur, illo πᾶ-
σι τοῖσι nequaquam indiget. T. H.

30. Τῷ ἴδιον] Διὰ τὴν τιμωρίαν.

31. Ἐχέκρατιδῆς] Scribe Ἐχέκρατιδου.

Ἐχέκρατιδου] Liquidam Tan. Fabri emendationem,
invitis omnibus libris, admisimus. M. du S.

Ἐχέκρατιδῆς] Verum est, præter hunc locum nus-
quam in hoc libello sic scribi : quia tamen defendi po-
test, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum
Ἐχέκρατος & Ἐχέκρατιδῆς inter se convertuntur ; ne-
que insolens est, ut primitivum & patronymicum
nomen in eadem persona locum obtineant : ita Ἀδελ-
φοῦ & Ἀδελφοφιδῆς Ἀδύμματῶ & Ἀδελμοφιδῶ,
quemadmodum legi debet in Xenophontis E. I. p. 258.
v. 15. atque Aristoph. Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut
patet ex eo Platonis, quem profert, loco Protag. p.

220. F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupolide
Ἀδελμοφιδῶ. Hippocr. Ἐπίδημ. l. p. 951. E. Ἐπαμύ-
νωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμύνωνδας. Apud
Harpocr. in Ἐπίδωλῳ ὡς καὶ ὁ Δῶδ Λυσία καὶ τὰ κατὰ Νι-
κομαχίδου atqui hæc ipsa est oratio, quæ extat, κα-
τὰ Νικομαχοῦ γραμματικῶς εὐδυνῶν κατηγορία in ea Ni-
κομαχίδῳ uno loco p. 184. v. 10. nominat Lyfias,
quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam
Ἡρακλίδης, ut monet Eustath. ad Il. E. p. 989. v. 47.
Euripides filius Μηναρχοῦ ἢ Μηναρχίδου Suidæ. Hinc
apparet, non esse de nihilo, quod pro ab Agnonidæ
quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. III. præfer-
rant, teste Hier. Magio, ab Agnone : quomodo in Ar-
gum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon
& Simonides : multa de hoc genere in medium pro-
ferre possem, quorum ignoratio errandi ansam sæpe
præbuit. Deinde filio nomen patris raro quidem,
sed tamen aliquando aptatur ; ut Diogenem Laërtium
dici censuit Valesius, Laërtii filium : quod nunc plu-
ribus persequi non vacat ; interea vide Burmann. ad
Græc. Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχέκρα-
τιδῆς Echecratis vel Echecratidæ filius dici potuit :
nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere
non fuisset veritus Ἐχέκρατιδου.

32. Ἐπετίθει τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores
persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formu-
la meritis est L. Kusterus de Verb. Med. p. 133. &
sequ. longoque intervallo industriam superavit Budæi
C. L. G. p. 167. 168. & H. Stephani in Thes. T. IV.
p. 730. tametli nonnulla sint, quæ mallem mutata.
Ἀμύλλιον Πορτυνὸν nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. pro
hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis
fecisse potest erat H. Valesius, si, quæ collegit ad Har-
pocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in or-
dinem redigere. Νόμον εἰσηγῆσθαι dicitur is, qui in
comitiis populi legem proponit ac suadet : tum Ἐπι-
στάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat,
populumque mittit in suffragia : hoc est apud Atticos
ἐκκλησιάζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἢ τῷ ἐκκλησίᾳ, ut
Thucyd. I. 87. Emendandus Diogen. L. VII. 10. ἐκ-
κλησία κυρία ἢ πρόεδρος ἐκκλησιάζει Ἰππὸν Κρατιστολῆος
Ἐκτεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex
Proëdri Hippon F. Cratistotelis, demo Χρυσαίων : isto-
rum misifica circumfertur versio : neque boni Inter-
pretis munere funguntur apud Thucyd. VIII. 15.
melius Hudonius in Psephismate, quod Josephus habet
A. J. XIV. 8. sed prava loci distinctio virum Doctis-
simum fecellit : scribendum est : ἐκκλησίᾳ γυναικῶν καὶ

αὐτός εἶν, ταῦτα ἡμῶν δαδ' ὄχθαι, ἃ ἀνδρῶν
κῶς ἡμενόμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ οὐ πολλὰν αἰ ἐποικονόμω 35
ἅπανσι γνῶμα ὡς ταῦτα γενέσθαι, διότι
ὑπερπλητῶν ἀγχοῖν γὰρ αἰ τὸ πρᾶγμα γέ-
νοιτο αὐτοῖς καίτοι τί τῆτο; Φῶ τῷ τάχους.
πανταχόθεν συνθῆναι κεκοιμήσθαι, ἃ πικρῶς
τες, ὥς οἶδα ὅθεν ὁσφραλισμένα τῷ χρυσῷ.
πότερον ἐν ὅττι τ' ἀάγον τῆτοι ἀναβάς ἀπε-
λαύνω αὐτὴς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδείων ἀ-
προβολίζόμενος, ἢ τόγῃ τοσῶτον πρᾶξι-
σομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς
πλέον ἀνιῶντο παρορέμενοι τῆτο ὅμαι 45
ἄμενοι, ὅς τε δεχόμεθα ἤδη αὐτὴς, ὑποσάν-

mon. Eja, statuta hæc sento; hæc virili-
ter observemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut
omnes resciscant, esse me satis superque di-
vitem. ea enim res ipsos ad suspendium ada-
xit. Sed hem, quid isthuc, quæso, est?
quid sibi hæc properatio quærit? undique
pulvere respergi atque exanimari concur-
runt; nescio certe unde ipsis aurum subolu-
erit. Utrum igitur in hunc collem eva-
dens, lapidibus ex superiori loco missis ip-
sos arceam? aut hoc usum adversus legem
modo latam faciemus, eos ut semel alloqua-
mur, quo videlicet in congressu contempti,
urantur impensius. Erit id, ut opinor,
melius. Quare hic subsistentes, jam eos
exci-

43. Ἡ τόγῃ τοσῶτον πρᾶξισομεν] Ἀπὸ τῆς ἡ τοῦ
το μόνον πρᾶξισομεν, * ἢ ἀπὸ τῆς βραχὺ ἢ ὀλίγον

* Ἡ ἀπὸ . . . πρᾶξισομεν] Hæc addidit M. du Soul.

πρᾶξισομεν. P.

T. H.

τῷ δαίμονι, ἃ προέδωκεν ἐπιφύσει Δαμόδοκ' ἀρχαῖος καὶ
αἱ συμπεριόδοι τῷ δαίμονι, perinde atque apud Diogenem
L. In *Æliani* Editione curatissima H. V. III, 17. p.
234. exhibuit e Mss. *Ἀδελφ.* Gronovius: καὶ τῶν ταῦτα
ἐπὶ ἐπιφύσει Ἀδελφῶν καὶ ἄλλων ἐπὶ δαίμονι δαμόδοκ' quas
stimulac vidi, non amplius dubitandam putabam,
quin vere dudum coniecissem: ὅτι ἐπιφύσει Ἀδελφῶν
καὶ ἄλλων, &c. sententia non minus liquida, quam expedi-
ta. In ipso hoc Socratis hæc referendo ejusdem
verbi usus est apud *Χαρμῶν.* *Ἀπομ.* I. p. 414. v. 16.
structura variata *Thémist.* Or. XX. p. 239. B. ἐπὶ ἐπι-
φύσει καὶ δαμόδοκ' κατὰ τὸν ἑρμῆν Περικλέους &c. ἐρμῆ-
ν γὰρ non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mu-
tari solent ὑποφύσει καὶ ἐπιφύσει hoc pro altero resti-
tuit debet *Hesychio* in *Ἀδελφῶν* c. *Smith*: is in *Κατι-
χρηστέον* αὐτῷ nescio cujus antiqui Scriptoris lo-
cum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet
historiam Socratis: ὅτι ἐπὶ ἐπιφύσει, ἐπὶ καὶ ἐπιφύσει,
καὶ ἐπὶ ἑρμῆν ὅν in quo ne credideris quicquam ef-
se præsidii ad tuendam *Æliani* vulgatam lectionem:
multum differunt ὑποφύσει καὶ ἐπιφύσει, quod hic sumtum e
Platonis *Apol.* p. 25. B. & ἐπιφύσει. Ejus vice So-
crates in *Æschini* *Axioccho* §. 12. πῶς δ' οἱ πρῶτον δα-
μόδοκ' ἐπὶ τῷ δαίμονι, quod hic sumtum e
omni-
no perperam hæc acceperunt *Ficinus*, ab eoque præ-
cunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animad-
versum a *Doctiss. Harro*; sed idem gravius commi-
sit, quando locutionem sanissimam & Attici fori pro-
prium sollicitat, & talem substituit, quæ Græci for-
monis ingenio prorsus repugnat: *Demosth.* adv. *Androt.*
p. 699. F. ταῦτ' ἐπὶ τῷ δαίμονι, διχρηστέον
ἐπὶ ὁ δαίμων. p. 700. C. οἱ προέδωκεν τὸν δαίμονα καὶ ὁ
ταῦτ' ἐπὶ τῷ δαίμονι ἑρμῆν καὶ ἄλλων ἐπὶ δαίμονι ἐπὶ
δοκ' nam & ἑρμῆν similiter usurpari solet. *Schæfer*.

Ariflor. ad *Pac.* v. 664. ex *Philodoro*, ἀντιόχῳ 233
ὑποφύσει *Χαρμῶν.* E. I. p. 263. v. 39. προέδωκεν, ἀντι-
δοκ' ὑποφύσει, χυμῶν καὶ quorum diversam rationem
explanandi tempus non est; hæc enim extremo digi-
to tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem *Fi-*
monis perquam elegans ac facietum, quod solus & le-
gem suadeat, & sententias perroget, & se quasi to-
tam populi concionem adspiciat.

T. H.

37. Ἀγχοῖν] *Ingenus dolor*, propter quem huius vi-
tam finiant.

J. Br.

Ἀγχοῖν καὶ] Inde loquens illis pavore: loquens pro
quolibet mortis genere, ut sibi observamus.

J. Br.

Ἀγχοῖν] *Ariflor.* *Ach.* v. 125. — ταῦτα δὲ οὐ
ἀγχοῖν; ibi *Schol.* accentu distingui docet ἀγχοῖν &
ἀγχοῖν ἑρμῆν καὶ τὸν δαίμονα τὸν δαίμονα βαρύνοντες δὲ
τὸ χυμῶν ἐπὶ ὁ δαίμων quod præceptum non huius tan-
tum, sed aliorum etiam, si verum est, sacpiissime viola-
tur. *Æschin.* *πρὸς Περικλέους.* p. 33. v. 18. τῶν δὲ ἑρμῆν
ἀγχοῖν ἐπὶ τῷ δαίμονι. Ita *Ariflor.* apud *Nestor* *Pseu-*
dal. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πινυμὲν τοῦτο ἀγχοῖν
τῷ γράμ. Expressit *Fulgens.* *Mythol.* p. 7. mortuorum
improbior angina.

T. H.

39. Καταμύσει] *Pulvere confecti, festinantes.* J. Br.
Καταμύσει] Saepè *Lucianus*, cujus loca *Kuster* in-
dicavit ad *Ariflor.* *Reclez.* v. 191. *Polygen.* IV. c. 2.
p. 313. *Θάλασσαν* ἰδιώτῃς ποιεῖν, καταμύσει ex *πα-*
λῆστι prave legitur p. 387. *πρωτόθεο* ἰνδραμῶν πρῶ-
των (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) πρῶτον
μῶν. Coctereunt in *Hesychio*: *Καταμύσει*, κα-
ταμύσει perinde est utrum probes καταμύσει an κα-
ταμύσει κατὰ τὸν frequens in *Theophrasto* *πρὸς* I.
pro, pulverem plantarum radicibus adspargere. Adden-
da, quæ perdoctæ notat *Wesselingius* noster *Obs.* II,
25.

T. H.

40. Or-

excipiamus. Age; videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi cranum petenti laqueum porrexerat, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim allos ejulabit.

46. GNATH. Dixit' ego sapius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

tes. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτοῦ ἑστὸς ἔστι; Γναθωνίδης ὁ κάλαξ, ὁ ποτόν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ἀρέζας τ' βρόχον, πῶτος ἄλως ὄσπαρ' ἐμοὶ πολλακίς ἐμμηκώς· ἀλλ' αὖγε ἐποίησεν ἀφικόμην. οἰμώξει γὰρ πρὸ τ' ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὅς ἐκ ἀμελή-
σουσι Τίμων· ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖ-
ρε Τίμων· αἰμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ
συμποικιότατε. ΤΙ. ἢ καὶ σύγε, ὦ Γνα-
θωνίδη, γυκῶν ἀπάντων βορότατε, καὶ
ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε; ΓΝΑ. αἰ Φι-
λοσκόμων σύγε· ἀλλὰ πῶ τὸ συμπό-
σιον; ὡς καιρὸν τι σοι ἄσμα τῷ νεοδιδά-
κῳ

a Εὐμηφύτατι] Εὐμηφύτατι Ita priores Edd. monuit J. Jensonius.

40. Ὁσφραϊνόμενοι τῷ χρ.] Pariter in Anab. §. 48. ὁσφραῖται τῷ χρυσῷ. Aristid. T. III. p. 512. C. de philosophorum istius ætatis impudentissima natione: καὶ προσώπων (τῷ πλοκαῖον) οὕτως ὁσφραῖτο καὶ τὸ ὄφρα ἔχοντες ἔχοντες, καὶ τὴν ἀρετὴν τὸ ὄφρα ἔχοντες ὑπάρχοντες quæ belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I. contra Rull. §. 11. Nunc quoniam tam abstrusis nequam personis videtur, quæ non archiepiscopi hujusce legis obsecrinas? Attm. Marcellin. XXII. c. 4. Intra ex omni odorantes occasione: meminerat, credo, dicti Juvenalis — lucris bonus est odor ex re Qualibet. His prope modum iudicet, ut rursus scribi eadem in Aristoph. Pl. v. 783. Βαλὶς ἐς κερκας ὅς χαλκῶν οἷον οἱ φίλοι Ὁσφραϊνόμενοι παραχρήμ' ἵται πρᾶντη καὶ αἰ, quam, quod vulgatur, Οἱ φανόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epict. I. c. 10. p. 112. αἰ καὶ ὁσφραῖνόμενοι μύσας τ' ῥαῖμους, ἀπασταὶ τούτων ἐπιλήσθη. T. H.

42. Ἀεροβολιστῆρος] Ex loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον οἱ τὸ ὑπερδύειν βαλόντες μάλα κακῶς ἵκοντο. Ἀεροβολιστῆρος est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo hæret Olearius: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. ταῦτα ἀεροβολιστῆρος πρὸ τ' ἄλλων. T. H.

43. Παρανοήταται] Scholia τὸ παρανοήταται, quod placet: πόντην ἀπαιλίσσῃ, ἡ τὸν νοῦν αὐτοῦ τὸ παρανοήταται. Παρανοήταται vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: sæpius autem illi παρανοήτω dicuntur, qui præter ordinem consuetum & vitæ institutum faciunt. Liban. T. I. p. 806. D. ὁ ἐπιτρέπων πλεῖστον ἀνέκτα καὶ παρανοήτω. T. H.

48. Γναθωνίδης ὁ κάλαξ] Hoc nomen parasiticum. Terent. Liban. Laug.

Idem. "Ερανον] Copiose Clariss. Casaub. ad Theophrastum Char. pag. 281.

49. Ὁρέζας] Emendo ex conjectura, ὀρέζας. J. Br.

Ὀρέζας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur Brodaeus IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὀρέζας, pro vulgato ὀρέζας, ne conjectura quidem assequor. Quin si ὀρέζας esset scriptum, locus haud dubio foret vitii postulandus. Quid enim, quæso, ὁ πρῶτος ὀρέζας foret? Deberet δὲ ὀρέζας. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abundo perspicit. Cacterum lepidissime in fine dicit Lucianus ἱερομηνεύς, pro quo Lector expectaret ἱερομηνεύς, qui οἱοναὶς sæpe domi ποτὶς ἵερὰν ὁλῖαν. At id, quod consequitur, potens loco ejus, quod necessario præcedit, miram quendam captat isthoc ἀπροσδοκῆτον elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed & ibidem evomuerit.

50. Ἐμμηκώς] Diog. Laert. 139. F. ἱερομηνεύς. M. de S. 56. Νη καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυκῶν ἀπάντων βορότατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νη Δία; notandum est usus τῷ ἢ simpliciter pro reuera, sine Dei alicujus adjuncto nomine.

57. Βροτόν] Vide diligentissimi Μαιστραίου Ind. Anecd. in Bore.

58. Ἐπιτριπτότατι] Sic antea ἐπιτριπτοὶ ῥήματα, quod epitheton philosophis passim accomodat.

60. Νεοδιδάκτων διδασκάλων] Adsentior in hujus vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures imprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV. p. 634. Xenoph. K. II. I. p. 21. v. 21. σφίδρα μὲν ἐστὶ τὰς μουσικαῖς τὰ νῦν καὶ ἀνθρα διδασκαλῶν. Clem. Alex. Strom. VI. p. 685. C. Ἐπτατόν τε φορμῶσι νῦν καλῶν ἡμῶν ποικίλεις τις, inquit, οὗ ἀπὸς γράφειν esse Terpantrum ostendit Strabo XIII. p. 919. B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpantri locus apud Strabonem est emendandus.

T. H.

61. Δι-

κλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ
μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄσῃ μάλα πεπαθὼς ὑπὸ
ταύτῃ τῇ διέλλῃ. ΓΝΑ. τί τὸτο; παῖς,
ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ,
προκαλῶμαί σε τραύματος εἰς Ἀρειον πά- 65
γον. ΤΙ. καὶ μὴν ἂν γε μακρὸν ὅππῃ
δύνης, φόνος τάχα ἂν προκαλέσῃ με. ΓΝΑ.
μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦ-
μα ἴασαι, μακρὸν ὅππῃ αἰσῶς ἔχρυσόν
δανῶς ἢ ἰχθυόμην ὅτι τὸ φάρμακον. ΤΙ. 70
ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχαι-
ρήσεις ἔτω σκαῖος ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔστος ὅστις ὁ προσίων, ὁ ἀναφα-
λαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ
βδελυρότατος. ἔτι δὲ παρ' ἐμὲ ἀγρόν 75
ἄλλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο
τάλαντα, μισθὸν ἔπαίνο, ὁπότε ἄσαντά
μέ, πάντων σιωπῶντων, μόνῃ ὑπερεπή-
νεσεν, ἔπομοσάρμῃ ὡδικοτέρῳ εἶναι ἢ
κύκλῳ, ἐπειδὴ νοσῶντα ἔπρωλον εἰδὲ με, καὶ 80
προσῆλθον ὅππῃ δέομαι, πλεονάζας ὁ
γενναῖός πορροετέτεινε.

ΦΙΛ. ὦ ἄναρχωτις, νῦν Τίμω-
να γνωρίζεις; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM.
Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, &
quidem perquam pathetice. GNATH.
Quid istuc, o Timon, men' tu percutis?
testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris
tibi dicam dico apud Areopagum. TIM.
At si paululum modo cesses, tu mihi for-
tasse dicam cædis dixeris. GNATH.
Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam
facito, auri aliquid ei inspergens; facit e-
nim aurum in primis ad sistendum sangui-
nem. TIM. Etiam hic manes? GNATH.
Abeo vero. at tibi male erit ob istam mo-
rum conversionem; qui cum olim perquam
benignus fueris & comis, nunc te adeo a-
grestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum
veniens? is Philiaides est, supra omnes af-
sentatores execrandus. Hic vero, qui a me
agrum accepit, tum in dotem filiae talenta
duo, quia vocem meam, ceteris tacenti-
bus, miris tulisset laudibus, jurejurando
affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere
; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad
eum enim me contuleram, mihi ut subve-
niret, orans) plagas etiam, si diis placet,
bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam!
nunc Timonem agnoscitis? Nunccine
Gnathonides amicus, & conviva?
me-

α Προκαλῶμαί με] F. προκαλίσσομαι. notatum etiam in marg. A1W. β Ἐπομοσάρμῃ] Ἐπομοσ. Edd.
c Πρωῖαν] πρῶτον l. Marg. A1W.

70. ἰχθυόμην] Ἐπίχοι τὸ αἷμα. V.

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. Marcell. ad
Horat. Alii ad artem poetice. Gl. Mss. διθυράμβος,
ὕμνος εἰς Διόνυσον. J. B.

62. Ἐλεγείᾳ] *Lugubre carmen.* J. Br.

Ἐλεγείᾳ] Unde *Elegi miserrabiles*, quorum usus ma-
xime in threnis. Anonym.

65. Προκαλῶμαί σε] Vulneris consulto dati cogni-
tio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνος, πυρκαϊῆς,
φάρμακον, in Amor. §. 29. qui locus fugit J. Meurs.
in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum col-
lectorem, quæ de Areopago Noster hinc inde com-
memorat. His Luciani verbis utuntur præter Meur-
sium Heraldus Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. & R. V.
c. 3. §. 8: Perizon. ad Aelian. V. H. V. 15. T. H.

70. ἰχθυόμην] *Sanguinem sistens.* J. Br.

ἰχθυόμην] *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr.
Galen. ut θυμός, θύαιμος, Tzet. ad Lycoph. J. B.

73. Ὁ ἀναφаланτίας] Meminit hujus loci J. C. Scali-
ger ad Aristot. H. An. p. 344. Extat præterea vox
haec in Philopat. §. 12. saepius apud Poll. II, 26.
ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem de-
scribit, e scena ἄλλος δρακόντα, ἄλλος μὲν τὰς τρίχας, ὡ-
ς δὲ πυρκαῖα, ὡς περὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφаланτίας Latini
proprie vocant *rebuntum*: Gloss. veteres: *Rebuntus*,
ἀναφάλας in iisdem Calvaster, Recalvaster, ἀναφα-
λαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus
invenias ἀναφάλας. Joh. Malela Chron. P. I. p. 133.
P. II. p. 151. Φαλαντίας in Philop. §. 18. Alciphroni
restituo I. Ep. 28. τρίχοι καὶ φάλας, vel, φάλας-
σω (utroque enim modo scribitur) γράττω, pro τάλαν-
τα.

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timo-
ne ita depexus exornatusque est. At nos, qui
jam pridem ejus familiares, & synephebi su-
mus, ad hæc populares, tamen verecunde agi-
mus, ut ne in ejus congressum irrumpere vi-
deamur. Here, salve; a sceleratis istis assen-
tatoribus caveto, qui ad mensam tantum
præsto sunt: ceterum eos inter & corvos
nihil discriminis. Nostræ memoriæ homi-
nibus nulla fides habenda est: ingrati omnes
sunt & impuri; at ego talentum tibi affe-
rens, quo uti ad ea, quæ res postularet,
posses, in itinere, cum jam huc viciniam
pervenissem, accepi in re ampla & bene au-
cta forte esse te. Venio igitur, hæc, quæ
jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse,
cum tanta sis præditus sapientia, his meis
sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
præcipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philide; sed adesdum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam.
PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc
ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi
conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille adve-
nit, rhetor ille Demea, decretum in dextra fe-
rens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

ἰσότης; τοιγαυὶν δίκαια πείπονται ἔτι
ἀχάριτος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνή-
θους, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὁμοῦ
μέλριάζομεν, ὥς μὴ ὀκτιπῆδαι δοκῶμεν.
χαίρει, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τῆς μιᾶς
90 τῆς κόλακας φυλάξῃ, τῆς ὅττι τὸ τρα-
πέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων ἐδὲν.
ἀλλὰ φέροντας. εἰς ἔτι ἐπισθύντα τὸν
ἐδὲν πάντες ἀχάριτοι, καὶ πονηροὶ ἐγὼ
δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχῃς πρὸς
95 τὰ καλεπύγονα χρῆσθαι, καθ' ὅσον ἦδη
πλησίον ἤκωσα, ὥς πλεονεξίας ὑπερμεγέθη
τινὰ πλεον. ἤκω τοιγαυὶν ταῦτά σε νε-
θετήσω· καίτοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν,
ἐδὲν ἴσως δέσῃ τὸ παρ' ἐμὲ λόγων, ὃς ἐν
100 τῷ Νέστορι τὸ δέον ὀφεινέσκειας ἂν. ΤΙ.
ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιᾶδ'· πλὴν ἄλλα
πρόσθι, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονησομαι τῇ
δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τὸ
5 κρανίον ὑπὸ τῷ ἀχάριστῳ, διότι τὰ συμφέ-
ρονα συνέθετον αὐτόν.

ΤΙ. Ἴδὲ τρίτῳ ἔτῳ ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ἔτος ἐκ-

d Oύτος] ἔτος Marg. A1W. idque Fabrum probasse versio declarat. e Πισδύτι] P. πισδύτιον. f Φιλοφρο-
νομαι] φιλοφρονησομαι B2.

4. Κατέαγα τὸ κρανίον] Καὶ τὸτο Ἀττικὸν αὐτοὶ τῷ
αὐτῷ ἐν μίαισι λέγουσι, ἴφωγοι τῷ ἄρτου, ἔπειτα τῷ

οἴου. ἔτος ἔν τῃ κατέαγα τὸ κρανίον. V.

λαττο] prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in
Τρίκωρος. T. H.

75. Βδλυρότατος] Impurissimus. Legend. Casaub. ad
Char. Theophr. J. Br.

79. Ἐπομοσάμενος] Saepius peccatum in hac voce:
in omnibus enim legitur ἐπομ. — Jensonius de mendo
primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd.
ut in Herodot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. M. du S.
Ibid. Ὀδύκτερος τὸ κύκω] Eodem proverbio passim
utitur. Sic in Cynis. J. B.

88. Ἐπισθύνω] Lego ἰκτιπῆδαι. J. Br.

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudi. J. Br.

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic Εμ-
τίρ. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἴσῃ. Sic Xenoph. Cyrop. V. p.
Ed. Str. 72. C. M. du S.

90. Ἐπὶ τῷ τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοὶ τοὺς πᾶ-
σι ἐν βράσι εἰσὶν ἰταῖροι. M. du S.

92. Πισδύτι] Pro πισδύτιον. J. Br.

Tom. I.

Πισδύτι] Ad eandem fere formam, qua Homerus.
Od. A. 455. ἐπὶ ἔκ τι πρὶν γυναικῶν. M. du S.

1. Τὸ δύν] Si opus sit. J. Br.

Τὸ δύν] Idem est propemodum τὸ δύν vel τὰ δύναι
ὠδυνῶν τινι, quod mox τὰ συμφέρονα συνιστῶν τινι.
Errat Brodaeus: recte Faber. T. H.

4. Κατέαγα τ. κ.] Commisura est mihi calvaria. J. Fr.

Κατέαγα τὸ κρανίον] Adducit Thom. Mag. in Κατα-
γῆναι & Κεφαλὴ. Vid. H. Stephan. Anim. ad Lib. de
Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Atti-
ca, ut quidem sanciant Grammatici, Alciph. III.
Ep. 54. T. H.

8. Ψήφισμα] Plebiscitum, decretum, de quo mox. J. Br.

9. Συγγενὴς &c.] Perquam apposite Niceratus apud
Xenoph. in Symp. p. 518. v. 19. ἰμοὶ τῷ αὐτῷ φίλον αἰ-
μὲν οὐ πρᾶξις ἐκποδὶς ἀπὸ τοῦ αἵματος, οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ τὴν λῆ-
βαν, γυναικαὶ τῷ συγγενεῖ, καὶ ἐδὲν τοῦ μὲν λῆ-
βαν. T. H.

X

10. Παρ'

καίθησα παρ' ἐμῷ τάλαϊα μίᾱς ἡμέρας δι-
 τίσας τῇ πόλει (καταδικάσθ' οὐδ', ἐν ἰδί-
 οῦ, οὐκ ἀποδίδας, καὶ γὰρ ἐλίσσας ἐν-
 σάμην αὐτὸν) ἐπεὶ πάλιν ἔλαχε τῇ
 Ἐρεχθίδι Φυλῇ ἀφαιρῆσαι τὸ θεωρικόν,
 καὶ γὰρ προσήλθοι αὐτῷ τὸ γιγνόμενον,
 οὐκ ἔφη γινώσκων πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαίρει, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος
 ἔχεις, τὸ ἔργον τὸ Ἀθηναίων, τὸ πρό-

14. Διατίμω τὸ (1) θεωρικόν (2) Ἐρεχθίδος τὸ ἐρ-
 χεῖν ἢ τὸ Ἀθηναίων πόλιν περὶ τὰ θεωρία, καὶ μάλιστα
 περὶ τὰς θύας τὸ Διονυσίου ἀφ' ἧν τραγῳδίαν ἐκί πλῆθος

(1) θεωρικόν] Pro θεωρικόν legitur in Luciano θεωρικόν, &
 quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii &
 Eustatii.

(2) Ἐρεχθίδος ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne
 Graecae linguae genio vis fieret.

(3) Προβόταν] Ante legebatur ἀρβύλας quod Graecia
 non agnoscit.

10. Παρ' ἐμῷ] Sicuti Latinis ab aliquo solvere, pa-
 teretur, dare, sic & Graecis παρ' αὐτοῦ. Theophrasti Testa-
 mentum apud Diogen. L. V, 54. ἡ τι αὐτοῦ ἐπὶ τῷ νόμῳ,
 καὶ ὁ νόμος παρ' Ἰσπαρχοῦ αὐτοῖς συντίταχα δικιλίας ἀρ-
 χιμίας.

11. Καὶ ἰδὼν το] Et in vinculis erat.

12. Ἐπεὶ πάλιν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ ἀφαιρῆσαι
 τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθοι αὐτῷ τὸ γιγνόμενον] Haec
 ultima verba in mendo delitescunt. Logo, αὐτῷ τὸ γι-
 γνόμενον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit,
 id quod ad me redibat. Sed non tam bene ei successit,
 quando θεωρικόν interpretatus est aerarium. De-
 bebatur potius interpretari donativum. Erat enim τὸ
 θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur
 ad spectaculorum impensas Panathenaeorum, Py-
 thiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco
 emergit non mediocri difficultas. Timon supra
 non semel Κολυττίως dictus est. At Κολυττίω demus
 seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpo-
 crates & Suidae Aegaei tribui tribuitur: quomodo
 igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui E-
 rechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat,
 ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset
 Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis.
 Certe hoc videtur ἀσύμμετρον. Ergo vel falsus est Har-
 pocration, & qui eum sequitur Suidas, & male Co-
 lyttum pagum accensuerunt Aegaei, (quod magis
 puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem fa-
 cit; quod non est verisimile, cum id non semel dixe-
 rit.

Ibid. ἔλαχε . . . ἀφαιρῆσαι] V. Plaut. Asin. I, 2. v.
 29. . . . Τυρνεβίος τριττοῦ ἀρχαῖον dictum ait, qui hoc
 munere fungebatur.

14. Ἐρεχθίδος] Ἐρεχθίς δὲ Φυλῇ τὸ Ἀττικῆς τὸ Αἰγυπτιῶν
 Φυλῆς. Steph. Byz. Ad. A. G. IV, 1083. nec quicquam
 putat.

Τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissi-
 mi Viri Palaeus & Faber moverunt, qui tolli pos-

de meo solvisset republicae uno die sedecim
 talenta (damnatus enim fuerat, ac in vinculis
 conjectus, cum solvere nequiret; ego autem,
 quem illius commiseresceret, hominem libe-
 ravi) nuper autem sortito theoricum Erech-
 theidi tribui diribaret, ego vero accessissem,
 ut, quod mihi obtingebat, acciperem, di-
 xit, non constare sibi civis necne forem.

50. D E M. Salve, Timon, totius gen-
 tis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae
 pro-

ἀρχιμίας (3) προβόταν ποιεῖν ἀρετῆς & χρηστῆ φι-
 λημίας (4) μὴ μὴ δὲ τῷ θεωρικῷ καταλαμψάντων ἀ-
 χιλίας τε ἔχοντες καὶ μάχαι & πλογαὶ (5) ἰδὼν αὖ τὰς

(4) Μὴ μὴ δὲ τῷ θεωρικῷ καταλ.] Hic oratio: versus unus li-
 brarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum
 refectio: μὴ μὴ δὲ τῷ θεωρικῷ καταλαμψάντων ἀχί-
 λιας, vel, τὰς τότε καταλαμψάντων ἀχί-
 λιας. Alii etiam haec expleri possunt, si quis Erymologus & Suidam adhibeat:
 sed, quod dedi, accommodatissimum puto.

(5) ἰδὼν] Ita scripti pro ἰδὼν.

fit, non video. Legi quidem jubet Faber Αἰγυπτιῶν,
 tempore Suidae nundum locum hunc Luciani cor-
 ruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc
 extendi possit, mihi plane obscurum est. Ego inju-
 riam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus
 perperam positae in ejus incogitantiam conferamus:
 qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse
 nonnunquam imprudentibus, palam est. In Stephano
 Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθίς, ut jam Menurios a-
 nimadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure Stephano
 ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incide-
 rit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo li-
 terarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel
 Ἐρχια. Tum porro totus locus hunc in modum est
 constituendus: Ἐρχια, δὲ μὴ τὸ Ἀττικῆς, τὸ Αἰγυπτιῶν
 Φυλῆς, καὶ Ἐρχιας τὸ ἐπὶ τῷ θεωρικῷ Διμήτριον τετρασύν-
 λαβὸς δὲ τὰς Ἐρχίας φασὶν ὁ δημόσιος Ἐρχιεύς καὶ Ἰσο-
 κράτης Ἐρχιεύς ὡς τὰ τοιαῦτα, Ἐρχιῶν, Ἐρχιῶν, Ἐρ-
 χιῶν Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an
 simplex, parum refert.

Ibid. Διατίμω τὸ θεωρικόν] Pecunia primum bellica;
 dein χρήματα εἰς θύας τιμῆς & ἱερῶν διδόμενα καὶ τὰς
 Παναθηναίους καὶ Διονυσίους. Hesych. haec autem pecunia
 dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλάσμα-
 τα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessa-
 ria, ut patet lin. seq. distributio videtur μὴ εἶναι ἐπὶ τῷ
 νόμῳ, καὶ παρὰ τὸν Φυλῆν θεωρικῶς εἰς ἑκάστον μὴ εἶναι
 εἰς θύας. Demosthen. ex quibus verbis non omnibus civi-
 bus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τὰς θεωρικῶς.
 Vocabant autem θεωρικῶς τοὺς τοὺς θύας ἀπαρχὰς ἀπὸ
 γογίας, ἰσοφασμένους. Hesych. five θεωρικῶς ἢ θεωρῶν-
 τες oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad
 trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Se-
 natus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph.
 Locus alius hac de re fufius dicendi.

Διατίμω τὸ θεωρικόν] Luculenti commentarii vicem
 huic loco praestabit Demosthen. adv. Leochar. p. 1047.
 B. C. καὶ μὴ τὰς ἡμῶν Παναθηναίων ὅταν τὸν μεγάλον τὸν

ὁ Ὀλυμπία μῆς ἡμέρας, ἡ τελεία ἄρμα
 ἡ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' εἰδὲ ἐθι-
 ρησα ἐγὼ πῶποθε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί-
 οὔ; θωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πω-
 λὰ προσκείαζ' ἄμεινον. ἡ ἥρις θύσε δὲ ὑπὲρ
 τὸ πῶλεως πέρουσι πρὸς Ἀχαρνεῖς, ἡ κατέ-
 κοψε Πελοποννησίαν δύο μοῖρας.

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' ᾧ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, 35
 εἰδὲ ὡς προεγράφη ὁ τῷ καταλόγῳ. ΔΗ. μέ-
 τρη τὰ πᾶσι σαυτὲ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχά-

in ludis Olympiis, quadrigis praeterea & bigis
 equestribus. TIM. Qui pote, Demea, cum
 nunquam ad ludos Olympicos me contule-
 rim? DEM. Quid tum? eos aliquando
 spectabis: talia praeterea huius generis multa
 addi satius est: Quin & anno praeterito stre-
 nuē se circa Acharnas adversus Peloponnesios
 pro republica gessit, & duas ipsorum μοῖρας
 M. viros cecidit.

31. TIM. Qui tandem? nam arma
 mihi deerant; inde conscribi cum ceteris
 non potui. DEM. De te modeste lo-
 queris, Timon; nos autem plane ingra-
 ti

a Προγράφη] προγράφη. Marg. A118.

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ὡς Ὀλυμπία, quum
 de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet
 Super. Obf. III, 14. T.H.

Ibid. Τελεία ἄρ.] Quadriga ab equis perfecta adu-
 ltaeque aetatis traeta. J.Br.

Τελεία ἄρμα] Euseb. Chr. Can. p. 24. 205. de Ne-
 rone: ἄρματι πωλικῇ ἡ τῇ τελείᾳ ἡ διακρίσιν. T.H.

29. Συνωρίδι π.] biga pullosum. J.Br.

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more lu-
 dorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pau/an.
 El. II. 178, 7. & 35. M. du S.

Ibid. Ἐθιρήσα μὲς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem
 illustrat Duker. ad Thucyd. p. 230. n. 34. Lysias p. 103.

v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πατήγην βουλόμενοι ἡ θύειν. T.H.

33. Πρὸς Ἀχαρνεῖς] J. Gronovius ad Harpocr. p. 22.
 Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῖς dixerint pro ipso de-
 mo, unde testatur Stephanus Hierodotum dixisse Ἀχαρ-
 νεις pro Ἀχάνα. & sic fecit fortasse Lucianus Timonem.

ἡρις θύσε δὲ ὑπὲρ τὸ πῶλεως πέρουσι πρὸς Ἀχαρνεῖς. Haec
 parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt:

πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum
 necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie
 sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud
 historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses
 hic omnium minime conveniunt, inter Atticae re-
 gionis demos pars praecipua & validissima, quorum
 imprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce
 Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris
 evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubi-
 to, quin ingeniosa Fabri conjectura plerosque sit ha-
 bitura suffragatores, πρὸς Ἀχάνας, ut respiciat Lu-
 cianus illam historiam, quam Thucydides memoriae
 mandavit II, 19. 20. & sequi. Ego tamen nondum a
 me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque
 adeo perlibenter restituum Ἀχαρνεῖς ita duplici vi-
 ctoria Timonis virtutem, caelis & Acharnanibus &
 Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adu-
 lator. Acharnenses autem strenui & belli laude ac mer-
 cenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adver-
 sus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in A-

charniam, prius Peloponnesum depopulatus, expedi-
 tionem suscepit: Plutarch. T. I. p. 163. D. quo per-
 tinent haec Aristidis T. I. p. 302. C. & ὡς Ἀχαρνεῖς
 (ὅστις ἡ ἐκὴν πρὸς Ἀχάνας ἑλλάδα) & T. II. p. 48. B.
 ἄλλοι δὲ εἰς Οὐλιάδας Ἀχαρνεῖς ἀγέμενοι vide Diodor.
 Sic. XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus
 Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione vir-
 tutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo vo-
 luit Faber, haud omnino necessarium videtur: ἀρ-
 σενεῖν ὑπὲρ τὸ πῶλεως recte dicitur, ubicumque loco-
 rum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non
 insolens est, has utrasque voces sedem inter se mu-
 tare: Seneca in Hippol. v. 21. pro Acharnan vel A-
 charnan reddiderunt Acharnenses J. Fr. Gronov. & J.
 Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. 17.
 VII. T.H.

34. Δύο μοῖρας] Complures μοῖρας scribunt. J.Br.
 μοῖρας] T. Faber vocem Græcam in versione reti-
 net; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus co-
 hortēs mavult, ego agmina. M. du S.

Δύο μοῖρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicra-
 tem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo
 Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia
 narranda formulam quasi solennem veteres usurpant
 Iphicratem κατακτείναι τὴν μοῖραν vel μόραν. Demos-
 then. in Aristocr. p. 757. D. Plutarch. Agef. p. 607.

Sic. Harpocr. in Ξενικῶν ἐν Κορίνθῳ ex Androtione & Phi-
 lochore: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Lucia-
 no fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖ-
 ρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconi-
 cae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖ-
 ραν in Pausania III. p. 228. μόρας reponeret Kuhn-
 ius: vid. Poll. I, 129. De mora bene jamdudum notaverat
 ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam
 Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehenden-
 do, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abs-
 tinuisset J. Meursius, ut ostensum ab Henr. Valerio in
 Not. Maussiaci ad Harpocr. p. 309. T.H.

35. Διὰ τὸ μὴ εἶναι.] Quod nulla arma possideam. J.Br.

36. Προγράφη] Προεγράφη. Th. M.

Ibid.

ti haberemur, nisi memores effemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitum ducto, civitati in primis profuit. Ob hac omnia placuit curia, & populo, & Helice per tribus, populis auream Attica singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea septem anreis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ριστοι ἀν εἶμεν ἀμνημονεύτες. ἔτι δὲ ὁ ψήφισμα. γράφον & συμβουλευόν, & γραφήν, ὡς μικρὰ ἀφέλῃσι τὸ πόλιν ὅτι τῆς ἀπασι, Δέδοται τῇ βουλῇ, & τοῖς δήμῳ, & τῇ Ἠλιαίᾳ & Φυλάς, & τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσὴν ἀναστήσαι τὸ Τίμονα ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνοῦ ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, & ἀκτῖνας ὅτι τῇ κοινῇ & φανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, & ἀνακηρυχθῆναι τὴν στεφάνους σήμα-

500

41. Καὶ τῇ Ἠλιαίᾳ κατὰ φύλας] Διαστήριον Ἀθηνῶν ἢ Ἠλιαία κίς ὑπαίφροι προκαθημένοι τὸ δικαστῶν παρ' ὁ ἐν Ἠλιαίᾳ ἱκαλιτο, ὡς τὰ ἐλίουσθαι τοὺς οὐκ ἀντροζομε-

νοκ. V.

44. Κεραυνοῦ ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνοῦ μ, ὡς ἴσται δίδωι τῷ Δα' ἀκτῖνας δι, ὡς τῇ Ἀπολλωνί. V.

Ibid. Ἐν τῇ κατάλογῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proficribi solebant: hoc est *προνυμφῶσαι* ὡς κατάλογος *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τὸ Ἐκπύριον, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad *Pac.* v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adulterisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: *Tolmides* apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. *πρὸς τὸν ἔφῃσι ἰδὼν τῶν στρατιῶν μῦλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δικαῖν* Vide porro *Kuhm.* ad *Ælian.* V. H. XIII, 12. *S. Petir.* ad *LL. Att.* p. 546. 549.

T. H.

42. Τῇ Ἠλιαίᾳ] Ἠλιαία δὲ ἐστὶ τὸ νόμα δικαστῆριον Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τὸ πρῶτον ἰκρίσθη. ἢ βουλή συνιστάται ἐν ἀνδρῶν χιλίῳ. Etymol.

A. V.

43. Χρυσὴν ἀναστήσαι] *Alciphr.* I. p. 126. *τῆτι ἂν ὡς ἀλάφης χρυσοῦν αἱ ἱταῖραι σε ἐφῆσαιμι* ibi vide *Berglerum.* Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστήσαι τὴν χρυσὴν, χαλκὴν εἰκόνα *Ælian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad *Lexiph.* §. 11.

T. H.

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron.* *videns Tri-tonidis arces.*

F. B.

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide *Alse.* c. 27.

M. du S.

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Μηρίσκοι*, lunulae, nimbi radiati statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* *Av.* v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad *Catal.* p. 211. *Hug. Grotius* ad *Imag.* p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae cau-

sa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum fortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de *Luc. Hom.* I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de *Dea Syria.* Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. *τῷ δὲ (ἀγῶματι) Ἠλίου* αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud *Marsiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibens caput aurea lumina ferre: Arctemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκά. *εὐαγγέλιος ἀπὸ δόξης τὸ αὐτὸ πόλιος, & μῦθος ἑνδεκά ἐπιζῶν τῇ ἀρχῇ ἀπὸ θανόν* apparet somniarorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde *Sol ἑπτάκις*, quae vox *Proclo* restituenda in *Tim. Plat.* p. 11. pro *ἑπτάκις* cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc *ἑπτάκις ἀκτῖνες* *Nonno Dionys.* XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit *ἑπτάκις* vel *ἑπτάκις* λῆρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* *περὶ τῆς Ἀπλ. Φαρμ. δ.ω. IX.* *ἐν τῷ διαστί τὸ ἐν δακτυλῷ αὐτοῦ (χλαυρὸν ἰστίον) ἴσται, & γλῶσσος ἐν αὐτῷ τὸ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα ἀράκθῃ, καθάπερ ἐν βασιλεὺς Νεχιψῶς ἔγραψεν ἐν τῇ τιογραφικαὶ δικαστῆ βίβλῳ* ut legendum credam τὸ ἑπτά ἀκτ. ἔχ. δ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeas septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripisse *Lucianum*, & ἀκτῖνας ἑπτά ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta.

T. H.

X 2

48. Τραγ.

50 Διονυσίαι τραγωδαὶ καινοὶ (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὰς δὲ τήμερον τὰ Διονύσια) εἶπε ὁ γνῶμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστῆς, 50

novis tragoedis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Democritus, Timonis cognatus genere proximus, ejus-

50. Ἀγχιστῆς] Ἀγχιστῆς κ. ὁ ἀγχιστὴς ἢ συγγενὴς, ὁ ἀγχιστῆς, αἱ δὲ ἀδελφαὶ ἢ ἀνεψίαι κ. θύειν κατὰ πατέρα ἢ μητέρα ὁ ἐγγύστατος τῷ τιμολογῶντι. αἱ δὲ ἔξω
• Ἀγχιστῆς] Exc. G. ἀγχιστῆς.
Ita contexerat etiam M. Sladar. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστῆς, nisi quod ἐγγύστατος τιμολογῶντι, ubi τῇ hinc est restituendum, & συ-

νόστατος συγγενὴς μένει. αἱ δὲ καὶ ἐντομῶν μισθόνους καὶ οἰκίους οἰκίαις λογῶνται. V.

γινῆς μόνον, & τοῦ ὅπου, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγύστατος sic αἱ ἀνεψίαι, κατὰ τὸν &c.
† Ἐγγύστατος] L. ἐγγύστατος. M. du S.

48. Τραγ. καινοὶ] Καινοὶ addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comediae agerentur. f. Br. Τραγωδαὶ καινοὶ] Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit.

M. du S. Τραγωδαὶ καινοὶ] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. P. Vissarins V. L. IX, 20. novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καὶ θία δρᾶμα. Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοὶ τραγωδαὶ apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnus in Aelian. Ind. V. Καινὴς, apertius exponit, tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. f. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205. Νῆσαν κινῶνταις, τραγωδαὶ κατὰ Ῥώμην &c. ἰσχυροῦτο κινῆν. (addendum foret ex usitato Graccorum loquendi more ἰσχυρῶς κινῆν, si recte Scaliger interpretatur, sub praecognitionibus vel praecognitione: sed κινῶνταις est praecognitionem certamen, ut in Philostrati V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νῆσαι ἦσαν κινῶνταις ἢ κινῶνταις ipse Euseb. p. 44. Νῆσαν δὲ κινῶνταις ἀγῶνα ἰσχυροῦτο, τραγωδαὶ, κινῶνταις, ἄρμα παλίων, κ. τὸ τίλιον κ. τὸ δυνάμειον.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in Euseb. p. 196. haec mox subjungit: Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praecognitione. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδαὶ, Διονυσίαι, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in Oracione pro Corona, ἐν ψυφίσμασι, quae ibi producuntur. & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum. In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, spectaculis tragicis aut Liberalibus, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίαι, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero per τραγωδαὶ ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut

rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea deditur Faber, tragoedis novis: nam quod priores Interpretes expresserant, per tragoedos novos, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecoones in theatro solebant ἀγῶνα, ἀνακαρτίου, ἀναγορεύου εἶναι, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. Aeschin. in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμον ὃ δὴ δυνάμει ἐξουσίαν πεποιθὼς τὴν ἀντίστασιν τῷ εἴσαντι τραγωδαὶ & τοῖς διόδοις. & p. 434. Ε. μὴ κινῶνταις τὰς τραγωδας. Diversa sunt apud Demosth. πρὸς Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸ εἶσαντο & τῇ διόδοι Διονυσίαις, τραγωδαὶ καινοὶ p. 486. C. p. 492. εἰσαρῶσαι Χαρίδημον ἐν Διόδοις χρῆσθαι εἴσαντι, κ. ἀναγορεύσαι Πανταρχίαν τοῖς μεγάλοις & τῷ γυμνασίῳ ἀγῶνι, κ. Διονυσίαις, τραγωδαὶ καινοὶ & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur & τῇ διόδοι Διονυσίαις ἀναγορεύσαι, prius ab Aeliano V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεύσαι & τῇ διόδοι Διονυσίαις τοῖς μεγάλοις, τραγωδαὶ καινοὶ. Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ἣ ἐνοκράτης καὶ ἕκαστος ἴσος εἰς αὐτὴν κατὰ Διονυσίαις καινοὶ τραγωδαὶ, ἰπποκρίτων, αἱ ἴφασαν, τὴν ἰσότην ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschin. Orat. conditum a Ctesiphonte decretura jussisse refert ἀναγορεύσαι τὸ εἶσαντο ἐν τῇ διόδοι Διονυσίαις τραγωδαὶ καινῶν mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio carcat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῇ διόδοι τραγωδαὶ ἀγορεύσαι καινῶν, ἡσυχῇ δὲ πλὴν εὐνοίας ἐπιθεμῶντα καινὰ δρᾶματα βλάπτει optimum Victorium memoria fecellit, quando notat: In plebiscito etiam quodam, inclusit nunc in oracione Demosthenis pro Ctesiphonte; scriptura est, τραγωδαὶ ἀγορεύσαι καινῶν extra Hypothesein illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in Aeschin. ὁ δὴ δυνάμει γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481. D. ἐν δὲ μὴ ἀναγορεύσαι τὸ εἶσαντο ἐν τῇ διόδοι Διονυσίαις διὰ τραγωδαὶ τῇ καινῇ offendit lectio tam inusitata: Wolfius adsciscit αἰσῶν, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurdè ὑπόθεσις quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi

οἷος ποιεῖται ; etenim optimus rhotor est
Timon, & quicquid ei libuerit.

ὃ μαθητὴς ἂν αὐτῷ ᾖ· καὶ ὃ ῥήτωρ ἄριστος ὁ
Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποια αὐτῷ ἐβέλαι.
ΤΙΜΟΝ

a. Aitū] Deest in F.

genus ferat, τραγῳδίῃ τῇ κατὰ ἥρην ; Ego, quum
praestantissimus Cod. Aug. suppediret καὶ καὶ vel ἢ κα-
νὼν, non video, quid obitare possit, quominus aucto-
ritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Por-
ro solent integra locutione καὶ ἀγωνισμοῦ τραγῳ-
δίῃ Plutarch. Symp. p. 710. F. Aeschin in Ctesiph.
p. 433. B. ὅτι ἐκκλησιαζομένων Ἀθηναίων, ἅλα τραγῳδῶν
ἀγωνισμοῦ καὶ καὶ, ὅδ' ἐπαιτὶ τῷ δήμῳ, ἅλα ἱππικῶν
ἢ ἑλληνῶν. Idem p. 434. B. ratiore forma scripsit,
quam alibi extare non sane memini : γινώσκοντες ὅδ' ἢ ἐν
αὐτῇ τραγῳδίῃ ἀναικίρῳ τινὲς &c. quod si sanum qui
potest aliter explicari, quam, factis enim, qui celebra-
ri solent in astry, ludis tragicis : ἔτι αὖτε vero, quia Li-
beralibus urbanis, Διονυσίαις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' αὐτὸν, sive
μεγάλαις ista fieri solebat fabularum commissio : sic &
p. 435. A. ἢ χρυσῶν εἰσφών, ὅς αὖ ἐν τῷ διατρητῷ αὐτῷ
ἀναικίρῳ. Tandem in illo populi decreto, ejus Scali-
ger meminit, ad Hyrcanum misso apud Joseph. A. J.
XIV, 8. p. 699. ἀναικίρῳ δὲ ἢ εἰσφών ἐν τῷ διατρητῷ Διο-
νυσίαις, τραγῳδίῃ ἢ κατὰ ἀγωνισμὸν, καὶ Παναθηναίοις,
καὶ ἑλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶνι· eum in modum
postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis
in mentem veniat, pro τραγῳδίῃ in Ἀνορθωμο Hypo-
thecosis auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo mag-
is, quod insolens quiddam & vix utilitatem sonet,
τραγῳδῶν ἀγῶνι. Immo non diffiteor, multo mi-
hi phrasin expeditiorem videri, si corrigere conceda-
tur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνισμοῦ καὶ καὶ, & τρα-
γῳδῶν ἢ καὶ ἀγωνισμοῦ· nam licet τραγῳδῶν in
hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus ac-
tores novis tragoediis agebant, quod secundum Scali-
geri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt,
tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur
ἀγῶνι ἢ ἑλευσινίοις, ἀγῶνι ἢ Διονυσίαις, Παναθηναίοις,
Θεσμοπυσίαις, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγῶνι
est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, atten-
tamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus,
quantumque libertate gaudeat, non procedit : neque
a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso
Aeschine τῇ γινώσκοντες anteponat ἀγωνισμοῦ. Cete-
rata cur τραγῳδῶν καὶ dici consueverit, ratio est,
quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes
fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol.
Aristoph. ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralo-
gias suas, quam in rem egregius est, at parum haec-
nus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 76.
sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poë-
tis attribuerentur. Atque haec est illa νήπιος ἐπακρί-
τις, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgatur,
emendatiora proponere juvat : Νήπιος ἐπακρίτις· ὁ
ἐπαιτὶ ἰδμενῶν τῶν ἐπακρίτων κλήρῳ νηπιότατος, ὁπο-
ρευομένων τὰ δράματα. ὅς ὁ νεώτερος ἢ τῶν ἀρχαίων
ἐπακρίτων· ἔστι ὅς αὖ ἐν αὐτῷ διακρίσις eadem
ferre in Suidae : quod initio dicitur, neminem morari
potest : deinceps sequentia sic interpretor : quοντο
μικρότερον qui superior διακρίσις, in posterum sine fortis

discrimine suos sibi actores legebat : nam in Notis Maise-
saci ad Harpocr. p. 294. summi Valesii subitanea quae-
dam est, & non meditata conjectura resagentis eis τὸ
πρὸς ἀκρίτας ἢ παρ. quam attentiore cura repetitam ἱππῆ
line dubio primus abjecisset : ἀκρίτας χωρίς κλήρου παρὶ
modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex
his, ut mihi quidem est persuasum, expediti debet
proverbium aliquod ab Harpocratiōe & Suida commemo-
ratum, quod postquam Erasmus perperam accepit,
haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit ag-
gressus. Primum Harpocratiōnem ita restitue : Τὸς ἱπ-
ποῦς τραγῳδῶν ἀγωνισταί. Ἀναικίρῳ· ἐν τῷ πρὸς Δαμό-
δῳ. Δίδυμῳ Φησὶν (ita Mediceus Codex : hoc autem
probes, an Suidae. ὡς Δίδυμῳ Φησὶ, nihil interest)
ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ ἢ ἀγωνισμοῦ πρὸς τὰ ἐπαιτὰ, καὶ
συμνοποιοῦνται ἑαυτοὺς. Talem, si cui forte difficilior
videatur, habent sensum : Alii (pone, in sequentem
annum) tragoedis vel ludis tragicis decertabis. Lycurgus
Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, quod
sepe comparant ad res venturas suscipiendas, & largis
promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima
Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in
posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse,
perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui
accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat : im-
mo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot
criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite,
& vanis pollicitationibus ductari vos finite ; scilicet
τοῖς ἱπποῦς τραγῳδῶν ἀγωνισταί. Conjecturae fidem
facit usus τῷ ἀγωνιστῇ πρὸς τι certissimus hac stru-
ctura : contra συμνοποιοῦν ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐπαιτὰ, aut si-
mili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur.
Jam Erasmus lege in, Alii tragoedis provocat : nam
de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae
Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil
extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apo-
stoli locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τὸν Δίδυ-
μῳ Φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ ἢ ἀγωνισμοῦ & συμ-
νοποιοῦνται ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐπαιτὰ. Ἰσοκράτης δὲ Φησὶ
πάλιν εἶναι ἐν Θράκη. Ex iis, quae dixi, dubium esse
nemini potest, quin ista Δίδυμῳ . . . τὰ ἐπαιτὰ ad
parocemiam illam commemoratam ejusque declaratio-
nem pertineant : tum animadvertendum in Harpocra-
tiōne praecedere : Τὸν ἱππῶν Ἰσοκράτης Παναθηναίων, πρὸς
αὐτὸν ἐν Θράκη &c. His perpensis quid planius est, quam
ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius Apo-
stoli culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perversis
in unum coaluisse ? Porro si suspiceris, de Torone
quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum
debuisse scribi, quandoquidem tale est Michaei insti-
tutum, id quoque non est, ut longe quaeras : sponte
enim offert se, literarumque ordini commode respon-
det Τὸν ἱππῶν λιμὸς καφάρτος, cuius meminit Zenob.
C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus : Καφάρ-
τος τὸ Τὸν ἱππῶν (vel Τὸν ἱππῶν) λιμὸς] Λιμὸς ἔστι ἐπὶ
Τῷ ἱππῷ ἢ Θράκῃ· τινὲς δὲ ἔχου διὰ μακρῆς τῆς κατὰ τὸ
το

Τὸ ἐν σοὶ τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ
σοὶ καὶ τῷ υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὡς σὲ,
ὅτι ὅτι τῷ σῶ νόμοι. Τίμωνα ὀνόμακα. 59
ΤΙ. ὡς, ὦ Δημέα, ὅς ἐδὲ γεγάμηκας,
ἴσασιν καὶ ἡμᾶς εἶδεναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ,
ἦν διδῶ θεός, ἐς νεότητα, καὶ παιδοποιήσομαι,
καὶ τὸ γεννηθὲν αὐτῶν (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τί-
μωνα ἥδη καλῶ. ΤΙ. ἐκ οὐδα ἐ γαμή-
σεις ἔτι, ὦ ἔτ, τηλικαύτως παρ' ἐμῷ
πληγῇ λαμβάνων. ΔΗ. οἶμοι τί τῆτο;
τυραννίδι Τίμων ὅτι χειρεῖς, καὶ τῷ πλείους τῶν
ἐλευθέρων, ἐ καθαρῶς ἐλεύθερος, ἐδ' ἄστος
αἶν; ἀλλὰ δῶσις ἐ τῷ τάχει καὶ δίκῃ τῷ-
τε ἄλλα, καὶ ὅτι καὶ ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. ἌΛΛ' ὅκ' ἐμπέπρηται, ὦ μιανέ,

πῶλοντος καλῶντας (vel παλῶντας, vel potius καλ-
τινόντας) ὡς μὴ ἀκούσῃ τῶς ἐν αὐτῷ τῇ Σαλατίνης ἤχω
cui emendationi tanto minus diffido, quod Petri no-
stri Wesselingii calculum tulit: haec in Prov. Alex-
andr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Helychho*
V. Δημιῶντος prave leggeretur εἰνίας, eruditus homo
ad marginem refinxit, τανίας. Vide jam, quomodo
mirifica moliat in *Apostolio* Vir primarius Th. Reine-
sius V. L. I. c. 24. & proverbium excudat *Τορῶνται*,
vel, *Τορῶντες σπῶν/αι*, quale nulla Graecorum memoria
putem extitisse: subscripserit tamen ejus sententiae *Rei-
nesio* non inferior L. *Itolstenius* ad *Strophas*. in *Ταράν*
praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro *Isocrate*
Socratem, quippe *Θρακικῶν* auctorem, substituen-
dum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset
Harpocrationis locum, nunquam cogitasset. Ceterum
ut *τραγωδῶν ἀγωνισμῶς*, sic & *τραγωδῶν νικῶν* *Andocid.*
in *Alciabid.* p. 34. *Isaeus* p. 54. ὅτας τῇ μὲ Φαλῇ πῶς Διο-
πόσια κορηγῶνται τεταρῶς ἑνὶνῶν, *τραγωδῶν δὲ ἐν ὑπὲρ*
ταῦς (ineptum est *ὑπὲρταῦς*, quod vulgatur) ὅς αἰος. T. H.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum ; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam , quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto , Demea , qui , quod sciam , nunquam uxorem duxisti ? DEM. At , deo juvante , ducam anno proximo , & liberis creandis operam dabo ; & , quod nascetur , Timonem ejam dico nomen ; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio , utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis. DEM. Hei , hei. Quid hoc ? tyrannidem invadere cogitas , Timon , liberos homines percutiens , tu , inquam , de cujus libertate & civitate non plane constat ? sed cito poenas dabis , tum ob alia multa , tum quod ignem arci subjeceris.

53. T I M. At enim, o scelus, incensa
arx

etiam apud alios. Miror profecto doctissimum *Fabrum*, quod usus hujus voculae *ἴσθι*, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectissime legatur, *Ταῦτα μὴ σοι τὰ ἐν Ἑλλάδι*, Faber continuo *Leg. ait. Ταῦτα μὴ τοι*.

Sicut σοί, ita & μοί *facpe παρίλκει*. Timon No-
ster §. 41. Ἄγε δὲ, ὦ Διέσκαι, τὸ μοί ἐπὶ ἡμῶν σταντοῖ.
Similem in modum ἡμῶν eleganter abundat in Necy-
romantia. Καὶ πόθεν ἡμῶν ἀφῆξι. In Contemplantib; Κα-
τα οἰμαίνεσθαι ἡμῶν διπλασθί. In de Sacrificiis: Ἐποθέτω· ἂν
ἡμῶν ὁ Ἥρωις. In Hermotimo: Ἐξ ἡμῶν φιλοσοφίας
μενίσσεται ἡ τυφλὰ. Non satis ad hunc pleonasmum
curiam τὴ ἡμῶν videtur attendisse, omnis elegantiae
& politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*,
dum in verbis *Luciani* adversus Indoctum §. 3. [ὁ
Διοτρεδᾶς τοιαύτας ἡμῶν ἐς πασιὲν ἰποιῖ] non locum ha-
bere τὴ ἡμῶν sibi videri ait, legendumque censet ἡ
μῶν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex
hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleo-
nasmī usu potest & illic locutus esse *Lucianus*; vel in-
tellexisse ἡμῶν tamquam σύν ἡμῶν, *poëticum*. Dia-
logue enim istum videtur *Lucianus* scripsisse contra
popularem quemdam & aequalem suum. Paullo quo-
que ante dixerat: Τί ὦν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μελῶν ἡμῶν
εἰδῶναι; ubi ἡμῶν itidem, ut videtur considerasse inter-
pres, potest esse *παρίλκει*.

Invenio quoque τὸ αὐτὸ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάλοι, ὅτι, ἢ μὲν, ἔξω τὰς αἰ-
 τῶν. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν ἐν ἑνῷ αὐτῶν τῷ
 παρὸντι οὐκ αὐτὰς λαμβ., εἰ ὁ, τῇ sic enim divinum,
 non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πῶς οὖν αὐτῶν
 ὁ πῶς ἰδὼς. Reliquum igitur est, sum talia nunci-
 ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio suo accide-
 rit. Apud Latinos quoque mihi, tibi, vobis, aliquan-
 do παρὶς αὐτοῦ, quis ignorat? 7.7.

57. "Osgaye] 'Anti tũ, 'osaye.

7.7.
J. Br.
Ibid.

arx non est: quare cuivis apparet esse te sy-
cophantam. DEM. At perfodisti ærarium,
& inde natæ tibi opes sunt. TIM. Sed
perfodissimum non est; quare ne isthæc quidem
credibilia sunt, quæ dicis. DEM. Perfo-
dicitur quidem postea; sed jam illa omnia
penes te habes, quæ in eo antehac fuere.
TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto de-
nuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM.
Mitte clamorem; sin minus tertium tibi
ictum inflixero: alioqui hoc plane ridicu-
lum mihi acciderit, si unicum modo ho-
muncionem, eumque impurissimum perde-
re nequeam, qui Lacedæmonios mille iner-
mis ipse internecione deleverim. Nam fru-
stra quoque vicerim Olympia, & pugilatu,
& lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
sycles philosophus? & certe is est. Sane ex-

ἡ ἀκρόπολις, ὅτε δὴλα εἴ συκοφαντῆς.
ΔΗ. ἀλλὰ καὶ πλεῖστες, καὶ ὅπως οὐδὲν
70. διόρυξας. ΤΙ. καὶ διόρυκται οὐδὲ ἔτι
ὅτε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. δι-
συχθήσετ' ἢ ὑπερὸν ἤδη δὲ σὺ πάντα
τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἔκῃν καὶ ἄλλην
λάμβαν. ΔΗΜ. οἶμαι τὸ μετὰφρον. ΤΙ.
55. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτῃ.
ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν
Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκόφας ἀνοπλος,
ἐν δὲ μιᾶν ἀνθρώπων μὴ ὅπιτρίφας.
μάτῃ γὰρ ἀν εἶην καὶ γενικῶς Ὀλύμπια
80. πυνῶ, καὶ πάλῃ.

Ἄλλὰ τί τῆτο; καὶ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσο-
φος ἔτος ὅστις; καὶ μὴ ἐν ἄλλῳ ἐκπετά-
σας

a Διόρυξας] ὁρῶν Schol. Διόρυξας priores Edd. Διόρυξας J. Marg. A1W. b Διόρυξήσιν] Διόρυχ. Edd. priores. c Μικρὸν] μικρὸν J. Marg. A1W.

69. Τὸν ἐπιδόδομον ὁρῶν] Ὡς ἱεροῦλον Διόδοτον ταῦτα φησὶ ὁ ἐπιδόδομος ἱερὸν τὸ ἐπιδοτὴν τῷ ἀνδρὶ ὁρῶν] L. ut in textu est Διόρυξας. M. du S.

του ἕως ἰλγυτο. V.

Ibid. Ἀλλὰ γὰρ ἔγω· Ego, quanquam ceteroquin sin-
gularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifi-
ce me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis
affectata deterrimi assentatoris atque incredibili blan-
ditia, quæ quum nihil habeat ingeniosè ridiculum,
nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto po-
tuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio præ-
termitti. T. H.

62. Πληρὴν λαμβάνων] Vid. Def. Herald. Anim. in
Saltas. Obs. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. T. H.

63. Τυραννίδι] Civis tuos ultro pulsans. J. Br.
Τυραννίδι] Invidiosè & odiosè supra modum Athe-
nis præsertim. Terent. in Phorm. & passim alibi.
Anonym.

Ibid. Τόποις τοῖς ἰδιωτικοῖς] Def. Herald. Obs. & E-
mend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo poten-
tioribus & ad inferendas injurias promptis objiciebant,
nullumque erat in civitate liberrima crimen invidio-
sius: Comicis frequens: Aristoph. Vesp. v. 415. Ταῦ-
τα δὴν ἔστιν, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἰδιωτικὴ. v. 462. T. H.

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Commode notavit Steph.
Bergler. ad Alciphron. I. Ep. 32. αὐτῶν τι παρ' αὐτῶν (τῶ
σὺ ἱερατοῦ) καὶ δὴν σιωπῇ ἢ τὰ νῦν ἰδιωτικὰ ἢ τὰς
νῦν καὶ καὶ ἀλλοτρίων. Poll. IX, 156. ex Hyperidis ora-
tione pro Lycophrone: ἢ νῦν ἰδιωτικὰ, ἢ ἀρχαίων
ἐμπρησμένων (ἐμπρησμένων in quibusdam libris olim fuisse
lectum, c. Polluce colligi potest) ἢ κατὰ λαὸν ἀρχαί.
Haec erant talia; ut crimen apud Athenienses nulli
gravius potuerit impingi. T. H.

Tom. I.

69. Τὸν ἐπιδόδομον] Oribiodotus, locus est Athe-
nis in arce, ubi aerarium. J. Br.

Τὸν ἐπιδόδομον Διόρυξας] Ἀπλῶς Interpretes effosso αε-
rario. Sed aliud voluit hic Demeas, cum enim dixisset
τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subjungit τὸν ἐπιδόδομον Διό-
ρυξας. Nam ἐπιδόδομος locus erat ἐπὶ τῷ τῷ κα-
λουμένῳ Πολιάδῳ ἔχον θόρον, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον.
Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian: Herod. J. B.

70. Διόρυξας] Haud dubie Διόρυξας pro participio
ponitur: scribe ergo Διόρυξας. Immo vero dives es,
effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scho-
liastes legit ὁρῶν; minus recte. J. F.

Διόρυξας] Secuti sumus Cl. Jansenii emendationem o-
mnino necessariam. In omnibus Διόρυξας prave legi-
tur præter J. quæ habet Διόρυξας. Vide initium Γ.
β'. M. du S.

78. Μικρὸν] Ex Ed. J. arripui: reliquæ μικρὸν,
quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpa-
tum videam, Καταπλ. c. 12. quia hic robur, non ju-
sticia, Timonis requiritur. M. du S.

Μικρὸν] Μικρὸς & μικρὸς sæpe confunduntur: illud
huius vice restituit egregie summus Bentley in Cal-
lim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scrip-
turam editionis Juntinae. Convicium gravius, qua-
le merebatur Demeas, atque Atticis perquam fami-
liare. T. H.

81. Ἐκπετάσας τὸ πᾶν] Character philosophi,
quem passim proponit, ut βίων πρ. in Piscat. in Ca-
topl. J. B.

Y

84. Ti-

σας γῆν ἢ πῶγοντα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατίνας, καὶ βραθυμόδυνος τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχετο, τινὰ ὁδὸς βλέπων, ἀνασισοδημόδυνος ἢ ἔπειτα μετώπῳ κόμην, αὐτοδορίας τις, ἢ Τρίταν, οἷος ὁ Ζεῦξ ἔγραφε. ἔπειτα ὁ τὸ ἄλμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμῳ τὸ βάδισμα, καὶ σφρονικὸς ἢ ἀναβαλὴν, ἔσθην μυρία ὅσα περὶ δεξιῆς διεξιών, καὶ τῇ ἡδοῇ χαίροντων καλῆγοῦν, καὶ τὸ ὀλγαριεὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσάμενος ἀφίκατο ἔπειτα τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῃ ἢ κύλικα ὀρέξεν αὐτῷ (τῷ ζωοτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπίων, ἐναντιώτατα ἔπιδύνου τοῖς ἑσθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

portecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem prae se fert; qui omne de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cenam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti

a. Tis] Deest in f. ὁ Σφρονικός] Schol. V. & F. Σφρονικός.

84. Βραθυμόδυνος] * Διὰ θυμὸν μολιμαζίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι καὶ βραθυμῶς, ἐπαίρεται. Βραθυμὸς ὁ ἀργὸς, ὁ χριόμενος αἱ γυναικες μέγα φροῦσι. V.

* Διὰ θυμὸν μολιμαζίζεσθαι] Haec Suidas debentur in Βραθυμῶς. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in E. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. T. H. † Οἷος τῷτο. Prava lectio Scholio huic aniam dedit. So-

88. Καὶ Σφρονικός] † Οἷος τῷτο πίμπλησεν τὸ Σφρονικός παρρησίας. V.

cratem autem intelligit Sophronici sium. M. du S. Distingue Olor τῷτο πίμπλησεν. Intelligi voluit Scholiasies ὅτι Σφρονικός, tanquam Sophroniscus aliquis. T. H.

84. Τίτανος βαλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus ad-*

fractus.

86. Αὐτοδορίας] *Ipsomet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator.

J. Br.

Αὐτοδ.] Sic Αὐτοδαίδη in *Per.* c. 12.

M. du S.

Αὐτοδορίας] Practerquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in *Catal.* Artif. quemquam alium extra *Lucianum* adduxit testem. Αὐτοδορίας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοδορία ἡ μοῖρα, quale sit, videbimus ad *Philop.* §. 18. *Alciph.* III. p. 446. εὐλας ἡμοῖος ἀγρικῶς &c. αὐτοκαπατῆς ἰδόντων. Ο, τι βασιλεὺς τὸ πρῶτον ἢ αὐτοκαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmaf.* de Transubst. p. 534. Ejus generis apud *Philosophos* frequentantur, αὐταρχία, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt.

T. H.

87. Ζεῦξ] *Zeuxidis* hanc tabulam, quznam fuerit, haud facile est ex hoc loco conicere. In *Poecile* positam fuisse suspicor.

M. du S.

Ibid. Ο τὸ ἄλμα εὐσταλὲς] Tangit hunc locum *Or.*

Perier. de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6.

T. H.

88. Κόρυς τὸ βάδισμα] Sic in *Harmon.* βαῖναι ἐν ποταμῷ. Dixi ad illud *Petron.* Incessus tuus composi-

tus. Sic in tractatu de *Salatr.* & in *Demonact.* vita, & antea.

J. B.

89. Σφρονικός] Scholiasies hic aliter legit; nempe

Σφρονικός in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam.

J. J.

91. Τὸ ὀλγαριεὲς ἐπαινῶν] *Φιλομαχίαι* isti philosophi καὶ ποταμὸν τὸν ποταμὸν, nihil aliud in his dialogis

laudant quam τὸ ὀλγαριεὲς. Sic pag. seq. & passim,

quibus tamen nihil usquam satis.

J. B.

93. Μεγάλῳ τῷ κύλικα] Sic *Lapith.* τῷ ζυγοῦ, a-
mariore: amabant calices amariore: μεγάλῳ autem
videtur esse κύλικα ὀρεμα, ut apud *Virg.* i. *Aen.* A-
chil. *Tas.* lib. 2.

J. B.

96. Ὅσπερ ἐν τῷ] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p.
193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀπὸ ὅσπερ αἱ λήξεις
τῷ αὐτῷ ὡς φησὶν ὁ λόγιος ἀπὸ ἀφῶς &c. Testi-
monium est coqui non nimis honorificum de philo-
sophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. τῷ φιλοσοφῶν παρ-
θῆκα καλῶς, πῶδες Ἀδελφῶν τὸ ζῆλον εἰς ἐπιβόλῃ
ἔσθ —

T. H.

98. Τὸ γῆμιον ἀνάστασις] Ut in *Lapith.* & *Merc.*
Cond. quod in *Nigr.* §. 25. dixit ἡμετέροις.

J. B.

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Ari-*
stoph. ubi tamen interpretantur τὰ τρύβλια αὐτῶν ἑσθῶ-
ν, ad *Pac.* ad *Concion.* aliter etiam *Hesych.*

J. B.

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive *λιχανῷ*,
Casaub. ad *Athen.* c. 13. lib. 1.

J. B.

4. Μυμψήμοις &c. ὀφθαλμοῖς] Ita vertenda haec
verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam
totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabi-
litate culmen est. Testatur *H. Stephanus* vocem ὀφθαλ-
μοῖς verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed
sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic
locus verti potest. Quo sensu sumtum ὀφθαλμοῖς dedu-
cendum ab ὀφθαλμοῖς, quatenus significat, augeo, accu-
mulo. Hinc ὀφθαλμοῖς inter alia ab *Hesychio* dicitur si-
gnificare αὐξάνω, augmentum.

J. C.

Ibid. Πλαυῶντα...] Ea enim domum auferre apud
veteres moris erat. Vid. *Nigr.* c. 25.

M. du S.

5. Ο,

τη ποιήρας ἔχων, καὶ ὑπόραυλίζων ἡ γελώας
 ὧτα ἔμετ' ὅπ' τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον,
 ζεῦξ' αὐτοὶ τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆ συμ-
 ποσίης τῆ αὐληρίδ' ἀμφοτέραις ἐπειλημμέ-
 νον· πλὴν ἀλλὰ καὶ ἡφ' ὅθεν ἔτ' πρωτεύων
 ὡς χαρῆσειεν αὐτὸν ψεύματ' ἕνεκα, ἢ
 δρασύτης, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὅτι ποικίλως ἐντελέ-
 ται παρομαρτίζῃ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα,
 καὶ παύλαχθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελέ-
 οῖμ' ὧς τοιγαρὶν ἔκ' εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν.
 Τί τῆτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ χ' ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς 25
 πολλοῖς τέτοις ἀφ' ἡμῶν, ὥσ' οἱ τ' πλε-
 ῶν σ' ἐπιτηγότες, ζεγυρίσ, καὶ χρυσίς,

no fere depositus, & ridicule balbutiens:
 post hæc vomit. Ad postremum e tricli-
 nio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus
 retinens manibus. Ceterum cum sicus est,
 nemini homini palmam vel mendacii, vel au-
 daciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assenta-
 torum longe princeps est, & pejerare non
 cunctatur: illum in quovis negotio anteit
 fallacia, juxta autem sequitur impudentia;
 denique homo plane sapiens, & undiqua-
 que consummatus est, & varia quadam per-
 fectione præstans. Quare dabo operam, ut
 tam bonus vir jam jam auferat hinc grande
 infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu
 est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te
 ut venire compulit, quam quæ hos om-
 nes; qui divitiarum tuarum amore per-
 culsi huc concurrerunt, auri atque argenti,
 &

a Γελώας] Γελῶ priorres Edd. b Τῶν πρωτίων] Ita V2. B2. S. ceteræ præterque πρωτίων. c Σοῦ] Ita re-
 cte P. S. A. Priorres σοῦ.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγείται] Οὐδ' Ζεῦξ, * ἢ ἐ Παρ-
 βάσιος ἄτας ἡμῶν † Δ' φ. φαρμάκων φιλοσόφων γοητείας καὶ
 τιρατείας γράψας διετυπώσας, ὡς ‡ ὅτις ἀπαρμολαγίας

* Ἡ καὶ] Notaverat M. du Soul idē, neque tamen addide-
 rat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. T. H.
 † Δ. φ. φιλοσοφῶν γοητείας καὶ τιρατείας] Id vult Graeculus
 Commentator, Philosophorum veneficia & præstigias exem-
 plo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri possit a
 Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & utia tolle menda, Δ. φ. φ.
 φιλοσοφῶν γοητείας καὶ τιρατείας γρ. J. J.

impresserat ἐπικυκλίους adjecta litera juvandum fuit.
 Hinc κυκλιγορεῖν Athen. XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ
 τὸ κυκλιγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύκλῳ τίς ἀγορεύῃ. Poll. VI,
 29. ἀλάτ', λῆρ', φλύαρ', κυκλιγορεῖν, φορτινός.
 Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidio-
 rem dedi. Τότε δὲ sæpe apud Nostrum: Duker. ad
 Thucyd. V. p. 327. n. 64. T. H.

12. Ἰσοτελεῖσθαι] Ψελλίζων & μαδῶν ἑκέρων λαλῶν.
 Interp. Aristoph. ad Nub. J. B.

Ibid. Γελώας] In omnibus Luciani operum editioni-
 bus γελῶ, mendose, haud dubie. Cl. Hemsterhusius
 recte in sua emendavit. M. du S.

13. Εἴτα ἔμετ' Idem Lapith. de his vomitibus
 copiose alibi. J. B.

15. Τῆς αὐληρίδ' &c.] Utraque manu tibicinæ ad-
 herentem. J. Br.

16. Τῶν πρωτίων] Nulli primas concesserit. J. Br.

19. Τὰ πρῶτα] Primum locum tenens. J. Br.

20. Γοητείας] Hanc passim nugonibus istis exprobat
 ut in Piscat. in Catapl. J. B.

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. Faber legendum monet
 πάνσοφον τὸ χρῆμα. Verum quidem est, in hac lo-
 quendi formula, sæpe τὸ poni, ut alibi apud No-

Δ' φ. τῶν προκειμένων Θρασυκλῆος δρασύτητά τε καὶ μισῆσαι
 ἡδὴ ψευδοφῶν ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πύνακος, ἡταργῶς τὰ λόγια
 ἀπαρμολαγίας. V.

L. φιλοσοφῶν γοητείας καὶ τιρατείας. C. φιλοσοφῶν γοητείας καὶ
 τιρατείας. M. du S.

Hoc sequendum duxi. T. H.

‡ Οὐτ' ὅτι] Ita pro ὅτις emendavit M. du Soul, Ἀπαρμολα-
 γίας intellige, quam simillime, vel, quemadmodum apud
 recentiores nonnunquam usurpari solet, cum in modum, ut so-
 lerari non possit. T. H.

strum, παρὸν πάλυκαλόν τι χρῆμα, & similiter sæ-
 pe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi
 hoc in loco vulgata scriptura præponitur; intelligen-
 dum enim est, quasi diceret, Denique ut summum
 dicam, τῆτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσο-
 φον, καὶ παύλαχθεν ἀκριβές, &c. Id enim hic Artic-
 lum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et
 sic quoque in Bion præsit. Ἀγὼ δὲ πρὸς ἑαυτὸν πᾶς πολυ-
 τελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν διόρπον. Age vero, ad-
 vertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum
 aliquid, & divites (emptores) postulans. Sane non
 ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo
 adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consue-
 tudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi
 queant eodem modo. J. J.

Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Aristoph. Pac. v. 38. Μισρὸν τὸ χρῆ-
 μα, καὶ πάνσομος, καὶ βαρὺ. T. H.

23. Οὐκ εἰς μακρὸν] Brevi. J. B.

Ibid. Χρηστὸς ὢν] Ironia. J. Br.

Χρηστὸς ὢν] Ironiam Brodaeus interpretatur, quæ
 hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcu-
 que tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quan-
 quam remedium nullum succurrat, displicet illud
 χρῆ-

& sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenam, cape autem & nasturtium jucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium, autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiarum, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quæ multis sæpe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δέικων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆ-
κασιν, πολλὴν ἢ κολακείαν ὀπιθεῖξάντων
3 ὡρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ ἴστων
κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δειπνον
ἱκανόν, ὅσον δὲ ἥδιστον θυμόν, ἢ κάρδαμον,
ἢ εἰπόριε τρυφῶν, ὀλίγον ἢ ἁλῶν· ποτόν
δὲ ἢ ἐννεάκρυν. ὁ δὲ τρίβων ἔτ' ἥς βε-
3 λει πορφυρίδ' ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ
ἐβδὲν τιμώτερον ἢ τὸ τοῖς αἰγυαλοῖς ἡφι-
δων μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτῇ χάριν ἐτάλην,
ὡς μὴ ἀφθεύρῃ σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ
ὀπρωτότατον κτῆμα ὁ πολῦτ', ὁ πολ-
4 ὁλοῖς πολλαῖς αἰτί' ἀνηκέστων συμφορῶν
γεγενημῶν· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλι-
στα ὅλοι εἰς ἢ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν,
εἴδεν

34. Ἐπὶ ἀκροῦ] Κρήνη τις Ἀθήνῃσι Καλλιρρόῃ καλουμένη πρότερον. V.

χρηστὸς ἄν· debet sequi ἄξιον ἄν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταῦτα ἢ χρηστὸς Δ. Br. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. T. H.

26. Ὡς πικρὸν οἶ &c.] Faber deleri hic vult ὥς πικρὸν. Utique si quid mutationis hic opus, legitur pro ὥς πικρὸν οἶ, αἰκρὸν, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti, &c. At maximam quidem hic sollicitandi necessitatem non video. J. F. Ὡς πικρὸν οἶ &c.] Si interponas, ἢ ὥς πικρὸν οἶ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum Clariss. Jensonio, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. T. H.

30. Ἀπλοῖκόν] Recte simplicitas cum liberalitate conjungitur, quod simplices soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλοῦς sumitur pro liberalitate in N. T. Vide quæ notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. J. C.

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibis, unde mirum, Carionem μάζας accepisse pro delicatis cibo. Fuit quidem μάζα in deliciis sed compositæ. Aristoph. Hæsiad. Athen. Hesiych. Suid. J. B.

Μάζα] Idem plane Thrasyclus temperantiam simulantem victus, qui Persarum, de quo vide Briffon. de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunæ hominibus obsonium fuisse, res nota: salem delingere, ἅλα λῆξιν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ὁ δὲ Κρατὶς τὸ πολυτελεῖς τραπέζης ἀπαλαύειν Diogen. L. VI, 57. Egregia quædam est Apollonii Tyansenis figura, & ad exemplar Pythagoreorum præceptorum expressa Ep. VII. Πάντα φασὶ διὸ τὸ ἡμῶν κῆλον σκῆψιν ἡμεῖς ἢ εἴη τὴν αἰλίαν τροπὴν εὐ θυμῷ οἶον· Mercatorem (Euphratem sugillat ex sapientiae studio luterum turpissime captantem, quales philosophos Socrates καπλοῦς appellabat) oportet ostendere, ut ajunt, videntem commovere: mibi contra sit in honesta pauperie nullas opes venientem jussu temperantiorumque vivere. Haec

recte jampridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V. — regnatum digito cerebrare salinum; itidemque Gaisakerus A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θυμόν apud Lucianum, & ἡ ἐννεάκρυν ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: Aristoph. Pl. v. 253. Ὡς πολλὰ δὲ τὰ διαπότῃ ταύτων θυμὸν φανότα· optime Schol. τὸ αὐτῆς πινίας μελέα· ὥς τε.

32. Θύμων] Male θυμόν antea, qua loquendi formula passim utitur. J. B.

Ibid. Ἡ κάρδαμον] Dixi ad illud Petronii Nasturtii succum. J. B.

34. Ἐπὶ ἀκροῦ] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρρόῃ de quo Interpr. Aristoph. male apud Hesiych. ἐννεάκρυν dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam indicat, & Porcius interpr. J. B.

Ἐπὶ ἀκροῦ] Κρήνη Ἀθήνῃσι, novem venis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vide Hesiych. & Erymol. M. A. V.

Ἡ ἐννεάκρυν] Appositus est Alciphronis locus III. p. 386. Si nemo me beatorum vocet, inquit parasitus, ἀνάγκη μὲν σκάνδικας ἰδίους κὴ τίθηα, ἢ πώας ἀναλέγειν, κὴ τὸ Ἐννεάκρυν πίνοντα πύμπλασθ' τὴν γαστέρα· ibi Bergherum haec Lucianea non praeiterunt: p. 392. ἐρῶν τὸ Καλλιρρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25. κὴ ἀπὸ τῶν Ἐννεάκρυν λούου τι εἰ πῖ-
11, κὴ τὸ αὐτὸν τρίβων διδόναι τι κὴ χιμῶδες ἔχει ὑπόπαια, ὡς πρὸς ἐλευθέρου εἰ ζῶντα εὐ Ἀθῆναις διαμορφώσῃ. De Enneacruno vel Callirrhoe Athenarum fonte multa Commentatores Eruditissimi ad Thucyd. II, 15. T. H.

42. Εἰς τὴν θάλα. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis est monitum in Bion Πρ. §. 9. cujus suavis Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87. & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronymus. Consol. ad Julianum: Contemnis aurum: contempsimus & nulli phi-
lo-

ὅθεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ
 τὴν φιλοσοφίας πλεῖστον ὄραν δυναμῶς.
 μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡς γὰρ, ἀλλ' ὅσον
 ἐς βυβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον περὶ τὴν
 ματαγωγῆς, ἐμὲ ὄραντ' ἔχον.

Εἰ δὲ μὴ τῆτο βῆμι, σὺ δὲ ἄλλον τρό-
 πον ἀμείνω καὶ τάχ' ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ
 τῆς οἰκίας, καὶ μὴ ὀβολὸν αὐτῷ ἀνέχεσθαι, δια-
 διδῆς ἅπασιν τοῖς θεομύθοις, ὥς μὲν, πέντε δρα-
 χμας, ὥς δὲ, μῆν, ὥς δὲ, ἡμιτάλαλλον.
 εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοίριαν, ἢ τριμοί-
 ριαν φέρεται δίκαιον. ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ
 ἐμαυτῷ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μελαδῶ τῷ
 ἑταίρῳ τοῖς θεομύθοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πῆραν ἐμπλήσας ὡς ἔλαχαι, ὅδε ἄλλος δύο
 μεδύμνους χωρῶσαν Αἰγινήκους. ὀλιγαρχῇ δὲ
 καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὴν φιλοσοφῶντα, καὶ μὴ
 δύν' ὑπὲρ τῆς πῆρας φρονεῖν. T I. ἐπαινῶ ταῦτο

quippe quas non desideret vir bonus, &
 qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas,
 sed inguinum tenuis aquam ingressus, pau-
 lo infra litoris crepidinem projicito, me
 uno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex ædi-
 bus alia quavis ratione, quantum potest,
 ejicito, neque tibi vel obolum relinquant,
 sed omnia egentibus distribuas, huic mi-
 nam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis
 philosophus erit, duplam is aut triplam par-
 tem auferre debet: mihi autem, (quanquam
 non mea causa peto, sed ut amicis, si qui
 forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc
 peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos
 Ægineticos modios non prorsus capit: paucis
 enim esse contentum, & mediocritatem se-
 qui, hominem philosophantem decet, neque
 supra peram suam sapere. T I M. Istiuc re-
 cte

a ὄντα] ὄντι. J. In Marg. A1W. ὅτι notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa.
 qui variationem Ed. J. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. b ἑπιβὰς] ἐπιβὰς J. Marg.
 A1W. c Ἀνέχεσθαι] ἀνέχεσθαι J. Marg. A1W. Locus suspectus. d ἡμιτάλαλλον] Priores Edd. τάλαντον praeferunt J. cum
 qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo A1W. e φιλοσοφῶντα] φιλόσοφον J. M. A1W.

lophi: e quibus unus, ut ceteros sileam, mulierum
 possessionum pretium projecit in pelagus, Abito, dicens,
 in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne
 ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & po-
 pulareis aurae vile mancipium totam simul sarcinam de-
 posuit. Improbatur, & merito quidem, Plutarcho de
 Nobil. p. 218. §. 11. ὅς τις ἄνθρωπος ὅς τις ἀρχὴν τὰ χρημα-
 τα εἰς θάλατταν κατακλιθεὶς τὰς πλείους. Paulo aliter
 Isocr. in Archid. p. 130. A. οἱ μὲν κληρονομοὶ τὰς υἱίας
 ἡδονὰς αὐτῶν τῶν θάλατταν τὰ σφίγαν αὐτῶν βάλλουσιν, ὡς τοῖς
 θεομύθοις ἐπαρκεῖται. Phoenicidis apud Stob. p. 80. &
 Gellii N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se com-
 paravit Bern. Martin. V. L. I. c. 8. recte explanans il-
 lud Musonii, ἄλλος ὅς τις ἀργυρίου, quod Interpretum
 nemo fuit adfectus. Talia vero Lucianus adscripsit
 Thrasycly, quae recentioribus philosophis prius con-
 veniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. T. H.
 46. Ἐπιβὰς] J. Ed. hic corrupte ἐπιβὰς. Vulga-
 tam firmant haec verba Dial. Enip. & Nepe. ἢ δι' ἑαυ-
 τὰς ὅχους ἀλύουσα, καὶ ἐπιβυβάουσα, καὶ λουομένη. M. du S.
 Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & Tapaq. Fa-
 brum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam
 possumus ex sine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἀνθρω-
 πῶν τινὰ ἐκ τῆς γῆς καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐκ τῆς κυματώδους, ἀρι-
 μοῦν τὰ κύματα. J. G.

Κυματωγῆς] Vide etiam nostram & Gravii notam
 ad Hermot. c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic
 in impressis in κυματώδη mutata est. M. du S.

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponse κυμα-

τωγῆς restitui: frustra Gronovius obducit locum ex
 Hermotimo: addidisse poterat Long. Paft. III. p. 95.
 καὶ ἐκ τῆς ψάμμου πλείους τὴν κυματώδους γῆς ἐκείνης
 τῶν τῶν τῶν τῶν. Quanquam e Codicibus nihil a
 Jungermanno sit notatum, Mollius tamen hic etiam
 κυματωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus
 alias exponemus.

T. H.
 50. Αὐτῷ] Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνέχεσθαι, αὐτῷ
 nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive αἰκίᾳ.

Th. M.
 Αὐτῷ] Peripicue legendum σπαντῷ, vel σπαντῷ, vel
 σπαντῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id
 enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem
 sibi retineat, Idque jam consideravit Interpres, ver-
 tens: Tu eas alio potiore modo, confestim ex audibus ejic-
 cito (potius, confestim eum foras effer) ac ne obolum
 quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque
 opus est. Marcilius legit αὐτῷ, illic.

J. J.
 Ibid. Ἀνέχεσθαι] Proba scriptura, vide Ἀναλ. c. 1. Ed.
 J. Anec.

M. du S.
 52. Ω δὲ μὲν, ὡς δὲ ἡμῖν.] Variant hic libri. τάλαν-
 τον vulgarum non agnoscit J. Ed. nec reperitur
 apud Thomam Magistram, qui hunc locum adducit v.
 A. 52. ὡς δὲ neque in Scholio, quod vide in P. H. Διδ.
 Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαλλον, quod adeo
 admisimus, quia ea ratione talentum sibi integrum,
 ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, confi-
 cit. Reliquarum ergo Edd. talentum rejecimus. Sed
 in eo secuti auctoritatem Ed. J. potissimum, in alio
 respuimus, quod μοῦν non agnoscit, quod probum
 &

τε, ο Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chcenices quatuor.

§8. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

f Mön] Τιμον R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.

66. Παρακέρουσαι εἰ] *Ἡπάται εἰ εἰς ἄλλους πρὸς τὸ πλοῦτος. V.

* Ἡράτων] Quid sit ἱσάται, ignoro. Lege ἱσάται, ἀντίπαλον.

Lege ἱσάται sed reliquæ hujus scholii absurda sunt; agitar enim de pugnis. M. du S.

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. M. du S.

57. Δύο μῶδ. χρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Infaniam Pseudophilosophi graphice describit Lucianus. J. C.

Med . . . Αἰγ.] V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII. seu unius Shilling. M. du S.

Μεδῖμνος Αἰγινητικός] Medios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI. c. 12. Eodem nomine Strabonis Interpretem reprehendit Hofius de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μέδιον & μέδιμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliisve aridorum mensuræ Aegineticæ nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolum, ut ponderibus & pecuniæ pretio Atticos Aegineticæ præcefferunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφῶντα contra Ed. J. auctoritatem

τά σὺ, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γένεός σε πῆρας, εἰ δοκῇ, φέρε σοι ἢ κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἔπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παύσθε ὑπὸ τῆς καταστροφῆς ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θερασύκλεις; ἢ μὴ κατακέρησμαι σε; καὶ μὴν ἐπέμεθα ὧς χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· ὀβλεψίας ἐκείνη, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμοξοιδῶν. ὅτε τί σὺ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ταύτῃ ἀνελθὼν, ἢ μὲν δικάσαν ὀλίγον ἀναπαύσας πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους 75 λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλᾷ πῶς ἔρρωθεν αὐτὸς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τιμόν· ἀπὸ μὲν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναμωτίγῃ ὑμῖς, εἰδὲ ἄνθρωποι τραυμάτων.

scripsi. Noster in Peregr. §. 30. Χρυσὴ σακέαμος πρὸς τὸν πλοῦτον. T. H.

59. Φιλόσοφος] Ex Ed. J. Reliquæ φιλοσοφῶντα. M. du S.

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τῇ δικέλλῃ, carnis tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τῷ κοφ. ἱμπ. κονδύλων vel κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, carnis tuum implebo tuorum ligone admetiar: sunt certe κονδύλοι vel κονδύλοι, ἀνιδήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 1180. διὰ τὴν πολλὴν κονδύλων ἐποίησεν αὐτὸς ἐλάρμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut Lucianum deceat. T. H.

Ibid. *Ὁ δημοκρατία] Vid. Herald. Obf. & Emend. c. 48. T. H.

75. Ἐπιχαλᾷ] Noster in Gall. §. 22. κατακαλᾷσας αὐτὸν ἀφ᾽ αὐτοῦ τοὺς λίθους. Σακὰ γραμμῆσι πλεονα: Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbiis, imbris, quæ valde sunt Latinis usitata, Franc. Juvet. ad Paulin. de Vit. Martin. III. v. 453. T. H.

76. ΑΝΑΦΡΕ] Sic ex conjectura scribere habuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. ἄλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias, cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἐπιμ. consonum. M. du S.

Ἄλ-

* Ἀλκυὼν, ἡ εἰς Μεταμορφώσεως.

Halcyon, seu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

X A I P.

C H A E R.

ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
κρατες, πῶρ' ὤρθην ὑπὸ τῆς αἰγιαλῶν καὶ
τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί
ποτ' ἄρ' ὅστις τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἀφ' ὧν

ΙΙ. **Q**uae ista vox nos pepulit, o Socra-
tes, eminus a littoribus, illoque
promontorio? quam suavis auribus? quodnam
est tandem animal illud vocem edens? etenim
muta •

* Ἀλκυὼν ὄρεος μέγας μὲν ἴση μικρὰ στρογγύλη, χροῖα δὲ
ποικίλῃ ἔστι τῇ ἀνὰ μὲν χλαρά, καὶ τῇ ὑποστροφῇ.
ῥάμφος ἔχουσα λεπτὴν, ἐπιμηκίαν, χλαρὴν. Διακρίνεται δὲ
παρὰ τὰς τῆς Σικελικῆς πελάγους αἰγιαλῶν, πῶς μὲν
κυσσικουσκὰ ἄρα. οὐ βλήνης τε τῆς ἰχθύος τῆς ἀκανθῆς ἐπιπλε-
κομένῃ ὑπὸ αὐτῆς ὡς ἰσὺς τῇ πηγνύσῃ τῇ καλῇ παρὰ
μὲν ἀνθρώπων φθιψέσθαι δυναμένη, ὑπὸ ἄλλου δὲ τινος
τὸ παραπῆναι ἔστι. Ἐστὶ δὲ σικυρία τὸ ζῷον ὁμοίαν ἰατρικῇ, ὡς
αἶται τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ γόμφιον δὲ γόνιόν τε ἔστω
πρόφον, ὡς μὲν ταύτῃ αἶται καὶ ἀσπίδων καὶ γυμνῶν. οὐ
παρὰ μὲν τὰ οἰκίαι ἀρρῆσι μνηστυμῇ καιρῷ, καὶ οὐ χιμῶνι
δὲ ποτὶ τινος μίση, ὡς ἴστω ἡμέραις ἐργάζεσθαι τῇ κα-

λῶν, ἵστα δὲ τίκτει καὶ τρέφει τοὺς ποττοὺς. τὴν δὲ ἡμέ-
ραν τῇ τοκετῇ φασὶν ἱερῇ. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε
κατὰ τὴν Πλειάδος δύσιν καὶ τὴν ἐκκαθίζουσαν τε καὶ τὴν
τῶν ἀδελφῶν τῶν μέλων λόγον. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πλάγιον δὲ ἀκ-
μαντοῦ κατὰ τὴν καὶ τῇ τῇ. τῆς δὲ ἀλκυὼς ἡ μὲν μίση
ἀφ' ὧν, ἡ δὲ ἐλάττω ὡδὴ. πᾶσαι δὲ αὐτῆς ἀποκατα-
πύκνωσιν, ὡς τῇ ἀρρῆσι γυμνασίου ὑποπτασθαι τε καὶ
ἀρρῆσι αὐτοῖς, ἡ τῇ βούλονται ἐπαποθέσθαι τε τοῖς
ταῖς οἰκίαις θηλείας ἐκ τῆς ἀδρότης τε καὶ ἀπότητος ἀρ-
τιλῶν μὲν τῇ ἀρρῆσι τελύτῃν καλοῦνται δὲ καὶ καὶ, καὶ
μὲν αὐτῆς ἀκούσει τὴν φωνήν, σημεῖον ἔχει παλαιότητος,
ὡς φασὶν, ὡς μὲν βραχὺν τινα χρόνον τιθεῖται. G.

* Ποικίλῃ] Lege ποικίλῃ. Haec ex variis auctoribus collata:
vide Aristotel. περὶ Ζ. I. IX. c. 14. T.H.
† Πηγνύσα] Πηγνύσι. Modo pro in ὡς legendum est in
ἀσπίδι, quemadmodum ex Aristotele liquet. T.H.

† Ἐν χιμῶνι &c.] Vid. Aristot. Hist. Anim. V. c. 8. M. de S.
§ τῶν ποτῶν] Ταῖς πύκνωσιν, nisi majus vitium lateat. T.H.
εἰ μὲν ἔστι &c.] Scribe: εἰ μὲν αὐτῆς αὐτῆς. τ. φ. ε. ἔχει παλ.
quonquam μίσην retineri potest. T.H.

* ἈΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc Luciano adscriptum
Leonis philosophi Academicici esse, testantur Athen.
II. & Laert. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus
est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in
errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis.
Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de
immemoria summi atque aeterni principis potestate dis-
seritur, deque divinis rebus. G.C.

* ἈΛΚΥΩΝ] Non est Luciani, sed Leonis Acade-
mici, si Antonio Mureto sua stat fides Or. IV. Luciani
quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitan-
s, tum sententiarum levitas, & argumentorum
frigus, & delirationes arguunt satis. Th.M.

* ἈΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non est Luciani ex ani-
mi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex
deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores
cum prava doctrina conjungebant: sed posset esse Lu-
ciani animi causa Platonium agentis. Profecto haec
elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum
merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidif-
sima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi &
comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si di-
ctorum ineptam occasionem demseris, & sententias
de divina potentia spectaveris seorsim, fatebre vix
quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Al-

cyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V.
f.C.

* ἈΛΚΥΩΝ] Alcyonem dialogum fuerunt olim qui
Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat
Diogenes Laërtius Platone p. 84. C. Hunc autem i-
psum Dialogum ex Galati Collectaneis aliisque satis
constat, eum esse qui Platoni tribuebatur; cum ibi
inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leo-
ni cuidam a Phavorino Philosopho, teste eodem Dio-
gene, tribuebatur; unde satis liquet non posse Luciani
habere auctorem, qui Laërtio coevalis, Phavori-
no junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat
Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus et-
iam Or. IV. & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab.
p. 173. C. Et sane etiam haec testimonia non suppe-
terent, vix credibile sit Lucianum de Deorum vi &
potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum.
Vide Biblioth. Caesar. VII. p. 3. Platoni autem mini-
me tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob
ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine
leguntur. M. de S.

4. Ἀφ' ὧν] Causam adfert Aristoteles, quod his
neque pulmo sit, neque arteria neque guttur. Horae.
in Odis: O mutis quoque piscibus Donatur a cygni, si
libent, sonant. Lucian. in Gallo: πολλὰ ἀφ' ὧν αὐτῶν
μῦθοι

multa sunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus hominibus est conficta fabula: ferunt illam, quum mulier esset quondam, AEoli

ἦν δὲ τὰ γε καθ' ὕδατος ἀλιττόμενα. ΣΩ. θαλαττία τις, ὦ Χαίρεφον, ὅρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύδακρυς ἔχει ἥς δὲ θαλαίῳς ἀνθρώποις μεμνένῃ λόγῳ. Φασὶ γυναῖκά ποτε εἶσαι Ἀἰόλου. Ἕλλη-

ποι ἢ ἔχοντες adv. Indoct. μάλλον ἢ ἔχοντες ἀφαιρέτης. G.C.

8. Παλαιὸς ἂν μεμνόμενος λόγος. Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus esset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periret: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachiniam, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X. c. 32. ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδης, Latinis Halcyonia vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Manianus: *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma*. Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: *ταὶς ἀλκυονίδας προσαναγορεύσας ἡμέρας ὁ νόσμος ὄγει*. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in Avib. v. 1593. *Ἀλκυονίδας τ' αἰ ἡμέρας ἡμέρας αἰ*. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies*: hoc est, *tranquillam atque otiosam vitam*. Plantus in Poenulo Aet. I. Sc. II, 142. *nisi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educet suos*. Idem in Casina. Prol. v. 26. *Halcedonia sunt circa forum*; id est, tranquillitas & silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad solem pennas in liore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & Theocritus Eid. VII. Homor. II. K. Servius ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in Bionis morte: qui ubi consenuit, a conjuge alis impositus gestari dicitur: & talis conjugii amor est in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deplorat. Alii cerylam ab halcedonem discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histot. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & vicium utri-

que tribuit. *Gaza sagulum vertit.*

G.C.

Παλαιὸς ἂν μεμνόμενος λόγος. De Alcyone & Alcedonibus copiosissime Ulyss. Alcedonum. Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc scripto mentionem facit, quum ista chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pausaniam antea facere videtur*: nam in voce Κερυλός Pausaniam scribis condidisse Alcyones) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I. p. 776. esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in *Ἀλκυονίδας ἡμέρας* nam ad vocem Κερυλός nihil horum simile. Antiam autem labendi haec dederunt verba: *Ἰστέον δὲ ὅτι κερυλὸς κατὰ Πανυσανίαν ἐὶ ἀλκυόνιν ἄρτεται* &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator.

T.H.

9. Αἰόλου τῷ Ἕλλη. Augustinus Datus cum Benedicto, Aeli Graci filiam. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat ajunt mulierem quandam, Aeli filiam, Hellenis nepem, vel ex Ovidii libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur Aelis, vel ex Dicaearcho, cujus verba sunt: *ἡ δὲ Ἕλλη τὴν παλαιὴν ὑπὸ πτόλι αἶψ' Ἕλλη τῷ Αἰόλου ἐκλήθη* &c. quae loquutio non minus notat patrem Aeli fuisse Hellenem, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca *Εὐανδρίδου τῷ Ἡλείου* interpretantes Euanthrida, Elei filio, quum patria, non pater describatur.

J.G.

Αἰόλου τῷ Ἕλλη. Aelium hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus, p. 11. l. 16. Vide etiam Jambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. M. du S.

Αἰόλου τῷ Ἕλλη. Aelium Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocrit. ad Eid. III, 45. Pindar. ad Pythion. Δ, 190. Apoll. Rhod. ad I, 143. Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV. p. 188. ad quem Rhodomannus contextuit AEolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius adhibuit, locus est corruptus: Salmas. de L. Hell. p. 355. Ἕλλη τῷ Δαμνίλῳ reponendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8. Gronovio praecevit, intelligendumque statuit Ἕλλη τῷ πατρὶ τῷ Αἰόλου verum, ut Dicaearcho secum converniat, legendum est αἶψ' Ἕλλη τῷ Αἰόλου mox ipse: Ἕλλη μὲν ἦν ἱερὴ, ὅσπερ μικρὰ πρότερον εἰρηκαμένη, ἡ δὲ Αἰὸς Ἕλλη ἑστῆται si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΙ scribatur, origo virtū statim patet. Vid. Clem. Strom. VI. p. 679. A.

T.H.

Z.

10. Κα-

Ἑλλη^Θ θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα τ' ἑαυ-
τῆς τεθνεῶτα θρηγεῖν πῶδ' Φιλίας, Κήικα
τ' Τραχίνιον, τ' Ἐωσφόρον τ' ἄστ' ἑστος, κα-
λῷ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἴτα δὴ π' ἰερωθεῖσαν
ἀμφ' αἵμα δαιμονίαν βέλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρό-
ποι θεοπέτεα^δ τὰ πελάγη, ζητῶσαν¹
ἐκείνον· ἐπεὶ δὴ π' ἀλκιδόμην γῆν περὶ πᾶσαν,
ὅχ' οἳ δ' αὖ τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τῷτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; εἰ
πῶποτε πρόθεν ἠκηόειν τ' Φωῆς, ἀλλὰ
μοι ξένη τις τῶ ὄντι προσέπεισε. γοῶδ' ἔστιν²
ὡς ἀλκυὼν τ' ἠχοῖ ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον
δὲ τι καὶ ἐστὶν ὧ Σώκρατες; ΣΩΚ. εἰ μέ-
γα· μέγα μὲντοι ἀμφ' αἱ Φιλαιδρίαν εἰ-
ληφ' ὡς δὲ θεῶν τιμῇ· ὅτι γὰρ τῇ τέττε
νεοτήτεια καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευόμενας²
ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, καὶ χεῖμα ἡμέ-
ρας.

α Παρ.] Sic F. ceterae omnes per.

10. Κυρίδιον ἄνδρα.] Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV.
B. 3. Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hy-
gin. F. LXV. ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p.
35. D. Κῆξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ' Ἀλκυόνος τ' ἡνωμένος, Ἀλκυὼν δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ἄνδρ' ἦμα προσαγορευόμεναι
cum ceteris in gratiam redibit Clemens, si modo u-
nam vocem sedem mutare jussisset: Κῆξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ
τ' Αἰόλου Ἀλκυόνος &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558.
Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcurso foe-
dissimam habem eximemus: εἰ δὲ (Alcyon) ἄγει π' ἰερω-
θεῖσαν ἄνδρ' ὅτ' αὐτὸς θάνατον ὡς δὲ Σίλλ' ἰμο
vero ὡς δὲ τῶ αἰγυαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τ'
αἰγυαλῶν, & plerique alii halcyonem εἰ τῶ αἰγυαλῷ
quiritari tradunt. T. H.

11. Κήικα . . .] Rex erat Trachine. Cum nostro
sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeolii filium
facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba fa-
ciens qui sibi Deorum nomina assumpsit; Κῆξ μὲν,
inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ' Ἀλκυόνος τ' ἡνωμένος. Ἀλκυὼν
δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ἄνδρ' ἦμα προσαγορευόμεναι. Sed & Theo-
criti Scholiastes cum Luciano facit p. 287. B. M. du S.

12. Τῷ ἄστ' ἑστος.] Sic legendum, ut edidimus, lite-
ra minuscule. V. Hesiod. & 381. & Schol. Homer. ad Il.
I, 558. Neque enim nomen proprium est ut somnia-
runt illi. V. Ovid. Met. XI. 271. Aurorae is filius.
Apud Apollodorum tamen Ἐωσφορ^Θ dicitur Ἀστραίου.
ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 30. M. du S.
14. Περὶ θεῶν.] Forte legendum ὡς. Ad hanc fa-
bulam alludit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. G. C.
Παρὰ δ.] Turpissime hic mendo omnes ferme libri
foedantur, cum παρὰ pro ὡς obtrudunt; cum ta-
men proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem
duxerat, suum fato functum luxisse desi-
derio consuetudinis, Ceycem Trachinium
Lucifero progenerum, pulcri parentis filium
pulcrum; deinde vero alis instructam divi-
na voluntate in avis morem circumvolitare
maria, quaerentem illum, quandoquidem
oberratis terris omnibus non poterat inve-
nire.

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu
dicis? nunquam ante audiveram ejus vo-
cem, quae mihi insolens revera accidit:
flebilem ergo plane sonum emittit animal
istud: quali autem corporis est magnitudi-
ne, o Socrates? SOCR. Non magnum:
attamen magnum ob singularem mariti a-
morem accepit a Diis praemium: quum
senim nidulatur, halcyonios etiam, qui vo-
cantur, dies mundus agit, hyeme me-
dio

emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οἷος
ἐπ' αὐτῶν θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver-
hist. c. 3. ταύτην παρὰ τῷ Ποσειδῶν^Θ λαβούσα τὴν τι-
μῆν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c.
33. errarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic,
& in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τῷ Ἰπποῦ λαχὼν τ'
τιμῆς. Notandum autem in Aldina saepius reperiri α
(quod proprie est παρὰ) positum pro παρὰ, ut in hoc
postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi γυνά-
μην τῷ Ἡέλω π' τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum
aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem
παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem nondum Flo-
rentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρὰ.
M. du S.

Περὶ θεῶν.] Παρὰ pro παρὰ certissimum est: in mul-
tis explorata linguae ratio contra quicquid est Codic-
um Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr.
p. 1230. B. εἰ γὰρ ἔχουσιν παρὰ θεῶν & mox, γὰρ
τῷ παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice Aelianus
de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15. Προγένου
λαβούσα Νηλεὺς τιμῆς παρὰ. Cum his egregius locus est
Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τὴν δ'
γνώσκειν εἰς τόκους εἰς ὁδὸν εἰς ἴδιον ἵππον; mox: τῇ
δὲ ἀλκυὼν τιμωσθὲν παρὰ τῶν θεῶν ἵππον δαμάσσει
ἀκίρως εἰς ἀσφάλτον tum φιλαιδρ^Θ μὲν ἔτι εἰς &c.
De Alcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane
non pauca, nunc operosius investigare non lubet:
vide Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kaifer. Varro apud
Nonium p. 145, Dies deinde illas, quibus Halcyones
hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.

T. H.
Ibid. Ἐπὶ τῇ τ. ποττίῃ.] Hes. Stephan. Thef. L.
G.

dio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, confirmile, ut ita dicam, speculo. CHAER.³ Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

στον ἀφ' ἑρμῆας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον ὁ παντὸς μᾶλλον. ἔχ' ὁρᾷς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἀναθῆναι, ἀκύματον δὲ καὶ γαλήνιον ὁ ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς ὑπεῖν κατόπιον; ΧΑΙΡ. λέγεις ὁρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τί ποτε χρὴ περὶ αὐτῶν τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὃ Σόκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς πότε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. ὦ φίλε Χαίρεφῶν, εἰκότα μὲν ἵδμεν ὅτι δύναται τε καὶ ἀδύνατον ἀμελυνωτοῖς ὅτινες εἶναι κριταὶ παλαιῶς. δοκιμάζομεν γὰρ καὶ τὴν δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνωστον εἶναι, καὶ ἀπίστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ γὰρ φαίνεται ἡμῖν

δ Παντὸς] Πάντων P. L. J. atque inde margo A. 17.

ε Τῆ] Priores Edd. τῆ. H. L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ ᾧ δὲ τούτων νοεῖται, quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicavit, haud equidem scio. Particulæ certe γὰρ δὲ mox §. 3. alibique a Luciano conjunctæ, & ad hunc locum apte satis conveniunt.

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδης, ἡμέρας τίνες ἢ ἡμέρας ἢ γαλήναι, ὡς αἱ νοεῖται ἢ ἀλκυον. Hesych. A. V.

26. Κατὰ χειμῶνα μῆσαν ἀφ' ἑρμῆας ταῖς εὐδαίαις] Certe non debuerunt hæc intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, quum ut passim, tum in Luciano milies occurrit. J. G.

28. Παντὸς μᾶλλον] Plato p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & J. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. M. du S.

29. Γαλήνιον] Adducit hæc verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων scribas, nihil interest: utrumque æque commodum; formula quaedam solennis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curret: ita diceret, hic scribi debuisset πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Platone & Xenophonte nihil est frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. T. H.

33. Τῶν ποτε] Ante τί ποτε.

Τῆ] Accentus amovendus: τῆ vel τῷ. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. ε' c. A. §. 4. Dial. D. III. & Ristherus ad Porphy. de V. P. p. 14. T. H.

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] Benedictus: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet hæc fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit,

quod dedi: atque ita fere M. du Soul, qui verterat: quid est, quod iis fidem faciat, quæ a te dicta sunt, o Socrates. Idem Vir Doctissimus, quæ paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem jam ante priores Interpretes Datus & Benedictus probant. Δοκιμάζομεν κατὰ δὲ vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον εἶναι &c. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνωστος, ἀπίστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. Mag. in Ἀδύνατον. Ἀμύμητος. Ἀνέγνωτος. Ἀπρόσιτος. Ἀσύμμετος. Ἀφύπνους. quædam notavit Jer. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956. plura AEm. Porius Lex. Jon. in Ἀμύμητος: sit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98. τὸ ἀνέγνωτον πᾶν, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius hæsitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petri Wesselingii iudicium.

T. H.

38. Εἰκότα μὲν] Hic εἰκότα μὲν perinde est, ac ἱσχυρὸν, sumptis: nam interdum ἱσχυρὸς non est dubitantis sed affirmantis. Vid. AEGid. Menag. ad Diogen. Laert. III lib. IX. S. 73. J. C.

Εἰκότα μὲν ἡμῶς &c.] Ad similem Isidori Pelusiota sententiam II. Ep. 117. hæc notavit Ristherus: ejus generis alia Priscianus ad Arph. Miles. I. p. 8.

T. H.

ἐν τῷ εὐπόρῳ ἀπορα, ἐν τῷ ἐφικτῷ ἀνέφικ-
τα συχὰ μὲν ἐν δὲ ἀπειρίᾳ, συχὰ δὲ ἐν
219 ἡπιότητι φρενῶν τὰ ὅτι γὰρ ἡπιότης
ἵσκει εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, ἐν δὲ πᾶσι γέ-
ρων, ἐκείτοι μικρὸς πᾶσι ἐν νεογυλῶς ὁ
τῷ βίῳ χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. τί δ'
αἶν, ὦ γὰρ, οἱ ἀγνοῦντες τὰς τῶν θεῶν
καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοντες αὖ εἰπεῖν,
πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατον τι τῷ τοιῷ τῷ;
εἰράκας, Χαιρεφῶν, τρίτῳ ἡμέραν ὅσον
ἦν ὁ χειμῶν; ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι θεὸς
ἐπέλθοι ἐν τὰς ἀστράπας ἐκείνας ἐν βρον-
τὰς, ἀέμων τε ἐξαισία μεγέθη ὑπέλα-
55 βεν αἶν τις τὴν αἰκμηδὴν ἀπασαι ἐν δὲ
συμπεσειᾷ.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατάστασις
εὐδίας ἐγένετο, ἐν δὲ μένειν αὐτῇ γε ἕως τῷ ἡδὴ
πότερον ἔν οἱ μείζον τι ἐν ἐργαστέρῳ εἶ-
60 ναι, τοιαύτῳ αἰθρίᾳ ἐξ ἐκείνης τῇ ἀντοπῇ
ταύτῃ λαίλαπτος ἐν ταραχῇ μελαίνῃ, ἐν
γαλήνῃ ἀναγαγεῖν τὴν ἀπᾶν κόσμον, ἢ
γυναῖκος εἶδος μελαπλάσθῃ ἐν ὀρνίθος τινος
ποῦσσαι; τὸ μὲν γὰρ τοῖστο, ἐν τὰ παιδάρια

& factu faciliū difficilia; & eorum,
ad quae pertingere datur, ardua; haec
quidem pleraque propter imperitiam, a-
lia etiam non pauca ob infantiam men-
tis: re enim vera infans videtur esse
omnis homo, etsi vel valde senex, quan-
doquidem exiguum plane, & infantiae
instar vitae spatium ad omne aevum. Quid
autem, o bone, qui vires Deorum Genio-
rumque ignorant, dicere habeant, utrum
talium rerum fieri aliquid possit, nec ne?
Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quan-
ta fuerit hyems: quin & animo repetentem
metus invadat & ista fulmina ac tonitrua,
55 ventorumque ingentes furores: existimasset
aliquis, tellurem totam utique fuisse col-
lapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
titit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum
majus quiddam & operosius esse putas, ex isto
turbine, qui vix subsisti poterat, ac confu-
sione ad placatissimum nitorem mutatam coe-
li faciem referre, inque tranquillitatem revo-
care mundum universum, quam mulieris for-
mam transmutatam in aviculam quandam fa-
65 cere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Neoyulēs] neoyulēs Schol. neoyulēs C. d Toi] τὸ Margo A1W. male. e Δῆ] δὲ P. L. Margo A1W.

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀνέφικτα. V.

neoyulēs. V.C.

47. Καὶ neoyulēs] Ἀντὶ τῷ neoyulēs, * neoyulēs,

* Neoyulēs, neoy.] Has utraque voces adjecit M. du Soul. menses praeterita repeni debere neoyulēs.

T. H.

45. Τὸ ὅτι γὰρ ἡπιότης ἵσκει εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ
πᾶσι γῆρας] Ineptissime Benedictus, revera enim omnis
homo infans est, maxime vero senex; quum longe ac-
commodatius Datus, Omnis namque homo infans uti-
que videtur esse, vel ultima senectute provectus, quae
verissima Luciani mentis expressio.

J. G.

Ibid. Neoyulēs] Expresit illud Aegyptiorum Soloni
dictum apud Platonem, Gracos semper pueros. Suam
autem sententiam validioribus longe quam illi argu-
mentis firmat. Sic & Seneca apud Lactantium II, 4.
Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed
semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.

M. du S.

47. Neoyulēs] Vox Palluci improbata, qui hunc in
modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ neoyulēs ἢ neoyulēs,
αἱ ἐῖς ἴσας αἰῶνας ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοτέλη, ἢ δαιμονί-
neoyulēs per me licet exulatum abeat e Graeca lin-
gua: ibi protulit hunc locum Jungermannus. Sen-

tentia persimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573.
Ὅς πρὸς τὴν ἡμετέραν αἰῶνα ἐκτατάσθῃ βραχυτάτων ἡμετέρας
οἱ ἄνθρωποι τὴν αἰῶνα χρόνον.

T. H.

56. Ἡδὲ] Ex P. & L. hoc, in impressis enim ἐν δὲ
legebatur.

M. du S.

Καὶ δὲ] Minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227.
Καὶ δὲ βαδίζω. Theophr. v. 221. Apud Platonem sac-
pissime.

T. H.

61. Ἀντοπῇ] Ἀντοπῇ χειρῶν Julian. Or.
I. p. 34. C. Agit de hac voce If. Casaubon. ad Athen.
III. c. 20. Mox in illis εἰς ὀρνίθος τινος abesse potest εἰς.

T. H.

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν] Vid. Gataker. ad M.
Antonin. VII. §. 23.

T. H.

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] Multas specierum naturas:
imo πολλὰς ἰδιῶν φύσεις, multarum specierum naturas:
quamquam impropria hic est ea locutio.

J. C.

85. Τυχρὸν] Recte viderat Benedictus uti & Marci-
linus

inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praestantiam neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi atque in facili posita. Atenim totum coelum quanto tandem remet ipso videatur majus, indicare tu possis?

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros profus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

85. Τυχῶν] Γράφεται, τυχῶν. G.

Ilus & Vorstius; sic legendum, non τυχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. 7. & Codd. Mss. P. & L.

Τυχῶν] Recepi, quod in 7. P2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A1W. reliquae τυχῶν. In Exc. P. haec notantur: Δ[ε] τυχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τυχῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: Δ[ε] τυχῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τυχῶν, ut legitur in Ar. anni MDIII. ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τυχῶν. τυχῶν 7. Praeterea χυμῶν habebant C. teste M. du Soult: eoque pacto jampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram; neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τυχῶν ad speciem primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ τὸ βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul complectebantur: deinde τούτων appositum profus languet, ac vigorem orationis inturbat: denique ὅσα Δ[ε] τυχῶν τούτων ἔτι πολυμηχανίαν ἐργάζονται ut ad reliquum di-

τὰ παρ' ἡμῶν, τὰ πλάττει ὅπως ἀρμόδια πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆς αὐτῆς πολλαῖς ὄγκῳ μετασχηματίζῃ πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τὰ δαιμονίῳ δὲ μεγάλῃ τῇ οὐ συμβαλὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμέτερας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχοῖν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, ἢ λυῖα: ἐπεὶ τ' ὅλον ἕρπον ὅσον πᾶσι ἐνὶ σαυτῷ δοκεῖ εἶναι μείζων, φράσαις ἄν;

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὃ Σίωκρατες, γινώσκει δυνάει ἂν, ἢ οἰοῦνται τι τῷ τοῦτον; εἰδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκῃν δὲ θεωρεῖμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεισι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ ἡπία πασιελὸς βρέφη, τὰ πεμπηαῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃ ἔχει τ' ἀξιοφορὰν δυνάμειός τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς χτ' τ' βίον πράξεσι, καὶ ὅσα Δ[ε] τῶν τεχνῶν τέτων ἔτι πολυμηχανίων, καὶ ὅσα Δ[ε] τὸ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἴποι, παιδίοις, εἰς εἰς ἐλθεῖν δυνατὰ φαίμεν.

Καὶ

tionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χυμῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χυμῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμηχανίαι tum ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait Aristot. πρὸς Ζ. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ τοῦτον ἔχει τὸ ὄργανον, ἀλλὰ πολλὰ ἔτι γὰρ ὑπερὶ ὄργανον πρὸ ὄργανον propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censabat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, quum mox sequatur Δ[ε] τὸ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur.

Z 3

T. H.
90. Ἀρτί-

Καὶ ὁ ἰσχυρὸς δὲ ὁ ἐνὸς ἀνδρὸς τελείῃ τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὄσῃ ἔχει ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάντας χερῶσαιτ' ἀν' ῥαδίᾳ· ἢ γὰρ ἡλικία πάντεσσι ἀπορος δὴ πῦρ πάντων, καὶ ἀμύχανος ἐξ ἀρχῆς ἀπολαύσει τοῖς ἀνθρώποις καὶ φύσιν. ὁππῆρ' ἐν ἀνθρώπῳ ὡς εἰκένει ἀνθρώπῳ τοσούτῳ ἀφαιρέσει, τί νομίζομεν τὴν συμπαῖα ἔσανον πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἀνὰ τοῖς ταῖς τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνυμένοις; πιθανὸν ἐν ὅσῳ δοξέω πολλοῖς, ὄσῃ ἔχει τὸ μέγεθος τῷ κόσμῳ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, ἢ τηλαυτοῖ καὶ δύνανται αὐτῷ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ ἀφαιροῦναι, ἀνάλογον ἀφαιρέσειν τὸ πρὸς ἡμᾶς ἀφαιρέσεις.

Σοὶ μὲν ἐν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ὅσι, πᾶσι δ' αὖτ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάντων ῥαδίᾳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνώσκειν, ἢ γράφειν τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enim vero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihi ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

ἢ ἔχει] ἔχει, nisi quod typorum vitio ἔχιν in J. Edd. cunctae praeter B2. ὁ τηλαυτός] τηλαυτός καὶ τὸ δ' αὐτός J. Margo A1W.

90. Ἀμέτρητον ὄσῳ] H. Steph. App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmō nominum ὄσῳ & ἔλκῳ disputat. T. H.

Ibid. ἔχει] B2. Reliquae ἔχιν. M. du S.

2. τηλαυτός . . . αὐτός] Ex Ed. J. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλαυτός . . . αὐτός. M. du S.

τηλαυτός &c.] Multum vereor, ne quod Junta supeditat, prava sit Antonii Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανόν ἐν ὅσῳ, ὄσῳ ἔχει τὸ μέγεθος τῷ κόσμῳ τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλαυτός καὶ τὴν δύνανται αὐτῷ ἀνάλογον ἀφαιρέσειν τὸ πρὸς ἡμᾶς ἀφαιρέσεις. T. H.

3. αὐτῷ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. J. C.

Ibid. φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. A. V.

8. ἀναγνώσκειν] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνώσκειν. Contra peccatur in Hesychio: ἀναγνώσκειν, ἀναγνώσκειν. Jonum est, & Herodoti, apud quem sapientia hac potestate ἀναγνώσκειν, nunquam ἀναγνώσκειν. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράφειν sit adjungendum, eo tamen referri debet. T. H.

12. παραβάλλουσα] An καὶ ἀβάλλουσα, id est, instans.

παράβουσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes τὸ ἀβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. M. du S.

παράβουσα] Eadem, quae Doctiss. M. du Senti, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non desore putem, quibus arridebit Gayeri καὶ ἀβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. T. H.

15. Μελ. σοφῶν] Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. M. du S.

16. οὐλοῦν μίλιτον] Hinc Virgil. IV. Georg. Proinus aërii mellis coelestia dona. Varro de R. R. II. c. 5. Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres. G. C.

17. Ἐκ τῶν ὄντων] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cal. Rhodogin. Ant. Lec. XXVII. c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. G. C.

19. τῶν] An τῶν;

τῶν] Legendum τῶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. J. C.

T.

multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omni-modi colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovibus & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper usā.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorare quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμμαλίκον τρόπον, ἀδιωατώτερον ὅτι ἰοτέας, ἕως ἀν' ὧσιν ἀνεπισήμονες, ὅς ποῖσαι γυναικάς ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐκ κηρίῳ σχεδὸν παρὰβάλλουσα ζῶν ἀπην, καὶ ἄπτερον, πῶδας ὑποθεῖσα, καὶ ὑπερέσασα, ποικιλίᾳ τε φειδύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτ' ἄν σοφὴν ἀπέδουξε θεῖς μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὧν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πῶν τε, καὶ πτερόν, καὶ ἀνύδρον ζῶν, ὡς λόγῳ, τέχναις τινῶν ἱεραῖς 20 αἰθέριον μεγάλῃ προαρχομένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμει μεγάλας ἔσας, θεοὶ καὶ μικροὶ πάντεσσι ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμει καθορᾶν, ἔτ' ἐν τὰ σμικρά, τὰ πλείω δ' ἀπρεπέντες καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἀν' ἔχομεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυονῶν περὶ, ἔτ' Ἀλκυονῶν κλέος δὲ μύθων, οἷον παρὰδοσαν πατέρες,

ε' Ἀλκυονῶν] ἰσθμῶν C. f. A. W. rectum puto.

Τῶν, τέχναις] Vorstii structura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui.

M. du S.

Τῶν] Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγῳ pertinet ad sequentem sententiam, προαρχομένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λόγῳ Democritus: τὰ δὲ λόγῳ περὶ τῶν ἐν οὐρανῶν. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τινῶν orationis structura liquida: tum etiam recte τινῶν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat.

T. H.

20. Αἰθέριον μύθῳ] Summi Dei. Lucet. lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether in gremium matris terrae praecipitavit.

8. Virgil. II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ἐν αὐτῷ δὲ μεγάλαις ἔσας] Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativus absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fessit Interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi:

exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι τῶν ἀνατόμων ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι τῶν ἀνατόμων ὄντων Μεποδοῦς apud Athen. XV. p. 672. B. πεποιτισμένους τοὺς Ἀργείους. In Diogen. L. IX, 42. ita nunc legitur: φασὶ δ' Ἀθηναῖον ἐν ἡ Περιπάτων, ἰδόντος Ἰσποκράτους πρὸς αὐτὸν, κλιθεὶς κομμηθεῖν γάλα. Suidas in Δημόκριτον· ὁ Ἀλκυονῶν aliquid ostendit, ἰδόντα Ἰσποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in Diogene conficiatur, liberiorum imperitiae debere non dubito: II, 48. τῶν ἐν αὐτῷ φασὶ ἀπατήσασθαι Σωκράτη, ἀγρεύειν τὴν βακτηρίαν] ibi recte Kuhnus.

26. Αἰθέριον] Lusciniarum propter Philomelam meminit.

M. du S.

27. Κλέος ὃ μύθῳ] Vertit Interpres: praecelaram hanc fabulam, quasi vertendum ad verbum esset, gloriam fabularum: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro fama auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum se liberis, quae a parentibus de prisca fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὶς παιδείας, ὅτι πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι καλ-

τέρες, τοῦτο καὶ παισὶν ἐμαῖς, ὧς ὅρι θρή-
νων μελωδὲ, ᾧ δαδῶσαι τῶν ὕμνων πρὸς
καὶ σε τὸ εὐσεβὲς καὶ Φίλανδρον ἐξάβια πολλά-30
κας ὑμνήσω, γυναῖξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππη τε
καὶ Μυρτοῖ· λέγων τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ,
καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες ᾧ δαδῶσαι. ἀρὰ γε καὶ
σύ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν, ΧΑΙΡ.
πρέπει γὰρ, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σὺ ῥη-35
θέντα διπλασίαν ἔχει τῇ ᾧ δαδῶσαι πρὸς
γυναίκων τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔκ-
κιν ἄσπασαμένοις τῇ Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη
πρὸς ἄστυ καὶρός ἐστι τῷ Φαληραῖ. ΧΑΙΡ.
πάνυ μὲ ποιῶμεν ἔτις.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamen-
torum modulatrix tradam, de tuis hymnis;
tumque pium & marito devinctum amo-
rem saepe celebrabo, uxoribus meis Xan-
thippae & Myrto enarrans tum alia, tum
praeterea, qualem honorem nacta fueris a
Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quid-
dam quin facias, non refugies. CHAER.
Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum
a te dicta duplicem adhortationem, quae
mutuae uxorum viroque consuetudini
conducatur. SOCR. Ergo, salutata Alcyone,
progredi jam ad asty tempus est e Phalerico.
CHAER. Nulla quidem in me est mora.

40

a Ὅρι θρήνων] ἐπιθετικῶς P. b λέγων] λέγων in J. error est typorum. c Πρέπει γὰρ] In fola P. πρ. γὰρ, ὦ
Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σὺ ε. d ἔκκιν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.

31. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκρά-
της, Ξανθίππην & Μυρτά. V.

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρος δῆμος Ἀττικῆς. G.

πάλιν μινυτολογηδὴν πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν dandum o-
mnino esse operam, ut haec fabellae, quas primas au-
diens, elegantissimae fide ad virtutem sint. J.C.

28. Θρηνησὶ μάλ.] Ὁ ὅρι θρηνησάμενος legendum est.
J.Br.

31. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς] Duae fuisse Socrati simul ux-
ores, non solus Lucianus, aut quisquis hujus opusculi
auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi;
quos errare Paganus firmissimis, Plutarcho iudice,
argumentis evicerat. De hac doctorum controversia
plura qui volet, adeat Clarissimi Benslei de Phalaridis
Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc modo
lectorem monitum hic volumus; Xanthippen morosi-
tate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum du-
ctam tradant, quo patientiam sibi summam tali mon-
stro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei
superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, &
ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in
Vita Aristidis sub finem. M. du S.

Ibid. Ξανθ. καὶ Μυρτά] Socrati Hieronym. in Jovi-

nian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrto-
nem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laer-
tii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. G.C.

Ξανθίππη τε καὶ Μυρτά] Junguntur etiam in Epist.
Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Por-
phyrio scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ἡ γυνὴ
γυναῖκας ἔμα, Ξανθίππην μὲ πολὺν, καὶ νεωτέρα πῶς,
Μυρτὴν δὲ Ἀριστίδου θυγατρὶν τῷ Λυσιστράχῳ καὶ τῷ μὲν
Ξανθίππῳ ἐκπλακῆσαν λατρεῖν, ἐξ ἧς αὐτὴ Ἀποκρυφῶς
ἐγένετο τῷ ἡ Μυρτῇ γάμῳ, ἧς ἡ Σωφροσύνη καὶ Μωῖση.
Xanthippes folius, non itidem Myrto memi-
nerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26. ibi-
que Casaubon. & Menagium. T.H.

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] Duplam exhortatio-
nem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in
uxorem. Haec notantur ad marginem A.V. T.H.

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἀστικῆς Ἀθήνης. A.V.
Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λι-
μῆν. M. du S.

Prometheus, sive, Caucasus.

Προμηθεύς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS;
PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

M E R C.

E P M.

I. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hic ce, cui miserum Titanem istum clavis affigi oportebit : nos jam nunc circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a nive nudā, ut firmitus defigantur vincula, & hic omnibus conspicuus sit penderens. VULC. Circumspiciamus, Mercuri : neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines ; neque etiam ad montis verticem ; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt : sed, si videtur, in

I. **Ο** Μὲν Καύκασος, ὃ Ἡφαίστε, ἕτος, ὃ τ' ἄβλιον Τίτᾱνα τετοῖν προσηλᾶσαι δέησει. **Θ**ΕΙΣΟΚΟΠῶΜΕΝ δὲ ἤδη κρημνόν τινα ὀπιτήδειον, εἴ ποθ' ἡ χιόνος γυμνός ὅσιν, ὥς βέλαιότερον καλαπαγείη τὰ δεσμά, καὶ ἔτ' ἅπασιν **Θ**ΕΙΦΑΝΗΣ εἴη κρεμάνδυνος. **ΗΦ.** **Θ**ΕΙΣΟΚΟΠῶΜΕΝ, ὦ Ἑρμῆ, ἔτε γ' ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρώσῃς χρῆν, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματά αὐτῷ οἱ ὀάνθρωποι, ἔτε μὲν χτ' τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γ' ἀν' εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χτ' μέσον

a [Ἐπαμύνειν] Prioris Edd. *ἐπαμύνειν*. Suppletur in *γ*. *ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται* idem in Marg. *ΑΙΩ*. sed transversa linea inductum.

9. Τὰ πλάσμα αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν ἔλαττε τοὺς ἄνθρωποις δημιουργῆσαι. *V*.

* Αἰνῆς] *L*. ἀνθρώπων & sic *C*. abb. & *V*. αἰνῆς. *M. du S.* Idem notaverat pro *πλάσας* corrigendum esse *πλάσματος* mi-

hi varia videtur, sed peior lectio.

T. H.

PROM.] In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* institutum esse videtur : primum ut fabulas elegantiores enarraret ; secundum, ut quae in his Poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda proponeret : quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quicquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit.

M. du S.

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Lustmuth* hujus dialogi Interpres, non video : omnino aliud legisse statuendum est : sat monuisse.

J. B.

Καύκασος] Hujus montis descriptionem apud *Arrian.* in *V. A.* lib. III. reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc in primis testatur *Cicero* lib. II. *Tusc.* Quae sit. Hoc etiam *Apollon.* *Arg.* II. in fine asserit, quod Ejus Interpres affirmat : illud ipsum *PAU-*

Tom. I.

Janias, Servius & alii multi.

G. C.

9. Ἐπαμύνειν] In Editionibus vulgatis *ἐπαμύνειν*. Sola *γ*. *δύναν* addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae *ἐπαμύνειν* exhibeat, quod verum & *Lucianum* puto. *M. du S.* *Ἐπαμύνειν*] Verissima *F. Ed.* lectio : Juntinam interpolatam esse clamat illud *ἐπαμύνειν δύνανται*. Putavimus olim institutum esse οἱ ἄνθρωποι, & quum primum ad explicanda τὰ πλάσματά αὐτῷ fuisset adscriptum, post in contextum venisse : nam cominor procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματά αὐτῷ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. *Aeschyl.* cujus fabulam, antequam haec scriberet, a *Luciano* lectitatum fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus *Λιργός*, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad *Gracc.* p. 42. *ἀνδρὶν* vulgi *scilicet Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματά αὐτῷ *Aristoph.* *Av.* v. 687. *πλάσματος* ὀπίρμα *Aeschyl.* apud *Procl.* ad *Hesiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores *Latini* : *Dracons.* *Hex.* v. 311. *Projicere nec plasma suum vult conditor aevi.*

T. H.

Aa

12. Ἰππ

μέσση ἐνταῦθα πῶς ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀν-
ταρῶσθω, ἐκπέσθαις τὸ χεῖρ ἀπὸ τε-
τυγῆ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπὸ-
τομοὶ τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, ἡ
πανταχόθεν ἡρέμα ἔπινεθκυῖαι· καὶ τὰ ποδὶ
στῆναι ταύτῃ ὁ κρημνὸς ἔχει ἢ ἔπιβασιν,
ὡς ἂν ἀκροποδῖτί πῶς μόλις εἶναι· καὶ ὅλος
ἔπιβασιν ὁ σταυρὸς ἀν' ἐγείνητο. μὴ μέλλε
ἔν, ὡς Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πᾶρεχε
σὺ αὐτὸν καὶ ἀπαγορεύοντες πρὸς τὸ ὄρεον.

ΠΡ. Ἄλλ' ὑμεῖς γῆν, ὡς Ἡφαίστει, καὶ
Ἑρμῇ, καλεῖσθαι με ὡς ἔστιν ἄξιον δυ-
τυχῆντα. ΕΡ. τῆς ἑφης, ὡς Προμηθεῦ,
τὸ καλεῖσθαι, ἀντὶ τῆς ἀνασκολοπιᾶς καὶ
αὐτίκα μάλα ὡς ἀκούσας τῆς ἑπιτάγ-
ματός; ἢ ὡς ἱκανὸς εἶναι σοὶ δοκεῖ ὁ
Καύκασος καὶ ἄλλους ἀν' χωρῆσαι δύο
προσπατάλλεσθαι; ἀλλ' ὅρεγες ἢ δεξιὰν
σὺ δὲ, ὡς Ἡφαίστει, κατάκλει, καὶ προσή-
30

medio isthic propemodum supra praeci-
pitium suffixus haereat, disparans mani-
bus ab hac parte in adversam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae
cautes & inaccessae, undiquaque leniter
inclinatae: & pedi angustum oppido
praecipitium habet ponendo vestigio lo-
cum, ut summa planta vix alicubi confi-
stere liceat: commodissima denique fuerit
ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, ascende, teque praebere desigen-
dum ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane
& Mercuri, miseremini mei, qui praeter
meritum hoc infortunium habeo. MERC.
Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, mise-
rescite, ut tua vice jam nos statim in cru-
cem agamur dicto non audientes: nam
idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui
alios etiam duos capiat sibi clavis adfi-
gendos? At tu porrige dextram: tu au-
30 tem, Vulcane, include eam, additis-
que

α. Ἀκροποδῖτί πῶς] ἄνω ποδῖτί πῶς γ. β. ἱκανός] Pleraque Edd. ἱκανός exceptis Fl. S. A. ἱκανός emendatum
in marg. A1W.

14. Ἀποτομοί τι γῆ] * Ἀποτομημαίαι, ἡ ἀποτομή ἔχουσι ἀπὸ τῆς γῆς. V.

* Ἀποτομημαίαι] L. ἀποτομημαίαι C. abb. ἀποτομημαίαι de P. M. de S.

12. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος] Philostratus in Apoll. Tyaneo
(II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio in-
ter se disjuncta, quibus accollae Promethei manus af-
fixas fuisse referunt. G. C.

Ἡφαιστὶ φάραγγος] Aeschyl. Pr. Relig. v. 15. Δῖος
Ἡφαιστὶ φάραγγος πρὸς δυσχιμῶν. ubi Stanley ista Luciani
non praeferit. — adspicite religatum asperis vinetum
que saxi — apud Cicero. T. D. II. c. 9. T. H.

Ibid. Ἀνισχυρόδω] Crucifigatur: inde Caucasus di-
ctus crux; monuit Lips. tract. de Cruce: τῆς πο-
τῆς. J. B.

Ἀνισχυρόδω] Infra saepe repetitur hoc verbum:
quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut
ostendat ἀνισχυρόδω perinde atque ἀνισχυρόδω Grae-
cis esse in cruce agere, cruci suffigere, secus quam
Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes
τυρῆν crucifigere. T. H.

13. Ἀπὸ ταυτοῦ] Ab hac in contrariam partem.

14. Ἀπότομοι] Ἀπότομοι Angl. ut excois scopuli apud
Senec. Hercule fur. J. B.

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti P. c. 7.
In impressis autem omnibus ἀπότομοι. M. de S.

18. Ὡς ἀκροποδῖτί πῶς] Scribe, ὡς ἀκροποδῖτί πῶς μό-
λις εἶναι. J. B.

Ὡς ἀκροποδῖτί μόλις εἶναι] Ἀποτομῆς inde Asia qui
inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Ti-
ber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ὡς ἀκροποδῖτί τῆς ἑφης,
ἀκροποδῖτί τῆς ἑφης ἐκπέσθαις, μόλις βαδίζουσι. Lu-
cian. Dial. Mort. XXVII. §. 3. In M. legitur μόλις
quod idem est. J. B.

Ἀνω ποδῖτί] Ed. γ. Reliquae ἀκροποδῖτί, quod non
tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam
jam alibi solere ἀκροποδῖτί legi, non ἀκροποδῖτί. M. de S.

Ὡς ἀκροποδῖτί πῶς] Nullam video rationem, cur
mutandum sit; nisi, quod alibi Noster solet, ἀκροπο-
δῖτί malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipsum vo-
cabulum invenitur, adnotavit H. Stephan. Th. III.
p. 515. tum porro sic scribit: Quibus in locis quidam
exponunt, suspensio gradu: quoniam id posui significet,
quod vernacula lingua dicimus, En pas de larron. Sui-
das ἀκροποδῖτί exponit ἀκροποδῖτί, summis pedibus:
alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Lu-
ciani locis non convenit. Quam ob causam non con-
venire patet Stephanus, plane non perspicio: hic cer-
te nihil neque sententiae responderet: sic ut summis po-
dibus

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. P R O M. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! M E R C. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum distributione carnum tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obsecris ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaserima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfectis, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λε, καὶ ἡ σφύραι ἐρραμένως κατάφρα
δὲς ἔ. ἡ ἑτέραν καλυκίθω εἰ μάλα ἔ
αὐτῇ εἰ ἔχει. καλαπτήσῃ δὲ ἡδὴ ἔ
αὐτὸς ἀποκρῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχεις
35 αὐτῇ ἡ καλῶς ἔ. εὐμηχάνου πλάσταις.

ΠΡ. ὦ Κρόνε, ἔ. Ἰαπετὲ, ἔ. σὺ Γῆ μῆ-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, εἰδὲν δι-
κὸν ἐργασμένῳ; ΕΡ. εἰδὲν δικὸν ἐργάσαι,
ὡς Προμηθεῦ, ὡς πρῶτα μὲ ἡ νομὴν τῇ κρείων
40 οὐγγυμοδαίς, ὅπως ἀδικοὶ ἐποιήσω, ἔ. ἀπα-
τήλην, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιπα ὑπεξελ-
ῖσαι, ἡ Δία δὲ ὠδολογίσασθαι ὅσα καλύ-
ψας δέγεται δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, ἡ
Διῖ, ὅπως εἰπόντῳ. ἐπεία δὲ τὴς ἀνθρώ-
45 πους ἀπέπλασας, πανουργότατα ζῶα, ἔ. μά-
λιστά γε τὰς γυναῖκας ὅτι πᾶσι δὲ τὸ τι-
μώτατον κτήμα τῷ θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, ἔ.
τῷτο ἰδμεας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δινα
ἐργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδίασθαι.

ΠΡΟ.

36. ὦ Κρόνε ἔ. Ἰαπετὲ] Ὁ μὲ Κρόνῳ πατὴρ ἦν τῷ Διὶ
ὁ δὲ Ἰαπετὴς ἀδελφὸς Προμηθεῖος· ἦσαν δὲ τῷ διαχρίντων
† καὶ Διὶ] Οὐκ, καὶ. V. uti conjeceram. M. du S.

aut digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, εἰ
ταύτῃ ὁ κρ. ἔχει τῷ ἐκείνῳ propter illud πον, ἀκραπο-
δητὶ πον. T. H.

24. Τῶν ἔφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt e-
vitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ καταλ-
είσθαι ἀπὸ τῶ ἀνιστολοπιδῆσαι, ut Mercurius Charon-
ti in Contempl. τούτῳ τὸ πρῶτον πλῆγῳ αἰτίαν καλ-
εῖσθαι μαι. J. G.

25. Τὸ καταλείπει] Ingeniose J. Fr. Gronovius.
Melius tamen, ut arbitror, locus habebit relictis,
tanquam inutili adfumento, τὸ καλεῖσθαι. Unde na-
tum sit, proclive est animadvertere: adscripserat ali-
quis ad τῶν ἔφης, τὸ καλεῖσθαι, commonefaciens,
hoc nimirum ex superiores verbis esse intelligen-
dum: deleveris, jam nihil amplius ad integram ora-
tionem requireres, dummodo vice τῷ scribatur εἰ.
Dial. Deor. I. τῷτο φῆς, ἐκπεσὼν μὲ τῷ ἀρχῶ. T. H.

28. καὶ ἂ. δὲ] Nos ambo. J. Br.

32. τῷ ἐργῶν] Καὶ αὐτὸν. J. Br.

Ibid. Καταλίσθαι] Vid. Eruditiff. Dukerum ad The-
ophr. p. 541. n. 7. T. H.

34. Πῶτα] Legerim τῶτα, ut haec habeas: nam
πῶτα nihil hic significat. J. C.

35. Πλάσταις] Quod homines a lato pascuntur.
J. Br.

42. Ὅσα καλύψας ἀργεῖς δημῷ] Idem de Merc.

ὑπὸ Διὶ + Διῶν, ἔ. 2/3 τῷτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
40. Ἐγγυμοδαίς] Ἐμπιστοδαίς. V.

Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab He-
siod. I. ἔργ.

Ὅσα . . .] Theog. 540. J. B.

Τῷ δὲ αὐτῷ ὅσα λῶμα βοὸς δολῆ ἐπὶ τήνῃ
Εὐδοκίαν κατέβηκε, καλῶντας ἀργεῖς δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc
opus Hesiodum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργεῖς δημῷ] Alba pinguedine. Vide Higinum
in Sagitta. J. Br.

Ibid. Ἡσιόδου] Hesiod. in Theog. v. 541. — κατέβ-
η καλῶντας ἀργεῖς δημῷ. J. Br.

47. Ἐκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod
cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mu-
tavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam
moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus ex-
pers. Vide O. A. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectio-
ne proba quicquam tentare. Benedictus etiam vertit,
quali voluisset κλέψας: furatus es, & hominibus de-
disti: debuerat, ignem furatus, illum etiam homini-
bus dedisti. §. 6. Artemidor III, 17. ἔ. τῷ τῷ Προμηθεῖ
λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάστῳ τοὺς ἀνθρώπους, ἔ. τὸ πῦρ κλέψας
καλῶς δαμάσθαι. T. H.

49. Δεδίασθαι] Vinculis constringi.

Aa 2

51. Δινα

ΠΡΟ. Ἐσκάς, ὃ Ἑρμῇ, καὶ σὺ χεῖρ 450
 πομπὴν ἀναίτιον αἰτιάσῃς. ὅς τὰ ταῦτα
 πορφύρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε δ' οὐ Πρυτανίᾳ
 σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμωσά-
 μιν αὖ ἐμαυτὸν. εἰ γὰρ ἀλλήλοισι, ἵππεσ
 ἂν σοὶ καὶ δικαιολογησάμεν ὑπὲρ τῆς ἐγλη-
 μάτων, ὡς δίδασκας ἀδίκῃ ἐγκαλόμενα
 ἐμὲ τὴν Δίᾳ. σὺ δὲ, τρωμύλῃ γ' εἶ, καὶ δι-
 κανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς δι-
 καίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀπεταυρώσθαι με
 πλοῖον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ὅτι 60
 ἔκαστος οὐκ ἔστιν ὁ δίκαιος πᾶσι Σκύ-
 θαις. ΕΡ. ἔωλον μὲν, ὃ Προμηθεύ, καὶ ἐφί-
 σιν ἀγωνίῃ, καὶ ἐς ἔσθην δέον, ὅμως δ' ἔνι λέ-
 γει καὶ γὰρ ἄλλως περὶ ἀναγκαῖον, ἔστ'
 ἂν ὁ αἰετὸς καὶ ἀπατῇ ὅτι μὲν ὁ δίκαιος σε 65
 ἥπατ'· τὴν δ' οὐ τὰ μέσῃ δὴ ταύτῃ χρο-
 λην καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασην

4. PROM. Et tu mihi videris, Mer-
 curi, secundum poetam, inculpatum cul-
 pare, qui talia adversum me proferas, quo-
 rum ego causa victus in Prytaneo capiendi
 honore, siquidem ex merito jus reddere-
 tur, me dignum aestimasset. Quod si va-
 cuum tibi tempus, libenter equidem apud
 te causam meam agam, ostendamque inju-
 stam de me sententiam pronunciasse Jovem:
 tu vero, loquaculus enim es, & forensi
 calliditate praestans, partes ejus tuere, &
 proba juste calculum eum tulisse, quo da-
 mnatus sum ad crucem prope Caspias istas
 portas, in Caucaſo, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. MERC. Inani
 quidem, o Prometheus, provocatione cer-
 tabis, nullamque in rem: attamen dic: ete-
 nim tantisper manere necesse est, dum a-
 quila devolet hepar tuum curatura. Quod au-
 tem interea vacui est temporis, optime fuerit
 factum, eo si ad declamationem audiendam
 abu-

a Ἑμαυτὸν] ἑμαυτὸν P. Marg. A. W. quod alius iterum induxerat. sic Noster §. 10. b ἔχω] Ita recte J.
 A. 1. H. 1. F. 2. B. 2. S. A. ἔχω F. P. ἔχω & ἔχω C.

53. Ἐτιμωσάμεν αὖ] Ἀξίον ἂν ἑμαυτὸν ἔλεγον. Πρυ-
 τανίᾳ δὲ ἔστιν, ἐν ᾗ οἱ πρῶτοι συνήγοροι τῶν βουλευτῶν,
 εἰν' ὅτι τὰς σιτήσεις ἀπὸ τῶν τοῦ δὲ τι μέγα ἰσχυρῶς
 τὸν πολλοῦ καλῶν, ταύτῃ δὲ οὐκ αἰσχύνην ἔτιμωσαν. V.
 62. ἔωλον] τὴν ψῆφον ἐκ ἀναγκῆς. V.

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπὸ τῶν, & mox καλῶς
 πρὸ καλῶν. Poit. παντὶ M. du Soui addebat τῆς.
 † Ψυχρὴν] Lege ψυχρὰ καὶ ἀναγκῆς. T. H.
 M. du S.

51. Ἀναίτιον αἰτιάσθαι] Homerus II. N. 775. J. Br.
 Ἀναίτιον αἰτιάσθαι] Ut Dial. Mort. ex Homero. J. B.
 52. Τῆς οὐ Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice a-
 lebantur bene meriti de republica. J. Br.
 Τῆς οὐ Πρυτανίᾳ σιτήσεως] A Platone in Apol. So-
 crat. εἰ ἂν δὴ μὲν κατὰ τὸ δίκαιον τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι, τοῦ-
 τω τιμᾶσθαι τὴν οὐ Πρυτανίᾳ σιτήσεως. Tangit alibi
 legend. Dionys. Halicarn. lib. 5. J. B.
 Τῆς οὐ Πρ. σιτ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo
 publice ali, Athenis honores, qui in viros confereban-
 tur virtute aut meritis in patriam praestantissimos.
 Vide Demosth. 327. & Etyim. M. Imitatur autem hic
 Socratem, qui damnatus jam, cum de poena agere-
 tur, ἵνα μὲν, εἴπειτα, καὶ ἵνα μὲν ἀποταυρώσθαι τιμᾶται
 τὴν δὲ οὐ Πρ. σιτ. in Πρυτανίᾳ σιτήσεως. Diag. Laert. 43. D.
 V. Plat. Apol. Socr. M. du S.
 Τῆς οὐ Πρυτανίᾳ σιτήσεως] A Socratis aestimatione
 suae litis sumtum esse monet Menag. ad Diogen. L. II.
 42. Suid. in Σωκράτῃς ὅτι τὴν τιμᾶσθαι δὲ αὐτὸν τὴν οὐ Πρ.

Ibid. Τὴν ψῆφον ἀγωνίῃ] Ἐφιστὶς ἔστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου πρὸς
 ἄλλο δικαστήριον μεταβάσις, ἢ καλοῦσιν ἑκατέρωθεν. Φησὶ δὲ
 ὅτι ἀναγκῆς σοὶ ἔστιν ἡ ψῆφισις, καὶ γὰρ τὴν ψῆφον τὴν Δίᾳ ἔστιν
 ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἐφιστὶς ἡ οἱ δικασταὶ φασὶν,
 ἵνα μὲν ὁ κριτὴρ μείζον δικαστήριον καὶ ἔκαστος αὐτῶν. V.

† Ἐξαστῆται] Leg. ἔκαστος αὐτῶν. Soni τὴν H. & EI confusi
 fuerunt. J. C.

Πρυτανίᾳ σιτήσεως ἐτιμωσάμεν. Hac de re plura congef-
 sit I. et Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. T. H.
 53. Ἐτιμωσάμεν αὖ] Hac me poena dignum censuisset.
 J. Br.
 Ἐτιμωσάμεν] Vorstius & Constantinus (in v.) τιμωσάμεν.
 M. du S.
 60. Πλοῖον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum,
 & de Caucaſo, cui Prometheus adfixum fuisse vete-
 res fingunt, pluribus agit Stenl. ad Argum. AEschy-
 lae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum,
 quod Prometheus Lucianus dicit οὐκ ἔστιν ὁ δίκαιος πᾶσι
 Σκύθαις vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitas p.
 417. Mortalis nemo exaudis, sed late incolens Sathu-
 rum inhospitalis campis vastitas. Scytharum finibus pro-
 bante Mercero: dubito, an propius ad priscam scrip-
 turam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum ya-
 luit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & ve-
 stigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII.
 p. 606. A. Strab. XV. p. 1009. A. Arrian. A. A. V.
 p.

abutamur sophistae; qualis tu es astutissimus orationum artifex.

5. P R O M. Prior ergo dic, Mercuri: 70 utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire finas eorum, quae pro jure patris dici possint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. V U L C. Nullam in partem; sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore; qui igne subduco frigidum mihi fornacem reliquisti. P R O M. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto jam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & carniū distributionem incusabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse. V U L C. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicialium orationum studio longe absūm, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata. P R O M. Nun-

καταχρήσασθαι σοφιστικῇ, οἷον εἰ οὐ παρρησιάζομαι τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρώτερον ἔν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲν ὡς δεινότητα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων ἢ πατρὸς σε δέ, ὦ Ἑφαιστῆ, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατηγοροῦν ἀντὶ δολοφονίας ἰδοὺ με ἔχων ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι καμίνον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι καὶ κατηγορίαν, σὺ μὲν τοῦ κλοπῆς ἤδη σύνειρε, ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται. ΔΟ. ἄμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ. εὐκαίεσθαι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμῶν ἔρεῖ, ἐγὼ γὰρ ὡς πρὸς λόγους τοῖς δίκαιοις εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ καμίνον ἔχω ταπολλά. ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπαρξέμενος μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ

c. T. u. t. e. p. m. m. Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα ἐ. π. μιμήσεται] καὶ τὸ τοιοῦτον &c. ex L. μιμήσεται αὐτῷ] μιμήσεται τὸ τοιοῦτον ἢ τὸ τοιοῦτον ἐ. π. μιμήσεται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῶν Κασπίων προσκοινοῦντας ὀδίσσε vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: ὁ δὲ φαίνεται τὴν αὐτὴν ἱστορίαν παραποιεῖν τὴν Προμηθεΐ φασκόντις ἀδελφῶν τῶν μύθων ἡρώων] tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam Interpretes non percepit. Adde Schol. Apoll. Rh. ad II, 1252.

T. H. Ibid. Κασπίων] Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. G. C.

Κασπίων π.] Ὅρα δὲ αἶσα αἱ Κασπιαὶ πύλαι, μᾶλλον δὲ πύλαι ἀπὸ τῶν Κασπίων, ὡς ἐν τῷ πύλῳ, ὡς τὴν Κασπίαν ἀνδρῶν, ἢ τὴν Κασπίαν θαλάσσης ἢ τὴν καλούμεναι, ὡς καὶ καλεῖται Ἀσία δὲ γὰρ καλεῖται ὁ Διόνυσος. Enslath. ad Dionys. Per. v. 1039.

63. Ἀγασίη] Lego ἀγασίη. J. Br. Ibid. Ἐς αὐτὸν δῖον] Frustra ac temere. J. Br.

65. Ἐπιμαστέμενος] Malim ἐπιμαστέμενος, quae mandet: ab ἐπιμαστέμενος, mando. J. C.

Ἐπιμαστέμενος] Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμαστέμενος. Vide notas ad Dial. Aj. & Ag. qui XXIX & ultima dialogi hujus verba. M. du S.

Ἐπιμαστέμενος] Cave, quicquam mutandum putet: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae jecoris ejus curam sit

susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Jovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quod minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecoris Promethei, & per sane quam jucundum!

T. H. 68. Σοφιστικῇ, οἷον εἰ οὐ] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. M. du S.

Σοφιστικῇ, οἷον εἰ οὐ] Ideo σοφιστικῇ vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & Aeschyl. P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca Stankeum non fugerunt. T. H.

71. Καὶ ἔπος] Ὅρα subaudio. J. Br.

72. Καθυφῆς] Interpr. Nec jus tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quicquam praetermissas eorum, quae ad jura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre pere. J. C.

Καθυφῆς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φον. §. 30. Illa ὅπως μοι ὡς δειν. κατηγορήσης attulit L. Bos in Ellipsi verbi σκοπιῶν. T. H.

Ibid. Τὸ πατρὸς] Mercurius Jovis est filius. J. Br.

84. Τὰν τοιοῦτον μιμήσεται] Haec scriptura ex Ed. J. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus quod μιμήσεται habet. L. autem μιμήσεται. ἢ τ. M. du S.

Μιμήσεται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μιμήσεται, etiam tum, quando se-

ἀν' ὧν ὁμῶς καὶ τὰ ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῇ Ἑρμῇ ἐβλήσθαι ἀν' ἐπὶ τῷ, ἔδ' ἐν οὐδὲν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχῃ ὅτι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιοῦτοι, ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαινεῖν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γὰρ, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δὲ λόγων, καὶ ἱκανῶς τινος ὡς κοινῶς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐχὶ δὲ σπύχῃ μόνον τὰ κεφάλαια ἐπὶ τῇ ἀδικημάτων ὅτι ἐπιτραπέναι σοι μαράσαι τὰ κρέα, σαρ- 9 τὰ μὲν τὰ κάλλιστα ἐρύλατ' ἔξ' ἡπεί- τῃσας δὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν ἀνθρώπων ἀνέ- πλάσας, ἔδ' ἐν δέοι. καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμενος παρ' αὐτοῦ. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτε, μὴ συνίεναι ὅτι τοῖς τη- λικύτοις πᾶν φιλανθρώπου ὧς Διὸς πεπρα- γμῶν. εἰ μὲν ἐν ἔξαρτ' εἰ-μὴ εἰργάζεσθαι αὐτὰ, δέσφ' καὶ διελέγχαι, καὶ ῥῆσιν τινα μα- κράν σποτεῖναι, καὶ περὶ αὐτῶν ὡς ἐν μάλα εὐ- φανίζεῖν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτῳ πεποιθῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ πῦρ τῆς ἀνθρώπων καίνεργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλωφέναι, ἱκανῶς κατηγορεῖται μοι καὶ μακρότερα ὅσα ἀν' εἶποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ ταῦτο. 10

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρος ὅστις, ἀ

quam putaveram fore; ut de furto Mer- curius vellet dicere, mihi que exprobra- ret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu per- petrasti: nunc vero nonne satis est sola ca- pita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, ti- bimet ipsi pulcerrimas ferveres, deciperes- que regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem suf- furatus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelli- gere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris ex- pertus. Quod si neges ista te fecisse, ar- guendus eris, & longa quaedam oratio ex- tendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse divisionem car- nium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mi- hi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. P R O M. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciatu- ri. 7. lectionem nunquam admisso, nisi prius Grae- ce dici, τοῦτων μοι μὴ μάλ' ἢ, fuerit probatum. T. H.

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτον; nimirum ὁμοτέχῃ ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, reus aggredi & sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequi. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in Quaesti p. 492. Aemulatus illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquos ap- pos quaefti nihil fecerit: videtur horum alteruter Pro- metheus aut Mercurius indicari. T. H.

93. Οὐχὶ ὃ δεικνύει μόνον &c.] H. Stephan. in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonismo adverbii μόνον agit post ἄρκει & ἀπείχεσθαι quanquam nimis subtilem il- lam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc adi- tum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πᾶν γάρ, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἰδὲ λόγων &c. νυνὶ ὃ ἀπὸ σπύχῃ μόνον τὰ κεφάλαια ἐπὶ τῇ ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἔχον μόνον ὡς ἐν μακρῶν ἰδὲ λό- γων &c. ut quid faciat, nullus video. T. H.

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία.

7. Br.

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba H. Stephan. App. de D. A. p. 160.

T. H.

4. Ἐπὶ τὴν τινα μακρὰν ἀποτέλειαν] Sumtum a Platone de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὰν ἔσθιν ἀποτέλειαν ἐν τοῖς ὀδύμοις in Protag. p. 250. C. παρ' ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἱκανῶς ἀπαιτούμεν. T. H.

22. Τὸ τὴν ἡγῆσιν κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν] Ita Mff. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τὸ ὅ, τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in Impressis est. M. du S.

23. Ὡς μακρῶν] Sic in Timo. & Toxare. 7. B.

24. Τὸ μᾶλλον] Majorum partem. 7. Br.

Ibid. Ἀφίεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Αἶψα, μετὰ τὸν τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μᾶλλον αὐτοῖς ἀφίεται. Sine ullo dubio ἀφίεται le- gendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. 7. 7.

Ἀφίεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujus- modi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem solli- citat vir doctus. M. du S.

Ἀφίεται] H. Stephan. App. de D. A. p. 145. obser- vat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens isidem, aut praeteritum perfectum resol- vi

* καλαίνει πόμῳδον ὅτι μέθη, καὶ κῆρος, καὶ σιωπῆς
 σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πρᾶγματα, καὶ ἡκιστα
 συμποσίῳ ὠρέποντα· ὥστε ἐγὼ εἰδὲ ^b μνημο-
 νεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὦμῳ τῇ Δία, ἐχ-
 ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀναγκάσειν, ⁴⁰
 καὶ πᾶσι δαίνα ἡγήσασθαι πεπονθέναι, εἰ ἀθανά-
 των τις κρέα, παιδιάν τινα ἐπαιζει, στυγέ-
 ρατος εἰ ἀξιογνώσει) τὸ βέλιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
 τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπνευμεμένην τῷ Διὶ, τὴν δ' ⁴⁵
 ὅλην ὑφ' ἡμῶν· τί ἐν ἀξίᾳ τὸ ἐχρῆν, τὸ
 λόγῳ, τῇ γῇ τὴν ἑρᾶν ἀναμείχθαι, καὶ δεσ-
 μῶν, καὶ τρυφῆς, καὶ Καύκασον ὅλον ὀπινύειν, καὶ
 αἰετὲς καὶ ἀπὲρ κτείν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν;

a Καλαίνει πόμῳδον] Priores Edd. καλαίνει πόμῳδον. b Μνημονεύειν] μνημονεύειν Marg. A1W. c Ὑφ' ἡμῶν] In
 cunctis Edd. ὑφ' ἡμῶν, quod Grammaticae leges respuunt.

abi quidem in omnibus libris compositis, ut hic in J.
 & P. legitur. Enarrat autem *Elipius* Var. H. III. 40.
 dum Σιλλῶν vult dictos λπὶ τῷ σιλλαῖον. M. du S.

Σιλλαῖον] Verbum ποικιλότατον est Pollux IX, 448.
 ubi vide, quae diximus: σιλλῶν & ἀσσιλλῶν adjun-
 git Pollux: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ
 αἰὲν ἀσσιλλῶσαι τι αὐτὸν σκαπτέλης ὡς προήχθη· habet
Steph. in V. & ἀσσιλλῶν in *Διαιουσίῳ*. Καλασιλλῶ-
 ν in *Hippocr.* in *Περὶ γλ.* p. 27. v. 41. Apparet au-
 tem nihil referre, utrum σιλλῶν legas an ἀσσιλλῶ-
 ν. T. H.

38. Ὡς ἐγὼ εἶδ' μιν.] Interp. Ideoque Jovem facti
 posttridie non recordaturum putabam, nec tantam ob-
 rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim lo-
 quutionis ἐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum
 infirmavit: debuisset enim hoc modo: Itaque puta-
 bam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postri-
 die, nedum adeo graviter ob id indignaturum: ἐχ ὅπως
 sit nedum. H. V.

Idem. Οὐδὲ μνημονεύειν] Castiga εἰς μνημονεύειν. J. Br.

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: nedum ut propterea us-
 que adeo irasceretur: quod non expressit Interpres.

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτως. F. G.

44. Τὸ χαλεπ.] Quod longe quidem gravius esset.

46. Τὸ τῷ λόγῳ] Quod proverbio jactatur. J. Br.

47. Τῇ γῇ τὴν ἑρᾶν ἀναμείχθαι.] Hic locus *Erasmus* non
 fugit in *Mare coelo miscere*. T. H.

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγνίστιαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. J. est.
 In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De
 ἀγνίστιαν, leve est quod monitum sum; in omnibus
 mendose scribi ἀγνίστιαν, nisi quod sola Fl. ἀγνίστιαν
 mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius
 animadvertant, tot foedas Græcorum librorum edi-

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietas,
 que & silentium, res tetricae & injuncun-
 dae, quaeque minime comotationi conve-
 niant. Quare nihil minus putaram, quam
 recordaturum esse Jovem posttridie; nedum
 ut tanto opere propterea indignaretur, se-
 que gravem injuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam
 luserit tentando, num, qui deligit, melio-
 rem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius
 fest, non minorem me partem attribuisse Jo-
 vi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod proverbio dicitur,
 terrae coelum misceri, vincula, cruces,
 totumque Caucasum adinvenire, & a-
 quilas demittere, & jecur extundere?

Ista

tiones in æternum propagabunt.

M. du S.

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex
 Græcorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non
 committendum videbatur, ut eam deteriore mu-
 tarem. Ἀγνίστιαν & ἀγνίστιαν, quaeque inde ducuntur,
 ἀγνίστιαν & ἀγνίστιαν promiscue fere solent usurpari, sic
 ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd.
 scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro di-
 versis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si origi-
 nem atque analogiae leges spectes, prius ad genus
 ejusque sordes, alterum ad animum proprie perti-
 neant. T. H.

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται.] Anglic. ταλαιῶτα ἐργάζεται.

J. B.

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Angli-
 cano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, le-
 gendum, εἰ κρῖν ὀλέγει ἵνα ταλαιῶτα ἐργάζεται, ὅ-
 ραυται carnis causa tantopere indignatur. Et statim
 cur non, ut jussit *Boutdelotius*, & ipsi canones
 ὁραματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes
 Editores, praesertim Mss. volentibus, ἀεὶ ἀνιχνεύειν
 est enim a ἀεὶ ἀνιχνεύειν. J. G. G.

Τηλικαῦτα ἐργάζεται] Genuina haec lectio est, quam
 exhibent L. Angl. & Mss. Gr. quam iterum habet *Noster*
 Ἀποκ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset
 vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦ-
 τα ἀναγκάσειν. c. 5.

M. du S.

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio
 commendationem aliquam habere supra eam, quam
 Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur &
 iram Jovis, & quae postea, Prometheo perquam sanè
 gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea,
 quae mox ab hominum comparatione ducta succe-
 dunt. Attamen, quoniam orationem non minus or-
 nat τηλικαῦτα ἐργάζεται, illud dedi judicio J. G. Grae-

vii

Idem vide ne magnam patefaciant indignantis
humilitatem animi ignobilem, & in ira con-
cipienda levitatem: quid enim hic designet, si
totum bovem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se præbent
æquiores in istiusmodi rebus, quos credi
poterat ad iram esse promptiores Diis? & ta-
men eorum nemo est, qui coquum cruce
multarit, si carnes elixans immisso digito
de juscule degustarit, aut assatarum car-
nium quiddam avulsum deglutiverit: sed
veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde
irascantur, aut pugnos incutere solent, aut

οὐρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ τὴν ἀγα-
νακτῆντος αὐτῷ μικροφυχίαν, καὶ ἀγέλειαν
καὶ γνάμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί δὲ
ἐποίησεν ἔτος ἅλον βῆν ἑπολέσας, εἰ κρεῖον
ὀλίγων ἔτεκα ἢ τηλικαῦτα ὀργίζε; .

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐνοιομενέτεροι
ἀφαινεῖται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὅς ἐκὸς ἢ καὶ τὰ
ἐς ὀργὴν ὁξυτέρως εἶναι τῷ θεῷ, ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἐκ ἑστὶν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρῷ δι-
μήσατο, εἰ τὰ κρέα ἔφω, καθεὶς τὸ δάκτυλον
ἐξωμῇ ὡς ἐλεγχόμενος, ἢ ὅπως μένεται
ἑποσπάσας τῷ κρεῖον κατεβρόχθισεν ἀλλὰ
συγγνώμην ὑπομένουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πᾶ-
ν ὀργισθεῖεν, ἢ κοιδύλης ἐνέτριψαν, ἢ καὶ χε-
ρὶ

d. Ἀγέλειαν] In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέλειαν (haec scriptura F.) τὴν γνάμης] γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τὴν
γρ.] ἐπύλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse: ἐπύλειαν ὁ ἀγέλειαν τὴν γρ. Ἐπύλειαν
vicio vetusti Codicis pro ἐπύλειαν, quod ipsum F. praebet loco τῷ μικροφυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγέλειαν. ο. Τη-
λικαῦτα ὀργίζε] Prioris Edd. τοιαῦτα ὀργίζεται. Quod restituumus, adscriptum etiam in Marg. A. B. C. f. Πα-
ραλειχόμενος] Ita recte A. C. L. F. & H. Stephan. Th. T. II. p. 673. est autem a παραλειχόμενος. Reliquae Edd.
ἀβελαν. g. Ὀπτιμώτερον] Sic F. V2. P. In ceteris ὁπτιμώτερον.

51. Ἀγέλειαν] Gr. ἐπύλειαν. G.

63. Ἡ κοιδύλης] * Κοιδύλος πρὸς τὴν κάρην τῆς δε-
υτέρης, αἰσὶν + κοιδύλοι ὅντες πρὸς αὐτοὺς τῶν κάρην τῆς

Κοιδύλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in
Etymolog., inde corrigenda sunt: πρὸς τ. κ. τ. δ. αἰσὶν ἀβ-
ελαν: tum: ἡ κοιδύλης τῆς δευτέρης καὶ τῆς κάρην τῆς δευτέρης &c. quae iu-
dem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si

ἀβελαν ὀργίζεσθαι. Ἡ κοιδύλης τις αἰ, εἰς τὰ καὶ
τὴν δευτέρην τῆς δευτέρης καὶ τῆς κάρην τῆς δευτέρης τῆς
τα. V.

quis modo ad futilissimas Grammaticalorum originationes at-
tenderet. Th. H.

+ Κοιδύλος] Exc. G. κάρην.

M. du S.

+ Δέμας] Exc. G. δέμας, & antea αἰσὶν.

M. du S.

ut & M. du Soul, ut in Lucianum redire sim passus:
innumera sunt exempla, ubi ἀγέλειαν & ὀργίζεσθαι fue-
rint confusa. T. H.

58. Μαγείρῳ] Hor. Serm. I. 3.

Si quis cum servum, patinam qui tollere iussus
Sedulos piseis, tepidantibus libenteris ius,
In cruce suffigit; Labentibus insuper inter
Sonus dicentibus.

M. du S.

60. Παραλειχόμενος] Scribe ἀβελανόμενος, ut in
Anglic. Cod. & ita rescripteram. tangit coquos cati-
lones, quorum supplicium flagella, crux, candens li-
nitha, dixerunt inter. Matthei, & Horat.

F. B.

Παραλειχόμενος] P. Παραλειχόμενος.

F. G.

Παραλειχόμενος] Recte eruditè correxerunt ἀβελαν-
όμενος. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII.
ἀβελανόμενος. Mox scribendum omnino ἐπύλειαν
ab ἐπύλειαν. Nemo coquum cruce militaris, quod car-
nes elixans, immisissum juscule digito visus sis circum-
specto, aut nonnihil iustitiae caritatem avulsam de-
glutiveris. Idem mendam irrepsit in Noster opuscu-
lum, Fugitivi inscriptum, ubi ἐπύλειαν ἀβελανόμενος
ἐπύλειαν, non ἐπύλειαν, legendum. Melius scriptum.

Tom. I.

ra haec observata in Epist. Saturnalib. καὶ τὴν ἑλᾶσαν, καὶ
τα δολφᾶσαν πρὸς ἐπύλειαν, &c. In Necyomantia:
Οἰμωγὴ τὴν ἐπὶ τῷ πρὸς ἐπύλειαν. Similis spurcities
fecit dicitur Ἀποκρίσεων Liberalem c. 35. Λόκοι δὲ συνω-
τήρτοι καὶ ὁρίστας, ὁφθαλμοὶ τὸ ἴδιον. Corrige συνω-
τήρτοι est enim ab συνωτήρτοι. Lupi autem obviam
facti, ὁ ἀβελανόμενος, duces se vias praebuerunt. Mi-
rum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime
scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam se-
cundas huic scriptori impendit curas.

F. F.

Παραλειχόμενος] Recte in Ed. F. erat. Aliæ omnes
mendosae. Recte etiam in Cod. L.

M. du S.

63. Κοιδύλης ἐπύλειαν] Hoc admodum ignominio-
sum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia
notat F. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant
κοιδύλης ἐπύλειαν (κοιδύλος ἐπύλειαν μάλα γὰρ apud
Ἀβελανόμενος est V. H. XIII, 98.) & κατὰ κάρην πατῆρας
ταῖς, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum
usu terantur: ad quem censam vix referri licet κοι-
δύλης & πατῆρας. Κατὰ κάρην πατῆρας, itidemque ἀβ-
ελανόμενος ἐπύλειαν Ἀλεξάνδρον habet III. p. 368. καὶ
ἐπὶ κάρην ἐπὶ πατῆρας τῆς Libani. T. I. p. 238. D. Vide
ἐπύλειαν in ἐπὶ κάρην.

T. H.

κέρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ἐδὴς
παρ' αὐτοῖς τ' τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν
τ' κρεῖων τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοῖ ἄπο-
λογεῖσθαι· πολλὸν δὲ αἰσχίω κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τ' πλάστῃς, καὶ ὅτι τὴς ἀν-
θρώπου ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῆτο δὲ,
ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τ' κατηγορίαν, ὅδε γο
οἶδα καθ' ὅπότερον αἰτιάσθαι με· ὥστε, ὡς
ἐδὲ ὅλως ἔχρην τὴς ἀνθρώπου γεγενῆσθαι,
ἀλλ' ἀμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτὴς γῆν ἄλλως
ὄντας ἀνέργασθαι, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην,
ἄλλον δὲ τινὰ καὶ μὴ τῆτον διαχειματίαν τ' γ
τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ
πρῶτόν γε, ὡς ἐδεμία τοῖς θεοῖς ἄπο ταύτης
βλάβη γεγενῆσθαι, τ' ἀνθρώπων ἐς τ' βίον ὡς
χθέντων, πειρασσομαι δεικνύειν· ἐπεὶ δὲ, ὡς
καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς
ἔσθαι πολλὰ, ἢ εἰ ἐξήμιλιν καὶ ἀπάνθρωπον
συνέβαινε τ' γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ ἔγω δῆλον
αἰ γένοιτο εἰ τι ἠδίκησα ἐγὼ μάλα σμήσας,
ἢ παλιέριστας τὰ πάλαι τοῖς ἀνθρώποις) 85

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire iussus, ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquisivissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; san, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuum contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

a Ὅστις] Omnes excepta J. καὶ δ' πρότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. A. W. πρότερον.

69. Τῆτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego ταύτου . . . ἔχον] Scriptum fuisse arbitror. M. du S.

Τῆτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύκλει male sollicitat Kusterus, itidemque in Πασάνδωις, tametsi ceteroquin cum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constet ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censo lectionem Mss. in Strabone VI. p. 397. D. εὐνομήτους pro εὐνομήτους. Hac de re jamdudum praecepit J. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vuln. p. 31. Vide Davif. ad Clem. Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καὶ ὅστις] manifeste firmatur ex sequentibus. T. H.

71. Ὅστις] Pro hac voce, quae in P. & Ed. J. legitur, reliquae habent δ' πρότερον, quod minus videtur visum. M. du S.

73. Αὐτοῖς γὰρ ἢ ὅστις ἐν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γὰρ ἄλλως ὅστις ἀνέργασθαι. J. G.

A. γὰρ ἄλλως ὅστις ἀνέργασθαι] Condonandum est a. h. si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus J. B. Gronovius haesitavit. Equidem nullum

hic a libris subsidium desidero: si homines non finisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γὰρ ἄλλως ἀνέργασθαι, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ὅτι πολλοὶ ζῶντες πεποίηται, & τὸ τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀνθρώπων ἡγῶν] hoc est illud ἀτρεμεῖν, πολλοὶ δὲ αἰσχύνηται. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: nullum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquisicerent, terra nihil prorsus informis atque arte nulla elaborata. Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γὰρ non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. Propert. III, 3. v. 29. o prima infelix fugendi terra Prometheo. Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν αὐτὸν γὰρ ἄλλως ὅστις ἀνέργασθαι. T. H.

74. Ὅστις] Mallem ἰσότηας. ut simile sit ei quod in Egm. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. M. du S.

78. Καὶ τ' ἀνθρ.] Καὶ abundat. J. B.

81. Ἀπ' Ἀεσχύλου] Ab Aeschyle sumit in P. V. v. 20. ut recte Stanley est observatum. T. H.

83. Ἐν γὰρ τῷ πάλαι] ὅτι ἐν τῷ πάλαι patet ex S.

divinum solum ac coeleste genus : tellus vero inculta quaedam res & informis , silvis tota iisque agrestibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec statua , neque simulacrum , neque aliud quicquam ejusmodi , qualia multa jam ubique apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero , semper enim aliquid consulo in commune , mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum , ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis , in animum induxi optimum fore factum , si , parvula quadam luti parte accepta , animalia componerem atque effingerem specie nobismet ipsis adsimilia : etenim ita statuebam , deficere quiddam naturam divinam , dum nihil extat ipsi contrarium , ad quod instituta comparatione , illam esse beatiorem dilucide pateat : tum mortale illud esse volebam ; artificiosissimum alioquin & prudentissimum , quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque , secundum poetae dictum ; aqua terrae mixta & permollita effinxi homines , Minervamque etiam advocavi , ut una mecum operi manum adcommo-deret. Isthæc sunt scilicet , quæ gra-

τὸ θεῶν μόνον καὶ τὸ ἐπευράνιον γένος. ἡ γὰρ δὲ, ἀγρίον τι χρεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταῦτα ἀνημέροις λάσει. ἔτε δὲ βαμοὶ θεῶν, ἡ νέος· πῶθεν δὲ ἀγαλμα, ἡ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχοῦ φαίνε. με πάσης ἐπιμελείας τιμώμεθα· ἐγὼ δὲ, αἰ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ καλὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξήσῃ. με τὰ θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τὰλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνέοχα εἰς ἀμείνον εἴη ἀλγοὶ ὅσοι τῷ πηλῷ λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσας, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς με ἡμῖν αὐτοῖς προσποιότα· καὶ γὰρ ἐνδὴν τι ἔμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ ἰσχυρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνει αὐτό. θεῶν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανάταλον δ' ἄλλως, καὶ συνετώταλον, καὶ τῷ βελτίοντος αἰσθανόμενον.

5 Καὶ δὴ, καὶ τὸ ποιητικὸν λόγος, γὰρ ἴδι φέρεται, καὶ ἀγαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ὡς ἀκαλίστας· συνεπιλαβείας μοι τῷ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἡ μεταλάλα

ὃ φέρεται] φέρεται, Marg. A. W. sed postea deletum.

5 συνεπιλαβείας] Priores Edd. excepta B. συνεπιλαβείας. Quod reddidi, habet etiam Marg. A. W.

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. V. Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * τῷ θεῷ δηλονότι. V.

* τῷ θεῷ] L. τὸ θεῷ. C. abb. τῷ θεῷ. M. du S. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi suspicor, vocatque istas esse jungendas cum praecedenti annotatione : ἀντὶ

8. Ταῦτ' ἐστὶ] + βαρόντος· ὁ λόγος. V.

τῷ, ἡ παράθεσις· τῷ θεῷ δηλονότι.

† βαρόντος] L. βαρόντος· ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. T. H.

§. 9. [Hæ] Hæ interpungendi ratione , quam & Ed. J. præfert , omnia sana , neque Marcellii medela opus est. Nos tantum parenthesin , quæ antea non notabatur , post πάλαι addidimus. M. du S.

92. [Αὐ γὰρ τῇ] Parenthesis in voce καὶ ἀναπλάσαι terminatur. J. Br.

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen suum : nam προμηθεὺς καὶ προβουλεύω sunt idem. J. C.

98. Ἡμῶν αὐτοῖς προσποιότα] Ea fuit Epicuri sententia , θεὸς ἀνθρωποειδέφους εἶναι sentientis , quod in eam tantum formam ratio caderet. J. Br.

Ἡμῶν αὐτοῖς προσποιότα] Epicurus statuerat Deos ἀνθρωποειδέφους· Prometheus fingit homines θεοειδέφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa , quod ἰσοκράτους Grammatici vocant : istum

ordinem conceperat Lucianus , τὰς μορφὰς με ἡμῖν αὐτοῖς προσποιότα, θεῶν ἡ μέντοι αὐτοῖς εἶναι, καὶ εὐμηχανάταλον ἄλλως &c. verum interveniens sententia sciri hanc abruptit , mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. T. H.

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἐστὶ scribendum videtur pro εἶναι. F. G.

5. Κατὰ τὸ π. λ.] Γαῖον ἴδι φέρεται. Hesiod. c. E. καὶ Hym. v. 61. J. Br.

K. τ. ποιητικῷ] Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora sermo est. M. du S.

6. Ἀνὰ λ. τ. ἀνθ.] Homines se e luto finxisse non negat Prometheus ; quem sermonem ex Aeschylus Prometheus decerpit Lucianus. G. C.

7. συνεπιλαβείας] Castigo συνεπιλαβείας. J. Br. συνεπιλαβείας] Ex P. & L. hæc scriptura est ; uti

γάλα ἐγὰ τὴν θύην ἡδίκηκα. καὶ τὸ ζῆμι-
μα ὅρως πηλίκον, εἰ ἐκ πηλῆ ζῶα π-
ποίημα, καὶ τὸ τέως ἀκίητος, εἰς κίητον ἡγα-
γοί καὶ, ὡς εἶπε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦσαν θεοί
εἰσιν οἱ θεοί, δότι καὶ ὅτι γῆς θητὰ ζῶα
τινὰ γενέτη. ἔτω γὰρ καὶ ἀναστατῶν ὁ Ζεὺς
ἄσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ἐκ τῶν ἀνθρώ-
πων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τῷτο δέδιε, μὴ καὶ
ἔτοι λήψασιν ἐπ' αὐτὸν βελύσωσι, καὶ
πύλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τὴν θύην, ὥσπερ
οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὴ δὴ εἶδεν ἡδίκησθαι
πρὸς ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, ὅτι
λοιπὸν ἢ οὐ δαίξον τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον,
καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια εἶσθαι πε-
πονηθὲς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρέσιμα ταῦτα γενέτη τῶν

via in Deos admissi : tum detrimentum vi-
den' quantum sit, qui e luto animalia confe-
cerim, quodque hactenus erat immobile, in
motum deduxerim : ex eo, ut videtur, tem-
pore minus Dii sunt Dii, quia in terra quo-
que animantia quaedam mortalia extiterint :
quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi
deteriore Dii essent conditione ab homi-
num ortu ; nisi forte hoc veretur, ne &
illi defectionis confilia adversum se ineant,
bellumque inferant Diis perinde ac Gigan-
tes. At nihil vobis accidisse mali a me,
Mercuri, meisque operibus, est manife-
stum : sin, ostende tu unum aliquod vel
minimum, & conticescam, ac iusta me
perperam a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem esse Deo-
rum,

etiam B1. Editor & Vossius coniecerant. In reliquis
συνπιλαβῶν. M. du S.

Συνπιλαβῶν] In vindicanda lectione restituta cum
P. & L. ratio linguae Graecae conspirat : neque aliter
H. Stephani Th. T. II. p. 570. Συνπιλαβῶνται po-
nitur pro Ἀδύμνο, ἀριστολ. Lucianus, τὴν Ἀδύμνην πα-
ρακαλῶντας συνεπιλαβῶν μοι τὴν ἔργον q. d. esse mihi ad-
juvanciam operis, pro, Ἀδύμνην με ἐν ὀρεῶν. Quam
nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, cum
ad manum habuisset Ed. B1. quo magis mirum, quod
idem scribit T. I. p. 687. Ἀν συνεπιλαβῶμαι, una
aggreddor cum gen. rei, ὅς dat. personae. Luc. συνεπι-
βαλῶν μοι τὴν ἔργον una tecum opus aggredi : cuius
quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert ex-
emplum. Ego vix dubito, quia συνεπιλαβῶν τὴν τὴν
ἔργον e numero locutionum Graecarum sit expungen-
dum : contra frequentissimum optimis est scriptoribus
συνπιλαβῶν. Suam locutionem tuctur Lucian. B1. §. 8.
συνπιλαβῶν τὴν τὴν ἔργον αὐτῶν εἰς ὁδοῦς ποιητής. Maxim.
Tyr. Δ. I. p. 3. Φίλοι ὁδοκαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην ἐπι-
πιλαβῶνται καὶ τὴν παρόντων λόγων. frustra fuit D.
Heinsius, quum scribi volebat ἐπὶ τὴν παρόντων λόγων
Δ. XXVI. p. 267. ταῖς τοῖς εἰς τὴν θύην ἐκείνην εἰς τὴν
καὶ συνεπιλαβῶν τὴν βίαν p. 278. ταῖς χρυσαῖς συνεπι-
λαβῶνται. Nihil opportunius, quam quod apud Pau-
saniam est II. p. 159. Ἀδύμνη δὲ οἱ (Perseo Medusam
interemtu) συνεπιλαβῶν δακτύλῳ τὴν ἔργον. Parco plu-
ta describere, ne taedet sit exemplorum copia. Ex
his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emen-
dandus sit Aelian. Ep. XIX. καὶ μὴ καὶ καὶ τὴν ἔργον
τὴν Θουρίαν καὶ τὴν Θουρίαν συνεπιλαβῶνται. Idem est
συνπιλαβῶν quod in Itephylacti Ep. 59. nunc le-
gitur καὶ τὴν συνεπιλαβῶνται, Codex Palatinus ex-
hibebat συνεπιλαβῶν hoc certe restituendum est Ari-
stophani I. Ep. 10. p. 46. παρὶς τὴν θύην, Ἀδύμνην,
συνπιλαβῶν τὴν τὴν ἔργον. Mox nulla fuit vitii in vi-

gato συνεπιλαβῶν suspicio. Herodot. V. c. 44. Κροτωνί-
ται δὲ εἶδον ὅτι οἱ φονεῖν ἔχον συνεπιλαβῶν τὴν πρὸς Σο-
βαρίταις πόλιν. Mox a Luciano sic fuisse credo :
ταῦτ' εἰς τὴν μεγάλην, καὶ ἰσὺς τοὺς θ. T. H.

14. Οὐτὸν γὰρ καὶ] Me iudice melius erit, si legas :
τὸν γὰρ εἰς ἀγνοῦν καὶ &c. T. H.

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτῶν. Th. M.

Ἐπ' αὐτῶν] Cur veterem hanc & probam lectionem
Bourdelsio, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac
pro ea ἔπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor : nisi
forte ἔπ' αὐτῶν voluerit. certe ἔπ' αὐτῶν magis placuit
Marcello & Vossio. Sed nihil mutandum : aut certe si
quid emendandum esse visum fuit, monitum lecto-
rem oportuit. Mendum itaque typographicum puta-
rem, nisi etiam in H. & A. cernerem. M. du S.

27. Γεωργίας] Intellige non agriculturas cum In-
terpretibus, sed agros cultos : nisi potius sit, quod
malo, literam mutare, γεωργίας. Theagen. apud Schol.
Pindar. ad Nicias, Γ. 21. τὴν ἐν τούτων ὁρτονομίῳ καὶ
ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφύον. Vox Philoni Judaeo familia-
ris. T. H.

31. Μισαὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati proemio. J. Br.

Μισαὶ δὲ Δ. π.] Lucianus ex Arato sumit, quae
Virgilius hoc versu reddidit in Palaeomone Ecl. III. Ab
Jovis principium, Musae : Jovis omnia plena. G. C.

37. Πρῶτον . . .] Reperta tamen a Meursio, idque
Athenis & in Academia ipsa, Promethei ara. V. A. G.
IV, 1011. & quidem auctore Pausania in Att. p. 30.
1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ εἰς Προμηθεὺς βωμὸς. καὶ θύοντες ἀπ'
αὐτοῦ πρὸς τὴν πύλιν ἑρπύλλας καὶ λαμπάδας. Quod
a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notan-
te eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menan-
dri huc faciens, Ἐρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia
fiebant. Sola Lampadegromia colebatur. Vide ibi da-
tas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. M. du S.
Προμηθεὺς δὲ ἑρπύλλας. J. Br. ad Lucian. Mis. I. c. 18.
Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliata, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornatè distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihi met soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & immineam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

25. Ζητῶ, ἕως αἰ μάλα, εἰ ὑπελάβηται ἡ γῆ ἐνέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ ὄσση, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φητοῖς ἡμέροις ἀφαιρησμένην, καὶ τῇ θάλαττῃ πλωμένην, καὶ τὰς ἡσυχίας κατοικημένας, οὐκ ἀπαιλαχθῆ δε βαμὲς, καὶ δυσίας, καὶ ταῖς, καὶ πανηγύρε'· μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲ ἀγυαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῆτο ἐπλάσαμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τ' χρήσιος ἦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρον τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὸς ἰδὲν ἀπαιλαχθῆ ὄσι, Προμηθεὺς δὲ ὑδαμῶς. ὅρῳς ὅπως ταυμαντῷ μόνῳ σιοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω πωλῶ.

40. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον,

* Ἀκαλλῇ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῶ.

26. * Αὐχμηρῶν] Gr. ἀκαμῶ ἐντὶ τῷ ἀκατήργαστον, ἀπικροῦντον. G.

Ibid. Ἀκαμῶ ὄσση] Γράφει] Ἐ ἀκαλλῇ, ἐντὶ τῷ ἀκατακνώσῳ, ἀπικροῦντον, ἀκατήργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

* Αὐχμηρῶν] Praefigendum est ἀκαλλῇ. T. H. † Ὅρῳς ὅπως] In E. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος κατ' εἰρησίαν ἔσ. πωλῶντο. D. de Sui: quam ob causam, mihi non plane li-

31. Μετὰ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

38. † Ὅρῳς ὅπως] Κατ' εἰρησίαν. καὶ τῆτο βαρύνει. V. Διὸς ἡδύκαμ, βαρύνει. ὁ λόγος. G.

quet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituendae: Ζητῶ ἕως αἰ μάλα, εἰ ὑπελάβηται ἡ γῆ ἐνέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῇ ὄσση, καὶ πόλεσι πόλιν, καὶ γεωργίαις, καὶ φητοῖς ἡμέροις ἀφαιρησμένην, καὶ τῇ θάλαττῃ πλωμένην, καὶ τὰς ἡσυχίας κατοικημένας, οὐκ ἀπαιλαχθῆ δε βαμὲς, καὶ δυσίας, καὶ ταῖς, καὶ πανηγύρε'· μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲ ἀγυαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῆτο ἐπλάσαμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τ' χρήσιος ἦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρον τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὸς ἰδὲν ἀπαιλαχθῆ ὄσι, Προμηθεὺς δὲ ὑδαμῶς. ὅρῳς ὅπως ταυμαντῷ μόνῳ σιοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω πωλῶ.

Prometheum a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum: & postea: negatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεῖα, de quibus Menrs. Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἰσχυρῶς ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντηροῦσθαι dicit ἡ Ἀκαδημία τῇ Ἀθῆναι cum Vulcano, i-pique esse πωλῶντο ἰδρυμα καὶ νεὸς ἐν τῷ τρυμνῷ τ' Διὸς & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius addit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδησίῳ ὄρος Ἀρκαδίας, ἵδρυμα τῷ Προμηθεῖ: ne de Pausania dicam, qui X. p. 806. Panopenses esse testatur πωλῶντο ἰδρυμα ὁ νεὸς, καὶ ἐν αὐτῷ λατρεῖν τῷ Πρωτηγόρῳ ἀγάλματι,

δὲ Ἀσκληπίου, οἱ δὲ Προμηθεῖα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed haec honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicque pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat.

40. Τίθει δέ μοι] In P. ἐπὶ ἐπὶ δὲ. In L. ἐπὶ δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum.

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare antefereendum sine dubio: ἐπὶ δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, ἐπὶ σοὶ δεκάτι ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, εἰς κτῆμα ἢ πωλῶντα ἔσ. αἰο enim aeque, si non magis, placet, quam ἡ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐπὶ δὲ extiterit, librarii culpa factum fuit.

εἴ τι σοὶ δοκῇ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδὲς ὄρεται, μηδὲ ἐπαίνεσι, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἴσταις τῷ ἔχοντι. πρὸς δὲ τι τῶν ἔφην, ὅτι, μὴ γιγνομένην τῇ ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέ-
βαινε τὸ κάλλος εἶναι τῷ ὄντι καὶ πλεονέκτον τινα πλεονέκτον ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινος θαυμασθῶμεν, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἐδὲ γὰρ ἀν εἴχομεν πρὸς ὃν τι ἐλαττοῖς ἐξελθῶμεν αὐτὸν, ἐδ' ἀν συνί-
μεν ἡλικία εὐδαιμονοῦμεν, ἐχ' ὁρῶντες ἀμείρους τῇ ἡμετέραν τινάς. ἔγω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἀν μέγα, εἰ τῷ μακρῷ πα-
ραμείροιστο. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅπῃ τῷ πολυτεμαλί τῷ τῷ δέον, ἀπ' αὐράκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, cas-

50. Παραδῶμεν * αὐτὸν] Ἀπὸ τῷ ἐξιστάμεν, συγκρίνομεν, ἀποβάλλομεν. γράφεται ὅτι ἐξιστάμεν. V.

* αὐτὸν] Scribe αὐτὸν, ut in textu.

M. du S.

53. Δειχθεῖς ἀν μέγα] Γρ. δὲ καὶ ἀν μέγα. G.

fuisse conjecto, qui, quum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Pr. εἰς αὐτὸν. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ἔτι ἐ τὸν ἴσον φαίς ἀν. quod sane notatum quoque video in margine A. W. T. H.

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. αὐτὸν. M. du S.

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplēvit.

44. Πρὸς δὲ τι τῶν ἔφην ὅτι, μὴ γινῆ. Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὲ τι τῶν ἔφην; ὅτι μὴ γινῆ. &c. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, non poteris pulchritudo testibus careres.

52. Τὸν ἡμῖν τιμᾶν] Ἀγαθόν. J. G. G.

54. Τιμᾶν] Multis me honoribus prosequi. J. Br.

Ibid. Πολυτεμαλί] Proprie quidem πολυτεμαλί sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuius singulari aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφὸν τὸ πολυτεμαλί, καλὴ πολυτεμαλί ἀπορροή, ὅτι καὶ τὸν, συμφορῶντος ὑπὲρ τῷ πολυτεμαλί apud veteres usitata.

58. Κακοῦργοι] Ἀδελφοί. J. Br.

Κακοῦργοι τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρῶτον sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοι τι-

νες, inquit, φῆς αὐτοὺς εἶναι αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestus nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sunt frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis debere, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclaris religionis μυθολογίαις idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παλαιῇ ἡ, ἀκούων Ὀμήρου & Ἡσιόδου, πολλοὺς καὶ ἁλίστους διηγουμένους, ὃ μὲν τῷ ἡμῖν, ἀλλὰ ἐ αὐτὸν ἡδὲ τῷ θεῷ, ἔτι ὅτι ἐ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγῆς, καὶ δίκης, καὶ πατρὸς ἐκτάσεως, καὶ ἀδελφῶν γάμων, πάντα ταῦτα ἡγουμένη αὐτοῖς καλὰ, &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiōnes, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta:

Πάντα θεῶν ἀνέστην Ὀμήρῳ & Ἡσιόδῳ τε,
Ὅσα κατ' ἀνθρώποις ἐνέδρα καὶ ψόγῳ ἐστὶ.
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλόλους ἀπατῶναι.

Omnia

etque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Caelum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere

ἡ ταύτην μοι τ' ἀμοιβὴν ἀποδιδόσκει τὴν βουλεύματι.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες φησὶ εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχῶσι, καὶ πολέμοισι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι παρ' ἡμῶν γὰρ ἐχὶ πολλὴ τέτων ἀφθονία, καὶ ἐδὴ περ ἀλγὺν τὸτο αἰτιάσασθαι· ἂν τις τὸ ἔρανον, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τὸτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελεμένους αὐτῶν. ἐκὼν δ' ἄγε τὸτο καὶ ὁ νομῆς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὸ ἀγέλιον, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ ἐὶ τέτω γε ἐργῶδες τῷτο, καὶ ἢ οὐδ' ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς οὐκ ἀτερ- 70 πῇ ἔχουσα τίνα ἀλγίστην. τί γὰρ αἱ ἐπράτ- το-

a 'Επι] ἔτι Marg. A. W. b 'Ημᾶς] ὑμᾶς Marg. A. W. c 'Ατερπῇ] Priores Ed. ἀτερπῆ

70. Διμήτρῳ] τ' ἢ Διμήτρῳ ἐταῦθα τῶν αἰσίων συμμοσι καὶ τῶν κατὰ χολὰν ἀπέλασι. V.

τ' ἢ Διμήτρῳ] Festus enarrat hanc vocem.

M. du S.

Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsam Lucianum.

T. H.

Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Eury, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaelo, haec oratio? Ἀλλὰ κακῆργοί τινες φησὶ εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχῶσι, &c. Sed scripsit Lucianus αἰσίων, non αἰσίων, quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακῆργοί τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri αἰσίων. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet αἰσίων legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi αἰσίων, testatur Brodaeus IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φησὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἔχον ἴσως φησὶς ἀναγκαῖον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, plane ut Latini inquis interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακῆργοί τινες φησὶ εἶναι.

Ibid. φ. αἰσίων] Alii Codices αἰσίων.

Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, conficere non posse illud αἰσίων, ut bene docuit J. Jonsius. Mihi placet, φησὶ vel φησὶς ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites

compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ἐ τὸτο ἴσως φαίης ἂν, & ὅ. 5. 17. ἴσως φησὶς.

T. H.

59. Μοιχῶσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus.

J. Br.

Ibid. Πολέμοισι] At insigne est Deorum apud Hom. Il. X. praelium.

J. Br.

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit?

J. Br.

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter?

J. Br.

Ibid. Παρ' ἡμῶν] Apud nos Deos.

J. Br.

68. Καὶ εἰ τούτω γε] Καίτοι τούτω γε.

Th. M.

69. Οὐκ ἀτερπῆς] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτω γε ἐργῶδες τούτω, καὶ ἢ οὐδ' ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς οὐκ ἀτερπῆς ἔχουσα τίνα ἀλγίστην. Ortomarus Lucianus vertit: quando operosum istud sibi videbitur: cum aliqui cura illa propter conjugatam exercitationem non admodum arduam esse iudicanda. Salmurienus autem Interpolator: Cum sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem. sed legendum: οὐκ ἀτερπῆς ἔχουσα τίνα ἀλγίστην. Vertere: & si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, conjugata est cum suavi labore.

J. G. G.

Οὐκ ἀτερπῆς] A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret:

in

τομεν, οὐκ ἔχουσιν ὡς ἀνθρώποι; ἡγεύμεν αὖ, καὶ τὸ νέκταρ ὀκίνομεν, καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐπιφορέμεθα, ἔδην ποιῶντες.

Ὁ δὲ μάλιστα με πόνει, τίτ' ἐστίν οἱ μὲν φεύγοντες ἀνθρωποποιῶν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖδας, ὅμοις ἐράτε αὐτῶν, καὶ ἂν ἀγρεύετε κατιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ σάτυροι καὶ κύωνες γενόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν ποιῶν ἀξιώτες. ἀλλ' ἔχρη, ἴσως φήσετε, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλοι δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εὐκλότας καὶ τί ἄλλο ὡς δῶκεν ἡμεῖς ἀμεινοὶ προσηγάμεν, ὃ πάντας καλὸν ἡπίεσθαι; ἢ ἀσώτοι καὶ θηριώδεις εἶδει, καὶ ἄγριοι ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς αὖ ἡ θεοὶς εἴθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἐχὶ τοῖσιν γενόμενοι; ἀλλ' ὑμῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ἐκνεύετε, καὶ

mus non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia nos ingurgitaremus otiosi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram descendere nunc in tauros, alias in satyros & cynos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissem, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expertus & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tribuissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel

α' Ω] φ 7.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Ἑρακλῆα ταύρου, δι' Ἀντίοχον σάτυρου, καὶ ἂν Λύδον

Λύδον] Scimus quod T cum Iono et H confusus: scripturam enim est Λύδον pro Λύδω.

πόσειδον. V. ἔστι καὶ ἐπιγραμματικὸν περὶ τούτων. G.

Conferatur etiam M. Sledius.

T. R.

fit Somn. §. 3. ἀλλὰ μοι εἰ παιδίον τινα εὖ ἀνέστη ἰδὲ αὐτὸν ἔχει (τὸ πρῶτον) ΑΛ. I. §. 3. Jambulus γὰρ ἰσοῦ μὲν ἀπασιν τοῖς ψεύδους πλασάμενος, οὕτως ἀνέστη δὲ ἡμῶν θάλασσαν τῶν ἐσθίων. Amich. §. 6. ἀλλ' ἔχει τὴν χρεῖαν εὖ ἀνέστη τὸ πρῶτον. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat; quam compositionem & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempore fallendo sit: sic ποιῶντες τι ἀγρεύοντες Philostr. de V. S. I. p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione juvenis est sensus: καὶ εἰς τὴν γὰρ ἡγεῖται τούτου, καὶ ἔδην ἄλλας εἰς φροντίδας, οὐκ αὖ. &c. jam licet isti pastoris operosum illud sit, tamen suavis alloqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quidam jucundissima. Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem istam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est; quia tibi persuadeas: jam licet concedamus pastoris laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praedita illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac jucunda ludicram quamvis & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, εἰ καὶ ἀνθρώποις, ποσει-

dre videntur ejusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si conjectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. XX. XXXVII.

71. Ἠγεῖται] Sic in Timone. Haec vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud Homerum & dial. seq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiope vitavit; in olorem Ledam vel Nemefim.

78. Ἐξ αὐτῶν] Ex ipsis mulieribus procreatos.

Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe ab fuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιῶντες ὡς γυναικας creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facite, mutata nonnihil locutione θεοὶς ποιῶντες dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantavis indecoram induentes perlibenter cum iis confuscant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere illud dedignantur.

T. R. 89. Mos.

vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas : me vero, honorum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Jam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus : estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decrescat, etsi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoc cine vos ægre feratis) ubi, si vel omnem

ὅππ' ἢ Ὀκεανὸν ἔλθειν θεοὶ, μετ' ἀμύμονας
90 Αἰθιοπῆας· ἢ δὲ τ' τιμῆς ὑμῖν καὶ τ' θυσιῶν
αἴτιον ἀνεξαυράκατε. ὦ δὲ μὲν ἐν γῆς ἀ-
δράσκων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ὅππ' τὸ πῦρ μέτεμι,
καὶ ἢ ἐπονείδισον ταύτῃ κλοπῇ. καὶ πρὸς
95 θεῶν τῷτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνήσας
ἔωδ' ὅ, τι ἡμεῖς τ' πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ
ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, οὐκ ἂν εἴποις.
αὕτη γὰρ οἶμαι, φύσις τῷτ' ἐκ κτήματος ἔσθ' ἐν
τι ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ
1 μείαλάβοι· ὃ γὰρ ἀποσθέντι· ἑναυσαμῖν τι-
νός· φθόος δὲ ἀντικρυς τὸ τοῦτο, ἀφ' ὧν
μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησατε, τέτων καλῶν μελαδι-
δόναι τοῖς θεομύθοις· καίτοι θεὸς γε ὄντας,
ἀγαθὸς χρηεῖναι, καὶ δούληρας ἰάων, καὶ ἔξω
φθόνου παρτὸς ἐστάναι· ὅπῃ γε εἰ καὶ τὸ πῦρ
τῷ-

ὃ ἑναυσαμῖν τοῖς] ἐναυσαμῖν C. male. c. Δούληρας ἰάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δούληρας ἰάων formam vocum poeticam sæpe Noster mutat, sæpe retinet? ἑάων scribendum sit, an ἰάων lis est sub iudiciis Grammaticis.

1. ἑναυσαμῖν τοῖς] Ἀψαυτ. V.

5. ἑάων] τῶν ἀγαθῶν. V.

89. Μετ' ἄμ. Αἰθιοπῆας] Il. A. 423. J. Br.
Met' ἄμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum Homeri Il. A.
423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit res-
pici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Dios-
poli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Simili-
ter *Lucianus* ita Prometheum de nidore sacrificii lo-
quentem inducit §. 19. ὅπῃ δὲ ὑμεῖς &c. Ille nidor erat
cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliis-
que aromatibus constantium potus, qui dicebatur
δαιτυρον, hoc est, Phoenicia lingua τρυφὴ suffitus; quae
vox deducitur a τρυφὴ sufficit. Vid. ad *Hesiodi Theog.*
v. 640. J. C.

94. Κλόπειν] Lege κλοπῇ.

96. Ἐδ' ὅτι] Rescribendum est, ἔωδ' ὅτι ἡμεῖς τῷ
πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; un-
quam ne accidit, quod ignis sacrum fecerimus, ex quo
ille apud homines est? Sic Atticos loqui ἔωδ' ὅτι, non
ἔωδ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos scripto-
res degustarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro
ὅτι scribendum: χιμυρινὸς οὐρεῖται, ὅτι μήκας αἰ εἰσιν αἰ
νότες hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae:
inepte Interpres: quoniam noctes sunt longissimae, quia
legebatur ὅτι. J. G. G.

Ἐδ' ὅτι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clarissi-
mus, mihiq; amicissimus, J. G. Grævius pro ἔωδ'
ὅτι legit ἔωδ' ὅτι; unquamne? Sed mihi non dubium
est quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scripto-
re, conjunctum, dividendum sit ἔωδ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ
πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. Quidquamne est, quod ex

Tom. I.

igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est. J. F.

Ἐδ' ὅτι] Recte monuit Doctiss. *Jensius*: neque ali-
ter Interpretes, quibus difficile fuisset errare in sen-
tentia tam perspicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AE-*
schin. Dial. p. 84. neque enim ἔωδ' ὅτι, vel potius, τῷ
ἔωδ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo
habet. T. H.

5. Δούτ. ἰάων] *Hom.* Od. Θ. 325.

Ibid. Ἐξω φθόνου] Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θυῖου
χοροῖς ἵσται. *Plutarch.* II. p. 679. D. J. Br.

Ἐξω φθόνου] Sic usurpat vocem ἔξω *Xenoph.* *Cyrop.*
VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione
p. Ed. St. 140. l. 24. ἂ κατὰ τὴν καθάραν ἐξω τ' ἀ-
δικῶν φαίνεται, δικαιοῦς δὲ καὶ πᾶσι ἀνθρώποις ἀγαθὸς
ἐστίν. & *Celsus* apud *Orig.* VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθὸς
τε & ἀπροσδοκῆς ἐξω φθόνου. M. du S.

Ἐξω φθόνου] Fluxit a *Plasone*, cujus est in *Phaedr.*
p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θυῖου ἵσται. *Phil.*
Jud. p. 867. A. ἐκ τῆς διὰ κατὰ τὴν λογιστικὴν Πλά-
τωνος, φθόνος ἔξω θυῖου χοροῦ ἵσται idem saepius usur-
pat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem solet po-
ni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod
tot veterum poetarum, *Plasoni* etiam & *Xenophontis*,
sententiis accidit: vide *Clam. Alex.* Strom. V. p. 560.
D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinsum.*
Jam itidem apparet, quid spectaverit *Eupar.* in *AE-*
des. p. 54. ψυδὲ γὰρ ἢ μόνον ἔξω θυῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ
λόγον ἵσται. T. H.

Cc.

14. Κις-

τῆτο πῶς ὑφελόμην καὶ ἐλάμψα εἰς τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτῷ καὶ ἀλκιπῶν, ὃ μέγα ὑμᾶς ἠδίκειν· ἐδὲ γὰρ ὑμῖς διώδε αὐτῷ, μήτε ῥιγύντες, μήτε ἐφοβήσας ἢ ἀμβροσίαν, μήτε ὀφωτὸς ὅπτεχνῃ τῷ δύνωμι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶντο τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσιᾶς, ὅπως ἔχοιεν κνιστῶν ἀγνιάς, καὶ τῷ λυβατωτῷ θυμῷ, καὶ τὰ μηρία καίειν ὅπτι τῷ βαμβύ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτῃ ἡδίστῃ οἰομένους, ὅπόταν εἰς τὸ ἕραν ἢ κνίστα γένῃ ἐλαστομύκη περὶ καπνῷ. ἐναλιστατὶ τοῖσι καὶ μέμψις ἀν' γενεῶσι αὐτῇ τῇ ὑμετέρα ὅπτι 20 μίαν. θαυμάζω δὲ ὅπως ἕχῃ καὶ τὸ ἥλιον καὶ καλύκατε καὶ ἀλάμπειν αὐτὸς καίτοι πῶς ἕτος ὅστις πολλὸν θειότερόν τε, καὶ πυρρῶς τερον. καὶ κέκλειον αἰτίσασθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, εἰρήκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστῃ, 2 εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήκα δοκεῖ, διδύναται, καὶ διελύγχετε καὶ γὰρ αὐτὸς ἀπολογήσομαι.

hunc ignem subreptum detulisset in terram, nihilque omnino ex eo reliquisset, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigateis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hostiarum in aris: video sane vos summo opere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo hæc criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem veteritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diviniore & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

α Ὑμετέρη] Ita B2. Priores Edd. ὑμετέρη.

14. Κνιστῶν θυμῶν. V. ἀντὶ τῷ θυμῷ. G.

14. Κνιστῶν ἀγνιάς] Euripid. sine Alcest. — βαμβύς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. M. du S.

Κνιστῶν ἀγνιάς] Scribendumne sit ἀγνιάς, an ἀγνιάς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611. C. Ulpian. p. 653. A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγνιάς, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317. ubi vide Kuster. Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum præscripta: Lucianum in eadem fuisse opinionem, ex multis ejus locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. T. H.

19. Ἑλ. πρὶ καπνῷ] Homer. Il. A. 317. J. Br.

20. Ὑμετέρη] An ὑμετέρη; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. F. G.

Ὑμετέρη] In omnibus libris legitur ὑμετέρη. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam hæc scripseram in B2. ita recte emendatum esse vidi. M. du S.

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν scribendum videtur. F. G.

30. Ὅντισι] Gaudes.

Ὅντισι] Adducit Thom. Mag. in Ὀνήσομαι monens Atticum esse ἀνιμῶν & concinnius, quam ἀνιμῶν.

Idem præceperat Phrynich. p. 8. Ὅντισι ubi repererit Brodæus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiastes. T. H.

31. Ἐξ ἐ δύναι] Sic Dial. seq. XVI. vultures. M. du S.

34. Μάντις ὅν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequi. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se prædicat in AEschyli Prom. V. v. 483. Extâ dicitur inspexisse Caucaſi pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Maussacius, & Maussaco longe major Thom. Reinesius V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, sanum præstabo: ἐ εἰς Κροκόδιλον (ὁ Κρόντος) μὴ λαοφθορίῳ ἵδαν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τὴν ἰγχεῖν ποιῶντα καὶ κακοῦ ἀναταρῶν, καὶ καλῶς αὐτοῦ τῷ ἀλῶντι τὴν σπλάγχχνον, ἵπν (an potius ἵδν) ὁ μὴ κρῶν εἶναι τοὺς πολέμους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae si forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est

20. MERC. Facile non est , Prometheu , cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi , quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit : sexdecim enim , quod probe scio , vultures apposuisse tibi ad intestina eruenda ; tam graviter ipsum objurgasti , dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror , quo pacto , quum sis vates , non præsci-
35 veris hoc te supplicio puniendum esse ? PROM. Noveram illud , Mercuri ; & me solvi debere in posterum , novi : & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo , sagittis confixurus eam , quam in me involaturam esse dicis , aquilam. MERC. Ea , Prometheu , utinam eveniant , teque intuear solutum , & una nobiscum epulantem ; sic tamen , ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo : & simul vobiscum epulabor , & Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista ? eloqui ne graves. PROM. Nostin' , o Mercuri , The-

ΕΡ. Οὐ βέλδιον, ὦ Προμηθεύ, πρὸς ἔτα γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ 30 ὤντησιν, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπέχεσθαι. ὦ γὰρ οἶδα, ὡς ἔξ καὶ δέκα γύπας αὐτῷ ἐπέστησέν σοι τὰ ἐγκαλᾶ ἐξαιρήσοις· ἔτα δεινῶς αὐτῷ κατήγορήκας, ἀπολογεῖσθαι δὲ 35 καὶ ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάστιγι ὤντιν ἐπὶ προεγίνωσκες ἔτα καταδυσόμενον. ΠΡΟ. ἠπικράμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐτῷ οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξει· σὸς φίλος δὲ εἰς μακρὰν, καταλοξεύσαν ὃν Φηὶς ἑκπικτή- 40 σασαί μοι τ' αἰτόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεύ, ταῦτα, καὶ ἑπιδόμῃ σε λευκόμυρον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχέμενον, εἰ μὲν τοι ὅτι κρεανομένητά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει καὶ συνδυαχέσσομαι ὑμῖν, 45 καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, σὸς ἀπὸ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίς ταύτης ; μὴ γὰρ ὁ κήσης ἐπείν. ΠΡΟ. οἶδα, ὦ Ἑρμῇ, τὸ θε-
τιν ;

6 Καὶ] Ita F. A1. J. V2. S. A. Reliquae fere γάρ.

30. ὄντησιν] Εὐφραίνονται, ὁ αἰμῶνιστος. V.

31. Οἶδα αἰς ἔξ καὶ δέκα] ἔξ ἐ δέκα· τὸ δὲ Ἀπικῶς ἰφουλῶν αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ τ' ὅτι ἀριθμῶν συνθήκας τὰ τέλη φολάττοις τ' ἀπλῶν. V.

47. Οἶδα, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Θέτιν] Λόγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἱερῶν Θέτιδος ἰδίᾳ φθίρει βουλόμενος ὡς δὲ ἐγίνωσκε

ὁ Ἀμῶνιστος] Corrupte. M. du S. Credo legendum ἀφίλῶν· hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se posuit ὄντα. T. H.

κατὰ τὸ Προμηθεύ, ὁ Προμηθεύς αἰς τὸ Δία ἴφην, ὅτι ἡ συνθήκη τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γινόμενος τ' ἀπικῶς αἰς αἰδίς σὺ τ' πατήρ σὺ Κρόνος καὶ αὐτοδύμῳ ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀπλῶς αἶψα, τὸν μὲν Θέτιν ἔξκαλε τὸν Πηλεῖ, τὸ Προμηθεύ δὲ δὲ Ἡρακλείους τ' ἀπομῶν ἔλυσεν. V.

τὸν] τῆς recte reposuit M. du Soul. T. H. τ' ἀπικῶς] ἀπικῶς V. M. du S. Potius ἀπικῶς αἰς. Modo αἰς τὸν Δ. pro πρὸς sibi ligo est recentiorum. T. H.

est dissensio , quae in concordiam omnino redigi non possit ; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium.

38. Τις] Hercules , a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hef. Θ. 526. M. du S.

Ibid. Ἀφίξει] Hercules : hoc proxime sequens dialogus aperiet. J. Br.

39. Καταλοξεύσαν] Diodor. Sic. IV. p. 155. D. τ' μὲν αὐτοῖς κατελύσαντες, τ' δὲ Δία πείσαντες λῆσαι τ' ὀργῆς ἵστωσι τ' καὶ οὐδὲν ἐργάζεσθαι. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV. 1396. T. H.

47. Τὸν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet , Prometheus futurorum præcibus a nuptiis ejusmodi magnopere eum deteruit , quod in fati esse diceret , quicumque ex Theti-

de nasceretur , patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli , quod ipse in patrem suum ediderat , veritusque ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur , a Thetidis nuptiis abstinuit ; memorque beneficii , quod in se Prometheus contulerat , Herculem ad Caucasum mittit , qui , interfecit aquila , Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI. *Caucasaeisque refert volucres, furtumque Prometheus* : & in sequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII. *Apollon*. Rhod. carminis Argonautici libro IV. & Ovid. Metam. IX. G. C.

τὸν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus , id sequens aperiet Dialogus. M. du S.

Cc 2

5. Καὶ

τιν; ἀλλ' εἰ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ σπύρρητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τοῦ καλαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ σὺ Φυλάτεις, ὦ Τίταν, εἰ τὸν ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπώμενον, ὦ Ἡφαίστε, καὶ γὰρ ἔτι ἡδὲ πωλείσιν ὁ αἰτός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἡδὲ σοι τὸ Θηβαίων, ὃν Φῆς, τοξότῳ ἐπιφανῆναι, ὡς παύσει σε ἀνατε-
μόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

55. Ἀνατιμόμενον] Lege ἀνατιμόμενον.

T. H.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hos arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a poena redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcani; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem di-
scis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι

Deorum Dialogi.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

PROMETHEI ET JOVIS.

P R O M.

P R O M.

Λύσον με, ὦ Ζεὺς· δεινὰ γὰρ ἡδὲ πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῶν βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ τὸ Καίμασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκαίδεκα γυναιῶν μὴ μόνον χείρα, τὸ ἥπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύτταται, ἀντὶ ὧν τοιαῦτόν ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπου ἐπλασας, καὶ τὸ πᾶν ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιόργησας, καὶ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ὅτι τῇ Ἀγαμέμνιν τὴν κρείων, ὅς αὖ τιμὴν κεκαλυμμένα μοι ὤφειλτο, καὶ τὴν ἀμείνω τὴν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττω, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκείνη ἡδὲ δίκην ἐκτέτακται τοσούτου χρόνου τῷ Καί-
μασι.

11. SOLVE me, o Jupiter: nam gravem jam passus sum. JUP. Ten' uo solvam, ais, cujus oportebat graviore habentis compedes, Caucaſo toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaſo

5. Καίμασι] Eleganter adhibetur hic verbum καίμασι, tonderi, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdum, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. J. C. Καίμασι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. J. Voss. ad Catull. p. 126. qui hujus loci meminit. Dion. Chrys. p. 92. B. καίμασι τὸ ἥπαρ ὑπὸ τῷ αἰτώ. Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82. Καίμασι αἱ γυναῖκες Προμηθεὺς τὸ ἥπαρ αὐτῷ ἐφιστάντες τὸ καίμασι. Noss. in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud istos hoc supplicio affecti Sil. Ital. XII, 839.

sondetur prae cordia vestro Alitis —

T. H.

7. Τὸ πᾶν ἐκλ.] Ἐν καίμασι λέγεται apud Hesiod. Theog. v. 567. E. καὶ H. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis.

E. L.

8. Ἀ γὰρ ἐμὲ ἐξηπατ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucianus.

G. C.

13. Τοσούτων χρόν.] Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaſo affixum fuisse.

G. C.

Τοσούτων χρόν.] Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV. & CXLIV.

M. du S.
18. Μαρ-

caso affixus, quæ avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solves, Jupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire studeas, Prometheus. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus. JUP. Id quidem pervidisti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: et enim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc scilicet significas, ejectum me iri imperio. PROM. Absit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia solvat.

κάσω προσηλωμένος, ἢ κάκιον ὄρεται ἄπο-
γλυμένοι αἰτὸν τρέφειν τῷ ἥπατι. ZEYΣ.
ὅδ' πολλοσημόριον τῆτο, ὦν σε δεῖ παθεῖν.
ΠΡ. ἔ μὴν οὐκ ἀμιαδί με λύσεις, ὦ Ζεὺς,
ἀλλὰ σοι μηνύσω πᾶν ἀταγκαῖον.

ZEYΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεύς.
ΠΡ. καὶ τί πλεον ἔξα; ἔ γ' ἀγνοήσεις
αὐτὸς ἔνθα ὁ Καίκασός ἐστιν, ἐδ' ἀπορήσεις
δυσχερῆς, ἢν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ZEYΣ.
εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀ-
ταγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἶπω ἐφ' ὃ,
στὶ βαδίζεις νῦν, ἀξιώπις ἐσομαί σοι ἔ-
πει τ' ὑπολοίπων μαινευόμενος; ZEYΣ.
πῶς γ' ἔ; ΠΡ. ὦρα τ' ὅτιν, σω-
σόμενος αὐτῇ. ZEYΣ. τὸτ' ἔγωγος. τί
δ' ἔν τὸ ὅπ' ἑτέρω; δοκεῖς γάρ τι ἀληθές
οἰεῖν. ΠΡ. μὴδὲν, ὦ Ζεὺς, κοινοῦσης τῇ Νηρηίδι
ἢν γ' αὐτὴ κυφορήσῃ ἐν σὺ, τὸ τεχθεῖν
ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἑδρασας τ'
Κρόνῳ. ZEYΣ. τῆτο Φῆς, ἐκπευθεῖσθαι
με τ' ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεὺς.
5 πλὴν τοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.
ZEYΣ. χαίρετω τοιγαρὲν ἡ Θέτις· σὺ
δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπ' ἑτέροις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

C U P I D.

Ε Ρ Ω Σ.

1. **A**T si quid etiam peccavi, Jupiter, ignosce mihi; puerulus enim sum, atque adhuc insipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Japeto: an, quia nec

Aλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεὺς, σὺ γ-
γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, ἔ ἐτι
40 ἄφρων. ZEYΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὅς σε
χαϊότερον εἰ. πολὺν ἔ' ἱαπετῆ; ἢ διότι μὴ
πῶς

18. Μοῖρα πᾶν ἀν.] Interpone τὸ μῦθον τὴν πᾶν ἀταγκαῖον.

T. H.

27. Παρὰ τὴν Θέτιν] Ovid. Metam. I. hoc varicinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschylus poetæ & aliorum sequi sententiam.

G. C.

30. Μῦθον, ὦ Ζεὺς, κοινοῦσης] Proteum apud Ovidium prædicere, prolem Thetidis patre fore potentiorum; apud Lucianum Prometheum ista Jovi man-
ticipinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariæ dictionis affectator) Themidem apud Lucianum ob-
servat Dnig. Adnot. ad 2. Calabrum p. 70. Vide

porro, si tanti est, Barb. Adv. LII. c. 13. Apollodor. III. p. 233. Ed. Salm. "Ἐπει δὲ φασὶν Δίος ὁρμήτος ἐπὶ τῇ ταύτης συνουσίᾳ εἰρηναῖον Προμηθεῖ, τ' ἐκ ταύτης αὐτῇ γινώσκοντα ἑαυτοῦ δυνατύνειν.

T. H.

Ibid. τῇ Νηρηίδι] Id est, Θέτιδι.

F. G.

36. Σὺ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occisā, vinculus tamen manebat Prometheus.

M. du S.

40. Ἀρχαιότερος τῷ ἱαπετῇ] Sic D. D. VII. τῷ ἱαπετῇ προεύτερον. proverbialiter.

f. B.

Ἀρχαιότερον &c.] Respicit ad id, quod habet Hesiodus Theog. v. 120. ubi Amorem antiquissimum

πρόπαντα, μηδὲ πολλὰς ἔφυσας, ἀφ' ταύ-
τα ἔβριφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον ἔπει-
θευ; ὦν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον,
ὡς φῆς, ἐγὼ, διότι με ἔπειθεσθαι λέγουσι;
ΖΕΥΣ. σκόπι, ὦ κατάρτα, εἰ μικρά, ὅς
ἐμοὶ μὴ ἔτι ἐντροφῆς, ὥστε μηδὲν ὅτι μὴ
πεποιήκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν,
κύκνον, ἀετόν· ἐμὲ δὲ ὅλως ὑδεμίαν ἦντινα
ἐραδῆναι πεποιήκας, εἰδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναι-
κὶ ἀφ' οὗ γεγενημένον· ἀλλά με δεῖ μαγ-
γανεύειν ἐπ' αὐτάς, ἔκρυπτεν ἑμαυτόν. αἱ
δὲ, ἥ μὴ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ
ἦν ἰδῶσι, τεθῶσιν ὑπὸ τῷ θένος.

ΕΡ. Εἰκότως. ἢ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσαι ἢ πρόσοφιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἐν τῷ
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος ἢ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦ-
σιν; ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ αἰκῶν ἔφθνε,
καί τοι κομήτιον ἢ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις
ἐπέρασθαι εἶναι, μὴ ὅτις εἶ ἢ αἰγίδα, μη-
δὲ τὸ κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδίστον ποιεῖ
σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθεμένον βοτρυχῆς,
τῇ μίτρᾳ τέττης ἀνιλημμένον, πορφυρίδα
ἔχε, ὑποδὲς χρυσίδας, ὑπ' αὐτῷ ἢ τυμ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
haberi vis, quum vetulus sis & vaser?
CUP. Quid autem in te commisi vetu-
lus, ut ais, ego, cur me vincere quoque
mediteris? JUP. Vide, execranda, an
parva; qui mihi quidem eum in modum
infultas, ut nihil sit, quod non feceris
me, satyrum, taurum, aurum, cycnum,
aquilam: me autem omnino nullam, quæ
amaret, effecisti; neque intellexi amabi-
lem mulieri opera tua me factum: quin
necesse habeo præstigiis adversum illas uti,
& celare memet: tum taurum cycnumve
amant; me si videant, moriuntur præ ti-
more.

2. CUP. Merito sane: neque enim fer-
re possunt, Jupiter, mortales tuum con-
spectum. JUP. Quis fit ergo, ut Apol-
linem Branchus & Hyacinthus ament?
CUP. At Daphne illum quoque fugit,
tamen si comatum & imberbem. Quod si
amabilis esse velis, ne ægidem quate, ne-
que fulmen fer, sed quam jucundissimum
te redde, utrimque demissam cæsariem
mitra subnectens, purpuream habe vestem,
indue calceos auratos, ad tibiam & tym-
pa-

51. Ἀλλὰ μοι δεῖ μαγ[ανεύειν] Ματὰ φησὶς μου μάρτυ-
ρεσθαι. V.

• ὅτις] ὅτις in V. Pro κέρων lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98.

64. Χρυσίδας] Χρυσὶς κέρων ἢ χρυσὴ • φιάλη, ὅσπερ ἢ
ἢ ἀργύρου, ἀργυρῆ. V.

ΣΒ.

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus.

7.C. Ἀρχαῖος τὸ τὴν ἱαπιδίου] Quippe qui ex Chao cum
Tellure natus, quæ mater Cocli, a quo Japetus. Hesiod.
Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ.
Δ. XXIII. & passim. Idem nascentem Mercurium
exhibens, quem τὴν ἱαπιδίου προσέτιον, dicit, addit
Θ. Δ. VII. ὅσον ἐν τῇ παλαιότητι. M. du S.

Ἀρχ. τὸ τὴν ἱαπιδίου] Elegantissimum est Cupidinis apud
Longum II. p. 34. de se suaque ætate testimo-
nium, quod conferri meretur. Hesych. ἱαπιδίος, ἐπὶ
ἀφροδίτῃ προσέτιον ἀρχαῖος legendum pene credo:
ἱαπιδίου προσέτιον, ἐπὶ ἀφροδίτῃ, ἀρχαῖος nisi re-
liquiae sint istæ confusæ luculentioris explicationis,
quales superesse solas sæpe contingit in hoc Lexico-
grapho. De senibus & jam delirantibus per contume-
liam ponitur: Aristoph. Nub. v. 994. & Suid. in ἱαπι-
τίος. Eustath. ad Od. Ep. 1528. οἱ λαῖοι προσέτιοι Τιβωνοῖ
ἐκλάπτουσι, ὡς ἐπὶ ἱαπιδίου ἢ Κράνου οἱ αὐτοὶ Κράνου τε
ἢ ἱαπιδίου Synes. Ep. IV. p. 181. Α. ὁ ἱαπιδίος Ἀρμάν-
τος. Vid. Moer. Attic. in ἱαπιδίος ἀντιγῶν. Ad astu-
tiam & calliditatem, quæ multis annorum experi-

mentis colligitur Noster retulit: simul autem ad ea re-
spicit, quæ veterum Theologia de Amoris origine,
Deorum vetustissimi, tradidit: Anaxagoras apud Diogen.
L. IV, 26. Ἡ σὺ θῆς τὸν πρῶτον ἀνιγνόντα Ἐρὸς αἶψα.
Vid. Excerpta Præstantissimi Wolfii ex Damascio de
Princ. p. 256. 257.

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν] Sic D. D. XVI. Inde
Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Di-
caster. & locis innumeris hujus operis.

49. Κύκνον] Isocr. Ἐλ. p. m. 327. κύκνον δὲ γυναικὸς
ὡς τοῖς Νηλεΐδαις πόλεως κατέφυγε. De Leda notius
est quam ut addam. Addit idem αὐτὸν δὲ μὴ τέχνης ἀλλ'
ἢ μὴ βίας διακρίνεται. V. Anthol. I, 38. Ζεὺς κύκνον,
ταῦρον, σάτυρον, χρυσόν, δὲ ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀ-
τιόπης, Δανίης. M. du S.

Ibid. Ἀετόν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos
portaret; secundo ut Asterien in Coturnicem versam
secum abriperet. Vide Ovid. Met. X. f. 4. & VI. f. 2.

51. Μαγανεύειν] Μαγανεύειν, γογγύειν. Suid. μαγανεύ-
ειν. μαγανεύειν. Hesych. μαγανεύειν, γογγύειν. Schol.
Arist.

pena concinne ingredere : tum tu videbis
plures te secuturas esse , quam Bacchi
Maenades. JUP. Apage : multum absum ,
ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP.
Quin ergo , Jupiter , amare noli : facile
hoc quidem. JUP. Nequaquam : equi-
dem amare velim , sed faciliore via potiri :
eaque ipsa te conditione dimitto.

5 παῖς οὐδὲν βαῖτε , καὶ ἔφυγε πλείους ἀ-
καλεσθῆναι σὺ δὲ Διόνυσος Μαινάδων. ZEYΣ.
ἀπαγε , οὐκ αἶ δεξαίμην ἐπέρας εἶναι
ταῦτα γινόμενα. EP. ἐκείν , ἀ Ζεὺς , μὴ
δὲ ἔρῃ δέλε' ῥάδιον γὰρ τὴν τέτυγε. ZEYΣ. ἔκ-
7 ὅαλλ' ἔρῃ μὲν ἀπραγμονέστερον δ' αὐτὸς ὅπι-
τυγχάνειν ὅπῃ τέτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

J U P I T.

Z E T Σ.

1. **I**Nachi filiam , formosam illam , no-
sti , o Mercuri. MERC. Uti-
que : nimirum Io. JUP. Non amplius
puella est ea , sed juvenca. MERC. Pro-
digiosum hoc ; at quo tandem modo mu-
tata est ? JUP. AEmulata Juno mutavit
eam : quin etiam novum aliquod malum
machinata est adversus miseram illam : bu-
buleum aliquem multis oculis , Argum
nomine , adposuit , qui pascat juvencam
infomnis. MERC. Quid igitur nos oportet
facere ? JUP. Quum devolaris in
Nemeam (illic uspiam Argus pascit)

TΗΝ ὧ' Ἰνάχης παῖδα καλὴν οἶδα , ἢ
Ἐρμῇ ; EP. ναί. ἢ τὸ λέγεις. ZEYΣ.
οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν , ἀλλὰ δάμαλις.
7 EP. τεράστιον τῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐμῇ λή-
γη ; ZEYΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα , με-
τέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δι-
νὸν ὀπιμεμηχάτη τῇ κακοδαίμονι βουκόλῳ
τινὰ πολυόμμαλον Ἄργον τέτομα ἐπέστησεν ,
8 ὅδ' ἐνέμει δάμαλιν , ἀσπινθὸν ὢν. EP. τί
ὦν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν ; ZEYΣ. καταπτάμεν
ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δὲ πῶς ὁ Ἄργος βουκόλῳ)
ἐκεῖ-

a Αὐτῷ αὐτῷ γ.

Aristoph. ad Plut. p. 35.

56. Πῶς ἔν' &c.] De Branchio notat *Jungerm.* ad
Long. p. 236. ex hoc loco , praeterea monens in Ed.
Basil. male hic impressum esse πῶς ἔναι pro πῶς ἔναι
quomodo , inquit , non hercle semel tantum ibi peccatum
est.

M. du S.

57. Ὁ Βράγχης] Quem hic Apollinis amasium *Lu-
cianus* , a Statio filium dici audio. Interfectum tem-
plo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Καμάντι] *Ful. Poll.* lib. 2. cap. de Tonforib.
Philost. Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2.
Intonsus Deus pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3.
Seas. de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσὸν βόσκηται.
Eliau. ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & *Pseudom.*
hæc notissima.

J. B.

62. Καθεῖρῃς βορέχου] Sic post , *Βαδὸν πόντου*
καθεῖρῃς . *Piscat.* §. 11. vide *Brod.*

J. B.

63. Τῇ μήτρῃ] Sic *Dial. Juno.* & *Jovis.* *Virg.* 4. *Æn.*
Senec. Herc. fur. μήτρα ποσειδῶς γυναικῶν. *leg.* D. D.
XVIII. *Θηλυμύτης.* *Long.* lib. I.

J. B.

Τῇ μήτρῃ] Tegmen hoc capitis parum virile habi-

tum vel inde constat , quod a Junone inter ea recen-
setur , quæ indicio erant Bacchum luxu perditum &
effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII.

M. du S.

64. Χρονίδης] V. *Const. Lex.* v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Βύρμα βαῖτε] Ut antea dixi alibi.

J. B.

70. Αὐτῷ] *Lege αὐτῶν* , & refer ad mulieres , de
quibus antea , & quas questus est Jupiter a se non nisi
multis artibus falli posse. Alioqui nihil est , quo refe-
ratur αὐτῷ nam non antecessit ἔρως.

J. C.

Αὐτῷ] Si abesset , sensus nihil damni pateretur ;
nunc facile fero & positum intelligo pro τῷ ἑαῖν ἰπι-
τυγχάνειν τῷ ἑαῖν , votis atque amoris fructu potiri . *Εκεί-
νους αὐτοῖς , sub hac ipsa conditione : Anthon.* *Liber.*
c. 23. *Ἐρμῇ δὲ δώσειν ἰπὶ ταύτῃ ὑπὸ χεῖρ' paulo aliter*
in fine præcedentis dialogi.

T. H.

75. Τὸ τρ.] Id est , τίς an τῷ scribendum ? *F. G.*

Τὸ τρῆπα] Fefellit *Gygetum* accentus , quem si
denotet , ipsum est illud τῷ , quod scribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus*
c. Δ. VII. *Ovidius* aliter , apud quem Jupiter ipse Ju-
nonis metu Jo in vaccam mutat.

M. du S.

85. Ἐρως

ἐκείνοι μὲν Σάπιατων, ἡ δὲ Ἰὸ ἀφ' ἧς ἔσ-
λάγους ἐς ἡ Αἴγυπτον ἀπαγαγόν, ἴσῳ
ποιήσονται. ἡ τολοιπὸν ἔσῳ θῶς τοῖς ἐκείνῃ 85
ἡ Νύλοι ἀναγέτω, ἡ τὸς ἀέμους ἐπιπύ-
πτῳ, ἡ σάξῃτω τὸς πλώϊας.

eum interfice; Io per pelagus in Aegy-
ptum abductam Isin fac. In posterum sit
Dea ibi incolentibus, Nilum exundare
faciat, ventos immittat, & servet navi-
gantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

JOVIS ET GANYMEDIS.

Z E T Σ.

J U P I T.

Α Γε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐ-
χρῶν) φίλῳσόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς
ἐκείνῃ ῥάμφῳ ἀγκύλον με ἔχοντα, ἐδ' ὅν-90
χας ὄξεις, ἡ ὡς πτερὰ, οἷον ἐφαινόμην σοι
πλήρως εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἀνθρώπε, ἐκ αἰτὸς
ἀρτίῃ ἡδῶ, ἡ καλαπτάμεν ἡρπασάς με
ἀπὸ μέσῃ τῇ ποιμνίῃ; ὡς ἐν τὰ μὲν πτερὰ

1. **Α** Ge, Ganymedes, venimus enim,
quod oportebat, osculare me jam,
ut scias non amplius rostrum aduncum ha-
bere me, neque ungues acutos, neque
alas, qualis videbar tibi volucris specie.
ΓΑΝ. Tu, homo, non aquila modo
eras, quumque devolasses, rapuisti me
a medio grege? quomodo igitur alae
istae

α οἷ] ἐδ' 7.

85. Ἐγὼ θῶς] Sic Dial. Noti & Zeph.

7. B.

86. Τὸν Ν. ἀναγέτω] Vide *Men.* c. 9. *περὶ ἀναγωγῆς*
ἐγγυρόμεθα. & *Baif.* 50, 1. *Noster* etiam *Ἀλεξ.* c. 44.
πλοῦτον ἀναγομένην usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nul-
lum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenit-
tur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1.
aut *Herodotum* de Nili incremento scribes. *Virg.* *Aen.*
IX. 31. *Cum refuit campis & jam se condidit alveo.*

M. du S.

Τὸν Νύλον ἀναγέτω] Nihil est querendum praeter-
quam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum*: *os-*
ficere ut Nilus exundet: rarior quidem usus, sed qui
cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili
ἀναδύσθαι vel ἀναχύσθαι Isin praesse voluerunt Aegy-
ptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, au-
ctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. ἡ τὴν ἐπι-
χρύον ποταμὸν ἐστὶν ἐρημίσθαι, ὡς τὰ αὐχόοντα τὴν πρὸς αὐτὸν
ἀρδίον τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τὸ Ἰσίδος.

T. H.

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, regas.

F. G.

Ibid. Τὸς ἀέμους ἐπιπύπτῳ] Memini, quum pla-
ceret *ἀπικύπτῳ*, ventos sive procellas & tempestates
avertat: ἀέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam
lectionem probō: *ventos secundos ac ferentes immittat.*
Ἐπιπύπτῳ de Diis in utramque partem usurpatur;
velut apud *Xenoph.* *Symp.* p. 522. v. 13. Ἡμεῖς ἐπιπύ-
πτῳ ἀέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ἐρημίας ἀ-
γαθὰς ἐπιπύπτῳ *Dion Chrys.* p. 13. C. 310 &c. οὐρανὸς
μοὶ ἐπιπύπτῳ *Long.* *Pastor.* IV. p. 145. Contra δὲ
πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπύπτῳ τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.*
p. 105. v. 9. θεῶν δικὰς ἐπιπύπτῳ τοῖς ἀδικοῖς *Zaleuc.*
Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demostr.* in Timocr.
p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματά dicitur

ἐπιπύπτῳ Dion Chrys. p. 73. *Hesych.* in Ἐμπύπτῳ *Schol.*
Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum *ἀπικύ-
πτῳ*, sic & *ἐπιπύπτῳ*, malorum morborumve immis-
siones, quorum causas genis maleficis hominumque
inimicis adscribunt: eo pacto intelligendum in *Dio-*
scor. *Noth.* p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis
iisdem leguntur in eo Poeta de Vir. Herb. quem post
Aldum recentavit *Vir Eruditiss.* 7. A. *Fabric.* B. G.
III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpre-
tis *πομπῆς*, nemo, credo, facile capiet. Jam non
obscure est, quemadmodum *Isis ἀέμους ἐπιπύπτῳ*
dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam,
qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati:
hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Ju-*
ven. ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebamus, qui*
in naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, &
in templo Isidis ponere.

T. H.

87. Σάξῃτω τοῖς πλώϊας] Sic D. D. XXVI. 7. B.

91. Οὐδὲ] Ex 7. est. Reliquae v.

M. du S.

98. Πρὸς τὸ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi
voluit *Lucianus* opportune, utilitatisque meae serviens,
ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum de-
licias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸ καιρὸν λέγειν,
commode dicere atque ut temporis ratio postulat: paulo
diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττειν, tem-
pori servire.

T. H.

99. Ὁ Παν ἐκείνους] *Panem* arripuit *Lucianus* ut pa-
storum tutelarem Deum, quem propterea *Ganymedes*
ipse pastor pro *Deorum* principe & rege habet, alios
scilicet ad se suae vitae conditionem parum perti-
nere existimans. At *Pan* an unquam & quam religio-
so sit cultus in *Phrygia*, praesertim eo tempore, cui
haec

istæ tibi defluerunt, tuque jam alius eva-
sisti? JUP. At neque homo sum ego,
quem vides, adolescentule, neque aquila;
sed omnium rex Deorum hicce sum, com-
mode mutata forma. GAN. Ain: tu enim
es Pan iste? at quomodo fistulam non ha-
bes, nec cornua, neque hirta crura? JUP.
Eumne tu solum putas Deum? GAN.
Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum
hircum ad speluncam adductum, ubi stat
dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse
mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non au-
divisti nomen, neque aram vidisti in Gar-
garo pluentis, tonantis, & fulgura mit-
tentis? GAN. Eum, o optime, te ais
esse, qui nuper defudisti in nos mul-
tam grandinem, qui habitare superne
diceris, qui excitas sonitum, cui

ἔκείνῃ σοι ἐξερρήχε, σὺ δ' ἄλλῃ ἤδη ἀνα-
πέφηνας; ZEYΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπον, ὃν
ὄρας, ὃ μαιράκιον, ἔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων
βασιλεὺς τ' θεῶν ἑτὸς εἰμι, πρὸς τ' καιρὸν
ἀλλάζας ἑμαυτόν. ΓΑ. τί φῆς; σὺ γὰρ ὁ
Ἰπὸν ἐκείνῃ; εἴτα πῶς σύριγγα ἐκ ἔχεις,
ὑδὲ κέρατα, ὑδὲ λάσιον εἰ τὰ σκέλη;
ZEYΣ. μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγήθην; ΓΑ.
ναί· καὶ θύομεν γε αὐτῷ ἐνορχίῃ τράγον
ᾧ τὸ σπήλαιον ἀγοήεις, ἐνθα ἔστηκε· σὺ
δὲ ἀνδραποδιστὴς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ZEYΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἥμε-
ρας ὄνομα, ὑδὲ βομὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργά-
ρῳ τῷ ὕψι, καὶ βροτῶν, καὶ ἀστρα-
τοπὰς ποιεῖν; ΓΑ. σὺ, ὃ βέλιντε,
φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον κατέχευας ἡμῶν
τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερά-
νω λεγόμενον, ὃ ποιεῖν τὸ ψόφον, ὃ

δ' Ἡρῶν] ἡμῶν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur.
Ita S. A. Reliquæ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Porto γ. ὃ πρῶτον καταχέυεις ἡμῶν non male. c' ὑπερά-
νω]

99. Ὁ Πάν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσατο Διὸς τ' Πάντα· οἱ γὰρ ποιμένες τῶν τιμῶν. V.

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me
profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse,
ut in huius ludicris omnes verisimilitudinis rationes
Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus
testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλεχόμενοι τρώγον
ἐνορχίῃ θύομεν. Mox ἔνθα ἔστηκε, ubi statua ejus est col-
locata. M. du S.

1. Σάργα] In Dial. Pan. & Merc. in
Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orphæo Hymno Panis.
Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. J. B.

4. Ἐνορχίῃ] Ex Theocritis. qui ἐνόρχας dixit; ex eo
multa sunt hujus Dialogi. J. B.

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc.
& Bis Accus. tangit Long. lib. 2. Aristophan. Achill. Tat.
l. cit. J. B.

6. Ἀνδραποδιστὴς] Qui liberum hominem pro servo
vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph.
ἀνδραποδιστὴς αὐτῶν ἐπικαλεῖ τῶν λαμβανόντων τ' οὐκ εὐδαι-
μονίων, ἀλλ' ὅτι ἀναγκαστὸν αὐτοῖς εἶναι ἀφ' ὧν, παρ'
ὧν αὐτοὶ λαβοῦσι τ' μισθόν, id est, suae libertatis venditores
vocat &c. G. C.

8. Βομὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὀμῶν venerati sunt,
ut testatur Strabo & Pausanias; & Ὑτίω, ut Arrianus
& Phrynæus. Latini Pluvium verterunt: Tibullus:
Arida nos pluvio supplicat herba Jovi. Seneca lib. Nat.
Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. G. C.

Οἰδὲ βομὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus arx meminit Ho-
mer. II. 9.

Tom. I.

Γαργαροί, ἔνθα ὃ οἱ τέτρες βομῶς τι θύουσιν. J. B.

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui
scire Jovem in Gargaro Idæi montis vertice collocat:
II. 9. 47. Ἰδὼν δ' ἄνακτα πολυπύδαντα, μακρὰ θεῶν.
Γαργαροί, ἔνθα δὲ οἱ τέτρες βομῶς τι θύουσιν· addit Z.
292. 352. O. 152. Indidem haviit Epicharmus in fa-
bula Troibus, Ζεὺς ἀπὸ τῶν Γαργάρων ἀγασσάμενος· locus
est apud Macrobi. Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gar-
garis. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter
Homero testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44. Πα-
ράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρε' Ἰδῆ, τὸ πρῶτον ὃ
ἐπικαλεῖτο Γαργαροί, ὅπου Διὸς καὶ Μαρτὸς θεῶν βομῶς τυγ-
χάνουσιν. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida
ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ II. 9. 291. Porro Jupiter ἀ-
πάσας τ' γυναικῶν κατὰ ἡμέραν κίρει, ἡμῶν τι καὶ
βροτῶν & κεραιῶν καὶ τ' ἄλλων τ' τοιοῦτων, ut Diodor. ait
V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas
quum ad Ganymedem commemorat hominum pater
& rex iterum ejus personae rationem habet; illas e-
nim coeli mutationes agricolæ solent & pastores ma-
xime curare. Nota Jovis epitheta Ὑτίω, Βροταίος,
Ἀστροπαῖος vel Ἀστροπαῖος de primo dixerunt, hoc
Luciani loco adducto Brod. Miscell. II. c. 21. Gataker.
ad Marc. Antonin. V. §. 7. Bergler. ad Alciphron. III.
Ep. 35. T. H.

12. Ὑτίω] Ita S. & A. At reliquæ ὑπὲρ αὐτοῦ, ut
& Ἐρμ. c. 61. M. du S.

Dd

15. Ἀσφ-

† κριὸν ὁ πατὴρ ἔδωκεν; ὅτα τι ἀδελφάουτά
 με ἀνῆρπασας, ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν, τὰ θεῶν
 πρὸς αὐτὰ ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρη-
 μοῖς ὅτι πεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 πρὸς αὐτὸν ἀθανάτων γεγενημένων, καὶ ἐνταῦθα
 σιωποῦντάς με; ἢ ἤδη; ΓΑ. τί λέγεις; ἐγὼ
 κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν ἰδὴν τῆμερον; ΖΕΥΣ. 20
 ὅπως ἐπεὶ μάτῳ αὐτὸς εἶπεν ἀντὶ θεῶν γε-
 γενημένων. ΓΑ. ἐκὼν ὅτι ζήτησιν με ὁ πα-
 τὴρ, καὶ ἀναγκάσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πλε-
 γὰς ὑπερον λήφομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΥΣ. οὐ γὰρ ἐκεῖνος ὄφεται σε; ΓΑ. 25
 μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπάρχουσίν σοι καὶ ἄλλοι παῖδες αὐτοῦ κριὸν
 τεθυσίας λύτρα ὑπὲρ ἐμῶν. ἔχομεν δὲ τὸ τρι-
 τῆν, καὶ μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὸν ὄμιον.

ΖΕΥΣ. ὧς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστίν, καὶ ἀπλοῖ- 30
 κός, καὶ αὐτὸς δὴ τέτο παῖς ἔστι· ἄλλ', ὁ
 Γανυμήδης, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα,
 καὶ ὀπιλάθῃ αὐτῷ, τὸ ποίμνιον, καὶ τὴν ἰδὴν.
 οὐ δὲ, ἤδη γὰρ ἐκπαρμένος εἶ, πολλὰ εὐποιή-
 σεις ἐνταῦθεν καὶ τῷ πατέρει, καὶ τῷ πατρίδι· καὶ 35
 ἀντὶ μὲν τυρῶν καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδωκεν,
 καὶ νέκταρ πῶν. τέτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

arietem pater maculavit? Et cujus admissi reum
 me subripuisti, Rex Deorum? oves qui-
 dam lupi forte jam discerperunt, in desertum
 impetu facto. J U P. Etiamne tibi cura est
 ovium, qui immortalis factus hic nobis-
 cum futurus es? G A N. Quid ais? tu
 non devehes me jam in Idam hodie? J U P.
 Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae
 pro Deo subiissem. G A N. At requirer
 me pater, & indignabitur non invento,
 plagasque postmodum accipiam, qui gre-
 gem reliquerim. J U P. Ubi autem ille te
 videbit? G A N. Nequaquam (hic mane-
 re velim;) desidero enim jam patrem:
 quod si deduxeris me, polliceor tibi &
 alium ab eo hircum iri immolatum, pre-
 tium scilicet mei recepti: habemus autem
 trimum istum grandem, qui dux est gregi
 ad pastionem.

3. J U P. Quam apertus puer est & sim-
 plex, ipsumque illud plane puer adhuc.
 At, Ganymedes, ista quidem omnia vale-
 re jube, atque obliviscere gregis & Idae:
 tu quippe, etenim jam celestis es, mul-
 tum hinc bene facies patri patriaeque:
 pro caseo & lacte ambrosiam edes &
 nectar habes; hoc quidem aliis etiam

DO-

a. Ἐδῶ] ἰδῶ & πῶ; notatur ex P.

15. Ἀνῆρπασας, ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν] Ita recentiores
 plerique: aliter Homer. II. Y. v. 234. Τὸν καὶ ἀνῆρπασεν
 θεὸς Διὸς ὀφθαλμοῖς ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad
 III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Ve-
 ner. v. 209. Ὅσπερ οἱ φίλοι οἱ αὐτῶν διέπνευσαν ἄλλα.
 Echtemens in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a
 Minoe fuisse raptum tradidit, Ascheneo teste XIII.
 p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem fa-
 cinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fa-
 bulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776.
 E. πῶς τις δὲ τὸν ἔργον τὸν καὶ τὸν Γανυμήδην μῦθον καὶ ἡγε-
 γῶμεν, ὡς λογιζομένησαν τούτων verum intercedunt
 Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi
 patiuntur, dicentibus παρ' αὐτοῖς ἀπαρτῆσαι τὸν Γανυ-
 μέδην ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Διὸς ἀρπάζειν καὶ λαβεῖν,
 καὶ ὡς καὶ μιν αὐτοῖς ἀρπάζειν παρ' αὐτοῖς, ut scribit Athe-
 naeus, & Eusebius. ad II. Z. p. 986. v. 40. Longum fo-
 ret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula
 variant: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accom-
 modatissimum instituto suo Lucianus est amplexus,
 multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui

veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus
 perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. T. H.

40. Ἀσπίς σου] Aquarium notat, quem Ganyme-
 dem esse perhibent: licet ἄσπερ καὶ sit, non ἄσπερ
 Aquarius. G. G.

Ἀσπίς σου] Bradaei verba descripsit Cognatus e Mi-
 scell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep.
 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente
 omnes fere consentiunt Eratosth. Catast. c. 26. ex eo
 Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad AEn. I. 38.
 inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.
 Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus
 Deucalionem & Cecropem insuper obducit insignibus
 Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. 6. 17. Ζεὺς τὸν
 αὐτὸν ἐπισημασέναι ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀσπιδί. καὶ αὐτὸν
 τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἵστασθαι. Perbellē Jovem
 imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindica-
 vit juris, ut mortuum Antinuum, suum Ganyme-
 dem, iis infereret, saltem videri vellet illius appa-
 risse novum sidus. Vid. Suid. in Πανδύλῳ & Kuster. T. H.

45. Ἀστυγάλας] Hoc quidem oppido festive Lu-
 cian.

nobis prestabis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis tecum ludet : in Ida enim multi aequales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talesque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te retum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim : hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficeris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : at qui caelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato potto non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine. JUP. Non : sed capropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῶν αὐτὸς παρέξεις ἐγγχείαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκίετι ἄνθρωπον, ὁ ἀλλ' ἀθάνατον γυνή-
4. οση, ἢ ἑτέρα σε φαίναται ποῦσιν κάλλιστον, ἢ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑΝ. ἢν δὲ παύσειν ὀκθυμῶσω, τίς συμπαίξειαί μοι; ὅτι γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώται ἡμεῖς. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦτα τὴν συμπαίξομεν σοι τῦτον Ἑρῶτα, ἢ 4. 5. ἄσπραγάλως μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, ἢ Φαίδρος ἴδι, ἢ μηδὲν ὀπιπῶναι τὴν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῶν χρήσιμον ἐν γενόμενῃ ἢ ποιμαίνειν δέησι καὶ ταῦτα; ΖΕΥΣ. ἔκ' ἀλλ' οἰνοχοῆσαι, ἢ ὅτι τὸ νέκταρ τιτά-
5. οση, ἢ ὀπιμελήσειν τὴν συμποσίην. ΓΑΝ. τῦτο μὲν ἔστι χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὅς τις χρὴ ἐγγχείαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδίνειν τὸ κωστίδιον. ΖΕΥΣ. ἴδου, πάλιν ὅτι γάλακτι μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ἀφροσύνησιν οἶται ταυτὶ δ' 5. 6. ἑρῶτος ὅτι, ἢ πίνομεν, ὅσῳ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τὸ γάλακτι; ΖΕΥΣ. εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γθισάμεν ὅδε ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πῶς τὸ νυκτός; ἢ μὴ τὴν ἡλικιώτε Ἑρῶ-
6. οση; ΖΕΥΣ. ἔκ' ἀλλὰ ἀφ' αὐτοῦ σε ἀήρπασα, ὥς ἅμα καθεύδομεν. ΓΑΝ. μὲν

δ' Ἀλέωντος] ἀλλὰ δὲ αὐτὸς δὲ. γ. ε Γάλακτος] ἢ γάλα. γ. quod restitui volebat M. de 8.

αιαντος, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vasfritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philost.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Oleum* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluimus: Καὶ γὰρ ὁ πῶς πᾶντα ἐκείνου ὅτι ἐπὶ μαζῇ Μάρτυς ἡμεῖς λαοὶ ἐπὶ ἡμεῖς χυμὸς ὁ γοῦν ἱστὸν πᾶντα, quod suis in Edd. ostendunt H. *Stephanus* & *Hoeklinus* ne verbulo quicquam momentes, dari mihi velim, qui expedit: πᾶντα suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris πᾶντα, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat tales victoris par-
tos Cupido, quo pertinet v. 146. Μάλιν δ' ἐπὶ σπλά-

σῶντα e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recolles in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostatus* accedat: πᾶντα ὅτι καὶ τὸ πᾶντα ἀνιστάται. T. H.

49. Ἐπὶ τῷ ὀπίσθῳ τῷ αὐτῷ] Sic apud *Heliador* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὅς τις χρὴ ἐγγχείαι τὸ σπῆμα. γ. B. Ἐπὶ τῷ ὀπίσθῳ τῷ αὐτῷ] *Eris a synathis Budacum* vertisse testatur H. *Stephanus*. Th. T. I. p. 1209. *Enripid.* Troad. v. 820. Μάταιον ἄρ, ὃ χρυσίαις ἐν ὀπίσθῳ αὐτῷ βαθεῖν ἀπορροῦνται καὶ τῶν ἡμεῖς πύκναι Πύκναι, καὶ ἄλλαι λαοὶ ἀργυρὸν ἐστὶν ἰλλὸν αὐτῷ βαθεῖν nam honeste catamitum & recte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπὶ δὲ καὶ ἀναδίνειν ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. T. H.

52. Κωστίδιον] Περὶ τῆς κωστίδος λέγει τὸ κωστίδιον. Schol. *Theophr.* *Hesych.* legit κωστίδιον, & interpretatur ποτήριον ἢ σπῆμα. γ. B.

53. Μνημονεύει] Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, quum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum lactis illo reminiscitur, cuiusque se hominibus ministraturum. γ. γ.

100 γὰρ ἐκ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἡδὺν σοι καθ-
εύδην μετ' ἐμῷ; ZEYΣ. ναί, μετὰ γε
ταύτῃ, οἷός ἐστι, Ἰαννῆδες, ἔτι καλός.

ΓΑΝ. Τί γὰρ σε πρὸς τὸ ὑπνόν ὀήσει; 65
τὸ κάλλος; ZEYΣ. ἔχει τὴν θάλασσαν ἡδὺν,
καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ
μὴν ὅγε πατήρ ἡχέτο μοι συγκαθεύδῃσι,
καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλοι αὐτῷ τὸ ὑπνόν
εὐφρόμενον, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγ- 70
όμενον μετὰ ὅποτε καθάδοιμι ὥστε πα-
ρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπεῖ με κοιμηθόμενος τὰ
πολλὰ. ὦρα δὴ σοι, εἰ ἀλγὺ τέτο, ὡς Φῆς,
ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
πράγματι ἐξῆς ἀγρυπνῶν ἐνοχλήσω γάρ 75
σε συνεχῶς εὐφρόμενον. ZEYΣ. τῷτ' αὐ-
τό μοι τὸ ἡδίστον πωήσεις, εἰ ἀγρυπνήσῃμι
μὲν σὺ. Φιλῶν γὰρ ἀλγυτέλω πολλὰκις,
καὶ πεπνυμένος. ΓΑΝ. αὐτὸς ἀνδρῶν
ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σὺ καταφιλήντῃ. 80
ZEYΣ. εἰσόμεθα τότε τὴν πρᾶκτον. ἴδν δὲ
ἀπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πωήσῃς τὴν ἀθα-
νασίας, ἄγε οἶνοχοήσῃς ἡμῖν, διδάξας
πρότερον ὡς χρὴ ὀρεγύναι τὸ σκύφον.

quippe solus non possis, sed jucundius ti-
bi dormire mecum? JUP. Utique cum
tali quidem, qualis tu es, Ganymedes,
tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum
te juvabit forma? JUP. Habet aliquod
delinimentum suave, somnumque mollio-
rem inducit. GAN. At pater sane mihi
succensebat una dormienti, atque enarrabat
mane, quemadmodum ejus intervertissem
somnia volutando, calcitrando, & voce,
interea dum dormiebam, missa: quare ad
matrem ablegabat me plerumque dormitum.
Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
ais, subripuisti me, ut deponas iterum in
terram: ceteroquin negotium habebis vi-
gilando: incommodabo enim tibi continuo
corpus versans. JUP. Hoc ipsum a te mi-
hi suavissimum accidet, si vigilavero te-
cum: usque enim deosculabor te & ample-
xabor. GAN. Tu videris: ego somnum
ocapiam vel te dissuaviente. JUP. Sciemus
tum, quid factu opus sit. Nunc autem
abduc ipsum, Mercuri, & ubi hausierit
immortalitatis potum, reduc vinum nobis
ministraturum, postquam docueris prius,
quomodo porrigere deceat scyphum.

V. JU-

α Γανυμήδης; β Γαν. γ. δ Τὰ πολλά] ὡς τὰ π. γ.

78. Φιλῶν γὰρ ἀλγυτέλω] Jam ab initio dialogi deli-
catissimum Ganymedis osculum Jupiter petiverat.
Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret,
invocatur Ganymedes in Aëta cujuscumque poetæ ve-
nustissimo v. 35. Ἡ ποῦ τὸ χαρπὸν Γανυμήδης πόλλ'
ἐπιδεγνῆς Ἀνδρῶν ἔχειν πᾶσι γόμοις &c. Lucianum in-
terpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66. Quodque
Jovi dederas, qui rapinis ab aliis facta miscet amator
ocula grata suo.

82. Πωήσῃς τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare
credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixi-
one Schol. Homer. ad Od. Φ, 304. γαστήρ δ' αὐτὸν τὴν
ἀμβροσίαν, οὗ ἐν αὐτῷ λυθάνει. Apul. Metam. VI. p.
183. Porrepto ambrosiæ poculo, sume, inquit, Psyche,
& immortalis esto: vide Elementor. Priscianus ibi hunc
Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythago-
reos figura: τὴν κατὰ φιλοσοφίαν διατηρούσαν ἀσπασίαν
ἐφ' ἧσιν οἷον τε καθάπερ ἀμβροσίαν καὶ νικτάρῃ ἀκράτῃ
τε τὸ ἀπ' αὐτῶν ἔστιν, καὶ θύει τὸ μεγαλόφυλον, δύν-
ται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδούς, αἰδῶν γε ἐπιγνώσεις: ita
legenda sunt hæc in Jamblichi Protr. p. 4. T.H.

87. Μαί προσέχει τὸν] Inter alia poni solet hæc
locutio in re amatoria, quando quis alteri morem ge-
rit & obsequitur; blanditiis officiosis prolestat amo-
remque demereri studet: sic maritus uxori, uxor ma-
rito προσέχει τὸν dicitur: verum & meretrices pa-
ri ratione atque amatores: Aristoph. Pl. v. 151. Pac.
v. 983. Καὶ τις προσέχει τὸν αὐτῆς. Alciph. I. Ep.
32. ἱκανὸς κίς τὸν Ἰππιδίον βουλήσας ὡς ἱκανὸν σοι τὸν
προσέχεισιν ibi Berglerus hunc locum notat, sæpeque
omitti τὸν observat.

94. Τὴν νόμον γαμίστην] Attica formula: ex alia enim
nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quæ lege con-
venisset in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἑλευ-
θέριον γυναικὶ εἰς τὴν οἰκίαν νόμον τὸν ἀγαθόν ἐκ ἀνδρῶν
παίδων γνησίον. Δις Κατ. §. 29. Δ. Et. VII. νόμον σε
γαμίστην ποιήσῃ. Apud Athenienses autem maxime
debant observari in contrahendis nuptiis ut νόμος αὐ-
τῶν περὶ τοῦ γάμου, ut Plato ait. Utitur hoc loco Bur-
mannus ad Calpurn. Flacc. p. 820.

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex γ.
restituimus. Alibi sæpius eodem alludit; ut supra in
Prom.

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

H P A.

1. **E**X quo adolescentulum illum, Ju-85
piter, Phrygium ab Ida rap-
tum huc subduxisti, minus me curas. JUP.
Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam
simplicem & nulli plane molestum? equi-
dem opinabar in mulieres solas difficilem
esse te, quæcumque consueverint me-90
cum.

2. JUN. Ne ista quidem recte facis,
nec digna tua persona, qui omnium deorum
quum dominus sis, relicta me legitima uxore
in terram descendis mœchaturus, in aurum,
vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ
tibi saltem in terra manent: verum Idæum
istum puerum rapuisti & huc evolasti, ge-
nerosissime Deorum: & nobiscum nunc
habitat, supra caput mihi inductus, at
pincerna verbo. Tantane tibi erat pincer-
narum penuria: defecerunt scilicet delassa-
ti Hebe & Vulcanus ministrando: & tu

Eξ ὃ το μινάχιον τῆτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύ-
γιον, ἀπὸ τῆ Ἰδῆς ἀρπάσας δέωρο ἀνή-
γαγες, ἐλαττόν μοι προσέχεις τῶν. ZEYΣ.
καὶ τῆτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοῦπεῖς ἦδη,
ἀφελὲς ἔγω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὥμην
90ταῖς γυναιξὶ μόναίς χαλεπὴν σε εἶναι, ὁ-
πόσαι ἀνὸς ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

H P A. Οὐδ' ἐκείνα μὲν εὖ ποιεῖς, εὐδὲ
πρέποῖα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπό-
της ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τῇ νόμῳ γαμετῇ,
95ὅτι τῇ γῇ κατεμοιχεύσων, χρυσοῖς, ἢ σά-
τυρον, ἢ ταῦρον γενόμενον. πλὴν ἀλλ'
ἐκείναι μὲν σοὶ καὶ ἐν γῇ μένουσι τὸ δ'
Ἰδαῖον τέτλι παιδίον ἀρπάσας ἀνέπληξ, ὦ
γενναῖότατε θεῶν, καὶ σιωποῖς ἡμῖν ἰδὼν ὅτι
ἰκεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχόον δὴ τὰ λόγῳ
ἔτως ἡπόρεν οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεσθαι ἄρα
ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀφαινεμένοι; σὺ
δὲ

c. Ἡ σάντη. Deest in Edd. prioribus: habet sola J. d. Ἰδαῖον] αἰκῶν P. L. o. Ἡμῶν] Defuit in priori-
bus Edd. συνοικεῖ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ P. συνοικεῖ ἡμῶν τῶν. Marg. Διὶ τῶν ἡμῶν G. συνοικεῖ ἡμῶν J.

Prom. & in Dial. Jov. & Cup. & Z. τ. c. 2. Ad pri-
mum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum do-
cet. V. & Ovid. Met. VI. 110. & Paus. I. M. d. S.

98. Ἰδαῖον τῶν παιδῶν] Arifonis Epigr. Anth. I. c.
83. Προμῖνα καὶ καὶ Γανυμήδην εἶπε πρὸς Ἥρην θυμολόγου
ζῆλον κατὰ τὸν ἔχοντα νόμον. Mox ἡμῶν, quod Graevianus
Codex dabat, adfiscendum duxi, quanquam nihil
magnopere intersit ad sensum aut orationis elegan-
tiam. In ἐπὶ κεφαλῇ ἐπαχθὲν proprietates quaedam est
Graeci sermonis, seu mavis Atticae venustatis, quae
sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: so-
let autem in diversis orationum formis usurpari varia-
ta potestate. Cognita sunt atque expedita ὁδῶν, ῥίπῃ
ἐπὶ κεφαλῇ, praecipitem in caput dare: rarius & paulo
magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p.
1024. A. ἡγοράζω δ' ἐγὼ ἐν πρυμνῶν καὶ ἀπράγμων
αἰαὶ πάλαι, καὶ ἐν τῇ ἐπὶ κεφαλῇ εἰς τὸ διαστήσειν βαδῖ-

ζω, gradu praecipiti, subito impetu, nullaue mora
interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521. A. τῶ-
ν ὡς ἀληθῶς αἰσῶν, οἷς ἀνὸς αἰσῶν ἐν δικαίῳ τῶ τῇ γυναι-
κῶν αἰτίαν ἐπὶ κεφαλῇ ἀνελθὼν ἀπαῖσις. His tamen
consideratis non difficili via pervenitur ad intelligen-
dum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπα-
χθὲν nam ἐπάγειν, inducere, obducere meretricu-
lam, pellicem, superducere: unde γυναικὺς ἐπὶ κεφαλῇ
clarius etiam in sequentibus Juno mentem suam aper-
rit.

T. H.
99. Συνοικεῖ ἡμῶν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Ms. lege: καὶ
συνοικεῖ ἡμῶν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθῇ. Vulgo ἡμῶν
omittitur.

J. G. G.
Συνοικεῖ ἡμῶν τῶν . . .] Sic Ms. Gr. P. vero & Ed.
J. ἡμῶν absque τῶν, quod in reliquis Edd. extat. Quid
sit autem hic ἐπὶ κεφαλῇ fateor me nescire: τὰ λόγῳ
quid sit dictum est supra ad Tim. c. 5.

Dd 3

9. Ἀκατ

δὲ καὶ κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῷ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρόντων, καὶ τὸ φίλημα σοι ἦδον ἢ τέλειar. καὶ 213. τῆτο οὐδὲ δηλὸν πολλάκις αἰτεῖς πίνειν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπολαύσασθαι μόνον, ἔσθας ἐκείνῳ καὶ πίνειν ἀπολαύων τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον εἰς αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν αὐτὸς ἐπικεῖ, καὶ ἐνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ φιλήσ. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατήρ, ἀποδίδυμος καὶ αἰγίδα καὶ τὴν καραυὸν ἐκάθητο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῷ, πῶγοντα τηλικῶτον καθευδόντα. 1 πᾶσι δὲ ὅρῳ ταῦτα, ὅς γε μὴ οἷς λαυδᾶναι.

ZEYΣ. Καὶ τί δυνόν, ὦ Ἥρα, μεράκιον ἔτω καλὸν μελάζυ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδίαζ ἀμφῶν, καὶ τῷ φίληματι, καὶ τῷ τέλειar; ἢ γὰρ ὅκτιρέτω αὐτῷ καὶ ἅπασι φι- 2 λῶσαι σε, ἐκέτι μέμφη μοι, προδιδυμότερον ἢ τέλειar οἰομένην τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδιδραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα- νίην, ὥς τὰ χεῖλη προσεπικεῖν τῷ μαλθακῷ τῷ φρυγί, ἔτως ἐκλεθλυμμένη. ZEYΣ. 2 μὴ μὲν λαιδῶν, ὦ γεναιοτάτη, τῆς παι- θαις. ἔτοσι γὰρ ὁ δηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato in omnium conspectu: ac suavius tibi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum etiam degustato solum poculo, praeberere soles ipsi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum est, educis, unde & ipse bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim rex & omnium pater, positus ægide ac fulmine, sedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis est, Juno, si adolescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & delecter utrisque osculo ac nectare? imo si permisero ipsi vel semel osculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer suavius. JUN. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones: at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hicce barbarus, hicce mol-

a [ὑπόλοιπον] ἐπὶ τοῖς 7. b [ἀπὸ] ὁ παῖς 7.

25. [ἐκλεθλυμμένη] Ἐκλεθρ. ὁ ἀπὸ τοῦ, ὁ μαλθακῷ, ὁ ἀπὸ τοῦ 7.

• [ἀσπιδί] καὶ ἀπὸ τοῦ M. du Soul.

T.H.

9. [ἀπολαύων] Ausferens: ἀπολαύων ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ sic ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὁ ὁ ὁ ὁ. Long. lib. 3. διατ. de Glauca:

Esopras quis ab ore dapes libasque vinas.

Ausferes, & dulci tunc bibis cuncta rapina? 7. B.

[ἀπολαύων τὴν κύλικα] Vid. Doussan ad Ovid. A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ibique adaptare soles labia, cui demum recte respondet καὶ φιλήσ. Hoc quam pene non potuerunt praeterire librarii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσε autem, ut modo ἰδύνας, porrigere soles: aperta est, atque a multis explicata illa vis Aor. I. T.H.

11. [προσήρμοσε τὰ χεῖλη] Notabam has amoris ineptias ad Heliod. lib. 4. ἐκλεθρ. sive ἐκλεθρ. de Ifigenia.

Agath. in Anthol. Long. The.

27. [ἐκλεθρ.] Ὁ παλαιολατρίων, ἐκλεθρὸς 213. τὸν ἐκλεθρὸν ὁ ὁ ὁ ὁ. Ὁ παλαιολατρίων ὁ ὁ ὁ. Interp. Aristophan. Θεωροφ. Sic antea ἐκλεθρὸς. Hesych. Suid. 7. B.

33. [τὸν ἐν τῷ] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod Hesiodus alique de Vulcano posteris persuaserunt, adoptare; Junonem scilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retulisse: ideo ἐκλεθρὸς, καὶ Θεω. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἰμὲν γὰρ ἐκλεθρὸς saepe accidit huic particulae, ut intercideret. T.H.

40. [ἐκλεθρ.] An ἰδύνας;

[ἐκλεθρ.] Ex Mf. restituendus est perturbatus in editis locus. Cum Jupiter descripsisset Vulcani for-

mollis ; sed tempero verbis , ne te magis irriterem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum du-
cas mea quidem gratia : memento tamen ,
quam indigna propter istum pincernam in
me admittas. JUP. Non hunc scilicet , at
Vulcanum potius oportebat tuum filium
vina nobis ministrare claudicantem , a for-
nace venientem , stricturis adhuc opertum ,
3 forcipe jam modo deposito ; ab istisque ip-
sif nos digitis accipere calicem , & eum
amplexu attractum osculari interea , cui
ne tu quidem mater libenter osculum feras
fuligine nigra infecto faciem : hæc jucun-
diora ; nonne ? multumque interest , ut hic
a poculis minister magis deceat symposium
Deorum : Ganymedes autem demittendus
iterum in Idam : mundus enim est , & ro-
seo digitorum nitore , & scite porrigit po-
culum , quodque te maxime urit , osculatur
nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus , o Jupiter ,
est Vulcanus , & digiti ejus indigni , qui
tuum calicem contingant , & fuliginis ple-
nus , illoque tu confecto nauseas , ex quo
tempore pulcrum comatulum istum Ida e-
nutrivit : dudum ista non videbas , nec
scintillæ , neque caminus avertebant te ,

μαλθακός, ἰδὼν δὲ τοιοῦτον. εἰ βέλων
μαρ δὲ ὑπὸν, μὴ σε παραξήνω ὀπιπλέον.

30 HPA. Εἴθε καὶ γαμήσινας αὐτὸν ἐμὴ ἐπα-
κα. μέμνησο γὰρ οἷά μοι ἀπὸ τοῦ οἰνοχοῦ τοῦ
τοῦ ἐμπαρουσίης. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸ Ἡφαι-
στοῦ ἔδωκε τὸν οἶνον οἰνοχοῦν ἡμῖν χαλεκῶτα,
ἐκ δὲ καμίνου ἦκουσα, ὅτι τὸ σπινθήρει ἀνά-
35 πλεον, ἀπὸ τοῦ πυράγραν ἀπιτιθέμενον, καὶ
ἀπὸ ἐκείνων αὐτῶν τὸ δακτύλων λαμβάνειν
ἡμᾶς καὶ κύλακα, καὶ ὀπισθοπασαμένους φιλή-
σαι μετὰ, ὃν εἶδ' ἀνὴρ ἡ μήτηρ σὺ ἡδύως φι-
λήσινας ὑπὸ τοῦ ἀσβόλου καθήλασθαι τὸ
40 πρόσωπον· ἡδύως ταῦτα· εἰ γὰρ καὶ πολλὰ πο-
λὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος ἐμπρέπει τὰ συμπο-
σίω τῷ θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καλαπεμπτός
αὐτοῖς ἐστὶν Ἰδῆ καβαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδόδακτυλος,
καὶ ὀπισθασμένης ἀργεῖ τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυ-
45 πῶν μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἡδὺν τὴν νέκταρ.

HPA. Νῦν καὶ χαλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἡφαι-
στός, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τοῦ σῆς κύ-
λακος, καὶ ἀσβόλος μετὰ ὅστις, καὶ ἰαντιῶς
ὄρατ' αὐτὸν, ἐξόχῃ τὸ καλὸν κομήτιον τοῦτο καὶ
50 Ἰδῆ ἀνέθρονον· πάλαι δὲ ἐχ' εἶρας ταῦτα,
εἰδ' οἱ σπινθήρες, εἰδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε
μὴ

e Ἠδύως ταῦτα] Ἡρα. ἰδὼν ταῦτα. Z. G. Marg. 417. sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔμπροσθεν G.

fordes & squalorem , qui Diis ministrat , subicitur ;
ἰδὼν ταῦτα. εἰ γὰρ ἐπὶ παρὸν ὁ οἰνοχόος ἐκείνος ἰπ-
ποκρίτης τῶν συμποσίων τῷ θεῶν. Contra mentem Luciani
suavia hæc sunt : adeoque multum ille pocillator cabou-
bat Deorum convivium. Sed Mf. Ἡρα. ἰδὼν ταῦτα. Ζεύς.
εἰ γὰρ ἐπὶ παρὸν ὁ οἰνοχόος ἔμπροσθεν τῶν συμποσίων. Jun.
suaviora hæc sunt. Jup. etenim jam olim ille pincerna
non decebat convivium deorum. Juno ait suaviora hæc
sunt , videre oblitum fuligine Vulcanum , quam ama-
tum pocula cum oculis marito præbentem. F. G. G.
Ἠδύως ταῦτα . . .] Sic omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus , nisi quod interrogandi
punctum addidimus. M. du S.

Ἠδύως ταῦτα] Grævii Codex non magnam , nec ta-
men nullam addert opem : Junonis personam interpo-
ni debere , minime concedo. Vera Luciani manus
sine dubio fuit : ἰδὼν ταῦτα· εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ παρὸν ὁ οἰ-
Jovis ea sunt falsæ uxorem iridentis : suaviora hæc

ἴβη : nonne ? atque multum interest , ut hic pincerna
(Vulcanus nimirum præditus ea formæ commenda-
tione , quam descripsi) magis deceat symposium Deo-
rum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est ,
quippe mundus , & digitis roseis , sciteque ministrat po-
culum. Ufus elegans particularum εἰ γὰρ , qui venustum
Græcarum haud plane expertem fugere non potest ,
ironiam adjuvat : vid. Aristoph. Av. v. 612. Ecclez. v.
760. sæpe in Platone. Illud ἰαντιῶς ὄρατ' αὐτὸν apud
Xenoph. K. Π. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοῦν καὶ εὐχαρίστως
κομίζων οἰνοχόον ἐκβαρύνειν ἑγχέων , σπουδαίως ἐπὶ εὐχαρί-
στως πῶς προσωγνῶν ἐκδίδωκε τὸν φιάλῃ.

T. H.
45. Ἠδύως τὴν νέκταρ] Sic apud Hesiod. Scut. Here-
τά σφιν παλὸν φέροντα θεῶν.

J. B.
49. Τὸν καλὸν κομήτιον] Præter alios de formosissί-
ma Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr.
LVI. Μαιχρὸν πρὸς εὐχαρίστη Γανυμήδεσσι , ἔργον Ζεῦ.

T. H.
52. Δδ

μη' ε'χι πίνει παρ' αὐτῷ. ZEYΣ. λυπῆς, ὦ Ἥρα, σπαντῆρ, εἰδὲν ἄλλο, καί μοι ὅππότες τ' ἐρώα ζήλοισιν ὅσα· εἰ δὲ ἀχθὴ ὦξαι παῖδες ὡραῖα διχομήτη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὅς μιν οἰνοχοῦται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμεδες, ἐμοὶ μόνη ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις φίλη με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγῃς, καὶ αὖθις ὅποτε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνῃς. τί τῆτο δακρύεις; μὴ δέδοθι· οἰμώζει γὰρ, ἢν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ. 60

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis emulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

H P A.

J U N O.

ΤΟΙ Ἰξίωνα τῆτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἦν; ZEYΣ. ἀνθρώπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποσίον. εἰ γὰρ ἀνὴρ συνῆν ἡμῖν ἀνάξει, τὸν συμποσίον ὦν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὅς μιν ὕβρισις γε ὦν· ὥστε μηκέτι συνέσθαι. ZEYΣ. τί δὲ ὕβρισις; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καί μοι εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

I. Ixionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriæ gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiore fieri. JUN. Quid autem aliud?

at

α Διδότι] διδοῖ Marg. A1W.

61. Τὸν Ἰξίωνα] Ἰξίον Λατίνος τὸ γένος ὦν ἡγήσαντο Δῖον τὸν * Οἰωνόν. Τὸν δὲ πρὸς αὐτὸν ἰδέσθαι ἐπὶ ταῖς ἰδὲ συνωπιδασαῖς ὄραμα γὰρ ποιεῖται, καὶ γινώσκεις πύρρον, καὶ ἴσα αὐτὸν ἰδὲ αὐτὸν ἐφ' ὃ οἱ Δῖοι ἀγανακτεῖσθαι ἤματι αὐτὸν τιμωροῦν. Ὁ δὲ Ζεὺς μὲν ὅσον ἰδέσθαι αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίῳ καὶ ἰδίῳ ἀφῆκε μάλιστα αὐτὸν τὸν ἀδικησάντα.

* Οἰωνόν] Scriptum erat Οἰωνόν, quod sic mutavi ex Schol. Diogen. ad II. A. 268. & II. X. 317. ubi pro Ἰωνόν, quod ibi legitur, Cl. Bernes. Οἰωνόν, ut in priore Scholio, reponit.

M. du S.

Retinui Οἰωνόν, cujus rationem petere licet a Munchero ad Hygin. F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis locuti nomen scribatur.

T. H.

† Ἐνθα] M. du S. hujus vice substituerat ἐνθα, qua auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, præsertim apud recentiores pro ἐνθα. Si quid mutandum foret, mallet ἐνθα. T. H. † Ἰδίῳ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθάρσας, hoc est, lustratus dimissi: lustratus enim fuit

ὅσον δὲ ἀέλας ὦν ἡρώα Ἥρας, καὶ ἀπὸ γυναικὸς τῆς Διὸς ὅς δὲ δουλεύοντι αὐτὸν ἀπείκασε πρὸς αὐτὸν τῇ Ἥρᾳ, καὶ μάλιστα Ἰξίον, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπων ἔχοντα, τὰ δὲ ἰπποῦ, ὡς ἔστιν Ἰπποκράτης. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐκ τῆς πύρρον τροχῶν ὅσον τὸν Ἰξίωνα, ἀφῆκε φέροντα ἀπὸ μαστικῶντος ἐν λόγῳ, καὶ τιμῶν τὸν ἀδικησάντα. V.

Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit locerum Ixionis ab aliis vocatum Deionem, ab aliis Eionem, quo forte modo hic etiam legendum.

J. C.

Sed in V. ἰδίῳ non ἰδίῳ extat.

M. du S.

Pro ἰδίῳ Maithe. Sladus reddiderat μαστικῶν, qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare.

T. H.

§ Διδότι] Eam particulam merito interposuit M. du S.

T. H.

† Διδότι] Debuerat scripsisse ἰδίῳ vel ἀποδιδότι. Paulo ante δὲ μύγεται. E. A. præve: correxit M. du S.

T. H.

§2. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σπαντῆρ. εἰδὲν ἄλλο, καί μοι &c.] Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse in-

terpretationem Micylli: *AEgritudine, Juno, te ipsam affligis; nihil aliud, & mihi amorem te magis incendis: quam*

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus est ausus. JUP. Et eam quidem obrem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo, cujusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

2. JUN. Imo me ipsam, non aliam quandam, Jupiter, jam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me : hic autem & gemit, & sublacrimabatur : si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere ; acceptumque poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria esse : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab insania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciscaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἢ γὰρ αἰχρόνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοῦτόν ὅστις ἐτόλμησε. ZEYΣ. ἢ μὴν ἀλλ' οὐκ αἰχρόνομαι, ὅσον ἢ αἰχρόνομαι ἐπὶ χεῖρσι· μὴν ἔτι ἐπείρα τινὰ ; συνίημι γὰρ ὅπου τί τὸ αἰχρόν, ὅταν δὲ ἀκλήσῃς εἰπεῖν.

HPA. Αὐτὴν ἐμὲ, ἐκ ἄλλῃ τινὰ, ὡς Ζεῦ, πολλὸν ἤδη χρόνον. ἢ τὸ μὲν πρῶτον, ἦν ἡνὶ τὸ πρῶτον, διότι ἀνέτις ἀφείρα ἐς ἐμὲ ὁ δὲ ἢ ἔστεινε, ἢ ὑπεδάκρυε· ἢ εἰποῖε πᾶσα ὡς ἀδύνη τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ἦντι οἱ αὐτῷ ἐκείνῳ πικρὸν ἢ λαβὼν, ὁρῶν μὲν αὖ, ἢ πρὸς τὴν ὀφθαλμὸς προσήγε, ἢ αὖτις ἀφείρα ἐς ἐμὲ. ταῦτα ἤδη συνίημι ἐρωτικά ὄντα. ἢ ὅτι πολλὸν μὲν ἡδύμην λέγειν πρὸς σέ, ἢ ὡμῇ παύσασθαι τῇ μαλίας τῇ ἀνδραγον. ἐπεὶ δὲ ἢ λόγος ἐτόλμησέ μοι προσεγγεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείρα αὐτὸν ἐτι δακρύοντα, ἢ προκυλινθήμενον, ὅτι φραξάμεν τὰ ὦτα, ὡς μὴδὲ ἀκῶσαιμι αὐτὸν ὕβριστικά ἐκετεύον, ἀπὸ τῶν σοι φράσσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τῇ ἀνδρα.

ZEYΣ. Εὐγε ὁ κατάρτατ' ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, ἢ μέχρι τῆς Ἡρας γάμων ; τοσούτοις ἐμὲ.

ὁ ὅσον ἢ αἰχρόνομαι] ὅσον ἢ αἰχρόν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. J. G. 62. Ἀνδραγον εἶναι χρὴ, ὡς Ἡρα, ἢ συμπόσιον] Vertunt : *hominem esse benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus : χρὸς* Latinis est homo *commodus*, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. *convivia commodus*. Cicero pro Murena : *Non Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis*. Sic inferius in Dearum judicio : *ἰκατὲ μὲν, ἀγροικὸς δὲ. Commoda quidem, sed rustica* : ubi interpretes ; *sic quidem formosa*. sed talia ὅσα κύνες. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειροκαλοὶ vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. J. G. G.

63. Χρὸς] Bene monuit Graevius de vocis hujus potestate : sed idem jamdudum viderat Desf. Herald. Anim. in *Salmaf.* Observ. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. Dion Chrys. p. 468. B. *συμπόσιος τις ἢ κύνος οἱ ταῖς τοιαύταις συνουσίαις.* T. H.

66. Ὑβριστὴς γὰρ ἔστι] Clariss. Heins. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron.

72. Ἐπείρα] Περὶ ad *Venerem sollicitare, iudicium* Tom. I.

tiam alicujus tentare. Pindar. Π. B. 62. quem locum habebat in mente Schol. Homer. ad Od. Φ. 303. ubi fabulam Ixionis narrat : Διὸς ἀκούων ἐπιφάτω. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est : melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514. *προσβαλὼν γυναικὶ πρὸς Ἀφροδίτης. Conatus est Junonem comprimere Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Junonem tentare Ixionis ausu, Tibullus : Junonem de supro interpellare Lactant. ad Stat. IV, 539. de supri injuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Περὶ in hac fabula familiare Graecis.* T. H.

79. Ὅ δὲ] Forfan ὅτι δὲ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἡδὲ συνίημι ἐρωτικά ὄντα. M. du S.

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commodè servari posse ἐπ' ἐμὲ nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quasi vellet intellectum ὑβρίσιν sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίσιν τὰς & αἰς τινὰ in Soloc. §. 10. Paulo post si pro ὁμῶς ἐμὸν legeretur ὁμῶς ἐμὸν, mutatum nollem. Ὅμῶς & συνίημι δὲ τὸν frequenter Ixion dicitur. T. H.

Εἰς 98. Ὅ

ἐμεθύσῃ ἢ νέκυσθαι; ἀλλ' ἡμεῖς τῶν αἰτίων, καὶ πέρα τῆς μετρίας φιλάνθρωποι, οἱ γὰρ καὶ συμπότας αὐτῶς ἐποιήσαμεθα. συγγνωστοὶ ἔν, εἰ πάντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἐφάνησαν κάλλη, καὶ οἷα ἐπὶ εἶδον ὅτι γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαύσαι αὐτῆς, ἐρωτῶντες ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τι ἔστι, καὶ οὐκ ἀνδρῶν μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐρίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πᾶν ἔτος γε δεσπότης ἐστὶ καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, καὶ ῥιγός, φασιν, ἄλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἔνθα ἀν' ἡγήταις σοι καὶ ἀλλάττει ῥαδίως ἐς ὅ, τι αὐτὸν κελεύσῃ καὶ ὅλως κτήμα καὶ παῖδι τῷ ἔρωτι σὺ γε. καὶ νῦν τὰς Ἰξίωνος οἶδα καθότι συγγνώμην ἀποδέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἢ αὐτὴν Πειρίθου ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, ἢ τί ἐγὼ ἐπαῖξα ἐς γῆν καλεσθῶν; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ πᾶσι τῷ Ἰξίονι; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀποθεῖν τὴν συμποσίην σκαιὸν γὰρ ἐπεὶ δ' ἔρως, καὶ ὡς φησὶ δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστὴν καὶ σὺ εἶπες. ΖΕΥΣ. ὑδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλάσσειν αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπι-

inebriatus fuit necesse? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque celestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. J U N. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4 J U P. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut Jais, plorat, & intolerabilia suffert. J U N. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. J U P. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ὃς ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacchi. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & A. Θ. XXIII. ἀπώστην ἄρχων. J. B.

2. Ἀγχι σὶ ἐ φέρει] Vix credas Interpretes, quid Lucianus voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur. Ἀγχι καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνδρῶν νόμου ἐ δίκης ἀγοῆς καὶ φέρειν ἀπώστην Polyæn. ad alia traducitur: ἀγορεύειν ἐ φερμένους τὴν πύλην. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmus. Prov. in Ἀγοῇ ἐ φέρουσι. T. H.

Ibid. Τῆς ῥιγός φ. ἔλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisque petatum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Laßanum poeta non insulsum de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11.

M. du S.

Τῆς ῥιγός ἔλκων] Quibus in locis occurrat apud Nonnum adnotavit Erasmus in Naribus trahere. T. H.

8. Αὐτὴ τῇ γυναῖκα] Vid. Th. Muncker. ad Hygin.

Fab. 155. p. 227.

9. Πειρίθου] Diam Hyginus vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit.

M. du S.

19. Ἀγρυπνῶ] Structura postulat: ἐπιιδὼν λυθῆ. καὶ αὐτὸν ἀγρυπνῶ.

T. H.

23. Μη ἀραιὸν ἵκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ἀραιόν. Proverb. de quo Aristophan. alii; σισυλοῦμαι μὲν ὄφρα μὴ ἀραιὸν ἵκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solæcismum notarunt Grammatici. J. B.

Μη ἀραιὸν ἵκοιτο &c.] An scribendum? μὴ εἴτατο τὸ ἴστω.

F. G.

Μη ἀραιὸν ἵκοιτο τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quæ supra se sunt, concupiscit. Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μη ἀραιὸν ἵκοιτο, nunquam ego venustatem consequar. Cum sint imprecationis formulæ ex Aristophane haustæ. Latini dicunt, mala pereat, dii denique eum perdamus, qui rem supra sortem affectavit. Potuissent ta-

quam solutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par est, præ amore) adclinamus juxta ipsum : sic enim sedatus fuerit ejus dolor, si putarit se, quod concupisceret, adeptum esse. JUN. Apage : pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem affectet. JUP. Sustine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. JUN. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in me patrabit ob similitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus se Junonem inuisse, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuisse : quin porro non abhorret, ut me dicat amare se : credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. JUP. Ergo, si quid ejusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotæque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὲν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ αὐτὸς ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶδος, ὑπὸ τῷ ἔρωτος, κατακλίναμεν αὐτῷ φέροντες ἔγω γὰρ παύσαιτο ἀνιάμενος, αἰσθῆς τελευτῆναι τῇ ὀπιθυμίᾳ. ΗΡΑ. ἀπαγε, μὴ ὄραϊσιν ἰκοῖτο τῇ ὑπὲρ αὐτὸν ὀπιθυμίᾳ. ΖΕΥΣ. ὁμῶς ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθεις δεινὸν ἄπὸ τῷ πλάσματι, εἰ πῶ φέλη ὁ Ἰξίων σωείας.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δοῦμαι, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει. ΖΕΥΣ. εἰδὲν τὸτο φῆς ἔγω γὰρ ἡ νεφέλη πῶς Ἥρα γένοιτο ἂν, ὅτε σὺ νεφέλῃ ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπαληθῇ. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσαι καλεῖσθαι ἴσως, καὶ διηγήσει ἅπασι, λέγων συγγενεῖς τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλληψαι εἶναι τῷ Διὶ καὶ περὶ τάχα ἔρῳ με φήσει αὐτῇ, οἱ δὲ πεισέουσιν, ὅς κ' εἰδότες ὡς νεφέλῃ σωῖται. ΖΕΥΣ. εὖν, ἢν τί τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὴν ὁδὸν ἐμπροσθεν τροχῷ ἀβλήσει προσδίδεις, συμπεριεχθῆσιν μετ' αὐτῇ αἰεὶ, καὶ πόντον ἀπαυστον ἔξει, δίκην δίδως τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. εἰ γὰρ δεινὸν τὸτό γε ἄπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ.

α. Ἐξαπαληθῆσιν] ἐξαπατήσεται B1. B2. δ. Συμπιμπήσιν] Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπιμπήσιν.

23. Ἀπαγε, μὴ ὄραϊσιν] Σιστολοῖσθαι μ. Ἀπλῶς. ὄφθαλμοι, μὴ ὄρας ἰκοῖτο. ἔστι δὲ τὸτο τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ.

Μὴ καλὰ αὐτῇ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιροὶ φέροι. V.

tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum Isaacus Casaubonus ὁ πᾶν Animadvers. lib. 11. c. 14. in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicavit scitissime. J. G. G.

Μὴ ὄραϊσιν ἰκοῖτο] Casaubonus explicat in notis ad Athen. II. 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen scriptores ὄρας non ὄραϊσιν scribunt. Iterum habes Orph. c. 5. & Er. Δ. X. M. du S.

Μὴ ὄραϊσιν ἰκοῖτο] Dicturum se promittit ad hunc Luciani locum Kühn. Obs. ad Diogen. L. II. 34. cui consilio diem supremum intervenisse credo. Biferus etiam profert ad Lysistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinssius L. Theocr. p. 341. existimans formulam imprecandi esse desumptam a naviga-

tionibus, quia ὄρας erant navigandi tempora, & μὴ ὄραϊσιν πλεῖν apud Comicum Lysistr. v. 329. utriusque habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. T. H.

32. Ἐξαπαληθῆσιν] Monstrum vocabuli vides (in Ed. Sabot.) Rectius Editio Basil. ἐξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἐξαπαληθῆσιν immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπιμπήσιν legitur, quod conspiciatur etiam in Florentina & Aldina : sola Basileensis συμπιμπήσιν id quod probum est. J. J.

40. Τροχῷ] Meminit J. Brodaeus Misc. II. c. 10. Pindarus τῖρακαμοι δισμοι vocavit, τῖρακαμοι τροχῷ. Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III. 62. Bene de nobis meretur, qui ultima dialogi hujus vel explicaverit, vel emendarit. T. H.

43. Ἀπὸ τῆς μ.] An ὑπὸ τῆς
Ec 2

E. G.
46. Προ-

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI

ΗΦΑΙ.

VULC.

ΕΩρακας, ὦ Ἀπολλων, τὸ δὲ Μαίας
βρέφῳ τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν τέλει
ἔστι, καὶ προσγελαῖ πασι, καὶ ὅλοι τι ἡδὴ ὡς
μέγα ἀγαθὸν ἀποδοσέμενον; ΑΠ. ἐκείνῳ γε
Φῶ βρέφῳ, ὦ Ἡφαιστῃ, καὶ μέγα ἀγαθόν,
ὃ ἔῃ ἰαπετῷ πρεσβυτέρῳ ἔστιν, ὅσον ἐστὶ τῇ παν-
ουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἀν' ἀδικῆσαι δύναίτο;
ζήτητοκον ὅν; ΑΠ. ἐρώτα δὲ Ποσειδῶνα, ἢ
τρίαιναν ἐκλεψέν, ἢ Ἀρη καὶ τέτταρ' ἐξέλ-
κυσε λαβὼν ἔκλυθ' τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν
λέγω, ὃν ἀφ' ὧπλισε ἔξόχῃ, καὶ τὴν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ πωγὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκ- 55

VIdistin', Apollo, Majæ filiolum
modo editum? quam pulcer est,
arridetque omnibus, & jam patefacit ali-
quid, quod magni boni spem faciat. ΑΡ. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut
insigne bonum, qui Japeto sit senior,
quantum ad astutiam? VULC. Eccui
male facere possit recens natus? ΑΡ. Roga
Neptunum, cujus tridentem furatus est;
aut Martem; illius enim eduxit clam vagi-
na gladium: ne me ipsum dicam, quem
exarmavit arcu & sagittis.

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix
mo-

a Προγελαῖ] προσγελαῖ L. b Τῷ] ὅν τῷ L. c Ἐκείνῳ] ἔστιν τὸ P. ἔστιν τὸ J.

46. Προγελαῖ] Cito ridere fuit præfagium ingenii.
Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. J. C.

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatus is vel ut in πανουργίᾳ itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποδοσέμενον, sic & Xenoph. K. H. V. p. 76. v. 13. ὃ μέγα ἀγαθὸν ἐν ταῖς φιλοῖς Κύρῃ similem in modum μέγα καλὸν εἶναι vel ἔχοντα τοῦ T. H.

55. Ἐκείνῳ] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. J. ἔστιν τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστιν, punctum admirationis ponendum. M. du S.

64. Ὁξύμῳ] Poll. II, 149. Ὁξύμῳ δὲ καὶ Ὁξύμῳ τὸ μὴ ὥς Μωῦδῳ εἴπεται, τὸ δὲ παρ' Ἀλκιβ. Comico-
rum nomina facile perfuaderent, utrosque non alia no-
tione, quata fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse.
Significat autem agili manuum mobilitate promptum,
tam aduicæ manus Interpretum, si rem spectas, pos-
sunt tolerari, si vim vocis, alienissimæ sunt. Prout
celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non
una ratione homines dicuntur Ὁξύμῳ qui manum
avidam in patinas immittit Nicomacho apud Athen.
VII. p. 291. D — διπλῶν δὲ πᾶς τὰ λόγια γύναι Ὁξύ-
μῳ, καὶ οὐκ ἔχοντες. Herculeum hoc epitheto Theo-
critus affectit Epigr. XX. Τὸν λυοτομέχων, τὸ Ὁξύ-
μῳ quod vix est, ut heroum maximi dignitatem ac-
quet. Ὁξύμῳ ἰσχυραῖς & pantomimis Pollux tri-
buit IV, 97. ψυφοποιῶντες sive præstigatoribus Sex. S.
Epigr. adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τὴν δεικνύον
ἐφ' ἧς δὲ Ὁξύμῳ κλειπτοῦν candem vocat Ὁξύμῳ τὴν

χυμῳ ἐν τὸ τάχῳ τὸ κάμψας τὸ δεικνύον Schol. Græ-
gorii Nazianzen. in Orat. de Athanasio. Apud Philonem
Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. Aegyptius operum ex-
actor τοὺς τὸ προστάχον μὴ ἀπιδεῖν καὶ Ὁξύμῳ δύναντας
τόπῳ. Nonnihil distert illa Ὁξύμῳ, quam exercen-
di diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L. VI, 70.
Mercurium autem Ὁξύμῳ venustissime pinxit Horat.
I. Od. 10. Callidum quicquid placuit joco Condere fur-
to: ibi plura, quæ ad hunc dialogum faciunt. T. H.

68. Προκαλεσάμεν δὲ τὸ ἔρωτα] Leg. προκαλεσάμεν
τὸ ἔρωτα: sic videtur legisse interpres, cum transfert,
Ἡρὶ provocato Cupidine. Statim pro ὀφθαλμοῖς τὸ πῶς
Μί. ὀφθαλμοῖς τὸ πῶς, quasi pedes illi surripuerit: quam-
vis & vulgatum possit ferri. J. G. G.

Προκαλεσάμεν δὲ τὸ ἔρωτα] Vel προκαλεσάμεν
edicendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti vertentis
provocato Cupidine, vel versio retinenda fuit Micyl-
li heri autem vocato ad se Cupidine. Sed sine verbum
Græcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, &
Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in
dialogo Veneris & Cupidinis, καὶ οὐκ οὐκ προστάχον
μὴ ἐ προκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum.
Video simile committi in dialogo Enipei & Ne-
ptuni, dicente illo αἰὲς τὸτο ἔχω σε προκαλέσας
ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus, propterea te mihi a-
morem præcipere oportebat. In Piscatore dicunt Philo-
sophi de Luciano, ταῦτα δὲ αἰὲς οὐκ ἀλογα προκαλεῖται,
δικάζου δὲ ἀκρίων ubi vertunt, nam cum iste vir iudicio
velis experiri, hæc absurde provocare videtur. At in
hæc

movere se poterat in fasciis? A P. Experire, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. A P. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi perii? VULC. Cuncta, Apollo. A P. Tamen inspicere diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. A P. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. A P. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum furripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, & nisi gra-

νέιτο ὡς τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶση, ὃ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἔμην προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεία, καὶ εἶδεν σπύλασθαι αὐτῷ; 60 ΗΦΑΙ. πάντα, ὃ Ἀπολλών. ΑΠ. ὅμως ὀπίσκειται ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. ἢ Δία, ἥ σους ἄγραν ἔχ' ὁρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὅφει αὐτῇ πῶς ὡς σπαργάνοις ἔβρέφης. ΗΦΑΙ. ἔτως ὀξύχως ἐστὶ, καθάπερ ὡς τῇ γαστρὶ ἐκμελε- 65 θήσας ἥ κλεπτικῶν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτῷ ἔμ' ἀλῶντ' ἤδη σαρμύλα, ἔμ' ἐπίτροχα. ὃ δὲ ἔμ' ἀλῶντ' ἡμῖν ἐθέλει. χθές δὲ προκαλεσάμεν 70 ἔμ' Ἐρῶα κατεπάλαυσεν εἶδος, ὅς κ' οἷδ' ὅπως ὑφέλκων τὸ πῶδε· εἴτα μέλαζ' ἐπανέ- μιν, ἥ Ἀφροδίτης μὲ ἥ κετὸν ἔκλεψε, προσπύζαυδης αὐτὸν ὅτ' τῇ νικῇ· ἔμ' Διὸς δὲ γλῶντ', ἔμ' τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βα- 80 ρύ-

δ' Ὑφίλων] Ὑφίλων G. L. J. e. Το σκῆπτρον] ἔλθιν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. J. In P. ἔλθιν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ * Εὐτάλις * Ὀδυσ. Τ. λόγ' ἐστὶ, φησὶ, ἥ Ἐρμῶ, ὡς γυνεὺς συγκληρώσῃ τὸν κλεπτικόν, ὡς δ' μητρὸς Μαιῆς συλλαμψύσῃ· αὐτὴ ἔλθιν ἐκείνη, Ὑφίλῶρος τὰ ἐκδύοντα ἱερῶν. G.

* Εὐτάλις] P. 1870. v. 54. δ' (Ἐρμῶ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γυνεὺς συγκληρώσῃ τὸν κλεπτικόν, ὡς τὴν μητρίν Μαιῆς συλλαμψύσῃ αὐτὴ ἔλθιν ἐκείνη, αὐτὴ Ὑφίλῶρος τὰ ἐκδύοντα ἱερῶν.

67. Ἦδη σαρμύλα ἐ ἐπίτροχα] Πολύκερμα, πιδυλὴ, ὑστρίδα, ἀπατήριον. ἥ τὸ ἐπίτροχα, ἐπυγμῶνα τοῦ χιῶς. V.

Ad hanc notam ista sunt rescribenda, nisi quod συλλαμψύσῃ recte scribitur.

† Το] δὲ. de Soni τὸ δὲ ἐπίτροχα.

T. H.
T. H.

hac loquutione vix est differentia inter τὰ πρὸς αὐτὸν & iudicio experiri velle: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι.

προκαλεσάμεν] Hæc menda, sed quæ tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλεσάμεν] adstipulatur Duker. ad Thucyd. p. 342. n. 3. Apollodor. I. p. 57. ἥ ἔρκει αὐτὸν εἰς πυγμῶν προκαλεσάμεν recte Faber προκαλεῖτο vel πρὸς αὐτὸν. T. H.

70. Ὑφίλων] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. J. M. de S. Ὑφίλων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuietur κατεπάλαυσεν] luctatorum est Ὑφίλων τοὺς πῶδες, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & προκαλεῖσθαι, ὡς αὐτὸν τὰ σκέλη in illa præclara Dioxippi cum Corrægo Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615. C. subducere pedes Curs. IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur Ὑφίλων, ὡς αὐτὸν, ὡς αὐτὸν τὸν πῶδες, quæ junxit Poll. I, 187. eleganter Curs. IV, 9, 18. quomodo (saxa lubrica vestigium fallentis, modo rapidior unda subducere

res. Quum probata fuerit hæc potestas in ὁρισμῷ τοῦ πῶδος, deliberabimus, an scriptæ lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Grævius addit, quasi pedes illi furripueris, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis hac pertinere censcat Senecæ, pedes abstulit Præf. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt.

73. Το σκῆπτρον] In Cod. Florent. scribitur ἔλθιν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον.

Τὸ σκῆπτρον] Fl. & J. ἔλθιν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enī furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscat ἔλθιν ἐπὶ. M. an S.

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiæ fuerat impressum ἔλθιν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidendum videatur: nam sæpius ἔχουσιν ἐπὶ τὸν non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Et jam omissum in Δ1. & Hagensis Franciscus tace 3.

ρύτερ' ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ παλὺ τὸ πῦρ
εἶχε, καὶ καίον ἀν' ὑφαίλειο. ΗΦΑΙ. γαργόν7
τινα τ' παῖδα Φῆς. ΑΠ. ὃ μόνον, ἀλλ'
ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τῷτο τυμαί-
ρεσθαι ἔχουσ;

vius esset fulmen, multumque ignem habe-
ret, illum quoque surripuisset. VULC.
Agilem quendam & alacrem puerum nar-
ras. AP. Non hoc tantum, sed & jam
musicum. VULC. Id quo indicio colla-
gere potes?

4. A.P.

men in *Junianam* revocavit dubium ex scripto Cod.
an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem,
quod in P. abfuisse notatum reperiebam. T.H.

79. Χαλόνω] Ex hymno *Homeri in Mere.* (v. 47.)
Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. A.V.

Χαλόνω] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati
interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyrae figura.

M. du S.

80. Πήχης ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial.
Mar. I. & *Is. Voss. de Poem. Cant.* J.C.

81. Καλάμους] Καλάμοι sunt aerea fila protensa
juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant.
Absurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati
non resonant. J.C.

Καλάμους ἐναρμόσας] Habes descriptionem testudinis
a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male
intellectam & imperitissime versam: χιλόνω πρὸς π-
κρῶν οὐρανὸν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνειστήκατο. Πήχης ὃ ἐναρ-
μόσας, καὶ ζυγώσας, ἐπὶ τὰ καλάμους ἐναρμόσας, καὶ μα-
γάδων ὑποθῆς, καὶ ἐντενέμεθ' ἐπὶ τὰ χορδὰς, μιμνῶν
πάνυ γλαφυρόν, ὃ Ἡφαιστος. In editione Salmuricensi
haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem*
mortuam alicubi natam, ex ea compregis instrumentum.
brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde
calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & insentis
inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam
modulatur: non sane musice. Descriptio hæc est pe-
tita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*,
ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium*:
sed cum in illa queritur omisium esse τὸ καυμάτατο,
dicendum enim fuisse ἐν τῇ καλάμους ἐναρμόσας, καὶ ἐν
δύναμι βίοντι προσαρμόσας, καὶ μαγάδων ὑποθῆς, verum
erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni au-
ctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum
vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii te-
gebat hymnus, mentionem omisisset, & accommo-
dasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, lo-
cus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους le-
gendum ex Mf. καλάβους. Κόλαβοι sunt paxilli, vel
claviculae, quibus fides in lyris insenduntur. *Homero*
Odyss. Φ. dicuntur κόλαποι.

Ῥαδίως ἐνέοντα τὴν ἐπὶ κόλαποι χορδὴν.

Facile intendis nova clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλαψ' ὃ ὅρα τὰς ὁδοὺς κόλαβ' ὃ, δι-
ε-τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ἔτι φησι λεγόμεθ',
διότι τὸ παλαιὸν οὐ δυνάμει σκληρῶν ἢ τ' πρὸς τραχὺν
τ' βῶν, ἔτι δὲ ἐπὶ τ' οἷον quare ibi plura. Vides
ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum &
ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen

negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis.
Πήχης vero sunt *manubria*. *Hygius* *brachia* vertit:
ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est trans-
versum transfillum, in summa cithara, cui chordae
annectebantur: μαγάδων est ligneus asserculus, qui
subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum
edebant; olim erat calamus, postea lignum quadra-
tum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis,
olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui
veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius
occurrunt, vidit, facilius hæc intelliget. Locus autem
sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi*
invenisset, ex ea instrumentum musicum compregis.

Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & ad-
fixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque inten-
dens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:
Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in
Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγάδων Ἀ-
τὰς πικτὶς οἷα κρῶν ἰαφου γομῶν τ' σαρκῶν. καὶ τὰ μ-
κρῶν πῆχης ὡς πρὸς ζυγώσας ὃ αὐτὰ, καὶ ἐναρμό-
σας τὰ νύμφα, ὅτι κόλλοι ἀδερῶν, ἐμὴν ἀδερῶν τὴν
καὶ ἀδερῶν. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ἡ*
lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne,
cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum
adjoisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tende-
bas, agreste quiddam & absotum canebas: legendum
autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vi-
des hic κόλαποι dici, qui dicitur κόλαβ' in dialogo
superiore. Cranium cervi erat πικτὶς, quod in Mer-
curii lyra testudo; cornua vero erant πῆχης: sed κό-
λαβοι nulli, aut iis non utebatur. J.G.G.

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγά-
δων & καλάμους, mendose pro μαγάδων & καλάβους.
Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; &
hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hart-*
ung. Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox καλάβους, quam exhibent P. L.
Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. ad-
scriptam vidi margini vetustissimi impressi Codici-
cis, glossema est viri quidem docti, sed ad ru-
dem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem
videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea
de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite
descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice sum-
mo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis
Gravii notis facile perspicies. V. etiam *Marm. Ox. p. 199.*
Observandum denique Nostrum κόλλοις τ' κινέρας
alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. M. du S.

Καλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc
tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo lo-
qui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμος
ἢ μ-

4. AP. Testudinem alicubi mortuam quum invenisset, instrumentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque inten-

ΑΠ. Χελώνην πε νεκρὰν εὐρὴν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πῆχυν γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγάσας, ἐπέβη καλλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάμε-

* Καλλάβους] καλέμους priores Edd. καλάβους P. καλάβους Schol. καλλάβους G. L. Margo ΔΙW. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τούτου μίμηται καὶ Νικάδορ· ὃν τοῖς Ἀλεξανδριναῖς. G.

81. Καλάβους] Τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. V.

* Ἀλεξανδριναῖς] v. 557.

† Μαγάδα] L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. M. de S. ‡ Σαῖς τετραγών.] Haec totidem verba habet Σωκράτης, ex quo

82. Καὶ μαγάδα] ‡ Σαῖς τετραγών· ὑπόμνητον, διχομῆν ἰφ' ἑαυτῇ τὰς τ' κιβάρας τετραγών. V.

emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thef. in Μαγάς, quem nec Luciani locus praecituit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. l. p. 487. T. H.

ἐμπήξας. Otto quidem Sperlingius Diss. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. Lucianum melius adfirmat extulisse καλέμους ἐμπήξας· nam erant duo calami arte juncti, inter quos chorodae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. Κάλλαβος contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata καλάβους exarare moris erat, ut apud Theophrastum. Magistr. in Κάλλους· unde ob similitudinem β & μ, praefertim in membranarum antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλέμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Ev. l. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. καλλόπας usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit Phrynichus. p. 32. Καλλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ καὶ ἐν ἄλλῃ ἀφ' αὐτῶν λέγει, ἢ φροντὶς ἱπποκλειδῆος· ὃν ὡς Ἀθηναῖος λέγει καλλόπας· sed nihil obstat, quominus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; imprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν καλλάβων, quam καλλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticissimi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac καλλόπας Plato de Rep. VII. p. 703. B. τῶν τῶν καλλόπων πρῶτον μὲν παρὰ τοῦ καὶ βασιλεὺς ἐπὶ τῶν καλλόπων ἐρεβλύτας· plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX. c. 16. sed καλλάβους tamen, ex quacumque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hesychio Comicum: Ἐκκαλλάβουσι καὶ, ἐκκαλλάβουσι καὶ. Grammatici quoque καλλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppres, jam nihil est isto vocabulo tritius. Jamblich. de V. P. §. 118. τὸν δὲ πρῶτον ἐπιτάσσει ἀναλόγει τοῖς βάσις· εἰς τὴν τῶν καλλάβων ἐκκαλλάβουσι καὶ. Haec in Nicomacho totidem ver-

bis extare p. 13. monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I. 187. ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγὸς Ἀθηναῖος. in Psalm. p. 1241. ubi, quale sit ψαλτήριον, exponit: δίκαιον καλλάβους, εἰς τοὺς πασσαλίσκους ὡς τὸ πῆχυν τῷ ψαλτήριον ἐρεβλύτας· ἵτινόν τε τὴν χορδὴν ἐρεβλύτας· quae rane cadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio caloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hesych. in Ἐκκαλλάβουσι. Κράσβουλα vocabantur, ut Idem docet, καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς λύραις καλλάβους· alibi voce truncata, Κράσβουλα, καλλάβους δερμάτινοι· atque haec ipsa est ratio, cur καλλόπας fuerint dicti; a qua voce non alia re καλλάβους distare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur καλλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit accommodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V. 319. fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae descriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδους autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschorulo probat; quod Leopardus commemorans iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipsa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaque meditatione, saepe, quae prius placuerant, versio stylo indiget, subigi se patiatur ac molliori.

T. H. 82. Μαγάδιον] Μαγίς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equaleum nostri vocant. M. de S. 83. Ἐπτα

ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωθεῖ πάνυ γλαφυ-
 ρῶν, ὧ Ἡφαίστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καί με
 αὐτῷ φθορεῖν τὴν πάλαι κιθαρίζων ἀσκῶντα.
 ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς εὐδὲ μένει τὰς νύκτας
 οὐ τῷ ἑρῶν, ἀλλ' ὑπὸ πειρηγίας ἀχρη-
 ῖς ἄδων κατίοι, κλέβων τὶ καὶ κείθεν δηλα-
 δῆ. ὑπὸ πτερῶν δ' ἐστὶ καὶ ῥαῖδον τινα
 πεποικῆν θαυμασίαν καὶ δύναμιν, ἣ ψυχῶν
 γαργῆ, καὶ κατὰ γὰρ τὴν νεκρῶν. ΗΦΑΙ. ἐγὼ
 ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παλίνιον εἶναι. ΑΠ.
 τοιγαρὶν ἀπέδωκέ σοι τὴν μοῖδον καὶ πυράγραν.
 ΗΦΑΙ. εὐγε ὑπέμνησας ὥστε βαδίσματι
 Σποληφόρῳ αὐτῇ, εἴ περ ὥς φησὶ εὐρε-
 θῆναι οὐ τοῖς σπαργάνοις.

dens septem canit valde tenerum quiddam ;
 o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi
 invideam, qui dudum arte pulsandæ citha-
 ræ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum
 ne noctu quidem manere in cœlo, sed cu-
 riositatis ergo usque ad inferos descendere,
 nempe furaturum aliquid inde etiam : alis
 autem est instructus : & virgam quandam
 sibi confecit mirabili virtute præditam,
 qua animas ducit, deducitque mortuos.
 VULC. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut
 esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VULC. Re-
 cte sane admonuisti : quare ibo ad eum re-
 cupерandum, sicubi, ut ais, reperitur in
 falciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

Η Φ Α Ι.

V U L C.

Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἦ καὶ γὰρ, ὥς
 ἐκέλευσας, ἔχων τὴν πάλαι κούρην.

Quid me, Jupiter, oportet facere? venio
 enim, ut iussisti, securim habens acutif-
 simam,

83. Γλαφυρῶν] Ἡδ, καλῶν, σοφῶν, ἱμπικῶν, ἀκριβοῦς, λαμπρῶν ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρῶν. V.

83. Ἐπὶ χ.] Consentiant omnes Mercurium esse
 lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non i-
 tidem liquet : sunt qui dicant primo fuisse tantum
 tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet, Macro-
 b. Saturn. I, 19. Pol. Virg. de rerum invent. I, 15. Di-
 ced. I. & V. Sentit cum Luciano Horatius I, 15.

Tuque celsando resonare septem
 Callida nervis.

E. L.

84. Καί με . . . κούρην.] Si recte hic Luciano, erra-
 vit Torrentius, qui in Horat. Od. 21. I. Sic ait; lyra
 sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inven-
 ta a se Cithara, ei lyram concessit. Aliquid autem in-
 teresse inter Lyram & Citharam, satis hinc liquet; sed
 quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Le-
 xico ad vocem Lyra, at quam feliciter judicet alius:
 ego ab eo in hac re parum redii instructior. E. L.

89. Ἰνσπνῶν.] Lilius Gregorius in Mercurii Syn-
 tagmate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in li-
 bro quodam antiquitatum hoc modo effictam : filo
 quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum
 alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod
 pallium habere videbatur, dextra marsupium conti-

nebat, quod supra caput hirci jacebat: sinistra vero
 caduceum praeferebat : ad pedes illius hircus & gallus
 suberant. Vid. Macro-
 b. G. C.

Ibid. ῥαῖδον τινα] De Mercurii virga Homerus Od.
 5. cujus verba expressit Virgil. IV. AEn. v. 242.

Tum virgam capis: hac animas ille evocat orco
 Pallentes, alias sub tristia tartara mittit,
 Dat somnos adimisque, & lumina morte resignat.

Ab aurea autem virga dictus esse Mercurius χρυσή-
 ρα. G. C.

90. Ψυχῶν.] Virg. AEn. IV. 242.

Tum virgam capis: hac animas ille evocat orco
 Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47.

M. du S.

91. Ἐγὼ . . . ἰδὼκα] Vulgo traditur hanc virgam ab
 Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra.
 Vide Serv. in AEn. IV. 242. E. L.

3. Εἰ μίμρα] Longoliani exemplaris ἢ μίμρας
 corrigentis ingenio an vetusto Codici sit tribuendum,
 non satis mihi patet. Quanquam sensum faciat non
 plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu difficere. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experire me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducatur. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, I te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ καὶ λίθος δέοι· μὲν πλὴν ἀφαιρέσειν. IZEYΣ. εἰγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλε μὲν ἡ κεφαλὴν εἰς δύο κατένεγκόν. ΗΦΑΙ. πειράξ με, εἰ μέμνη; πρὸς ταῦτε δ' ἐν τὰ λήθεις, ὅπως θέλεις σοι γενέσθαι. ZEYΣ. ἀφαιρέσειν μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, εἰ νῦν πρῶτον ὀργίζομαι πειράσῃ με· ἀλλὰ χρη καὶ κτεῖσθαι παρὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπώλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῷ ὄντι, αἶμα μὲν ἔγχεσθαι κεφαλὴν ἀνατρέψουσιν. ΗΦΑΙ. ὦρα, ὦ Ζεῦ, ἰομένη κακὸν τι ποιήσωμεν· ὅστις γὰρ ὁ πέλεκυς ὅστις, καὶ ἐκ ἀναιματόν, ἐδὲ χεῖρ εἰλείθυιαν μαίωσεται σε. ZEYΣ. κατένεγκε μόρον, ὦ Ἥφαιστε, παρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, καλοῖσθαι δὲ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὺ καλεῖσθαι; τί τῆτο; κόρη ἐνοπλῆ; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ ὅξυ θυμῷ ἦν ὅσα, τηλικαύτως ὑπὸ τῇ μήνιγγα παρθένο ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἐνοπλῶν ἦν στρατό-20 πῶν, καὶ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

a. Μὲν πλ. ἀφαιρέσειν.] Hæc notantur in Exc. P. μὲν πλὴν ἀφαιρέσειν γὰρ ἀφαιρέσειν. | λίθος | ἀφαιρέσειν. b. Εἰ μέμνη] ἡ μέμνη. L. c. ἀναιματόν] ἀναιματόν F. & veteriores Edd. in margine ΔΙΩ. notatur ἀναιμα- ti. Aldus. d. Τί γὰρ χρὴ π.] τί γὰρ χρὴ. Marg. ΔΙΩ. e. ἔσθ' ἐν τῇ μήνιγγι] Schol. V. τῇ μήνιγγι.

11. Τὸν ἑλδύον] ἡ ἑλδύον δὲ V.

18. Ἵπὸ τῇ μήνιγγι] Τῇ ἐγκεφάλου δὲ V.

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatæ lubens acquiesco.

12. Μαίωσται σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur.

14. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὺ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem ΔΙΩ. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, se jubente: usitatae loquendi formulæ; τί γὰρ ποιεῖν; τί γὰρ φέρεται ἡ λέξις; τί γὰρ πάχιν; Et si sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; quid enim aliquis facias? id est, frustra quis torqueretur, & imperata detrectet, se jubente. Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πᾶσι τοῖς; O. Kr. §. 9.

TOM. I.

T. H.

15. Κόρη ἐνοπλῆ] Fabulantur poætæ, a Jove devorata Minerva qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886. & sequi. Metis uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terræque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei præcipere posset &c. Si cui vacat, Proeli & Moschoruli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus hujus fabulæ mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κατὰ φύσιν dicta est. Lucanus lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quas vertice nata est.

& alius:

— Quas de patrio vertice nata Dea est.

Hoc & Lucianus ridet.

G. C.

F F

11. Πηδᾷ

δᾶ, καὶ πυρρίχιζαι, καὶ ἄσπίδα τινάσσει,
καὶ τὸ δόρυ πάλαι, καὶ ἐνθουσιᾶ· καὶ τὸ μέγιστον,
καλὴ πᾶν καὶ ἀκμαία γεγενῆσθαι ἤδη ἐν
βραχίῃ γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῷ
τοῦ ἡ κόρυς. ὅς τε, ὦ Ζεῦ, καὶ αἰὶρά μοι ἀπὸ
δῶ ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα
αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε παρθένη γὰρ αἰὶ δέλω
μένειν. ἐγὼ γὰρ τὸ γὰρ ἐπὶ ἐμοὶ ἔδεν ἀντι-
λέγω. ΗΦΑΙ. τῆς ἐβλόμην ἐμοὶ με-
λῆσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσσω αὐτήν. 30
ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥαδίον, ἔγωγε πᾶσι πᾶσι
οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum con-
cutit, ac hastam vibrat, & furore con-
cituratur: quodque maximum est, for-
mosa admodum ac matura extitit brevi:
caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum
galea. Quare, o Jupiter, obsecraticiam mer-
cedem redde illa virgine mihi desponsa.
JUP. Quae fieri nequeant petis, Vulca-
ne: perpetuo enim virgo manere vult. At-
tamen, quantum in me est, nihil obloquor.
VULC. Hoc volebam: reliqua mihi cu-
rae erunt: jamque ipsam corripiam. JUP.
Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen,
quae fieri nefas sit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυρρίχιζαι] * Εὐαπλῶ ὀρχίζου. V.

26. * Ἐγγυήσας ἤδη αὐτῇ] * Ἦδη κατὰ γὰρ μου κοσμήσω

συνάψας μοι αὐτήν. V.

* Πυρρίχιζαι] Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζου ὀρχύται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. T. H.

21. Πυρρίχιζαι] Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in
Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζου,
Dea bellatrix ἐνὸς πλιν ὀρχισιν saltans. Pyrrichen qui
principes instituerint, non pauci memorantur, Cure-
tes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel
Lacedaemnius, Achilles, filius ejus Pyrrhus sive
Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem
Minerva modos praecinentes. Schol. Pindar. ad Π. B.
127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀθη-
ναίων φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸ ἐνὸς πλιν ὀρχισιν παυ-
λο plenius quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epichar-
mi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I. p. 26.
C. Διοσκούροις δὲ ὡς αὐτῇ (Ἀθηνᾷ) πυρρίχιζουσι ὡς
αὐτῇ non est ἰσχυρὸς δυνάμει, ut Canterus, neque sub ipsa,
ut J. Meurfius Misc. Lac. II, 12. sed id, quod signi-
ficaverat Epicharmus, ὡς Ἀθηνᾷ τὸ ἐνὸς πλιν ὀρχισιν παυ-
λοσάσθαι, tibia praecinente, modosque temperante Mi-
nerva. T. H.

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla Plut. p. 826. A. τὴν δὲ
τὴν ὀφθαλμοῖς γλαυκῶπιδος, διὸς δὲ πικρὰν ἐν ἑαυτῇ
καὶ χροὴ τὴν προσώπου φοβερῶτα ἐκείνῃ προσιδῶν. M. du S.
Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῷ τῷ Male Gueyus mutat.
Caesia quidem; sed ornat hoc etiam ipsum cassis: caesii
oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod
tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Gram-
matici spectant, quando γλαυκῶν interpretantur φοβε-
ρῶν. Γλαυκῶν, καὶ ἀπὸ γλαυκῶν, ἑμπύριος ἐ φοβερὸν βαλόντων,
& Γλαυκῶπιν, φοβερὰς ἐν τῇ ἰσχύει, γλαυκῶν δὲ καὶ ἀπὸ
πικρῶν ὡς πικρὰς ἔχουσιν. De Sylla Plutarch. T. I. p.
451. E. τὴν δὲ τὴν ὀφθαλμοῖς γλαυκῶπιδος διὸς δὲ πικρὰς
καὶ ἑαυτῇ ἐκείνῃ καὶ χροὴ τὴν προσώπου φοβερῶτα ἐκείνῃ
προσιδῶν. Poterat hic oculorum adpectus cum grata
pulcritudine parum videri convenire: sed torvitatem
istam emendat & decoram reddit addita capiti galea,
quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §.
5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ
γλαυκῶν τὴν ὀφθαλμοῖς utrumque Luciani locum usurpa-

vit Vir summus Nic. Heinsius ad Ovid. A. A. II, 659.
Philosr. Juv. Icon. c. VIII. Minerva γλαυκῶν ὡς
καὶ ὁφθαλμοῖς ὡς, ἐν ὀφθαλμοῖς τε καὶ ἐν τῷ πικρῷ ἐκ-
φοβήσασθαι. Stat. Theb. II, 715. Diva ferox, magna
decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis
horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorge.
Multae sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladia
eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem si-
militer expressit, sed incultius & rudiore penicillo,
quod aetati, qua vixit, condonandum est, Enflask.
de Ism. Amor. II. p. 37. ἢ ἐν ἐρατεινῇ πικρῇ τῇ πικρῇ
ὡς, καὶ μὴ δὲ ὡς καὶ τοὺς ὀφθαλμοῖς ἀνματῶν (ὡς
videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθεῖν ἰδῶν κόρυς ἐκείνῃ
πικρῇ τῷ κεφαλῇ ἐν ταύτῃ καλῶς κοσμεῖ. Ceterum γλαυ-
κῶπιν non Minervam solum Homerus, sed Lunam et-
iam Empedocles & poetae physici vocarunt, cujus ap-
pellationis explicatam rationem legere licet apud Pla-
tarch. T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores liben-
ter sequebatur philosophus in scena Euripides, cujus,
γλαυκῶπις τε ἐρίφεται μύτη, protulit Schol. Apollon.
Rb. ad I, 1281. T. H.

Ibid. καὶ τῷ τῷ καὶ ταύτῃ.

31. ῥαδίον ὡς, πᾶσι] Haec in Flor. quae presse
scripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte:
sequentes Edd. nec minus Interpretes ὡς prioribus
adjunxerunt, quum sine dubio pertineat ad πᾶσι.
Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra ad-
spirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII. Phi-
losr. Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, o-
mniumque prima (quinque numerant, qui propius
arcana priscorum vetustissimo inisixerunt) juncta fuit
Vulcano, itidem vetustissimo, Cæli filio; ex eoque
procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae,
quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat,
dicuntur fuisse: Cicero. de N. D. III. §. 55. 59. Clem.
Protr. p. 72. D. Arnob. IV. p. 135. Augustinus. Fue-
re tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse

tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

N E P T.

Π Ο Σ. *

κ. **E**Stne, Mercuri, nunc convenire Jovem? M E R C. Nequaquam, Neptune. N E P T. Attamen adesse me renuncia ipse. M E R C. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. N E P T. Num Junoni dat operam? M E R C. Minime: sed longe aliud quiddam est. N E P T. Intellego: Ganymedes intus. M E R C. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. N E P T. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. M E R C. Pudet eloqui, tale est. N E P T. At non decet apud me quippe patrum. M E R C. Peperit jam modo, Neptune. N E P T. Apage:

Eστιν, ὦ Ἑρμῆ, ἰδὼν ἐντυχεῖν τὰς Διός, ERM. ἑδαιμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὁμῶς προσάγγειλον αὐτῷ. ERM. μὴ εἰσέλθῃ, Φημί. ἀκαιροὶ γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδῃς αὐτὸν σὺ τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μὴ τῇ Ἡρᾷ σύνοσιν; ERM. ἔκ' ἄλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστὶ. ΠΟΣ. σωίνην. ὁ Γανυμήδης ὀνδον. ERM. ἐδὲ τῷτο ἁλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πῶθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τῷτο φῆς. ERM. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιῷτόν ὅτι. ΠΟΣ. ἁλλ' εἰ χρὴ πρὸς ἐμὲ θείῳν γε ὄντα. ERM. τέτοκεν ὁμοῦς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἀπαγε, τί-

transiderint: *Jnl. Firmis*, de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in *Protr.* p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheus alii scripserunt: *Apollod.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τ' ὑποτίθεται ἐκείνη χρόνος, πλέ-
ξουσιν αὐτὴν τὴν κεφαλὴν πελίκην Προμηθεύς, ἣ καθάπερ αἱ γυναῖκες λέγουσι, πρὸς τὴν ἑσπέρην, οὐ κακοφῆς ἐπὶ τοιαύτῳ Τρι-
των. Ἀδελφὸν οὖν ὅπλας ἀνέχετο. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adflectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem cum acolebant Prometheus vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Dionys. Samius* apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindar. Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ δὲ Παλαιῶν λόγουσι ῥῆσαι πρὸς τὴν Διὸς κεφαλὴν, ὅτι Ἀδελφὸν ὑποτίθεται οἱ δὲ Ἑρμῶν οἱ δὲ Προμηθεύς. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* *Jon.* v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Varnefr.* Palladem autem ὑπερῶν vel ἐν ὧντος ex vertice patris profluisset *Stesichoro* primum affirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, *Stesichoro* recentiore oportet fuisse *Orpheum* illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀνενέγκων ἐκ τῆς κεφαλῆς. Οὐλοῖς λαμπροῦς χαλκῶντος ἄνδρος ἰδὲξ, apud *Procl.* in *Tim.* *Plat.* I. p. 51. T. H.

32. Ἀδελφῶν ἑρῆς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν ἑρῆν γαμετῆν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσθ' τῆς ἐστὶ φοτόνημιον ἄμα λαχούσθαι
Ἰδμεν ὁρῶν ἐπαρμόνι ἐκ' ἡπύριοιο φάουσα:
Ἐπὶ Ἡφαίστῳ ἔχον χαλκὸν γλαυκῶπιον Ἀδελφῶν. *J. B.*

Ἀδελφῶν ἑρῆς] Vide *Erasm.* c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδελφῶν ἑρῆς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδελφῶν ἑρῆς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιδύμῃαι ἀδελφῶν. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumit *Nostr.*: in *Herc. Fur.* v. 318. — ἄλλως δ' ἀδελφῶν ἑρῆς ἑρῆς. T. H.

36. Οὐκ ἂν ἴδῃς αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἴδῃ in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbum ἴδῃ significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδῃς αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐσθῆς αὐτὸν. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo securus est *Scholasticus Thucyd.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἴδῃ: neque enim aliter aut Latini suum videre, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. *Clariss. Dukerum* ad *Thucyd.* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖν; ἐκ τίνος; ἐκεῖν ἐλελή-
θει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἔδδ' ἐπι-
σημαίνειν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινα. EPM.
εἰ λέγεις· εἰ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.
ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ δ' κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥ-
ς ὡς ἢ Ἀθηναίων τοιαῦτα γὰρ ἢ κεφαλὴν
ἔχει. EPM. ἔκ· ἀλλ' οἷ τῷ μηρῷ ἐκίει
τὸ ἐκ δ' Σιμέλης βρέφους. ΠΟΣ. εὖγε ὁ
γενναῖος, ὡς ὅλ' ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ παντα-
χόθι τὸ σῶμα. ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέλη ἐστίν; 55

EP. Θεβαία, τῇ Κάδμω θυγατέρα μίαν.
ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ.
εἴτα ἔτεκεν, ὃ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; EPM.
καὶ μάλα, εἰ καὶ ὡς ὁδοῖον εἶναι σοὶ δοκεῖ. καὶ
μὲν γὰρ Σιμέλῃ ὑπελθῶσα ἡ Ἥρα, οἷα δὲ 60
ὡς ζηλότυπος ὄβρι, πείθει αἰτῆσαι ὡς ἔ-
Διός, μὲν βροτῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκεν παρ'
αὐτῇ· ὡς δ' ἐπείδη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸ κε-
ραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σιμέλη μὲν
ἀλφειοῖς ὑπὸ τῷ πυρὶ. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνα- 65
τεμόνῃ τῇ γαστρί τῇ γυναικὶ, ἀνακομίσαι
ἀτελὲς ἐτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπ' ἀμηναιον. καὶ
ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὴν αὐτῇ μηρὸν, ἐν-
τίθησιν, ὡς ἀποτελεομένη ἐνταῦθα, καὶ νῦν
τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς 70
ἀπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἐν πᾶσι τὸ
βρέφος ἐστίν; EPM. ἐς τὴν Νύκτα ἀποκα-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec
opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec
indiciū fecit ejus uterus tumoris ul-
lius. MERC. Recte ais: neque enim il-
le habebat foetum. NEPT. Teneo: ex
capite peperit iterum, ut Minervam: puer-
perum enim habet caput. MERC. Neu-
tquam: sed in femore ferebat ex Semele
infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille
totus nobis uterum gestat, & in omni parte
corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum
una: illam congressus gravidam fecit.
NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus
vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem
mereri res tibi non videatur: Semelen enim
dolis aggressa Juno (nostri gravem ejus æ-
mulationem) inducit ad petendum a Jove
cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad
se: quum morigeratus accessit fulmen ha-
bens, succensum est testum, ipsaque Se-
mele perit ab igne: tum me jubet, ex-
festo utero mulieris, deferre nondum matu-
rum ad se foetum septimestrem: postquam
feci, percussio femori suo indit, ut matu-
raretur ibi. Nunc tertio jam mense par-
tum edidit, atque imbecillius ex labo-
ribus habet. NEPT. Ubinam nunc
infans est? MERC. In Nyctam abla-
tum

a Ἐπιστάμην] ἐπιστάμην P. J. Marg. A. W.

46. Οἰκοῦν] G. Budæus C. L. G. p. 908. quum in
hoc loco prolato scripisset, ἔκον ἐλελ. addit: Sed in
hoc posteriore ἐκον mihi legendum videtur Ἐπιστάμην.

47. Ἐπιστάμην] Hoc an ἐπιστάμην legas, nihil
interest: certius videtur reponendum esse αὐτῇ ἐγ-
νή.

51. Τοιαῦτα τῷ κεφαλῇ] Ridicule vocem poeticam
usurpavit. Τοιαῦτα λέγει apud Lycophr. v. 316. qui ma-
trem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — το-
ιαῦτα τῷ Διογόνει Βακχῷ Hippol. v. 559. ex quo plu-
ra dedit exempla H. Stephan. in Thef. Τοιαῦτα λέγει
Theocrita Eid. XXVI, 25.

52. Ἐν τῇ μηρῷ] Solent Phœnices ortum cujus-
piam ab alio hisce verbis exprimere, ὡς ἐκ μηρῷ, egres-
sus est ex ejus femore: quod perinde est, ac ab eo geni-
tus est, vel, ab eo est oriundus: ut liquet ex Gen.
XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a
Jove ortum ducente: circumstantiæ enim fictæ sunt.

a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam
ignorabant. Nomen Semelæ forte fuit Ἑρμῆς, quod
virginem viro matram apud Thalmudicos sonat. J. C.

Ἐν τῇ μηρῷ] Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi
Theog. v. 940.

65. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de
Sacrif. Senec. Herc. Fur.

67. Ἐμβρυον ἐπ' ἀμηναιον] Consentit Cornut. de Nat.
D. c. H. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τῷ Διόνει ἐκ τῆς ἰδίας μηρῷ ἐπ' ἀμηναιον
ὡς τῇ Σιμέλῃ pluresque alii. Ὁντάμηνος di-
citur natus apud Stephan. & Suid. in Νύκτι, tribu-
tumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxii
mulieribus, eas solas ὀντάμηνος τίθει· quanquam hu-
jus rei tam memorabilis nulla sit apud Diadortum Sic-
ulam mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum
fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in
coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem val-
de diffisit in locis: Theocrit. Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲν
Διόνει, ὃν οἱ Ἀρκάδες νεφέλῃ Ζεὺς ὑπαίτιος μεγάλας
ἐκίει

tum tradidi Nymphis educandum, imposi-
tō Dionysi nomino. NEPT. Ergo utrum-
que Dionysi istius & mater & pater est
hicce. MERC. Ita quidem videtur. At
abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, cete-
raque curaturus, quæ solent, tanquam
puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν,
Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. εἰ μὲν ἀμφό-
τερα, τὸ Διόνυσον τὸν καὶ μητέρα καὶ πατέρα
δὲ ὄντι; ΕΡΜ. οἶκεν. ἀπείμι δ' ἐν ὕδαρ
αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσαν, καὶ τὰλλα
ποιήσαν, ὅς' αὖ νομίζῃ, ὅσῳρ λεχοῖ

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

E P M.

1. SOL, ne currum egeris hodie, Jupi-
ter ait, nec cras, neque perendie; 80
sed intus mane: idque temporis intervallum
una esto nox longa. Quare solvunto Ho-
ræ iterum equos: tu restingue ignem, te-
que recrea quiete post longum tempus.
SOL. Infolita hæc, o Mercuri, atque
inufitata nuncians ades: sed numquid de via
aberrare visus sum in cursu, & extra limi-
tes equos agere, idque mihi succenset, &
propterea noctem triplo maiorem die facere
conficitur? MERC. Nihil quidem tale: neque
semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut
noctem sibi fieri productiorem velit. SOL.

Ω ἦλκε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς Φη-
σι, μηδὲ αὐριον, μηδ' ἐς τρίτῳ ἡμέ-
ραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ τὸ μέλαρ μίᾳ τις
ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι
αὖθις τὰς ἵππους, οὐ δὲ σβέσσω τὸ πῦρ, καὶ
ἀνάπαυε. 249 μακρῷ σεαυτὸν. ΗΛ. καὶ αὖ
85 ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις· παρ-
αγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παρὰβαίνειν τι ἐδοῖσα
ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τ' ὄρον, κατὰ
μοι ἀχθεῖναι, καὶ τ' ἡκτα τριπλασίαν τ' ἡμέ-
ρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. εἰδὲν τοιούτων
90 οὐδ' ἐς αἰὶ τῆτο ἔσται. δεῖται δὲ τι τῶν αὐτῶν
ὁππῆς γένοιτο οἱ τ' ἡκτα. ΗΛ.
πῶς

8 Ὅς' αὖ] ἂν A. P. Margo A. W. c. Παρὰγγέλλων] Priores Edd. ὡς ἀγγέλλων. Sola F. ὡς ἀγγέλλων.

ἐπινοῶντα θάλασσαν λέσας, quem locum ignorare se fate-
tur *Burmamn.* ad *Ovid.* *Metam.* III. 314. potuerat di-
dicisse ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in
Hymnis istos versus ponit: Οἳ μὲν δ' Ἀρκαίου σ', οἳ δ'
Ἰατρῶν ἡμετέων Φασίν, οἳ δὲ Νάξου, δῖον γὰρ Εἰραφίω-
τα, Οἳ δὲ σ' ἐν Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδιήντι &c. Ho-
meri sint an verius Herodoti, sub cuius nomine duos
profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II. 1215. nunc discepta-
re non vacat; neque etiam, rectene an secus veterum
Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinularit
G. Cuper. *Obs.* IV. p. 89. Id notandum, Ἀρκαίου hic
scribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* E-
pigrammate, quum Ἀρκαίον *Stephanus* habeat: quod
ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* *Dion.*
IX. 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeun-
tem) ἔσω Ἀρκαίον λεχέων ἀμφὶ κολώνην Παχὺ καλῶ-
σιν· λαβὼν Μαίῳ· Ἑρμῆς Ἡρόδαν πεπότητο. — Hic et-
iam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit:
eundem puerum in coelum ferens a *Bathycle* fuit ef-

fectus in Amyclaci throno, teste *Pausan.* III. p. 255.
De nymphis Bacchi nutricibus *Burmamn.* dicto lo-
co, & inprimis, quem advocat, *Is. Casaubon.* de Sa-
tyr. Poët. p. 35. nobis enim in luculentiore materia
nunc morari non lubet.

T. H.
72. Ἐς τὴν Νύκταν] *Callimach.* *Hym. Jovis.* 7. B.
78. Ὅς' αὖ] *Angl.* ἂν. 7. B.
82. Αἱ Ὠραι] *Ex Homero.* 7. B.
Αἱ Ὠραι] *Hes. Θιου.* 901. *Ovid. Met.* II. 118.

M. du S.
85. Παρὰγγέλλων] *Flor.* ὡς ἀγγέλλων, spatioso ante λ
relicto, quod alteri literæ sufficit. Legi debuit
ὡς ἀγγέλλων, quanquam cunctæ post primam Edd.
expresserint ὡς ἀγγέλλων quod quidem hoc in loco sa-
ne non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat παρ-
αγγέλλων. Porro in scriptis Codd. nihil est frequen-
tius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox
recte ἀγγέλλων tamen in *Flor.* sit ibi quoque ἀγγέλλων.

T. H.
95. Ἑρμῆ

πῶ δὲ ἔστιν, ἢ πότεν ἐξεπέμφθης ἀγγελοῦ
ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε,
παρὰ τῇ Ἀμφιτρύωνι γυναικὶς, ἢ σὺν τῇ.
ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα ἔχῃ ἱκανὴν πᾶσι μία;
ΕΡ. ὑδαμῶς. τεχνῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς
ὀμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεῶν.
τῆτον ἔν τῳ μιᾷ νυκτὶ σποτελεσθῆναι ἀ-
δύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν ἀ-
γαθὴ τύχη.

Ταῦτα δ' ἔνι, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἐγίνετο ὅτι
τῷ Κρόνῳ, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) ὑδ' ἀπο-
κοιτοῦ ἐκείνου. ὡς δὲ τῇ Ρέας ἦν, ὑδ' ἀπο-
λιπὼν αὐτὴν ἔβαντο οἱ Θέαις ἐκοιμᾶτο· ἀλ-
λά ἡμέρα μὲν ἡ ἡμέρα, πᾶσι δὲ χρεὶ μέτρον
τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ἡμέραις. ζῆνον δὲ, ἢ
παρηλλαγμὸν ὑδέν. ὑδ' αὖν ἐκονάνησιν
πολλοὶ ἐκείνῳ θνητῇ γυναικί. ἰδὲ δὲ δυστήνῃ
γυναικὶ ἐνεκα χρεὶ ἀνεγράψαι τὰ πάντα, ἵνα
καταμπεστέρας μὲν γενέσθαι τῆς ἱππικῆς ὑπὸ
τῆς ζῆνίας, δύσπορον δὲ τῆς ὁδοῦ, ἀτρίβῃ μέ-
νυσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τῆς δ' ἀνθρώπου
ἀβλίας οἱ σκολινοὶ ἀφῇ. ταῦτα ἀπο-
λαύσει τῷ Διὶ ἐρώτων, καὶ καθέδῳ περὶ
νοῆς, ἐστ' αὖν ἐκείνῳ ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλη-
τὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῳφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu,
ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex
Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore,
cum qua una est. SOL. Scilicet illam a-
mans: tum porro non satis est una nox?
MERC. Neutiquam: creari enim aliquem
oportet ex illo congressu magnum & multis
certaminibus insignem Deum: is talis ut u-
na nocte absolvatur, fieri non potest. SOL.
Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant
ætate Saturni (sumus autem soli sine arbi-
tris) neque secubabat ille a Rhea, nec reli-
cto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies
erat dies, & nox itidem pro mensura sua
exacta ad anni tempestates; insolens vero,
aut præter ordinem mutatum nihil; nec un-
quam ille rem habuisset cum mortali femi-
na. Nunc contra miseræ mulieris ergo
cuncta sunt fursum deorsum vertenda: mi-
nus agiles fiunt equi quiescendo; via diffi-
cilior, non terenda quippe per continuos
tres dies; homines interea misere in caligi-
ne degent: hos scilicet fructus capient ex
Jovis amoribus, sedebuntque expectantes
Jusque dum ille perficiat athletam, quem
dicis, inter longas istas tenebras. MERC.

Ta-

α Αὐτοῦ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνου. Ea est in L. J. Pro ἱερῷ Margo A1W. ἱερῷ. b Πα-
ρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquæ πρὸς H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ὡς. c Μῶσαι] Sic scribi-
tur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceteræ μὲν ὡς. d Ταῦτα] ταῦτα P. L.

3. Αὐτοῦ δὲ] Γράφεται, μόνου γάρ. V.

95. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα ἔχῃ ἱκανὴν πᾶσι μία] Male ordi-
natae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius So-
li Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum
cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trino-
ctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel
unde ipse missus veniat. Ex Bœotia, inquit ille, ve-
nio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concu-
bit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit? sub-
jicit ille. Patet τὰ, ἱερῷ αὐτῆς, pertinere ad verba
Mercurii, atque ita digerendas esse personas; ΕΡ. Ἐκ
Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῇ Ἀμφιτρύωνι γυναικὶς, ἢ
σὺν τῇ, ἱερῷ αὐτῆς. ΗΛ. Εἴτα ἔχῃ ἱκανὴν πᾶσι μία. J. J.
Ἐρῶν αὐτῆς] Nihil mutandum cenfeo. Non ignarus
Sol, quam proclivis in amore esset Jupiter, statim
ac cum femina cum esse audisset exclamat, Amans!
scilicet. Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοῦ] L. & Ed. J. μόνου. Sed glossēma pro
ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum
receptum est. V. Or. c. 34. & Or. c. 4. Xenoph. Ed.

St. p. 130, 33. ubi delendum μόνου. & Plat. Ed. Eaf. p.
142. B.

Αὐτοῦ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consueti loquendi formula αὐ-
τοῦ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, soli sumus & sine arbitris, qua tum po-
tissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod a-
lios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. A-
ristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de
LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271.
Μήλας ἡσυχάζει δὲ ὁ Τίτος τὴν παρόνται, αὐτοῖς, ἱερῷ
τῷ κυνῷ, γυνόμεναι de V. S. II. p. 618. v. 36. πύ-
σῃ ἐπειδὴ αὐτοὶ γινώσκουσι. Αὐτοῖς pro solus, seipsum ab
aliis, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi sefellerit
Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λίαν πᾶσι
τῶν — XXVI, 2. — αὐτὰ ἰσχυρὰ, solae, sine vi-
rūm comitatu: hoc si D. Heinso, quod alioqui satis
sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non
ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II.
p. 604. v. 12. ἐκλήθησαν ἰσχυρότεροι οἱ μὲν παῖδες & οἱ
παῖδες γὰρ μόνου. τὰ μὲν αὐτὰ δὲ αὐτοῖς. Ita sumen-
dum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν Σαυλαύσης
τὸ λόγον ἐγὼ δὲ ὦρα τὴν Σελήνῃ ἀπελθὼν
20 οὐ τὸ ὕπνον, ἀπαγγεῖλω καὶ κείνοις, ἀπὸ τοῦ
Ζεὺς ἐπέσειλε, τὸ μὴ χολῶν προβαίνειν, τὸ
δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τῆς ἀνθρώπων, ὥς
ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔσται τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

Α Φ Ρ Ο.

Κ. Quid ista, Luna, dicunt facere te? quum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via? **LUN.** Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa. **VEN.** Hem: ille insolenter injuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisæ Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem quum & Proserpinæ amabilem fecit,

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότ' ἐν χεὶ τὴν Κάρϊαν γῆν, ἱστάντα
25 μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν ἐς τὸ Ἐνδυμίωνα
καθεύδοντα ὑπὸ αἰθέριον, ἅτε κυνηγέτιον ὄν-
τα, ἐνίστε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ
μέσης τῆς οὔρου; **ΣΕΛ.** ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη·
ὅτ' οὐκ ὄν υἱόν, ὅς μοι τέτταιν αἰτίαι. **ΑΦΡΟ.**
ἔα. ἐκείνη ὕδρις ὅστις ἐμὲ γυνὴ αὐτῆς
μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ Ἰδλεῖν
κατάγων, Ἀγχίσαν ἐνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ'
ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μερά-
35 χιον, ὃ καὶ τῇ Περσιφάττῃ ἐπέραςται ποιεῖσας,
ἐξ

ε' Ἐπίγειος] Ita G. L. J. V. Marg. A. W. In reliquis Edd. ἀπίγειος. f' Ἀνέως] In aliis scribi ἀνέως notatur a Schol. V.

22. Μὴ ἀνέως] Γράφεται, μὴ ἀνέως. V.

dum in Nigr. §. 18. ἀπὸ φιλοσοφίας. Non aliter apud Latinos ipse: Serv. ad AEn. VIII, 682. apud Albinum Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipso (Agrippa) superavit. Vid. J. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Antiq. II. p. 513. C. A. Dukerum ad Thucyd. III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. T. H.

4. Παρά] Mendose hic in plerisque πρὶ. Fl. J. S. & A. recte παρά. V. Dic. c. 37. μηδὲ μίαν ὅλκην δόξαι γινώσκω παρ' ἑμῶν. Et. Δ. X. absque propositione usurpat δόξαι. M. du S.

5. Ἐκείνη] Καίτοι καὶ, σπανίαι, κοινοὶ, καθ' ὅλην, verba quibus utitur, pro Latino *solere*. J. B.

12. Μὴ ὄντων] Male Angl. μόνων. Nullus enim sensus effert. J. B.

Μίνους] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. J. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ὄντων. quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. M. du S.

21. Ἀπίγειος] Scribe ex Ms. ἀπὸ τοῦ ζην ἐπίγειος,

quas Jupiter mihi mandavit.

J. G. G.
Ἐπίγειος] Genuina lectio, quam præter Ms. Gr. habent etiam L. & Ed. J. vulgate ἀπ— mendose.

M. du S.

Ἀπίγειος] Idem mendum hætenus occupat Lyfidi Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι ἐ Δαρὰν διασκευα Βι-
σαλὶα τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰς αὐτὰς ἐπιστολὰς ἀπίγειος
lege ἐπίγειος ἐπίγειος ἐπίγειος, quod paulo ante ἐπι-
σκευατὴν ἐπίγειος. Ἐπίγειος, ἑταίρι, ἐπιταγμαί. He-
sch. Vid. Scam. ad AEschyl. P. V. v. 3. T. H.

31. Ἐμὲ γυνὴ αὐτῆς μητέρα] Aristot. I. Ep. 8. καὶ
τὴν ἑαυτῆς ἑταίριαν ἐμῶν μητέρα. ibi vide Jof. Marcer.

T. H.

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μεράκιον] Τὸν Ἀδωνι. F. G.

Ἀσσύριος] Hic Assyrius est pro Syro: verba hæc
sepe miscet veteres; quod fecit in hac ipsa τε Bion,
cujus vide lectum Adonidis in Eid. I. J. G.

Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μεράκιον] Perquam eleganter Al-
ciph. I. Ep. 39. οὐ δὲ ἐμῶν μεράκιον τὸν Ἀδωνι. ἀπὸ θυγατρὸς
μεν

ἐξ ἡμισίας ἀφιλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε
πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσει) τοιαῦ-
τα ποιεῖν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα,
καὶ τ' φάρετραν, παραιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτε-
ρά· ἤδη δὲ καὶ πτηγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς 40
τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ'
ὅπως τοπαραυτίκα διδώς, καὶ ἱκετεύων,
μετ' ὀλίγον ὅππῃ ἐλήσεται ἀπάντων.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν,
ὡπαραμύθηον γὰρ ἔτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ 45
μὲν καὶ πᾶν καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ
μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ὅππῃ τ' πτε-
ρας τ' χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων
τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ' χερὸς ὑπορρέοντα· ἡ
δεξιὰ δὲ, περὶ τ' κεφαλῇ ἐς τὸ αἶμα ὅππῃ 50
κλασμένη, ὅππῃ πρὸς τῷ προσώπῳ πα-
κειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τ' ὕπνῳ λελυμένος, ἀνα-
πνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσμα. τότε τάνυν
ἐγὼ ἀφορητὶ καθεύδα, ἐπ' ἄκρων τ' δακτύ-
λων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκ λαρα- 55
χθεῖν οἶδα· τί ἂν ἐν σοι λέγοιμι τὰ μὲν
ταῦτα· πλὴν ἀπὸ πολλοῦ γε ὑπὸ τ' ἐρώσε.

ex dimidia parte mihi subripuit meos amores.
Atque adeo sæpe comminata fui, nisi des-
istat talia facere, me confracturam esse
eius arcus & pharetram, imo etiam cir-
cumcisuram alas: quin jam plagas ipsi in-
tentavi in nates sandalio: is autem nescio
quo pacto, in præsentia quidem timefa-
ctus & supplex, post paulo oblitus est
omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion
est? malum enim hoc maxime solatio miti-
getur. L U N. Mihi quidem sine pulcer,
o Venus, videtur; tumque maxime,
quando subjecta super rupem chlamyde
dormit, sinistra tenens jacula ex manu pe-
ne defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem am-
biens: ipse vero somno solutus efflatum re-
ciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc
ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque
pedum digitis innixa, ne expergefactus
subito conturbetur; rem nosti: quid er-
go tibi porro dicam, quæ consequuntur:
hoc tantum, dispereo amore.

XII. VE.

a ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo A1W. Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Παραμύθηον] ἐπιμύθηον L.

μήκου καὶ ἀλυσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ τ' Ἀφροδίτης ἢ Περσε-
φόνης ὡς ἀλλόθεν ibi Berglerus opportune hunc Luciani
locum adnotavit. Vid. Orphic Hymn. LV. T H.

36. Ἐξ ἡμισίας] V. Theocr. Scholiaften. Barthelemy Adv.
p. 124. laudat Bionis Idyll. I. v. 54. Proserpinæ fabu-
lam tangit Ovid. Met. X. 519. M. du S.

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc.
& Æsc. Dixerunt ad illud Persf.

Solea puer objurgabere rubra.

47. Ἰπὸ τοῦ τ' P. & L. pro ἰπὸ τοῦ. M. du S.

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: sed commodius
esse, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. Noster
alibi, παραμύθηος ὑποβαλλόμενος Theocris. Eid. XXVII,
53. Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πτελέως ἀπὸ τοῦ ἰπὸ τοῦ ἡνιχὲς βάλλον. T. H.

50. Ἐπικλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. laxa
οὐτιχ, Persf. sic ὁμοῖα κακλασμένη. J. B.

56. Οἶδα τί ἂν ἐν] Nullae Edd. post οἶδα distin-
ctionem habent, nisi quod in V2. ἐκ λαραχθεῖν, οἶδα,
τί ἂν ἐν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit
causa. T. H.

64. Καθαίρει] Dixi ad Petron. Clar. Casaub. ad
Theocris. J. B.

67. Ἐς ἡμὶ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare Lucianum il-
lum Grammaticorum legem, quæ discrimen ponit

inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ Kusterus observat ad Ari-
stoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par est
Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon.
III, 94. ubi plura sunt, quæ cum Lucianis compo-
ni merentur. T. H.

68. Πίσι] Opem vertit Lucianus, quem vide I, 13.
Eadem & Cybele audit & Mater Deum & Berecynthia.
V. Julian. Or. V. & Sallust. in libro de Diis c. 4.
M. du S.

75. Ἀτλ] De nomine hujus non adeo consentiunt
Auctores. Ab Ovidio & Casullo vocatur Atys. Diad.
Sic. III. eum vocat Ἀτλ. Apud Macrobius Sat. I.
21. legas Atinis & Atinem, quasi a nominativo Ἀτ-
τις, vel Ἀτλ. Lucianus neminem, quod scimus,
secutus, nominat eum Ἀτλ. nisi fortasse idem etiam
fuit ille, cujus meminit sub eodem nomine in A-
chaicis Pausanias. E. L.

Ἀττ] In varia abeunt Codd. Ἀτλ. hic in omni-
bus. At mox Fl. rectius Ἀτλ, uti recte etiam in
Icar. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O.
Ἀττλ. habet. M. du S.

Ibid. Οἱ Καρύβδεις] Dixerunt ad Claudian. i. de
Rapt. Prof. J. B.

76. Πάχυν] Erasmus vertens, penem ensi defecit,
in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: me-
lius huic locutioni consultum in Dea Syr. §. 50. τὰ
μύστα.

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

Α Φ Ρ Ο.

1. **O** Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam jam verulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, fursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ensē cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

Ω Τέκνον Ἐρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ἢ τὰ οὐ τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τὴν ἀνθρώπου ἀναπαύεις καθ' αὐτῆς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ οὐ τῷ ἑρανῷ ὅς τ' ἐμὲ Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τῶν ἐς ὃ, τι αἶν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ τ' Σελήνῃ δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ ἑρανῷ, τὸν Ἥλιον δὲ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησιμῶν δ' ἱππασίας. ἀ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τ' μητέρα ὑβρίζεις, θάρσυν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τ' Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστῆν, καὶ τὸ Φρύγιον μεράκιον ἐκείνο ποθεῖν καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηται ὑπὸ σῶ, καὶ ζυγαμένη τὴν Λέσθιν, πῶς λαβύσα καὶ τὴν Κορυβαίαν, ἅτε μανικὴς καὶ αὐτὴς ὄντας, ἀνω καὶ κάτω τ' ἰδὼν περικολῶσιν ἢ μὲν, ἡ δὲ οὐλομένη ἐπὶ τῷ Ἀττῇ οἱ Κορυβαῖες δὲ, ὁ μὲν αὐτῆς, τέμνει ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνὴρ τ' κόμην, ἵεται μεμνηὼς ἀφ' ὅρων ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι δ

ροῦνται τὴν πύχιν. Cybeles & Bellonae factorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultis?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppediabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. T.H.

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus invenisset αὐλὴς εἰς ἅπαν ἀρμονίας ἔχουσας ἐπιτηδεύειν, triplex tibi-
bium fuit genus, Doricæ, Lydicæ, Phrygiæ, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς ἑλυσίοις, quarum in sacris Rheæ usus erat præcipuus, additum fuit κέρας ἀνανεύον, adunatum cornu & reflexum, teste *Poll.* IV, 74. *Athenæus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπου ἄγων βαρὺν αὐλοῖν τριχοῖν ῥυθμῷ, ἔτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς ὁ ἔττω, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτεται ἀναλόγου τῷ τ' σάλπιγγος αὐδῶν. IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui τριχοῖν ῥυθμῷ exposuerit, concitos, incitatos modos: præterea, sic digeri posse poetæ verba in jambos, ut per metri legem τριχοῖν ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris

TOM. I.

reliquis, præsertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τριχοῖν ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus *Ther.* v. 521. τριχοῖν πύχιν, quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiæ Phrygiæ & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόροι* αὐλοῦν dixit *Aristid.* *Quintil.* III. p. 147. qui Lunæ fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τ' κερασφόρος αὐλοῖν ἀνέψατο αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μοῦσῳ δὲ τῷ ἀσματος παρὰ πλείους ὄντα, καὶ βαρύνει ἐκείνης προσλαμβανόμενον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν προσλαμβανόμενον autem οἱ πατέρες τὴν ἀφροδίτην ὡς αὐτῆς ἐπὶ τὸ βαρὺ ἵστασαν, ut *Plutarchus* ait de *Anim. Procr.* p. 1029. B. verum ex rei Musicæ scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiā Berecynthiam vel Phrygiam appellaret κέρας sive cornu: Latini quidem frequentissime: *Seneca* *Troad.* v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legem equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potue-

Gg

rit

ὁ δὲ, ὀπιθόμενῃ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὀπιλι-
πῇ τῷ κυμβάλῳ, ἢ ὅλως, θόρυβον ἔχει. 8
μαῖα τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ὄντι. δέδια
τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοῦτο ἢ τὸ μέ-
γα σὲ κακὸν τεύχον, μὴ συμμανῆσά σοι
ἢ Ῥέα, ἢ ἢ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ὄντα,
καλέσῃ τῆς Κορύμβαντος συλλαβόντας σε 8
Ἀρισπασαζ, ἢ τοῖς λέουσι ὠδυνάων
ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρώσα.

E. P. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ ἢ τοῖς λέουσι
αὐτοῖς ἦδη ξυνήθης εἰμί. ἢ πολλάκις ἐπανα-
βὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, ἢ ἢ κόμης λαβόμεν, 9
ἥτοιχά αὐτῆς οἱ δὲ, σαίνουσί με, ἢ ἢ χυ-
δα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περὶ χυμῶσά με-
νοι συμποδίζασί μοι αὐτὴν μὴ ἢ Ῥέα, πῶ-
τε αὖ ἐκείνη χαλὴν ἀγάγῃ ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ὄντα
ἐν τῷ Ἀττῇ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς 9
τὰ καλὰ οἷά ὄντι; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε ἢ

alius bombum excitat pulso tympano, aut in-
crepat cymbalo: & in summa, tumultus fu-
rorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego,
quæ te magnum malum peperit, ne quando
plane in furorem acta Rhea, vel dixerō po-
tius mentis suæ compos jubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus
objicere: ista timeo in periculo te versan-
tem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quando-
quidem & leonibus ipsis jam familiaris sum,
& sæpe consensu eorum tergis, prehensaque
juba tanquam habenis eos rego: illi vero adula-
tur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tan-
dem illa otium agat, adversum me ut quicquam
conetur tota in Attide occupata. At porro
quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia
sunt? vosmet autem ipsæ desiderio tenemini
pul-

rit in, revocante, revocante, obscurum non est. Lu-
cret. IV, 549. Aut revocante rancum retrocisa cornua
bombum: ubi retrocisa non intelligo, quod voluerunt,
alio citroque ducta, nonnullis etiam pejus interpre-
tantibus de tuba, sed ἀνακύνοντα, curvata, retro flexa.
Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim ad-
scripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus ver-
ficuli scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulte-
ratam, *Es reflexa retro dant cornua barbara bombum*.
Quæ conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228. haud
scio an alios, me certe adstipulatorem non habent.
Hæc non parum valent ad firmanda, quæ scripsit J.
Fr. Gronovius Obs. I. c. 17. ad finem. Apul. de Deo
Socr. p. 49. *Ægyptia numina ferme* (gaudent) *plau-*
goribus, Græca plerumque choreis, *Barbara autem stre-*
pitu cymbalisarum & tympanisarum & choraularum.
Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87. A. ve-
rissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. T. H.

79. Τυμπάνον] Tympanum intelligendum minus,
quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus
voce βόμβον recte exprimitur. Cymbalum vero fuit
instrumentum constans duobus hemisphaeriis æneis &
concavis, quæ collidebantur, & quorum sonitus vo-
ce κτύπον commode describitur. Vide de Cymbalo
dicta in Additam. ad Adnot. Henr. Hammonds 1 Co-
rinth. XIII, 1.

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est o-
tiose positum, & plane κέδην. Mea quidem sen-
tentia scripserat Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοῦτο, me-
diaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quæ ma-
la manus temere ex præcedentibus reperierit. J. J.

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοῦτο, vel, si
manis, τὸ τοῦτο, ejectis, quæ sensum inutiliter o-
nant, legendum esse J. J. sensu prorsus assentior. Ἀ-

πομαίνοντα] notat H. Stephan. in Thes. T. II. p. 769.
aliquando capi pro simplici μαίνοντα, & significare, fu-
rere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi
furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani
loco συμμανῆσα, furore percita, ἐμμανῆσα. Secutus
est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argu-
tus enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in fu-*
rorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanæ-
que menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantis,
quam si contra orationis ordinem invertat. *Ἐν αὐτῇ*
scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἰαντῇ, nihil interest; hæc e-
nim frequentissime commutantur. Præterea languidum
illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυν-
εύοντά σε ὀρώσα, vix fero: quanto rotundius & Vene-
re, ni fallor, dignius exhibit, ταῦτα ἢ Δία, κινδυνεύον-
τά σε ὀρώ.

T. H.

83. Ἀπομανῆσα] Id est, μαίνισα.

F. G.

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἰαντῇ, *sanæ*. F. G.

85. Καλέσῃ τῆς Κορύμβαντος &c.] Queritur hic Ve-
nus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubi-
tu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod
ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδισκῶν, &
amore insanientem cum insanientibus Corybantibus
discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi
tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum
in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes,
a quibus discerpatur. Hunc præcedentium, eorum-
que, quæ posui, verborum sensum esse puto; atque
adeo videri possit excidisse τὸ, μαῖα, ut sit, *ἔτι ἐν*
αὐτῇ μαῖα ὄντα. At ubi diligentius verba considero,
est elegans ellipsis τῇ, μαῖα, quæ vox ex cognato
verbo præcedente συμμανῆσα relinquitur subaudien-
da; plane uti in Toxaride cap. 10. *Καὶ ὁπίσθιος*
ὡς ἐν τοῖς πρώτῃ, ἢ ἰμάντις ὠδυνάωνται τὸς φίλους.
ad-

pulcrorum : eorum ergo ne me infimule-
tis : hoccine vis , mater , ut non amplius
ames neque ipsa Martem , nec ille te ? VEN.
Quam mirificus es & superior omnibus !
sed erit , quum recordabere dicta mea.

καλῶν μὴ τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. ἡ
Θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἔρῃ, μή-
τε σὲ τῷ Ἀρεως, μήτ' ἐκείνοι σὺ; ΑΦΡΟ.
ὣς θεῖος εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων. ἀλλὰ μέ-
μνησθαι μὲ ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET
HERCULIS.

J U P.

1. **C**essate, Æsculapi & Hercules, ri-
xantes inter vos quasi homines :
indecora enim hæc , & aliena convivio
Deorum. HERC. Et tu velis , d Jupiter,
istum veneficum supra me accumbere? ÆSC.
Sic sane decet : etenim melior sum. HERC.
Quo in genere , attonite : ideone , quod te

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Z E T Σ.

Πύσσαθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλει, ἐ-
ρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὡς τῶν ἀνθρώπων.
ἄπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῷ συμ-
ποσίῳ τῷ θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ
Ζεῦ, τῷ θυνὶ τὴν Φαρμακίαν προκατακλίνεισθαι
μὲν. ΑΣΚ. ἢ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.
ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντη; ἢ διότι σε

a H] i L.

αὐτὸς τε νικητικὸς ἔσται καὶ τὸν αὐτοῦ ἀνακαρῶν, κάλλιστον
ἀγῶνα ὁ σπουδαιότερος ἀγωνιστὴς ἔσται. Et hic subaudien-
dum ἴδιον, quasi esset, αὐτὸς τε νικητικὸς ἔσται καὶ τὸν
αὐτοῦ ἴδιον ἀνακαρῶν. Ac quicumque in iis superior sit,
ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter,
ac suam prædicabit palam victoriam, pulcherrimo &
grandissimo crato certamine. Pari ratione vox ἴδιον ele-
gantius supprimitur apud Euripidem in Phœnissis vl. xi.

Καλῶς δ' Ἰουλίῳ με τὸν τῷ πατρὶ ἴδιον.

h. e. τοῦτο τῷ ἴδιον πατρὶ ἴδιον. Id enim nominis pa-
ter imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Historia
lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἰκαλῶτο.
h. e. hoc nomine appellabatur. ita & Theocrisi Scholia-
stes ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο τῷ ἴ-
διον ἀπομαρῶτο. h. e. ἴδιον. Deprehendo apud Latini-
nos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum
de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII,
17. Hi jam degeneres sunt; missi, & Gallograeci vere,
quod appellantur. alii forte aliter, at ego quidem id
exprofuerim, quod nomen, h. e. quantum ad quod no-
men. Sed ellipsis hæc est multo, quam plena ora-
tio, mollior.

93. Αὐτὴ . . . ἰκαλῶν V. Liv. I. 19, 58. II. 28.
III, 10, ubi his similia invenies. M. d. S.

94. Ὁλῶ] Tota, ut: totus in armis, totus venis-
si. Petron.

95. Ἐν τῷ Ἀττῇ] Ἀττῇ Flor. supra tamen Ἀττῇ
satis apparet Ἀττῇ esse natum ex vitio scripti Codicis,
unde hæc Editio fuit expressa. An Ἀττῇ usquam re-
periatur, ignoro: nam ab Ἀττῇ frequentissime so-
lent Ἀττιδῶ, Ἀττιδῇ nunquam aliter in Oratione
quinta Julliani. Phot. Ep. 49. Τῷ Ἀττιδῇ μὲν σὶ ἀναφύ-

ρουν, Γάλλων καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήνων σοφισταί. Ἀττῇ
non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. Festus Dia-
coni in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8. — ἔργα τῶν Ἀτ-
των ubi vide Schol. Plutarch. Erot. p. 756. C. Ἀττῇ
καὶ Ἀδωνάϊοι. neque aliter Pausan. VII. p. 566. ad
quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil no-
tat, Damasc. apud Phot. p. 561. Laconibus eam for-
mam Hesychius ut propriam videtur assignare. Adde
J. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Ste-
phan. Ind. Thef. in Ἀττῇ, Salmas. ad Solin. p. 37.
Quod sequitur statim, ὁμοῖς δὲ μὴ ἰφίσθαι τῷ καλῶν,
meo sensu non optime concordat cum adjuncto, καὶ
τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. Parvo isti veteratori, si
modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat ar-
gumentandum: At quid ego mali commisso, si osten-
dam pulchra, qualia sunt i ceterum vosmet ipsas uti-
que desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum per-
agatis illius criminis. Mens ea levissima mutatione
Luciano restitui potest: ὁμοῖς δὲ μὲν, sive potius, ὁμοῖς
γὰρ μὴ ἰφίσθαι τῷ καλῶν.

T. H.
7. Φαρμακίαν] Interpretatus sum ad Petron. Phar-
mace responde: sic Θ. Kr. c. 10.

Ibid. Προκατακλίνεισθαι μὲν] Interpres habet, priorem
accumbere, quali ad tempus referatur. Malim de lo-
co intelligere & vertere, supra me accumbere. Postea
idem Interpres vertit, priore loco accumbere: dicen-
dum fuit, superiore.

9. Ὁ ἐμβρόντης] Acumen habet duplex voca-
buli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim.
§. 1. Æsculapius naturae leges violavit, atque adeo
fecit ἂν μὴ θύμῳ, quando mortuos in vitam revoca-
bat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam
alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἀ μὴ Δέμις ποιεῖντα, 10
 ἰδὲ δὲ κατ' ἔλεον αὐτὸς ἀθανασίας μεί-
 λησας; ΑΣΚ. ἑπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ
 Ἡρακλῆς, ὅτι τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι
 μοι οὐκ εἰδόμενος τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔκην ἴσα καὶ
 ὁμοκα βεβίωσ' ἡμῖν ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, 15
 τοσαῦτα δὲ πεπόνθηκα, ἐκκαθαίρων τὴν βίωσιν,
 θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρι-
 στας τιμωρόμενος. σὺ δὲ μίζοτόμος εἶ, καὶ
 ἀγύρτης, ποσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
 σιμος ὁκτιθῇσιν τῇ Φαρμάκῳ, ἀνθρώποις 20
 δὲ οὐκ ὁκτιδεύμενος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύμα-

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐστιάτης, φιλοκαρδῆς. V.

* Ἐστιάτης] Etymol. p. 14. Ἀγύρτης α. λαποδύτης, ἱναῖτης, φιλοκαρδῆς. Ubertius Swidam: Ἀγύρτης, ἀλγυρδῆς, ἐχλαγονδῆς ἐπὶ αὐτῇ φιλοκαρδῆς, ἢ συμπεριδῆς. Priora sumit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἱναῖ-
 τος & φιλοκαρδῆς, quemadmodum in nostro Schol. contra quod
 apud eum praecedat, cujus, quia nullum sensum elicere pos-
 set, versionem praetermisit Kusteras, demta distinguendi
 nota sanum est ac facillimum: ἱναῖτης, οὐκ ἐπὶ αὐτῷ ἱναῖται,

& Schol. Euripid. ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot
 eruditus viris vel ignoratas, vel contentas eluere non
 ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀγύρτης, pro ἀν-
 τῇ, τῇς Φοινίδος pro τῇς Φοινίσεως, aut, quod prave re-
 posuit Barnesius, τῇς Φοινίδος τῇς Πρατῆς θυγατρὸς
 pro τῇς Κρίστου θ. quas emendationes facile praestabunt
 Sext. Empir. adv. Gramm. I. p. 271. & Schol. Pindar.
 ad Π. Γ. 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, au-
 ctore Panyasi: quod quum Scholium praeteriret, ma-
 le verfarus fuit in explicando Zenobio C. I. n. 47. Vi-
 de Swidam in Ἀνακρίωντι & Αἰσώπῳ. Aesculapii mu-
 nere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit:
 quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter,
 Deorum honores stupendae artis miraculo libefacta-
 tum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque ta-
 men non haud diu post placatus, Apollinique depre-
 canti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si
 Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit,
 inque astris, quanquam hoc quidem inter Astrono-
 mos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenem
 esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum
 videtur designasse Hygin. in Poet. Astr. II. c. 14. Ve-
 rum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de In-
 credib. c. 26. fabulosum illud fulmen Jovis, quo
 conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur,
 quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit:
 ἰατρικὴν νικῶσας ἐν φώσας αὐτὸς ἐπὶ πυρὶ φλεχθεὶς
 ἔλκετο. Quid spectaverit Allatius illud ἰατρικὴν νικῶσας
 vertens celebrem in medicina, neutiquam adsequor:
 mihi dubium non est, quin scribi debeat ἰατρικὴν ἀ-
 σκῆσας, ut in Apollod. Bibl. III. p. 213. τῇ τυχρῇ ἀ-
 σκῆσας ἐπὶ πολὺ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν & μουσικὴν
 (forte μουσικὴν) ἔπαινε. Mox ἡκούη Gratiarum si fuerat a

Jupiter fulmine percussit, quae fas non
 erat, facientem? nunc autem per mise-
 ricordiam iterum immortalitatem partici-
 pasti. AESC. Scilicet oblitus es, Her-
 cules, in Oeta te conflagrasse, qui mi-
 hi exprobres ignem. HERC. Nequaquam
 pari similique ratione vita nobis est exacta,
 ut qui Jovis sum filius, tantosque labores
 suscepi expurgando hominum aetatem, fe-
 ris debellandis, & in homines injuriosos a-
 nimadvertendo: tu vero praefectas herbarum
 radices colligis, & circulator es, aegrotis ut
 maxime hominibus utilis ad imponenda me-
 dicamenta, qui virile tamen nihil praestiteris.

2. AESC. Recte narras: nam iniusta tibi flam-

mae

πρὸς ἀγύρτης τινὰ θρασυταμίαν nam valde abhorret, ut ἡμῶν
 λια pueretur ad exponendam ἀγύρτης pertinere. Ceterum i-
 stius in Aesculapium jacti ab Hercule convicii rationem non
 percepit Graecus Commentator: ἀγύρτης inter alia sunt circu-
 latoris vilissimum medicorum genus, verisque medicis ex-
 osium: jungit Hippocras. πρὶν ἰπ. νου. in initio μὲν γὰρ τοῦ καὶ κατ'
 θρασυταμίαν καὶ ἀγύρτης καὶ ἀλαζονίας isto probrobo nomine Aescu-
 lapium infamat Hercules. T. H.

vetustis membranibus aut Editionibus traditum, nihil
 aliud utique desiderassemus: nunc ἔκην curab hac sede,
 quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. T. H.

10. Ἀ μὴ Δέμις. . .] Quia scilicet mortuum susci-
 ptaerat Hippolytum, a Jove fulmine percussus. V.
 Ὀρχ. c. 45. & Virgil. Aen. VII. 761. . . . Tangit iterum
 Noster, Περ. c. 4. M. du S.

14. Οὐκ οὐκ] Videtur scribendum: οὐκ ὡς ἴσα καὶ
 ὁμοκα βεβίωσαι ἡμῖν: Ergone aequalia & similia sunt,
 quae a nobis gesta sunt in vita? J. G. G.

Οὐκ οὐκ] Sic supra. Infra Dialogo sequenti. M. du S.
 16. Ἐκκαθαίρων τὴν βίωσιν] Sic Vit. Aufc. c. 18. quo lo-
 ci Cynice sectae Deus praefas Hercules. J. B.

19. Ριζοτόμος] Hujus nominis tragediam fecit So-
 phocles, ex qua versus citat Interp. Apollon. Convi-
 cium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius,
 Agyrtae dicuntur. J. B.

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. T. H.

24. Διφθορῶν τὸ σῶμα] Apud Thomam Magi-
 strum legitur διφθορῶν τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars
 posterior τὸ σῶμα, perplacet, & omnino confirma-
 tur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ.
 c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate mollem significat.
 Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρσ. c. 8.
 ubi haec verba reperies: τὴν μὲν ζωοποιῶσας, τὴν δὲ καὶ
 πάμπαν διφθοροῦσας. Aut peccasse dices Lucianum,
 aut hallucinatum bonum Thomam Magistrum. M. du S.
 Διφθορῶν τὸ σῶμα] Credo veram esse Thomae
 lectionem in Διφθορῶν. Etiam si Lucianus carpat illum
 usum τὴν διφθορῶν passivum in Soloc. §. 3. ipse tamen
 non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regu-
 lis, quas eo in libello, ut alium quendam irriteret,
 Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Tὸ σῶ-
 μα

cias iugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expertus erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, ego- que una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pererat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in ca- put puero impiegit, quam poterat vehe- mentissime, discum illum, sic ut ex vul- nere sanguis manaret multus, & puer

μερον περιθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου. ΕΡ. τέθηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνα, ὁ Ἀ- πολλον; ἢ τίς ὕψος ἀνέρας; ΑΠ. ὅς οὐ περικτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μεράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμὲ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκὼν ἐμάνης, ὁ Ἀπῶλλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκύνειον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

55. ΑΠ. Δισκῶν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνηθί- κλον αὐτῷ ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολύ- μεν Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῶ καὶ αὐ- τὸς, ἀμελέμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων ἢ ὑπεροφίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέριστα, ὥσπερ εἰώ- 60 θάμεν, τὸ δίσκον ἐς τὸ αἶμα ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταυγίτης καλαπνύσας ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐπέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πηλγῆς αἱμὰ τε ρυῖται πολὺ, καὶ τὸ παιδίον ὡ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. γ. e Ταυγίτης] Post ἀποκρίσεις inferit G. ἰβώλδου. d Τῇ Ταυγίτι] Sic invenitur in L. γ. B1. 2. S. A. Marg. AW. Ceterae Edd. τῇ Ταυγίτι.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G. 58. Ἀμειλύνει δὲ . . . ἰγῶ . . .] Οὐκ ὕψος ἐπὶ ἡ- σταν προκίβεις ἢ ἰσθίαι τὴν γυναικὶ ἐκφέρει. ὕψος ἢ Ὀμη- ρος B. σπᾶνται οἱ μὲν ἄνθρωποι ἰσθίαι. ἢ ἐν ὑπερβατῇ ὕψος ἰσθίαι τὴν σύνταξιν ἀμειλύνει δὲ ἀπὸ τῆς Ταυγίτης καλαπνύσας. Ἀλλὰ ἐπεὶ τὸ πάλιν ζητεῖται, ἀπὸ τῆς σπᾶ- νται, ἀπὸ τῆς Ταυγίτης καλαπνύσας, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς κα- 59. ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τῆτο, ἀπὸ γυναικὸς εἰς ἰσθίαι παραλαμβάνειν. G. 60. Ὁ δὲ ἢ ἀπὸ τῆς Ταυγίτης] Ἀπὸ τῆς Ταυγίτης Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τῆτο, ἀπὸ γυναικὸς εἰς ἰσθίαι παραλα- βάνειν. V. 62. Ἐπίσεισε] Ἐπέσεισε ἰσθίαι αὐτὸν. G.

† Ὀμην B.] Imo Od. M, 73. quod passim in Scholiis hūc laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τῆς Ταυγίτης] Legendum τῇ Ταυγίτι. Dicitur enim etiam ἰσθίαι, ut docet Strabon in Ethnicis: & observan- dum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῆς Ταυγίτης. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ no- minativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu no- tant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. γ. C. Ἀπὸ τῆς Ταυγίτης] Scholiastes in depravato haud dubio co- dice pro vulgato ἀπὸ τῆς Ταυγίτης legit ἀπὸ τῆς Ταυγίτης, eam-

que ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt pona- mus: O ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba oscitantem scripturam declarant. Is casus, sive illa ὀπίσσω non ἰσθίαι, sed ἀπὸ ἰσθίαι foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta le- ctio, ἀπὸ τῆς Ταυγίτης. γ. γ. Ἀπὸ τῆς T.] T. C. M. τὸ & τῆ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male coherentis, qui in Code- ce Graeviano interposuit ἰβώλδου, sive potius ἰσθίαι sed Luciano multum vercor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indi- gnantis impetum narrandi molesti tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀτακτοῦς satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam ob- latae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo digno- scatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲν . . .] Locum huic similem vis? adi- Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud Xenoph. Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S. 60. Δίσκος] Δίσκος quid sit vide Γορμ. c. 27. A. V. Ibid. Ἀπὸ τῆς Ταυγίτης καλαπνύσας ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς, ἰσθίαι] Non debuerat haec distinctio ex edi- tione Benedicti in hanc propagari, quum priores me- lius καλαπνύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἰσθίαι, camque sequatur in interpretatione Benedictus. γ. γ. Τῇ Ταυγίτι] Sic saniores Edd. γ. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τῇ Ταυγίτι, & ipse Scholia- ste.

αὐτὸς ἀποθανῶν. ἀλλ' ἐγὼ τ' μὴν Ζέφυρον
αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξαίνας, Φαίγωνα δ'
ἔκτιστόν μιν ἄχρι τ' ἔφες τῷ πατρὶ δὲ καὶ
τάφον ἐχωσάμην ὡς Ἀμύκλαις, ὅπως ὁ δι-
σκὸς αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τ' αἵματός
αὐτοῦ ἀναδύναται τ' γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὡς
Ἑρμῇ, καὶ ἐπαυθῆσαιον ἀνθρώπων πάντων, ἐτί-
μι γράμματα ἔχον, ἐκπαύζοντα τῷ νερῷ.
ἀρα σοὶ ἀλόγως λελυπῆναι δοκεῖ; EP. ναί,
ὦ Ἀπολλών, ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποικισμένον
τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e ve-
stigio ultus sum sagittis immixtis, fugien-
tem persecutus usque ad montem; puero
vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi
discus illum dejecit; atque a sanguine flo-
rem submittere terram feci suavissimum,
Mercuri, & floridissimum omnium flo-
rum, qui praeterea literas habet luctum su-
per mortuo testantes. Num tibi sine ra-
tione tristitia videor adfectus? MERC.
Utique, Apollo: noras enim, qui mor-
talis esset, te tibi natum fuisse amatum;
quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER.

a [ἐκπαύζοντα] ἐκπαυθῆναι C.

66. * [ἐπισπόμενος] Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος α
μύγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπόμεμαι ἐπισπόμενον ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπακο-
λουθήσασθαι, ὡς περὶ ἱταῦθα, τ' μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπομαι ἔστι

ἢ ποιητικὸν τ' ἱταῖσται ἢ γυναικῶν.

71. [ἐκπαυθῆναι] ἢ ἐπιβρῶντα, ἐπιτραυρόντων, G.

* [ἐπισπόμενος] Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος μύγα] Sic vitiose A. &
pox ἱπισπόμενος δ' recte mutavit M. du Soul. T. H.
† Μικρὸν] Deest littera O, etiam in Cod. M. M. du S.
‡ [ἐκπαυθῆναι] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: de-

ταῦ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur Veteres Gramma-
tici. T. H.

§ [ἐπιβρῶντα] Ἐπιβρῶντα alterum ne Graecum quidem. T. H.

les, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Lucr.
c. 11. M. du S.

67. [Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide
Ovid. l. c. M. du S.

71. [Γράμματα ἐκ.] Literae AI, AI. quae cui flori
inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris
hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tribu-
tum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Ajacis
fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum
vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas,
quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius &
Moscus idem narrant. M. du S.

Ibid. [ἐκπαύζοντα τῷ νερῷ] Salmasius, quia notae u-
triusque a Veteribus descriptae parum consentiunt,
poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum a-
liumque medicos & naturalis historiae indagatores sta-
tuit: illum esse xyrin, iridem agrestem, vel gladiolum
Latinorum: vide Plin. Exerc. p. 860, 861. & Hyl.
Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum
literis funestis & ἐκπαυθῆναι τῷ νερῷ hunc insignem
fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria prom-
isit N. Heins. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan. II. p.
195. Hermionenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλεῖστοι δὲ οἱ εἰσφαινοὶ σφίον ὡς τῶ ἄνθρωπος, ὁ
καλοῦσιν οἱ ταύτην κοσμοσάδαλον, ὡς κινεῖται ἡμῶν δυνάμει ὄντα
καὶ μιν γινώσκειν ὡς χροῶν ἔστι δὲ οἱ ἐν τῇ τῷ θέρει γράμ-
ματα. Scribi debere κοσμοσάδαλον patet ex Clearchi
verbis apud Athen. XV. p. 681. C. ὅρα τὸς κοσμοσά-
δαλον ἀνθρώπου Λακιδαιμόνους, οἱ τ' παλαιότεροι τ' πο-
λιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπάτησαντες ἐξιστραχίσθησαν
expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi
quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjunxit J.

Mensch. Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Co-
micorum p. 685. & Poll. VI, 106. Ruellius etiam cos-
mosandalum posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut Pli-
nius observat, duplex hyacinthum fabula comitatur:
cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223. bene a Barishio restitutus: Serv. ad Virgil. Ecl.
III, 106. hoc insuper addens; Est autem quasi lilium
rubrum designans primam Hyacinthi literam: ex quibus
patet, unde nata sint in Ovidii libris antiquis illa ver-
ficuli, quem modo indicavi, lectionum, ut ait Hein-
sius, monstra. Prudent. peri. Symp. H. X, 191. Max
flevis impetratus occisum gravi Disco, & dicavis flor-
ulentum subcubam. Philostr. Ep. LXI. Οὐκ αἶδεις δὲ Ἰά-
κινθον; ἢ δ' ἐξοφινώσῃ τῷ τραυματίῳ; quorum versione
novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit:
& annon eum amoris vulnere coronam mernisse putas?
longe aliud spectabat Philostrati sophisticum acumen:
Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas apta-
sti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hy-
acinthi? Haud pauciores ab Ajacis cruore in enssem He-
ctoreum incumbentis ortum esse confirmant; testis
luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versibus egre-
giis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos ad
Eid. X, 28. Πορφύρεα ἰάκινθος, σὶ μὲν μία φάτις αἰοῖται
ῥαυτὴς ἀμάρωσις διδωπότες Αἰακίδας Εἰαρος ἀντίλλαν
γυγγραμμένα κακίοντα hunc in modum e membran-
is corrupta verba Praestantissimus Casaubonus expolivit
Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare di-
versus abierit Salmasius Exerc. Plin. p. 733. B. nihil
excogitare possum aliud extra syllabam primam in
φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel
maxime nusquam non corripetur, in proclivi erat

XV.

MERCURI ET APOLLINIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

E P M.

1. **E**T quale tandem, claudum istum⁷⁵ Vulcanum, & artis opificem liberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiā! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν ὃ αὐτὸν ὄντα Ἡφαίστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὃ Ἀπολλόν, τὰς καλλίστας γεγαμηκέσθαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτυμία τις, ὃ Ἑρμῇ πλὴν ἐκ τὸ γὰρ ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνήσας αὐτῷ, καὶ μάστιγαν ὅταν ὀρώσιν ἰδρῶτι ρέοντι, εἰς τὴν κάμινον ὅππῃ κεκυφῶτα, πολλὴν αἰθάλην ὅππῃ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως ταῦτον ὄντα αὐτὸν, ἀειβάλλουσι τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

ὃ αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν ἴ.

75. * Εὐποτυμία] Εὐτυχία. V.

* ΑΠ.] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐν. ὡς. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. M. du S.

reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. p. 88o. F. etenim si hic non ver, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed sanguinem indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. Hesych. in Ἑαρ, Βίαρ, Ἰαρ, Ἡραπόνης, Ἰαρά, Ἰαροπόνης, & Fragm. Callimachi Benth. n. CCI. CCXLVII. Oppian. Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi Scaliger immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versum est planissima: illud eximium & vere poetici coloris, γεγαμημένα κακόνουσαν, ipsis litterarum notis lustrum gemituumque prodentem. Porro fabulam utramque quum reperiret Ovidius, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, alique Grammatici. T. H.

75. Τὸ δὲ χαλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin interdixisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἡφαίστον adprossuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa

est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸ δὲ καὶ χαλὸν ὄντα τὸ Ἡφαίστον &c. T. H.

Ibid. ὄντα τὸν] Edd. plerumque αὐτὸν ὄντα, absque τῷ. Optime, mea quidem sententia, ἴ. quam expressimus. M. du S.

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίντα, elegantia. ἴ. C.

83. Καὶ ὅμως τοῦτον ὄντα αὐτὸν, ἀειβάλλουσι τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθύνουσι] Patet, postremum verbum συγκαθύνουσι ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX. cap. xi. Si quid ad eas (leges) addi, dami, mutative vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19. Odi odioque sum Romanis. Apud Ciceronem quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satellites, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. ἴ. ἴ. 77.

Hl

88. ἴ.

καθεύδονσι. EP. τῆτο ἔν' αὐτὸς ἀγανακτῶ, ἔν' τῷ Ἡφαίστῳ φρονῶ σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, ἔν' κιδάριζε, ἔν' μέγα ὅπ' τῷ κάλλει φρόνεις, καί γ' ὅπ' τῇ εὐξία, ἔν' τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέμις, μόνον καθεύδουσιν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ ἔν' ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γυν, ἔς μάλιστα ὑπερηγάπησα, ἢ Δάφνην, ἔν' ἢ Ἰάκινθον, ἢ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἰλεῖτο ξύλον γενέσθαι μάλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῷ δίσκῳ ἀπάλετο, καὶ νῦν αὖτ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. EP. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ ἢ Ἀφροδίτῳ ἄλλ' ἐχρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, ἔν' ἢ Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σὺ λέγεις τέλοκένας πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶδα, πῶς ἐζηλοῦμαι ἢ Ἀφροδίτῃ ἢ Χάρειν, ἢ Χάρις ταύτῃ;

EP. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκεῖνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν, ἢ δ' Ἀφροδίτῃ ἐν τῷ ἑραῶν ἄλλως τε, πῶς τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλά, καὶ κείνους ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳς τέττυ μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶμαι ἢ Ἡφαίστῳ εἰδέναι; EP. οἶδεν ἄλλὰ τί δὲ

α Εὐξία] Εὐγλωττία L.

91. Ἀναφροδίτος] Ἀφροδίτης ἢ ἀνεπίχρητος. P.

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyra quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter precipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianum est. Vid. tamen Dial. VII. & Horat. Carm. I. Od. X.

91. Ἀναφροδίτος] H. Stephan. Gr. L. Thef. T. I. p. 613. postquam monuerat ἀναφροδίτου esse a Venere alienum, invenustum, positus etiam his Luciani verbis addit: quod quidam exponunt, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I. Sc. V. 10. rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφροδίτου. Graecus ille Samositenis: ἐγὼ δὲ ἔσθ' ὡς ἀναφροδίτου &c. & venustus interdum est ἢ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunator, venustatisque adeo plenior? Ubi tamen Nonius legit vetustatis: sed falso, ut puto. Haec Muretus. T. H.

4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945. Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ. p. 1148. Homerus nihil

5 cubant. MERC. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palastricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenustum sum in rebus amatoris: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeparit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vice coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in caelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Haec tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

aliud, quam Χάρην λιπαροφρόνητον, Καλὴν, τὴν ὅτι ἐπὶ ὀπλοτάτῃς ἀμφιγυνίαις Il. Σ. 382. quod Pausanias observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornus. de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. Σ. 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in necendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cum Juno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictum amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimas virginis adspectu ab-

efficere possit, quum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quædam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto. AP. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

δράσαι δύναμις; γενναῖον ὄραν νεανίας, ἐστρά-
τοῖσι τὴν αὐτὴν ὥστε ἢ ψυχὴν ἄγει· πλὴν
ἀπειλῇ γε δεσμά τινα ἔπιμηχανήσας αὐ-
τοῖς, καὶ συλλήψας, σαγηνεύσας ἔπι τῇ
ἐνὶ τῇ. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐχαίμην δ' αἶν αὐτὸς
ὁ ξυλληφθῆσόμεθα εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

J U N.

H P A.

1. **P**Ulcros enim vero, Latona, & tui
liberos peperisti Jovi. LAT. Non
omnes, Juno, tales parere possumus, qua-
lis est Vulcanus. J U N. Sed hic claudus
tamen utilis est, quippe artifex optimus,
& adornavit nobis coelum, & Venerem
duxit, ab eaque observatur. De tuis au-
tem liberis, illorum hæc virilis ultra mo-
dum & montana; ac denique in Scythiam
profecta nemo nescit quales cibos capiat ho-
spitibus interfectis, atque imitata Scythas

Κ Αλλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα
ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. ὃ πᾶσαι, ὦ
Ἥρα, τοῦτέως τίχλειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥ-
φαιστος ἐστίν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χω-
λὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν
Ὀδρῖς, καὶ κατακακόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρανόν,
καὶ τὴν Ἀφροδίτῃ ἐγγίμει, καὶ σκυδά(ει) πρὸς
αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῇ ἄρρε-
νικὴ πέρα τ' μέτρε, καὶ ὄρε, καὶ τὸ τελευ-
ταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθούσα, πάντες ἴσασιν
25 οἷα ἐδίωκεν ξυνοκλονέουσα, καὶ μιμημένη τῆς Σκυθίας
αὐ-

abesset, in Lemno defedissee. At *Homerus* & *Charit-*
tem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit,
nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix
potuisse credas, quin tantus ferramentorum malloco-
rumque ingeminatorum strepitus coelestium aures ve-
hementem in modum obtuderit: quam ob rem poste-
riorum in eos poetarum non vulgare constat benefi-
cium, qui destructa *Homeri* taberna fabrilis Olym-
pum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid o-
peris moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam
Æoliæ aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus*
plane solum ad fornacem atque incudem destituerat)
ærumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Calli-*
mach. H. in *Dian. Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* *Æn.*
VIII. Apud eundem vero cum *Vulcano* *Venus* in O-
lympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in
Homeri Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius *Me-*
licorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed
diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela
fabricanda conferret. Mox displicet αὐτῷ malleum καὶ
σφυρίδιον αὐ. et si non me fugiat usus aliquis τῷ αὐτῷ
haud valde dispar, de quo alibi dicam.

11. *Ἐπιμηχανήσας*] Perspicuum est, legendum
ἐπιμηχανήσας.

Ἐπιμηχανήσας] Cl. *Jensen* emendatio est. In libris
nostris omnibus *ἐπιμηχανήσας* legebatur.

13. *Οὐκ οἶδα*] Non solus *Lucianus* hæc dicentem in-
ducit *Apollinem*. Gravissimus poeta *Homerus* *Odyss.*
Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum,
ut *Lucianus*, qui cum perpetuo suggillat, *Dialogum*
XVII. scripserit. Jocosior *Ovidius* & a quo talia expe-
ctes l. c. & II. *de Arte Am.* 561.

20. *Κατακακόσμηκεν*. . .] Vide *Θυσ.* c. 8. & *Ovid.*
Met. II. init.

21. *Σκυδ. πρὸς αὐτῆς*] Qua fronte *Lucianus* *Juno-*
nem hic inducit asserentem, Vulcanum a *Venere* di-
ligi aut coli? Similem phrasin vide *Dial.* XXII.

Σκυδά(ει) πρὸς αὐτῆς] Locutionem illustrat *Bergler.*
ad *Alciph.* p. 120. *Διὰ χρηματικῆς ἐκπονήσεως ἢ ἱμῶν.*
Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum
malis, *χρησιμὸς τι*.

25. *Οἷα ἰσθίαι*] Hoc est, quibus sacrificiis delectetur:
nam sacrificia esse putabant convivia Deorum.

Vide quæ monuimus ad *Prometh.* §. 17. *J. C.*
Ibid. Εὐκατονῶσα] Sic *Dialog.* *Apoll.* & *Bacch.* *Ovid.*
3. de *Ponto*, *Acbill. Tat.* lib. 8.

αὐτῶς, ἀνθρωποφάγους ὄντας ὁ δ' Ἀπόλ-
λων προσποιεῖται μὲν πάντα εἶδέναι, καὶ
τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατροῦ εἶναι, καὶ
μαντεύεσθαι, καὶ καλῶς ποσειδῶνος ἐργαστήρια τῆ
μαντικῆς, τὸ μὲν οὖν Δελφοῖς, τὸ δ' οὖν
Κλάρῳ, καὶ οὖν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὴν χρο-
μένης αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτέρωθεν πρὸς
ἐκάτερον τῆ ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀ-
κίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλεῖστον μὲν ἀπὸ
τῶν τοιούτων πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνθρώποι, καὶ παρὰ
χοῖνις αὐτῆς καταγοητεύεσθαι πλὴν οὐκ ἀ-
γνοεῖται γὰρ ὑπὸ τῶν συνέωτων, τὰ πολλὰ
τετραλεύμενον αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει,
ὅτι Φοινύσει μὲν τῶν ἐρώμενων τῶν δίσκων, καὶ
πορομαίνεσθαι δὲ, ὥς Φεύξει αὐτὸν ἡ Δάφνη,
καὶ ταῦτα, ἔγωγε καλὸν καὶ κομῆτιον
ὄντα. ὥστε ἔχ' ὅρα καθότι καλλίκευτοτέρα τῆ
Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενο-
κτόν, καὶ ὁ ψευδομαντής, οἶδα, ὅπως λυ-
πεῖ σε, ἐρώμενα οὖν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα
ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ
κιθαρίζει οὖν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενον
ὑπὸ πάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Ἀθηνοί,
ἐκείνῳ θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ
δίκαια αἱ Μῆσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν
αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κα-
τασοφιοδὴς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἄλυσ-
τος ἡ δὲ καλὴ σε παρθένη ἔγωγε καλὴ ὄντιν,
ὥστε ἐπεὶ ἐμαθὲν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀκλαιοῦς,

ipso, qui hominibus vescuntur : Apollo
autem prae se fert cuncta se scire, & jacu-
lari, & cithara ludere, & medicum agere,
& vaticinari : tum constitutis officinis artis
divinandi Delphis, Clari & Didymis fru-
stratur consulentes, obliqua & ambigua in
utramque interrogationis partem respondens,
ne periculum sit, ut arguatur error. Inde
quidem ditescit, plures enim sunt stulti,
quique se praebent fascinandos ; nec tamen
praeterit prudentiores, plerumque praesti-
gias ipsum offundere. Ergo vates ignora-
bat se occisurum esse delicias suas disco ;
nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum
Daphne, idque tam pulcrum & bellule
comatum. Itaque non video, qua parte
prolis laude Nioben praestare videaris.

2. L A T. Isti quidem liberi, hospitum
interfectorix & mendax vates non me fugit,
quem tibi dolorem adferant conspecti inter
Deos ; tum maxime, quando haec laudatur
ob formam, ille, dum cithara ludit in con-
vivio, admirationi est omnibus. J U N.
Ridere libet, Latona : illene dignus admi-
ratione, cui Marfyas, si quidem justum
Musae iudicium ferre voluissent, pellem
detraxisset ipse victor arte musica ? nunc
dolo captus miser interiit iniqua senten-
tia damnatus : illa autem pulchra tua
virgo tam est pulchra, ut, postquam
comperit se visam esse ab Actaeone, veri-

α Φοινύσει] Χοινύσει Marg. A1W. quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. V.

38. Τετραλεύμενον] τετραδολογούμενον, ἢ θαυμαστὸν ε

* Μυθούμενον] Lege μυθούμενος.

Μαγνηόμενος] In Ed. A. & C. M. legebatur μυθούμενος. J. C.

Ego certa conjectura ductus mutavi.

M. du S.

ωθροδύνα * μυθούμενον. V.

Mihi placuit μυθούμενος idque omnino retinendum vide-
batur.

T. H.

27. Πάντα εἶδέναι] Callimach. Hym. Apoll.

Τίχνη δ' ἀμφιλαφῆς ἢ τις τέχνη ὅσων Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. Aristoph. in Plut. Orphens, Homer.
Hymn. αἰς Ἀπολλ.

J. B.

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & Clem. Alex. p. 9.
τὸ Κλάριον, τὸ Πύθιον, τὸ Διδύμιον, τὸ Ἀμφιάριον, τὸ
Ἀπόλλων, τὸ Ἀμφιλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128.

M. du S.

Ibid. Διδύμοις] Origen. Cels. I. p. 55, 1.

M. du S.

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Διπασσῶ. Sic in
Ale-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret. L A T. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

Φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεῖσις ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶ-
μα αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τῆς κύνας· εἰ-
πὼν λέγειν ὅτι εὐδὲ τὰς τεύχους ἐμαυτοῦ,
παρθένης γε καὶ αὐτῇ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ
Ἄρκα, Φρονεῖς, ὅτι ζῆναι τῷ Διὶ, καὶ συμβα-
σιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ὑβρίζεις ἀδελῶς·
πλὴν ἀλλ' ὄψομαι σε μετ' ὀλίγον αἰθῆς δα-
κρύσαν, ὅπότεν σὲ καλαλιπὼν ἐς τὴν γῆν
κατήξ, ταῦρ ἢ κύκνῳ γενόμενῳ.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L L.

A Π Ο Λ.

1. Quid rides, Mercuri? MERC. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. A P. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos. A P. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum Mars conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adscenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula,

ΤΙ γελάς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοῖο-
τάτα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον. ΑΠ. εἰ-
πέ ἔν, ὥς καὶ αὐτὸς ἀκύνους ἔχω ξυγγελαῖν.
ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτῃ ξυνῆσα τῷ Ἄρει καλεῖλη-
πῆαι, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐδῆσεν αὐτὸς ξυλλα-
βόν. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γὰρ τι εἶρεν ἑοικας.
ΕΡ. ἔκ πολλῆς οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐδῆρκεν
αὐτὸς· καὶ πάλιν τὴν εὐνὴν ἀφ᾽ αὐτῶν δεσμά πεθεῖς,
εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ
μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὥς αἶψα καθο-
75ρεῖ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν
Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἔλχευς, καὶ
ὁ ἔργον ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγγεγνήσθω τὸ δῶ-
κύνων, περικλέει μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά,
ἐφί-

δ Ἐγγεγνήσθω] ἐγγήσθω F. In sequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. πρὸ τῶ αὐτοῦ. G.

Alexand. sic in Jove Tragœd. & passim. Αἰθῆς Apollinis cognomentum.

50. Μαρσύας] Arul. loc. cit. Julian. Imp. Epist. ad fambl.

51. Αἱ Μούσαι] Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400.

53. Ἀθλῶς] Addi solet articulus. nisi forte legendum ἀθλῶς, sed Edd. vetant, nec sequens patitur ἀθλῶς.

59. Καὶ αὐτὸς ἔσα] Tantum abest, ut ornet senten-

tiam vocabulum αὐτῇ, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas αὐτῇ quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, tetigit: Ἀττιμῶς αὐτῇ in Odyssea satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adsideat & opem invocata praestet, acque ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem esse & Lunam; quae quum sit ἡ γυναικῶς κίχλη, isto munere jure merito fungatur. T. H.

ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη
μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ἕστα, οὐκ εἶ-80
χεν ὅπως ἐγκαλύψατο αἰδυμένη ὁ δὲ
Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα λίσσεται ἐπειρά-
το, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμά· ἐπεὶ
δὲ συνίης οἱ ἀφύκτω ἐχόμενοι ἑαυτὸν,
ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὸς ὁ Ἥφαι-
στος; ΕΡ. ἰδέτω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τὸς
θεούς, ὁπιδεύων ἢ μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ
γυμνοὶ ἀμφοτέροι κατὰ νευθρότες, ξυδε-
δεμένοι ἐρυθρῶσι, καὶ τὸ δάμα ἥδιστον ἐμοὶ 90
ἔδοξε μονοουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.
ΑΠ. ὁ δὲ χαλκὸς ἐκείνῳ οὐκ αἰδέι-
ται καὶ αὐτὸς ὁπιδεύων ἢ αἰσχύνῃ τῇ
γάμῃ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ὁπιδεύων
αὐτοῖς ἐφείσας. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάλῃ 95
θεὸς εἴπῃ, ἐφθόνην τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοι-
χεύσασθαι ἢ καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδε-
μένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδεῖσθαι

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero,
etenim erat nuda, non habebat quemadmo-
dum obtegeret sese pudibunda: Mars pri-
mum effugere conabatur, sperabatque se ru-
pturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte
se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla,
supplicabat.

85

2. A P. Quid ergo? absolvit eos Vulca-
nus? M E R C. Nondum; sed convocatis
Diis spectandum præbet adulterium. Hi
autem nudi ambo, colligatique demisso
vultu rubore suffunduntur; spectaculum-
que sane jucundissimum mihi fuit visum
tantum non patratum opus ipsum. A P. Fa-
brum autem istum non pudet ipsum oculis
exponere dedecus matrimonii? M E R C.
Nequaquam; ut qui etiam juxta adstans ir-
rideat eos. Equidem, si verum est dicen-
dum, invidebam Marti non solum adul-
teranti formosissimam Deam, sed & adli-
gato cum ea. A P. Tunc ergo vinciri te
pa-

α Δεδίσθαι] Δεδῖσθαι omnes Edd. exceptis J. & Pz.

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι] Talia describit Vulcani vin-
cula Homerus Od. Θ. 275. — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρήϊ-
τας, ἀλόντας, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὸ μύβαιον & v. 299. Καὶ
τοῖσι δὲ γυναικῶν, ὅς' αὖτε φιλότητι πέλονται. Ideo
δεσμοὶ Ἥφαιστου proverbio dicuntur, quibus expedire
se nulla vi licet: ἐπὶ τῷ ἀφύκτῳ, inquit Suidas, ad-
jecto Euphrasii, hujus enim esse recte censuit H. Vale-
sius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia
clare præfert: ὁ δὲ τῶν αἵμα συγκαταλειμμένων παθε-
σιν ὅππῃ Ἥφαιστὸς δεσμοῖς ἀρήϊατος, ἀλόντας, ἑμνὴ γὰρ
ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manife-
stum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur
in Ἀρβαζάκιῳ. Hujus autem subtilissimi retis nexus
tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, &
ab Homero cum araneæ tela comparantur: ἀφανὲς δὲ
μαῖο paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II. c. 30.
δυσκῆ ἀφανὲς ὅππῃ τὰ Ἥφαιστου τὰ Ὀμήρειον. T. H.

90. Τὸ δάμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονοουχὶ αὐτὸ γιγ-
νόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundissimum specta-
culum mihi prope ipsum opus Venereum visum est;
scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam
si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum
intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονοου-
χὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad se referat, non autem
ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat ἐν ἑ-

γῇ ἔσθαι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus inter-
pres. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invi-
disse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vin-
cula, quibus cum Venere conjunctus comprehende-
retur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem
hoc jocosio argumento habet Ovidius Metamorph.
IV. vs. 185.

Lemnius extemplo unctus pascebat oburnas

Admisitque Deos. Illi jacuere ligati

Turpiter. Atque aliquis de Diis non tristibus optat
Sic fieri turpis. J. J.

91. Μονοουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat scribi, μονο-
ουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνόμενον τὸ ἔργον modo, καὶ ἐν ἑργῷ ἑ-
στῶν nihil tamen est, cur a lectione recepta disceda-
mus: quem sensum probarem, vertendo patefeci.
ἔργον & ἑργῶν in re Venerea pervulgati sunt usus.
Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130.
Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610. Commentatores ad
Petron. p. 404. Bergler. ad Alciph. p. 413. T. H.

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id est, coitus. F. G.

96. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus
ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut
satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ.

pateris ea mercede? MERC. Tu nolle, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἀν' ὑπέμεινας ὅπ'ι τέττω; EP. οὐ δ' ὅγε
ἰδὼν, ὦ Ἀπολλων; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, ἢ μὴ τὰ ὅμοια ἐξ αὐ-
τὸς εὖ ἐξ ἰδὼν.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

J U N O.

H P A.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat cornam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibusque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓὼ μὲν ἡγεμόνη ἀν, ὦ Ζεὺς, εἴ μοι
τοιαῦτα ἦν υἱὸς, Θῆλυς ἔτω ἐξ δε-
σφαιρῶν ὑπὸ τῇ μέθῃ· μήτρα μὲν ἀναδε-
δεμένος ἐκ κόμης, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένης
γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερον αὐτῇ ἐκείνων,
ὑπὸ τυμπάνοις ἐξ αὐλοῖς ἐξ κυμβάλοις χο-
ροεύων· ἐξ ὅλως ὅταντι μᾶλλον εὐκλῶς, ἢ σοὶ
τῷ πατρί. ZEYΣ. ἐξ μὴν ἔτός γε ὁ Θῆλυς
μήτρας, ὁ ἀβρότερον τῇ γυναικῶν, ὁ μόνον,
ὦ

ἢ Παντί] πάν C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Παντί

10. Πάνου μᾶλλον] * Παντί V. Γρ. παντί. G.

* Παντί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du J. Quum in nonnullis Codd. existeret πάνου μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scho-

liasten notare voluisse vice τῷ πάνου alibi reperiri Παντί. Ed. A. T. H. H. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit haec a se jam visā Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoris, εὐτυχίστατος Διὸς ὁ Διὸς πατὴρ Διὸς Ἀφρ. Lucianus ἐκδοκίμοις, διδιδίμοις. διδιδίμοις quae forma Thomae videtur elegantior, quam Διὸς, διδιδίμοις. T. H.

98. Οὐδὲν ἐξ διδιδίμοις ἀν' ὑπέμεινας ἰπ'ι τούτῳ] Num ergo & vinciri te sic pateris? ocyus emenda διδιδίμοις vel διδιδίμοις. Quid enim sibi vult διδιδίμοις? J. J. Διδιδίμοις] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes διδιδίμοις mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. J. B.

6. Μίτρας] Mitram gestasse viris turpe & molle

ensebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & θαλυμῆτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντί] In veteribus Codd. πάνου & Παντί fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντί cenſeo, quia cuiusvis similem potius quam sibi melius videtur quam Panti similem. M. du S.

11. Θαλυμῆτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam choreis aptior & jocis Ludoque diſtus, non ſas idoneus Pugnae forebatur. Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumufculos parum ſecundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi ſpecie leonina teſſā opera ſuit ſortis ac minime poenitenda, diſcuſſerat. T. H.

ὦ Ἥρα, ἥ Λυδῖαν ἐχειρώσατο, καὶ τὴν καλο-
κῆντας ἡ Γμῶλον ἐλάβε, καὶ τὴν Θρακῆας
ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐκ' Ἰνδοῦ ἐλάσας τῶν
γυναικῶν τέτρω· στρατιωτικῶν, τὴν τε ἐλέ-
φαντας εἴλε, καὶ ἡ χώρας ἐκράτησε, καὶ ἡ
Βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνίστηναι τολμήσαντα
αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἀπαντα
ἔπραξεν, ὀρχόμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θυρ-
σοῖς χρώμενος· κίττινοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ
ἐνθάδων. εἰ δὲ τις ἐπεχειρήσει λοιδορήσας
αὐτῶν, ὑδρίσας ἐς ἡ τελετήν, καὶ τέτον ἐτι-
μωρήσας, ἢ καλαδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ
ἀλυσσασθῆναι ποιήσας ὑπὸ ἡ μήρος ὡς
νεδρὸν. ἱρᾶς ὡς ἀνδρῶν ταῦτα, καὶ ὅσα ἀν-
άξια ἔσται παῖδες, εἰ δὲ παῖδ' αὖτε τρυφῇ πρὸς
ἐσιν αὐτοῖς, ὅδεῖς φθόνῳ· καὶ μάλιστα εἰ
λογίσαιτό τις οἷον· ἀν' ἡφῶν ἔτ' ἦν, ὅπως
ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ἩΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσας καὶ τὸ
ἔργον αὐτῶν, τὴν ἀμπελον καὶ τὸ οἶνον, καὶ
ταῦτα, ὅρων οἷα οἱ μεθυδέντες ποιεῖσι σφάλ-
λόμενοι, καὶ πρὸς ὑβριν ἀτραπόμενοι, καὶ ὅπως

Juno, Lydiam subegit, incolentesque
Tmolium cepit, & Thracas sibi subjecit;
sed & adversus Indos raptō muliebri isto
exercitu elephantos in potestatem redegit,
& regione tota potitus est, regemque pau-
lulum resistere ausum captivum abduxit:
& ista quidem omnia perfecit saltans simul
& choreas ducens, thyrsis usus hederaceis,
Oebrius, ut ais, & furore concitus. Tum
si quis in animum induxit male dicere ipsi,
contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo
quoque poenas expetiit, vel ligatum ob-
stringens palmitibus, vel ut discerperetur
efficiens a matre tanquam hinnulus. Vi-
den' ut virilia sint ista, atque haud indigna
patre? Si vero lusus & lascivia simul ad-
sint, nihil est ea in re, quod invidiam fa-
ciat; in primis si quis reputet, qualis so-
brius hicce foret, ubi isthæc facit e-
brius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus
etiam inventum ejus vitem & vinum; id-
que tametsi videas, qualia perpetrent inebriati
titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

α. Στρατιωτικῶν] εἰς τὴν C. & Schol. V. ὁ Ἐπιχειρήσει F. ceteraeque Edd. excepta sola P. ἐπιχειρήσει. c. Ἐπαινέσας] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitiose ἐπαινέσας vel male ἐπαινέσας exhiberent. Mox ἱρῶν α. sola P. Ceterae omnes damnatum a Theophrasto scribendi modum tumentur. δ. Τραπόμενοι] τριπόμοι al. Marg. A1W.

16. * Στρατιωτικῶν] Γράφεται εἰς τὴν V.

22. Ἐνθάδων] Ἐνθαυτῶν. G.

* Στρατιωτικῶν] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. notis.

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῶν. T.H.

16. Στράτω] Sch. & Coll. M. du S.
Στρατιωτικῶν] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ
στρατιωτικῶν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem,
Diodorum, Pausaniam p. 423. Herodianum satis fami-
liare, ut τὸ ἱππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑσπερικόν. T.H.
24. Καλαδῆσας] Vid. Ovid. Met. III. Fab. VIII.
M. du S.

28. Οὐδὲ φθόνῳ] Nolim vertere, non est quod in-
videas: non enim invidebat Juno Baccho, sed eum
reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei
creare invidiam, hoc est, odium. Solent invidia &
odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum no-
mina interdum miscentur. J.C.

35. Ἰκαρίων . . .] Hygin. fab. 130. M. du S.
Ἰκαρίων] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter
quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Ger-
manici Phaenomenon. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130.
Addam Aelianum locum de Anim. VII. c. 28. ut eum
interpositae negantis particulae soliusque distinctionis

ope a pravis tum versione tum emendatione vindi-
cem: ὅτι ἡ Ἰκαρίων ἀπέκτισται οἱ προσήκοις τοῖς πρῶ-
τοι πύσσιν οἷον, καὶ εἰς ὑπὸν ἱππικῶν, ὅσα εἰδότες πρὸς
θάνατον εἶναι τὸ πρᾶξιν, ἀλλ' αἰσθῶντες καὶ, ἐνδοκίμοι οἱ
κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἡμῶν δοκῶν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντο·
τὸ πρῶτον γινώσκοντες αὐτῶν φθόνῳ καὶ προσδοκίᾳ. Jam
nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem
impedire possit. Quantum in hac fabula narranda ve-
teres dissident, commemorare non videtur operae
pretium. T.H.

44. Ἐπιχλοστοκῶν] Habet Stephanus, sed auctoritate
nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in
Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio ex-
pellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quide-
m sine dubio legi debet ἡ ἐπιχλοστοκῶν. Saepius ista
particula vitata verbis sequentibus adhaesit: vide
Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus
ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ἐπιχλοστοκῶν βο-
νας, ὦ Ἥρα. Elyse omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo ; cuius primo donavit palmitem , ipsi compotatores interemerunt concisum lignonibus. JUP. Nihil hoc ad rem , quod dicis : non enim vinum ista , neque Bacchus facit ; sed potus immoderate sumtus , & ultra quam deceat ingurgitari mero : qui vero bibendi modum servat , hilarior & suavior existit ; neque ejusmodi , quale Icario contingit , quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris , Juno , & Semeles meminisse , ut quæ criminis Bacchi pulcerrimas dotes.

35. *ἡμετέροις ὑπὸ τῷ πότῳ ἡ γυνὴ Ἰκάριον, ἣ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπότῳ αὐτοὶ διέφθαραι, παύσις τὰς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. ἔδεν τῷτο Φῆς· εἴ γὰρ οἶνόν ταῦτα, ἐπὶ δὲ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμειρον ἡ πόσις, ἣ οὗτο πέρα τῷ καλῷς ἔχοντι ἐμπορεῖσθαι τῷ ἀκράτῃ. ὅς δ' αὖ ἐμμεῖρα πίνῃ, ἰλαρότερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' αὖ· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, ἔδεν αὖ ἐργάσαιτο ἐδένα τῷ ξυμπότῳ· ἀλλὰ σὺ ὅτι ζῆλοισιν ἰοικας, ὧ*
 45. *Ἦρα, ἣ ἡ Σιμέλης μνημονεῖν, εἴ γὰρ ἀγβάλλεις τῷ Διονύσῳ τὰ κάλλεα.*

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

Α Φ Ρ Ο.

1. Quid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

Τῇ ἀγῶνι, ὧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατήγωνίσω ἀπάντας, ἡ Δία, ἡ Ποσειδῶν, ἡ Ἀπόλλων, ἡ Ἑρμῆς, ἐμὲ

e. E. γ. 1. ἡ γ. L. Marg. *ΔΙΩ. ἡ γ. P. f. ῥίαν*] Ἦρας πλεταεque Edd. ῥίαν P. L. f. P. 2. Marg. *ΔΙΩ.*

35. Τὸν γυνὴ Ἰκάριον] Ἐκτετακὸς ὡς φαρμακίαν ἐβόμισεν ἡ + μεθεωρῶντες ὅτι ἰφάρμακα ἐκτετακὸς ὡς ἐκτετακὸς. V.

+ μεθεωρῶντες] *Legge μεθεωρῶντες.* De Icario vide *Hygini Fab. CXXX.* & *Poet. Astronom. lib. II. c. 4.*

Idem obliuenerat *Matth. Sladai.*

T. H.

tandum : quamvis in *ΔΙΩ.* ἡ γ. idem notatum reperiam.

45. Ἦρα] Sic L. ἡ γ. P. Impressi s. γ. *M. du S.*

47. T.] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus* , qui ad hujus videtur imitationem confectus , nec minus est elegans.

G. C.

49. T. ῥίαν] Insignis hæc *Juntina Ed.* emendatio ; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἦρα. At Junonis amoris quis novit ? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex. p. 15. A.*

M. du S.

T. Ἦρα] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium : neque satis erat decorum , ut , quæ virtutis castitatisque custos habebatur ac præsens , telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane , antequam Jovi traderetur , virginem fuisset vitiatam ferunt , ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse , vix uno alterove teste , atque in

Tom. I.

tam gravi crimine parum idoneo , probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter , quod ulla veri specie conjugi objiceret , hoc scilicet ille , non parum alioquin iracundus , tacuisset , neque in hisce dialogis violati matrimonii tam sæpe reus Junonem in amores suos importunius invecitum flagitii similis exprobratione repulisset ? De Adonide quod commemoratur , in *Clemente* reperiri non equidem recorder ; & nescio , an huic errorem festinatio pepererit : nam *Protr. p. 21. B.* legitur ἡ Ἦρα Ἀδωνιδῶν , nimirum Ἀφροδίτῃ illud Ἦρα literis iisdem constans , quibus Ἦρα , minus attentum fallere videtur potuisse : quin in ipsa Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat ; is enim a se impetrare non potuit , ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret in controversam , si vera sunt , quæ notat *Sabin. Theocr. ad Eid. XV. v. 86.* Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit ῥίαν , cui jam vetulae atque emeritæ Cupido pudendum in modum in-

11

ful-

ἢ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τ' Ἀθηνᾶς, καὶ οὐκοῦν
 ἐπ' ἐκείνης ἀπυρρῶ μὲν σοὶ ἡ δαῖς, κενὴ δ'
 οἷσ' ὧν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστο-
 χος; E.P. δέδια, ὦ μήτερες, αὐτὴν φοβε-
 ρεῖ γὰρ ὅστις, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινὸς ἀνδρική.
 οὐτάται ὅν ἐντυνάρμυρ τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐ-
 τήν, ὀπισθεύουσα τ' λόφον ἐκπλήττει με, καὶ
 ὑπὸ τρομῶ γίνομαι, καὶ σπέρρει με τὰ το-
 ξεύματα ἐκ τ' χειρῶν. Α.Φ. ὁ Ἄρης γὰρ ὁ φο-
 βρώτερός τ' ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν,
 καὶ νενίκηκας. E.P. ἀλλ' ἐκείνος ἐκὼν προσ-
 ἵεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ
 ἰφορᾶται αἶει, καὶ πόθε ἐγὼ μὲν ἄλλως
 παρέπλιν, πλεονεξίῳ ἔχων τ' λαμπάδα· ἡ
 δὲ, εἴ μοι πρέσει, Φησί, νῆ τ' πατέρα, τῷ
 δορατῷ σε λησπεύσας, ἢ τ' ποδὸς λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλεῖσα, ἢ
 αὐτὴ λησπεύσασα μὲν, λησπεύσῃ. πολ-
 λὰ τοιαῦτα ἠπέλυσεν καὶ ὅρα δὲ δριμύ,
 καὶ ὅτι τ' σῆθος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν,
 ἐχίδναις κατὰ κομῶν, ὅτ' ἐγὼ μάστιγα δι-
 55 60 65 70

quoque matrem; a sola vero abstinere
 Minerva, & in illa igne careat tibi fax,
 vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse
 quasi tractandi arcus, & collineandi sis
 imperitus. CUP. Metuo, mater, eam:
 nam formidabilis est & torva, atque admo-
 dum virilis: quando igitur intento arcu ag-
 gredior ad eam, quassata crista perterrefa-
 cit me, & contremisco, defluuntque tela
 meis de manibus. VEN. At Mars nonne
 terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum,
 ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit
 me, atque invitat: Minerva contra semper
 suspiciosa torve me intuetur; factumque jam
 adeo, ut ego sic prætervolare, propius
 admota face; illa confestim, si ad me ac-
 cedis, inquit, per patrem juro, hasta te
 transfixum, aut pede correptum in Tar-
 tarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pes-
 sumdabo. Multa ejusmodi est interminata:
 tum porro acerbum videt habetque ad pe-
 ctus faciem quandam formidolosam, ser-
 pentibus comatam, quam ego maxime me-
 tuo:

α Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατῷ σε λησπεύσας] Προσπικνουμένην τὸ * λησπεύσῃ ἡλικίᾳ ἄρως καὶ ἀφελῶς. F.

* Διασπέρω] F. διασπέρω. sic & V.

M. du S.

ultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep.
 XXXIX. ὅταν ὁ Ἀπόλλων ποιμάνῃ ἡμᾶς, καὶ Ἀφροδίτη
 βουκόλῃ, καὶ Ἑρμῆς ἀγροίκῃ, καὶ Διὶ ἀντιπῶν
 εὐδύνῃ, ibi pro Ἑρμῇ scribitur in Cod. Pal. secundo
 Ἑρμῇ. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ
 παρ' ἀγροίκῃ τῇ Ἑρμῇ συγγινώσκον τ' Διὶ διασπέρω re-
 ponendum est τῇ Ἑρμῇ, ut ex iis manifesto patet, quae
 traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης capiendum
 erit, quod ad illam assidet: si malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ'
 ἐκείνῳ, adversus illam; idque convenire magis vide-
 tur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris icti-
 bus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet
 in Apollon. Rh. Argon. III. 32. Ἥρην, πῶδα μοι μετὰ
 τῷ τέλει τῷ βολάνῳ, οὐδὲ τινα χρεὶν διελκτερίων εἶδε πῶ-
 δοιο.

74. Χαροπὴ] Hesych. Χαροπὴς, γλαυκὸς, ξανθὸς, Φε-
 βρός &c.

F.G.

76. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐκ— prave.

M. du S.

62. Ἰφορᾶται] Eleganter Erasmus, adductis super-
 illius obiectis, utraque verbi potestate conjuncta: me-

lius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve
 semper aspicit: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post se-
 quitur. Hic autem ἰφορᾶσθαι suspectum habere. Et
 diligenter ne nocens observare: Aristotel. περὶ Ζ. 1. c. 44.
 de leone: ἵσι δὲ τὸ ἰδῆναι ἔχ' ὑπὸ τῆς ὕλης, καὶ ἰφορᾶσθαι
 καὶ εἶδ' contra Mars Cupidinem dicitur προσεῖχ' &
 προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi
 putet. De verbo ἰφορᾶν plura Stephanus in Thes. &
 nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter.

T.H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τ' Γαργό-
 ρῳ πρόσωπον.

F.G.

75. Αἱ δὲ Μῦσαι &c.] Bene factum, quod Lucianus
 Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio
 adjuverit, quo persuasissimum fiat παρρησίας ἀειδαλῆς
 & ἀειπαρῆνους, ut vocantur, revera esse. Non diffi-
 temur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex
 qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur:
 recensuit agmen hoc vanissimus Tzetx. ad Hesiod E.
 καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis ex-
 emplaribus; quae alio loco dabinus emendatiora: ne-
 que difficile foret hunc indicem augere. Verum, si

use

tuo : territat enim me , & , quum eo ocu-
los converto in fugam propellor.

2. VEN. At expávercis Minervam ,
ut ais , & Gorgonem ; idque tu , qui non
formidaris fulmen Jovis. Musae vero cur
tibi sunt invulneratae , & extra teli jactum
positae ? an & illae cristas concutunt , &
Gorgonas ostendunt ? CUP. Revereor il-
las , mater ; nam venerandae sunt , & sem-
per quiddam commeditantur , & cantu dis-
tinentur : atque ipse adsto saepius illis de-
limitus carmine. VEN. Age , mitte & i-
stas , quia verendae : at Dianam quid est ,
cur non vulneres ? CUP. In summa , ne
consequi quidem illam licet fugientem sem-
per per montes : tum etiam sibi proprium
quendam amorem jam amat. VEN. Cu-
jus , filii ? CUP. Venationis & cervorum ,
hinnulorumque , ut capiat persecuta , & sa-
gittis configat ; tota denique huic rei est in-
tenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem
& ipsum , ac longe jaculantem. VEN. Scio
nate , quid velis : frequenter ipsum
arcu fixisti.

δὲ μορμολύτῃ γάρ με , καὶ Φεύγω ὅταν
ἴδω αὐτό.

A Φ. Ἀλλὰ καὶ μὲν Ἀθηναίαν δέδιας , ὡς
Φῆς , καὶ καὶ Γοργόνα καὶ ταῦτα , μὴ φοβηθεὶς
75 καραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μῦσαι ἀπὸ τῶν
σοι ἄτρωστοι , καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ κύναι
λόφους ὀπτοῦσαι , καὶ Γοργόνας πορφάινου-
σιν ; E P. αἰδοῦμαι αὐτάς , ὧ μῆτερ σεμναὶ
γάρ εἰσι , καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι , καὶ ὡς
80 αἰδῶν ἔχουσι , καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις
αὐταῖς , κηλεύμεν ὑπὸ τοῦ μέλους. A Φ. ἔα
καὶ ταύτας , ὅτι σεμναὶ . καὶ δὲ Ἀρτέμιον τί-
νῃ ἕνεκα εἰ τιρώσκεις ; E P. τὸ μὲν ὅλον ,
ἐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε , Φεύγεσθαι αἰ-
85 ἀπὸ τῶν ὄρων· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρασα ἢ ἥδη
ἔρα . A Φ. τί νῦν , ὧ τέκνον ; E P. θήρας ,
καὶ ἐλάφω , καὶ νεβρῶν , αἰρεῖν τε διώκοντα ,
καὶ καταλοχεύειν , καὶ ὅλως πρὸς τὰς τοιαύτας ὄρεσι .
ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς , καί τοι τοξότῳ
90 καὶ αὐτὸν ὄντα , καὶ ἐκτετόλον . A Φ. οἶδα ,
ὧ τέκνον , πολλὰ ἐκείνου ἐτόξευσας .

Θεῶν

b [Hd] Deest in 7. P2. c [Kw] Omiffa vocula in B1. P.

usquam alias in fabulis antiquis , hic certe advocan-
dum est , cujus cunei ope durissima quaeque levi ne-
gotio perumpas , explicationis allegoricae remedium ,
ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum
amoveamus ; quas utinam eorum nulli , qui se colere
videri volunt , prostituere conarentur. Venustum est
nescio cujus Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) E-
pigramma Anthol. I. c. 7. & ad Luciani mentem ac-
commodatum : Ἀ Κύρις Μούσαισι , κοράσια τῶν Ἀφρο-
δίτης Τιμῶν , ἢ τὸ ἔροι ὑμῖν ἰφοκλίσομαι· καὶ αἱ Μοῦ-
σαι ποτὶ Κύριον , Ἀρι τὰ γαμύλα ταῦτα . Ἡμῖν δὲ
ἢ πίνταται τὸ τοῦ παιδάρου . Ibi vide Brodaeum.

T. H.

76. [Ἐξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν ,
id est , extra telorum jactum , pro eo quod est , in
tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens

est apud Lucianum in Votis , in Baccho , & in Dial.
Cyclopi & Neptuni.

G. C.

82. Τὴν δὲ Ἀρτέμιον &c.] Perpetuae virginittatis de-
cus petenti , Minerva suggerente , Dianae Jupiter
concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6. ubi hac de
re multa notat Ez. Spanhemius.

T. H.

89. Ἐπὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte :
Ἐπὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότῳ.

F. G.

Ἐπὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo , ne quis ab-
rumpi se patiat prava Gwyer correctione : nihil hoc
loco alienius. Saepius homini , ceteroquin ingenioso
ac docto , contigit , ut inter subitam legendi festina-
tionem , re minus peniculate considerata , emenda-
tionem plane absconas projecit ; quas ego quidem u-
tilius existimarem in lituris perire , quam luci donari.

T. H.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗ-
ΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ
ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS;
JUNO, MINERVA, VE-
NUS, PARIS, aut A-
LEXANDER.

Ζ Ε Τ Σ.

J U P.

ΕΡμῆ, λαβὼν τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς
ἢ Φρυγίαν ὡς ἢ Πριάμω παῖδα

Γ. Α Ccepto, Mercuri, isto pomo abi
in Phrygiam ad Priami filium
boui

Θεῶν Κρίσις.] Ἡ κρίσις τῶν θεῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, ἢ Ἀφροδίτης. Ο.

92. Λαβὼν ταῦτ' ἐν τῷ μῆλον.]

* Καλὸν τὸ μῆλον τῷ Διὶ χαρὴν δόχου.

Ἀπιθι τοῦτω σὺν Θεῶν πρὸς τὸ Πάριον.

G.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poetæ non memini : ab eruditi lectiois ingenio profecti fuerint hi jambi.

T.H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus : ἢ κρίσις τῶν θεῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, ἢ Ἀφροδίτης. M. du S.

94. Τῶν ἰδῶν ἐν τῷ Γάργαρον.] Idæ montis tres numerant vertexes, qui in totidem promontoria definiunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48. E, 284. Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40. ἰδῶν ἐν καμνοῖσι Φαλακράϊσι ἐν βίῳσι pro quo nescio quam recte supposuerit Pergamum sive Τετσεῖς, sive vetustior aliquis commentator ad Lycoph. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον αὐτῶν ἰδῶν ὑψηλῆς — Il. E, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post Homerum Græci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρον ἀγώνιστον nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἢ Γάργαρον, ut ex Alcmane probat Stephanus : vide Etymol. p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ ἰδῶν Γάργαρα πόλιν Ἀιολικὴν distinguit Strabo XIII. p. 874. C. 903. C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκροτήριον ὄρους ἰδῶν, ἢ πόλιν Τροίης πλησίον Ἀντιόχου sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæ non minus, quam ipsam urbem appellarunt: Stat. Theb. I, 549. Gargara desidunt surgenti — ubi quæ notat Laurentianus, Servio debentur ad AEn. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: Gargarus in Phrygia Idæ montis cacumen: sed hujus auctoritatem si parvipendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam perique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo Mela I, 18. Ipse mons veteri Divarum ceratone & judicio Paridis, metamatus: neque aliter fe-

re Euripides, qui sæpius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἔλθον τρεῖς θεαὶ καὶ ἄλλαι πρὸς ἰδῶν ἐν πελοποννη. Hel. v. 23. Ὅτ' ἰδῶν ἐν κάμῳ ἰδῶν ἢ Τῶν Μαιῶν τὸ Διὶ γόνυ. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ὄλο- κέμονι κάμῳ ἔλθον tum ἰδῶν λάσας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum ingeniosissimus: Est lo- cus in mediana nemoreosis vallibus Idæ. Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ἔτι τῶν ἰδῶν Φρυγίας ἰδῶν ἐστίν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulæ scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερλίαντον ἔχουσαν ὄρεα, ἢ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ἐν τῷ Πάριον quæ repetit Eustath. ad Il. E. p. 986. idem apud Stephanum ex Timotheo in Ἀλεξάνδρειαν satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem Lucianus facit: præterquam enim quod Euripidis ἰδῶν καὶ ὄλοκον & cetera, quæ protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litæ Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI. p. 565. C. μέγιστον ἢ ὑπερ- χον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέγε-θος αὐτοῦ Σιοπρῆτις, ἐν ᾧ φασὶν κριθῆναι τὰς θεὰς ἐν Ἀλεξάνδρειαν is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diverfus abiit Coluthus in Ἑλλάδι ἀργυρῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ δ' ἰδῶν αὐτὸς μελῶσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μελῶσας) ἰδῶν διακρίων ἐν πρώτῃ Φαλακρῇ ex

boum pastorem (pascit autem Idæ montis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoris, sententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima sit: certaminis autem præmium victrix recipiat potum. Jamque commodum est, ut ipsæmet abeat ad iudicem:

δ Τῆς Ἰδæ ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caesæ narrantur arbores, ex quibus clafis est contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακρῆς κόρας argute vocavit *Lycophron*: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrat nemo. Ceterum observat veterum quosdam docuit *Fulu. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim jam tum fabula fuisset nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prædiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis coelaturæ argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum arca, cujus in Junonis Eleæ templo dedicatae meminit *Dion Chrys.* Or. X. p. 163. B. sollicitam descriptionem exposuit *Pausan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἐρμῆας δὲ Ἀλεξάνδρου δεικνύσι, δαυτὴν τῷ εἶδους, ἦσαν καὶ Ἀθῆναι ἐν Ἀφροδίτῃ quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur *Pausanias*, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Dareis Phrygii* celebratur c. VII. de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus *Devotinus* de Bell. Troj. II, 228. in multis pessime corruptus. *Dion Chrysostomus*, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinæ moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quæ libidinem irriterent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malala* p. 114. testes habeantur satis idonei, jam Paris erit inter antiquissimos scriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervæque prælatæ composuerit; itidem hymnum titulo *Kerō* præscriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dea-

ῆ Βουκόλον, (νόμι δὲ ὁ Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάριος, καλεῖται ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, διατάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ τῇ δὲ ἀγῶνι τὸ ἄβλῳ ἢ πικρῶς λαβέτω τὸ μῆλον. ἄρα δὲ Ἰδῆ καὶ ἡμῖν αὐταῖς ἀπείναι πρὸς τὴν δικαστήν. ἔγωγε

rum finiendam lectum. hi *δικαστὴν* vel *κρίτην*, *Ἀλφεινῶν* alii vocant: utrumque *Nofter*: *Lycophron* v. 93. κάλους τὴν (nisi quis malit ταῖς) *Θουρίτιν* *τριπλάϊς* translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. *Θουρίς* est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut *Festus* ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis *Θουρίον* *Nicetas* alique dixerunt: deinde mensa communis & amica: τὴν φιλικὴν *τριπλάϊς* exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illustris Observationes; hinc in *Hesychio* *Θουρίτις*, *ἰσχυρῆς*. Tum porro similiter ac *τριπλάϊς* mensariorum est, & *τριπλάϊς* idem qui *ἀργυρογύμων*, sic *Θουρίτις* ut usurparet, licere sibi voluit *Lycophron*: *Hesychii* conturbata hunc in modum repone: *Θουρίτις*, *τριπλάϊς* καὶ τοῖς ἱερῶς ἐμνησθεὺς ὅτι scilicet καλοῦσι. *Θουρίον*, *τριπλάϊς*, τὴν τὰ θεῶν φιλικὴν σπονδαίαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque spectatores*: sicuti pecuniae *spectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur, *lectum* est, & numero, ad *Phorm.* A. I. Sc. 2. & *spectator* veteris *monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογύμωνι *παιλαίᾳ* *κρίματι* rem illustrat egregie non Theocriti quidem, sed suavisissimi tamen Jonis poetae locus *Eid.* XII, 36. Ἀνδρῶν ἔστιν ἔχον πρὸς σφῆμα, χρόνῳ παλαιῶν Πόδοισται μὴ Φαῦλοι, ἱππύμοι, ἀργυροκόβοι. Etymologi emendationem a *Postero* prolata *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ὅτι ἄλλης (*τριπλάϊς*) ὅτι ἱερῶν τὰς θεῶν *πυπτε* *αὐτῶν* *translatio* *αὐτῶν* est ab alia *mensa*, nimirum nummularia: ὡς *Λυκόφρον* autem revocari debet ad superiora subjungendum voci *τριπλάϊς*, vel *κρίτην* locum descripsit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula *Lucianis* vel simillima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius adnotare.

T. H. *Ibid.* τὸ Γάργ. *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρον vocant. At *Nofter* iterum c. 3. τὸ Γ— & *Καλλ.* c. 7. Vide *Dial.* IV. & *Hom.* II. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem se ferebat Socrates, eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & *Luciano* in B. Π. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad *Alexandrum* dubito an malitiose traduxerit *Lucianus*.

T. H.

ἐγὼ δὲ ἀπαυθῆμαι ἢ διαίταν, ὅπως τε ὁ-
μᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἶόν τε ἦν, ἠδὲως ἀν-
ἀπάσας νεικηκυίας εἶδον ἄλλως τε καὶ
ἀνάγκη, μᾶλλον τὸ καλλιστεῖον ἀπὸ δόξα, πάν-
τως ἀπεχθάνεαί ταῖς πλείοσι. 24. ταῦτα
μὲν αὐτὸς ὡς ὅτι δὴ ἐμὴν δικαστῆς. ὁ
δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἀπῆε, βασι-
λικὸς μὲν ὅτι, καὶ Γανυμήδης ὁ τῷ ζυγ-
γενὴς, τὰλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, καὶ οἷον
αἱ τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοιαύτης δέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ ἢ Μᾶ-
μον αὐτὸν ὅτις ἡσυχίας ἡμῖν δικαστῆς, παρρη-
σια βραδύμαι πρὸς τὸ ὅτι δὴ εἶναι. τί γὰρ ἀν καὶ
μομφήσαιοι μὲν, χρὴ δὲ καὶ ταύταις δέξασθαι
τὸν ἄνθρωπον. ΗΡ. Ἐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη,
δεδίαμεν, ἔδ' ἀν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ὅτις τραπεζῇ
διαίταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τῷτον, ὅστις ἀν
ἦ, τὸ Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ
Διὸς υἱὲ, συνδοκῶ; τί φῆς; ἀπὸ τρέφει, καὶ
ἐρυθρίας; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ
τοιαῦτα, ὡς δὲ τὸ παρθένον ὁ ὅτις νεύεις δὲ
ὅμως ἀπῆε ἔν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃ τὰ
δικαστῇ αἱ νεικηκυίας, μηδὲ κακὸν ὅτι
τρίψῃ τὴν νεανίσκῳ. ὁ γὰρ οἶόν τε ἐπίσης
εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προϊώμεν εἰδὼς τὸ Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγεμὼν, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδύως ἀκολουθεῖτε
μοι καὶ παρρησίᾳ, οἶδα ἐγὼ τὸ Πάριν, νε-
ανίας ὅτι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρασιμὸς, καὶ τὰ 30

equidem plane repudio mustus arbitri, ut
qui ex æquo vos amem, & si fieri posset,
libenter cunctas vicisse videam: hoc porro,
ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præ-
mium tribuas, pluribus esse in odio. Pro-
pterea ipse quidem haud idoneus vobis sim
iudex: juvenis autem hicce Phryx, ad
quem adibitis, regis stirpis est, & Gany-
medis istius cognatus; ceterum simplex &
montanus: neque illum quis indignum cen-
suerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiam-
si vel Momum ipsum imponas nobis judi-
cem, confidenter accedam ad formæ osten-
tationem: quid enim ille mei reprehenderit?
attamen oportet illis quoque placere
hominem. JUN. Nec nos, Venus, re-
formidamus, ne Marti quidem tuo si per-
missum fuerit arbitrium; sed accipimus
istum, quicumque sit, Parin. JUP. Ti-
bine, nata, eadem placent? quid ais? fa-
ciemne avertis & erubescis? est hoc qui-
dem proprium, ut verecundiores sitis in
talibus, vobis virginibus: attamen annuis:
abite ergo: at ne quid acerbius indignemi-
ni judici, quæ victæ eritis, nec malum in-
feratis juveni: fieri quippe non potest, ut
æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in
Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non
lente sequimini me: bonoque estote ani-
mo; novi Parin, juvenis est formo-
sus, præterea amoris deditus, & ad

12-

a Νεικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νεικυίας. b Τούτου] τουτουί L. c HP.] καὶ Ἀθ. O.
d Ἐπιούσις] ἐπιούσις J. e Κακόν] κακὸν ἔργον ἱστ. J.

23. Καὶ ὅπως] Σκεπύτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὁμοῦς] Incommodum illud te, quod
servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic con-
stituas: ἐπίσης τε ὁμοῦς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἶόν τε ἦν, ἠ-
δὲως ἀν ἀπάσας νεικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mol-
lior est medicina, te mutare in γι, probata distin-
ctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἔστ' pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videtur. F. G.

33. Πρὸς ἡμῶν λόγους] Attica locutio: Aristoph. Vesp.
v. 645. Τὴν γὰρ ἡμῶν ἔργον ποιεῖ — Ναὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς
ἡμῶν λόγοις. Schol. minus accurate: ἀπὸ τῶ μὴ ὑπὲρ ἡμῶν.

μὴ ἀρῶντα μοι λέγει. Plato in Hipp. p. 124B. A.
Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖ γὰρ τὸ λόγον πρὸς ἡμῶν λέγειν. T. H.

36. Οὐ παν. ἀγαμέ. . .] Οὐδὲν Κερῶν τὴν πείρα-
μὲν θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγη-
με Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.)

E. L.

38. Σιωπῶν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect.
VI. c. 7.

T. H.

Ibid. Ἰναμὴ μ] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit:
commoda quidem, sed rustica, interprete castigato,

qui

hæc dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Eâ de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνει ἰκανότατον. ὅτε ἂν ἐκεῖν
δικάσει κακῶς. ΑΦΡ. τὸτο μὲν ἅπαν
ἐγαθὸν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον
ἡμῖν εἶναι τὴν δίκαστην; ἢ ὅτε δὲ ἀγαμὸς
ᾖ ἔστιν ἔτι, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σύμπειν;
ΕΡ. ἢ πάντεως ἀγαμὸς ἔστιν, ὡς Ἀφροδίτη.
ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ
συναεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὴ
δὲ, καὶ δεινῶς ἔρει. ἀλλ' ἢ σφόδρα προσ-
ῶχευεν αὐτῇ ἔοικε. τί τινος δ' ἔννεκα ταῦτα
ῥωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἢ ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὡς ἔστι, ἰδίᾳ
ταύτῃ κοινολογέμενος. ΕΡ. ἔδεν, ὡς Ἀ-
θηνᾶ, δεινὸν, ἔδεν καὶ ὑμῶν. ἀλλ' ἢ εἴρε-
τό με, εἰ ἀγαμὸς ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ.
ὡς δὴ τί τὸτο πολυπραγμονῆσα; ΕΡ.
ὅτε οἶδα. φησὶ δ' ἔν ὅτι ἄλλως ἐπιελ-
θὼν, ὅτε ἐξεπότηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
τί ἔν ἀγαμὸς ἔστιν; ΕΡ. ἢ δοκεῖ. ΑΘΗ.
50 τί δὲ τὴν πολεμικῶν ἔστιν αὐτῷ ἐπιθυμία,
καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλ;
ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκά-
ζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τέτων ὀρέγεσθαι
τυχεῖν, καὶ βουλεύσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι
55 τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; ἔδεν ἐγὼ
μέμφομαι, ἔδεν προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς
ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοῖραν γὰρ,
καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ
αὐτῇ χεῖρον τὰ αὐτὰ με ἤρετο διό μὴ
χα-

f πρὸς ἐμὲ] πρὸ Ο. Ρ. f. g Πότερον] πότερον Ο. h ἠρόμην] ἠρόμην Ηι. i Κοινολογέμενος] κοινολ. Edd. primæ: in B2. & posterioribus bene correctum. k Εἴρετο] ἤρετο Ο. Poëticam formam omnes Edd. servant. l τί δ'] τί δαί Ο. satis commode. m Καί] Abest ab Ο.

qui dederat, sat quidem formosa. Non audio: scæpius enim ἰκανός & ἀγαθός præstantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formæ fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere commodam & rusticam: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poetæ laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. T. H. 41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπαιθὼν, ὅτε ἐξεπότηδες ἤρετό με.

nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ Η. v. 344. melius Sierbanus in Thes. T. I. p. 343. T. H. 42. Παραπρεσβεύεις] Id est, prætuleris. F. G. 43. Κοινολ.—.] Sic Nyp. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἑς τῶν —. M. du S. 44. ἠρόμην] Ox. In editis ἠρόμην. M. du S. 53. Καὶ ταύτῃ ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert Thom. Mæg. in Βουλόμαι. T. H.

χαλεπῶς ἔχε, μὴ οἷς μισοκτεῖν, εἴ τι βόσκειν feras, aut putes deteriorē te esse locō
 ἢ ταύτῃ χεῖ τὸ ἀπλὴν ἀπεκρινάμεν. si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

Ἄλλὰ μέγα λόγων ἦδη πολὺ προήδης
 ἀπεσπασάμεν τ' ἀτέρων, ἢ σχεδὸν γε χεῖ τ' ἢ
 Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ ἢ τ' Ἰδὴν ὄρω, ἢ τ'
 Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἔξαπατῶ-6
 μαι, ἢ αὐτὸν ὑμῶν τ' δικαστὴν τ' Πάριον.
 ΗΡΑ. ὦ δὲ βῆτιν; ἢ γὰρ καὶ μοι φαίνεται.
 ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ηρα, πρὸς τὰ λαῖα σκό-
 πει, μὴ πρὸς ἄκρην τῶν ὄρων, ὡς δὲ τ' ἢ
 πλωδρᾶν, ἢ τὸ ἀντὶρον ἢ τ' ἀγέλιον ὄρας.70
 ΗΡΑ. ἀλλ' ἐχ' ὄρω τ' ἀγέλιον. ΕΡ. τί
 Φῆς; ἐχ' ὄρας βοῖδια χεῖ τ' ἐμὸν ἢ ἑταῶσι
 δάκτυλον ἐκ μέσων τ' περὶ ὡς ποροερχόμενα,
 καὶ τῶν ἐκ τ' σκοπέλου καλὰ θεοῖα, κα-
 λαύρωτα ἔχοντα, ἢ ἀπείργοιτα μὴ πρὸς ὧς75
 3. Sed interea, dum sermones cœdimus;
 jam multum progressi longius discessimus a
 stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ fu-
 mus: quin etiam Idam video, Gargarum-
 que totum accurate; &, ni fallor, ipsum
 vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi
 vero est? necdum enim mihi apparet.
 MERC. Illac, Juno, ad sinistrum re-
 spice; non ad summum montem; sed jux-
 ta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN.
 Atqui non video gregem. MERC. Quid
 ais? non tu vides vacculas ad hocce fere di-
 giti mei indicium ex mediis rupibus prodeun-
 tes, & quendam ex scopulo decurrentem,
 qui pedum habeat, & repellat, ne protenus
 dissi-

a ΗΡ.] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ἔαν. b Οὐτὸν.] ὅτις Ο. c Καλαύρωτα] καλάρ. O. P.

74. Καλαύρωτα] * Καλάρωψ ἐστὶ ποιμαντικὴ ῥάβδος, ἢ
 μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑποσκαμμένον, ἢ ἀφ' ἑσέων ἐπὶ τῇ τ' ἀγί-

λας ἀποσκινεῖται. V.

* Καλάρωψ] Καλάρωψ. καλάρωψ autem, ut Εὔρος pro Ἐβρος
 &c. sunt recentioris Graeciae β & ν inter se commutantium.

Hæc Matth. Stadas.

T. H.

62. Ἄλλὰ ποταῖς &c.] Sed inter colloquendum mul-
 tum progressi jam a stellis recessimus, live, ut non ma-
 le interpretes, stellas emensis sumus. Sic loquitur etiam
 in Icaromenippo πᾶσι πολλοῖς τ' ὑφ' ἡμῶν ἀποσπασίας, ubi E-
 rasmus, cum plurimum nubiū essent emensus. Sed Bu-
 daeus & Stephanus hunc locum suspectum habent &
 aliter scripsisse Luciano putant. Et rursus in dialo-
 go Doridis & Thetidos: ἰσχυρὰ πάλιν ἀπὸ τ' γῆς ἀπο-
 σπασίωσιν, ἀφ' ὧν ἐς τὴν θάλασσαν. postquam longe a
 terra prouelli in altum erant. Vides hoc loquendi ge-
 nus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀποσπασίωτο, ἀπ-
 ἔστην. leg. ἀποσπασίωτο. J. G. G.

63. Ἀποσπασάμεν] An scribendum? ἄλλα μοι ταῦν
 λόγων ἦδη προήδης πολὺ ἀπεσπασάμεν τ' ἀτέρων. F. G.
 Ἀποσπασάμεν] Subintellige ἑαυτοῖς quasi dixisset,
 ἀποσπασάμεν ἑαυτοῖς ἀπὸ τ' ἀτέρων, nos procul ab astris
 subuicimus. J. C.

Ἀποσπασάμεν τ' ἀτέρων] Injuria Budæus & Stepha-
 nus Thef. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaro-
 menippo suspectum habuerunt. Ubi significandi ra-
 tionem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, ἀπο-
 λῆν, distrahere, auocare: ἀποσπᾶν vel ἀποσπᾶσθαι
 eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diveli
 possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI,
 1. præcedentia satis confirmant: neque audiendos pu-
 to, qui Græcis obloquuntur. Deinde ad eos perti-
 net, qui quadam agendi contentione ac vehemēti
 studio alicunde digrediantur, atque avocari se patiun-

tur, raro commedi causa, ut in Xenoph. K. A. II. p.
 164. v. 11. Aelian. de Anim. VII. c. 6. sæpius in-
 considerate, sic ut periculum aliquod aut damnum
 grauius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426.
 οἱ αὐτοὶ δὲ δύνανται ἀποσπᾶν τ' ἑαυτοῖς. Polyast.
 VI. c. 16. §. 4. οἱ δὲ μακρὰ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ πω-
 λῶν δόμοις exemplis, quorum apud historicos
 abundat copia, cumulandis parco. Hæc in Atticis
 castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: ve-
 rum quando ἀποσπᾶσθαι simpliciter pro χωρῆσθαι,
 recedere, digredi ponitur, illud jam cotamunī, quam
 vocant, & minus accuratæ Græcæ loquendi formæ
 proprium est: ita Lucas in Euang. XXII. 41. Καὶ αὐ-
 τοὶ ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν ὡς αὐτὸν λέγουσιν: veteres expo-
 nunt ἀπὸ τῆς ἀπερχομένης neque aliud est, quam inter-
 pretamentum C. Cant. lectio ἀπὸ τῆς. Eandem vim
 obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτοῖς
 quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur
 tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri
 potest. 2 Maccab. XII. 10. pro eo, quod vulgatur;
 ἐκείνῳ δὲ ἀποσπᾶσθαι τῆς αἰτίας ἐνταῦθα, ego legendum ar-
 bitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. ἐκείνῳ δὲ ἀπο-
 σπᾶσθαι τῆς αἰτίας ἐνταῦθα, πᾶσι δὲ τὴν πορείαν ἐπὶ τ'
 πᾶσι προέβαιον Ἀραβὶς αὐτῶν. Inde quum progressi
 essent stadia novem, Judæi adversus Timotheum profi-
 cientem adorti sunt Ἀραβὶς: pariter v. 17. ἐκείνῳ δὲ
 ἀποσπᾶσθαι, unde, quæ Scriptori forma verbi pla-
 cuerit, animadverti potest; scelerat, ut sæpe, li-
 bra-

diffipetur armentum & JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, prære teque ducem præbere nobis viz: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sapiusculæ huc veni ab eo demissus ad invifendum

Διδοκίδιας ἢ ἀγέλης; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν, εἰ γε ἐκείνός ἐστιν. ΕΡ. ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπεὶ δὲ πλεονάζοντες ἐσμὲν ὅτι τὸ γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζομεν, ἵνα μὴ ἀφ' ἡμῶν αὐτὸν ἀνοθεν ἐξ ἀφανὸς καθιπτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔγω ποιοῦμαι. ἐπεὶ δὲ κατεβήκαμεν, ὅρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, ποιοῦναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τὸ ὁδοῦ. σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶδος, ἐμπειρὸς εἶ τ' ἡγεῖται, πολλὰς, ὡς λόγος, καλεῖσθαι πρὸς Ἀγχιόην. ΑΦΡ. ἐσθόδρα, ὦ Ἥρα, τῶν αἰχμητῶν τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. ἄλλ' ἐν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα τ' μειρακίῃ τ' Φρυγῶς, καὶ πολλὰς δαῖδας ὁδοῦν ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεὶς εἰς ὅπισθοπλῆξιν

d' Ἄλλ' ἐκείνῃ] Ἐκείνῃ ἄλλ' ἰπ. πλ. γῆς ἐκείνῃ G. L. d' Κατεβήκαμεν] Priorēs Edd. κατεβή. f' Ἄλλ' ἐν] Omittunt O. P. f. Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *Ælian. de Anim. X. 48.* ὁ δὲ μελαγχολῶν δεικνύει τὴν σιωπῶντων ἀποσπᾶ πάλιν. *Synes. Ep. 108.* μὴν ἢ φασί, καὶ ὁμοῦ μὴν οἱ τῶν ὅτις ἡμεῖς τῶν αὐτῶν ὁδοῦ ἀποσπᾶται τὸ χῶρος ἰταλμασται. *Noster de Domo: πάλιν δὲ τὸ γῆς ἀποσπᾶται, procul a terra in altum proveni.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix fiquet: ὁ δὲ δὴ μὴ ἀποσπᾶται ἢ πάλιν τὸ ἄλλῃ ἀποσπᾶται. Ad Icaromenippum *Gronovius* eorum, quæ hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πάλιν, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποσπᾶται.

64. Τὸ Γάργ.—] *Rob. Stephanus* in *Thef.* habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. *Γάργαρα* autem in feminino genere agnoscit *Enslathius*; agnoscit & *Eym. Magn.* Sed ea πάλιν, hoc ἀποσπᾶται. E. L.

67. Πῦ. Sic Ox. & L. At reliqui ὅτι. M. du S.

74. Καταίρεται] Mf. Ox. καταίρεται, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem. 110, 128.* M. du S.

Καταίρεται] Paridi tribuit etiā *Coluthus* v. 107. *Ποιμανικὴ δὲ ὑπὲρ τοῦ ποδὸς ἰλατῆρα καταίρεται.* idem scribendi modus in *Apollon. Rhod. IV, 974.* ut observavit *Fr. Nanfius* ad *Nonni Paraphr. E. 76b. XXI, 110.* quem se probasse *Scholias* ostendit hanc notationem adferens, οἷον καλὸν κατὰ libro tamen *Arizon. II, 33.* καταίρεται τε τρηχύν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quo-

Tom. I.

que Pii nummo apud *Morell. Spec. Rei Numm. T. XI.* Alexander exhibetur καταίρεται vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ποδὸς illam vel καμῶν, cujus meminit *Erym.* eam ob causam Grammatici exponunt ποταλὸς ἰταλμασται, perinde ac pedum *Fossus* & *Servius.* Glossæ veteres: *Pedum, καταίρεται, ποιμανικὴ κατὰ λαγυρέλῃ.* Vid. *Poll. X, 131.* T. H.

77. Ἄλλ' ἐκείνῃ] Rectius in Mf. scribitur Ἄλλ' ἐκείνῃ. Ἄλλ' ἐκείνῃ πλεονάζοντες γῆς ἐκείνῃ. J. G. G.

Ἄλλ' ἐκείνῃ] Scriptæ lectioni, quam *Gronovius* ponit, vulgatam longe prætulero. Ἄλλ' eleganter positum: Imo is ipse: tum ἐν τὸ γῆς jungenda cum καταίρεται: quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quæ de usu nautico verbi καταίρεται monentur, nihil huc faciunt.

79. Καταίρεται] Pro καταίρεται corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; ἡν καταίρεται *Od. M, 185.* quam adeo non incongruam putat *Deabus, quæ aspera transibant penitus.* Verum alato quidem *Mercurio* tribuitur a *Nostro* ὑπερὶ τὸ πτερῶν, & *Dii* Dæque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd. I. 59.* M. du S.

82. Καταίρεται.—] Ox. Mf. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καταίρεται. M. du S.

87. Ἄλλ' ἐκείνῃ] Sic sine ὅτι Ox. P. & J. Ed. M. du S.

Ἰσχυρὸς. ὅποτε ἤδη ὅς τῳ αἰτῶ ἦν, συμ-
 παριπτάμην αὐτῷ, ὃ συνεκρίβητον ἡ καλὸν.
 ὃ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῷ στίχῳ
 αὐτὸν ἀνέρπασεν. ὃ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε σφίζων
 πρὸς τὸ ποίμνιον καταπτάμενος δὲ ὀπιθῶν
 αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέρως μάλα τοῖς ὄνυξι πε-
 θαλὼν, ὃ τῷ σθόρακι τῷ κεφαλῇ τιά-
 ραν δακῶν, ἀνέφερε τὴν παῖδα τέλαρα μί-
 νον, ὃ τῷ τραχήλῳ ἀπετραμμένῳ ἐς αὐ-
 τὸν ἀποδεδέσθαι. τότε ἐν ἐγὼ τῷ σφίγγῳ
 ἔλαβον. ἀποδεδέχην γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῷ δεξι-
 ᾷ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διατητὴς ἔτοσι πλεονῶν, ὥστε
 προσώπων αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ Βουκόλε. ΠΑ. ἢ καὶ σύ γε,
 ὦ παῖσκα, τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς
 ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖ-
 κας; ὃ γὰρ ὅτι τήδεαι ὀρεοπολεῖν, ἔτι
 γε ὄναι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἐ γυναῖκες
 εἰσίν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, ὃ Ἀθηναίαν, ὃ
 Ἀφροδίτην ὄρας, καμὲ τῇ Ἑρμῇ ἀπέ-
 λυν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ὃ ὠχρεῖς;
 ὃ μὴ δέδωκε χαλεπὸν γὰρ εἶδεν καλῶν
 δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τῷ κάλλει αὐτῷ.
 ἐκπῆθι γάρ, Φοῖβε, καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
 καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ γὰρ γινώσκον ὅτι
 τρέπω. ὃ δ' ἀγῶν τὸ ἄλλαν εἶση
 ἀναγνὼς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veheretur,
 juxta simul volabam, allevabamque pulcel-
 lum: quin, si quidem memini, ab ista
 rupe illum subripuit: hic tum forte fistula
 ludebat ad gregem; devolans autem pone
 eum Jupiter valde leviter unguibus ample-
 xus, & oris, quam in capite gerebat, tra-
 ram morfu prehensens tollebat puerum tur-
 batum, cerviceque reflexa in ipsum respi-
 cientem: tunc ego fistulam tuli; abje-
 cerat eam prae timore. Atenim arbiter
 hicce prope adest: quare adloquamur
 eum.

7. Salve; boum pastor. P A R. Et tu
 sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad
 nos? aut quas istas ducis mulieres? haud
 enim ita factae, ut montes frequentent,
 quae tam egregia sint forma. M E R C.
 Multum abest, ut sint mulieres. Juno-
 nem, Pari, Minervam & Venerem intue-
 ris, meque Mercurium misit Jupiter. At
 quid trepidas & palles? quin tu omnem
 metum pone; incommodi nihil est. Jubet
 autem te Jupiter, judicem fieri harum pul-
 critudinis: quandoquidem enim, inquit,
 & ipse formosus es, & doctus rebus ama-
 toriis, tibi notionem permitto: certaminis
 autem praemium scies, ubi legeris hoc po-
 tum. P A R. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ αὐτὸς O. P. L. Marg. A. W. Placet vulgata. b Δακῶν] ἔχον O. P. L. Marg. A. W. c Ἀποδεδέ-
 χην] ἀπιδέχ. P. d Ἐπιτήδεαι] ἐπιτήδαι F. in ceteris emendatum. e ὀρεοπολεῖν] ὀρεοπ. O. f τῷ ἄλλαν] τῷ
 ἄλλαν omnes Edd. priores: τὸ O. L. γ.

3. Ὁ ἀφίξαι] Χωρὶς δικαστρίου κριτῆς. G.

91. Ὅποτε ἤδη ὅς τῳ αἰτῶ ἦν] Dubites, utrum de
 Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: poste-
 rius in versione fere sum secutus. Prius si quis antefo-
 rendum putet, sensus erit talis: Et quum jam minas
 in aquila laceret, ad latus ejus una volabam, adjuva-
 bantque in allevando Ganymede: series orationis favet;
 ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦν. ὃ ὅποτε ἤδη ὅς τῳ αἰτῶ ἦν.
 Sic dixerit ἦν in τῷ αἰτῶ, quod Latinis est lacerare in
 aquila, aquilae forma celari: idque eo probabilius,
 quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt,
 sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem:
 vide Achill. Tat. II. p. 145. & Salmasium. In Luciano
 cautius paululum delicias suas Jupiter attrahat. T. H.

ἰδὲ. Ἐν τῷ αἰτῶ] Hoc est, in forma aquilae, ὃ ἡ-
 μῶν αἰτῶ. J. C.

96. Περιβαλὼν] An περιβαλὼν; F. G.

97. Τίαν] Pileum ex nummis intelligit Stephanus.
 451. M. du S.

2. Ἀποδεδέχην] Solus P. hanc scripturam agno-
 scit. Reliqui libri ἀπιδέχ. quod tuctur Ed. Leedes,
 nosque ad Henr. Stephanum Append. de Dial. Att. p.
 247: amandat.

Ἀποδεδέχην] Neglectum hujus temporis augmen-
 tum, ut Jungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc
 ipsum in Dion. Cass. pr 779. B. Liban. T. II. p. 12.
 Xenoph. K. II. VIII. p. 131. v. 10. ἰδιωτικῶν τῶ
 249

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possum ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delictulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præster, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæc vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abstinere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens præbat: quod si ad aliud transferit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam potum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filix: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio? M E R C. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugas a Jove jussus.

ἡ βούλε. Ἡ ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς δ' ἐν, ὃ δέσποια Ἑρμῇ, διωκθῆναι ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, ἡ ἀγροικῶν δὲ, δικαστῆς γενέσθαι πῶς δόξαι θείας, ἡ μείζονος, ἢ χεῖρ βουκόλον; τὰ γὰρ ταῦτα κρίνει, τῶν ἀδρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲ αἰγὸς ὀποτέρᾳ ἢ καλλίῳ, ἢ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' αὖ δικάσαιμι χεῖρ ἢ τέχνῳ.

Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, ἡ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τ' ἐτέρας ὅτι ἢ ἐτέρας οὐκ ἀγνοῖ. ἢ ὅτι δὲ δὴν ἀποσπᾶσας ἢ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα δὲ ἀπὸ πρῶτον, τέτυκ' ἔχει, ἡ τὸ παρὸν ἐπαίνει καὶ ἢ ἐπ' ἄλλο μέλει, καὶ κείνο καλὸν ὄρει, ἡ πῶς δὲ μὲν, ἡ ὑπὸ τ' ὀλησιῶν πῶς δὲ λαμβάνει. ἡ ὅλος ἀεικέχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῆς, ἡ ὅλον ἀεικέλῃ με, ἡ ἀχθομαι, ὅτι μὴ ἡ αὐτὸς, ὅσῳ δ' Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τὰ σώματι. δαῖς δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον. ἡ γὰρ αὖ οὐκ οἶδ' ὅπως, ταύτῃ μὲ εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὶ ἀδελφῇ, ἡ γυναικαὶ ταύτας δὲ, θυγατέρας πᾶς ἐν ἢ χαλεπῇ ἡ ὅπως ἢ κρίσις, E P. οὐκ οἶδα πλὴν ἐχ' οἷόν τε ἀναδύσαι πρὸς τῷ Διὶ καλεῖσθαι μόνον.

ΠΑ.

2 Δάμαλιν] Priores Edd. Δάμαλιν. Δάμαλιν O. & Marg. ΔΙΩ. ἢ Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἢ ἄλλο.

Διωκθῆναι. In Codicibus hæc variare solent. Vid. J. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19. Duker. ad Theophrast. p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur Goldastius emendaret in Δωκθῆναι p. 875.

17. Τὸ ἄλλο] Scribe τὸ δὲ ἀγροικῶν τὸ ἄλλο ἵσθαι, præteritum certaminis erit, non τὸ ἄλλο ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quæ notavi ad Soloeccistam.

Τὸ ἄλλο] L. & Ox. MH. & Ed. J.

Τὸ ἄλλο ἵσθαι] Festinando Grævius in errorem incidit scribens ἵσθαι, & incogitanter interpretatus. T. H.

18. Μῆλον] De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ev. Δ. V.

24. Ἀστῶν] Ἀστῶν.

26. Δάμαλιν] Ox. Δ. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur,

Δάμαλιν] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structuræ ratio plane postulat: Δάμαλιν retinere non potest, nisi ὅλῳ simul mutaveris in αἶψ. T. H.

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλο. F. G.

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquæ ἄλλο, nisi quod in J. punctum sub α deest.

Ἐπ' ἄλλο] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἢ ἐκείνῳ μεταβῆναι ἢ ψυχῇ, & sæpius: quare verum est ἢ ἄλλο. Mox πῶς δὲ λαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. Mi-cyllus: & semper ab iis, quæ propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus: semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quicquam juvat. Cogitavi: πῶς δὲ λαμβάνεται, vel, ἀδελφῇ] utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihi met ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim.

41. Θουγατέρας] De Minerva notius est; Venus & Dione suscepta.

Kk 2

45. Πῶ

ΠΑ. Ἐν τῷτο, ὃ Ἑρμῆ, πῶσαι αὐ-
 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχῃ μοι τὰς δύο τὰς
 πεντηκῶντας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι ἢ ἀφ' αἰμαρτίας. ΕΡ. ἔτα φασὶ
 ποιῆσαι ὅρα δὲ σα ἥδη περαίνειν ἢ κρίσειν.
 ΠΑ. περασομένη. τί γὰρ ἂν ἐπ' αὐτοῖς τις
 ἔκῃνο δὲ πρῶτον εἶδέναι βέλομαι, πότερα
 ἔφαρξέου σκοπεῖν αὐτὰς ὥς ἔχουσιν, ἢ ἐπ'
 ἀποδοῦναι δέουσι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἢ ἐξέτα-
 σιως; ΕΡ. τῷτο μὲν οὐκ ἔστιν ἢ δικαστῆς ἐπ'
 πρῶτα τίς ὅπῃ ἐξέλαις. ΠΑ. ὅπῃ ἐξέλαις
 γυμνὰς εἶδέναι βέλομαι. ΕΡ. ἀποδοῖς, ὃ αὐ-
 τὰς σὺ δ' ὁπισθοκῶν ἐγὼ δ' ἀπετραφίην.

ΑΦ. Καλῶς, ὃ Πάρι, ἐπ' αὐτῇ γῆ

9. P A R. Unicum illud, Mercuri;
 fac sibi persuadeant, ut ne infensæ sint in
 me, quæ inferiores discesserint ambæ, sed
 solum oculorum hunc esse putent errorem.
 M E R C. Ita ajunt se facturas: curandum
 tibi nunc, ut peragas judicium. P A R.
 Conabimur quidem: quid enim quis fa-
 ciat? Illud autem primum scire volo, u-
 trum satis erit spectare illas, sicut sunt, an
 insuper exuere oportebit, ut explore exa-
 men habeatur? M E R C. Id quidem erit
 tua judicis in manu: impera, qua fieri ve-
 lis. P A R. Qua velim? nudas intueri vo-
 lo. M E R C. Vos, exuite vestes: tu in-
 spice: ecce me aversum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima

α Πῶσαι] πῶσαι O. L. β Οὐτα] ὃ O. J. γ Ἀπετραφίην] ἀπετραφίην O. P. J. Marg. A. 17.

45. Πῶσαι] Ox. & L. In reliquis πῶσαι. M. du S.
 Πῶσαι non admisero, antequam majore li-
 brorum scriptorum copia firmetur: vulgaræ lectionis
 hæc videri potest explicatio; nam positum est, ut
 Grammatici loquuntur, ἀπαρμόφαιον ἑπὶ πρῶτα κτι-
 αῖ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui
 supra modum Atticissimo erant dediti, ut patet e Le-
 xiphane: οὐ δὲ, ὃ πῶσαι... ταυτολῶν... ἐπὶ κομῆ-
 ζων iterum: ἀλλ' εἰσὶν... ἰδόντων ἐπὶ τῷ κἀνδρῳ
 πρῶτον. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephano-
 nus, quanquam in hac parte, quod extemporaneæ fa-
 cilitati sæpe debet, parum accuratus, Anim. in lib.
 de Dial. p. 46. 47. AEm. Portus Lex. Dor. & Jon. in
 Ἀπαρμόφαιον, Jac. Gronovius, qui merito ex Codd.
 Adriano restituit V. p. 210. In Dosithei sententiis Ha-
 driani §. 10. ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πῶ-
 σαι αὐτὰς, Goldastus edidit, πῶσαι τὰς αὐτὰς qui,
 quum insuper adnotat, persuaderi iudicibus, Mf. leſtio
 ἐλλογίζῃ, quid sibi velit, haud plane perspicio. Opta-
 tivi locum tenet etiam Infinitivus: Suidas: Ἀμαρτῶν
 ἔφαρξεν τὸ ἀμαρτῶναι κρατῶν Δρακοντίου. Πεδουκίους ὁρῶν
 εἶπεν Φόσκον, ὃ μίρακος, οὐκ ἂν ἀμαρτῶν ἐπὶ ἑλως συ-
 νδῆς αὐτοῖς τὸ ταῦτο. Versus integer Aristophaneus:
 pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, u-
 bi referri poterat ad præcedentia, malim Ἀττικῶν
 vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. T. H.

48. Οὐ φασὶ π.] Genuina hæc lectio Ed. J. Reli-
 quæ ἄνω. Vide Apoc. c. 21. Tof. c. 49. & Philoſ.
 12. M. du S.

Οὐτα φασὶ π.] Non est, ut multis rationem re-
 dam, cur E. J. lectionem posthabuerim. T. H.

54. Σὺ ἂν εἴη τῷ δικαστῇ] Talis locutio apud Cicer.
 Phil. II. tuum hominis simplicis pectus vidimus. Vide
 Voss. contr. p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exem-
 pla. E. L.

57. Ἀπετραφίην] Ex Mf. Ox. & P. & Ed. J. re-

posuimus, pro ἀπετραφίην, quod in reliquis legitur.

M. du S.

58. ἩΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt Fl. Ald. H. J. Bz. Fr.
 (Mf. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt &
 Venerem hæc loquentem fecerunt. Et omnino fiden-
 dum, si seposita Mf. Codd. auctoritate, textum
 pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum ra-
 tionem. Veneri enim hæc optime conveniunt; &
 speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam
 sese videri cupiens, & Virgini Minervæ, castæque
 matronæ Junoni, gratiam obsequii hac in parte prære-
 piens. Quin & his jam scriptis, video Veneri hæc
 in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus ratio-
 nibus Junoni hæc vindicem, aperiam. Junonem a Ju-
 dice impositam conditionem arripere voluit Lucianus,
 non solum ne detrectando iudicem vel tantillum of-
 fenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat;
 sed præcipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri
 ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a
 poetis laudari se sciebat. Hæc enim duo epitheta ἀ-
 κῶλως & βεβήκει, ad quæ alludit Lucianus, Junoni
 apud Homerum sæpissime tribui nemo, qui vel leviter
 hunc poetam delibaverit, ignorat. Jam vero si Vene-
 rem loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut,
 si partim asservatur, Junonem solum petit Venus,
 cum in Minervam cadere non possit βεβήκει, quod Ju-
 noni, ut & ἀκῶλως, proprium est. Si ea mens
 Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervæ
 proprium epithetum est. M. du S.

Ibid. ΑΦ. καλῶς, ὃ Πάρι] Impetrare a me non potu-
 i, ut personarum ordinem, qui in postremis Edd. appa-
 ret, temere mutarem. Hæc commodè Veneri vi-
 dentur adscribi, quæ jam supra joco acerbiorè a Ju-
 none tacta, opportunam ulciscendæ injuriæ occasio-
 nem non prætermittit, atque adeo rivalem ea in re
 pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus

αι.

vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque æqualiter sum tota, & similem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit (est enim venefica) ne te fascinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere. P.A.R. Recte monent de cesto: atque ergo deponere. V.E.N. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac judi-

ἀποδύομαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ μόνας ἔχω δοτὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὅπως δὲ εἶμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. ὃ μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσης, ὃ Πάρι, πρὶν ἂν ᾗ κεστὸν ἀπὸ βίου (Φαρμακίς γὰρ ἔστι) μὴ σε καθυποκαταστήσῃ διὰ ταύτην καίτοι γὰρ ἔχων μὴ ἔτι κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντέλειμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖρῶν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅπως κτείνῃ. ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ πρὶν ἔχειν καὶ ὅτι ἀποδύσθαι. ΑΦΡ. τί ἔτι ἔχει καὶ σὺ Ἀθηναίη καὶ κόρυν ἀφελῶσα, ψιλὴν καὶ κεφαλὴν ὅπως δεικνύς, ἀλλ' ὅπως αἰεὶ τὸ λόφον, καὶ τὸ δικα-

d T] τὸ F. e Καλὴ] Post hanc vocem inserit Ed. J. sola: Πα. ἀποδύσθαι καὶ σὺ ὃ Ἀφροδίτη. f Ἀποδύσθαι] ἀποδύσθαι P. J. g ΠΑ] Er. Marg. ΔΙΩ.

autem ut Junonem λευκάων solum ac βούπι, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσῶν, hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλήν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si jam hic omnem vestitum Juno deposuisset, quid erat causae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀπὸ ἀποδύσεως; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀποδύσθαι εἶναι, ὃ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimis insertum, quia, si praecedentia Junoni tribuas, ut sane factum in vetustis Edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποδύσθαι, non video: hoc ait Mercurius: οὐκ αὖτε, ego τὸν jam, ne oculos meos ἐπιτίθεις νεοσπύρ, αὐτῇ.

T.H. 59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς] Ut sc. Juno; quae Homero semper dicitur λευκῶν & βοῶπις.

J.G.G. 60. Τὰς ὠλένας λευκάς &c.] Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, eum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκῶν & Ἡρῇ, & βοῶπις πύρριος Ἡρῇ. Sic postea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν ὄμμα, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae.

J.C. 61. Ὅμοιος καλὴ. ΑΦΡ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σὺ γὰρ ἀποδύσθαι. Αθ. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum

καὶ σὺ γὰρ.

Th. M. 62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσθαι ὃ Πάρι, πρὶν ἂν ᾗ κεστὸν ἀπὸ βίου] Hic aliqua excidisse autumat Th. Martellius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, καὶ σὺ γὰρ ἀποδύσθαι. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρότερον γὰρ ἀποδύομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σὺ γὰρ ἀποδύσθαι, nisi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuisset exuta; quod clarum est.

J.F. Πα. ἀποδ. εἶναι ὃ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti Martellius nescio quo pacto suboluerat, in Ed. J. reperitur in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Cessabat autem odiose Venus, ægre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versavit, neque in hisce salibus & jocis, neque fere in plerisque hujus scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelligit. Vide quae ille de cestus potentia canat Il. 2, 214. At si non nisi monitus hujusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipue Luciani gratiae.

M. du S. Ibid. Αὐτῇ ἀποδύσθαι] Micellus & Benediktus: ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris Ed. J. ἀποδύσθαι nam ἀποδύομαι ne ponatur pro ἀποδύσθαι, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτῇ ἀποδύσθαι, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτῇ ἀποδύσθαι, ne tu prius illam vestes ponere jubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & J.

T.H. 63. Καὶ σὺ γὰρ] Vide Euseb. ad Il. 2, 214. M. du S.

την φοβῆς ; ἢ δίδας μὴ σοι ἐλέγχῃ τὸ
γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ βλέ-
πέδωμον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὐτῇ ἀφ' ἧ-
ρη. ΑΦΡ. ἰδὲ σοι καὶ ὁ κεφός. ΗΡ. ἀλλ'
ἄσπευστάμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράστω τῷ Δέας, τῷ κάλ-
λυν, τῷ ἡδύνῃ, ὅσα μὲν ἡ παρθένος, ὡς δὲ
βασιλικὸν ἂν αὐτῇ καὶ σεμνὸν σπολάμπει, καὶ
ἀληθὲς ἄξιον τῷ Διός ; ὡς δὲ ἄρα ἡδὲ
ἡδύνῃ ; καὶ γλαφυρὸν τι καὶ πρῶτα γωνίαν
ἐμειδιάσων. ἀλλ' ἡδὲ μὲν ἄλλος ἔχω τῷ
δαίμονι. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκά-
στου ὅτι δὲ βέλομαι, ὡς γὰρ γε ἀμφὶς-
λός εἰμι, καὶ ἐκ οὐδὰ πρὸς ὅ, τι καὶ σπο-
βλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις ἀεισπείδω.
ΑΦΡ. ἔγωγε ποιῶμεν. ΠΑ. ἀπὸ τῆς ἐν αἰ δό-
σῃ δὲ, ὦ Ἥρα, ἀείμην. ΗΡ. ἀείμην.
καί ποτε μὲν ἀκρίβως ἴδης, ὅρα σοι καὶ
τὰλλα ἡδὲ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ
δῶρα τῷ ἦφθι τῷ ἐμῇ. ἦ γὰρ με, ὦ
Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἀπάσῃς ἔσθῃ
τῷ Ἀσίας διοπότης. ΠΑ. οὐκ ὅτι δῶρας

centi territas : num metus est ; ne tibi ar-
guatur nihilque ad formam conferat cæ-
sium illud oculorum, si absque illo galeæ
terrore spectetur? MIN. Ecce tibi, cassis
hæc est demta. VEN. Ecce tibi, cestus
quoque. JUN. At exuamur.

II. PAR. Jupiter prodigialis ! quod
spectaculum, quæ forma, quanta volu-
ptas ! qualis hæc virgo ! quam regium ista
& verendum resplendet, vereque dignum
Jove ! hæc autem ut suaviter intuetur
imo etiam festivum quiddam, atque illece-
brosum subrisit. Jamque ego quod satis
est habeo felicitatis. At, si placet, seor-
sim singulas etiam inspicere volo ; nam
nunc quidem ambiguus hæreo, nec scio,
quo potissimum oculos convertam quaque-
versum visu distracto. VEN. Ita facia-
mus. PAR. Recedite ergo vos ambæ :
tu, Juno, resta. JUN. Resto : verum
postquam me diligenter inspexeris, hoc
aliud etiam tibi atque etiam est confide-
randum, an placeant tibi dona, quæ
præmium tribuam calculi pro me lati.
Siquidem me, Pari, judicaveris esse
forma præstantem, universæ eris Asiæ
demius. PAR. Non donorum spe
no-

a Ἀσπευστάμεθα] ἀσπευστάμεθα Marg. A1W. b Λύει] αὐτῇ Marg. A1W. c ὡς δὲ ἄρα ἡδὲ ἰδύνῃ] ὡς δὲ ἰδύνῃ
ἡδὲ ἰδύνῃ. sed in V2. plane scriptum est ὡς. d Περὶ δὲ] ἀειμην Marg. A1W. e ὡς δὲ τὸ δῶρον τῷ ἦφθι
ἡδὲ] Priores Edd. σοι τὰ δῶρα τῷ ἦφθι τῷ ἐμῇ. Quod reposui, est totum in O. & G. nisi quod hic abest τὸ
ante δῶρα.

73. ἢ δίδας μὴ σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ βλέπέδωμον] Vertunt: An vereris ne ti-
bi obiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil
metuendi præ se ferendo adspicitur. Davus sum non
Oedipus ; ænigma Latinæ versionis non expedit:
sed si licet Davus, scio tamen nec Oedipum id ex-
plicaturum. Hoc autem dicit Venus: Non metuis ne
in te reprehendat coeruleos illos oculos, si sine illo, quo
metum incutis, videantur : τὸ φοβερόν vocat κόρυδα,
qua φοβῶ δυνάσθω illam velle Venus ait. Putabant au-
tem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; su-
perius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μὲν, ἡλ-
κὸς κορυμῇ δὲ τὸν οὐρανὸν ἔκρυψε: sine illa caecos oculos Mi-
nervam dedecere.

J.G.G.
Ibid. τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν] Ad Dial. VIII. pluribus
explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II.
c. 9. Ep. 2. Jure quidem Graevius Interpretes casti-
gavit ; sed in verbo ἐλέγχῃ & hic & illi male rem
gesserunt. Intelligendum est : num metuis, ne tibi

arguatur, ut deforme appareat coeruleum illud oculorum
demta casside inspectum ? Sæpe tamen Pallas ultro na-
tivæ formæ fiducia galeam posuit, quando a bello
vacans lactioribus epulis intererat : talem ad Pelei nu-
ptias misit Calvibus aliisque. Vid. Sil. Italic. VII, 460.

T.H.
80. ἄσπε] Sic lego, non ut in Libris est ἀσπύ-
δου δ.

81. ὡς δὲ ἄρα ἡδὲ ἰδύνῃ] Sic hunc locum, foedissi-
me in vulgatis Edd. corruptum, restituimus. Quid
enim est, quæso, quod omnes insidet, ὡς δὲ ἰδύνῃ,
sine ἡδὲ quod ἔ. suppeditat ? In eo ἔ. non sum secu-
tus, quod ὡς pro ὡς habet. Plaudet, sat scio,
quibus elegantiae placent : neque monendi unam-
quamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio lauda-
ri : aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii vo-
ces, quarum sonus cum præcedentis verbi sono con-
venit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἰ-
δύνῃ ὡς, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183. C. Interpres
Gal-

nostra constant: jamque recede: fiet in haec $\theta\varsigma\mu\iota$ καὶ ἡμέτερα: πλὴν ἀλλ' ἀποθί, πρὶν
fite finienda, quae videbuntur. πρὸς τὴν ὁδοῦ ἀνὰ βορρῆ.

12. Accede tu , Minerva. MIN. Ad-
sum tibi : at hoc , quæso ; si me , Pari ,
pronunciaris formosam , nunquam inferior
abibis ex pugna , sed perpetuo victor : bel-
latorem enim te , & victorias reportantem
reddam. P. A. R. Nihil , Minerva , opus
mihi est bello ac pugna ; nam pax , uti vi-
des , nunc quidem obtinet Phrygiam &
Lydiam , belloque nullo infestatur patris
imperium. At bono esto animo : nequa-
quam jus tuum imminuetur , etiamsi do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue jam vestes , atque impo-
ne galeam ; satis enim vidi. Venerem ad-
esse tempus.

13. VEN. En adsum prope : quin tu i
specta singulas partes curate , nihil præter-
currens , verum immoratus unicuique mem-
brorum. Si lubet autem , formosè , & ist-
hæc ex me audi. Ego sane jam dudum ,
quum te viderem juvenem & pulcrum ,
qualem haud scio an alium Phrygia nu-
triat , beatum te prædico ob formæ decus ;
id autem incuso , quod non , relictis sco-
pulis istisque rupibus , in urbe vivas , sed

5μὲ καὶ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ, ὡς
πράξῃ γὰρ ὅπως αὐτὸ δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσθι Ἀθηναῖ. ΑΘΗ. παρέστη
κά σοι. κατὰ ἦν μοι, ὦ Πάρι, δικαίως
καλὴν, ἐπὶ τοῖς ἥτιον ἄπει ἐν μάχῃς, ἀλλ'
ἰαὶ κρατὺς πολέμιστ' ἦν γὰρ σὺ, καὶ κατὰ
Φόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. εἶδεν, Ἐθνη,
δοῖ μοι πολέμῳ καὶ μάχῃς· εἰρήνη γὰρ, ὅς
δράς, ταυτὶ ἐπέχει τ' Φρυγίαν τε καὶ Λυ-
κίαν, καὶ ὑπολέμῃ· ἡμῖν ἢ ὅ παρὸς δὲ-
χῇ· θάρρει δὲ, ἐμμενεστέησιν γὰρ, καὶ
μηδ' ἐπὶ δόροις δικάζομεν· ἀλλ' ἐνδύθῃ
ἦδη, καὶ ἐπὶ τοῖς ἥτιον καὶ κέρυν, ἰκανῶς γὰρ εἶδεν τ'
Ἀφροδίτῃ παρῆται καιρός.

Ο ΑΦΡ. Αὐτὴ σοὶ ἐγὼ πλησίον, καὶ σὺ
 πει καὶ ἐν ἀκρίβει, μηδὲν ὡς αἰτέων
 ἀλλ' ἐνδιὰρίβων ἐκάστω ἡ μὲν. εἰ δὲ
 θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε μοι ἀκυσσοῦ ἐγὼ
 καὶ πάλαι ὀρώσά σε κέον ὄντα, καὶ καλόν,
 γὰρ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέ-
 φει, μακαρίζω μὲν ἔκαστος, αἰτιῶμαι δὲ
 τὸ μὴ ἀπολιπτόντα τὴν σκοπέλης, καὶ ταυ-
 τὰς τὰς πέτρας, καὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ

249-

f 'Αδμῶ] ἡ Ἀδ. O. g 'Επίδου] ἐπίδης O. h Μαδμῶ] μαδμῶ O. Nihil est frequentius in Codd. horum vocabulorum confusione.

Gallicus ita emendandum esse acute vidit. M. d. S.

Ὁρὴ δι' ἰδίας] Jampridem ante visam Ed. 7. Scripturam conjectavi *ὁρὴ δι' ἰδίας ἰδίας*; neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, ejus proprium est *μυσθίζε φιλαρμίδης Ἀφροδίτη*. Noli tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. T. H.

90. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἢδ' σκεπῶν, εἰ καλὰ σοι δῶρα
 τ' ἰκέας ἐμῆς] Mf. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἢδ' σκεπῶν, εἰ κα-
 λὰ σοι καὶ δῶρα τ' ἔφρουσ' ἐμῆς. non est responsda haec
 scriptura. vide an non pulebra etiam tibi sint praemium
 suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. J. G. G.

largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. *ἔσθ' ἰμὲν, suffragium* *mibi secundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus, suus*, sic apud Græcos aliquando *ἰμὲν, ἐσθ'* usurpantur. Qui sensum videret, haud absidue *ἰσχυρὸς* usurpsit: nam id agebat sane Juno, ut sibi proposito

praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior
abiret: haec interpretatio, quippe facilius intellectu
pulsâ lectione vera, sed paulo abtusiore, locum ejus
occupavit. *Grævius* adstipulator, in eo tantum la-
psus, quod *ἴσα* non improbaverit: prorsus obstat
huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc,
si diligentius attendisset, Virum Magnum fugere po-
tuerat. *Εἰ καλὰ σοι ἐστὶ, ἀνὴρ ὠφελῖς τῷ πόλει*, *rebusque*
tuis conveniens, quod Interpretes fecerunt. Eadem a
Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam
ab *Euripide* *Troad.* v. 925. T. H.

10. Ἀὐτῇ σοι ἰγῶ] Ἀὐτῇ scribatur an αὐτῇ, parum refert: in multis enim αὐτός & ἐγὼ commutantur. Saepe tamen solent, ἐγὼ σοι ἰγῶ, vel, ἐγὼς τοι ἰγῶ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *fac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum imprimi formula familiarissima: inter alia c. 35. ἡμέτεροι δὲ ἐγὼ ἀγγέλοις τὸ σπῆναι αὐτῶν ἵκεμεν ibi *Gronovius* e Mss. profert αὐτοὶ. T. H.

24 Apr

αἰσχροδύειν τὸ κάλλος ὡς ἐρημία· τί μὲν γὰρ
 οὐ Σπολαύουσας τ' ὄραν; τί δ' ἂν Σπόναν; 120
 ἔσθ' οὐ κάλλος αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι
 γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἀγροικόν τινα καὶ
 χωρίτιν, οἷαι γὰρ ἢ Ἰδμεν αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαινας, οἷα γὰρ ἢ Ἑλέ- 25
 νη ἐστὶ, ἰέα, καλὴ, κατ' ἐδὲν ἐλάτ-
 των ἐμῶν, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκάνη
 γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, ὡς οἶδ' ἐγώ,
 πάντα Σπολιπύσσα, καὶ παλαιὰ αὐτὴν
 ἔκδοτον, ἐφέλει, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ 30
 οὐ ἀκήκοας τι παρ' αὐτῆς. ΠΑ. ἔδεν, ὦ
 Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκύναιμί σε,
 τὰ πάντα διηγυμνῶ.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ὅτι Λήδας,
 ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπεσεν 35
 κύκλιος γενόμενος. ΠΑ. ποῖα δὲ τις ἢ ὄψιν;
 ΑΦΡ. λυκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκλου γεγε-
 νημένην ἀπαλὴν δὲ, ὡς ὡς αὖ τραφεῖσα,
 γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστῇ καὶ

corrumpas formam in solitudine: quem o-
 nim tu fructum capias ex montibus? quid-
 ve juvet honesta species tua boves? par fue-
 rat jam te nuptias iniisse, non quidem a-
 grestis alicujus ac rusticæ, quales per Idam
 sunt mulieres, sed cujusdam ex Græcia,
 aut Argis, aut Corintho, vel Lacænzæ,
 qualis Helene, ætate integra, pulcra, nul-
 laque parte inferior me, quodque maximum
 est, amatoriz nequitiz perita. Hæc, si te
 tantummodo adspexerit, omnibus relictis,
 seque in tuam potestatem dedita, sequetur,
 & una tecum habitabit. Omnino autem
 fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de
 ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at
 nunc perlibenter audiverim ex te cuncta
 denarrante.

14. VEN. Est filia Ledæ, illius for-
 mæ, ad quam Jupiter devolavit in cyc-
 num mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN.
 Candida, qualem decet esse ex cycno na-
 tam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda
 plerumque luctæ & palæstræ dedita: quin
 tan-

a Ἀργίθου] Cunctæ priores Edd. Ἀργίθου. Ἀργίθου in O. b Εὔ] Addidi, quod in omnibus Edd. deficit;
 ex O. c Γυμνὰς] γυμνὰς Q.

24. Ἀργίθου] Ἀργίθου. Idem Menagius notaverat.

F.G.

Ἀργίθου] Perperam legitur in omnibus editionibus
 Ἀργίθου, pro Ἀργίθου. recte sic scribitur ὡς Ἐπισκο-
 ποῦσι.

F.G.G.

Ἀργίθου] Sic recte O. In reliquis Ἀργίθου.

M. du S.

28. Εὔ] O. solus habet illud εὔ.

M. du S.

36. Γενόμενος, ποῖα δὲ τις τῆς ὄψιν] Excidit Paridis
 personæ notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Πα. ποῖα
 δὲ τις.

Th. M.

Ibid. Παρ. ποῖα δὲ τις] Haec in vetustis Edd. ordine
 continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se,
 vel monitorem Marcellinum secutus distinxit, atque
 ista, ποῖα δὲ τις τῆς ὄψιν, Paridi assignavit: probo fa-
 ctum cum Benedicte. Exclamationi quidem Veneris
 Helenæ formam laudantis locus hic est nullus: tum
 scribi potius debuerat, οἷα δὲ τις τῆς ὄψιν.

T. H.

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ & παλαιστῇ] Lucianus alludit
 hic ad instituta Lacedæmoniorum, apud quos puellæ
 nude cum adolescentibus exercebantur. Sed cum
 hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica
 tempora, anachronismus hic censei potest inter ea,
 quæ in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni

fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycur-
 gum.

J.C.

Ibid. Παλαιστῇ] Vid. Ovid. XVI. 150. 250.

M. du S.

Παλαιστῇ] Attulit hunc locum Thom. Mag. in Πα-
 λαιστῇ, hoc, quanquam Alexis usurparit, respuen-
 dum, illud probandum docens: Phrynichus præcivit p.
 38. Nihil quidem obstat, quo minus a παλαιστῇ for-
 metur παλαιστῇ nec tamen non maluerunt veteres
 a παλαιστῇ fingere παλαιστῇ Diogen. L. VI, 4. πα-
 λαιστῇ τέχνη. Pausan. I. p. 94. Marc. Antonin. VII. §.

61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palæ-
 stra, nunquam palæstra vel palæstes: præter Plautum,
 Ciceroem atque alios Prudent. περὶ Στιφ. H. X, 188.
 palæsticus ephebus Hyacinthus Lacon, quem, in-
 quit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De
 Helenes studio palæstræ meminit etiam Propert. III.
 El. XII, 19.

T. H.

40. Οὐτὸν δὲ τις . . .] Quid illud τι ad sententiam
 conferat haud satis assequor.

M. du S.

Οὐτὸν δὲ τις παλαιστῇ] Qui deripitur, inquit,
 J. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III. c. 23. παλαι-
 στῇ, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum:
 id quidem recte; Helenæ tamen, ut virginibus, con-

re;

tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam existerit, Theseo immaturatione adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam convenerunt: prælatum est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & rusticus: ego quippe novi, ut conveniat ista facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te sectetur. PAR. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi se dare. VEN. Bonum animum habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus &

40 ὅτῳ δὴ τι πελοπίδαις, ὅς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθῃ, τῷ Θησέως ἄραρον ἔτι ἀρπάσαι. ὃ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ ὅς εἰς ἀχμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῷ Ἀχαιῶν ἐπὶ τῇ μνηστῆραν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ 45 Μενέλαος τῷ Πελοπίδῳ γένεσθαι· εἰ δὲ δέλοις, ἐγὼ σοὶ καλὰ πράξομαι τὸ γάμον. PAR. πῶς φησ; τὸ γαλαμηδῆς; AΦP. νέος εἶσὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. PAR. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτοὺς εἰδέναι.

AΦP. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θῆαι δὴ τῇ Ἑλλάδι, καὶ πειδᾶν ἀφίκη εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη τὴν τεύθειν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐραστήσεται σε, καὶ ἀκολουθήσει. PAR. τὐτ' αὐτὸ καὶ ἀπίστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῶσαν τὴν ἄνδρα, ἐθέλῃσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεχπλεῦσαι. AΦP. θάρρει τὴν γε ἔνεκα. παῖδες γὰρ μοι ἐστὶν δύο καλῶ, Ἰμερὸς καὶ Ἐρατος.

[Δι] δὴ P. e. Ως] Nullae Edd. habuerunt: sequendam putavi auctoritatem O. f. Δύω] Δύο H.

venit, quae ἀποποιήσεται, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ. 157. Τοῦτο ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγισα πάσχο. In ὅτῳ δὴ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonasmum istius vocalae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37. ἀποποιήσεται τι κατέρη. T. H.

41. Ἄραρον] Ὁμοφανίαν. Arrian. ἄραρον τὰ ὅσα καί τινες τρυγῶντα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. J. B. 57. Βαρβάρῳ Phrygi: notum. Idem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. De palat. sacr. largit. J. B. 59. Παιδὶ] Ministros semper hos Veneri præsto fuisse tradit Hesiodus Theog. 201.

Τῶν Ἐρατος ἀμάρτησι καὶ Ἰμερὸς ἰσχυρὸς καλός.

& in raptu Helenæ utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum Il. Γ. 442.

E. L. Ibid. Δύω καλῶ] Male antea δύο καλῶ. J. B. Ibid. Ἰμερὸς καὶ Ἐρατος] Dixi ad illud Petron. su desiderium, in voluptas. Sequens Dialogus totus Homericus Tom. I.

cus est.

J. B. Ἰμερὸς καὶ Ἐρατος] Eratime, inquit Mart. Capella IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leïd. Codicis Erotime,) Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adscutor (Graecorum ἐπαδὼν interpretatur) item Terpsis & famulatio Dianæ concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus. Ibi Lucianum hujus Dei meminisse notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Παιδὸς καὶ ἑτέρας θεῶς, ἢ Παρθένου ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπεα δὲ Ἐρατος καὶ Ἰμερὸς & Πῶς &c. apud Pausan. l. p. 105. Pothi a Scopa facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5. p. 634. testatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus coli. Ceterum quod Barneſius ad Erogis Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδες exponendum esse contendit non filios sed famulos, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24. 25. De Himerio ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barneſius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obf. Hum. II, 61. Theodorus est Prodrampus in Amaranto p. 465. T. H.

L

66. Καὶ

Ἔρως τὴν σοι ἐξελύσσει ἡγμένην ἢ ὀδύνην
 γενομένην. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλος παρελ-
 θὼν εἰς αὐτήν, ἀναγκάσει ἢ γυναῖκα ἔχειν·
 ὁ δὲ Ἴμερος αὐτῷ σοι περικυβεῖς, τῶν ὀφ-
 ἔων, ἰμερτόν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐ-
 τὴν δὲ συμπάρῃσα δέχομαι καὶ τῇ Χαρίτιν
 ἀκολουθεῖν· καὶ ὅπως ἀπαίσεις αὐτήν· ἀνα-
 πείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει
 ἄδελγον, ὧν Ἀφροδίτῃ πλὴν ἐρῶ γε ἡδὴ ἢ
 Ἑλένης, καὶ ἐκ αὐτῆς ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτήν οἶ-
 μαι, καὶ πλέω εὐθὺς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρ-
 τῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων ἢ γυναῖκα,
 καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἡδὴ ποικῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραδιῆς, ὦ Πάρι,
 πρὶν ἐμὲ ἢ πομονήσῃαν, καὶ νυμφαγωγόν,
 ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. ὁ πρέπει γὰρ καί με⁷
 ἡ ποικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ εορτάζειν
 ἅμα καὶ τὴς γάμους καὶ τὰ ἑπινίκια. πάντῃ
 γὰρ ἐνσὶ σοι, ἢ ἔσθια, τὸ κάλλος, ἢ
 γάμον ἢ τέτυκ' ἔμην πρὶς αὐτοῦ. ΠΑΡ. ὁ-
 δοικα μή μιν ἡ ἀμελήσους μὲν ἢ κρίσιν. ΑΦΡ. 80
 ἡ βέλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς,
 ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπιοχῆμαι
 ὅθι σοι ἢ Ἐλένη παρὰ δόσειν γυναῖκα,

Eros : utrosque tibi tradam duces viæ fa-
turos. Et Cupido quidem se totum infu-
nuabit in eam, coequetque mulierem amare :
Himerus autem tibi et ipsi circumfusus,
quod scilicet ipse est, desiderabilem te fa-
ciet atque amabilem. Egomet etiam una
sadero, ac rogabo Gratas, ut nos comiten-
tur : atque ita omnes certe Helenam permo-
uebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non
liquet, Venus : attamen amo jam Helenam,
& nescio quo pacto videre illam mihi vi-
deor, & navigo recta in Græciam, redeo-
que compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum hæc omnia facio.

16. V E N. At tu ne prius ames , Pa-
ri , quam mihi conciliatrici & pronubæ gra-
tiam retuleris sententia secundum me data :
debet enim me victricem vobis una adesse ,
ac festum agere simul nuptiarum & victo-
riæ meæ : omnia quippe licet tibi , amo-
rem , formam & nuptias pro isto pemo-
• comparare. P A R. Metuo , ne me negligas
post judicium. V E N. Vin' jusjurandum
interponam ? P A R. Neutiquam : sed pro-
mitte denuo. V E N. Recipio enimvero ti-
bi Helenam me tradituram esse uxorem ,
cam-

α Ὀλως; ἢ Ὁ. ὁ Ἀκαλουτῶν συνακαλουτῶν Ὁ. εἰ Ἀναπαύομαι ἢ παυῶμεν. P. Marg. 117. εἰ Τῶ-
τα] Prioris Edd. τάχα. Τῶτα ἰδὲν in Marg. 117. εἰ Πέρι. δ] πρῶτοι δ' αὖ P. πρῶτοι δ' αὖ J. V2. f Ν-
αφῶρον] κατηφόρον εἶναι ὅπῃ π—. G. P. κατηφόρον vitiose J. g Τούτου] τούτου Ὁ. ὁ Ἀμαλῆτις ἀμαλῆτης Ὁ.
quod magis usitatum. i Βούλιι] βούλιι δ' J. V2. βούλιι τί σοι. Ὁ.

75. Καὶ μὲν κληρονομήσαντες * Φιλόχορον ἐν Β' Ἀτθίδι φη-
σιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατήφθησαν αἱ ἐν
ἀστυνόμῳ παρθέναι φέρειν τὰ κοινὰ τῇ Θείᾳ, ἰφ' οὗς ἐπέκειλο

τὰ πρὸς τὴν Συσίαν τοῖς τε Πικραθεναῖς καὶ ταῖς ἄλλαις
πομπαῖς. V.

* $\Theta\lambda\delta\gamma\epsilon\rho$ in B 'Ατθίδος] Exc. G. β' Ατθίδος fatetur tamen se reperisse in Cod. Mf. in β' Ατθίδος. C. M. β' Ατθίδος. M. de S.

Haec totidem verbis extant in *Harpercat.* & *Smith.* V. *Καὶ*
Φέροι. T.H.

ducit sponfam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo *ἐν τῷ ἀφαιρῶντι* aut *ἐν τῷ ἀφαιρῶντι* dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios.

67. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσι, ἄλλοι, δ' Ἀφροδίτῃ] Ut olim legendum coniecera, inveni postea, ut non pauca alia, in Ms. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσι, ἄλλοι, δ' Ἀφροδίτῃ. quomodo haec successura sint obscurum est. Venus.

T. G. G.

75. Πρῆποι ᾧ ἄς . . .] *Kathēporoi* *virgines nobiles* = *Harung.* p. 678. *πρῆποι*, *pro* *πρῆποι* ex P. Cod. *M. du S.*
Πρῆποι ᾧ] *Vulgatum* *non movi* : *neque* *tamen* *da-*
mandandum, *πρῆποι ᾧ ἄς* *καίρι* ut in *Platonis Alc. I.* p.
432. C. *πρῆποι ᾧ ἄς* *πῶς* *τοῦ* *καλῶς* *ἀλλήλως*
Καθηπόροι *habuit etiam Scholiaſtes* : *quae* *nulla* *est* *cau-*
ſa, *cur* *Veneri* *πρῆποροι*, *praeferenda* *videatur* : *hinc* *o-*
pti-

eamque porro te secuturam esse, atque I-
lium ad vos profecturam: ipsa ego adero,
& adiutrix ero ad hæc omnia. P. A. R. Et-
iam Amorem & Himerum & Gratias ad-
duces? V. E. N. Ne dubita: Pothum &
Hymenæum insuper adsumam. P. A. R. Quin
ergo ea conditions ut trado tibi pomum,
sic tu accipe.

85. ἡ ἀκαταβόητος γὰρ ἐπ' αὐτὴν, ἡ ἀφίετο παρ'
ὑμῶν εἰς τὸ Ἴλιον· ἡ αὐτὴ παρόνομαι, καὶ
συμπράττω τὰ πάντα. Π. A. P. ἡ τὸ Ἑρῶτα, ἡ
τὸ Ἴμερον, ἡ τὰς Χάρδας κ' ἄξεις; Α. Φ. P.
Θάρρει, ἡ τὸ Πόθον ἡ τὸ Ὑμέναιον ἢ πρὸς
τέτοις ἀδελφίσσῃ. Π. A. P. ἔκ' ἐπὶ τέτοις
90. δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τέτοις λάμβανει.

XXI.

MARTIS ET MERCURII

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

M A R S.

A P.

1. A. Udistin', o Mercuri, qualia mi-
nistratus sit nobis Jupiter, quam
superba & absurda? Si voluero, inquit, e-
go ex coelo catenam demittam; vos inde
suspensi si detrudere me magna vi conten-
deritis, frustra laborabitis; non enim pro-
fecto detraxeritis. Ego contra si voluero
sursum attrahere, non vos solum, sed &
terram simul ac mare adducta in subli-
me tollam: & cetera, quæcumque ipse
met audivisti. Ego autem, si singulos

Η. Κουσε, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπέλθον ἡμῶν
ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά ἡ ἀπίθανα;
ἦν ἐβλήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆς οὐρανῆς
σειρὰν καθήσω, ὑμῖς δ' ἦν σπικρεμασθέν-
τες καλῶσπ' ὁ βιάζῃσθε με, μάτῳ πο-
νήσε· εἰ γὰρ δὴ κατελκύσει. εἰ δὲ ἐγὼ
δελύσασμαι ἀνελκύσαι, εἰ μόνον ὑμᾶς, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν
συναρτήσας μέλει. καὶ τὰλλα ὅσα ἡ
τοῦ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν κατ' ἐπ'
ἀπάτ-

1. ἡ ἄξεις] ἔχεις O. 1. Πόθον] Πειδὼ ΑΙΩ. π. Πρὸς] ἔτι πρὸς O. η Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμι σοι τὸ μ. ἡ.
92. Quod sequitur ἐπὶ τέτοις λαμβ. deest in O. ο βιάζῃσθε] Ita ἡ. & 92. Reliquæ βιάζῃσθε minus recte.

ptime respondet ἰσχυρίζων τὰ ἐπιπλέον. Hartungus Dec.
I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam Scholiaſtæ
Theocriti locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines
vel nobiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι κατηφορῶν
ἐπὶ ἀφοσιώσιν τὴν παρθενίαν, ἵνα μὴ νυμφευθῶσιν ὑπ' αὐτῆς.
Hoc quid valeat ad κατηφορῶν firmandam, non video.
Etsi pompam nuptialem κατηφορῶν, vel etiam plures,
quod sane fieri potuit, κατηφοροὶ prosequerentur, cur
hoc sibi munus præcipuum Venus deprecari voluisset,
quæ tandem ratio commoda proferetur? At multum
ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa
Paridi sc conciliaturam esse promittit, victis formæ
rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita pos-
sis refingere: πρ. τῇ ν. νικηφόρος, αἶμαι, ὑμῶν παραίται. T. H.
76. Νικηφόρον] In Mf. scribitur πρὸς τῇ καὶ καὶ κα-
τηφορῶν αἶμαι ὑμῶν παραίται· sed vulgatam non damno.

scripturam.

M. du S.

81. Ἐσπικρεμασμένοι] Conspirant Edd. cunctæ: ni-
hilominus legendum ἐσπικρεμασμένοι propter ἵνα, quod
intelligitur: πάντες γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τῷ μύλλοντι ἵνα, ἡ
δαν, ἡ δαν, ἡ δαν, ἡ δαν, monente Thoma Magistro. Dial.
M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφιδωρεῖς ἡ δαν. Αν-
σθη. Ran. v. 420. Equit. v. 52. βούλει τὸ ὄψον σὺ
δαν; Idem in Timone vitium correximus §. 37.
n. 18.

T. H.

84. Ἐπ' αὐτῶν] Hoc a Luciano profectum esse non
credo: an ἱσχυρίζων; ut Long. III. p. 81. γυναικίσι ἵνα.
καὶ ἐπ' αὐτῶν· imo potius ἐπὶ αὐτῶν.

T. H.

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias.
Consule Eub. Od. A.

M. du S.

93. Ἐκ τῆς οὐρανῆς σπῆρας κ.] Haec mutuatur ex Ho-
mero Il. Θ. 17. & sequi.

T. C.

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτήσας, nisi ex-
presserit illum Homeri versum Il. Θ. 25. Σπῆρας μὲν καὶ
ἐπὶ τῇ τῇ Οὐλύμπου Διὸς αἶμα· nam συναρτῶν est
συναρτῶν, ut veteres exponunt.

T. H.

Ll 2

5. Κῆρ

79. Ταυτοῦ] Mf. Ox. pro ταύτου. M. du S.
81. βούλει ἂν σοι] Mf. Ox. habet τί σοι. ἡ. De-
sunt in Fl. H. & Wsch. Ego hanc inde concinnavi

ἀπάντων ἀμείνων, καὶ ἰσχυρότερός ὅστις, οὐκ
 ἂν δυνήσκη· ὁμοῦ δὲ τῆς τοσούτου ὑπερ-
 φέρει ὥς μὴ ἁ καταβαρύνει αὐτὸν, καὶ τῇ
 γῆν καὶ τῇ θάλασσᾳ προσλάβωμεν, ἐκ
 αὐτῆς περὶ αὐτῆς.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρης. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς
 λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἄπο-
 λαύσωμεν τῇ Φλυαρίᾳ. ΑΡ. οἶμαι γάρ με
 πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἐχὼ δὲ
 πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην· ὁ
 γὰρ μάστιγα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκροῦσθαι με-
 ταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ δὲ δυνάμει σιωπῆ-
 σαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἐπὶ πολλῶν,
 ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηναῖς
 ἑπαναστάτες, ἐπεβούλῳσαν ξυνοῦσαι αὐ-
 τὸν λαβόντες, ὥς παντοῦ τῇ διδῶς, καὶ
 ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις
 κατελέσασα ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμαχον
 Βριάρεον ἐκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδέετο
 αὐτῶν κεραυνῶν, καὶ βροντῇ ταῦτα λογι-
 ζομένη ἐπῆκε μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλι-
 κημοσύνῃ αὐτῆς. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει, εἰ γὰρ
 ἀσφαλὲς ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκροῦ-
 σθαι τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiozem esse & valio-
 diorem, inficias non iverim: sed una jun-
 ctis tot Diis superiorem esse, ut pondere
 nostro ne deducere quidem eum valeamus,
 et si terram & pontum adsumserimus, haud
 sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non
 enim tutum eloqui talia, ne quid etiam
 mali redundet ad nos ab ista garrulitate.
 MARS. Num tu putas ad omnes me pro-
 misce hanc dicturum, non tibi soli, quem
 linguae temperare posse noveram? Quod
 igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possum reti-
 cere ad te: memini equidem non ita diu,
 quando Neptunus, & Juno, & Minerva
 seditione mota structisque insidiis voluerunt
 eum vincire comprehensum, quam varios
 ia colores fuerit mutatus prae metu, idque
 trium tantummodo: quod ni Thetis mise-
 rata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum
 centimanum, vineulis constrictus foret cum
 ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum per-
 pendens teneri non poteram, quin riderem
 magniloquentiam ejus. MERC. Tace:
 fave linguae: nam tutum haud est nec tibi
 loqui, nec mihi audire talia.

25

XXII. PAJ

a. Καταβαρύνει] καὶ ἀπονήσκει τ. b. Ἐπεβούλῳσαν] ἐπεβούλῳσαν τ.

5. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diversus est usus,
 quando iterantur hae particulae, neque huc congruit.

T. H.

7. Εὐφήμει] Arul. Milsf. I. Parce, inquit, in fe-
 minam divinam, ne quam tibi lingua intemperante no-
 kam contrahas: ibi Pricaeus p. 25. & hoc ipsum &
 plura similia notavit.

T. H.

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat. Neptunum, Junonem
 & Minervam conspirasse in Jovem, eumque consti-
 tuisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitio-
 nis Jupiter percussus in varias se formas verterit. Re-
 spicit ad Homeri locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὅποτε μὴ ξυνοῦσαι Ὀλύμπιοι ἔβουλον ἄλλοι,
 Ἥρῃ τ' ἰδὲ Ποσειδῶνι, καὶ Πάλλας Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
 Juno & Neptunus & Minerva.

J. G. G.

16. Ἐπεβούλῳσαν] Ed. τ. pro Ἐπεβούλῳσαν quod in
 reliquis est.

M. du S.

Ἐπεβούλῳσαν ξυνοῦσαι.] Opinabar olim supplendum

ξυνοῦσαι αὐτὸν βουλόμεν frustra: verbi ἐπεβούλῳσαι
 haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v.
 1112 — ταῦτ' ἐπεβούλῳσαι ποιεῖν Ἥρᾳς — Demosth. in
 Lacr. p. 952. D. ἐπεβούλῳσαν μηδὲν ὕγιος ποιεῖν. Ariston-
 teles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64. τὴν Δίᾳ μυθο-
 λογεῖν ἐπεβούλῳσαι τῇ Ἥρᾳ μυθῶσαι. perperam editur μυ-
 θῶσαι. Plura suppeditabit H. Stephanns.

T. H.

44. Δακνὸν τὸ δάκτυλον] Hoc est, quid unguem mor-
 dos? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam
 animo quaerunt, quod non possunt illico invenire.
 Horatius de poeta versus non facile faciente I. Sat. 10.
 — in versu faciundo Saepo caput scaberet, vivos & ro-
 deret ungues.

J. C.

45. Τὸν Ἰκ. λ. Πηνελόπειαν] Hujus mulieris filium et-
 iam Hyginus facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit
 non reperio. Spartana erat.

M. du S.

Τὸν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poetis Ἰκαρίων Propri-
 etio Icarioris, Quaeque tenuis fastus, Icarioris, tuos,
 III El. 11. Icarum dicas non facile faciente I. Sat. 10.
 nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur:
 maxime tamen Homero duce vulgatum Icarinus. Gene-
 ris origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel al-
 tius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

P A N.

Π Α Ν.

Σ Alve, pater Mercuri. **MERC. I.** mo & tu quoque : sed quomodo sim ego tuus pater? **PAN.** Non tu Cyl-
lenius es Mercurius? **MERC.** Ita sane :
at quo pacto filius meus es? **PAN.** Per
adulterium sum ex amore tibi natus.
MERC. Profecto hirco prius aliquo adul-
terante capram : meus enim qui fieri potest
ut sis cum cornibus, & naso tali, & bar-
ba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
& cauda super nates. **PAN.** Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis : quin po-
tius temet ipsum, qui tales gignis & pro-
creas, ego vero culpa vaco. **MERC.** At
quam tu tandem dicis matrem tuam? num-
quid imprudens in capra stuprum commisi?
PAN. Non capram quidem stuprasti; sed
fac, ut in memoriam redeas, si forte in
Arcadia puellæ ingenuæ vim intulisti : quid
commorso digito quæris, multumque hæ-
sitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Χ Αἶρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. **ΕΡΜ.** ἢ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πα-
τὴρ; **ΠΑΝ.** ἔχ' ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὡς
τυγχάνεις; **ΕΡΜ.** καὶ μάλα. πῶς ἐν-
ουῖός ἐμός εἶ; **ΠΑΝ.** μοιχίδιός εἰμι, ἔξ
ἔρωτός σοι γενόμενος. **ΕΡΜ.** ἢ Δία,
τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐ-
μός γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχη-
λα, καὶ τραγικά, καὶ ἔραν ὑπὲρ τὰς πω-
γὰς; **ΠΑΝ.** ὅσα ἀν' ἀποσκώφης εἰς
ἐμὲ, τ' σεαυτὲ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδισον
ἀποφαίνῃ μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαύ-
τα γενῶς, καὶ παιδοποιῶς. ἐγὼ δὲ ἀναί-
ετος. **ΕΡΜ.** τίνα δὲ καὶ Φῆς σε μητέρα;
ἦ περ ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγωγε; **ΠΑΝ.**
ἔκ αἶγα ἐμοίχθυσας, ἀλλ' ἀναμνησὸν σεαυ-
τὸν, εἴ ποτε ὦ Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλθούσαν
ἐδῶσα. τί δακὼν τ' δακτύλον ζητεῖς, καὶ ὀπί-
πολὺν ἀπορεῖς; ἦ Ἰκαρίῃ λέγω Πηνελόπην.
ΕΡΜ.

^e Ἐξ ἔρωτός] ἔραστῃ. ^f notaturque in margine *Διῷ. d* Ὅσα] ὅπου *P. f. V2. Διῷ. e* Ἀποφαίνῃ] ἀπο-
φάνεις *P. f. V2. Διῷ. f* Ἡσίου] μήτερος *C.*

tius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Jove repeti po-
test. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter Αἰολί-
& Enaretas filios Perierem recensens. Ex isto Perie-
re, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei fi-
lia natus est Icarus cum fratribus Aphareo, Leucip-
po & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Αἰολί-
facere filium Perierem, sed Cynortae; *Διότι*, inquit,
τὰ περὶ τῆς Περίας ἐγγόνων ἐστὶ τῆς Ἀτλαντικῆς γυναικὸς
σφοδρῶς. Praestitit fidem lib. III. p. 211. totamque
gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia &
Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. scribun-
tur, Eὐσὶ δὲ οἱ λιγυροὶ Ἀφάρῳ καὶ Λευκίππῳ καὶ Περ-
ίῳ γινώσκουσιν τὴν Αἰόλιν. *Κυνόρτου δὲ Περίας* τῆς
Οὐδάλου. Οὐδάλου δὲ ἐστὶ Νηΐδος τῆς Βαττίας Τυμάρ-
του, Ἰαποκλώντος, Ἰκαρίου, quanquam neminem illa
suspicio tetigerit, ne *Μενεστῆ* quidem in Regn. La-
con. c. III. ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi pla-

ne fallor, Περίας, τῆς δὲ inferuit aliquis, quem dili-
gentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi
iane *Κυνόρτου δὲ Περίας* sed meminisse debuerat, di-
versam aliorum in hoc loco commemorari senten-
tiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse
Αἰολί filio referebant : his certe auctoribus Cynortae
non Perieres, sed Oëbalus fuit filius; itaque *Παν/αν.*
III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui simul
tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuisse u-
xorem, teste *Παν/αν.* IV. p. 283. unde jam planius
intelligitur, quod ait p. 204. *εἰς τὴν Ἀφάρῳ τῆς Περίας*
αὐτῆς ἀδελφῆς Τυμάρτου πρὸς μητρί. Hac de re scripto-
rumque diffidio componendo quae poterant observari
multo plura; lubens praetermitto. Icarus ergo seu
Perieris sive Oëbali filius in matrimonio habuit vel
nominibus diversis unam, vel plures uxores : *Doro-*
dochen Orfilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam
Eu-

ΕΡΜ. εἴτα τί παῖσσα ἐκένη ἀντ' ἐμῷ
τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκένης λόγον σοι ἔρω· ὅτε
γάρ με ἐξέκεμπεν ὅππ' ἔ' Ἀρκαδίαν, ὃ παῖ,
μήτηρ μὲν σε, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη δὲ
Σπαρτιάτις· ἔ' πατέρα δὲ γένωσκε θεὸν
ἔχων Ἑρμῆν ἔ' Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφό-
ρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπέτω σε· ὅπό-
τε γάρ μοι· σιωπῇ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω
ἑαυτὸν ἀπέικασεν, ὡς λάβοι καὶ ἀφ' αὐτοῦ
ἕμοι· ἀπέβης τὰ τράγω, ΕΡΜ. νῆ Δία,
μύθημαί ποῦσας τι τοῦτον. ἐγὼ εἴ' ὁ παῖ

MERC. Et quid tandem est rei, quod,
quum illa mihi deberet, hirco te similem
peperit?

2. PAN. Ea ipsa quæ dixit, enarrabo
tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam,
Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum
Penelope Spartana: at patrem scito deum
habere te Mercurium Majæ & Jovis fi-
lium: quod autem cornutus, hircinisque
pedibus es, id tibi ne dolori sit: quande-
enim mecum congregiebatur pater tuus, hir-
cum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa,
cur similis evaseris hirco. MERC. Sane com-
memini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui
for-

α Σωπῇ] σιωπῇ ἴ.

Eurypyli filiam ipsi jungit Schol. Homer. ad Od. O, 16. Periboeam, σύμφω Νηΐδα (nihil erat ista ætate nym-
pharum comanibus familiaribus) Apollodorus, ex ea na-
tos enumerans quinque mæculos, unam femineï se-
xus Penelopem: sororem ejus Iphthimeā, Eumelo
nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. nescio quam recte;
mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scri-
ptum fuisse statuum; Εὐμῆλος παῖς, Μῆδ' δ' ἦντο
γυναικὶ Ἰφθυμῇ, καὶ τῇ μεγαλήτῳ Ἰκαρίῳ. Ulysses
vero, qui inter Helenæ procos nomen fuerat profes-
sus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollice-
tur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se con-
siliū adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubi-
tationem expediāt: rem totā persequitur Apollodor.
III. p. 217.

54. Τράγω ἑαυτὸν ἀπέικασεν] Ita Philargyr. ad Vir-
gil. Ecl. II, 32. Hic autem natus est Mercurio in arie-
tem convertens, & Penelope uxore Ulyssis, Schol. Theocr.
ad Eid. VII, 109. & Serv. ad AEn. II, 44. Sed quia non
immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pul-
cerrima eademque castissima Penelope adduci potue-
rit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tan-
tæ difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi cona-
tus est in Σωπῇ. ἴ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I. p.
141. καὶ ἐκνοήσας αὐτῇ μεγαλὴν εἰς ἑαυτὴν ἐκίνησε, καὶ
ἀρχαῖα ὑπὸ τῷ τράγω· nonnihil sane Penelopes honori
consultum vides, quæ culpam præstare non tenetur,
quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos
admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius
est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet Ci-
cer. de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus
inducit, omnium Panum ultimus: nam veneran-
dæ vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti
parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3.
125. Scriptorem Arg. I. ad Python. Pindari, quo-
rum alter ad alterum emendandum juvat, Apollodor.
I. p. 13. Theocr. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum
Hercule Alcmenes filio Deorum apud Græcos aginen

clausurunt, quod credere licet adfirmanti Herodoto II.
145. quum contra Aegyptiorum antiquissimus esset
Pan, καὶ ἔ' ἔκτω ἔ' πρῶτον ἀναγνώσας θεῶν & Herodoto
quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Græ-
cos sæpe fuisse deprehenditur, quanti Deorum
huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c.
146. καὶ Πανὸς γὰρ πρῶτον οὐκ ἔχοντος αὐτῶν (ὡς Ἑλλήνων) ὅτι
ἐστὶν αὐτοῦ γένος· mirandum sane fabulam alias excog-
itandi quidvis foecundissimam hac in parte claudica-
re: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem,
qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset
quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud in-
grati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum pe-
tuit denum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex
insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obisse
se, eaque res Romam relata cunctorum animos ip-
siusque Tiberii advertisset, philologi, momento gra-
vissimæ quaestionis expenso, conjectarunt, hunc esse
Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de
Orac. Defect. p. 419. Noto sagacissimis hominibus
adversari, tametsi qua fortuna, quoque consilio in Pa-
xos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, i-
gnorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque in-
sulis etiam eum valde delectatum fuisse ferant: vide
Æschyl. Pers. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος
fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane causa est, &
probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri
exponit: hæc figura Aegyptio juxta & nostro Pani
communis; utrumque enim γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφου-
σι ἀνταπόσταν ἐ τραγοσκελίᾳ, teste Herodoto II, 46.
talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc
Pan δίκην Thespidi Tragicorum vetustissimo apud
Clem. Alex. Strom. V. p. 370. D. at ut Thespidem
observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis
pugnam Marathoniam præcessisse, post quam pri-
mum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum
numeratissimam ab Atheniensibus adscitus fuit Pan:
vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit,
vel

forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro erit tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Ma-

κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγνοῶν αὐτὸς ὄν, οὗς πατρὸς κελεύσομαι, καὶ γέλωτα ἐφύλη-
60000 ὄσον ὡς πᾶσι ἐπὶ τῇ παιδείᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ὁ καίλαχυνῶ σε, ὦ πά-
τερ· μουσικός τε γὰρ εἰμι, καὶ συρίζω πάν-
τα καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος ἐδὲν ἐμὲ ἀνδρὶ ποιεῖν
δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώτην πεποιοῦν
65 με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ ἔχοντα. καὶ τὰ ποίμνια
δὲ εἰ θεάσομαι μὲν, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ
τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντα ἡδύσθη. ἀρχῶ δὲ καὶ
τῇ Ἀρκαδίας ἀπάσῃ. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθη-
ναίοις συμμαχήσας, ὥτως ἡρίσθῃσα ὡς Μα-
ρα-

δ Παρ.] παρὶ Αἰ. Ηἱ.

vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κερδῶντος vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232. ego cornipedem reddere non verer: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris p. 504. v. 2. Κερδῶντης, ὁ τὰ ἀκαρτῆρια τῷ ὄρειν βαίνειν &c. καρῶντι pari ratione Dionysio Perieg. v. 995. ubi itidem nescio quid Scholiafies & Eustathius trlicantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. p. 280. E. Πάν ἀπὸ τοῦ, διφθῆς Ἑρμῶ υἱός, τὰ μὲν ἀνδρῶν λυγρὰ, τὰ δὲ γυναικῶν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssii nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus adseratur, scripsit Lucianus ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐν Πηλοπείᾳ ἱλάσθῃ ἔτι καὶ τῷ Τρωϊκῷ, ut ait II, 145. cum oportet in lucem prodiiisse finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgillii Georg. I, 16. profert Servius, cujus adnotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adjuvari debet: Nemus linquens patrum] Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrum pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithacensis; ut a patre, non a patria vox haec videatur deserta. Vel, quia in Arcadia genitus: adde Serv. Daniel. ad AEn. II, 44. Jam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopae filium Bacchi sodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui

Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refugunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. T. H.

62. Μουσικός γὰρ εἰμι.] Sic in Bacch. & Διόνυσος. Copiose Nonn. Dionys. Interpret. Theocriti, & Virgil. J. B.

Ibid. Πάν καπυρόν] Λαμπρόν, ἰδὲ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7. καπυρόν τόμα, λαμπρόν, ἰδὲ, μέλαφοειδές. τὰ δὲ ἔκστα τῷ ἰδυσμάτι ἰδὲ τῷ γυῖσι. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micill. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρόν sed καπυρόν verbum rusticum, ut in Longi ποιμν. εὐφημῶς autem ἐκάλειον καπυρόν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικόν τῷ συρίγματι, ὃ ἀνὴρ γυῖσι ὅσος ἐν κερῶσι σκύουσιν ἀστειρομυρῶν. Istantum sentius. Qua de re viri Clarissimi Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcell. ad Pers. J. B.

Καπυρόν] Dulce. F. G.
Π. Καπυρόν] Theocrit. Idyll. VII. Virgil. Ecl. II. & IV. M. du S.

Πάν καπυρόν] Πάν καπυρόν γιλάσας Longus habet II. p. 34. ibi Jungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, Nossidiz est Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρόν γιλάσας ὡς ἑρμυδίας. Fluctuare Viros Eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam adsequi non licet, nisi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmastius quidem pervenire videtur potuisse ad AEl. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. T. H.

68. Ἀδ. συμμ.] Quod ait Gilb. Cognatus, Pana majore, quam humana statura exercitum Graecorum praefuisse (Vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. E. L.

Ἀδ. συμμ.] Vide Paus. Att. M. du S.

παύσῃ, ὥς τε καὶ ἀριστῶν ἡρέθη μοι, τὸ γὰρ
ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς
Ἀθήνας ἔλθεις, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δὲ μοι, γογάμηκας, ὦ Πάν,
ἦδῃ; τῆτο γὰρ, οἶμαι, καλῶσί σε. ΠΑΝ.
ἔδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὸν μισθόν. ΕΡΜ. ὦ ταῖς
αἰετὶ δηλαδὴ ὁπταίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν
σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ
Πίτυϊ σύνεμι, καὶ ἀπάσας τὰς τῷ Διο-
νύῳ Μαινάσι, καὶ πάντας σπυδαίνομαι πρὸς
αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἐνός, τι χάρις, ὦ τέ-
κνον, ταπρῶτα αἰτῶντί μοι; ΠΑΝ. πρὸς-
τάτῃ, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦ-
τα. ΕΡΜ. καὶ πρὸςθε μοι, καὶ φιλοφρονῶ·
πατέρα δὲ ἔρα μὴ καλέσης με, ἀκροῦντάς
γε τινάς.

orathone, ut virtutis præmium attributa sit
mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo
Athenas veneris, intelliges quantum ibi Pa-
nis sit nomen.

4. MERC. At, quæso, dic mihi,
duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim,
opinor, nomine te compellant. PAN.
Neutiquam, Pater: sum enim lascivior ali-
quantulum; nec contentus sum una, qua-
cum rem habeam. MERC. Capras vide-
licet. PAN. Tu quidem irrides: ego
vero & Echo & Pityn in eo, & cunctas
Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis
atque observor. MERC. Scin' igitur,
quid mihi gratificabere, fili, jam primum
petenti a te? PAN. Impera, pater: nos
autem viderimus ista. MERC. Et accede
ad me, & comitate blanda complectere:
patrem vero vide ne appellaris me, audiente
saltem aliqua.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἡρέθη F. ἡρέθη A. 1. f. V2. b ταῖς] ταῖς ὡς f. V2. c ἐπιβάντας] ἐπιχειρῶν A. P. f. Marg. A1W.
d Πίτυϊ] Πυθῶ A. P. L. f. e Ἡμῶς] Hic præfigebatur in margine A1W. Ep. ea persona mox deleta: tum
ἰδῶμεν. In P. ad.

70. Ἀριστῶν] Extat ea de re Simonidis epigramma
quod statuit illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγῶνται ἡμῶς Πάντα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων
τὸν μὲν Ἀθηναίων ἐνταῦτο Μιλτιάδης.

Pott. 306. f. & 390. f. V. & A. G. IV. 871. Immutuif-
se tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p.
18. C. & Noster A. c. 9. Μακρὰν dicebatur spelunca;
vide omnino Eurip. Iw. p. 697. B. M. du S.

74. Τῆτο] Id est, Πῶτα.

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρῶν,
Achill. Tat. lib. 8. & ἐρωτικὸς. Long. lib. 2. f. B.

77. Ἐπιχειρῶν] Ex A. P. & Ed. f. nisi quod in hac
mendose legitur ἐπιχειρῶν. In reliquis est ἐπιβάντας. Vi-
de Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo
cur fingatur Pana amasse, vide Polyan. Strat. I. p. 10.
Meminit, & Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247.

M. du S.

Ἐπιβάντας] Probissimam lectionem nullus equidem
mutavero cum ἐπιχειρῶν. De Pane non aliter jocular
Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re
propria sunt βαίνειν & ἐπιβάντας Poll. V. 92. Long. III.
p. 79. οἱ πρὸς ἑαυτοὺς ἄλλος ἄλλῳ, & ἐπαναβαίνειν Athen.
XIII. p. 605. F. Pausan. V. p. 448. solet quidem A-
ristoteles ἐπιβάντας ἐπὶ τῇ ἵππῳ sed apud alios sæpius
invenias ἐπιβάντας τῇ ἵππῳ vel τῇ ἵππῳ utrumque in
Hippiatricis: p. 57. ἐν κακογονίᾳ ὅχιον ἐπὶ ὄντι
re Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάντας & ἀνα-

βάντας idem qui ὀχιόντας nam ἐπιβάντας vix usitatum
credo.

T. H.

78. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ὁρασαύλου
πῶτας Anthol. IV. p. 476. a Theæsteto dictus;
ubi Brodaeus hujus loci meminit, & præcedentium.
Pinus amatae & in arborem versæ fabula nihil est no-
tius. Quod præter Ed. f. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ
præbent Πυθῶ, id quidem quale sit, non percipio:
recte jamdudum monuit Jungermann. ad Long. p. 215.
hunc Luciani locum proferens: ubi male quidam cuss
Πυθῶ. Eundem vide p. 207. At si unius literæ mu-
tatione vitiosam scripturam expoliveris Πυθῶ, præ-
ferenda videri potest receptæ, atque ab ipso Luciano
profecta: Pitho sane in comitatu Magnæ Deæ, cu-
jus μεγάλας θεῆς κόνα παροδῶν Panem vocavit Pin-
darus apud Aristotel. Rhet. II. p. 111. ideoque jun-
guntur in re sacra faciunda; Demosth. Πρ. Δημ. LXIII.
ἰδύσασιν δὲ καὶ τῇ Πυθῶ ἐ τῇ Μητρὶ τῇ θεῶν ἐ τῇ Ἀπόλ-
λωνι. Hermestiana Gratiarum una Pitho, teste Pausa-
nia IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τῶν
πῶν, quod ex Pindaro profert Scholiastes ejus ad Π. Γ.
139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitet-
tur, Lynx Panis & Pithus filia: Schol. Lycophr. ad v.
309. Ἡ ἰνὺξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πυθῶς ἢ Ἥχης
καὶ Πανός plures adnotavit testes Kusterus ad Suid. in
ἰνὺξ. Echo, quæ sibi jus matris itidem vindicat,
nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est
librarios solenni facinore Πυθῶ ignotius immutasse in
Πίτυ. Quæ paulo post leguntur, ἡμῶς δὲ ἰδῶμεν ταῦ-
τα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

Α Π Ο Λ.

1. **Q**uid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non medio-cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispare: ubi

Τί δὲ; λέγοιμεν ὁμομηρίους, ὃ Διόνυσος, ἀδελφὸς εἶναι Ἑρῶδα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ὅπτην δώματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμις ἐμπαρὰν πεδωκῶν μέν, ἀπάντων ἄρχων· ὁ δὲ Φῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος ἢ ὄψιν. ἐν δὲ Ἀφροδίτῃς εἴτ' ἐφ' ἑβόας ὅτι, εἴτε καὶ παρ-θεν ὁ δὲ καὶ πέρα ἔνπρεπτος ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὃ Ἀπολλων· ἐγὼ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τέττε, ἀλλὰ οἱ πατέρες ἀφ' ὧν γεγεννημένοι· ὅπου γε

f Διακρίσεις] Διακρίσεις C. Atticorum more: Διακρίσεις F.

89. Καὶ Πρίαπος] Ὁ Πρίαπος ὑπερμύθους ἔχει αἰδίων ὑπὲρ ἡμιόλιον τῷ λοιπῷ σώματι· ὅν. Τυγὺς φασὶ τὸ Πρίαπον αἰεῖ· * τὸ Διόνυσος, ἐπὶ θηλικῶς αὐτῷ τούτῳ δίδωσι Πρίαπον καλουμένον. Ἄλλοι μὲν Διόνυσον μὲν εἶναι, τὸ μυστήριον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἢ Διώνη. Μουσείας δὲ ὁ Πατριάρχης ἡμιφρόδιτον τὸ Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης εἶναι, ἢ ἡ ἑρμῆν αὐτὸν εἰς τὸ λυμῶσαι ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τὸ μηδὲν αἰδὶν ἔχο-

μένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλώσσας μεγάλας, καὶ γαστήρα ἐαῖδων· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σωματικὴ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴν γλώσσας καὶ γαστρίας ἐμύθους ἀμοιραντῶν εἴη τὸ βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδίων αὐτῷ ὑπὲρ ἡμιόλιον τῷ λοιπῷ σώματι· γυνώσκ. φασὶ. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διόνυσῳ. V.

M. du S.

Male mutarunt in Ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. S. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διόνυσῳ.

T. H.

† Μυστήριον δὲ Ἀφρ. δὲ Διώνης] Διώνης correxerat etiam Maitz. Diadus: ὁ pro ὁ M. du Soud. Ego securus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theoc. ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναι-δὸς ἢ Χόνης καὶ Διόνου φασὶν εἶναι. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII. p. 879. A. ὡς τῷ λεγέσθαι Διόνου καὶ Νύμφης τῶν

Διών, ἡμιμόνται ἐπὶ τὸ τιμῶν αὐτὸν τῶν ἀνδρῶν illa τῷ Διῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marim. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῇ Χόνης scabritiem verborum certe fastuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures forunt; ipsique Lampisceni, tanti numinis cultores praecipui, persuassimum habebant teste Pausan. IX. p. 771.

† Λυμῶσαι] Λυμῶσαι prima manus: mox factum λυμῶσαι, de hinc λυμῶσαι, quod in V. est.

Sed vide Schol. ad A. Tr. ubi recte λυμῶσαι.

M. du S.

τα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra.

T. H.

79. Πίτυς] Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2. Pro- perty. lib. 1. Male in quibusdam Πυτῶ. In Anglie. Πυ- τῶ.

J. B.

Πίτυς] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illis in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant pinum, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat.

E. L.

Tom. I.

Πυτῶ] Angl. P. L. & Ed. J. Reliqui Πίτυς. M. du S.

87. Τί δὲ λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censo, τί δὲ λέγοιμεν; ὁμομη- τρώς ἀδελφὸς εἶναι. Alioqui non absurde scribi pote- rat, Τίς δὲ λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimil- imis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288. ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diador. Sic. IV. p. 150. B.

T. H.

95. Πρία τῷ ὑπρεπτός] Διὰ τὸ ὑπερμύθους τῷ αἰδίων Dixi alibi: vocant ἀκρομῶδια: de qua dictione alibi.

J. B.

8. H.

Mm

ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὃ
 μὲν ἄρσεν, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
 νοῦνται. ΑΠ. ταί' ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ
 τὰ αὐτὰ ἐκτετυγμένον· τοξόται γὰρ ἄμφω.
 ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολ-
 λοι ἐκείνα δὲ ἐχ' ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις
 ἑνοκλονεῖ ἐν Σκύβαις· σὺ δὲ μανιεύῃ, καὶ ἰα-
 τὺς κάμνονίης. ΑΠ. οἶμαι γὰρ ἢ ἀδελφὴν χαί-
 ρειν τοῖς Σκύβαις, ἢ γε καὶ παρεσκεύασται, ἢ
 τις ἑλλεν ἀφίκεται πρὸς ἐς τὴν Ταυρικὴν,
 συνεκπλεύσαι μετ' αὐτῇ, μυσαττομένη τὰς
 σφαγὰς; ΔΙΟ. εἴγε ἐκείνη ποιεῖσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ
 τί σοι διηγήσομαι, πρῶτον δὲ Λαμψάκῳ γε-
 νόμην, ἐγὼ μὲν παρέειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ
 ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ,
 ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῇ συμποσίᾳ ἰκα-
 νῶς ὑποδεδεργμένοι, κατ' αὐτὰς περὶ μέ-
 σας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδῆμαι δὲ
 λέγειν. ΑΠ. ἐπέερα σέ; ΔΙΟ. τοῖσ' ἐπὶ ὅσῃ.
 ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ
 ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εἴγε, τὸ μὴ χα-
 λεπῶς, μηδὲ ἀγέως συγγνωστὸς γὰρ εἰ κα-
 λὸν σε ἕτως ὄντα ἐπέερα. ΔΙΟ. τέττε μὲν
 ὅτι ἐνεκα καὶ ὅτι σὲ ἀν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι

sane eodem geniti patre saepius ex uno
 utero hic masculus, illa femina, quemad-
 modum vos, nascuntur. A P. Profecto :
 sed nos tamen similes, & eadem studia tra-
 ctamus, quippe ambo arcus usu periti.
 B A C. Usque ad arcum, eadem utique,
 5 Apollo: sed ista jam dissident, quod Dia-
 na hospites mactet apud Scythas: tu autem
 vaticineris, & sanes aegrotos. A P. Putan-
 ne sororem delectari Scythis, quae ita se
 jam compararit, ut, si quis Graecus per-
 venerit aliquando in Tauricam, abitura sit
 simul cum eo navi, averfata caedes. B A C.
 Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ride-
 culum enim quiddam tibi narrabo, qui
 nuper Lampfaci fuerim: igitur praeteribam
 urbem; hic autem quum hospitio me ex-
 cepisset, postquam requievimus, in convi-
 vio satis vino rigati, tum nocte admodum
 media insurgens bonus ille: sed pudor vetat
 dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem-
 tenes. A P. Tu autem quid ad haec?
 B A C. Quid aliud quam risi. A P. Lau-
 do, quod nihil iracunde tu, nec fe-
 rociter: nam venia dignus est, si te tam
 pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei
 causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a. Ἐπειδὴ] Ita recte V2. S. A. In F. A. J. P. fuit ἐπειδὴ. b. μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. J. V2.

8. Ἡ τις 'E.] Orestis fabulam tangit, cum quo
 aufugit Eos.

17. ὑποδεδεργμένοι] Sic in Gall. βαθείας ἢ ἐπὶ τὰς
 ὑποδεδεργμένοι. Heliod. lib. 1. & 2. Casaubon. ad A-
 then. Herald. ad Mart.

ὑποδεδεργμένοι] Inter cognatae significationis verba
 primo loco ponit Poll. VI, 25. ὑποδεδεργμένοι, ἀπο-
 μαινεσθαι, σπασθῆναι, μαινεσθαι. Long. II. p. 60. γέ-
 ροις ὑποδεδεργμένοι· ibi plura Jungermann. p. 213.
 Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mol-
 lius inverecunde, quem plane descripsit Des. Herald.
 dum ad Martial. I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne
 nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro ἀποδεδεργ-
 μένοι ἢ ἐπὶ τὸ ὑπερβαίνειν τὸν ὅρον, qui jam
 ulterius propositi vino permaduerunt V. p. 255. Ele-
 ganter Alexis loquendi modum parumper inflexit,
 βαθείας ἐλπίδας οὐκ αἰσθάνειν τὸ λοιπὸν ὑποδεδεργ-
 μένοι apud Athen. II. p. 47. D. Thasii Lesbiiisque vi-
 νυλὸς quod diei reliquum est commadesacere, sive, quod
 superest diei Thasii vinylicis largiter hauriendis ducere.

Quae autem paulo ante praecedunt, πρὸς τὸν Λαμψά-
 κῳ γυνάμην, ad Bacchum retulerunt Interpretes,
 quos sum secutus: de Priapo si quis malit intel-
 ligere, non valde refragor; neque etiam si porro
 vertendum existimet, nuper Lampfaci natus: revera
 enim ea in urbe hi nati, nutriti alii Priapum
 tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932. Ety-
 mol. in Ἀσπιδιου Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg.
 IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sen-
 tentia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cu-
 jus gravidæ ventrem quum manu venenata Juno te-
 tigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edi-
 dit; quem tamen utcumque πρὸς τὸν εὐπράγους ἀδελφῶν
 verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias
 matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de pa-
 tre res non minus est incerta: in hoc quidem dia-
 logo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat.

T. H.
 20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. Clem. Alex. 16. C.
 M. du S.
 21. Εἴ-

periculum : tu enim formosus & comatus ;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. AP. At
cavebit, Bacche, ne folliciter : habeo enim
cum coma etiam arcum.

25. *ῥῆσιν αὖ σοι τὸ Πρίαπον ἐπιχειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὃ Διόνυσος ἔχω γὰρ μὲν δὲ κόμης καὶ τόξα.*

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

E P M.

1. **E**Stne enim aliquis, mater, in coelo
deus inferior me ? MAJ. Ne di-
xeris, Mercuri, tale quicquam. M E R C.
Ne dixerim, qui tot negotia sustineo sol-
lus, lassitudine confectus, inque tot mini-
steria distractus ? mane quidem mox atque
surrexi, everere symposium oportet, &
postquam instravi concionem, tum ordine
disposui singula, apparere Jovi, & perferre
quoquo versus nuncios ab eo sursum deorsum
indies ingens spatium emetientem :
quumque rediero adhuc pulverulentus, ap-
ponenda est ambrosia : prius vero quam re-
cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam
nectar infundebam. Quod autem omnium
est molestissimum, ne nocte quidem dor-

30. **E**στι γάρ τις, ὃ μήτηρ, ἐν ἑρανῷ θεὸς
ἀθλιώτερός ἐμῷ ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὃ
Ἑρμῆν, τοῖσιν δὲ μὴδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς
τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνῳ κάμειν,
καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀγασπόμενος ;
ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμ-
πόσιον δειῖ καὶ ἀφαιρῶσα ἑκκλήσιαν,
εἴτα εὐθετήσασθαι ἕκαστα, παρεστάναι τῷ
Διὶ, καὶ ἀφαιρῆναι τὰς ἀγγελίας τὰς παρ'
αὐτῷ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομῶντα : καὶ ἐπα-
νελθόντα ἔτι κεκοιμημένον ὠδυσσάμεναι καὶ ἀμ-
φοροσίαν. πρὶν δὲ τὸ νεάνηλον τῷτον οἶνοχόον
ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ
πάντων δυνάτατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεύ-
δω

1. Καὶ ῥῆσιν αὖ σοι] ῥῆσιν αὖ σοι ἐστὶ τὸ Πρ. 7. ῥῆσιν αὖ σοι ἐστὶ τὸ Πρ. 72. δὲ μὴδέν] μὴδὲ ὅτι 7. πρὶν ὅτι 72.

21. *Ἔγωγε, τὸ μὴ]* Scribendum est, *ἔγωγε*, ὅτι μὴ χα-
λεπῶς.

25. *Καὶ ῥῆσιν αὖ σοι]* Sic Thrafo apud Ter. Ego *istum*
Eunuchum vel *sobrius*.

27. *Ἐπιχειρήσει]* Sic bis antea dixit *ἐπιχειρῶ*. Sic *Eu-*
stath. lib. 5. *Ism.* & *Ism.* καὶ τὴν δρῶν ἐπιχειρῶν ἰσχυρῶς.
Heliad. lib. 1. *ἐπιχειρῶ τινος* τὸ ἀντιπρῶτον. Sic *La-*
tinis *temptare*. sic *Dial.* XXII. *ταῖς αἰξὶν ἐπιχειρῶν*. *Cod.*
doctissimi *Golmani* *ἐπιχειρῶν*.

29. *Ἐστ]* Hic *Dialogus* omnino turbatus in *MSS.*

38. *ἡμεροδρομῶντα]* Significat *Mercurius* se non
meliore esse conditione, quam sint *Græcorum* *ἡμερο-*
δρομοί qualis notissimus ille *Phidippides*, vel *Φιλιππί-*
δης ὁ ἡμεροδρομῶν, cujus etiam *Noster* meminit in li-
bello *ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαύτ.* πλ. c. 3. *Ἀρμονοποιῶντος* *ἡμε-*
ροδρομῶντος interpretatur *ἡμεροδρομῶντος*, jure merito pro-
pterea reprehensus ab *Henn. Valesio*; est enim sine du-
bio diversum genus, quod *Lambinus* etiam fugit ad
Cerob. Nepos. Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem satis

accurate, censente *Valesio*, lib. XXXI. c. 24. *specu-*
lator. hemerodromos vocant *Græci*, ingens *die uno cur-*
su emetientes spatium. Summi scriptoris verba fere
usurpavi, ut *Luciani* mentem, quod satis erat diffi-
cile, vertendo aliquatenus adsequeretur.

40. *Νεάνηλον]* Jure vocat *Ganymedem*, cujus rapti
pretium dederat *Jupiter* vel equos immortales, ut
cum *Homer.* II. E. 265. & *Apollo.* II. p. 123. pleri-
que tradunt; vel vitim auream, ut ex *Cycli* poetis
refert *Schol. Euripid.* ad *Orest.* v. 1392.

41. *Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχω]* *Alcæus* & *Sappho* huic mu-
neri *Mercurium* inter *Deos* præfecerant, ut *Arbo-*
naeus docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quæ ab *Eu-*
stathio sunt descripta ad II. X. p. 1205. Od. I. p. 1633.
Si ab hoc ministerio *Mercurius* abiit post *Ganyme-*
dem in coelos sublatum, sibi non consentit *Lucianus*,
quando in initio *Charontis* dicentem facit; γέλωτα
παρεχόμενος καὶ αὐτὸς οἶνοχόων multo serius hæc scena est
acta.

δω μόνῳ τῷ ἄλλον, ἀλλὰ δεῦ με καὶ τό-
τε τῷ Πλῦτονι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπο-
μπὸν εἶναι, καὶ παρεσθάναι τῷ δικαστηρίῳ. ὅ-
τ' ἱκανὰ μοι τὰ τῇ ἡμέρας ἔργα, καὶ πα-
λαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κη-
ρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ
νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῷ Λήδας τέκνα παρ' ἡ-
μέραν ἑκάτερον ἐν ἑρανῶ καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν.
ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κα-
κεῖνα ποιῶν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμή-
νης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυστήνων
γενόμενοι, εὐωχεῖται ἀφρόντιδες ὁ δὲ Μαΐας
τῷ Ἀτλαντὸς ἀφρονεῖται αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι
ἵκοντά με Σπὸ Σιδῶνος πατρὸς τῷ Κάδμῳ θυ-
γατὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁ φόβος, ὅ, τι
πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσασθαι, πέ-
πομφεν αὐτὴς ἐς τὸ Ἄργον ὅπως φάρμακον τῷ

mio solus Deorum ; sed oportet me tunc
quoque Plutoni umbras deducere , defun-
ctosque prosequi , & adesse ad tribunal.
Mihī scilicet non satis sunt , quæ de die
facio , quum in palæstris verſor , in con-
cionibus præconem ago , rhetoras edoceo ,
sed præterea quæ ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeun-
das diviso.

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in
cælo & apud inferos degunt : mihi autem
singulis diebus & hæc & ista sunt facienda.
Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus mi-
sellis procreati, epulantur curarum exper-
stes : ego Maja Atlantis filia natus mini-
stro illis. Quin imo jam modo venientem
me Sidone a Cadmi filia, ad quam me mi-
serat visurum , quid agat puella , antequam
respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
Da-

a Oī μ . . . υἱοί] Ita B2. reliquæ omnes o μ 'A. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ o μ 'Αλκ. υἱός & Σ.

44. Ψυχαγωγῆ] Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νε-
κροπομπῶν, ψυχοπομπῶν, πομπῶν, πομπεύς. quod
facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII.
Mort. XXIII. Julian. Imp. passim. Eadem virtus
Plutonianæ virgæ, Pindar. Od. 9. Olympioq. Eadem
Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15.

47. Καρτερεῖν] Unde id munus Mercurio assignavit
tot in locis Lucianus.

50. Τὰ μὲν τῷ Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ἐν
ἑρανῶ καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν] Non sarsificat Benedictus: Leda
filii alternis vicibus apud superos atque inferos versan-
tur, vel, ut alii, alternis inter ipsos vicibus agitant.
Et si enim vera ista, tamen non ad Lucianum, qui ex-
primere destinata tempora voluit, nempe alternis die-
bus. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur,
non posset infra Diogenes Polluci dicere σὺν γὰρ ἐστὶν
οἶμαι τὸ ἀναβιβῆναι αὐτοῖς, velut dubitans de certo tem-
pore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum
in vitam: non Mercurius Apollini, o μὲν καὶ ἡμῶν ἐν-
γεγνημένοι, ἰκνῶν Κάδμῳ ἢ. Mox pessime in hac edi-
tione repetitum ex prava Salmuriensi καὶ o μὲν Ἀλκμήνης
καὶ Σεμέλης υἱός, quum sequatur γενόμενοι εὐωχεῖται ἀ-
φρόντιδες, & recte habeant priores o υἱοί.

53. Oī . . . υἱοί] B2. oī . . . υἱοί. quod a Cl. Gra-
novio monitum. In reliquis o . . . υἱός. Parvi refert
utro modo legas.

Oī μὲν 'A. & Σ. υἱοί] Si in poeta quopiam dithyram-
bico versaremur, aut ex ejusmodi carmine verba fo-
rent desumpta, tolerari posset Alcmænicum schema:
nunc nihil est expeditius, quam ut emendationem am-

plectamur, quam lex orationis profæ flagitat.

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἵκοντά με Σπὸ Σιδῶνος πατρὸς τῷ Κά-
δμῳ θυγατὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁ φόβος, ὅ, τι πράττει
ἡ παῖς] Hæc non quilibet intelligat. Est enim fabu-
la, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis.
Narrant & Jovem cum ex femore Dionysum peperis-
set, sublatum jussisse ad Inonem Cadmi filiam, Se-
meles sororem, perferri, & ὡς κέρην, pro puella ibi
educari: vid. Apollod. III. Biblioth. Itaque dicit Mer-
curius se nunc eo missum esse a Jove visum, quid a-
geret illa puella, nimirum Dionysus.

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit
Grævius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius
credamus, quam illum intelligi noluisse: quæ enim
acies quantumvis perspicax per hanc satis planam ora-
tionem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile
potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente,
quum hæc scriberet: apud Apollod. III. p. 171. Ju-
piter enixus Bacchum Mercurio tradit, o δὲ πορεύσει
πρὸς Ἴνῃ & Ἀθάμαντῃ, καὶ πρὸς τῷ Ἰνῷ ὡς κέρην atqui
Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pan/a-
nia atque aliis est manifestum. Vel hæc esse valde
corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum
memoriæ vitio, dum his ludicris animum relaxat,
parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse.

Ibid. Τῷ Κάδμῳ θυγατὸς] Ἀδελφῆς forte: id est, τῇ
Εὐρώπῃ & Ἀγνοῶν.

62. Ἀρτεία] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum
regis uxor fuit Ἐσόπι filia, vel, ut alii volunt, Ny-
ctei.

Danaën : tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vife. Jamque plane confectus animum despondi : atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem feruiunt. MA. Mitte ista, fili : oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos : deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias : nam in iram & bilem proclives sunt qui amant.

Δανάην εἴτ' ἐκείθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ὃ παρόδῳ ἢ Ἀηλιόπην ἰδέ. καὶ ἄλλως ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἀν' ἡξίωσα πεπερᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς βδελύσθης. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρί, νεανίας ὄντα καὶ ἰδὼν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργεῖον, εἴτα ἐς ἢ Βοιωτίαν, μὴ καὶ πωληγὰς βραδύνων λάβοις ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρωῖτες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

Z E T Σ.

1. **Q**ualia patraſti, Titanum peſſime ! 70
perdidisti quæ in terris sunt omnia,

Οἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιςτε,
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μει-

ſci. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit.

E.L. 63. Ἀπηγόρευκα] Erasmus, Benediſtus, alii, quod mireris, ſo paritutum negare, recuſare Latine reddiderunt ; quæ ſignificatio ne unquam apud Græcos in hoc verbo hæreat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo Luciano res eſt geſta : notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπῶν, ἀπειρημένοι, ἀπαυδῶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus fuccumbit, animumque deſpondet. Præter Lexicographos cumulum exemplorum collegit Petr. Faber Agon. I. c. 8. T.H.

Ibid. Ἠδέως αὖ ἡξ. πεπερᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. de his qui ſui vel alien. jur. s. Quod antea quoque Athenis obtinuiffe docet Grot. Flor. Sparſ. ad d. §. 2. A.S.

64. Ἠξ—πεπερᾶσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρῶτον αἰτῶν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere.

M. du S. Ἠξίωσα πεπερᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſacvitia premerentur, conſeſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρῶτον αἰτῶν vel αἰτῶσθαι, teſte Poll. VII, 13. qui quando monet, ὃ δὲ οἱ νυν φασὶ τὴν αἰτίαν πρῶτον αἰτῶν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Πι Reſcriptum in communem uſum rediſſe. Cur autem Plutarch. περὶ Διουκ. p. 166. D. ſcribat, ἔτι & δούλους τῶ

μὲν ἰλδοθῆναι δαπνοῦσι πρῶτον αἰτῶσθαι, καὶ διὰ τὸν νόμον μὴ βιάσθαι ἐπιεικῆς εἶναι, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendæ libertatis deſperatio ; niſi forte δούλους τῶν ἰλδοθῆναι δαπνοῦσας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperarent, atque ob intolerabilem ſacvitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco S. Petrus p. 178. reſpoſuit ; prætermiſit, ſtudione an temere, J. Meursius in Themide : Plutarchus certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo Philo Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutæ, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρῶτον αἰτῶσθαι τῶν κακῶν καὶ ἀτυχῶν ἢ κακιδόμοι, (Noſter appellat κακῶς δουλεύοντες. Eunap. in AEdes. p. 81.) διὰ τὸν ἀπαλλαγῶν τῶν ἰλδοθῆναι ἑαυτοῖς ἐκπορεύεσθαι ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. Luciano meminit ad Pollucem Eruditiff. Eunapius, & Th. Marcellinus ad §. 1. Inſtit. de his qui ſui vel al. j. ſ. ipſius rei J. Caſaubon. ad Sueton. Jul. Caſ. c. 2. Fabrotius ad Theophril. T.H.

69. Ὀξύχολοι αἱ ἱπποῖς] Sic in Contempl. c. 1. Cætera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. J.B.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primæ Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt : ordo ſcriptorum Luciano in vetuſtiſ Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Macvium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀποῖτω πρὶς τούτας τὸ ἄρμα, ὅς τῷ μὲν κατέφλεξε, πρὸς γὰρ ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύεος ἀσφραῖται ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν σπασάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλας εἶδεν ὅ, 75 τι ἐξυνετάραιε, καὶ ἐξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ἐξυνεὶς τὸ γιγνώσκον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, εἰδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν αἶν, τοῦτον ἡμῖν τὸ καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπαμφας. ΗΛ. ἡμαρῖον, ὦ Ζεῦ, 80 ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπέοδον υἱὸν πολλὰ ἐκείνουσι· πῶθεν γὰρ αἶν καὶ ἡλπίσα τηλικῶτον γενήσεται κακόν; ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσας εἶδυτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίη τὸ ὄδῳ, οἴχεται πάντα; 85 ἡγνίεις δὲ καὶ τὴν ἵππων τὴν θυμὸν, ὥς δέι συνέχειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν; εἰ γὰρ οὐδὲν τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς· ὥσθ' ἀμέλει καὶ τῶτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὅτι τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ὅτι τὰ δεξιά, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον 90 δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλας ἐνθα ἐβόλοιο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρῆσαι αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμεν, καὶ ἀφ' ὧν τὶς ἀντιέχον ὅτι πολλὸν, καὶ οὐκ 95

adolescentulo insipienti concedito curru; qui hæc exuffit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbaret, & confuderit: ac nisi animadversa re dejecissem illum fulmine, ne reliquæ quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatore[m] emisisti. SOL. Peccavi, Jupiter: sed ne acerbius feras, si morem gessi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu sciebas, quanta indigeret accurratione hæc res, & si quis tantillum evagetur a via, actum esse de omnibus: & ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere summa vi fræna? si quis enim relaxet, habenas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Ist hæc equidem omnia notam, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφηνιάζουσα αὐτοῖς] τοὺς χαλινούς ἀπὸ ἡμῶν τῶν. V.

descriptam Phaëtonis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298. ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208. ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33. 34. fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëtonis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit.

T.H. 98. Ἀναβιβάζουσα] Scheffer. de Re Vehic. I, 17. p. 232. posito Luciani loco hunc in modum pergit: Micellus ita verit: In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viæ. Verum ἀναβιβάζουσα non est impositum; nec ad Phaëtonem ἀναβιβάζουσα, sed ad Solem. Quare mallet: tollens vero ipsum in currum &c. Philostratus pro eo usurpavit ἀναβιβάζουσα. Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspicuam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 222. 224. Ἐς ἄρμα ἐβόλῃσιν Horodot. I, 60. ἀναβιβάζου-

σαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάζουσα ἐπὶ τὰς ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀπολλῶν. III. p. 197. ἀναβιβάζου ἐπὶ τὸ πρᾶγμα τοὺς ἀποφύλακτας. Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, justius reprehendere licet, quod βιβάζουσι dederint vias insistere, quum sit, firmo certaque gradu nitum consistere, illum corporis statum compromere, qui ab equis animosus & fræna mordentibus non facile turbetur: ἰσχυρῶς βιβάζουσι Aristidi T. III. p. 427. A. Ita non tantum ἐβόλῃσιν a Graecis, verum & βιβάζουσι per se sumitur, hinc ἐβόλῃσιν βιβάζουσι, genibus imitans: ἀνὰ βίβινος vel ἰσχυρῶς καὶ βιβάζουσι, σιωποῦντες τὴν ἀντιθέσιν καὶ βιβάζουσι, μυστικῶς καὶ βιβάζουσι μύχην, σύνθεσις ἀπὸ μάχης & αὐτοῦ ἐβόλῃσιν & βιβάζουσι: ἡ κεφαλὴ ἐβόλῃσιν ἐπὶ ἀόχυν, ejusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina sæpe in versionibus obscurata delitescit.

T.H. 6. Τροῦτος] Par. mendose τροῦτος. M. du S. 13. Αὐτὸς εἶχεν τὸ ἄρμα] Micellus, iugum curru: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, iugum rotas. Credo Phaëtonem metu occaecatum, &

committentem ipsi molis currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immis-
sis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ager-
et. Hic vero, quippe puer, quum con- scenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore per-
cussus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum in-
sistens regerem, contempto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e ma-
nu dimissis, opinor metuens, ne excute-
retur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseric, confestim experire, quantum igne tuo fulmen

ἔπειτα αὐτῷ τ' ἔλασεν· ἔπει δὲ κατε-
λυθήσεται θαυρόν, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη
μετ' αὐτῷ, αναβιβασάμενη· ὅτι τὸ ἄρ-
μα ὑπερώμην, ὅπως μὲν χρὴ βιβηκέναι
ἑαυτὸν, ἐφ' ὅπως δὲ ἐς τὸ ἀνω ἀφέντα
ὑπερεκχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάτω εἰς αἰθῆ-
ρας ἔλκεται, καὶ ὡς ἐγκρατὴ εἶναι τ' ἠγών, καὶ
μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῇ ἵππων εἴποι
δε καὶ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύ-
ναι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὅπως τοσούτου
πυρρός, καὶ ὅπως ἐς βάθος ἀχαλῆς,
ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εὖκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς
ἡθοῖο οὐκ ὄντα ἐμὲ τ' ὅπως ἐκείνους, κα-
ταφρονήσαντες τ' μεираκίς, ἐξετράπητο τ'
ὁδῷ, καὶ τὰ θανά ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ
τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ,
αὐτὸς εἰς χεῖρ' ἄντυγεν. ἀλλὰ ἐκείνός
τε ἥδη ἔχει τ' δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἰκα-
νὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα πολ-
μήσας; ἴδν μὲν ἔνι συγγώμῃ σπένδω σοι ἔς
δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον ὠιδνομήσης, ἢ
τινὰ τοιῶτον σεαυτῇ ἀγέδοχαι ἐκπέμψης,
οὐαυτίκα εἴσῃ, ὁπόσοι ἔσθ' ὧς πυρὸς ὁ κεραυνὸς
πυρρα-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus
 admovisse, unde vitae periculum erat manifestum.
 Quid αὐτοῦ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.*
 ad II. E, 262. — ἐξ αὐτοῦ ἦναι τίνων ἑκάρας (lege
 ἑκάρας). τὰς ἡνίας τὴν ἄρματ' ἀπεφρίσας· λέγει δὲ τὸ
 πάλαι τὸ ἀρμαπηνιτὸς ἐπὶ τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνα-
 τίσιν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ
 ἦναι τίνων, quod ab *Homero* sumtum) τὸ ἐπὶ βάρῃ v.
 728. ubi poeta magnifice describit coelestem Junonis
 currum — διαὶ δὲ περὶ ὁμοῖ αὐτοῦ γινώσκοντες, quae sci-
 licet τὸ δῖον vel fellam curulem superne ambiat:
Schol. αὖ ἀπεφρίσας τὴν ἄρματ' αἰ παραπινυῖναι· τὰ
 ἐπὶ τῷ δῖον γινώσκοντες, οἷον καὶ τὰ ἡνία ἐκπνέοντα· αὖ
 ἀπεφρίσας τὴν ἄρματ' αὖ δῖον. Eadem ἐπιδιφρίσας, ad
 quam *Rheii* equos *Homerus* adligavit II. K, 475. ibi
 quoque & *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymolo-*
 γο duce. Ἐξ ἐπιδιφρίσας πυνυῖναι. Ἐκ τῷ ἐκπνέοντος
 αὐτοῦ τὴν ἄρματ' αὖ δῖον τὴν ἀπεφρίσας, ἢ (scilicet ἀπε-
 φρίσας· prave legitur δ, quasi pertineret ad μῦθον) καὶ
 αὐτοῦ ἐ ἐπιδιφρίσας καλῶνται. Est ergo αὐτοῦ orbiculus
 summæ curuli felæ additus camque cingens; sed
 propriæ tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex
 anteriore pârte, vel, geminâ ad utrumque latus,

cui, si consistere currum oporteret, habentae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188. Μάρτυς δὲ χερσὶν ἦναι ἀπ' αὐτοῦ vid. Schol. χρὴν αὐτοῦ vocat in Rhel. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur αὐτοῦ missis habentis apprehenderet quam ne excuteretur : διδῶς, inquit Lucianus, μὴ ἰππῶν. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in ejusdem casus exparatione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De αὐτοῦ, perquam jejune J. Scheffer. R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in Luciano, quanquam sententia fit perspicua, orationem onerare mihi videntur αἶμας & αἰσῆς Multa similia Diodor. Sic. IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: ἢ μὲ Φαίδοινα ἱλαίνουσι τὰ τίθησιν μὴ δύνασθαι κρατῶν ἤ νῆων, τὰς δὲ ἰπποὺς καθάρσασθαι τῷ πεινῶντι ἔξινιχθαι τῷ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis apparetur, magna proferri poterat copia. T. H.

πυρρόδιστον. ὅς' ἐκείνοι μὲν αἱ ἀδελφαὶ
δαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὅρ' ἔπε-
σιν ἐκδιφροβείς, ἡλεκτροὶ ἐπ' αὐτῷ δακρύου-
σαι, καὶ αἶγυροι γυγνέωσαν ἐπὶ τῷ πάθει·
οὐ δὲ συμπηξάμεν τὸ ἄρμα (κατέαγε
γὰρ καὶ ὁ ῥυμός αὐτῆς, καὶ ἄτερ τ' τροχῶν
συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τὰς ἰπ-
πύς· ἀλλὰ μέμνησο τέτων ἀπάντων.

fit magis ignitum. Illum ergo sorores sepe-
liant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis
excussus, electri super eo lacrimas effun-
dentes, & populi fiant ob huncce casum.
At tu refecto curru (infractus enim est te-
mo ejus, alteraque rotarum contrita) cur-
sum redordire subjunctis equis. Ut tamen
memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOLLINIS ET MERCURI.

Α Π.

Α Ρ.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερ' ὁ
Κάτωρ ἐστὶ τέτων, ἢ πότερος ὁ Πό-30

1. ΡΟτιν ut mihi dicas, Mercuri, u-
ter Castor sit horum, aut Pol-
lux?

α Γὰρ καὶ δὲ Ε

24. Ἐπὶ τῇ πάθει] Doderant Interpretes, *prae do-*
lore: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtonis
fulmine icti praecipitatioque casus: *Pausan.* I. p. 10. καὶ
σφῆς (Γαλάταις) ἀφ' ἧς χώρας ῥῆ ποταμὸς Ἠριδανός,
ὅθ' ἡ τὰς θυγατέρας τῷ Ἠλίῳ ἀδριστεῖν νομίζουσι τὸ περὶ
τὸ Φαίδωνα τὸ ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon.
Rh. IV. 507. Ἐπὶ ποτ' αἰδολόοντι τυχαίς πρὸς σῆμα κα-
ρυντὸ Ἠμιδανὸς Φαίδων πόντον &c. hunc si contuleris,
statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Asi-*
cini verus, quem *Quintilianus* servavit. *J. O. I. c.*
5. p. 56. *Quintus* te flagransi dejectum fulmine Phaëtonem.
Plura *Noster* περὶ τῷ Ἠλίῳ. ubi nonnulla dicemus.

T. H.

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq.
totus fere est in his Dialogis *Theocritis*.

J. B.

35. Ὅτι ὅτος μὲ . . .] Pollucem intelligit; sic e-
nim *Homerus* canit *Il.* Γ. 237.

Κάτωρ δ' ἐκπύδαμον, καὶ πρὸς ἀγαθὸν Πολυδῆκεα.

Adde *Plut.* 863. & *Od.* Α. 229 & *Nostrium* Ἑρωτ. 16.
ἐταρμήρους vocat *Hom.* *Od.* Α. 302.

M. du S.

36. Τὰ ἰχνη τ' τραυμάτων] *Caesii* cicatrices *Ter-*
ullianus dixit de *Speculac.* c. 23. & propius *caesii*
vestigia, de quibus ad lib. de *Pall.* notavit *Salmas.* p.
306. nam *caesii* vulnera egregie *Plinio* restituta *H.*
N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae
cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum *Lucia-*
ni locum *Vir summus*, quanquam haud plane com-
modum, protulit. Sunt autem ἰχνη & *vestigia* vul-
nerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore ma-
nantis, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum re-*
centibus vestigiis verberum, vel jam sanata & cicatri-

cibus obducta: quemadmodum *Alexander* apud *Ma-*
cedonas gloriatur: *ἐδὲ ἔκλω τὶ ἔστιν ἢ ἐν χειρὶ ἢ ἐν*
ἀφιδρῶν ὄγος σου ἰχνη ἐν ἑμαυτῷ Φίλων *Arrian.* Α. Α.
VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi*
vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa
adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui
haec ita curare valeret, ut cicatrices nullas apparerent,
ipso potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent
in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam sicuti gloria-
rum. Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79.
Ἐχον ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη τ' πλῆγας, τὰ σημεῖα τ'
ὑβρίως, τὰ δυνάμει &c. *Aeschin.* in *Ctesiph.* p. 84.
v. 22. de *Demosthene*: τὰ τ' κοιδύλων ἰχνη τ' τῷ Μαι-
δίου ἰχνη ἐπὶ φανερὰ. Saepius etiam de verberum fla-
gellorumque notis, quae mancipiis haerent inuistae:
Plato in *Gorg.* p. 357. C. *μαστιγίας* αὐτὸς ἦν, καὶ
ἰχνη αἷχι τ' πλῆγας ἕλας ἐν τῇ σάρκει ἢ ἐπὶ μαστίγων ἢ
αἰσῶν τραυμάτων *Petron.* c. 126. p. 600. *mastrugas*
quae flagellorum *vestigia* osculantur. *Venuste Zeno* apud
Diogen. L. VII, 23. τ' γνωρίμων τινος παιδῶν μα-
τωματωμένων διασάρκως, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἴφθ, σου
τῷ θυμῷ τὰ ἰχνη sic ἰχνη τινὰ ἐ μάλιστα, junguntur
ab *Arriano* *Epict.* II, 18. p. 224. *Noster* quoque in
Catapl. §. 24. ἰχνη ἐ σημεῖα τ' ἰσημαυμάτων ἐγνῶστα
praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo mi-
nus juxta cum *Eruditissimis Viris Cajacio & Schultsin-*
gio Ulpiam in *Fragm.* *Tit. I.* §. 11. corruptum ex-
istimem, loquendique modum, quibus *vestigia scripta*
fuerunt, tolerari non posse. *Castoris & Pollucis* simili-
tudinem formae celebrantur veteres: ideo *Demetrius*
etiam de *Bell. Troj.* II, 177. *noverat alter Cum Pol-*
luce error. In tabulis tales & statuis fingebantur.
Æliam. apud *Snid.* in *Διόσκωρῳ* νηαὶ καὶ μεγάλοι, γυμ-

lux? nam equidem ut discernam eos, non est. MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jasoni focius navigabat: alter autem nihil tale præfert, sed purus est atque integra facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne

λυδείου; ἐγὼ γὰρ ὅτε ἀν' ἀφαιρίναιμι αὐ-
τός. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ἐγγενόμενός,
ἐκείνός. Κάτωρ ἦν, ἔτος δὲ Πολυδεύκης.
ΑΠ. πῶς ἀφαιρίναιμι; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ.
ὅτι ἔτος μὲν, ὃ Ἀπόλλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προ-
σώπῃ τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε ὡς
τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκλεύων, καὶ μάλιστα, ὅπου
σα ὑπὸ τῷ Βέβρυκα Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῇ
Ἰάσονι συμπλέων. ἄτερ δὲ ἡδὲν τοιοῦτον
40 οὐ φαίνεται, ἀλλὰ καθαρὸς ὅστις, καὶ ἀπαθὴς τὸ
πρόσωπον. ΑΠ. ὠήσας, ὁ δὲ διδάξας τὰ
γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ
ὅς τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-

ΤΙΩ

δ Διδάξας] διδάξας F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

τοὶ τὰς παριὰς ἰκαίτεροι, ὅμοιοι τὸ ἴδιον· ubi γυμνοὶ τὰς παριὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. T. H.

38. Ἰπὸ τῷ Βέβρυκα. A. . .] Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV. Stratum Bebryciis Amycum [suscepit arenis. M. du S.

42. Τὸ αὖ τὸ ἡμίτ. De pileo intellige. M. du S.

Τὸ αὖ τὸ ἡμίτ.] Quum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori justis voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τὸ αὖ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Casullum appellasse pileatos fratres: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X. p. 254. Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae bellarum apicibus insignes contegebant: tu si scripseris ovatae, quemadmodum ovata species Plinio H. N. XV, 21. & XXXV, 1. ut ovatus esset Numidicus, suam manum agnosceret Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum, orbatae; vetustarum Edd. neratae; Brantii, jubatae: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solenni mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad obbam delatus, expédire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Castores autem Spartani jure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzet. ad Lycophr. v. 506. ὦν ὀφράκου ἐροβίλου ἐν τῇ μνηστῆρι Κήρυκω σκεπάζουσι — qui locus vetat, ne cum Eruditiss. Postero in versu 89. Καλυφάνῃ ἐροβίλου

Tom. I.

(ita legendum puto) ὀφρακωμένη, interpretando de cochlea cogitemus: ὀφρακα poetis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. ὀφράκων Ἀπτήνα, τυτθόν, ἀρτί γυμνοὶ ὀφράκων ἀντὶ τῷ αὐτῷ, τινὲς δὲ καλύφον· eo modo constituendus est hic AEschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi Viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset adsecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscurus, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τῷ Διὸς ἀνακτιδῶν καίροις, ὅθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douz.) δηλοῦσι τὰ τῷ Ἰφίφρον γγνωρίσματα καὶ τῷ ἱπικτιδῶν ὅων τὰς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teste Colino in Orig. Const. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud posteros ulla in partem laboraret, in Leucippidum templo Sparta ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: οὗτοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκείνο, ὃ τινὲς Λίδαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit profus Is. Vosius ad Casull. p. 91. fabellam natalium exinde videri confectam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae geitant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum conscrinatorum oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirifica penitus singulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta Sorani de Vit. Hippocr. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit ὀφρακωμένος ὑγυιῶν, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec ὑγυῖα omniū erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos

Nn

τιοι ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ὑπὸ ἑκατέρῃ

stella, jaculum in manu, & equus utrique
al-

quos *κυνῶν* gestare voluerant: similiter *Schol. Aristot.* ad *Rhet. I.* jungit *ἑλιδόρους* & *ἐβρύχους* ἐν *Λακεδαιμόνι* τὸ *κομῶν*, inquit, *στυμῶν* *ἑλιδόρους* καὶ *ἐβρύχους*. *Pileis* *Castorum* ovatis impositus ἄσπερ *ὑπερσῶν* talem ornatum pulcre nummi praeferant, quos ex ditissima *Soceri mei Jac. Wildii* *nomismatotheca* jam olim de- promptos iterari iussit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius*. Si causam quacunque, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo ad- spectu liquidam obfuscant. *Stellulas*, quae in gravis- simo tempestatis furore transtra navium & antennas perfluant, prosperi curius salutare praenuncias, *Castorumque* numini sacratas *Διοσκουρούς* appellarunt: *Hesych.* *Διοσκουροι*, ἄσπερ οἱ τοῖς ναυτοῖς ἀντιπαρα- σκευάζονται, ὅτε τὸ λιμὸς ἐβρίσκει, πρὸς τὸν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἄσπερ τοῖς οἰκῶν ἐπιλάμψαι λέ- γουσι: quod adeo non sprexit, virtutis suae adver- sium censuit *Lyfander*, ut in rei bene gestae memo- riam *Delphis* dedicaret *χρυσῶς* ἄσπερ τῶν *Διοσκουρῶν*, qui omne sinistro paulo ante *Leuctricam* cladem dif- fugerunt, eodem teste *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc fratres *Helena* lucida sidera; gemina *Leda* sidera; *Λακεδαιμόνιοι* ἄσπερ *Callimacho* Λ. Π. v. 25. &c, quod inusitatus, stella pro *Tyndaridis* apud *Ovid.* in *Ib.* v. 514. modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigni- capitis impositum ostentarent. Nec tamen non stella videri potest signum *ἀσθενοῦς* honorumque di- vinorum, quos, si *Apollodoro* constat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti sunt anno tertio & quin- quagesimo, postquam in *Deorum* ordinem adscriptus fuit *Hercules*. Referat aliquis, nec minore juris spe- cie, ad originem a *Jove* ductam, quem sunt, qui tradiderint adsumta stellae forma *Ledam* vitiasse: ob- viam raro fabulam discimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. *Jupiter* ἄσπερ *γενέμενος* *Κάστορ* ἐν *Πολυδύκῃ* *ἑβρύχων* ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, sive magis *Scholias- ten* *Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ἐν τῇ *Λήδῃ* ἐγε- νήθησαν *Κάστορ* *μοῖος* ἐν *Πολυδύκῃ*, ἐν ἄσπερ *μορφῇ* *μη- χήντος* αὐτῇ *Διὸς* quid jam propius, quam ut paren- tem stella designet? Verum aliud ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut *Hercules*, inquit, *Thebanus* in priorum *Herculum*, sic *Tyn- daridæ* sese in priscorum nomen & titulos *Dioscurorum* inferuerunt: καὶ τὴν *Τυνδαρίδης* δὲ φασὶ τὴν τῶν *Διοσκου- ρῶν* δὲ *ἑλιδόρων* πάλιν *καμειβομένων* εἶναι *Διῶν* hic, quae saepe sibi vicissim nocent, voculae sunt com- mutatae, legendum enim *πάλιν*. Deinde vetusti sa- pientes supernum hujus universi infernumque hemi- sphazium dixere *Διοσκουρούς* idque adeo poetam, in cuius adyto sapientiae, quicquid ipsi fuerint eom- menti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, quum

eos *ἐπισημαίους* vocat *Od.* Δ. 302. cum his seipse con- spirat *Philo Jud.* de *Decal.* p. 752. B. καὶ τῶν ἀστέ- ρων ἰσχύος τὰς ἐκταυμῶνας *μυθογράφου* παραδόντων (perpe- ram ediderunt *μυθογράφους* sic autem vocat poetas, praesertim *Orphicos*) οἱ *πρὸς ἀπείρην ἀπείρην* τὴν *τῶν ἐπισημα- ρῶν* *πλάσμα* *συνφαινομένη* ἰδέσθαι *πρὸς τὴν τῶν ἐπισημα- ρῶν* *κακοψύχου* τὸν *ἐκταυμῶνα* εἰς *ἑμπεδοκλήν* τὸ *λόγῳ* *διχῶ* *ἀληθείας*, τὸ *μὲν* *ὑπὸ* *γῆς*, τὸ *δὲ* *ὑπὸ* *γῆς* *Διοσκου- ρῶν* *ἐκάλεισαν*, τὸ *πρὸς τὴν ἐπισημαίαν* αὐτῶν *πρὸς τὴν* *τῶν ἐπισημαίαν* *διγγραφήν* cum in modum ex C. MS. postre- ma cum D. *Hoeschelio* sunt legenda ad *Phrynium*, p. 111. neque alio spectat *Euripidis* *Scholias- ten* locus ad *Orest.* v. 465. ubi postquam exposuerat, quomodo *Pollucis* precibus inductus *Jupiter* *Castori* quoque tri- buerit immortalitatem, eosque *παρ' ἡμῶν* *ζῶν ἀμφοτέ- ρους*, addit, καὶ ἐν ἀπείρῳ εἰς ἡμῶν ἐκταυμῶνα. Ve- rum est, priscos seu *Theologos*, sive philosophos ju- storum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mun- dum bina, quae alii fixa & stabilia, *Jovis* *Plutonis- que* regno discreta, in quibus orbis suos sidera con- ficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovvis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecata ponas, quo minus *Dioscurorum*, quos sapientes illi vocarunt, *ἐπισημα- ρῶν* alternasque vices animo informes. *Julianus* ta- men *Orat.* IV. p. 147. cuius locus *Eusebium* non fugit ad *Hom.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo- valere contendit, opinionemque illam exagitat tan- quam inanem atque ex *Theologis* perverse intellectis haustam: in ejus explicanda mente, quam intricatio- rem & maculis aliquot pravæ lectionis insuper obscu- ratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abu- temur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quo- que teste *Empirici* fides asfirmetur. Ab *Orphicorum* autem hæc emanasse scriptis eo minus est dubitan- dum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ova- tam, *οὐαῖδῃ*, ut præter alios *Achill. Tasius* docet in *Isag.* p. 127. B. 130. C. quomodo hemisphaerium in- gentis illius ovi erit *ἡμπεδοκλήν* nam primigenium i- stud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta vendidit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, *Alexidis* venustissimi jocus in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, nisi eorum, quae mo- do tradidimus, adjumento aditus aperiatur. *Sextus* porro, ut eo redeamus, *πάλιν*, ait, τ' ἐπισημαίαν αὐ- τοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἄσπερ, ἀσθενοῦς τὴν ἡμισφαίαν καὶ *λασκύνει*. Ergo *Ledæ* filiorum in pileis cur stelle micuerint frustra querimus, si hæc jam olim insignia *Dioscurorum* veterum sibi vel ipsi vindicarint, vel li- berali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante *Tyndaridas* extitisse *Dioscuros* ex *Cicerone* mani- festum est de *N. D.* III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres*, qui appellantur *Anax:* *Athenis*, ex *Jove* *Rege antiquissimo* & *Proserpina* nati, *Trisopatreis* (vel *Triso- patores*) *Zagreus*, *Eubulens*, *Dionysus*. *Trisopatreis*, quod

albus : quo factum est, ut saepe hunc ap-45λθαλός· ὅτε πολλὰς ἰγὰ ἃ μὲν προσέ-
κου

quod vulgatur, unius fuisse nomen induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· familia plane, sed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pausan.* X. p. 896. Amphissenses ἄγων τιλετὸν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοδιδάκτας, ostendit *Clem. Protr.* p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεῶν μεγάλων Samothracum, sive Cabiros, jam dia ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκουρούς, & existimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Emesebius* servavit, locus Praep. Evang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi nascuntur ἐκ τῷ Σάδνι (Σάδνικον vel Σάδνικον appellat *Damascius* apud *Phot.* p. 573. *Σανδίκον Απολλοδώ.* III. p. 239.) Διοσκουροί, ἢ Καβίροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκιες eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi potest; nam *Κεφαλῆσιν*, ut docet *Pausan.* I. p. 77. οἱ Διοσκουροὶ νομιζόμενοι μάλιστα· μεγάλους δὲ σφῶς ἐκ ταύτης θεῶν δομαζέουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θεσσαλίας ἢ Καβίρων τὴν τελευταίαν καλεῖσθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Insc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnensis ἱερῆς γενεῆς θεῶν μεγάλων Διοσκουρῶν Καβίρων. Unde autem hic cultus Cabiorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quæ scribit *Herodot.* II, 51. Πελαγὸς, Ἀθηναίωσι συνόποιους γενεμένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quæ postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σπηῖρας ὁμῶς, Διὸς ἀφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σπηῖρας intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi — κόσμου σπηῖρας ἀγαυοί, ὅτε Σαμοθράκιον ἱερὸν χθονὶς ναιετάσεις Κυδνίους θνητῶν ἀπερὶκτὴν ποσιπλάτην illaque inprimis observanda. Κορυβῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδυνάτοι τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνάκτες, ὁμοῦ Ζητὸς πόροι αὐτοί. Πτοιὶ αἵμοι, ψυχροπόροι, ἀεροιδίς, Ὅτι τὴ καὶ ἑρᾶντι Διδύμοι κλέχουσιν ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vul-

gi, quam velut compertam secutus est *Ovid.* I. Trist. X. 45. Vos quoque Tyndaridae, quos haec colis insula, fratres, Misse, precor, duplici numen adeste vias: forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ ἀλγοφύγων ἐπὶ τῶν Διοσκουρῶν ἵκτεται· quanquam in hac historia sub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in eam suspensionem veniat, Dioscuros c. 6. librariorum opera in Deos abiisse: fortunam Dioscentosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem juvantes, accusans. Attamen istam vulgi per suasionem merito repudiat *Varr.* de L. L. IV. p. 17. Nam neque, quas *Ambracia* (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) ante portas statuit duas virilais species abeneas, dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothracae Dii, qui *Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos Inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitoris quod famum esse memoratur Διοσκουρῶν, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pausan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deicerentur: adfuerunt injustae causae auctores sane graves, *Eratosth.* Catast. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poet. Astron. II. c. 22. & *Caesar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Isidorum* & alios momenti minoris praetercam. Qui pro Diis Samothracibus propugnant, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, *Onomacritus*, sive quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & *Nigidius*, Astronomiae veteris consultissimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. sed ut in transitu vix digno beneficium tamen dentae maculae conferam: *Gemini*, qui *Samothracae* nominantur esse (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) quorum argumentum nefas est pronunciare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt: juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere descriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse *Sextum Emp.* qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a *J. Davilio*, viro doctissimo, ad *Cicer.* de N. D. II. 2. p. 105. hujus etiam loci non obli- to. Equos iis a Mercurio distributos *Stefichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Elymel.* &

πον Κάστωρα, Πολυδάκην ὄντα· ἃ δὲ τῷ ἔ
 pellarum Castora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Smilas in Κόλλωρ, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἡραν δ' Ἐξάλωσεν, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repono δ' Ἐάνδον, sponfore *Philargyrio*, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89. ποῖτας Graeculos *fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producunt: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, summis Castorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λολικῶν ἵππων ἐπίθεσθαι αὐμῶν, καὶ ταῖς κεφαλαῖς ἀπειθηκᾶντων χρυσοῦς ἀστράς peripicuū est deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat ἀπειθῆναι: nam κεφαλᾶς ἀπειθῆναι ἀστράς, quamvis ἐξοφ. ἀπειθῶσθαι me non fugiat, plane durum est: jam si πῖλους interjungas, ταῖς κεφαλᾶς πῖλους ἀπειθηκᾶντων κτλ. ἀ. res erit in vado; sicut *Homer.* II. M, 320. — ἴδουσι τε πῖνα μῆλα οἶνον τ' ἔλαιον — de quo genere plura docet *Eustath.* p. 907. confirmat similis *Pausaniae* locus, ubi, quod hic Aristomeni ejusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πῖλους ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐλάμβανον, ὅπότε ἀσχοῖτο εἰς Διοσκουρούς: neque solet aliter *Polyaenus*, πῖλον κεφαλῇ ἀπὸ δὲ VI. c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praefertim apud poetas, cognitissima, sic tamen unde ad eos quamvis ob causam deflexerit, factum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphicum, cujus supra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas *Diagoras* ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum *Diodor.* Sic. IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Quum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatum ποίησας τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχὰς εὐθύς δὲ τῷ πνέματι ἐνδόν, καὶ δοῦν ἀστὴρ ἐπὶ τὰς τῆς Διοσκουράων κεφαλὰς ἐπιπίπτων omnes stupore detixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse depulsum: διὸ δὲ τοῖς ἐπιγινόμενοις ἀρροδοσίμου γενομένης τῆς ἀπειθείας αἰετοῦ τοῦ χαίμαζομένου τῆς πλοῖου εὐχὰς μὴ τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξὶ, τὰν δὲ τῆς ἀστὴρος παρουσίαν ἀναπνέειν εἰς τὴν τῆς Διοσκουράων ἐπιφανίαν. id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Diofuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio *Diodorus* ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quando quidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quintiliano* tantum, alieni operis interpretem eum appellante, sed

pluribus etiam indiciiis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* discrepat I. p. 83. ideoque τοῖς Διοσκουρούς ἐπιμολύτας τῇ θαλάσῃ λελθόντας, καὶ σωτήρας τῶν πλοίων statuit, quod primi longas navigationes instituisent: addit insuper *Ampelius*, eos principes mare insimul a praedonibus praestitisse: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, quum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessibleia perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem fuscipere. *Hygini* fides si potior est, Neptuno debent Diofuri honestissimae curae beneficium: nam equos quibus utuntur donavit, καὶ dedit potestatem naufragis saluti esse: quod sane non potest non verissimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuicumque potuisse juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Castor & Pollux*, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur. Vtrum *Isocrates*, ut quacitissimam Helenam suam encomiis excoleret, sorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed hujus etiam administrandae provinciae decus p. 218. B. Helenam jam divinos honores adeptam πρῶτον μὲν τοῖς ἀδελφοῖς ἡδὲ καλεχομένοις ὑπὸ τῆς περὶ τῆς μετὰ τὴν ἄλυσιν αὐτοῦ τῆς τιμῆς ἐπαγγελίας ἰδόντων, ὡς ὁρμήτους καὶ τῶν τῆς θαλάττης καθυμνούντων σώζον, οἷσις αὐτὸν εὐσεβῶς αὐτοῦς ἐπικαλίσαντο. Hæc ille; poetis tamen, quorum fugendi licentiam ferme superavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus *Hel.* v. 1680. Castores, quam ipsi a Jove jam fuerant consecuti, sorori promittunt immortalitatem; neque secus in *Orest.* v. 1637. & 1690. Helenam in coelum subvehit *Apollo* Κάστωρ τε Πολυδάκης τ' ἐν αἰθέρι πτυχαῖς Σύνθεον ἰσομήνῃ ναυτίλοις σωτήριον, καὶ Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναυτίαις μεδίσουσι θαλάσσης. A reliquis *Enripide* dissidere notat *Scholias*: Ὅτι ἡ Ἑλλήν τοῖς χαίμαζομένοις κατὰ θαλάτταν ἐπὶ κατὰ *Εὐριπίδην* εἰσθμύνεται: ὁ μῦθος Σωτήριον ἰμπαλιν οἷται σὺν εὐμνήῳ αὐτὴν ἐπιφανέσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adsociarit: quin contra dirum ejus sidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit *Solin.* c. 1. nec nisi mentifruo cruore solo averti posse: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. Non aliter caeco nocturni turbine *Cori Scit* peritura ratis, quum jam damnata sororis *Ignis* *Therapnaei* fugerunt carbasia fratres: merentur adscribi, quæ *Lutatius* observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quæ *Urania* dicitur, cujus tanta est vis incendi, ut malum cavet, & navis ima perundas, ut etiam si aërit, hoc calore solvatur) ergo si hæc stella navis insederit,

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam

Πολυδύκευς ὀνόμασι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, sciunt se nauas sine dubio perituros: contra Castorum fides sunt navigantibus salutaris. Ad eum Papi-
nii locum Barhio Euripidis emendandi conatus male
succesit. Ergo minime dubitandum, quin navis in
mari deprensa Dioscurorum tutius quam Helenæ præ-
sidio committatur: credere fas est oculato testi, &
philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial.
XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκουρούς ἐπὶ νηὶς, ἀστῆρας λαμπροὺς
ἰθυσίας τῇ ναυὶ χιμαζομένην. Tragicus autem, fabu-
lae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi
vindicans, ut scenae serviret, Helenæ munus tribue-
re non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem us-
quam fecerat mentionem; quum de solis tamen Tyn-
daridis sempiternum testetur: vide Electr. v. 1241. egre-
gie Chorus v. 992. — βροτῶν ἐν ἀλὸς ῥοαίᾳ Τιμῶς σω-
τήρας ἔχουσιν, exquisita loquendi formula, quae aliud
quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμῶς ἰσοθύνους
ἔχουσιν: ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τι-
μῶν ἔχει προάγειν τοὺς δεινούς Ἀγνώτους, sic & Dii
τιμῶς ἔχουσιν dicuntur, minus aliquod obire ad hominum
utilitates comparatum, quo diligenter administrato
cultum eorum demerantur: non aliter in *Isostrate*, τι-
μῶς ἐκρηγῆς δίδωται, *Aristotele* Polit. VII. c. 16. εἰδὼν
ἀποθνήσκοντα καὶ ἀλγούμενον τὴν περὶ τὴν γένεσιν τιμῶν, mul-
tum ab hac elegantia capiendi Interpretes abfuerunt.
Quam itaque nosse tris vocat ἀγαθὴ καὶ σωτηρία τέχνη,
illae sunt Scenico philosopho τιμῶν σωτήρας βροτῶν σωτή-
ρας autem τιμῶν similiter, atque χθονία σωτήρα κακῶν in
Med. v. 360. νυμφαὶ σωτήρες *Sophocle*. Phil. v. 1467. λυθη-
ταις Ἑρινεύς Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceteris *μαστήρ*
Carcin apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AE-*
tolii versu apud *Macrob. Saturn.* V. c. 22. ὅστιν βλητῆ-
ρα αἰτῶν malim prae eo, quod *Salmasius* dedit βλήτι-
σαν αἰτῶν, etli mollius hoc ad aures accidat: addenda
est praeclara *Joh. Scaligeri* observatio ad *Manil.* V. 632.
cujus vestigia pressit dicam an suppreffit *Salmas.* ad
Ov. Simm. p. 246. A. procuracione navigantium tam
utili σωτήρας eximie dicti sunt Castores, ut jam pri-
dem est observatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς
Διοσκουρούς ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτήρας ἰσχύ-
μον νηῶν ubi, qui quidem obtruso non sit sensu, &
parum exercitato, vetusti poetae verba facile quis o-
dorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quan-
do de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum
adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui
superfunt, excusseris, frustra quaeras: velut in
Plutarch. T. II. p. 1103. C. κατὰ τοὺς Διοσκουρούς αὐ-
τοὺς ἀφίχονται ἐπὶ νηὶς ἀπὸ τῆς μαλακίας βίαιον πότον, ἀκρί-
ας τε ἀνίμων ῥίπας in *Aristide* T. I. p. 83. ubi *Ascle-*
piadas celebrat, quorum de genere humano merita
constent non minora, quam Castorum, Διοσκουρί-
ας ἰσομοῖρους, οἱ ποῦδας μὲν ἡδὲ τρικυμίας καταπαύσασθαι, πολ-
λοὺς δὲ καὶ ἑλκῶτας λαμπρῶς ὡς τι νηοὺς ἐκ κατ' ἡμέρας
ἀνίσταται utrobique vestigia se produnt orationis liga-
tae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin-
etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Grae-
cum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere
πάλιν δύνανται, multam dulcedinem suavitatemque be-

neficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coele-
stium ordini adscriptis ad mortales permanant: ista
memorantem *Apollonii Scholiasten* ad I, 1037. *Etymolo-*
gus excerptis in *Ἀδελφῶν*. Verum ne quis ita existi-
met, nullo delectu quibusvis hominibus, modo im-
plorarentur, adjuutores praesto fuisse Castoras; imo
probris, ut par erat, iustisque solis operam navabant:
Schol. Pindar. ad N. I, 103. δοκεῖσι γὰρ ἐπιφαιδμήσειν κα-
τὰ τὸ πάλιν σῶσαι τοὺς δικαίους quod si cui levior
hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos
Dioscuros, *Enripide* interprete, in *Electr.* v. 1350.
Δία δ' αἰθρίας εἰς ἡλίου πλάκας τοῖς μὲν μυσταῖς δὲν ἱπα-
ρήγομεν ὅστιν δ' ὅστιν ἐν τῷ δικαίῳ φίλῳ ἐν βίῳ, τοῦ-
τους χαλεπῶς ἑυλόγηται μάχῃσι σάβερῳ. Neque porro
nimium erant faciles, nec virium suarum in quoti-
dianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas pla-
ne redactos oportebat, & meria paene navi fundum
petentes, qui salutarem eorum opem essent expertu-
ri: quapropter vocat eos *Ἀνδράπων σωτήρας ἐπὶ θυροῦ*
ἡδὲ ἰσθμῶν Theocrit. Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης
ὕμῳς τε καὶ ἐν βοῶν ἡλκῇ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῖς ἐν ἡμέ-
ραις θανάτου quod omnino videtur *Horatius* imitari
voluisse IV. Od. VIII, 31. *Clarus* Tyndaridae fides
ad infimis *Quassas* eripimus aequoribus rates. Propius
etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici
moris erat ad auxilium eorum implorandum, descrip-
sit *Homeridarum* aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta
figura historiae veritatem *Libanii* obumbravit in Pa-
neg. Jul. p. 176. B. ὅτι δὲ τὸ θαλάσσης ἀναταραχθείσης
καὶ πλοῦντων σφοδραῖς καὶ, καὶ σκάφους τῷ μὲν καὶ ἀδύ-
νῳ, τῷ δὲ σφοδραῖς καὶ, καὶ τῷ κύματι καὶ ὑπὲρ τὸ τοῦ
κρίνου αἰσίου (Interpres mirifice: fluctu jam maris su-
perante: lege ὑπὲρ τὸ τοῦ, fluctu jam latus navis su-
perante) Διοσκουρούς ἀσθενεῖν ἐν κακοῦ βουλομένην πει-
ψαίς ἐξήρασαν τῷ κλυδωνίῳ τὸ πλοῦν quae ex rerum
gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat:
alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui,
antequam intelligi possit, sanandus est hunc in mo-
dum: Ἰσμεν δὲ ἐν τοῖς Διοσκουρούς, οἳ ἐν ὅσῳ ἐμῶντες,
μέχρι λιμένων ὠρεῖται πλοῦς αὐτοῖς τε καὶ τῷ γόμον αἰ-
δὲ τῷ μὲν ῥύσται κλυδωνίῳ, τῷ δὲ πρῶνται interpres,
qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare ne-
quit, non versionem hic, sed monstrem peperit;
sententia *Libanii* talis: novimus etenim & Castoras;
quibus sunt propitii, ad portus usque prosequi & ipsos &
navim mercibus operantem; non autem eos solent ex hoc
fluctu liberare, isti mergendos permittere. Inde causa
nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρα-
τίδας appellant, quum sub ipsis auribus post graves
morbos oriuntur, salutis praenuncios, Διοσκουρούς et-
iam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt,
& gemellos interpretantur, longe aberrare certum est.
Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδης εἰσὶ τῶν τοῖς ὄσιν ἀπὸ τῆς ἡμέ-
ρας ταῦτα ἵνοι Διοσκουρούς ἐκάλουν ἐπὶ πυρρῶς γυναι-
καὶ τὰ ποῦδας τῶν πυρρῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βελόν
illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Διοσκουρούς medi-
cum adnotavit *Eustath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Cassius*,
ut visum fuit *Joh. Meursio* Misc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δικόη ἐκ ἀμφοῦ ζήνουν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τῦτο ποιῶσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνᾶναι τῇ Λήδας υἱῶν, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνέμαρτο ἕως αὐτοῖς ἡ ἀθανασία. ΑΠ. ὦ ζυγετῆρ, ὦ Ἑρμῆ, τῇ κομῇ, εἴτε ὅδ' ὄψονταί ἕως ἄλλῃ λῆς, ὅθ' ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν ὡς θεός, ὁ δὲ ὡς τῶν φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὅσθ' ἐγὼ μαρτυρομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἴσται, σὺ δὲ πα-

illud, quid tandem sit causæ, cur amba simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. ΜΕΡC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. ΑΡ. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu lucari do-

Prorsus autem perversè Dioscuris additum fuisse nomen παρατίδης sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Casull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile præ eo, quod commisit *G. Cyprius* in *Harpocr.* p. 148. hæc scribens: *Quin & παρατίδης, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegunt, quo aures muniebant pugiles. quod ex antiquis & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabricius, qui Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit. Dioskouroi vocantur: in quibus ea, quæ monui, nihil inesse sciri satis demonstrant.* Illud insuper non videtur prætereundum, fieri non raro, ut, quum stellæ Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quæ per transtra navium & antennis adhærent sint intelligendæ, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX. 64. Pro geminis facit *Germanicus*: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper navis lætissima signis Ledaes statvis juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil *Achilli* debent Castores, qui particulam occupatissimæ curæ in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam *Achilleam* tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen præfens indicare non fuit designatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum *Per. P. E.* p. 14. qui, dum in *Achillis* insulæ descriptione liberalissime versatur, hæc inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ ἑ ὕπαρ λόγουσι φαίνονται σφισιν ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἀκρὶ τῷ κέρως τῇ Ἀχιλλείᾳ, καλεῖται τοὺς Dioskourois· τῶσσι δὲ μόνον τῇ Dioskouroi μόνον ἔχουσιν τῇ Ἀχιλλείᾳ, ὅσοι οἱ μὲν Dioskouroi τοὺς παλαιῶν πλοῖς κομίζονται ἐκρυγῆς φαίνονται, καὶ φαίνονται σφισιν ὅσοι οἱ μὲν Dioskouroi τοὺς παλαιῶν πλοῖς κομίζονται ἐκρυγῆς φαίνονται, καὶ φαίνονται σφισιν ὅσοι οἱ μὲν Dioskouroi τοὺς παλαιῶν πλοῖς κομίζονται ἐκρυγῆς φαίνονται.* Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus *Diff. XXVII.* cum quo si *Philastrius* contuleris *Her. c. XVI.* operæ non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius.* Ceterum de stellulis istis salutaribus, quæ Castorum apud Græcos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturali-

busque earum causis multa subministrat *Fronond. Meteorol. II. c. 2.* Hæc paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec frandi mihi fore spero, si in eadem denuo palæstra defudarim, in qua jam ante Viri literarum laude præstantes, *L. Bionola* *Hor. Subl. IV. 16. G. Joh. Vossius* de *Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett.* ad *Column. Traj. Es. Spanham.* ad *Callimach.* alique plures exerceri voluerant.

T. H.

49. [Ἐξ ἡμισείας] Hic *Fl.* distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata cum ἀμφοῦ, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus *Od. Δ. 302.* sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtæ *Virgil. AEn. VI. 121. Ovid. Fast. V. 717. Quod mihi das uni, coelum patri re duobus: mox: Dixit, & alterna fratrem statione vademis: signate Silius Ital. XIII. 804.* de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernis Ledaëi Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux: ubi vide Döbiss. Drakenborch.* idem pæne voluit *IX. 195.* sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genæ mentem vix expediens: *Alternamque animæ mutato Castore Pollux: ingenio Minacius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivunt: meminit hujus opinionis Enstasius*, eamque tanquam minus probabilem repudiavit; *ἔτιτοι, inquit, ὡς πᾶν πιθανῶς νοοῦντες.* Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitæ mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro N. I. 103.* quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti Paraphrasis: observat ibi Scholiastes Lyricorum principem ἀναπαύσαντα τὰς αὐτῶν τῇ Μενελάου λέγουσιν πρὸς τῇ Dioskouroi & prolatis poëtæ versibus, ὅτι κατὰ τὴν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρου παρ' ἡμῶν αὐτοῖς ἀποθνήσκουσιν &c.* quæ nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doce exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERCC. Neuriquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

δολαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἀριστὸν, ἢ δὲ Ἀρτεμίδας, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ δέχοι εὐαχέουσι, τηλικῶτοι ὄντες; EP. ἔδαμάς, ἀλλὰ προσέταλ' αὐτοῖν ὑπηρετῶν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέραλ, καὶ ἀνὰ πᾶσι ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ὅπτι καθίσταται ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζων τὰς ἐμπλόους. AP. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σοφὸν ἄνθρωπον λέγεις καὶ τέχνην.

diustriac commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέρας καὶ ἐν θεοῖς ἵσκει καὶ ἐν θνητοῖς ἰδύκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐταίρους παρ' ἡμέρας ἀμφοτέρους, ἢ μίαν ὁρᾷ μίαν ἡμέραν ζῶντας; modo tamen has partes fuerat secutus: οὗτοι παρ' ἡμέρας ἀμφοτέρους ὅτι καὶ ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβουσιν, ὅτι δὲ ἐν Αἰθέρῳ. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐν ἐπιστολῇ τῇ ἐπὶ ἀθανασίᾳ, *Schol. Homeri* ἐν μύθῳ πρὸς τὸ ἀδελφὸν τῶν ἀφροδισίων. Fratrem illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrant: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: in versatur in eadem re *Philo* πρὸς Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *Aelian.* V. H. XIII, 38. Τ. H. 63. Οὗτοι δὲ τι π. ἡμῶν] Invenitur videtur illud ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἄλλα, ὅσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τι ποιήσουσιν ἡμῶν; ubi patet vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὲ, quod, quia commodum ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricum haud sane jocos, & asperioribus quidem, caruit. Noster pro amore, quo numina Gentilium prosequeretur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio false ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perfringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset compeditata. *Apollodorum*

audi I. p. 13. Latona γυνὴ πρῶτον Ἀρτέμιον, ὃν ἔκρινεν ἐκ τοῦ ὕδατος Ἀπόλλωνα ἰχθυόεντα quantum eo nomine forori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissima, πρῶτον γὰρ ἔκρινεν Ἀρτέμιον τὸν Ἀπόλλωνα, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad *Ecl. Virgilii* IV, 10. ubi *Lucinam* accipit *Dianam*, advocato *Terentio*, cujus est in *Andr.* A. III. Sc. I. *Junio Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Ménander* ibi posuerat Ἀρτέμιον, testibus *Dioniso* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurrat *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad *Lucianum* valde congruunt: Ἀφροδίτῃ δὲ γάμου πλεονεξία ἵδεται μόνον ἐν τῷ Ἀρτέμιῳ διαπρατύνει ὁ Ἀπόλλων. *Dianam* magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poetae alique scriptores confundant: simili modo *Dianam* etiam *Lunam* interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui *Dianam* *Endymionis* amore capram dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Superus* in *Inscr.* & *Marmor.* Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum *Dianae* munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μάλιστα δὲ ἐστὶν Ἀρτέμιος causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ε pronuntiatio, quo mendii genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Πάϊον, ἀσφαλὶς, βύβαιον pro Πάγιον Δαίαν, ἐλάνθων pro Δαίγιον ἡγεῖ & ἡγε, ἀγών & αἰδὼν in membranis saepe commutata: ἱργυλας nullius pretii vocabulum in *Apollon.* Rh. I, 1132. pro ἱρμύλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis par-

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATÆÆ.

Δ Ω Ρ.

D O R.

Κ Ἀλὸν ἐρατὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τί
Σικελὸν τῦτον ποιμὸν ἔπιμεμνημένοι
σοί. ΓΑ. μὴ σκάπτε, Δωρί. Ποσειδῶνος γὰρ
υἱὸς ὅστις, ὅποιον ἂν ᾖ. ΔΩ. τί ὦν, εἰ καὶ
ἔξ Διὸς αὐτὴ παῖς ἂν ἄγριον ἔτω καὶ λᾶσιος
ἐφαινέτο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μο-
νόφθαλμον, οἷε τὸ γένος ὄντας ἂν τι αὐ-
τὸν πρὸς τὴ μορφὴν; ΓΑ. εἰδὲ τὸ λᾶσιον αὐ-
τῷ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἀμορφὸν ὅστις ἀνδρῶ-
δες γὰρ ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώ-
πῳ, εἰδὲν ἐνδέεσθαι ὁρῶν, ἢ εἰ δὴ ᾔσταν. ΔΩ.
ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, ἐκ ἐρατὴν, ἀλλ' ἐρώ-
μενοι ἔχουσιν τὴ Πολύφημον, οἷα ἐπαινῶς αὐτόν.

Pulcrum amatorem, o Galatea, a-
junt, Siculum istum pastorem,
insanire in te. GAL. Ne cavillare, Doris:
Neptuni enim filius est, qualiscumque sit.
DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius
filius ferus adeo & hirtus videretur, quod-
que omnium est maxime deforme, unocu-
lus, censenne genus ipsi profuturum esse ad
formam? GAL. Neque hirtum illud ejus,
& ut ais, ferum omni plane pulcritudine
destituitur, est enim virile: & oculus de-
corat frontem, nihil deterius cernens, quam
si duo essent. DOR. Videre, Galatea,
non amatorem, sed amatum habere Poly-
phemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἑτάλαιο Διάλογοι ι'. ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ μετέμειον ἀγχαίρει. G.

2. Ἐπιμεμνημένοι σοί] Commode *Lucianus* eam lo-
cutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furori-
que proximi vim contineat: nam vetustus ille Poly-
phemus, ut testis est *Theocritus*. Eid. XI, 10. qui hoc
in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum
Galateam amaret, Ἡρώς ἔστι πόδις, ὃ μάλοις, ὃ δὲ κί-
πνοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tam-
en *D. Heinsius* σελήοις, quae & praecedentibus aptius
conveniunt, & personae Cyclopi) Ἄλλ' ὁλοαῖς μά-
λοις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμνημένοι τῇ Γαλατείᾳ.
Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. 2, 160.
perinde ac ἀεμαίνεσθαι τινα vel τινι, ἐμμελῶς; ἀε-
μαίνεσθαι, ἐπιμαίνεσθαι, ἐμμελῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una
Nereidum, in quo sequitur *Homero* Il. 2, 45. aliis
eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mi-*
hi, cui pater est Nereus, quum caerulea Doris Enixa est
— Ovid. Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesio-*
do. Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope
nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradi-
dit *Doris* (Θοῖος ἐδύρ) apud *Schol. Theocr.* ad Eid.
VI, 7. Polyphemus ἀφ' τῆς εἰσοτίας τῆς θρημμάταις καὶ
τῆς γαλακτῆς πολυπλήθειαν Galateae fanum ad Aetnam
dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cy-
therius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non
posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τὴν Γαλατείαν: certe

Galateam istius poetae drama, sive Cyclopem veteres
laudent, quod unum fuerit opus, an duplex ac diver-
sum, disquirendi locus non est: vide *Athen.* I. p. 6.
7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Phi-
loxeno ad mullum in mensa appositum in aurem lo-
quente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*,
sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad
Aetnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus ab-
horret, si *Cluverius* audimus, qui multis contendit
in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopes
consedisse: eum vid. *Sic. Ant.* II. c. 15. T.H.

3. Δωρί] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris
Nerei. *Hesiod.* in *Theog.* Interdum pro ipso mari
accipitur. *Virgil.* *Ecl.* X. *Doris amara suam non inter-*
misceat undam. G.C.

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mff. L. & Ox. & Ed. 7. rectius
quam quod in reliquis σκοπιῆς. M. du S.

Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Σκοπὴ & σκοπιῆς tam pari sunt at-
que eadem prope potestate, ut ubi membranae dissen-
tiant, quod in his vocibus fieri saepius animadverti,
utra fuerit a Scriptoris profecta, discernere non li-
ceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrium* in Ἑ-
πιστ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum
emitti possit: τὴς τῆς ἐξυδακτύτου ἀπὸ τῆς σκοπῆς.
Strab. VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς διακρίν, κατωδὺ Plu-

tar-

2. G A L. Haud certe amatum : verum illam nimiam obprobandi libidinem vestram non fero : quin mihi videmini ex invidia illud facere , quia pascens aliquando , quum a specula ludentes nos videret in littore , ad imos pedes Ætnæ , qua parte inter montem & mare longe litus protenditur , vos ne adspexit quidem ; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa : ideoque soli etiam mihi adjecit oculum : illa vos pungunt ; indicio enim sunt , me forma meliorem esse , & amore dignam : at vos despectæ fuistis. D O R. Tu si pastori & lumine defecto pulcra fuisti visa , ideo te talem putas , cui invidemus ? atqui quid aliud in te laudare potuit , quam candorem tantummodo ? hanc , opinor , ob causam , quod adsueverit caseo & lacti : cuncta igitur his similia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere , qualis tibi sit facies , a rupe quadam , si quando

Γ Α. Οὐκ ἐρώμενον ἄλλὰ τὸ πάνυ ἰσχυρὸν τὸ τοῦτο ἐφ' ἧς καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνης αὐτὸ ποιεῖν , ὅτι ποιμαίνων ποτὲ , ἀπὸ τῆς σκοπίας παύσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῇ ἰόντι ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτης , καθὼς μετὰ τὸ ὄρος καὶ τὴν θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπὸ μὲν ἡμῶν ἐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστην ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸ ὄφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνὰ δῆγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμι , καὶ ἀξίερα τῶν ὑμῶν δὲ ὑπαρῶν. ΔΩ. εἰ ποιοῦμι , καὶ ἐνδεῖ τὸ ὄψιν καλὴν ἔδοξας , ὅτι φθονοῦσι οἱ γεγενημένοι ; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαίνεσαι εἶχεν , ἢ τὸ λεγόν μόνον ; καὶ τὸ τοῦτο , οἶμαι , ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τῷ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τέτοις ἡγείται καλὰ.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἀν' ἐθελήσης μαθεῖν , οἷα τυγχάνεις ἔσα τῷ ὄψιν , ἀπὸ τοῦ

a. Ἀπὸ τῆς σκοπίας] σκοπίας O. L. γ. b. Πρόποσι] προτὶ O. c. Ἐνδεῖ τὸ ὄψιν , καλὴ] Ita P. Post ὄψιν F. καὶ δ. Priorcs Edd. ἐνδεῖ καλὴ τὸ ὄψιν.

ταρcho frequens : ita verbum σκοπιασθῆναι in Aristoph. Vesp. v. 360. Hermippum exponere monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum , minusve usitatum σκοπία apud Platonem ejusque imitatores ἀπὸ σκοπίας proverbii habitum accepit , de quo commodius alibi dicitur : Anyta Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξομένη τὰδ Παιὶ καὶ Αἰλίαςιν φίλο Νύμφαις Δάριον ὅπῃ σκοπίας (melius erit ὑπὸ σκοπίας vel σκοπιῶν nisi forte malis ἐπὶ σκοπίας) Θεόδωρος αἰνέσιμος. Theocrit. Eid. IX. 7. & Schol. Propius etiam accedit , quod Eid. I. 69. Αἴτης σκοπιῶν usurpet , ἀπὸ φθονοῦς , ait Schol. αἰτὶ τῷ τὸν ὄψιν Αἴτης quomodo Dionysius Perieg. σκοπιῶν Ἐρμιόωντος , Ἀρακίωντος. Haec mihi ratio constitit , cur Fl. plurimarumque Edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῆς προπιδος τῆς Αἴτης protensisque juxta litoris vera locique naturae conveniens : Αἴτης παραρτίως dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. T. H. 18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ , & alibi. γ. B.

22. Ἐμοὶ] Abundat.

M. du S.

23. Ταῦτα ὅμοια ἀνὰ] Heliod. lib. 1.

γ. B.

25. Ἐνδεῖ τὸ ὄψιν] Voces illas , quia Codd. addebant , sedem commutare jussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ jungendum erat ad τὸ ὄψιν nam ἐνδεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante , ἐδὲ ἰδὼν τῶν ὄψιν , ἢ εἰ δὲ ἴδω.

T. H.

Idem. Τὸ ὄψιν] Mf. Ox. & P. τὸ ὄψιν , non cum

καλὴ conjungunt sed cum praecedenti ἐνδεῖ quod probarem , nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca ; ut mox & supra γ. κ. c. 7. & γ. β. c. 36. α. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus constat familiarem hanc Luciano phrasin , quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyenus Strat. VIII. p. 602. C. τὸ ὄψιν ἀγρίαι. Juntina καλὴ τὸ ὄψιν. M. du S. 29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἰσχυρολογίας. γ. B. 32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τῷ ὄψιν] Negat quidem Servius ex mari effigiem ullo pacto posse reddi : sed Luciano hic aliter sentit , & in Alcione , Notus vides , inquit , ut superiora sint serenitate conspicua , fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum , ὅμοιοι , ut αἰπὴ κατόπτην , id est , speculo , ut sic dicam , confimile. Theocrit. in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γὰρ θῆν ἐδ' αἰδ' ἔχον καλὴν , ὥς μοι λέγουσι.

Ἡ δ' πρὶν ἐς πότον ἰσχυρολογεῖ , ὡς δὲ γάλακτι.

Καὶ καλὰ μὲν τὰ γύναια , καλὰ δ' ἱρὸν ἢ μίαν κῆρυ &c.

Quod est hujusmodi :

Nec sum tam forma turpis , quam dicor : in unda Naper enim vidi ipse meos de littore vultus , Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud Maronis sumtum est : — nuper me in litore vidi Quam placidum ventis flares mare —. G. C.

πέτρας τινός, εἴποιε γαλήνη εἴη, ὅππυ-
 ψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν εὐδὲν ἄλλο
 ἢ χροῖαν λυκὴν ἀκριβῶς. ὅσῳ ἐπαινέται δὲ 3
 τῆτο, ἢν μὴ ὅππυπρὲν αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθη-
 μα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ
 ὅμως ἐραστὴν ὁ καὶν τῆτον ἔχω. ὕμῳ δὲ ἐκ
 ἔστιν ἢν τινα ἡ ποιομένη, ἡ αὐτῆς, ἡ ποσθ-
 μῶς ἐπαινέι. ὁ δὲ Πολύφῃμ 4
 ἄλλα καὶ μουσικός ἐστὶ.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια. ἡκούσαμεν
 αὐτὴν ἄδοντα, ὅποτε ἐκώμασε πρῶτον ἐπὶ
 σέ. Ἀφροδίτῃ Φίλῃ, ὅνοι ἂν τις ὀγκᾶδ' ἔδο-
 ξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἶα! κρανίον ἐλά- 4
 φη γυμνὸν τ' σαρκῶν καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆ-
 χεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας δὲ αὐτά, καὶ ἐνά-
 ψας τὰ νῦρα, εὐδὲ κόλλοπι περὶ στήθεας,
 ἐμελῶδει ἄμυσόν τι, καὶ ἀπαθὸν, ἄλλο μὲν
 αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει. ὥστε 5
 εὐδὲ κατέχειν τ' γέλασα ἐδυάμεθα ὅππυ τῷ
 ἑρωϊκῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῳ εὐ-
 σπικρίναδ' αὐτῷ ἤθελεν, ἔτω λάλος ἦσα,
 ὁ βρυχωμῶν. ἀλλ' ἡχύνειο, εἰ φανείη μι-
 μνήμῃ τραχεῖαν ᾄδην, καὶ καλαγέλαστον. 55

tranquillum fuerit mare; prona in aquam
 despectans, contemplare temet ipsam, nihil
 aliud, quam colore candidam exquisite:
 illud autem non laudatur, nisi enitescat
 candori immixtus rubor. G A L. Atqui
 illa ego mere candida tamen amatorem vel i-
 stum habeo; at vestrum nulla est, quam
 seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet.
 Polyphemus autem & aliis rebus excellit,
 & musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea; audivimus
 illum canentem, quando comestatum ibat
 nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia,
 ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa
 lyra qualis! cranium cervi nudum carni-
 bus; cornua quidem quasi manubria erant,
 quibus quum jugum addidisset, atque al-
 ligasset nervos, quos nulla clavicula reten-
 derat, modulabatur agreste quiddam & ab-
 sonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
 lyra subsonaret. Itaque ne continere qui-
 dem risum poteramus in amatorio isto can-
 tico: nam Echo multum aberat, ut re-
 spondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti;
 sed pudebat eam, si visa fuisset imitari as-
 perum cantum & ridiculum.

5. Imo

α Ἐπιπρὲν] ἐπιπρὲντι. O. b καὶ τούτου ἔχω] ἔχω τούτου. O. Pro καὶ γ. & Marg. αὐτ. γ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ
 γι. O. d βρυχωμῶν] Cunctae Edd. βρυχωμῶν male: est enim α βρυχωμῶν.

48. Κόλλοπι] Ἥλη τ' κούρα. V.

33. Εἴποιε γαλήνη εἴη] Apud Theocrit. Eid. VI, 35.
 Cyclops: Ἡ γὰρ πρῶτος ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἡ δὲ γαλήνη
 dubito an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil
 in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum
 adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum
 Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid.
 XI, 20. Λυκοτῆμα πακτῆς ποτιδίου quod Ovidius in-
 genio suo magis confusus, quam imitandi successu,
 paulisper immutavit, Mollior & cygni plumis & lacte
 coacta. Qui Galatae toti, ejus utique lacertis conve-
 nit candor: tales pinxisset Valerium Flaccum omnino mi-
 hi persuadeo I, 135. Hanc Panope, Dotoque soror, lac-
 tariaque sinu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis:
 Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops: nam
 quod cum Codicibus Edd. habent, nudis, nihil aliud
 est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Ga-
 lateae lacerto exornans. Tum Antra petens ita distin-
 xi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pinus satis

recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio,
 Viro sagacissimo.

44. Ἀφροδίτῃ Φίλῃ] Leg. Ἀμφιτρίτῃ, ut Reviv. c.
 47. Caetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτῃ sed
 verius est marinas nymphas aliud dixisse. J. B.

45. Οἶα] Facili medicina, sic interpungendo, cre-
 do sanatum locum: cui geminum si requiras adi φη-
 λος. c. 25. M. du S.

Οἶα!] Graevius ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit
 accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἶα κρανίον ἐλάφου
 quod interpretatur: ipsa lyra solummodo erat cranium
 cervi. Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisse:
 diu nobis erit expectandum interea dum locutionem
 esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne
 voculam, quae propria sit poetis, in orationem pro-
 fam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem vide-
 ram, Doctiss. M. du Soul sola distinctione nativum
 huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philo-
 stratum

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursæ catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidet tibi, Galatea, talem amatorem? G A L. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorē scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. DOR. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter præ me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἐφερε δὲ ὁ ἐπέρας ὁ ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκιον σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς ἐκ αὐτῶν φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιάτῃ ἐραστῇ; ΓΑΛ. ἔκῃς βούσῃ, Δωρί, δειξόν ἡμῖν τὸ σεαυτῆς, καλλίως δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ καθαρίζειν ἄμεινον ἔπιτράμνον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστῆς μὲν ὑδεῖς ἐστὶ μοι, ὑδὲ σεμνύνομαι ἐπέραςτος εἶναι τοιοῦτος δὲ, οἷός ἐστι ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας βυσσόζων ὡσὼρ ὁ τράγος, ὡμοφάγος, ὡς φασι, καὶ σιτηδύμῳ τῆς ἐπιδημῆντας τῆς ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερώῃς αὐτῷ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

K T K.

1. Pater, qualia sum passus ab illo scelerato hospite, qui, quum inebriasset, excaecavit me dormientem aggressus. NEP. Quis ista, Polypheme, est

Ὁ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κατάρκῳ ξένῳ ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, ὡκοιμαμὲν ἔπι χερήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

stratum fistula canit Cyclops: Naso, Summaque arundinibus compressa est fistula consunt: ne scilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290. istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus.

48. Κύκλωψ.] Id est, clavicula. T.H. F.G.

50. Ἄλλο δ' ἢ λόγος ὅ.] V. Anacr. Od. I. M. du S.

57. Ἀθυρμάτιον ἀρκίου σκύλακα.] Vid. Paul. Leopard.

Emend. II. c. 6. Ἀθυρμάτια non tantum catuli Mellitæ, atque ejus generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθυρμάτια, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam ursi decebant, ludicrum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominæ Galatææ servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41. — τρέφω δὲ τοὺς ἰδοὺκα νύκτας, Πόσειδος ἀποφάρας, καὶ σκυῖον τισσάρας ἄρκιον. In Ovidii Metam. XIII, 834. perquam facite: Inveni geminos, qui tecum ludere possunt, (expressit ἀθυρμάτια) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosæ catulos in summis montibus ursæ; Inveni, & Dominæ, dixi, servabimus istos. Unum ursi catulum, quem in unis ferret, sufficere putavit Lucianus suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus oportet

tunc positum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Sacre λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque differtur ipse apud Theocritum, Αἰ δὲ τοὶ αὐτὸς ἴγῳ δοκίω λασιώτερος ἡμῖν. Illum ego versiculum ab ea sede, quam in Edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare jubeam post versum tertium & trigessimum, ubi melius sententiae serviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II. c. 18. multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὡσπερ αἱ τράγοι;

Ibid. Ἀρκίου σκύλακα.] Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc apprime faciens. Ovid. Met. XIII. 834. M. du S.

64. Κινάβρας ἀπόζων.] Sic philosophus Lucianus κινάβρας ἀποφάρας Dial. M. X. § 8. Sic κινάβρας ἀπόζωντα, Dialog. ἱταίρ. Κινάβρας, δυσωδῶν τὸ τράγων. Heysch. Interpr. Aristophan. ad illud Plut. Αἰγὼν τε κινάβρας τε μάλιστα, vult etiam κινάβρας esse τὸ μαχαλὼν δυσωδῶν.

Valle sub alarum trux habitare caper.

κινάβρας. Catull.

68. Ὁ Πάτερ.] Hic Dial. ex Homero.

J. B.

J. B.

τα τολμήσας, ὃ Πολύφημ· ΚΥ. τὸ μὲν
πρῶτον ΟΥΤΙΝ εαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὴν Ἰθακή-
σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλεε ἀλλὰ πῶς ταῦτ' 75
ἔπραξεν, εἰδὲ πᾶν εὐδαρὸς ὦν.

ΚΥ. Κατέλαβον δὲ τὰς ἀντρω, ἀπὸ τῆς
νομῆς ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ὅπως
λευσίης δηλοῦσι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ
ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι 80
μοι πᾶμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐν-
αυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρεον ἀπὸ τῶν ὄρεων, ἐφά-
νησαν ἀποκρύπτειν αὐτὰς πυράμενοι· ἐγὼ δὲ
συλλαβὼν αὐτὰς τινὰς, ὥστερ' εἰκὸς ἦν,
κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργ- 85
γότατος ἐκείνος, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσ-
σεὺς ἦν, δίδωσί μοι πικρὴν φάρμακόν τι ἐγ-
χείρας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ὃ ὅπως ἐπὶ τοῖς
θεοῖς, καὶ ταραχῶδες αἶον· ἀπαντὰ γὰρ εὐθὺς ἐδό-
κει μοι πᾶσι φέρειν πικρὸν, καὶ τὸ σπῆλαιον 90

ausus? CYC. Initio semet Utin appelli-
tabat: at postquam effugit, extraque teli
jactum erat, Ulysssem sibi nomen esse dixit.
NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem il-
lum: ex Ilio domum revehebatur. Quo-
modo tamen ista patravit, qui haud valde
forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu
reversus aliquam multos, insidiantes nimi-
rum gregibus: ubi autem opposui januæ
operculum (hoc saxum mihi est ingens)
ignemque feci succensa, quam ferebam
arbore a monte, id agere videbantur, ut
absconderent sese. Tum ego correptos eo-
rum quosdam, ut æquum erat, comman-
ducavi, quippe latrones: ibi vasserimus il-
le sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere
medicamentum infusum, suave quidem, &
odoris boni, sed idem insidiosissimum ac
turbulentissimum: etenim cuncta statim vi-
debantur mihi circummagi, hoc potu hau-
sto, ipsaque spelunca sursum deorsum ver-
te-

α Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. β Ἐπιβουλότατον] Ita
G. P. f. V2. ἐπιβουλότατον priores Edd.

73. Ἐκείνη βάλου] In tuto, citraque periculum. Hoc
proverbium frequens est apud Lucianum in Vor. in
Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. G. C.

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus
præ se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein
idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλό-
τατον, scribit ἐπιβουλότατον sic & apud Synes. ἐπι-
βουλότατον: sed alibi quoque apud Lucianum hoc voca-
bulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβου-
λότατος sed ἐπιβουλότατον non infrequens est Graecis scri-
ptoribus. F. G. G.

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. le-
ctionem tum alias ob causas, tum propterea maxime,
quod illud ἐπιτίθωαι Homericum sit Od. I, 240. Ἀ-
τὰρ ἔπειτα ἐπέθηκα θυρᾶν μέγαν ἰψὸν αἰφῆς· mox, πῆ-
ρην ἐπέθηκα θυρᾶν. v. 313. Ῥῆδιος ἀφελὼν θυρᾶν μέγαν.
αὐτὰρ ἔπειτα Ἀφ' ἐπὶ θυρᾶν, ὡς ἐστὶ φερτέρη πᾶσι ἐπιτίθωαι.
Ἐπιτίθωαι de claudenda janua Graecis usitatum, τῆς-
ται non item. Τὸ πῶμα (in πῶμα non ipsas mem-
branas, sed Græci et manum aberrasse iuspicio) quod
ad exitum antri fuit admodum, θυρᾶν Ποῖνα vocat,
qua de voce, quæ postmodum in aliam longe si-
gnificandi ditionem migravit, multa Grammatici.

88. Ἐπιβουλότατον] Agnoscunt hanc scripturam Ed.
f. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In
vulgatis ἐπιβουλότατον. utrumve apud Xenoph. legitur

nempe ἐπιβουλότατον. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388,
24. Δυσπερῆς.

Ἐπιβουλότατον] Quem tibicinem huic voci solum
supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres
offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis
ἐπιβουλότατον per sanctam quam familiare: Xenoph. K. II.
VIII. p. 130. v. 37. ὡς ἐπιβουλότατος τῆς τοῦ
(τὸ ἀριστὸν χιμῆς) Ἰππ. p. 561. v. 42. Δυσπερῆς
τοῖς πῶσι ἀφανῆς ὄντας de Ages. p. 388. v. 24. ubi cu-
mulata videas ejusmodi vocabula: νομίζω οὐ τὸ τοῦ-
τη τὸ, τὴν ἀντρω καὶ ἀνταναστατότατον & ἀνταναστατότατον καὶ
ἀνταναστατότατον καὶ ἀνταναστατότατον ἵππ. Synes. de
Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιότης καὶ μικρὰ πράττειν ἀδύνα-
τος ἐστὶν ἐπιβουλότατος ἵππ. τοῦ βασιλέως &c. Verum
extra compositorem hanc formam simplex ἐπιβουλό-
τατος reperire non dabitur: quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis θυρᾶν καὶ ἀνταναστατότατον, quorum in
Xenophontis composita vidimus, ostenderit, illi per me
licebit in Lucianum revocare ἐπιβουλότατον. Interim
nihil alienum me facturum existimavi, si certissime
fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p.
173. v. 39. τὸ κακὸν τοῦτο ἐστὶν ἐπιβουλότατον καὶ
πλῆθος. Stob. e Dione Chrys. ἀγνοῦν καὶ ἐπιβου-
λότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχουσιν ἐπιβου-
λότατον. T. H.

93. Ἀποφύγειν τὸ μολῶν] Ex Budaco H. Stephan. in
Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποφύγειν, ἐκτεμνῶ, ἀποφύ-
γειν.

tebatur ; nec amplius omnino apud me eram ; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille , raso ad acuendum vecte , & ambusto insuper , lumine me privavit dormientem : ex eoque tempore cæcus sum tibi , Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormivisti , fili , qui non exsilueris , dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit : nam , ut mihi quidem certo persuasum , non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipse abstuli , ut magis eum caperem exeuntem : nam quum confedissem juxta januam , venabar manibus expansis , solas prætermittens oves ad pascuum , præciensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopos quanto poteras clamore advocasses adversum eum. CYC. Convocavi , pater & venerunt : sciscitanti autem insidiatoris nomen , ubi ego dicebam Utinam esse , atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεστρέφω, καὶ ἐκ ἔτι ὅλως οὐ ἑμαυτῷ ἡμῶν· τέλει δὲ ἐς ὑπνον καθίσταμαι. ὁ δὲ, σπινθύνει τὸ μοχλόν, καὶ πυρώσας γὰρ προσέτι, ἐτεύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου 95 τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὅς σε οὐκ ἐξέθορες μέλας τυφλὸς ἄνθρωπος. ὁ δ' ἐν ὀδῷ διαστὰς πᾶς διέφυγεν; καὶ γὰρ ἂν εἴ οἷός ἐστι ἐδυνήθη σπινθύνει καὶ πέτρην σπινθύνει δὲ θύρας.

ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξ ὀπίσθου· καὶ καθίσας ὡς δὲ θύραν ἐθήρην τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνον παρὰ τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντελάμενος τῷ σκρίφι, ἐπόσα ἐχρὴν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆς.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλαθεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τὴν ἄλλαν γὰρ Κύκλωπας ἔδει ἐπιβροῦσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπὶ ὁδῷ ἤρηντο ὅτι ἐπιβροῦντο τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφη ὅτι οὐτίς ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰκόμενος.

e Γ.] Deest in P. d. καθίσας] καθίσας F. cujusmodi typonum peccata in ea Ed. occurrunt plura , ut in initio hujus dialogi μεθίσας pro μεθίσας, non digna sane, quæ commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξπινθύνει G.

αἴτιο. Lucianus , ὁ δὲ ἀποκρίνας τὸ μοχλόν ὅτι πυρώσας γὰρ προσέτι, κατετεύφλωσέν μοι καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed videndum est an dactylus possit etiam pro ἀποκρίνω accipi, id est, αἴτιο: quidni? modo potestate secundaria , detrahendo , quemadmodum in lignis fieri debet, ex acuo Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus reliquerit ἀποκρίνας ab Homero sumtum Od. I, 326. — ἀποκρίνας δὲ ἐπὶ τῷ μοχλῷ: — ἔγὼ δὲ ἰδὼντα ὡς δὲ θύρας. Cycl. v. 455. Ὁ φασγάνῳ τῷ δὲ ἐκασπίνῳ ἀκρον εἰς πῦρ καθίσας — Illud Homeri ἰδὼντα Scholiastes interpretatur: ἀποκρίνας: tum ἰσχυρῶς, ἰσχυρὸν αἰς τὸ δολοῦν ποῖται. Distinctionem, quæ perperam in nonnullis Edd. posita Benedicium deceptor, recte collocavit Budæus: ceterum unde promiscuit κατετεύφλωσέν, quod in eorum Edd. quas tractamus, nulla comparat, equidem ignoro: Sterphnus certe verbum istud compositum, tametsi probæ notæ, in Thesouro nusquam recensuit.

T. H.

Ibid. Μοχλόν] Palo, Virgil. AEn. III. — ὅτι τοιοῦτο

ποιοῦτο τοιοῦτο αἴτιο.

Ibid. Προσέτις γὰρ, προσέτις ἐτεύφλω.] Καὶ πυρώσας γὰρ προσέτις, ἐτεύφλω. Ex acuto videtur ὅτι praeterea igne succensum. Sic est interpungendum & vertendum.

J. C.

2. Καὶ καθίσας] Usque ad μόνον aberant a Mf.

J. B.

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλαθεν] Sic inepte distinguit hæc editio ex Salmurienti; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γὰρ ἔλ.

J. G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλ.] Hæc interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuerat scribi: μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quæ narrat, intelligo. Ut Gronovius voluit, ita plane V. & ferri potest, ὑπ' ἐκείνοις, scilicet προβάτων sed potius habuero, ὑπ' ἐκείνων, nimirum κριῶν, ut Homero, cujus pæne verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. Od. I, 444. Νῆπτος five Μακίπτος Σωφ. Is. ad Gregor. Nazianz. Stel. II. p. 172. Ἀδραστὶ δὲ μεθίστας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλὸν αὐτόν, καὶ ὑπὸ τῷ ἡμῶν ἡμῶν κατακρημνίσας αὐτόν, καὶ ἐκείνου σὺν τῷ κριῶν ἔταξεν ἀπὸ δῆμο.

T. H.

οἰσθέντες με, ὥχοντο ἀπιόντες. ἔτα κατε-
σοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ
ὁ μάλιστα ἠνάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ
ἤ συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ, Φησιν, ὁ Ἰ
Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. θάρσει, ὦ τέκ-
νον, ἀμυνέμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθη ὅτι, εἰ καὶ
πῆρσιν μοι ὀφθαλμοὶ ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ
γυν' ἤ πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτὸς καὶ ἀπολ-
λύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt : sic me circumventum dete-
stabilis ille decepit nomine : quodque ma-
ximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut dis-
cat, quamvis cæcitati oculorum mederi non
possim, fortunam tamen navigantium, ut
servem eos aut perdam, in mea esse potesta-
20te : navigat autem adhuc.

III. AL-

α Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς σὺν ὀφθαλμὸν γ' ἤσεται ἔδ' Ἑρσίζων.

19. Τὸ σ. αὐτ. Ε ἀποκλίνει] Haec male cohaerent,
& subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito,
quin primum in margine a studioso lectore adpicta
deinde perpererint in contextum orationis. Labo-
rant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι si scriptum foret, τὰ γυν'
ἢ πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἔστι, mea in manu ac potestate for-
tuna navigantium est, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ
πρόσεστι, abjecto ἐπ', satis quidem Graecum, verum
ad sententiam huius loci neutiquam opportunum:
nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque
lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil ta-
men expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum pute-
ræ ex πάτως, cuius in vetustis libris tale est scriptu-
rae compendium ὅτως. Ergo vel genuinum erit, vel
Luciano saltem non indignum: τὰ γυν' ἢ πλεόντων ἐπ'
ἐμοὶ πάτως ἔστι horum censum ut explanaret, addi-
dit aliquis, τὸ σώζειν αὐτὸς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc
dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae
orationi interjiciantur. T.H.

21. Τί τῆτο &c.] Hic secutus est poetarum fabulas,
qui Arethusam venatricem Dianæ comitem fuisse tra-
dunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhi-
bere pararet, eaque effugere non posset, Dianæ mi-
seratione in fontem sui nominis esse conversam, oc-
cultissimisq; meatibus & per subterraneos cuniculos,
ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fu-
gisse, tandemque in ea parte Syracusanæ urbis, quae
Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
pheumque amatae Nymphæ desiderio eodem esse in-
secutum. Virgil. III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis annem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa suo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae
nusquam absorbentur, ut docet Strabo lib. VI. ejus-
que ostium manifeste videatur inter Ichthyin promon-
torium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam
Alpei & Arethusæ refert Ovid. Metam. V. & Lucianus
ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Sicanis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum pisco fonte receptat
Alpheon, sacrae portansem signa coronae.

Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. &
Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pise
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelò
Ore bibas fontes. Miratur dulcis Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse marisum. G.C.

Τί τῆτο] Mirum est quod de Alpheo flumine nar-
rat Achill. Tat. lib. 1. ὅταν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἱερῇ,
πολλοὶ μὲν εἰς τὰς διὰς τῷ ποταμῷ καθίσωσιν ἀλλὰ ἄλλα
δύνα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἱερὰν κομίζῃ, καὶ ταῦτά ἐστιν
ἰδὲν ποταμῷ. F.B.

Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειῷ;] Multa notari poterant, quae
diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus
indicio Pb. Cluverii, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quic-
quid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum,
pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis
est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem
enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime
comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem
suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N.
A, 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in
Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Tele-
fillae versum apud Herphaest. p. 36. Ἀ δὲ Ἀρτεμις, ὃ
κῆραι, φεύγοισα τ' Ἀλφειῶν, mutatum iret in Ἀ δὲ Ἀρ-
θεῖον, ὃ κῆραι. Ἀλφειῶνα vel Ἀλφειῶνα Dianæ co-
gnomen, de quo Is. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII.
c. 7. T.H.

Ibid. Ἀλφειῷ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi
regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V.
tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Are-
thusam Siciliae fontem definere. Suidas multo lucu-
lentiore ejusdem fluminis naturam, cursum & αὐτὸν
describit. G.C.

22. Οὐτε ἀναμειγνύσας... V. Philostr. Imag. p. 212.
& Pausan. Heliad. oraculum Apollinis in eam rem af-
fo-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

Π Ο Σ.

1. **Q**uid hoc est rei , Alpee ? solus
aliorum illapsus in pelagus nec
commiseris salo , ut quidem mos est flu-
viis omnibus , nec requiescis te diffusus ;
sed per mare concretus , ac dulci servato li-
quore , non permixtus præterea purusque
properas , nescio quo pacto in profundum
te demergens , ut gaviæ solent & ardeæ : &
videris emersurus alicubi , teque denuo in
lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc
quiddam est , o Neptune : quare ne arguas :
amore captus enim & tu fuisti sæpius.

ΤΙ ΤΙΤΟ, ὦ Ἀλφεῖ, μόνον τῇ ἄλλῃ
ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγον ἕτε ἀνα-
μίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἀπα-
σιν, ἕτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφ' ἡμετέρων, ἀλ-
λά ἀφ' ἧς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττειν τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς
ἐπέγῃ, ἐκ οὗδ' ὅπως βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ οἱ λάροι καὶ ἑρῳδοὶ, καὶ εἰκας ἀνακύψαι
σε, καὶ αὐτὸς ἀναφαίνειν σεαυτὸν. Α. Λ. ἐρω-
τικόν τι τὸ πρᾶγμα ὅστις, ὦ Πόσειδον, ὥστε
μὴ ἔλεγχῃ. ἡρώδης δὲ καὶ αὐτὸς πολλὰ κί-
σιν.

ПО.

6^ο Οπου] ἐπὶ 7. V2.

ferentem. p. 153.

M. & S.

24. Οὐτὶ ἀνακ.] Ex Ed. Salm. male distinctum puto
 ἀνακταίης, συνυποτὸν ἀλγυῖναις, quum rectius non di-
 stinguatur ab *Bourdelotio*. Neque laue id potest notare
 neque *diffusus*, aquis te ipsum cohibes; nam qui se diffun-
 dit, quomodo in se cohibet? sed *diffusus* te reficis. Lu-
 dini enim in notione & Græci verbi ἀλγυῖναις & La-
 tini diffundere, nempe pro exultare. Quæ tota est
 elegantia huius loci. f. G.

J. G.

Ἀναπαύεις σπαντὸν Ἀλφειοῦ] Gronovio remittimus
acumen illud quaesitum in Ἀλφειῶναι, quod si Lucian-
o potuisset in mentem venire, multo minus elimita
forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τὸ
Ἀλφειῶναι est potestas, quam quae Geographis, ubi
de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, fa-
miliarissima : Strab. VI. p. 416. B. de hoc ipso Al-
phéo : τὸ, τι Ἀλφ' τοῦτόν ποτον συμμεινὸν τὸ ρέοντα τῷ
ποταμῷ καὶ Ἀλφειοῦναι τῇ θαλάττῃ &c. πασιπλάς πα-
σῶν. V. p. 325. C. Padus Ἀλφειοῦρος εἰς πολλὰ μέ-
ρη κατὰ τὰς ἑσθλας. Tum συμμεινὸν in Strabone
quod Luciano ξυνεπαινωμένη ἀριστερὴ itidem, quum de
Alphéo loquuntur, frequens : ἐκ τούτων δίκαια κατὰ γὰρ
ῥέοντα μίχρη τ' Σικελίας ἀρριγνὰ τῇ θαλάττῃ Ἀλφειῶν τὸ
πρῶτον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I. p. 4. A. φυλάττων
ἀρριγνὲς ἐν τῇ θαλάττῃ τὸ ῥέοντα. perquam elegantem
orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui
Ionen in Syria conliderunt Argivi μὲν ὑδατομορίας
ἀπώσας εἶκον ἐν μέσῃ τῇ βασιλείᾳ πάλιν Ἑλλάδι, παρ-
χόμενοι ἐκ τῆς Σικελίας τὸ ἵδιον καθαρόν ἐν τοσούτῃ κούρῃ τῇ
πυλῇ, κατὰ τὴν ἐν Ἀλφειῷ ἐνικησέναι μάχην, ἥς ἡ Πε-
λοποννησὸς πρὸς Σικελίαν ἀγχι τὴν πόλιν μὲν Διὰ τὴν θαλάσσης

μείσης ἀπομυγῇ πρὸς τὴν θαλάττην.

T.H.

27. Οὐκ ὦδ' ἔπειτα] Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, ὦδ' ἔπειτα. Ἀμφιφύων retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, juncta per copulam & verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἄλλοι nihil in Neptuni verbis, quod criminationem uilam redeolat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est hujus dialogi, ἀμφιφύων με κατήχετο, ὁ Ποσειδών id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia inorari: tu me propterantem, ait, certe debebat, ne interpolleret, nostri mores amantium & festinationem, ut qui saepe jam eodem igne contrabueris.

T. H.

28. Οἱ λάραι] *Larum GALE* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas *halcyonem* & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticas anates* & *gaviae*. *Λαρον* latine quidem commodè reddi non posse dicit in *Laro hians* *Erasmus*. G.C.

G.C.

Ibid. 'Egodiā] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Aristot.* Haec avis urinatur, sicut & λάρδος. G.C.

G. C.

29. *Ἀναφύω* *εἰς* *το* *πῦρ*. Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse *ἀναφύω*. Nescio ubi, sicut *gaviae* & *ardene*, demersus in profundum; alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exferturus.

7.7.

'Αναφαινή] Cl. *Jensii* emendationem in textum recipere visum est. *M. de S.*

34. H

ΠΟ. γυναικός, ὦ Ἀλφειέ, ἡ νύμφης ἐραῆς,
ἡ καὶ τῆς Νηρηίδων αὐτῆς μιᾶς; ΑΛ. ἔκ-
ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, πῶς
σοι γῆς αὕτη εἶναι. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελί-
κή Ἀρέθυσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ. Οἶδα ἔκ ἀμορφον, ὦ Ἀλφειέ, ἡ
Ἀρέθυσαν, ἀλλὰ διθυγρὸς τέ ἐστι, καὶ διθυ-
καβαρῶ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπέπτει
ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φαινόμενον.

NEP. Mulierem; Alphee; an nympham
amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?
ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptu-
ne. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi
fuit? ALP. Insularis est Siculus: Are-
thusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non inveniutam,
Alphee, Arethusam: imo enim est pellu-
cida, puroque solo scaturit, & aqua lapil-
lis illudens nitet, totaque super eos appa-
ret

α Λύτῃ] αὐτῆς γ. V2. Marg. A1W. quod practulero.

34. Ἡ δὲ πῶς σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) εἶναι; Manifestum
est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη,
postremum illud redundare, orationemque satis po-
tuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς εἶναι; Lon-
ge tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamli-
bet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonas-
mus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo,
ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato po-
culo interemptus, & Clotho apud inferos colloquan-
tur, Clotho ait, τὸ δὲ τελευταῖον σοι πῶς ἐνέχθῃ, ἐκεί-
νο δὲ κατέτιμψέν σοι. Patet τὸ ἐκείνο redundare; nam
sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi da-
tum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ
ἄνωθ' αὐτῆς (ἄρχουσας) καὶ τὴν τελευταίαν καρπὸν ὅσπερ ἰδὸν
μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελεῖσθαι, τῷτο ἰδὸν ὁ ἡρώδης
λόγῳ διεψέχετο. Et hic τῷτο abundat; sufficit nam-
que si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum
absolutissimum, qui nunc cum maximo ad summam
perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In
de Dea Syria, "Ἄλλοι δὲ, Σαμάρων τὴν Βαβυλωνίαν, ἡ
δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐστὶ, ταῦτά τε τὰ δὲ ἰδὸν εἰ-
σάσθαι μαρτυροῦσι. Hic quoque redundat ταῦτά τε
enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Sa-
maritidem, cuius sunt multa opera in Asia sunt, hoc
etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico:
Ἵμῶς δὲ, τῷ δὲ ἀπλησίῳ τὸ, καὶ ἀπλησίῳ ἀρπάζοντι πῶς
τα, ταῦτά τε μάλιστα δέονται. Omnino & hic non requi-
ritur τὸ τῷτο ad sensum, qui sine illo satis foret
concinnum, *Vos autem maxime similes estis homini, per
inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia di-
vipienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? AE-
lianus quoque non raro eandem amat redundantiā.
Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τῶν ποικίλων Σαπφῶ τῶν Σα-
πφωδωμένων Συγγραμμάτων, ταῦτά τε Πλάτων ἐς Ἀρίστην
σοφῶς ἐκινεῖται. Planum est, omisso τῷ, ταῦτά τε, ni-
hil de sensu detrabi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalan-
τα, Φυγὴν ἰδιώσαν, ἀλλ' ἵπταίνῃ μὲν σοὶ ἴσως αὐτὴν
κατέλαβεν. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν re-
dundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam
lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi Φυ-
γὴν ἰδιώσαν esset Attice pro Φυγὴν ἰδιώσαν. Eodem
plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ἐπι-
σχεῖν τὸ σάμασθαι, ἡ δὲ τῷτο ἐστίν. Sic cap. 15. καὶ Κε-
ρεῖον δὲ, καὶ Μελιτιώδην & ἐκείνους ἀνθρώπους φησὶ.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonas-
mum pronomine faciunt cum Græcis, erudite ad Li-
vii XXV, 27. docet ὁ πῶς γ. Fr. Gronovius. Cujus
exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Casare, Suetonio,
Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet ex
aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc
in II. de Oratore 63. legas, *Nummum diviorem, ut
Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio no-
men invenisse.* cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in
corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse de-
bebunt;* dux nimirum illae res, conciliare, & permo-
vere, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exem-
plis, in altero illum, in altero illas, una cum τῷ, sic,
sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime
quoque τὸ, haec supervacuum est in his apud eum-
dem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observa-
ta sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus
callidis, ac peritis animadverta, ac notata, verbis de-
signata, generibus illustrata, partibus distributa sunt,*
(id quod fieri potuisse video) non intelligo, quomobrem,
&c. Sic redundat τὸ, ea in his lib. III. cap. 13. *Tan-
taque insolentia ac turba verborum, ut oratio, qua lu-
men adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras
affert.* Ita & scriptor ad Herennium lib. IV, 9. super-
fluum ponit τὸ, ii, dum ita scribit: *Nam rerum im-
periti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exem-
pla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime de-
ducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una pe-
riodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52.
*At jam illa omisso, quae disperse a me multis locis di-
centur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod in-
treitu Marcelli purum a caede servatum est, id adven-
tu Verri Syaculanorum innocentium sanguine redundasse:
portum Syracusanorum qui cum & nostris classibus, &
Carthaginienstem clausus fuisset, EUM, isto praesore,
Cilicium myoparoni, praedonibusque passivo.* Eodem
modo & ibi redundat apud eundem lib. I. in Verrem
22. *Cum quidem viderens focii in foro populi R. quo in
loco antea, qui focii injurias fecerant, accusari & con-
demnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab so-
ciis per scelus ablata, operaque essent.* Nam profecto
sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus o-
mnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea,
quae dixi, Vir Magnus.

ret argentea. A L P. Ut tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune : ad illam ipsam ergo me conféro. N E P. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? A L P. Festinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt sciscitando. N E P. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, & unam in aquam coite.

δεγυροειδής. Α Λ. ὡς ἀληθῶς οἶδα ἢ πηγὴν, ὃ Πόσειδον· παρ' ὃ ἐκείνη ἐν ἀπέρχομαι. Π Ο. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μί, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρασι. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ, πῶς ἔ' Ἀρεθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; Α Λ. ἐπαγόρευόν με κατέχεις, ὃ Πόσειδον, πῶς ἔργα ἐρωτῶ. Π Ο. ὦ λέγεις· χάρις ὦρ' ἔ' ἀγαπῶμεν καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆ θαλάττης· ξυναυλὶα μίγνυσσιν οἷον πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεσθαι.

ME-

• Παρ' ἐκείνη] ἐκεῖνη γ. V2. A177. Reliquæ Edd. vitiose ἐκεῖνης. c ξυναυλὶα μίγνυσσιν] ξυναυλόμενους. C. P.

Ἡ δὲ πῶ . . . αὐτῇ γ. Ut hanc scripturam vindicaret multa Cl. Jenson; sed non satis similia. Accedit proprius quod legitur supra, & Dial. Ven. C. Sup. αὐτῇ γ. ὃ ἔ' ἔρα, πῶς δὲ ἐκεῖνη ὁλοῦ ἀγάγοι τῷ ἔρασι, ὅλα ἔρα ἐν τῇ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspitor autem pro αὐτῇ, πηγῇ legendum. Adde M. c. 15. τοῦς Ἀλφειῶν αὐτῶς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis.

M. du S. • Ἡ δὲ, πῶς εἰς γῆς αὐτῇ γ. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἡ δὲ πῶς εἰς &c. Cape quasi posuisset Lucianus, ἡ δὲ Ἀρεθουσα sequi solet αὐτῇ in hoc structuræ genere creberrime: Liban. in Dian. p. 670. Α. ἡ δὲ ἐπιτελεσμένη ἐστὶν ἔ' φοιτῶν ἐν αὐτῇ ὡς αὐτῇ πῶς τῷ. Mosler πῶς δὲ ἔ' συγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρῶγμα) αὐτῇ πῶς καὶ αὐτῇ, ὡς ἔρα, καὶ ἡ δὲ ἐμπροσθεν τῷ ἔρα. De Lib. αὐτῇ τῷ μόνου πῶς πολλὰ ὄντις ὄντι. Itaque nullus est suspitionis de vitio locus.

T. H. 38. Διαιγῆς τῇ ἔρα &c.] Non poterat accuratius, li spectator adfuerit, quod minime negavero, Lucianus. Addam Senecæ locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17. Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethufam, nitidissimi ac perlucidi ad imum flagit, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenis; sive immersum totius flumen integrum subter eos maria; & a consuetudine peioris undæ servatum reddidit. Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscae lectionis, neque minus tamen, quam magnus J. Fr. Gronovius, timide, conicio: sive illas ibi primum nascentes invenis, sive in ipsum penetrans flumen &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. similiter fere dixit; Alpheum, celebratum poetis, in Aschia mergi. & in Sicilia varis transiit mari effundero amoenissimum fontem Arethufam. Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἀλφειὸς ἐν πύκνῳ ὕδαρ καλὴς Ἀρεθουῆς. Normus Semon. l. c. ad Gregor. Nazianzen. Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδαρ ἔ' Ἀρεθουῆς ἐκραιφῆς τῇ καὶ καθαρὸν καὶ γλυκὺν. Ergo merito vitio postulatut Athenæi locus II. p. 42. C. μόνον ἔ' ἀνταρῶν τῷ αὐτῷ τὸ ἔ' Ἀρεθουῆς. de quo vide Casaubonum in Apim.

T. H. 39. Ἀναυλῶσι] Inde ἀναυλὸς πηγῇ. ἀναυλῶσι γ. T. H. I.

καρῶν, Hesych. verb. ἀναυλῶσι.

42. Παρ' ἐκείνης] ἐκεῖνη forte.

J. B.

F. G.

Παρ' ἐκείνης ἐν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethulam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκεῖνη. Παρὰ τῇ ἀπέρχομαι est ut nire ab aliquo, ut supra pag. 141. Παρὰ τῇ Ἀμφιτρίων γυναικὸς, scil. ἀπερχομαι. At παρὰ τῇ ἀπέρχομαι est ire ad aliquem, ut paullo post in eodem hoc Alpei & Nepturi dialogo, Χάρη ὦρ' ἐν ἀνταρῶν. & passim; sic in Timone: Ἄλλ' ὅγ' ἐν ἀνταρῶν. & Ζεῷ, παρ' αὐτῷ. ἐπὶ τῇ ἀνταρῶν. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ὦρ' ἐν ἀνταρῶν. Κάρις ὅγ' ἐν ἀνταρῶν. ἀνταρῶν δηλοῦναι παρὰ σι. Et sexcentis alibi.

J. Fr.

[ἐκεῖνη] Sic restituiimus, secuti Ed. γ. quæ sola recte hanc vocem habet; reliquæ enim ἐκεῖνης, comætrario prorsus & absurdo sensu.

M. du S.

49. ξυναυλὶα μίγνυσσιν] Quod Codex unus & item alter præbent ξυναυλόμενους, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλὶα μίγνυσσιν quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a Luciano non sit profectum. ξυναυλὶα vocant sibiagium: comætrium, τῷ ὑπὸ δύο ἐπιτελεσθῆναι ἀλλήλων ἔρα καὶ δὲ αὐλῶν, ξυναυλὶα λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II. p. 62. ἀλλῶν τῷ ἀνταρῶν ξυναυλῶνται ἀλλήλων. Ejusmodi ξυναυλὶα, sive συμφωνία τῶν ἔ' αὐλῶν ἐν Πανθεναίῳ ξυναυλῶνται commemorat Poll. IV. 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando Choro cantanti tibiac modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori præcedentem tibicinem voce subsequabantur: Athen. XIV. p. 617. C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τῷ ξυναυλῶντι ἀνταρῶν σὺν αὐτῷ, ὡς τῷ ἀλλήλων. & Segm. 107. vide Henr. Kalesiad Exo. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semon, qui τῷ ξυναυλῶντι τῷ πῶς ἔρα ἡμφαίξεται hunc in modum, teste Athen. XIV. p. 618. Α. ἄγαν συμφωνίᾳ ἀναυλῶνται αὐτῷ καὶ ἡμφαίξεται τῷ προσκαλεσθῆναι, nisi descripserit ibi, quod verius scribit, certam aliquod ξυναυλῶν genus in sacris De-

Pp

Ius

... 2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus
tam manifestis, resideat? non tu a pectus ocu-
lis es confectus, quas in formas memet ipse
conversum fecerim? sin fidem non habes,
idque negotium falsum esse videtur, inanis
scilicet quædam species ante oculos confi-
stens, tum tu, ubi ignis factus fuero, ad-
move mihi, vir fortissime, manum: probe
scies, viderna solum talis, an facultas et-
iam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non
tutum est hoc experimentum, o Proteu.
PRO. Tu quidem mihi, Menelæ, vide-
ris polypum vidisse nunquam, quæque hu-
jus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo
polypum vidi: et naturam ejus libenter di-
dicerim a te.

3. P. R. O. Ad quaecumque petram ac-
cesserit, apraveritque acetabula, & adglu-
tinetis hœrens curius, illi similem se reddit.

ΠΡ. Καὶ τίς ἀνὴρ ἀπάτην ὑπὲρ τῆς
 ἐπαγγελίας γέναιτο; ὁκλᾷ ἀνέγκω ὅμως τοῖς ὀφ-
 θαλμοῖς εἶδες, εἰς ὅσα μίσποποίησα ἐμαυτὸν;
 ὁ δὲ ἀπίστευς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶπεν
 δοκῶν, Φαίσασις τις πρὸ τῆς ὀφθαλμῶν
 ἰσταμένη, ἐπεὶ δὲ πρὸς γένομαι, προσέ-
 νεγκέ μοι, ὦ γεγαυότατε, ἡ χεῖρα εἶδον
 ἢ, εἰ ὁρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καὶν τότε
 μοι πρόσεσθιν. ΜΕ. Ὁκλᾷ ἀσφαλὲς ἡ πω-
 ρα, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. σὺ δὲ μοι, Μενέλαε,
 δοκεῖς ἐπεὶ πολὺ πυνεῖρα κενεῖαι πᾶσι, ἐπὶ
 ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς ὑπὸ τοῦ εἶδέναι. ΜΕ. ἀλ-
 λὰ τὸ μὲν πολὺ πυνεῖρα εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
 ἡδὴ δὲ ἀνὴρ μάθομαι πρὸς σὺν.

ΠΡ. Ὅποιά δ' αὖτε πρὸς αἰθέρα προσηλθὲν ἀρμό-
σῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύῃ ἐχνη) χυτὰς
πλεχτάνας, ἐκείνη ὅμοιοι ἀπεργα(εῖ) εὐ-
τῇ,

et scribendi ratio: vid. H. Steph.: Thes. T. II. p. 174. P. male *naev.* S. *naev.*

58. Ἰδού] Non videt; tamen apud Homerosum Od. A.
456. & seqq. Sed v. 418. praedixisset futurum. M. du S.
65. Εἰ δὲ ἀσπράξ[ις] Videtur scribendum esse, si δὲ
ἀσπράξ[ις], ὃ ἐστὶν ὑπόφωτος ψάδις; sicut dicitur Pharrariae. τὴν
ἐκείνην ὑποφώτουν λέγουσι. Quod si non credis, & haec
res nobis videtur falsa quoniam species, qua oculis objici-
tur. In vulgatis male legitur ὑπόφωτος ψάδις.

Ibid. τὰ δὲ ἐν αὐτῇ] Poterat etiam legi τὸ αὐτῇ, cujus
ἀποδείξεις, φανερὰς τὰς ἑκκ. Sed nihil est causæ, cur
concommoda verba & aperta sensus sollicitamur. *Hafsch.*
Θεωροῦντες, τὸ πρὸς τὸ αὐτῇ, τὴν αὐτῇ αὐτῇ. De Prologo,
cujusque multipliciti in omnino formas conversionis par-
ticulam vidē Pollicem declarationis, quam *Philosoph.*
excerpsit de V. S. II. c. 12. ubi sophistici colo-
ribus miraculosa illud Elemeri pingitur. T. 24

72. Πολύπους De polypi vario ingenio recensuit
Blinius IX. c. 29. Præterea Blinarch in libello sup
συντάξις, ex Theophrasto.

Παύλος· τὸν ἄνθρωπον· ὃς ἐπὶ πάντας,
τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐλπίδι·

Index

*Mentem laqueis vestri polypsi, qui praeterea illa,
Se quibus admoerit, sacro colore referta.*

*Idem Lucianus in eo, qui non Oxyrimus inscribitur,
ex Pindaro epigram : ποταμὸν Σιδρῆς ἀνέπαλον οὐκ ἔχει.
G.C.*

76. 'Ομοίαν δὲ πύργῳ] *Ælian. V. H. prin. Plin. IX, 19,*
XXX, 9. *M. de S.*

77. *Κατὰ τὰς πλεονασίας*]. Differunt, si accuratius loquaris, *κατάλοιποι*, *καταλειπόμενοι*, *απεστέβητοι*, *caliculi* potyperura, & *πλεονασμοί*, *πλεονασμοί*, *σπύραι*, *τρυφαι*, recentioribus Graecis *καταλοιποι* vel *ελαυί*, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adversus Hermolaum egregius ille *Pinitianus* observavit ad *Plin. H. N. IX. c. 29.* quod prodesse potuerit *N. Heinſio* minus in hac re circumspicere ad *Quint. Met. IV. 267.* Attamen, ubi mentio *καταλοιπών* vel *καταλειπόμενων* obvenerit, sæpe Grammatici solent interpretari *πλεονασμός*. *Schol. Homer.* ad *Od. E. 432.* *Λυσιμαί* ad *M. Byz. Orpiani* ad *Hal. II. 239. 282. 312.* *Νηφισί* ad *Opportuna Euphrati.* ad *Od. E. p. 1541.* *Καταλειπόμενα*, *καὶ τὰ καταλειπόμενα πλεονασμοὶ καὶ ῥήματα*. *Γραμματικῶν*. *ἀπὸ τῶν ἀπορριπτόμενων καταλειπόμενα*, καὶ πρῶτος τῶν πλεονασμῶν ὁ ἴσχυος ἵσχυος ἵσχυος καὶ ἄλλος καὶ ἄλλος. *ἀπὸ τοῦ ἐκ παραφράσεως*] apud eum, quæ de polypt. præcedunt, cunctis suppleditavit: *Athen.* *VII. p. 316. 317.* ex eisdem libro *XI. p. 479.* *Βυεμενέσμενα*, quod habet ad *II. X. p. 1180. v. 479* *καταλειπόμενα*, *καὶ ἂν πᾶσι καταλειπόμενοις αὐτῶν ἀπορρίπτοις*. *ἢ ἢ* vulgaris *ἐκτρίψις*. Ex ista vero Grammaticorum interpretandis fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut *κατὰ τὰς πλεονασίας* a margine tandem delictum fuerit in ipsa *Luciani* verba 2. accedebat vel maxime, quod hæc voces nec sensu, nec structura satis vidrentur constare: cur enim post *ἐκτρίψις* τὰς *καταλοιπὰς* προσφύραται ἄλλοις? causâ illud orationis limpidæ supervacuè addiderit *κατὰ τὰς πλεονασίας*, aut, si addi omnino non esset *Luciani*, cur

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhererent animum) impulit in convivium matrem quam pulcerrimum, autem totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPÍAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe novit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Dez, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥαδίως, ἢ μὲν πονόντων, ἐνίων δὲ κροτέωντων, ἢ τῶν Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἰαδύσαις προσεχόντων τὴν νῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλον τι πᾶγκαλον, χρυσὸν ἄλιν, ὃ Γαλένη· ἐπεγεγράφθη δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδρῶμον δὲ τῦτο, ὡς ὁφείδετο, ἦκε ἐνθα Ἡρὰ τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀπελόμηνον ἐπαλέξασθαι τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπισιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδω ποιεῖν, ἐκείνων παρυσίων; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἰναι τὸ μῆλον ἤξιον. καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρὸς παρέχώρησε τὸ πᾶγκμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐκρινῶ, φησι, πᾶσι τότε (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάζουσαι ἤξιον) ἄπιστε δὲ ἐς τὴν Ἰδίαν πᾶσι τὴν Πριάμει παῖδα· ὅς οἱδὲ τε διαγινώσκει καλλίοντα, Φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί ἔναι αἱ θεαί, ὃ Πανόπη; ΠΑ. τῆμερον, οἶμαι, ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἰδίαν. ΓΑ. καὶ τις ἤξει μὲν μικρὸν ἀπαγγέλλον ἡμῖν κρατῦσαι; ΠΑ. ἡδὴ σοι φημί, οὐκ ἄλλῃ κρατῆρι, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιστοῦδης, ἥ μὴ τι πᾶν ὁ ἀφροδίτης ἀμειβόμενός τε.

TPI:

quo quidem pacto aliam utique formam induit; Luciane quidem sartum testum relinquimus suum illud idem idem.

7. [Ἑλληνιστῶν] Hunc Luciani locum Budæus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐκλέγεσθαι celebratur, adeoque in Hecataeo frequenter, ut Suidas in Ἑλληνιστῶν, VIII, 128. Τῶν δὲ στρατηγῶν ἐκλέγεσθαι τὰ βιβλία. Eum qui libenter imitatur, Pausanias sæpius itidem habet LX. p. 762. de quo loco adfentior Suidæ: nec non pæri significatione ἐκλέγεσθαι & ἐκτελέγεσθαι. Ἀποφύγετε δὲ ἐκτελέγεσθαι inter se commutat Dion. Cass. LX. p. 665. Idem est ἀναγινώσκειν. Eum in Liban. p. 174. καὶ ὁ νῦν ἔχει ἀναγινώσκειν ἀναγινώσκοντες. singula scriptorum esse qui legunt pærius iudicandi, uti liban. orationis animadvertens: aberrat Interpres laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV. — Πλάτων· ἔν τῷ πρὸς ψυχῆς γράμμι ἀναγινώσκοντες.

11. Διότι οὐκ αὐτῶν Commodius αὐτῶν scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi Jupiter ipse diremisset. Paulo post apud legas an prius nihil profus interest. Tum personas esse male enotatas, eoque modo, quem Doctiss. Jenson ap-

probavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τῶν μὲν ἑαυτοῦ τῶν μὲν αἰσίων, οἰσίων dubitationem aliquam habet, quæ videtur hinc removenda, præsertim quia sequitur; καὶ τις ἤξει μὲν μικρὸν.

17. Κρίναι] Malleri κρίναι, ut D. p. c. 2. de eadem re, ὅτι ἂν κρίναι δικάζοντες κακῶς.

18. Τί ἔναι αἱ θεαί, ὃ Πανόπη &c.] Ita personis hæc vulgo leguntur distinctæ. Ego vero nullus dubito, quin ab ἑαυτοῦ usque ad ἡδὴ σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenæ esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: ΓΑ. Τί ἔναι αἱ θεαί, ὃ Πανόπη; ΠΑ. τῶν μὲν οἰσίων ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἰδίαν καὶ τις ἤξει μὲν μικρὸν ἀπαγγέλλον ἡμῖν τὸν κρατῦσαι. ΓΑ. ἡδὴ σοι φημί, οὐκ ἄλλῃ κρατῆρι, ἢ Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Dene, dic Panope? PA. hodie, opinor, discendum ad Idam; ac veniet quis paullo post, nunciatus nobis victricem. GA. Immo jam affirmo tibi, nulla alia superior eris, certante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ. quæ litera Galenem, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quæ Panopen designabat, non rite distinxerint. 7. 7.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES,
ET NEPTUNI.

T P I.

T R L.

ΕΠὶ τῇ Λέρνῃ, ὃ Πόσειδον, ὃ Δαίμονα
καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρὸν ποιεῖ. καὶ
Ζεῦ, ἀγάλαόν τι χρῆμα· ἐκ οἷα ἔγω-
γε καλλίως παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλθέτω, τι-
τὰ, ὃ Τρίτων, λέγεις, ἢ θράσυνά τις ὑπε-
φύκειν ἐστίν; ΤΡ. ἔμμεν· ἀλλὰ τὴν Δανάην
ἐκείνη θυγάτηρ, μία τῶν πατρικῶν, καὶ αὐτὴ
τῇ, Ἀμυμόνῃ τέττομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥ τις
καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὃ Δανῆος δὲ σκληρά-

1. AD Lernam, Neptune, accedit quo-
tidie aquatum virgo, res plane
pulcherrima: haud equidem scio formosio-
rem me puellam vidisse. NEP. Ingenue-
ne dicis, o Triton, an famula quædam
est ad aquam ferendam? T R L. Nequa-
quam: sed Danaï istius filia, una quin-
quagenarum & ipsa, Amymone nomine:
sciscitatus enim sum & quomodo vocetur,
& genus. Danaus autem durius habet filias,
&

30. Ὁ Δανῆος δὲ σκληρά-

25. Ἰσχυροφύλας] Sic solebant antiquissimi Græci,
ut constat ex *Homero*, puellas sub veiperam ad fontem
mittere; quem morem apud Orientales etiam obti-
nuisse, intelligimus ex *Genesi*. XXIV, 11. ubi vide,
quæ adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione
habet postea *Lucianus* de Danao: Σαλμαγωγὴν τὴν θυ-
γατέρα· ἢ αὐτοαγωγὴν διδόντων· ἢ αὐτοαγωγὴν ἀπο-
δίδοντων. Atqui is omnium mos erat antiquissimis tempo-
ribus.

33. Καὶ αὐτοαγωγὴν διδόντων.] Leg. *Sueton.* August.

Αὐτοαγωγὴν] *Antoninus* I. 5. 7. ὅθεν τὸ τμήμα πε-
σοπίσε se scribit τὸ φασίον, καὶ ἐλγυδίας, καὶ αὐτοα-
γωγὴν ibi *Gasekorus* hunc *Luciani* locum proferre, de-
quæ re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτοα-
γωγὴν ἢ αὐτοαγωγὴν, αὐτοαγωγὴν ἢ αὐτοαγωγὴν, quas vir-
tutes Christianis commendat *Clem. Alex.* *Paedag.* III
c. 4. Alias αὐτοαγωγὴν, qui opus rusticum ob pauper-
riam ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ αὐτοα-
γωγὴν ἢ αὐτοαγωγὴν pro τι. Quod *Grævius* monet
jungi debere, αὐτοαγωγὴν τὴν αὐτοαγωγὴν, Interpretis non
præterit.

34. Ἰσχυρὸν V. *Apollod.* XIV.

36. Μῆν. 8. τὸν δὲ τὴν Α. αὐτὴν Δ.] Ad *Sæcū* Theb. I,
360. ubi operosa vehementis est proclatæ descriptio;
Bæthius notat, dicere *Papiniana*, temporis hanc
fuisse maximam, & malevolentis regimini immodeste, quæ
Argos & *Lernam* simul cogeris. loca non congrua inter
se spatio distantia. Nihil est, ne fallaris, in *Strabone*, quod
spatium illud haud exiguum ulla ratione designat: hunc
tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, &
tam potius: Sed pro regia puella aquatum conpervit longa

non ideo sit pro tempore: id quidem haud absurde, quod
utique pro regia puella, aquam petitura, longior ali-
quanto via cessari possit; quanquam id satis excusatur
ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï
desumptam *Lucianus* adhibet. Alioquin non tantum erat
hoc intervallum, quin *Antisthenes*, quippe vir &
philosophus, majus etiam quotidie *Socratis* audiendi
gratia, stadia nimirum XL. ex *Piræco* in *Astys* con-
ficeret: propius autem *Argis* aberat *Lerna*: nam, ut
ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπὸ τοῦ Ἰσχυροῦ τὸ πρὸς τὴν
αὐτοαγωγὴν καὶ τὸ πρὸς τὴν αὐτοαγωγὴν. *Lucianus*
quam intercapadinem, spatium inter *Piræcum* &
Astys interjectum æquantem, occupare longis mor-
is ad mare ductis indiderant *Argivi* bello adversus
Lacedæmonios, testibus *Thucydides* V. c. 82. 83. &
Diodorus Sic. XII. p. 327. C. in quo vixisse legitur
Ἰσχυρὸν καὶ τὸν πρὸς τὴν αὐτοαγωγὴν. *Lucianus* pro
Ἰσχυρὸν pro *Τριτῶν*. *Pausan.* *perro* in mari distans
ab ea parte, quæ spectat in *Lacedæmonem*, *Lernæ*, ab
altera *Temeniam*: adeo commemorat *Pausanias* τὸ πρὸς
λαοὺς τὴν πρὸς τὴν *Τριτῶν* καὶ *Λέρνῃ* p. 198. *Temeniam*
autem, finiēte *Strabone* VII. p. 566. B. ἵσχυρὸν τὸ
Ἰσχυρὸν καὶ τὸν πρὸς τὴν αὐτοαγωγὴν καὶ *Σαλμαγωγὴν*. Hunc in-
tervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere constat
neum esse: *Ammon*, *Inachus*, *Bæthius*, inter quos
Lucianus *Argivum* cognominatum: supra *Lucianus* *Danaï* *perro*
Clo Clo *pass*. Ita si legas, satis hinc loci consuetudinem
arbitror: nam *Isidorus* ad *Perseum*. *Isid.* p. 207. nec
quidem sententia habetur, & *Strabonem* parum con-
cinit cum *Plinio* confert: illud autem non optinui,
quem laudat, libri sui, esse fecerunt, plane, quod
dedimus, exhibet *Clo Clo*. A. qui faciem stadia XLV.
hæc si addideris ad stadia XLV., quæ sunt inter

σοι ἔτοσι ὁ δελφίνων ἡκύτατος. ΠΟ. ὤγα
ἀπελαύνωμεν σὺ δὲ τῷ Τρίτωνι, ὃ Τρίτωνι, 50
καὶ πῶς πάροισιν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν
λογήσω ἐνταῦθά περ, σὺ δὲ σκοπεῖς
ὅπουτ' αἰ αἰὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῆς. ΤΡ. αὐ-
τῇ σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὃ Τρίτωνι, ἡ ὡραία παρθένος
ἀλλὰ συλληπτεῖα ἡμῶν ὄντι. ΑΜ. ἄν-
δρα, πῶς με ξυμπεπλάσας ἄγεις; ἀνδρα-
ποδιστὴς εἶ, ἢ εἰσὶν ἡμῶν ἀπ' Αἰγύπτου
δύο ἐπιπεμψῆναι ὥστε βοήσομαι τὴν πατρί-
δα. ΤΡ. σκόπεσον, ὃ Ἀμύνωνι, Ποσειδῶνι 55
ἑστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάξῃ με,
ὃ ἄνθρωπε, ἢ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις;
ἐγὼ δὲ σκοπνηγήσομαι ἢ ἀθλία καλὰ δοῦσα.
ΠΟ. Θάρρει, εἴδεν δυνὸν τὴν πάθης ἀλλὰ ἢ
πηγὴν ἐπ' ὠκυμένῳ σοι ἀναδοθῆναι εἰσὼ ἐνταῦθα 65

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP.
Bene : avehamur ; tu vero juxta adnata
Triton. Postquam pervenerimus ad Ler-
nam, ego insidiabor isto fere loco ; tu
prospecta ; quumque senseris adventantem
illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens
virgo : omnino comprehendenda nobis est.
AMY. Mi homo, quo me correptam ducis ?
plagiarius es, & videris in nos ab
Ægypto patruo immissus esse : quare in-
vocabo patrem. TRI. Tace, Amymone :
Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Nep-
tunum dicis ? quid vim adfers mihi, ho-
mo, inque mare detrahis ? misera suffoca-
bor demersa. NEP. Bonum animum ha-
be : nullum incommodum patieris : imo
etiam fontem tui nominis emicare faciam
ibi,

α Πάθος] μὴ πάθος. F.

49. ὤγα ἀπελαύνωμεν] Distingue. ὤγα. ἀπελαύνωμεν.
bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ
πρὸς τὰ ἄλλα, παιδῶν ἀέκοντος αἰεὶ ἀέκοντος delendum
enim comma : sententia enim est, αἰεὶ πρὸς τὰ ἄλ-
λα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editio-
nibus depravate legitur.

52. Σὺ δὲ σκοπεῖς, ὅπουτ' αἰ &c.] Male sunt con-
glutinata & structura renitente, σκοπεῖς ὅπουτ' αἰ αἰ-
σῶν tu disjunge : σκοπεῖς ὅπουτ' αἰ &c. vel etiam
potius interlere ὅ; σκοπεῖς, ὅ; αἰσῶν αἰ αἰσῶν &c. po-
sterius membrum ne integrum efferret Neptunus ; in
causa fuit Triton interpellans : hoc scilicet ille volue-
rat : tu vero speculator & observator ; atque ubi senseris
illam adventare, ne me statim monere intermittas : in-
terea videt Triton Amymonem jam prope adesse, ac
mox, sine non expectato, Neptuni sermonem inter-
cipit. Hoc facpius in istis dialogis est factum, & ra-
tionem imitatur eorum, qui familiariter inter se col-
loquuntur ; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λέρναν,
ὅπου ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis inter-
rumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν e longinquo prospicere
observandi causa : Nost. N. Δ. XXVII. ἀποσκοπεῖν καὶ
ὅ; σκοπεῖς πρὸς τὰς ἀφικνουμένους. Pollux. IV. 6.
§. 9. διέτριβεν σκοπεῖν τὴν σὺ πύλωνα λίαν etiam,
manum ad frontem ostendere, ut acutius in longin-
quum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem
visum umbratum eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342.
Vide Fos. Scalligerum ad Priap. p. 195. & iisdem ve-
terum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus re-
prehensorem Salmasium ad Elav. Vopisc. p. 500. T. H.

58. Αἰγύπτου τῷ θ.] Danaus fratrem fugiens in
Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est.
Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis
utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & Baif. p. 11.

64. Οὐδὲ δυνὸν πάθος.] Vix me continui, quin ex
Fl. revocarem μὴ sic enim solent, etiam Noster in
Luc. §. 16. διαβῆναι ὅδε ἢ μὴ γένεαι ἄδωσιν unde
simul liquet minime opus esse isto πάθος. Ἀναδο-
θῆναι, ἀνέσθαι πηγῇ, ὑδατι, quæ itidem dicuntur ἀναδο-
θῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῇ Ἡρακλῆϊ τῇ
θαλάττῃ, usus sunt tritissimi : Lucian. Δ. Θ. XIV.
ὅπου τῷ αἰμῶνι ἀναδοθῆναι τὴν γῆν ἐκείνην quæ
locum si ad hunc, qui præ manibus est, componas,
feri non potest, quin suspectum sit ἵσως longe certe
commodius erit παῖς, præsertim quia sequitur,
πατὴρ τῇ γυναικὶ τῇ πατρὶ ἵσως facpius apud No-
strum, sed diversa virtute : ἵσως ἵσως ἵσως μὴ ἵσως &c. De Amymo-
ne multa tradidit E. Spanhem. ad Callim. H. de Pall.
Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX. & Th. Muncker.

Ibid. Πάθος] Ita lego. Vulgaræ Edd. πάθος. Fl. μὴ
πάθος.

65. Πηγῇ ἐκείνῃ] Est Amymone fons juxta Ler-
nam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cujus
meminerunt Plin. IV. c. 5. & Strab. lib. VIII. G. G.
Πηγῇ ἐκείνῃ] Vid. Strab. VIII, 371. Plin. FV, 5.
& Pausan. Cor. 79. 34.

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cū mihi videretur scriptis-
se

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstium: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

Ζα, πατάξας τῇ τριαίνῃ ἢ πύτραι πλεσίον ἢ κλύσματ'· ἢ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ἢ μόνῃ τῇ ἀδελφῶν ἐχ' ὑδροφορήσεις ἀπαθανῶσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

N O T.

1. **I**llam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEGYPTUM Mercurius ducit, Jupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, ἢ δάμαλιν, ἢ ἀγρὺν πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ἢ Ζεὺς διακόρησεν ἀλλῆς ἑρώϊ; ZE. ναι, ὦ Νότε· ἐ δάμαλιν δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν ἢ πωλαμῷ Ἰνάχῃ· ὅνι δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτύπησασα, ὅτι ἢ πάντῃ ἡρώα ἐρώϊα τὸ Δία. NO. ὅνι ἔν' ἐτί ἐρᾷ τὸ βοόει; ZE.

δ NO.] In F. A1. J. Z. ea persona mox omiffa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσει] Κατεκρήσθη· ἢ αἱ Δαναῖδες θυγατέρες, ἃς ὁ μιν Φοῖβος, ὡς ἔδωκε ὑδροφορεῖν εἰς τήρησιν πύθων, ἀντ' αὐτὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμοκλήτρους ἐ-

τας * διακρήσας· ὡς ἐν δίκῃ. V.

71. Διακόρησεν] Ἐξπαρθένυσεν, αἰσὶν δέτιμα. G.

* Διακρήσας] Quid sit διακρῆ, ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διακρήσας, interfecerunt. Idco nimirum quod interfecerant maritos suos, apud indicos aquam in periculum ingerere dolium debuerunt Danaides: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ. i.e. τετραπυμῖνον πύθων, non τετραπυμῖνον. Talis enim fertur Danaidum ille πύθων, ποταμὸς, ποταμῶν: eademque haec vox τετραπυμῖνον vulgo de hoc solo usurpatur; ut ab ipso Luciano in Dial. Mort. XI. αἱ τῷ Δαναῖ παρθέναι ἐς τὸν τετραπυμῖνον πύθων ἀπαγλίσκωνται. J. J. In Mf. erat διακρήσας, quod. monente Clar. Jesso, sic mutavimus. Pro τετραπυμῖνον E. τετραπυμῖνον. C. τετράμινον. M. du S.

Esti διακρήσας Graecum sit a verbo διακρήσας, nihilominus verisimilius est Jesso διακρήσας. Vid. Poll. IX. 153. de Notas. Τετραπυμῖνον, quod rescripti, propius accedit, quoniam τετραπυμῖνον Danaidum πύθων τετραπυμῖνον vulgariissimum apud veteres Plac. in Gorg. p. 336. D. Aristot. Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. Zeno. C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide Scholium. Alii saepe πύθων τετραπυμῖνον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886. sed istud, si Thomeas Magistro credis, Ἀστυνόμος est atque elegantius. Par ratio in ἑρώων τετραπυμῖνον & τετραπυμῖνον. T. H.

sc ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69. A. πηγῆς ἰγγυὺς ἀναδύναι. M. du S.

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] Callim. Hym. Jovis

Πλάξεν ἑρῷ σκίατρον, &c.

J. B.

Πατάξας τῇ τρ.] Similia finxit Callimachus H. in Jovem, ubi Rheca in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta Πλάξεν ἑρῷ σκίατρον τὸ ἢ οἱ δῖα πούλῃ δίσκῃ. Ἐκ δ' ἔχον μόνῃ χιῶμα — Periculis montis scripto: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est vertendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δῖα δίσκῃ est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror hoc non fuisse in Editione Ultrajectina emend. Tom. I.

datum.

J. C.

68. Μόνῃ . . .] Scripsitne hoc præter Lucianum alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II. p. 34. & Pausan. p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀνακρησιν μόνῃ arguit Strabo VIII. p. 368. D. M. du S.

69. Δάμαλιν] Vide supra S. A. III. M. du S.

71. Διακόρησεν] Sic Dial. XIII. & f. ἀπαρῶν τῷ πύθων, διακρήσας: διακρήσας, διακρήσας. deflorare, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. J. B. Διακρήσας] Luciani nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. Suid. in Διακρήσας & Διακρήσας. ubi est Scholiastes. T. H.

73. Ἥρα] Aliter, ut supra monui, Ovidius. M. du S. Qq 79. Oq

ZE. ἡ μάλα· ἡ δὲ τὸτο ἐς Αἴγυπτοι
αὐτὴν ἔπεμψε· ἡ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυ-
μαίνειν τὴ θάλασσαν ἐς· ἀν ἀλγίσθηται,
ὡς σποτικῶσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς
γένοιστο ἡ αὐτὴ, ἡ τὸ τεχθέν.

NO. Ἡ δάμαλις θεός; ZE. ἡ μάλα,
ὦ Νότε· ἀρξεί τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τὴ πλεόν-
των, ἡ ἡμῶν ἔται δέσποινα, ὅν τινα ἀν
ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἡ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.
NO. Θεραπευτέα τοιγαρῆν, ὦ Ζέφυρε, ἡδη
δέσποινα γὰρ ὅσα· ἡ δὲ εὐνοῦσα γὰρ ἔτω
γένοιστο. ZE. ἀλλ' ἡδη γὰρ διεπέρασε, ἡ ἐξέ-
ιδουσα ἐς τὴ γῆν. ὁρᾷς ὅπως ἐκείνη μὲ τετρα-
ποδῶν βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρ-
μῆς γυναικῶα παγκάλῃ αὐτὴς ἐποίησε; NO. 90
ὦ δόξα γὰρ ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ
ἔτι τὰ κέρατα, ὑδὲ ὦρα, ἡ διχλῆα τὰ

ZE P. Plane: ideoque in Aegyptum eam
misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agi-
taremus mare, donec transnarit, ut partum
ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat
tum ipsa, tum quod natum erit.

2. NOT. Hæc juvenca ut Dea fiat?
ZE P. Omnino, Note: & præerit, ut
Mercurius narravit, navigantibus, nosque
erimus in ejus potestate, ut quemcumque
nostrum voluerit emittat, aut prohibeat fla-
re. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam
quippe domina. ZE P. Profecto: magis
enim benevola nobis ita reddatur. At ec-
ce jam trajecit, atque evasit in terram:
viden' ut non amplius quadrupedis more
incedat, sed eam erectam Mercurius mulie-
rem pulcerrimam iterum effecerit? NOT.
Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abie-
rant cornua, cauda, bifidi pedes: contra
ama-

a Ταῦτα] ὁρᾷ ταῦτα. P.

79. 'Ὡς ἀποτικῶσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat
hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτικῶσα ἐκεῖ,
κύει ἡ ἡδη, θεὸς γίγνεται ἐ αὐτὴ ἡ τὸ τεχθέν. ut ibi enixa,
gravidam enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum
erit: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἀρξεί δὲ, ὁ
Ἑρμῆς ἔφη, τὴ πλεόντων, ἡ ἡμῶν ἔται δέσποινα, Præerit-
que, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit do-
mina. Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii.

F.G.G.

Ibid. Θεὸς γίγνεται ἐ αὐτὴ] In conjugis loco habita
fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem
cultus pro Dea nomine Iſidis; quam singulari supersti-
tione coluit & Germania ante receptam Christianam
religionem. Hujus sacra ex Aegypto Romam sunt
translata, ejusque templum in campo Martio fuit.
Iſidis capillos Memphitæ pro miraculo ostendunt.
Idem Lucianus adv. Indoct.

G.C.

82. 'Ἀρξεί τε, ὁ Ἑρμῆς] Quam voluit Graevius, se-
cuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus
notis pro τε positum video δι. studio an errore ca-
lami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ
Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς: sed parum interest. T.H.

86. Νῆ Δία, εὐνοῦσα] Praeponendum est ex eo,
ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen:
hæc enim ad ejus personam quin pertineant, nemo
paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ &
ἀλλὰ ἡ, quæ sæpe commutantur, dicemus ad in-
itium Περι τὴ ἐπὶ μὲν συνόντων. H. Stephan. Th. L. G.
T. II. p. 1052. omittit γὰρ ἀλλ' ἡδη διεπέρασε. T.H.

87. Καὶ ἐξιδουσα ἐς τὴ γῆν] An sic nunc voluit lo-
qui Lucianus, qui in dialogo sequente, ἡ γὰρ ἐκείνη
ἐξιδουσα ἐς τὴ γῆν. In præcedo Conductis, πρὶ-

μὲν ἡμῶν τὸ δύναιτο σκαφίδων, ἄλλοι παρὸς ἐξιδουσα.

F.G.

'Εξιδουσα] Ergo per Gronovium Luciano, quia di-
xerit semel iterumque ἐξιδουσα, ἐξιδουσα, usurpare vix
licebit ἐξιδουσα; id saltem non improbandum, quod
hic solennem confidentiam dubitandi modestia molli-
verit. Rectissimum est νῆν, νῆσον, νήματα: quæque
hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plati. de
Rep. V. p. 653. A. Οὐκ αὖν ἐπὶ νηυσὶν. Hesych. Νῆ-
σιν, πλεῖστον. Νηυσίματα, νηυσίματα. Νηυσί (vel potius
νῆσον) καλυμμένης. Νῆσιν habet Aristot. Z. I. V. c. 6.
τὴν δὲ νῆσον ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ἐπιδουσα, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἐπιδουσα
& τὴν νῆσον I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλὸν ἄρ' ἐπιδουσα
δὲ c. τριγώνου ἡ ἐπιδουσα: quæ plane firmant Philo-
strati νηυσί. Ic. I. c. 8. Hinc & ἐπιδουσα in Lexiph.
§. 13. quæ alias ἀλμυρῶν vel καλυμμένης ibidem §. 3.
ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet
ἀλμυρῶν οὐ τὴν ἰδίαν. Themistius eleganter: τὴν δὲ
ἐπιδουσαν σοφίαν μολὶς πῶς ἄρα διατηρούμεν. Or.
XXIII. p. 297. B. Suid. Διατηρούμεν, ἀπὸ τῆ ἐπιδου-
σαν. in Hesychio restituendum, Διατηρούμεν, ἀπὸ τῆ ἐπιδου-
σαι, pro Διατηρούμεν. Προσέπων reperies apud Thucy-
did. III. p. 235. v. 37. Schol. προσέπωνται, cujus lo-
cationis labes alios in errorem deduxit; corrigendum
enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis,
προσέπωνται, ut supra πλεῖστον ex Hesych. quod est ex
usu recentiorum Graecorum, ἀναπαύσας. Imo ipsum
illud ἐξιδουσα est in Euripidis Cycl. v. 573. 'Ὡς ἐξιδου-
σα μοῖς, grandem scilicet istum calicem, quem, U-
lyssæ præbente, Bacchi nectare plenum Cyclops edu-
xerat. Hippol. v. 470. — πῶς αὖ ἐξιδουσαι δοκοῖς; ubi
vide Barnesium. Hesychius: ἐξιδουσαι, ἀναπαύσας.

Plat.

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumferit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέραςτος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἐρμῆς τί παθὼν μελαδέδληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντίστραφὲς κυνοπρόσωπον γεγένηται; ZE. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἀμεινον ἐκεῖν ὅτι δὲ τὰ πρακτικά.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

Π Ο Σ.

1. **R**ecte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Εγώ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰ φιλήν-
θραυκοί ἐστε καὶ πάσαι μὲν τὸ
Ἰνὺς παῖδιον ὅτι τ' Ἰσθμὸν ἐκομίσασθε,
ὑποδείξάμεθα δὲ τῷ Σκιρονίδῳ μὲν
μη-

Παρών τῷ σάφει occursit in sequ. Dial. T.H.

88. Τίσι πεδῖσι] Hoc cur apud Suidam Κασθεν malit, quam Τίσι πεδῖσι, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod laepius apud Nostrium occurrit, ἀκαπαδῆτι. Dicitur etiam τίσι πεδῖσι. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάπιδις, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704. καὶ πῶς αὖτις τὴν τραπιδῶν βαδίζον. Apud Etymol. in Στάδιον. p. 743. est τίσι πεδῖσι τὸ πάσαι ὁπεκατῶντι.

95. Κυνοπρόσωπον] Anubis latrator. Ov. Met. IX. 689.

96. Ὅτι . . .] Sic omnes libri. M. du S.
99. Τὸ τ' Ἰνὺς π.] Melicertam. Ovid. Met. IV. 520. M. du S.

2. Ἀπὸ τ' Σκιρονίδῳ] Hygin. F. XXXVIII. Scironis petrae: ubi vide Muncherum, qui sursum in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudentes addit, quanquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV. p. 10. Scironis praescripta letalia, alique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxis maris nuntiata, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Serehan. Γεράνια ἔρ' ὀμίλει Μογάρον καὶ Κορυθῶν, ἔρ' ὀμίλει Ἰνὸς Φιόγωνα τ' Ἀδύμειον. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino ἀπὸ Γερανίας τῷ ὄρει τῷ Μογάρικῳ Φυγούσα, καὶ εἰσα ἐπὶ τὸ καλοῦμαι Μολοσσίδος πέτρας ἄλλοιο ἐν τῷ βρεφίῳ εἰς τὴν ὑποκαταβῆναι θάλασσαν rectius apud Tzetze. ad Lycophr. v. 229. δὲ τ' Μολοσσίδος πέτρας ἔρ' ὀμίλει ἰσχυρὸν &c. Simonidis epigramma

protulit Holstenius ad Serehan. εἰς τὴν ὑποκατὰ τὴν Γερανίαν καὶ τὰς Σκιρονίδας πέτρας ὑποκαταβῆναι ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγνοοῦντος ἀμφοτέρω Μολοσσίδος quid enim live τῷ Μολοσσίδος, live Μολοσσίδος ᾗται, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολοσσίδος sic enim Zenob. C. IV. n. 38. μὲν δὲ Μολοσσίδος ἢ Ἰνὸς ἔρ' ὀμίλει ἑαυτῶν εἰς τὴν πρὸς τῇ Μολοσσίδος θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἡμετέρας γνωστὴ ἀπὸ τῷ λευκοῦ πιδίου θύοντα, ὅ ἐστι περὶ τῷ Μογάρικῳ, ἰσχυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρ' ὀμίλει. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπὸ ἑαυτοῦ τῷ Κιθαίρων, κατὰ τὴν καθέκαστα εἰς τὴν θάλασσαν. Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: Strab. VIII. p. 582. C. ὑπὸ τῶν δὲ τούτων ἀπέναντι τὰ καλοῦμαι Ὅνια ὄρη, ἀπὸ τῶν δὲ Μογάρικῳ καὶ Κιθαίρων δὲ τῷ Σκιρονίδῳ πετρῶν, καὶ τῷ ὄρει τῶν ταύτων ὁδὸς πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX. p. 602. C. τὰ καλοῦμαι Ὅνια ὄρη, ῥᾶχες τῆς μενοειμένης μὲν δὲ τῷ Σκιρονίδῳ πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τῷ Κιθαίρων &c. & p. 622. B. ubi δὲ τ' ἐσπίρας ὁ Κιθαίρων λαφύς ἡμῶνται μῆκος ὑπὲρ τὸ Κροσσίδας θάλασσης, ἔχοντες τὴν ἀπὸ τῆς συνήθους τοῖς Μογάρικῳ καὶ τῷ Ἀττικῷ ὄρει ἐπὶ τὴν ἑσπίραν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὲν δὲ τῷ Σκιρονίδῳ πετρῶν ἐπὶ τὴν ὁδοῦ. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Neptuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occupavit ad Ovid. Metam. IV. 525. Vid. Philostr. Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἢ Ἰνὸς τ' ἡνὸς οὐκ ἐστὶν, τὸ μὲν ἰσχυρὸν, Λευκοῦται καὶ τῷ τῷ Σκιρονίδῳ κατὰ τὸ δὲ τῷ

μήδης ἐμπροσθ'· ἔχον οὐ τ' κιθαροδὸν τῷ-
τον τ' ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξήνζω ἐς
Ταίναρον αὐτῇ σκυλῇ, ἔχιδνα· εἰδὲ παρ-
εἶδες κακῶς ὑπὸ τ' ἰαντῆς Σπολλύμδρον·
ΔΕΛ. μὴ θαυμάσης, ὦ Πύσειδον, εἰ τὸς
ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ἔχ
αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟ. ἔ μέμφο-
μαί γε τὰ Διονύσει, ὅτι ἡμᾶς καλῶναι
μαχήσας μετέβαλε, δέον χερσώσατο μό-
νον, ὥσπερ τὸς ἄλλους ὑπηγάγετο. ὡς
δ' ἔνι τὰ χεῖρ' ἡ Ἀρίονα τῦτον ἐγένετο, ὦ
Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, σῖμαι, ἔχαιρον
αὐτῷ, ἔ πολλὰς μετέπεμπο αὐτὸν ὅππῃ
τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλετῆσας πῶς τ' ἐ-
πιδύμῃσιν, πλεῖστας οἰκάδ' ἐς τ' Μηθύμναι,

matre incideret in mare; tuque nunc ci-
tharodum illum ex Methymna postquam
dorso sublevaffes cum ipso habitu citharoe-
dico & cithara, enastisti ad Tænarum, ne-
que neglexisti male nautarum scelere per-
euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si
hominibus benefacimus, ex hominibus
quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo e-
quidem accuso Bacchum, qui vobis præ-
lio navali victis formam mutavit, quum
decuisset in potestatem redigere tantum,
quo pacto alios sibi subjecit. At quomo-
do, quæ ad Arionem istum spectant, sunt
facta, Delphin?

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur
eo, & sæpius arcessebat ob artis excellen-
tiam: hunc autem nactum a tyranno divitias
desiderium cepit domum redeundi Methym-
nam

a ΠΟ. ἔ μέμφομαι.] Haec, omisso Neptuni nomine, præcedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in
eodem: ὅτι ἡμᾶς καλῶναι. b Πῶς δ' ἔνι] Πα. πῶς δ' ἔνι] P. L. Pariter C. sed neglecto Πα. quod secuti sumus:
prioris Edd. ὡς γὰρ.

παίδες, ἡ γὰρ Παλαίμων τῷ βροτῷ χρίσται. Λευκοθέας
positum inter ἰαντῆς & τῷ τ' Νηρηίδων κ. librarii præter-
mittere non potuerunt, quin eundem in casum trans-
ferrent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, re-
gi hunc gentiliūm a sequente mox verbo χρίσται adfir-
mans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret,
addit insuper: πρὸς αὐτὴν χρίσται Λευκοθέας vix
veritas convenientius, quam, Leucothææ fructur per-
sona.

T. H.
3. Κιθαροδόν] Nomen, si non succurrat, mox e-
diturus est.

M. du S.
5. Αὐτῷ σκυλῇ ἔχιδνα] Vel hæc suo loco sunt
mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίνα-
ρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ulti-
mo dialogo: ἐξήνζω αὐτῷ ἔχον αἰς Ταίναρον AELIAN. de
Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coetrani Parii: ἔχιδνα
ἐξήνζω αὐτῷ ἔχον αἰς Ταίναρον. Ab Herodoto, cum quo pleriq-
ue veterum conspirant, in Arionis historia dissidentit
Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. Jof.
Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Arionis i-
psius, quem proponit Vir Maximus, ab AELIANO ser-
vatus est de Anim. XII. 45. Apud Philostratum vero
Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρον σκυλῇ
poëtæ celeberrimi ænea, quam in sempiternam rei
mirandæ memoriam ibi collocaverant: δολοί, inquit,
τοὺς διαφύσας ἰταῖους τε αἰεὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἔχιδνα Φι-
λων, ἔχιδνα ὡς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐ-
μυστικῆς ut φιλομνηστικῆς eorum laudat Neptunus in
hoc dialogo, sic φιλόμνηστοι sæpe ab AELIANO atque a-
liis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβὼν usurpatur

vel ἀναλαβὼν infra: utrumvis verbum restitui placet
Platoni de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἔ ἡμῶν πιστόν,
ἔ παρὰ τοῖς σάξιν οὐκ αὐτὸ λόγον, ἔ τοι διὰ τὴν τι' ἐλ-
πίσθαις ἡμᾶς ἀναλαβὼν αἰ, ἔ τινος ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου σάξιν
nam quod vulgatur ἀναλαβὼν, est illud omnino hujus
potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Ario-
nis historia dictum proverbiale Plato. Porro σκυλῇ pro-
prie dixit Lucianus, σκυλῇ, vel, ut Suetonius ait in
Ner. c. 24. habitum citharodictum: Herodot. I. 24. ἐν
τῇ σκυλῇ πᾶσι δ' αἰεὶ αἰεὶ: ἰδὲ τὰ τι πᾶσι τῇ
σκυλῇ, ἔ λαβὼν τῇ κιθάρῃ. de Nerone Dio Cass. LXI.
p. 699. A. ἔ τῇ τι ἐπὶ τῇ σκυλῇ ὁ Κασσιανὸς τῇ κιθαροδίκῃ
σκυλῇ ἰδιδυκῶς ita Pollux ἐπιγράμματα exponit κιθαρο-
δὸν σκυλῇ X, 190.

T. H.
12. Πῶς δ' ἔνι] Coll. P. & L. In reliquis ὡς γὰρ,
minus commode. Observandum etiam præcedentia
in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὡς γὰρ legi ἡμᾶς
& hic præponi ΠΟ.

M. du S.
Ὅπως γὰρ] Lectio, quam P. & L. præbent, pri-
mum originem monstrat, unde vulgata fluxerit:
quum enim scriptum fuerat. a. πῶς δ' ἔνι, omiſſa,
quod sæpenumero fieri solet in membranis, majore
litera Π, o tandem vocalæ sequenti junctum adhæ-
sit: quamvis autem ὡς interdum ita positum occur-
rat, ut vicem τῷ πῶς obire videatur, hic tamen lon-
ge alius est orationis contextus, quam qui eum usum
recipere possit. Deinde suspicionem inicit aliter o-
lim hæc fuisse distincta, cum in modum scilicet, ut,
quæ præcedunt πῶς δ' ἔνι &c. cuncta non Neptuno,
sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode
potuisse fieri, nullus equidem negaverit, modo illud
ἡμᾶς

nam ad ostentandas opes. Quare conscen-
sa vectoria navicula maleficorum homi-
num, ut prae se tulit multum ferre se
auri & argenti, ubi medium Aegæum te-
tigerunt, insidiantur ipsi nautæ. Tum il-
le (auscultabam enim omnia adnatans navi-
gio) quandoquidem id vobis constitutum
est, inquit, at ornatu sumto, decantato-
que leſſo sponte finite me projicere memet
ipsum: mox citharoedi habitum indutus
cecinit admodum argute, ceciditque in ma-
re, quasi statim plane periturus. Ego au-
tem susceptum impositumque dorso ferens
enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem
laudo te ob studium illud musices; dignam
enim mercedem reddidisti ipsi auditæ can-
tionis.

ὅπιδεξαζ τὸ πλῆτον· ἢ ὅπιδας πορθμαίον
2 ὁτινὸς κακέργον ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων
χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἐπεὶ χτ' μέσον τὸ Αἰ-
γαῖον· ἐγένετο, ὅπιδελύουσιν αὐτῶν αἱ ναῦ-
ται. ὁ δὲ (ἡκροάμενη γὰρ ἅπαντα ὡς δαίμων τῷ
σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκ', ἔφη, ἀλ-
3 λὰ τ' σκευὴ ἀναλαβόντά με, ἢ ἄσπληθρον
τῶν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσαι· ῥίψαι
ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ἢ ἀνέλαβαν
σκευὴν, ἢ ἥσαν πᾶν λιγυρῶς· ἢ ἔπεσον εἰς τ'
θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως σπυθαίμε-
4 ον. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ἢ ἀναβάντων αὐ-
τόν, ἐξηγάμην ἔχων εἰς ταίναρον. ΠΟΣ.
ἐπανῶ τ' ἢ φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ' μισθὸν
σπυθιδώκας αὐτῷ τ' ἀκροάσας.

ΠΟ-

ε' Ἐγώμην] Ἐγώμην F. f. V2. In ceteris Edd. ὅτινόν
F. notatumque in margine A1W.

illud praeferendum duxi. d φιλομουσίας] φιλοτιμίας

ὁμῶς refingas in ὅτι ὑμῶς καταπορμαίοντες &c. Con-
queri non absurde videatur Delphinus de sua suorum-
que fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non
statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse
contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit,
eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garrir-
turus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde
familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam
pertinerent, nisi Neptunus interpellasset: πῶς δ' ἔν
&c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, nar-
ra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabi-
li specie blandiantur, editæ tamen distinctioni litem
non moveo. T.H.

20. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet,
ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae
isto lectiore cuiquam placeat: Demosth. περὶ Περικλέους p.
320. D. ἢ αὖ ὅσα ὑμῶν ἀπαχθῆναι ἀρχομένων τῷ λόγῳ, δι-
ξὼν περικλυτῶν περὶ τῷ Στρίφ. p. 509. D. παιδὶς ἔ
γινωσκας ἢ ὅμῳ ποιήσαντες σφραγίστας πρὶν ὅμῳ
ἔχοντας ἰδύμεν. Multa sunt ejus generis, quae in usu
frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in raro-
ribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: Δα-
-

παρ. apud Athen. XIII. p. 570. E. — ἢ τότε Καὶ
Θεώμενη μάλ' ὑπέρσκηθη, ἢ καλὴ Ἰπρίφαι' ἰσομένη —
ε' se bellulam aliquando fore non obscuris indicis prae-
faciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφάινω pro ὑπεφαί-
νω legisset, aut legendum putasset, textricem Theo-
lytam nobis concinnavit. Arion autem, impruden-
ter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen
partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam
lautae ignaros esse non patiebatur; eo spectat illud ἰ-
δύμεν πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines
nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. T.H.

28. Ἐπεσον] Cecidit: aptius dixisset εἰσπύθον, in-
siliit. J.C.

32. Ἐπανῶ τ' φιλομουσίας] Ἐπανῶ εἰ τ' φ. vix in
istiusmodi locutionibus accusativum omisum inve-
nias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam inter-
pretationem neutiquam aspernatur: laudo tuam illam
studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam
enim ipsi mercedem rependisti auditæ cantionis suavis-
simae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non remove-
rim, nisi plures accedant vetusti Codices. T.H.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ.

N E P.

Τὸ μὲν γένος τῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καθή- 1. F Retum illud angustum, quo puel-
 λου, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-35 la delapsa est, Hellespontus ab ea

VO-

[NHPHIDON] Nereides omnes Edd. excepta f. ubi 'Αμφιτρίτης' repositum hoc etiam in ΔΙΗ.

'ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. f. Reliquae NHPHIDON, cum tamen Amphitrite sola lo-
 quatur. M. du S.

NHPHIDON] Nereides hunc locum jure tueri pos-
 sunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum
 praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet
 ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita
 Dial. XIV. Triton Nereidas, deinde ex earum nume-
 ro Iphianassam compellat: in fine Doris insuper inter-
 venit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76.
 Blephas ceterorum omnium personam sustinet: ne-
 que ibi Doctiss. M. du Saut obtemperandum putavi-
 mus. T.H.

34. 'H παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum &
 Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, nover-
 cales insidias metuens, cum accepto a patre aiete
 aureo pontum vellet trajicere, magnitudinis periculi
 contrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod
 etiam hodie ab ejus nomine Hellespontum vocant e-
 ruditi. Fretum est angustum inter Propontidem &
 mare Aegyptum, Asiam ab Europa septem non amplius
 stadiorum intervallo distantibus. Ovid. II. Metam.

Angustum circa pontum Nephelidos Helles
 Laomedonaeis Latoniis adstis arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in angustum qua claudisur Hellespontus. G.C.

39. Τὸ ἐπὶ τῷ πλάγῳ] Ἐπὶ τῷ πλάγῳ praeditum du-
 plici potestate, eo magis observanda, quod saepe de-
 luserit eruditos Interpretes, vel, qui nomen ab alio
 trahit, vel, qui sumit ab alteri tribuit. Utriusque vir-
 tutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII,
 44. ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis:
 τὸ κάλλιον ἢ ἐκ τῶν σπυλαίων ἐπὶ τῷ πλάγῳ τῷ
 ποιητοῦ pulcherrima eorum, quae istis erant, spoliata,
 nomen acceperat a Philoxeno poeta; vocata nimirum
 Φιλοξενίας alterius H. V. II, 32. Agrigentini ἢ ἐπὶ
 τῷ πλάγῳ ποταμὸν παρὰ ὁρίων ἐκείνων δόσαν
 male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205.
 cognominem urbi flavium, quum debuissent, flavium,
 qui urbi juxta conditae nomen dedit, ut jamdudum re-
 cte notatum est a Stanley ad Aeschyl. VII. contra
 Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde
 ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel A-
 grigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάκκος ὁ ἐπὶ τῷ πλάγῳ

τῷ πλάγῳ apud Aristid. T. III. p. 340. C. neque
 alia ratione Hellen nominare licet ἐπὶ τῷ πλάγῳ
 vel τῷ πλάγῳ, quae suam cum mari, in quo meris
 perit, nomen communicavit. Simili modo heroes
 erant decem Athenis ἐπὶ τῷ πλάγῳ, de quibus Poll.
 VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva
 ἐπὶ τῷ πλάγῳ Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691. E.
 non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione
 propria publice culta, ut Fab. Mursinus existimavit A.
 L. IV, 5. sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum,
 quae suum urbi nomen impertire non fuit designata;
 unde & Athenienses contra ἐπὶ τῷ πλάγῳ ἢ τῷ πλάγῳ
 Aristid. T. I. p. 22. C. Non secus Archontes Athenis ἐπὶ τῷ πλάγῳ
 vel ἐπὶ τῷ πλάγῳ τῷ τριαντῷ Poll. VIII, 85. 89. eorumque
 ἀρχὴ ἐπὶ τῷ πλάγῳ, aut simpliciter ἐπὶ τῷ πλάγῳ quam for-
 mulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res
 Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules et-
 iam, ut Lucanus ait R. 645. Latios signabant nomine
 fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI. p. 122. annis
 nomina tribuebant, eorum itidem ἀρχὴ jure merito
 dicta fuit ἐπὶ τῷ πλάγῳ. Herodian. I. c. 16. ἀρχαὶ τῶν ἐπὶ
 τῷ πλάγῳ, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii
 jam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselin-
 gius Obf. II, 24. Ita Salamis ἐπὶ τῷ πλάγῳ μεγάλου
 τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ πλάγῳ ἐπὶ τῷ πλάγῳ in Plutarchi Themist. p.
 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in mo-
 numentis celebratus? In his recte capiendis & sepa-
 randis lapsus est non Badaeus tantum C. L. G. p. 153.
 sed & hunc secutus H. Stephanus in Thes. Nostro τὸ ἐπὶ
 τῷ πλάγῳ πλάγῳ non, ut priores dederant Interpre-
 tes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Long-
 gum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret
 animus: uno defungar Philonis Judaei loco in Flacc.
 p. 976. D. τοὺς ἀρχοντας, τὸν γερουσίαν, οἱ ἐ γένους ἢ
 τῶν αἰσῶν ἐπὶ τῷ πλάγῳ. Gelenius: magistratus senatores-
 que honoratos vel ipsis appellationibus, quibus suam
 mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui au-
 ctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat,
 ipso ἢ γερουσίαν vocabulo, quod manaverit δὲ τῷ γι-
 γας, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportu-
 ius Flaccum deterreri, ne viros honestissimos ser-
 vilibus flagris conscinderet, ut quod modis indigne vexaret,
 quibus ne vilissimos quidem abjectissimosque
 homines tractari fas sit. T.H.

41. Τῆς μετρώϊας] Ino, quae Cadmi & Harmoniae
 filia,

vocetur : cadaver autem vos , Nereides , acceptum ad Troadem deferre , ut sepeliatur a regionis incolis . N E R . Neutiquam , Neptune ; verum hoc ipso in pelago , cui nomen dedit , sepeliatur : miseret enim nos ejus , quæ miseranda fuit a noverca passa . 4 N E P . Id quidem , Amphitrite , fas non est ; neque porro decorum isthic alicubi jacere eam sub arena : sed , quod dixi , in Troade aut Chersoneso mox sepulturæ man-

λείδω . ἢ δὲ νεκρὸν ὑμῖν , ὦ Νηρηίδες , παραλαβῆσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκαι , ὥς ταφῇ ὑπὸ τῷ ὅπλιω . ΝΗ . μηδαμῶς , ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα εἰ τὰ ἐκπνύμενα καταλείψει τοῦ σώματος ἐλεῖται ἢ αὐτὴν οὐκ ἔστιν ὑπὸ τῷ μηρύᾳ πεπονθῆναι . ΠΟ . τὸτο μὲν , ὦ Ἀμφιτρίτη , εἰ θέμις . ἐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα σὺ κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ , ἀλλ' ὅτῳ ἔφη εἰ τῇ Τρωάδι ἢ εἰ τῇ Χερ-

δ' Εφρ.] Ita G. P. 7. V2. S. A. Marg. A1W. In ceteris Edd. ἔφρ. c. Τρωάδι εἰ τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρωάδι ἢ εἰ τῇ Χ. G. P.

filia , & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix , & ideo a Junone afflicta , cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias , postquam Nephelæ (ex qua jam ille Phryxum & Hælen susceperat) Liberi patris furore agitata in sylvas se contulerat . Hæc , ut erat , ita revera se novercam gessit , privignosque identidem apud patrem accusans eo compulsit , ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent . Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Farias immisit , quæ in tantam cum adegerunt rabiem , ut cum Ino ad se accedentem aspiceret , hanc quidem læcæmam , filios autem suos ejusdem catulos esse arbitraretur , atque raptum Learchum alteram ex filiis saxo illiserit , idem in uxore exemplum editurus , nisi illa , arrepto Melicerte altero filio , una cum illo in mare se abjecisset , ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata , quam Græci quidam Λευκώθεα , Latini autem Marutam appellant . Cicor. Tuscul. I. & lib. III. de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nante Λευκώθεα nominata a Græcis , Maruta habetur a nostris : Melicertes autem in Palæmonem , quom nos Portunum nominamus . Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI. Fast. & IV. Metam. Pausanias in Atticis , Hyginus in Mythologiis suis cap. 1. 2. 3. & 4. Lucianus in Epigrammate quodam . G. O.

44. Εφρ.] Sic omnino legendum ex Mf. Gr. P. Ed. 7. S. & A. Sic etiam Ssephanus. Edd. reliquæ ἔφρ. , vitiose . Mox ex Gr. Mf. & P. addidimus ἢ , quod in lib. decist. V. c. 12. Εφρ. δέοντες εἰς Ἰλίον , & Πρ. κατὰ τὸν ποταμὸν εἰς Χερσονῆσον . M. du S.

Ibid. Εἰ τῇ Τρωάδι εἰ τῇ Χερσονῇ] Mf. jubet legi ἀλλ' ἐπεὶ ἔφρ. εἰ τῇ Τρωάδι ἢ εἰ τῇ Χερσονῇ τοῦ σώματος . Sed , ut dixi , in Troade , aut in Chersoneso mox sepeliatur : scilicet Thracica : male ἢ in editis omissum . J. G. O.

Τρωάδι ἢ εἰ τῇ Χ.] Si vel nullus adfuisset Codex , separandæ fuerant hic , particula saltem , regiones roto Hellesponto divisæ : Hellepontus enim , ut Hesychius ait , ἡ μετὰ τῇ Τρωάδι εἰς Χερσονῇ τοῦ σώματος atque ideo sæpius , ubi Trojæ facta fuit mentio , commemorari videas τῷ ἀντικρίῳ Χερσονῇ τῷ ὄρει . Auctor Arg. Hecubæ Euripideæ : εἰς Χερσονῇ τῇ κατὰ τὸν ποταμὸν Ἀδριατικὸν Χερσονῇ non procul initio libri primi A. A. Indu-

la primum , postea faucibus angustis Thraciæ continenti adfixa Chersonesi nomen habuit : Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I. 925. descriptionem si quis desideret , exactissimam dabit Ioseph. de AEdif. Justinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi præceps ceciderit , satis accurate designat Apollodorus. I. p. 39. ὅς δὲ ἐγὼ τοῦ σώματος τῷ ποταμῷ κατὰ τὸν ποταμὸν Ἀδριατικὸν Χερσονῇ εἰς Χερσονῇ τοῦ σώματος , ὡς ἔστιν ἐκ τῶν ὅρων ἢ ἑλλῆς κατὰ τὸν ποταμὸν αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης ἑλλῆς ποταμῷ ἐκλήθη τὸ πάλαιον . Cadaver ejus in Troade sepultum an quisquam tradiderit , quod sane videtur colligendum e Luciani verbis , mihi non constat : verum Chersonesus habuit ἑλλῆς τῶν ποταμῶν , paulo tamen longius ab eo loco ubi merfa interit , ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem , ut ex Herodoto certum est VII. 58. nam Persarum exercitus ex Asia trajectus in Europam ἵκοντο τὴν εἰς τὸν ὁκεανὸν τῇ Χερσονῇ , εἰς δὲ τὴν ἑλλῆς τῶν ποταμῶν ἢ Ἀδριατικῇ , εἰς ἀπὸ τῇ δὲ Καρδίας πάλαιον . erat autem sita Cardia interius ad Melanem sinum . Illud autem monumentum fuerit νεοτάτος aut νεώτερος necesse est , si fabula fidem meretur , quæ mediis Hellen servavit in undis , Neptunoque amore capto pellicem tradidit : Eratosthenes , quem vocant , Catast. c. XIX. Ποσειδὼν δὲ εὐσεβὲς τῷ ἑλλῆσι , καὶ μετὰ τὴν ἐγγύτητα εἰς αὐτῆς πάλαιον ἵερῳ τῷ ποταμῷ nuptiæ foecundæ , ut Deorum esse solent , plures liberos ediderunt : Hygin. Poët. Astr. II. c. 20. Sed Hellen docuisse in Hellepontum , & a Neptuno compressam Patena procreasse complures , nonnulli Hæcuntum dicunt . Schol. Germanici : Helle autem , ut aiunt , a Neptuno salvata est , & ex ea puerum Patenam genuit . Altopem gigantem τῷ Ποσειδῶνι εἰς ἑλλῆς τῇ Ἀδριατικῇ suppeditat Stephan. in Ἀλιωνία . Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis , qui in Thracia viciique Macedonia incoluerunt . Nescio an remedium hinc ἀπὸ τῆς πετendum . T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum , ἐν τῷ ποταμῷ (ἡμετέριον ὁκεανόν) καὶ Τυρῶν τῇ Σαλαμονίᾳ , καὶ Ἀμυραῶν , καὶ ἄλλης τῆς καλῆς , καὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποταμῷ τῇ εἰς τὸν ὁκεανόν . offensus in exactissimo scriptore tractu orationis iudecoro tentabam , καὶ ἑλλῆς τῇ καλῇ cui emendationi l. quis vulgatam tamen anteposuerit , non equidem intercedo , quia iudicio suo frustatur . Antequam vero Helle-

Χερρότησιν τοῦτά ἐστι. ἐκείνο δὲ ὡς ἐμυθίσθη, δabitur : id autem solatium erit ipsi non
 ἢ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐ-
 τὰ καὶ ἡ Ἰνώ πώσι, καὶ ἐμπροσθεῖται ὑπὸ τῇ
 Ἀθαμαντὸς διακομιδῇ εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ'
 ἅκρῃ τῆς Κιθαίρωνος, καθόθεν καθήκει εἰς τὴν θά-
 λασαν, ἔχουσα καὶ τὴν ὕδωρ ὅτι τὴν ἀγκάλην. NH. 50
 ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, ὡς χαρισάμενος
 τῷ Διούσῳ τροφὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν ἔτι ποντῶν ἕσσαι ἀλ-
 λά τῷ Διούσῳ ἀχαριστεῖν, ὡς Ἀμφίριτης,

mediocre, quod post paulo eadem & Ino
 patietur, præcepsque cadet ab Athamante
 fugata in pelagus ex summo Cithærone,
 qua parte protenditur ad mare, gerens præ-
 terea filium in ulnis. N E R. Sed illam
 quoque servare nos oportebit gratificantes
 Baccho; nam nutrix præbuit illi mammas
 Ino.

2. N E P. Haud oportebat tam malam;
 sed Baccho gratiam illam negare, Amphi-
 trite,

α Παραμύθιον ἔσται] παρ. ἢ μικρὸν ἔσται G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. β Χαρισάμενος] χαρισάμενος G. P. L. Marg. ΔΙΩ. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

lesponti nomen his maris angustis inditum increbui-
 set, vetustius extitisse Borylbenis scribit Stephanus;
 unde liquet, cur Hesychius interpretetur, Βορυλβένος, ὁ
 Ἑλλήνων. Ab Helles autem casu fluxerit appella-
 tio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur,
 an hoc pro somnio sit explodendum præclara Salmasii
 sententia Pontum Hellenicum, aut mare Graecum ex-
 ponentis, disputare nunc non lubet.

T. H.
 45. Παραμύθιον] Ms. codex addit, οὐκ ἔτι ποντῶν ἕσσαι αὐτῇ. hoc vero solatium non parum ei
 erit.

J. G. G.
 48. Ἀθαμαντῶ] Hujus imaginem Callistratus ex-
 hibet, omnium postremam. p. 906. Tangit Noster
 ἄρχ. c. 42.

M. du S.
 49. τῇ Κιθαίρων] Apud Callistratum Σαίρων di-
 citur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σαίρων,
 jubetque adire Paus. Att. p. 43.

M. du S.
 50. Τὸν υἱόν] Melicertam, (vide ἄρχ. c. 42.) qui,
 deus factus, Palaemon dictus est: mater autem Leuco-
 thea.

M. du S.
 51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενος scribe. F. G.
 Χαρισάμενος τῷ Διούσῳ] Dudum mihi fuit sus-
 pectus hic locus, & mihi persuaseram legendum esse χα-
 ρισάμενος sc. σ. Sed in Ms. postea reperi bene scribi
 χαρισάμενος, sc. ἡμῶς nos, te nimirum Neptunum,
 & nos Nereidas. Cum postea dicit illam non mereri
 hanc gratiam, οὐκ ἔχρη ἔτι ποντῶν ἕσσαι, notat illius
 novercalē malitiam in Nepheles filios, Phryxum &
 Hellen.

J. G. G.
 Χαρισάμενος] Legerim χαρισάμενος sed & illam nos
 oportebis servare gratificantes Baccho. Nimirum no-
 mine Nereidum loquitur Amphitrite.

J. C.
 Χαρισάμενος] Omnes Edd. χαρισάμενος, nisi quod
 St. χαρισάμενος. Nos secuti sumus Ms. Gr. L. & P.
 M. du S.

M. du S.
 Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis stru-
 ctura claudicat, cui malo mederi voluit H. Stephanus
 exprimens χαρισάμενος nimium atrogassent sibi Ne-
 reides, præclente Neptuno: quare maluisse χαρισά-
 μενος, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod
 Codicibus obsecutus dedi; utrosque complectitur Nep-
 tunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad

potiorem relato: Dial. XIV. *Perseus nostis, opinor,*
*τὸ τὸ Δανίας παιδίον, ὃ μὲν τὸ μῆτρος &c. ἐκείνου αἰτί-
 ραται ΑΥΤΟΥΣ.* Ino prima teneri nutrix, eadem
mateterna, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercuri-
 um cum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πῶ-
 δι τριφύλλῳ ὡς κάρην tam follicite cavendum erat, ne
 furtivæ prolis indicium aliquod ad Junonem perma-
 naret. Postquam Ino in furem acta mare subiisset,
 alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus nover-
 calibus odiis eriperetur: *Διόνυσος δὲ Ζεὺς εἰς ἡρώων ἀλ-
 λήλας τὴν Ἥραν θυμὸν ἔκλυε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς*
Νυμφῶν ἐκείνων ἐν Νέσῳ τὴν Ἀσίαν καλοῦσάσας. Hæc
Apollodoro narranti III. p. 171. plane consentit *Ovid.*
Metam. III. 313. Phœcydes scripsit non Mercurium,
 sed Nymphas Dodonidas (non aliae sunt, quam Ny-
 seides) ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse,
 teste *Hygin.* Poët. Astr. II. 21. Inoni inquam, cum
 membranis meis & Ed. *Micylli*; nam Munckeriana
 perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tan-
 tum *ἑρέπειμα τυτφάνου Διονύσου* Hymn. LXXIII. sed
 & Palaemon σὺν τροφῶν βασιλεῖσσι Διονύσου H. LXXIV.
 alibi alias edit, quæ operam Baccho nutricia præ-
 stiterint, de quibus nunc quidem exponere commo-
 dum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia mi-
 nime vulgaris fuit relatæ; nam quum senio jam pæne
 dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas
 in pristinum ætatis florem revocavit. Tractatum fuit
 hoc miraculum ab *Æschylo* in Fabula, nisi plane fal-
 lor, Satyrica, ταῖς Διονύσου τροφαῖς, ut docet *Schol.* in
Argum. Euripidis Medææ, quæ totidem fere verbis
 leguntur apud *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1318. bre-
 vius aliquando τροφαῖς in *Æschyli* dramatum indiculo,
Hesychio, & *Photii* Lex. Ms. V. Ἐφύωσα. male J.
Meursius & *Stallens* duas inde tragoedias concinna-
 runt.

T. H.
 58. Καὶ δύναι] Codex αἰνός. πέντας γὰρ δὲ δύναι
 αὐτῶν πρὸς τὴν φάρμακον in vulgatis καὶ δύναι. Non
 longe ab his repono ex eodem codice: ἐκπληγῶσα, καὶ
 τὸ δύναι αὐτῶν συνηθιστὸν ἐκ ἀποφασίσματος πρὸς τὸ σφα-
 ρῶν τὴν πέντα; Percussa, & pavorē simul correpta, &
 vertigine ad volatum calerrimum: non enim natarunt
 Phryxus & Helle, sed per æterea sunt lati. Vid. *Apol-
 lod.*

trite, non æquum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem præ insolentia, quum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, æstuque simul æris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quæ hæcenus prehensa tenuerat, &

ἡ δὲ ἀρετὴ ἀξίον. NH. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῶσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κρηῖ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως νεανίας γὰρ, καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. ἡ δὲ ὑπὸ ἀνθείας ὀπίσσω ὀχήματα ὠθροδύει, καὶ ἀπιδύσασα εἰς βάθος ἀχαιῆς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τὰ δὲ θάμβει ἅμα ἀρθεῖσα, καὶ ἰλνγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τὴν πτόσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κρηῖ, ὡς τότε ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς

ε Δύναται] δυνατός G. P. L. d θάμβει ἅμα ἀρθεῖσα] θάλασσι G. tum συχναῖσα G. P. AHW. e Ἐπιληπτο] Priores Edd. ἐπιληπτο. ἐπιλ. P. notaturque in marg. AHW.

lod. Bibliothec. lib. 1. In Ms. tamen pro θάμβει, scribitur etiam θάλασσι, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed συχναῖσα, pro vulgato ἀρθεῖσα, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. J. G. G. Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori.

Δύναται] Hoc teneas an δυνατός minimum refert: contra ἡ ἔλλα μὴ δυνατὴν ἀντίχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑπερέχον πύλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. T. H. 59. Ὀχλῳ ὠθροδύει] Erat enim caper volans; vide astr. c. 14. & Apollod. I. p. 16. B. M. du S.

61. Τὰ θάμβει ἅμα ἀρθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλαγῆσαι, ut μωαῖς ἔχει apud Platon. p. 940. D. ἔχουσαι χαλεπὰν τὴν θυμὸν Ἀνιόν. Liber. c. XXX. vel συνίχουσαι, quemadmodum ἐπιθυμίας, ὀργῇ συνίχουσαι Ἀδμαντί. in Phytogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἐκπλαγῆσαι, & frequentissime quidem a recentioribus: Eupar. περὶ Προβ. ἐκπλαγῆσαι & θάμβος συνιδέσθαι. Damasc. apud Phot. p. 556. v. 17. ἰδρῶσα μὲν ὑπὸ θάμβος & ἐκπλαγῆσαι sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expodire nequeo: ista sane particula diversimodum quiddam postulat ab ἐκπλαγῆσαι, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Grævius, patrociniū istius scripturæ τὰ θάμβει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte quæsit ingenium acutius; sed quod vulgatæ saltem lectioni præferenda videatur: θάλασσι enim interpretari licet fervore ἁέρις, qui spiritum deliculæ virginis intercept eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerissimo provcheretur: nihil autem vetat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut æri aestu Solis calefacto θάλασσι, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλόγῳ, καῖμα, πῦρ, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animæ mearum impediatur: opportunum ergo πῦρ, θάλασσι συνίχουσαι. Ita commodum erit & τῷ θάλασσι, & ἅμα suum locum jure tuebitur. Similia quædam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quæ comparari operæ sit pretium: in primis illud, ἐπιπύσας εἰς βάθος ἀχαιῆς. Tom. I.

ἐκπλαγῆσαι hoc βάθος ἀχαιῆς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante præcedit ἐγκρατὴ εἶναι τὴν ἡμῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quæ vertiginis correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocras. Panath. p. 252. C. θρασυτέρῳ τῷ ἀλκιμώτερον ἢ κατ' ἑμᾶν τὸν ἀκρατὴ τὸν γυναικῶν ἡμῶν illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡμῶν; abreptum se rerum adfluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἡμῶν τῇ πρώτῃ τῇ περὶ τὸν λόγον, ἢ ἔχει. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀνθείας ἐκπλαγῆσαι &c. Platon Theæt. p. 128. E. ἰλνγγῶν τὸ γὰρ (ὁ μικρὸς οὐκ ἔστιν τὸ ψυχρὸν & θερμὸν & διακριτὸν) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρημαδοῖς, καὶ βλάπτει μάλιστα ἄνθρωπον, ὑπὸ ἀνθείας ἀδαιμονοῦν τὸ καὶ λῶν.

62. Ἰλνγγιάσασα] Συκοδοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν τρόφος γίνηται, ἐκακοῦσθαι σκότος, καὶ τότε τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλνγγῶν. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλνγγῶν τὸ ἐκακοῦσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκίμῳ ἀποφύλαξ, καὶ οὐκ ἐν τῷ σφύρι. Hesych. J. B.

64. Ἐπιληπτο] An ἐπιληπτο. F. G. Ἐπιληπτο] P. optime, uti rescribere jubebat Clariss. Hemsterhusius, p. 83. M. du S.

Ἐπιληπτο] Rejeci vulgatum ἐπιληπτο, quia cum ratione & usu linguæ Græcæ pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνουσα cum in modum accipitur, aut per linguæ genium accipi potest. Stephanus itaque Th. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciano locum, caute addit: Sed fortasse pro ἐπιληπτο legendum est ἐπιληπτο nam verbum ἐπιλαμβάνουσαι passivo etiam (potius dixisset medie. vel, verbis medicis virgine) usurpatur pro apprehendo. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta: Noster in Eux. §. 4. τὴν καριακὴν ἐπιληπτοῦ Μακρί. Tyr. Diss. V. ἐπιπύσας εἰς βάθος ἀχαιῆς ἐπιλαμβάνουσαι. Aristophan. apud Euseb. Præf. E. IX. τὸν δὲ Μάνω &c. ἐπιλαμβάνουσαι τὴν ἡμῶν. Plures scribunt Herculem in nobili certamine Achæλοι τὴν ἀκρατὴν vel

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ἔκλιν' ἔχρη' ἢ μηδ' defluxit in mare. NER. Non oportebat
τέρα ἢ Νεφέλιν βοηθεῖν πνιπύσῃ; ΠΟ. matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?
ἔχρη' ἄλλ' ἢ Μοῖρα πολλῶν ἢ Νεφέλης NEP. Oportebat: sed fatum multo Ne-
δυνατώτερα. phele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

I P I S.

I R I S.

Τὴν ἦσαν ἢ πλανωμένην, ἢ Πόσειδον, ἢ Ἀποσπαδύσαν ἢ Σικελίας, ἢ φα-70
λον ὅτιν' ἐλθ' συμβέβηκε. ταύτῃ, Φησὶν
ὁ Ζεὺς, τῆσον ἦδη, ἢ ἀνάφνον, ἢ ποίησον
ἦδη δῆλον ὅτι τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μέ-
νει, τῆρίζας πάντ' ἀσφαλῶς: δεῖται γάρ τι
αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξε' τῆτο, ἢ Ἴρι. τίνα7
δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ ἢ χρεῖαν ἀναφανίσσα,

1. I Nsula ista errans, Neptune, avulsa a
Sicilia, tecta fluctu adhuc natat:
eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue,
inque lucem profer, & fac jam ut conspi-
cua in AEgeο medio stabilisque maneat,
firmata immotis radicibus: non enim nul-
lus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum
serit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi
usum in lucemeducta, neque amplius in-
na-

α Ἀποσπαδύσαν] τὴν λάσπ. G.

Διότι τὸν ἢ ἀναφανίσσα illud defregisse. Hesych.
Ἐπιλημμένη, κρατούσα ad hanc formam emendari
debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπυλημμένη,
κρατούσα, iterum Ἰπυλημμένη, ἀπυλημμένη: cujus
erroris culpa, quanquam mendosis codices forte pos-
set excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit.
Idem post Ἐπιλημμένης, vel potius, quod restituendum
est, Ἐπιλημμένης Ἐπιλημμένης, κατέχων, τιτυχημένης.

T. H.

66. Νεφέλιν] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in
vulgatis non edatur tanquam proprium. J. G. G.

69. Τὴν ἦσαν τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum
omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac
Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III. in Verr.
& Virgil. III. Georg. Dicta autem putatur Δήλος ἀπὸ
τῷ δῆλον, quod, cum antea mari tecta esset, Lato-
nac locum ad parierendū quaerenti repente se osten-
derit. G. C.

Τὴν ἦσαν &c.] Bene liber scriptus: τὴν ἦσαν τὴν πλ.-
ωμένην, ἢ Πόσειδον, τὴν ἀποσπαδύσαν. J. G. G.

Τὴν] Locus mutilus aut corruptus. Pro
τὴν, quod habet Gr. Ms. ante ἀποσπαδύσαν, legendum
εὐσέο ἢ. M. du S.

Τὴν ἦσαν τὴν πλ.] Mutilum esse hunc Luciani locum
non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor.
Primum ex C. Gr. τὴν λάσπ. libenter adscivero; apte
congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπαδύσαν. Dein-
de avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit,
non recedat: de Cilicia nescio quid animo obver-

tur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et
sane multo facilius erat cursus a Cilicia eam in sedem,
ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem
ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque,
an dederit Luciano, τὴν ἀποσπαδύσαν ἢ Κιλι-
κίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρῶτα
τα μίγας Διὸς ἔρια Διῶν Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰ-
ναλίας ἐργάζετο — Delum vero σὺν ἰδλίῃ ἀνάγκῃ.
Ἀλ' ἀφ' οὗ πάλιν ὁρᾷ ἐπὶ πάλιν — ut poetica fide ca-
nit Callimach. H. in Del. v. 30. qui idem mox instabi-
les insulae errores, antequam firma radice niteretur,
sed in AEgeο mari solum ad sinum Saronicum & Eu-
ripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum
videntur ὕψαλον ἐπὶ πάλιν, ut commode jungi non
possint: est enim ἐπὶ πάλιν, in summo mari erraticam
innatare, ὕψαλον autem mari mergi, vel saltem solo
fluctibusque totius: unde ὕψαλον πόντου. Callimacho
quidem licuit Delum dicere ἐπὶ πάλιν. v. 36. 53. 212.
ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem,
conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam
Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lu-
cem prodeat, atque insularum in ordinem defixa co-
gatur: ideo ἀνάφνον & ἀναφανίσσα, & a Neptuno ju-
betur ἀναδύσθαι ἐκ τοῦ βυθοῦ, ἢ μὴ μὲν ὑποφύσῃ. Hoc
incommodum amoveri potest scribendo, ὕψαλον ἐπὶ
πάλιν συμβέβηκε: neque illud ἐπὶ opportune poni quis-
quam diffitebitur; mox, ἢ μὴ μὲν πάλιν: id autem
idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum
erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani ver-
bis,

natans ? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere : jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo ? non idoneum est coelum, in quo pariat ? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus ? IR. Minime, Neptune : nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem ; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare ; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo ; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut æstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre. Tu renua-

ἢ μηκέτι πλέωσα ; IP. ἢ Ἀητῶ ἐπ' αὐτῆς θει δ' ἀπαυλῆσαι ἤδη γὰρ φωνήρας ὑπὸ τ' ὠδίνων ἔχει. PO. τί ἐν ; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἕρως ἐντε- 8 οκεῖν ; εἰ δὲ μὴ ἔτ' ἔτι, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξατο δύναμις τὰς αὐτῆς γονάς ; IP. οὐκ, ὦ Πόσειδον' ἡ Ἥρα γὰρ ἔρκω μεγάλῃ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ ὡδραχέειν τῇ Λητοί τ' ὠδίνων ὑπὸδοχὴν. ἡ τοίνυν νησος αὐ- 8 5 τῇ ἀνώμοτος ἔστιν ἀφανὴς γὰρ ἦν.

PO. Συνήμι. εἴηθι, ὦ ἦσε, ἢ ἀνά- 9 δουθι αὖθις ἐν τ' βυθῷ, ἢ μηκέτι ὑποφύει, ἀλλὰ βεβαίως μένε, ἢ ὑποδέξαι, ὦ εὐδαι- 9 0 μονεστάτη ; τ' ἀδελφεὶ τὰ τέκνα δύο, τὴς 9 0 καλλίστης τ' θεῶν. ἢ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, ἀφ' ἀπορθευσατέ τ' Λητῶ ἐς αὐτήν ; ἢ γαλη- 9 1 ἰά ἅπαντα ἔστω. τ' δράκοντα δὲ, ὃς ἰὸν ἐξοί- 9 1 στροῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνά, ἐπειδὰν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεις, ἢ τιμωρήσῃ τῇ μηρί σὺ 9 2 δὲ

δ' Ἀνάδ'] ἐν δὲ P. c αὐτίκα μέτεις] ἐν δὲ μετὰ δ' αὐτῶν. B.

bis, agunt *Brød.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. *Advers.* XLIX. c. 5. Verbum vero imprimis opportunum ἀναφανῆσαι & ἀναφανῆσαι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφην, ἰπιδαν ἀναφανῆσαι διὰ τὴν ἐγνῆτο, ἀδελφουμένη & ἀφανὴς ἔστω τὰ πάλαι, prodidit *Philo* πρὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judæi hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigant *L. Holsten.* ad *Srephan.* in Ἀνάφην, & *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressum ἀναφανῆσαι ὑστέρῃ ἐφανθῆσαν *Heraclides* ait.

73. Ὀδῶν] Et inde nomen Insulæ, *Delos.* M. du S. 85. Ἀνώμοτος] *Thom. Mag.* in Ἀνώμοτος utitur hoc loco. T.H. 90. Ὡ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phœrrique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vebit immanis Triton, & carula concha
Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida natis
Frons hominem præferret; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta beluâ marina : nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic

Pegasus nomina navium fuisse putat *Palæophasus* πρὶ Ἀπίων, non monstra, ut poëtæ fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρείης γόνου vocat, alii, Neptuni & Amphitritæ ; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem ; revera nihil aliud, quam ἰχθυοειδέτατον. *Lycophronis* enarrator citat *Acelandrum* quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celenus liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem ; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatum volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Cæsari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quæ squamis in hispido corpore vestitæ humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romæ imagines pleraque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. G.C.

94. αὐτίκα μέτεις & τιμωρήσῃ] Mf. ἐν δὲ μετὰ δ' αὐτῶν & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* II. v. *Philostr.*

Μίτεις & τιμωρήσῃ] Quod Angl. Cod. præfert, vulgatæ lectionis est interpretamentum. Vid. *Clariss. Dukerum* ad *Thucyd.* II. 44. n. 99. & quæ monui p. 9. n. 7. T.H.

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι ἑυτρεπῆ. 95 *cia Jovi, omnia esse parata: constitit De-*
ἔτηκεν ἡ Δῆλος ἡκέτω ἢ ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω. *lus; veniat Latona & pariat.*

XI.

ΖΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

E A N.

X A N.

ΔΕΞαι με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθό-
 τα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ.
 τί τῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΖΑ.
 ἩΦαιστῶ. ἀλλ' ἀπηθράκαμαι ὅλως ὁ κα-
 κοδαίμων, καὶ ζῶ. ΘΑ. Ἀγτί δέ σοι ἐνέ-

1. **R**Ecipe me, Mare, gravia passum;
 restingue mea vulnera. M A R.
 Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?
 X A N. Vulcanus: imo torrefactus sum
 I plane ego miser, & ferveo. M A R. Quam
 ve-

α ἑυτρεπῆ] ἑυτρεπῆ priores Edd. praeter B2. quae recte ἑυτρεπῆ, quemadmodum in G. L. δ Ἡ Λητὼ] ἡ
 Λητὼ ἡδὲ καὶ P.

95. ἑυτρεπῆ] Scribe, ut olim conieci, & postea
 Mf. firmari didici: πάντα εἶναι ἑυτρεπῆ, omnia esse pa-
 rata: vulgo legitur πάντα εἶναι ἑυτρεπῆ, & vertitur,
 praeclare omnia se habere: inepte.

ἑυτρεπῆ] Verte: omnia, ut decet, parata esse, non,
 praeclare omnia se habere.

ἑυτρεπῆ] Ita praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2.
 Reliquae Edd. mendose ἑυτρεπῆ.

ἑυτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuisset
 veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino
 flagitet: significat enim Neptunus expedita esse om-
 nia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. Xenoph.
 Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα ἑυτρεπῆ, κάμμοι τε
 ποικαὶ &c. Euripid. Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τὰνθάδ'
 εἶναι ἑυτρεπῆ. Antiphon. apud Athen. VI. p. 238. B. Ἀν-
 ὁ τὸ σιτάρχημα διῆκον ἑυτρεπῆς Aeschines in illa multo
 facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόγος ἐξ ἡμῶν ἐστὶ τῆς Καλλι-
 φῶντος ἑυτρεπῆς. Demosth. Phil. I. p. 49. F. εἶδος, ἑυτρε-
 πῆς οὐτως ἡμῶν. Noster in primo Cataplo: τὸ μὲν σκάφος
 τῦτο ἡμῶν πάσαις ἑυτρεπῆς. Idem vitium in OEcumenio
 sanatum a Billio Sac. Obs. I. c. 21. a Jungermanno
 foedius etiam corruptum in Poll. X, 76. ab aliis alibi:
 neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hac-
 tenus inhaeret. Mirifice lufit in utrisque conturban-
 dis vocibus incertus librorum error. Pro eo, quod
 bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I. p. 70.
 ἔγω τὸ διατρον ἑυτρεπῆς, pejus alii Codd. ἑυτρεπῆς. In
 Onosandri Strat. c. VI. ἀλλ' ἡμῶν εἰς ποταμὸν ὅσον ἐκ-
 δίκαι, καὶ εἰς μάχην ἑυτρεπῆς, rectius Fed. Morelli liber
 ἑυτρεπῆς. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 908. Ἰδὲ γὰρ τῆς
 τρυφῆς πάντα ἔχον πρὸς τὸν πόλεμον ἑυτρεπῆ at tutius se-
 quimur auctorem Suidam, qui praebet ἑυτρεπῆ in Τρι-
 γυριῶν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig.
 in Taur. v. 245. — καὶ καταργημένα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν
 ἑυτρεπῆ ποιουμένη sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲν τὰ
 κατὰ ἑυτρεπῆ ποιοῦ, γύναι & Long. Pastor. IV. p. 129.

τοῦ θεοῦ ἐμὴ μοῖρα ἑυτρεπῆ καὶ γυναικῶν. Jam ver-
 ba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV.
 p. 661. D. Τὰ τ' ἰδὼν ἑυτρεπῆ ποῖς λαβὼν, & Nicostra-
 ti XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲν τῶν δεινῶν τραπίζαν
 ἑυτρεπῆ ποῖς, num dubitabis, quin utrobique refingi
 oporteat ἑυτρεπῆ; tamen posteriore loco subdatur,
 Κόσμησον αὐτὴν παλαιοῖς τραγῆμασι. Est tamen in-
 terdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conve-
 niat: Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90. Βοῶ ἰσὺν τι-
 χίαν Ὀ λυκάσπις ὄρνυται λαὸν ἑυτρεπῆς ita Scholiastes
 unus explicans, ἑυτρεπῆς ἔστι τοῖς ὄπλοις κακοσημένον,
 ἐπὶ τῇ πόλιν τρέχον (male praeponi editur) alter habet
 ἑυτρεπῆς. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v.
 392. Στρατὸς δὲ θάλασσι, καὶ ἐπὶ τῇ πόλιν
 ἀμφὶ σιμὸν ἑυτρεπῆς ἰδὲ. Verum apud Athen. VI. p.
 268. F. & Poll. VI, 59. praetulerim equidem in Phe-
 recrate, Καὶ μὲν παρὼν τεμάχην μὲν ἑυτρεπῆ, Καὶ
 χυματῶσι παλαιοῖς ἑυτρεπῆ nusquam enim ad
 ἑυτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, datus ac-
 cedit.

T. H.

ΖΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem ex-
 hibet Philostratus omnium primam p. 764. M. du S.

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Tro-
 janis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo-
 didus, qui color in Tyberi conspicitur: unde Hora-
 tius: Vidimus flavum Tyberim. Xanthum δυνάστα
 nuncupat Homerus Il. E. & Θ. his verbis:

Ξάνθου δυνάστη, ὃν ἀλάτῃ τίκτετο Ζεὺς.
 Νέσφι νῆον ἀγαγὼν παταμῶν ἐν δυνάτῃ,
 ἔσκαβαρ. —

Hujus meminit Eustathius circa finem Il. B. & Strabo
 lib. XIV.

G. C.

1. Ἀπ. ἰλ.] Lego ἀπηθράκαμαι ἰλ. Vide initium
 Παρ.

M. du S.
Ὀλως

vero ob causam tibi iniecit ignem. X A.N. Ob filium Thetidis : quum enim occidantem Phrygas supplex adirem , atque ille tamen iram non remitteret , quin etiam cada-veribus obstrueret mihi flumen , miseratus infelices irruì tanquam undis merfurus , quo territus abstineret se a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum , credo , habebat ignis , & quodcumque in Aetna , & sicubi uspiam collecto , impetum in me fecit , incenditque ulmos ac myricas ; tum quoque affavit infelicissimos pisces & anguillas : ipsum vero me quum efferverecisset , parum abest , quin totum aridum reddiderit. I Vides igitur , quomodo sim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; X A. Ἀλλ' ἔτι υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φρυγίας τὰς Φρύγας κτείνουσα, ὅδ' ἔσθ' ἐπαύσατο τὴν ὀργήν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὴν ῥῆν, ἐλέησας τὰς ἀθλίους ἐπὶ ἄλθοι, ὅπως κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθείς ἀπὸ τοῦ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλεονασίων πῦρ ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρον ἐπὶ ἡλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲ τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὅπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτοὶ δὲ ἐμὲ ὑπερ-ἵσταχλάσαι πρὸς μικρὰ δὴν ὄλοι ξηρὸν εἶργασαι. ὅπως δ' ἔστι, ὅπως ἀφ' ἑκείνου ὑπὸ τῆς ἑκκαυ-

*Οὐκ] Quin scribere potuerit *Noster* ὅλον, minime dubium est : ita scripsisse , quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio *J. Jensi* ad *Hermotimi* initium. Hoc eorum in numero repono , de quibus quid Auctori placuerit liquido constare non potest ; veluti mox ἀπέφραττε μοι τὴν ῥῆν nihil foret deterius , si μοι legeretur. Modo ante pro τραύματα cui , paulo quidem attentiori , non veniant in mentem καύματα ; tum quia praecedat κατὰ νότον , cum quo haec vox aptissime congruit ; tum quod sequatur , τίς σε κατέκαυεν ; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas : hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet , quam fecit *Cyperus* in *Timone* p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile descendero , ut a *Nostro* τραύματα proficisci non potuisse contendam : ad *Timonem* ea notavimus , quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent.

T. H.

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & mare diversae sunt. Certe *Virgilius* *Thetidi* mare tribuit :

Thetis erat omnibus undis.

M. d. S.

13. Μυρίκας] Lege ἑκαυσι μὲ τὰς πτελέας & μυρίκας. Ex *Homero* hausit , qui *Iliad.* Φ. v. 350.

Καί ποτε πτελέας τι καὶ ἰχθύας ἰδὲ μυρίκας, &c.

Τί ποτε ἰχθύας τι & ἰχθύας.

J. G. G.

16. Ἰπὸ τῆς ἑκκαυμάτου] *Herculis* ἑκαύματα , quae ustulatus ab *Oeta* monte detulerat in coelum , sanasse se gloriatur *Aesculapius* Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram scribendi rationem sequaris , non ita multum refert : quanquam ἑκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῆς ἰχθυῖος ἰσχυρῆς velut igne signatae atque inusta , ut literatis servitae solet. *Noster* in *Catapl.* c. 24. καὶ τοὶ τὸ τῆς ἰχθυῖος ἑκαύματα τῆς ἰχθυῖος. *Luciani* *Etymologus* exponit ἑκαύματα ἰσχυρῆς γινεσθαι ἐπὶ τῇ γλῶσσῃ, quale *Διαιγεῖται*, vel qui personam ejus mentitur , πρὸς χύμα γινεσθαι.

nominatur *Od.* LV. *Plato* in *Tim.* p. 1045. F. ὡς αὖτε ἑκαύματα μοι ἀνέπλυνον γραφῆς ἑκαύματα μοι γέγονε. *Chalcidius* mentem philosophi reddidisse contentus verba non adnumeravit : *Forsque* etiam quod *Luciani* *senis* ἑκαύματα relatio meracum quandam , & in obsoletam impresserit animo notam : cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit , quam suppeditat *Cod. Bodl.* in obsoletam infecerit , eo usu verbi , qui ab inficiendis lanis , unde & lanarum insectores *Plinio* ; ductus est : certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo , qui ceram inurit , derivasse ; καυογραφίαν & ἑκαυογραφίαν vel καυογραφίαν vocant , de qua *Henr. Vales.* ad *Euseb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἑκαύματα ἀναθεματικά , quibus aedes ornatiissime fuisse excultas *Tanagrae* *Dicsearchus* tradit *B. E.* p. 12. & ἑκαύματα τῶν θυρῶν in *Inscript.* apud *Sponium* , quod *Ausonius* dicitur ceris inurere januarum limina *Ep.* XXVI. v. 9. Verum & medici ἑκαύματα pustulas appellant , seu vesiculas vi frigoris aut ignis (utriusque rei communia sunt urendi , adurendi , τῷ καίον & ἀποκαίον verba) excitatas : *Scholias* ad ista *Luciani* *Le-xiphanis* , καὶ ὅτι καύματα ἦν , notat : ἵσται τὰ ἀπὸ τῆς πρὸς γινεσθαι ἑκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. *Φω-δης* *Aristophanis* in *Plut.* v. 535. ex *Apollodoro* *Scholi-interpretatur* τὰ ἑκαύματα τὰ ἐκ πυρὸς , *Etymologus* τὰ ἐκ τοῦ σκίλλου γινεσθαι ἑκαύματα ἀπὸ τῆς πυρὸς. Non aliter *Interpreti* vetusto *Nicanori* ad *Ther.* v. 682. χιμῆλα sunt τὰ ἀπὸ πυρὸς γινεσθαι ἑκαύματα , quorum vice *Suidas* ἀποκαύματα scripsit : reperire etiam ἑκαύματα in *Aristoph.* *Schol.* ad *Pac.* v. 540. sed depravata , & *Suida* duce vertenda in ἑκαύματα. Ex his constat , utroque *Luciani* loco nihil ob stare , quominus , secus atque olim arbitrabamur , prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἑκαύματα cremia , costilia , arida samenta , quae igni admoda flammam cito concipiunt : membranis auctoribus illa vox est reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἑκαύματα legerentur : neque intercedo , quin horum in locum itidem ista subjiciantur VI, 91. & apud *He-lich.*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. ὁ θαλερός, ὃ ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἢ θερμὸν δὲ, ὡς ὁ φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὃ ξάνθε, ὅς ἐπὶ τῷ ἐμῷ υἱῷ ὄρ-²⁰μησας, ἐκ αἰδεύεις ὅτι Νηρηίδου υἱὸς ἦν. ΖΑ. ἐκ ἔδει ἐν ἐλεῖναι γείτονας ὄντας τῆς φρίγας; ΘΑ. τὴν Ἥφαιστον δὲ ἐκ ἔδω ἐλεῖναι Θέτιδου υἱὸν ὄντα τὴν Ἀχιλλεῖα;

istis incendii notis. M A R. Turbidus, ὁ Xanthe, atque æstuous, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruiſti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. X A N. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? M A R. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ.

D O R.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ²⁵ ὦ Δωρί, κόρη εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφους αὐτῆς δευτερόγονον ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τῆς αὐτῆς, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν

Q Uid lacrimare, Theti? T H E. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

α θαλερός] θαλερός P. L. f. V2. A1W. in qua mox pro θερμός notatur φῆς, quod quid sibi velit ignoro: φῆς tamen itidem in L. β φῆς] φῆς P.

fych. in Εὐσταθ. In Theophrasti libro de Igne dicitur πῦρ φῆς τῷ ἀέρισμῳ ἐν τῇ λεπτότητι ἀφαιρούμενον εἰς τὸ ἐκκαύμα. & sapius ὑπεκαύματα, fomites igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φάινος πεποιημέναι, ἀσφάλτου δι' ὑπεκαύματα κηχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπεκαύματα αἰὲρ contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatrum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Judæum in primis: τὰ τ' ἰχθύες ὑπεκαύματα ζῶοντα. p. 905. B.

17. θαλερός. . .] Ed. f. θαλερός, quod magis arri- det; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμός. In P. ὦ Ζ. καὶ Θ. non inveniri te- rantur Excerpta. M. du S.

Θαλερός] Nihil prius in mentem veniat, quam θα- λρός & θερμός, scilicet ἀφαιρῶναι quia præcessit, ὥπως ἀφαιρέται. Eo factum, ut, quoniam θαλερός mu- tare instituerint in θερμός, desierint in θερμός, ab- sterri scripturæ constantia: neque ulla lex orationis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret: θα- λρός αἰ, ὦ ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τῷ ἐμῷ υἱῷ stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλατταν

& Θέτιν, cujus incogitantia foret, hic easdem com- mifcere? Nihil occurrit melius, quam Cognati υἱῶν, nam Mare Aethere & Die genita jure merito cuncta- rum Nereidum mater, inter quas Thetis principa- tum pacis tenet: ideo τῇ Θέτι ἐν τῇσι Νηρηίδι θυγατέρι Herodot. VII, 191. T. H.

20. τὸν ἐμῷ υἱῷ] Achillem ex Peleo Thetidis Ne- res filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱῶν, id est, nepotem.

G. Ca. Yῶν] Si mare mater Thetidis ponatur, υἱῶν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum sta- tuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. M. du S. 30. ἀναπαύσασθαι] Subintellige τὴν ναῦν: postquam paulatim a terra provecti essent. f. C.

34. ἐπὶ ἡμάς] Sic ex fide Mf. hæc omnis clausu- la scribenda: τὸ δ' αἰ' ὕμνα, ὃ ἀδελφῇ, εἰς, ἐπὶ ἡμα- δας ἀντιβῶς ἀπαύλα. f. B.

Ἐπὶ] Paene malim εἰς, nondum enim scire po- tuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. Boudet. εἰς, vel potius, εἰς, εἰς.

T. H. 35. Ἐπὶ

ubi longe a terrâ processerint, demittere in mare, ut intreat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid re- vera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & amulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, The- ti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

οὐλὸν ἀπὸ τῆς ἀποπάσσωσιν, ἀφῆναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπὸ τοῖς ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τί τοι δ' ἐνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστῳ ἔσαν ἐπαρθέθεν, εἰς χαλκὸν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ἐν τῇ Δίᾳ, χρυσὸν γενόμενον, ῥῆται καὶ ἀφ' οὗ ὁρῶν ἐπ' αὐτὴν δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καθάρρειον τὸ θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τῷτο αἰδομένῳ ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡγανάκησεν καὶ ὑπὸ τινὶ μεμοιχευμένῳ οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὸ κιβωτὸν ἀρτι τέλειαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θετί, ὅποτε καθέτο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσὶν αἰ, ὦ Δωρι, καὶ ἔφερε τὴν καλαδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀπυθάνειν, δακρύουσα καὶ τὰς παπῶν δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον οὖν τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.

c. Ἐπὶ] ἴσπε, ἴσπε B. d. Καθίετο] Priorcs Edd. καθίετο. e. Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἴσπε. L.

35. Ἐπαρθέθεν εἰς χαλκὸν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενίᾳ ἐφύλακτον. V.

35. Ἐπαρθέθεν] In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossæ: Παρθενίῳ, virgino: quæ vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Græcum exprimeretur, non ex usu desumpta. J. C.

45. Καθίετο] Interpres: Quid agebat illa quando ingrediebatur? si Græca fana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίετο, quando immittebatur in cistam. J. G. G.

ὅποτε καθίετο] Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod sæpe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benediktus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Luciano, etfi propius sit. Pater adscripsit, descendebat vel demittebatur. Abundat igitur litera, & lege καθίετο. J. G. G.

Καθίετο] Grævil Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe præstantior, si per Codices liceret, nempe καθίετο, ut ipso. c. 16. M. du S.

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Græco. Καθίετο temporis incommodo premittitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis u-

trumque verbum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐνέφθας αὐτὴν εἰς τὸν κιβωτὸν μὲν τῷ παιδὶ καθίετο εἰς τὸ πύλαγον Schol. C. German. intra arcam includens præcipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Pherecydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβάλλει μὲν τῷ παιδὶ, καὶ κλισίας καταποιοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII. & Th. Muncker. Græci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. Virgil. AEn. VII, 372. & Servius; quanquam de Ardeæ primis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhœo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, præter alios Diodorus enarravit V. p. 229. C.

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. subridebat conspecto mari, seu alludebat ad mare. J. G. G.

ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἱπεμειδία. In impressis ἱμειδία. M. du S.

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὴν ὀφθαλ-
μὸν δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. κα-
μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθιάσιν;
Θ Ε. ἑδάμῳς νήχε' γ' ἔτι ἡ κίβωτος ἀμφὶ
† Σέριφον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττεισα. ΔΩ.
τί ἔν ἐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις;
ἔμβαιον ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ
δὲ ἀνασπᾶσαντες σώσονται δηλονότι. Θ Ε. εὖ
λέγεις, ἔγω ποιοῦμεν. μὴ γ' ἀπολέσθω μή-
τε αὐτὴ, μήτε τὸ παῖδίον ἕως οὗ καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista re-
petenti. D O R. Et me ad lacrimas pro-
vocasti. Verum num mortui jam sunt?
T H E. Neutiquam : natat enim haecenus
arca circa Seriphum , vivosque eos custo-
dit. D O R. Quid itaque non servamus
eam , & piscatoribus injicimus in retia Se-
riphiis istis : hi nimirum extractam serva-
bunt. T H E. Recte mones : ita faciamus :
ne enim intereat nec ipsa , nec infans tam
formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

E N I.

E N I.

Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσε' ἔσοι.
γ' τάληθές· ὑπελθόν μὲν ἔραμέ-
νην, εἰκαδύεις ἐμοί, διεκόρησας ἔπαῖδα· ἡ
δὲ ἔπειτα ὑπ' ἐμὲ ταῦτα πεπονημένη, καὶ ἀφ'
τῆτο παρῆχεν ἐαυτήν. ΠΟ. σὺ γ', ὦ Ἐνι-
πέῳ, ὑπεροπτικός ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κ' ὁ-
ρης ἔγω καλῆς φοιτῶσης ὁσημέραι παρ'
σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τῆς ἐρατοῦ, ὑπερ-
ρας, καὶ ἔχαιρες λυπᾶν αὐτήν· ἡ δὲ παρ'
τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

Non bella sunt ista , Neptune :
dicitur enim veritas. Per frau-
dem obrepens amicæ meæ , meam formam
mentitus , vitiaſti puellam : at illa putabat
a me hæc se fuiſſe paſſam ; ideoque præbe-
bat ſeſe. N E P. Etenim , Enipeu , ſaſto-
ſus eras & tardus , qui puellam tam pul-
cram ventitantem quotidie ad te , pereun-
tem amore deſpiceres , atque etiam lætare-
ris ægre faciendo. Illa interim ad ripas
tuas moeſta oberrabat , atque ingreſſa imo
&

73. Προσπαύσαι τ' ἡρώα] Sic leg. cum editiones of-
tentent, ἀφ' οὗτο ἔχον σι προσπαύσαι. Quid enim?
num te propere praeripere mentis amorem, sive puellam,
quam amabam, decebat.

Προσπαύσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad
προσπαύσαι, quod suo in codice Graevius repeterit,
an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declar-
at: ego manifesta ratione nixum reponere non dubi-
tavi. Vide J. Gronov. ad p. 220. n. 68. Ceterum ista,
sive puellam, quam amabam, mallem omisisset præ-
stantissimus Graevius; nihil enim huc conferunt. A-
pud Homerum Tyro Od. Λ. 235. ubi Ulyxi casus suos
exponit, haud sane multum conqueritur de injuria
sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo
non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem:
Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius
doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide Apollo-
dor. I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτῶσης ὁση-
μέραι παρ' σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ ταῖς ταύτης ῥί-
βραι φοιτῶσα, τοῖς τοῖς ἀπαυρίστο· quod ultimum, etiam

ſagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentan-
dum: ſic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipſius amo-
re capta, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τῇ θάλασσῃ. Poëta
dixerat: Καὶ ἢ ἐπ' Ἐνιπέῳ πολίσματα καλὰ ῥίβραι· vim
verbi Homericæ explanatius dilatavit Lucianus, ὡς
τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουρομένη ἵκνται
nam vocula poſtrema, quam prava cunctarum Edd.
diſtinctione decepti Interpretes ad ὄχθας retulerunt,
cum verbo λουρομένη ſine controverſia connecti debet:
voluit Lucianus Tyro ad ripas externata mente ober-
raſſe, imo præterea fluvium ingreſſam fuiſſe: quin
etiam aliquando, poſitis veſtibus, ſe laviſſe. Torpen-
tem proſecto, & lentum amatorem Enipeum, qui
occaſionem tantam, tamque optatam amiſerit! non
ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum
ſimulabat, Cimon apud Aëſchinem Ep. X. Vid. Ari-
ſt. Iſthm. p. 47.

79. Οὐ μνησιν; ἴφης γ' ἀπὸ τοῦ] Delenda interrogatio,
& interpretandum. Nequaquam. dixiſſi enim abiens.
Vertunt inſcite: Nihil ne? dixiſſi enim abiens. Mox
or

& se lavans aliquando , optabat te potiri : 70 *ἀλλοτρίῃ ἐπίσπε , ἔχεται σοι ἐντυχὴν οὐδ'*
tu vero fastidiosum te gerebas erga illam. *ἐθρύπτετο πρὸς αὐτήν.*

2. ENI. Quid ergo? proptereane oportebat te praeipere meum amorem , & simulare Enipei personam pro Neptuno, do-
loque circumvenire Tyro simplicem puel-
lam? NEP. Sero nunc æmulatione tan-
geris, Enipeu, qui prius superbe sprevis-
ti: nihil autem Tyro mali contigit, quum
putabat virginitatem suam a te imminui.
ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum
abires, te Neptunum esse; quod & maxi-
mum in modum illam pupugit: ea quoque
in me injuria redundavit, quod tu vicem
meam gaudia tunc ferres; & circumjecto
purpureo fluctu, qui vos contegebat una,
rem haberes cum puella pro me. NEP.
Quippe tu nolebas, Enipeu.

EN. Τί ἔν; 243' τὴτο ἐχρῆν σε
προαρπάσαι τ' ἐρώει, καὶ καθυποκρίνε-
σθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶντος εἶναι, καὶ
75 καλασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κέρει αὐ-
σαν. ΠΟ. ὁπὲρ ζήλοισι, ὡς Ἐνιπεύ, ὑ-
περόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ, δὲ ἐδὲν δεινὸν
πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀλγεκορῆσθαι.
EN. Ἐμμεν' ἔφησ' ὅτι ἀπὸ τῶν Ποσειδῶντος
80 ἴσθαι ὅτι καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν καὶ
ἐγὼ τὴτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ οὐ εὐ-
φραίνεσθαι τότε, καὶ πεισθήσας πορφύρεον τε
κύμα, ὅσῳ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆ-
δα τῇ παυδὶ αὐτ' ἐμῷ. ΠΟ. ὁπὲρ γὰρ
85 οὐκ ἐθέλεις, ὡς Ἐνιπεύ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

T R I.

T P I.

1. Cetus ille vester Nereides, quem
in Cephei filiam Andromedam

Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὡς Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τῇ
τῇ Κηφείας θυγατέρα τῇ Ἀνδρομέδῃ
ἐπέμ-

a Προαρπάσαι.] Ita G. Priores Edd. προαρπάσαι. b Σὺ γάρ.] καί, σὺ γάρ G.

ὅτι τὰ ἐμὰ οὐ εὐφραίνεσθαι τότε est, quod tu meam vicem,
seu, meo loco tuam voluptasem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ
sic accipitur apud Lucianum. J. G. G.

82. Πεισθήσας πορφύρεον τε κύμα.] Homeri paene ver-
ba ipsa servavit Od. A, 242. Πορφύρεον δ' ἅμα κύμα
πείσθησεν, ὅρ' ἴσον, Κερταῖον πρόψιν τὴν θάλασσαν, θητήν τε
γυναικῶν, ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis
in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex alti-
tudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg.
IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti
genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore
purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775.
& Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, allu-
dere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne
graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc
est animus. ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῇ συνῆδα,
quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad
συνέκρυπτε. T. H.

Ibid. Πορφύρεον.] Caeruleum: nam purpureus color
saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, ca-
TOM. I.

que certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hid-
roz. P. II. lib. V. c. 10. J. C.

86. Νηρηίδες.] Thomas Mag. utramque scribendi for-
mam Νηρηίδες & Νηρηίδες usu comprobari monens, pro illa
citatur Aristidem c. τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα προσέδωκεν,
quem locum invenies p. 32. pro altera Lucianum dat
auctorem, τὸ πῶς ὑμῶν ὡς Νηρηίδες. Κέρτα, ut faci-
le patet, vitiosum est pro κῆρτα, quae voces crebro
sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil
offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen
Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρηίδων ἐκείνη (Cassiopeia)
ἀντιθέτα ἔστι. Ex commentario Bacchylidis Lyrici dis-
crimen adfert Eustath. ad Ω. p. 1954. Νηρηίδων & Νη-
ρηίδων θυγατέρας has, quae Doride prognatae; illas ap-
pellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae:
quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρηίδας
κοινὸν ἐστὶν ἢ ἑ Ἀττικῶν τὸ γὰρ Νηρηίδας ἰωνικώτερον ὡς τὸ Νη-
ρηίδας ἰωνικῶν γυναικῶν. Corripiunt ergo syllabam istam in-
terdum optimo jure Latini poetae: Nereidesque Deae,
Nereidumque pater; — τὸν ἰωνικῶν Νηρηίδων κοίτης. T. H.

ἐπέμψατε, ἔτε ἢ παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴε-
σθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθηκε. ΝΗ. ὑπὸ τίνος,
ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
παροῖς ἢ κόρη, ἀπέκτεινεν ὅππῃ, λοχή-
σας μὲ πολλῆς διωάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἀλλ'
ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, ἢ Περσέα, τὸ
ἢ Δανάης παιδίον, ὃ μὲν ἢ μητρός ἐσ' τῇ κι-
βωτῷ ἐμβλήθην ἐς ἢ θάλασσαν ὑπὸ ἢ μήρο-
πάτορ ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτὸς. ΙΦ.
οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖον τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτ'
ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἐγὼ
δὲ σῶσ-ρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνει αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγέ-
νητο. ἐτάλη μὲ ἔτ' ὅππῃ τὰς Γοργόνας,
ἄθλον τινα ἢ τέτοι τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν.
ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς ἢ Λιβύην, ἢ ἔνθα ἦσαν. ΙΦ.
πῶς, ὦ Τρίτων, μόνῃ, ἢ καὶ ἄλλους συμ-
μάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορ' ἢ ὁδὸς.
ΤΡ. ἀλλ' ἢ ἀέρῃ ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν. ἢ
Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦκεν, ὅπερ διητῶντο,
αἱ μὲ ἐκάθευδον, οἶμαι, ὃ δὲ ὑπὸ πτεμὼν ἢ
Μεδούσης ἢ κεφαλῇ ὥχετ' ὑπὸ πτεμῶν. ΙΦ.
πῶς ἰδὼν, ἀβέβαιο γὰρ εἶσι. ἢ ὅς ἐν ἰδῇ;

immisistis, nec puellam læsit, ut arbitra-
mini, & ipse jam interiit. NER. A quo,
Triton? an Cepheus, tanquam esca pro-
posita virgine, interemit adortus, inque
insidiis locatus cum multâ manu? TRI.
Non: at novistis, opinor, Iphianassa,
Perseum Danaës filium, quem cum matre
in cista projectum in mare ab avo materno
servastis eorum misertæ. IPH. Novi,
quem dicas: credibile est eum jam juve-
nem esse, ac valde strenuum, pulcrumque
adspectu. TRI. Hic interfecit cetum.
IPH. Quam ob causam, Triton? haud
enim sane salutis præmia nobis talia exsol-
vere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem om-
nem, ut facta fuit. Iter hic ingressus
est adversus Gorgonas, certamen istud re-
gi peracturus: postquam autem pervenit in
Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo,
Triton, solus? an & alios secum socios
duxit? ceteroquin enim difficilis est via.
TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva
instruxit. Postquam ergo venit, ubi de-
gebant, illæ dormiebant, ut puto; hic,
abscisso Medusæ capite, volando aufugit.
IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas
enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
derit,

α Τέτοι τῷ βασιλεῖ] τέτοι deest in P. β ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox
ἢ καὶ τινὰς ἄλλους.

4. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν.] Rex ille
est Polydectes, rex Seriphi de quo Ovid. & Apollodo-
rus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς
τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. postquam profectus est in Libyam,
ubi erant. Dein idem liber addit πῶς ὁ τρίτων
μόνῃ, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν. J. G. G.

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectes Seriphi regi. M. du S.
5. Ἐς τῇ Λιβύῃ ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur
hæc verba post Λιβύην. M. du S.

Ibid. ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a Luciano ex-
pressum, quam liberalitate descriptorum addi. In-
terruptum Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui
mox usus formula solenni narrationem institutam red-
orditur, ἐπεὶ δ' ἐν ἦκεν, ὅπερ διητῶντο. quod ipsum
videtur postulare ἔνθα ἦσαν nam quum laxius aliquan-
tum incepisset, ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc
ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου
διητῶντο. Gorgonæa tetigisse domos — Ovid. Met. IV,
798. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne
venereit Perseus, an alios etiam laboris socios secum

traxerit; quod quidem ab obscuris historicæ veritatis
vestigii minus distat: etenim, remoto fabulæ velo,
memorabilis hæc fuit adversus Gorgonas, femineam
gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparan-
dam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis
Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III. p. 131. C. D.

T. H.

6. Ἀβέβαιο] P. etiam agnoscit illud τινὰς. M. du S.
12. Ἀβέβαιο] Sic ἀβέβαιο pro eo quod videre ne-
fas, Plutarch. 642. f. Livius XXIX, 19, 1. Intactos
ibefatos dicit, violatos quidem, sed non impune. Sic
Noster supra, & iterum Αλῆξ. & ἰσχ., c. 44. V. Apol-
lod. II. p. 38. B. M. du S.

Ibid. ἢ ὅς ἐν ἰδῇ οὐκ ἐπ' ἄλλο μὲν ταῦτα ἰδὼν] Inter-
rogationis nota tollenda, & substituendum punctum.

J. G. G.

16. ἢ Ἀθηνᾶ δὴ &c.] Inservit hæc particula repe-
tendæ, quæ fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr.
Panath. p. 255. C. τοὺς δὲ τοιοῦτους scilicet τοὺς δὲ
φουλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat:

cun-

derit, nihil aliud amplius postea videat.

TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audiavi Andromedæ, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusæ: tum Perseus, correpta læva manu comā, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit ejus caput, & ante quam expergerent sorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætensam Æthiopiam accessit, jam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam ejus, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus iruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens juvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔτ' ἄλλο μὲν ταῦτα ἴδω. TP. ἡ Ἀθηναῖα τὴν Ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγυμένη αὐτῇ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κηφείαν ὑστερον· ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὅτι τὴν Ἀσπίδα ὑποσίλωσεν, ὥστε ὅτι κατόπῃ, παρέχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ὁριζῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνεγρεῖσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ φάσμα τὸ ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἡδὴ πρὸς γαίᾳ πετόμενος, ὥρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτι τις πέτρας προβλήτῃ, προσπεπαταλθυμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθευδῆν τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώποτα τὰς αἰτίαι τὴν καλῶς καλεούμενης· καὶ μικρὸν δὲ ἄλως ἔρωσι, ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κατὰ ἐπὶ μάλα φοβερόν, ὡς καταπιέμενος τὴν Ἀνδρομέδαν, υπερανωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρὸς κωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται τῇ δὲ προδεκνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθη-

κε

c. Ἰδὼ] ἰδὼ ἐ. P. Pro ἰδὼ ἴ. αὖ sed verbum ἰδὼ incuria credo prætermisum. d. Ταύτην Αἰθιοπίαν] ἴ. Αἰθιοπίαν P.

34. Πρὸς κωπον ἔχων τὴν ἄρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἰταῖον. V.

* Ἐτερόν] Defuit in Ed. A. hæc vox addita a M. du Soult. T. H.

eundem usum habet ἔν, γού. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀντί. . . . ἐπελπίδι γού αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακαταδύει orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravæ correctiones. Sequitur ἐπὶ τὴν Ἀσπίδα ὑποσίλωσεν: quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radii emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποσίλωσεν Nostro satis frequens: in Ἑσπερ. c. XI. ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσός, τὸ λαμπρόν, ὃ ἀποσίλωσεν. Zett. c. X. τοὺς ὁδοὺς ἀποσίλωσεν ἐπιστημότην. Nec mirum, imaginem Medusæ reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκή, ut testatur Apollodorus. II. p. 93. quique eum descripsit Zeno. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781. Se tamen horrendas

clypei, quod læva gerebat; Ære percussio formam aspexisse Medusæ. Speculum quoniam eundem usum præstabat, multi nihil alienum se facturos existimarent, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515. Tzet. ad Lycophr. v. 838. & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατοπτρῷ.

T. H.

18. Ἰδὼ] Ed. ἴ. pro ἰδὼ habet αἶ. Unde puto legendum ἰδὼ αἶ. ἴ. & omnino in P. ἴ. αἶ. M. du S.

32. Τὸ κατὰ ἐπὶ μάλα] Dignus est Noster, qui secum conferatur πρὸς τὴν Oik. c. XXII.

T. H.

35. Τὴν ἄρπην] Explicat in Pseudom. c. XI. Hefych. Ἀρπη, ἰδὲν ὁρίον, καὶ δρεπανόν, καὶ ἀνιμῶν lego: ἰδὲν ὁρίον, καὶ δρεπανόν ὁ ὄργανον. De harpe organo Casaubon. ad Pers.

ἴ. B.

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτει, κατακνέει.

ἴ. B.

XV.

ZEPHYRI ET NOTL

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

З. Е. Ф.

1. **N** Unquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ium & flo: tu autem nonne vidisti, Note? **NOT.** Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducebant? **ZEP.** Jucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum. **NOT.** Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. **ZEP.** At tu Sidonium Agenorem vidisti? **NOT.** Sane; Europæ patrem: quid tum postea? **ZEP.** De illa ipsa narabo tibi. **NOT.** Num hoc, Jovem esse amatorem jamdudum puellæ? istuc equidem olim compertum habebam. **ZEP.** Igitur amorem nosti: quæ vero sunt consecuta jam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibun-
da, æqualibus adsumtis comitibus : ibi Ju-
piter, tauro quum se adsimilasset, una lu-

ΟΥ πάποίς πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πείερα· εἶδον ὅτι τῇ θαλάττῃ, ἀφ'
 55 ἔειμι, καὶ πῶς. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτῃ λέγεις, ὦ Ζέρυρε, καὶ πομπήν;
 ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίσ-
 60 τος θεάματ' ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλοις
 ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ὡς καὶ τὸ Ἐρυθρὰν καὶ θά-
 65 λασσαν εἰργάζομαι· ἐπέπνυσα δὲ τί καὶ
 μέγ' ἢ Ἰνδικῆς, ὅσα ὡς καὶ χάρας
 εἶδεν οὐκ οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ καὶ
 Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναὶ καὶ τὸ
 70 Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. ὦλ' αὐ-
 75 τῆς ἐκείνης διηγῆσομαί σοι. ΝΟ. μὴ ὅτι
 ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλῶν καὶ παῶδες; τῷ-
 80 το καὶ καὶ πάσαι ἡπενάμην. ΖΕ. ἐκὼν καὶ
 85 μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἡδὴ
 ἄκουσιν.

70 Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ὅππῃ ἦ ἡνίκα·
παίζουσα, τὰς ἡλικιάτιδας ὠχθελεύουσα·
ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκόσας ἑαυτὸν, συνέπει-
ζειν

c Ti. e μίτ] δ' x μίτ τι P. d Eιδκ] ειδκς. A1W.

56. Ὡς Ζῶσιν τὴν πομπήν] Πομπή ή πρότεμψις, κῆ ή πῆμψις * Ὡς δὲ Θεωποῖδῃ. V.

* Παρὰ Θεκυδιδῆ] IV. c. 108. ξύλων τε και πηγάσιμων ποταμῶν ubi Jos. Wasse notat Snidam in Πεμπὴν interpretari σίμ-

†εν, ἀποστολὴν. pro εἰς in V. prave legitur μέριον, ut mo-
doct M. de Soud
T.H.

avexit. Ceterae fabulae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquissimae historiae inania ornamenta. Zanni pro nomine proprio sumum est: *Hasschör* vero pro tauro, cum praeterea *insidiatorem* sonaret: Ceterum hunc dialogum expressit *Lucianus* ex *Mofchi* Eid. II. quod Europa inscribitur, ideoque ferme poetice in hac descriptione luxuriat. 7.C.

Taurus *εικότας* *ταυρόν* Plerique non dissentiunt, & summa tauri figura latuisse iovem fatentur: *Κροῖα* *θῶν*, *κὶ* *τράψ* *διμῶς*, *κὶ* *γύγιστο* *ταῦθ*, argutia fere sophistica *Moschus* *Eid.* II, 79. Alios auctores secutus est *Nigidius*, teste *Germanico Scholiasta*, eumque *taurum*

tradidit *Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse*, qui in figura tauri sensum humanum haberet; quem *Jovis Sidonem misit*, ut *Europam Agenoris filiam ad se portaret*: fontem vides, unde sua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano color albus in hoc tauro placuit*, *Ovidio* probante: apud *Moschum* illius est *ἄλμας ἑσθόχρουν, Κίχλῳ δ' ἀργύρεῳ ποταμὸν πάμπαν ἑστῆσαν* neque intercedo, quin quem quisque poeta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipsaque geniali pompa si contuleris cum scriptore nostro *Moschum*, concordiam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem *τα παρὰ τὸν ποταμὸν*

St 35

tarom

ζεν αὐταῖς, κάλλιστον Φαινόμενος· λευκός
τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής,
καὶ τὸ βλέμμα ἡμερόν. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς
ἔπειτα τὸ πῖον, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον, ὥστε καὶ
Εὐρώπην τολμᾶσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ
τῆς ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἔπειτα
καὶ θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνέχετο ἐμπε-
σών· ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πρᾶγμα-
τι, τῇ λαῖᾳ μὲν εἶχετο τὸ κέρατον, ὡς μὴ
ἀπολιθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἡμωμένον τὸ πῖον
ξυνεῖχε.

NO. Ἡδὴ τῆτο θέαμα, ὃ Ζέφυρε, εἶ-
δες καὶ ἐρωϊκὸν, τηχόμενον τὴν Δία, φέροντα καὶ
ἀγαπωμένην. ZE. καὶ μὴν τὰ μὲν ταῦτα ἡ-
δῶ ὠδῶ πολὺν, ὃ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα
εὐδὲς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὅπισθα-
σαμένη λυαία παρείχετο αὐτήν. ἡμεῖς δὲ πάν-
τες ἡσυχίαν ἀγοίτες, ἔδδον ἄλλο ἢ θεαταῖς
μόνον τὴν γιγνομένην, παρακαλεσθέντες ἐρωί-
ας δὲ ὠδῶ πετρώμενοι μακρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν,
ὡς εἴοιτο ἀκροῖς τοῖς ποσὶν ὅτι φεύει τὸ ὕδα-
τος, ἡμμένας τὰς δαΐδας φέροντες, ἡδὸν

debat pulcerrimusque videbatur : etenim
albus erat perfecte, cornibusque scite in-
tortis, & vultu placido : lascivius ergo sub-
sultabat in litore, mugiebatque suavissime,
sic ut Europa auderet etiam inscendere tau-
rum. Quod ubi factum est, tum cursu
citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens
illam ; jamque natabat illapsus. Europa
vero mirifice percussa eo negotio lævâ ap-
prehenderat cornu, ne deflueret ; alterâ
vento agitatum peplum continebat.

3. NO T. Jucundum illud spectacu-
lum, Zephyre, vidisti, & amatorium,
nantem Jovem, portantemque dilectam.
ZE P. Imo quæ postea consequuntur ju-
cundiora multo, Note : nam pelagus sta-
tim fluctibus vacavit, flustroque ad se at-
tracto læve sedatumque se præbuit : nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud
quam spectatores solum eorum, quæ fie-
bant, adsectabamur. Amores porro juxta
volantes paululum supra mare, sic ut non-
nunquam summis pedibus delibarent aquam,
accensas faces ferentes canebant simul hy-
me-

82. Ἡμωμένον] Ἀνίμω πεπληρωμένον. G.

tam. H. 855. *Cornua vana quidem ; sed quas contendere possis Faccia manu* : quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vana* censuit *Βυρραῖος*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Ναυροῖς* ad *Ναύσιος* locum *Luciani* verba comparavit ; quæ vestigia premere nobis non lubet.

82. Ἀπολιθάνοι] Quoniam omnes editiones servant, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθαίνω.

91. Ἐρωίαι δὲ παραπετρώμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europæ coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. *ὠδῶ πετρώμενοι* quæ quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent ; nam longe est usitatius *πετρώμενοι* quam *πετρώμενοι*, *πέτρωται* quam *πετρώται*.

95. Αἱ Νηρ... ἐπὶ τὴν διὰ. V. Spanh. 229. M. du S.

97. Τῶν τριτάτων γένος] Describit *Pausanias* in *Boeot.*

M. du S.

1. Παραχορμώμενοι.] P. & L. In aliis παραχορμώμενοι.

Sed melius ad *Amphitriten* refertur.

M. du S.

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκείνῳ ἰφαινότο] R. *Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europæ vitium adtulit eodem in antro *Dictæo*, ubi fuerat natus : quin & *platanum* ostentabant ἐν τῇ *Γορτυνίᾳ* πρὸς πηγὴν τινί, ἣ ἐφύλασσε μιν μολογούσῃ δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ἐπὶ) ταύτῃ ἐμύνη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit : in *Gortynia* certe sita non erat *Dictæ*, neque adeo *Dictæum* antrum : & tamen Europæ cultu *Gortynii* præcipue gloriabantur ; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτίς fuerit appellata eo nomine, quo *Cretes* Europam vocabant : *Stephan.* in *Γορτυν.* ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditebit *Joh. Meursius* in *Creta*. Vix est, ut operæ pretium ferat, qui *Nonni* *Dionys.* librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τὶ & ἴφ' ὅτε ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adfuerat liquido nequit.

T. H.

15. Γρόπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra hæc pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

cer-

menzarum : Nereides vero emerſæ adequita-
bant in delphinis adplaudentes , feminudæ
pleræque : tum etiam Tritonum genus , &
ſi quod aliud non terrificum viſu marino-
rum , cuncta choreas ducebant circa puel-
lam. Neptunus quidem conſcenſo curru ,
adſidentem lateri Amphitriten habens præ-
cedebat hilaris , viamque faciebat natanti
fratri. Denique Venerem duo Tritones fe-
rebant in concha decumbentem , flores o-
mnigenos inſpargentem ſponſæ.

4. Hæc a Phœnicia uſque ad Cretam ſunt
facta. Poſtquam vero pedem in inſula po-
ſuit, taurus non amplius extabat , ſed pre-
henſa manu Jupiter abduxit Europam in
Dictæum antrum rubore ſuffuſam dejectis-
que oculis, jam enim haud ignorabat, cu-
jus rei gratia duceretur : tum nos impetu-
facto alius aliam pelagi partem concitaba-
mus. NOT. Te beatum, Zephyre , ſpe-
ctaculo : at ego gryphas interea , & ele-
phantos & nigros homines videbam.

5. ἄμα τ' ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι
παρίππουν ἐπὶ τῷ δελφίνῳ, ὅτι κροτῶσαι,
ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῷ Τριτόνῳ
γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερόν ἰδεῖν τῷ Θα-
λαττίῳ, ἀπαντα περιεχόρευε τ' παῖδα· ὁ
μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὅτι βέλῃας ἄρμαλος, ὁ πα-
ροχούμενός τε καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῳ ἔχων, προ-
ῆγε γενθῶς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ Ἀ-
δελφῷ. ὅτι παῖσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῳ δύο Τρί-
τωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχῃς κατακειμένῃς, ἀν-
θ' αὐταῖσι ὅτι πᾶτίησαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγέ-
νετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρ
ἐκ ἐτι ἐφαίνετο ὅτι λαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς
τοῦ Ζεὺς ἀπήγε τῇ Εὐρώπῃ ἐς τὸ Διόλαιον ἀν-
τρον, ἐρυθρίῶσαι, καὶ κάτω ὀρῶσαι ἡκίστα
γὰρ ἤδη, ἐφ' ᾧ, τι ἄγοισι. ἡμεῖς δ' ἐμπε-
σόντες, ἄλλ' ἄλλο τὸ πλάγος μίջ
διευμαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῷ
5. Ζέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ
μέλανας ἀνθρώπους εἶδον.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παροχούμενος] παροχούμενος. P. L. quod probavi. Priorcs Edd. παρο-
χούμενος τε. c Ἐφ' ᾧ, τι] ἐφ' ᾧ L. Schol. V.

10. Δικταίων] Σήλαιον ἐν Κρήτῃ ἔτι καλούμενον. V.
16. * Μίλατας ἀνθρώπους] Ὁ δὲ ἰόντος λαὸς τῶν Λιβύης

πνέει, ὅσα οἰκοῦσιν οἱ Λιβύης. V.

* Ἦδη ἰνὶ νότῳ ἀγορεύει] Hæc verba , quæ proxime præce-
dentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo , nec
mihi, unde petita ſint, liquet. J. C.

Μίλατας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad Ἦδη ἰφ' ἔτι ἀγο-
ρεύει referrebat, pro quo in A. Ed. prave ſcriptum eſt, Ἦδη
ἰνὶ νότῳ ἀγορεύει. Unde conqueritur Clar. Editor , ſc. ea verba

in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis an-
te verſibus, niſi quod in Impr. noſtris non quidem ἰνὶ νότῳ,
quod nullibi quidem reperias , ſed ἰφ' ἔτι, τι pro Scholiorum
ἰφ' ἔτι eſt. Nos veram , quam exponit, vocem reſtituimus.
M. du S.

certe a nullo viſos pronuntiat. vñ. c. 44. Vide tamen
Camerſem ad Solinum 143. l. 50. & Spanh. 270. &
ſeqq. Joſtſonius p. 151. reperiri teſtatur & imaginem
exhibet. Cteſias agnoſcit in Ind. c. XII. Quosdam et-
iam naſci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad
Virg. Ecl. VIII. v. 27. De quibus Herod. III. c. 116.
IV. c. 143. & Pauſ. I. 43. intelligendos cenſet Spanh.

Conſule Plin. VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Elian. de
anim. II, 4. IV, 27. Orig. c. Celf. 116. A. Heſych. κα-
ταβρά. Plaut. Aul. IV. 8. v. 1. V. 448. C. Philoſtr. p. 229.
ubi laudantur Nearchus & Megathenes apud Strabo-
nem XV. p. 706. & Arrian. Indic. p. 537. Meli III.
c. 7. Clem. Alex. Pedag. II. p. 207. M. du S.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο .

D I Ο .

Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐκπύδαν
τάχιςτ' ἀνέλθης (ὅν γάρ 'ὄσιν, οἶμαι,

II. O Pollux, mando tibi, simulatque
ad superos escenderis (tuum e-
nim

Νεκρικοὶ Διάλογοι.] Ἐο τῷτοις τοῖς ἀφ' ὧν διαπαύεται
βούλονται τὰ ὅσα ἔχουσιν περὶ τῷ ἄδω λόγῳ καὶ
ἀφ' οὗτο Νεκρὸς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους ἀφ' ὧν ὁμιλοῦνται,
ὧν ἔστι Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὀνόμασι. (1) *** Πολυδύκεω]
συνέβη τ' ἡ Κάτωρ, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶπαι θνητὸν
τ' δι' Πολυδύκεω, ὡς ὅτι Διὸς, ἀθανάτων. Ὅτι ἐν ἰταλέ-
τησιν ὁ Κάτωρ, (2) ἰσοπύθη ὁ Πολυδύκεω καὶ ὁ Ζεὺς ἐλευ-
σας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐπαύειν ὡς τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν
ῥῆσιν μίαν ἡμέραν. Πολύδευκες.] Ἀμφὶ μὲν ἤσαν υἱὸς Διὸς
δύο μὲν ἐν Λήδῃ τ' Ἀρκάδιος, θνητὸς τῆς ἑστέρας

(4) τῷ κελευσμένοι οὐκ ἐβόλῃ δι' φιλοφροσύ-
νην ἀν' ἐκτὸς ἀλλήλων ἀφ' ὧν προσημνοῦνται μὴ δι'
εἶπαι, τ' δι' τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδιδόναι, ἀναιμῶς καὶ
σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῷ γένει ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ
θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῷ ζῶντι ἀεὶ καλοῦντο. ἄλλως τε ἐν . . .
. ἀνθρώποις, ὡς ὁ μὲν φησὶ, καὶ ἀκαχωρισμένοι.
Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπαι, ἀφ' οὗτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδύκεω
λε ὡς δίδωσι αὐτὸ τὸ περικαλὲς λαχόντων τ'
ὑπερ γῆς τόπον ἀθανάτων. V.

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in M. sed in qua multa
desse non videntur.

Imo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribi-
tur Πολυδύκεω συνέβη τὸν μὲν κα. ὡς ὑπὸ. J. G.

Satis apparet priorem Castorum fabulae partem interiisse to-
tam. Quae ab illo principio, ἀμφὶ μὲν ἔσαν &c. sequuntur,
quin ad huius dialogi ὅν γάρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῆσαι αἶρον
referenda sunt, extra dubium est. Ceterum oriri poterat sus-
picio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius
in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse
primum ad Δ. & XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur,
hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. S. Iam ἄν' vel
ἀνθ', quod necessarium non est.

(2) ἰσοπύθη.] Lacuna in V. ibi M. du S.
In Ed. A. parum dextere lacunam hanc explevit sive Clari-
anus, seu Scholiarum descriptor per ἰσοπύθη activae potestatis:

ἰσοπύθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, restituere
non sum veritus.

(3) Μίαν.] Lacuna in V. T. H.
Recte fuit sanata: Schol. ad Homeri Od. A, 303. exponit
ὑπερήμεροι, μίαν σπῆρα μίαν ἡμέραν ζῶντες.

(4) Τῷ κελευσ.] Oratio crebris hiatus deformis:
neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera leni ma-
nu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desi-
derari nihil omnino videatur: τῷ τῷ γένει ἀναιμῶς κελευσμένοι
δεῖν, μὴ δὲ τὸν μὲν τοῖς θνητοῖς, τὸν δὲ &c. tam, τὸ τῷ γένει
ἀναιμῶς, ὡς σπῆρα μίαν vel ὑπερήμεροι &c. postea, ἄλλως τε συμ-
πρῆστιν vel συμπῆστιν τοῖς ἀθανάτοις αὐτὸν ἀναιμῶς ἀνθρώποις &c.
utique, πρὸς Πολυδύκεω λέγει ἔστι τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς δίδωσι &c.
Porro quod in Ed. A. fuit σπῆρα μίαν, mutavi in προσημνοῦνται.
T. H.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.] Mortuorum hi Dialogi praeter no-
vitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus
communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mo-
res magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum
in Historia aut fabulis viros in his loquentes facit: ali-
quando tamen fictitios prorsus & larvatos homines,
praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Crustis & pomis viduos venientes avaros,
Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, nostra ætate, vir clarissimus
Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit ele-
gantissimos, qui omnium manibus merito teruntur.

M. du S.

3. Ἀναβιβῆσαι αἶρον.] Pollux Jovis ex Leda filius, &
Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote
eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur pe-
tuisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem

suum partiri liceret: qua re impetrata alternis mori
traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI. AEn.

G. C.

Ibid. Μένιππος.] Clarus ante Lucianum jam suis Saty-
ris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. Nobilem Canem
vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fe-
cerit, (videbis enim in his summi herois partes age-
re) duo fingi possunt: quod popularis Luciani (uter-
que enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνι-
καθεν ἢ Φωκίῃ. i. e. longe tantum petito genere,) &
quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordi-
num homines, Philosophos potissimum, tum dictis
tum scriptis deservisset. vide δι. c. 33. Quod autem
Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud
posteris summa ingenii laude, per Xenophontem &
Platonem dictis ejus memoriz proditis, floruerit,
id propemodum & huic Menippo per Lucianum ac-
cidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in
hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit &
floret.

him est, opinor, in vitam redire cras) sic ubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, si tibi satis, quæ super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ post vitam sint consecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβῆναι αὐρίον) ἢ περὶ ἰδὲς Μένιππον
τὸ κύντα (εὐροῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ καὶ
ἐπὶ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐπὶ τὸν
πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφους καὶ ἀγέλας) εἰ-
πὲν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κε-
λεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς
καὶ ἀγέλας, ἢ κεν ἐνθάδε πολλὰ πλείω
ὀπταγέλασθόντων· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβολίᾳ
σοι ἔτι ὁ γέλας ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ
ἄλλος οἶδε τὰ μὲν τὸ βίον; ἐνταῦθα δὲ ἐπαύ-

ση

α. H in Λυκείῳ] ἀληθεύοντα P. γρ. quam accessionem, si plures Codd. confirmant, non adsperner. δ. T.] P. obf. in quibusdam Codd. deesse.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laert.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philostatus* p. 164. *Euaprius* in proem. p. 11. C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus *Philostatus* interpres. Sed errat; vide ipsum *Lucianum* Menippum *veterem* diserto a sese adscitum, sub Dialogi persona, asserentem *Luc.* c. 33. & res ipsa clamat *Diogenis* fuisse discipulum.

M. du S.

4. 'Εν Κρ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Α.] Quæ ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatore Menippum quaeri jubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hyemem Suis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dicebat, ut ostendit *Dio Chrysost.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut *Pausanias* docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte *Dion.* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem *πολλὰς ἐσθλὰς ἐσθλὰς ἐν τῇ πόλει* & p. 131. A. Antisthene mortuo *μετέβη ἐν Κορίνθῳ, καὶ καὶ διὰ τὸν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῇ πόλει καὶ ἀγέλας, ὅτι καὶ ἐν τῇ Κρανίῳ διαπορεύεται* alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non juvenis tantum militaribus ac palæstricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside *Luciani* constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa considebant. *Aeschines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: *Ἐκαστὸν μὲν ἐπὶ τῷ δακτύλῳ ἐν Λυκείῳ, ὃ ἐστὶν ἀδελφὸς τῷ ἀγῶνι ἀγέλας.* Quanquam eo jam ventitare solitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ ἀγέλας *Plato* commemorat in primo *Euthyphrone*, *Chrylippus* tamen *πρῶτον ἰδὲν ἔχειν ὅλην ἡμέραν ἐν Λυκείῳ*, teste *Diogene* L. VII. 185. eam ob rem *Isocrati* in *Panath.* p. 236. D. ἐν τῷ

Tom. I.

Λυκείῳ συγκαταξέμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες ἡ ἀγέλας τοφί-
ται, καὶ πάντα φασκόμενοι εἶναι & p. 239. D. τὸς ἐν
τῷ Λυκείῳ βασιλεύοντες &c. ut mirum minime sit, ad-
eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum in-
veniret ridendis philosophorum altercationibus vacan-
tem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corin-
thi Lyceum; ne apud *Libanum* quidem Or. VII. pro
Aristophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in er-
rorem induci poterat aliquis incautior.

T. H.

5. Κράνειον] Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excolit. *Diog. Laert.* p. 158. C. *ἐν τῷ Κρανίῳ μὲν τῷ ἀγῶνι ἐν Κρανίῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνα-
σίου.* & vide etiam nostrum *συγρ.* c. 3. & *Pausan.* Corinth. *καταρτίον αἴον.* Apud utrumque ita scribitur, non Κράνειον, ut in Impr. scribitur *συγρ.* c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi satis est Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lyceum frequentasse. Vide *Arrian.* in *Ephr.* 337. B.

M. du S.

11. Τὴν γὰρ ἄλως οἶδε &c.] Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Imo qui a Socrate sunt profecti, ipseque *Plato*, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter conjecturam, & illam suam solennem *μαρτυρίαν* ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod *Heraclitus* dixisse ferunt, τὴν γὰρ πτωχεύσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους πειράσκει τελευτήσασθαι, ἴδω ἀνκατάχει. *Ἀδελφότης* ἐν ἀπιστίᾳ τῷ μὲν τὴν τελευτὴν vocat *Theophrastus* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam sententia dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἡμεῖς βροτῶν ἐγκαίται βίον. Τὸ γὰρ ἴσμεν τῷ θανάτῳ ἀπερίστα Πᾶς τις φρονεῖται φῶς λατύνει τὸν ἥλιον.

T. H.

Tt

19. Kai

ση βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ ἰδὼν ἔμα-
λιστα ἐπιδᾶν ὅπως τὸς πτωχοὺς, καὶ σαλπρά-
πας, καὶ τυράννους ἔτω ταπεινὸς καὶ ἀσήμενος, ἵ-
ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀφ' ἡγενοσκόμου καὶ ὅτι
μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶ ἀνα-
ταῦτα λέγει αὐτῶν καὶ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: &
maxime quidem ubi videris divites istos,
& satrapas, & tyrannos tam humiles, nul-
loque insigni distinctos, ex solo ejulatu
dignoscendos, eosque esse molles & igna-
vos, quando recordantur rerum supera-
rum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut
im-

19. Καὶ ἐν τῇ τρίτῃ [Ἐκότης δῖπνον] Narrat Interp.
Aristoph. in Plut. Κράσιον ἐν τῷ Κορύθῳ, Λυκαῖον γυναι-
κῶν παρ' Ἀθήναις ἐν προαίτια. f B:

20. Ἐκότης δῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis
menibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque
alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus au-
ferrebantur ac devorabantur: hanc Hecates coenam di-
cebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses
autem & theatra & conciones & caeteros conventus
hominum lustraro solebant, adhibitis parvis & vii-
bus quibusdam hostiis, ut Suidas trahit: eo videtur hic
alludere. Hujus rei etiam meminit Aristoph. in Plut.
& ejus Interpres: item Theocriti Glossenariarius. G. C.
[Ἐκ. δῖπ.] V. καὶ πλ. c. 7. & Plutarch. 1161, 2.

M. du S.

[Ἐκότης δῖπνον] Declaravit hunc locum Brodaeus
Misc. I. c. 24. 25. expulsi a Cognato. Utrorumque
Ἐκότης δῖπνον & αὐτὸν ἐκ καθαροῦ iterum est mentio
in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae
Viros Eruditos non fugerunt Erasmus Chil. in Heca-
tae coena, Turnebum Adv. XXVI, 7. Wouwerium ad
Petron. p. 637. Erhardum p. 647. Def. Heraldum ad
Marzial. VII. Ep. 53. & denique Ez. spanhemium ad
Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet,
loca quaedam veterum indicasse contenti propius in-
vestigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris
antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt:
nos omisae curae partem aliquam explere conabimur.
Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingen-
tem rerum impurarum numerum excogitavit, qui-
bus pollui homines atque impiari credebantur, sic
non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingenio-
sa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustra-
mina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire
penitus & combibere quicquid erat contagionis, cu-
jus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne
contractae labis virium ad hominem ullum perman-
eret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta
deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθαροῦ sacro-
rum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae
religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocras.
initio libelli παρ' I. N. Hecatae vero quia velut propria
dicebantur τὰ καθαροῦ, ideo vel omne purgamento-
rum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus
utiurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταία
dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive lo-
co sumisset, ille foedissimus atque averfabilis piacu-
lum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Lo-
cus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114.
D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in

quo testiculis avulsis nescio quas aves importune sub-
diderunt: Aristu (is enim actor Cononem in jus vo-
caverat) audire se refert Bacchium quendam (Bac-
chium inquam, auctoritatem optimi Cod. August.
securus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen re-
peritur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem
ἐκαταίας εἶναι μαρτυρία ἴσως, καὶ Τριτάτους ἐπαυριαν-
ίζων, ταύτους τὰ τὴν Ἐκαταίαν κατωδίων, καὶ τὰς ὄρεας τὰς
ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅσαι εἰσὶν αἱ μύδων.
Wolfius, qui, ut institutam versionem quomocun-
que impletet, aviculis lustrales e coenibus dedit, in-
genue fassus nihil horum sibi placere, veniam mere-
tur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρεας τοὺς ἐκ
τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσι: cui quidem emendationi haud
vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non sub-
scribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux
VIII, 104. solitos fuisse Περσιάρχους, antequam po-
puli concio haberetur, καθαίρειν χοιρίδιος μικροῦ τῆν ἐκ-
κλησίαν ἐν τῷ δῖπνῳ. Etymologus quando interpreta-
tur Ὁξυθύμια τὰ καθαροῦ αἷμα τῶν χορῶν, quae, modo vi-
tio careant, intelligo lustrationes placandorum ma-
nim causa factas, subjicit, ἀ δὲ ἐν Ἐκαταίᾳ λυγροῦσιν.
nec secus apud Harpocr. in eadem v. Dilymum; qui lo-
cus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo
fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριτάτοις, φασὶν, ὅπου τὰ κα-
θαροῦ αἷμα ἴφρον, ἀ τῶν Ἐκαταίᾳ, Ὁξυθύμια καλῶσι: nam
Hesychius etiam, Ἐκαταία, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἐκότης
ἀγαλματά: τῶν δὲ τὰ ἐν τριτάτοις. Ἐκαταίαν autem non
solum purgamentum, sed & Ἐκαταίον Hecates si-
gnum aut statua, itidemque Ἐκαταίον & Ἐκαταίαν,
de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph.
ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἐκα-
ταία, fuerit Ἐκότης δῖπνον, an aliud ac separatum,
in controversiam venire potest. Sub initium cujus-
que mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam,
proposito tamque fuisse in triviis, ut ab infimae fortis
hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph.
ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco
testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit
lustrata domo; quam religionem singulis fere mensi-
bus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem
erant paulo supersticiosiores, obire consueverant: ca-
te Theophrastus quoque in descriptione δημοδαιμονίου
ἀριθμεῖται πρὸς τοὺς Ὀρφέους κατὰ μῆνα παρούσης.
Praeterea τριακάδης fuerunt Hecatae, Diis inferis &
manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append.
Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio per-
suadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile men-
dum Harpocrati in Τριακάς, τὰς τριτάτους ἡμέρας
& τριακάς ἡμέρας, ἀπὸ τῆν Ἐκαταίᾳ, pro eo, quod inep-
ta.

ἐστὶ τὸ ὄψιν; ΔΙΟ. γέρον, Φαλακρὸς, τρι-
βώνιον ἔχων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέμῳ ἀνα-
πεπταμένον, καὶ ταῖς ὀπιπνυχαῖς τὴν ῥακίαν
ποικίλον γελᾷ ὃ αἰεὶ, καὶ ταπολλα τῆς
ἀλαζόνας τέττης φιλοσόφους ὀπισκώπτει.
ΠΟΛ. ῥαδίον εὐρεῖν ἄπό γε τέτων. ΔΙΟ. 30
βέλει καὶ πρὸς αὐτὸς ἐκείνους ἐντείνωμαι τι
τῆς φιλοσοφίας; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ
ὕδὲ τέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσαο αὐ-
τοῖς παρεγγύα ληῖνοι, καὶ θεοὶ τὸ ὅλον ἐρί-
ζουσι, καὶ κέρατα φέουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκα- 3
δαίλους ποιεῖσι, καὶ τοιαῦτα ἀποκαίρωται δι-
δάσκουσι τὸν. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ
ἀπαιδευτοὺς εἶναι φήσουσι, κατηγορεῖντα τὸ σα-

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pal-
lium habens multifore, omni vento aper-
tum, & adplicatis pannorum adfluentis
varium: ridet autem semper, & ut pluri-
mum illos arroganter mendaces philosophos
illudit. POL. Facile est eum invenire ab
istis quidem indicibus. DIO. Vinne vero,
ad ipsos illos mandem quiddam philoso-
phos? POL. Licet: neque hoc quidem
grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa
serio ipsis denuncia, ut desinant nugari,
de rebus universis rixari, cornua generare
sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interro-
gatiunculas docere juvenes. POL. Sed me
indoctum & disciplinæ expertem esse di-
cent, qui audeam incusare sapientiam eo-
rum,

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco Off.
Ferrar. de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & J. Priscianus
ad Apul. Metam. I. p. 4. ubi, scissili palliastro semina-
mius. Tale triβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut.
v. 715. qui quum se vidisset narraret, quae ab Aescula-
pio gererentur, Αἰσκι, scelma, inquit hera, quomodo
potuisti. qui se palliastro dixeris inchoatum: tum Ca-
rion: ἄλλ' οὐ τριβώνιον. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐαὶ οὐαὶ, μὴ
τὸ Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τραγῶδας commode; nam
in Apophthegm. Macarii εὐχόμενοι λυοῦν τραγῶδων est
fichatium lineum ac lacerum: qualia, quae Telepho
mendicanti dederat Euripides, ῥακὴν δὴσάν τε καὶ κατόπισθεν
πανταχῇ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πο-
λύτρημα. T.H.

27. Ἐπιστρυχάεις τὴν ῥακίαν] Dico ad Heliodor. lib. 6.
J.B.

29. Ταπολλα] L. Bos de Ell. Gr. p. 142. Interpre-
te castigato, qui τὰ πολλα reddiderit pleniusque, hanc
versionem expressit: ac philosophos illos arrogantes mul-
ta perstringit. Verum dixisset, si legeretur in Lucian-
o πολλα ἐπιστρυχάειν ut πολλα λαιδορεύει, κατακλίσθαι
nunc nullam Interpreter notam commiserit: idem est
τὰ πολλα, quod αἱ ἐπιστρυχάει, αἱ ἐπιστρυχάει, quibus uti-
tur Schol. Τὴν γὰρ αἰεὶ ad illud explicandum. Saepè No-
ster: πρὶν τὸ ἄρα ἔχει τὰ πολλα τὰ πολλα τραγῶδων
λαμ. τὰ πολλα γελᾷ τὰ πολλα ἦμα ἐπιπλεγμα-
τοι γὰρ τὰ πολλα non aliter capiendum in Nigr. p. 31.
v. 22. vel invito Clariss. L. Bos. T.H.

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad
hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἰ τι ἐκ
ἀπὸ τοῦ αἰεὶ, τὸτ' ἔχεις κέρατα δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ κέρατα
ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non per-
didisti: Cornua ergo habes. G.C.

Κέρατα φουσεν] Διὰ τὸ κεραιῶν λόγῳ, καὶ τὸ κροκα-
δαίλων. De quibus in Vitar. auct. J.B.

Κέρατα] Ceratina & Crocodilina quaestiones & ἀπ-
βιβασματες: Quintil. I. A.V.

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos,

hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens;
Quod non amissisti, habes: Cornua non amissisti: Ergo
Cornua habes. Vide Herm. c. 81. Unde primus, ni fal-
lor, conjicio factum, ut postea cornua maritis fieri
ab adulteris uxoribus diceretur, quod Artemidori jam
aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissi-
mus & Amplissimus Ex. Spanhem. Diss. VII. p. 402.
quem vide. Locus autem Artemidori quem laudat,
exat in Onirocrit. I. II. c. 11. Ὅτι ἐ γυνὴ σου πορνύ-
σει, καὶ τὸ ΑΓΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῇ ΠΟΙΗΣΕΙ.
Haeret etiam hic Cl. Menagius in Lex. Eryin. v. Cor-
ne. Vetus haec Sophisticatio. Diog. Laert. p. 147. A.
De plurali confer Herm. c. 81. ΑΛ. c. 11. & Έκκλ. c.
10. B. π. c. 22. M. du S.

Ibid. Κροκαδαίλων] Κροκαδαίλων sophisticata ex fabula
mulieris Aegyptiae hujusmodi nomen habet, cujus
mentionem facit Lucianus in Vitarum Auctione sub
finem. Quintilianus lib. I. c. 10. ceratinas & crocodili-
nas ambiguitates appellat. Fabulam crocodilli tracta-
vimus in nostris Narrationibus lib. I. G.C.

Κροκαδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus,
quod a Crocodilo nomen habet. Crocodilus, inquit
bant, raptum puerum reddiditum se spondet verum re-
spondenti: statimque rogat, reddiditumne sit puerum,
an non. Haec & ejusmodi ἀπαρὰ Philosophis illa aetate
juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos
homines illaquearent, proponere solemne erat. V.
Herm. c. 81. & B. π. c. 22. Diog. Laert. p. 60. &
Aladon. Not. p. 88. Idem Diogenes plura ejusmodi
ἀπὸ τοῦ λόγου nominat 174. E. 183. F. M. du S.

36. Ἐρωτῶν διδάσκ. τὸν] Venerat olim in mentem
ἐρωτῶν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum
accurate jungitur ἐρωτῶν. Verum minime repudian-
tum est ἐρωτῶν, de philosophorum mutuis interroga-
tionum laqueis, quibus sese invicem irretire cona-
bantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρω-
τήσεις ἀπὸ τοῦ, καὶ λόγους ἀπαντήσεις, καὶ ἰστορίας πολλὰν
ἀπὸ τοῦ commemorat D. M. X. & Platon simili structura.
Πλάτ.

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipsa, Diogenes, re-
feram.

3. DIO. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuncia isthæc a nobis. Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίλας αὐτῶν. ΔΙΟ. οὐ δὲ οἰμᾶζον αὐτοῖς 40 παρ' ἡμῶν λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγεῖλαι.

ΔΙΟ. Τοῖς πλευσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ 45 τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τὰς τόκους, καὶ τάλαντα ὅπῃ τάλαντοῖς συντιθέντες, εἰς χρῆμα ὁβολὸν ἔχοντες ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσει καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ Συρακούῳ, ὅτι παρ' ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ κα

a. *H] αὐτῶν. P. In enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod paulo post sequitur.

47. *Εἷα ὁβολὸν ἔχοντες ἡμεῖς] Ἐτίθεσθαι γὰρ ἑλπίδας οὐ τὰς ἐλπίδας τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ τὰς ἐλπίδας τῶν ζώντων. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμῶν ἐρωτῶμεν ἀφ' ἑαυτῶν, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτῶν λόγους, primum, castiofas interrogaciones nescire, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, argumētari: Diogen. L. VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιοῦτους τῶν αἰνῶν λόγους. Sext. Empir. P. H. I. §. 20. εἰ δὲ ἀντιπρὸς κατὰ τὸ φανερὸν ἐρωτῶμεν λόγους ad quae Stephanus, ut sæpe solet, tricitur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retinere conveniat ἐρωτῶν, nihil est magis appositum, imo nihil certius, quam Guyeti conjectura, τοὺς νέους: nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. T. H.

37. Τὸν νεῶν] Τὸν νέον scribe. F. G. Τὸν νεῶν] Vorstius τὸν νέον. Menagius τὸν νέον, mātunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce Basilium Ep. I. sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦν τὰς μεθήμεναι φροντίδας ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἑξαπατῶσι τὸν νεῶν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi postrema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεῶν ἐρωτῶν τὰ ὁμοῖα διδάξῃς. M. du S.

39. Οἰμᾶζον] Ita Graecos loqui solitos, ut plorare juberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. Π. Sat. V, 69. — invenietque Nil, bi legatum praeter plorare — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — Demetrii, regum, Tigelli, Discipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμᾶζον πῶς modo valeamus. G. C. Οἰμᾶζον] Τὸ εἰδέναι ἄρχοντας τὸ συνθιγνῶς. leg. Scholiast. Aristoph. ad illud Ἰππ. v. 431. κλέινει σε μακρὰ καλῶν. Dictio in usu frequentissimo apud Lucianum. J. B.

47. *Εἷα ὁβολὸν] Atqui alii testantur mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Smid. v. ὁβολῶν, & v. φῦν.

49. Μεγίλλω] Horat. Dicitur Opraentias frater Megillae. F. G.

Μεγίλλω τε τῷ Κορ.] Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καὶ ἀπλ. c. 22. M. du S.

50. Δαμοξένῳ τῷ Συρακούῳ] Damoxenum Syracusanum, sed pugilem, novit Pausan. VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obstat, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τὸ Δαμοξένου παλαιῶν Λουκιῶν ἐ Σαρδ. Μένωνται λίγνοι ἄριστοι ἐν παλαιαῖς τυχχαῖς. Οὐδὲ ἦν τὸν Μίλων, καὶ παλαιῶν τῶν ἄλλων. Prave Δαμοξένου pejus Damoxeni Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrem, si recte memini, occurrit Damoxenus. T. H.

52. Χαροπὰ] Χαρίοντα, χαρὸν, γλαυκὰ, εὐχαρῶν. Hesych. Φόβου simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. J. B.

Ibid. *Ἡ μέλας ὄμματα] Dixi ad Petron. J. B. Ibid. *Ἡ ἐρυθρία] Ἐρυθρία, βαρβαρὶς λέξις, ἢ πορφυρὰ ἢ μέλας. ἐρυθρία, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρὰ. Hesych. verbo Ἐρυθρία, a quo Smid. qui adjungit: ἢ ῥοδόνη, ἢ ἢ ῥίζα ἐρυθρία, ἢ ἐρυθραῖον ταῖς πορφυρὰς αἰ γυναικίς, ἀγγουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt Plin. Ruell. Fusch. Erythrodanum Rubiaria Latinis, Gallis Garense, in usu esse fucandis forminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam ochaneis vocant Galli. Ista specie non colore differunt, ut alibi docendum erit. J. B.

μα ὅτι τὸ πρῶτον ἐστὶν ἐν, ἢ νεῦρα εὐτο-
να, ἢ ὅμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν
κόνις, ὡς Φασί, κρανία γυμνά τὸ κάλλος.
ΠΟΛ. ὅ χαλεπὸν ἔδε ταῦτα εἰπεῖν πρὸς
τὴς καλῆς καὶ ισχυρῆς.

ΔΙΟ. Καὶ τὰς πέντην, ὡς Λάκων,
(πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγμα-
τι, καὶ οἰκτερόντες τὴν Σπώριαν) λέγει μήτις
δακρυεῖν, μήτ' οἰμάζεν, διηγοσάμενος τὴν
ἐνταῦθα ἰσολομίαν καὶ ὅτι ὁφθαλμοὶ τὴς ἐκεί

adesse, aut nervos intentos, humerosve va-
lidos; sed omnia, quod ajunt, una My-
conus, crania nuda pulcritudine. P.O.L.
Ne ista quidem molestum erit exponere ap-
ud pulcros & robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon;
nam sunt sane multi, & graviter ferentes
illam rem, misereque deplorantes inopiam,
dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, e-
narrata, quæ hic obtinet, conditionum
æqualitate; idque etiam eos esse visuros,
qui

α Φασί] εἰς L.

54. Μία ἡμῶν κόνις] Alludit ad defunctorum cineres,
inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, Φασί] Ubi sermo fit de mor-
tuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem,
vel naturæ lege soluta in pulverem rediguntur, fre-
quenter adhiberi solet κόνις: apud Nostrum D.M. XVI.
Herculis σῆμα ἐν Οἴστῃ κόνις ἦν γυμνῶν & XX. qui
locus valde videri potest opportunus ad hunc fulcien-
dum; Homeri τὸν ῥα φησὶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρπον
ἀγνώστῃ καὶ ἄμορφῃ, κόνις πάντα ἐ λήρῃ πολὺς. Aristid.
T. I. p. 138. B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαμισταί, νῦν ἐν
κόνι· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent
plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad
res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, &
a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus
sane, non raro proverbiorum, quæ veteribus ignota
fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas
instruxit, Omnia idem pulvis, nullo tamen præter
Lucianum alio fidejussore dato: nec minus in Stro-
mateo Magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si,
quibus incommodis hæc verba premantur, confide-
ratus examinarius, alia longe facies apparebit, multo-
que deformior, quam ut elegantiae Lucianæ respon-
deat. Primum Φασί notum proverbium communi-
que usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ul-
lum inveniri vestigium in Πάντα μία ἡμῶν κόνις; non
juvat illud incerti poetæ Anthol. I. c. XIII. Ep. 14.
Πάντα γίλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδὲν, nisi
quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα
γίλως, & Πάντα τὸ μηδὲν, quæ ut proverbialem for-
mam induere possent concedam, proverbia tamen esse
vehementer nego: quod autem pro Φασί ex C. Long.
profertur εἰς, nihil esse aliud arbitror, quam con-
jecturam sententis, vulgatæ lectioni nequaquam con-
venire Φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte
interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejus-
modi dativorum, qui ornandæ orationi serviant,
usum, atque etiam exemplorum copia pugnari, hu-
maniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Ad-
dam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio,
mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις
fatis erat, κόνις πάντα quam autem longe dissciant,

neque in idem hoc orationis membrum coire possint
μία κόνις, & κρανία γυμνά τὸ κάλλος, nemo erit at-
tentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si
difficultates eas simul omnes levem, vetusque ada-
gium huic loco percommodum mutatione facillima
reducam, nonnullam certe a Luciano, ejusque venu-
statis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque,
πάντα μία Μύκωνος, Φασί, κρανία γυμνά τὸ κάλλος,
in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant.
Proverbii potestas explorata complectitur eas res,
quæ diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine
eundem in locum & conditionem coguntur: Plutarch.
Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τῆς καλῆς καὶ ἀκαλῆς παρὶσταί
ταὺς ἀφ' ὧν, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λογορρίαν μίαν Μύκωνος
ἀπὸ φησας τὸ συμπόσιον quum scilicet promiscue convi-
væ nullo dignitatis servato gradu ad mensam accum-
bere jubentur. Similiter Clemens posuit in re mul-
tum dissita Str. I. p. 355. C. ὅ ἢ δὲ μία Μύκωνος (ita
scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ
πάντα πρὸς νόστον γραφῇ. Eruditissimi Patrum mens est
talís, Sacrarum literarum explicationem & sensus non
omnibus esse pari modo accommodatos, velut ali-
quem confusæ mixturæ cinnum; sed alios Christia-
nis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire
viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse
perfecti τὰ τοιαῦτα ἀφ' ὧν τὴν καλὴν, quod pro
vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI.
p. 250. C. ἀκούει ὅτι τὸ νομοθέτου διορίσματος τὰ μαθή-
ματα (Platonis, cujus verba protulerat) ὅτι ἑκαστὸς
χρεὶν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ἐν γυμνασίῳ συγχυ-
μὲν δὲ συμφορῇ πάντα ὡς περ εἰς Μύκωνος μίαν non po-
terat clarius exhiberi paroemias nativa virtus, quam
sane non percepit Pierius ad Virgil. AEn. III, 76. De
origine multum abest, ut res aequè sit comperta:
nam aliud Zenobius tradit C. V. n. 17. ubi quæ Schos-
tus notat ab Erasmo jamdudum fuerant occupata in
Omnia sub unam Myconum; aliud Stephanus in Μύκω-
νος, vel potius, quem descripsit, Sirabo X. p. 746.
A. ejus in verbis, quæ profecto non sunt satis expla-
nata, ἐπὶ τῇ ὑπὸ μίαν γραφῇ ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ
φύσει, præferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφῇ, ut di-
cere voluerit, sub unam inscriptionem, seu titulum,
quæ

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmonii tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solatis eos a pristina severitate descivisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniiis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renuntiabo. DIO. Mittamur istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλοῦσις ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. ἡ Λακεδαιμονίσις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμὲ ὑπὸ τῆς ἐπιτίμησιν, λέγων ἐκλελυῶν αὐτῶν. ΠΟΛ. μὴδὲν, ὦ Διόγενες, ὡς Λακεδαιμονίων λέγε· εἰ γὰρ ἀνέξομαι γὰρ ἂν δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐφησά, ἀπαγγεῶ. ΔΙΟ. ἑάσωμαι τῆς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ γοῦν οἷς προείπον ἂν ἀπένεγκαι παρ' ἐμὲ τῆς λόγους.

FLAUT-

δ' Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκαι. O. Nihil interest, utrum probes. Similis] variatio p. 299. v. 67.

quæ dispari sunt natura, redigere: διηρημένον quoque non mutavero, quanquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Hofsenio, διηρημένον. Sed Eustathius quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic inistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, descivisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῇ σὺν αὐτῷ παρθένῳ μίαν ψῆφον ἔχον ἐπὶ τῇ μίᾳ δὲ καὶ ἀδελφῶν τῶν λεγεται τὸ Πανὶ ὑπὸ μίαν Μυκόνον, ἔχον, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλάβην ἢ καὶ ἀδελφῶν. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse. Neicini: quid ergo? an, quum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφῆ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta misistam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formæ nec virium discrimen, æquatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Neicio tamen, an aliquid insuper argutius occulteretur: mentionem certe fecerat ξανθὸς κόρυς, quæ, tamet si in vivis pars pulcritudinis præcipua, nulla poterat amplius in nudo cranio resideræ extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μύκονιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III. Sc. IV. — Myconi calva omnis juventus. Sed hoc subtilius forte, quam verius. T. H. 55. Εἰς] L. solus. Alii Φασι. M. du S. 63. Λακ. . . . ἐκλελυῶν.] Hinc argumentum petit Cl. Olearius, quo probet de veteri Menippo non agi, quia juniore hæc tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de ætate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. M. du S. 65. Ἐκλελυῶν αὐτῶν] Jam tum, quando vetu-

stior Menippus erat in vivis, Lacedæmoniorum mores Diogeni, quippe sectæ durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgæ institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum deliderium & divitiarum luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitis iudices crescentibus locum cedere: quæ de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde præceptis ivis Spartanæ nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV. p. 681. C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὴν παλαιότητα τῶν παλαιῶν κόσμου συμπατήσας, ἐξ ἐτραρχηλίδουσαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris ætatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum sæpe laudent, ut mutatae ac perditæ opponant: Clem. Alex. Paedag. II. p. 199. C. Ἀγαθαὶ τῇ Λακεδαιμονίᾳ τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedæmoniiis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu molliissimo pro Lacedæmoniiis habiturum se non fuisse, nisi traditæ literæ Lacedæmonios declarassent. Patet igitur, quanti sit faciendæ Olearii suspicio ad Philostr. p. 164. n. 5. juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primæ eorum dialogorum. Præterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo præcipias, Lacedæmonios ob corruptos mores, ut reprehendas, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippum antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. T. H.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ ΚΑΤΑ
ΜΕΝΙΠΠΟΥ.PLUTO, SEU CONTRA
MENIPPUM.

Κ Ρ Ο Ι .

C R O E.

ΟΥ Φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον
τετονὶ τ' κίνα παροικῶντα· ὥστε ἢ
ἐκείνῳ ποι κατὰς-ησον, ἢ ἡμεῖς ^b μελοικῶσο-
μεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δι-7
νὸν ἐργάζε(ι) ὁμόκειρ(ε) ὦν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν
ἡμεῖς οἰμῶζομεν, καὶ τένεομεν, ἐκείνῳ μεμη-
μένοι τ' ἄνω, Μίδας μὲν ἑτοσί, τ' χρυσίῳ,
Σαρδανάπαλ(ε) δὲ, τ' πολλῆς τρυφῆς,
ἐγὼ δὲ, τ' θησαυρῶν, ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξο-8
πιθίζω, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς σπο-
καλῶν ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ὀπιταράττει ἡμῶν
τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς ὄντι.
ΠΛΟΥ. ἡτί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;
ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀ-8
γυνῆς, καὶ ἀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

Non ferimus, o Pluto, Menip-
pum istum canem juxta nos ha-
bitantem: quare aut illum aliquo abire co-
ge; aut nos migrabimus in alium locum.
P L U T. Quid autem vobis mali facit,
qui perinde ac vos sit mortuus? C R O E.
Quando nos ploramus & gemimus, istorum
reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Mi-
das hicce auri, Sardanapalus iste multæ lu-
xuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, &
conviciatur mancipia nos & purgamenta
piacularia vocitans: interdum etiam cantan-
do obturbat nostros gemitus: in summa,
molestus est. P L U T. Quid ista dicunt,
Menippe? M E N. Vera, Pluto: odi enim
eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus
non satis fuit vivere male, sed & mortui
re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιπ(ε) C. Πλούτων(ε) & Κροῖ(ε) O. b Μελοικῶσομεν] Ita O. Bz. W. St. Edd.
reliquæ μετακλήσεις. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖ(ε) addit O. & Schol. d Οἰμωγὰς] συμφορὰς. O. Male: vide No-
cyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖ(ε)] Ἀνδρὲς ὁ Κροῖ(ε) Φριξὶς ὁ Μίδας Ἀσπέρ(ε) ὁ Σαρδανάπαλ(ε). γ.

74. Μετοικῶσομεν] Alio migremus: μετακλήσεις
mendosam lectionem sequutus est Interp. J. B.

Μελοικῶσομεν] Mf. Ox. Ed. Bz. W. St. & Hemst. me-
lius quam quod in reliquis est μελοικῶσομεν. M. du S.

Μελοικῶσομεν] Non est fastidienda plane lectio pluri-
marum Edd. μελοικῶσομεν, ac si dicant, *pace tua li-*
ceas nobis alio migrare: nam & modo rogaverant Plu-
tonem, ἢ ἐκείνῳ ποι κατὰς-ησον. Non multum refert,
utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete re-
jecto mendosum pronunciat Bourdelotius, μελοικῶσο-
μεν: hæc enim quasi comminatio mutandarum sed-
dium expressius ostendit, quanto opere Menippo nul-
lum se vexandi genus abstinenti successerint: Ne-
cyom. §. 19. καὶ ἀποσπένταί μετοικῶν ὁ φέροντας τ'
Διογενῶν ibi Diogenes idem negotium gerit, quod
hic Menippus. T. H.

90. Ἀντίται γὰρ ὁ μικρὸν ε.] Adsimilis est Platonis
sententia de senibus, qui non sine magno dolore de-

lectabiles juvenilis ætatis fructus memoria repetunt,
de Rep. I. p. 572. E. Οἱ δὲ πάλαι ἡμῶν ἀποφύονται
ἐνιότητις, τὰς δὲ τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθεῖντις καὶ ἀναμι-
μνησκόμενοι, περὶ τὰ παρόδια, καὶ περὶ πότους καὶ ποικίλης
καὶ ἄλλ' αὐτὰ, ἀτ' τοιοῦται ἔχεται καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς
μεγάλαν τιμὴν ἀπὸς ἀμνησίου καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ
κατὰ ζῶντες. T. H.

95. Οὐδὲ παυσόμενον] Videbatur olim ad orationis
integritatem decisse πω, ὡς καὶ πω παυσόμενον μου,
cui particula nocuerit similitudo syllabæ sequentis:
nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte
momenti Berglero, Græcæ proprietatis peritissimo,
adsentior ad Alciph. I. Ep. 32. p. 132. Modo pro
Ἀσπέρ(ε)ν mallet Lucianus posuisset Σωφ(ε)ν, quod vo-
cabulum, pariter ac Ἀνδρὲς & Φριξίς, non gentis so-
lum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet po-
testatem: eam elegantiam Xenophon non est adsperna-
tus Pap. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μισ-
τ(ε) ἀλλ(ε)ν(ε).

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos adificio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum suspiriis? PLUT. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iveritis, persequar egre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Istæc nonne contumelia est? MEN. Non est: sed ista, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque possessionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita instituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, Nosce te ipsum, sæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ σπθανόντες ἔτι μέμνηναι, καὶ παύσειν τὴν ἀνὴρ. χαίρω τοιγαρὴν ἀνὴρ αὐτὴς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐχρήσολυπῶν γὰρ ἐμὰς φρεσὶς φερέμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μαραινέεις, ὦ Πλούτων, ὁμόφρονας ὦν τοῖς τέτων τραγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ' ἐκ ἀν' ἐβελήσαμεν τρανάζειν ὑμᾶς.

ME. Καὶ μὴν, ὦ κακίστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκεις, ὡς ἐδὲ παυστομένη μὲν ἔνθα γὰρ ἀν' ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνὴρ, καὶ καταδύνω, καὶ καταγαλῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἐχ' ὑβρίεις; ΜΕΝ. ἔκ. ἀλλ' ἐκείνα ὑβρίεις ἡ, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνοῦνται ἀ-ἱξῶντες, καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσι ἐντροφῶντες, καὶ τὸ θανάτῳ τὸ παρὰ πᾶσι ἐμνημονεύοντες. τοιγαρὴν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κλημάτων. ΜΙΔ. ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσῶ. ΣΑΡ. ὅσον δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε ἔτω ποιεῖτε ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἀν' ταῖς τοι-ἰοαῖταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ME-

88. Περιέχονται] Ἀντίχονται. G.

ἀλλήλων κρατεῖν, ἢ αἱ συντάττειν αἰτοῖς Λυδοῖς καὶ Φρύγῃς καὶ Σύροις καὶ ἄλλοις παρὰ τοὺς βαρβάρους. Euripid. Alc. v. 675. Πέτρην Λυδοῖν καὶ Φρύγαν. . . ἀργυρομένην σῖβαν; memorat Philostratus ἀνδραπόδα Πορτικὰ καὶ Λυδοῖα καὶ οὐ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. T. H. 98. Ταῦτα ἐχ' ὑβρίεις; Attica loquendi formula gravem indignationem continens. Sophoc. Oed. in Col. v. 877. Ἀρ' ἐχ' ὑβρίεις τὰ δέ; Aristoph. Ran. v. 21. Εἴτ'

ἐχ' ὑβρίεις ταῦτα ἐστὶ ἐ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem Comici Plut. v. 887. Nub. v. 1202. Lysistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831. B. ὑβρίεις γὰρ τὴν γῆν. de Mal. Legat. p. 323. D. ὑβρίεις τὸ πρῶγμα ἐφύσταν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV. p. 237. καὶ ἰδοὺ ταῖς πλείστον ὑβρίεις εἶναι τὸ πρῶγμα. Terentius expresse: quid est, sed hoc non contumeliast? Andr. A. I. Sc. V. Nam ista est quidem contumelia est: Heautont. A. III. Sc. III. T. H.

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ἌΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ
ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

M E N.

Σὺ δὲ μέγιστε, ὦ Τροφώνε, καὶ Ἀμφίλοχε,
νεκροὶ ὄντες, ἔκ οἱδ' ἅπας καλῶν κατη-
ξιάσθε, καὶ μάλιστα δοκέετε· καὶ οἱ μάταια
τοῖς ἀνθρώποις θεοὶ ὑμᾶς ὑπεκρίσασθε εἶναι.
ΤΡΩ. τί ἐν ἡμεῖς αἴτιος, εἰ ὑπ' ἀρεσκείας

MENIPPI, AMPHILOCHI ET
TROPHONII.

M E N.

1. V Os autem, Trophoni & Amphi-
loche, mortui quum sitis, ne-
scio quo pacto templis estis honorati, vates-
que videmini, & vani mortales Deos esse
vos arbitrantur. A M P H. Quid ergo?
nosne in causa sumus, si prae dementia isti

ta-

α ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. ὦ Τροφώνε] Τροφώνε· ἔσθ', ὅτι τὸ παρ' Ἑλ-
λησι νομιζοῦνται θεοὶ, σπουδαῖόν τι ζεφύριος ὑπεκρίθη λίμνῃ
ἐκείνῃ διαβάνει, καὶ τὸν ζῶν ἀδελφὸς κατέκρεψε. Οἱ δὲ οὐ
τοιοῦτα σπουδαῖα μαντικῆς χάρις ἐστίν· ἐξήχοντε
ἀπηναρμόνως τὰς ὁφείας, καὶ ἁμωιδίᾳ διατίλουν ἐν ἄλλοις
ἀνθρώποις τὴν ἀπάθειαν τῆς ζωῆς, καὶ χροῖον ἀπ' ἐκτελέτησιν
παροίμια κατὰ τὴν τραχὺν τοῦ ἔθους ἔχοντες ἐδωκεν ὑμῖν
καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφονίου μεμνησθέντων. V.
Τροφώνε· ἢ πάντα φιλόδοξος ποιεῖς ἐν οὐδ' ἀδελφῷ

* Εἰσέχοντο ἐπαγρυμνῶν] Res ipsa, quod dudum conje-
ctavi, postulat ἐξήχοντο. Tum V. ἀπορρ. emendandi viam
Grammaticae leges monstrabant. T. H.
† Αδελφῷ] Ἀμφίλοχῳ. V. M. du S.
Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in pro-

† Βωσκίαις ὑπόγειον αἰκράν, κατελθὼν ἐκασταύτου καὶ λε-
μαγχομένης ἀπιδάσκοντες ἰγναλοῦνται δὲ διαμνησθῆναι τι τὰς
μαντικῆς ἐνέλιξι. Εἰσέχοντο ἢ ἐντός οἱ χρηστέοντες, ἔχον-
τες ἐν ταῖς χερσὶ πόματα, ὡς τοῖς ἐκείνῳ ἀμφιλοχουῦσιν
ὄφθαλμοι δίδωσι, μηδὲν ἔτι αὐτῶν δυσχερὲς παλαιόν. G.

Τροφώνε· ἐν Ἀμφίλοχῳ ἡμεῖς οὕτως ἐκασταύτου λέ-
γουσι διὰ τὸ ἐν ταῖς, ἐν αἷς ἐκασταύτου, ἐκασταύτου μαν-
τικῶν. G.

elivi. Alciph. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσῶν καὶ ἀμωιδίαν. T. H.
† Τρόφον] Χρόνος, ut jam olim esse corrigendum videram
Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Sout, & mon. ante ὁ-
ραμα ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus
Συναγ. Τροφ. in principio. T. H.

11. Ἀμφίλοχῷ . . .] Trophonii antrum notius est
quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero tem-
plum non adeo notum cum sit, monendi sunt sal-
tem juniores Malli extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Orapi et-
iam Atticæ vates Amphilochoi pro Deo colitur, verba
sunt Livii XLV. 27. templumque vetustum est fontibus
vivisque circa circumdatur. De eodem Amphilocho ali-
bi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΩ. τί ἐν ἡμεῖς αἴτιος] Amphilocho in Dia-
logi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde na-
tus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere perso-
nam videatur: quare nihil erat causæ, cur nomen
ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent.
Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine
controversia pro Trophonio substituendus est Amphi-
locho: ut alienissima sunt, quæ hic dicuntur, a per-
sona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit,
& oracula vere consulentibus edere, falsè Me-
nippos irridet, sic contra nihil obest, quo minus Am-
philocho quantumvis vari a Luciano potuerit adscribi
iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem
sæpiori hominum ac dementiae tribuit. Quia etiam

mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam
causæ communis desertori, Ἀμφίλοχῳ ἢ ἔσθ' ἐν
ἀδελφῷ &c. neque is, quasi sua parum referret, dispu-
tationi sese amplius immiscet. Τί ἐστι hic quidem in-
terrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut
Dial. XXII. τί ἐστι; ἐξήχοντες τὸν μὴ ἀποκρίναι; Am-
philocho Trophonium & Amphilocho addit Aristid.
T. I. p. 82. A. Ἀμφίλοχῳ ἢ ἔσθ' ἐν Τροφονίῳ ἐν Βω-
σκίαις, καὶ Ἀμφίλοχῳ ἐν Αἰτωλίας χρησμοδῶσι τα καὶ φαί-
νονται ὑποὶ δὲ (Ἀσκληπιάδης, quos supra istorum ho-
nores extollit) παλαιῶν τῶν γῆς διατίλουν, ὡς περὶ ἀσεί-
ρητοις ita legendum est διατίλουν pro vulgato ἀσεί-
ρητοις, quia manifesto respicit ad ἀσείρητοις, qui δια-
τίλουν appellantur; neque hoc Causæ latuisse versio
prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristi-
des, homo superstitioni addictissimus: fama tamen
tenuit, nusquam præsentiores apparere Deos, quam,
quo Christianos omnium minime credulos ablegabat
Celsus, αἱς Τροφονίου, καὶ αἱς Ἀμφίλοχῳ, καὶ αἱς Μενί-
ππου φησὶν ἀνθρωποειδῆς διαμνησθῆναι θεοὺς, καὶ αἱς λέγει ὁ
Κύριος, ὅτι ψευδομένους, ἀλλὰ ἐν ἱερῶν. Origen. in
Cels. VII. p. 355.

T. H.
23. Κατὰ-

calia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi re-

σκέψαι τοιαῦτα πρὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ME. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες ἢ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπερατεύατε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, ἢ προειπεῖν διυνάμενοι τοῖς ἐροῦσιν. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲ ἔτ' ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκρίσειν ὑπὲρ αὐτῶ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, ἢ μαρτυροῦμαι, ἢ τις ἢ κατέλθοι παρ' ἐμοῦ. σὺδ' ἔοικας οὐκ ὀπιδήμηκέναι Λεβηδία.

25 τοπαράπαν· ἢ γὰρ ἠπίστους οὐ τίτεις.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

MEN. Τί φῃς; εἰ μὴ ἐς Λεβηδίαν γὰρ παρέλθοι, ἢ ἐσταλμένῳ ταῖς ὁδοῖς γελώϊως, μάζαν δὲ τῶν χειρῶν ἔχων ἐσεμπύσῃ.

ἢ Κατέλθοι.] κατέλθω.

24. Λεβηδία.] Τίτ'·, ὅς τ' ἐμαρτυροῦτο Τροφόνιον· G.

27. Ταῖς ὁδοῖς.] Τοιοῦτ' ἢ ἐχρῶτο τρόπον οἱ μαρτυροῦντες ἐς Τροφόνιον. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμοῦ] Vulgatissima sunt μαρτυροῦντες ἢ vel ἐς Τροφόνιον χρονοῦντες ἐκπειθεῖν ἐν Βουναῖς ἐς Τροφόνιον. Aelian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπειθεῖν nullus intellexit: κατέλθοι παρ' ἐμοῦ Τροφόνιον, ἀπὸ Τροφόνιον προσφάτως ἀναβήδης; Diodor. Sic. XV. p. 485. D. Σηπτισμός ἐν Τροφόνιον φησιν, Euripid. Ion. v. 405. qui σπᾶς & θαλάμης eandem in fabula sacrum illud antrum appellat γ. 300. 393. Rarius invenies κατέλθοι vel κατέλθω Τροφόνιον, quod & Herodotus habet VIII. c. 134. & Pausan. IX. p. 791. ἔστι δὲ Τροφόνιον μέλαισι ἰσχυρὰ μοχ: ἰσχυρὰ δὲ ἀπὸ ἰσχυρῶν ὡς τ' Τροφόνιον. p. 792. ὡς Τροφόνιον ἐς Λεβηδίαν ἰδόντι εἰρηλὶς ὡς οὐκ οὐκ τοῦτο ἰσχυρὰ ibidem: τ' δὲ ἀναβήδης παρὰ τὴν Τροφόνιον. T.H.

27. Ἐσταλμένῳ ταῖς ὁδοῖς] Exsequitur hanc totam historiam Scholiastr. Aristophanes. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. J.B.

Ἐσταλ. ταῖς ὁδοῖς] Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313. antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet p. 362. M. du S.

Ἐσταλμένῳ ταῖς ὁδοῖς] Tam parum a Luciano diffidit iisdem propemodum verbis expressius Maximi Tyrri locus Dial. XXVI. p. 161. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐς Τροφόνιον γὰρ μὲν (ἢ γὰρ τὸ μυστήριον ἐστὶ ἐν Βουναῖς ἡμεῖς Τροφόνιον παρὶ Λεβηδίας πύλου) ἢ δὲ ὁδὸς ἐν τῇ δαίμονι, ἰσχυρὰς ἐκείνης ὁδὸς ποδοῖ (Pausanias: χρονοῦντες ἰσχυρὰς λινθῶν, ἢ τινος τ' χρονοῦ ἐκείνης) ἢ φοινικῇ, μάζαν τε (μοιραγωγίας μάζαν) Pausan. μολυβδοῦσας, ὅ ἐστι, μάζαν μάζαν διδωμένης Suid. in Τροφόνιον) ἢ χειρῶν ἔχων, ἰσχυρὰς ἔχοντες κατὰ σομῶν ἐπὶ τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ἀναβήδης ἀνίστην αὐτοῖς ὑποφάντες αὐτῶν· ἔλθω. Oraculum autem

Trophonii religioſa vaſcerimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Diacarchus Peripateticus, testibus Aethanaco atque aliis, παρὶ τ' ἐς Τροφόνιον καταβήδης scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis παρὶ τῷ θίον τ' Ἐλάδῃ, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τ' Ἐλάδος jambica, quae haec philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἰσχυρὰ Τροφόνιον, ὅπου τὸ μυστήριον λήγουσι γηγόνες. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Diacarchi cura Plutarchum deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram actatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praestitum religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausanias eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praefens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII. c. 19. ejus tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita discitantes, se sacri ceremonias praestigiatore mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τ' ἀνδρὰ πλεονέκτους ἀποφράδας ἢ καθαροὺς χρονοῦ hic καθαροὺς ut reponeret

σω ἀφ' ἧς τρομῆς, ταπεινὸν ὄντ', ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ αὐτοῦ ἰδέναι ὅτι νεκρὸς 30 εἶ, ὅτ' ἔσθ' ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τὸ μαθητῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῷ σὺνθεῖλον. ΜΕΝ. ὃ μήτε ἀνθρώπος ὅστις, ὡς Φησὶ, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρων ὅστις. ἵδ' ἐν 31 πῶς ἂν σὺ τὸ θεῷ ἐκείνῳ ἡμίτομον ἀπελήλυθες; ΤΡΟ. χρεῖ, ὦ Μένιππε, ὡς Βοιωτίας. ΜΕΝ. ἐκ οἷδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ἂν ἄλλ' εἰ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾷ.

depressum, in specum; nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Boeotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV. MER-

α Σὺ τὸ θεῷ] Σοὶ τὸ θεῷ. O. Tolerari potest, si refingas, σοὶ τὸ θεῷ ἐκείνῳ ἡμ. δ' Ὀλ' Ὀλ' Ὀλ' O. Haec saepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόθεσιν. * Ὀφελος ἢ λέγειν, ὅτι μαθητὴς, ἵδ' ἐν, νεκρὸς αὖ. G.

* Ὀφελος] Scribebatur ὀφελος.

T. H.

sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quominus vivum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάχαι vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonio adituros, proprio nomine μαγίδης Hyschius hunc in modum emendandus: Μαγίδης, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81. n. 84. absit vocabulum, quocum αἷς convenerit) ληπτέοντες & καθαίροντες· καὶ μάχαι, ὡς καθαίροντες οἱ εἰς Τροφώνιου κατιόντες a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76. μάλιστα μὲν Τροφώνιος, καὶ ἀρεστὴ ἐν ὕμνῳ ὁμοίως. Modo βοῶν placenta genus cornutum descripsit, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologo teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βοῶς, inquit p. 204. καὶ εἶδος πλακοῦτος διδόμενος τοῖς εἰς Τροφώνιον κατελθόντες· rationem vocis, quam pro suo acuminis, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι αἱ κατελθόντες εἰς τὰ ἅπαντα μυκημῶν αἰδάνουσι· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesset voluit talem placenta? longe alium usum μυληνῶναι certe Philostratus addignat: μυληνῶναι ἐπαχθῆς ἐν ταῖς χειρὶ μυληνῶναι ἐργασίαν, ἀ τοῖς κατιόντων ἐγχεμῆτι· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Illustris Ex. Spanhemi ad Atriph. Nub. v. 507. ubi & Scholiasten lege. Jac. Paris.

zoni: ad AELIAM. V. H. III, 45. Fr. Oudendorp. ad Jul. Obsequ. c. CX.

43. Ὀφ' ὅτι] O. P. L. In J. vero & W. ὀφ' ὅτι, quod in reliquis prave scribitur ὀφ' ὅτι.

48. Τροφώνιος] Joh. Schefferus de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi reperit hoc loco τροφώνιος, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. Poll. I, 87. ad cuius locum Jungermannus Luciani non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Tibi] Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐσπερ. XIV. Proprietatem τῆ τιμῆς προλογίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos scriptores satis esse usitatum: Crates in Ephem. Tibi μαγείρῳ μάχαις δὲ, ἰατρῇ δραχμῶν &c. cuius extat in Diogen. L. VI, 86. locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῆς Ἀρχ. Ἐργ. Ὑπομν. p. 146. ex Lybia: καὶ δῆλον εἰς δύο παιδῶν &c. χιλίας δραχμῶν ἐκείνου ἐκαστοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III. p. 84. C. — τοῦτον ἢ ὅβολον ἢ πάλιν Τίθημι, λογιζόμενος γὰρ — ideo Barnabas Ep. §. 13. ἐν τῇ εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apostolus Paulus habent, ἰλογίζεσθαι. Alias item ut saepe Latinis ponere, τιμῆς est, numerare praesentem, representare pecuniam, κατεβάλλειν sic τιμῆς & δίδωμι ματαίως. Diogen. L. IV, 14. Ἡρακλ. in Μετοπίῳ Eupolis in Poll. IX, 59. δις ἑκατὸν δραχμῶν. δις ἑκατὸν μῶν. T. H.

49. Καὶ ἀκίςραι ὑπὲρ τῆς εἰς οὐ πῶτε ὀβολοῦ ἐγὼ κατεβάλλω] Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvui. Κατεβάλλειν est frequenter pendere, exolvere. Sed κατεβάλλειν ὀβολὸν ἀκίςραι, pendere obolum pro acu Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκίςραι κατεβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendesum, & Lucianum scripsisse πῶτε ὀβολοῦ ἐγὼ κατεβάλλων, aut πῶτε

IV.

MERCURI ET CHARONTIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C.

E P M.

1. **R**ationes ineamus, Portitor, si videatur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. **CHAR.** Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae. **MERC.** Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmīs. **CHAR.** Magnō dicis. **MERC.** Per Plutonem ipfis quinque drachmīs emi; & strophum adligando remo binis obolis. **CHAR.** Pone quinque drachmas & binos obolos. **MERC.** Et acum ad velum sarcindum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορβμεῦ, εἰ δαεῖς, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι πρὸς αὐτῶν. **ΧΑ.** λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἀμεινὸν γὰρ ὀρίσασθαι πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. **ΕΡ.** ἄγκυραν ἐντυλαμένην ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. **ΧΑ.** πολλὰ λέγεις. **ΕΡ.** καὶ τὴν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠτησάμενον, καὶ τροφωτήρα δύο ὀβολῶν. **ΧΑ.** τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. **ΕΡ.** καὶ ὀακέραιαν ὑπὲρ τῶν ἰσίων. πέντε ὀβολὸς ἐγὼ

c. Ὀρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AW*. Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod S. mutaverat in ὀρίσαι. d. Πέντε] s. F. hic tantummodo.

48. Τροφωτήρα] * Τροφωτήρ ὁ κατέχει τὸν κόπυλον διαμύς. F.

49. Καὶ αἰκέραιαν] Ἀνέστρα ἡ βελόνη ἢ μαζών, † ἢ ἡ ἰσὶν σακκοράφειον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀνέστρα ἢ τοῦ συρρέπτιν

τὰ διαφραγόμενα τῷ ὀνόματι τὸτο γὰρ αἰκέραιον φασὶν, ἰσὶν ἢ ἡπύττωμα ἢ ἡπύτης, καὶ αἰκέραιον ἢ αἰκέραιον ἢ ἡπύτης. Χρὶ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιὸι γυναικὶ ἰχθυότο οἱ ταύτας τὰς ἰχθυόσας, καθὰ καὶ τὴν Σαῖδα. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τὸτο δὲ καὶ ἡπύττωμα φασὶν, vel forte paulo plenius, τὸτο γὰρ αἰκέραιον φασὶν καὶ ἡπύττωμα, ἰσὶν καὶ ἡπύττωμα καὶ ἡπύτης, καὶ αἰκέραιον καὶ αἰκέραιον, ἢ ἡπύττωμα καλοῦσι. ἡπύττωμα autem, quod & Suidas habet in ἡπύττωμα, ῥάπτωμα, dicitur, & ἡπύττωμα ab Eustathio ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis αἰκέραιον & ἡπύττωμα plura notat. ῥάπτωμα recentioribus usitatum reulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresnoy ex Lex. Mf. Cod. Reg. proferens: Ἀνέστρα, ἢ ἡπύττωμα καλοῦσι eundem vide in Παύλου & Παύλου. Thom. Mag. in Ἀνέστρα post allatum Homeri locum ex Βατραχίου μ. v. 183. addit, ὡς ἡπύττωμα, καὶ ὅτι quod male omisium in Ed. Francoque veteres habent: hinc ῥάπτωμα apud Hesych. in ἡπύττωμα, & Eustathio ad Od. K. p. 1764. v. 60.

* Τροφωτήρ] Verbis totidem extant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχειν τὰς κόπυλους διαμύς. T. H.

† ἢ ἡ ἰσὶν] Ista, ἢ ἡ ἰσὶν σακκοράφειον (qm) καλοῦσι M. du Soul interposuit, quod, quoniam in *Erymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφειον & σακκοράφειον recentioris aevi adnotavit Cor. du Fresnoy in Gl. M. & I. Gr.

T. H. ‡ ἡπύττωμα καὶ ἡπύτης] Exc. G. & C. ἰσ. καὶ ἰσ. In margine tamen aliter, ἡπύττωμα καὶ ἡπύττωμα καὶ ἡπύτης καὶ αἰκέραιον καὶ αἰκέραιον. M. du S.

§ ῥάπτωμα] C. M. ῥάπτωμα. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἰχθυόσας. Lege ἰχθυόσας. M. du S.

Pro αἰκέραιον Ed. A. reposuit etiam M. du Soul αἰκέραιον, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Erymologo*, in quo totidem paene verbis hinc

gratissimum tanti a te aestimatum consuetudinem vitare vitissimum nostri, primum ut eam domum sumeres. Horas. Quae parvo sumi nequeunt obsonia capias. Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: αἰκέραιον ἰσὶν τὰ ἰσίων, πέντε ὀβολὸς ἰσὶν κατέχειν, αἰκέραιον καὶ

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἢ τῆς προστίθει.
ΕΡ. ἢ κηρὸν ὡς ὅτι πλάσαι ἔσκαφιδίῃ
τὰ ἀνεωρότα, ἢ ἥλως δέ, ἢ καλῶδιον,
ἀφ' ἧ ἵππερα ἰπποῖσας, δύο δραχμῶν
ἀπαῖα. ΧΑ. εὐγε, ἄξια ταῦτα ὠήσω.
ΕΡ. ταῦτά ὅτι, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέ-
λαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ'
ὑποδάσκει Φης; ΧΑ. νῦν μὲν, ὡς Ἑρμῇ,
ἀδύνατον. ἦν δὲ λαμός τις, ἢ πόλεμος
καλαπήμεν ἄβρους τινάς, ἐνέται τότε ὑπο-
καταβαίνει ἐν τῷ πλῆθει ὡς λογιζόμενοι
τὰ φορτία.

ΕΡ. Νῦν ἐν ἐγὼ καθεδῆμαι τὰ κάκιςτα
εὐχόμενοι γινέσθαι, ὡς ἀνὰ τῶν τέτων ὑπο-
λαύομαι. ΧΑ. ἐκ ἔστιν ἄλλως, ὡς Ἑρμῇ. νῦν δ'
ὀλίγοι, ὡς ὅρασι, ἀφανῶν ἡμῶν εἰρήνη γάρ.
ΕΡ. ἄμεινον ἔσται, εἰ ἢ ἡμῶν ὡς τεύχομεν
ὑπὸ σὺ τὸ ὄφλημα πλῆθος ἄλλ' οἱ μὲν
παλαιοὶ, ὡς Χάρον, οἶδα οἷον παρὰ γινόντι,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos
adscribe. MERC. Tum ceram, qua
oblinantur navigii patentes rimæ, & cla-
vos itidem, & funem, unde hyperam
confecisti; duabus drachmis hæc cuncta.
CHAR. Euge, vili ista quidem pretio
sumsisti. MERC. Hæc sunt; nisi quid
aliud nos præterit in computatione: quan-
do igitur ista te redditurum ais? CHAR.
Nunc quidem id, Mercuri, fieri non po-
test: quod si pestis aliqua, aut bellum huc
demiserit confertos, licebit tunc lucri
quiddam inde capere in maiore turba frau-
dantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confide-
bo, pessima quæque precatus evenire, ut
fructum ex iis percipiam. CHAR. Ali-
ter non datur, Mercuri: nunc autem pau-
ci, ut vides, adveniunt nobis: est enim
pax. MERC. Præstat ita se rem habe-
re, etiamsi nobis protendatur a te debi-
tum. Veteres tamen illi, o Charon, no-
sti

α ἥλως] Vitiose F. ἡλ. β ὠήσω] Ita O. Bz. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὠήσω. γ ὄφλημα] ὄφλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ἰππερα τὸ τῷ κηρῷ τῷ ἰσθμῷ ὡς ὅτι, ὡς
ἀντίστοιχον ἐστὶν ἀντίστοιχον γίνονται δὲ ἐν τῷ τούτῳ παραμύθῳ

* Ὁ ἀντίστοιχος] L. ὁ ἀντίστοιχος. M. du S.
Scipio dicitur secutus Suid. & Etymol. p. 778. Ἰππερα τὸ ἐξ-
απὸ τῆς ὑπέραν, τὸ ἰσθμῷ, ὡς ἀντίστοιχον καὶ τῷ τούτῳ ἀβ-
jiciendum est, quod additur, τὸ σκαφιδίῃ. Bz. ad Od. E.
p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σκαφιδίῃ ἰπποῖσας κηρῷ
τῷ κατὰ τὴν ἰσθμῷ, ὡς ἀντίστοιχον καὶ διατίθεται, ἀπορίσκει καὶ παρὰ

ἰππερα τὸ τῷ κηρῷ ἀντίστοιχον, ὡς ἀντίστοιχον καὶ τῷ τούτῳ. F.
60. Ἀβρους] Ἀβρους τινάς κατελάττονται. V.

μὲν ἰππερα τὸ τῷ κηρῷ ἀντίστοιχον, ὡς ἀντίστοιχον καὶ τῷ τούτῳ, τὸ
ἀντίστοιχον τῷ ὑπέραν, τὸν σκαφιδίῃ. Per negligentiam
descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. A.
vitiose τὸ κηρῷ post γίνονται δὲ abfuit καὶ, & ὡς ἰππερα τὸ τῷ
T.H.

velum sc. ἀποσάμην, ἐπὶ, quod ὡς καὶ repeten-
dum, quicunque obolos ego perendi. Ceterum in antiquo
codice ad vocem ἀντίστοιχον tanquam explicatio adscrip-
ta est hæc vox σκαφιδίῃ. Sic posteriorum tem-
porum scriptores vocarunt ἀντίστοιχον: ut notavit Etym-
ologici magni auctor, quem vide in ἀντίστοιχο.

Καὶ ἀντίστοιχος ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ] Hæc Thom. Magister pro-
tulit in Ἀντίστοιχο. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad
resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat,
& pro resarciendo vela) quinquæ obolos exolveri; quasi le-
gi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀντίστοιχον τῷ ἰσθμῷ πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ
κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum re-
quiras, quam distinctionem mutata, quæ separet
male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata cor-
rectione, Graevius animadvertit: ἀντίστοιχον perinde
pendet ab ἀντίστοιχο, vel ἀποσάμην, ac mox κηρῷ
ἐστὶν &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

κατέβαλον, paulum incitatio adfirmandi causa,
ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia
mentiendo caperet, quicquam secius suspicari. T.H.

52. Κηρὸν ὡς ἰππερα, τὸ σκαφιδίῃ] Ceram pie-
te temperatam, quæ navibus inducebatur, quum il-
lustrant Joh. Brodaeus Misc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov.
ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci memine-
runt. Mædæ, de qua Festus in Mædæ, vocat Hippo-
nax apud Homoc. in V. Ἐπειτα μάλῃ τὴν τῷ πᾶσι παρὰ
χρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Ma-
gister in Ἀντίστοιχο his Luciani verbis utitur. T.H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici similem
in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui
antennas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G.
III. c. 14. Græcus haud inepte ὑπέραν vertit. Opi-
feros funes Stoweckium ad Vegetium aliosque viros eru-
ditos appellare video inductos Isidorus loco Orig. XIX.
c. 4. Opifera funes. quæ cornibus antennæ dextra
sunt.

ſti quales advenirent , ſtrenui omnes , ſanguinis pleni & ſaucii plerique : nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus , aut ab uxore , aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus : pallidi quippe omnes & ignavi , neque ſimiles iſtis : eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem , ut quidem videntur. CHAR. Valde ſcilicet expetendæ ſunt. MERC. Proinde neque ego videri poſſim peccare , qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρῶν ἀπαντες, αἱματὶ δ' ἀνάπλευ, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· ἰδὲ δὲ ἡ φαρμάκη τις ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποθανόν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναίκος, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωθηκὼς καὶ γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ἀγχοὶ καὶ ἀπαντες, καὶ ἀγενεῖς, καὶ οἱ δὲ ὅμοιοι ἐνείκοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀλγὴν χρέματι ἵκνυντο ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκάσι. ΧΑ. πάντῃ γὰρ δεῖπνῇ ταῦτα. ΕΡ. οὐκ ἐν ἐδ' ἐγὼ δεῖμαι ἀν' ἀμαρτάνην πικρῶς ἀπαντῆς τὰ ὀφειδολόγημα ὡς δὲ σὺ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

P L U T .

Η Λ Ο Τ .

1. SEnem noſti , illum inquam valde provectum ætate , divitem Eucra-

ΤΟν γέγονα αἰῶνα, καὶ πᾶν γενηρά· κῆτα λέγω, καὶ πλεῖστοι Εὐκράτην, ὦ

d' Ἀντίπλεω] Ἀντίπλεω P. V2. J. Margo *Antip.* quod minus Atticum. Ἀντίπλεω F. A. H. ut ſæpe ſcribitur in Codd.

ſiniſtraque condantur retroverſo. Cautè J. Scheffer. de M. N. p. 145. Latini ſunt opiferæ , ſi Iſidoro credimus. Mihi hyperæ videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta , ut , quin ita reponi debeat , minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius Iſidori Codex Groninganus , in quo, *Opis ſera funis &c.* Lege: *Hyperæ*, vel pro more ejus ætatis, *Hyperæ* , funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverſo. Ἰπέρης & proverbii inde ducti meminit etiam Moſchopulus apud Σχολῶν p. 138.

T. H. 55. Ἀἴμα πᾶντα ἀνέστω] *Jungerm.* ad Poll. VII, 10. a. 58. ἄξιον hic eſſe εὐνοῦν, & præterea de vitio priſcarum Edd. monet, in quibus erat *ἰπέρης*. *Lederlinus* ibidem caſtigatæ *Benedicti* verſioni ſubſtituit : *Ῥεῖθε* ſane, hæc vili pretio emiſſi. Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quæ τὸ πολυτελὲς & τὸ εὐνοῦν comprehenditur , ex *Serphano* vulgaribusque Lexicographis latius nota.

T. H. 63. Τὰ κῆματα ἐν χόρδῳ γ.] *Apud veteres etiam (ἐν χόρδῳ) pro impropari coarctum erat ſumi.* Suidas: *Ἐχόμενα σοι ταῦτα* , ἀπὸ τῶν κῆματων παρὰ Ἀριστοφάνει. *Lucianus* *epiſt.* XLVI. τὰ κῆματα ἐν χόρδῳ γινέσθαι. Hæc ſcribit *Goldaſtus* ad *Dofith.* §. 15. n. 120. T. H.

66. Βίρη γ.] Niſi alia aliter ſuaderent , hinc putarem hocce Dialogos non niſi imperante *Commodo* ſcriptos ; uſque adeo me movet quod de pace hic,

& mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta ſunt.

M. du S. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & ſequentes non pauci dialogi , de hereditatum captatoribus , cum tot ſint numero , quibusdam emunctæ naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe *Lucianus*. Adeo ut vel acutiſſimus ejus imitator *Fontenellus* id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt quod reponam ; *Luciano* veniam deberi , quod toties in hunc morem ſit invectus , qui non turpiſſimus tantum per ſe , ſed ejus ætate utiliſſimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum , Hiſtoricorum , omnisque generis ſcriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Laſtaneſium* unum , ne te mōrer , audi , qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia , hæc habet : *Es ut quæ levia ſunt atque uſitata dicamus , qui hereditates caprent , teſtamenta ſupponant , juſtos hæredes vel auferant vel excludant ; qui corpora ſua libidinibus proſtituant ; qui denique immemores quid naſi ſint , cum ſceminis patientia cōtent &c.* V. 9.

M. du S. 82. Εὐκράτην] Hujus meminit idem *Lucianus* in *Somnio ſive Gallo* ſub finem. Eſt apud *Ariſtophanem* in *Equit.* *Eucrates* , qui quum molitor eſſet , & dives , tamen temp. adminiſtrabat.

G. C. Eὐκράτης

ὦ παῖδες μὲ οὐκ εἰσὶν, οἱ τ' κληῖρον δὲ
 θνήσκοντες, πωλίσμιον; ΕΡ. γαί, τ' Σι-
 κύνιον Φῆς. τί ἐν; ΠΛ. ἐκείνον μὲ, ἡδ
 Ἑρμῆ, ζῆν ἑασον ὅπῃ τοῖς εἰνεῖται ἔτε-
 σιν, ἀ βεβίωκεν, ὅπῃ μετρήσας ἀλλὰ το-
 σαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω.
 τῆς δὲ γε κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τ'
 πέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τῆς ἄλλης, κατὰ
 σπᾶσον ἐφεξῆς ἀπαίτας. ΕΡ. ἀτοπον ἀν-
 δόξει τὸ τοιοῦτον, ΠΛ. ἔμενεν, ἀλλὰ
 δικαιοτάτοιον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες εὐ-
 χονταὶ ἀποθανεῖν ἐκείνοι; ἢ τῶς χρημά-

tem, cui liberi quidem non sunt, heredi-
 tatem vero qui venientur quinquaginta mil-
 le. M E R C. Sane : Sicyonium illum
 nempe dicis : quid autem? PLUT. Eum,
 Mercuri, vivere sine, ad nonaginta an-
 nos, quos vixit, admenfus totidem alios,
 siquidem fieri possit, & plures etiam.
 Verum adulatores ejus, Charinum juve-
 nem, Damonem & ceteros detrahe per or-
 dinem omnes. M E R C. Alienum plane
 videri queat hoc tale. PLUT. Neuti-
 quam; sed iustissimum : quam enim illi
 tandem ob causam optant obire eum, aut
 bonis ejus sibi vindicandis inhiant nulla
 ge-

α Οὐμωσ] Οὐμωσ F.

Εὐμωσ] Fictum prorsus (ut multa in sequentibus,
 ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Ro-
 maz, ea potissimum ætate, non deerant veri homi-
 nes, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis
 Lucianus Græcis omnes nominibus insigniat. M. du S.
 84. Πωλίσμιον] Numerus infinitus pro finito,
 hoc est, septem. G. C.

Πωλίσμιον] Benedixit quinquagesies mille. Quan-
 to rectius Micyllus quinquaginta millia? J. G.

87. Ἐπιμετρήσας] Julian. Cæsar. p. 326. C. ἐπι-
 μετρῶντων ὁμῶν (τ' εἰς) τ' βασιλείας μοι τ' χρόνον. De
 Hiskiae vita quindecim annis cumculata idem verbum
 apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. T. H.

6. Πολλὰ κἀκύνθ' ἢ μάλα ἀδουλοῦν αὐτοῖς ἐ-
 πιπλῆξιν] Vertunt: ille etiam saepe adnotum scite ipse
 laetatur ex spe inani pascit. Sed ἐπιπλῆξιν qui usurpet,
 aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Per-
 suasi itaque mihi legendum esse ἀπιπλῆξιν, ad despera-
 tionem eos redigit: ἀπιπλῆξιν enim est desperare, &
 cum casu quarto, ad desperationem redigere. De
 Iolao qui reviruit vide Hyginum Fab. 103. J. G. G.

Ibid. Διαδουλοῦν] Laetatur, pascit. J. B.

7. Ἐπιπλῆξιν] Liceat mihi hic dissentire ab Viro
 Clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui ἐπιπλῆ-
 ξιν usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse
 neminem; itaque se sibi persuasisse legendum ἀπιπλῆ-
 ξιν. Noster utique ἐπιπλῆξιν habet in Timone, Ἐμὲ
 δὲ οἱ ἐπιπλῆξιν, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀδουλοῦσι κεχρῆτες. Fa-
 teor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione
 τὸ, ἐπιπλῆξιν. In eadem tamen, qua hic, notione
 id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non
 nominat, probat: Ἐπιπλῆξιν, εἰς ἐλπίδας ἀγων. Τα-
 μὲ αὐτοῖς ἐπιπλῆξιν ταῖς ἀποχρίσεσι τὰ δὲ ἀποσπῶν αὐ-
 τοῖς ὀλίγα κἀκύνθ'. Caeterum non videntur bene qua-
 dratura, ἀδουλοῦν ἐ ἀπιπλῆξιν, quemadmodum legi
 vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic
 loco, conveniat, scite laetatur ex spe alie, Eucrates nempe
 adulatores suos, eosque ἐπ' ἐλπίδ' ἀνέχου (ut lo-

quitur Noster in de Mercede Cond. c. VII. dum gran-
 daevus exiguum tempus videtur fore superstes. Sic
 Noster in Tragopodagra vl. 29.

Ἐλπίδι ματαιὰ μὲν βουκολοῦμεν.
 Vana spe stultæ laetari.

Euripides quoque in Phoenissis vl. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βίσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
 Spes vero laetas profugos, ut ajunt.

At, ne quid dissimulem; Thomas Magister hoc in
 Luciani loco non ἐπιπλῆξιν, sed ἐπιπλῆξιν legit; ut li-
 quet primo apud eum in voce βουκολῶν, deinde in
 ipsa voce Ἐλπίδ' ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ εἰ
 μῶνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ ἐ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω.
 Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νευμαῖς Εὐ μάλα ἀδουλοῦν αὐτοῖς
 καὶ ἐλπίδ' ἐπιπλῆξιν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ Ὅτι οἱ τότε αὐτοῖς
 διαίσεις ἐπιπλῆξιν, ὡς λόγος. Σικελ' αὖν. Haec Tho-
 mas; qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur vel
 τὸ, ἐπιπλῆξιν idem judicasse quod τὸ, ἐλπίδ' vel in
 Luciano revera legisse ἐπιπλῆξιν, & ab editoribus cor-
 ruptus esse; quod sicut fieri quidem potuit, ita pa-
 rum ad sensum refert, utrum in Luciano hoc loco
 ἐπιπλῆξιν, an ἐλπίδ', vere legendum sit, quum &
 ipsum ἐλπίδ', sive Poëticum ἔλπω pro spem facio,
 injicio, ad spem adduco, usurparint Veteres. Sic cer-
 te Homerus Odysf. B. vl. 91.

Πάντας μὲ ῥ' ἔλπω ἐ ὀπύξιναι ἀνδρὶ ἐκείνῳ

Quod ἔλπω Hefychius ἐλπίδ' Scholiastes vetus, &
 Eustathius εἰς ἐλπίδας ἀγων exponunt. Pro ἐλπίδ', ut
 modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων desperans, non
 sperans; quae vox instauranda apud Hefychium: nam
 ubi legitur Ἀέλπωτες, non ἐλπωτες; ne dubita ge-
 nuinum esse Ἀέλπωτες idque, ut innumera alia,
 sum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando egrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. M E R C. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lætat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

ἡσταν ἀντιποῖνται ἰδὲν προσήκοιες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιανότατος, ὅτι καὶ ταυῦτα εὐχόμενοι ὅμως διαπαύσιν, ἔργε τὰ φανερά, καὶ ποῖνται, ἃ μὲν βέλονται, πᾶσι πρόδηλα. Δύσειν δὲ ὅμως ὑπάρχοντι, ἢν ῥά τιν' ἔλως, ποικίλη τις ἢ καλακία τῷ ἀνδρὶ. Ἀλλ' ταῦτα ὁ μὲν ἔγνω ἀδύνατον· αἱ δὲ προαπίτσασαν αὐτὸν μάτην ὀπιχανόντες.

5 E P. Γελῶν πείσονται, πανῆργοι ὄντες, πολλὰ κἀκείνῳ ἢ μάλα ἀσθενολοεῖ αὐτὸς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, αἱ δὲ θανόντι εὐκλῶς

3. Προαπίτσασαν] Προαπύχονται. V.

7. Ἐπιπίζω] Ἄπασι εἰς ἐλπίδας ὡς ἢ ἐμβάλλω. G.

sumsit Hesychius ex Homero, apud quem Il. H. v. l. 310. legitur:

Καί γ' ἦεν ποτὶ ἄνδρ', ἀέλσεται σὺν εὐαί.

Habet quidem, fateor, Suidas ἐλπίων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπίων, quod ab ἀέλπτῳ dixerunt Græci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπω dixerint, certo sciri potest eo, quod Hesychius adfert ἐλπιω. f. f. Ἐπιπίζω] V. fens. Lect. Luc. V. Hemsteth. p. 7. Thom. Mag. ἐλπ— legisse videtur. Sic Thucyd. VIII. 1. οὐκ ὡς ἐλπίσας ἀνδρῶν καὶ λήσαντες] Σουλίου. & Od. B. 91. N. 380. M. du S.

Ἐπιπίζω] Ἐλπίζω Thomas Mag. habet in Boukolau & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomæ patrocinarî velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπιπίζω ἢ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπιπίζω, quia subjectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐλπίσας, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam ob stare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζω in Boukolau nec de menda quicquam subodoratus fuit Nicol. Loens. Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζω nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἐλπιω addita sit virtus activâ εἰς ἐλπίδας ὡγίω, oratio tamen proflillum usum τῷ ἐλπίζω constantissime repudiavit: recte five Ammonius, seu Herennius Philo & prorsus accommodat: Ἠλπίσαν εἰς Ἐπὶ λπίσας ἀλφειν. Ἠλπίσαν μὲν δὲ αὐτοὶ τινας ἐλπίδας ἔχοντες παρὶ τινος. Ἐπὶ λπίσας δὲ ἴτεροι ἴτεροι, εἰς ἐλπίδας ἦγαγον. Quamobrem vulgatæ bonitatem lectionis optime contra Grævium adierunt Doctiff. fensius: alienum est ἀπιπίζω, atque abhorret a Luciano proposito: neque eum ergo

Tom. I.

rem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπιπίζω, spero facere, spe propostâ λαβῆναι & frustrari, jam Stephanus adnotaverat Th. T. I. p. 1199. Thucydidis, Luciani & Suidæ auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII. Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. In Grammaticis & Suida sæpius occurrit explicandis proximæ potestatis verbis appositum: Ἐπὶ λπίσας, ἐλπίσας &c. Bæro apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφύσιν, αὐτοὺς ἐπιπίζω τὰς ἀποχρήσεις quam partem in Ἐπιπίζω omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893. C. καὶ τὸ πάλαιον, ἢ μάλιστα ἱερὰτοιο, ἀπαλλάσσει ἐλπίσας. Appian. de B. P. p. 66. D. καὶ ἐλπίσας (Θαμίνας) περὶ πλείων de B. Mithr. p. 216. πάλαιον καὶ Ἀσίας πότῃ εἰς ἔργον ἐλπίσας ubi legendum αὐτὸν, ut apud Joseph. A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἰνδοὺς ἐπιπίζω. Non aliter Græci Pl. CXVIII. 49. Μὴδ' ἔτι τὸ λόγον σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐλπίσας μεῖ illud paulo plus ab IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπιπίζω ὁμῶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κυρίον & ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπιπίζω τινι, spero in aliquo collocare & repositam habere: Heliodor. VII. p. 356. τὸ μὴδ' ἰαυτῷ σωμίδτα φαῦλον νόμον αὐτῇ παρὰ τῇ κριτικῇ ἐπιπίζω plenius Socrates H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπὶ λπίσας ἐπὶ τῷ ἱερῷ μῦθῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζω fere differat ἐπιπίζω. Pausan. IV. p. 342. καὶ ὁ μὲν ἐλπίζω, Ἀθηναῖον δὲ μὴδ' ἰαυτῷ σωμίδτα φαῦλον νόμον αὐτῇ παρὰ τῇ κριτικῇ ἐπιπίζω. Nihil in Tim. p. 132. v. 67.

Xx

ἰοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον ἢ ἴσον. αἱ δὲ
ἤδη ἢ κλῆρον ὃ σφίσι διηρημένοι βόσκειν),
ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. ¹⁰
ἔκων ὁ μὲν ἀποδυάμεν τὸ γῆρας, ὥστε
ἰόλιος, ἀνηκασάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων ἢ ἐλ-
πίδων, ἢ ὀνειροπαληθείᾳ πλεῖστον ἀπαλύνον-
τες, ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόν-
τες. ΕΡ. ἀμέλῃσιν, ὦ Πλάτων· μέγα λυγρὸν ἔ-
μαι γάρ σοι ἤδη αὐτὸς καθ' ἓνα ἐξῆς ἐπ-
τά δέ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατὰ σπα· ὁ δὲ
ὠδὴ πέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦ
πρωτότης γενόμενον.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero
jam sorte inter se divisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L U T.
Ergo igitur hic exuto senio, tanquam
folaus, repubescat: illi autem a media spe,
somnia opibus relictis, detrusi jam ve-
niant mali male mortui. M E R C. At tu
seculo sis animo, Pluto: arcessam enim
jam tibi eos singulos ordine: septem, opi-
nor, sunt. P L U T. Detrahe: ille autem
singulos prosequetur, pro sene denuo. pri-
ma pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

T E R Ψ.

T E R P.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ 201.
τεθνήσκει τριάκοντα ἔτη γεγονότα, ἢ
δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννηήκοντα γέροντα Θέμειρον ζῶν

I Stane res, o Pluto, justa, ut ego
vita discedam triginta natus annos,
ubi, qui nonaginta superavit, senex Thu-
cri-

a. Πρωτότης.] πρωτότης poss. F. aliae quaedam Edd. Recte γ. V2. W. S. A.

12. ἰόλιος.] Ὁ τῷ Ὀδυσσεὶ πατρὶ τῷ Λουκῷ, ὃς
ἐφορεῖται ἐπὶ γῆρας τελευτῆσαι G.

15. Ἀμέλῃσιν, ὦ Πλάτων.] Τὸ ἐν ὧν συνεθελήσας, ἐπὶ
μινον. V.

* Ζεῦ.] L. Ἄλαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Oibor & mox ὑπὲρ γῆρας.

M. du S.

67. & Scholiastes Pindari ad P. Z. 50. ἔγκρατα ἐκελπίζον-
ται. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cass.
qui solus habet exquisitius, ἢ ἄμα ἐκελπίζων ὡς ἐ μὲν
ἐκκαλίται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberat, quo-
minus Pausaniae placere potuisset, ὡς καὶ ἐκκαλίται
σφίσι.

T. H.

9. Τὸν κλ. ὃ σφίσι δ. βόσκειν.] Si consideratius at-
tendas, videtur istud orationis membrum nonnulla
parte laborare. Memini, quom placet, ἢ κλῆρον
ἐκαστοὶ διηρημένοι βόσκειν] nam & praecedit ἐκελπίζει,
& paulo post ἀπὸ μέσων ἢ ἐλπίδων sequitur. Cicero pro
Cluent. §. 72. Hic ille planus improbiissimus, quaevis
judiciario passus, qui illi pecuniae, quam condiderat,
ipse jam atque animo incubaret. Tum ἐκαστοὶ praedi-
tum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημέ-
ται & βόσκειν apte congruat: proverbium non igno-
tum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσιν τοὺς κακοὺς βροτοὺς, nota-
vit Schol. Euripid. ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βό-
σκουσιν φονιάδας, ὡς λέγεται eodem spectat illud Sopho-
clae, Ἐλπίς ἢ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν quae

fuerunt Heraclito observata de All. Hom. p. 453. τὰς
ἐλπίδας ἐλπίδες, (ita legendum pro συνεπημέρους ἐλπ.)
αἱ βόσκουσιν ἢ βίον ἡμῶν hinc eleganter Παμφοῦτος το-
χην, ἐλπίς πασιτοράφει apud Hesychium ex veteri Tra-
gico: atque ut βόσκων & βόσκειν, sic & βουκαλῶν
& βουκαλῶναι χρῆσται, ἀγαθαῖς, vel κακαῖς, ἀπάτη-
λαῖς, ψεύδων ἐλπίσιν passim frequentantur. Quod si
quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc
pacto sensum capiet: Hi vero jam sorte inter se divisa
pascuntur ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi at-
tribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τῷ τιθέντι
potestate, quam ad Dialogum superiorem exposui-
mus: βόσκων vero de hominibus etiam usurpari, sed
saep̄ cum contemptu quodam & contumelia, ut si-
gnificetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse,
docet C. A. Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Prae-
terea paulo inferius ἠέκτωσαν, etsi non ignorem usum
ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita
juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐκκαλί-
σθαι, haud equidem adspiceret: ad eam nos conje-
ctu-

cratus vivit adhuc? PLUT. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus insidiaberis ipsi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui etate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitem, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat opletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quoddam sepulchrum, ab adolescen-

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν ἐστίν, ὅτι Τερψίωνα, εἴγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα ἀνθρώπου ἀποθανόντα φίλον· σὺ δὲ ὡς πάντα τὰ χροῖον ἐπιβόλῃς αὐτῷ, ἀνιμῶν τὴν κληρῶν. TERP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα οἷα, καὶ μετέτι χρῆσασθαι τὰς πλείους αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, ὡς ἀχρησάμενα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὅτι Τερψίωνα, νομοθετῆς, τὴν μετέτι τὰς πλείους χρῆσασθαι διωάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθήσκει· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

TERP. Οὐκ ἔνι ταύτῃ αἰτιῶμαι τὴν ἀστάξει. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον εἶναι πᾶσι γίνεσθαι, καὶ πρῶτον πρῶτον, καὶ μετὰ τούτῳ, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι, καὶ μηδὲ ζῇ μὲν τὴν ὑπὲρ γῆρας, ὁδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὸν ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὅπτι κεκυφῶτα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τῆς ὀφθαλμοῦ μετὸν ὄντα, εὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδόντα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῆς φύσεως

auram vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum καὶ μόνον τὸ ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet jam ante dixerit, κατὰ σπῆναι ἰφθίμης ἀπαταίας, & mox κατὰ σπῆναι. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Κατακ. c. 9. ἔλκεται αὐτὸν, & c. 11. σὺ γὰρ αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ὡδύς. Quod autem mox τὸ ἐνιμφοποιήσθαι πλοῦτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stylus indicat) apud Suidam in Καρυῶντος ῥῖνα, καὶ μὲν ἐνιμφοποιήσθαι τὴν οὐκ ἀλγίου διαδύχην. T. H.

11. Ὁσπερ ἰέλως] Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Hercules precibus juventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398.

— dubiaque regens lanugine malas
Ora reformatus primos lolans in annos. G. C.

ἰέλως] V. Ovid. Met. IX. Hesiod. ἀσπ. initio. & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. M. du S.

14. Κακὸν κακῶς] Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristarch. Hesiod. J. B.

19. Πρωτόγονος] Vox Homero familiaris, quam hic

mendose plerumque exhibent Edd. Sed recte eadem Sup. c. 35. V. II. I. 445. M. du S.

40. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα] In quatuor famulis incurvatus. Idem Nigrino. J. B.

41. Κορυζῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequentiam tam proprio quam figurato insignis est Luciani & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κορυζῆς alia Gasakerus ad M. Antonin. IX. §. 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. T. H.

43. Ἐμψυχόν τινα τάφον] Terpsion Thucritum senem decreptum vivum sepulchrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: similis sepulchris nil nisi nomen vetineo. G. C.

Ἐμψυχόν τινα τάφον] Ex Erasmi Chiliadibus descripta in Vivum cadaver: Vivum sepulchrum. Pleraque Gell. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψυχὸς τάφος, damnatus propterea non solum, sed irritus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18. & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu to-

νέον καὶ ἀγαλόμενον, ἀποδύσαντες δὲ καλ-
λίους, καὶ ἑρμηνεύσαντες καλίστους ἀνα-
γὰς ποταμῶν τῆς τοῦ γ. ἢ τὸ τελευταῖον εἰ-
δέναι ἔχοντες, ὅτε καὶ τῶν τῆς γ. γέν-
των ἑκάστη, ἵνα μὴ μάτην αἰ ἐνὶ οὐ-
ρανῷ ἴδωσιν.

tibus derisum, dum interea moriuntur for-
mosissimi robustissimique juvenes: hoc
utique pesinde est, quasi in caput flumina
securant. Saltem denique sciendum erat,
quando quisque senum esset obiturus, ne
frustra quosdam observarent: nunc autem
quod

45. Ἄνω δὲ ποταμῶν τῶν τοῦ γ. Παροιμία δὲς λυγρο-
ν, ὅτε τὰ ἑκαστὰ τῶν ἐπιλήτων γίνονται, Ἄνω ποταμῶν

χρηστέων παλαιῶν ἐν τῇ τῇ παλαιῇ ὁδῷ, αὐτὸν δὲ
μᾶλλον * χρηστέων V.

* Χρηστέων] Supple τὰ ὁδοῦ.

M. de S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione de-
fendi & exemplis posse existimem, facile tamen de-
dere castigatius usurpasse Lucianum de silicrnis, vel
fano carpiari, qualem, quam debilitatis animi corpo-
risque viribus sepulcro quam vita longiore dignior
est, non tantum τυμβολογία Graeci, praesertim Co-
mici, sed & γένος & σπέρματος per convivium appelli-
tare solent.

T.H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χρηστέων αἱ πα-
λαιῶν. Proverb. in ea quae accidunt ἑκαστὰ τῶν ἐπιλήτων.
Repetit de Merced. cond. Utitur Eschyl. Eurip. Aristoph.

J.B.

Ἄνω δὲ ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus;
sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus saepe
invenias aliqua sui parte truncata afferrī verba. Eschyl.
Iphig. ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med.
410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, &
ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laert. p. 193.
p. 139. E. Hesychius observat Eschylum eo proverbio
usum esse. V. Hemsterb. p. 32. παροιμία δὲ τῆς (in-
quit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῇ οὐ-
ρανῷ ἔστι παρὰ τὸ πρῶτον μεταβαλλόμενον πραγμά-
τον.

M. de S.

49. Ἡ ἀμαξία τῶν βοῶν] Leg. Erasmus.

J.B.

Ἡ ἀμαξία τῶν βοῶν] Erasmus prolato
Luciani loco haec addit: Id est, Nunc id evenit, quod
vulgo dici soles, Plaustrum saepe numero bovem ipsum
aufert. Translata metaphorā a plaustris per declivem ro-
tā labentibus, unaque secum bovem aufertentibus. La-
bitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus ani-
madversum fuit, in adagiis explicandis, ingens pa-
triae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus
compensatos illa litterarum tum primum renascen-
tium rudimenta satis excusant. Εὐφραίνονται ea, qua vo-
luit, potestate sumtum mihi quidem non approba-
bit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat,
plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit. Tum
neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae
Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram
reddat, ἡ ἀμαξία τῶν βοῶν λαλῶν sequi debuerat Gram-
maticos praecūntes, qui ἄλλοι vel adjiciunt, vel sup-
plendum esse monent: Mich. Apostol. C. IX. n. 66.
Ἡ ἀμαξία τῶν βοῶν] Λαλῶν τὸ ἴδιον ἐπὶ τῇ ἀντιστοιχίᾳ
τι πρὸς τὸν Diogenian. C. III. n. 30. nec Graeci tan-
tum, sed & nosmetipsi hoc ipso famulive proverbio re-
rum ordinem inversum praeposterumque significare

solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic
discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus,
ἀναγὰς δὲ ποταμῶν, & Ἄνω δὲ ποταμῶν τῶν τοῦ γ.
Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet,
pro explorata teneas, locum tueri nequit super-
vacuum illud, quin imo putidum, πολλὰς καὶ ἄλλας
quis unquam iis verbis sut additis, aut ad integran-
dam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod
res est, vehementer suspicor, adfumentum hocce ab
indole proverbii tam alienum deberi incaute lectori,
qui, ubi fuserum ducendorum mentionem fieri vi-
debat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit:
refeceris inutilem caudam, quanto rotundius atque
ornatius exhibet oratio? Nūν δὲ τὸ τῇ παροιμίᾳ, Ἡ
ἀμαξία τῶν βοῶν. Confer initium Dial. VIII.

T.H.

53. Ἐπιχαιρῶν] Melius ἐπιχαιρῶν.

J.B.

Ἐπιχαιρῶν] Bourdelotius recte vidit legendum esse
ἐλλοτρίους ἐπιχαιρῶν, alienis inhatis: & firmant ex-
cerpta Ms. vulgatum ἐπιχαιρῶν est ab hoc loco alie-
nissimum.

J.G.G.

Ἐπιχαιρῶν] Genuina haec lectio reperitur in Ms.
Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam Demosthen. p. m.
278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαιρῶν eodem voca-
bulo usus est sub finem Dial. praed. οἱ δὲ πρῶτοι αὐτῶν
αὐτὴν μόνον ἐπιχαιρῶν.

M. de S.

Ἐπιχαιρῶν] Pro vulgato ἐπιχαιρῶν tam prompta o-
mendatio, ut ne Bourdelotius quidem effugerit: suam
ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superio-
re, μόνον ἐπιχαιρῶν & in Tim. ἐπιχαιρῶν μόνον
τῶν χρηστέων. alterum vix Graecum; dicendum fuerat,
ἐλλοτρίους κακοῦς ἐπιχαιρῶν, quemadmodum in Jap-
tich Protr. Μόνον δὲ αὐτῶν ἐπιχαιρῶν ἔστι τῶν ἐλλο-
τρίων ἀγαθῶν ἀλλοτρίους, ἔστι ἐπιχαιρῶν κακοῦς τῶν πάλαι
unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρῶν sunt δι-
κτα. Ceterum est ad haereditarum materiam ita
conveniens Libanii locus T. I. p. 947. A. ut descen-
dendi laborem subterfugiendum mihi non putem:
Ἡ δὲ τις ἐπὶ τῇ ἀγύπτῳ φιλοχρηματῶν ἔστι ποιῶν
τοὺς φίλους, οἱ καὶ παῖδες αὐτῶν ἔσονται, ὅπως αὐτοῖς αὐτοῖς ἐπὶ
ταῖς γυνήδεσσι δὲ ἐξ αὐτοῦ πλοῦτος ἔσται τῇ τελευτῇ
ταῦν εἰσὶν, ἡχθιστοὶ τοῖς ἐπὶ τῇ τῇ τῇ πατρίδι. Μα-
καρίζονται δὲ ποτὶ αὐτὸν ἀνδρὲς, ὅσοι τὰ αὐτὰ νομίζονται
τῇ τελευτῇ, δι' ἃ αὐτὸν πλοῦτος ἔσται μόνον οὐ πολλοὶ ἀνδρῶν
σύνεσι, μόνον γ' ἔφη, μὴ μακαρίων μοι καλεῖται πρὸς αὐτὸν
οἱ δὲ ἀπὸ τῶν εἰρησίων, αὐτὸν καὶ τὰς ἑστίας ΕΚΕΧΗΝΕ
ἐκείνῳ Jud. de Decal. p. 763. ὁ δὲ τοῖς ἀλλοτρίους ἀντι-
χρῶν

χρῶν

quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiætis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis?

α' Επιχαρίτε] Ita G. P. L. & J. Reliquæ Edd. επιχαίρετε.

276.
54. Εἰσπαύει φέροντες αὐτοὺς] Εἰσπαύει Græcis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu parum distat ab ἐκπαύει, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; saepe tamen liberior & amplior quædam illi verbo virtus accedit. *Isæus* pro *Euphil.* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176. αὐτῶν ἔχον ἵστα τὴν εὐσπειούμεν ἀδελφὸν ἡμῶν αὐτοῦ. *Ραψιν.* IV, p. 314. Μισοῖσι τὸν σὸν εὐσπειοῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλῆς παῖδα ἰ. Διῦ. *Heliodor.* IX. p. 449. τὸ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοῦς εὐσπειοῦσι. *Lucian.* *Deor. Conc.* §. 4. *Baccus*, inquit *Momus* non mediocriter indignans, ἰδὼν *Φραγίαν* εὐσπειοῦσιν ἡμῶν, τοῖσιν *grægem* in *nostrum* *Deorum* *ordinem* *insulis* *atque* *inseruit*. Εἰσπαύειν vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed & iudex talem adoptionem, si forte venerit in controversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet apud *Isæum* tum in *Ἀκτίονε* pro *Euphiletō*, cujus partem conservavit *Dionys. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris practionibus, quæ supersunt, & omnes in hæreditatum iudiciis ac jure versantur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀπαιτοῖς τὸ γινώσκον εὐσπειοῦ ἑαυτῶν. Verum præterea singularis est significandi vis in participio φέρον, quam orationis partem *Budæus* ornatus magis causa, quam significationis poni censet C. L. G. p. 293. haud multum dissentiente *Stephano* in *App.* p. 78. Ad *Ælium*. V. H. VIII, 14. agnoscunt παρὶλλον illud Atticum *Faber* & *Kuhnus*; hic tamen, ut erat Græci sermonis callentissimus, insuper observans *saepius* significare sua sponte, data opera, & ubique orationis pro rei subfractae indole *emphasis* addere: *Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut ortum consilium agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato sensu abesse posse videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Græcae arbitrum non capiam V, 21. Μῦθος ἑταίροις φέρον παρὶθνα γαλαῖα. *Sopater* apud *Steph.* p. 312. *Homerō* satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ εἶ τ' ἡπιο φέρον ἱεῖρας τῶ πατρὶ. *Demosth.* de Pace p. 61. C. argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷσται φέρον, & καθάλλουσι τὸ λανθάνειν αὐτῶν, αὐτὸν *transposita* *legi* *malis*, οἷσται, &

ἐάπειρον. ὅν δὲ τὸ φερόμενος, ἢ ἄμεινον ἢ βέλτερον πολλὰς ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πάλιν συν-
εστάτα γίνεσθαι, ἢ σοὶ δοκεῖ. & ὑμῖν δὲ
τί παρόντες ἀλλοθίοις: ἐπιχαίρετε, & τοῖς
ἀπόντοις τὸ γινώσκον εὐσπειοῖτε φέροντες αὐ-
τοὺς.

καθάλλουσι φέρον quem usum, sed rarius, ipsis quon-
bus memini participiis γινώσκον & φέρον. Aliquando ver-
bis junctum, quæ vehementiorem motum contin-
nent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in
istis, *Φερόμενος* *ἰππῶν* *Ἡρόδοτ.* VIII. c. 87. *Φερόμενος* *ἰππῶν*
βέλτερον, *ἰππῶν* *ἑαυτοῦ*, *ἐκτραχύλοισιν* *φέρον*, *φέρον* *ἑαυ-
τῶν* *ἀφῆκεν*, *ἀφῆκεν* *ἑαυτῶν* *φέρον* cujusmodi ex scripto-
re nostro multa subministrabit Index. Sed quam di-
versâ præterea verborum genera complectatur, de-
promtis ex uno *Æschine* exemplis ostendere lubet: in
Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν τὸν αὐτοῦ (ita de ju-
dicibus loquentem *Demosthenem* facit) ἵππῶν τὸν *Τι-
μαρχοῦ* αὐτῶν ἰππῶν φέρον ἐπὶ τὸν κατήγορον in *Cte-
siph.* p. 65. v. 25. & ὡς τὸ φέρον ἀφῆκεν τὰ πραγ-
ματα, ὡς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I.
p. 207. Α. ταχυτέρως ὡς τὸ φέρον ἰππῶν τὸν *πρόμαχον*
φέρον. p. 66. v. 25. *Callias*. *Chalcidensis* ἀδικίας *Φι-
λίστου* κακῶς ἀποδοῦναι ὑπὸ τῶν αὐτῶν φέρον *Θυόκλειος*
quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes
in quodcumque inciderint prævum mancipium τοῦτον
φέροντες ὑποβάλλουσιν τοῖς νόμοις. P. 74. v. 6. *Demosthenes*
ἐπὶ κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἡρώων φέρον ἀνέστη *Θυόκλειος*. v.
23. *προσέμεινε* *φέρον* τὸν πόλεμον ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῶ πόλεω in
quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque
ἡμῶν & *dedita* *opera*. Supt etiam locutiones, ubi pro-
pensionem animi, agendique studium apertius decla-
rat: sicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτῶν (*Ho-
mero*, *Platoni*, *Demostheni*) αἶον εἰς βίον φέρον ἀπὸ
δοῦναι τῶν νεωτέρων & *Clementis* *Strom.* VII p. 727.
D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert:
Jupiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum
certamen præparata, ἀπὸ φέρον διακίνας τὸν νίκην
ἡμῶν. *Achill.* *Tas.* I. p. 25. αὐτὸς ἐχρησάτο φέρον αὐτῶν
τὸ ἵππον parum discedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633.
B. quum piratæ τοὺς μὲν ἀλλοις διέφραγον ἡγεμονίας,
Ποσειδάων δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τῶν αὐτῶν ἐν *γυμνασίῳ* *ἡγε-
μονίαν* & *Ælium*. H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro
ejusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese appli-
candique ad aliquem & commendandi speciem præ-
ferat: *Μαχίμ.* *Tyr. Diss.* XXXI. p. 315. & τὸν φέρον-
τα ἑαυτοῦ ἐκπαινεύμενος; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. *Qu-
intus* δὲ φέρον ὁ *Περικλῆς* τῶν ἀμείνων *προσέμεινε* *ἑαυτῶν*. *Ju-
lian.* *Or.* VII. p. 231. B. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ *Διὶ* *πάτερ*,
ἡμῶν *φέρον* *ἀνέστη* frequenter autem ad eos perti-
net, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tra-
dunt: eo loquendi more delectatus *Epaphrasi*: de *Por-
phyrio* p. 14. *προσέμεινε* *φέρον* *ἑαυτῶν* *Plotino*: p. 34.
Δεδέκλειος αἶον ἡμῶν *ἑαυτοῦ* *ἀνέστη* *φέρον* εἰς τὸν ἐπὶ *λα-*

τὴν ; τοιγαρὶν γὰρ ὁλοκατέχευε, πρὸς ἧς ἕκαστον καλοῦντο μέντοι καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίγνεται. ὅσα γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχόμενοι, τοσούτοις ἀπασιν ἡδὺ πρὸς ἀποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ γὰρ τινὰ ταύτην τέχνην ἐπαινεῖτε, γράφει καὶ γερόντων ἐρωτῶντες καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ ἐντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέρας οἱ καὶ τοὶ πολλοὶ ἤδη ἄμα-

habent, edisse se tamen illos fingunt, ut et ipsi amatores nanciscantur. Liqueat, credo, quos dixerat ἀνέρας, cum ἱερμῶνους mox appellari: tum ut et αὐτοὶ ἱερμῶνους consistere nequit, nisi legeris cum ἱερμῶνους. Συνέστις an συνήστις scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli.

63. Συνήστις ὑμῶν τῶ πειρασμῶν. Scribendum Ms. suadente, συνέστις ὑμῶν τῶ πειρασμῶν. qui intelligunt vestras artes aut astutiam.

Συνήστις] Συνή— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis.

67. Δωροφροσύνης] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea δωροφροσύνης. Δωροφ—] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφρο— V. Nizy. c. 14.

Δωροφροσύνης] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφροσύνης, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII. 11. τὸ πρῶτον τῷ ἱερμῶνους καθαίρειν, καὶ δωροφροσύνης αὐτῶν ὁρῶντα κάμπελλον, & huic rei apprimè conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προσέγιντο ἀπαιτῶντες ὅτι γὰρ κάλλιστον. Cur tamen lectionem priscaam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: δωροφροσύνης ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, quum se capiendum praebuisset, reliquit filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est.

70. Ἀπομυγνύτης] In cod. Ms. οἱ δὲ ὑποκρίνεται τὴν ὀδόντας καταγλαυδῶντας, illi vero derisi frendens dentibus, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀπομυγνύτης, dolore ardentes: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum.

Ἀπομυγνύτης] Glossēma est quod in Ms. Gr. P. & L. legitur καταγλαυδῶντας. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Ev. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκείνους ἀπαιτῶντας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομυγνύτης emungere est, (vide is. a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγνύτης, nisi forte hic sigma,

πορὸν παιδίας. p. 49. ἐπιδύκας αὐτοὺς φέρον τῇ χερσὶ καὶ ὀδῶν. Damasc. apud Euid. in Σόφιστικῇ τῇ Προλεγ. φέρον αὐτοὺς ἐπιδύκας atque cum in modum est fere capicendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βάψαντες ἐκκαλεῖται τὰ λυμένα, καὶ δὲ φέρον αὐτοὺς τὴν ἐν τῷ αὐτοῖς λόγους ἐν ἐκκαλεῖσθαι quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: ad barbarum Christianorum & audacem disciplinam velut in scorpium impraestus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam. Poteramus, si libet, in pluribus exemplis lapsus cruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140. Philumene, quae multa: saepe haeredisates officio aetatis extorseras, tam anus & floris extimeli, filium filiamque ingerebas orbis senibus: Cicero pro Caecina. §. 13. atque etiam se ipse inferebas & intrudebas: ubi nescio quam recte aliis ingerebas, aut inferebas placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19. αἱ μὴ αὐτοὺς φέρον ταῖς τῷ γέροντι ἐκείνου ἀσθενείαις περιτρίβοντας quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πάλαι σὺ πλουσιωτέροις) εἰδὲ πᾶσι φέρον ἱερμῶνους ἐπιδύκας. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inbieris, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi varietas illas significandi figuras in participio φέρον solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos.

62. Τῶν ἱερμῶνους] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, καὶ cum ἱερμῶνους potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpena: Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, sum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosecutimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiam si liberos

amantur ; intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui jam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicuti justum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

2- ἐραυμένοι^α συσιέντες ὑμῶν^β παυεργία^γ
 1- ἔρωτ^δ, ἥ^ε καὶ τύχῃσι παίδας ἐχούεις, μι-
 65 σὲν αὐτὲς πλάττον^ς, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρατὰς
 , ἐχουσιν. εἶτα ὡς ταῖς ἀγαθήκαις ἀπεκλεί-
 - νῶσαι μὲ οἱ σάλαι^β δορυφορησάτης· ὁ δὲ
 π σαῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρα-
 - τῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίνσι τὲς ὀδόντας
 70^ο ἀπισμυγέντες.

ТЕР.

a Σπύρις] Ita G. C. P. αντίτις F. Reliquae Edd. σπύρις. *b* Δαρυφρίσσις] Δαρυφρίσσις P. S. *a*.
c Ἀπομυγνύτις] Καταγυλασσύτις G. P. L.

70. Ἀποσπνύντες] Καταχλασθέντες. V.

figma, ut in quibusdam fit, insertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποστροφῶσαι uti ex *Swida* & *Hesychio* videre est, metaphorice *uere* est. Apud *Simonidem* στροφῶσαι *de tempore* dicitur, quod omnia absumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit.* de *Amore Flor.* 269. Vid. *Od. F.* 195. Δ. 672. ἐπιστροφῶσαι. Si itaque levi mutatione velis ὑποστροφῶσαι, pro ἀπ- substituere, optime sic etiam sensus se habebit, ut saltem fatis commodè. Si quid nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo κατωγλυφῶσαι merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, ἐμυγγένδι mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀποστροφῶσαι, ut legitur; aut, si per Grammaticos non liceat, ἀποστροφῶσαι omnino legendum putem.

M. du S.

"Ἀποσπυρίτης" Pluribus in libris extat hujus vice
 καταπυρίλας, certissimum genuinae vocis, qualis-
 cumque a Luciano fuerit profecta, interpretamen-
 tum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholias-
 tes Vossianus*. Nisi animum alibi Praestantissimus *Grae-
 vius* habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicu-
 cia, pro Junone nebulam amplecti refugisset. Quo-
 ndo autem valde durum, & quod vix alibi reperias,
 hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis est
 considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si
 exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla
 vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque
 non unam, tentarit *Thef. T. III. p. 891*. Ejus sen-
 tentia, hoc in genere momenti non mediocri, in
 medium proferri meretur: Ἀποσπρίχ, Deuro, igni
 absumo. *Metaphorice utitur* Luciano, in *dial. Tors. &
 Plut. ὡσπερ οὖν τοὺς ὀδόντας ἀποσπρίχεται*, cum stri-
 dentium infrendent, & praedentia ardescunt,
sen exardescunt. Nisi malis Exabescentes, Macerati
 & confecti dolore: *nam σπρίχ significat non solum*
καί, verum etiam παρκαίω. Haec ille: sed ante-
 quam explorati quid constitui possit, enodanda venis
 paulo diligentius natura verbi & propria significandi
 dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento,

qui late flammam conspicuam spargat , sed in eo ,
 qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus
 ignis serpit proxima corripens , fumoque se tan-
 tum prodit . Idem paene verbum & pronuntiandi
 modo , & significatione Belgae servamus . Licet Ho-
 merus aliquantulum , utpote poeta , legem eam mi-
 graverit Il. I. 649. — κατὰ τὴ σμούκι πύρ ἦται , vim
 tamen nativam recte Scholiastes declarat , ex eoque
 Eustath. p. 781. Ἐπὶ δὲ σμούκι τὸ καύσαι , ἢ καπνὶ ὅτι
 πυρὸς ἀναδιδόναι , ὃ ἐ τούτῳ λήγεται· ἢ αὐτῷ δὲ ἐ τὸ χό-
 λον ὑποσμούχου ἢ φθόνον ἀλλήλων· ἰσχυρὸν δὲ ἐ τὸ σμυγέ-
 ραι , ἥτοι ἐπίπαισι &c. Conferunt autem ad τούτου
 quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v.
 1021. exponens τὸ ἥριμα ὑποσμούχῳ non eademem
 intercedo , quamquam & nonnihil diversa sit utrius-
 que virtus , & per diversas orationis figuratae semitas
 propagata . Radix vero significandi prima in com-
 posito ὑποσμούχῳ admodum graphice depingitur a Gre-
 gor. Nyss. T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύρῳ ὑποκαυθεῖ-
 τάς μὲ ἰσχυρὸν ὑποσμούχῳ τὴ καύσει τα αὐτοκαυθεῖν
 φλάτῃ δὲ κατὰ τὸ φανερῶναι ὅτι ἐκδιδῷ , ἀλλὰ θύμους τις
 καπνὸς βλαίας ἰσχυρὸν ἐκπληθύνει διέξω· paulo di-
 lutiús a Phil. Jud. de V. M. p. 662. B. restant , in-
 quit , eversae Sodomeae documenta , καὶ καπνὸς , καὶ ἐ-
 ντε ἀναδιδόνον φλάτῃ ἀκαυρὰ , καὶ καπνὶ ὑποσμούχῳ
 πυρὸς . Hinc clare conficitur , parvam in Artemidoro
 labem insidere Il. c. 10. ubi primum αἰεὶ καύρῳ
 καθαρὸν πῦρ ἐ πῶς συμπίπτουσι fausta portentum : tum
 contra ὅτι δὲ σμυγχεῖν καὶ καθαρὸν πῦρ , καὶ καλαισθημέ-
 νον ἐ συμπίπτουσι &c. πᾶσι ποικίλῃ non convenit οἰ-
 κῆς σμυγχεῖν καὶ καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor ille
 puri ignis addita negatione reprimendus est , ac pro-
 ptemodum extinguendus , ὃ καθαρὸν πῦρ . Medici tra-
 ducunt ad febres five πυρετοὺς , quorum alii sunt θύρ-
 μοι ἐ ὑποσμούχῳ , alii καυκαῖοι τοι ἐ οἷον σμυγχεῖν
 apud Galen. lib. I. τὴ πρὸς Γλαυκ. Θερμὰ . Heliodorus
 semel significatione propria Il. p. 79. καλέμενος , αὐτὸ
 τινος ἐστὶ σμυγχεῖν ἀπληθύνον , ἀπλάνης , translata
 saepius usurpavit : de animi doloribus & interno cru-
 ciatu I. p. 33. αἱ πολλαὶ γὰρ σμυγχεῖν ἡμῶν , καὶ τὸ
 πρῶτον δὲ ὑποσμούχῳ ἔχον ἰσχυρὰ τὴ ἐλάνχον ὑποσμούχῳ
 ubi

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam *σμοχόρῳ* *ὡς ἰμαστός* iram & aculationem, sed potiore pressam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐφ' οὗτοι μὲ τῶν ἐνίωνων ζυλοπικίας ποσόν, σμοχόρῳ δὲ ἐ πάλαι κατὰ τὴν θισαγόνου. Verum dignus est, quem pristino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπὶ τοῖς τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χύμας, ἄλλως μὲ ἐπὶ τῶν βαμμοῦς ἐ τῶν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊῶν ἐδωκένῳ, πάλαι δὲ αὐτὸς περὶ τῶν πύθων τῶν καρδίας σμοχόρῳ posteriora ne verterent, Interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope prorsum est, modo *πύθων*, quod is praebet, pro *πύθων* addiscamus: posses τῶν πύθων quasi per *ἐπὶ τῶν πύθων* appositum servare; sed rejectum liberabit orationem ingratu tractu, & sententiae vim atque acumen argutius adstruet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII. p. 342. ὁ δὲ Χαρικλείᾳ σισαγόνῃς τὴν ἐπὶ σμοχόρῳ ἐπὶ σμοχόρῳ, Chariclea vero ringens, & tertius, ne totam indignationem facile proderet, in illam insensit. Extat illud *σμοχόρῳ* de amoris actu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III. 17. de maerore VIII. 90. ὅς δὲ σμοχόρῳ, καὶ ἀνιστάσθαι φέρει λόγος & in Phalaridis Ep. 144. καὶ ἔτι ἐπὶ τῇ ἐκείνης (uxoris defunctae) διαμύχῳ, εἰπερ αὐτὸν σὶ εἴτω καὶ σμοχόρῳ, ἀνιστάσθαι μὲ εἴδω, αὐτὸν δὲ (vel αὐτὴν τὴν) πύθων μὲ ἀφραίνονται τὸ ἴδιον &c. em in modum si verba nulli Interpretum intellecta levi manu resingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hefychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit *Σμύχῳ* & *Καὶ σμοχόρῳ*, *μυρταί*, *καὶ σμῳ*, *ἐπὶ σμῳ* neque tamen non est commodum illud *μυρταί*, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῶν σμύχῳ ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morsu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. *Apollon. Rh. III. 446.* ubi Medea limis Iasonem adspicit amore capta *καὶ ὅχι σμύχῳ* — adjuvandus est, auctore *Suida* in *Σμύχῳ*, binarium literarum accessione *Schellias* : τῇ λέξει τῶν ψυχῶν κακομῆν ἐ ἀνιστάσθαι nam *ἀνιστάσθαι*, quod vulgatur, ab explicando verbo *σμύχῳ* prorsus alienum: v. 761. — *ἰδὼν δ' αὖ καὶ τὰς ἰδὼν σμύχῳ* — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulcanus* alii *utis* & caeco capitur igni. In compositis, & *ἀσμοχόρῳ*, *Gregor. Nyss. T. II. p. 196.* τὴν πύθων σισαγόνῃς τῶν ἐπὶ τῶν πυρκαϊῶν διαμύχῳ. *Suid.* *διαμύχῳ*, *ἀσμοχόρῳ*, *ἀσμοχόρῳ* sed ibi, *Hefychio* duce, reficiendum est *ἀσμοχόρῳ* & *ἀσμοχόρῳ*, *Agath. Anth. VII. Ep. 76.* ἡ μὲν ἀσμοχόρῳς μυλῶντες sed maxime solet *σμοχόρῳ* frequentari: *Gregor. Nyss. T. I. p. 828. C.* καὶ σμοχόρῳ ἰδὼν τῶν σμοχόρῳ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ μυρταίῳ *Georg. Metrop. Nicom. in S. Delph. Ingr. in Temp. p. 1116.*

B. ὅτι ἐ ἀφανῆς ἰδὼν ὑποσμοχόρῳς φλογὸς πυρκαϊῶν. *Kuesterum* laudo, qui *Eupario* restituit; ejus enim esse, quae *Suidas* promit in *Θαλαίᾳ*, nullus ambigo: ὡς γὰρ βαμμοῦς ὁ σμοχόρῳ τὸ ὑποσμοχόρῳ χροσῶν ὑποσμοχόρῳ αὐτῶν τὰ ἴστωρ legebatur ὑποσμοχόρῳ. Eadem labes *Basilii Seleuciensis* Interpretem *Pantium* mirifice decepit de *Mirac. Thecl. II. p. 206.* *καὶ* (ἰλίου) καὶ αὐτῶν ἐπὶ ἐπὶ σμοχόρῳ. ὁ δὲ τὸ πύθων ὑποσμοχόρῳ τὸ μὲ ἰσῶν ἴστωρ, τὸ δὲ αὐτῶν σμῳ ἀπὸ ἀλλῶν, cuius ille coriam sibi fieri postulans, se sequere eo inungens (quo etiam aegritudinem suam una absterge) saniamem nascitur: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris *σμοχόρῳ*, statim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille postulasset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum prebas. Hefychio* simul opem feramus: *ὑποσμοχόρῳ*, (melius *σμοχόρῳ*) *ἐλβεῖ*, *καὶ*, *καὶ σμῳ*, ἐπὶ μεταφορῶς τὸ τραυματῶν ubi quamvis olim existimarim haud inepte *πύθων* *τραυματῶν* posse legi, ut de vulneribus Scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐπὶ μεταφορῶς τὸ τραυματῶν sequitur in Eodem; *ὑποσμοχόρῳ*, ἰδὼν ἰδὼν. *Suidas* amplius: *ἰδὼν ἰδὼν*, *ἐπὶ καὶ σμῳ*, *καταποδοσῶν* totidem vocabulis *Etymologus*, nisi quod *ἰδὼν ἰδὼν*: nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic *ἰδὼν ἰδὼν*, alter ἰδὼν ἰδὼν, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeste monent, eorum in censum τὸ σμύχῳ cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnantem severa scribendi norma, consecrari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem hujus verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendenti interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controversiam optimo jure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τὸ σμύχῳ non ita videtur convenire ἵνα, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius *σμοχόρῳ*, creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Ζεφίρῳ IV. p. 264.* ὡς δὲ πλὴν ὑποσμοχόρῳ τῇ τὸ καμῶν ἐπὶ σμῳ *Theodolius* pro *σμοχόρῳ*. Deinde cur non *σμοχόρῳ*; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure docta calcent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio *καταγλασθῆναι*, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum *σμοχόρῳ* reperisse nequaquam

Том. I.

Yy

genes

δοκῶν; ἡ ὁπότε ἐσίομαι, ὑποφάναι, ἡ μὴ
 χιόν τι, καθάπερ ἐξ ὧν νεοττός ἀτελής,
 υποκράζων, ὥς ἔγωγε, ὅσοι αὐτίκα οἶο-7
 μιν ὅτι πείσειν αὐτὸν τὸ σοφὸν, ἐπεμπόν
 τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβαλλαντό με οἱ
 ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ; ἡ τὰ πολλὰ
 ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνῶν ἐκείμην, ἀριθμῶν
 ἕκαστα, ἡ ἀγρυπνῶν. ταῦτα γὰρ μοι ἡ8
 ὅτι ἀποθανεῖν αἴτια γενέσθαι, ἀγρυπνία,
 ἡ Φροντίδες; ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ
 καλαπιδῶν, ἐφεισέχκει θαπτομῶς πρῶτον
 ὅτι γελῶν.

ΠΛ. Εὐγε, ὦ Θευκρίτε, ζῶντος ὅτι μὴ κί-8
 στον, πλεονεξία ἅμα, ἡ τὸ τοιούτων καλαγε-
 λῶν μὴδὲ πρῶτόν γε οὐ ἀποθάνοις, ἡ πρῶ-
 πέμψεις πάντας τὴς κόλακας. ΤΕΡ. τῦ-
 το μὲν, ὦ Πλάτων, ἡ ἐμοὶ ἡδιστον ἡδὴ, εἰ ἡ
 Χαριάδης προειρηνέξῃ Θευκρίτη. ΠΛ. Θάρ-9
 ρη, ὦ Τερψίων ἡ Φιδῶν γῶ, ἡ Μέλαντος,
 ἡ ὅλως ἀπαλῆς προελύσον; αὐτὲ ὑπὸ ταῖς

consumsit semper morituro similibus;
 & , quando intrarem , altum gemens , ex
 imoque pectore , quasi ex ovo pullus im-
 perfectus , crocitando suspirans. Ego au-
 tem , qui non dubitarem , quin jamjam in-
 scensurus esset sandapilam , mittebam mul-
 ta , ne me superarent annuli amatores ma-
 gnitudine munerum ; ac plerumque ex cu-
 ris infomnis jacebam dinumerans singula ,
 disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis
 extitit causa , insomnia inquam , & cura :
 hic vero , tanta mihi esca deglutita , ad-
 stabat , quum terræ mandarer pridie , mul-
 to cum risu.

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitæ
 producas quam longissime , divitiis simul
 abundans , & tales deridens ; neque antè tu
 quidem moriaris , quam fueris profecutus
 omnes istos adulatores. TERP. Id qui-
 dem , o Pluto , & mihi jam gratissimum
 erit , si etiam Chariades ante Thucritum
 sit moriturus. PLUT. Bonò sis animo ,
 Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus ,
 & plane cuncti eum prævertent sub iisdem cu-
 ris

genes in Celf. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὡς ἐκείνη, ἐκείνη μὲν
 καὶ γὰρ ὡς μῦθος, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μῦθῳ φιλοσο-
 φούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐκπεριισταν-
 τα μολοῖσιν· ubi sententiæ nexus qualem vim postu-
 let , haudquāquam obicurum est. Verum minime
 negligendus est impressæ maculae similitudine nota-
 bilis Hesychii locus, Ἐπισμουκτόν, ἐπισμουκτομῶν.
 Quamcumque in partem versaveris ἐπισμουκτομῶν, nun-
 quam inde extundes potestatem τῷ ἐπισμουκτομῶν id-
 circo nihil occurrit expeditius, quam ut vitiatō codi-
 ce deceptus Hesychius dederit ἐπισμουκτόν, quod scri-
 bendum fuerat ἐπισμουκτομῶν nisi tamen quis , me non
 invito, propius ad literas corruptæ vocis, poetīcam
 formam præciterat ἐπισμουκτόν, cujusmodi multa præ-
 fertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδατὺς in
 Hesychio, ἄσπαστὺς, ἄσπαστὺς, ἰδῆτὺς, κλιστὺς &
 ἀπῆτὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si Scholiasten
 secutus probaveris in Luciano ἐπισμουκτομῶν, sensus orie-
 tur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testa-
 torem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed
 ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
 πολλοῖς ἡδιστον γινέσθαι, quorum plenis cachinnis pesti-
 mi captatores excipiuntur : Hi vero dentes præ dolore
 collidunt a cunctis ob destitutam hæreditatis per insidias
 appetitæ spm irriti ac ludibrio habiti. Porro , me
 quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque
 ἐπισμουκτομῶν in ἐπισμουκτομῶν illud insolens, atque etiam a
 ærephano neglectum præpositionem habet iadoli verbū

simplicis minus apte respondentem : hoc & usu cre-
 bro & ratione nititur. Hesych. Ἐπισμουκτόν, τὸς ὀδόντας
 τῶν πολλῶν pari modo Tymnes III. Aath. c. V. Ep. 31. —
 ὀδόντας ὅτι ἐπισμουκτομῶν.

85. Ζῶντος ἐπισμουκτομῶν] In plurimis hujus formæ vel
 jungendis vel leparandis varia librariorum est atque
 incerta ratio ; neque utrum præferas quicquam re-
 fert. Quod editur in Thucydide I. c. 1. ἐπισμουκτομῶν
 σκοποῦντι μοι Dionysius habet ἐπισμουκτομῶν de Comp.
 Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus : ut
 in Macrob. §. 1. ἐπισμουκτομῶν ὡς βίωται. §. 2. ἐπισμου-
 κτομῶν ὡς βίωται. Aristat. II. Ep. 21. Ἄλλ' ὦ Δελ-
 φίδος, ἱερὸν πρῶτον ἀγαθόν, ζωῶντος ἐπισμουκτομῶν, ὡς ζωῶντος
 Philostr. Her. c. 9. ἡ δικαίως ἐπισμουκτομῶν, βίωσι τοῖς ἐπισμου-
 κτομῶν. Jos. Vassius Add. præfationi Clariss. Dukeri ad
 Thucydidem insertis solum scribendi morem in si-
 milibus probat, quem sane membranæ quo vetustio-
 res, eo accuratius observare solent.

87. Ἡ προπύμψις] Certissimus , ut mihi quidem
 videtur, est nexvs in voce προπύμψις, pro quo legi
 posset προπύμψις at verum Lucianoi arbitror προπύμ-
 ψις. Neque alium, quam hunc, verborum horum
 sensum intelligo; Euge, o Thucrite, vivas diutissime,
 dives simul & tales deridens ; neque certe prius moria-
 re, quam ubi præmiseris omnes adulatores.

7. 7. Προπύμψις] De hoc & similibus supra affatim di-
 ctum puto ad Tym. c. 19. Neque est cur scripturam
 optimam sollicitemur.

Id. du S.
 Ep.

eis huc deduci. TER. Ista laudo: vitam
producas quam longissime, Thucrite.

ἀπὸ τοῦ φροντίου. TER. ἐπαιῶ ταῦτα,
ζῶντος ὑπερμνήσαν, ὃ θεοκρίε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CAL-
LIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛ-
ΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Z E N.

Z H N.

I. **T**U autem, o Callidemide, quo-
modo mortem oppetiisti? me
quidem, quum paralisus essem Dinia, &
plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse
suffocatum nosti: aderas enim mihi mo-
rienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de
me vero, prorsus quiddam præter opinio-
nem evenit. Nec tu credo non nosti Pte-
odorum senem. ZEN. Orbum illum, ac
divitem, quocum re plerumque noveram
una esse. CAL. Illum ipsum semper ob-
servabam promittentem, me relicto hære-

ΣΥ δὲ, ὃ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθαν-
ες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ὠδυσίτῃ ὡς
Δινίῳ, πλέον ἔῃ καὶ ἐμφαγόν, ἀπεπλή-
γην, οἶδα· παρὴς γὰρ ἀποθήσκοντί μοι.
ΚΑΛ. παρὴν, ὃ Ζηνόφανῆς. τὸ δ' ἐμὸν
ὡδυσδόξον τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σύ
πῃ Πτοκόδωρον ἔγερναι. ΖΗΝ. ἢ ἄτεκ-
νον, ἢ πλάσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδειν
συώντα; ΚΑΛ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθερά-
σπελον, ὃ ὑπερχνέμεν· ἐπ' ἐμοὶ τεθνή-
σκει.

a Τὸν ἄτεκνον, ἢ πλάσιον] Τὸν γέροντα, ἢ α. ἢ πλάσιον. Ζη. ὃ σε &c. P. b Ὑπερχνέμεν·] Ὑπερχνέμενοι P.
c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονομ. J.

Προσέμνηται] Eruditiss. Dukens ad Thucyd. p. 486.
n. 4. prolato hoc loco adjungit: quod fortassis alii usi-
tatis dicere προσέμνηται atque id ipsum rescribi vo-
luit Jansius. Sed merito lectioni vulgatæ suppetias
venit politissimus Worpentius Lect. Tull. III. c. 13.
T.H.

92. Ἰὰ τὰς αἰσῶν φροντίου] Versor, ut Interpre-
tes elegantiam præpositionis habuerint perspectam.
Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante
eum huc advenient earumdem curarum auspiciis;
hisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. Il-
lustrant similes loquendi formulæ, ἰὰ δὲ κέρτυσιν, ἰὰ
κέρτυσιν ἀντιπρόσθετος, ὃ ἐκινεῖται ἰὰ κέρτυσιν, ἀπὸ
φωτὸς πολλὰ, ἰὰ δὲ δέσιν vel λαμπρῶν ἡμετέρων apud
Heliodor. IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ἰὰ
αἰσῶν ἀρχαῖσθαι, ἰὰ αἰσῶν ὃ τυμπάνοις ἐνθάδε βαίνειν
Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ἰὰ τὰ μέλη τούτων ἐνθάδε
παίδων ὃ παρὸν Dion Chrys. p. 407. A. venuste No-
bor in Tim. p. 160. ἰλογιστὴν ἰὰ τὴν τῇ διέλει-
ον quod aliis ignoratum Tanaquillo Fabro non latuit.
Sic Latine licet efferre non tantum ad tibias, sed &
sub tibis Græcorum imitatione: Auctor Copae: Cri-
prum sub crotalo docta movere latius: neque aliter Pro-
pert. II. El. XXXI, 35. Deficiunt magico torti sub car-
mine rhombi. Ex his simul mens patebit Apollonii
Rhodii III, 3. Μῆδ' οὐκ ὅτι ἱέρει, Μῆδεα ἀμὸς αὐτοῦ

ciis ac duam; & v. 971. ἰὰ πρὸς τῶν ἱερῶν. Nisi ge-
nitivum in hac phrasi saepius adjungerent Græci,
ὅτι αἰλητῶν, ἰὰ φερμύσιν, mallet fere apud Dion.
Chrys. p. 286. C. διδομένῃ ὡς ὁ Διόνυσος, ἢ ἰὰ
ἐμὸν ὃ βρωτῇ γινώμεν, pro ἰὰ κερταῖον ὃ βρωτῇ.
T.H.

97. Δινίῳ] Vide de Dinia in Toxaride. G.G.
5. Ὑπερχνέμεν· ἐπ' ἐμοὶ τεθνήσκει.] Videtur verbum
excidisse in his, ὑπερχνέμεν· ἐπ' ἐμοὶ τεθνήσκει, quæ
sic transfulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono
quæritur. Sed Lucianus reliquerat, me hærete instituo
brevi moriturnum.
J.G.G.

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονομ.] Acute conjecerat Cl. Grævius
reponendam hic vocem κληρονομ, quæ in vulgatis
deest. Reperitur autem in præstantissima Ed. J. Li-
brariorum negligentia imputandum existimo, quod in
viri eximii nota, ἰὰ ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nul-
lam etiam video causam cur hac in parte a scriptura
recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit.
Necessario autem leg. ὑπερχνέμεν, uti in P. recte scri-
ptum est.
M. du S.

Ὑπερχνέμεν· ἐπ' ἐμοὶ τεθνήσκει.] Quod a Luciano re-
lictum putat Grævius, totidem literis exhibet Junti-
na: neque negari potest, probam esse locutionem:
Artemidor. I. c. 81. τῶν ἰδόντων τὸ ἄνθρωπον αἰ τοσούτους
ἀπὸ

ξίδια. ἐπὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον
ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸ Γιδανὸν ὁ γέρον ἔζη,
ἔπιτομόν τινα ὄδον ἔκλινον ἐξυῖρον
πριάμην γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸ οἰ-
στοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ἐΠτωδῶρα αἰ-
τήσῃ πωλῆν (πῶνι δ' ἔπιπυς) ζώοτερον
ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐ-
τὸ, καὶ ἔπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο πωλή-
σῃ, ἐλευθέρου ἐπαμοσάμενον ἀφήσῃ αὐτόν.
ZHN. τί ἐν ἐγείνῃ; πᾶν γὰρ τι ὀδύ-
δοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἦκομεν,
δύο ἤδη ὁ μισραλίσκος κύλικας ἔτοιμους ἔχει,
καὶ μὲν τῷ Πτωδῶρα, καὶ ἔχουσαι τὸ Φάρμα-
κον, καὶ δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἔκ οὗδ' 20

de, se moriturum. Quum autem illa res
in longissimum protraheretur, Tichonum-
que senex annis excederet, compendiosam
quandam viam ad hæreditatem excogitavi:
emto nimirum veneno induxi servum a po-
culis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibe-
re (bibit autem copiose) largius infusum in
calicem paratum ut illud haberet, porrige-
retque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me
ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo
factum? aliquid enim valde inopinatum
narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus,
duos jam puer calices in promptu habens,
alterum pro Ptoeodoro veneno infectum,
pro me alterum, errore deceptus nescio quo
pacto

11. Ἐπιμύς] Πάν. G.

ἀπείσαν ἐπὶ κληρονομίᾳ ταῖς θυγατρῶσι ita legendum
est. V. c. 35. ἀπείσαν ἢ ἀδελφῇ ἐπὶ κληρονομίᾳ τῇ ἰδίᾳ
τῇ θυγατρὶ. Fateor, cum in modum si Lucianus scrip-
psit, optime constare sententiam, dummodo refingas
ἐπιχρῶμεν illum ipsum semper observabam, promit-
tentem se moriturum esse me scripto relictoque hærede:
nam ἐπιχρῶμεν pro sibi polliceri, speque certa rem
quandam præcipere durius videtur, & ab usu Graeco-
rum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quo-
rum nobis est copia, accedunt, verisimile sit, istam
laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Junti-
nae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut ma-
gis in eo fidem, quam acumen desideremus. Bergle-
rus, peritus Græcæ proprietatis iudex, aliter huic
difficultati obviam ire instituit: operæ pretium erit
interpretationem ejus, quam lectione vulgata conten-
tus adtulit, audire. Quum ergo ad Alciph. I. Ep. 3.
ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδὶος ζῶντος, monuisset in si-
milibus exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi
æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit,
in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter isto-
rum qui senis cuiusdam hæreditatem ambierat, dicit,
ἐπεὶ αὐτὸν αἰὶν ἰδρυμένον ἐπιχρῶμεν ἐπὶ ἐμοὶ τὸν ἐξῆς
i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi
pollicens fore, ut me vivo moriatur, seu superstiti
me: non ut interper meo bono, quod Græca secum
non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tan-
tum ἀπολυφθῆναι vel ἀπαλυφθῆναι ἐπὶ πωλῆν, ut Pau-
san. III. p. 259. Πολυτὴν ἀπολυφθῆναι ἐπὶ ἱερῶν πωλῆν.
Damascius apud Suid. in Ἀνθ. τῷ Ἑρμῶνι τολυφθῆναι
ἐπὶ πωλῆν ὁφθαλμῶς ἀπολυφθῆναι sed etiam το-
λῶναι ἐπὶ πωλῆν, relicto, superstitibus filiis obire: Ar-
gum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro
Phorm. Lollius III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀφθαλμῶς δὲ
ἐπὶ πωλῆν λυφθῆναι. — Castigavit Kuhnii ad Alciph.

V. H. XIII, 24. lapsus in hac vertenda loquendi for-
mula Junium; cujus errorem ideo miror, quia bene
rem gesserat in Ennarpi AEdef. p. 70. ἱταλῶν δὲ ἐπὶ
ταῖς τριῶν πωλῆν reddens, diem obiit ternis relicto libe-
ris. Euripides, quamquam oratione variata, non dis-
simili virtute, Διαδοτὴν πλοῦτον ὡς ἔχων γ' οὐ πα-
τήρ ἔτιος ἐπὶ τῶν ἰον. v. 480. Leve vitium A-
schilli Tasio demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἐπὶ πω-
λῆν γὰρ μοι τῶν πωλῆν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in De-
metr. p. 889. D. ἐπὶ πωλῆν ἢ αὐτὸν πωλῆναι τὴν πα-
τρίδα τολυφθῆναι. Jam nihil ob stare videtur, quin
locutum esse brevius existimemus Lucianum ἐπιχρῶμεν
ἐπὶ ἐμοὶ τὸν ἐξῆς, pollicentem mihi, ut obsequii cul-
tusque gratiam referret, se, tanquam filio superstiti
me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet,
scripto hærede decessurum esse: argute autem τὸν ἐ-
ξῆς, quod & captator sperabat, & ab homine sene
non injuria dicitur. Ceterum Vir Ampliff. C. van Byn-
kershoek de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc exem-
plum captatae hæreditatis, & simul mortis, ut ut ea
res captatori infelicitate cesseris.

T.H.
7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπεγίνετο vel ἀπα-
τῶντο, sicut in Hermot. ἐπὶ μύσας νύκτας ἀπατῶντες,
ἐπὶ φασί, τὸ συνωσίον itaque sæpius ἐπὶ τῶν δὲ ὀδύ-
τοῦν de tempore in longum producto usurpantur,
quemadmodum Horatius: Vives extento Proculus a-
vo. Nunc tamen nihil movere satius puto: Thucyd. I. c. 126. χρόνου δὲ ἐγγιγνομένου αἱ Ἀθηναῖοι τρυχώμενοι
τῇ προσεδίᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus
Codd. adfertur ἐγγιγνομένου, minime sperandum est,
similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987. C. χρό-
νον ἐγγιγνομένου, quum jam multum temporis interces-
sit: & Diodor. Sic. V. p. 236. D. χρόνον ἐγγιγνομένου
ἀπὸ τῶν ὁμωνυμῶν δέξαι τὸ αὐτὸν εἶναι ipse Thucyd. VIII, 9. ἀπὸ τῶν ἐγγιγνομένων, ubi vide Dukerum.
Lang.

pecto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est concurbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patraffet. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδόρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπιεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκέμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῦτο; ὦ Ζηνοφάντης; καὶ μὴν ἐκ ἔδου γε εἰ ταύρῳ ἀνδρὶ ὀπιγυλᾶν. ZHN. ἀρεῖα γὰρ; ὦ Καλλιδημίδη, σέπονθας. ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπέλαράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴτα σὺν εἰς, οἶμαι, τὸ γενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχρῶς εἰργασαί. ZHN. πλὴν ἀλλ' ὅδε σὲ τ' ὀπίτομον ἐχρῶν τραπέζῃ. ἦκε γὰρ ἂν σοὶ ἀλγὺς τ' λεωφόρου ἀσφαλέστερον, ἢ εἰ καὶ ὀλίγον βραδύτερον ἦν.

KNH-

a E' c] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρῶς ὁλῶς ἀλγύσεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250. E. ἵσως ἀν' ἀκαμὸν μῦθον ἡμῶν ἐπιγέγραπτο τὰ λόγια.

T.H. Ibid. Ἰσως τ' Τίμωνος Erasmo. Adag. in Tisboni senectute, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89.

T.H. 10. Ἐκιδὸν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐκιδὸν τάχιστα ὁ Πτοιοδόρος αὐτίσθ' πρὶν, πρὶν δ' ἐπιμῶς, Ζωρότερος ἰμβυλόντα ἐς κύλικα, ἵταμον ἔχων αὐτό, verterunt: ut celerissimo simul atque Ptoeodorus posum posceret, (bibis autem abinde) praesentius in calicem injectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius Ζωρότερος celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiacōn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐκιδὸν τάχιστα ὁ Πτοιοδόρος αὐτίσθ' πρὶν, πρὶν δ' ἐπιμῶς, Ζωρότερος, ἰμβυλόντα ἐς κύλικα ἵταμον ἔχων αὐτό. ut celerissimo simul atque Ptoeodorus posceret, bibis enim copiose, meracius, immittere ut possis in calicem, paratum habens illud, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτίσθ' πρὶν Ζωρότερος, cum merum poscet. F.G.G.

11. Ζωρότερος] Celerius: sic hoc loco haec dictio sumenda, ut ex Homero II. 9. interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5.

F.B. Ζωρότερος ἰμβυλόντα ἐς κύλικα] Nec cur Benedicō placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio celerius, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius, quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prius ut supra in Timone de Thrasyle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικα ὀρέξιν αὐτῷ, τὸ Ζωρότερος δὲ χαίρει μέλινον. F.G.

Zωρότερος] Consule Plutarch. 1204. & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poet. c. 26. Mortuum Nostro haud dubie significat, uti ex Tm. c. 32.

etiam patet.

M du S. Ζωρότερος ἰμβυλόντα] Non ausculto Graevio copulanti αὐτίσθ' πρὶν Ζωρότερος si jungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πρὶν δὲ ἐπιμῶς. Locutionem praeter Athen. X. p. 423. & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero Ζωρότερος ἰμβυλόντα τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae jam lōnga spe lassati, & compendium ingratae morae quarentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse Ζωρότερος apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἵταμον ἔχων αὐτό pro ἔχων ut Πρὶν τῆς ἡμῶν ἑγχέου Philem. apud Athen. p. 663. F. ὁ παῖς ἑγχέου μοι τῷ μεγάλῳ κύλικῳ Xenoph. Symp. p. 512. v. 26. & ταῦτα τὸ φάρμακον ἑγχέου in Plutarchi Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δὴ κύλικας ἵταμον ἔχων.

T.H. 20. Σφάλαις] Tale σφάλμα apud Heliodor. lib. 7.

F.B. 23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην καίμενος. F.B. Ἐκτάδην καίμενος] Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ μελιταῖον κυνίδιον &c. κύται σοὶ τρίτῳ ταύτῃ ἡμέρῃ ἐκτάδην νεκρῶν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κύται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκῶν ὠρεσσεύοντων. Ἐκταθῆναι, extendere pedes, mori. T.H.

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ] Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ ἀλγὺς τ' λεωφόρου ἀσφαλέστερον, ἢ ὀλίγον βραδύτερον ἦν. sic Mf. venisset enim ad te, sc. κληρῶν hereditas, communis illa via, licet paullo tardius, sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20. Invisitata & incognita quadam felicitate, reliquae regis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant. Sic & Cicero, aliique.

F.G.G. Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ] Quid si, rejecta, quam forte male

VIII.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Κ Ν Η.

C N E.

ΤΟῦτο ἐκεῖνο τὸ δ' ὑποκριμαίης, ὁ νεβρός 35
 τ' λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ
 Κνήμων; ΚΝΗ. συνθάτη ὁ, τί ἀγανακτῶ;
 κληρονόμον ἄκυστος καὶ ἀλέλοιπα καὶ ἀσο-
 φιδεῖς ὁ ἄλλος, ἐς ἐβυλόμην ἂν μάλι-
 στα χεῖν τὰ μὲν ὀδυνώδη, ΔΑΜ. οὐκ 40
 τῷτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἐρμόλαον τ' πάν-
 τ' ὡς ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὅτι θανά-
 τῷ κακῶν ἐκ ἀνδρῶν τ' θρακείαν προσ-
 ἔειλο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, ἵνα
 διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καὶ 45
 λείδοιτα τὰ μὲν πάντα, ὡς κακῶν ζή-
 λῶσαι, καὶ τὰ αὐτὰ πράξει. ΔΑΜ. τί

ΗOC illud est, quod proverbio dici-
 tur, Hinnulus leonem. ΔΑΜ. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu
 quid indignar teagas? heredem inuitus re-
 liqui, arte circumventus miser, iis, quos
 volebam maxime mea possidere, prateri-
 tis. ΔΑΜ. Quinam illud accidit? CNE.
 Hermolaum illum valde divitem colebam
 spe mortis: neque ille illibenter obsequium
 admittebat. Illud insuper videbatur mihi
 callidum esse, si proferrem testamentum in
 publicum, quo illum scripseram heredem
 bonorum meorum omnium, ut, ille vicissim
 me amularetur, idemque faceret. ΔΑΜ.
 Quid

α Ἀκούσιος] ἀκουσίως L. ἀκούσιος F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. β ὁ ἄλλος] ἄλλως G;
 L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem
 continet: ἡ καὶ ἂν σοι ἀπὸ τ' λαοφίλου ἀσφαλέστερον, εἰ ἐ
 ὀλίγῃ βραδύτητι nimirum ὁ κληρὸς nisi malis βραδυ-
 τητι. Pertinilis Aristophanis locus in Plus. v. 1243.
 Ἦσαν δ' ἂν σοι καὶ ἐς τὸ περικυβερῶν, ad quem de illa
 potestate verborum καὶ ἐρχομαι plura dicemus. Vi-
 de Præstantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20. p.
 470. T.H.

35. Ὁ νεβρός τ' λέοντα] Proverb. ἐπὶ τ' μὴ προσκρί-
 ναν. Aristoph. alii. F.B.

Ὁ νεβρός . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem
 decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. M. du S.

Ὁ νεβρός τ' λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati
 eventus atque ante non provisi significatio; quippe a-
 liud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi
 plenissima & vix tentanda, κατὰ τὴν λέοντα καὶ ἄλλοι
 δόντα μοῖραν αἰσίνεσθαι πρῶτον, ut ost in Charmide Plato-
 nis p. 463. E. hoc ex qua fabula deriveretur obscurum
 non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilochæ summat
 Plato Explicat Luciani locum Erasmi. Chil. in Hin-
 nulus leonem. T.H.

38. Καὶ ἀσοφιδεῖς] Ms. καὶ ἀσοφιδεῖς ἀλλ' αἷς, misere
 deceptus. Vulgatus: καὶ ἀσοφιδεῖς ὁ ἄλλος. F.G.G.

44. Οἷσθαι ἀσθκίας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem
 hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas
 institutiones, quas Lex vocat captatorias, docet Am-
 pliss. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex

certe de animi secreto non judicat: verum Noster
 hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvo-
 luto instructum, etsi directe non incurreret in leges,
 ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissi-
 morum suae ætatis hominum secutus. Sic mutuae
 conjugum institutiones quamvis jure publico non im-
 probabantur, poterant enim veris affectionibus vide-
 ri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculo-
 sos spectares, plerumque in suspicionem incidebant
 invidiosae malitiae, gravem bonorum honestorum-
 que hominum vituperationem subierunt. Ammian.
 Marcellin. XXVIII, 4. p. 581. Parie alia uxor, ut
 proverbium loquitur vetus, eandem in eundem diu nota-
 que amulando, maritum testari compellit, hocque idem
 ut faciat uxor, urget maritus instanter: ibi Valerius
 hunc Luciani locum protulit interpretatus dicitur τὴν
 ἀσθκίαν ἐς τὸ φανερόν, testamentum ei ostendere: præ-
 seculo sensum paulo ampliorem, in publicum proferre,
 cum pluribus communicare, quorum ope indicium ad
 captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Ho-
 ratii II. Serm. V, 51. Qui testamentum tradet tibi
 cumque legendum. Quod autem præcessit ἰδιόπρως
 ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, im-
 minente morte, sed spe mortis, quam simulac Hermo-
 laus obisset, resignatis tabulis mutuum ultimae vo-
 luntatis beneficium experturus erat. Hæc sunt, quas
 Longinus vocat p. 240. ἀκαταστάτους θανάτου τὰς

Quid igitur ille? CNE. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro: Ego sane repente sum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti. CNE. Ita quidem videor, proptereaque gemo.

ἐν τῇ ἐκείνῃ; ΚΝΗ: ὅ, τί μὲ ἐν αὐτῷ ἐνέγραφε ταῖς ἐαυτοῦ Μεθυσταῖς; ἐκ οἷδα· σοὶ γὰρ γένεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ, ὅς τινος μοι ὅτι πιστότος. ἢ ἰδὲ Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μα, ὅσα τις λάβραξ ἢ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελεῶσι συγκατασπᾶσας. ΔΑΜ. ὁ μόνον, ἀλλὰ ἢ αὐτὸν οἱ ἄλλοι. ὅς τε σόφισμα χεῖρ σαυτῷ συντίθεται. ΚΝΗ. οἷκα· οἷμας ταυγαρῶν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M.

Σ I M.

I. **A**Dvenis aliquando tandem; Polystrate, tu quoque ad nos, cuius ætas, opinor, prope ab annis centum absuit. POL. Octo annos supra nonaginta vixi, Symyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos tradu-

HΚας ποτὶ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη ἅμα ἢ πολλὰ συνεδίοισα τῇ ἐκείνῃ βελονῇ. ΠΟΛ. ἐκτὸς ὅτι τοῖς ἐννεήκοισι, ὦ Σίμυλε. 60 ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάτ.

c. Ἀγκιστρον] ἀγκιστρον veteres Edd. prout sæpe in membranis hæc vox exaratur.

ἵνα Μεθυσταῖς nam θῆται & venari non minus dicuntur quam capere: Horat. — vilulas venentur avatas. Petron. Epit. Nepot. Alii matronarum opes venentur obsequiis. T. H.

48. Ὅτι τὸ ἐν] Perperam in sequioribus editionibus ὅτι coniungitur, quam ὅ, τὸ scribendum sit, ut recte dedit Aldus, jamque recte in versione posuit Interpres, Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. J. F.

52. Τὸ ἀγκιστρον τῷ δελεῶσι συγκατ.] Hami escaeque circumpositæ, retium & piscationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: sed præterea solent ad quaecumque lucra, quæ per fraudem ac dolos captantur, istæ loquendi formulæ traduci. Quædam notavit Hadr. Junius in adagio, Escam hamo circumponere. Philo Jud. de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ἐν δόλῳ πῶς δελεῶσι καὶ ἀγκιστρῶν τὴν ἐν μίσει καὶ ἀπιστίας Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: opportune diversa in re Petron. p. 15. 664. Solon in Troch. apud Plutarch. T. I. p. 86. Α. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρίαν σὺν ἀνίστασιν μέγα δίκτυον, θυμῷ γ' ἐμυρταν ὅ φωνῶν ἀποφαλεῖς: sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V. L. III, 120. Ideo, qui captus & inecatus tenetur, κατὰ πῶς & δελεῶσι vel τὸ ἀγκιστρον dici confluxit: de Juliano

Symeon Metaphr. Vit. Athanas. §. 16. Καὶ τὸ δὲ λειπὲρ τὸ πλῆθος κατὰ πῶς ἵλαστο τὰ ἀγκιστρον περιβαλὼν de iis, quos præmiis & honoribus irretitos Julianus a fide Christi abstraxerat Asterius Hom. in Avar. p. 43. πῶς δὲ τὸ ἄγκιστρον δελεῶσι καὶ δελεῶσι καὶ πῶς κατὰ πῶς τὸ ἄγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II. p. 227. B. Foenerator φερεται τὸ βαλάντιον, ἢ δίδουσι τοῖς πτωχοῖς τὸ θῆρας δελεῶσι, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) δελεῶσι τὴν χεῖρα δελεῶσι συγκατὰ πῶς τὸ δελεῶσι τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλαργυρῶ, qui ad ostentatam undecumque lucelli escam avidus adnarat, ἀγκιστροφάγῶ, testibus Hesychio & Etymologo. His ad similia sunt in Luciano permulta; sed imprimis vide πῶς τὸ ἐν M. S. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo præroscopatore deceptum circumvenit, dicitur κατὰ πῶς & κατὰ πῶς τὸ ἀγκιστρον perquam apposite Horat. II. Sermon. V, 24. — captes astutus ubique Testamenta sensum; nem, si vaser unus & aliter Insidiatorem præroscopo fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quæ cum descriptis ab Auctore nostro captatoriis artibus conferre non poenitebit. Aristæten. I. Ep. 17. συχρότερον ἢ τὸ δελεῶσι αὐτῇ προακτῶν καὶ αὐτὸς τὸ ἀγκιστρον κατὰ πῶς, πάλιν ἀσπαλιῶν. Erasmus in Veneris hamatum parum accurate. T. H.

Uens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum præterea, & fenili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. **SIM.** Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? **POL.** Haudquaquam; sed vel talis fumme desiderabar. **SIM.** AEnigmata loqueris.

3. **POL.** Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. **SIM.** Nunc intelligo tuam illam; vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. **POL.** Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

85. ΠΟΛ. ἢ Δία τες ζείδους γε ἴ' οὐ τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήθοιο θαλαπέδονες, καὶ μακάριον ἢν αὐτῶν ὅν τινα αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα. **SIM.** μή καὶ σὺ τινα ὡσπερ ὁ Φάων ἢ Ἀφροδίτῃ ἐκ Χίου διεπόρθησας, εἰτά σοι εὐχαμύνῃ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον; **ΠΟΛ.** ἔκ. ἀλλὰ τοῦτ' ὦν, ἀειπώμεν ἢν. **SIM.** αἰνίσσομαί σε λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρίδηλός γε ὁ ἔρασ ἐτοσὶ πολλὸς ὦν, ὁ δὲ τες ἀτέκνης καὶ πλεονεξίας γέροντας. **SIM.** νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος, ὃ θαυμάσιον, ὅτι ὡς δὲ ἴ' χρυσῆς Ἀφροδίτης ἢν. **ΠΟΛ.** ἀτάξ, ὃ Σίμουλε, ὅσα ὀλίγα τῶν ἐρασῶν ἀπολέλαινα, μόνον καὶ προσκυνημένος ὑπ' αὐτῆς. καὶ ἐθροπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς

τι-

85. Ὡσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέροντα ἀνδρῶν τὴν Ἀφροδίτῃ καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ ἱερᾶν αὐτῶν,

ἐπὶ γῆρας ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεότητος. V.

τὸ ἀργύριον ἐκαστῶν σκάφαις τισὶ μεγάλας αἰνέον τι ἐ πολλὸν ἐπὶ ἡμέραν. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρεὺς αὐτῶν πλοῦτος ὡς ὁ πολὺ τοῦτον ἐπὶ ἡμέραν. p. 548. & Homerum ipsum.

M. du S.

Ἰππύριον] Sine controversia verum est ἰππύριον ἰππύριον sensum ac lente fluere nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Præterea suam ipse manum tuebitur Lucianus Imag. c. 21. ἰππύριον ἰππύριον τὰ γὰρ. Gall. c. 12. τὸ χρυσ. ὡς τὸ ἀργύριον αἰνέον τι ἐ πολλὸν ἐπὶ ἡμέραν. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: Euripid. Med. v. 1229. Ὀλοῦ δ' ἰππύριον; Xenoph. Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθὸν ἰππύριον; Liban. Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲν αὐτοματῶς ἰππύριον τὰ τῷ πλοῦτος καλὰ. Longus IV. p. 144. ἡμεῖς δὲ πλοῦτον ἰππύριον καὶ ἐκαστῶν ἡμεῶν. Aristoph. II. Ep. 12. Οὐδὲν δ' ἐκαστῶν πλοῦτος αὐτῶν, ὡς αὖ ἐκαστῶν ἰππύριον. Infuensis dona fortunæ dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἰππύριον pro copia & adjuventia: ἐδωκότας τῇ αἰσῇ τι ἐ ἰππύριον apud Plut. de LL. VI. p. 875. & πλοῦτον ἰππύριον Eusebio Anisiochono. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo.

T. H.

83. Μακάριος ἢ] Anon. Marcellin. XXVIII. 4. p. 574. Ex his quidam &c. adulatores offerunt genus Tom. I.

suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivere autem existimantes.

T. H.

85. Μὴν ἐ σὺ τὴν ὡσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset tua oratione hunc in modum divisa: Μὴν ἐ σὺ, ὡσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτῃ &c. nam & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio transvexisti? videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum ὡς δὲ χρυσῆς Ἀφροδίτης: nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quæ te senem navi- cularium præmio juventæ fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit διὸν vel διῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μὴν ἐ σὺ διῶν τινα, ὡσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτῃ, ἐκ Χίου διεπόρθησας. De Phaone Etymol. M. Φάων ἐπὶ ἱερᾶν αὐτῶν ἐ ἰππύριον τὸ δὲ Φάων πολεῖς ἱερᾶν; plenius Suidas; nam Hesy chius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18. & Comment. Brod. ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Aibon. X. p. 445. F.

T. H.

Ibid. Φάων] Vide Aelian. Var. Hist. XII. 18. & Paphnut. w. ἀπ. c. 49. Juvenis Lesbios quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia nulla intercede transvenerat.

M. du S.

τινας ἐπὶ τοῖς αἰ δὲ ἡμιλλᾶντο, ὃ ἄλλῃ
ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ οὐδ' ἐμὲ φιλομῆα.
ΣΙΜ. τίλθ' ὅτι πῶς ἐβουλεύσω οὐδ' ἔ
κλήματων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερόν μὲν ἔκα-
στον αὐτῶν κληρονομοῖν ἀπολιπεῖν ἑφασκόν
ὅτι δ' ὅστις τε, ὃ καλακευικώτερον παρ-
σκευάζει ἑαυτόν, ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς
ἀφθίνας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζων
ἅπασιν φράσας.

ΣΙΜ. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὴ κληρο-
νομοῖν ἔχον; ἦντιν τινα τῶν ἀπὸ τῶ γένους;
ΠΟΛ. ἐμὰ Δι', ἀλλὰ νεώνητῶν τινα τῶ
μυρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ
πῶσα ἔτη, ὃ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν
ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἄτι-
νά σοι ἐκείνῳ ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πολλὴ
ἀλλὰ πολλὴ ἐκείνων ἀξιώτερον κληρονομοῖν,
εἰ καὶ βάρβαρον ἦν, καὶ ὀλεθρὸν, ὃν ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκείνῳ τοί-
σῳ ἐκληρονομήσέ με, καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπαρί-
θαις δεξιμύεται, ὑπεξυρῃδύθ' ἢ τὸ γε-
νέων, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρε δὲ εὐγενέστερον.

quando: hi vero contendebant inter se, &
alius alium præcedere conabantur studio &
obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem
quod consilium de tuis possessionibus in-
iisti? POL. Palam singulos illorum hære-
des me relicturum esse dictitabam: crede-
bant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testa-
menti tabulas mecum servans reliqui, plo-
rare iussis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ scriptum hære-
dem habuerunt? numquid aliquem genere
propinquum? POL. Nullo modo; sed
recens emtum quendam adolescentulorum
forma commendabilium Phrygem. SIM.
Quid ætatis circiter, Polystrate? POL.
Annos admodum viginti natum. SIM.
Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur.
POL. Vel sic tamen multum illis dignior,
qui hæreditatem cerneret, quantumvis
barbarus, & nequam; quem ipsi jam op-
timates adfectantur. Is igitur hæres meus
fuit, & nunc summo loco natis adnume-
ratur ille mento raso delicatulus, & bar-
bare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Ni-

αὐτὰ] Αὐτὸν P.

21. Κόδρε] * Κλείνθ' Πολύθ' ὃ δὲ Πάλλου (ἡσθ
δὲ αὐτὴ τὴ Πιλοπονήσου) εἰς Ἀθήνας ἰδὼν πολέμου κατε-
λαβόντ', καὶ μνημονεύοντι ἑαυτὸν τῶ Βοιωτῶ ὑπὲρ Ἀθηναίων

* Κλείνθ' Legeré δὲ Πάλλου, ut ex iis liquet, quæ J.
Meurfius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμνημονεύοντι

ἐπὶ μνηστῶ τῇ βασιλείᾳ τῶ Ἀθηναίων καὶ νικητῶν ἐκαστοῦ.
Τέτοιον δὲ ὡς ὁ Κόδρε G.

pro καὶ μνηστῶ practerea fieri potest ἐπὶ Ἀθηναίων, quanguam
mallet ἐπὶ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ παρ' ἐμὲ φ.] Con-
venit illud Periphrastomenæ Plautini Mil. Glor. A.
III. Sc. I. 119. Ille miserrimum se retur, minimum
quod misit mihi: Illi inter se certant donis: ego hæc me-
um misit, Bona mea inhiant; certant dona mittunt
ἐν μυρενα: nec plura legisse poenitebit. Quamvis
autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in
Platonis Phædr. p. 1213. Α. φοβούμεθα τοὺς ἄλλους κα-
κίησιν, καὶ χρημασάντων ὑπὲρβαλον. Servanda ta-
men est sine dubio; de quo notavit accuratissimus
Dukerus ad Thucyd. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζων] Horatius: Nil sibi reliatum præter plo-
rare. M. du S.

35. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obscenis sit χα-
ρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρον ἦν καὶ ὀλεθρὸν] Liban. Apol. p. 591. D.
βαρβαρὸν ἀνθρώπον, ὀλεθρὸν τινὰς εὐνοῦχον. Demetrius

debent, qui hæc eadem de Philippo rege Macedo-
num, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus.
p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μοῖνον ἐχ' Ἐλθόντ' ὄντος.
ἐδὲ προσήκοντ' ὅτι τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλ' ἐδὲ βαρβαρὸν ἰ-
στῶν, ὅτι καλὸν ἰπῶν ἀλλ' ὀλεθρὸν Μακεδόντ', ὅτι
ἐδὲ ἀνδράπεδον ἐκπαιδεύει ἐδὲ ἢ πρότερον πρὶν αὐτῶν. Idem
Æschinem adversarium vocavit ὀλεθρὸν γραμματικῶν.
pro Cor. p. 494. B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλέ-
θρου ἔστι; ἢ ὁ πολλοῖς προσηύδατο ὀλεθρὸν τῶν μαθητῶν
αὐτοῦ τὰ γραμματικῶν ἐν τῇ ἀναγιγνωσκῶν, adeo sæpe flu-
ctuant in explicanda patriæ linguæ indole Gramma-
tici: quod priore loco posuit, tenendum est; usur-
patione solet de perditissimo mancipiorum genere il-
lud vocabulum, quales erant in primis Phryges: Dia-
gen. L. in Aristippo II, 75. Σίμου περὶ τῶ Διονυσίου
ταμίον πολυτελεῖς οἴκου αὐτοῦ ἐλθεσθῶντος δικιόντ'
ἐν αὐτῶν Φρύξ & ὀλεθρὸν, ὃν καὶ χρηματικῶν προσηύδατο
ἐπὶ αὐτῶν.

Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator sit Græciæ, dummodo ne isti hæreditatem capiant.

ὁ Νιρέας καλλίων, ὁ Ὀδυσσεύς συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔ μοι μέλει, ὁ στρατηγός τῃ Ἑλλάδι, εἰ δοκῇ 25 ἔκτειναι δὲ, μὴ κληρονομήτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII,
& Mortuorum diversorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ὁ ΚΑΙ
ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHAR-
MOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

C H A R.

Ε Χ Α Ρ.

Τ. **A**Uscultate, quo statu nostræ sint res: parvula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alterutram partem, pessum ibit ever-
sa: vos autem tot simul advenitis multis-
onusti farcinis singuli. Cum istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne post-

AΚεῖσθε, ὡς ἔχει ἡμῶν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῶν, ὡς ὁράτε, τὸ σκαφίδιον, ὃ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ ἀφ' ἧς τὰ πολλὰ, καὶ ἡν τραπὴν ὅπῃ θάτετρα, οἰχί-
30 οῦνται διεστραπέν ὑμῶν δὲ τοσῶτοι ἅμα ἦκα-
τε, πολλὰ ὅπι φερόμενοι ἕκαστος. ἡν ἔν
μὲν τούτων ἐμῶν, δέδια μὴ ὑστερον μέλαινο-
σέει.

[ὁ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hæc voces, ut res postulabat; ex G. sunt desumptæ. Ε ΧΑΡ.] Ἐρμῶς Ο.
δ' Ἑρμῶ] Extat in O. omnes Edd. ὁρῶ.

ἔν. Herodiam. I. 12. §. 8. Κλῆιδος τῆς ἡν τὸ μὲν γένος
Φρὺξ ἦ δημοσίᾳ εἰσθῆται ὑπὸ κέρου πιπράσκει. Ideo
flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, offi-
cioque servili promptius fungerentur, admonendos
fuisse docet proverbium apud Suidam: Φρὺξ αἰὲρ πλω-
γυῖς ἀμείων καὶ ἀφ' ἀπορίων, quem Epicharmi versum
esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens ad-
scripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet,
quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283. Ἡ
πλωγυῖς (vel παιδύς, nam vulgatum παύσι nullius
est pretii) βάντην καλὴν σκύταλον Φρὺξ αἰὲρ. Σκύταλον
certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem
una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τρέχον-
λον, Σκυλοί. T.H.

20. Ὑπερ—] Vide Notam ad Tim. c. 22.
M. du S.

Ὑπερμερές τὸ γένος] Mollis adhuc & delicatus,
quem novacula reddiderat, quum obsequium
domino fuerat præstandum: simillimus in Tim.
locus §. 22. ad stipulatur additis ejusmodi signis,
quæ puerum infami ministerio dilectum patefaciant,
καλὸν γὰρ οὐκ εἶναι, ὅτι παιδικὸν τίμη, ὑπερμερές
ἐστὶ τὸ γένος neque enim hoc eo spectare putem,

quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fue-
rint, imo et menso raso, ideoque Lucianum hoc tri-
buere servo, cui libertas testamento data, quod Wou-
perius existimat ad Petron. p. 480. particula ἔναι
opinionem adversatur. Archilochus exponens qualem
imperatorem optet, Οὐδὲ βοτρυχοῖσι γὰρ ὄν, ὃν ὁ
ἐρμῶν placere sibi scripsit apud Dion. Tars. I. p. 399.
Ita Nannarus Babylonius (deteriorem scripturam Na-
nybrus in versione Valesii amplexus est, quum ta-
men Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diver-
sus sit Ἀναρῶν Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII.
p. 530. D.) in Exc. Nicolai Damasc. p. 426. 429. ὁ
καλὸν γένος τῶν ἐκαστοῦ ἐκαστοῦ τὸ ὄφθαλμον. Ali-
bi jam indicavi, perditos actatis suæ mores, præfer-
tim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in
tempus multo vetustius conferre Lucianum. T.H.
K. N. Δ.] Hæc ex Mf. G. addere visum est titulo
hujus dialogi. M. du S.

26. ὡς ἔχει ὁρῶν τὰ πρ.] Mox iteratur ὁρῶν alte-
ruto certe loco est in ὁρῶν mutandum; utro dubi-
tes: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mal-
lem. T.H.

σίε' ἢ μάλιστα ὁπόσοι νῦν οὗκ ὀπίσσωθε.
 * NEK. πῶς ἐν ποιήσαντες^b εὐπλοήσομεν;
 XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὸς ὀπιθαίνειν³⁵
 χρῆ, τὰ περὶ ταῦτα πάντα ὅτι τ'
 πῶν καλαλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν ἔστω
 c δέξαίτο ὑμᾶς τὸ πορθμῖον. σοὶ δέ, ὦ Ἐρ-
 μῇ, μελήσει τὸ σπὸ τέτυ μηδένα πρὸς δέ-
 χαρ^d αὐτῆς, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, ὃ τὰ
 ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφη, σπαλάγν. πρὸς δέ
 τ' d σπαλάγναι εἰς ὧς διαγίνωσκε αὐτὸς, ἢ
 ἀναλάμβανε, γυμνὸς ὀπιθαίνειν ἀναγκάζων.
 EP. εὖ λέγεις· ἢ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτος τις ὁ πρῶτος ὅς; MEN. Μέ-
 νιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὅ

modum poeniteat; vos maxime, qui nare
 non novistis. MORT. Quid ergo facto
 opus est, ut prospera navigatione utamur?
 CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi
 oportet, supervacuis istis omnibus in lito-
 re relictis: vix enim vel sic ceperit vos
 navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mer-
 curi, curæ erit, exinde neminem eorum
 aut admittas, qui non fuerit onere vacuus,
 & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad
 scalam itaque navalem adstans dispice eos,
 ac recipe, nudosque scapham conscendere
 cogito. MERC. Recte mones; eoque
 modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? MEN. Me-
 nippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

* NEK. [Ἐρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δίξαιτο] Δίξαιτο. O. d Ἀποβάλλει] Ἐπιβάλλει
 C. L.

41. Ἐπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπλῶς σκευή, ὡς ἐπιπλάσιος
 κτήσε, ἢ τ' ὅση δυνατὴ πλοῖζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔστιν. V.

* Τὰ ἐξ ἐπιπλῶς δε.] Descripta sunt ex Etymologo & Smida,
 ubi totidem verbis leguntur: fidem habent ἔσθ. Poll. X. 10.
 hanc in modum emendandus: ἐπιπλα εἰσιμι vel ὅση ἢ κατὰ πῶ

Τὰ ἐλαφρότατα τ' κτημάτων πρὸς τὸ ἐπιπλάζειν. G.

σι, τὰ ἐπιπλῶς ὅσα τῶν κτημάτων
 † Ὅσα] Ὅσα ἔσθ. G. C. & V.

T. M.
 Et, du S.

35. Γομνοὺς ἐπιπλάζειν χρ'] Hujus dialogi itidemque
 Catapl' Luciani argumentum concepit ex Platoni
 Gorg. p. 356. 357. ubi si lecta fuerit Socratis, gra-
 vissima fabulatoris, narratio, horum omnium venus-
 tas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem
 sequitur ἐπὶ τ' ἡνός, si Thoma Mag. audias, castiga-
 tius scriptum foret ἡνός, quamvis Moschorinus adsen-
 tiatur p. 7. 202. nihil est, quod horum Grammati-
 cularum auctoritas magno opere nos moveat: utra-
 que scribendi ratio, si non usitatior illa, quæ pravo
 iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter
 urbs Thraciæ Ἡν & Ἡν. Vocem restituē Libania
 Demosth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἰσχυροὺς
 νεύαγια τ' ὥσπερ πλεονεχέει τ' εἰς τὰς μοῖας ἐκδιδρασκόμεναι
 λεγερὶς ἡνός vel ἡνός, scrupulus omnis erit subla-
 tus: pro more suo mirificus est in his vertendis In-
 terpres.

40. Τὰ ἐπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τ' κτημάτων, ὡς
 τὸ ἐπιπλάζειν.

47. Ἀπορίφθαι] Sana lectio, quam varie inutiliter
 tentant.

Ἀπορίφθαι] Benedictus: projecti: verte, projectan-
 tur.

Ἀπορίφθαι] Pro ἀπορίφθαι Attice, projectan-
 tur, non, projecti, ut habet Interpres, quasi dicit
 ἀπορίφθαι.

Ἀπορίφθαι] Quale monstrum illud ἀπορίφθαι? Ben-
 edictus tamen sanam lectionem affirmat. Quidam ad-

didit quare & quomodo? Ingenue fateor me non in-
 telligere. Video requiri ἀπορίφθαι in duali. Sic pau-
 lo post ait Lampichus, Ἰδὲ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπορίφθαι,
 Caeterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi
 peram & baculum abjecta esse ante, quam ingressus
 sit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos
 Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera ha-
 beat; & Dial. XXII. jam dudum soluto navigio, fin-
 gatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque
 §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram.

Ἀπορίφθαι] Ex Mf. O. hæc scriptura. Atticum
 est pro ἀπορίφθαι. Hujus temporis exempla vide-
 sis Ἐπιστ. c. 26. & Ἐτ. A. XI. desinente. In im-
 pressis ἀπορίφθαι.

Ἀπορίφθαι] Videm, levicula menda quas turbas de-
 derit, dum docti viri linguæ Græcæ rudimentis mi-
 nus attendunt. Mirari libet errantis Bonrdelotii su-
 percilium. Recte vero Doctiss. Jansius literis ad me
 scriptis monuit, non ἀπορίφθαι dicere se debuisse;
 sed ἀπορίφθαι. Illud autem duali numero, qui con-
 venit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπο-
 ρίφθαι accipias, nihil refert: est enimvero, Gram-
 maticis distantibus, Atticis admodum familiare, ut
 χρῆσθαι, μαχίσθαι ponant pro χρῆσθαι, μαχίσθαι
 sic ἄρισθαι, ἱερῆσθαι, ἱρῆσθαι apud Philostr. p.
 605. 620. 807. ναυαγῆσθαι & plura in Clementis Pæ-
 dag. p. 171. sed non ita proprium, quin aliis eadem
 quoque forma placuerit. Vide modo Focd. Hiera-
 pyta.

ri; baculusque in paludem sunt abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque sedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolauus Megaris, amabilis ille, cujus osculum binis talentis aestimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἐρμῆ, ἢ τὸ βάκλον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίψαν. ἢ τρίβωνα δὲ ἐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαينه, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστε, ἢ ὅτ' ὑποδρία ἔχε ὡς τὸ κινδυνεύειν ἐφ' ὑψηλῶ, ὡς ὁπτοκοπῆς ἀπανίας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ὅτι; ΧΑΡ. Χαρμόλαιος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασ' ἔτ' τὸ φίλημα διτάλαιον ἦν. ΕΡ. Σπόδω τοιγαρὺν τὸ κάλλος, ἢ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, ἢ τὴν κόμην ἢ βαθεῖαν, ἢ τὸ ὅτι τῆς παρειῶν ἐρύθημα, ἢ τὸ δέρμα ὅλον ἔχε καλῶς, εὐχρηστικῶς εἰ ὅτι βίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ ἢ πορφύρεα ἔτος, ἢ τὸ λευκὸν ὄδμημα, ἢ ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; ΔΑΜ.

ἢ Ἀπὲρρίψαν] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. W. Priores ἀπὲρρίψαν. f Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλαργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraque Edd. recte S. alterum σ detrahit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καταπληκτικὸς G.

pytn. & Priant. p. 120. Marm. Oxoni. T. H. 52. Χαρμολῶν] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. M. du S. 53. Ἐπέρασ' Excidit articulus, ὁ ἐπέρασος. T. H. Ibid. Ὁ τὸ φίλημα διτάλαιον ἦν] Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus.

59. Ὁ δὲ τὴν πορφύρεα ἔτος, ἢ τὸ λευκὸν ὄδμημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφύρεα ἔτος ἱμπεροπληκτικὸς, ἢ τὸ λευκὸν ὄδμημα, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἱλαυνούσα, λευκὸν ὄδμημα λαλῶν τὴν κεφαλὴν, πορφύρεα ἱμπεροπληκτικόν. Sed adfuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderat opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἄλλ' ὁ Ἄττις γέ, ὁ Ζεὺς, ἢ ὁ Κρόνος, ἢ ὁ Σατύριος, πῶς ἡμῖν ἐπισκευήσονται ὑτοί; ἢ ὁ Μῆδης ἐκείνος ὁ Μῆδης, ὁ τὸ καὶ σὺν, ἢ τὴν τῶραν; Certissime hic in ultima parte subauditur λευκὸν ὄδμημα, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκείνος δὲ τῆς ἔργου, ὁ Ἐρμῆ, ὁ τὴν πορφύρεα ἱμπεροπληκτικὸς, ὁ τὸ λευκὸν ὄδμημα, ὁ τὸ δακτύλιος ὁ μαργαρίτης ἀνιδρώσας, &c. & hic post λευκὸν ὄδμημα intelligitur λευκὸν ὄδμημα: nec certe cum Brodaca in Miscell. IX. cap. 10. legendum ἢ τὸ λευκὸν ὄδμημα. Ita & alii in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκείνος ἀνιδρώσας ἢ τὴν μαργαρίτην ἀνιδρώσας, τὴν τὸ μαργαρίτην τῆς. iterum ibidem c. 23. Ἡ βασιλὴν δὲ σὺν, ἐκείνος ἔστιν, ἢ ἐκπύργος, ἢ τὸ μαργαρίτην περιβαλὼν. post vocem τῆς. & dein post περιβαλὼν aliquid intelligitur, quod ἀνιδρώσας. Simili ellipsi in Cataplo c. 13. Πῶς δὲ ὁ

τὸ ξύλον; ubi recto Interpretes, Ubi ille est, qui sustinet gerit. Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14. in Gallo dicitur Σήμερον ὁ τῶν πτωχῶν. & Pan in Bis accusato c. 9. ὁ τὴν σύμμιαν. & celebris illa Athenis porticus, ἢ τῶν πτωχῶν. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τῶν πτωχῶν.

Ὁ δὲ τὴν πορφύρεα] Similem phrasin vide Διμ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Διμ. c. 9. ὁ τὴν σύμμιαν. M. du S.

Ὁ δὲ τὴν πορφύρεα ἔτος] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non debeat: Suidas: Βλοσυρὸς, ἀλαργὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, στυμνός. Potius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφύρεα ἔτος, ἢ τὸ λευκὸν ὄδμημα ἀλαργός, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipsis, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a Doctiss. Fensio collatis ex Tim. §. 7. ὁ νεώτατος, ὁ τῶν ἑλλῶν ἐκατόμβας ex Catapl. §. 4. ὁ γυναικείατος ἔτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Ep. 12. τὸν οἷον τὴν τῶν μαλακῶν ἡμῶν. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. T. H.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Μῆδης.

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo, nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, ἢ τὴν πορφύρεα ἔτος, ὁ δὲ τὴν πορφύρεα ἔτος, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; vertitur: ἢ τὴν πορφύρεα ἔτος, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; facie truculentus. Quis es tu? Sed

ΛΑΜ. Λάμπιχ[Ⓢ], Γελών τυράν[Ⓢ].
 ΕΡ. τί ἐν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχον
 πᾶρι; ΛΑΜ. τί ἐν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ,
 γυμνὸν ἦκειν τυράννον ἄνδρα; ΕΡ. τυράννον
 μὲν ὑδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥς τ' ἐπὶ 65
 θε ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι ὁ πολῦτ[Ⓢ]
 ἀπέριπτοι. ΕΡ. καὶ τ' ὁ τύφον σπύρι-
 φον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τ' ὑποφίαν βαρῆσαι
 γὰρ τὸ πορθμῶν συνεμπιπτόντα. ΛΑΜ.
 ἔκῃν ἀλλὰ τὸ λείδημα ἑασὸν με ἔχειν, 70
 καὶ τ' ἐφεστρίδα. ΕΡ. ὑδαμῶς ἀλλὰ καὶ
 ταῦτα ἄρες. ΛΑΜ. εἰν. τί ἐτι; πάν-
 τα γὰρ ἄφῃκα, ὡς ὄρεας. ΕΡ. καὶ τ' ὁμό-
 τηα, καὶ τ' ἀνοια, καὶ τ' ὕβριν, καὶ τ' ὀργήν,
 καὶ ταῦτα ἄρες. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι φίλος εἰ- 75
 μι. ΕΡ. ἐμβαίνει ἡδῃ.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκ[Ⓢ], τίς
 εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ
 ἔωκας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς πα-
 λαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῇ ἀλλὰ 80
 ποῦ δεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. εἰ γυμνὸν,
 ὦ βέλιντε, τσαῦτας σάρκας περιβεβλημέ-
 νον ὥς τ' ἐπὶ οὐδὲ αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσους τὸ
 σκάφος, τ' ἕτερον πῶδα ὑπερβῆς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Gelorum ty-
 rannus. MERC. Quid ergo, Lampiche,
 tot rebus instructus ades? LAMP. Quid
 autem? decebatne, Mercuri, nudum ve-
 nire virum tyrannum? MERC. Haud
 quidem tyrannum, sed mortuum omnino:
 quare depone ista. LAMP. En tibi divi-
 tiae sunt abjectae. MERC. Præterea fa-
 ustum abjice, Lampiche, & despectionem
 aliorum: onerabunt enim naviculam, si to-
 cum simul inciderint. LAMP. At saltem
 diadema sine me retinere, amiculumque
 purpureum. MERC. Neutiquam: verum
 & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro?
 nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC.
 Etiam crudelitatem, & amentiam, & con-
 tumeliam, & iram, ista, inquam, omnia
 dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nu-
 dum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carniū mole gra-
 vis, quis es? DAM. Damasias athleta.
 MERC. Ita sane videris: novi enim,
 ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM.
 Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.
 MERC. Haudquaquam nudum, vir op-
 time, qui tot carnibus obtegaris: quam
 ob rem istas exue, ceteroqui demersurus
 scapham vel altero tantum pede imposito.

Imo

α Τόφω] Πλούτ. Ο. male.

71. 'Εφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπιβλημα; ἢ τοι * μανδύς καὶ χλαμίδα ἐ πέρη καλὸν ἔργον. G.

* Μανδύς] L. μανδύς. M. du S.
 Etymol. 'Εφεστρίδα, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπιβλημα, ἢ μανδύας
 καὶ χλαμίδα καὶ σπύριφον καλῶς ex quibus horum corrigendo-
 tum ratio patet. Mositi Attic. 'Εφεστρίδα, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπι-
 βλημα, ἢ καὶ μανδύας καὶ χλαμίδα, καὶ σπύριφον καλῶς, καὶ
 σολῶν καὶ ἀσπιδῶν καὶ κολλύων. Repone κολλύων deinde pro
 σπύριφον ἢ σπύριφον vel βέριον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de bir-

ro multa *Damasias* ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec
 me movent, ut suspectam habeam *Etymologi* σπύριφον fibulis
 adstringebantur ἐφεστρίδης sive lacernae: verum ut unquam *μαν-
 δύς* vel *ἐφεστρίδα* dicta fuerit σπύριφον, id quidem me plane fugit:
 quare multo malim *βέριον* exortis propagati gradus spectare
 licet in *Damasias* σπύριφον. T. H.

Sed Mf. pro ὁ βλαστὸς habet ἀλουργός. hic vero qui ὁ
 vestis ὁ diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί ἐν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί ἐν
 πᾶρι; hic focus: quamobrem separanda duxi, τί ἐν;
 ἔχρῆν &c. Hoc sæpe factum; sæpius fieri debuit; vi-
 de p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M.
 XXII. τί ἐν, ἐχρῆν Διὶ τὸ τοῦ μηδ' ἀποθανόντος; In Ἑρισκόα.
 c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio
 hunc in modum reformanda: τί ἐν; οἰσθόμενος ἄρα ἐλ-
 πίζων αὐτὸν ἐ τὸν ἑαυτοῦ πόντον; Haec semel monuisse suf-
 fecerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor OL
 CKV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam *Nostrum* Le-
 xiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Da-
 masius OL. CCI. Lloyd. M. du S.

91. Κρότων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἱστάφια] Inapte vertitur *epitaphia*, cum
 sint *vestimenta funebria*. J. G. G.

Μαθὲν τὰ ἱστάφια] Inapte interpres, neque *epita-
 phia*: *ἐντάφια*, ut notum est, pro *vestibus sepulcra-
 libus*. J. G.

95. Ἀνυπόστατος] Post hanc vocem in Impressis o-
 mniibus legebatur, *εὐεργετικὸν δηλοῦν* quod merum
 scho-

Iuno etiam coronas istas abjice, & præco-
nia. DAM. Ecce me tibi vere nudum,
ut vides, ceterisque mortuis æqualem pon-
dere. MERC. Sic præstat esse levem:
itaque naviculam conscende.

6. Tu quoque divitiis positus, o Crato,
& mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum
porta tegumenta funebria, nec majorum
dignitates: relinque vero & genus & glo-
riam, & si quando civitas publico te præ-
conio decoravit bene meritum, & statua-
rum inscriptiones: nec quod magnum mo-
numentum tui honoris causa exaggerarint
dicito; gravant enim ista vel commemorata.
CHAR. Invirtus equidem, abjiciam
tamen: nam quid faciam?

7. MERC. Papæ: tu autem in armis
totus quid tibi vis? aut quo tropæum il-
lud geris? STRAT. Quia vici, Mer-
curi, belloque res præclaras gessi, & præ-
miis me civitas honoravit. MERC. Mitte
humi tropæum: in orco pax, nihilque ar-
mis opus erit.

8. Ille vero severus, de habitu quidem;
fastumque præferens, superciliis arrectis,

5λὰ ἡ τῆς στεφάνης τῆτης ἀπαρτίφω, ἡ τὰ
κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδέ σοι γυμνός, ὡς
ὄρε, ὁ ἀληθὲς εἰμι, ἡ ἰσοστάσις τοῖς ἄλ-
λοις νεκροῖς. ΕΡ. ὅτως ἀμεινον ἀδαρῆ εἶναι,
ὥστε ἔμβαλε.

Καὶ σὺ δὲ τὸ πλεῖστον ἀποθέμενός, ὡ
Κράτων, ἡ ἡ μαλακίαν δὲ προσέτι, ἡ ἡ
τρυφήν, μηδὲ τὰ σιτάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ
τῆς προγόνοι ἀξιώματα καταλίπε δὲ ἡ
γένος, ἡ δόξαν, ἡ εἰ ποτέ σε ἡ πάλαι
ἀνεκέρυξεν ἐπὶ ἐργέτιω δηλονότι, ἡ τὰς
ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγα τὰ
φον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν, λέγε βαρύνει γὰρ καὶ
ταῦτα μνημονοδόμια. ΧΑΡ. εἰ ἐκὼν μὲ,
ἀπαρτίφω δὲ τί γὰρ ἀνὴρ ἡ πάθοιμι;

ΕΡ. ὁ Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλός, τὸ
βούλει; ἡ τί τὸ τρόπαιον τῦτο φέρεις,
ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐρίκησα, ὡ Ἑρμῆ, ἡ ἡρί-
τῶσα, ἡ ἡ πάλαι ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἀφες
ἡ γὰρ τὸ τρόπαιον ὡ ἀδὸ γὰρ εἰρήνη, ἡ
ἐδὲν ὅπλων δέχου.

Ὁ σιμνός δὲ ἔτ' ἀπὸ γε ἡ ἀχίμαλός,
ἡ βρενθιόμω, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐκπηκίας, ὡ
ὅπ'.

ὁ Ἀληθής] Deest in O. e Εὐργίτω δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.]
Ita f. V2. Μικρός G. P. f Ἐν γῇ] ὡς γὰρ P.

94. Πόλις ἀνεκέρυξεν] Ὡς ἐπὶ ἐργέτιω δηλονότι, G.

1. Ὁ ἑνοπλός] Ὅτι ἐπὶ ἐργέτιω. G.

Scholium est, & in Coll. Gal. reapte loco scholii ha-
betur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat.

M. du S.

Ἀνεκέρυξεν ἐπὶ ἐργέτιω δηλονότι] Ultima vox si abesset,
nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακ-
έρυξεν ἐπὶ ἐργέτιω legitima loquendi formula, perinde
ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγέφυον
ἐπὶ ἐργέτιω in marmoreis etiam psephismatum monu-
mentis, quae honori virorum bene de rep. merito-
rum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam
aliquem ἐπὶ ἐργέτιω celebrari; quae Firmus imitatus Ep.
XVII. scripsit, ταῖς ἐπὶ ἐργέτιω ἀναδύμεναι ὡς ἐπὶ ἐργέτιω.
Nunc tamen vovulae vicinae δηλονότι contagione vio-
lari ἐπὶ ἐργέτιω fateor; quippe nequit excogitari, quo
tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi le-
ctorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκ-
έρυξεν, in marginem adscripsisse ἐπὶ ἐργέτιω δηλονότι.
Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel
maius certae fidei Codex addidisset, eamque dubita-

tionem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit
ἀνεκέρυξεν ἐπὶ ἐργέτιω.

T. H.

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφάς] De quib. dico ad Car-
taph.

J. B.

Ibid. Μέγα τῶσα] Et hunc locum, & quaedam
non dissimilia notavit Des. Herald. ad Martial. VIII,
75.

T. H.

3. Στεφάνω] Sic optime Ed. f. non enim jam
Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles
quidam tropæum ferens. MS. Gr. & P. Μικρός quod
nimis vagum. Facilis autem mutatio Στεφ. in Κρατ.
decepit oscitantem librarium.

M. du S.

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνέκρησα] In MS. pro Κρα. est Μικρός.
Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine
nomine.

J. G. G.

8. Βρενθιόμω] Eorum in classem referendum
est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpa-
ta, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores
frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque
εὐχρη-
στία

ὅππῃ τῷ Φροτίδαν, τίς ἐστιν, ὃ ἔβαθον
πρόσωπον καθυμνῶ; MEN. Φιλόσοφος
τις, ὃ Ἑρμῇ μάλλον δὲ γόης, καὶ τερα-
τείαις μετός; ὅς τε Σπόδυσον καὶ Τύτον. ὅψι
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶ ἱματίῳ
κρυπτόμενα. E P. κατὰθε σὺ τὸ ὄχημα
πρώτων εἴτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὃ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est; iste qui
prolixam barbam demisit? M E N. Philo-
sophus aliquis, Mercuri: quin potius in-
cantator, & prodigiorum plenus: idcirco
istum quoque exuere se jube: videbis enim
multa & ridicula sub pallio abscondita.
M E R C. Depone tu habitum primum;
Istum ista omnia. Jupiter! quantam inanem
osten-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quo-
dam antiquitatis remoto delitescencia & scenae liber-
tati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis
quasi tessellas infererent. Veniam merebatur tempe-
rata certisque finibus circumscripta haec licentia; Le-
xiphanum effraenis libido Luciani virgulam censo-
riam. Facilius autem in βρωβύδα significandi vim
exemplorum ope declares, quam abstrusam originem
aperias. Grammatici notationem repetunt a βρωβύ
vel βρωβύῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo,
quod Pollux testatur VI, 104. vetustatem & rei &
nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV.
p. 690. E. Recte Hefychius & Etymol. βρωβύον, μύρον
ἢ παχύν, ὡς ἢ βακχαρις; οἱ δὲ ἀνθὺν μύρον. Βακχαρις
enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labo-
ratur, ut docent Schol. AEschy. ad Pers. v. 41. Erotia-
nus & Galenus in Gloss. Hipp. Ἀνθὺν vel Ἀνθὺν τι μύ-
ρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve ra-
dicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta tra-
herent, idem evenisse huic βρωβύῳ nihil est cur dubi-
temus: βρωβύς certe vel βρωβύξ Cyprii erat Σπιδάξ aut
Σπιδάξιν auctore Nicandro apud Athen. II. p. 69. B.
& Hefychio: idem βρωβύῳ commemorat radices quas-
dam, quae mulierum genas rubro colore inficiant:
Etymologus praebet βρωβύῳ, tanquam si diminuta fo-
ret vox a βρωβύ, quod ipse suppeditat in Γένεσι p.
230. βρωβύ, βρωβύον ἔστι δὲ αἰθρῶν πολυήλων μύρον
eamque ob causam notavit antiqua manus ad Clemen-
tis Paedag. II. p. 177. βρωβύον ὁπὸ τινος ἀνθους ἰδὸς.
Qualis autem fuerit βρωβύς, ut Cyprii, sola lactuca,
an apud Lydos aliosque diversum herbae florive ge-
nus, mihi quidem definire non est in promptu; mul-
toque minus an Arcadica βρωβύ, cujus ex Pausania
meminit Stephanus, nomen huic germi acceptum
retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici
nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi
modum tradant, usum ejus jampridem interiisse,
tamen Pherocrates apud Athenaeum βρωβύου velut ac-
tate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi
ratio βρωβύον, βρωβύον & βρωβύον, derivandi normae
non minus quam consuetudini respondens; nam quod
Luciani Schol. habet ad πρὸς ἑπὶ M. Σ. prope finem
βρωβύον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρωβύδα
congrueret, ita finerit, vitio laborare censo; ideo-
que magis, quia Etymologus, quem & ipsum veteres
secutum descripsit, βρωβύον praefert. Jam illum esse
fontem verbi βρωβύδα Grammaticis, quibus idem,
quod in vernaculo sermone Varroni, justius obijci
potest, minime concessero; repugnat tum sincera

interpretandi lex, tum contorta & abhorrens signifi-
cationis explanatio: audi modo, quem colorem illi-
nat Helladius apud Phot. p. 870. βρωβύται δὲ τὸ ἀλά-
ζοναται γένος δὲ λατὶ τῷ βρωβύ, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ
ἀλάζονες ὄντες εἰ βρωβύδα μύρον χρῆσθαι εἰδέναι. qua
quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quis-
quam originum Graecae linguae peritus capi possit.
Verum Helladii verba plenius exscripsit Etymol. p.
212. in βρωβύται non alius enim est βρωβύταις (ita
legendum non βρωβύταις alibi paulo rectius βρωβύ-
ταις) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoi vel
Βεζαντινοῦ. Mihi videtur in βρωβύς primaria fuisse
virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta
se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, signifi-
candi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul
alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus ar-
gumentis: nunc tantum facilem ab hac radice trans-
latæ potestatis propagationem considerari velim.
Haec tamen est ratio, cur in Hefychio τῷ βρωβύ, quae
vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum
H. Stephano in τῷ βρωβύ, nec cum Guyeto in βρωβύ mutari
patiar. βρωβύς certe apud Athen. XIII. p. 611.
E. pro fastu tumido & arrogantia contemptoria ponitur:
recitabo, inquit, ex oratione Lysiae in AEschinem So-
craticum, ἐστὶ λογίων αἰσθῆσι βρωβύ ὅμῳ ἢ πολλόν, ὃ
φιλόσοφος hoc ille subactus, si quisquam, in libris
veterum evolvendis, & idem diligens singularium
vorum captator ex latibulo quopiam antiqui scripto-
ris depromit. Eustathii quoque locus ad II. Θ. p. 691.
procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debet-
ur: τὸ βρωβύς ἐπὶ ὑπερφανείας ὡς τῷ Καμικῷ ἔξ ὃ
τὸ βρωβύον, μύρον τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitiato
exemplari: praestaret Ἀνθὺν vel Ἀνθὺν) ἀεικνυμένων
ἔξ ὃν ἥμῃς τὸ βρωβύδα, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀλάζοναίης.
Satis placet illud ἔξ ὃν aequè pertinens ad τὸ βρωβύς,
quam τὸ βρωβύον at quando auctoritatem Comici
profert, clare ostendit alienam se observationem ex-
cerptisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo ple-
rumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas
legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρωβύς.
Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρωβύς, nisi me fallit in
Hefychio corrigendo conjectura, βρωβύς, πρὸς μῶν, τῶ-
βος, καὶ ὄρνις, ὃ εἰ βρωβύς. me iudice deterius est, quod
editur βρωβύς. Hinc pronò alveo defluunt βρωβύδα &
βρωβύδα, quam formam is, quem nominavi, Lexi-
cographus itidem habet; non secus atque a πολλός
existunt πολλύς & πολλύς. Jam ut perspicias,
quam varie Grammatici verbum hoc exponant, o-
perae pretium est eorum interpretationes in unum
co-

ostentationem gerit, quantam infcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaestiones impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugisque non paucas, & quisquilias, ac minutitas disceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos istos aureos, & praeterea suavi-

ὄσω μὲν ἡ ἀλαζονείαν κομίζει, ὄσω δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις σπέρους, καὶ λόγους ἀπανθώδεις, καὶ ἐνοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλακοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λήρον ὅσκι ὀλίγον, καὶ ὕβρην, καὶ μικρολογίαν ἢ Δία καὶ χρυσίον ὅ γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

a [Ἀλαζονείαν] Sic W. P. S. vetustae Edd. ἀλαζονείαν.

b Κενοδοξίαν] Κενοδοξ. O. c Γε] Abest in O.

congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύειν, ἐπαίρειν, συμνύνειν, θυμοῦν, ἐργάζειν, ἀξιοποιεῖν, δυχχεῖν, προσποιεῖν, ἐνδοξάζειν, τρυφᾷν, ἀλαζονεύειν, λυπεῖν, δια θυμὸν μεγαλύνειν, μέγα φρονεῖν ἑαυτῷ, θρύπτειν in quibus citius curam, quam copiam desideres: nulum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine dissidere videantur, eam esse τὴν βροθυῖαν structurae diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexae colores pro indole sententiae non adsperseretur. Non una vice Aristophanes usurpat: notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βροθυῖς τ' ἐν ταῖς οὐδαῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν ὡς ὁ δαίμων Scholiastes quum scribit, ἀποσπαστικὸς αὐτοῦ ἐν τῇ χήματι, καὶ ταυρῶν ὄρεας, prius ad βροθυῖαν, alterum pertinere censendum est ad ὡς ὁ δαίμων Diogen. L. II, 28. antequam eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur: τὸ δ' αὐτῷ τὸ περιτορικὸν ἐν μεγαλοφρονίᾳ ἡμφαίνει ἐν Ἀριστοφάνει λέγων ὅτι: alludunt itidem Plato Conv. p. 1206. quem Athenaeus expressit V. p. 216. A. & Antoninus VII. §. 66. quod ab Elegantiss. Menagio praetermissum Gatakerus adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin isthac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio desipientis res ipsa loquitur. Paulum alter scarabaeus in Pac. v. 26. — ὡς φρονήματος βροθυῖται τε ἐν φανῶν ὅσα ἀξίω μέγα φρονεῖ, inquit Schol. magnificum se facit, multumque sibi arrogat: quo pacto Athen. XV. p. 669. B. ὡς καὶ ὁ Οὐλπιανὸς βροθυῖται, ὡς καὶ ὁ ἀνσπασσας τὰ κοττάβια Lysistr. v. 887. X' ἂν δυσκολαίνει πρὸς ἑμὲ ἐβροθυῖται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πηλίκῃ βροθυῖσθαι σωφῆς αὐτῷ, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲν ἡσυχαστοὶ, οἳ δὲ ἐβροθυῖτο. Saepius iracunde indignari, ipso vulgus & oris habitudinem indignationem profitetur: περὶ τ' ἐπὶ M. S. c. 37. ἀπαθῆς δ' ἢ ἀπαθῆτος λαδόντες, ἵτις ἐβροθυῖσθαι, ὅτι μὴ πλείον ἰδῶκα. Athen. IX. p. 383. F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαχαρῶν) τὰ ἐν δυσκόλῳ Μισανδρίῳ βροθυῖσθαι λαρυγγίσῃ τὰς. Aelian. de Anim. V, 36. avis aeternas, αἵτις ὅκον καλέσιν αὐτὸν, οἳ δὲ βροθυῖται καὶ ἀγχιμακτιῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noster in Tim. c. 54. βροθυῖσθαι τὸ πρὸς αὐτὸν, vultu com-

Tom. I.

posito ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferendus. Magis est vulgatum, ut ipse adsciscat: Athen. XIV. p. 625. B. nisi potius ipsius Heraclidae Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ' σωματικαῖς ἐνέαις βροθυῖσθαι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII. p. 291. A. ἡκούσα-τι δὲ αὐτὸς τ' ἱμῶν ἐπιτηδίων ὑψηλολογουμένων ἐβροθυῖσθαι ἐπὶ τοῖς σωτηρίοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. si labem exiguum elueris, sensus, qui Peisanius fugit, egregie constat: Ἐπὶ τῷ αὐτοῖς ταῖς ὀλίγαις βροθυῖσθαι ὡς καὶ αὐθαδέζομαι καὶ ἐπιστομίσαν ἂν μοι Σωκράτης, ὡς ἀλαζονεῖς ὄντες: at ego me forte ob ista paucis superbus effero, tibi quoque multum tribuo: imo cum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. §. 8. ἱζητάζωμαι, πότερον ἱκύνος (Ἀριστοτέλης) τοσούτοι προσηλάκισσι τῷ εὐγύναι, ὅσοι σὺ βροθυῖς & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ ὅν βροθυῖσθαι εἶναι σοφός &c. Haec argumento funt, quod parce prisca scriptores, βροθυῖσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit in primis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ep. 9. §. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἰρητικακίῃ. c. 2. ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylasto debet Hist. I. c. 3. Ὁ δὲ σοφιστικὸς πολὺ μάλλον καὶ ἐβροθυῖτο, ἢ προσηλάκιστος τὰ ἀναξίω τῷ δυνάμει. Idem Ep. 69. βροθυῖται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hesychius emendatus facit: βροθυῖσθαι, δυχχεῖν, προσποιεῖν: expeditum est βροθυῖσθαι nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βροθυῖσθαι, vel βροθυῖται: nam infra sane legitur, βροθυῖν, θυμοῦσθαι, ἱρηθῆναι. In eodem malim, βροθυῖν, ἀξιοποιεῖν, ἐπαίρειν, συμνύνειν, quam ἀξιοποιεῖν, βαρύνειν: quanquam de posteriore non contendo.

T. H.

16. [Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονείαν. M. d. S.

19. [Ἐνοίας πολυπλόκου] Hinc Philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Aufc. c. 22. & alibi.

20. Καὶ λήρον ὅσκι ὀλίγον & ὕβρην & μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσόν. Verterat Mart. Boletus & εννοίσταται. Id mutaturus Benedictus reddidit & rerum minimarum disquisitionem. At sane jam satis expressit hoc

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ
μαλακίαν· ὃ δ' ἀλέγηθε γὰρ με, εἰ καὶ
μάλα θεοκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεύδης
δὲ Σπύθης, καὶ τ' τύφον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι
ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα
ταῦτα ἔχων ἑμβαίνοις, ποῖα πεινρόντο-
ς δέξαίῃ ἄν σε; ΦΙΛ. Σποτίθεται τοί-
νυν αὐτά, ἐπεὶ ὅτ' ἔγωγε κελεύεις.

ter vivendi voluptatem; impudentiam,
iram, luxum & molliciem; neque enim me
fallunt, quantumcumque studiose prætegas
5ea. Tum porro mendacium deponere, ar-
que inflatam arrogantiam, eamque de te
opinionem quasi melior sis aliis: etenim si
cum istis omnibus conscendas, quæ te
quinguenta remorum navis accipiat?
PHIL. Depono igitur ista, quandoqui-
3odem ita jubes.

9. MEN.

a Λίληθις] Λίληθις. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope
accedit F. ἑμβαίης, cujus vice reliquæ omnes ἑμβαίνοις.

28. Πεινρόντορ] Ναῦς ὑπὸ πυντήκων ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia,
quæ non sunt ab hoc postremo diversa. Itaque non
miror patrem notasse videri nunc intelligere *αναρι-
-tiam*, ut sic potius distinguatur καὶ ὄλως καὶ μικρολο-
γίαν καὶ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum
hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet
animo inlitam inlignem avaritiam & cupiditatem col-
ligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas
mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποῖα πεινρόν-
τορς absurde vertunt *qua quinquaginta*, quasi belli-
cum quid apud inferos, quum ipse Charon in Con-
templantibus testetur se solum *δικασίαν* ἔλκεν. J. G.

33. Μωαί] Coll. P. & L. In Impresis *μωαί*. M. du S.
36. Πάλικω τῇ ναυπηγικῇ] Pro *πάλικω ναυπηγικῇ*
est illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Χε-
πορῇ*. Symp. p. 521. v. 10. εἰσιφύλο τῇ ὀρχηστρῇ τρο-
χῶς τῇ κεραμικῇ. *Theorh.* Char. c. V. Θουριχίας
τῇ στρογγυλῇ ληκύθεος, καὶ βακίχρας τῇ σκολιῇ ἐν Λακα-
δαίμον. *Epicharmus* in Scirone: *πηλὶον λικίς*. *Ari-
stoph.* in *Γέρων* καπὶς τῇ μυαγικῇ. *Alexis*: — *Ἀριστογέ-
-τος* τῶν ῥήτορ' εἶδον λάρκασι ἡμφισπύροις τῶν ἀνδρακτῶν —
Posteriora subministrat *Pollux* X, 87. 104. 111. T. H.

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, super quo ali-
quid diffecatur: vox in usu rarissimo. J. B.

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρῃ χρυσάμῳ] Valde obscure
vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Me-
nippus* isse *summa securi* qua *naves fabricant*, eam *rese-
-catis* [canporio navis tabulato suppositam. Pro *ἐπικόπῳ*
in Mss. est *ἐπικόπῳ* sed aut legendum est *ἐπικόπῳ*,
aut *ἐπικόπῳ* pro *ἐπικόπῳ* usus est *Lucianus*, sicut il-
lo *Menander* in *Messania*, ut auctor est *Pollux* Ono-
mast. X, 24. Sic autem vocabatur *τράπεζα μυαγικῇ*,
in qua secabant in frustra carnes assandas, vel co-
quendas: pro *ἐπικόπῳ* veteres addit dixisse *ἑλῶν*,
ἑλῶν, *ἐπὶ ἑλῶν* dictam esse istam mensam coquorum
ἑλῶν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est *Hesych.*
quamvis alios *ἑλῶν* scribere doceat, & aliunde petere

hujus vocis originem: vide in *ἑλῶν*. Apud *Pollu-
-cem* stultissime vertitur *ἑλῶν οἰαρία cella*: vide & lib.
VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in
prius laudato capite pro *ἐπικόπῳ* Mss. ut hic *Lucia-
nus*, præ se fert *ἐπικόπῳ*, sed non in verbis *Menan-
dri*, quæ statim ex ejus *Messania* affert; nec in lib.
VI. c. 13. Utrumque veteres videntur usurpassē *ἐπ-
-κόπῳ*, & *ἐπικόπῳ*, sed tamen non vetustissimi; re-
centiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud no-
væ Comædiæ scriptores *ἐπικόπῳ* reperi, & qui-
dem *Menandrum* *Pollux* tradit locis in laudatis. Sed
ἐπικόπῳ veteres quoque usos discimus ex *Eustathio* ad
Odyss. B. v. 237. ubi *ἐπὶ ἑλῶν* exponit *ἐπικόπῳ*. Τὸ ὃ
παρὶ ἑλῶν κεφαλῆς ἀντὶ τῇ προτείνῃ. ἢ ὡς ἐν ἐπὶ ἑλῶν
ἡσαν ἐπικόπῳ ἡτοι ἐπικόπῳ ὅστις ὡς κοπῆται. qui lo-
cus admodum facit ad hujus nostri *Luciani* explica-
tionem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc lo-
cum *Homeri*, in quibus male legitur *προτείνῃς* ὡς
ἐπὶ ἑλῶν, ἡσαν ἐπικόπῳ, ὡς κοπῆται, pro *ἐπὶ ἑλῶν*. Sic
& male legitur apud *Hesych.* *ἐπὶ ἑλῶν* pro *ἐπὶ ἑλῶν*, τὸ
παρ' ἐπὶ ἑλῶν ἐπικόπῳ. *Ἀναβάθρα* est sive *scala*, qua in
navem altiore, aut *tabula*, qua in lintrem aut sca-
pham pervenire commodè possumus. Utitur hoc
vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte *Luciani* lo-
cum: *Menippus* isse *capra securi*, qua *naves* *secant* uti-
tur, eam *rescabit*, utens pro *mensa*, seu *trunco*, quo
secanda imponuntur, *tabula*, qua *scapha* *conscendit*-
tur. J. G. G.

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H.*
Stephan. Thes. T. II. p. 354. Ἐπικόπῳ, inquit, *sub-
stantive*, Lignum quod supponitur quum quid securi se-
catur, ut *Budæus* interpretatur apud *Lucian.* in *Dial.*
Char. & *Merc.* λαβὼν πάλιν &c. loquitur autem ibi
de *barba*. Potest tamen & pro *mensa* accipi, supra
quam *lanii* & coqui carnes concidunt, ut *ἐπικόπῳ*.
Antiquam autem eam vocem esse *Eustathius* tradit, ei-
que synonymum *ἐπὶ ἑλῶν*, at *ἑλῶν* vocari *ἐπικόπῳ*. *Ari-*

9. MEN. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides : quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones ; & istam remove. PHIL. Quis autem erit , quiz detondeat ? MERC. Menippus ille, capta securi nautica , præcidet eam pro codice usus scala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὴν ὄψονα τῆτον ἀπο-
θέσθαι, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
ὡς ὁρᾷς· πέντε ἑ μνᾶν τρίχες εἰς τὴν λά-
χιστον. EP. εὐ λέγεις· ἀπὸθεν καὶ τῆτον. PHIL.
καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος
ἐτοσί, λαβὼν πέλκην τῆς ναυπηγικῆς,
ἀποκόψει αὐτόν, ὅτι κλόπῃ τῇ ἀναβάθρῃ
χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλ-
λὰ

c Μνᾶν τρίχες εἰς] Μνᾶι εἰς τρίχες. C. P. L. μνᾶν τριχῶν εἰς. O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μνᾶι εἰς
τριχῶν etfi nec repudiandum sit τρίχες. d Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. e Ἐπικόπῃ] Ἐπικόπτῃ G. P. A. ubi
praeterea notatum: Ἐπικόπῃ forsan legendum.

Aristophanis autem Scholiastes ἐπίτηνον esse dicit (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κομῆν, ἢ τὰ κρία συγκόπτουσι. Eustathius exponens Homericum illud Od. B. 237. παρθένου κεφαλῆς, subjungit, προτινάντες, ἢ ὡς ἐν ἐπίτηνῳ, ἢτοι ἐπικόπῃ, ἢτοι ἐπικομῇ δίντες, ὡς κα-
πῆναι, in trunco in quo carnes concidi solent. Sed for-
tasse non minus ἐπικόπον substantivum dicitur, quam ἐπι-
κοπῶν quemadmodum apud Poll. ἐπίτηνον, & apud
Scholiastem Aristophanis ἐπίτηνον. Praeterea in altero
subintelligi posse videtur κομῆς, aut τράπεζα, aut tale
quid, in altero ζῦλον, aut aliquid aliud. Sicut vero
tam ἐπίτηνον dicitur, quam ἐπίτηνον, ita tam ἑλεός,
quam ἑλεός, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικο-
πῇ profert, quae Pollux scripsit V, 90. X, 101.
Fundum fere vides eorum, quae a Graevio sunt ex-
plicata: paucis quid hoc de vocabulo sit tenendum
declarabo. Ἑλεός apud Homerum, vel ἑλεός, hoc e-
nim numero solum occurrit Il. I, 215. Od. E, 432.
τράπεζαν esse μαγειρικὴν live mensam coquinarem vete-
res consentiunt: eorumdem auctoritate masculinum
genus accipimus; quamvis aliquin pro neutro faciat
τῆλεον Aristophanis in Equ. v. 152. 169. & ab utrovīs
aeque repeti possit Ποίεαι ἑλεός. non aliter Pollux;
nam & IV, 123. ubi rariorem vocis usum exponit,
Ἑλεός ἢ τὴν τράπεζαν ἀρχαία, ἢ τὴν πρὸ Θεσπιδος εἰς τις
ἀναβάς τοῖς χοροῖς ἀπικρίνατο, membranis si obtem-
peremus, Ἑλεός erit revocandum. Philorono tamen
vel Cyrillo ὁ ἑλεός, τὸ ἑλεός, ἑλεός sive mensa.
Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύναι ἀφαινοῦν-
τας ἐν ταῖς θεαταῖς Athen. IV. p. 173. A. quem
descripsit Eustath. ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat Har-
pocration, an Ἑλεοκοίαι Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἑλ-
κόπῳας, τὴν ἐν παρθενίῳ, interpretabantur,
indidem sint derivandi: μπόλι δὲ τὸ ἑλεός, ὅπερ
ἐστὶν ἐκτός ζυλόν, γυμνασία τῶν ὁμαῶν ubi quid sibi velit
ἐκτός prorsus omissem a Suida, minime perspicio;
nisi quis reponi probet ἑκτός, vel, quod verius exi-
stimo, ὅπερ ἐστὶ κομῆς ζῦλον. De ἑλεοῖς plura Jun-
germann. ad Poll. X, 101. n. 44. Idem censetur ἐπίτη-
νος saepius in Aristophanis Acharn. v. 317. 354. 364.
365. usurpatum: neque repugno, modo paulum ac-

curatius, illam esse culinariam, hanc, ut Suetonius
ait in Claud. c. 15. mensam lanioniam statuas: AEschyl.
Agam. v. 1286. Βαμοῦ πατρός μου ἀπὸ ἐπίτηνον μῦθος
Θηραῖς κοπέσης φονὴν προσφύμαλιν quorum mihi Stapa-
lei versio multo magis, quam infelix emendandi co-
natus placet. Eustathius adjungit Pollux origine par, sed
multo minus obvium, & Comoediae novae vocem
ἐπικόπων Menandri verba vel integra possunt serva-
ri, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim,
ita legi, — ἡγύται μὲν ὅλως Ἐπικόπων τι — Codicem
me plane lanionium putas, prout creberrimis me
contundis plagis: nam nihil est futilius ea explicatio-
ne, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philar-
gyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπων autem an ἐπι-
κοπος dicas, nullum interest discrimen: plus una vice
meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443. — βοὸν ἐπικό-
ψον, αὐτὶ τὴν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ πλῆξον ὅθεν ὁ ἐπικόπος
ὡχρεῖται τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίτηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόπων
λέγεται & ad Od. Δ. p. 1692. ἐπὶ τῷ ἑλεός, ὡς οἱ ἐπὶ
τινός ἐπίτηνον, ὁ ἐστὶν ἐπικόπων, cujus vocabuli infima
Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristopha-
nis Scholiastae κομῆς μαγειρικῆς, quos lanionum codi-
ces ex ulmis maxime confectos appellat Juvenalis an-
tiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίτηνον,
ζῦλον ἢ τὴν κρία κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον ὡς ἂν Ἀρι-
στέφῃς ἐν Δημοοδίνῃ de Aristophane liquet; Demosthenis
locum hactenus quaero. Hinc in Hesychio reficien-
dum arbitror, Ἐπίτηνον, ζῦλον ἢ τὰ κρία τῶν τε-
τινός, ὁ νῦν τὸ κρινοκόπον, vel ἐπικόπον ζῦλον nihil enim
obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut
recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόποι σαινίδον, τα-
bella, super quam aliquid inciditur: Paulus Aegin.
VI. c. 67. Leonides, ut ὀρίῳ ρακάσει mederetur,
ὑπὸ ἀνακλῆτας τὸ ἀνθρώπων σμύλη κατ' ἐπικόπον σαινίδου
τινός ἢ σκληροῦ δερμῆτος τὸ ἀεττὸν ἐξέτιμνε. Porro,
quod Hesychius habet, Ἐπίτηνον, τὸ ἐπὶ τῷ τραπέζῳ
τῷ ὑφανμένῳ ἱματίῳ, καὶ τὸ παρ' ἐπὶ ἐπικόπον, Grae-
κοῖς mutant non dum adfuerunt. Idem: Κρινο-
κόπον, κρινοκόπον λέγοντα veterum expositionem tradit
Homericæ vocis κριόν sive κριόν duplicem; hi codi-
ces coqui lanionisve accipiebant, alii lebetem, in quo

λὰ πρίονά μοι ἀνάδ' ὅ· γελοιότερον γὰρ τῷ-
το. ΕΡ. ὁ πῆλεχος ἱκανός. ΜΕΝ. εὐγε. 40
ἀνθρωπινώτερον γὰρ ἰδὲ ἀναπέφνης, ὀποθέ-
μενος αὐτῷ ἢ κινάδραν. ὁ βάλει μικρὸν ἀφέ-
λαι καὶ τὸ ὄφρυον; ΕΡ. μάλισ' ὑπὲρ
τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ὁ ἐπῆρκεν, ἔκ
οἶδ' ἐφ' ὅτ' ἀκατίων ἐζυτόν. τί τῷτο; 45
καὶ δακρυεῖς, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον
ὀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' ἐν. ΜΕΝ. ἐν ἔτι τὸ
βαρύνταλον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc
quidem magis ridiculum. MERC. Se-
curis est satis idonea. Euge; homini
nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi
sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum
etiam demam de superciliis? MERC.
Omnino: super ipsam enim frontem ea su-
stulit, nescio cuius rei gratia sese tam su-
perbe erigens. Quid hoc? etiam lacrima-
ris, scelerate, & ad mortem expavescis?
quin ocyus incende. MEN. Unum ad-
huc gravissimum sub ala tenet. MERC.
Quid-

α Βάλει] Ms. βούλει. Ρ. β' Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν Ο. c' Ἀκατίων] Ἀκατίων Ο. prave.

42. Τὴν κινάδραν] Κινάδρα, ἡ τὴν τράγων δυσωδία· λέ-
γει δυσωδία· τὴν πύστας σιαινίον· ἴσως δὲ ἔκ κινά-
δραν λέγει τὴν πύστας. V.

* Πύστας σιαινίον] Τὸ πύστας σιαινίον Exc. G. τῷ σ. σ. V.
De voce σιαινίον vide Schol. ad Tim. p. 113. M. du S.
Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnave-
rat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen
eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαι-
νίον verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex
σικχαίνον significet fastidium creare, quale solet odor ingratius
ac teter; at fastidire, aversari σιαινισθαί Cyrilli Gl. Σιαίνουμαι,
teter. (Tactico) Σιανρία, fastidia. Σιαντίς, teter. Iisdem fere vo-
cibus utitur ad σικχαίνουσαι eiusque derivata explicanda. Fal-
litur Camerius Gl. M. & I. Gr. in Σιαίνον nam Nicéphori &
Joannis Moschi σιαινίον non aliunde debet, quam ab hoc ipso
σιαινισθαί repeti: utriusque loco potestas assignata plane conve-
nit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, captata animi
aequalitate. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p.
113. restitui commode possit, ἀπὸ τῆς ἀλα σιαινίον, propter ἡ-

lam συγρότηκα nimirum vultusque tristitiam, qua festum il-
lud Διαισιν celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάδραν
proprie hircorum faeces: praeterea notas quatuordecim tetrum odorem, eo
quod omnibus fastidium excites, sive malis, omnes fastidiant: an
potius parva mutatione legi praestit? λέγει δυσωδία αὐτὸν πύσ-
τας σιαινίον; αὐτὸς Lucianus gravi fastore philosophum cum omnibus
esse fastidit. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινά-
δραν forte vocari peram suspicaretur? quid dici poterat absurd-
ius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia
recognosce: Κινάδρα, ἵστι κινάδρα ἡ τὴν πύστας δυσωδία· λέγει
καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία ἡ καὶ ἡ πύστας: quibus, aliisque pluribus,
inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed
ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera
certe vix quisquam, quid sit κινάδρα declarans, cogitare posset,
nisi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae
tuto fidimus, μάλα μὲν a Parisiis τὸ ἐπιόπανον vocari
Hesychius ostendit: illi autem conjecturae, qua suspi-
catus fui in eodem restitui posse Ἐπ' ἰοκοποι, ἐπ' ἰοκοποιον,
Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπ' ἰοκοποι, ἐπ' ἰοκοποιον, parum
tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπ' ἰοκαρον,
ἐπ' ἰοκαρον. Scaligero subscribo Glossas corrigenti, Ca-
la, ἐπ' ἰοκαρτίς, ἐπ' ἰοκαρτίς. Ergo Lucianus ad praeci-
piendam tam grandem philosophi barbam scala navali
Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii,
eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum,
non levem tabularum postulare. T. H.

40. ΜΕΝ. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ ἰδὲ ἀναπέφνης]
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam
ob rem ignoscendum est eruditibus hominibus, qui ni-
hil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque
verte, Euge vero; nunc homini similior evasisti, foeti-
dis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφνης intellexerunt,
quasi actionem contineret; perverse: aliud norma
Graecae linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ.

IV. §. 1. ὅτι δ' ἄλλος ἢ ἀναπέφνης Κατάπλ. c. 24.
πῶς καθαρός ἐξ ὑπαρχίας ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. A-
pol. p. 411. v. 9. ὅτι θῶν τισὶ κακοῖς δι' ἡμῶν, οὕτως
ὁμοῦς, οὕτως ὁμοῦς αὐτοῦ θῶν ἀναπέφνης. Suidas:
Ἀναπέφνης, ἀπὸ δι' ἡμῶν, καὶ ἔχει ἀναπέφνης. Nihil moror
Philopatridis consarcinatorem. §. 3. ipse rectius §. 18.
Praeterea ἀναπέφνης in hoc dialogo nunquam dicitur,
ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet
ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὸ πῶς γὰρ τῷ-
το ἀναπέφνης, &c., ἀπὸ τοῦ ἔστι τῶν. Ἐρω. c. 5. πᾶσαν ἐν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀναπέφνης. Sic πᾶσαν
ἀναπέφνης μανίαν τιμῶσαι μὲν τοὺς αὐτοκρατορὰς in Pass.
Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequi-
tur, quomodo sit capiendum αὐτῷ, tanquam si lo-
cum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstra-
ret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii
personae conveniant, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco
ferram Menippus ad deradendam philosophi barbam
rursus causa poscit: verum, inquit Mercurius, Menip-
pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, op-

νικπει; MEN. ὦ κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. ἔκβη καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, Σπένθε ἢ ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἀλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὴν γέλωτα. μόνῳ γὰρ τῷ ἄλλων γέλῳ. ΕΡ. μηδαμῶς ἄλλα καὶ ἔχε ταῦτα, κῆφά, γε καὶ πάντῃ εὐφωρία ὄντα, καὶ πρὸς τὴν κατάπλην χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, Σπένθε τῶν ῥημάτων ἢ τοσαύτῃ ἀπεραντολογίᾳ, καὶ ἀντιθέσει, καὶ

δ Κολακίαν] Ex O. Edd. omnes κολακίαν omnino debebat ὄντα.

Γ] Sic O. Cunctæ Edd. ᾧ quod si retineretur deleri

pi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosopho, multo humanior appares, postquam reseritissimam illam spurcissimam deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quæ sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ Πάλλας ἰκανός. Εὐγενὲς ἀνθρωπίνης καὶ τῶν ἀντικρίων ἀποβήμενος αὐτῶν τῶν κινῶν. Μὲν. Βούλει μικρὸν ὅκ. Egregio sane donatum tonfore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τὴν τῶν; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi dividerat, repetitur.

41. Ἀνθρωπίνους ἀντικρίων] Sic apud Athen. ἀνθρωπίνους λαλῶν p. 383. B.

42. Αὐτῷ] Id est, αὐτῷδε, εὐδὲ. F. G. Ibid. Τὴν κινῶν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensus. Hinc Horatius anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere*. Lyfimachus apud Plautum in Mercat. Jam plenus ætatis, animaque fortida Senex hircosus—

43. Ἰπὲρ τὸ μέτρον ἰπῆρας] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet sapissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istæ loquendi formulæ οἱ τὰς ὀφρὺς αἰσῶντες, Menander apud Donat. ad Terent. Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρὺς αἰσποκῶντες. Euseb. D. E. p. 106. C. οἱ σημειωμένοις ἐν τὰς ὀφρὺς αἰσποκῶντες Artemidor. Proem. lib. I. p. 3. De ipso Platone Amphib. apud Diogen. L. III. 28. Ὅσπερ κοχλίας σημεῖως ἰπῆρας τὰς ὀφρὺς. Alcibiades. I. Ep. 34. Ἐξ ὧν φιλοσοφῶν ἰπῆρας σημεῖως τὴν ἰγνύου, καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοῦ προτάφου ἰπῆρας ubi præter hunc Luciani locum commoda notavit Berglerus, quædam tamen a Desid. Heraldo præcepta ad

Martial. I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρας, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπῆρας; verum nihil est causæ, cur obivium illud ἰπῆρας, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi malletm ἰπῆρας, quamvis enim haud negem recte dici ἀντικρίων ἰπῆρας, oratio tamen exit rotundior, si ἀντικρίων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρὺς. Ita Lucian. in Tim. c. 54. ἰπῆρας γοῦν τὴν πᾶσαν, καὶ τὰς ὀφρὺς ἀντικρίων; & Etymologus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀντικρίων τὰς ὀφρὺς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI. c. 12. ardua subrigens supercilia; & p. 143. ἐλάττωσιν τὸν ἀρδύον superciliū.

44. Ἐπῆρας] Vide B. p. c. 7. ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπῆρας. T. H.

48. Ἰπὲρ μέλλης] Quicquid elam & occulte, non propatulo, vel sit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosthenes contra Aphob. & Ado. Οὐχὲν εἰς, ἐπὶ δὲ τοῦτ' ἵσταται, ἐπὶ τῷ μέλλης ἢ πρὸς τὴν μέλλης, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μὴ πολλὰ παρὶτον non apertus, neque duo ista ponunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis præsensibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κλέπτου, sub sinu.

Ἰπὲρ μέλλης ἵχμι] Erasmus in Adagio, Quæ sub aliis fiunt, incredibilem hujus phraeos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cujus operæ præclaræ non meminerat H. Valesius, quum ad Amm. Marcellin. XXVI. p. 512. iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus Græcos ὑπὸ μέλλης de re furtiva & occultis solere dicere observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura.

49. Κολακίαν] Ita Ox. Reliqui κολακίαν.

55. Γ] Hoc pro vulgato ᾧ ex MS. Ox. reposuimus.

παρισώσεις, ἢ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς,
ἢ τὰλλα βάρη τῆς λόγων. PH. ἢν ἰδὼν, 60
ὑποτίθεται. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ὑπό-
γεια, ἢ ὑποβάθραν ἢ ἀνελώμεθα, τὸ ἀγ-
κύριον ἀνεσπάδω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐθυνη,
ὡ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πᾶθωμεν.

Τί οἰμώζεῖς, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα 65
Φιλόσοφος σὺ, ὁ ζεγίως ἢ πώγωνα δεδω-
μένῳ; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην
ἢ φύχην ὑπάρχειν. MEN. ψεύδῃαι· ἄλ-
λα γὰρ εἴοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ πῶσα;
MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δει- 70
πνα, μηδὲ νύκτως ἐξιών, ἀπαίτας λανθά-
ων, τὰ ἱματίῳ ἢ κεφαλῇ κατελίσσας,
πεύσειν ὅτι κύκλω τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἔωθεν
ἐξαπατῆς τῆς νέης ὅπῃ τῇ σοφίᾳ ζεγύριον
λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, 75
ὦ Μένιππε, ἐκ ἀχθῆς ὑποθανών; MEN.
πῶς, ὅς ἐσπθισα ὅπῃ ἢ θάνατον, καλέ-
σαντῷ μηδένος.

posita, paria paribus æquata, comprehen-
siones sententiarum, barbarismos, ceteraque
orationum pondera. R H E T. Ecce enim-
vero, pono. M E R C. Bene habet: solve
itaque retinacula: scalam nauticam attolla-
mus: anchora subducatur: expande velum:
dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxi-
me, philosophe, cujus jam modo barba
fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mer-
curi, quod immortalem opinabar animam
esse. M E N. Mentitur: nam alia sunt,
quæ credas eum pungere. M E R C. Qua-
olia? M E N. Quod non amplius coenabit
apparatas coenas, neque de nocte egressus,
clam omnibus, palliolo caput obvolutus,
circumibit in orbem lupanaria; nec sum-
mo mane decipiens juvenes sapientiæ præ-
textu argentum accipiet: hæc urunt eum.
PHIL. Tu autem, Menippe, non doles
te mortuum esse? M E N. Egone, qui
festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

α ἢν ἰδὼν] ἢνιδε P. εἶν, ἰδὼ. B2. quod sine dubio editoris. β Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili
præcedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμοῖς] Ἐν σχήματι προφορῶν τὸ λό-
γων χάρις ἵκεν ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ, καὶ τὰ
ὡ ἀπλῶς. V.

* Oī dē duo * σκο. . .] Videtur hic aliquis locus citatus
fuisse.

Ex Homeri Od. M. 73. ut indicavit M. du Soul. Porro προ-
φορῶν τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum V. præferat τῶν
λόγων, huic aptandum fuerat προφορῶν, non contra. Ce-
terum quomodo pertineat hæc adnotatio ad βαρβαρισμὸς, ne-
mo facile pervidebit: Eruditiss. itaque Dukerius ad Thucyd. p.

66. Διδορυμῶν] Πεπορημένῳ. V.
73. Χαμαιλυπεῖα] Πορτία. V.

297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio
referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quæ legun-
tur in Lucian. Dial. Jannetis & Latonas p. 243. v. 22. huius
Ed. οἱ δὲ οἱ αἰσῆς, ἢ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui li-
bens assentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejus-
modi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, repe-
ries in G. ad p. 239.

T. H.

59. Παρισώσεις] Quare aut paria esse debent positi-
viora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam
est melius & jucundius, longiora. Cicer. de Orat. III,
48. In Orat. c. 25. paria paribus relata, & similiter
conclusa, & imitatione quasi quaesitas venustates
parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρσια hæc
vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit ite-
rum Noster Δημοδ. c. 8.

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Præterea
A. Gellius V. 20. negat eam vocem apud ullum ido-
neum auctorem Græcæ castitas vix ullibi reperiebatur.
Vide in hanc rem plura in Pæt. c. 17. B. p. c. 10.
c. 23.

60. ἢν ἰδὼν] Rhetor ait: ἢ, ἰδὼν ἀντιθέμην; sed

scribendum ἢν ἰδὼν, ecce: quod alibi quoque sæpius-
cule apud nostrum occurrit, sed sæpius corruptum.
Dicitur pro ἢν ἰδὼν.

ἢν ἰδὼν] Secutus est Eruditiss. Graevius H. Stephanum
Th. L. Gr. T. I. p. 1104. ἢν ἰδὼν, inquit, apud Lucian.
eandem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco
quam in caeteris scribendum puto ἢν ἰδὼν posita post ἢν
apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit: ad-
verbii ἢν, quod ἐκ τῷ ὡ ἀπλῶν τὰς ἰδὼν perinde ac si
diceretur ἢν ἰδὼν. Ego, quanquam, utrum probes,
haud sane multum refert, secus sentio, ut oportuno
loco declarabo.

T. H.

62. Τὴν ἀνελώμεθα] Polyæp. IV. c. 6. p.
374. ἄλλοι μὲν ἀνίστανται τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀντίκω
τὰς ἀνελώμεθα, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνίστανται. Quam huc
ἀπ.

12. Verum interea dum cœdimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coeuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehensa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damasiæ mater gemitus ciens præit lessum cum feminis in funere Damasiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque jaces solus.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes jam jam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te præstas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἄλλὰ μετὰ τὸν λόγον, εἰ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὅσπες τινων ἀπὸ γῆς βοῶντων; ΕΡ. καὶ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἐνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἀσμενοὶ γελᾶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχευ' ὑπὸ τῷ γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνά ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε' ἀφρόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διοφάντῳ τῷ ῥητορᾷ ἐπαινεῖσιν ἐν Σικυῶνι ὅπταφίς λόγους διεξιόντα ὅττι Κράτῳ τῷ τέτῳ. καὶ ἡ Δία γε, ἡ Δαμασίῃς ὁμήτηρ κακύουσα ἐξέρχεται τῷ θρήνῳ σὺν γυναιξίν· ὅττι τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ ὑδεῖς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κῆσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκήσῃ τῇ κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίσαν ἐπ' ἐμοί, καὶ τῇ κοράκων τυπιομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῃ τ' ἀν' συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξίν] Ταῖς γυναῖξιν. Margo A1W. d Ὀρυομένων] Ὀρυομένων. O. F. quasi ab ὀρῶν.

ἀποβάλλειν, paulo ante dixerat ἀναβάλλειν idque jam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV. c. 10. & C. A. Dukero ad *Thucyd.* IV. c. 12. n. 41. nec *Scherphann* in *Thest.* Luciani loca fugerunt. *Pausan.* X. p. 860. διὰ τὴν ἀποβάλλειν κατὰ Poll. VIII. 120. μῆτις ἀποβάλλειν, μῆτις ἀγκυραὶ εἰς τὴν γῆν βαλλόμεναι. Alia dabit Vir Illustris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. T.H. 72. Τῇ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελίσσας] *Petron.* c. VIII, p. 33. Tarda, imo jam sero intellexi me in fornacem esse deductum: execratus itaque aniculae insidias operni caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. T.H.

73. Περίσσει] Futurum, uti supra Ev. A. X. αὐτῶν μῆτις εἰς τιμωρίαν τῇ μῆτι. Saepius hoc fieri videas. M. du S.

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύρου ἀφύπαις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ secus atque Interpretes fecerunt. T.H.

77. Ἐσφῶσα] Consule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. M. du S.

84. Συνέχευ] Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. J.C.

Συνέχευ] Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνέχευ, unde petitum sit illo-

rum, uxor et mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspicabar olim συνέχευαι vel ἀπάγχλαι melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῷ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένης, fame suffocatos ad *Corn. Nepos.* Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri: *Porphyr.* in *Euseb.* *Chron.* p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἡσυχίᾳ ἐν τῷ γυναικῶν· ὅτι τὴν μωροφονίαν συνέχευον ἀπώλῃ. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a *Locrensis* *Dionysii* junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *Aelian.* H. V. IX, 8. T.H. 86. Βάλλει ἀφρόνους] Sic passim. J.B.

87. Διόφωτος] *Cicero* in *Bruto* p. m. 215. C. *Diophanis* meminit *Mitynenzi*, Graeciae illis temporibus disertissimi. *Lacedaemonius* antiquus scriptor. *Lloyd.* M. du S.

90. Ἐξέρχεται] Narrat eadem de *Lucretia*. J.B. Ἐξέρχεται τῷ θρήνῳ] Prorulit *Des. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσί με unde *Cyprianus* explicat fuisse de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide *Obs.* lib. I. p. 48. T.H.

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut *Dial.* XXIII. pro ἐλίγον, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. M. du S.

σιον, εὐθεΐαν ἐκείνην προΐόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ
 πορθμῆνός ἄλλος μετ' ἐλθουσόμεθα. ΜΕΝ. εὐ-
 πολοῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐαμι δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 ἔτι καὶ μέλλετε; * πάντας δικαδοῖναι θέ-
 σαι καὶ τὰς καλαδίας φασὶν εἶναι βαρείας,
 τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. διχθήσε) δὲ
 ὁ ἐκάστῃ βίῃ.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi :
 ego vero & portitor alios arcessemus.
 ΜΕΝ. Prospera sit vobis navigatio, Mer-
 curi. Nos autem pedem promoveamus :
 quid ergo vos amplius cunctamini ? omni-
 no iudicium subire oportebit : & poenas
 sciant esse graves, rotas, vultures, saxa.
 Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

Κ Ρ Α Τ.

C R A T.

ΜΟῖριχοι † πλοῦσιοι ἐγίνασκες, ὦ
 Διόγενες, † πᾶν πλοῦσιον, † ἐκ
 Κορίνθου, † τὰς πολλὰς ὀκτάδας ἔχουσα ;
 ἢ ἀνεφίως Ἀριστεάς, πλοῦσι) καὶ αὐτὸς ἂν, I
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰσὶν ἐπιλέγειν, "Η μ'

I. ΜΟerichum opulentum illum no-
 ras, Diogenes, illum divitiis
 adfluentem, domo Corinthium, cui mul-
 tae erant onerariae naves, cujus confo-
 brinus Aristes, & ipse dives, Home-
 ricum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντας] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο] Ὀμηρ) εἰσάγει πάλαι ὄντας
 Ὀδυσσία & Λίατα· φησὶν ἂν Λίας πρὸς Ὀδυσσία, ἢ καὶ
 φησὶν μοι, * ἢ κορυφίζω σε. Αὐ. ττι) ἢ ὁ Λουκιανὸς ἀφ'

τῷ ἔχει, ὡς τῷ † Ἀριστείου λόγῳ, ἢ κορυφίζω μοι, ἢ
 κορυφίζω σε· ταῦτά τε, ἢ προκομίζω μοι, ἢ προκομίζω
 σε. V.

* ἢ κορυφίζω] Sic E. A. Κυρίως utrobique & προκομίζω scri-
 pserat M. du Soul. Eo usu posita sunt haec verba, quem in re-
 centiore Graecorum habent lingua.

† Ἀριστείου] L. Ἀριστείου. Sed tamen Ἀριστείου est etiam in C.
 M. du S.

11. Πάντας] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reli-
 quis deest.

M. du S.

Ibid. Δικαδοῖναι δίδωσι] Vocem unam addit Mf.
 πάντας δικαδοῖναι δίδωσι. πάντας vulgo deest. F. G. G.

7. Μοῖριχοι] Ficta credo haec nomina. M. du S.

10. Πλοῦσι) & αὐτὸς ἂν] Perperam in Aldina, Sal-
 murienti & aliis editionibus, praeterquam in Floren-
 tina, post voculam ἂν ponitur signum interrogatio-
 nis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non
 interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes.
 Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum
 istud in fine orationis foret collocandum. F. F.

11. Τὸ Ὀμηρικὸν] Legendum ἂν ante τό. Certe me-
 dica manu eger locus hic depravatissimus. M. du S.

11. "Η μ' ἀνάειρ ἢ ἔγωγε] Sunt Ajacis verba ad U-
 lyssem coluicantem li. 4. v. 724. F. G. G.

20. Οἱ μὲν τῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον &c.] Si commodum
 videatur illud εἰς, cur non tertio quoque loco εἰς
 Χαλδαίῳ παῖδι· nam ὅστις nescio an alios, me qui-
 dem non mediocriter offendit; quorsum enim spe-
 dat, aut quem sensum reddit, impedita structura,

quodammodo tolerabilem? Priore loco εἰς Juntina
 praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum
 cursum orationis interruptum expedit, καὶ οἱ μὲν τῶν
 εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν μὲν εἰς τὸν ἄνθρωπον X. π. ἀλλὰ & ὁ
 Πλοῦσι) αὐτὸς παρῶν &c. Mecum facit H. Valesius ad
 ista Marcellini XXVIII. p. 581. Iisdemque subser-
 unt genitalium extorum interpretes controversi, hinc
 praefecturas profusius largientes & sepulchras divitum
 matronarum, hunc in modum scribens: Simile est,
 quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus &
 Aristes viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim
 heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates &
 Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apol-
 linem quoque Pythium ab utroque consultum modo huius-
 modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita
 sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem
 fuerit secutus, ostendant. Saepae autem fraudulentum
 vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pen-
 debat, invidius testamentariis interveniebant: egregius
 est Plinii locus I. Ep. 20.

T. H.

22. Χαλδαίῳ παῖδι] Sic Necyom. c. 6. Eupar.
 Aed.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mærichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mæricho vicissim Aristes, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristæ tribuebat victoriam, modo Mæricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνδρῶν, ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τί τοι ἐνκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. ἔκλῆρον ἐνκα ἐκάτερον, ἡλικιωτάτοις ὄντας, ὡς τὰς ἀλγύθιας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθειτο, Ἀριστεῖ μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσποτίῳ ἀφίεις τὴν αὐτῇ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεῖς, εἰ προαπέλθοι αὐτῇ. ταῦτα μὲν ἐγγράψατο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὡς περὶ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν οὐραίων, ὥστε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτοὺς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρέχετο τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχον, καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ὅτι τῶτον, ἰὼν δ' ἐπ' ἐκείνων ἔρρεπε.

ΔΙΟ. τί ἂν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνασιν ὅτι μιᾶς ἡμέρας: οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περὶελθόν, ἄμφω συγγενε-

b Eit] Oύτις f. αἴτις Margo A1W. c 'Αριστεῖ' 'Αριστεῖ G. L. Ed. Steph.

Æd.

24. 'Αριστεῖ] Mirum cur 'Αριστεῖ, cum dixerit 'Αριστεῖς.
'Αρτι δὲ 'Αριστεῖ] Miratur Bourdelotius cur 'Αριστεῖ dicat, cum 'Αριστεῖ appellaret; & merito miratur. Mf. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro 'Αριστεῖ scribit 'Αριστεῖς, ut scribendum est.

'Αριστεῖ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter Stephan. legunt 'Αριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristes nullus.

'Αριστεῖ] Ut 'Αριστεῖ reponatur, quia 'Αριστεῖς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Græcarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habetur. Ad Alciph. I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορῆς hæc notat: Προ οἱ βορῆς, quasi a βορῆς per metaplasma; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆς Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. 'Αριστεῖ formavit, eum nominans, qui non 'Αριστεῖς, verum 'Αριστεῖς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεῖς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non præstem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, præsertim propriorum, formæ mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιος Homerus plerumque appellat, idem

Μελάνθιος Od. Y, 255. Φ, 176. 'Αρμίδης & 'Αρμίδης non differunt, quod posterior in Æliani V. H. III, 30. contra Schefferum recte defendunt Kühnius ac Perizonius, & dudum ante utrumque f. Fr. Gronovius Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristes, peregrinantis, quum vellet, animæ miraculo nobilis, 'Αριστεῖ dicitur a Strab. XIII. p. 881. A. Pausan. V. p. 392. Jambl. V. Pyth. §. 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I. p. 333. D. resingi volunt H. Stephan. ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. Casaubon. & Scherpeel. ad Strab. Hoeschel. ad Origen. contra Cels. p. 113. Ruygers. V. L. VI, 14. Potter. ad Clem. quibus cunctis supervacuæ curæ gratiam facimus. Quem Herodotus nominat 'Αριστεῖν τὸν Ἀδριανῶντος Κορίνθιον, illum semper 'Αριστεῖ Thucydides & Plutarch. T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit Luciano, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, Apollo-dorum adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκίους, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκίους ab Ἀλκίους. Ceterum hæc lances dubiæ, & quorsum vergant incertæ, secus atque illæ Jovis Homericæ, unde has adumbravit Noster, quæ Achilles Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. Theogn. v. 157. Ζεὺς γὰρ σοὶ τὰ τάλαντα ἐπὶ ἑστίῃ ἀλλὰ δὲ ἄλλα.

25. Καὶ τὰ τάλαντα] Et hæreditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.

γενῆς ὄντας, ἐδὲ πῶποσ' ἀπομακρυνόμε-
νός ἔτα γενέσθαι ταῦτα. Ἀφελόντες
γὰρ ἀπὸ Σικυῶν εἰς Κίρραν, καὶ μέσον
τὸ ὁρόν πλαιγίῳ διεκπεσόντες τὰ Ἰάπυ-
γι, ἀνεντράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε εἰ τὰ βίῳ ἤμεν, ἐδὲν
ποιῶτον ἐνενοῦμεν πρὸς ἀλλήλων ἕτε πῶπο-
τε εὐξάμεν Ἀθησθένειν σπυθαρεῖν, ὡς κλη-
ρονομήταμι τὸ βασιλείας αὐτῆς (εἶχεν δὲ πα-
τρὶ κατὰ τὴν ἐκ κοτίνου ποικίλιν) ἕτε, 40
οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονο-
μεῖν σπυθανόσος ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸ πῶ-
πον, καὶ τὸ πῶπον χοίνικας δύο θέρμας ἔχου-
σαν. ΚΡΑ. ἐδὲν γὰρ μοι τέττον ἔδωκε ἄλλ'
ἐδὲ σοί, ὦ Διόγενες. ἀ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀν-
τιθένης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολ-
λῶ μείζον καὶ σεμνότερα τὸ Περσῶν δέχῃς.
ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν,
αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθε-
ρίαν. ΔΙΟ. νῦν Δία, μένημαι τέττον Ἀφ- 50

runt, utrosque cognatos, nullo unquam
mentis praesagio divinantes hac ita fore;
Mærichus enim & Aristas quum Sicyone
trajicerent Cirrham, medioque cursu in
obliquum Japygem incidissent, eversa navi
perierunt. DIOG. Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus,
nihil tale cogitabamus de nobis invicem:
neque unquam optavi Antisthenem emori,
ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: ha-
bebat autem admodum robustum, quem ex
oleastro ipse confecerat. Neque tu, pu-
to, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo
me, bonorum, dolii, peræque choenices
lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe
nihil mihi istis erat opus: at nec tibi.
Diogenes: quam enim decebat tu ab An-
tisthene adeptus es hæreditatem, ego a te,
multo majorem graviorisque momenti quam
Perfarum imperium. DIOG. Quæ tu bo-
na dicis? CRAT. Sapientiam, frugalita-
tem parvo contentam, veritatem, loquendi
fiduciam, animi libertatem. DIOG. Me-
mi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας εἰ τὰ Κερυνθίαν
ἀλάτῃ ἢ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα ὁρᾷ ἐξ ὑποκατα τῆς Φωκί-
δος. V. ὅπου ἰδὲ τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τὸ Ἰάπυγι] Ἀνίμου. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τῷ ἔκαστος, Ἀττικῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγγυλάου. V.

31. Προμακρυνόμενός] Thom. Mag. in Βούλομαι vi-
tiole προμακρυνόμενός & ὄντας. T. H.

32. Διακρίνομεν] Subint. Ἀριστίας & Μορίχ. F. G.

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem
Pausanias ab Homero scribit vocari Crissam. Strabo &
Ptolem. diversas faciunt. J. B.

Κίρραν] Prope Delphos. M. du S.

38. Ἡδὲ μάλιστ' ἔτα] Sic malo, quam ut vulgo ὑπερβα-
νὸν ἀποκαταστήσειν sic reperiri non ignorem. De
baculo Antisthenis Diogen. Laert. p. 141. A. B. Bacu-
lum gestare invidiosum fuit Athenis: vide Casaubon.
ad Theophr. Char. c. V. M. du S.

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde εἴφοντο Ὀλυμπιακός
Hesych. Suid. Interpretes Pindari, Pollux, alii. J. B.

55. Εἰς δὲ τὸ χρυσὸν πάντας ἑλπίσιν] Alii vero nihil
ἐπεθύμουν ἰσχυροῦς possessiones, nullisque coluit nos.
bonitatem nostri sibi sperandis: verum omnes argenti
studio cariebantur. Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσὸν
ἐλπίσιν, id Belgice dicimus op het guld stem. Non hic
tantum, verum & alibi ἐλπίσιν vel ὄρεα est affectare,
petere, cupere, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed
& aliquando ommissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὡς
ἄριστ', οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόντα ἡμῶς ἀποδίδονται. Non
tantum nos expetimus dona. In Chæridemo c. 29. Καὶ
ἄλλοι εἰς τὰς ἐλπίσιν ἐκτετακέναι βούλονται τὰ τεχνῶν, σφίσι

πάσας εἰς τὸ χρυσὸν ὁρᾶσαι, καὶ ταῦτα ταχέως τὴν πα-
ντοῦ τιμὴν. Et propemodum, si quis unquam
artium expondere vult, omnes contemnet ad pulchritu-
dinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.
In de Mercede Cond. c. 24. Καίτοι ἢ πρὸς ἑλπίσιν ὡς
ἡδὲ ὄρεα. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ διακρίνει χρῆ, καὶ δι-
καιοῦ ἔχον ἀγαθόν, εἰς τὸ χρυσὸν ὁρᾶται, καὶ τὰ ἄλλα
ἐκτετακέναι. Sed fidens & bono operari eum esse animo,
qui ad via metam pervenire studeat, & ad illam, quæ
supra est, beatitatem. In Demonacte c. 2. εἰ πρὸς φι-
λοσοφίαν ὁρᾶται, Philosophia studiosi. Sed hoc in loco
pro ὁρᾶται V. Cl. Graevius ὁρᾶται legi vult; sequi
etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶται. Aelian.
H. V. I, 28. εἰ πρὸς φασί τὸ εἰς τοὺς ἑλπίσιν ὁρᾶται &
ἐκτετακέναι αὐτοὺς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ἔρειν simpliciter
eo sensu sumptum reperitur. Noster in Amoribus c.
24. Τὴν ἐλπίσιν ὁρᾶται γινώσκει, προδιδόντα Ἀθηναίαν,
καὶ ἀκαταστάτως ἐπιτετακέναι, καὶ βίου τυραννίδα βλέπειν.
Hic quidem βλέπειν non est omnino affectare, cupere;
sed tamen spectare, ut illud verbum sæpe apud Lati-
nos: vertendum autem, cum vita ad tyrannidem spe-
ctantes. Non intellexit id Interpres, jure propterea
castigatus jam ab Jac. Gronovio, Græcæ phrasæ cal-
lignissimo. Sed plane pro affectare, petere, stude-
re.

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibiue etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nequoque nos adsecratur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffuebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, cumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμεν τὸ πλεον παρ' Ἀντισθένης, ὃ σοὶ ἐτι πλείω καὶ ἀλιπῶν.

KPA. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλει τὸ τοιούτων κλημάτων, καὶ ὑδὲς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, 55 κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· ἔ γ' εἶχον, ἐνθα δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεργυρότερες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρά τῶν βαλαντίων. ὥστε εἰ πόλε καὶ ἐμβάλλα τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, ὥς πυθμένος γένειν ἢ διυαμένου οἶνον. 65 τὴν πάχυνσιν αἱ τὸ Δαναΐ αὐταὶ παρβέκοι, ἐς τὸ τέλει πηκμένον πῖθον ἐπαίλῃσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. KPA. ἔκην ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸ πλεον· οἱ δὲ ὁβολὸν ἤξουσι κομίζοντες· καὶ τῶτον ἄχρη τὸ πορθέμεν.

ΑΛΕ.

62. Στίγνιν ἢ δυναμῖν] Δίχεται, βασάζειν. V.

sumitur ὁρῶν in Hermotimo c. 22. Οἱ δὲ ὅτι χρυσίον ἔτι, ὅτι δέμας ὁρῶν, ὅς ἀφάρει παρ' αὐτῶν, &c. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam scilicet, ut de iis inter se contendans. Potest & recte eo sensu per videre verti, quum etiam videre ita sumatur apud Latinos; ut jam ad Livii II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritis, J. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per insuere, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum convivii adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos concijiat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τὸ μὴ δέμας ὁρῶν, inter bibendum spiculo petat, eique malam perumpat. O ὁρῶν δὲ μὴ δέμας, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coerceri queant, ut plane non concijiantur subinde in eos, qui adfunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, cum libidinis stimulis agitatum id facere. Forfan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX. Miscell. cap. 13: quia legi vult, αἰς δὲ μὴ δέμας ὁρῶντα. At illud αἰς

commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρῶν pro petere, incumbere in aliquid, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ εὐτο μόνον ἔχεται τὸ ὁρῶν (ὃ ἔπαυτο) ἵσως ὑπερβαυμένη, καὶ ζυλωτὸν λήσαντι τὸ ἱκανέμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. Sed in id in primis, inquit, ea incumbis, quomodo mirum admirationem suam sit maxime extendere, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. J. J.

62. Τὸ πλεον τὸ στίγνιν ἢ δυναμῖν] Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae versus apud Plutarcho. παρ' Ἀδολφ. p. 502. C. Οὐκ αἰ δυναμῖν μὴ στίγνιν πλεονάζειν Σοφοῖς ἱκανέμενον ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῖσι· ὃ ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, Toto corpore atque omnibus unguis, ut dicitur, contentioni vocis adferunt Tuscul. Disp. II. 23. mutaverim in unguculis. Utarque locus Ciceronis & Luciani non fugit Erasmus in Chil. T. H.

68. Ἠξουσι] De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. de S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ANNIBΟΥ, ΜΙ-
ΝΩΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ALEX.

ALEX.

ΕΜὲ δὲ προκεκρίσθαι σὺ, ὦ Λίβυ· 701. ἀμείνων γὰρ εἰμι. AN. ἔμενον, ἀλλ' ἐμὲ. ΑΛ. ἐκὼν ὁ Μίνως δικασάτω. MIN. τίς δ' ἐστὶ; ΑΛ. ἔτ' μὲν Ἀντίδας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. MIN. νῦν Δία ἐνδοχοί γε ἀμφό- 75 τερα· ἀλλὰ τίς τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. τίς προεδρίας· Φησὶ γὰρ ἔτ' ἀμείνων γε-

ME par est præponi tibi, Afer: melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginien- sis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem ex- ti-

α ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκπ. Pro Μίνω· F. Μίνω·, ut supra ἐμδοχῆς pro ἐμδοχῆς.

70. Ἐμὲ δὲ προκεκρίσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendente inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. M. du S.

Ἐμὲ δὲ προκεκρίσθαι σὺ] Ex historia colloquii, quod Epheli habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi summis argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem fecisse nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit hæc narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV. 14. eum Ephesium profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tunc ibi forte erat, sæpe congraderetur, *Claudius*, inquit, secutus *Græcos* *Acilianos* libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradidit, eumque Ephesi collocatum cum Annibale. Hoc ille, si *Polybius* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidei- jussorem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manaret: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quæ & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicæ testimonium, & tantam legentibus adfert volupta- tem, & si veram esse sibi non persuadent, liben-

ter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi *Julium* Cæsarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis sæpe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliana* comparavit. Ceterum hæc Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat *Αλ. Ιε. II. §. 8.* ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum co- delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De *Περσίδῳ* vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quæ pie sanctæque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicen- di locus. T. H.

80. Διωγμὸς τὰ πολέμια]. Aptius crediderit aliquis τὰ πολέμια eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιοι & πολέμιοι. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucyd.* I. c. 18. ἐν παρακλώσει τὰ πολέμια ad quem locum, nequis præcipiti judicio fallatur, opere cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promptu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confusus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολέμια ἀλλήμοι pro τὰ πολέμια istius codicis auctoritatem facile prægravat, atque imitando- lectionem antiquam tuctur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰθὺν μεγάλῳ τι ἐτὶ τὰ πολέμια ἀλλήμοι. p. 101. v. 13. ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλλήμοι. v. 23. ἀπὸ δραστέοις ἐτὶ τὰ πολέμια ἔργα ἀλφειῶν. p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἀλλήμοι. *Thucyd.* IV. c. 126. ἀγαθὸν γὰρ ἐστὶν ὑμῶν προσέτι τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lu-* αἰο-

titisse Imperatorem me. Ego vero, quem-
admodum omnes norunt, non illi solum,
sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo
me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo
per vices uterque dicat: tu prior, Afer,
causam tuam age.

2. A. N. N. Id quidem unum, Minos,
me juvat, quod hic loci Graecum etiam
sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte praeme quicquam habeat praecipui.
Eos autem pono maxime laude dignos esse,
quotcumque quum initio nihil essent, ta-
men ad magnum potentiae fastigium pro-
cesserunt, per se opibus comparatis, apti-
que imperio habiti. Ego itaque cum pau-
cis transgressus in Hispaniam, quum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, sum-
mae rerum praefui, belli peritissimus judi-
catus. Exinde Celtiberos in potestatem
redegi, Gallos occidentales devici, supe-

γενήσθαι στρατηγός ἐμῷ. ἐγὼ δὲ, ὡς ὅσοι
ἀπαντες ἴσασιν, ἐχὶ τῷ τῷ μόνον, ἀλλὰ
ὅσων ἅπαντων χερσὶν τῷ πρὸ ἐμῷ Φημί διενεγκῶ
τὰ πολέμια. MIN. ἔκιν ἐν μέρει ἐκάτερος
εἰπάτω. οὐ δὲ πρῶτον ὁ Ἀφρὺς λέγει.

A. N. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ἀνάμειν,
ὅτι ἐνταῦθα καὶ τῇ Ἑλλάδι φωνὴν ἐξέμαθον
ἵνα γὰρ ἐδὲ ταύτῃ πλεον ἔστι ἐνεγκαιτό
μν. Φημί δὲ τῷ τῷ μάλιστ' ἐπαινῶ ἀξίως
εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως
ὅτι μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμει
τε πεδωκαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαιτες ἀρχῆς
ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβη-
ρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὼν ὡν τῶ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώσθην, ἀριστὶ κριθεὶς καὶ τῶ γε
Κελτίβερως εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶ
Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ἔρη ὑπερβάς, τὰ
ὡς

b 'Ο Ἀφρὺς] Sic omnes Edd. excepta P. quae ὁ Ἀφρὺ praefert. c 'Εὐχρησίστο.] f. typorum vitio ἐνέγκαιτο.
d 'Ολ' ἡμῶν] Depravate H. & P. ἐλίγων.

ciani verbis Praestantiss. Dukerus, existimans simili-
ter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους
διόφρον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir hu-
manissimus, si dissittere me profitear, & Scholiastae
Cass. omniumque Interpretum partibus potius acce-
dam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris
incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους ἀφ-
φίειν idem valde confet, quod bello strenuum atque
egregium esse, lubens deseram. T. H.

81. Ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω] Julian. Caesar. p.
318. A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίον λέγειν ἑαυτῷ ἐν μέρει πρὸς
τῷ αὐτῷ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Nostrum
frequens, ad quod, etsi bene monuerat G. Budaeus
C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offen-
derunt, eleganter illustravit Jac. Gronov. ad Arrian.
A. A. III. c. 26. p. 142. T. H.

84. Τῇ Ἑλλάδι φωνὴν ἔξ.] Non necesse erat hoc a
Luciano fingi: nam Annibal, cum in superis esset,
Graece sciebat, cum opuscula Graece scripserat. Corn.
Nepos c. XIII. ejus vitae: Hic tantus vir, tantisque
bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque
aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his
ad Rhodios, de Ch. Mamilii Vulturni in Asia rebus ge-
stis. J. C.

Ἐνταῦθα ἐστὶ τῶ Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne Lu-
ciano innuenti hic Hannibalem tam diu extra pa-
triam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse?
Haud sane misti sit vero simile: Corn. Nepos ait, cum
Sofilo literarum Graecarum usum esse doctore. Ad. du S.

Τῇ Ἑλλάδι φωνὴν] Annibalem Graece etiam locu-
tum. Ispide. ait Lucianus τῷ Ναιρικῶν Dial. XII. ut no-

tat A. Schott. ad Corn. Nepos. Annib. n. 38. loco,
quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus
autem vix est, ut notam non mereatur, qui An-
nibalem ad interos penetrare iussit, ut ibi demum
Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est mi-
nus credibile, quam virum suae civitatis principem,
tot annos exercitus ex diversissimis gentibus constare
ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut
omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum
usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum
& bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro?
quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab
eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is
Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando
scholis interesse non fuerit designatus, eosque se
praesente de virtutibus imperatoris disputantes rife-
rit? Sed clara sunt veterum testimonia: Dion. Coic. in
Exc. Valof. p. 593. καὶ παιδείᾳ πολλῇ καὶ φωνικῇ κατὰ τὸ
πᾶν, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἡσκησέν. Zonar. T. H. p.
74. Annibal τῷ τε ἀφελῶν ἀλλὰ ἄλλῃ πρὸς ὅσον
ἦν πλεον, καὶ τῷ τῷ αὐτῶν. Habet ergo, quod
de Luciano conqueratur, Annibal, qui sibi veris ad-
versus Alexandrum argumentis abundanti in ipso di-
cendi initio falsum orationis colorem attribuerit. T. H.

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis suae viro, qui successerat
socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. Po-
lyb. initio lib. II. J. C.

Τῷ ἀδελφῷ] Non fratris, sed sororis viro: Vide Liv.
XXI. Ad. du S.

94. Τὰ μεγάλα ἔρη &c.] Deceperat Interpretes vi-
tiosa distinctio, & una litera redundans: neminem
Bbb 3 fore.

ὅτι ἡ Ἡρδανὸν ἀπάντα κατέδραμον, ὡς
ἀναστάτης ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ
πενήντη Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῆς
προαγίας τῆς πρυχέως πόλεως ἦλθον· καὶ
τοσούτως ἀπέκτεινα μίαν ἡμέραν, ὥς τε τῆς
δακτυλίας αὐτῆς μεδίμνοις ἀπομέρησαι, καὶ
τῆς πόλεως γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα
πάντα ἐπραξα, ὅτε Ἀμμων υἱὸς ὀνομα-
ζόμενος, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιέμενος, ἡ
ἐνύπνια τῆς μητρός διεξιών, ἀλλ' ἀφραπ εἶ-
ναι ὁμολογῶν, τραγήτους τε τοῖς σκελετοῖς
τοῖς ἀντεξέταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

gratisque magnis montibus, quæ circa Pa-
dum sunt, omnia sum depopulatus, & fe-
dibus emovi tot urbes; campestem Ita-
liam subjeci; ad suburbia usque primariæ
urbis perveni; tot interfeci uno die, ut
Iannulos eorum modis sim mensus, inque
fluviiis cadaverum pontes struxerim. Hæc
omnia gessi, qui neque Ammonis filius
dicebar, neque Deus esse videri volebam,
nec somnia matris fabulabar; sed me ho-
minem esse fassus, cumque ducibus pru-
dentissimis comparatus, & cum militibus pu-

α Ἀπάντα] Priores Edd. ἀπάντας excepta W. In margine AW. τοὺς π. τ. Ἡ. ἀπάντας, notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me reposi-
tam improbet. Usitatum est κατέδραμον ἀπάντα, χά-
ρει πολλῶν, τὴν Ἀσίαν ἀπασαν· contra ab indole lin-
guæ Græcæ abhorret κατέδραμον τοὺς τὴν χάριν οὐκ οἶ-
τας· longe aliud est κατέδραμον, κατέδραμον ποιεῖν τι-
νι. Ad Lucianum quadrant, quæ coram Scipione
de se gloriatur Annibal apud Appian. Syr. p. 91. D.
νῦν δ' ὅτι ἐν τῇ Ἰσθμῷ τε ἐκράτησα, καὶ τραπὶ τὰ Ἀλπίας
ἔρη μὲν Ἡρακλῆς πρῶτον ἐπερῆσεν, ἐς τὴν Ἰταλίαν,
ὅμοιόν ἐστιν πρὸς τὰς θύρας, ἐπερῆσεν τὴν Ἰσθμὸν ἀνίστα-
σθαι &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus ever-
sarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur
τραπησοῖς vel τέρμασιν, neutiquam adspiceretur:
πυλακοῖς πόλεις Ρωμαίων πορθεῖναι Annibalem adfir-
mat Dion Chrys. Or. LXIV. p. 599.

T.H.
95. Ἀπάντα] Omnes libri habent, excepto Wob-
liano & Hemsterb. ἀπάντας horum uterque ἀπάντα re-
posuit, uti & ego conieceram: quam emendationem
etiam Vorstius placuisse video. Potest tamen aliquo
modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα
ἔρη ὑπερβας τὰ πρὸς τὴν Ἡρδανόν. Sed indigna hæc sunt
Luciano.

M. du S.
1. Δακτυλίας αὐτῶν μεδίμοις] Varie de horum
annulorum mensura sententiae, quorundam sententias
profert Liv. lib. 23. expleffe tres modios super dimi-
dium. Sed famam veriorē putat, quæ tradit non
fuisse plus modio. Aliter Flor. aliter Plin. pro quo
stant Valer. Eutrop. Oros. Multi ne licet hanc suam
facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio
Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Li-
vii optima, qui modium putat. Ferrei isti fueret,
non aurci, ut voluit Valer. quique cum secuti. J.B.

Δακτυλίας αὐτῶν &c.] Accommodatus hic, quam
superiore loco urbium, numerus medimnorum defi-
nitus omittitur. Veræ mensuræ detraxit aliquantulum
Florus II. c. 6. refereas modios duos annulorum
Carthaginem esse missos; additque, ne Florum non a-
gnoscas, dignitatem æqualem taxatam mensura. Cum
Plinio plerique annulorum primordia memorant: Patrum

a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL. Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio
metiebatur: dura quidem, sed in Afro scriptore for-
te tolerabilis adpositio; nisi potius intero ac caedes
suas mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat,
ex Dieme Cocceiano refert, numerum inire vulgaris
turbæ, quæ Cannensi praelio absumpta fuerit, Anni-
balem insuper habuisse, πρὶν δὲ τὴν Ἰσθμὸν ἐπερῆν τὸν βο-
νὸν ἀφῆκεν μὴ γράφει τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίους, ἀλλ' ὅτι
τὸν δακτυλίων ὑπερβας τὰς θύρας τῶν Χονίης τὸν σφῆς ἀπαι-
σας ἀπέκτεινε. Dion autem Chrysost. Or. LXIV. p. 599.
A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπα-
ρας δὲ (Annibal) τὴν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολέταις ἔδωκε
Ρωμαίων σφραγίδων ἀπάλλαξιν, ὥς ἐκαστὸν εἶχεν ἀπὸ πο-
λεμίων σκέλῃ τῶν αὐτοῦ περιδεδυμένον. Commissi er-
roris si quis Dianem infimulet, haud equidem inter-
cedam; quippe non ignarus sæpe tales naevos viri
doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium
fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem
contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriæ
Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tan-
tæ cladis annulos effundi in vestibulo curiæ iusserat,
teste Livio XXIII, 12. & qui hunc sequi solet, Sil.
Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis
(nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpu-
reæve notas interpretari velit) nemo alius, si recte
memini, quicquam tradidit: præterea verbis integri-
tatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi pos-
sum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλα
esse pro σκύλας scribendum, suspicatus aliquando fui
post πολίτας excidisse κάλπον, cui commode junga-
tur ἀπάλλαξιν· verum aliunde forsitan huic loco feli-
cior salutis adflabit aura. Porro qui hæc de re nota-
runt plures Luciani verbis sunt uti, Fr. Fabric. ad
Oros. IV. c. 16. Freinsheim. ad Flor. M. Hof. de Menf.
Rom. & Gr. p. 52. 78. De modio & μεδίμνῳ vide ad
Tim. p. 175. Eutropii modios in hac eadem historia
Græce dedit μεδίμοις Pæaninus: & scriptor aliquis
apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς
μτ-

pugnacissimis congressus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunæ impetu : at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum & Arbelis superior fuit, pertæsus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμεν· ὁ Μήδους ἢ Ἀρμενίους καὶ ἀγωνιζόμεν· ὑποφύγοις ὁπρὶν δώκειν τινὰ, ἢ τῷ τολμήσαντι ὡδεδόττας εὐθὺς ἔ νίκην.

Ἀλέξανδρ· δὲ πατρίαν δαχρὴν ὡδελάζων ἠύξησε, ἢ ὡδὰ πολὺ ἐξέτεινε, χρησάμεν· τῇ δὲ τύχῃς ὀρμῇ. ἐπειδ' ἐν ἐνίκῃ· ἴσέ τε, ἢ ἢ ἄλθρον ὅκεινον Δαρεῖον ὁ Ἰσσοῦ τε ἢ Ἀρβήλας ἐκράτησεν, ἀποσῶς τῇ πατρίαν προσκυνησῶς ἤξις, ἢ ἐς δαίταν ἢ Μηδικὴν μελεδήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαφρόνῃς

6 Kai] Per errorem in F. & P. expresserunt cam figuram, quae is designat.

12. Πατρίαν ἀρχὴν ὡδελάζων] Ἀλλὰ ἢ σὺ, Δίω, Ἀμύλλα τὴν ἐ Βάρκα πατὴρ τῇ ὡδασυλῇ τὴ πολί-

μου λαβὼν, ἢ καὶ ἀργύρῳ, ἐργάσω. V.

* * Ἀμύλλας καὶ κερὰ πρὸς τὴν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adiecit: sed ex fortissimis ab imperico librario adiectis vocibus, quacumque eae fuerint, divinabunt sagaciores. J. C.

In F. erat ἀμύλλα καὶ κερὰ σ. c. Leg. Ἀμύλλα τὴν καὶ Βάρκα πατὴρ. J. C.

Ἀμύλλα· σὺ καὶ Κερὰ πρ. C.

M. du S.

Ego in V. nisi me fecerunt oculi, quum illam partem inspicere, reperi tantum ἀμύλλας καὶ κερὰ σ. c. Vera lectioem, quae fugere non poterat cum, qui in πρὸς deprehendisset πατὴρ, dudum ante conjectura fueram adieci: Corn. Nepos: Hannibal, Hannibal: filius cognomine Barca. Polybius: Ἀμύλλας τὸν Βάρκα ἱπποκρίμενον. Zonar. T. II. p. 70. Ἀμύλλας παῖς τῷ Ἀμύλλῃ τῷ Βαρχίδῃ. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III. c. 10. S. 9. T. H.

μεδόντους Ἀττικὸς πλῆρες χρυσοῦ δακτυλίαν. T. H.

7. Ἀντιέταξόμεν·] Nolui hic sine Mss. aut Impr. Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιέταξόμεν·. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si Ducum merita aut artes examini subicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confinarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. A. M. du S.

Ἀντιέταξόμεν·] Mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens A. N. XXIX. §. 1. πρὸς τὴν M. S. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιέταξόμεν·, ut πρὸς τὴν πρωτίαν ἡμῶν ἀντιέταξόμεν· apud Demosth. p. 38. E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, tanquam partem componi, & cum alio congrui, quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciph. III. Ep. 54. ἡμῶν τοῖς συνιέταις ἡμῶν τοῖς, cum robustis juvenibus contendere & manum conferere. Similis potestas, quamvis ab Atticis fustidiat, in συγκρίτως συγκρίτως ἑαυτοῖς, ἀγρῖς inter nos experιανται: I. Maccab. X. 71. T. H.

8. Μήδους ἢ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non libenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. J. C.

15. Τῶν ὀλθρων] Cave veritas miserum Darium: ὀλθρὸν est exilio dignus. Hoc autem convicio proscindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoris artibus esset ornatus. J. C.

16. Ἀποσῶς τὴν πατρίαν] Subaudi ἰδιωματῶν, a patrii institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet Interpres. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Pericos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. J. C.

17. Καὶ δαίταν τῇ Μηδικῇ μελεδήτησεν ἑαυτὸν] Locum integrum quoties ego intueor & contempior, non video, quin exciderit is vel eis, legendumque sit, ἢ ἐς δαίταν τῇ Μηδικῇ μελεδήτησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceperat a patre imperium auxit, & fortuna quodam imperii usus multum ampliavit. Quis postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbelas devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, adsumit Medorum mores; transit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos δαίταν τῇ Μηδικῇ ποικος esse per elliptin τὴν κατὰ. A. vercor ne hoc plus æquo hic sit durum, & ab molitissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. J. F. R.

ὡς τῶς συμποσίαις τὴς φίλης, καὶ συνελάμ-
βαιεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ὁπίσης τῶ
παρίδῳ, καὶ ἐπειδὴ μέλεπέμπετο, τῷ πολε-
μίων μεγάλῳ στόλῳ ὁπιπλοσάντων τῷ Λι-
βύης, ταχέως ὑπήκνῃσα, καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυ-
τὸν παρέχον, καὶ καλαδικαοὶς ἤνεγκα εὐ-
γνωμόνως τὸ πᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξά-
βαρβαρῶς ὦν, καὶ ἀπαίδουτῳ παιδείας τῇ
Ἑλληνικῇ καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὡς ἄρ' ἔτῳ,
ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπὸ Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ
παιδευθεὶς, μόνη δὲ τῇ φύσει ἀγαθὴ χρησά-

tum impie trucidabat inter convivia ami-
cos, comprehendebatque ad mortem du-
cendos. Ego contra praefui æquo jure pa-
trix, atque ubi me domum arcessebat, e-
hostibus magna classe adortis Africam, e-
vestigio parui, meque privatum praebui:
condemnatus tuli animo moderato casum.
Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græ-
cæ, neque Homeri, prout hicce, carmina
recitando decantans, nec sub Aristotele so-
phista doctrinis imbutus, at sola usus natu-
ra

26. Βάρβαρῶς ὦν . . . καὶ ὅτε Ὅμηρον . . . Ἐφρόνι τῷ
Ἀλέξανδρῳ μέγα ἐπὶ τῇ ἀπὸ στόματος αὐτοῦ προφῆναι

ἐν Ἰλιάδι Ὅμηρον. V.

* Ἀπὸ τῆς προφ.] Ἀπὸ & Ὅμηρον adjecta sunt a M. de Doul.

Ego ἐπὶ τῇ scripti pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τῇ. T.H.

Ἐς δὲ αὐτῶν] In omnibus libris deest illud ἰς, quod
sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jenius*, re-
quirat. In Ed. f. loco suo motum reperitur; quod
haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bo-
nis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam
a Clariss. *Hemsterhuis* factum in sua Dialogorum edi-
tione video.

M. du S.

Ἐς δὲ αὐτῶν τῶν Μηδ.] Non poenitet interjunctæ jam
olim particulae: certam linguae rationem, & con-
sensum eruditorum hominum contra MSS. Codices
aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praecunte
Thes. T. I. p. 985. *Μηαδιατῶ*, inquit, *quoque voce*
αἰτίαν apud *Lucianum de Alexandro*, *δύται τῇ Μηδικῇ*
μυλιδήτων *ἰαντων*, id est, *sunt vitae genus Medico*
commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit
praepositio *eis* ante *δύται*. Ejusmodi mutatam viven-
di rationem, & in deterius a patriis institutis dege-
nerantem vocat *Plutarchus*. τῷ πατρίῳ ἰνδιδάσκον ἰδόν,
rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucia-
nus* *δύταις* τῷ πατρίῳ utriusque vocabuli discrimen,
in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius*
ad Solæc. §. 5. subdubitans, an recte legatur *πα-
τρίῳ*, quum potius existimandum sit probatae sibi
normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quo-
niam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posue-
rat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scri-
ptores aliquando *πάτριά* & *πατρίᾳ* promiscue depre-
henduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni
vulgatae controversia moveatur.

T.H.

19. Καὶ συνελάμβανον ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praee-
dentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxi-
lium tulit*, pro quo *Benedictus*, & *interficientibus o-
pem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater,
inslar liſtoris. Id enim vult, & ipse corripuit duxit-
que ad mortem.

J.G.

Συνελάμβανον ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo:
& amicorum caede convivia contaminavit, & interfici-
entibus opem tulit. Equidem non possum non mi-

rari, quomodo phrasin *συνελάμβανον* *τινας ἐπὶ θανάτῳ*
reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. *Συν-
λαμβάνω* quidem cum dativo significat *opem ferre*,
sed non cum accusativo, ut hic: nam *τις φίλος* non
tantum ad *ἐμμελῆ* pertinet, sed etiam ad *συνελάμ-
βανον*. Est autem *συνελάμβανον* *τινα*, *aliquem capere*,
comprehendere. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare po-
terit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil
aliud est quam *ad mortem*. Ergo *συνελάμβανον* *τινα*
ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad*
mortem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis
supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus*
Sic. lib. XVI. p. 513. *Φοβούμην* δὲ αὐτὸν ὁ Διόνυσος
ἔκρινεν ὡς ποδῶν ποιησασθαι τὴν ἀσπρά, *συνελάβον* ἐπὶ θά-
νατῳ. Ceterum τὸ *συνελάμβανον* hic est *συνελάμβανον*
ἑλδον, *comprehendi jubebas*, vel, *comprehendebas per*
alios: ut apud *Aelianum* V. H. XIV. 49. de Philippo,
Ἀφρόδιον ἑμασίγιστον, *Aphroditum flagris cecidis*, ni-
mirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonium*.
L. BOS Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλοσάντων τῷ Λιβύῳ] Discedit haec stru-
ctura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat
πλοσάντων ἐπὶ τῷ Λιβύῳ si teneas *ἐπιπλοσάντων*, ut
sane retinendum est, omnino refingit decet, τῷ Λιβύῳ
Longus II. p. 48. *ἐπὶ πλοῖς* τῷ παραβαλλομένῳ τῷ Μιτυ-
ληναίων ἀγροῖς mox iterum: *ἐπιπλοῖς* τῷ τῷ Χλόῳ
ἀγροῖς sic & *ἐπιπλοῖς* τῷ πολέμοις apud *Diodorum*,
Arrianum, *Aelianum* V. H. XII, 61. aliosque frequens,
ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus*.
In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis
haud plane repudiandum sit, *ἐπὶ πλοῖς* δὲ αὐτῶν (Ἀσίαν)
καὶ ἡγεῖα πολέμοιο φανερῶς, malim, αὐτῶν. Diver-
sum est *Xenophonis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τῶν ἐπὶ
Χίῳ ἐν τῷ Ἐφροῖ ἐπὶ πλοῖς, neque mutari convenit.
Modo ἤρξα ὁπίσης τῷ πατρίῳ mirifice veterant In-
terpretes, pariter patriae dominatus sum; quod & ob-
scurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui
significare scilicet volebat Annibalem, multo secus

at-

ra bona. Hæc sunt, quibus ego Alexandro præstare me fero: ille autem si pulcrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco præferendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatorii instructo, qui solerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus. MIN. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

ομοιῶς. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων ἑτοσί, ὅτι διὰ θάλασσαν καὶ κεφαλὴν διεδέδωκε, Μακεδόνες μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· εἰ μὴν ἀλλὰ τῶν ἀμείνων δόξουσιν εἰς γενναίους καὶ στρατηγικούς ἀνδρῶς, τῇ γνώμῃ πλεονῶν τῇ τύχῃ κεχρημένους. MIN. ὁ μὲν εἶρηκεν ὅτι ἀγεννή τ' λόγον, ἐδ' ὡς Λίσιον εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτῶν. οὐ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φησ;

ΑΔ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μὴδὲν πρὸς αὐτῶν.

atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo jure fuisse contentum, patriæque legibus ac iustis libentem paruisse: Socras. Ep. I. p. 2. τὰς ἀποφάσεις ἐκ κοινῆς παιδείας ἐπιστῆς ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) αἰκνύνει τὰς αἰετὶς τὴν ἐκ μὲν quæ Leo Allatius & male tenat, & non melius interpretatur. T. H.

26. Βάρβαρος ὁ] Valer. Max. V, 1. Ext. §. 6. postquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: Ergo humanitatis dulcedo etiam in offensa barbarorum ingenia penetrat. Idem Carthaginiensibus in Atilio Regulo crudelissime necando barbaram feritatem exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocras. Panath. p. 51. A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem persecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquit: ὁ μὲν, inquit p. 90. B. ἐξ Ἑλλήνων ὄντων ἐδὲ προσηκούσας αὐτῷ τῆς Ἑλλάδος ἄλλ' ἐδὲ βαρβάρων ἰσχυρῶν, ὅτι καλὸν αἰετῶν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29. eos alienigenas esse & barbaros, cum quibus æternum omnibus Graecis bellum est erique. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μόνον ἰφρόνει, ὅτι ἐπὶ αὐτῷ μὲν τὸ ἔτερον ποιεῖται ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ ἐπὶ Ὀδυσσεύς. Haud mirum Odysseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικῆς ἀρετῆς ἰφρόνει ἐνομιζέσθαι ἐνομιζέσθαι ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διαφάσεσθαι, ἢ καὶ τὰ ἑρμηνεύματα καλοῦσιν εἰχὼν διὰ αὐτῶν τὴν ἐχρησθέντων κειμένων πρὸς τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησιπρότος ἰσόρηκεν. Haec Plutarch. in Alex. p. 668. D. & Euslath in Proöm. p. 1. T. H.

28. Ἐνέψωδον] Hanc lectionem in sola Salm. Beneditus expressit, quam, licet auctoritate membrarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & J. habent ἐνέψωδον Δ1. H1, V2. ἐνέψωδον. T. H.

don. B2. P. melius ἐνέψωδον portentura dedit. A. ἐνέψωδον. T. H.

29. Μὴν τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. Hujus bella multi memoriae prodiderunt, ait in sequentibus idem scriptor; sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Annibal Graecarum litterarum usus est doctore. J. C.

32. Μακεδόνες] Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum tiara confundas, quæ Persarum est propria. M. du S.

35. Τῇ γνώμῃ] Ingenio & prudentia. Frigide Interpretes, qui mentis sententia magis, quam fortuna est usus: quamvis enim γνώμη hoc sæpe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunæ. Subjiciam locum insignem Polybii e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδου πάλαι καλῶς εἰρηθεῖαι δοκοῦν, ὡς ἐν σοφῶν βουλόμην τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τ' ἔργον ἔλαβεν τὴν πίστιν ὡς τ' ἀνθρώπων ἐ μίαν γνώμην τὰ μὲν ἀπείρητα πλάθῃ ἐ πραγματικὰ καθύλα. J. C.

Τῇ γνώμῃ πλεονῶν &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile judicium Polybii in Exc. Valef. p. 166. quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μηχαναῖς τ' καὶ αὐτὸν δυνατοῖς ἰφάμιλλον ἰποίησε ἐν ἰδίῳ ἄρχῳ, ὃ τὴν τὸ πλεονῶν σπουδῇ χρησάμενος, ἐδ' ἐκ ἀπειρίας, ἄλλα δὲ τ' ἀγχινοῦς ἐ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξις τ' αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχινοῦς, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278. illumque talem Imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunæ minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. p. 593. T. H.

38. Αὐτῷ] Ita pro αὐτῶν, quod in omnibus Impr. erat, legendum est. M. du S.

40. Ἐχρῆν μὲν] Nihil erat respondendum. J. B.

ἄνδρα ἔγω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδά-
 ξαι σε, οἷός τε ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός τε ἔ-
 τος ληψὲς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ'
 ὀλίγον αὐτὸς δήμευκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρ-
 ελθὼν ὅππῃ τὰ πρᾶγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τε-
 ταραγμένην κατέχον, καὶ τὰς Φονίας τῆς
 πατρὸς μετήλθον, καταφρόνησας τὴν Ἑλλάδα
 τῇ Θηβαίων ἀπολείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῆς
 χειροποιητὴς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων
 ἀρχὴν φειδύμενος ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὅς
 πατρὶς κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαι ὀκνησάσας
 τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγεσάμενος, εἰ μὴ ἀπάν-
 τωι κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐπέβαλον ἐς
 τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅππῃ τε Γρανικῶν ἐκράτησα
 μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ τὴν
 Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν
 αἰεὶ χειρὸς ἦλθον ὅππῃ Ἰσδὸν, ἔνθα Δαρεῖος
 ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων.

Καὶ τὸ δὲ τότε, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴσθε
 ὅπως ὑμῶν νεκρὸς ὅππῃ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμ-
 ψα. Φησὶ γὰρ ὁ ποροβμεὺς μὴ ἀφ' ἑκείνου αὐ-
 τοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδὸν ἀφ' ἑ-

autaci : satis enim to fama docuerit, quus
 his ego rex, hic contra qualis fuerit latro-
 vide tamen, an parvo intervallo illum su-
 perarim, qui juvenis adhuc ad rerum ad-
 ministrationem aggressus imperium turba-
 tum continui, & percussoribus parentis sup-
 plicio sum ultus : cum percussis Thebano-
 rum excidio Græcis, dux eorum suffragiis
 lectus indignum existimavi, si soli Mace-
 donum regno incubans contentus essem im-
 perio a patre mihi relicto : sed universum
 mente terrarum orbem complexus, into-
 lerandumque putans, nisi omnium forem
 dominus, paucis mecum ductis militibus
 invasi Asiam; ad Granicum magno prælio
 fui superior; Lydiaque capta, Ionia &
 Phrygia, in summa proxima quæque sub-
 jiciens perveni ad Ißum, ubi Darius ex-
 pectabat cum immensa copiarum multi-
 tudine.

5. Exinde, Minos, vos non præterit,
 doquet vobis mortuos uno die huc demife-
 rim : portitor quidem adfirmat, non suf-
 fecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus jun-
 ctis

α οὐκ ἔχεται] καὶ οὐκ ἔχ. γ.

50. Ἀγαπᾶν ἀρχὴν] * Κατέχων ἀρχαῖος. γ.

* Κατέχων ἀρχαῖος] γ. κατέχων ἀρχαῖος. In Exc. G. sic
 legitur, κατέχων ἀρχαῖος· ita & C. nisi quod ἀρχαῖος.
 M. du S.

Ex γ. refecerat M. du S. κατέχων ἀρχαῖος. Ego certissi-
 mam ejus conjecturam prætuli : ἀγαπᾶν expofuit per ἀρχαῖ-
 ος, ἀρχὴν per κατέχων.
 T. H.

43. Αἰσῆς] Non defuere, qui Alexandrum eodem
 ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos la-
 trones, communisque omnium libertatis raptores appel-
 larint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse
 poruit a Demosthene, qui parentem ejus Philippum
 dignum judicabat, quem pro concione prædonem
 Græciæ nuncuparet Philipp. IV. p. 100. C. ὅππῃ δὲ
 τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἔγγυς ἔπαισε ἐν μίση τῇ Ἑλλάδι αὐτο-
 κτόνου ληψὲς τὴν Ἑλλάδα. Quod autem eximie se ba-
 σιλίᾳ ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postu-
 let Alexander, parum ipsius causæ prodest; nam &
 Annibalem βασιλίᾳ Græci Scriptores agnoscunt:
 Dion Chrys. Or. LXIV. p. 599. A. τί δὲ οὐδ' ὁ Λιβύων βα-
 σιλίης; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat
 functus, honorari solent; ut γ. ἀρχαῖος ostendit
 ad Corn. Nepos. Annib. c. VII. §. 4.

44. Νέος ὢν] Vigessimus agens annum. Plutarch.
 p. 487. F. T. H.
 M. du S.

47. Καταφρόνησας] Legendum est aut κατὰ φρόνησιν
 κατὰ φρόνησιν id enim sequentia necessàrio postulanti.
 Prius autem magis placet, quia mox in Ed. γ. loco
 alieno insertum est καὶ post χειροποιητὴς. M. du S.

Καταφρόνησας] Debilitanda non est hujus verbi pote-
 stas detracta præpositione: malim κατὰ φρόνησιν τε,
 quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum
 funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic.
 XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν κατὰ σκοπὸν πολλὴν ἐπίση-
 φον τοῖς ἀφ' ἑαυτοῖς τὴν Ἑλλάδα· & mox, populus A-
 thenienfis ἀφ' ἑαυτοῖς τὴν Ὀρθαίαν ἀπὸ τῆς ἐκπληγμῆς τὸ
 δεινὸν περιφροῦσθαι κατέστηκεν. Plutarch. Alex. p. 670. E.
 τὸ μὲν ὅλον προσδοκῶν τὸ αὐτὸ τοῖς Ἕλλησι ἐκπληγ-
 τὰς πᾶσι τῇ κατὰ σκοπὸν ἀπὸ τῆς ἐκπληγμῆς· atque alii.
 Pronunciare tamen non veretur Eibon. Or. XII. ad
 Theodol. p. 391. D. ἢ δ' αὖ ἐν Ἀλέξανδρῳ ὁ Μάκε-
 δον βασιλεὺς ἐν κατὰ σκοπὸν οὐδὲν. Mox pro ἐκπληγ-
 μῆς prætulerim equidem φρόνησιν, quod accommodatius

αὐτὸς multos eorum traxisset. Evidem ista agebam ipse me ante altos periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Erb ne tibi quæ Tyti sunt gesta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi. Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam, minime consecrandos viros, transgressus Tanaim magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum gestarum tale quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem oblii: hic ce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis justum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πῆχμαρδὲς τὸς πολλὰς αὐτῷ ἀπαλειῶσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἐπρατίον αὐτὸς προκινῶν. καὶ τὴν ἰσχυρίαν αὐτῷ. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβελίῳ διηγῶμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐπαγαμέμην τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸς ἐλεφαντας αὐτῷ ἐβίον, καὶ Πόρον ἐχέωσαν. καὶ Σκύθας δὲ, ὅς κ' εὐκαλαφρονίτης ἄνδρας, ὑπερβὰς τὴν Τανάιν, ἐνίκησα μεγάλην ἵππομαχίαν. καὶ τὸς Φίλους ἐβίον, καὶ τὸς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκει τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὸί ἐμενοι, ὅτι ἐστὶν μέγας τῶν πραγμάτων καὶ τοῦτο τίς πιστεύσει; οὐδὲ ἐμῷ.

Τὸ δ' ἐν ταλυνταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν Φυγῇ ὡς παρὰ Παρυσία τῶν Βιθυνῶν, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ἀμύτατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῇ Ἰταλῶν, εἰς λέγειν, ὅτι ὅς κ' ἰσχυρί, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλος νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς ἔδει. ἐπεὶ δὲ μοι ἀνείδισεν ἡ τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

b. B. Schol. c. Παρὶς] Πρὸς L. d. Ω.] Defuit in B. P.

tius est ad πῶσαν τὴν γῆν.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* 7. B.

62. Διαπνεύμενος] Commodius utique συμπεπνήμενος usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam ἀπαλειῶσαι compositum rarius, ac *Luciani* solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum, a *Serapiano*, diversæ virtutis est, atque ad hunc locum parum appositæ; vel pangendo figendoque distinguere, vel ita desigere, ut stabilitum diu perduret. *Emper. Proem.* p. 5. Τὰς αὖ τ' ἀποκρίσεις τῶν χρόνων κατασκευάσας ἐν μεταβάλλοντι ἀπαλειῶσαι ἐστὶν ἐν τῇ γραφῇ πρὸς τὸ εἰσαίρειν ἐν μοιμαίνοντι. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ γὰρ δὲ πῆχμαρδους, ut *Herodotus*, V. 82. ἡσας τὴν πῆχμαρδον. Similiter in *Philostati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀπαλειῶσαι ἀδύφην, placet ἀδύφην.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. *Plutarch.* 1439. 2. *M. du S.*

78. Ἐν Φυγῇ ὡς] *Dion. Chrys.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀπίστος ἀπίστος μάλιστα πολλὰ φιλονεικίας πρὸς τὴν τέχνην. Illud ipsum ἀπίστος in fine dialogi adversus *Annibalem* a se fugatum intorquet *Scipio*. Duobus vi-

tiis *Annibalem* in primis insignem fecerunt *Romani* Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* præteream, vide *Liv.* XXVI. 38. XXI. 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi *Carthaginenses*, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum ejus ingenio in sacvitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat *Polybius* in *Exc. Vales.* p. 30. & sequ. Contra *Romanorum* *Annibalem* inculpasse crudelitatem *Diodorus* narrat in *Exc. Vales.* p. 281. Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορίας εἰς ἀμύτητα ἐποιεῖται, ἢ μᾶλλον ὑπερφανίας &c. mox tamen idem: ὅσα δὲ δικαίως αἰ τις τῷ μὲν Φοίνικι ἠμύσσει τὴν ἀμύτητα.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. εἶν] *Legitima acie* & aperto Marte nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam justis aut claritudinis alienigenis membris, ut absurde habet *Interpres*. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus, præmium non rescerebant.

Νόμιμον] Sumit a *Demosth.* p. 92. C.

Ccc 2

85. Ἐπεί

ἑποίει ὁ Καπύης, ἑταίραις συνῶν, καὶ τὰς 58
 ὅ πολέμους καίρους ὁ θαυμάσιος καθυπα-
 θῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ ἑσπέρια ὀ-
 ξας, ὅτι ἢ ἔω μᾶλλον ὤρμησα, τί ἂν μέ-
 γα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ
 Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; 90
 ἀλλ' ἐκ ἀξιώμαχα ἔδοξε μοι ἐκπεῖναι, ὑπο-
 πτήσαντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογῶντα.
 εἰρήκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ
 ἐπὶ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀπε- 95
 σῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πρό-
 θεν ὦν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλίότης Σικελίων,
 Σικελιγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατή-
 σας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί
 ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἡττω-
 εῖναι, καὶ δ' Ἀντίβου ἀμείνων. ὅς ἐδῶξα νικῶ-
 ντα.

a ἑταίραις] ἑταίραις solemnī labe f. V2. H. S. A.

86. Καθυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς κατανάλισκον. V.

85. ἑταίραις συνῶν] Pro ἑταίραις συνῶν lege, ut le-
 gendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνῶν, cum
 amicis consuescens, hoc est, meretricibus. f. G. G.
 ἑταίραις συνῶν] Ita Flor. ἑταίραις peccatum est poste-
 riorum Edd. Scribit Florus II, 6. §. 21. Annibalem a
 victoria Cannensi maluisse, reliqua Roma, Campaniam
 Tarentumque peragere; ubi mox et ipse, et exercitus
 ardor elanguit. Mitto Tarentum, quod tamen haec-
 nus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale
 Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet Ser-
 vius bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum
 narrat Fabium Maximum, qui Annibalis imperium
 ferre non posset, mora eum eluisse, et ad Campaniam
 traxisse, ubi deliciis Carthagenensium virtus obtorpuit:
 tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat Eru-
 ditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse Polybius,
 Livius alique historici quidem non produnt: sed tamen
 probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba
 profert. Verum sunt sane non pauci, qui Anniba-
 lem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione
 delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori
 testimonium denunciem, qui solo Imperatoris no-
 mine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii
 Maximi verbis est disertius IX, 1. Ext. §. 1. Invi-
 ctum enim armis Annibalem illecebris suis complexa
 vincendum Romano militi tradidit. id est, vigilansimum
 ducem, illa exercitum acerrimum ab hostibus largis, abun-
 danti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu las-
 civiore ad somnum et delicias evocavit. Parum uti-

qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
 & belli opportunitates in deliciis disperdens.
 Ego autem nisi parvifactis orbis occiduū
 rebus in Orientem irruissem, quid grande
 praestitissem Italia incruente capta, Libya-
 que, & cunctis ad Gades usque subactis?
 at illae partes bello mihi dignae non vide-
 bantur, ut quae ultro jam metu jugum
 subirent, ac dominum faterentur. Dixi
 tu, Minos, judica: haec enim ipsa de
 multis sufficiunt.

7. S C I P. Ne prius tamen, nisi de me
 quoque audiveris. M I N. At quis tu, vi-
 rorum optime, aut unde domo dicturus
 eris? S C I P. Italus Scipio, Imperator,
 qui fregi Carthaginem, Afrosque devici
 magnis praeliis. M I N. Quid igitur porro
 tu dices? S C I P. Alexandro quidem me
 concedere, verum Annibalem anteire, ut
 qui

que Venus profecisset, nisi, fractis in mollitiem co-
 piis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cu-
 pidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402.
 Combibus illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat
 picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio persun-
 dere pugnet amomo: & ne putes intra votum spem
 Veneris improbam stetisse, cavet Silius v. 422. Ipse
 etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat men-
 sas dapibus, reperitque volentum Hospitia, et patrias
 paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitante
 sagitta. At si horum fides sit fortasse levior, histori-
 cum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eum-
 que nobis monstrabit ἑταίραις συνῶν. Appian. de Bell.
 Ann. p. 338. C. 'Ο δ' Ἀντίβας, ἐπὶ τῇ πόλει (obsi-
 dione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Ἀδριατικὴν θάλα-
 σσαν ἐκείμενος, καὶ ἐπὶ τροφῇ καὶ συνήθειαι, ἱερμίνῃ τε καὶ
 ἄλλῃ ἀνῆλθε. Hoc paulo quidem serius, modo ne
 Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memi-
 ni, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine re-
 rum gestarum digerendo non nimis accurati, industria
 parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque
 tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium
 confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοῦς
 τοῦ πολέμου καίρους καθυπαθῶν, cujus genuinam vim
 haud equidem scio, an Budaeus C. L. G. p. 1079.
 penitus non fuerit adsecutus, per luxum et volupta-
 tem conterere: debuerat potius, luxu et voluptatibus
 avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus
 amittere; Photarch. in Anton. p. 928. A. Eni de mu-

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διογενεῖς, εἰ τὸν ἄνθρωπον δὲ, εἰ ἄν-
 ὄντων ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἐκὼν ὁ Ἄμ-
 μων ἐφύετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· οὐ γάρ
 δὲ Φιλίππου ἄρα ἦν πατήρ; ΑΛ. Φιλίππου δη-
 λαδῆ· εἰ γὰρ ἂν ἐτεθῆκεν Ἄμμων ὡς
 ΔΙΟ. καὶ μὴν καὶ περὶ τὸν Ὀλυμπιάδην ὅμοια
 ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέ-
 πεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα ἔτα σε τεχθῆναι τῷ
 δὲ Φιλίππῳ ἐξηπατῆσαι, οἰόμενος πα-
 τέρα σε εἶναι. ΑΛ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον,
 ὡς ἔφη οὐκ ἰδὼν δὲ ὁρᾷς, ὅτι ἐδὲν ὑγιὲς ἔτε ἡ
 μήτης, ἔτε οἱ τῆς Ἀμμωνίας προφῆται
 ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῆς
 οὐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec
 valde mirandum, si homo natus mortem
 obii. DIOG. Igitur Ammon mentieba-
 tur te prædicans suum esse filium, quum
 tu interea Philippi fores. ALEX. Quip-
 pe Philippi: neque enim Ammone genitus
 decessissem. DIOG. Atqui etiam de O-
 lympiade similia quædam ferebantur, dra-
 conem cum ea rem habere & conspici in
 lecto; tum ita te fuisse prognatum, Phi-
 lippum vero deceptum, qui opinaretur se
 tibi patrem esse. ALEX. Et ego non se-
 cus ista, quam tu, audiebam: nunc video
 nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum men-
 dacium eorum non inutile tibi, Alexan-
 der,

α βλέπειν] Κλέπταις Ο. β' Ἐξηπατῆσαι] Ita recte Ο. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut
 Grammaticæ legibus satisfaceret. c Πατήρ σου] Πατ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Ο.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referen-
 dum sit, exputare nequeo: nam quæ similia, aut
 quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? expe-
 riamur an minimæ mutationis beneficio sensus ver-
 borum enitescere queat: καὶ μὴν ἐπεὶ τὸν Ὀλυμπιάδην
 ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. ac vero de O-
 lympiade qualia ferebantur & draconem cum ea consue-
 scere: hæc, puto, conveniunt Diogenis admiratio-
 nem irrisoriam fingentis personæ. Ὁμοίως, autem,
 πατὴρ & υἱός frequenter similem usum habere notum
 est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, ὅτι οὗτος ἄνθρωπος διεφύε-
 ται. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis
 admirandæ laude præstantissimis illa singularis hono-
 ris prærogativa fuit attributa, ut draconum, atque
 adeo Deorum (hi enim nullius aequæ animalis specie
 celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubi-
 tu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste AEliaño de Anim. XII,
 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit
 Asclepiades Mendefius, vel inter AEgyptios homo
 nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exem-
 pla, quæ magno sunt numero, congerere nihil atti-
 net. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptori-
 bus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitæ ejus:
 quosdam sane non puduit Philippum infandi concu-
 bitus spectatorem agentis rimas januæ admovere,
 ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volun-
 tatem cum uxore draconem fuerat conspiciatus.
 Olympias vero rumorem pudicitiae suæ noxium a-
 versata dicere solebat. argute: Οὐκ αἰσχύνομαι λέγειν
 ἄλλοις ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ἑρμῆν, quod dictum ut ipsi sit
 honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem
 draconem non adspersantis perstringit: inde Draconi-
 genam appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80.
 121. ubi vide Sauer. Livius quidem non continuit
 se, quin scriberet XXVI, 19. res ultique famam (Sci-

pio Africanus) in Alexandro Magno prius vulgatam, &
 vanitatem & fabulam parentis, anguis inmanis concubitu con-
 ceptum, & in cubiculo matris ejus per sepe visam prodigi-
 ejus speciem, intervenientium hominum evolutam repente,
 atque ex oculis elapsam. Equidem, si quis meroret, quid
 sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinæ stirpis
 fulgore nobilissimi viri superbiat: neque tamen con-
 jectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit,
 quodnam genus ad eorum matres draconis pelle te-
 ctum in cubicula lectosque ventitaret: haud diffici-
 lius dracones, quam alias Deorum formas subeundo
 simulabant. Sequuntur binæ lectiones Cod. Ox.
 quarum prior κλέπταις pro βλέπεις, ut forte proba-
 torem inveniat, haud magni momenti videtur:
 quamvis enim interpreteris, occulte versari in lecto
 conspiciunt aliorum subterfugientem, eratque sane dra-
 conum ejusmodi furtivus accessus, & emissitius te-
 stium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut
 Livius ait, hominum interventu evolverentur, ne
 sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem,
 si præberet κλέπταις, verbum opportunissimum, ex
 cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint,
 supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime
 congruere putabat correctoribus, ista duo minoris
 pretii βλέπεις & κλέπταις, altera quidem egregie
 placet πατ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτι καὶ ἡ Ἀλ-
 λωνία κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆος, καὶ τὸν ἄνθρωπον Ἀμφιτρίων,
 καὶ δὲ τὸν Διὸς: sic paulo aliter apud Cornut. de
 Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐν τῷ
 ἰδίῳ μητρὶ ἐν ἑκατομπίῳ τῷ καὶ Σερμύλῳ. T.H.

19. Ἐξηπατῆσαι] Miteris profecto editorum dili-
 gentiam. Sed Ἐξηπατῆσαι, vel Ἐξηπατῆσαι scribebatur,
 dicerent γραμμικῶς πατὴρ. At hoc in loco Ἐξηπα-
 τῆσαι suadent præcedentiā; veluti & hoc maluit In-
 terpres, reddens, Aliquis de Olympiade similia fereban-

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succubebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdicca annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto jam modo imperio adulati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο πολλοὶ δ' ἢ ὑπέστησαν εἶναι σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τ' τοσαύτῳ ἀρχὴν ὀφθαλμοπαῖς; ΑΔ. ἔκ οἶδα, ὃ Διόγενες· εἰ γὰρ ἔφθασα ὁπισκῆναι· τι δὲ αὐτῆς ἢ τῆτο μόνον, ὅτι Σποδοῖσκον Περδίκκα τ' δακτύλιον ἐπέδωκα· πολλὰ ἄλλα τί γελαῖς, ὃ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληφόντα τ' δαχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάττειν αἰρέμενοι, καὶ στρατηγὸν ὅτι τῆς βαρβαρίας· εἶναι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθέτης, καὶ νεὸς οἰκοδομήμενοι, καὶ δούλους ὡς δράκον· 400

Ἀλλ'

δ Γ' α] Δ' ὑπὸν. Ο. ο Τς] Τσι Ο. quod paces.

f Καὶ τοῖς οἰκοδομήμενοι] Οἰκοδομοῦντες σε νεὸς. Ο.

sur, draconem enim ea consuetudinem habuisse, & in laeto visum fuisse. deinde se ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se suum patrem existimasset.

f. f. [Ἐκπαύειν] Sic Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐκπαύειν, quod merito Clariss. fensio displicuit.

24. Οἱ τ' Ἀμμωνίων προφῆται· Incolas nemoris, ut Curt. ait IV. c. 7. §. 20. quos Hammonios vocant, dispersi iugurii habitant: medium nemus pro arce habens triplici muro circumdatum. Diodorus paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & Herodoto III. c. 26. οἱ τ' Ἀμμωνίου δακτυλῶντες στρατιῶν, quos Cambyfes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I. p. 447. F. refert Lyfandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, eis Ἀμμωνίῳ ἀπαύειν, καὶ ἀγλῆγας τοῖς πολέταις πολλὰ χρησίων δίδου. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐκκαλουμένας Ἀμμωνίῳ πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, & non secus ac Delphi, cerimoniiis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens arcula reddebat: eum egregie προφῆτῳ vocabant; Plutarch. Alex. p. 680. D. Diodoro δ' προφῆτῳ ἀπὸ προσέτις τὴν ἡλικίαν. Formula, quam reponsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μὲν δὲ ἀπεκρίθη· τ' προφῆτῳ, τ' γὰρ θεὸς σε καὶ θεὸς ἀνθρώπου, καλίστῃ δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, ταῦτά λέγει Ἀμμων atque ita Arrian. A. A. VII. p. 305. alique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, δ' τ' Ἀμμωνίῳ προφῆτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II,

32. διωκῆς & τυράννης appellat Diodorus. T. H. Ibid. Προφῆται] Narrat M. Faelix Ofr. f. B.

26. Οὐκ ἀχρεὶς σε] Alexander apud Curt. VIII, 8, 15. Obtulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis verbis, quas agimus, haud alienum fuit. Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆναι legas, an ἐπισκῆναι, τι an τῷ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: Apollodor. II. p. 105. Clymenus ἐπισκῆναι τελευτῶν Ἐγγὺν τὰ παιδὶ ἐκδύσθαι τ' θάνατον αὐτοῦ. Chrysipp. apud Athen. IV. p. 159. B. ἐπισκῆναι τὰς αἰαίας θάψαι ὅπως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Luciani ab Eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4.

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit Interpres: At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud videam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt, &c. f. f.

Ibid. ἢ ἀνεμνήσθην] Vid. fensum. M. du S. 38. Τὰς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἰδοῖεν τοῖς ἀνθρώποις.

M. du S. Τὰς δώδεκα θεοῖς προσέτις] Vide Kultium ad Aelian. V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pythae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. p. 187. E. Orta ab Atheniensibus, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus aduatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρόσθεν αὐτὰ τε ἱερῶναι μὲν Ἀλεξάνδρῳ προσέλθον, καὶ ἱερῶναι αὐτὸν τῶν αἰώνων χροῖας, εἰς θεοὺς δὲ καὶ εἰς τιμὴν θεῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, teste Arrian. A. A. VII. p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. T. H. 42. Τρι-

'ΑΛΛ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθα-
ψαν; ΑΛ. ἔτι ὁ Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην
ταύτην ἡμέραν ὑπὸ χιτῶνι δὲ Πτολεμαῖος
ὁ ὑπασιγῆς, ἢ πῶς ἀγάγη χολὴν ἀπὸ τῆς
δορυφόρου ἢ ὅς ποσιν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγα-
γὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὥς γενομένη εἰς τὴν Αἴ-
γυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελᾶσω, ὦ Ἀλέ-
ξανδρε, ὁρῶν ἃ καὶ εἰς ἔτι σε μωραίνουσα,
καὶ ἐλπίζουσα ἂν Ἀνubi, ἢ Ὅσιρι· γενέσθαι
πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεότατε, μὴ ἐλ-
πίσης· εἰ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ
ἀπαλθυσάτων ἢ λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω
ἔσομαι παρελθόντων· εἰ γὰρ ἀμελής ὁ Δία-
κός, ἐν δὲ ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκείνα δὲ ἡδέως ἀν μάθοιμι ὧς σὺ, 55
πῶς φέρεις, ὅπουτ' ἀν ἐννόησις ὅσην εὐδαιμο-
νίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξει, σωματο-
φύλακας, καὶ ὑπασιγῆδας, καὶ σαλίστρας, καὶ
χρυσὸν τοσούτοι, καὶ ἔθνη προσκυλῶντα· καὶ
Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη- 60

3. At quæso, ubi te Macedonēs sepeli-
verunt? ALEX. Etiamnum Babylonæ
jaceo tertium istum diem: promittit autem
Ptolemæus satelles, si quando otium agat
a turbis, quæ nunc urgent, se in Ægy-
ptum me delatum humaturum ibi, ut
unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG.
Non ego rideam, Alexander, quum te vi-
deo in Orco quoque desipientem, speran-
temque fore, ut Anubis aut Osiris evadas:
at tu tamen ista, divinissime, ne speres;
fas enim non est, sursum redire quemquam
eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem,
& citra ostium illud sese penetrarunt; ne-
que enim Æacus est negligens, nec talis
Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a
te, quo animo feras, quum cogitando per-
censes, quanta felicitate in terrâ relicta huc
adveneris; corporis custodes inquam, sa-
tellites, satrapas, auri tantum numerum,
populos adorantes, Babylonem, Bactra,
im-

α Καί] Adjungendum videbatur ex O. b Ἀνubi] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνubi. c Γενέσθαι
Γενέσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. ἐν τῷ πρώτῳ προσηγορευόμενος ἔτι γινώσκω ταῦτα. d Ἐς τὸ εἶσω]
Ita recte O. P. f. v2. Margo AW. Reliquæ Edd. εἰς τὸ εἶσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τὸν ἐλέφαντα λέγει. V.

42. Τρίτην] Suspecta mihi hæc vox: certe ad tri-
gesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum
legimus apud ÆLIAN. V. H. XII, 64. M. du S.

43. Πτολεμαῖος] Vide Freinsheim. ad CURT. X, 10,
20. & doctos Commentat. ad ÆLIAN. V. H. XII, 64. T. H.

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide Lucan.
IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver
Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18. & Dion Cass.
LI. p. 454. citante H. Pridem. Part. II. p. 588. cum
olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. M. du S.

49. Ἀνubi] Scribendum Ἀνubi, ut recte B. Pr.
c. 16. Corrupta est prima; Latior Anubis. J. J.
Ἀνubi] Ita recte Ox. in reliquis Ἀνubi. Vid. B.
Pr. c. 16. M. du S.

Ἀνubi] Junguntur Ἰσιδ, Ὅσιριδ, Ἀνubiδ in
App. Marm. Oxon. n. 2. Σαρραπιδι, Ἰσιδ, Ἀνubiδ in
Op. Gruteri p. 84, 3. & apud Sponium. Alexander au-
tem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro
Deo cultus: Lucan. X, 272. Summus Alexander re-
gum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a no-
stri Diogenis sententia Theocritus, quippe poeta coeli-
que regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. ædem

auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula constru-
xit — ὧς δὲ αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς Ἐδρίαν
Πύρραι βαρὺς διὸς αἰολομήτας pro quo posteriore voc
cabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II. p.
259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo be-
stiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus
suis Alexandri successoribus jure quidem denegare
non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi
testantur. T. H.

52. Ἐς τὸ εἶσω τῷ σομίῳ] Neque enim fas est quem-
quam reverti, qui semel paludem transierit, atque
intra specus hiatus descenderit. In verbis εἰς τὸ εἶσω
τῷ σομίῳ posset quidem intelligi τόπον at non dubi-
to, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἶσω τῷ σομίῳ, ut
Dial. sequ. καθάλαξ εἰς τὸ ἐντὸς τῷ τείχεος. In edi-
tionis quoque Florentinæ exemplari, in pergamentum
impresso, video doctam manum in vocola τ extri-
visse litteram ν. J. J.

Τὸ εἶσω] Ita optime Ed. J. & St. Mf. Ox. & P.
non, ut in reliquis est, τῶν. Vid. περι Περδ. c. 5.
M. du S.

53. Ἀνubi] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial.
XX. initio & hinc. M. du S.

55. Ἐκεί-

iammanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritis oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percipi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ῥία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν, ἢ τὸ ἐδύσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀφροδεδαιμένον ταινίᾳ λευκῇ καὶ κεφαλὴν, πορφύρεα ἐμπεπορημένον· ἢ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τῇ μνήμῃ ἰόντα; τί δὲ θαυρίζεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἰεῖσθαι βίβαια εἶναι τὰ ὡς τὸ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς πάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, ὅσα δὲ ἐπέτελλεν, ὥς δὲ καλεχρῆτό μιν τῇ ὡς παιδείᾳ φιλοψυχία δακρυῶν, ἢ ἐπαίνων ἄρτι μὲ ἐς τὸ κάλλος, ὥς ἢ τῆτο μέρους ὃν τὰ γὰρ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ἢ τὸ πλεον. ἢ γὰρ αὖ ἢ τῆτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὥς μὴ αἰχρύνουσιν αὐτὸς λαμβάνειν. γόης, ὦ Διόγενες, ἀνθρωπίνου, καὶ τεχνίτης. ἢ πλὴν ἀλλὰ τῆτό γε ἀπλόε-
λαυκα αὐτῷ τῇ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ
με-

e Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumferunt. f βίβαια] F. solemnī errore βίβαια. g Ἐγὼ] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις: utrumque male, & contra Greci sermonis scriptorisque nostri usum. h Πλὴν ἀλλὰ τῆτό γε] O. ἀλλὰ ἐ τοῦτο γε: quod probō.

55. Ἐκείνη] Melius *Luciani* consuetudini quadrat *ἐκείνη*. T.H.

62. Ταινία λευκῇ] Sic *Dial.* sequi. F.B.

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: ἐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεῖσθαι βίβαια εἶναι τὰ ὡς τῆς τύχης: aptius ad hunc sensum τῆτο convenisset, quam ταῦτα: ut mox, τῆτό γε τὸ λυπεῖσθαι nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἢ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεῖσθαι βίβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ὡς τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore in super habuisset *Lucianus*? ἐδὲ, vel ἐπὶ ταῦτά σε τὰ ὡς τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. T.H.

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in *Tim.* Aristotelis φιλοχρημασίαν, δακρυῶν, κολακίαν ubique perstringit. F.B.

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma conficit, ut p. 344. v. 86. ἐκείνους ἔω ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον μὲ ἔχων, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post inortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκεί-
TOM. I.

ος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire? Quum vitium lentiret *Kuhnus*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponeudo δύναι ad *Diogen.* L. VIII, 30. sine modo, ut recenseam aliquid de *Aristotele*. Solenter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana detegeret. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius inveniri in Aristotelem, cujus magistrum sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὸ δὲ σοφιστὴν (*Callisthenem* ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen.* L. V, 10.) ἔγω κολάσω, ἢ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἢ γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλῃ. & p. 706. A. ad *Cassandrum*, ταῦτα ἐκείνη, inquit Alexander, σοφισμῶν τῇ Ἀριστοτέλους εἰς ἐκείνους λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, ait, actate nostra *Herculem* haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τῷ Ἀριστοτελικῷ παύσει αὐτοὺς ἀφομοιοῦντος Θεοῦ. T.H.

73. Ἄρτι μὲ ἐς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magis.* in Ἄρτι, & quod statim sequitur, ὥς μὴ αἰχρύνουσιν αὐτὸς λαμβάνειν in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi *Diogenis* & *Herculis*. T.H.
Ddd 82. Οἰεῖσθαι

μεγίστοις ἀγαθοῖς ἰερίνοις, ἀ κατηριθμήσατο ^{omissis}, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denuerasti paulo ante.

ΔΙΟ. Ἄλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοι ἢ λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορον ἔφύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χαλδὸν ἐπιποπασάμενον πῖε, καὶ αἰθίς, καὶ πολλὰ κίς. ἔτω γὰρ ἀν' αὐτῇ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνάμενον. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνους ὀρώ, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς ἀφροσύνην, καὶ ἀμύναιτό σε, ὡν ἔδρασας αὐτὴν. ὥστε ἢ ἑτέραν σὺ ταύτῃ βιάδιζε, καὶ πῖε πολλὰ κίς, ὡς ἔφη.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Φ Ι Λ.

P H I L.

ΝΥν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἀν' ἑξάρ-
ν γενέοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἴ-

1. Nunc sane, Alexander, inficias
haud iveris te filium esse meum;
ne-

a 'Εκνώμε] Ea voce, quam O. praeiungit, *Lucianum* auxi. b 'Ορμῶντας] *ἴ. ὁρῶντας* quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὁρῶντας est. c A. K. Φ.] Versio ordinis O. Φ. Ε. Α.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωμαίοφύλακα, ὃν μεταξὺ σοφῶν, ὃς λίαντι συγκαταβιβάσεις ὡς Ἀλεξάνδρου διαφύ-
ναιχοι μὲν τὰ δόξα διέπειρε. * Καλλιθέην δὲ ἢ Φιλί-
ρην. V.

* Καλλιθέην] C. improprie hic Κλετοθέην, mendose; nam ibidem & Καλλιθέην comparat.

M. de S.

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀτίκατον est dicere, οἶδα ὃ δράσεις, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.*

L. K.

89. Ὀρμῶντας] Ed. *ἴ. ὁρῶντας*. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox.

M. de S.

93. Οὐκ ἔκαρος γένεοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Hem. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciph.* p. 215. *Olearius* ob ignotum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19.

T. H.

98. Ὡς χρῆσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οὐκ ὀφείλει εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est cum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de *Luc.*

§. 24. τοὺς γένεας τῷ τιταλδοτηκῶτος πείθουσι γένεσθαι ὡς οὐκ ἀπὸς μὴ Δι' ἢ αὐτοὺς ἀναγκαζομένους alibi plura dicuntur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures assum *Alexandri* agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς Διὸς τὴν γένεον τὴν αὐτῇ ἀνέφην, ἢ δὲ τὸτο ἐμοὶ δοκεῖ μίγα αὐτὰ τὸ πλεμμελέμα, εἰ μὴ εἰς σόφισμα ἢ τυχὸν εἰς τοὺς ὑπεκούς τῷ σίμω τοῦ ἱεροῦ.

T. H.

8. Γέρεα οἰσύνια] *Crates* *vimineae*: quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰσά, de quib. alibi: ἰσάας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conf. c. XXIII.

J. B.

Γέρεα οἰσύνια] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκαπατήρια ταῦτα πολέμικα, ἢ κυκλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα cetera minus quadrant. Οἰσύνιας ἑσπιδας ex *Thucyd.* IV, 9.

ad-

nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore percussisti me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

2. PHIL. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum confervisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea præ se projiciunt? Græcos superare labor erat, Bæotos, Phocenses, & Athenienses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas subjicere, hoc præclarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos

ἔσθαι ὃ γὰρ ἂν ἐτεθήκης, Ἀμμωνῶν γε ὢν. ΑΛ. ἔδ' αὐτὸς ἠγόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππῳ ἔ' Ἀμύντῃ υἱὸς εἰμὶ· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντιμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενόν εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τοῦ προφητῆς; ΑΛ. ἐτέτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ ἐδίδες ἔτι ἀντίταλο, οἰόμενοι διὰ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκράτην αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέγρα οἰοῦνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Ἰοβωιωτῶν καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ Θεσσαλὴν ἵππον, καὶ τὴν Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαυρινέων πελαστικόν, ἢ Θράκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παιόνιας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Ἰσμήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] Scholiaß. πελτάρια. Etymol. p. 712. v. 18. ἀσπίδ' ἐκία μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. e Θεσσαλὴν] G. P. L. Θεσσαλίων. Alterum amat Noster: Θεσσαλὸς τινὲς φέρεται Δ. E. I. f Παιόνιας] Sic pleraque vetustæ: perperam H. P. Παιόνιας.

7. Συνηέχθης] Συμμετράφης. V. Τοξάρια] Ἀκόντια. V. 8. Καὶ πελτάρια] Μικρὰ ἀσπίδ' ἐκία. V. τριτάτω. G. Καὶ γέγρα] † Περσικὰ μὲν ἔσθ' ἔπλα κυρίως τὰ γέγρα

ῥα καὶ ἀκοντιστῶν δὲ ἔ' ἔσθ' αὐτὸ τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἔ' ἄλλης τινὲς ὕλης γέγρα λεγόμενον. V. μικρὰ ἀκόντια. C. Οἰοῦνα] Εἰδ' ἰτίως. G.

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior enim Scholiastæ nostri de γέγρα adnotatio ad Toxar. ubi plu-

ra nobis dicenda erunt. T. H.

adnotavit Poll. VII, 176. X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores eruditos non fellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn. Briffon. de Regn. Pers. III. p. 290. 291. T. H. Ibid. Οἰοῦνα] Vid. Not. ad Ἀλκιπ. c. 21. M. du S. 10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτ.] Haec ita distinxerant in prioribus Edd. quasi præcedentibus adhaerent: separavi, ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In his vertendis mirum est aberrare potuisse Interpretes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philippus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post patrem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute

bellica Graecos superavit: eo spectant ista amarulenta: ὅμως ἔ' ἀφείλεται αὐτοῖς, ἐδὲ προδοῖ αἰς ἀνούμους τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit objectum.

T. H. 11. Τὴν Θεσσαλὴν ἵππον] Mf. Θεσσαλίων ἵππον. Scio ὅμως σκόλης & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare id quoque scio. J. G. G. Θεσσαλίων] Præter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θεσσαλὴν de equa, Zdz. c. 6. τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γὰρ τὴν καλλίστην, οἱ μάλιστα αἱ Θεσσαλαὶ εἰσὶν ὁ δμῶντες ἔτι ἔ' ἔσθ' αὐτοῖς. In Amor. c. 45. Θεσσαλαὶ δ' ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forfan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. tr. c. 21. ἵππων Θρακικῶν. M. du S. 16. Χρυ-

χρυσόφορον ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, ἐκ οἷα, ὡς πρὸ σθ' μύριοι μὲν Κλεάρχῳ ἀναλθόντες ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ξύμμαχον ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

Α. Α. 'Αλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐ * ἀσπασίας αὐτῆς, ἐδὲ προδοσίαις ἀνέμεινον τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν. ἐδ' ὁπίωρκασα πόλιν, ἢ ὑποχόρ-² μιν ἐλθυσάμην, ἢ ἀπίστον ἐπραξά τι ὅτι νικᾷν ἔνεκα. καὶ τῆς Ἑλλήνας δὲ, τῆς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλασον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκύνει ὅπως μετήλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτ' γὰρ ἀπήγγυέ μοι, ὅτι σὺ τῷ³ δορατίῳ διελάσας μέλαζυ διπνῶντα ἐφόνευ-
σας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαί-
νεσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ ἡ Μακεδονικὴν χλαμύδα καλὰ-
βαλὼν, κἀνδυν, ὡς φασί, μελένδους, καὶ³
τιάραν ὀρθὴν ἐπέθε, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

auro nitentes homines ac molles non memi-
nistis ante te a decem illis millibus, qui cum
Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
peratos, quum ne manus quidem gradumque
conferre sustinerent, sed antequam telum
²⁰ ad eos perveniret, in fugam se darent.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater,
& Indorum elephantum haud sane contem-
nendi; quos equidem, non factione mota
divisos, nec emta proditione victoria, su-
peravi tamen: neque pejeravi umquam,
promissamve fidem fefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Græcos
porro, hos sine sanguine mihi adjunxi;
Thebanos autem forte inaudivisti quibus
suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi
isthæc omnia: Clitus enim renunciavit
mihi, quem tu spiculo trajectum inter
cœnam trucidasti, quia me ad tuas res ge-
stas comparatum laudare instituerit.

4. Tu præterea Macedonica chlamy-
de projecta, mutato, ut aiunt, in can-
dyn Persicam habitu, & tiam re-
ctam capiti imposuisti, & adorari a
Ma-

* Διασπασίας] G. P. & Scholiast. ἀσπασίας utrumque acque commodum, ut quid Lucianum auctorem
habeat dijudicare sit difficile.

23. Οὐ ἀσπασίας] Οὐ * ἀσπασίας ὁ Φίλιππος
χρήματα παρέχων εἰς τὰς πόλεις ἐν ταῖς πόλεσιν. V.

* Διασπασίας] C. διασπασίας λέγει γὰρ ὅτι Φ. Lege διασ-
πας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. M. du S.

16. Χρυσόφορον] Dico alibi. J. B.
Χρυσόφορον] Commode: hac enim per contume-
liam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque vic-
tores Græci significabant: Epigr. apud Lycurg. in
Leocr. p. 163. Ἐξήκοντι προμαχούντες Ἀθηναῖοι Μακεδόν-
ες χρυσόφορον Μήδων ἐς ὄρεσιν διναμῖν. Simul hinc patet
delendum esse καὶ, quod præcedit χρυσόφορον T. H.
17. Μύριοι] Vide Xenophontis ea de re libros ab o-
mnibus legi dignos. M. du S.

23. Οὐ ἀσπασίας] Idem codex pro ὁ ἀσπασίας,
αὐτοῦς, scribit, ὁ ἀσπασίας αὐτοῦς, eos non divul-
gens, sive diducens: sed in vulgata sententia eadem
est. J. G. G.

Οὐ ἀσπασίας] In MS. suo invenit Cl. Graevius
ἀσπασίας pro ἀσπασίας, & ita legit quoque in suo
codice Scholiastes. Sed recte judicat Vir Cl. in vul-
gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu
ἀσπασίας est frequentissimum pro ἀσπασίας, χαρίζω,

35. Κἀνδυν] Ἰματίων. V.

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa
διασπασίας & διασχισίας. T. H.

ἀσπασίας quemadmodum passim hoc verbum in-
terpretatur Hesychius. J. F.

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo
Demosth. alii. J. B.

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, farissam, lan-
ceam, αἰχμήν vocant; quibus Luciani δορατίον addi-
dit Jo. Freinsheim. ad Curt. VIII, 1, 52. T. H.

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαίνους ἐτόλμησε]
Lucianus: eo quod nomen meum celebraret & meas res
gestas cum suis conferre auderet. Admodum lenta. Be-
nedictus accuratior: eo quod me collatis utriusque ro-
bus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam
Græcam obscurant & malunt circumire, quam inera
& nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde pro-
fectum, quam quod auctores earum non cogitarent
Ciceronem dixisse, Isocrates majore mihi ingenio vide-
tur, quam ut cum orationibus Lyssæ compararetur; Ju-
stinum, Lydorum reges suere variis casibus memorabi-
les;

Macedonibus, ab hominibus liberis volentibus, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscientem vulnere, hæc uti-

Μακεδόνα, ὑπ' ἐλευθέραν ἀνδρῶν ἡξίως, καὶ τὸ πάντων γελοῦταλον, ἐμὲ τὰ τ' κηκημένον. εἴ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὅλεις συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γάμος τούτους γαμῶν, καὶ Ἡρακλῆωνα ὑψιγαπαῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκύνσας, ὅτι ἀπέχεσθαι τῆς Δαρείας γυναίκος καλῆς ἔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῆς θυγατρὸς ἀσπίτι καὶ βασιλικῇ τὰ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνηθον δὲ, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκει πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἐκ ἐπαινεῖς τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; οὐκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τὴν ῥώσκειν ποτὲ τὴν βασιλείαν, καὶ προκινδυνεύειν τῇ στρατῷ ἄλλ' ὅτι σοὶ τοῦτο ἤκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέποιν σε σφράδιον τῆς πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἱματὶ ρέοντα, οἰμάζοντα ὅτι τῷ τραύματι, ταῦτα

δ Τοιοῦτος] P. τοιοῦτος. c Εἶναι οἶμαι] O. οἶμαι εἶναι. d Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο γέρε. e βλέπων] Sic O. V2. S. A. vitiose in ceteris βλέπων.

40. Ἄνδρας] Καλλιθένης καὶ ὁ Δύσανδρος. V.

† Δύσανδρος] Nota Callisthenis historia: quamquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinibem.* ad *Curt.* VIII. 8. n. 21. sed quem Lylandrum, caveae leonum iidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in *Καλλιθένης* Near-

47. ὁ Ὀξυδράκει] Ἐδ. O. V.

chum Tragicum illi adfociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholias* nobis Lylandrum suggerit? T. H. † Ὀξυδράκει] Hoc *Ed. A.* vitium contexit *M. de Sout.* T. H.

les; nullus tamen fortuna Candauli comparandus. Et sic alii. J. G.

34. Μακεδονικὴν χαμῶδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. *Θηλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. M. de S.

35. Καρδῶν] *Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν* lege *Suid.* *Hofsch.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. J. B.

36. Τύραν ὀφείν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. M. de S.

37. Ἵπ' ἰλασθῆναι] Admodum displicet illud ὤ. Ego delendum censo. M. de S.

40. Λίοντι] Temere vulgari fabulam, qua Lylandrum leoni obiectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII. 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV. 3. M. de S.

41. Γάμος τοιούτος] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videri-

tur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit; γάμος ἑσθῶτος. Quæ hic Alexandro nuptiæ vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Antipat.* VII. c. 10. γάμος δὲ ὁμοῦ τοὺς αἰσὶν γυνάμνη, καὶ ποικίλῃ ὁμοῦ οἱ παῖδες συνιστῆς ἴσονται τοῖς πασι τοῖς ἰσοῦς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator παρ' ὃ Ἀλ. T. ὁ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. T. H.

47. Ἐν Ὀξυδράκει] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Strabon.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum factum edidisse docens. Utroque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor.* Sic. XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὲν τὸν ἄλλον μόνος εἰς τὴν πύλιν. Vide *Ju.* *Freinibem.* ad *Curt.* IX. 4. 26. T. H.

τα γέλωτος ἦν τοῖς ὄρῳσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόνυ
καὶ ἰουδαϊσμοῦ ἠλέγχεται, καὶ οἱ προφῆται
κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν ὄραν τὸ
Διὸς υἱὸν λειποψυχῆντα, δέοντα τῇ ἰατρῶν βο-
ηθεῖν; ἰδὼν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθηκας, ἐκ
οἷου πολλὰς εἶναι τῆς τῇ προσποιήσιν ἐκεί-
νῳ ὑπεκρίνομεντας, ὄραντας τὸ νεκρὸν τῷ
θεῷ ἐκτάδῳ κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ
ἐξωδηκότεν· καὶ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἅ-
λλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφη, Ἀλέ-
ξανδρε, τὸ ἀγαθὸν κρατεῖν βελτίως,
πολύ σε τὸ δόξαι ἀφαιρεῖτο τῇ καλοῦσθαι
μέναν· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ
γίνεσθαι δοκεῖν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι πε-
ρὶ ἐμῆς, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμι-
λον τιθέασί με· καίτοι τὸ Ἄορνον ἐκείνην,
εἴθ' ἑτέρου ἐκείνου λαβόντα, ἐγὼ μόνον
ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς
Ἀμμωνος λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ
ἐξουσιάζεις σεαυτὸν; καὶ ἐκ αἰσχρίας, ὡς
Ἀλέξανδρε, εἰδὲ τὸ τύπον ἀπομαθήσῃ, καὶ
γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συγῆς ἤδη νεκρὸς εἶναι.

que ridendi materies erat futura spectanti-
bus, & Ammon impostor, falsusque vates
arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et
quis non risisset, si videret Jovis filium
animo deficientem, implorantem medico-
rum operam? Nunc vero, quum jam mor-
tuus es, non tu censeres multos esse, qui si-
mulationem divinitatis istam acerbioribus
jocis proscindant, quum vident cadaver
Dei porrectum, putrescens jam ac tumi-
dum ex lege corporum omnium. Præter-
quam quod illa, quam dicebas, Alexan-
der, utilitas, quasi eam ob causam facili
victoria potireris, multum tibi detraxit
gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim
non videbatur minus & infra dignitatem,
quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt
homines, sed cum Hercule & Baccho com-
parant: quin imo Aornum, illam inacces-
sam avibus rupem, quum neuter illorum
ceperit, ego solus subegi. PHIL. Viden'
ista te tanquam Ammonis filium dicere,
qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum:
nonne te pudet, Alexander, nec factum
dediscas, teque ipse cognosces, & jam
intelliges te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον δ' O. τοῦτο δὲ χρήσιμον ἔφη· unde M. de Somn fingebat, τοῦτο δὲ χρ. ἔφη. b Ἄορνον] G. P. L.
Ἄορνον.

57. Ἀμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον
Ἀλεξάνδρῳ χρησάμενος διασώζει· ἔλθι, καὶ ἡκούσε, Υἱὸς

μοῦ εἰ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρίσθη, σισυμμένη. V.

* Λίψιν] Debuerat Λύσιον sed quæ ex G. Exc. promittitur,
plerumque notæ sunt non optimæ, & nonnunquam vix be-

ne Graeca; quale quod mox sequitur χρησάμενος διασώζει
ἔλθι.

63. Ἐπιμαρτομούνης] Jam irrita fuerat, atque ob-
jecta Alexandro vivo præsentique stirpis ementiendæ
superbia: Attianus eodem hoc usus verbo VII. c. 8.
Macedones οὐκ οὐκ ἐχόντες ἐπαρτήσασιν, ἀλλὰ πᾶν-
τας δὲ ἀπαλλάττειν τὴν κρατίαν (κρατίαν) ἐκείνῳ, αὐ-
τὸν δὲ μὴ τῷ πατρὶ ἐκράτῃσθαι τὸ Ἀμμωνία δὲ τῷ λό-
γῳ ἐπιμαρτομούνης. T. H.

69. Πᾶν ἢ ἰδοὺς ἰδοὺς] Mentem Luciani non ceperunt
interpretes, in his verbis, πᾶν ἢ ἰδοὺς ἰδοὺς ὑπὸ
θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν, quæ sic sunt interpretanda:
Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.
Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res ges-
tas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium.
Id enim quod a Deo geri creditur contra homines,
quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium

hominum est potentior, non tanti faciunt homines,
nec putant virtuti adscribendum, sed potentie divi-
næ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: Nam
etsi hac a Deo geri videntur, Diis tamen longe infe-
riora agere visus es. Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν ἢ ἰδοὺς ἰδοὺς &c.] Interpretes merito castiga-
vit Jo. Freinsheim. ad Curt. IV, 7, 30. ubi, positus
Luciani verbis monet: Sensum non ceperunt interpretes,
est autem hic: quicquid enim egisti, id omne, siqui-
dem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfec-
tum longeque infra dignitatem positum censebatur.
Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, ex-
pugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet pro-
fecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse:
at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magno-
pere

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI. ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

A N T.

1. **Q**ualia pridie, Achilles, ad Ulyssem a te sunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auscultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præstare cuiuspiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum sit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promptissime se periculis offerentem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multimodis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum posside-
- 80 **Ο** Ια πρῶτον, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸ ὀδυσαῖά σοι εἰρῆναι περὶ τὸ θάνατον ὡς ἀγενῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκρόωμην γὰρ, ὅποτε ἔφη βέλεαι ἐπάρειν ὡς θητεύειν περὶ τινὶ τῷ ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίον πολλὸν εἴη, μάλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῷ περὶ. ταῦτα μὲν ἐν ἀγενῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τὸ καλῶς ἔχοντα φιλόζωνος ὡς ἔχρη λέγειν. τὸ Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸ Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτα περὶ αὐτῷ ἀνοήτως πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ὅτι τῷ βίῳ ὡς, ἔχον ἀκλεῶς ὅτι τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pero id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Justin. II, 12, 10.

T. H.

73. Ἀσπριν] Ἀσπριν Mf. non ἄσπριν, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten.

J. G. G.

Ἀσπριν] Ἀσπριν etiam P. & L. habent; sed aliter caeteri tum hic, tum Ερμ. c. 4. & Ερμ. c. 7. M. du S.

Τῷ Ἀσπριν] Tzet. ad Lycoph. v. 704. Vid. ad Ερμ. Διδ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinsheim. ad Curt. VIII, 11, 2. ubi inter Aornon & Aornin Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque sæpe conferri Alexandrum docebit idem Freinsheim. ad Curt.

T. H.

IX, 2, 29.

T. H.

79. Σωφῆς] Fl. nullum subscripsit jota, quod omnes reliquæ citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinæ similis extrita σωφῆς, ut γνάψῃ, δαμασκήσῃ.

T. H.

80. Οἷα πρῶτον] Dialog. ex his versib. Odyss.

Μὴ δὲ μοι θάνατόν γε παράνομα φηδὶμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλομένο καὶ ἐπάρους ἴαν θητόλεμον ἄλλα
Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίος πολλὸς εἴη,
Ἦ πάστιν ἐκείνῳ καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis Homeri.

J. B.

84. Ἐπάρους ὦν] Argumentum huius dialogi ex Homero Lucilius derivavit Od. A, 488. utque erat in principem poetarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin animadversionis, testæ quidem atque ingeniosæ, maculam ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos versus in primis aliosque similes, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit. Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque sumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς δὲ ὡς ἐν πᾶσι καὶ Πηλῆος σωφρονιστῶν τε ἐκ τῆς ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφιστῇ Χείρῳ τιθεσθαι νόμους &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem ἐπάρους, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & Hesychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κακῶν ἐπιμύσθιος sive τὸ γινώσκοντων quum aliis scribendum videretur, Βουλομένο καὶ παρους ἴαν, id est, φύλαξ, εἰς φυλάκην τινα τιταγμένος μισθολογῶν, testibus Etymol. p. 353. & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete Lucilius apud Non. p. 519. Nunc paucis talis ac sapientibus esse probatum, Ἦ πάστιν ἐκείνῳ καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox dilato non equidem improbo; quia hac tamen accessione indigere non videtur ἀγνοῖα τινος Φρύγα, considerandum est, an præstet δούλον.

T. H.

2. Eust.

λαύνειν, ἐκὼν προεῖλε τὸ μὲν ἰ ἀγαθῆς, ultro prætulisti conjunctam cum pulchra laude mortem.

A X. ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπυρ ἔτι τὸ δῖαυθα ὦν, καὶ τὸ βέλιον ἐκείνων ὁπότεροι ἦν ἀγνοῶν, τὸ δὲ τῆς ἐκείνῳ δόξαιον προετίμων τὴν βίαν ἰδὼν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνθρωποι βλάψουσιν μὲν νεκρῶν δὲ ὁμοιμίαν, καὶ ἔτι τὸ κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀντίλοχε, ἔτι ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμενα ἄπαυες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐὶν ἀλλήλων ἀγαφρόντες, καὶ ἔτι οἱ τὴν Τρώαν νεκροὶ διαδασί με, ἔτι οἱ τὴν Ἀχαιῶν φαρακύνουν ἰσχυρία δὲ ἀκρίβως, καὶ νεκρὸς ἔμοι, ἡμῖν καλὸς, ἡδὲ καὶ ἐὶν δόξαι. ταῦτά μοι ἀντὶ, καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ θητώω ζῶν.

A N T. Ὅμως τί ἐν ἂν τις πάθοι, ὃ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκουσιν ἄπαυες. ὥστε χρεὶν ἐμμενῶν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀντιᾶ τῷ ἀγαθῷ ἀγαμέ-
vati

a Ὅτι μάλιστα] Ita W. ὁτιμάλιστα F. quomodo solent ejusmodi voculae in vetustis Godd. & antiquis Edd. scribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat Lucianus, non ad δόξαν, qua usus erat.

Idem. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur ὅ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνθρωποι βλάψουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime, celerrime: licet maxime pere celebrariis homines.

Idem. Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὁτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δὲ τῆς ἐκείνῳ δόξαιον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subjecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς qualia multa veteres usurpant vel per inco-
gitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II. p. 199. Duker. ad Thucyd. II. p. 127. n. 53.

Idem. ἰσχυρία δὲ ἀκρίβως] Manium, apud quos Lydas Dulichio nax distat Croesus ab Iro, ut venuste canit Propert. III. El. 3. ἰσχυρίας & ἰσχυρίας, salvo tamen proprietate cujusdam jure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthe ad similem Claudiani locum in Rufin. II. 474. Senec. de Ir. III. 43. Venis ecce mors, quae nos parat facit. Sil. Ital. XIII. 776. — Croesi mox aduolat umbra, Divas apud superos, sed potius aequat egenis. Verum propius ad Lucianum jo-

cos accedit Plaut. Trin. A. II. Sc. IV. 92. Ingentem hujusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. T. H.

16. Ἄλλως τε, ὅπως] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὅπως τὸ ἰσχυρὸν ὅσοι περὶ σὲ ἰσχυρὸν οἶδ' ἰ; μὲν μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίεται πάντως. Φίει δὲ ὁ δαίμων καὶ ἡ κοινὴ τῶν πραγμάτων. Sed qui hunc locum inspexit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὅπως, τὸ ἰσχυρὸν ὅσοι περὶ σὲ ἰσχυρὸν οἶδ' ἰ; μὲν μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίεται. πάντως Φίει δὲ ὁ δαίμων καὶ ἡ κοινὴ τῶν πραγμάτων. Vides alioquin, quantae turba sociorum tuorum sitis hic. Non longe post autem huc venit quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas eorumdem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudeamus: sic enim in illo legitur: σιωπῇ γὰρ καὶ φέρειν δίδωται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ἐφλωμεν, ὅσπερ σὺ, τοιοῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam dίδωται ἡμῖν, quod in editis est, respicit omnino sensus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Imo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam hanc sententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari iussa : atque etiam vides , sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jam-jam adierit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ , & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum , aliosque viros admirandos , qui , puto , non cupiant sursum in vitam redire , si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor , & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini , tanto peiores estis , qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime , sed meliores , Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : filere igitur , & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis , ne risum insuper de-beamus , quemadmodum tu , talia optantes.

τοῖς. ἄλλως τε ὄρας , τ' ἑταίρων ὅσοι δεῖ σὲ ἐσμέν οἶδε· μὲν μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξει πάντας. Φέρει δὲ πᾶσι μνηστῆρας καὶ ἡ κοινὴ τῷ πράγματι , καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὄρας τ' Ἡρακλέα , καὶ τὸν Μελέαγρον , καὶ ἄλλους θάνατον ἀνδράσιν , οἷμαι δὲ ξανθὸν ἀνελθεῖν , εἴ τις αὐτὸς ἀναπέμψῃε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν ;

5. AX. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ ὡχρίσεις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς πᾶσι τῷ βίῳ ἀνὰ οἷμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε , ταύτην χεῖρας ἐστὲ , καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοιτε. ANT. Ἐκ, ὅλλ' ἀμείνεις, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀναφελὲς τῷ λέγειν ὁρᾶμεν. σιωπᾶν γὰρ , καὶ φέρειν , καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν , μὴ καὶ γέλῳ ὀφλωμεν , ὥσπερ σὺ , τοιαῦτα ἐυχόμενοι.

ΔΙΟ·

b Δίδεται] Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquæ perperam δίδται. c τοιαῦτα] So-la f. ταῦτα.

querelis risum concitare.

J. G. G.

22. Δέχαιο] Qui non velint , non cupiant : quasi dicas , qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς οἱ τις αἰετῶν προ-δύει &c. δέχαινε· ἂν ἀντι πάντος. . . . τ' ἀμείνεις· γε-σθῆναι μοίρας. Δέχαινε hac significatione usurvari , his etiam Luciani verbis prolatis , monet C. A. Duker. ad Thucyd. V, 94.

T. H.

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] Philostr. de V. A. T. II. c. 6. ἀβίοι τε ἐῖπότες τ' ἀγέλης ταύτης· verti debuit : inopes , & elephantis equorum loco vecti : errorem in-terpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII. hæc quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τοὺς αὐτοὺς ἐῖπότες , καὶ ἀσάφους μικροῦ ἐῖπότες , vo-cat Gregor. Nazianz. Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἀβίοι erat Antiphon's ὁ πάλιν βίον κικτημένος , ὁ πλού-σιος , ut notant Harpoc. & Hesych. quod egregie Pol-luci restituit adjutus a membranis Jungerm. ad VI,

196. Ibidem S. 197. quamvis omisum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλήρος. Xenoph. K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξω αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοῖ ἀκλή-ρους πολιτευόντας· ἰνὰ δὲ κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δίδται legendum sit δίδται· mi-nime dubitandum videtur.

T. H.

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε , ταύτην χεῖρας ἐστὲ , καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοιτε] Eximia discordia interpretum , Ottomaro Luscinio vertentē , etiam si non palam confe-teamini , nequiores sane in eo , quod tacite hujusmodi per quietem toleratis ; Benedicto , quod ni confiteamini , eo deteriores estis , quod hac toleratis. Aut vana , aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater : eo-dem modo affecti , sed dissimulantes , vel , quod cum eo-dem modo affecti sitis , dissimuletis.

J. G.

31. Σιωπᾶν γὰρ] Sententia postulat , σιωπᾶν γοῦν , καὶ φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari.

T. H.

32. Δίδεται] G. & St.

M. d. S.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. DIOGENIS ET HERCULIS.

ΔΙΟΓ.

DIOG.

ΟΥΧ Ἡρακλῆς ἕτός ἐστιν ; ἔμμεν 351. ἄλλ' , μὰ τὴν Ἡρακλῆα· τὸ τόξον , τὸ ῥόπαλον , ἡ λωστή , τὸ μέγεθος , ὅλον Ἡρακλῆς ἐστίν. εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ἄν ; Εἰπέ μοι , ὦ Καλλίναιε , κερὸς εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔδωκα ὑπὲρ γῆς ὡς 40 Δεῶ. ΗΡΑ. ὅς ὀρθῶς ἔδωκε. αὐτὸς μὲ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἐρανὶ τοῖς Δεῶσι σύνεστι , καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβῆν· ἐγὼ δ' αἰδωλὸν εἰμὶ αὐτῷ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις αἰδωλὸν εἶ Δεῶ ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μέ 45 τινα Δεῖν εἶναι , τεθνάναι δὲ τῶς ἡμίσει ; ΗΡΑ. ναί· ἐ γὰρ ἐκείν' τέθνηκεν , ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

Non Hercules est hicce ? haud sane alius , me Hercule : arcus , clava , leonina pellis , statura ; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum , Jovis filius qui sit ? Quæso te , pulcherrimis victoriis inclyte , mortuusne es ? at ego tibi in terris sacra faciebam , tanquam Deo. HERC. Merito quidem : etenim ipse verus Hercules in cœlo cum Diis versatur , & habet formosam pedibus Heben : ego autem ejus sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais ? simulacrum Dei ? fierine potest , ut aliquis dimidia parte sit Deus , mortuus altero dimidio. HERC. Plane : non enim ille mortuus est ; sed ego ejus effigies.

2. DIOG.

α Λωστή] Sic F. eo tantum peccans , quod i subscribat. & H. Stephan. Accentum reliquæ corruperunt λωστή.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ἕτός ἐστιν ;] Hic dialogus , itidem ut superior atque aliquot sequentes , Homero exagitando impenditur ; cujus , ut horum lepor recte capiatur , omnino legendi sunt versus Od. A. 601. nam quo minus obscurum esset , quem petat , ne poetæ quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco , ne Lucianum aut primum aut solum putes , jam olim extiterunt , qui valde offenderentur : Ἀρβύλλου δὲ. inquit Eustathius p. 1702. καὶ τὸ τοιαῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγις tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur : quanquam paulo post p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocos delectatus scribat , ὁ καταπαύει εὐφωῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi Poætæ dignitati consulerent , nodum alii secare maluerunt , & violentius quidem expulsis versibus istis binis , Εἰδωλὸν αὐτὸς δὲ μοι ἀθανάτοισι Δεῶσι τέρπειν ἐν θαλίῃ , καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβῆν quibus accedere se testatur Scholiastes parvus : ego bene sinceros existimo , qui & a veteribus agnoscantur , vid. Pausan. II. p. 140. nec magnopere causam Homeri lædant. Fallimur scilicet , qui duabus hominem partibus constare censemus : quatuor sunt , quas accurate discrevit Epitaphium antiquum :

His duo sunt homines , manes , caro , spiritus , umbra :

Quattuor has partes tot loca suscipimus.
Terra regit carnem ; circumvolat umbra ;
Ortus habes manes ; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abijt Serv. ad AEn. IV, 654. nisi quod tres sufficere putat , animam , quæ superne est , & originem suam patit ; corpus , quod in terra deficit , & umbra , quæ quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem fatuum inferos possit : porro monet usus hoc ipso Homeri loco , sciendum simulacra hæc esse etiam eorum , qui per apothecis dei facti sunt : quam doctrinam repetit ad AEn. VI, 134. V, 722. nam sibi videtur quodammodo dissentire ad AEn. II, 772. Tale ergo Deorum is numerum relictus Herculis aιδωλὸν apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus , ut arcanæ disciplinæ mysterium ibi residere non vulgare arbitarentur : ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀπὸ τέλει καὶ καθαρῶν ὧν ἔχει ἀρχαῖαν κατὰ μίσην τιλῆς ἔτι καὶ αἱ Διὸς ἀσκαλῆς αἰτίας , αὐτὸς δὲ μοι ἀθανάτοισι Δεῶσι τέρπειν ἐν θαλίῃ , καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβῆν· longe secus atque Achilles , qui πρᾶκτιν ἔχον ἀντὶ ἰφίτου τὸ μὲν σώματ' ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ διωκτῆρος ταῖς πράξεσιν. Hæc & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari aιδωλὸν in Pausan. Περικλῆος p. 120. D. Lu-

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro se ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quí ergo factum , ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum , & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem , ut ille ipse esses : cave ergo , ne res contra cadat , tuque sis Hercules , illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

3. HERC. Audaculus es , & loquax : quod si non destiteris cavillari me , jam senties , qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus , & ad manum : sed ego quid te metuum semel mortuus ? Verum dic mihi per tuum illum Herculem , quum is vivebat , aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies ? an potius unus eratis in vita ; postquam vero mortem obiistis segregati

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄτακτόν σε τῷ σὺ πλάττειν παρέδωκεν ἀπὸ ἐαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀπὸ ἐκείνου περὶ εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς ἐν ἀκριβοῦς ὅτι ὁ Δίακος ἐκ ἐγώ σε μὴ ὄντα ἐκείνου , ἀλλὰ παρέδωκεν ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα ; ΗΡΑ. ὅτι ἐρῶμαι ἀκριβοῦς. ΔΙΟ. ἀλλὰ λέγεις ἀκριβοῦς γὰρ, ὅτι αὐτὸς ἐκείνῳ εἶναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γεγάμικε ἢ Ἡέλω ὡς τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλῳ καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπῃν ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, ὥς θεὸς εἰδωλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ πρὸ χειρὸς ἐγὼ δὲ τί ἀνέτι φοβόμην σε, ἀπαξ ἐτεθῆκας ; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σὺ Ἡρακλῆς, ὁπότε ἐκείνῳ ἔζη, συγῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν ; ἢ εἰς μὲν ἦτε ὡς τὸ βίον ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφ' ἧς

b Παρὰ] At. Ht. πρὸς vitiose. c ΔΙΟ.] Bourdelotius in P. personam Diogenis transtulerat ad Ἡέλω δ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. d Τόξον] G. O. ἔχον. e Τεθῆκας] O. τεθῆκας. f Παρὰ] Sic O. F. J. V2. H. St. Ceterae πρὸς.

cianum advocavit Glisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. T. H.

39. Ω Καλλιόχης] Sic erat scribendum. Hercules cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλιόχης ὦναι Ἡράκλει. Sic in Piscat. J. B.

43. Καὶ ἔχον καλλιόχην Ἡέλω] Ex Homero hymno Herculis. J. B.

Ex] Ex, sicuti Latinis habere, vir eximius. Jo. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247. addens ambiguum esse, recte ceperit interpret. Hoffsch. Ex, ὑπερυμνῶν quod ad Homerum pertinet Od. A. 269. Propert. I. El. XIII, 23. Nec sic caelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab Olympiis gaudia prima jugis. Ibi vide J. Bronckhusium. T. H.

49. Ἀναιδῶν] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ἀναιδῶν λησίων dico alibi. J. B.

Ἀναιδῶν] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liqueat hoc ex fabula Admeti & Alceftidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consulendi Is. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartianum. J. C.

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ] Thom. Mag. in M. ὑπὸ τοῦ δὲ πρὸς τῷ Ἀσκαμῶν ὦναι ἐστὶ ὁπρὶν τοῦ εἶναι τοῦ

Νεκρικῶς ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ Miremur hoc ipsi rarum videri, ac pæne inusitatum, quum Meschepulius in A. O. Ἑκλ. regulam condiderit, ὡς δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν καὶ τὸ μὴ τὸ ἦν, ὁποιαῦται συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budæus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. T. H.

62. Τὸ μὲν τόξον] Mf. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν ἐπὶ πρὸ χειρὸς. Sed nihil mutandum. Alludit ad Odyss. A. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχον ἐπὶ τῷ χειρὶ αἰσῶν.

Nudum arcum habens, & ad periculum sagittarum.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne caeli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. J. G. G.

Idem. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. F. G.

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperebantur, asservare. Vid. Od. A. 606. quo haud dubie respicit. M. du S.

67. Παρὰ] O. Fl. J. & W. recte: in reliquis mendose πρὸς. M. du S.

ῥέντες, ὁ μὲν ἐς θεὸς ἀπέπτατο, σὲ δὲ τὸ
εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδης πᾶρει;
H P A. ἐχρὼν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς αὐ-
τὸν ὅτι ἔπιπτες ἐρεοχελύτα· ὁμοίως δ' ἔν τε
τῷτ' ἀκκοσον· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρυῶντος οὐ
τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ
ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν ὁ Διὸς, οὐ ἔρανον συνέ-
στι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφὲς γὰρ μανθάνω· δύο γὰρ, φησὶ,
ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη καὶ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας,
τὸ μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρυῶντι, τὸ δὲ ὡς ὁ
Διὸς ὥστε ἐλελήθειε διδυμοὶ ὄντες ὁμομήτριοι.
H P A. ἔκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω
ἤμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τῷτο ῥαδίον,
συνθέτης δὲ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὶ
ὥσπερ ἰπποκένταυρος τις ἦτε, εἰς ἓν συμπε-
φυκότες, ἀνθρώπου καὶ θεοῦ. H P A. ἔ γὰρ καὶ
πάντες ἔτω σοι δοκῶσι συγκαίᾳ ἐκ δυῶν,
ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ καλύον
ἐστὶ, τὸ μὲν ψυχὴν οὐ ἔρανον εἶπαι, ἡ γὰρ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum,
ut par erat, huc ad inferos advenisti?
H E R C. Ne respondere quidem oportebat
homini de industria ludos facienti: hoc
tamen accipe: quicquid Amphitryonis in
Hercule erat, mortuum est, idque omne
sum ego: quod autem Jovis erat, in caelo
inter Deos agit.

4. D I O G. Plane nunc intelligo: duos,
inquis, peperit Alcmena sub idem tempus
Hercules, hunc ex Amphitryone concep-
tum, illum ex Jove: quippe nobis latue-
rat, geminos esse vos eadem matre pro-
gnatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is ipse
ambo eramus. D I O G. Haudquaquam
est ad intelligendum facile, duos esse Her-
cules eosque in unum conflatos: nisi forte
quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in
unum coaliti homo & Deus. H E R C.
Non ergo omnes sic tibi videntur componi
ex binis anima & corpore? quid igitur im-
pedit, quo minus anima sit in caelis, quae
erat

a 'Ἐπίπτες] O. P. ἔτας. Jungi possent, ἔτας ἐπὶ τῆς. b 'Ἰπ'] O. ἰπ'. c 'Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτός. F.
d 'ψυχῆς &] O. τυχῆς τε καί.

71. 'Ἐρεοχελύτα] Φιλονικοῦτα, φλυαροῦντα. J. B.
78. 'Ἰπ' Ἀμφιτρυῶντι] O. Codici non auscultandum
est ἰπ' praebenti: Homericam loquendi ratio: ὡς Ἀλ-
κμήνη τις; ὡς Ἀγχισίῃ Il. B. 714. 810. 'H' ἰπὸ Τυ-
δαρίῃ κλειψόφρου γυναικὶ παίδι Od. A. 298. Imitatur
Eupar. A E d e f. p. 65. παιδὶας μὲν ἰπὸ σοὶ τίθεμαι τριῶν.
T. H.

79. 'Ὅτε ἐλελήθειε διδυμοὶ ὄντες ὁμομήτριοι] Verum
apud Baileenses & bourdelotius, ex quo factum est, ut
geminis unius matris utero lateretis. Benedictus, ita
ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in
sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque
adscriptit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de
Jove, quem ait vulgo credi plueri & tonare, ὁ δὲ ἐλε-
λήθει πάσαι τῶντος, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo
Benedictus. Illud nos latuit eum jam olim fuisse de-
functum: & de Saltatione, ἐλελήθει, ἴφη, ὡς βιλντις,
σῶμα μὲν τούτο δὲ, πάλιν δὲ τὰς ψυχὰς ἔχον. Benedi-
ctus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures
animas habere. In Necyomantia: ἐλελήθει Μινυπ-
τῶντος, &, ἐλελήθει δὲ ἱμῶντος ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ οὐ
τὸ καπνὸν βιαζόμενον. J. G.

80. 'Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἤμεν] Cum hic dixisset,
quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid
Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna bea-
titate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse

natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis,
alterum Jovis filium, respondit Hercules, ὅτι, ὦ
μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἤμεν. Ratio loquendi & sen-
tentiae requirit, ut legas ἡμῶν, & veritas: nequaquam
fatue. solus enim ambo eram. Ego Hercules solus eram
ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe
ῥῶτον. Aristoph. αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν, Soli enim sumus: &
superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν
ἴσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἡμῶν ἄμφω est, ut
apud Phaedrum, Aesopus cum solus esset familia.
J. G. G.

97. 'Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorun-
dam librorum ἐν Οἴτῃ, illa quidem singularis, nec ta-
men prorsus incommoda: nam λέσθαι de corpori-
bus, quae post mortem vel igne vel putredine con-
sumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus
cadaver Herculis in cineres redactum dici potue-
rit ὡς ἡμεῖς. utram prae altera eligam, vix sane dispi-
cio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ
nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸ Ἡρακλῆα ἐν τῇ
Οἴτῃ καὶ καυθῆναι διὸν γυνῶν. Eusebius certe ἐν Οἴτῃ
videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τὸ μὲν σῶμα καὶ
διὸν κατὰ τὴν Τραχυνίαν Οἴτῃ, τὸ δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἐστὶ
τὴν δὲ εἰδῶλου περὶ τὸ ἀδῶν, ὡς κατὰ πείθει ἐφ' ὧν ὁ Λου-
κιανός. T. H.

3. Αὐτὸς δὲ ὁ μὲν Δίας] Lepidissima Diogenes: Αὐ-
τὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryo-
niades, per ista commode dixisses, si cor-
pus fores: nunc incorporeum es simula-
crum; adeo ut periculum sit, ne triplicem
jam conficias Herculem. HERC. Quid
ita triplicem? DIOG. Hunc fere in mo-
dum: si unus aliquis in caelo sit, alter
tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius
simulacrum, tum corpus in Oeta jam in
cineres solutum, tria nimirum ista habentur:
atque adeo vide, quem tertium pa-
trem inventurus sis corpori. HERC. Te
hominem audacem & sophistam: quis tan-
dem es. DIOG. Diogenis Sinopenfis um-
bra: ipse autem non profecto inter Deos
immortales, sed cum manium præstantissi-
mis verfor, Homerum tamque frigidas ejus
fabulationes deridens.

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ πᾶσι τοῖς νε-
κράσι;

ΔΙΟ. Ἄλλ', ὃ βέλλῃτε Ἀμφίτρονιά-
δῃ, καλῶς αἰ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα
ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ· ὥστε
κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τ' Ἑρα-
κλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. Ὡδέ
55 πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἑρᾷ, ὁ δὲ
πᾶς ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα
ἐν Οἷτῃ κόπῃς ἤδη γενόμενον, τρία δὲ
ταῦτα γίνεσθαι. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πα-
τέρα τρίτον ὀφεινόμενος τῷ σώματι. ΗΡΑ.
Ἰθρᾶς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ἂν
τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένης ὁ Σινωπίας
εἶδωλον. αὐτὸς δὲ ἐμὰ Δία μετ' ἀθα-
νάτοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νε-
κρῶν ἐστέμει, Ὀμήρῳ, καὶ τῷ τοσαύτης
ψυχρολογίας κατὰ γὰρ.

ME-

e 'Εν Οἷτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ἐν] O. ὅτι καὶ. g Σύνειμι] O. Σύνειμι, & μοχ κατὰ γὰρ. h ψυχρολογίας]
Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. f. & V2.

6. ψυχρολογίας] Ἦτοι ψευδολογίας. G.

ὅς δὲ ἐμὰ Δία μετ' ἀθανάτοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελ-
τίστοις νεκρῶν ἐστέμει, Ὀμήρῳ καὶ τῷ τοσαύτης ψευδολογίας
κατὰ γὰρ. Nihil quidem hic est difficultatis; sed ve-
nustas tamen hujus loci perspicere satis non potest, nisi
obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit.
Is est *Odyss. A. v. 600.*

Τὸν δὲ μετ' αἰσθησῶν βίβω ἡρακλεΐδην
Εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοις θεοῖσιν
Τίτῃσι ἐν θαλάσῃ, καὶ ἔχει καλὸν σφοδρὸν ἦδυν.

Post hunc vidi *Herculem*
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus *Heben.*

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Ms. habet ψυχρο-
λογίας: iam frigida sententia: optime sane: quæ sit
ψυχρὸς & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi

qui nec *Longinum*, nec alios *Rhetores* vidit. f. G. G.
6. ψυχρολογίας] Sic præter Ms. Gr. P. Ox. Coll.
& Ed. f.

M. d. S.
ψυχρολογίας] Quamquam ψευδολογία non abhorreat,
& *Isocrates* τὸν λόγον τοῦς τερατείαις ἐψευδολογίας με-
σοῦς sub initium *Panath.* ac *Polyb.* IV. p. 432. τὸ
πλεῖστον ψευδολογίας ἐτερατείαις χάρις dixerint, ψυ-
χρολογία tamen auctoritate membranarum suffultæ
negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret:
scilicet genuinam vocem quod appositum erat inter-
pretandi causa dejecit: *Hesych.* ψυχρολογία, ψευδολο-
γία. ψυχρολογία, μὴδὲν χρησιμὸν (ἀγαθὸν *Suid.*) λέ-
γων *Phot.* de *Damascio*, οὐκ οἷς ἀμύσσοι ψυχρολογίας
&c. idem sæpius apud *Galenum* occurrit. Neque me-
tuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in
Somn. p. 22. v. 60. ἔωλες γὰρ ψυχρολογίας Ἄλ. 16. II.
c. XX. καλεῖται οὕτως ἐν τῷ ἀμφὶ τῷ *Ζηρόδω* καὶ *Ἀρίσταρχῳ*
γραμμάτισιν πολλῶν τῶν ψυχρολογίας. T. H.

XVII.

MENIPPOY KAI TANTALOU. MENIPPI ET TANTALI.

M E N.

M E N.

ΤΙ κλέεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λήμῃ ἐστῶς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, ἡ ἀπόλλωλα ὑπὸ τῆς δόψης. ΜΕΝ. ἔτως δέγῃς εἶ, ὥς μὴ ὀκνῆσαις πιεῖν, ἢ ἢ τῇ Δί᾽ ἀρυσάμενον καλῇ τῇ χειρί; ΤΑΝ. ὅδιν ὀφείλω, εἰ ὀκνῆσαιμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δὲ προσιόντα αἰσθάνεται μεῖν δὲ ποτε ἢ δέξασθαι, ἢ προσενέγκω τῷ στόματι, ἢ φθάνα βρίζας ἄλλοι τὸ χεῖλος, ἢ ἀφ' ἧς δακτύλων ἀφ' ἧρυνεν ἐκ οἷο' ὅπως αἰθὴς ἀπολείπει ἔκρησ' ἢ χεῖρά μου. ΜΕΝ. τεράστιόν τι πάχους, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, ἢ τί γὰρ

1. Quid ploras, Tantale? quidve te met ipse commiseraris ad lacum adstans? ΤΑΝ. Quia, Menippe, encor siti. ΜΕΝ. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? ΤΑΝ. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. ΜΕΝ. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρυσάμενον] Ἀρυσάμενος P. f. minus comode. c αἰθὴς] Deest in O. d τί γὰρ] τί δὲ O.

8. Ἐπὶ τῇ λήμῃ ἐστῶς] Respicit omnino locum Homeri Od. A. 582. *Arifharcibus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. de S.*

Ἐπὶ τῇ λήμῃ ἐστῶς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἐρμῆος ἐν λήμῃ, ἢ δὲ προστάλαις γυναιξὶ cum fere sequuntur omnes, & apud *Cicero* *Menippe* poeta Tragicus, *Adanto summatum aquam attigens, opocibus siti Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstrat, imminentis saxi, quo suspensus ad praenaeque ceteras addito posteriores Tantalum expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A. 97. *Ἐκτόφης* illustrat *Prisc.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. T.H.

21. Ἐν Λυδίας πύλῃ] In Siplyo sepultus; quod ejus monumentum *Δίος ἄλῃ* vidit *Pausan.* II. p. 161. Siplyus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Ἐσέφης*. Σίπυλος, ἢ Λυδίας & Φρυγίας. Everia terrae motu Siplyus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt deprompta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. A. 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τὸν ἐν ἑαυτῷ διατῆς καὶ ἑαυτῶν ἐπ' ὅρους ὑψηλοῦ ἐκδιδιδύμενον τῇ χειρὶ, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔβα ἐκκιδύμενον, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. Th. *Muncker.* T.H.

28. Δίδως μὴ εἰ. τῷ π. α.] Longe quidem ab hoc

opinandi insania Tantalus abest, si *Dionis Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiqueque imminentes versantur, ὥς τὸ ἐν ἄδῳ Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῇς ὑπερτέλλουσαν διμασίαν πύλῃν, πολὺν ῥάδιον ἀφ' ἧς ἢ δὲ ἢ τῇ φοβέταις ὁ Τάνταλος μὴ ἀπύσῃ. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tucur, nihilque cum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine Oeconom. Ὅσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ἄδῳ λυγρῶς τὸν αἰὲν χρόνον ἀστρίβου φοβεῖται, μὴ δις ἀποθῇ, unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poetae commentum illud emanasse, quod Tantalus secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, et si suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eis mutatum in ἢ, quia veniuntatem dicti *Lucianei* minime capiebant: post ἄλλων μὲν τούτων ἄλῃ si accedat languidum hocce ἢ ἔτιρον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra *Θάνατος* ἐνταῦθα εἰς ἔτιρον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa *μὴ ἀποθῇ ἐνταῦθα εἰς ἄλλων βίαν*, quam commemorat infra Δ. N. 26. *Ἀεσχίν.* Dial. III. §. 4. Ὅσπερ εἰς ἔτιρον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerus*

TANT

indiges potu? etenim corpus non habes: οὐκ αὖτε ἔχεις σῶμα ἄλλ' ἐκείνο μὲν οὐ Λυδία περ τέταπται, ἔσθ' ἔχ' πυνήν ἔχ' διψήν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς αὖ ἐστὶ ἡ διψῶν, ἡ πίνων; ΤΑΝ. τὴν αὐτὴν ἡ κόλασις ὅτι, τὸ διψῆν μὴ τ' ψυχῆν 2 5 αἵς σῶμα ἔσαν.

2. MEN. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce ortum, aut mortem, quā 3 ὁ τῦτον ἄδην, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρθῶς μὲ λέγεις. ἔχ' τῦτον δ' ἐν μέρ' τ' καλῶν, τὸ ἔπιθυμῶν πινῶν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, ἔχ' ὡς ἀληθῶς ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, 3 5 ἰακράτῃ γε ἐλλέβορον τῇ Δία, ὅστις τῶν αὐτῶν τῶς ὑπὸ τῇ λυττῶντων κυτῶν διηγεμῶν πίνοντας, ἔχ' τὸ ὑδρεῖν, ἀλλὰ τ' δίψαν περιφρονημῶν. ΤΑΝ. ἐδὲ τ' ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πινῶν, γέ- 401-

• Eic] *H O. P. 7.

37. Οὐ τὸ ὑδρεῖν] Ἀπὸ τῆς λυττῶντων κυτῶν διηγεμῶν πίνοντας τὸ ὑδρεῖν. G.

rum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μνησθέντων τ' βίον ἐπὶ χαλῶς πρὸς Ὀδυσῆα διεξήγαγε παλαιότατον ἀδελφίαν, οὐ τ' ἀμύρῃ σκῆψας τὸ τ' ὀφθαλμοῦ γινώσκοντες ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τ' ἀμ. & sine dubio γινώσκοντες, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpres Schoettus) ἔχ' τοὺς μὲ αὐτῶν λῶν τῶ (pro binis posterioribus oculis foede corruptis esse reponendum αἵματ' liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. A, 50. 95. 152. 225. 231.) ἔχ' καλῶς, ἔχ' θρογγῶν ἔχοντας ἰτίους διφροβῆσθαι τ' εἰδῶν ἐπὶ διωμῶν τραβῆναι τινὰς διφροτρον κυλῖν τ' σαρμάτων πάλαι κατακταυμένων ἄλλους διφροζῶν ἰτίους τινὲς ἀδελφίαν τ' ἔχοντας ἰδίους τὸ διφροτῶν τ' σαρμάτων ἔχοντας τὸς τόπους οὐ περιφροδὶ διαπλῶν ἔχοντας Κάρονα καυκλῶν ἔχοντας, ἔχ' μὴ κατασφραγῆναι ἐκδορῶν ἐκδορῶν πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Ἀχαιοὶ ac noster Luciano? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem mensi manes moriantur. T.H.

30. Εἰς ἑνὶν τόπον] Illud εἰς agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab Ed. 7. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen ar-

ridet ut sic enim Noster iterum Dial. XXVI. μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλαν βίον. M. du S.

35. Ἐλλέβορον] Cogn. 50. M. du S.

37. Τὸν δῖον] Dixerat initio Dialogi δῖον ὡς ἐπὶ τῇ δῖῃ, ut Theophr. Equ. v. 531. δῖον δ' ἀπὸ λαλῶν & τῇ δῖῃ καλῶν. nunc mutato genere δῖον non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranis antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chrys. p. 133. B. pro δῖον vel δῖον alii codices δῖον praeferebant: eadem varietas apud Theophr. p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eru. Didericus his etiam Luciano verbis usus. T.H.

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert Theophr. Mag. in Ἐλλέβορον, ἐπὶ ἐκδορῶν, ἔχ' τὸ ἐλλέβορον verum est quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἐλλέβορον δ' ἀνὰ, ἔχ' μῆλας. Meminit huius loci Erasimus in Bibio elleborum. Θάψῃ mox nihil aliud, quam ἀμύρῃ, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facit possit succedere. T.H. 40. Θάψ-

νοιτό μοι μόνον. MEN. Θάρρει, ὦ Τάντα-40
 λε, ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλῳ πίνεται τῷ
 νεκρῶν ἀδύναλον γὰρ καίτοι ἐ πάντες,
 ὥσπερ σὺ, ἐκ καλᾶδίκης διψῶσι, τῷ ὕδα-
 τῷ αὐτὸς ἐχ ὑπομύοντῳ.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN.
 Bono esto animo, Tantale: nam nec tu,
 neque alius quisquam bibit mortuorum:
 hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane,
 quemadmodum tu, ex inflicta pœna si-
 tiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII

M E N.

M E N.

Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, 451.
 Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νήλυν ὄντα.
 ERM. ἐ χολή μοι, ὦ Μένιππε, πλὴν
 κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ σπόμελον, ὡς ὅτι τὰ
 δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος, τέ ῥα, καὶ ὁ Νάρ-
 κισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὸς, 50
 καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ δεξαῖα
 κάλλη πάντα. MEN. ὅτ' αὖ μόνον ὄρω, καὶ
 κρανία, καὶ σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολ-
 λά. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἀ πάντες οἱ

Ubi autem pulcri sunt & pulcræ;
 Mercuri? viz ducem te mihi
 præbe, quippe hospiti & novo advenæ.
 MERC. Otium mihi non est, Menip-
 pe: attamen eo respice, quasi ad dextram:
 ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Ni-
 reus, & Achilles, & Tyro, & Helena,
 & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes.
 MEN. Ego ossa tantum video & crania
 carnibus nudata, similia pleraque. MERC.
 Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admi-
 ran-

a Mo] Priores Edd. μ. O. μοι, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτῷ]
 Absent ab Oz. & F. c Τί ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νήλυν ὄντα] Νήλυς, ὁ ποταμὸς ἐλάν. V.

40. Θάρρει.] Notandus hic hujus voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod non-dum satis assequor. Nisi forsitan legendum sit iterum ληψίς. Certe iis, quæ hic Menippus assert, nulla consolatio inest.

M. du S.

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excerpta Fl. cur repudietur, causam non video. In O. K. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἴδιον ἔτι σὺ δακτυ-
 λον.

T. H.

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceſſat ego etiam auctor sim.

M. du S.

50. Τυρὸς] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. A. 235. & seqq. Supra Ev. Δ. XIII.

M. du S.

55. Θαυμάζουσιν] Describunt iis versibus, qui eorum formæ admirationem in nobis creant.

J. C.

59. Εἶτα αἱ χίλιαί νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde fami-

liaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolæ ad Hebr. XII. 9. ut dudum monuit H. Stephan. Diff. de Styl. N. T. & post eum Raphaelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in ei, quod qui Graecæ particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλις ἀνάσσει γινόμεσι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) πειρώμενοι καὶ πόλις ἀναστάτους γινόμεναι, καὶ τὴν χά-
 ραν πορθουμένην ὥς μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς
 Ἕλλησιν.

T. H.

64. Ἀνιμώσεων] Ex Homeri Iliad. 3. & Νίμωσις. Ari-
 stan. alii.

J. B.

Ἀνιμώσεων] Nobiles Homeri versus exquisitam He-
 lenæ laudationem complexi: δημογῆρας enim faten-
 tur, ad conspectum tam inutilitæ pulcritudinis se-
 ve-

rantur, ossa, quorum tu contemptum præ te ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periiit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati. enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam ar-

ρωονται θαυμάζοι, τὰ δὲ αὖ, ὃν σὺ ἵστας καταφρονεῖν. MEN. ὅμως ἢ Ἐλένη μοι δείξον· ἢ γὰρ ἂν ἀθρογνοῖν ἐγώ γε. EPM. τυτὶ τὸ κρατίον ἢ Ἐλένη ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίλκαι ἦτες ἀφ' τούτο οὐκ πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦτοι ἔπεισον Ἕλληνας τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάσταλοι γεγόνασιν; EPM. ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν ἢ γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνιμέσῃσιν εἶναι. 65 Τοῦ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγιστ' ὡάχων· ἐπεὶ καὶ τὰ ἀπὸ ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέπει σποδωδὴν καὶ βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοκεῖ ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει ἢ χροῖαν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. ἐκῶς τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίσταν οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς πρᾶγμα· ἔσθ' ὀλιγοχρο- νίον, καὶ ῥαδίως ἀπαρθέντ' ὡονέντες. EPM. ἢ χολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφῶ σοι ὥστε ὅππῃ ἐξάμυνται τόποι, ἔνθα ἂν ἐθέ- 75 λης, κῆσο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τὴς ἄλλης νεκρὸς ἦδη μελεῦσμαι.

ΔΙΑΚΟΤ,

64. Καὶ σὺ ἀνιμέσῃσιν εἶναι] Ὅμηρος, Οὐ νύμενος Τρώας ἐς ὀππηριδὸς Ἀχαιοῖς

• Τοῦ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγιστ' ὡάχων. P.

• Τοῦ δ' ἀμφὶ] Τοῦ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda hæc: neque enim novum est Scholium, nisi forsitan decurtata in ejus Co-

dice verba Homeri fuerint.

M. de S.

velut igne novo concalescere, atque adeo pæne dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerant: facete Noster πρὸς τὴν M. S. c. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV. p. 150. Euseb. de Hyfm. Amor. III. p. 93. Aristot. I. Ep. 1. sub finem. Hæmericum Οὐ νύμενος habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνιμέσῃσιν Synes. Ep. 101. p. 240. C. ἀνιμέσῃσιν δὲ ἱερουργοῦν ἐν Ἑλλάδι. Quinætilian. I. O. VIII. c. 4. p. 716. Non putans indignum Trojanæ principes Græcos Trojansque propter Helenas species tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quænam igitur illa forma credenda est?

T. H.

75. Κῆσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ρίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν· vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Græcis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, se præji-

Tom. I.

ciunt, vel corpora humi prosterunt IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quæ decori habitus cogitationem excutiant: Χετορ. Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἑλαιοῖν p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῷ ῥέματι ἑλαιοῖν aut si quis durior cultu & vitæ genere commode corpus componere non curet. Philopæmenes apud Plutarch. p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τριβυδίου τῷ τοῦτο, ὡς περὶ ἑκαστοῦ τῶν ἱερουργῶν, ἀνιμέσῃσιν. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV. ἐκ τοῦτο καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκτιστο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπὶ ἀπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ κλίματι πλου- γίως ἐκείδων paulum aliter in Arriani Epiict. II. 20. p. 233. εἰ γὰρ ὅτε ταῦτα ἔχει βαλὼν κἀκὸν. Cicero de Orat. I. §. 28. ὅ· quod ille (Socrates in Phædro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam; sequitur Crassi responsum, Imo vero commodius etiam, paulinoquo porroscisso. Hæc si fuissent in promptu Val-

Fff

scio

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕ-
ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENE-
LAI, AC PARIDIS.

Α Ι Α Κ.

Æ Α C.

ΤΙ ἄγχυς, ὦ Πρωτεσίλας, ἢ Ἑλένη
προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι ἀλγ' ταύ-
την, ὦ Αἰάκε, ἀπέθανον, ἡμίλει μ' ἢ δό-
μοι καλαλιπών, χήραν τε ἢ πτόγαμοι γυναῖ-
κα. ΑἰΑ. αἰτίῳ τοίνυν ἢ Μενέλαον, ὅς τις
ἡμᾶς ὑπὲρ ταύτης γυναῖκος ἐπὶ Τροίαν ἤ-
γαγον. ΠΡΩ. εἰ λέγεις· ἐκείνῳ μοι αἰτια-
τέον. ΜΕΝ. Οὐκ ἔμε, ὦ βέλινε, ἀλλὰ
δικαιότερον ἢ Πάριον, ὅς ἐμῷ ἔξινυ ἢ γυ-
ναῖκα ὡδὲ πάντα τὰ δίκαια ἀχέῳ ἀρπά-
σας. ἔτ' ὃν ἔχ' ὑπὸ σὺ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἀξί' ἄγ-
χωμαι, τοσούτας θανάτου αἰτί' ὡς γεγενημέ-
νῳ. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ ταγαρεῖν, ὦ 80

Quid strangulas, o Protesilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Æace, interii imper-
fecta domo relicta, & vidua, quæ modo
fuerat nupta, uxore. Æ A C. Incusa igitur
Menelaum, qui vos talis mulieris cau-
sa in Trojam duxit. P R O T. Bene mo-
nes: is ergo mihi reus est agendus. MEN.
Non ego, vir optime, sed justius Paris,
qui mei hospitis uxore præter omne jus ac
fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solum, verum ab omnibus Grecis ac barba-
ris dignus est strangulari, ut qui tot ho-
minibus mortis extiterit causa. P R O T.
Ita quidem præstat; atque adeo te, ino-
mi-

reio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in
Æliani loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribun-
dus iuvēντα φησὶ μόνην ἡμίλει κατὰ τοῦτο γεγενημένην. Sic
et ὡς ταῖς ἐδῶς ἡμιμαρτοῖς Dion Chrys. p. 659. D. pro
mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis pro-
straverunt stipis exorandæ causâ. Recte vero καὶ οὗτο
hoc enim umbris Noster tribuit: p. 400. v. 5. καὶ οὗτο
ἀπαλὸς ὑπὸ τῷ αἰτίῳ ἔχον ἡμῶν: idcirco non proflus
adspernanda est Cod. O. lectio in hujus dialogi prin-
cipio, ἔτα Ἰάκωβος καὶ οὗτος &c. Dial. XX. §. 2. χαμῶ
ἡμίλειται.

T. H. 79. Ἡμιελῆ] Ex Ilia. a. Philostr. Heroic. ex quib.
hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Conetapl.
c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. J. B.
Ἡμιελῆ] Multa de ea voce ad Homer. II. B. 701.
Eustathius, quæ in paucâ contraxit quisquis is est,
qui sub nomine Didiymi prodit Scholasticus: Ἡμιελῆς
inquit, ἦτοι ὅταντο, ἢ ἑσθαρμέντο, ἢ ἰσθαρ ἢ ὀσθαρ-
τόν, ἢ ἀπὸ τῶν τοῦτο. J. B. ἢ ἡ τοῦτο γυναικὶ δόλωνα
ἀποδομένηται.

Ἡμιελῆ ἢ Ἡμιελῆ] Allusionem ad Homeri locum Il.
B. 701. notavit magnus Leopardus Em. IV. c. 9.
Quem Poëta dixerit Ἡμιελῆς, parum ipsis vete-
ribus apertum est, ut parvus Scholasticus & Eustathius
docent. Quid Valerius Flaccus voluerit imperfectionem
domum vertens VI, 689. conjectare difficile est, ceteri
Ternebi sententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & Gualtini ad Eustath. p. 29. non ignorem: a-
liquanto liquidius Castulus ad Manl. domum inceptam
frustra, ubi Sculigerum vide: nam J. Vossius p. 293.
dum Homeri verbis utitur ad stabilendam Modiol.
Codicis lectionem, Posset ab immorto vivere conjugio,
quid præcipue spectaverit, haud satis adsequor: nisi
certiores accesserint membranæ, nescio equidem,
an præferendum sit, quod ante vulgabatur, Posset ut
abrupto vivere conjugio; quam scripturam versiculi
sequentis sensus pæne flagitat. Mihi hæc illa
Ἡμιελῆς ἡμιελῆς maxime placuit explicatio, quam He-
sychius proponit in V. cui Sirobo, vel potius Posidonius
insfragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C.
ἢ ὅταν ἡμιελῆ ἢ Ἡμιελῆς, ideo dici ab Homero,
ἔτα ἡμιελῆς dissentire Lucianus non videtur, ut qui
post ἡμιελῆς ἔτα velut interpretatus adiungat ἡ-
μιελῆς τὴν πτόγαμον γυναῖκα: nam hæc si pro diversis
habuisset, scripisset potius ἡμιελῆς ἢ ἡμιελῆς
ut omnium est Editionum ac vetustiorum Codicum.
Ætææ Ch. II. v. 760. historiam Protesilai narrans
quæ Lucianum testem citat, hæc dialogum cogi-
tat.

T. H. 80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epistola ad mari-
tum apud Ovidium est XIII.

J. L. 91. Δόνηται] Homericum est. Apud Euripidem
αὐτοῦται eodem sensu.

J. L. Δόνηται] In hac Paridis appellatione maritus ab
uxore

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. P A R. Injusta feceris, Protefilæ, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque ali-

2. P R O T. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere derur! Æ A C. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilæ, quam te met ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatur ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. P R O T. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. Æ A C. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, ἐκ ἀφ' ἧς ποτὲ σπὸ τ' χυρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιοῶν, ὦ Πρωτοσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμοτέχνοι ὄντα σοι ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τὰ αὐτῷ θεῷ κατέρχομαι· οἶδ' αὖτε, ὡς ἀκυσίον τί ὅστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἀν' ἐθέλη· καὶ ἀδυνατὸν ἐστὶ ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε οἱ μοι τ' Ἐρωτα ἔργαυθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι καὶ τῷ τ' Ἐρωτῷ ἀποκρινῶμαι τὰ δίκαια. Φῆσαι γὰρ αὐτὸς μὲν ἔργον τῷ Πάριδι ἴσως γενῆσθαι αἵτις, ἔθ' θανάτῳ δὲ σοι εὐδαιμον· ἄλλον, ὦ Πρωτοσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὅς ἐκ σλαβόμοις τ' νεογάμῳ γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρασθε τῇ Τρώαδι, ἔτω Φιλοκυνδύας καὶ ἀποπνεομένης προεπήδησας τ' ἄλλων, δόξης ἐραδαίς, δι' ἣν πρῶτος οὗ τῇ ἀποδίδου ἀπέθανε. ΠΡΩ. ἐκὼν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῶ σοι, ὦ ΑΙΑΚΕ, ἀποκρινῶμαι δικαιότερα. ἐγὼ γὰρ τῶν αἰτίων, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔστω ὅπως ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς· τί οἱ τῶν αἰτίων;

ME

a ἄλλω] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omisla fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A1W. margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dysperi Priamidae*, *damno formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamidae*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nesantis* sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, inter-

pretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. Hesychius emendandus: *Δύσπαρι*, καὶ κατὰ τὸν ὁμοειδήν λόγον: Πάρις κληθείς.

12. *Ἐπικεκλῶσθαι*] Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congescit *Gaisaker*, ad *Antiochia*, IV. §. 26.

T.H.

XX.

• ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΛΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

M E N.

M E N.

Πρὸς τὸ Πλάτων^α, ὦ Λιάκε, ὡς ἔχῃ
 γησαί μοι τὰ ἐν ᾧ πάντα. ΑΙΑΚ. ¹⁵
 ὃ ῥαδόν, ὦ Μένιππε, ἀπαῖα. ὅσα μὲν τοι
 κεφαλαιώδη, μάθανε· ἑτοσί' ἤ ὅτι Κέρβερος
 ἔστιν, οἶδα, καὶ τὴν πορθμέα τέτον, ὅς σε
 διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα
 ἤδη ἰάρακας ἐσίον. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα, καὶ 20

1. **P**ER Plutonem, Æace, quæso co-
 mes mihi monstra, quæ in Orco
 sunt, omnia. Æ A C. Haud primum est,
 Menippe, omnia: quæcumque tamen præ-
 cipua summam percursi possunt, discite:
 hunc esse Cerberum nosti, portitoremque
 illum, qui te transvexit: & lacum & Py-
 riphlegethontem jam vidisti, quando hæc
 loca intrabas. ΜΕΝ. Scio ista, & te cu-
 sto-

^a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. ὃ Πλάτων^α] Διονύσιον C. absurde. ε Παρά-
 γησαι] Διέγχει O. perperam.

14. Πρὸς τὸ Διονύσιον] Ἐν ἄλλῃ, Πρὸς Πλάτων^α. G.

Idem Παράγχει] Εἰς λατὸν διέγχει. V.]

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi
 adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ,
 quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab
 aliis induci, licet non minor sic haberi debuisset vi-
 deatur ratio Empedoclis. J. G.

14. Παράγχει μοι] Eustath. in Epist. Commenta-
 riis ad Dionysium præmissa p. 110. Εἰπαρὶ δὲ τὸν ἄν-
 ῥωτὸν κλῆσιν παρὰ τὸν ἄνῥωτὸν, ὅπως τὴν κατὰ λα-
 τὴν δηλοῦν ἀφῆλθεν βούλονται καὶ ἐν τῇ ἑστῇ τῶν
 ῥ., ἀφῆλθεν μοι τὰ ἐν ᾧ πάντα, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἵκεν πρὸς
 λατὸν ἀφῆλθεν ῥ. ὃ δὲ ἀφῆλθεν ὅπως τὸν οἰοῖται λέ-
 γει ἀφῆλθεν non fugerunt eruditum editorem Ed.
 Twanites, quæ ob oculos habuit Eustathius, Hermoge-
 nis & Luciani loca. Significat autem ἀφῆλθεν pro-
 prie officium, quod peregrinis præstari solet, per o-
 mnes partes circumducendi, quæque visu digna sint,
 monstrandi atque enarrandi. In primo Navigio ὃ ἀφῆ-
 λθεν τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae
 Benedictus Jac. Gronovio poenas dedit. Sub initium
 Ἐπιστολῆς Charon ad Mercurium: ἀφῆλθεν δὲ τὸ ἐν
 τῷ ῥίῳ ἀπαῖα, ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος Schol. λατὸν
 ῥ. ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος Schol. λατὸν ῥ. ὅς τι ἐστὶν
 ἱκανότατος Schol. λατὸν ῥ. ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος
 Schol. λατὸν ῥ. ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος Schol. λατὸν ῥ.
 ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος Schol. λατὸν ῥ. ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος
 Schol. λατὸν ῥ. ὅς τι ἐστὶν ἱκανότατος Schol. λατὸν ῥ.

enarrat. πρὸς τὸν μὴ χρῶν ἱμῶν. καὶ τὸν Π. p. 395. A. 396.
 C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eodem, qui saepius
 ἑστῇ vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in
 Philop. c. IV. & ὃ ἀφῆλθεν τὸ ἵκναι^α, tabulas pic-
 tæ interpretes & enarratores, πρὸς τὸν μὴ ῥαδ. πρὸς. Διαβ.
 c. V. Longa Poemen. I. p. 2. ἀφῆλθεν τὸ ἵκναι^α ἑστῇ
 τὸ ἵκναι^α qualem catus ille Cebes non de plebe ali-
 quem, sed doctum sane Pythagoreorumque discipli-
 na probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes
 mirificæ picturæ regiones mirabundis spectatoribus
 exponeret. Ab hac origine porro ἀφῆλθεν est,
 accurate singulas rei gestæ partes narrando persequi:
 quod Æliano frequens V. H. III. c. 18. de Anim.
 XIII. 6. XVI. 23. ideo ἑστῇ Theon Prog. p. 118.
 describit λόγον ἀφῆλθεν. Salmasius ad Solin. p.
 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec,
 quid inter ἀφῆλθεν & ἀφῆλθεν interesset, liquido
 perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti
 φησὶν ἀφῆλθεν, revolvitur, ut saepe solet,
 summus ad veram rationem: addam insignem Plato-
 nis locum, qui pictorum illud ἀφῆλθεν egregie illu-
 minat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἄλλ' ὅτι γὰρ μὴ
 συμβαίνει, καὶ τὸ ἅλῃ εἰς διάνοιν εἰς ἀντίστοιχον ἀπὸ τῆς
 κατὰ τὸν ἀφῆλθεν τῶν τοῦτο δὲ διὰ τὴν συμβαλλομένην τὸ
 ἀφῆλθεν.

T. H.
 17. Οὐτοσί' ἤ, ὅτι Κέρβερος ἐστίν. ὅσα & τὴν Πορθμέαν
 τῶντων] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita
 interpungendus, Οὐτοσί' ἤ, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶδα. καὶ
 τὴν Πορθμέαν, &c. Omnia exponere, Menippe, haud
 facile est. Tantum qua præcipua sunt, accipe. Hinc
 qui-

stodem esse portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende ; atque in primis eorum insignes. Æ A C. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iste propius aliquanto Idomeneus : tum Ulysses, deinde Ajax, & 2 Diomedes, & præstantissimi Græcorum.

2. MEN. Παῖρ, Homere ; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis est ? Æ A C. Cyrus est ; hic autem Cræsus ; atque apud eum Sardanapalus ; qui super istos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horrefcebat

σὲ, ὅτι πωλεῖς· ἢ τὴ βασιλεία εἶδον, ἢ τὰς Ἑρινύς· τὴς δ' ἀνθρώπου μοι τὴς πάλαι δειξόν, ἢ μάλιστα τὴς ὀπίσθους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἔτ' ἢ Ἀγαμέμνων, ἔτ' ἢ Ἀχιλλεύς, ἔτ' ἢ Ἰδομενεὺς πηλείων, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Αἴας, ἢ Διομήδης, ἢ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

MEN. Βαβαί, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥα φηδὼν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπτον ἀγνωστὰ, ἢ ἄμορφα, κόνις πάντα, ἢ ληρὸς πολὺς, ἀμνηστὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτ' ἢ δὲ, ὦ Αἰακε, τίς ὅστις ; ΑΙΑΚ. Κυρὸς ἐστίν. ἔτ' ἢ δὲ Κροῖσος, ἢ πᾶς αὐτῶν Σαρδανάπαλλος· ὁ δ' ὑπὲρ πάντων, Μίδας· ἐκείνῳ δὲ 35 Ζέρξης. MEN. εἴτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἢ ἔλ-

δ' Ἐπειῶν] Ἐδῶν O. C. P. Prioris interpretatio. e Καὶ παρ' αὐτῶν] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτῶν J. O. (αὐτῶν) Ita notavit M. de Soui, & mox pro τούτους ex P. αὐτῶν. Apparet in his aliquid esse turbatum.

21. Καὶ τὴ βασιλεία εἶδον] Τὴν Πλούτωνα. F.
23. Ἐδῶν] Ἐπειῶν. G.

* Τρυφεῖς] Τρυφεῖς . . F.
Τρυφεῖς αὖτ' igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non prouta : eodem spe-

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατὰ τινας ἢ Ἑρμοφρόδιτος, κατὰ τινες δὲ * τρυφεράτος. V.

bat, quod ab Hellenico vel Callistheni sine dubio sumtum tradit Sebel. Aristoph. ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῶν βίβ' τρυφερός, καὶ τῶν εἰδῶν ἐν τρυφῇ, καὶ τῶν σχημάτων ἀλλοκοτῶν. T. H.

quidem esse Cerberum, novisti. Es portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, &c. ut puto, verius : immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio.

J. J. Οὐτως ἢ ὅτι Κέρβερος &c.] De distinctione mutanda recte monuit Doctiss. Jussius : dubites tamca, an copulari conveniat, ὅτι αὐτῶν ἢ Κέρβερος ἐστίν. οἷά σοι, ἢ τὴν πύλιναν τούτων, ὅς σε διεπέρασεν ut ad ἰέρανας sola pertineant τῶν λίαν ἢ τὴν Πυριφλεγέθοντα nam Charontem sine non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia posurus.

T. H. 21. Πλούτων] Passim hoc muneris AEaco assignat Noster : supra Dial. XIII. & sine hujus. Philosophatus etiam p. 312. Apollodorus claves inferorum ei tradidit III. p. 94. C.

M. de S. Πλούτων] Attigit hunc locum P. Wesseling. Obs. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex Apollodoro III. p. 229. τῶν κλῆς τῶν αὐτῶν φυλάττοντα produxit : ideo sollicitus est in fine dial. πᾶς ἐν τῇ ἡμῶν νεκρῶν ἀπὸ τῶν φονῶν & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII. §. 3. πρὸς Πλούτ. §. 4. Αἰακὸς ἐστὶ τῶν φονῶν ἐκ τρυφῆς. Alioqui Cerberus ἄδω πωλε-

ας Euripidi in Herc. Fur. v. 1277. & immanis janitor aialis Horatio. Primæ dignitatis est Minos : proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud Plut. in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται αὐτῶν Πλούτωνι, ἢ Κόρη τρυφῆς μεγίστης ἔχον παρθενοῖν ἡμετέροις, teste Isocrate in Evag. p. 192. A. — immensis ut nunc quæsit AEacus umbris : Stat. II, r. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494. B. εἰ τὸ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθος ἢ Μίνως ἢ ὁ καὶ ἄλλος, ἀλλὰ πᾶς σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31. A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non præesset.

T. H. 31. Ἀμνηστὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] Vera imbecilla capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γινώσκειν νεώτεροι ἀμνηστὰ κάρηνα. Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.

J. G. G. Ἀμνηστὰ] Illud Homeri solemne perstringit — νεώτεροι ἀμνηστὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipsa voce, cujus potestatem ambigam fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam.

Ἑλλὰς ἱερὴν ζαγνῦντα μὲν ἑλλήσποντον,
 ἀφ' οὗ τ' ὄρεσιν πλεῖον ἐπιθυμῶντα, οὐδὲν δὲ
 ἢ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸ Σαρδανάπαλον δέ, ὃ
 Λίακί, πατάξαι μοι χεὶρ κέρως ἐπιτρέψον.
 ΔΙΑΚ. κερδαμῶς ἀσθρόφους γὰρ αὐτῷ τόφον
 κρατὶν γυναικῶν ὄν. ΜΕΝ. ἐκείν' ἀλλὰ
 προσπύττωμαί γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι.

Græcia jungentem Hellespontum ; perque montes navigare desiderantem ? Qualis autem & Croæus est ! at Sardanapalo , Æace , ut alapam in caput impingam , permitte mihi. Æ A C. Neutiquam : diffinges enim cranium ipsius molle ac muliebre. M E N. Enimverò conspuam omnino effeminatum istum.

3. ÆAC. Via tibi demonstrare etiam
sapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC.
Primus hicce tibi Pythagoras est. MEN.
Sal-

42. Προσπύζομαι] Vid. Καίηκλ. c. 12. 'Ον. c. 56.
& Συμπ. c. 13. & Not. Cl. Homöverb. M. du S.

Προσπτεύομαι γὰ πάντας ἀνθρώπους ὄντι.] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditum suspicionem vitii praebuit. Ostendam primum maculam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haec enim nihil fuit oblatum, quod a pristina conjectura diffidere me coget. Nego verbum illud Medium προσπτεύω vel προσπτεύω εἰ ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Eudaeo* quidem & *Stephano* fuit persuasum, sed hoc solo *Luciano* loco deceptis: genuinum structurae rationem dabit *Noster* p. 221. v. 72. τ' Ἀφροδίτης μὲ τ' κερδὶ ἑλεφὶ προσπτεύομαι, αὐτὸν ἐπὶ τῇ ψυχῇ οὐνεquam aliter *Homerus*, *Xenippides* ceterique scriptores. *Achill. Tas.* V. p. 295. προσπτεύομαι καὶ πολλὰ ἔφην. Non dissimilis est causa verbi *ὑπεπτεύω*. Idem p. 303. εἰ τὸν τὴ Κλεινίαν *ὑπεπτεύω*; nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἰὺν *ὑπεπτεύω* αὐτῷ δεσμῷ ἵσταναι, ita capiendum est: *amplexus vinculi modo ipsi adhaerere*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurrit: ne quis tamen in fraudem incidat, si forte repererit *ὑπεπτεύομαι τὰ πεπαισῶτι, τῷ πεπαισῶτι τῷ* apud *Diocoridem*; δὲ μὲν ἵς ἐπὶ πολλὰς *ὑπεπτεύω* τὰ λαμβανόμενα τὸ λαμβάνειν, *Galen.* de *Uf. Part.* Corp. Hum. lib. I. εἶπαι καὶ τὸ βραχύνειν ἀδελφῆς *ὑπεπτεύομαι* *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. similisque modi plura, recordetur haec forma passiva proferri, multumque a consuetudine ab usu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis structura, reficiendum est emendatione proclivi προσπτεύομαι, vel, si quis fastidiosior offenderet hoc futuro medio, quavis eam difficultatem non magni faciam, προσπτεῖν μὲν γὰ πάντας ἀνθρώπους ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbissimisque notam contemptum plerorumque populorum moribus προσπτεῖν τοι, es alieni conspiceris, quae de te copiose *Berth.* ad *Claudian.* *Paneg.* in IV. *Cons. Honor.* v. 404. & *Commentatores* ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. Si quid perperam feci, in faciem meam impone. *Sophocli.* *Antig.* v. 1246. Πρὸς αὐτὸν προσπτεῖν ubi vide *Schol.* *Ex Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ ἀνδραγαθῶς, cui

finitum est πατάζει κατὰ κοῆρας , πρὸς τὸ πρόσωπον
προσπίπτειν . Iuxta Menestium apud Stob. p. 169. Ἀνδ-
ράσιον , ὃ ἐπλάγηντο , ἰσχυρίζεται δὲ τὴν χαλεπαίνουσαν
ἐμποιεῖ , & jure quidem , ut nobis videtur , optimo ,
πλάγι' quorum ὅριος γραφὴ γράψας τις sapientem
suum , plagarum etiam , si ita res tulerit , tolerantif-
simum vetat . Galenus in Protr. Diogenis Cynici,
quem magistrum ut Menippus imitetur , nihil abhor-
ret , historiam referens , qui ad cenam vocatus hospi-
ti , quod turpiorem aliam sordidiorēve locum
non inveniret , in faciem inspuabat , sic scribit : Ἐξέ-
μισεν ὁ δὲ τοῦ τῷ τῷ ἑαυτοῦ πάλανον καθάπερ προσπιπτό-
ντα , μόνον δὲ ἑαυτοῦ πατάσσων ἀναλαύνει , ἀνακαί-
νει δὲ ὡς πύστιον , αὐτῶν δὲ οὐ κινῶν ἀποδοκιμάζων , εἰς ἃς δὲ
μὴ τῷ παρ' ἑαυτοῦ , αὐτῶν δὲ μόνον προσπίπτειν τῷ διατίθῃ
τῷ αἵματι hoc Diogeni Laerti. dicitur αὐτῶν τῷ δέον σθένος
VI, 32. & προσπίπτειν τῷ ὄφει II, 75. Affini Scriptor
sub Luciani nomine latens c. 56. mulier ista figura
membrorum multo contractior , quam faciem du-
duma , me conspicata , προσπύπται μοι , non tu , im-
quit , in malam rem hinc a me facesses &c. rariere
structura Noster usurpavit in Synapof. c. 33. προσπίπ-
τει τι τῷ Ζωιδίῳ . Hinc προσπίπτειν νυνὶ πρὸς φραντι ,
quasvisque rem abominari , despectum longe a se ad-
spicerni , &c. quod Latini dicunt , conspuere . Ariste-
netes , sive quicumque Epistoliarum illarum sunt au-
ctores ; non enim omnium unum esse confesso , II.
Ep. 20. οὐδε βελτιστέον ταῖς ἀνείκελς ἀσεβείαις προ-
σπίπτειν ὑδανάς . & πιστὸς ἐστὶ ἀνεκλήσειν ταῖς κατὰ
studio desideratas ανθρωπότητας υιοματίας : quod tractum
ab Epicuro : ejus enim est apud Stob. p. 159. Βραχὺ
τῶ κατὰ τὸ συμβαίνειν ἢ δι' ἑαυτοῦ ἔστω χρεώτης . τῇ
προσπίπτει ταῖς αὐ καλυτελείαις ὑδανάς quas , si vel no-
men abiisset , non sententia solum , veram ipsis et-
iam vocabulis philosophum cum designant : nam præter
alias voces insolentes formæ hujus scholæ sunt
ἀνείκελος & βραχύτοις , a doctis interpretibus parum in-
tellectas , ut ex Plutarcho liquet T. II. p. 1098. B.
1207. A. & προσπίπτειν τῷ καλῷ ἔστω κατὰ αὐτὸν
ἀνείκελον , quod Epicuri dictum probat Athen. XII. p.
547. A. ἱκανὰς Μεϊνοδίῳ , πολλὰς προσπύπταις
ταῖς τῷ σώματι ὑδανάς , Plutarch. T. II. p. 1088. B.
Similis nunc in ἀφροντία τι , quo Stephani potest in
pedimento occupatum Theaurus , apud Ariston. I, 21.
&c.

Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. P Y T H. Sane tu quoque Menippe. M E N. Non tibi aureum femur amplius est? P Y T H. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. M E N. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non sunt. P Y T H. Præbe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & caputibus parentum.

Εὐφροῦρα, ἢ Ἀπολλοῖ, ἢ ὅ, τι αὖ θέλῃς. ΠΥΘ. ἢ καὶ σὺ γέ, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσὸς ὁ μὲνός ἐστι σοι; ΠΥΘ. ὐ γὰρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδάδιμον ἢ ὠτὶ σοὶ ἔχει. ΜΕΝ. κνήμες, ὦ γὰρ! ὅτι ὦ τῦτό σοι ἐδάδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον ἄλλα ὅσα νεκροῖς δογματά. ἡμῶν γὰρ, ὡς ἐστὶν ἴσον κνῆμαι, καὶ κεφαλὰι ταύτην ὀσάδα.

ΔΙΑΚ.

a. Ἐδιδας] Ἐδίδας O. b. ἴσον] Εἰς O. vitiose.

52. Ὡς ἐστὶν ἴσον κνῆμαι] Κνῆμαι, ψέφαι, * αἷς χροῖσιν αἰ παλαιαὶ βουλὰς βουλὰς κατεσκεύαζαν V.

* O. E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinnè dixit βουλὰς κατεσκεύαζαν, fabularum fortitione senatores creabant.

De κνῆμαι lege quæ olim cum Præstantiff. Kephon communicavimus ad Jamblich. de V. P. §. 260. T. H.

Et, qui hoc verbo delectatur in primis, Simplic. ad Epist. p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardapalo aliam incutere Menippus parabat: dum capitis ejus fragilitati metuit Aëacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum siletem conspuere liceat, petiit: in hac enim contumeliosæ despectus nota nullum erat frangendæ calvariæ periculum; ubi, si Sardapalum imprudens inceptum fuisset amplexatus, omnem illam forte offeant larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ πόρην ἵκται: τίλος δὲ πλεονὲς χρηματίζεσθαι, καὶ καλαινόναι μὲν . . . ὅχρητο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum veretur, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmendam.

T. H.

45. Ὡς Εὐφροῦς] Lege Menipp. ad Diogen. L. VIII. §. 11. Kephon. ad Aëtium. V. H. II. 26. uterque Luciani loci meminit.

T. H.

46. ἢ Ἀπολλῶ] Quia Apollineum cum esse creditur discipuli. Diogen. L. p. 216. D. E. Porphyrius & Jamblichus. Sed Noster ipse adeundus A. c. 16.

M. d. S.

48. Χρυσὸς ὁ μὲνός] Passim hoc.

J. B.

53. Ὡς ἐστὶν ἴσον κνῆμαι] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo præcepto studiose collegit: inde officem in animo fuisse Noster,

ut Clemens ait, τὸ ἐπὶ πλεονῶν ἐκείνῳ, in quo τρέφω & ἴδω pro τὴ φάγω, vel φαγῶ alii præferunt. Eusebii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quæ scribit sumta sunt ab Athen. II. p. 65. E. Sext. Empir. II. Y. III. p. 184. ἵσιν δὲ ὁμοῖον αὐτῶν κεφαλῆς φαγῶν (Ægyptios sacerdotes; eo enim hæc pertinere puto) φαγεῖν ἢ παρῆναι ἢ κνῆμαι, observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheus versus adscribi a Didymo Geopon. II. 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φίλος. c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificæ documentum prodit: si quis fabam ejusque florem ollæ inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retulerit, ὅτι αὐτὸ ἴδω ἔχειν τὸ πρῶτον αἰσχρόν γινώσκεις, καὶ δὲ ταῦτα καὶ ἀνθρώπων παιδῶν κεφαλῶν συμπεριφυλάττει quæ vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Jn. Windet. de Vita Funct. Staru Sect. V.

T. H.

Ibid. Κνῆμαι] Eusebius: ταῖς παλαιαῖς λέγουσιν φασὶν ἵσιν ἴσον τοῦτον.

ἵσιν ταῖς κνῆμαις τὴ φάγω κεφαλῆς τὴ ταύτην. 2/3 τὸ τυχὸν αἰσθάναι βάσις ἡμῶν, ἡ δὲ ἀνέκδοτος. Ἐξ αὐτῶν ὅτι αὐτὸς αἰσθάνω.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30. ad Porphy. ubi aliter scribuntur. Pythagoricæ scholæ hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136. 25. Vide Notum B. 27. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Str. III. p. 187. Vide & Plutarch. 1129. 1. & Porphy. n. 43. cum Not. A. Gell. IV, 11.

55. Σά.

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Soerates vero, Æace, ubi tandem est ? Æ A C. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. Æ A C. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. Æ A C. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe ? MEN. Maxime, Socrates. S O C R. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

ον οὐκ ἂν ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἔδεν
ουε τὸ σόφισμα ὡνῆσιν ἐφωράθησιν γὰρ τεθνεώσ.
ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακέ, πῶς ποιεῖς ἄρ' ἔστιν ; ΑἰΑΚ. μὲν Νέστορ καὶ Παλαμή-
δης ἐκεῖν ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕΝ. ὁμοῦς
ἐδυλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν.
5 ΑἰΑΚ. ὁρᾷς τὸ Φαλακρόν ; ΜΕΝ. ἅπαν-
τες Φαλακροὶ εἰσιν ὅσπερ πάντων ἀν' εἴη τῶ-
το τὸ γινώσκειν. ΑἰΑΚ. τὸ σιμὸν λέγεται.
ΜΕΝ. καὶ τῶν ὁμοῦν σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

Σ Ω Κ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε ;
80 ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. Σ Ω Κ. τί
τὰ ἐν Ἀθήναις ; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων
φιλο-

b Ἀνάξιον] P. L. f. Margo A1W. In F. ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὸν ὅψιν Σιληνῶ παρεμφανῶν σιμὸς τε καὶ καλ-
φαλακρὸς ἦν nam ibi facetissime Comicus illis uti ver-
bis Socratem facit, quæ Sileno tribuerat Pindarus
cum Olympo colloquendi. Talem depingit illa mi-
rabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202. &
p. 1203. A. τὸ χῆμα αὐτῷ τῷ ἐν σιληνῶν σφῆδῳ γε-
νιδεῖν Σάτυρον & Μένοναυδαν. Hoc autem
præcipuum suæ formæ decus, ut erat ἴσον ad un-
guem factus, defendit ipse Soerates in Xenoph. Symp.
p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobu-
lus p. 515. v. 28. ἡ Δία, ἣ πάντων Σιληνῶν τὸν αὐτῶν
Σατορικῶν (δράκων) intelligo ; longo aliter atque In-
terpretes) αἰσῆς ἐν εἶν additque Xenophon, ὅτι
Σωκράτης ἐν ἴσῳ προσηγορίᾳ τοῦτον ὄν. Re ta-
men vera singulari vultus pulcritudine Soerates nec
gloriarī poterat, nec profecto cupiebat, qui exter-
nam speciem despiceret, internam solam admiraretur
: quare Theodorus de Theæreto adolescente in
cognomine Platonis dialogo p. 107. C. v. 81. καὶ μὴ
μοὶ ὄψεσθαι, οὐ γὰρ καλὸς πρόσωπον δὲ σοὶ τὴν τι σιμὸς
τῆς, καὶ τὸ ἴσον τὸ ὁμοῦν. Eo sapissime scriptores
antiqui respectant : vide Athen. V. p. 219. A. Max.
Tyrium Dial. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ & οἱ προγόν-
τες. Julian. Cæf. p. 314. D. Synes. Calv. Enc. p. 69.
B. Atque adeo non jam suspicor verba Varronis apud
Nonium p. 25. ut olim ad Poll. IX, 148. de Sileno,
sed pæne mihi persuadeo de Socrate esse intelligen-
da, modo parumper emendata huic homini adcom-
modentur : Nenne enim unum (quod etfi retineri pos-
sit, malo tamen, Nenne enim vel eum senem) scribunt
esse grandibus superciliis, silonem, quadratum fieri
certe non potest, quin in Satyra Menippea γινώσκου-
τὸν, unde hæc sunt deprompta, Socratis Varro memi-
nerit. Ex Latinis similes formæ philosophorum pa-
rentis imagines protulit Savaro ad Apollin. Sidon. IX.
Ep. 9. p. 586.

78. Καὶ τῶν ὁμοῦν] Viden' calvum illum ? Men.
Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.
Æac. Simum illum dico. Men. Et illud simile : simi
enim omnes. Lucianum scripsisse existimo ὁμοῖοι, non
ut vulgo, ὁμοῖοι. Si Lucianus voluisset hunc in mo-
dum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scri-
psisset ἴσῳ. At maluit vulgarissimum illum Hellenis-
mum, quo & infra utitur in Reviviscentib. c. 13.
Ἐλλὰς ὁμοῖος ὁρᾷ τὸ γε χῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν
ἀναβολήν. Multas similes inter se esse video, quantum
ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum : &
sic passim. f. f.
v. 81. Πολλοὶ τὸν ἴσον &c.] Legitur in editionibus :
πολλοὶ τὸν ἴσον φιλοσοφῶν λέγουσι, καὶ τὰ γε χῆματα αὐτὰ
καὶ τὰ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν, ὡς καὶ φιλόσοφοι. μάλα
πολλοὶ τὰ αὐτὰ ἄλλα ἰσάκας εἶναι. Hunc locum fœda-
tum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset,
non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex
Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem
in illo scribitur : πολλοὶ τὸν ἴσον φιλοσοφῶν λέγουσι, καὶ
τὰ γε χῆματα αὐτὰ, καὶ τὰ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν, ὡς
καὶ φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ. Σὺ. μάλα πολλοὺς ἰσά-
κα. Μὲ. ἀλλ' ἰσάκας, εἶμαι, οἷον ἵκει παρὰ σοὶ Ἀρι-
στεύς & Πλάτων. Multi junctum se philosophari pro-
ficientur. At habitum quidem ipsum & incessum si quis
adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.
Soc. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te ve-
nerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Ari-
stippi luxuria vide Theodoret. Symmach. β. ex ipso Xe-
nophonte ; vide & Athen. XIII. Dipnosoph. de amore
Platonis in Archeanassam Colophonensem. Inde &
ab Antisthene Σάβον dicitur, quasi diceret Priapum.
Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis,
qui prava laborat interpunctione locus, quem sic re-
stitues : Εὐδαίμων, ὁ Σωκράτης, ἄνθρωπος ἦ. τὰ γε το-
αὐτὸν πάντα ἐν σὶ διακρίσεις εἰσὶν ἀπὸ γυναικῶν.

Ggg 5

Φιλοσοφῆν λέγουσι. ^α ἔ τ' ἄγε ῥήματα αὐ-
τὰ, ^β καὶ τὰ βαδίσματα εἰ διασαύτο τις,
ἄλλοι Φιλόσοφοι. ^γ ΣΩΚ. μάλα πολλὰς
ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι,
οἷον ἦκε ὡς σοὶ Ἀριστίππῳ, καὶ Πλά-
των αὐτός. ὁ μὲν δ' ὀπνέων μύρε' ὁ δὲ τὸν
Σικελία τυράννης διαπαύειν ἐκμαθόν. ΣΩΚ.
ὦ εἰ ἐμὲ δὲ τί φρονέσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων,
ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπ' εἰ τ' ἄγε τοιαῦτα.
πάντες ἐν σοὶ θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γε-
γενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνώκειναι, καὶ ταῦτα

venum philosophari se prædicant : & habi-
tus quidem atque incessus si spectaverit ali-
quis, summi philosophi. S O C R. Valde
multos vidi. M E N. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse
Plato : ille unguentum spirans; hic colere
Siculos tyrannos edoctus. S O C R. De me
vero quid sentiunt ? M E N. Felix, So-
crates, es homo ista quidem parte : omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse,
& cuncta scivisse, idque (est enim,
ut

^α Τάγε] Τά τι γ'. ^β ΣΩΚ. μάλα πολλὰς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta γ'.
ordine continuo : ἄλλοι φιλόσοφοι. μάλα πολλὰ. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane præ-
ferunt O. γ'. & P. nisi quod ἑώρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄλλοι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω-
κ. π. ἑώρακα. Με. ἀλλὰ ἑώρακας. ^γ Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνώκειναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράντους] Διονυσίους λέγει, πρὸς ὃς Πλάτων ἐπαύετο. G.

καὶ πάντα ἐγνώκειναι ταῦτα, δι' ὃ οἶμαι τὰληθὲς λέγειν,
ὡς ἰδόντα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te
virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista no-
visse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.
Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere di-
cunt.

84. Ἄλλοι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί] Supplet hic
quædam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supple-
mento locus hic constare, modo tollatur importu-
num punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athe-
nis habent? Men. Multi novitiarum se philosophari
prædicant; & quantum ad ipsum habitum, & inces-
sum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt
quæmperim: cæterum vidisti, opinor, qualis veneris
ad te Aristippus, &c. Liber vero MS. quo usus est
Vir Cl. ita supplet, ἄλλοι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω-
κ. μάλα πολλὰς ἑώρακα. Με. ἄλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c.
Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui
jam dudum esset mortuus, vidisse vivos illos, iactan-
tes se esse philosophos?

Ibid. Σω. Μάλα πολλὰς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ] Ita hunc
locum restituimus ex Ed. γ'. confirmaturque ea lectio
auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem legun-
tur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur παλά.
in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante hæc So-
cratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim
ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis
nomine pro his, quæ adscriptæ, legitur tantum μά-
λα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vi-
de tamen Γυν. c. 34.

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membrana-
rum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eru-
diti firmare non refugiant, eorum consensum quia
liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pen-

dere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodo-
rari me in hisce restitutis nescio quid improbi & no-
tæ minus sinceræ: non enim videtur Socratis perso-
næ convenire responsum, μάλα πολλὰς ἑώρακας tum
colorem Lucianeum habent, si habitum quis & in-
cessum spectet, summi philosophi valde frequentes: por-
ro τ' ἄγε ῥήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα senten-
tiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quæ ni-
hil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet.
Ideo mihi probabile sit, post τὰ δ' ἄλλα prætermis-
sum esse jampridem segni librariorum negligentia u-
num atque alterum versum, in quo ejusmodi fere
fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungan-
tur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἷον ἦκε σοὶ
(nisi, quod puto, præstiterit παρὰ σοὶ) Ἀριστίππῳ &c.
Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro
ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta,
quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii con-
tra conglutinatis, quæ spatio interjecto longius di-
jungebantur, vocibus omne deficientis orationis vesti-
gium deleverunt.

87. Μάρτυρ] Diogen. L. p. 51. F. τις ὁ μεμπτικὸς ἄνθρωπος;
de eodem Aristippo.

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. Corn. Nepos in Dione.

89. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἄνθ. εἰ τ' ἄγε τοιαῦτα πάντες ἐν]
Εὐδαίμων ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπ' εἰ τ' ἄγε τοιαῦτα. Πά-
ντες ἐν σοὶ θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα
ἐγνώκειναι ταῦτα, δι' ὃ οἶμαι τὰληθὲς λέγειν, ὡς ἰδόντα.
Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam
prævisse videtur Interpres. Vulgo priora ita dispo-
nuntur, Εὐδαίμων ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπ' εἰ τ' ἄγε τοι-
αῦτα πάντες ἐν, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος
εἰ τ' ἄγε τοιαῦτα: scilicet quantum ad illa vitia attinget,
(quæ-

ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniaque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Cræsum enim & Sarda-

(δεῖ γὰρ, οἶμαι, τὰ ληθέες λέγειν) εἶδεν εἰδόντα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦτα πρὸς 95 αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὥσθ' ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίς δὲ ἑτοί εἰσιν οἱ παρὰ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὃ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ Κλίνιος. MEN. εὖγε, ὃ Σόκρατες, ὅτι καὶ ταῦτα ἴ μάλιστ' ἔσονται τέχνῃ, καὶ 100 ὁ δὲ ὀλιγοῦρές τ' ἀλλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἄλλο ἥδον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πωλεῖσθαι ἢ κατὰ κείνους, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅτι τ' Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλλον ἄπειμι, πλῆ-

[Μέντι] Μενίππε ὁ ἀσκήεις Ο. Μargo 417.

98. Ὁ τῷ Κλίνιῳ] Ἀλκιβιάδης. V.

(quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii); tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. f. f.

90. Τὰ γὰρ ταῦτα] Graevius aberrasse miror: cam adhibuit commodè distinguendo medicinam sensus, quae cum usu particulae ὅτι ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens ejus structurae scabritiem? τὰ γὰρ ταῦτα πάντως εἰσι θεαμαστέον εἰσιν. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ἐ ἐκράτησέν σου, καὶ ταῦτα πρὸς τῷ δικασταί. Ne- cyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς. §. 14 alibique saepe. Alcibiam. p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρὸς τῷ ἐν ὑμῶν εἰδωμένον. T. H.

92. Καὶ ταῦτα] Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες εἰσι θεαμαστέον εἰσιν ἄνδρα γινώσκοντες, καὶ πάντα γινώσκοντες ταῦτα δὲ οἶμαι τὰ ληθέες λέγειν εἰδὼν εἰδόντα quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα quod adeo liquere perlecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. M. du S.

93. Οὐδὲν εἰδὼτα] Unum scio, quod nihil scio. f. g.

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III. 429. & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. p. 40. D. Dion. Halic. M. du S.

99. Μέντι τῷ σαυτοῦ τέχνῃ] Notabile vitium Cod. O. μιν γινώσκοντες σαυτοῦ τέχνῃ, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore nego-

tio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τῷ μίντι in margine positam inveniebant ἀσκήεις. Τέχνῃ autem Socratis intelligit παιδιδασκαλίας five puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates agebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκεν &c. ejus specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III. c. 6. sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide Cicer. Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat Davisius.

T. H. 1. Ὁ δὲ ὀλιγοῦρές τ' ἀλλῶν] Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in joci aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laert. p. 38. F. & 40. F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur, ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri.

M. du S. 3. Μὰ Δί', ἐπεὶ τ' Κροῖσον καὶ Σαρδανάπαλλον ἄπειμι] Benedicimus: non per Jovem: Crasum enim & Sardanapalum adeo. Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante εἰ μὴ Δία, ἀλλὰ πωλεῖσθαι, καὶ τὸ φῶς &c. & in Vitarum auctione, εἰ μὴ τ' ἐμύνησθαι ὅσον τὰ τίτταρα. In Mercede cond. εἰ μὴ Δία τ' ἔλθῃς εἰνα, εἰδὲ τ' Πριάμῳ παραγῶν. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεαμαστέον τοιγαυτὶν ἤδη διπλοῦν γὰρ εἶνα. καὶ Δία εἰναῖσθαι τ' εἶνα.

πλησίον οἰκίσαν αὐτῷ. ἔοικα γὰρ ἐν ὑλῇ
γα γέλασθαι, οἷμαι γούτων ἀλάν. ΑΙΑΚ.
καί γ' ἤδη ἀπύμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
λάβη ἀφ' αὐγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἰσαυδῖς
ἔμε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἀπὸς ἢ ταυτί
γ' ἰκανά, ὦ Αἰακέ.

synapalum ab eo proxime illos habitaturus;
videor equidem non parum risurus ploran-
tes eos audiens. Æ. A. C. Jamque ego ab-
eo, ne quis mortuorum clam nobis effu-
giat: plura in posterum vises, Menippe.
ΜΕΝ. Abi modo: hæc enim ipsa sunt
I^o fatis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. MENIPPI ET CERBERI.

M E N.

M E N.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γ' εἰμί σοι, κύων καὶ
αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τὸ Στυγὸς,
οἷ^ο ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κατήει πρὸς
ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπως ἴ-
θιλοις. ΚΕΡ. πῶρ' ὀρώει μὲ, ὦ Μένιππε,

1. C. Erbere, nam cognatus sum tibi;
quippe canis & ipse, dic mihi
per Stygem, qualis esset Socrates, quando
descendebat ad vos: par est te Deum sci-
licet non latrare solum, sed & humano
more loqui, quum velis. C. E. lon-
ginquo, Menippe, omnimodis videbatur
con-

16. ὦ Μένιππε . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἰδοὺ ἀνέστη
τῷ προσώπῳ προσπίπτει, καὶ ἡ πᾶν δίδωμι τὸ θάνατον.

* Ὅπως τὸ πρῶτον. G.

* Ὅπως] Credo legendum ἔστι: sic ipse constantius habet. T. H.

ἡγίοντα. Sensus est, *Itaque? immo ad Crasum, &c.*
J. G.

Μὲν δ'] Nihil mutandum; passim ita adhibent o-
ptimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI.
Cyp. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque un-
quam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus.

M. du S.

14. Οὗτος ὄντα] Cerberus Luciano multum debet, a
quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius
impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B.
H. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486.
Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in *Fragm.*
Bentl. n. CLXI. *Κῆρ* Ἐχιδνῶν γένει ὄντι δάκτυλον.
Hercules est ille *Κῆρ* nec dubito, quin ex Αἰτίου
Cyrenæi vatis depromptus sit versus: vide *Quint. Ca-*
labr. VI, 260. T. H.

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperit-
ur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæ.* Strat.
VIII. p. 556. M. du S.

Ἀντίστοιχον τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem
admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculen-
ta teste; quam fuisse talem prædicant, quæ ejus-
cumque mariti alterius vultum facile movere potuif-
set: vide *Cicero.* T. D. III. §. 31. quæque notant *Ge-*

sæter. ad *Antonin.* I. §. 8. *Kub.* ad *Ælian.* V. H. IX.

7. Ἀντίστοιχον suppeditarum a P. si exigas ad ἀντίστοιχον, e-
jusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit
profectum, statuere liceat: illud ἡ πᾶν δίδωμι si spe-
ctes, palmam forte dederis huic lectioni; præsertim
accidente Platone, qui Socratis habitum fatale pocu-
lum hausturi graphice depingit in Phæd. p. 86. E.
καὶ δὲ λαβὼν ἐν μέλει ἴδους, ἰδοὺ ΤΡΕΞΑΣ, ἰδοὺ ἀφ' ὧν
φθίμης ἐστὶ τὸ χρέματος, ὡς τὸ πρῶτον, ἀλλ', ὡς περ
αὐτοῦ, ταυτὸν ὑπεβλήμης. Solent autem illa vocabu-
la vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B.
J. VII, 8. p. 430. pro φράγμα πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸ ἰδού-
θιαν ἀνδρῶν ἀπὸς δυο non spernendi Codd. præ-
ferunt ἀντίστοιχον similis variatio notatur ab eruditis vi-
ris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 32. In *Nostro* ta-
men nihil esse novandum credo, quia sententiæ non
minus, quam illud alterum, servit ἀντίστοιχον πρῶτον
optime respondens verbis Platonis ἰδοὺ ἀφ' ὧν φθίμης ὡς
τὸ χρέματος, ὡς τὸ πρῶτον iterum in A. I. II. c.
23. Socrates τὸ πρῶτον ἀντίστοιχον vide *Λαμ.* c. 16.
Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint,
qui non offendantur inconcinna structura ἰδοὺ . . .
ἐκείνῳ exterminata voce postrema expoliri poterit hic
locus tali pacto: *παρὰ τὸν ἰδοὺ ἀντίστοιχον τῷ προσ-*
ώπῳ

νίπτε, ἀξίως ἔγενες, καὶ Διογένης πρὸ οὗ
 ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσμεῖτε, μηδ' ὀφείμε-
 ναι, ἀλλ' ἐθέλοισι, γελῶντες, οἰμῶζεν
 ὡς γαγγίλας ἀπασιν.

nippe; ut dignum erat genere, ac Dioge-
 nes ante te; quia non coacti intrabatis, ne-
 que impulsī, sed voluntarii, ridētes, plo-
 rare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῷ γένους, καὶ Διογένης] Ut dignum erat ge-
 nere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus,
 συγκύνης ἢ κύρι' σοι. Diogeni tamen Cerberus apud
 Anthon. Epitaph. XXXI. non perinde benignus est;
 nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in
 sedibus morari noluit canis infernus: Quomam igitur
 clari flagras qua stella Leonis Additus est iustae minae ca-
 nis Erigoneas. Quod imitatus est Anthonius, Graecum
 epigramma cultu simplici multo mihi nitidius vider-
 tur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero
 blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae
 commonescit: Ἀλλὰ κύων σαίνους Κέρβερον ἔμε πύνα.

T.H.

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit
 Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid.
 Sotadis fragm. apud Gros. Flor. p. 397. & 399. Diog.
 Laert. 162. B. ὅτι ἀθυρίας ἀρχὴν τῷ βίῳ μὴ ἀλλὰ
 Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, pa-
 ram sibi constans, negare videtur factum, cum ait,
 αἰ εἰ' ἐνὶ οὐρανῷ κύνες, αὐτὸν δὲ ἐκέρμασαν.

M. du S.

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum
 immittit Lucianus, cujus ab Indice petenda sunt lo-
 ca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II. c. 50.
 Ep. 7. Κάτο δὲ γ' ἔδωκεν Ὀβόλου πλίον — Anthon.
 apud Stob. p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τὴν δὲ
 σπουδὴν αὐτοῦ μνησθέντες ἀγέμενοι ἔχοντες Ὀβόλου
 μνησθέντες ἐνὶ γούρῳ — ubi vide Brodaent. Diogenes et-
 iam, ut erat amantissimus iustitiae, debita Charonem
 stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτικὴν
 Ὀβολόν, sive τὸ φθιμῶς ναυτικὸν Ὀβόλον, teste Anti-
 patro, vel alio forte quodam poeta Anth. III. c. 33.
 Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Me-
 nippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis
 instrumenta secum portet, egestatem a contentu di-
 vitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸ
 Ὀβόλον τὸ συγκυβερνήτην τοῖς πλοῦσι Suidas habet in
 Καρυάδωντα, vel quod, monente Kusterō, Phorinus
 scriptique Codices praebent, Καρυάδωντα quam vocem
 etiam juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex
 Phoracratidis Comici Crapattalis desumptam: Cuperis
 certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando
 minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud
 ἱππῖος Ὀβόλου funebri esse nomen opinabatur: Ὀβόλον
 μνησθέντες τῷ πορρωτῷ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae
 derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601. 603.
 neque aliter Diodor. Sic. I. p. 61. C. ubi quicquid est
 de Orco statu & Charonte Graecarum fabularum ab Aeg-
 yptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ δὲ τὸ ἀγ-
 κριμῶς τὰ σώματα πλοῖον βαρὺ καλεῖσθαι, τὸ δὲ τὸ
 βαρὺν ὀνομασθῆναι τὸ Ὀβόλον τὸ πορρωτῷ δίδωσθαι καλουμένην
 κατὰ τὴν ἐγγύτητα ἀγέμενοι Χάρονι — ubi refingendum
 puto, τὸ δὲ τὸ ἐπὶ τῷ ὀνομασθῆναι τὸ Ὀβόλον proprie sic
 dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ σώ-
 ματι τὸ νεκρῷ ἐμβάλλεσθαι ὀνομασθέντιον atque ita Schol.

Juven. ad Sat. III. 267. qui inopem Virgilii turbam
 AEn. VI. 325. longe secus ac Servius, exponit eam,
 cui, quod portitori solvat, nummus vel nauticum deest.
 Strab. VIII. p. 573. A. Διότι σὺν ἰνδιάνῳ ἰνδιάνῳ
 (apud Hermionensis) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon a-
 pud Aristophan. v. 372. ἔχων, ἀγέμενοι τὸ ναῦλον.
 Rarius est, quod Moeris Atticista protulit; Καρυά-
 δωντα τὸ τῷ νεκρῷ Ὀβόλον. Praeterea Διάνης, vel potius ὁ
 Διάνης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis
 fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis
 Grammatici persuaserunt; id enim ex Hesychio, Ety-
 mologo & Suida in Διάνης, Ἀχαιοῦς iure sibi collige-
 gere videbantur. Sed minime dubito, quin a Calli-
 macho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabu-
 lorum usus haud infrequens forte solus antiquorum
 viaticum illud infernum Διάνην dixit, oboli vice eo
 nummi Persici genere posito, quod Graecis non
 ignotum pretio proxime respondebat: quod autem
 undecumque investigatum Natalis Comes scripsit, ver-
 sus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror;
 in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Stra-
 bonem & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare de-
 buerat Salmas. de Usur. p. 427. In eo solum a Casau-
 bono dissentio, quod proferri hos versus, non quia in
 illis voce Διάνης usus sit poeta, sed ad confirmationem
 moris existimarit, quum mihi satis apertum videatur
 tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium
 quarti versus Διάνης — Dixerat Juvenalis — nec
 habet, quem porrigat ore tridentem; nummulo designa-
 to: Propertius paulo laxius IV. El. 11. 7. Vota movent
 superos: ubi portitor aera recepit Obseras herbosos lurida
 porta rogos: quae posteriora vercor, ut a quoquam
 commode possint explicari. Passeratinus umbrosas ro-
 gos unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter in-
 terpretatur, unde multae umbrae evolvant iis extinctis;
 quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus,
 credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in e-
 mendatione sola spem pono: Obseras umbrosas lurida
 porta domos: quemadmodum alibi, Nigraeque do-
 mos animarum intrasse silentium: sensum nemo me-
 lius explanaverit, quam Theognis: Κουρίας τε πύλας
 ὡς θυμὸς ἐνέειται, αἵτις θανόντων τύχης ἐργασίαν, καὶ τὴν
 ἀναισθησίαν nec facile quicquam, quod prioribus ap-
 tius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis im-
 ponendae stipes morem, quem inter alios jam obse-
 lectum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse
 notat Scholiastes Juvenalis, hodie retinent Tatari
 Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent
 scriptores Itinerariorum. Jam quod duum obolorum,
 qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph.
 Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut
 τὸ δικαστικὸν μὴδὲν traducat, manifesto liquet ex v.
 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis
 eorum unus, ἄμα ἀφ' τοῦ λεγόμενου, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ
 τῷ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI,
ET MERCURI

ΧΑΡΩΝΟΣ · ΚΑΙ ΜΕΝΙΠ-
ΠΟΥ.

C H A R.

X A P.

1. **R** Edde ; scelerate ; portorium. 40
MEN. Vociferare , si id tibi
adlubescit, Charon. CHAR. Redde, in-
quam, pro eo quod te transvexi. MEN.
Haud acceperis ab eo , qui non habet.
CHAR. Estne aliquis , qui obolum non
habeat ? MEN. An alius aliquis, haud
scio : de me vero, non habeo. CHAR.
Enimvero fauces tibi praeludam , dete-
stande, nisi dederis. M E N. Ego con-
tra baculo tibi percussus diffolvam

A Πόδοι, ὡς κατάρατε, τὰ ὅτι πορθημῖα.
MEN. βόα, εἰ τὸ τό σοι ἥδιον, ὡς
Χάρον. ΧΑΡ. Σπόδοι Φημί, ἀντ' ὅν σε
διεπορθημῖσάμην. MEN. ἐκ ἀν' λάβους πα-
ρὰ τῷ μὴ ἔχοντι. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὁ δολὸν
μὴ ἔχων ; MEN. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ
οἶδα· ἐγὼ δὲ ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἀγγίζω
σε καὶ τὸ Πλάτωνα, ὡς μιαρὲν, καὶ μὴ Σπόδοις.
MEN. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ· σὺ πατάξας
249-

a KAI M.] X M. c] Ἐρμού P. δ Παρρησία Παρρησία O3. F. c Σου] Σο G. L.

40. Ἀπόδοι] Ἀπέλναι, solve. G.

τῷ ἑρμού· βάλλουσι δύο ὄβλους &c. scribat, antiquae
consuetudinis ignoratione nimis erga portiterem ava-
rum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis re-
meandum foret ; iterumque trajiciendus Acheron:
quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris
illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad Or-
ci ferales penates descensuræ praecipit *offas polenta*
multo concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore
duas ferre stipes, quarum altera primam transvectioni-
onem, redditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam
Apuleii verba ad *Lucianum* accommodata, ut compa-
rationis instituendae causa proponi mereantur : *Nec*
pora, cum ad flumen mortuorum venies, cui praefectus
Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulce-
riorem *lutili cymba* deducit *commearantes*. Ergo & in-
ter mortuos avaritia vivit ? nec Charon ille, *Disis pa-*
ter (suspicabar olim, *Disis portitor*, quod necdum
plane displicet ; quamvis vulgatam lectionem tucan-
tur, quae notat *Th. Munckerus* ad *Hygin.* p. 91.) *tan-*
tus Deus quicquam gratis facit : & pauper moriens
viaticum debet quaerere, & *aes si forte prae manu*
non fuerit, nemo eum expirare patietur ? Huic *squalido*
seni *dablis* *navi nomine de stipibus, quas feres, alteram,*
sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumas ore. Pauloque
post : *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras,*
stipo, transitoque ejus fluvio recalcans priora vesti-
gia, ad istum coelestium siderum redibis chorum. Non-
nulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano* ; cujus ali-

quot loca neque *Mourfi* diligentiam fugerunt de *Fium.*
c. V.

46. Ἀγχοι σε] Concinnius ἄγχισσιν dici, quam πνί-
γην monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco
prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus
ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corri-
piunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt.
Sic & *Basil.* Hom. in *Pf.* XIV. p. 109. D. ὁ δαιμὴς
ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχισσιν πνίγην tamen eadem potestate a
probatissimis scriptoribus usurpatur.

48. Σου πατάξας δ. τὸ κραιπνόν] Suavius est, & ve-
nustiore Atticae structurae formam praefert, quod
vulgatur, quam *Grævio* probata scripti codicis lectio.
Solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pender,
nonnihil removere: ut *Noster* in *Necyom.* μου πρὸς τὸ
πρῶτον δειπνῶντος. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τοῦτον ᾧ ἐξ-
ήλυνται λαβὼν τῷ κυλίστῳ τὸ ἔξφοι. *Lyf.* p. 93. v. 17. 20.
πάντα μου εἰς τὴν γνάμην εἰσῆμι & πάντα μου πάντα εἰς
τὴν γνάμην εἰσῆμι. *Long.* p. 71. τοῦτον ὀρίσθαι ἐπὶ προβά-
σει δόμας. *Aristaen.* I. Ep. 9. ἀφ᾽ ἧς πικτικυίας λα-
βόμεθα· τὸ δὲ καὶ ubi multum fallatur, si quis πικτι-
κυίας reponat : *Plato* initio *Parment.* μου λαβόμεθα· τὸ
χειρὸς quo in genere, quod innumen est, tum or-
natus orationis spectatur, tum vehementia non nisi
a perito iudice sentienda ; venit in illo *Socratis* ad
Antisthenem, Ὅρῳ σου 249 τῷ τριῶντι τὴν φιλοδοξίαν.
Diogeni Cynico minatur aliquis *superstitiosus* apud
Diogen. L. VI, 48. μὴ πλὴν τὴν κεφαλὴν σου 249 ἔχει.

ἀγαλῶσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτῳ ἐν ὄσῳ
πεπλοῦκας τοσούτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ ἔρ-
μης ὑπὲρ ἐμῆ σοὶ ἀποδύτω, ὅς με παρέδω-
κέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ἡ δαίμων, εἰ μέλλω γε καὶ
ὑπερκετίνειν τῷ νεκρῷ. ΧΑΡ. ἐκ ἀπο-
θήσομαι σε. ΜΕΝ. τί τε γε ἕνεκα νεωλ-
κῆσας τὸ πορθμεῖον τοσούτων πλοῦν ἄλλ'
ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἀν λάβοις; ΧΑΡ.
σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζων δέον; ΜΕΝ.
ἡδὲν μὲ, ἐκ εἶχον δέ. τί ἐν; ἐχρήτ' ἀφ'
τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνον ἐν αὐ-
χῆσας πορθῶσα πεπλοῦκῆσαι; ΜΕΝ. εἰ
πορθῶσα, ὃ βέλτιστε καὶ ῥῶ. ἡγέλησα, καὶ τ'
κἀπὸς ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαῖον μόνον
τ' ἄλλων ὁ ὀπίσθ' ἔσθ'. ΧΑΡ. ὑδὲν ταῦτα

cranium. CHAR. Frustra igitur naviga-
veris tam longam navigationem. MEN.
Mercurius pro me tibi solvat, qui me tra-
didit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum
agatur, si mortuorum etiam vice solven-
dum mihi sit. CHAR. Missum te non
faciam. MEN. Quod ad istam quidem
rem adtiner, vel subducto navigio adfiduus
esto flagitator: attamen quod non ha-
beo, qui tandem accipias? CHAR. Tu
nesciebas obolum esse tibi apportandum?
MEN. Sciebam equidem, nec tamen ha-
bebam: quid ergo? propterea ne oportebat
non mori? CHAR. Solus igitur gloria-
bere gratis te navigasse? MEN. Non gra-
tis, vir optime: etenim antliam duxi, &
remum, & unus omnium vectorum non
plorabam, CHAR. Nihil ista faciant ad
por-

a Ὁσιάνην] Ὁσιάνη Oz. ἰονόμην P. L. ἰονόμην Margo. Διῶ. δ. Ἐπελαβόμην] Σενεκά. Oz. non male.
e Ὀπίσθ' ἔσθ'] Ὀδυσσεύς addit Oz. Non probro onus orationis inutile.

54. Ὑπερκετίνειν τ' ἢ.] Ὑπὲρ τ' νεκρῷ δίδωμι. G.

ξω. Quod sequitur μάτῳ ita ceperunt Interpretes,
quasi nihil differret a πρῶτα: neque diffiteor, si sen-
tentiam adspicias, optime convenire; sed quoniam
renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio jure
castigatus existimo, eamque Luciano fuisse mentem:
ergo tu frustra susceptoris tam longinquae navigationis
inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli merce-
dem expropterea, in vitam tibi eris redendum: con-
fer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῶν ἀφ'
τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν nec multum abit Apuleii locus: aei
si forte praesentis manus non fueris, nemo cum expirare pa-
tietur: Ceterum illud μάτῳ in Episcoporum contra
Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII.
c. 30. p. 361. usu rariore ponitur: μάτῳ καρκούμην
τῷ τ' ὅν πρόρρησιν ὅταν ἰτοιμήσῃ πρὸς τὸ δίδωμι &c.
id est, nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fru-
stratus essem, qui auxilium ejus ad pericula de-
pellenda pretio ementans.

T. H.

49. Μάτῳ ἢ &c.] Male vertunt haec verba: μάτῳ
ἢ ὄσῳ πεπλοῦκας τοσούτον πλοῦν, nunc ergo tam longo
trajectu te gratis transvehexero, cum illorum haec sit sen-
tentia: nihil igitur tibi proderis tam longa navigatio
confecta, cum obolum nauton non tecum attuleris.
Sed paullo ante melius Mf. καὶ γὰρ τὰ ἐνθάδε σε πατάξας
ἀγαλῶσω τὸ κρανίον male in editis σου πατάξας. J. G. G.

Ibid. Ἐσθ'] Ἐσομαι forte.

F. G.

55. Τοῦτο γὰρ ἕνεκα νεωλκῆσας τὸ πορθμεῖον παρέμισι
Interpretantur omnes auctore Erasmo: quin igitur vel

huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo ni-
hil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid
enim id notat? Merito adnotavit pater, *navis subduc-
ta nauton vel portorium exprobat.*

J. G.

60. Μόνον . . . πρῶτα] Etymol. Magn. V. Δανίαν
docet immunes fuisse omnes Avernii vicinos, Strabo
autem Hermionaeos lib. VIII.

M. du S.

71. Θέρμων] Profert Thom. Mag. in Θέρμων. Quod
Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82. subdubitanter &
velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis ve-
sterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius
ac temere pro vero vendit Keuchen. ad Seren. Satom.
v. 736. nequicquam in hac causa Luciano testimonium
denunciatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de
Salas observavit ad Petron. c. 14. p. 76. *lupinos olim
vilissimum fuisse pauperum cibarium*; Cynicorum vero
adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse
lupinos contingeret. Quum autem addit; *Inde Crates
apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: ex-
tat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p.
524. *Οὐκ ἴδως τὸ Κράτης, Οὐκ ἴδως Φοῖ, πῶς δὴ
μακρὸν ἴδως ἔχει, Θέρμων τε χοῦν, καὶ τὸ μῆδος μέλι
τὸ ὅτι τὸ μέγα ἐ ἀβόλογον μὴ πῶς ἐ Θέρμων, καὶ
λαχάρον, καὶ ὕδατος μῆδος φορτίζω, ἀλλ' εἴμαι ἀπο-
πῶτος ἐ ἀκολούδω.* Duo jambi rotundissimi, quo-
rum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86. quin ex
ephemeride Cratetis sint decerpti, minime dubito.
De δὴ τῷ Ἐκῆτης dictum est p. 330.

T. H.

78. Κῆ.

portorium : obolum persolvere te decet : 65 πρὸς τὰ ἄπορθμία· τὸ ὅσον ἀποδοῖναι σι
neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc
in vitam. CHAR. Pulcre fane ; ut pla-
gas insuper eapropter ab Æaco accipiam.
MEN. Ergo desiste negotium facessere.
CHAR. Ostende , quid in pera geras.
MEN. Lupinos , si lubet , & Hecatae
coenam. CHAR. Unde istum nobis ,
Mercuri , canem adduxisti ? & qualia fa-
bulabatur inter navigandum , vectores o-
mnes deridens , & jocis incessens , solus
cantans iis gementibus. MERC. Nescis ,
Charon , qualem virum transverexis ? libe-
rum exacte , quique neminem curet. Hic-
ce est Menippus. CHAR. At si te un-
quam prehendero. MEN. Si prehende-
ris , vir optime : bis quidem me non ca-
pias.

MEN. Οὐκὲν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸ
βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις , ἵνα καὶ πωληγὰς
ᾗ τὴν τέττα ὡρὰ ἢ Αἰακῷ προσλάβω.
70 MEN. ἢ μὴ ἐνόχλει ἔτι. ΧΑΡ. δεῖξον τί οὐ
τῇ πῆρρα ἔχεις. MEN. Θέρμους , εἰ θέλεις ,
καὶ δ' ἑκάτης τὸ δειπνον. ΧΑΡ. πῶθεν τῶ-
τον ἡμῖν , ὦ Ἑρμῆ , τὸ κύνα ἡγάγεις ; οἷα δὲ
καὶ ἐλάλει ὡρὰ τὴν πωλῆν , τῇ δ' ἐπιστάτῃ
75 ἀπάντων καταγελαῶν , καὶ ἐπισκόπῳ , καὶ
μόνῳ ἄδαν , οἰμαζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀ-
γνοεῖς , ὦ Χάρον , ὅποιον ἄνδρα διεπόρθη-
σας ; ἐλεύθερον ἀκριβοῦς , κεδνὸς αὐτῷ μέ-
λει. ἔτός ἐστιν ὁ Μένιπκος. ΧΑΡ. καὶ μὴ
80 αἶν σε λάβω ποτέ. MEN. ἀν λάβῃς , ὦ
βέλτιστε· δις δὲ ἔκ ἀν λάβῃς.

ΠΛΟΥ-

δ Πορθμία] Πορθμία O3. P. Ostendunt vel πορθμία , vel πρὸς τὴν πορθμία. ε Προσλάβω] Παραλάβω O2.
prave. f Μα ἐνόχλει ἔτι τ μὴδ' ἐστιοῦν καὶ ἡμέραν μάλιστα O2. Non absurde videatur accedere , praesertim ob
ea , quae Charon subijcit.

78. Κεδνὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt , nec
quicquam ipsi curae est. Mavelim ego , neminem cu-
rat. Illud ἐδνὸς non ad πρῶγμα , sed ad personam
referri debere videtur. Sic in Euang. Marci XII, 14.
Pharisaei & Herodiani dicunt Jesu : Διδάσκας , οἰδα-
μεν ὅτι ἀληθὴς εἶ , καὶ ὁ μέλει σοι περὶ ἐδνὸς Magister ,
novimus te veracem esse , & non curare quemquam.
L. BOS Animadv. c. XII. p. 55.

Κεδνὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδνὸς pro mutato genere vel rem
vel personam indicat : posterius mihi non secus atque
Clariss. L. Bos placuit : cum explicandi modum postu-
lat solius veritatis memor Cynici persona , cujus di-
cendi libertatem nulla hominum conditio , nulli di-
gnitatum gradus refracnabant. Cratetem sine dubio
sic intellexit Teles , quem superiore nota testem cita-
vimus , quando post μνηστὴς φροτίζειν subijcit ἀλλ'
ἵνα ἀνέκδοτοι εἰ ἀκολάκδοτοι , nullius hominis respec-
tum habere , sed talem se gerere , qui nemini nec
verborum lenociniis obrepit , nec assentetur : longe
ab ista mente aberravit Interpretes Stobasi. Hoc sane
multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16.

Marc. XII, 14. sed a callidis veteratoribus laquei vice
cumulatae laudis simulatio adhibebatur , quia quaes-
tionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari
solvendo : quasi dicerent , ubi veritas agitur , scire se ,
adeo nullam personarum dignitatis rationem habere
Christum , ut ne Caesaris quidem majestate retineri
possit , quin animi cogitata libere planissimeque ex-
plicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim
orationis corrumpet , sed sententiam insuper alienam
reddet. Diogen. L. II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι , ἡμῶν αὐτῶν ἐδν
μελέσει. Saepius autem accidit , ut commode ponat-
ur : ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII. p. 370. D. εἰς
τὴν γὰρ ἄλλαν ἐδνὸς αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens
loquendi formula , ἐδν αὐτῷ μέλει Alexis apud Athen.
X. p. 421. D. — τὰ δ' ἐδν μέλει. Plato p. 19. D.
ὅτι σοι ἐδν μεμίσσηται. Euthyd. p. 211. A. τὴν πολλὰν
ἀνθρώπων εἰ σιμῶν δὲ εἰ δοκῶνται τι εἶναι ἐδν ἡμῶν
μέλειν atque adeo Xenophontem in Symp. p. 516. v.
31. una litera locupletare mihi liceat , ἐπείτι ἐδν μέλει
ἐδν , pro ἐδν.

T.H.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ. PLUTONIS ET PROTESILAI.

Π Ρ Ω Τ.

P R O T.

Ω Δέσποια, ἔ βασιλεῦ, ἔ ἡμέτερε Ζεῦ,
 ἔ σὺ, Δήμητρ' ὀνύχαιες, μὴ ὑπε-
 ἰδῃς δεήσει ἐρωτικῇ. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνας
 δεῖ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. 8
 εἰμὶ μὲ Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, ὁ Φυλά-
 κιος, συστρατιώτης τ' Ἀχαιῶν, ἔ πρώ-
 τος Σπόδαρὸν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δεομαι δὲ
 ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβῆναι πάλιν. ΠΛ.
 τῷτον μὲ τ' ἐρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες 9
 νεκροὶ ἐρῶσι· πολλὴν εὐδὲς αἰν' αὐτῶν ἔ τύχη.
 ΠΡ. ἀλλ' εἴ τίς ζῇ, Ἀΐδωνεῦ, ἐρῶ ἐγὼ γε,

1. O Domine, & rex, nosterque Ju-
 piter, & tu Cereris nata, ne
 spreveritis petitionem amatoriam. PLUT.
 Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tan-
 dem homo es? PROT. Sum Protefilaus.
 Iphicli filius, Phylacius, commilito Achi-
 vorum, quique primus eorum, qui ad
 Ilium venerunt, interii: oro autem ut ac-
 cepto in breve tempus commeatu, in vi-
 tam redire mihi liceat. PLUT. Istum
 amorem, Protefilae, omnes mortui amant:
 quo tamen eorum nemo potitur. PROT.
 Equidem non vivendi, Pluto, amore te-
 neor,

a Φυλάκιος] Φυλάκιος O. Φυλακίσιος Margo A1W.
 brarii.

b Τύχη] Τύχοι O. Hoc genus sacpissime variant li-
 brarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum est adeo circa ratione pro-
 curari editiones, cujus hoc sanequam perspicuum
 documentum est, non nisi ex editione *Benedicti*, in
 multis nugatoria, adoptatum, quum recte Basileen-
 sis non hanc appellationem praeferat, sed alteram
 ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere qui-
 vis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futu-
 rum bonum.

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καὶ Ἀχαιοί.
 Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Sty-*
gius. M. du S.

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poetarum usu Ζεὺς commune quasi
 trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutoni tribu-
 tur, ac velut imperii ac majestatis habet signifi-
 cationem: *Pausan.* II. p. 166. de Neptuno, quod in-
 solentius est, testem laudat *Aeschylum*: atque ita *Dori-*
simoniae Rhodio *κροκοτύπῳ* Ἡρᾷ ἁλὶσι μυχῶν,
πρᾶξις & *domina*, apud *Hephaest.* p. 43. Eidem ele-
 ganter in *Suppl.* v. 239. Ζεὺς ἀλλ' Pluto dicitur,
 qui de manibus decretoriam pronunciat sententiam:
 Tragicis mentem improba *Stanleii* versio obfuscavit.
Barthius autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigritum*, *Sty-*
gium, *Tartareum* *Jovem* illustrat, istorum *Luciani*
 verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex *Pytha-*
gorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum
 superioris imperium sit penes regem Jovem, & re-
 ginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem in-
 fernum, & *Proserpinam* Junonem infernam, adno-
 tavit *Lucian.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii*

commentariis ad *Aen.* VI, 138. esse promta suspicor:
 si contuleris, quae observavimus ad p. 282. facile
 constet, unde *Socrates* hauserit πῶλον σφαιροειδῆ, &
 τὸ μὲν ἡμισφαίριον διαίλαχον αἱ ἐράναι, τὸ δὲ ἑτερον
 αἱ ὑπὸ τῷ ἡμισφαίριον apud *Aeschin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lu-*
cianus, quum *Protesilaum* hic dicentem facit ἡμέτερε
 Ζεῦ, principem poetarum tetigit, cujus est Il. I, 457.
 Ζεὺς τε καὶ Ἀχαιοί. & ἰκαίη Πρωτεσίλαος.

86. Φυλάκιος] A Φυλάκει, Φυλάκιος unde & Φυ-
 λακίδης. Vid. *Stephan.* F.G.

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul
 a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde
 nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur
Protesilaus. E.L.

Φυλάκιος] Mf. Ox. Φυλάκιος. Sed proba vulgata.
 V. Il. B, 695. 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc in-
 ter Thessaliae etiam, certe appendicis loco, in *Opp.*
Protesilaum recenset *Mosser* c. 52. & 53, M. du S.

Φυλάκιος] Gentile Φυλακίσιος, quemadmodum
 Ἰφικλίου, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal.
Argon. in *Iphiclus* alter. A Φυλάκει, vel potius Φυ-
 λακίσιος, aut Φυλακίσιος nascitur *Apollonii* Φυλακίσιος
Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Φυ-
 λῆς τὰς Ἀχαιῶν scribit *Dicaearchus*: & Θῆβας τὰς Ἀ-
 χαιῶν πρότερον Φυλάκειον καλοῦσθην, ὅθεν ἦν ἡ Πρωτεσί-
 λαος verum utrasque situ tamen propinquas distin-
 guit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec est, cujus
Stephanus meminit, Θῆβας τῇ τῇ Θιωπυλίας τ' Ὀδυσσέως.
Protesilaum autem quum poetae vocant *Phylaciden*,
 non

amor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibisti, Protefilaee, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse jam captus fuisti, & novisti, quale sit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviscere, quum post paulo sis eadem lamentaturus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me

ἡ γυναικὶς δὲ, ἣν νόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡχόμεν ὑποπλέων· ἔστα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ὑποβάσει ἀπέναντον ὑπὸ τοῦ Ἑκτοῦ. ὁ ἐν ἔρωσι ἡ γυναικὶς ἢ μερίμως ὑποκναίει με, ὃ δέσποτα, καὶ βέλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΑ. Οὐκ ἔπεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΑ. ἐκδὲν δὲ μέμνηται ἀφίξειν γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἰσθύνει σε ἀνελθεῖν δέήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἐφύγω τὴν ἀφαιρίσιν, ὃ Πλὺτων ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς ἦδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἔργον εἶναι. ΠΑ. εἴτα τί σε ὀήσει μίαν ἡμέραν ἀταβῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρμένον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν

[Πρωτεσίλαος] Παράμεινον Ο. & μοχ καίμην.

non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata Il. B, 700. & 705. manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa dabit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35. ubi Phylleides cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam Conveniunt matres Phylacides, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius cam lectionem tene-ri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzet. Chil. II. c. 52. postquam Protefilai historiam explicuit, Λουκιανὸς, αἶτ, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μύθον· ἢ ποιηταὶ καὶ νῆοι, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662. cum Oleario, & saepius in Heroic. Aristid. T. III. p. 374. C. καὶ ἄλλοι τὴν Πρωτεσίλαον φασὶ παραλή-σασθαι τοὺς κατὰ γεγενῆσθαι μὲν τὸ ζῶντων Propert. I. El. XIX, 7. & Bruckhus. Minuc. Fel. c. 11. Quis unquam ab inferis vel Protefilai forte remeavit, horarum (trium) saltem permissio comitatu, vel ut exemplo crederemus. Plane verum est, quod monet Tzetzes, multos decantatissimi caius fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatis veterum locos accessione nova cumulare.

91. Αὐτῶν] Mallem, si codex aliquis addiceret, αὐτῶν, scilicet ἑρμῶν.

96. Ἑκτοῦ] Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII. & Ovid.

Metam. XII, 67. cum Luciano sentiunt. M. de S.

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id est, amor, desiderium uxoris.

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt Micyllus & Benedictus: sed haec res praevuluit pondere: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto; Sed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua posuerit extingui. Ejusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii majoris occultetur, potius flexu significationis levi dederō; meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethæo liquore obrui posset. Ἰπέρρογκα sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ἰπέρρογκος Hefychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλόν, sed & ὑπερμείζον inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculis ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosius atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἐκείνῳ forte non deterius legeretur, οὗ γού.

10. Καίμην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. Hygin. CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic respicit Luciano. Nomen habet Orp. c. 53.

ἔτιν πάρε' ὑμᾶς ὅτε ἀνθ' ἐνὸς δυο-
κρῆς ἡ λήψη μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥΤ. ἡ
δέμεις γενέσθαι ταῦτα, ἔδδ' ἐγένετο πά-
ποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων Ὁρφεΐ
ῥ' δι' αὐτὴν ταύτην ἡ αἰτίαν ἡ Εὐρυδί-
κην παρέδωκε, ἡ ἡ ὁμογενῇ μετ' Ἀλκί-
κην παρέδωκε Ἡρακλεῖ χαρίζομαι. ΠΛ.
Ἐλθέσθαι δὲ ἔγω κρανίον γυμνὸν ὦν ἡ
ἄμορφον τῇ καλῇ σε ἐκείνῃ ὕμνῃ Φανή-
ται; πῶς δὲ καὶ ἐκείνῃ ἡ προσήσεται σε, ἔδδ'
ἀλγυνῶναι διναμῆς; φοβήσεται ῥ', εὖ οἶ-
δα, ἡ φεύγεται σε ἡ μάττω ἔση τοσαύ-
την ὁδὸν ἀνελκυσθῶς. ΠΕΡ. ἔχῃ, ὦ ἄπερ,
αὐτὸν ἡ τῆς ἱσσαι, ἡ ἡ Ἡρμῆς κέλθουσιν, ἡ
ἡ πειδῶν ὡ τῷ φωτὶ ἡδὴ ὡ Πρωτοσίλα-
ς, καθιζόμενος ὡ τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐδὺς
καλὸν ἀπεργάσατο αὐτὸν, οἶ ἡ ἡ ἔκ

sequatur ad inferos : atque adeo pro uno
duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista
fieri fas non est ; neque facta fuerunt un-
quam.

3. PROT. At faciam, ut reminisca-
re, Pluto : nam Orpheo eandem istam ob
causam Eurydicen tradidistis, & consan-
guineæ meæ Alcesti commeatum dedistis
Herculi gratificati. PLUT. Tunc voles
cranium ita nudum & forma destitutum in
conspēctum formosæ tuæ sponsæ venire?
quomodo autem admittet te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio,
teque fugiet; & frustra tam longam ad su-
peros viam relexeris. PROS. Quin tu,
marite, huic etiam incommodo medere,
Mercurioque manda, ut, postquam luci
redditus erit Proteusilaus, eum potenti vir-
ga contactum juvenem statim efficiat pul-
crum, qualis erat ex thalamo nuptiali.
PLUT.

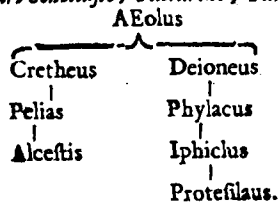
α λήψη] Λήψη O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem deroge-
mus, usitata pro λήψη. β προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσήσεται.

24. Οὐκ αὖν . . .] * Τῆς Περισεφόντης ὁ λόγος διομένης πρὸς Πρωτοσίλαον. G.

* Τῆς Περισεφ.] Haec videtur Schol. monuisse, quia omīssa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona.

T. H.

17. Τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκίαν] Si velis scire, Le-
ctor, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefi-
laus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didy-
mo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis.

J. P. a G.

21. Προσέσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato
προσέσεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII. p. 103,
M. du S.

21. Προσέσεται] Ferri non poterat admissum in Edd.
vulgatas προσέσεται, quippe quod nec cum ἔδδ' ἀλ-
γυνῶναι διναμῆς, nec cum φεύγεται σε satis accurate
conveniret. Moschorul. Ὁ. Ἀττ. Ἑκλ. Προσίμαι, τὸ
ῥάβδῳ προσήσεται, ὁ αἰσῆτος προσήσεται &c. Ex Ἀ-
ρριανῶν Suidas : Ταρκύνιος προσήσεται. Nost. Phal. I. §. 14.
T. H.

27. Καθιζόμενος ἐν τῇ ῥάβδῳ] Mercurium jubet, post-
quam ad lucem pervenerit Proteusilaus, conspectum vir-

ga, mox in adolescentem formosum eum converti. Sed
quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιζόμενος ἐν τῇ ῥά-
βδῳ, non intelligo. Καθιζόμενος τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur.
Homerus II. E. v. 104.

* Ὁ Ὀδυσσεύς, μάλα πῶς με καθίκετο θυμὸς ἐν τῇ
Ἀργαλῇ.

○ Ulysses, valde mentis penetrasti animum iustitia
ione grati.

Neque vero si in hac locutione intelligatur praeposi-
tio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An ῥ' pro
ἐν legendum?

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. J. P. a G., cur ἐν hic
praepositio; & merito miratur: ubinam enim hic
similia reperias? Servandam tamen, quam omnes
Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim ite-
rum Noster alibi Συγρ. c. 12. ἐν αὐτῇ φωνῶνται (cui
similis extat phrasia in Epigrammate, teste Constant.
Lex. ἐν βίβλιν πλεονεξίας) quanquam ibi MS. G. & L. ἐν
legunt Euripid. autem El. v. 321. Καὶ σπύτρ' ἐν αἰ-
ῶνι ἐκρήλαται & Lucr. v. 593. Has partes virgæ
Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites
agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano di-
ctum crediderim.

M. du S.
Καλῶς.

PLUT. Quoniam hoc Proserpinæ quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilæ, memineris, unius diei accepisse te commeatum.

Ὁ παῖς. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη συν-
30δοκεῖ, ἀναγαγὼν τέτον αὖθις ποίησον νυμ-
φίον. οὐ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡ-
μέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

D I O G.

Δ Ι Ο Γ.

1. **T**U Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis præferri postulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Carix universæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque progressus pleraque Ionix debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Ὁ Κάρ, ὅτι τίμῃ μέγα Φροεῖς, ἡ πάντων ἡμεῶν προθυμία ἄξιός, ΜΑΥ. 35
ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σινωπεῦ, ὧς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἦρξα δὲ ἡ Λυδῶν ἐπίαν, ἡ νῆσους δὲ τινὰς ὑπεργαγόμενῃ, ἡ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ δὲ Ἰωνίας κατέσφραγίσθην. ἡ καλὸς ἦν ἡ μέ-

29. Πλουτ.] Θαλάμω. G.

Κατωτέρω ἐν τῇ μέσῃ] Quamvis in Symp. §. 16. scripserit Lucianus, τάχα δὲ ἂν τις καθύπερθε τῇ βασιλείᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, quum hic interposuit ἐν τῇ μέσῃ. Multa haud infirmi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omisissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV. p. 111. λαμβάνειν] δι' ἐλπίδας. . . . τριόδοντι. . . ἢ δὲ μὴ, ἔδωκεν δὲ τοιοῦτον λαβόντα ἐν τῇ τριόδῳ. Tryphon I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἔστι πλεονάζειν, ἔδωκεν δὲ βίβλιν, ἀλλ' ἐν σὺνταγματι. — Arriano A. A. III. c. 30. ἐν κλειῇ δίδωμι, quod apud Xenophontem & Nostrium περὶ τῆς M. Z. c. 24. simpliciter est κλειῇ δίδωμι. Elian. V. H. XIII. 1. ἐν τῇ κλειῇ ἐν αὐτοῖς ἐν δόξῃ τῇ τροφῇ] ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βιολ. V. ἐν ὑπερβολῇ ἀλλήλων μὲν ἐν ἀμύμῳ. Polemo Physiogn. I. p. 170. παιδομαχίᾳ ἐν δόξῃ οὐ τοιοῦτος ἄνθρωπος. Antiphan de Herod. Caed. p. 136. v. 18. οὐ δὲ μὴ ἐν ἀφανείᾳ λόγῳ ζῆτις ἀπολείπει: qualia notavit ex Herodoto Raphael. ad 1. Theff. IV, 18. Manetho I, 239. — ἐν καλοκαίρῳ διὰ τὴν πεντηκονταετηρίαν. Quint. Calab. VIII, 9. — ἵνα τ' ἀμαρτίαν ἔν περὶ λόγῳ. — Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli demerit ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λογίαν ἵνα ἀπολείπων ἐν ἰουσίᾳ Φωγῇ. Verum hujus generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX. quem Luciani locus hic non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimæ virtutis, ac pæne magicæ, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Caduceum suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste Schol.

Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo θαλαμῶν τὸ δῆμιον dixit Apollo Δ. Θ. VII. T. H.
28. Απειργασέσθαι αὐτὸν] Thom. Mag. in Βούλῳ p. 31. T. H.
31. Μ' ἄν . . .] Satis erat; nam uxor viso marito statim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut Servius habet ad AEn. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII. & CIV. E. L.
39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῷ τάφῳ eadem in his etiam verbis ut commodè distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interpolita, ἡ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine justo decurrunt: μέγα φροεῖ ἐν τῇ βασιλείᾳ . . . ἡ ὅτι καλὸς ἦν . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ &c. nam ὑπεργαγόμενῃ & ἐπίβην a superioribus pendent, ὧς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mondo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyæno constat VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendunt Leo Alalasius ad Philon. Byzant. Gish. Supr. Num. Ant. Ill. p. 236. qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicero. T. D. III. c. 31. Eustath. ad Il. 4. p. 1298. v. 52. Καὶ ὅ μὴ τὸ Mausoleῖον μάλιστα πολλὰς (πελοταλίας, ἀπολείπων) vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος αὐτοῦ ἀπολείπωνται, ἡ θαλαμῶν ἐν τῇ ἐστίν. Mox pro αὐτῷ νεκρῷ an melius. H h h 3 scri-

μέγας, ἢ ὁ πολέμοις καρίερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἀλικαρνασῶ μνημα θαμμένους ἔχω ὀπτακείδοντες, ἡλίον οὐκ ἄλλο νεκρός, ἀλλ' ὅδε ἔτι εἰς κάλλος ἐξήσκη μένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθον ἔχει καλλίστην, οἷον ὅδε πρὸς 45 εὐρῇ τις ἀν' ῥαδίας. εἰ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ἔχει τάφος; ΜΑΥ. ἢ Δ' ὅτι τέτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μάυσο 50 σαλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφή σάρεσιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας σέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνας ἐνέκα τὸ σὸν κρανίον προσημειῖται ἀν' ἑμῶν. Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τὴν ὁδόντας 55 ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τὴν ὀφθαλμοὺς ἀφῆρημένα, ἢ τὰς ῥίνας ἀποσιμωμένα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασέωσι μὲν ἴσως εἶεν ὀπτακείδους, ἢ φιλομειδοῦναι πρὸς τὴν ξένον, ὥς δὴ τι μέγα 60 σικοδόμημα αὐτοῖς ὅτι· σὺ δὲ, ὦ βέλιντε, ἔχ' ὅρα ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῶν, πλὴν εἰ μὴ τέτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις περὶ ὁδοῦ.

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitur, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius afferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formosae Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambiciosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

9. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448. Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornamenta suos extruxit culmina manes.

T. H.

41. Παμμένους] Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχωσι σέρι· quod si formae arbitrum deligamus, dicere sic nequeas, cur tuum cranium meo sit praefertendum: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔχ' ἂν σέρι ἔχωσι, τίς ὁ Φίλιππος ἢ &c.

T. H.

57. Ἀποσιμωμένα] Hinc Stephanus adnotavit in Thes. ἀποσιμωμένα τῇ ὁρᾷ. Paulus Aegin. VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες δι' ἡ κατάνυται ἐν, ἀλλὰ θλάττεται ἐ σιμουῦται ἐ ἀσφίλει. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23. Sima-

taeque jacent pando sinuamine nares.

T. H.

59. Εἰς ἐπιδικασίαν] Putaverit aliquis abesse εἰς ἐπαινοῦ, vel οἷοι ἐπιδίκασιν. Nihil abest: amant eam struendam aliquando in verbo ἡμῶν paulo aliter Lysias p. 153. v. 27. ἐκείνη μὲν ἢ τὰ ἰαυτοῦ πρᾶξι. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147. Μαυσόλου τάφος· ἐστὶ πύλος, ἀλλὰ Κάριος Τίμιος οὗτος καὶ τυμβολῆτης πύλων.

T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. M. du S.

73. Τῶ μὲν σώματι] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes: ne id quidem suo de corpore novis: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ ἔχει τινὰ τάφος τῶ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam ἢ ὅπως ἀνθρώπων, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confectis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diogen. L. VI.

77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpulculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

65 MAY. Ἀνὴρ ἴα ἐν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότης ἔσται Μαύσωλῳ, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότης, ἀ γεννηιότατε: ὃ γὰρ. Μαύσωλῳ μὲν γὰρ οἰμώξεσθαι, μεμνημένῳ τῷ ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν οὐκ ἔσται. Διογένης δὲ καταγελάσει αὐτὸν. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῇ γυναικὶ καὶ ἀδελφῆς καλεσλευασμῶν. ὁ Διογένης δὲ, ὅ μὲν σάματ' εἰ καὶ τίνα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. 75 ὁ δὲ γὰρ ἔμελλεν αὐτῷ τέττατον λόγον δὲ τοῖς ἀξίοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρῶν βίον βελιωτέρως ὑψηλότερον, ὃ Κερῶν ἀνδραποδωδέσσει, ὅ σὺ μνήματ', καὶ ἐν βελιωτέρῳ χωρίῳ καλεσλευασμῶν.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET
MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ
ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

N I P.

80. E Cce enim, Menippus hicce judicabit; uter sit formosior. Dic, Me-

80. ἸΔὲ δὴ Μένιππ' ἔτοσι δικάσει, πότε ἔσται εὐμορφότερός ἐσσι. εἰπέ, ὦ Μέ-

ΝΙΡ-

a. Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta W. εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Κερῶν ἀνδραποδωδέσσει præterquam enim quod philosophi ἀνδραποδῶν vocent & ἀνδραποδῶν eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Græciam mittebantur: hinc Κερῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94.

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45; 37. M. de S. 76. Ἄνδρ' ὅς τις βελιωτέρως] Adscripsit pater, forte βελιωτέρως sed & prius ferri potest. F. G.

80. Πότε ἔσται εὐμορφότερός ἐσσι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius pa-

ginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότερον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI. initio, ὅς οὐ μωφότερος, ἔφα, ὅτι πάλιν γέγονας τῇ σαλῇ. Similiter male apud eundem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτοὶ ἰδοὺς εὐμορφότεροις δισμοῖς διδιδῶν. pro εὐμορφότερος & εὐμορφότεροι. Apud Ἐλιανum quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπὶ Σμερδῶν Σμερδῶν, pro Σμερδῶν ut recte apud eundem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. καὶ τοὶ τίνας ἂν τις κριτὰς ἱκανοτέρους ποιεῖται ὡς οἰοῖται. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθίσταναι τοὺς ἱκανωτέτους τῷ παλιν. Apud eundem ibid. pag. 289, E. pro φιλοσοφότερους scribendum φιλοσοφωτέτους. F. F.

82. T.

νιππε, ὃ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίς
δὲ καὶ ἐγὲ; πρότερον, οἶμαι, χρηρὶ τούτο
εἶδεναι. NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης; MEN.
ἂ πρότερον ὅτι Νιρεὺς, καὶ πρότερον ὅτι Θερ-
σίτης; ἐδέσσω γὰρ τούτο δῆλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν
ἤδη τέτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίους εἰμί σοι, καὶ ἐδὲν
τηλικῆτον ἀλφάρεως, ἡλίχον σε Ὅμηρον
ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπῆνεσεν, ἀπάντων εὐμορ-
φοταίον προσεϊπών· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ
ἰδὼν, ἐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ.
ἂ ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅτι τινα καὶ εὐμορ-
φότερον ἤγῃ. NIP. ἐμέ γε τὴν Ἀγλαΐαν, καὶ
Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN.
Quinam estis? nam prius, opinor, illud
scire commodum est. N I R. Nireus &
Thersites. MEN. Uter ergo Nireus, uter
Thersites: nondum enim hoc manifestum.
T H E R. Jam unum hoc in rem meam te-
neo, quod similis sim tibi, & nihil tanto
opere præcellas, quantum te Homerus iste
cæcus laudavit, omnium formosissimum
appellans: sed ille ego, cui caput in acu-
tum definens, & rari crines, nihilo infe-
rior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiorum ducas?
N I R. Me certe filium Aglaïæ & Charo-
pis, qui pulcerrimus homo sub Ilium veni-
t. MEN.

ἂ Πότμος δ'] Secutus sum O. In omnibus Edd. ὅτι secundo πόντος erat subiectum. ἂ Ὅρα τὸ δ'] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δὲ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸ ἐκ Σα-
μῆος Νιρεὺς ὁμοίως ἀλφάρεως εἰς κάλλος μετα' γὰρ Ἀ-

χιλλῶν. V.

91. Τούτος] Μαδάρης, ἀρμίστριξ. V.

* Σαίμων] Σάμας esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V. p. 225. C. T. H.

82. Τίς δὲ ἐγὼ;] Vide quam inepte distinguatur
haec ἀποκρίσις· τίς δὲ ἐστὶ πρότερος οἶμαι; χρηρὶ τούτο
εἶδεναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non
inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίς δὲ
ἐγὼ; πρότερος, οἶμαι, χρηρὶ τούτο εἶδεναι· Quinam
vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire. F. G. G.

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρηρὶ
non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρηρὶ γὰρ. M. du S.

Πρότερον, οἶμαι, χρηρὶ γὰρ] Priorem illam, quæ cun-
ctas Edd. obfederat, distinctionem, auctore Graevio,
jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίς δὲ καὶ
ἐστὶ πρότερος οἶμαι χρηρὶ γὰρ. . . . Ceteræ nihil aliud,
quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis,
ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi
absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae
sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de
multis exempla facile perficient: Plato Charm. p. 464.
F. Ἐγὼ ἂν ὁμοίωμα γὰρ αὐτῷ. Aristoph. Plut. v. 425.
Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δέδωκεν — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σῶν γὰρ
παρῆεν ἐνθάδε. Euripon apud Athen. IX. p. 377. D.
— ἐδὲν εἰχὶ σοι Κωδῖος ὄλεος γὰρ ἦσαν — ita recte Ca-
saubonus, qui simul adnotat, conjunctionem γὰρ trans-
positam esse in alienum locum, ut sæpe. Sophilus apud
eundem XIV. p. 640. D. . . . καί μοι πρὸς τὴν Τα-
μυρικὴν δὲ γὰρ . . . Xenoph. K. Π. VII. p. 113. v.
36. Ὡς ἐν κόμῳ δοκῶ γὰρ ἢ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ
κτί' ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem va-
riatur in membranis, non aliunde ortum putem,
quam quod locum particulae γὰρ commodiorem ad-
signare conantur. Huc referre nolim Herodoti verba
I, 24. Καὶ ταῦτα ἐστὶν αἰεὶ γὰρ ἡδὲν, ob suspicionem

viti. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum
Δ. N. III. §. 3. ἢ μὴ καὶ Λεονόδιον γὰρ παρίδω. Contra
in proximis particulam ὅτι opportuniore sede collo-
ri libenter sum passus.

85. Πότμος δ'] ὅτι N. καὶ π. ὅτι Θ.] Auctore Mf. Ox. sic
restituimus. ὅτι antehac loco suo motum ante ὅ
Θερσίτης demum legebatur.

92. Ὅρα δὲ σοι] Τὸ λέγειν hic desiderari videtur:
vel post τὸ ἤγῃ.

Ὅρα δὲ σοι] Jam vero tempus est, ut pronuncies, o
Ménippe, utro alteram formosiorum putes: sic interpre-
sed in Graecis non est, ut pronuncies: haec interse-
rentur, ut sententiam eliciant, quæ nulla est; nec e-
nim haec solent subaudiri, quæ facere tempus præ-
cipit. Rescribendum ex Mf. Ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε,
ἄντινα ἐστὶν εὐμορφότερον ἤγῃ· Vide in vero, Ménippe, quem
pulchriorem ducas.

Ὅρα σὺ δ'] G. P. & L. pro vulgato Ὅρα δὲ σοι &
ita Cl. Hemsterhusius edidit.

Ὅρα σὺ δ'] Quod præbent scripti Codices, jam
olim repudiandum non putavi. Ὅρα δὲ σοι jure lo-
cum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus præsen-
ti sententiae sequeretur, Ὅρα δὲ σοι σπουδῶ, ut p. 260.
v. 49. p. 262. v. 90. quo posteriore loco male mem-
branae Graevii, Ὅρα. Aelian. V. H. I, 21. Ὅρα σοι τίς
ἐστὶν ὁ μέγας ἄνθρωπος atque ita semper Graeci solent. Si-
mul atque vetus liber prodierit, qui talem infiniti-
vum suppeditet, desieram ipse non invitatus lectionem
restitutam.

94. Χάροπος] Non dubitat Clariss. Dukerius ad Thu-
cyd. p. 150. v. 27. quin perperam edatur Χάροπος pro
Χα-

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimirum discernatur a Therfitæ cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conspicio, & nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius est formosus: nam æquo jure in Orco versantur, & similes omnes. THER. Mihi quidem hoc suffecerit.

MEN. 'ΑΛΛ' ἔτι καὶ ὑπὸ γῆς, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνεις· ἀπὸ δὲ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθραπέστα τὸ σὸν ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτό, καὶ ἐκ ἀνδράδεσ ἔχεις. NIR. καὶ μὴν ἔρε' Ὀμήρου, ὅποι' ἦν, ὅποτε συνεγράτευσεν τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀπίρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIR. γένοι' ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὃ Μένιππε; MEN. ὅτε σὺ, ὅτε ἄλλ'· εὐμορφος ἰσοτιμία γὰρ ὅτι ἄδεις, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ· μὲν καὶ τὸτο ἰκανή.

ME-

ε Μὲν καὶ] O. interponit, ἡμεῖς μὲν καὶ καὶ: quod non sperno.

99. 'Αλαπαδόν] Ἀδωνί. V.

Χάρειν πατήρ ἐστι Χάρης καὶ Χάρων· res certa est ex Homer. II. B. 672. Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX. Nireus Charopis filius: quanquam ibi merito Schofferum Charopi præferre censet Munckerus. Ego nihil, utrum præferas, interesse puto: solet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μῆντις, μῆντιος· φίλος, φίλου· τριπλῆς, τριπλῆος· ἰσχυρὸς, ἰσχυροῦ· ἀπαύς, ἀπαύος, unde Ἀνακὸς & Ἀνακίος. Castores; quæque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valet Θάρων & Θάρωνος, Χάρων & Χάρωνος in Hefychia, quod rarius est, πῶνδρος invenitur pro πῶνδρος· simili modo recentioribus βραχ, βραχίος, δελφίος pro βραχί, βραχίος, δελφίος; non aliter atque σφίον pro σφίον· Sophocli, notante Eustathio ad II. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therfitæque conditionem formas plane dissimilem eo colore depinxit Menippus, ut in utramque partem proverbiū locum dederat: vide N. Heinss. ad Ovid. A. A. II. 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimilimum componendo, ut palmam sibi cadere posset Therfitæ: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylus, fabulator haud absurdus, retulit apud Platonem de Rep. X. p. 765. C. vidisse sc., quum animus ejus relicto corpore peregrinatus, miracula vitæ alterius inspicere, καὶ τὴν γὰρ ἡμεῖς Θερσίτου ψυχὴν πᾶσαν ἐξεδίδωκεν, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adjuvabitur: sed nos magnæ litis judices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. p. 15. ejus loci sententiam, alioqui satis expeditam, ἡμεῖς ἐκείνῳ Βαρθίῳ versio obscuravit.

Tom. I.

Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμία ἐς Ἄδου, alii quoque Therfitæ exemplo, inferorum in civitate principibus viris æquati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότητος — καὶ αὐτὸς δὲ Μέντις Θερσίτου ἔδωκεν ἀτιμότητος. Pro μῆντι olim hujus dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Nireus in eandem fere conjecturam inciderat St. Berglerus A&E. Erud. Lipsi. MDCCXXII. p. 162. sed aliis quibusdam adjunctis, quæ probari non poterant. Quanquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703. reperissem Μῆντι, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidæ Lugduno-Batavi, in quo pro μῆντι quod exaratum est μῆντι ὁ manifestum servat germanæ lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione vel conjectura fuit opus, postquam beneficio Viri insignis J. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theæteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θιαιτῆτος καὶ Φιλίας τὸ αὐτάρτεστον ἐστὶν ἔσθον.

Τὰν γὰρ μὲν ἰδίῳ Φιλίας ὁ δούτιος ἄλλου
Εἶπεν· ὁ δὲ φθονὸς κλέπτει, καὶ καὶ δόνη
'Αλλ' ὅπως δίδως καὶ χάρις· ἵνα αὐτὸς γὰρ
Μῆντι Θερσίτου ἔδωκεν ἀτιμότητος.

Vice ἄλλων aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλων tum extremo versu adscriptum Μῆντι, & Θερσίτου. Ceterum quæ poetæ sit mens, & quomodo cum præscripto titulo conveniat, explanabit Præstantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deferat.

T. H.

immortalitate. MEN. Non jucundum est
vivum videre lucem? CHIR. Non,
Menippe: etenim jucundi naturam ego
quidem varium esse quiddam & non sim-
plex duco: quum autem semper viverem,
fruererque rebus iisdem, solē, lucē, ali-
mentis; tum & tempestates anni eadem,
& quæ fierent cuncta per seriem singula ve-
lut alterum alteri adhærens sequerentur, ex-
fatiatus sum iis: non enim in eo, quod
semper idem est, sed in perpetua rerum
mutatione posita est voluptas. MEN. Ve-
re, Chiron. At quo animo hunc rerum
statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis
prælati huc adventisti?

2. **CHIR.** Non illibenter, Menippe :

Σφαλαῖον δ' ἀθανάσιος. ΜΕΝ. οὐκ ἴδῃ
 ἦ, ζῶντα ὄραν τὸ Φῶς, ΧΕΙΡ. οὐκ, ὦ
 Μένπτε· τὸ γὰρ ἴδῃ ἐγωγε σφαλῶς τι
 καὶ ἐχ' ἀπλὴν ἠγύμει· εἶναι· ἐγὼ δὲ ἔσῳ
 ὁαί, καὶ Σφαλαῖον τῆς ὁμοίαν, ἡλῆ, Φω-
 τὸς, τρῶφης· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ
 γηγῆσθμα ἀπαῖθα ἐξῆς ἑκάστοι, ἀσφ
 ἀκολουθεῖν θάτερον θάτερον· ἐπεπληθῆ
 γυν αὐτῆς. ὦ γὰρ οὐ τῷ αὐτῷ αἰε,
 ἀλλὰ καὶ οὐ τῷ μέλαρχῳ ὅπως τὸ τιρατῆρ
 ἦ. ΜΕΝ. οὐ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ οὐ
 ἄλλα δὲ πᾶς Φέρεται, ἀφ' ὧν προελθόντες
 αὐτὰ ἴκασται.

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀνδρῶς, ὁ Μέναντις ἢ γὰρ

a 'Aφ' ω] In margine *AW*, notatur: *Legendum forte iφ' ω' quod nullius pretii.*

§73. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profiteatur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epiætetus *Ariani* lib. II. p. 216. stulti hominis intemptivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀπαιτεῖται τοι, ὁ βέλωνος καὶ τέρπουρος κριταῖος· ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ ὑμῶν τὸ εὖ καὶ τὸ κατὰ φύσιν, τὸ σωφρονεῖν, τὸ ἀρετὴν, τὸ γυμναζεῖν, τὸ φιλοσοφεῖν; Haec vitam adfectum videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λατρεύω Φύας καλίστας, Δούλους δ' αἰσίου φανούς, ταπεινάς τε πρὸς πάντας· nihil haecenus, quod inficite dictum offendar; sed addito puerilis simplicitatis verba tergit, 'Hδὲ ὅτι ἀρκούντες σπονδὰς καὶ ποτάδες καὶ ἄλλοις, non ipse tantum insulsis notam commiseruit, verum et homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, διαιθιδίους τε Πραξιλάου Αἰδομένου. Docentur ita plerum in *Menofalconi* Schol. Histot. Bibl. Seguer. p. 809. quam apud Zenob. C. IV. n. 27. prorsus tam imperite Praxillae fñum Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, *ἀρετή* quam vere fuerint illi *Μενάνδρου* reposita. Alias tamen de Epicteto & Maffius Antoninus Chironi libenter concedunt, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ἐπαρκεῖν καὶ τὸ ἐμπροσθεν· Vide Imperatorem lib. II. § 24. *Bonarj* §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ διὰ τὴν ἐπαρκεσίαν, καὶ τὸ ἐμπροσθέν πρὸς καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς πάντα πασιμ, quae cum Memandri Luciani quae sententia non solum, sed et verbis saepe congruunt. Eregre *Eucherj* III, 98b. T.H. 20. [*Αποκατάστασις ὧν ἀπολείπει* &c.] Crediderim *Euchari* xianum; cuius haec recitat, obversatum extitum totum.

cum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII. — ταῦτα ἐστὶν ἡ ἀποκρίσις λέγει, Ὅτι διαφέρουσιν ἄλλοις, Παράλλοι, τὰ σερμὸν ταῦτ' ἀποκρίσις, ὅθεν ἴδω, ταχέ. Τὸν ἄλλο τ' αὖτις ἀσπεί, ὅθεν, ἴδω. Περ ταῦτα (lege τ' αὖτις) καὶ ἐκαστὸν ἐν βίῳ. Ὅψι παρὼτα καὶ παρὼτα σφῶδ' ἐλγόν, Σαπρότερον (ita leg. non σημερινόν, quod est contra rationem oppositionis) τούτων σὺ ὅψι πρῶτ. Hunc beatissimum aie, quisquis contemplantis, finit moerore, Παιρμένο, οὐρανὸν ἔχει ἀβύσσον, αὐδὲ venerat; celeriter. Solem omniumque astrum, aquam, nubes, ignem, eandem, quamvis vixeris centum annos, videbis praesentia. Quamvis vero vixeris annos valde paucos, deteriora haec nunciamus videbis.

21. Αἱ ὄψαι.] Καὶ ὄψαι. μοχ, post αἱ αἰσά, vè ἴσας
aut quid simile deesse videtur. F.G.

25. *Μηλαχρῖ*] An *μηδάλισσιν*; F. G.
 Et *τῶ μηλαχρῖ*] Ad sensum, qui satis expeditus in-
 terpretes non fugit, minime respondebat hoc ver-
 bum: nunquam enim *μηλαχρῖ* pro *μισθῶ* *μισθῶ*,
 quantum memini, positum invenies. Olim timide
 considerandum proposui *οὐ τῶ μηδάλισσιν*, ex con-
 tracta ejus verbi scriptione *μηλαχρῖ* haud difficile
 nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim *μηλαχρῖ*
 quae utraque loci vitaeque mutationem una con-
 tinent: neque me fecellera *Γυγετὶ μηδάλισσιν* sed
 ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin
 accedit *Επιφάνει* dictum in Orest. v. 234. — *μηδάλ-*
ισσιν *πύργῳ* *γλῶσῳ* quod, quamvis, ut monet *Schol.*
 Comici irrisum, *Βρισηλῶ* etiam usurpat *Πηλ. Βελ.*
 VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium,
 quam quod opéra tam levi & sine librorum veterum
 adjumento possit sanari. Reticens non est *Viri Doctiss.*
Jo. Jo. Wespenti conjectura; *ἢ τῶ μεταχρῖσιν*. T. H.
 28. *ἡμῶν*] Confer cum fine *Dist. XI.* — *ἡμῶν*.

ισομυία πάντων δημοδίων, ὃ τὸ πρῶγμα 3
 ἔδην ἔχει τὸ ἀξιοφορὸν, ὅτι φασὶ εἶναι, ἢ οὐ
 σκότῳ ἄλλως τε καὶ δι' ἡμῶν, ὡς ἂν αὐτοῖς
 ὅτι πικρὴν δὲ, ἀλλ' ἀνεπίδωκός τ' ἐστὶν
 ἀπάντων ἰσμήν. MEN. ὦρα, ὦ Χείρων,
 μὴ περὶ πικρῆς σαυτῶς, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σιγῇ
 ὁ λένῃ. ΦΕΙΣ. ΧΕΙΡ. πῶς τὰτα
 φῶς; MEN. ὅτι εἰ τῷ ὅτι τῷ βίῳ τὸ
 ὁμοῖον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγγεστό σοι προσκορὸς,
 ὃ ἐκταῖθα ἕμῳα ὅτα προσκορὴ ὁμοῖος ἀν-
 ἡνέοιθας, ὃ δέσῃ μελαβόλῳ γε ζῆτεν τινα 4
 ὃ ἐκταῖθας ἐς ἄλλον βίον, ὅς ῥ' οἶμαι ἀδύ-
 νατον. ΧΕΙΡ. τί ἐν ἀν' ὡδοὶ τις, ὦ
 Μενίππε; MEN. ὅς ῥ' οἶμαι καὶ φασὶ,
 σικκτόν ὅτα ἀρεστέοι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς
 παρῶσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρητον 4
 οἶσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris
 gradus res valde popularis, nihilque tanto
 opere differt, in luce verseris, an in tene-
 bris: porro nec sitire, quemadmodum su-
 pra, nec esurire necesse est; sed istorum
 omnium haud indigemus. MEN. Vide
 tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes,
 & in orbem tibi sermo redeat. CHAR.
 Quid ita? MEN. Nimirum si eorum,
 quæ in vita sunt, par semper & idem sta-
 tus satietatem tibi pepererit, hic etiam,
 quum sit similis rerum conditio, perinde tibi
 pariat, oportebitque migrationem querere
 aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod
 opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo
 faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet
 quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
 præsentibus, nihilque eorum tale existimet,
 quod tolerari nequeat.

DIO-

a Πικρῇ] Πικρῇ P. L. Margo A. W. Multo præstat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρῶγμα δεξ.] An? ἢ ἰσομυία, πᾶσι
 δημοδίων τὸ πρῶγμα, καὶ ἔδην ἔχει δεξ. vix enim dubi-
 to, quin corruptela quaedam facilem styli Luciani
 cursum impediverit: quam utilitatem habecant in hac
 disputatione, ἔδην... σκότῳ. mihi quidem non sa-
 tis liquet.

T. H.

33. Ἀνεπίδωκός] Thomas Magister v. Ἀτίλως vide-
 tur in suo Codice legisse Ἀτίλως. Sed præstantior est
 nostrorum librorum lectio.

M. du S.

Ἀνεπίδωκός] Ejus, quam Thomæ Magistri liber præ-
 tulit, lectionis Ἀτίλως nullum extat in nostris vesti-
 gium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspi-
 cari diximus, hunc dialogum male fuisse a descripto-
 ribus habitum. Quum autem interpretatur Ἀτίλως, ὁ
 ῥήτορας, id quidem ut satis est ad hujus loci sen-
 tentiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a
 consuetudine Græci sermonis abhorreat: equidem
 memini non dissimili structura scribi a Dionys. Hal.
 A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιομαρτὸν τὸ πῶς
 Ἀτίλως τῷ ἔργῳ ἀνεπίδωκός. sed alia est & potestas &
 significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi
 posse Ἀτίλως, si cum in modum intelligatur, ut La-
 tinorum *inimicus*: in *Glossis* alterum alterius explica-
 tioni inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque
 minime contemnendus: sed *inimicus sumus rerum
 ipsarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus susien-
 di obvivendi que sumus levati*. Qui hanc elegantiam
 non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea,
 cum certius fundamentum detegatur, lectione vulga-
 ta erimus contenti.

T. H.

35. Μὴ ἀνεπίδωκός] Non est, ne tibi contra-
 dicat, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumven-
 sis, te veluti fugiens, in te ipse incidat.

F. G.

Πικρῇ] Budæus C. L. G. p. 431. post
 tis Luciani verbis addit: *revolvatur & circumagatur*:
 quod proprie pertinet ad explanandam *ΦΕΙΣ*. Mo-
 do in Gregorii Nazianz. loco, *ἔτι μάλιστα ἐν ἡ
 πικρῇ, καὶ πάλαιθεν ἑαυτῷ ἀντιπρῶτα*, reddiderat:
in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria. Est au-
 tem *ἀνεπίδωκός*, quando quis iis argumentis &
 probationibus utitur, quibus in se conversis facile re-
 futetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdum
 convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite
 pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chi-
 ronem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus
 virtutis plura reperies in Budæo p. 533.

T. H.

41. Ἐκταῖθας ἐς ἄλλῳ β.] Subint. *δύναμι μελαβόλῳ
 ζῆτι*.

F. G.

Ἐκταῖθας ἐς ἄλλῳ β.] Non intelligenda cum *Guysio*,
 sed hæc ordine continuo præcedentibus abque di-
 stinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad
 Dial. XVII.

T. H.

43. Ὅτις, οἶμαι, καὶ φασ.] Gataker ad M. An-
 toin. IX. §. 6. hæc Lucianæ protulit adjuncta *Benedicti*
 versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis
 sapiens, quemadmodum opinari, & vulgo prædicare,
 præsentibus rebus sis contentus*. Secutus fuerat prio-
 res; quos tamen, quia formatam orationis Græcæ
 minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deer-
 rasse puto, dum ad Chironem referunt, quæ senten-
 tiae

ennda, binos tantum servos secum duxerit: idque quam phialas quinque aureas & cym-
bia quatuor secum haberet.

3. Arfaces autem jam ante provectus, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, agroque ferebat se pedibus ire, & postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obibat, dum uno ictu uterque caderent percussus a Thra-
ce quodam peltaſta in congressu cum Cap-
padoce ad vivum Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, lon-
ge ante alios provectus: Thrac autem im-
petum excipiens pelta, submisso corpore,

ἀντι, δύο μάλιστα οἰκίας ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ
75 τα. Φιάλας πέντε χρυσᾶς, & κυμβία τέ-
ταρα μὲν αὐτῷ ἔχων.

Ο δ' Ἀρσάκης, γυναιὸς γὰρ ἔσθλῃ, & τῇ
Δι' αὐτῆς ἀσμενῶς ἔσθλῃ, ἐς τὸ βαρβαρικὸν
ἔχθρῳ, & ἡγανάκτι περὶ τοῦ βαρβαρικοῦ, & ἡξί-
80 αἰσιν αὐτῷ προσάχθῃναι, & γὰρ ἐπὶ τῷ
αὐτῷ συμπίπτῃν, μὴ πλεονῶν ἀκρότητα
ἀλγισταί τε, ὑπὸ Θρακῶν τῶν περὶ τὴν
οὐ τῇ βίῃ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην
συμπλακῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ πλεονεξίᾳ
85 δεικνύτο, πολὺ τ' ἄλλῳ πρὸς τὴν ἐξουσίαν
ὑπερβᾶς δὲ ὁ Θραξ, τῇ σιλήτῃ τῇ ὑποδύς,
ἔσθλῃ

1. Boetius] τῶν γὰρ πρὸ MS. Basil.

81. Ἀμφότεροι ἀλγισταί] Ἀντὶ τῷ ἀμφοτέρω ἀλγισταί. G.

πρὸς αὐτὸν ἡγανάκτι, αὐτῷ ἀσμενῶς & ἀσμενῶς
Περσίδῃ. Ἐστὶ δὲ ἡ ἀσμενῶς, ἢ ἀσμενῶς, ἢ ἀσμενῶς
ἢ ἀσμενῶς. Οὗτοι δὲ ἀσμενῶς, ἢ ἀσμενῶς, ἢ ἀσμενῶς
ἢ ἀσμενῶς. Inde Bacchus Ἐλευθερίῳ, He-
sychio teste, nisi praeferebatur Ἐλευθερίῳ, & Eleutheris
cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum magno
Atheniensium malo rejecta, deinde oraculi testimo-
nio commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae
ab antiquo Cornici narratore avocantius exposita
Pausanias non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Me-
rito autem imprudentissimae temeritatis accusandus
Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem petens periculo-
sum iter nullo fere comitatu suscepit: erant enim
haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque jam
olim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc
eo magis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeoti-
que fines continuis bellis fuerant devastati. In Dicae-
archi Excerptis praecipuam habet commendationem
via, quae Oropo ducit Tanagram ἀπὸ τοῦ καθαρίστου
τῷ ἀπὸ τοῦ ἀσμενῶς (ita legendum), non ἀσμενῶς, quod
scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post,
quia Phaeacis iter Tanagra, ἔστι τὸν γὰρ μὴ ἔστιν & ἔ-
στιν, ἀσμενῶς δὲ πρὸς τὴν Κιθαίρῳ, & ἔστιν δὲ ἐπὶ
τοῦ ἀσμενῶς: si non alio quam ad latrocinia possit referri, ut
videbatur H. Stephano, scriberem potius, ἔστιν δὲ ἐπὶ
vel ἔστιν δὲ ἀσμενῶς: nunc sensu diverso intelligen-
dum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur,
praecipitui tamen non valde fuisse periculosa. Apud
Dicae. L. II, 136. Menedemus, Alexini uxorem co-
mitatur ἀπὸ τοῦ ἀσμενῶς, καλῶς δὲ ὁ ἀσμενῶς, καλῶς
τῷ & τῷ κατ' ἐπὶ τῷ ἀσμενῶς: hoc iter praeter adversum
Cithaeronis latus erat faciendum. T. H.

72. Ἐλευθερίῳ] Athenas Thebis petenti pagus hic,
eade Perfarum nobilis, in via erat, qui locus, re-
gnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infes-
tus erat.

74. Ἐσθλῷ] Mf. ἐσθλῷ. 7. B.
75. Φιάλας . . . & κυμβία] Junxit Demosthen. in
Mid. p. 628. E. Διὰ τὴν ἀσμενῶς ἀσμενῶς & περὶ τοῦ
Φιάλας ἀσμενῶς iterumque p. 625. A. Midias ad iter
secum portat χλαίδας & κυμβία & κάδους. Vid. Athen.
XI. p. 481. A. & qui vel illum, vel eodem, quos
ille, Grammaticos excipit, Macrobian. Saturn. V. 21.
T. H.

Ibid. Κυμβία] Ibid. ἀσμενῶς ἀσμενῶς, πρὸς αὐτὸν, & πρὸς
αὐτὸν. duas ultimas species habet Hesych.

77. Ο δὲ Ἀρσάκης, γυναιὸς γὰρ ἔσθλῃ, & τῇ Δι'
ἀσμενῶς τῷ ἑαυτοῦ ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἔσθλῳ] Latinus in-
terpres: Arfaces autem (senior enim jam erat per fa-
vem pro barbarico illo ritu facie non inhonestā) graviter
ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locu-
tio, αὐτῷ ἀσμενῶς τῷ ἑαυτοῦ ἐς τὸ βαρβαρικόν, ut & ab in-
dole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonestā
facie est. Aliiter interpungendum est, si velis Lucianum
emendate & humane locutum esse; sic autem
distingue, αὐτῷ ἀσμενῶς τῷ ἑαυτοῦ, ἐς τὸ βαρβαρικόν ἔσθλῳ
το, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut
solent barbari: hoc est ἐς τὸ βαρβαρικόν, quod non male
verterunt, barbarico ritu, sed male conjunxerunt cum
facie. Sic αὐτῷ τὸ ἐμμηχανῶν apud Thucyd. lib. 6. est
pro societate inita. Paulo ante κύμβια sunt pocula
cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis De-
mosthen. Orat. in Mid. 7. G. G.

De Thucydidi illa phraſi ἐς τὸ ἐμμηχανῶν jure me-
rito dissentit Eruditiſſ. Dukerſus, quem vide p. 519.
q. 9. T. H.

79. Ἠγανάκτι περὶ τοῦ βαρβαρικοῦ] Persus enim nobili-
oribus vel tantillum sine equis in via conspicui infamiae
dabatur. V. Xenoph. Cyrop. L. IV. & VIII. extremo:
quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret:
immo ab his mutuatus erat Cyrus. V. L. I. M. de S.

δοποῖται ἅ' Ἀρσίαν κατὸν· αὐτὸς δὲ
ὑποβίς ἅ' σάριστον αὐτὸν τε ἀλαπίρει· ἔ
ἅ' ἵππον.

ANT. Πᾶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, (μῆ 90
πληγὴ τὸτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾶστα, ὦ
Ἀντίδωρος· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυεν εἰκοσάπηχόν
τινα κοῖτον προβέλημύ· ὁ Θραξ δὲ, ἔ-
πειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσθη ἅ' προβαλὼν,
ἔ παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἐκδοκὴ, ἐς γόνυ ὀπλά·
σας, δέχεσθαι τῇ σαρίσῃ ἅ' ἐπέλασιν, ἔ τι-
τρώσκει ἅ' ἵππον ὑπὸ τὸ σῆρνον, ὑπὸ θυμῷ
ἔ σφοδρότῃ· ἑαυτὸν ἀλαπίρειναι· διαλαύ-
νεται δὲ ἔ ὁ Ἀρσίαν ἐς ἅ' βυβῶνα ἀλαμ-
πάξ ἄχρις ὑπὸ ἅ' πυγῇ. ὁρᾷς οἶοντι ἐγένε-
το; ἔ ἔ ἀνδρὸς, ἀλλὰ ἔ ἵππου μᾶλλον τὸ
ἔργον. ἡγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμ· ὦν τοῖς
ἄλλοις, ἔ ἡξίει ἵππῳ κατιέναι.

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, ἔ πάν-
ἀπαλὸς τὰ πόδε, ἔ ἔδ' ἐτάσαι χαμαὶ,
ἔ ὅπως βαδίζειν ἰδύνατο. πάχυσαι δ' αὐτῷ

amolitur Arisae contum: tum ipse e vesti-
gio objecta sarissa eum simul & equum
transfigit.

4. ANT. Qui potest, Crates, uno ictu
hoc confici? CRAT. Facillime, Anti-
sthene; hic enim irruebat, viginti cubi-
torum conto projecto; Thrax vero, post-
quam pelta demovit ictum, sic ut cusps
eum præteriret, tum genu fixus excipit sa-
rissa prolata impetum, & vulnerat equum
sub pedus, qui præ ardore, furfusque ve-
hementia semet ipse in celum induebat: ea-
dem Arisaces opera transfoditur per inguen
penitus usque sub ipsas nates. Vides quid,
quoque modo acciderit, non viri, sed equi
potius facinus. Attamen moleste ferebat,
pari se cum aliis esse loco, volebatque eques
descendere.

5. Oroetes autem privatæ fortunæ ho-
mo, pedibusque debilis admodum ne stare
quidem humi, nedum ingredi poterat!

ac

a Αὐτῷ] Adfici, quod Grævius ex Mf. notavit. Priores Edd. αὐτῷ. b Ὀροίτης] Ἡρότης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Ἀγγλ. Μακεδονί. G.

99. Ἐς ἅ' βυβῶνα] Βυβῶν πρὶν εἶναι γαστήρ. F.

87. Τὸν Ἀρ. κατὸν] Eleganter describit congressum
Parthi equitis & Thracis peltastæ. Scythæ, Parthi,
Sarmatæ, Alani praelongis ex equo contis pugna-
bant: ideo κατὸν, pro quo prave scribitur αὐτο-
φόρος apud Dion. Cass. XL. p. 127. C. ut manifesto li-
quet ex p. 130. E. eorundem meminere in descri-
bendo infelici cum Parthis Crassi praelio Plutarch. in
Crass. p. 558. 559. & Appian. de B. Parth. p. 240.
241. ubi reperies ista Lucianæ phrasi proxima, πῶ-
δες ἀλαμπαξὶ προσεληλαμένους πρὸς τοῦτον· quemad-
modum in Philopœm. p. 359. B. διαλαύσαι ἀλαμπα-
ξὶ ὁμοῦ τοῖς παροῦσι ἐκείνους· confer Suidam in Ἐξῆν. Pondera centi Sarmatici Silius habet
XV, 687. ubi plura suppeditabit Eruditiss. Draken-
borch. Talem equitum ornatum pugnandique morem
usu docti adficerunt postea Romani, ut constat ex
Arriani Tacticis.

T. H.
Ibid. Οἷος δὲ ὑποβίς τὸν σάριστον] Cogitabam olim
ἕτως δὲ ὑποβίς τὸν σάριστον αὐτὸν τε ἀλαπίρει· ἔ ἅ' ἵ-
ππον. sic vero subiecta sarissa ipsam & equum perfodit:
sed nunc conjecturæ præfero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ
ὑποβίς.

J. G. G.
88. Σάριστον] Sarissam vocat etiam latine Livius
XXXVII. 42, 2. & Sarissophoros.

92. Εἰκοσάπηχον· . . κοῖτον] Longioribus equitibus

usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris
& Pollucis ostendunt, & locus à Suida v. Ἀλάχοι al-
latus. Verum longe humanam mensuram hæc excedit.
Apud Polyanum Strat. II. p. 146. C. tamen me-
morantur sarissæ XVI. cubitos longæ.

M. du S.
5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρότης.

Op. ὁ ἰδιώτης] De Oroete satrapa, qui Polycratem
cruci affixit, Noster in Ἐπιστ. c. 14. de quo Heroda-
tum consule III. 130. . . Sed quis hic sit privatus,
haud facile expiscabere. Post necem enim Polycra-
tis, cum aliquandiu Oroetes sars prospera usus esset
fortuna sub magis, Dario jam imperante, per pro-
prios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus.
Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius di-
ctus est, hoc est, Armeniæ rex aut satrapa? Corru-
ptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis O-
roetes extiterit mollitie insignis, de quo mihi non
constat.

M. du S.
Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor structuram esse
verborum talem, quæ mendac suspicionem facile
commoveat. Parvula mutatione lenius oratio proce-
det: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, ἔ πάντῃ ἀπαλὸς τὰ πόδε
ἔδ' ἐτάσαι χαμαὶ, ἔ ὅπως βαδίζειν ἰδύνατο. quanquam
ne sic quidem illud ἰδιώτης satis placet; videtur enim
hujusmodi quiddam sententiæ postulare: ὁ δὲ γε Ὀροί-
της

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaue machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcurrerem ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium vene-

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ Σποδαῖσι τῇ Ἰππῶν, ὥστε οἱ ὅτι τ' ἀκανθῶν ὀπιθαίνοντες ἀκροποδῇ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καβαλῶν ἑαυτὸν ἐκείῳ, καὶ ὑδμεῖα μηχανῇ ἀνίστασθ' ἤθελεν, ὁ βέλεις Ἑρμῆς ἀράμειον αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμῆϊον· ἐγὼ δὲ ἐγέλαν.

5 ANT. Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήην, ὃδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἱ μάστιγας αὐτὰς, προσδραμὼν ὅτι τὸ πορθμῆϊον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὀπιτηδείως πλεύσαιμι. ὅθι τ' ὡλῆν δὲ, οἱ μὲν οὐδ' ἀκρῶν τε καὶ ἐναντίων ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερόπληκτον ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίδανες, τοιῶτων ἐτύχεε ξυνοδοπύρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανιστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπης ὁ Ἀκαριαν, ξενηγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλεῖσι ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ πατρὶος ἐκ Φαρμάκων Σποδαίων

6 Πιπμῆς] Πίσης A. P. L. Margo AW. absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανιστὴς] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανιστὴς. G.

25. Ξενηγός] Ὁ ξένος στρατιώτης ξυνώγων ἐ μισθῶ

αὐτοῖς εἰς τὸ πόντον. V. Ὁ μισθὸς τοῦ στρατιώτου συνώγει. C.

της ἱππικῆς κινήσεως ἐ πᾶσι ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιότης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρόδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἰρῶδης, a Polyaeo VII, 41. & Plutarcho in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρόδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestior essent, in publicum prodire, nisi equo vestis, paene fuit turpe, jam Briffonius adnotavit de R. P. lib. III. ex Χερσφοντε: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτι καὶ ἐπὶ δούκτον ἐκάλει, τρέχων ἐπιτήρησα κατὰ τοὺς Μῆδων ἀλάζωνας ὁ πάντων ἀστὴρ, καὶ ἵπ' ἱπποῦ συλαρῆμος εὐτρεπὴς οὕτως ἐπὶ γυμνασίου τ' ἐκκαλεῖται. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Justin. XLI, 3. Equis omni tempore venantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consilere, mercari, colloqui. Hac tamen consuetudine labefacti pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythia, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippotom. I.

ροστῆς. πρὶν A. Y. T. p. 292. 293. Ἰπὸ τ' ἱππικῆς, inquit, αὐτοὺς κίβητα λαμβάνει, ὥστε αὐτοὶ κρημαίνονται ἀπὸ τ' ἱππῶν τοῖς ποσὶν ἐπὶ τὰς ἀσφαλτοῦται, καὶ ἔλκονται τὰ ἰχία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷος τε εἶναι ἰδρῶτος, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI. c. 2. H. Valerius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II. v. 266. Et si vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μῆδους πᾶστας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles.

20. Ἐτερόπληκτον ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερόπληκτον ἐν αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: ὁ παρὰ ἀρσενίων ἐν αὐτοῖς. Julian. Misop. p. 338. A. ὑφ' ἀρσενίων ἐν αὐτοῖς. Micellus & Benedicinus intellexerunt: inter illos sedens, omnino perperam. T. H.

24. Βλεψίας . . Λάμπης . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines.

Idem. Ἐκ Πιπμῆς] Angl. Πίσης. J. B. 28. O

Θανόν· ὁ δὲ Λάμπρις, δι' ἑρῶα Μυρτίου τῆς
ἑταίρας Σποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας,
λιμῷ ἀθλίος ἐλέγχο ἀποσκληκίνας, καὶ ἰδὼν-30
λα ὀχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ
ἀκριβέστατον Φαινόμενον. ἐγὼ δὲ, καί τ' εἰ-
δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον· Σποθάνοι· εἴτα
τῷ μὲν Δάμειδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ἐκ ἀδικα-
μέντοι ἔπαδες, ἔφη, ὑπ' αὐτῷ, ὅς τ' ἀλαν-3
τα ἔχων ὁμῶς χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐν-
νεηροταέτης ὢν, ὀκτωκαιδικαίετι πανίσκῳ
τέτταρας ὀβολὸς παρῆχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρ-
νῶν (ἔσεν γὰρ καλῶν), καὶ κατήρῳ τῇ
Μυρτίῳ) τί αἰτία τ' ἑρῶα, σαυτὸν δὲ ὤ-40
δὲ τῆς μὲν πολεμίας ὑδὲ πώποτε ἔτρεσας,
ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζεαι πρὸς τὴν ἄλλαν.
ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντῳ παιδικακίῳ, καὶ δα-
κρύων ὀπιπλάσσει, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ
γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτὸν κατή-45

no sublatus; Lampis ob amorem Myrtii
meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fa-
me miser dicebatur extabuisse; idque satis
indicabat, ut qui pallidus mirum in mo-
dum, atque attenuatus exactissime conspi-
ceretur: ego vero, quamquam scirem, ex-
quirebam, quo pacto obiisset. Tum Da-
midi accusanti filium, atqui non iniusta
spassus es, inquam, ab eo tu, qui talenta
quum possideres admodum mille, inque luxu
ipse viveres nonaginta natus annos, octode-
cim annorum juveni quatuor obolos præ-
bebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim
& iste, dirisque Myrtium prosequabatur)
quid infimulas amorem, non temet ipsum?
qui hostes nunquam exhorruisti, sed pe-
riculi securus prælium inibas ante alios, a
vulgari meretricula, lacrimisque fictis &
suspitiis captus es vir tam fortis. Nam quod
ad Blepsiam adinet, se ipsum accusabat pri-
mus

α' Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοις L.

30. Ἀποσκληκίνας] * Κατέκρημα V.

* Κατέκρημα] Vitium Ed. A. κατέκρημα correxerat etiam Manth. Sladus.

T.H.

28. Ὁ δὲ Λάμπρις δι' ἑρῶα Μυρτίου &c.] Scortum
nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus
Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto
non fuisse eandem illam meretricem, quæ Lampidi
causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc
loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum ve-
tulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lam-
pidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui simul ad infe-
ros descendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius*
ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mor-
tuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114.
Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem
123. Computa & invenies, non potuisse Myrtium il-
lam Lampidis minorem fuisse annis 50. regnante Phi-
ladelpho. J. P. a G.

30. Ἀλλοῦ ἐλέγχο ἀποσκληκίνας] Ὁ ἄλλος est scri-
bendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλιος alter-
utrum venustas orationis Graecæ flagitat. Proprie
vero λιμῷ ἀποσκληκίνας nam fames extenuatum cor-
pus contabescit; atque adeo *fame miserum in modum*
etorri. De formula loquendi, ipsoque hoc loco tractat
H. Stephan. Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis*
quæ ponit verba suppeditaverat *Eusebius* ad II. 4. p.
1295. v. 39. nunc *Bergleri* curæ debemus, ut pro-
pius inspicendi sit copia: extant scilicet lib. III. Ep.
IV. sed paulum aliter, quam fecerat *Eusebius*, di-

stineta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκίνας κινδυνεύω, τὸ λιμῷ κατεύρομαι
sequitur inferius: ὅς γὰρ ἐγὼ σὺν αὐτῷ ὡς λιμῷ
καὶ ἀσχημῶς. Verum Epistola priorē, quod magis ad
Lucianum accedat, legitur, μηδ' ἂν φθάσωμι λιμῷ
κατασκληκίνας ut vir Graecæ callentissimus egregie resti-
tuit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθάνω. *Ha-*
syob. Ἀπίσκη, ἀπὸ θανῶν Ἀποσκληκίνας (leviter vitiatum
in *Suida*, Ἀποσκληκίνας) ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω ubi repo-
nendum ἀποθνήσκω, ne *Stephanum* audiamus, qui
tantilla menda deceptus τὸ ἀποσκληκίνας significationem
activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus*
Vesp. v. 160. mihi Delphis oraculum consulenti Deus
respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μὲν ἀποσκληκίνας τότε. Ratio
non dissimilis est in ἀνασκήναι, ἀφανασκήναι. *Ariforb.*
Ecclesiæ v. 146. Δίψη γὰρ, ὡς ἵσταν, ἀφανασκήναι
& ἀφανασκήναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII.
p. 290. E. τοὺς ἀπρὸς μῶνους ἐκείνους ἐκλαστανόμενους τῷ
τροπῷ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀφανασκήναι lib. IX. p. 401. F. ὅ
ἐν μὲν ἐστὶ ζῆτος τὸ σῶμα ἀφανασκήναι poterat scripsisse,
ἀποσκληκίνας. Taceo consignatam a *Scholias* variam
lectionem in *Sophoclis Philoct.* v. 951. Ἀλλ' ἀνασκήναι
pro, ἀλλ' αὐθιγῶμαι. T.H.

33. Ἀποθάνοι] Ita recte L. In reliquis ἀποθνήσκω
sed omnes interrogari ab eo præstat. Ne dicam in-
certum, ad quem referas, si unum tantum interro-
gantem facias.

M. du S.

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci ostium fumus: con-
tueri oportet & prospectare e longinquo ve-
nientes. Papæ: multi sane diversique, &
omnes lacrimarum pleni præter istos recens
natos & infantes: quin & valde senes la-
mentantur. Quid hoc? num quis incan-
tatis beneficiis inductus eos tenet vitæ
amor?

9. Illum equidem ætatis provectissimæ
hominem interrogare volo. Quid lacrima-
re id ætatis mortuus? quid indignaris, o-
prime: idque senex quum huc adveneris?
an forte rex erat? MEND. Haudqua-
quam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

γούρι φθάσας πολλὴν ἤ ἀνοίαν, ὅτι χρηματὰ
ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκονσι κληρονόμοις,
εἰς αἰὲ βίοντα δὲ μάταιον νομίζων. πολλὴν
ἔμοιγε εἰ ἢ τυχεύσαι τερπωλὴν παράχου
σοτότε γένοντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ὅπῃ τῷ τρυφῇ ἐσμέν
ἀποβλέπουν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τῆς
ἀφικνουμένης βαβαί· πολλοὶ γὰρ καὶ ποικί-
λοι, καὶ πάντες δακρύοντες πολλὴν τῇς πορνείας
55 τῆς τῆς, καὶ τηκίαν. ἀλλὰ καὶ οἱ πᾶσι γει-
ραχότες οὐδύροισι. τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον
αὐτὸς ἔχει ἔβιον;

Τῶτον ἐν τῇ ὑπεργῶνι ἔρεσθαι βούλομαι.
τί δακρύεις τηλαυτῶν ἀπθανόν; τί ἀγα-
60 θοακτεῖς, αὐ βέλινε, καὶ ταῦτα γέρονι ἀφ-
γυλῶν; ἢ πῶς βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. εἶδα-
μῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σαράπης; ΠΤΩ. εἶδ' ἔ-
τῃ.

6 Παράχου τότε] Ita F. & W. Reliquæ pejus παρήχοντό τι.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum
errore, quibus ὁμοῦ ἔχον τάλαστα χίλια fuit, *immo
mille habere concervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ
numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum*:
ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem
adnotavit Harpocr. in Ὁμοῦ. Εἰς τὸν ὁμοῦ δισμύροι πᾶν-
τες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolffius* a *Valesio* reprehensus, quod
omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem
eam, quia τοπιῶν est Atticis, sive adverbium locale;
neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλαδὲ. Τὸ
δὲ ὁμοῦ, inquit *Schol.* *Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν
Ἀστικῶν ἂντι τῷ ἔγγυς· quod autem addit, ὡς ἔ' ἐν Εἰρή-
νῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ἔ' ἐν ἡδὲ, omnino declarat, nunc una
vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512.
καὶ μὴν ὁμοῦ ἔ' ἐν, ἢ δ' ἔγγυς· ejecto Scholio vel rescri-
bendum est, quod antiquus Enarrator præbet, vel
cum *Mf. Vatic.* ὁμοῦ ἔ' ἐν ἡδὲ. Vide *L. Bos* Obf. Crit.
c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *If.*
Cassiodorus. ad *Strab.* VI. p. 415. Verum hoc in loco
male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit
L. Bos Anim. c. VII. p. 34. T. H.

37. Ὁκτωκαιδεκάετη] *Ἰωνί* illi *oëdecim annos*
παῖο. J. B.

43. Ἵνα δὲ τῷ τυχεύῳ παιδισκαρίου] Hæc tam
prope sententia verbisque abfunt a *Thrasonidae* que-
rela in *Menandri* *Μισομύμῳ*, ut, quin *Lucianus* fuerit
imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum
debemus *Arriano* in *Epiçt.* III. p. 351. *Παιδισκαρίον*
μη καλιδιδούλων· ἰσχυρὸς, ὅτι ὁδὸς πᾶσι τῷ πολέμῳ
καὶ. Pro ἀτίλῃ oportere legi ἰσχυρὸς, quia continuo
sequitur, *παιδισκαρίον δὲ καὶ ἡ, καὶ παιδισκαρίον οὐτε*

λοῦς, ut recte viderunt *Wolffius* & *Berglerus* ad *Alciphronem*.
II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide con-
stat ex *Clem. Alex.* *Strom.* II. p. 463. τῷ καμινῶ
ἐκείνῳ *Θρασωνίδῳ* ἄλλῃ σκεπῇ, *Παιδισκαρίον* μοι, φασὶν,
ἰσχυρὸς καταδιδούλων. Est etiam *παιδισκαρίον* ἰσχυρὸς
in *Alciphron.* III. Ep. 27. pro quo *Nosfer* τὸ τυχεῖον παι-
δισκαρίον. Ut autem ἐπὶ τῷ δάκρυον, sic in eodem
Menandri *Μισομύμῳ*, Ἀκαμψίῳ τῷ τὸ κατέκλειστο τοῦ-
το μοῦ (an σοῦ;) καὶ λατῶν βουλόμην ἢ μὴ πῶς
quæ a *Suida* conservata V. Ἀκαμψίσαντες, in *Comi-
ci* Reliquiis *Clericum* fugerunt. T. H.

45. Ὁ μὲν βλαψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγήμῃ φάσας,
πολλὰν τὴν ἀνοίαν] Dele duo commata, ut loquuntur,
post αὐτὸς & φάσας, quæ in omnibus editionibus
conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusans
multas dementiæ. J. G. G.

49. Παρήχοντό τι εἴποντες] Amabo, quid hic loci
est τῷ τι. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scrip-
sit, *τερπωλὴν παρήχον τότε εἴποντες, assulemunt mibi
voluptatem tunc gementes*. J. G. G.

Παρήχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse
legendum, & secutus est deinceps *Cl. Hemsterhusius*.
M. du S.

56. Ἵνα τὸ φίλτρον] Quamvis *Edd.* consentiant,
non tamen dubito, quin melius sit Ἵνα τὸ φίλτρον.
T. H.

58. Ὑπεργῶν] Vid. *Dial.* VI. §. 2. ubi omnes *Edd.*
recte ὑπεργῶν, cum *P. B.* & *Fr.* hic peccent: ea-
demque opera elegantissimam decrepiti senis descri-
ptionem habebis. *M. du S.*

τῆτο. ΔΙΟ. ἄρα ἔν' ἐπλεύεις, εἴτα ἀπα-
σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα· τεθνά-
ναι. ΠΤΩ. ὁδὸν τοῦτον· ἀλλ' ἔτι μὲν
ἐγγόνει ἀμφὶ τὰ ἐννεηκοῖα· βίον δὲ ἀπορον
ἀπὸ καλὰς καὶ ὁρμῆς εἶχον, ἐς ἑσπέρην
πρωχὸς ὄν, ἀτεκνὸς τε, καὶ προσέτι χα-
λὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἴτα τοῦ-
τ' ὅν ζῆν ἠέλεις; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν
τὸ φῶς καὶ τὸ τεθνῆναι δεινόν, καὶ φθι-
τῆον. ΔΙΟ. ὡς παλαιός, ὡς γέρων, καὶ
μειρακιὺν πρὸς τὸ χρεῖον· καὶ ταῦτα ἡλι-
κώτης ὢν ἔσθ' ἐπορθέμενος. τί ἔν' ἂν τις ἔτι
λέγοι πρὸς τῆς νέων, ὅποτε οἱ τηλικῶ-
τοι φιλόζωοι εἰσὶν; ἔς ἐχρὴν διάκειναι τὸ θά-
νατον, ὡς τὸ τῷ γῆρα κακῶν φάρμα-
κον. ἀλλ' ἀπύκναι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶ-
δῆσαι ὡς ἀπόδρασιν βυλιώσεως, ὅρῳ πρὸς τὸ
τόμιον εὐλεμνῆς.

Neque istud. DIOG. Num ergo divi-
tiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat,
quod multo luxu relicto mortem obieris.
MEND. Nihil tale: sed annos quidem
attigi propemodum nonaginta: vitam vero
inopem calamo piscatorio ac linea sustenta-
bam insigniter egenus, prole carens, præ-
terea claudus, hebetique visu. DIOG.
Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND.
Sanequam: jucunda quippe erat lux; mo-
ri contra grave ac fugiendum. DIOG.
Deliras, senex, & juveniliter atque inepte
fato adversaris, quum tamen annis ipsum
Charontem æques. Quid jam dicat aliquis
de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam
amplexantur, quos oportebat confectari mor-
tem, tanquam senilium malorum reme-
dium? Verum abeamus, ne quis nos sus-
pectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt
circa hoc ostium obverfantes.

ME-

a Τεθνῆναι.] ἴσως C. b Λέγει.] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀτελεπύκναι] Γρ. * Ἀπολεπύκναι ἴσως.
ἴδου τοῦτον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγγόνει ἀμφὶ τὰ ἐννεηκοῖα. G.

* Ἀπολεπύκναι ἴσως] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεῖον.] Εἰσαγωγικόν. V.

66. Βίον ἀπὸ τῶν κ. καὶ ὁ.] Nota piscatorum pauper-
tas, & proverbio dictus αἰώνιος βίος· ea de re quæ-
dam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc
etiam Luciani locum adtulit. Dicæarch. de Anthedoni-
is: αἰώνιος ἀπὸ ἀργυρίου ὁ ἔχων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ
σπένγαν τὸ βίον ἔχοντις.

T. H.

70. Ἠδὺ.] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v.
1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. Grot. p.
47. M. du S.

73. Μειρακιὺν πρὸς τὸ χρεῖον.] Budæus C. L. G. p. 934.
interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non
credo ejusmodi potestatis exemplum aliud certum
proferri posse: longe diversum est apud Græcos με-
ρακιὺν πρὸς τὸν τινα, atque ex illo genere, quod faci-
lius intelligatur ab homine perito Græcæ proprietari-
tis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aber-
ravit Vir magnus in istis Plutarchi, ὡς περὶ Ἰσοκράτους
καὶ Ἀναξίμανδρου ταῖς σοφίαις ἀλφειομυριαδικῶν· quod non
est, quasi apud Sophistas glorians, & se se jactans ado-
lescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene
Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertans-
que. Illa vis in compositis ex ἀλφειομυριαδικῶν verbis sæpe viros
egregie doctos fefellit.

T. H.

74. Τί ἔν' ἂν τις λέγοι.] Una vocula hic auctiores sunt
editiones veteres, legentes, τί ἔν' ἂν τις ἔτι λέγοι. Cæ-

terum quis aures Græcæ phrasi adsueta habens, non
illico offendatur audiens, Τί ἔν' ἂν τις λέγοι, nec so-
lœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse terfissi-
mum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id ge-
nius hujus linguæ postulat. Sensus autem, Quid igitur
quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis ho-
mines vita amantes sunt? Adjecta particula ἂν, præ-
cipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi
formis, vel Præsens Optativi, vel Imperfectum,
Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit.
Quoties τί γὰρ ἂν πείθομαι in hoc scriptore? Sed & sta-
tim Dial. sequentis initio, Τα δ' ἂν αἰδῶ, σὺν ἔτι ἂν ἐ-
πὶ ἔχοις. Ceterum non jam amplius dicere possis. &
sub finem Dial. XXX. εἰ γὰρ δι' ἐκείνου αἰσῶ ἔχοι τις ἂν.
& hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita
habet in Contempl. c. 4: Ἡ τὴν δὲ ἡμεῖς σοφοὶ ἀνδράς
ἐνέπαινον· Aoristum in Necyomantia c. 17. εἰ οὐ-
δὲ, ἔτι σὺν ἂν ἐπαύσω γελῶν. paulo post, πολεμῶ δ' ἂν
ἐπὶ τοῖς μὲν ἰσχυράς. Vide quæ supra notavimus. f. f.
λέγοι.] Cl. fensius & B2. In reliquis prave λέγοι.

M. du S.

Τί ἔν' ἂν τις λέγοι.] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50.
Luciani verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel
λέγει scribendum est.

T. H.

83. Ὁμοῖα.] Melius Mf. ἀπασι γὰρ ἰσὺ ὁμοῖας τὰ ὁ-
μοῖα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. **T**iresia, cæcusne sis, non amplius dignoscere facile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus sit, an Lynceus. Jam vatem fuisse, & utrumque te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memini. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum expertus fueris suavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini sexus, quippe magis negotiorum expertus: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis versari.

2. M E N. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebrem secus tanquam miseram, atque intolerandum ex puerperiis dolorem susti-

M E N.

Ω Τίρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, ἐκείτῃ ἀγνοῶναι ῥαδίον· ἅπασιν γὰρ ἡμῶν ὁμοίως τὰ ὀμματα κεῖν· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔστι δὲ εἰπεῖν σε· τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς· ὅτι μέντοι μάστις ἦτορ, καὶ ὅτι ἀμφοτέρωθεν ἔγενετο μόνον, ἀνὴρ καὶ γυνή, τὴν παῖδα ἀκούσας οἶδα. πρὸς τὴν θεῶν ταγαρὲν εἰπέ μοι, ὅποτέρω ἐπειράθης ἡδίστον τὴν βίαν, ὅπως ἀνὴρ ἦτορ, ἢ ὁ γυναικεῖον; ΤΕΙΡ. ἀμείνως ἦν ὁ πολὺν, ὃς Μένιππε, ὁ γυναικεῖον ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τὴν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτι πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτι παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι, ἔτι ἐκκλησίαν ποιεῖν, ἔτι ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

M E N. Οὐ γὰρ ἀκίχκας, ὃς Τίρεσία, τὴν Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτεῖρμα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ἦσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸ ἐκ τῶν ἀδύτων πόνων ὑφίστασθαι; ἀτάς εἰπέ

ε' Ὅμοιος] Ita G. P. L. J. & Margo A1W. Ceteræ Edd. ὁμοίως. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdillotius scripti Codicis lectionem: καὶ μόναι χῶραι· forte, καὶ μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνως ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖον. ἀμείνως ἦν. T. ὁ πολὺν &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis præferendam putet.

ποτα καὶ. Vulgo, ὁμοίως τὰ ὀμματα κεῖν. J. G. G. Ὅμοιος] Sic omnino scribendum cum Ed. J. & Mss. Gr. P. & L. pro vulgato ὁμοίως minus concinno; quod & Vorstium acute conjecisse video. M. du S. Ὅμοιος τὰ ὀμματα κεῖν] Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronunciandi, καὶ καὶ sed præferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. Apollon. Rh. II, 254. Phineus vocat καὶ γυνή, id est interprete Scholiasta, τοὺς καὶ οὐ τοὺς οὐφθαλμούς, ut OEdipi vacuos oculos Stat. Theb. I, 53. & vacuos oculos Isonum VII, 276. T. H.

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. καὶ μόναι χῶραι. J. B.

85. Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς] Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus ἀφιδριμάσθαι. Eurip. Med. J. G. G.

89. Ὅπως ἀνὴρ.] Uno ductu in Fl. Ed. & Mf. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνως ἦν, quod non probo. Scrupulus ta-

men restat, quod hæc duo non eodem modo effert; nam post ἐκείτῃ ἀνὴρ ἦτορ quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνή, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianus stylus est. Vide Προμ. c. 4. ὡς ἀκίχκας ἐφισκεῖν, αἱ δὲ εἰς τὴν παροργιστάς ἐν ταῖς λόγους & alia multa, quæ tædium afferrent, quæque Lectorem monitum semel non latebunt. M. du S.

90. Ἡ ὁ γυναικεῖον] Malim, ἢ ἐκείτῃ γυνή τὸ ὁ γυναικεῖον ex sequentibus istic repetitum videtur: ἀμείνως &c. ὁ γυναικεῖον. E. G.

92. Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi. J. B.

97. Μηδείας] Legendi omnino versus, quos tangit, apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τὴν αὐτὴν ἀνὰ πᾶσι
Στῆσαι θάλοισιν αὐτὴν μᾶλλον, ἢ τικτὴν ἀνὰ. M. du S.
K k k 3 4. Οὐδὲ

εἰπέ μοι (ὑπέμνησαι γὰρ με τὰ δ' Μηδείας
 ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
 ἢ τεῖρα καὶ ἄγονον διατέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ
 βίῳ; TEIP. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρω-
 τᾶς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τυρσία.
 πᾶν ἀπαρῖναι, εἰ σοι ῥάδιον. TEIP. εἰ
 τεῖρα μὴ ἦμην, ἐκ ἔτεκεν δ' ὁ ἄνθρωπος. MEN.
 ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβυλό-
 μην εἶδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδὴ. MEN.
 χρόνῳ δὲ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον
 τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπε-
 τάνθησαν, καὶ τὸ ἀνδρῆον ἀνεφύη, καὶ πύργον
 ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνε-
 φάνη; TEIP. οὐκ ὁρῶ, τί σοι βέβηκε τὸ
 ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἐν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦτ'
 ἕως ἐγένετο. MEN. εἰ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ
 Τυρσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ κατὰ πῶς τι-

nentes. Verum dic mihi (nam admonue-
 runt me isti Medæ jambi) peperistine ali-
 quando, quum mulier eras, an sterilis &
 partus expers degisti in illo vitæ statu?
 T I R. Quid illud, Menippe, rogitas?
 M E N. Nihil explicatu difficile, Tiresia:
 quin responde, si tibi promptum. T I R.
 Haud sterilis eram, neque tamen peperī.
 M E N. Satis est: nimirum an matricem
 habuisses, volebam scire. T I R. Habebam
 scilicet. M E N. Temporis autem tractu
 tibi matrix evanuit, pars muliebris obstru-
 cta fuit, mammæ emarcuerunt, & virile
 membrum succrevit, barbamque protulisti,
 an statim ex femina masculus evasisti?
 T I R. Non video, quid tibi velit quæsi-
 tum illud: nisi quod videre mihi non cre-
 dere hæc ita fuisse facta. M E N. Videli-
 cet, Tiresia, non decet diffidere talibus,
 sed

α Ὅμως] Ὅλος O. P. L. Causa non est, cur placeat. δ Ἀπιτάκῃσιν] Edd. priores ἀπιτάκῃσιν.

6. Ἀπείκῃσιν] Ἀπεί τῷ ἀπείκῃσιν. P.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τυρσία] Interpres: nihil acer-
 bi, Tiresia: imo: non grave est quod quaero, seu,
 difficile explicatu. Sic in Βίῳ πρώτῳ, χαλεπὸν μὲν ἔστιν,
 nil grave est. J. G. G.

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπιτάκῃσιν] Potest ferri. Censeo
 tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπιτάκῃσιν,
 mammae marcescentes: mammae factae sunt raphosae,
 ut Martialis loquitur. J. G. G.

Οἱ μαστοὶ ἀπιτάκῃσιν] Pro ἀπιτάκῃσιν censet Cl.
 Graevius scribendum ἀπιτάκῃσιν, marcescentes, cui
 sententiae subscribo. Contrarium enim τῶν, ἀπιτάκῃσιν
 hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus
 est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri
 contractiora; quum mammæ potius in feminis sint
 laxatae, diffente, extensa. Statim D. XXX. ἀπο-
 τανθῆναι dicitur: is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τῶντος
 ἀπὸ τῆς Τυρσίας ἀποτάνθη, &c. J. J.

Ibid. Ἀπιτάκῃσιν] Ita Graevio obsequuti pro ἀπιτά-
 κῃσιν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod.
 est. M. du S.

Ἀπιτάκῃσιν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nul-
 lo modo potest. Graevius quin felici conjectura ip-
 sam Luciani vocem fuerit adsecutus non dubito:
 quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres,
 congruentis tamen ad sententiam verbi potioris esse
 rationem habendam censui. Corn. Cels. II. c. 8. Mu-
 lieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. T. H.

21. Ὅποτε ὡς ἀνέστης ὅρα ὡς γυναικεῖον ἔγχετο τι-
 ρης;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. re-

quiritur enim, ὅποτε ὡς ἀνέστης ὅρα (vel ὅτι) ὅρα ὡς γυ-
 ναικεῖον ἔγχετο τιρῆς; Tunc igitur nec alia etiam ita facta
 fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse
 viros? Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea
 quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo il-
 lo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invivissimo
 animo adventitium corporis cultum, quo magis pla-
 ceret, fumente, ita legitur, ῥαπιδῶς δὲ πρὸς ἀνάγ-
 κην ἰδὼν, καὶ ὡς τῶν ἐπιτάκῃσιν, ἀλγούσα ὅμως, εἰ
 παρθηκὴ, ἀλλ' ἰταρικὰ πρᾶττιν ἰδιόζετο. Verba haud
 dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum
 intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc
 existimo, Alapis vero percussa, coacta induebatur, &
 cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quæ ma-
 tricem, non ingenuam virginem decerent. Legen-
 dum ergo, ἀλγούσα ὅμως ὡς εἰ παρθηκὴ, ἀλλ' ἰταρι-
 κα πρᾶττιν ἰδιόζετο. Videtur autem oscitabundus de-
 scriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ulti-
 mam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro
 ὅτι, passim scriptores; & Aelianus aliquoties; ut lib.
 VIII. cap. 2. ὡς ἢ φιλοχρήματ' ὁ Σιμωνίδης, ὡς
 ἀντιφῶντι & alibi. Lucianus quoque innumeris lo-
 cis; ut in Hermotimo c. 24. Ἐλγὺ ὡς ἑμπούτης ἔχει
 αὐτὸν adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particula
 ὡς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post
 eum H. Stephanus. J. J.

Ibid. Ὅρα] Ante ὅρα τὸ ὡς forte hic desideratur.

Ὅρα ὡς γ. ἔγχετο] Mihi, quod Gnyeto, placuerat
 ὡς

sed velut infulsum, re non explorata, fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita 20
fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam. quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam 2
vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemniter vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάχα μὴ ἐξετάζῃ, εἴτε θανάτῳ εἴτε καὶ μὴ, ὡς δὲ λέγει;

TEIP. Σὺ ἐν ὅδ᾽ ἄλλα πιστεύεις ἔτι γινώσκει, ὅπου δὲ ἀκούσῃ ὄρεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ Αἰδόνα, ἢ Δάφνην, ἢ τὴν Λυκαόνος θυγατέρα; MEN. ἢ πῶς καὶ λέγεις ἐντύχῳ, εἰσομαι ὅ, τι καὶ λέγῃσι. οὐ δέ, ὡς βέλῃσι, ὅπου γυνὴ ᾔστα, καὶ ἐμαντεύῃ τότε, ὥσπερ καὶ ἕτερον; ἢ ἅμα ἀνθρῶπι καὶ μάντις ἐμᾶδες εἶναι; TEIP. ὅπως, ἀγνοεῖς τὰ πρὸ ἐμῶ ἀπαῖα, ὡς καὶ διόλου τὰ ἐν τῇ θείᾳ, καὶ ἡ μὲν Ἡρὰ ἐπήρασέ μοι ὁ δὲ Ζεὺς παρὰ μὲν ἡμῶν τῇ μαλίστ᾽ ἔσμεν. MEN. εἴτι ἔχῃ, ὡς Τυρεσία, τὴν ψευδμάτων; ἀλλὰ καὶ τὸς μάντις τὸτο ποιεῖς ἔθ᾽ ὅτι ὑμῶν μηδὲν 3
σύγγις λέγει.

AIAN-

* Oti.] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάχα] Εἰδή, ἀνέστη αἰρεται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλύμφῃ, ἀχρεῖον δὲ ὕψος, ὡς μὲν κῶνα αὐτῷ χρῆται. V.

* Βλάχα] Totidem verbis apud Byzantios. & Suidam extant. T. H.

ὡς similitudine forte præcedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς καὶ ἐν ἰσθμῷ γυναικῶν ποιεῖ ἰχθύον. Ceterum τὴν Αἰδόνα, ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν τῷ Λυκαόνος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, ὅτι πῶς καὶ λέγεις ἐντύχῳ, quod ipso nomine fuisset designatas videtur indicare: nunc σύγγις quædam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὅπου δὲ ἀκούσῃ τὴν Α. τὴν Δ. ἢ τὴν τῷ Α. θ. ὅρεα ὅτι γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.
22. Oti.] Coll. & P. In reliquis deest. M. d. S.
23. Τὴν Αἰδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.
30. Έπῳ] Vid. Ovid. Met. III, 316. M. d. S.
33. Τὴν ψευδμάτων] Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.
34. Μηδὲ ὅτις λέγει] Non ita penitus veterum animos obsederat superststitio, quin vatibus mendacii

crimen sæpe fuerit obiectum, præsertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salilibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζονες, qui se scire, quæ prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. Hæ. Nic. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hærhoest. Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονίαν πλεῖστον παρέχει τῷ ἀνθρώπῳ; τοὶ μάντις. Illum imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82. Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I. de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μὲν ὅτις λέγει Dinarcho. p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοκρίτης τῷ ψυδῶντι ὅτι μὲν ὅτις λέγει ἐπὶ τοῖς χρεῖται. T. H.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

Α Γ Α Μ.

Α Γ Α Μ.

ΕΙ σὺ μανίς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνθ-
 σας, ἡμέλλοντας δὲ καὶ ἡμᾶς ἀπαν-
 τας, τί αἰτίᾳ τ' Ὀδυσσία; καὶ πάλιν ἔτε
 προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε καὶ μανισσο-
 μεν, ἔτε προσωπῆν ἡξίωσας ἄνδρα συ-
 στρατιώτῳ καὶ ἐταίρῳ, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς
 μεγάλα βαίνων παρήλθες. Αἴας. εἰκότως
 ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τ' ἡμῶν
 αἰτίᾳ κατέστη, μόνῳ ἀντεξέλαοις ἐπὶ
 τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίως δὲ ἀναί-
 γώνως εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατῆν ἀπάν-

SI tu furore actus, Ajax, temet ipse
 interemisti, nosque omnes destina-
 ras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam
 interrogatum veniebat, neque adloqui di-
 gnum habuisti commilitonem & sodalem,
 sed superbe grandi passu incedens præteri-
 iisti. AJAX. Et merito, Agamemnon:
 is enim mihi furoris causa fuit solus, me-
 cum qui se composuerit in armorum judi-
 cio. AGAM. Volebasne adversarium ha-
 bere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a ἡμέλλοντας] ἡμέλλοντας F. P. S. Viriofius ἡμέλλοντας P. A. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἡμέλλ-
 οντας neque aliter Margo A1W. b Δε] Δε Ba.

37. ἡμέλλοντας] ἡμέλλοντας.

F.G.

ἡμέλλοντας] Pro ἡμέλλοντας, quod nihili est, & om-
 nes tamen obducat editiones, scribe ἡμέλλοντας. Si tu,
 cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nos-
 que omnes concidebas, quid Ulysseni accusas? nihil est
 membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes
 jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Grae-
 corum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis
 Ajacem flagelliferum v. 297. & sequi. In Mss. tamen
 legitur ἡμέλλοντας, quod si quis malit, non repugna-
 bo; subaudiendum autem φωνῶν, nos etiam occisurus
 eras. Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse
 se apud inferos alloqui Ulysseni, respicit ad Homerum,
 quem vide Ulyss. A. v. 543. & 526. sicut & quae in-
 ferius de Theti arma in medium ponente narrat Aga-
 memnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod
 addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, &
 quae respondet Ajax, novi, quae me damnaris, in-
 telligenda sunt ex versu sequente Homeri:

Παῖδες δὲ Τρώων δ' ἄνδρες ἑ Πάλλας Ἀθήν.

De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata
 fabula.

F.G.G.

ἡμέλλοντας] Pro ἡμέλλοντας, quod nihil est, & tamen
 omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάντων Graevius
 scribendum ἡμέλλοντας, hoc sensu; Si tu, cum furo-
 re corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes
 concidebas, quid Ulysseni accusas? Ajax enim furore
 percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassare-

tur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego ta-
 men praefero lectionem, quam Mss. habere testatur
 Vir Cl. modo laudatus, sc. ἡμέλλοντας, ut subaudiatur
 φωνῶν ex praecedenti, h. e. interfecisturus eras. Simili
 plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV.
 de Alexandro: Ἀπικτινὶ δὲ Κλέωνι τ' ἐοικὸς, . . . καὶ
 δούλοισι Καλλιόχῳ, καὶ Ἀριστοτέλει ἡμέλλοντας, καὶ
 Ἀν. πατρὶσι Κοουλίωσατο. Julian. Or. I. p. 33. ὅν τινες
 ἀνέγραψαν, τοὺς δὲ ἡμέλλοντας & p. 44. καὶ τινες ἐπ' αὐτοῖς
 τὰς μὲν ἡμέλλοντας, τὰς δὲ ἡμέλλοντας. In quibus exem-
 plis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut
 Ἀριστοτέλει ἡμέλλοντας, pro Ἀριστοτέλει σκοπεύων ἡμέλλ-
 οντας & τοὺς δὲ ἡμέλλοντας, pro τοὺς δὲ ἀνελὼν ἡμέλλοντας.
 L. BOS Animadv. c. XII. p. 56.

ἡμέλλοντας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime.
 Recentiores omnes ἡμέλλοντας, vitiose. Ajacis
 exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in o-
 ves etiam desaevit.

M. du S.

ἡμέλλοντας] Aliquantulum olim, utri lectioni pri-
 mas darem, non secus ac Graevius, addubitavi; me-
 λλῶν enim quum sit membratim dissepere vel concide-
 re apud Dionys. Halic. A. R. VII. p. 461. Apollodor.
 Bibl. I. p. 156. Schol. Apoll. Rh. IV, 223. Ajaci non
 absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio
 Minervae saeviret, principes tamen Achivorum fla-
 gris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine contro-
 versia verum arbitror ἡμέλλοντας, cui calculum adje-
 cit Eruditiss. Kuhniius ad Diogen. L. I, 98. elegantem
 esse Graecismum observans; nam revera saepius ita
 ponitur μέλλων, ut praecedentis verbi repetitus infi-
 ni-

vincere omnes? A J A X. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patrue-
lis. Et vos ceteri multo præstantiores detre-
ctastis certamen, & controversiam mihi
præmiorum nullam movistis. Verum Laër-
tæ filius, quem ego sæpe servavi in peri-
culo versantem, ne concideretur a Phrygi-
bus, meliorem se ferebat & magis idoneum,
qui possideret arma.

2. A G A M. Accusa itaque, vir for-
tissime, Therin, quæ, quum oporteret
hæreditatem armorum tibi tradere, quippe
cognato, in medium adlata proposuit.
A J A X. Minime; sed Ulyxen, qui con-
tra me solus illa sibi vindicavit. A G A M.
Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate
tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus
causa quisque nostrum pericula subire non re-
fugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

των; ΑΙΑΞ: ναι, τάγε τοιαῦτα οἰκεία
γάρ μοι ἦν ἡ παροπλία, ὅ ἀπεψίθ γε ἔσα.
ὃ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες,
ἀπέπαδε τ' ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ
μοι τ' ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλά-
κις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκρόθαι ὑπὸ τῷ
Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξιον εἶναι, καὶ ὅτι τηδεότε-
ρος ἔχειν τὰ ὅπλα.

55 ΑΓΑΜ. Αἰτίῳ τοιγαρῶν, ὦ γενναῖε, ἢ
θέτιν, ἢ, δέον σοι ἢ κληρονομίαν τῷ ὅπλῳ
ᾧ δαδίδοναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ
κοινὸν κατέθελο αὐτά. ΑἴΑΞ. ἔκ' ἀλλὰ τῷ
Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ.
οὐ συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδραπέθων, ὡρέ-
χθη δόξης, ἡδίστη πρᾶγματ' ὅτι, ὑπὲρ ἔχ
ἡδὺν ἕκαστος κινδυνεύει ὑπομείνει· ἐπεὶ καὶ
ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, ᾧ Τρωσὶ δι-
κα-

ο' Ἀχιλλεύς] Ο. ὡς παρ.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quæ lo-
quitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet,
fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit
Mercurius, ὡς ἱμελλόν, scilicet κάπτιν τῇ θύρῃ,
quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud
Platonem formula, τί δ' ἱμελλέουσιν; nimirum μόνον
τι ἐφύγειν, *Boet.* VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in De-
mosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἱμερ ἀπὸ πύργου ἢ Βουλῇ, ὅτ' ἱ-
μελλέουσιν. *Libani.* de Vit. sua p. 41. Α. βαρβαροὶ δὲ τῷ
μὲν ἡττημένοι, τῷ δὲ μιλῶντων. *Isochr.* Paneg. p. 68. D.
τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχον, τὰ δὲ μίλλαι, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει.
Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπὶ τοῦ, τὰς δὲ ἱμελλόν,
ταῖς δὲ ἐπὶ τοῦ τῷ πύλῳ. *Panath.* p. 254. Α. Λακε-
δαιμόνιοι δὲ ὅτε παρῶντες κακὸν ἔδιν, ὅτε μιλῶντες, ὅτε
ἀδίστοιχοι. *Æschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ δὲ κακῶς θρασυαίης
εἰς ἰλάσσωσι Πάχουσι, τὰ δὲ μίλλουσι — *Thucyd.* III,
55. ὅδιν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐκείνους, ὅτε ἱμελλέ-
σαι. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium
φλαῦρα μὴδὲ μὴδὲ τοῖς ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μόνον παθεῖν,
μὴτ' ἱμελλέσαι. Exemplum vero plura, ubi παρῶν praeci-
mittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pate-
ret, quam perversè *Libanius* intellexerit veritatem
Olearius de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδὲν τῷ ἱγγυτῶν
ὡς ἐφ' ὃν ἱφραμῶντος παθεῖν ὅδιν, ἀλλ' ὅδιν μὴδὲ μὴδὲ
quod pro μὴδὲ μὴδὲ merito probavit, adlatis etiam
Luciani nostri verbis, *Doctiss.* *Steinheilii* errante,
dum bonum ducem deserit, *Waechterlo:* vide *Aët.*
Erud. Lips. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v.
551. 'Αλλ' ἔχ' ὁ ἱμερ τοῦτο πικροῦν βίβ' ὡς μὴ Δί', ὅδιν
γι μίλλαι. Porro quam prona sit in hunc errorem ἡ
Tom. I.

brariorum manus, docuerit *Thucyd.* locus I. c. 134.
Καὶ αὐτὸν ἱμελλέσαι μὲν ἐς τὸ Κασιόβου, ὑπὸ τοῖς κακοῦ-
ργοις ἰδὲ καὶ ἱμελλέσαι hanc enim receptæ Codicum
optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi
non libri tantum quidam incepte ἱμελλέσαι, sed & *Scho-*
liastes, sive potius lector aliquis Imperitus exponit ὡς
διό ἡμῶν.

T. H. 40. Προσωπῶν ἡξίως] Vide *Homeri* Od. XII. f. C.

44. 'Επὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict.* pro armis. Verbe,
propter arma.

45. 'Αναπληρώσεις] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55.
pro ἀναπληρώσεις non contemnendæ notæ libri ἀναπλη-
ρώσεις legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monente
ἀναπληρώσεις esse etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydi-*
deis crebro utitur, *Dial. Mort.* & *Hermot.* *Cyrillo* fre-
quens, cujus unum alterumque locum notavit *Suice-*
rus.

58. Τὸν Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] Ut qui solus se-
se mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix
dicas, an Ὀτρυν vocem nunc recte vel ceperint vel
expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi
τῷ ὅπλῳ, & verti debere, solus vindicabat. Sic in *Re-*
viviscentibus *Philosophia* minatur se contrituram κα-
κῶς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῷ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀλαζονεῖς ὄ-
ντες.

62. 'Υπομῖναι, ἔπει] Sic interpungendo meliuscule
se habebunt hæc; sed nondum sic etiam satis sana.

63. Παρὰ Τρωσὶ δ.] *Homer.* Od. A, 544. Παῖδες δὲ
Τρώων δάσσαν ὡς ἑλλάκει· Ἀθήνη. Agamemnon enim

M. du S.
L II ju-

καταίς. ΑΙΑΣ. ἰδὲ ἀχὼ, ἥτις με κατε-
δικασεν· ἀλλ' ἢ θεμὶς λέγων τι φέ-
δειν. ἡ γὰρ Ὀδυσσεύς μὴ ἔχῃ μισθὸν οὐκ ἀν-
δραίμευ, ὃ Ἀγάμεμνον' εἶδ' εἰ αὐτὴ μοι
Ἀθηναῖα τῷτο ὀπιτάτῃσι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quæ-
nam me condemnaverit: sed fas non est di-
cere quicquam de Diis. Ulyxen enim ve-
ro ut non oderim impetrare a me nequeo,
Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva
præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

M I N.

M I N.

Ο Μὲν ληστὴς ἔτ' Σώστρατος ἐς τὴν
Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὃς ἱερὸν
σουλὸν ὑπὸ τῇ Χιμαίρας ἀγροκαοτήτῳ ὃ
δὲ τύραννός, ὃ Ἑρμῇ, ὃ δὲ τῇ Τιτυῶν
Σπυταθείς, ὑπὸ τῇ γυπῶν κυρέσθω καὶ αὐτὸς
τὸ ἥπαρ· ὑμῖν δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπὸ τῆς τὰ-
χῆς ἐς τὸν Ἠλύσιον ποταμὸν, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε
ὃ δὲ τῇ βίῳ. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως,
εἰ σοὶ δίκαια δόξα λέγων. ΜΙΝ. ἰὼν ἀκούσω
αὐτίς, ἢ γὰρ ἐξελέγησαι, ὦ Σώστρατε, πο-

1. Hic quidem latro Sostratus in Py-
riphlegethontem injiciatur: ille
sacrilegus a Chimæra dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus
a vulturibus præcordia tondeatur. At vos
probi abite quantocius ad Elysium cam-
pum, Beatorumque insulas incolite pro eo
quod justa feceritis per vitam. SOST.
Audi, Minos, si tibi justa videar dicere.
MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim
tu convictus es, Sostrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam subire noleas a captivis Trojanis pe-
tiit, uter plus eis nocuisset Ajax an Ulysses: qui cum
continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei ad-
judicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. M. du S.

64. Οἶδ'ε] Lege verum, quem ex Homero in no-
ta præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una
judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille.

M. du S.

65. Ἀλλ' ἢ θεμὶς &c.] Ergo jam experimentis sa-
pere didicerat. Prudens Minervæ monitum ad U-
lyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπερκατον Μῆδιν ποτ' ἐ-
π' αὐτὸς εἰς Διὸς ἱππῶν, tractum est ab Ajacis impia
in Deos superbia, cujus in ea fabula paulo ante v.
112. exemplum ediderat roganti Minervæ negans.
Observat Scholiastes tradi τὴν Ἀϊάκην τῶν ἱπποδρόμων πε-
ρὶ τοὺς Διούς. πρῶτος μὲν οὐκ ἐκάλει τὴν Ἀϊάκην τῶν Ἀθηνῶν
βουλευμένη αὐτὴν συμμάχου· δεύτερον ἀπαλείψας τὴν
ἡλικίαν τῶν ἱπποδρόμων τῶν ὅλων αὐτὴν ἐξ ἱπποδρόμου
πρῶτος ὅτι οὐκ ἐπὶ τῇ τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι περὶ τῶν
Διῶν. Egregie vero Lucianus ingenii morem deno-
tat: postquam enim dicentem fecisset, ἢ θεμὶς λέγων
τι περὶ τῶν Διῶν, mox tamen Ulyxen se non posse non
odisse profiteretur, ne si Minerva quidem ipsa vetet:
quo dicto simul ostendit, quæto armorum Achillis
ἀβι ἀβjudicatorum auctorem statuat. T. H.

67. Οἶδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηναῖα τῷτο ἐπιτάτῃσι] Illa mi-
nus recte vertuntur ab Interpretibus: *etsi ipsa Minerva
hoc nolis. Tu verte: non si ipsa mihi Minerva hoc
imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur εἶδ'
ut Homer. Il. E. 644.

Οὐδὲ τί σε Τρώαςιν ἀεὶ μάλ' ἄλκαρ ἵστανται
Ἐλδὼν' ἐν Λυκίῃς, εἶδ' εἰ μάλ' αὖ κατὰ τῆς ἱστορίας.

Sic Lat. non si sequitur negationem: Liv. VII. c. 10.
Injussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pug-
naverim, non si certam viñictiam videam. Idem lib.
XXXVIII. c. 57. L. BOS Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλεξ. c. 4. ubi iterum in-
ter latrones famosos recensetur. Sostrati cujusdam
Bosotii vitam scripserat Lucianus, ut in Διων. ipse
testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & no-
men Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille al-
lius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infam-
is: ille non robore, laboribus, patientia tantum,
quæ omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus,
sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a
latronibus sublati, viarumque & pontium structura
difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lu-
cianum foret, prorsus ex hominum memoria interci-
disset.

DIALOGI MORTUORUM. 451

homicidiorum? SOST. Sum sane con-
victus: considera tamen, an iuste suppli-
cio sim addiciendus. MIN. Omnino; si-
quidem dare meritas poenas iustum est.
SOST. Quin ergo responde mihi, Mi-
nos: nonnihil enim rogare te volo. MIN.
Loquere, dum ne proluxa, ut & de aliis
iudiciū jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita,
utrum sponte mea egi, an fatali stamine
destinata mihi fuerant a Parca? MIN. A
Parca videlicet. SOST. Nempe igitur
probi omnes, malique qui videmur nos,
illi ministrantes hæc facimus. MIN.
Prorsus, Clothoni quippe, quæ unicui-
que nato injunxit, quæ facienda forent.
SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
necessitate adactus ab alio, cui contradi-
cere non potuerit vi compulsus, velut car-
nifex aut satelles, ille iudici morem ge-
rens, hic tyranno, quem reum ages cæ-
dis? MIN. Nimirum iudicem aut tyran-
num: nihil certe minus, quam ipsum en-
sem; is enim administer est, utpote instru-
mentum libidinis, illi, qui primum intulit
cædis causam. SOST. Perbene, Minos,

ὁμηρὸς ἄν; ὃ τούτους ἀπέκλεισας, ΣΩΣΤ.
ἐληλεγμαι μὲν ἄλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολα-
δοῦμαι. MIN. ὃ πάνυ, εἴγε δόσιτιναι ἢ
ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣΤ. ὅπως δόσιτιναι μοι,
ὦ Μίνως· βραχὺ γὰρ τι ἐρήσομαι σε. MIN.
ἤλεγγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως ὃ τὸς ἄλ-
λους ἀφαιρῶμεν ἤδη.

ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ,
πότερα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευτό μοι
ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δη-
λοῦται. ΣΩΣΤ. ἔκῃν ὃ οἱ χρηστοὶ ἀπαίτες,
ὃ οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρε-
τῶντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ
Κλωθῇ, ἢ ἐκάστῃ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ
πρακτέα. ΣΩΣΤ. εἰ ἔν τις ἀναγκασιεῖς
ἤνυ' ἄλλω φονεύσειεν τίνα, ὃ διωάμενος ἀν-
τιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενον, οἷον δήμιον,
ἢ δορυφόρον, ὃ μὲν δικαστῇ πειθεῖς, ὃ δὲ
τυράνῳ, τίνα αἰτιάσει τὸ φόβον; MIN. δη-
λοῖ ὡς τὸ δικαστῇ, ἢ τὸ τυράνῳ· ἐπεὶ ὑδὲ
τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο, ὅργανον
ἐν πρὸς τὸ θυμὸν, ὃ τῷ πρώτῳ ὡς ἀρχόν-
τι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. εἴγε, ὦ Μίνως, ὅτι
ἔ

a. Ὅπως] Ὡς P. b. Τῇ πρώτῃ] Ante hæc inserit P. τὸ θυμὸν δὲ ἐν τῷ πᾶσι ἀναδιδῶναι τῇ πρώτῃ παρ.

disset: nam quæ de eo *Philostrophus* in Herodis Vita
habet p. 552. quis absque hoc intelligat? Recte vidit
Cl. *Hemsterhusius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis
Herculeum esse *Sostratum* illum, de quo ad initium
Demonactis fufius dicendi locus dabitur. Negligen-
tia majorum etiam factum, ut tam utili vita carea-
mus.

91. Ἐκείνη ἀπεριτοῦνται] *Synef. Ep. LVII. p. 193. A.*
τὸ γὰρ ἢ δι' ἡμεῶν ἀπεριτοῦνται τῇ χρεῖν, ὅτι αἰτίας ἀπο-
λογίας ἐστὶ. Frustra quoque ad hæc criminis com-
missi defensionem apud filium *Oresten* confugit *Cly-
taemnestra* in *Æschylæ* *Choeph.* v. 910. dicendo: Ἡ
μῶς τοῦτον, ὃ τῶν, παραίτιαν.

99. Ἐπὶ ἐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] *Lepide* Noster videtur
his σκαπιδῶς tangere ritum *Atheniensium* in festo
Βουφονοίῳ cum nempe is, cuius manu eo in festo cæ-
sus esset bos, fugeret; securis autem, quæ cædes fa-
cta esset, quasi rea in iudiciū traheretur atque dam-
naretur. Rem hanc enarratam apud *Menysium* & *Ca-
stellanum* de festis Græcorum videre licet.

1. ξίφος] V. *Jens. & Pott.* 102. & 166. M. d. S.
2. Δὲ ἐν τῷ πᾶσι ἀναδιδῶναι] Hæc verba in solo P.
inveniuntur; & mox τῇ πρώτῃ pro τῇ πρώτῃ, quod
forsan etiam rectius.

Ibid. τῇ πρώτῃ ὡς ἀρχόντι τὴν αἰτίαν] Tanti non sunt
apud me *Exc. Cod. Regin. Poli*, ut eorum auctori-
tate sola munitus augere *Lucianum* sustineam; præ-
sertim si suspicio non levis subist male fide manus &
nimium de suo liberalis. Sane istis, quæ suggerit,
omissis sententia loci satis apte procedit; tamen non
invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuis-
se plenius explicari: sed hæc eum colorem non hab-
ent, qui *Lucianis* commode respondeat. Locu-
tionem ipsam paulo aliter usurpavit *Maxim. Tyr. Log.*
10. Συμμάτῳ δὲ τῇ μὲν τῇ Ἀπόλλωνι ὡς ἀρχόντῃ ἀνα-
δίδας αἰτίαν.

Ibid. Παραχρῆσται τὴν αἰτίαν] Ut *Synsp.* c. 1. & *Tyr-
mon.* c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur
in *Z. Elog.*

ἐ' ἐπιδαφιλύῃ τῷ ὠδυνύματι ἢ δὲ

qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum.

4. *Ἐπιδαφιλύῃ*] Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auxilio locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc; Quum carq̄ifex iussu iudicis, aut fratres iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondit Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo ejus, qui primus causam praebuit. Ad ea jam Sostratus, *Εὖναι ὁ Μῖνος* &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auxilium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auxilium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, *ἐπιδαφιλύματι τινι πράγματι*, superaddere quidpiam rei alicui, auxilium rei addere. Vide *Budaemum* in Comment. L. Gr. p. 894. ubi exemplum e *Synepse* habet: *Δεδωκε, καὶ αὐλοφάμα, καὶ ἐπιδαφιλύματι τῇς ἐποποιήσεως ὁ δασκωρύκιος*. Ipse dedit (documentum) postque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, oā quae abdicatus fueras. L. BOS. Obf. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαφιλύῃ] *Budaei* explicationem istius verbi, *Synepse* loco vixam, huc contulit Vir Doctiss. L. Bos, neque injuria castigavit Interpretem, qui, quamvis & ipse *Budaemum* secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a *Luciano* fuisset, *ἐπιδαφιλύῃ τῷ ὠδυνύματι τινι*: haec enim locutio valere potest, aliterius dicto locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa *Snicerus* adstruxit, agendum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. *Δαφίλις*, *δαφίλεια*, *δαφιλύου* copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: *δαφίλις* ἢ *δαφίλεις* *δοῖς*, *Erastosthen.* apud *Schol. Euripid.* ad *Hecub.* v. 574. *Spionia dapsilis mīsto; dapsili proventu fatigata viis*, *Columellae*. *Δαφίλεια τῇ ἐδῇ*, quemadmodum τῇ πρὸς πλοῦτος, sapienter est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit *Araethem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum prorsus *φθορῶν* ποικίλῃ *δαφιλίᾳ* trita sunt *δαφίλεια* *τροφῆς*, ἢ *ἐπιτηδείῃ* ἀπάντων ποικίλῃ *δαφίλεια* *Diodor.* II. p. 80. D. *Δαφιλύου* non tantum adfuerit, abundare, ut *Philoni Byzantio* de *Pyram.* Aegypti, ἀγέλαις ἐλαιοῦνται ἡ Λίβυς *δαφιλύεται*, pro quo *pojus* editur *δαφιλύεται* sed & passive, ut in Comment. ad *Aristot.* *Eth.* VI. *ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς διδάσκαλος πρὸς τὸ πῦρην ἐλκεῖναι ἢ καὶ ἑκαστὰ πράττειν* nam quod Scriptor *Ἀπαιρ.* πρὸς τὴν *Ὀρθοδ.* Resp. ad Quaesit. 96. agendi vim addidit, τῷ θεῷ τῷ ἐ τοῖς παρὰ γένει καλοῖς ἢ ἔπαινοι *δαφιλύεται*, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito *ἐπιδαφιλύου*, solet reperiri. Pecora

solent, si in ubertate pabuli largissima versentur, *ἐπιδαφιλύεται*. *Heliodor.* VIII. p. 398. *κάτω πολλὰ πῦρ καὶ χίλον ἄφρονι ἐπιδαφιλύεται* κτλ. *πρὸς τὴν ἀποτομῇ* κτλ. sed apud *Suid.* in *Φιλίπποις* *Καραμαῖος* alia loquendi facie metrum *Philicium* vel *Philicium* ex eo dicitur appellatum, *ἐπὶ περ αὐτῷ ἐπιδαφιλύεται*, quoniam illo genere perlibenter *Philicus* *Corcyraeus* ac frequentius aliis urebatur. Indidem hocce nostrum *ἐπιδαφιλύου* potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: *Ister*, *Athenaeo* teste XIV. p. 650. B. *Peloponnesum* scripsit *Apiae* nomen olim habuisse *ἄλφ* τὸ *ἐπιδαφιλύου* ἐν αὐτῇ τῷ *φυν* parique modo apud *Hezych.* in *Συβαρῖναι* λόγοι *AEsopus* refertur, quum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς ἐ τὸ ἦ λόγον αὐτοῦ εἶδος *ἐπιδαφιλύου* ἐ *Συβαρῖναι* προσηγορεύον. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo *Cyrillus Hierosol.* Catech. VI. p. 51. B. *ἐπιδαφιλύου* αὐτὸ ἢ *παρὰ τῇ ἐνδοχολογίᾳ* Itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *munifice largiri*, quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in *Ἐπικύρῳ* & *Ἐπικύρῳ*. *Hezych.* *Ἐπιδαφιλύου*, *μεγαλοφύχου* ubi *μεγαλοφύχου*, perinde atque in *Ἐπικύρῳ* & *Δαφιλύου* & *Δαφιλύου*, valet *splendidum* ac *liberaliter* esse: nam *μεγαλοφύχου* aliquando, ut *μαγνάνιμος* Latinis, nihil aliud quam *μεγαλοφύχου*, *Achill.* *Tas.* VI. p. 387. *χρησὶς* τῷ ἐ *μεγαλοφύχου* τοῖς διοικητοῖς & *μεγαλοφύχου* quam, interprete *Thoma Mag.* ἢ ἐ τοῖς μεταδοῦσι τοῦ *δαφίλεια*: sicut in *Aristido* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in *Inscript.* antiquis, ἀρετῇ *εὖ* καὶ τῇ ἐν τῷ πόλῳ ἀδελφῶν *μεγαλοφύχου*. Deinde forma verbi *ἐπιδαφιλύου* media virtute sibi propria gaudet, *luculentum* ac *copiosum* sive *liberaliter largiendo*, sive quodlibet aliud faciendo se praebere. Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto similium verborum numero satis declarans. *Dionys.* *Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. *ἐπὶ μὲν ἢ ἐν τῷ παλιμῷ πιστότων καὶ ἐπιδαφιλύου* τῇ ἐν τοῖς oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio *frangula* laxet: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*. *Sylburgius.* Tum porro solemnī more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, straturae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam: suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere. *Χρήματα ἐπιδαφιλύου*, *Philostorg.* apud *Suid.* in *Διόντιος*. *Εἰ σοὶ δὲ . . . ὁ παῖς κλέρου μισθός*, ὁ παῖς ἴγν καὶ τὰ δωρεῖα προσεπιδαφιλύου. *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. *Εἰ μὲν οὐκ ἐκείνους (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀποποιήσας προέλιτο, ἐπιδαφιλύου* τὸ πῦρ καὶ, *insuper adjicias & persolvas quintam partem*. Sed minime praetercundus, quem & *Suidas* posuit, egregius *Herodotus* locus V. c. 20. ubi *Alexander Amyntae* filius ad *Persas* legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruiamini: καὶ δὲ ἐ τὰ πάντα μέγιστοι, τὰς τῇ ἐνδοχολογίᾳ

meum, Si quis porro, mittente domine, ipse ΣΤΗΞΙΣ: ΣΑΠΗΣ ΕΙΛΑΛΗΘΕΝ ὁ ΔΕΚΑΠΕΤΗΣ, ἦΚΗ ΑὐΤΟΣ ΧΡΟΥ

μορφῆς ἐ τῆς ἀλλοτρίας ἐπιδαψιλεύμεθα ὅρῳ· in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 723. C. ἐπιδαψιλεύμενος δι τὸ ἐπιμελεῖσθαι πάλιν πλουσιώτερος αὐτῷ κατεκάρως χρεῖται· iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφρασεν εἰς ἀρίστην ἐπιδαψιλεύμενος δυνάμει· οὐκ ὀφείλει εἶναι ὁμοῦ καὶ ψυχῇ καὶ αἵματι· p. 779. E. & p. 28. D. τὸν αὐτὸν φέρει καὶ τὴν αὐτὴν γυναικὴ ἐπιδαψιλεύμενος. Simili modo *Themistius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύεται μοι ὁ μωσότητης (Theodolius) καὶ αἰματωπίας καὶ μολυβδίας· quod à *Petavio* versum, insuper occasione sit praebiturus: malim; sed opportunitatem mihi melioris concenit· copiam est largiturus. *Synes.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσέειπεν ἐπιδαψιλεύμενος αὐτῷ πόντος· ubi veram sententiae vim idem *Petavius* non perspexit. *Euseb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτήρ . . . τὸν ἰαννοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valesium* scripsisse credibile videtur, praesentiae suae copiam *Abrahae* fecit; non, quod in editis fertur, praesentia. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ παπῶς, ἔφη, οὐ τοῖς δὲ τοῖς φίλοις τούτου τὸ εὐλογεῖν ἀλλ' οὐ γὰρ τοῖς ἐπιδαψιλεύει· ubi pro liberaliter et copiose fundos purissimum Scriptorem usurpasset bene notat *Budaeus*, atque adeo sapientem esse, ac si diceret, praeterlarge nobis videndi materiam praebebis. Pari structura non infrequens *Xenophontis* imitator *Basilus* Hom. X. p. 85. E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam excedendae tuae virtutis occasionem duces, ὥς, ἂν ἐμοὶ πῶδῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ ἔργῳ· quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subjectis exemplis, quorum hoc est primum: ἀφ᾽ οὗτοι εἶπεν ὁ ἀδελφεὸς ἐ μολύβδῳ μολυβδόθεν, σὺ δὲ γῆς εἶπε ὁ σπασθὲν σπασθεν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cujus tamen intellectus sit facilis, adhibuit *Origen* in *Cels.* IV. p. 229. non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαψιλεύσαμενος τὸ διὰς προνοίας ἐ οὐ τοῖς ἀσφοδαῖς τὴν ὡδὴν εἰσὶν αἱ ἀνθρώπων εἰς τὸ ποικίλον τὸ οὐ τῷ κόσμῳ κατασκευάζει. Diversi generis accusativus adjungitur a *Josepho* A. J. XIX. 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balnearum &c. Beryti) τὴν καθάρσιν μεγαλοπρεπῶς· profusa liberalitate instruxit ornatusque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere; magnifica liberalitate sumus dedicationis de suo suppeditavit. Solet aliquando casu dissimulato poni, quemadmodum apud *Nosstrum* *Lucian.* c. XIV. tu, *Luciane*, ceteroquin et lances ingerendas nequaquam promptus, nunc ὅτε

οἱδ' ὅπως ἀθροῖον ποιήσας τὴν μολυβδόθην ἐπιδαψιλεύμενος· nisi sede mutata, tamen res eodem redeat, paulo post ἀπαίφρως subsequi jubeas καὶ ἐπιδαψιλεύμενος· quod; ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. *Plutarch.* de Mus. p. 1145. E. *Soterichus*· ὅσα ἐ πρὸς διωρίαν . . . συνταξίς διδάσκων ἡμᾶς ἐπεδαψιλεύσατο. *Philo Jud.* p. 711. C. *Moses* προσεδιέξαμενος (non προσέειπε) ἐπιδαψιλεύεται φασκάν· Interpretes: insuper addit. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, jam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem *Nesstor* usurpat, additus huic verbo casus tertius: quomagus dignum puto, qui animadvertatur, de *Andronico* homine perditissimo *Synesius* locum Ep. EXXII. Eum ab ecclesia segregaverat *Synesius* flagitiis indignum: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac condicione iterum admisit, ut datam melioris frugis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaeque sanctiore aboleret: ὅδε ταῦτα, inquit, καὶ πῶς αὐτὸς τὴν ἔφη φῶσκα ἐ ἡμῶν ἀφ᾽ οὗ. διδῶνα ἐ ἀδελφῶν ἐπιδαψιλεύσατο τοῖς ὑποβίσις τὸ ἀποκηρύξαι. Haec postrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατεκάρως ἐχρήσατο, quam isti verbo supra junxisse vidimus *Philonem*; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen prior est *Budaei* explicatio, corollarium etiam ἐ αὐτῷ *Etym.* additis his sceleribus, ob quae ejusdem fuerat ecclesia: a qua ratione nec *Petavius* discedit: eam quidem *Synesius* fuisse, mentem exinde clare conficitur; quod scelera mox enumeret graviora, quibus quam ante vacasset *Andronicus* nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud *Firmi* de propudiosa muliere *Ep.* XLI. ὁδοῖν ἐκείνην μοχθηρίας ἐπιβαλὼν εἰς τὸ προσθεῖναι ἀμαρτίας ἢ ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euseb.* H. E. III. c. 23. *Menander* *Simonis* magi successior εἰς αὐτοὺς τὸ γοητείας οὐκ ἔλαττον τῷ διδασκάλῳ προσθεῖναι μύθεον ἐπιδαψιλεύει· παραλογίας· magnus *Valesius* cum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam se tribui veile, sed passivam ostendat: pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαψιλεύατο· πλοῦτον, τιμῆς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: supra magistrum se profudit in opiniones portentosas: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μυθήων ἐπιδαψιλεύει· παραλογίας, magis augeat cumulasque impij doctoris absurda portentosa. *Gregor. Nyssen.* T. II. p. 35. B. ἀψιεύς ὁ ἐπαγγελία· ὡς τὴν αἰσθησιν ἐπιδαψιλεύει· (multum enim abest, ut ex ἐπιδαψιλεύει· quod depravatam editur, cum *Snice*· verbum plane inutilitatum constitutum ἐπιδαψιλεύει).

χρυσὸν ἢ ἀργυροὺς κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργετίῳ ἀναγραφτέον; MIN. τὴν ἐμὴν ψαῖδα, ὣς Σώστρατε· ἀφ' ἧς γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔτι ὁρᾷς, πῶς ἀδίκῃ τὴν ποιήσιν κολάζων ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους, ὅτι ἡ Κλωθὴ προσέτατε, καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀφ' ἧς κομίσασθαι ἀλλοφρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχα τις ἀνὴρ, ὡς ἀντιλέγειν θανάτῳ ἢ τοῖς μὲν πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἀνὰ καὶ ἄλλα καὶ χεῖρ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζῃς. πολλὰ ἄλλα σὺ τῷτο Σπύλαυσις τὴν ἐπερωτήσεως, διότι καὶ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. Σπύλαυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τῶν ἄλλων νεκρῶν ἐραστῶν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

veniat aurum argentumve apportans, utrum gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Solstrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injusta facias, qui nos ad supplicium condemnas ministros eorum, quia Clotho imperabat, illos contra praemium & honore adificias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur. MIN. Solstrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem cum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιῆς] Ποιῶν φανή, εἰ κολάσας μὲν ἡμᾶς ὁ γ. ἢ ὁ κ. π. τῶν ποιεῖν δὲ τούτων τοὺς δ. B. Quae talia sunt ut Lucianum auctorem habuisse non difficile credas.

ἀδίκῃ) τῇ μεταβολῇ τὴν χρηματίζων, qui promissis Deo mittenti pascit, & supra quam rectus largius exaggetat donorum gratioso tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo prodidit largius aliquid adcommodat aequo admetiatur; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius sciam, atque ipso fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. T.H.

10. Ποιῆς κολάζων] Longe aliter Mf. qui sic habet: ποιῶν φανή εἰ κολάσας μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους ἀνὰ Κλωθὴν προσέτατε, τιμῆς δὲ τούτων. Cur potius hanc Partem quam aliam nominet, ratio est, quia Μάρμας alio nomine Κλωθῆ.

20. Δοκεῖ] Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit Σπύλαυσις sin Σπύλαυσις placuerit, δοκεῖς itidem migrare iusserim in futurum δεῖν.

Menippus, sive, Oraculum Μένιππος ἢ ἡ Νεκυομαντεία.
Mortuorum consultum.

MENIPPUS ET PHILONIDES. ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

M E N.

1. **S** Alve domus, ædisque vestibulum
mez: ut te lubens adspexi luci reddi-
tus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane

Ω χαῖρε μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐστίας ἐμῆς
ὡς ἄσμενός σ' εἰσῆδον ἐς Φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔστίς ἐστιν ὁ κύων;
ἔμμενεν ἄλλω, εἰ μὴ ἐγὼ ὡχρῶμαι
Με-

a Νεκυομαντεία]. Sic Fl. In reliquis Νεκυομαντεία, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio
idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. Νεκυομαντεία in Ἀκιστής Διαβόητος Κάθεδος.

NECYOMANTIA] De hoc opusculo addubito. Cer-
te si genuinum sit, a juniore Luciano scriptum esse
multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut
enim demus non fugisse eum in Dialogis Mortuorum
jam sæpius dicta repetere, cum ad damnatos in infe-
ris ventum est, publicanos inter eos recenseri audies,
audies igno terreri quosdam; reges stirpem colligentes,
aut vilissima quæque præstantes ministeria; & alia
scurrae faceto & elegant] Luciano non satis convenien-
tia. Ab aliquo scriptum puto, qui Luciano legat.
Lat. p. 162. D. Vide an hanc malis Menippi quam
Luciani opus esse. Quanquam hæc ficta, sciendum
tamen fuisse iis temporibus, qui magiæ serio dabant
operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27.

1. Ω χαῖρε. . .] Ex tragoediæ, puto, Euripidis
initio: ὡς τὸ Ἡρακλῆος δράματι.
Ω χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ
μέλαθρον.
F. Br.

Χαῖρε] Hoc omne principium ex Euripide & Home-
ro, ut ipse ait sine hujus paginæ. Jambli ex Eurip.
Hecuba.
F. B.

2. Ἐς Φάος] Ad lucem, ad superos.
F. Br.

3. Ο κύων] Cynicus.
F. Br.

4. Εἰ μὴ ἐγὼ ὡχρῶμαι Μένιππος ὄλως] Philoni-
dae verba sunt corruptissima: εἰ Μένιππος ὄλως ἐστὶν ὁ
κύων; οὐ μνησθῆναι ἄλλω, εἰ μὴ ἐγὼ ὡχρῶμαι Μένιππος
ὄλως. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus
est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Me-
nippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmu-
riensis: Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle
alius, nisi hallucinor omnes pro Menippi accipiens. Sed
quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλεῖν
Μένιππος ὄλως, aut qui sustineat affirmare, id signifi-
care hæc verba, quod volunt interpretes? Luciani
manus est: Οὐ Μένιππος ἔστίς ἐστιν ὁ κύων; οὐ μνησθῆναι ἄλ-
λω, εἰ μὴ ἐγὼ ὡχρῶμαι. Μένιππος ὄλως. Nonne
hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male

video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλως est idiotismus
Atticus, quo utius etiam est in dialogo Diogenis &
Herculis: ὅχ' Ἡρακλῆς ὄλως ἐστὶν; οὐ μνησθῆναι ἄλλω, μὴ
τὸ Ἡρακλῆος τὸ τίς ἐστιν, τὸ πρόφυλον, ἢ λειότη, τὸ μέγαθος
ὄλως Ἡρακλῆς ἐστὶν. An non Hercules hic est? non alius
mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura.
Ipse Hercules est.
F. G. G.

Παραβλεῖν Μεν. ὄλως] Graece dicitur παραβλεῖν
Μένιππος ὄλως, ut λαμβάνει ὄλως παραβλεῖν, τοῖς εν-
ουβίαις lippire; estque hallucinari in toto Menippo.
Opponitur ejusmodi hallucinatio visus in re magna
& crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere
in judicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad
rem facit exemplum a Graevio allatum, quod diffi-
mile est: memorantur enim in eo partes habitus Hercu-
lis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumera-
tio partium. Quin & ornatus Menippi diversus de-
scribitur ab eo, qui solebat esse.
F. C.

Παραβλεῖν Μεν. ὄλως] D. Heinsius ad Horat. I. Sat.
III, 25. quum recte monuisset ibi pro pervideas le-
gendum esse, praevideas, addit: Praevidere est prae-
tervidere, παραῖν, ut παραβλεῖν Luciano: ὄλως
Μένιππος παραβλεῖν cum mala tua praevideas, id
est, in videndis iis coecutias. Ergo nihil Heinsio fuit
in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui op-
timo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exem-
plo alienius, quod firmandae loquendi formulae gra-
tia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παρα-
βλεῖν duplex significandi virtus; una praevidendi,
praetervidendi, quomodo casum quantum adsciscit;
ut in illo poetæ veteris dicto, τ' ἀλλότριον ἐνδραχύν,
τὸ ἴδιον παραβλεῖν atque inde spernendi; πάντα τ'
ἐγκον δυνάμεις ἐκείνης ἀντ' ἐκείνης παραβλεπόντων Gregor.
Nyss. T. II. p. 314. A. altera male videndi, videndo
aberrandi; quæ hujus est loci, accusativique structu-
ram respuit: sic in Glossis Allucinor & Hallucinor est
παραβλεῖν.
T. H.

g. M.

Μενίππος ὄλης. τί δ' αὐτῷ βέλει τὸ
ἀλλόκοτον τῷ ὀφθαλμῷ, πῶς, καὶ λύρα,
καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαί-
ρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει;
πολὺν γὰρ χρόνον ἐπέφνης ὡς τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότος πύλας.

Λιπὼν, ἢ ἄλλης χωρὶς ὄκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππον ἡμᾶς
Σπυθαίων· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβδίωνει;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνεν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καίνης καὶ τῆς
ἄλλης ταύτης Σπυθηνίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος· τῷ νῦν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ
λέγε ἑταίρῳ πῶς ἀπλῶς καλαδὰς Σπυθῆ
ἱαμβέων. τίς ἡ γολή; τί σοι τῆς κατὰ
πορείας ἐδόξεν; ἄλλως γὰρ ὁδὸν ἡδεῖα τίς,
ὡς δὲ ἀσπάσιον ἡ ὁδός.

Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra,
leonina pellis? quippe adeundum est
ad illum. Salve Menippe: & unde tu
nobis advenisti? jam enim multo abhinc
tempore non visus es in urbe. MEN.

Venio mortuorum recessu, caliginisque in-
fernæ portis relictis, ubi Orcus procul a
Diis sedem nactus est. PHIL. Hercules
tuam fidem; nobis ignaris mortem Menip-
pus obierat; tumque denuo rediit in vi-
tam? MEN. Non: sed etiam me spiran-
tem inferna regio recepit. PHIL. At

quæ causa tibi fuit novæ & fidem supe-
rantis hujus peregrinationis? MEN. Ju-
ventus me impulit, atque audacia magis
quam prudens mentis consilium. PHIL.
Desine, vir bone, tragicos numeros reci-
tare, & dic ita simpliciter pedestri sermone,
ubi descenderis a jambis, quis ille sit or-
natus? quid tibi itinere ad inferos susci-
piendo opus fuerit? est enim alioquin
haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

a τί δ' αὐτῷ] τί δ' α. P. J. & margo A1W. b Λιοντῇ] Λιοντῇ F. A1. J. pro more veterum Edd. Ea-
dem alibi variatio. c ἀφίξει] ἀφίξει F. ἀφίξει J. verum recte ἀφίξει A1. quod reliquæ secutæ. d ἑταί-
ρῳ] Ζώντῳ P. Margo A1W. Est interpretatio genuinæ vocis. e τῷ νῦν] Ita G. P. L. J. V2. In ceteris Edd.
τῷ νῦν, nisi quod in P. Bourdelotinus dederit τῷ νῦν. Pro θράσος Stobæus habet θράος.

5. Μενίππος ὄλης] Omnes Menippos.

J. Br.

6. Πῶς] Perperam vertitur *clava*, cum verti de-
bet *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus
ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut U-
lysses, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut
Orpheum referret: id quod recte observavit Alb. Ruben.
de Re Vest. lib. II. c. 15.

L. B.

Πῶς] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* ver-
tit, quod nunquam vox Græca significavit. Peccas-
se videtur, quia existimavit ornatum Menippi per om-
nia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic or-
natus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos
descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Or-
pheum lyra, Ulysses vero πῶς, hoc est, pileus,
seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proin-
de usus credebatur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vi-
de infra c. VIII.

J. C.

Πῶς] V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat.

M. du S.

10. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶν] Euripides in Hecuba v. 1.

J. Br.

Ἦκω νεκρῶν κευθμῶν] Hos versus sic transtulit Eu-
ripius:

Adsum atque advenio Acherunte vix, via alia no-
que ardua

Per speluncas saxei structas asperis penduntibus
Maximæ, ubi rigida constat caligo inferum.

J. B.

Ἦκω] Hecubæ Euripidis initium, quod parodia ri-
sit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112. E. Eu-
ripi versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. M. du S.
14. Οὐκ ἔστι. . .] Ex Euripide iterum; sed locus
aut periit, aut me fugit.

M. du S.

Ibid. Αἰδῆς μ' ἐδέξατο] Ipsius Euripidis versiculus:
& is quoque, καὶ θράσος τῷ νῦν (τῷ νῦν) πλέον.

J. Br.

Αἰδῆς] Scribendum videtur Αἰδῶν, ut stet sena-
rius.

F. G.

17. Νεότης . . . τῷ νῦν] Et hic senarius est: τῷ νῦν
postulat senarius & sententia præterea.

F. G.

Νεότης] Fragmentum Andromedæ Euripidis p. 451.
v. 23.

M. du S.

Ibid. Τῷ νῦν πλέον] Καὶ θράσος τῷ νῦν πλέον. Th. M.
Tῷ Νῦν] In hoc versu Tragici:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῷ νῦν πλέον.

lege

MEN. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresia.
PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi fodalit: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, [ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, sordide scenerantur, usuras extendunt. MEN. Miseros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quæ sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt. MEN. Per Jovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ω φιλότης, χρεῖά με κατὰ γαγεν εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίη Τειρεσίαο.

PHIL. Οὐτῷ, ἢ ἀλλ' ἢ ὠδραπαίεις; ἢ γὰρ ἂν ἔτιως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε! περὶ γὰρ Εὐριπίδην καὶ Ὀμήρω συγγενόμενον, οὐδὲν οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τ' ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὅππῃ τὸ τόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχουσιν καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; PHIL. Καίνον ἔδδεν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸς τὴν ἀρπάξουσιν, ὅσπορ' αἰετοὶ, τοκογλυφῶσιν, ὁδολογατεύουσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες; ἢ γὰρ ἴσασιν οἶα ἐναγχα κεκέρωνται ὠδρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα χερσὶ τῶν πλεονέων, ἀ, μὰ τὸ Κέρβερον, ἑδεμία μηλοχὰν ἐν τῇ λαφυρῇ αὐτῆς. PHIL. Τί φησ; δίδοται τι νέωτερον τοῖς κάτω πρὸς τὸν οὐρανόν; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλὰ. ἀλλ' ἐδέμεις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπαθίας, ἔδδεν τὰ

f'ALL' ἢ] 'ALL' ἢ L. f. Margo A1W. ἄλλως P. g Tē] Tē P. Margo A1W. Modo ἔδδεν μὴ F. ut fieri solet in primis Edd.

lege ex Mf. Νεότης μὲ ἐπῆμ, καὶ θράσος τῷ τῷ πλῶν.

Novitas rei me incitavit, & audacia anima magis. f. G. G.

Tū ἰδ'] Sic omnino legendum cum Ed. f. & Mf. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τῷ νῦν, aut τῷ νῦν. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Gros. Flor. 201. AB. M. d. S.

19. Κατ. δὲ τ' ἱαμβοῖν] Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. f. Br.

Καὶ αὖτ' ἱαμβοῖν] Apul. Metam. I. p. 7. Oro te, inquam, aulæum tragicum dimoveto, & splanchnicum scenicum complicato, & cedo verbis communibus: ibi Pricæus hunc locum, & plura sententiæ similis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν δὲ τ' ἱαμβοῖν, quem sublimiore velut jamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad p. 32. Interpunctione, quæ cunctis in Edd. post ἱαμβοῖν invenitur, sublata jun-

Tom. I.

gere licet haud incommode, λέγει ἐπὶ τῷ πρὸς ἀπλῶς τίς ἢ τολῇ;

23. Χρεῖά με κ.] Homerus Od. A, 163. f. Br. Χρεῖά] Monuit etiam Harinng. Thef. Crit. T. II. p. 698. T. H.

26. Ἄλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque est Edd. servato sensus erit oratione directæ, Ἀτ τὴν προσέειπὼ deliras: verum si cum Junctina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogationem dabit, Hæus tu, num deliras? In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiæ Platonici, Ἄλλ' ἢ, τὸ λογόμενον, κατόπιν ἰορτῆς ἵκονται; Suidas agnoscit ἀλλ' ἢ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simpliciter ἄρα, sicuti monuit H. Stephani. Th. G. L. T. I. p. 337. F. T. H.

35. Ὀδολογατεύουσι] Hoc est, δυνάμει. Imitatus est Auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154. ubi Schol. exponit per δυνάμει, & ὁδολογάτης per δυνάμει.

Scholiasies ille Biferus est, qui Suidam descripsit. T. H. Ὀδολογατεύουσι] Vide Hesych. & Etymol. M. A. V.

37. Πᾶσι τοῖς κάτω] Ἀπᾶντων: infra est in præphimante, δίδεται τῇ βουλῇ & τῇ δυνάμει. f. Br.

ἔσπορῆται ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμῶς ἔγρα-
ψῆται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθου. 45
ΦΙΛ. Μνδαμῶς, ὦ Μένππε, πρὸς τὸν
Διὸς, μὴ φθορήσης τῆς λόγων φίλων ἀνδρί.
πρὸς γὰρ εἰδὸτα σιωπᾶν ἐρεῖς τὰτ' ἄλλα καὶ
πρὸς ὁ μνημόνους. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν
ἐπιτάτεις τέπιταγμα, καὶ ἐπ' αὐτῇ ἀσ-
Φαλές· πολλὴν ἀλλὰ σὺ γὰρ ἔνεκα τολμητέον.
ἔδοξε δὲ τῆς πλουσίας τέτῃς, καὶ πωλυχρη-
μάτων, καὶ τὸ χρυσοῖον κατάκλιτος, ὥστε
τὸ Δανάειον, Φυλάττοισι. ΦΙΛ. Μὴ πρό-
τερον εἴπῃς, ὦ γὰρ, τὰ δεδογμένα, πρὶν
ἐκεῖνα διελεῖν, ἀ μάλιστ' ἀν' ἡδύως ἀκούσαι-
μί σοι, ἥτις αἰτία σοι τὸ καθόλου ἐγένετο, τίς
δὲ ὁ τὸ πορείας ἡμεῶν εἶδ' ἐξῆς ἄτε εἶδες,
ἄτε ἡκούσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλό-
καλον ὄντα σε μηδὲν τῆς ἀξίας θείας ἡ-
ἀκοῆς ὠχρεῖσθαι.

ΜΕΝ. Ὑπεργητέον καὶ ταῦτά σοι τί γὰρ
ἀν' καὶ πάθοι τις, ἐπὶ τῷ Φίλῳ ἀνὴρ βιάζοι-
το; καὶ δὴ πρῶτά σοι δέωμι τὸ γινώμεν καὶ
ἔμην, καὶ ὅθεν ὁ ὁρμήθη πρὸς τὸν κατάβασιον. 65
ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν οὗ πωλοῖν ἦν, ἀκύνῃ
Ὀμήρῳ καὶ Ἡσίοδῳ πωλέμενος, καὶ τῶν αἰσίων διη-

cana evulgare, ne quis etiam nobis dicam
scribat impietatis apud Rhadamanthum.
PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem
ullo pacto invidas hosce sermones homini
amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris;
prætereaque ad initiatum. MEN. Diffi-
cile quidem mandas mandatum: neque us-
oque quaque tutum: attamen tui gratia au-
dendum est. Visum igitur est divites il-
los, ac pecuniosos, qui aurum occlusum,
tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne
prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt,
quam ista fueris persecutus, quæ libentis-
sime audiverim ex te; quæ causa tibi de-
scensus constiterit, quisque fuerit itineris
dux? tum deinde quæ visu, quæque au-
ditu acceperis apud eos: quippe credibile
est te hominem elegantem nihil eorum,
quæ videri audiri que merebantur, præter-
misisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi na-
vanda est: quid enim aliquis faciat, quan-
do blande vir amicus cogit? Jamque pri-
mum tibi enarrabo consilium meum, &
unde impetum descendendi ad inferos cepe-
rim. Equidem dum adhuc in pueris eram,
audiebamque Homerum & Hesiodum bella
&c

a Γράψεται] Γράψεται P. A1W. b Μνημόνους] Μνημόνους vitiole in Bz. & P. Vide Lucian. Bz. c. XI.
c Ὀρμήθη] Ὀρμήθη F.

44. Γράψεται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII.
Dabatur autem impietatis actio non tantum ob reli-
gionem violatam, sed etiam adversus eos, qui my-
sticia vulgassent; quæ quoniam ad Regis sacrorum
curam pertinebant, ideo δικαίως ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασι-
λέα λαγχάζοιτο, ut constat ex Poll. VIII, 90. & Har-
pocr. in Ἠγχιμονίᾳ δικαστηρίου. Hic porro ad Areopa-
gitas, quorum erant partes de religione rebusque sa-
cris cognoscere, causam deferrebat, positaque corona
inter iudices ipse adfidebat. De AEschyli periculo,
quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius
attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic.
Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τὴν τὴν ἀ-
σεβείας γραφὴν ἀπὸ τῶν ἀποστόλων. Athen. XV. p. 696. A.
quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φι-
γούσης ποτὶ αὐτοῖς (Aspalia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII.
p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rha-
damanthum sustineat.

47. Μὴ φθορήσης] Arrian. A. A. VI. p. 272. Μὴ ὡς
φθονῶς μοι τὸ μνηματίζεσθαι] ibi cum pluribus ista Lu-

ciani Jac. Gronovius adduxit. Sæpe de sermone li-
benter atque amice communicando solet poni: Dio
Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῶν σαφῶς εἰπὲς, καὶ μὴ φθορήσης.
Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit
solemnis formula, ἀλλ' ἐδίδες φθόνῳ. T. H.

53. Ὅσπερ τὸν Δανάειον] Similiter, ut Lucianum ag-
noscas, in Tim. §. 13. T. H.

57. Ἡτις αἰτία σοι] Aliter legisse Thomas Magister
videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐκείνη σου. M. du S.

Ἡτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod præbet
Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἡ ἐκείνη σου τὴν κάθοδον
ἔχοντες: quæ sane lectio si membranarum testimonio
commendaretur, minime videri posset repellenda.

62. Τί γὰρ ἀν' ἐπ' αὐτοῖς τις] Iisdem paene verbis le-
guntur in Ἐπιστ. c. II. utraque loca per errorem
commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII. §. 16. For-
ma nonnihil immutata in Charid. c. IV. T. H.

64. Δέωμι] Commemorabo. J. Br.

66. Ἐν πωλοῖν ἦν] Th. Gataker. ad Antonin. I. §. 6.
post-

& factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, prætereaque eorum adulteria, vim, raptus, iudicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poetarum præceptis jubebant, non mœchari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar hæsitazione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse judicassent; nec rursus legislatores his contraria præcipere, nisi ea conducere putassent.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ simplicem ac tutam mihi præmonstrarent: hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt, ignem ex fumo me

γυμνῶν ἐ μόνον τῇ ἡμιθέῳ, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἤδη τῇ θεῷ, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῇ, καὶ ὀβίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμην εἶναι καλὰ, καὶ ἐπαρέργως ἐκτελέμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡγέμην, πάλιν αὐ ἐνταῦθα ἤκουον τῇ νόμῳ 75 τῶν πάντων τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε τασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ὡς μεγάλη ἐν ᾧ καθυστήκει ἀμφιβολία, ὥς κἄν τις, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ἔτε γὰρ τὸς θεῶς ἂν ποτε ἡγέμην μοιχεύσαι καὶ τασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐγίνωσκον. ἔτ' ἂν τὸς νομοθέτας πάντων τέτοις ὡς δυνάμειν, εἰ μὴ λυσίτελεν ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρην, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τὸς καλεσμένους τέτους φιλοσόφους, ἐγγυρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεῖσθαι αὐτῶν χρηδαί μοι ὅ, τι βέλαιον, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι ἔβην. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσέειπα αὐτοῖς· ἐλελίθειν δ' ἐμαυτοῦ ἐς αὐτὸ φασὶ τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆ βιαζόμενον.

[Καθυστήκει] Καθίστημι J. & mox ὅτι F. e [Ἐγίνωσκον] Ἐγίνωσκον F. f [ὑποδείξαι] Παραδείξαι C.

88. Παραδείξαι τῷ βίῳ] Γρ. ὑποδείξαι. G.

90. Ἐς αὐτό....] Παρανομία * πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βιαζόμενον. G.

* Πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς. Adscript M. du Soul: corrupte. Labes facile tolli potest, si cœngas, ut τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βιαζόμενον.

vel forte, quoniam aliquid omisissum constat, plenius, ut τὸ π. ἐκ τῆς καπνῆς βιαζόμενον ἐκπύπτει, αὐτὸ ὑπάλαισθαι. T. H.

postquam monuisset pro eo, quod apud Herodianum sit ἐκ παιδῶν, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐκ παιδῶν, adjungit: quæquam ibi ἐκ παιδῶν εἶναι potest veni, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas simul intelligatur; nam mox sequitur, ὅτι δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡγέμην, ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem ætatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδῶς & ἐκ παιδῶν inter se commutari, ut pluri-bus ipse docet.

T. H. 67. Πολύμορος] Basil. De leg. Gr. lib. Gros. Ed. 87. Πάντων δὲ ἡγεμονία πρὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων (Poëtis) προσέχουσα, καὶ μάλιστα ὅταν πρὸς πολλῶν τοῦ αὐτοῦ διεξίηται, καὶ τοῦτον αὐτὸν ὁμοιοῦντα ἀδελφὸς ἢ δὲ παρ' ἐκείνου ἀξιοκρατεῖ πρὸς ἀδελφόν, καὶ γούνης πρὸς παιδῶς καὶ ταῦτοις αὐτοῖς πρὸς τοὺς τικόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκέραιος. Μοιχεύει δὲ θεῶν ἐξ ἱερέας καὶ μίχους ἀναμφιδν, καὶ τὰντας γὰρ

μάστιγα τῷ κεροφαίῳ πάντων ἐκπύπτει διὰ, ὡς αὐτὰ λέγουσι, ὡς καὶ περὶ βροχημάτων τις λέγων ὑβριώτατος, τοῖς ἐπὶ σπηῆς καὶ αὐλαῖς φοιτῶν Clem. Alex. p. 14. B. Immo antiquissimus Xenophanes Celophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laert. II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσιόδῳ τὸ Ὅσα παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν διὰ ἐξ ὧν ἐστὶν, Κλέσιον, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπαρτεῖν.

M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis est, Καπνὸς γὰρ φύγων εἰς πῦρ πρὸς αὐτὸν ἐστὶν. A. V.

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeterit Erastmus in Adag. Fumus fugiens in ignem incidi. Vide Diogenian. C. VIII. n. 45. T. H.

Mmm 2

93. Σπρ

ζόμενον. ὡς γὰρ δι' ἑτέροις μάλιστα εὐ-
ρισκον ὀπισκοπῶν τ' ἀγνοῖαν, καὶ τ' ἀπορίαν
πλεονα. ὥστε μοι τάχιστα χρυσὸν ἀπέδει-
ξαι ὅτι τ' ἰδωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐ-
τῶν παρῆναι τὸ πᾶν ἡδεῖσθαι, καὶ μόνον τούτου
ἐκ παντός μετιέναι· τὸτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαί-
μον. ὁ δὲ τις ἐμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα,
καὶ μοχεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυ-
πῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρτεῦν-
τα, καὶ λοιδορῶμενοι, συνεχῆς ὀπρῶν-
τα τὰ πάνθημα ἐκείνα ὅς ἑστιοντες οὐδὲ τ' ἀρε-

inferrem : etenim apud hosce maxime in-
veniebam, re considerata, inscitiae dubita-
tionisque plus ; adeo ut cito aurum esse
persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
hic eorum praecipiebat omnino voluptati
indulgere, idque solum omni modo perse-
qui ; nam ea in re sitam esse felicitatem :
ille contra, in labore perpetuo versari, cor-
pusque contundere fordidum & squalen-
tem, cunctis offensum & convicia ingeren-
tem, dum continuo inculcat illa pervulga-
ta Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que,

95. Τὸ πᾶν ἡδεῖσθαι] Ὁ Ἐπικουρ. G.

97. Πᾶν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσὸν ἀπιδίδειν &c.] Absurde haec versa sunt :
tu verte : Itaque hi quamprius effecerunt, ut aurea
(hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam
ιδώτης oppositus philosopho est imperitus, non priva-
tus. Simile peccatum est c. XXI. J. C.

Χρυσὸν ἀπιδίδειν] Ego cur χρυσὸν esse reponendum
existimem, rationem dicam. Proverbium apud ve-
teres fertur, quo mala quaecumque, si ad longe de-
teriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι,
φαῖναι, ρυτὴν ρυτὴν αὐτὴν videri adfirmant. Χρυσὸν
ἀπιδίδειν τὴν ἑμπεδοκλῆος tyrannidem dicitur aliquis, qui
priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum
vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fue-
rat rerum status, nunc pro tolerabili & optando ex-
petatur. Eunnarii Excerpta p. 20. D. Scytharum in-
opinatus in Thraciam & Macedoniam incursum tam
stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀπιδιδέσθαι πρὸς
τὰ Θράκια πάλιν τὴν Μυρῶν παροιμιώδη λαίαν ad quae
de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam mi-
nime perexerat Interpres Cantoclarus, etii Valesius
egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi Vi-
ri curam nitidius expolire. Atque Eunnarium quidem
in primis isto loquendi genere fuisse delectatum non
ex iis tantum locis, quae Valesius adnotavit, sed ex
pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est
compertum : nam eorum, quae leguntur in Ἐπίλυ-
σει, Ἐχέτος, Φῆτος, stylus vel solus auctorem prodit :
quod binis posterioribus extat, Festus in Asiam pro-
consulari potestate mittitur τ' ποιητικὸν & μυθώδη ἔχει-
ται . . . χρυσὸν ἀπιδίδειν & παύνην, plane coloris
est Eunniani ; neque minus, quod in primo vocabu-
lo adfertur, τοσαύτην & τοιαύτην ἐπικλυσε κακὰ, ὥστε
χρυσὸς ἢ αὐτοῖς & λαλῆ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους,
ut barbaros videtis Romanis rerum potiri aurum iis
fuerit & dies albo signanda lapillo : quem sensum haud
scio an Interpres satis perviderit. Secutus autem fuit
vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen
parcius, usurpatur : Plusarch. Sertor. p. 570. D. Be-
lo finito Cinna & Marius cum in modum libidinem
exemplis amarissimae crudelitatis exstatiarunt, ὥστε
χρυσὸν ἀπιδίδειν Ῥωμαῖοις τὰ τῷ πολέμῳ κακὰ, in Ti-

mol. p. 241. B. Callippus & Pharaux χρυσὸν ἰδὼντες τῇ
Σικελίᾳ τὰς αὖ τῇ τραπεζίᾳ συμφορὰς, ubi malim sane
propter usum perpetuum ἀπιδίδειν. Porro quod Co-
non scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII.
Aethillam persuasisse Trojanis mulieribus captivis,
ut incensis navibus suae salutis consulerent, dicendo
αὖς, εἰ ἀφικέσθαι σὺν ταῖς Ἑλλήσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς
αὖ αὐταῖς δέξαι τὰ τ' Τροίας κακὰ, totum est ab Euripi-
de sumtum in Troad. v. 432. ubi Cassandra, ὡς
χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τάχα & Θρυγῶν κακὰ δέξαι πο-
τεῖται — Hunc autem loquendi morem quasi publica
forma signatum si perpendas, vix est ut dubitari pos-
sit, quin apud Platonem Ep. VII. p. 1277. C. retingi
deceat, καὶ ὅταν διπλοῦ τοὺς ἀνδρας ἐν χρυσῷ ἔλγῃ χρυσὸν
ἀπιδιδέσθαι τὴν ἑμπεδοκλῆος πολιτείαν, pro χρυσῷ quod,
nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente profusus
alienum, priorem reip. administrationem emendando au-
reum reddere & perfectissimam : facile Platonis lectori
paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leon-
clavio, qui in Dione Cassio p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν
τὴν τῷ Καίσαρος μοναρχίᾳ φαῖναι reponi iussit χρυσῷ
male profecto ; quanquam favere videatur Zonaras
Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius ob-
servat, mendose legitur, ὥστε χρυσὸν τὴν τῷ ἀνταρρήθῳ
Καίσαρος μοναρχίᾳ νομίζεσθαι pro χρυσῷ, vel potius
χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem
inter se permutari nunc uno tantum Theonis loco do-
cebo ; in cuius Progyrn. p. 65. αὖν & ὡς Μανώδης
ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήῳ perperam exhiberi persuasum
habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epicloro. Jam
si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπιδίδειν,
optime sententia procedet : Menippus ad philosophos
se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinatio-
num fluctibus agitatum in tuto collocaret : res longe
secus, ac speraverat, evenit : ibi omnia multo magis
incerta, & inscitiae tanto pejoris, quod sapientiae ti-
tulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut
tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vi-
tam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosopho-
rum altercationes exigar, aurum videri possit. Aliud
est Grace χρυσὸν ἀπιδίδειν τ' ἰδωτῶν βίον, au-
reum

que; & in summum verticem adscensum : alius despiciere opes adhortabatur, & indifferenter putare possessionem earum : at alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, spatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præstantes probabilesque rationes sup-

τῆς ἐπὶ, καὶ τὸ ἰδρῶτα, καὶ τὸ ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβαιν. ἀλλὰ καὶ ἀφρονεῖν χρημάτων σπαρκελεύει, καὶ ἀδιάφοροι οἶεσθαι κατῆσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὐτῶν πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλεον αὐτὸν ἀπεφάνητο. πῶς μὲν ἔχουσιν τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδίας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιαῦτα τινὰ ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούειν ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δυνῶν ἀτοπώτατον, ὅτι πᾶσι ἐναυτίωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγειν, σφόδρα νικῶντας καὶ πρὸς

a. 'Αδιάφοροι] Διάφοροι F. In reliquis Edd. bene correctum. b. 'Εναυτίων] In cunctis Edd. ἐναυτίων. Benedictus præterea ἀκούων mutaverat in ἵκωνων structuræ juvandæ causâ. Ego certissimam emendationem reposui. c. 'Ατοπώτατον, ὅτι πρὸς ἑναυτίωτάτων] 'Ατοπώτατον, πρὸς μὲν γὰρ τοῖς ἑναυτίωτάτων &c. Sic sola F. 'Εναυτίων P. pro ἐναυτίωτάτων.

4. Καὶ ἀφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.
6. 'Ο δὲ τις αὐτῶν πάλιν . . .] Πλάτων. G.

9. Καὶ ἀφρονεῖν] Δημόκριτος. G.

* Αγορεύειν] L. Ἀτόμους.

M. du d.

καὶ τὸ βασισσίστατον φέρειν νῆαυτον ἰδιοεστῆτος. T.H.
94. Τῶν ἰδωτῶν] 'Ο μὲν δὲ πολλοὶ ἀμύλοισ, ὅς ἰδωτῆς οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. πρὸς Πιστ. c. 2. A.V.
Ibid. 'Ο μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.
96. 'Εκ πάντων] Τρέπον addi non solet : πρὸς μὲν. J.Br.

'Εκ πάντων μεταίωται] Ait Noster ἐκ πάντων, οὐκ ἐκ πάντων : subaudi τρέπον. In de Mercede Cond. c. 8. ταῦτα ἔξ ἀπαντὸς διαπραγμαί. c. 41. ἔξ ἀπαντὸς ζητοῦσιν, ὡς &c. in Phalaride c. 7. ἔξ ἀπαντὸς ἀνελὼν σπινθύνει. &c. passim. Est tamen, ubi additur τρέπον, contra ac sentit Brodaeus, qui IX. Miscell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2. ἔξ ἀπαντὸς τρέπον ἀνελὼν με ζητοῦντας. Addit quoque Elianus XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ πάντων αἰδουμένη τὴν τρέπον δὴλη ἔν. nec non Isocrates in Panath. pag. 266. D. ἐκ πάντων τρέπον ἀνελὼνται πᾶσι τὰς ἀποφύρας. J.F.

97. 'Ο δὲ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καὶ ἀναγκάζειν] Idem est, quod antistiti veræ salutarisque philosophiæ Paulo I. ad Cor. IX. 27. ὑποτασσάμεναι vel ὑποτασσάμεναι sive ὑποτασσάμεναι (quarum lectionum utra sit antiferenda, vix constituta) τὸ σῶμα ἐ δουλαγωγῶν. Philosophorum autem multi perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis dumadmodum corpori sponte susceptis, quæ non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant : atque inde καὶ ἀναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucetius, contumdere duris laboribus. Quædam a nobis notata sunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. 'Εναυτίων τῶν ἑν.] Nota sunt omnibus Hesiodi

carmina. Τῆς δὲ ἀρετῆς ἰδρῶτα θιοὶ &c. J.Br.
'Ἡσιόδου] Vid. Ἑρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. 'Αγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. 'Ος γι.] Mallem ὅς γε. M. du S.

11. 'Ακούων ἐναυτίων] Hoc si mendosum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectionis. Scribendum est, ut sua Luciano manus conflet, ἀκούων ἐναυτίων tanta ipsi vocabulorum inanum sribligio fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. Demetr. πρὸς Ἑρμ. §. 15. οἷοι ἀκούσεις ναυτίων τῶν ἀπὸ θαλάσσης. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit hæc emendatio, quam Kusterio Præf. ad Jamblich. idem restituenti verbum in Phryniche p. 32. ἐναυτίωσα τοῦτο ἀκούσας τοῦτομα, ubi vulgo legebatur, ἐναυτίωσα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quæ quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus verum unum & forte alterum periisse; nam istæ particulae πρὸς μὲν γὰρ τὰ consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Præterea διωκῶν quid in hæc oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοῖς πάντων ἐκείνο ἀτοπώτατον, ὅτι πρὸς ἑν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri possit. T.H.

πιθανὸς λόγος ἐπορίζετο, ὅτε μήτε τῷ
θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγουσι, μήτε τοῖς
ψυχρὸν, αἰτιλέγων ἔχουσιν, καὶ ταῦτα, εἰδόν-
τα σαφῶς, ὡς οὐκ αἰ ποῖς θερμὸν τι εἶη
καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ὅν
ἐπαχον τοῖς πρᾶξι τοῖς αἰμαῖσι, ἄρτι
μὲν ὀπινεύουσιν, ἄρτι δὲ ἀνακύνει ἔμπροσθεν.

Ἔτι δὲ πολλὰ τῶτο ἐκείνων ἀποπώτε-
ρον τῆς γὰρ αὐτῆς τῆς αἰτίας ὅτι τῇ
ἐν ἐκτενέστατα τοῖς αὐτοῖς λόγοις ἐπιτη-
δεύουσιν. τῆς γὰρ καλαφροῦν ἀφαιρῶντας
χρημάτων, εἰδὼν ἀπρὶς ἐχούσης αὐτῆς,
καὶ οὐδὲ τόκων ἀφαιρῶντας, καὶ ὅτι μισθῷ
παυδύσας, καὶ πάντα ἐνεκα τούτων ὑπο-

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum
esse idem adfirmaret, neque alteri, qui fri-
gidum, contradicere posses; idque licet sci-
res perspicue nunquam rem eandem & ca-
lidam esse & frigidam eodem tempore:
prorsus ergo simile quiddam accidebat mi-
hi, atque dormitantibus, nunc ut adnuc-
torem, mox vice versa renuerem.

5. Præterea vero longe hoc istis erat ab-
surdius: nam illos ipsos inveniebam obser-
vando valde contrariam suis sermonibus ac
doctrinæ vitæ rationem instituire: eos ita-
que qui contemnere præcipiunt opes, ani-
madvertebam illum in modum iis adhære-
re, ut inde divelli non possent, de usu-
ris litigare, pacta mercede docere, nihil
non

a Ἀποπώτερον] Γιλούτιον P. L. Margo A1W.

18. Ἀτεχνῶς] Ἀπὸ τῆ ἀπλῆς, καθάπαξ ὅτι, ἐν
λόγῳ, ἀδύνατος, ἀλλῶς ἢ αὐτῶν τῶν ἐν δόλῳ. A-
pud Atticos τέχνη, δόλος. ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀπλῆς, καὶ
ἀπλῆς τῇ χ. Ἄλλως αὐτοῖς τέχνης, ex metaphora Ath-
letarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτεχνῶς
δὲ ὡς τῇ τέχνῃ δόλος.

19. Τούτοις] Τούτοις magis placet.
25. Ἀπρὶς ἐχούσης αὐτῆς] I. c. firmiter ac tenaciter
adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequi-
rent. Habet phralin hanc Theocriti. Idyll. XV, 68, sed
perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille
versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἡμὲν εἰσέθωμες ἀπρὶς ἔχουσιν Εὐνοῖα ἡμῶν.
Omnes una confersim intremus: adhaereto nobis Eunoia.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἡμὲν εἰσέθωμες ἀπρὶς ἔχουσιν Εὐνοῖα ἡμῶν
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoia.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδον ἐπιτότῳ Ἑρακλῆι
ὅτι δυν χαρίσιν ἀπρὶς ἀπαλαῖσιν ἔχουσα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas deas te-
nacitor manibus teneris premantem. Habet etiam Aelian.
V. H. I, 3. de rana Egypt. καλῶν τρέφει ἰνδῶν
πλάγιον φέρε, καὶ ἀπρὶς ἔχεται. demordens frustum arum-
pinis obligatum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop.
X. c. ult. ἀπρὶς ἐχούσης καὶ οἰοῖται συμπεφυκέντος firmiter

haerens & tanquam congenitus. L. BOS Animadv. c.
XIII. p. 59.

Ἀπρὶς ἐχούσης αὐτῆς] Theocriti versus interpun-
ctionem, quam proposuit Clariss. L. Bos, & Schoell-
bus habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T.
III. p. 554. G. ἰπὶ φράσις tum apud alios frequens,
tuta in Eupario p. 90. ἀπρὶς ἔχεται τὸ ἄλλο σοφίας p.
197. τὸ ἄρχαίον ἀναγινώσκων p. 223. & διδύμῳ ἐξ
ἄρχης ἀπρὶς ἔχουσα.

27. Πᾶσαι ἡμῶν ταῦτα ὑπομένουσιν] Est quasi for-
mula quaedam loquendi solemnis, in malam partem
parissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi,
modo pravis artibus libidinem explere possint: non
dissimile proximae potestatis πάντα πᾶσαι καὶ ἐπὶ πᾶ-
σιν propterea utrumque Philo Judaeus in unum
coarctavit de Vir. Mos. p. 648. A. τραχηλίζονται δὲ
ταῖς ἐπιθυμίαις πᾶν ὑπομένουσιν ἄρτι καὶ ἐπὶ πᾶσιν. Chry-
sostom. πρὸς τοὺς Ἑβρ. παρ. οὐνοῦ. p. 245. B. πάντα
αἰσθύνται ὑπομένειν, καὶ τοῦτο παθεῖντα ἐκείνῳ ἀφαιρῶν-
τις nihil intentantium relinquentes, quatenus ut illam saltem
passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Julia-
ni Epist. XLII. p. 423. B. ἵνα ὁμολογῶσιν αἰσχρομυθ-
εῖσιν, καὶ δραχμῶν ὀλίγη ἵνα πάντα ὑπομένουσιν πάντας
Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Ce-
betis Tab. p. 83. καὶ πᾶν ὑπομένειν πρᾶττεται ἵνα πᾶ-
σιν, καὶ ταῦτα ὁμολογῶσιν ἵνα ubi si rescribendum
esse dixerō πᾶν ὑπομένειν πρᾶττεται, nemo, nisi
fallor, vulgatum ὑπομένειν servare velit aut interpre-
tatione quacumque tueri; praesertim quando attenderit
ad καὶ ταῦτα ὁμολογῶσιν ἵνα, & ad istum Cebetis
locum p. 21. ἀναγκαῖον ταῖς ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν,
καὶ πᾶν ὑπομένειν, καὶ ἀχρηστῶν, καὶ πᾶσιν ἵνα πᾶσιν
ἐστὶν ἐν ἀλαβῆρι. Meliorem in partem adhibuit Sopa-
ter apud Stob. p. 311. ὑπομένειν πάντα ἵνα πᾶσιν
καὶ πᾶσιν πᾶσιν πᾶσιν ὁμολογῶσιν πᾶσιν ὁμολογῶσιν
poticulum subarsurgendum illi, qui magis reformidat
male

non pecunie causa petiti : illos porro , qui gloriam abjiciendam putent , gloriæ causa cuncta fuscipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes , at privatim huic soli adfixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam moleste ferebam , sensim tamen me consolans , quod cum multis , iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim , & veri hæcenus ignarus circumvager. Jam mihi infomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & sacris quibusdam aperire

μάντιας. τὸς τε ἡ δὲξαν διπυλλομήρας, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἔπιτηδεύοντες ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἀπαίτας κατηγορεύτας, ἰδίᾳ δὲ μόνη ταύτῃ προσηρημένους.

Σφαλεῖς ἐν ἡ ταύτης ἡ ἐλπίδι· ἔτι μᾶλλον ἐδυαχέρινον, ἥρεμα ὡδὰμυθῆδμος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲ πολλῶν, ἡ σοφῶν, ἡ σφόδρα ὅπῃ συνέσει ἀγβεδομηδίων, ἀνότης τε εἰμι, ἡ τάλῃδες ἔτι ἀγνοῶν ὡδεύχομαι. καὶ μοι ποτὲ ἀγρυπνῶντι τῶτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δευθῆναί τι· τῷ μάγων, τῷ Ζωροάστρη μαθητῇ ἡ ἀγδοχῶν ἥκον δ' αὐτῆς ἐπῶδαις τε ἡ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε ἡ ἄδῃ τὰς πύλας,

ἡ αὐτῆς ἡ π. ἐκ.] Αὐτῆς F. vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (ταύτου) χάριν τὰ πάντα ἡ πρῶτοντας ἡ λέγοντας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. ἡ λέγοντας ἡ πρῶτοντας. Porc-rant hæc Luciano non indigna videri , si certa vetustarum membranarum fide niterentur : formula loquendi solemnis πάντα λέγειν ἡ πρῶτοντας, αὐτοὺς ποιεῖτε lapidem, nihilque intentatum relinqueret.

malo facere , quam malo ab aliis adfici , ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur.

35. Ἐπὶ συνίσει ἀγβεδομηδίων] Hæc profert Theophrastus Mag. in Διαβόησι, quum docuisset ἀγβεδῶν & ἀγβεδομηδίων plurimum in deteriorem partem usurpanti, tamen monens μὴ παραδῆκας ἐλπίς ἡ ἐναισθησι. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici ἀγβεδῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V. n. 55. ἐπὶ ὑπαθῆς ἡ σωφροσύνη ἀγβεδῶν πόλις Dion Chrysost. p. 408. C. Python ἀγβεδομηδίων ἐπὶ τῇ τῷ λόγῳ διωότητι Diodor. Sic. XVI. p. 554. D. Mirum est maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία. Λαῖδα τῇ ἐπὶ κάλλι ἀγβεδομηδίων ἡταῖραν quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀγβεδομηδίων; ut Antonin. Liber. c. XIII. ἡ τις ἀγβεδομηδίων παρθεῖν ἐπὶ κάλλι τῇ ἡχωρίᾳ & c. XXII. ἐπὶ βουκαλικῶς ἀσσυμσι ἀγβεδομηδίων Athen. XI. I. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἡταῖρῃ ἀγβεδομηδίων γινώμην. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκαφαντία, ἐπὶ δωροδοκία ἀγβεδομηδίων ex Hierocrat. in Εὐθίας & ἡγῶν, atque ex aliis similia.

41. Τῷ ἄδῃ τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI. 18. non omisus est hic Luciano locus a maximo Grotio, cui plerique debet J. A. Winet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰ αἰς πύλας ἡδῶ ἡ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI. 13. nihilque est aliud, quam quod praecepsit Ζωρ ἡ Ζωροάστρου ἡγῶν ἡγῶν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitatur scēna fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat observari velim , qui modo vocantur μάγοι ἡ

Ζωροάστρου μαθηταὶ ἡ ἀγδοχοί, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γινώμαγωι πάντα γινώσκοντες sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I. p. 305. A. Pausan. IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἡ ἡδῶ τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα ὑπῶντας, ὡς ἀδανάτος ἡν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etiam consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster verò dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : Diogen. L. in Prooem. §. 2. quare non Plato tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγίαν τῇ Ζωροάστρου τῷ Ὁραμῶζου dixit, sed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II. p. 670. D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἡ μάγῶν πᾶσις παρ' ἡκῶν μαθῶν τῆς. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Ann. Marcell. XXIII. c. 6. p. 405. Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. J. A. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praeipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque in primis artes divinatorias exercerent, in quibus μα-

17. Tunc the adsumtum ille vir primum dies novem & viginti ; a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem futhmo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam : ut enim mali, qui sunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat ; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, quum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces ; potus lac, mulsu & Choaspi aqua ; lectus sub divo in herba. Postquam vero satis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀγὼς πρῶτα μὲν ἡμέρας ὅσας καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρχάμεν^α, ἔλπει, κατὰ γὰρ ὅπῃ τὸ Εὐφράτιον βούβηται, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥησὶν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ὅς τις ἐσθλὴ κατήκειν^β ὥστε γὰρ οἱ Φαῦλοι τὸν τοῖς ἀγαθοῖς κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο. πλὴν ἀλλ' ἐφαίγετο γὰρ τινὰς ἐπιμαλῆας^γ ὁ δὲ αἰμαίνων. μὲν γὰρ ἔπαθον τρεῖς ἂν με πρὸς τὸ πρόσωπον σποπτεύσας, ἐπαῖνον πάλιν, εὐδαιμονίαν δ' ἀπαγγέλλων προσέλεπον. καὶ οἷα μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρμα, αὐτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ ἔξ Χοάσπης γούδαρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριον ὅπῃ τὸ πῶας. ἐπὶ δὲ ἄλλῃ εἶχε τὴν προδιατίθησιν, αὐτὴν μίσας^δ.

^a Πρὸς ἀγῶν.] Secuti sumus V2. B2. S. & A. In ceteris Edd. prave προανατέλλοντα. ^b Hic sola F. ^c Ἀσαφῆς.] Sic legitur in R. F. J. S. In reliquis Edd. ἀσαφῆς, quod margo A1W. itidem in ἀσαφῆς mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in P. σὺν ἀσαφῆς. ^d Ἀπαγγέλλων.] Hunc in modum recte J. V2. B2. S. In F. ἀπαγγέλλων in pluribus accentu perversè posito ἀπαγγέλλων.

68. Ἀκρόδρμα.] * Ἀκρόδρμα λέγουσι τῶν φουρίων τοὺς καρποὺς, καὶ τὸ ἀμυγδαλῶν, καὶ ἄλλων. V.

* Ἀκρόδρμα.] Demetrii. Geop. X. 74. Plura dabunt J. Bod. a Stapel ad Theophr. H.P. II. p. 89. 342. Jac. Dupont. ad Theophr. Char. p. 378. T.H.

Ἀσαφῆς.] Ita pro ἀσαφῆς legendum esse monuit ad Arnobium Des. Herald. p. 43. Ἀσαφῆς & ἀσαφῆς culpa librorum sapientius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV. 86. ἐπὶ ἀσαφῆ τῷ ἰλλυθριῶν. quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices ; neque nuperam esse variationem eam, satis ex Scholiaste liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Aibnagorae loco πρὸς Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificii expediunt Interpretes : Εὐλογὸς ἐστὶ πάντα ἀπίστια μὴ προχειρῶς καὶ κατὰ τινὰ δόξαν ἀκριτοὶ ἐννοεῖται, ἔλλα μὲν τὸ πᾶσι καὶ ἰσχυρῶς, καὶ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφῆς illud in modum si commode scribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀσαφῆς & ἀσαφῆς saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Ἀνακ. c. XII.

T.H.
66. Ἐπαῖνον πάλιν.] Vix dubito, quin litera sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπαῖνον, cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis : pertinebat enim ad sacri rationem, ut quum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem ex-

spuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret : mox etiam, ἐπαῖνον εἰς τὸ οἶκον, ὡς εἶχον ἀπαποδύσσεια. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀπαγγέλλων, quod absolute poni pro ἀπαγγέλλων, vel ἐπαῖνον ἀπίστια, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit : de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus sacri magici purificationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari : sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, addeat Sil. Italic. XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad Arnob. I. p. 25. in quibus Menippi Luciani mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspi aquam eximie magicis praestigiis adhiberi : id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret ; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur : vide Briffon. de R. P. I. p. 59.

T.H.
69. Τὸ τῷ Χ. ὕδωρ.] Choaspi fluvii aquam. J.Br.
Τὸ τῷ Χ. ὕδωρ.] Πίσταμος Περσικὸς Χοάσπης : τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλεὺς ἦν ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινον ὁ τὸ Περσῶν βασιλεὺς. Euseb. ad Dionys. Per. v. 1073. A.V.

νύκτας ὅπῃ τὴν Τίγρινά ποταμὸν ἀγαγὼν ἐξά-
 θηκε τὴν μετ', ἐξ ἀπέμαξε, ἐξ ἀξέωγνος δὲ
 δι', ἐξ σκίλλῃ, ἐξ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα ἐξ
 τῆς ἐκείνης ἐκείνης ὑπὸ βορρᾶς· εἴτα ὅλας μετ'
 καλαμαγυῖδας ἐξ ἀξέωγνος, ἵνα μὴ βλα-
 πτοίμην ὑπὸ τῆς Φαλασμάτων, ἐπανάγῃ ἐξ
 τῆς οἰκίας, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· ἐξ τοιαύ-
 τῃ ἀμφὶ πλεῖν εἶχον.

Αὐτὸς δὲ ἐν μαγικῇ τῷ ἴδῃ γυλῶν, τὰ δὲ
 πολλὰ εἰκνύει τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τῷ τῷ
 φέρει ἐπὶ σκίλλῃ τῇ σκίλλῃ, ἐξ τῇ λαοτῇ,
 ἐξ πρὸς τῇ λαοτῇ· ἐξ τῇ παρακαλούσῃ, ἥ
 τῇ ἐρηταί με τῷ τῷ, Μένιππον δὲ μὴ λέ-
 γει, Ἡρακλῆα δὲ, ἢ Ὀδυσσεύα, ἢ Ὀρφέα.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lu-
 stravit me, deterfitque, & circumtulit to-
 da, scilla, aliisque pluribus; simul &
 istam incantationem submurmurans: dein-
 de me totum quum arte magica incantasset,
 & circumiisset, ne læderer a spectris, re-
 ducit me domum, ut eram, retroceden-
 tem: tum porro navigationi parandæ inten-
 ti eramus.

8. Ipse quidem magicam quandam in-
 ducbat stolam, persimilem Medicæ: me
 vero istis omnino instruxit, pileo, leonina
 pelle, itidemque Iyra: præcepitque, si quis
 roget me nomen, Menippum ut ne dico-
 rem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut
 Or-

a Παρακαλούσῃ] Παρακαλούσῃ F. a qua merito omnes reliquæ discesserunt.

75. Τῇ βορρᾷ] Ἐπὶ βορρᾷ λαλῶναι, ψάλλειν, ἱμεῖον γογγύσαι. V.

72. Ἐκείνη] De hoc ritu Casaubon. ad Theophr. M. d. S. Char. p. 302. 303.

73. Ἀπὸ τῆς] Περιμαζῆς & ἀξέωγνος interpretatur Casaubon. ad Theophr. tangit & ad Aelian. Legendi Interp. Aristoph. Hesych. Suid. Eustath. J. B.

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine janue sus-
 pensam malorum medicamentorum introitum pellere
 tradidit. J. Br.

Sumit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Dia-
 gen. L. VIII, 47. T. H.

Ibid. Ἄρα ἐν τῷ ποταμῷ ὑπὸ βορρᾷ] Ubi vo-
 cabatur superius præparasset, media circiter nocte me ad
 Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit,
 facisque ac scilla aliisque pluribus, magicam illam can-
 tionem simul submurmurans, iussit. Verbum hoc
 ἀναποδίζοντα, Scholiastes exponit ἀναποδίζοντα λαλῶναι,
 φάσκειν, ἱμεῖον γογγύσαι. Sed scribe γογγύσαι.
 Ceterum occasione huius verbi γογγύσαι, una & al-
 tera macula purgandus Hesychius: Γογγύσαι, φάσκειν
 ἢ δοξάζειν. Addenda est, quam excidisse planum est,
 una litera, ac legendum, τῷ τῷ. Sic quod paul-
 lo supra hodie habemus, Γογγύσαι, τὸ δοξάζειν τὸ τῷ
 ἐξ οὐνοῦ, &c. Hesychius videtur omnino dedisse, Γο-
 γγύσαι, τῷ τῷ, τὸ τῷ ἐξ οὐνοῦ. Etenim δοξάζειν
 vox est plane extra usum; licet Etymologicæ M. auctor
 eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῷ
 τῷ originem pervestiget. Eodem significatu
 dixerunt Graeci & τῷ τῷ Hesychius iterum, & Τῷ
 τῷ, ἀνάγκη λαλῶναι, γογγύσαι, ψάλλειν, ἢ Τῷ
 τῷ τῷ. Non audiendi, qui τῷ τῷ substi-
 tuunt; nam præterquam quod ex ordine horum ver-
 borum satis patet, τὸ, τῷ τῷ omnino profectum
 esse ab Hesychio, ut qui per id dicat idem, quod per
 τῷ τῷ, significari; tum usus eo est Luciani in in-

itio Deorum Concilii Μηνῆς τῷ τῷ, ὃ δὲ Agno-
 vit quoque H. Stephanus τῷ τῷ ex Hesychio. J. J.

76. Περιμαζῆ] Memini, qui mallet ἀξέωγνος, lu-
 strans, φάσκειν, cujus in purgandi cerimoniis usus
 erat fere præcipuus: Περιμαζῆς, ἀξέωγνος, καὶ
 οὐκ Hesych. quem itidem vide in Θύγῃ Θυγῇ.
 Οὐκ οὐκ, καθάρῃ, quæ præcedentis, quod plane re-
 movendum, est emendatio: apud eundem Θύγῃ
 τῷ ἀξέωγνος, non alia sunt, quam Θύγῃ.
 Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab
 incurfu malorum genitorum prorsus lustratum defen-
 derent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem
 significandum ἀξέωγνος solet adhiberi. Noster in
 Philop. 6. 12. Δὲ ἐν τῷ καθάρῃ τῷ τῷ
 δὲ ἐν τῷ &c. homo nimirum Babylonius ex Chal-
 daeorum numero: ideo de cyncis, qui ad aedem Hy-
 perborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant,
 Aelian. de Anim. XI. c. 1. ἐξ ἀξέωγνος τῷ τῷ, ἐξ
 ἀξέωγνος τῷ τῷ τῷ. Hinc ἀξέωγνος &
 ἀξέωγνος circumferebat quasi propria lustrationibus
 verba: Aelian. XIV. p. 626. F. καθάρῃ τῷ τῷ
 καθάρῃ τῷ τῷ ἀξέωγνος καὶ τῷ τῷ ἀξέωγνος.
 Philop. IV. p. 405. καθάρῃ τῷ τῷ, ἐξ ἀξέωγνος
 καθάρῃ τῷ τῷ τῷ, ἐξ ἀξέωγνος τῷ τῷ. Athe-
 nis ἀξέωγνος erant partes ἀξέωγνος καθάρῃ τῷ τῷ
 τῷ τῷ, quos Suidas ait ἐξ ἀξέωγνος χρονο-
 πότας. Adde Herodot. I, 84. Hippocratis autem πρὸ
 I. N. p. 302. v. 35. ubi præstigias nequidiorum ho-
 minum ad plebem naso ducendam excogitatas gravi-
 ter perstrinxit, ἀξέωγνος ἐξ μαγικῇ habet. T. H.

78. Ὡς εἶπεν] Emenda, ὡς εἶπεν ἀναποδίζοντα. J. Br.

80. Ἐν] Ἐν τῇ orationi profac melius conveniet.
 T. H.

82. Θύγῃ] Θύγῃ redundat,

J. Br.

Ibid.

Orpheum. PHYL. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitum, vel nomen. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsura, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

ΦΙΑ. ὡς δὲ τί τῦτο, ὦ Μένιππε; ἢ γὰρ συνήμι τὴν αἰτίαν ὅτε ἔρχομαι, ἢ τε ὁνομάζων. MEN. καὶ μὴν πρόδηλον γὰρ τῦτο, καὶ ἐπαφελὸς ἀπὸ τῆς ἐπειδὴ γὰρ ἔτοιμα πρὸς τὸν ὁμήρου ζῶντες ἐς αὐτὸν κατεληλύθεισαν, ἡγῆτο, εἰ με ἀπεικάσων αὐτοῖς, παρὰ δὲ τὴν Αἰάκῃ φρεσὶν ἀγαλαῖν, καὶ ἀκαλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνήθιστον τραγικῶς μάλα ὡς ἀπεμπόμῳ ὑπὸ τῆς ὀρχήματος.

Ἦδη δ' ἐν ὑπέφαινε ἡμέρα κατελθόντες ὅππῃ τὴν πόλιν ἀεὶ ἀναγαγὴν ἐγγιγμένον παρσπύατο δ' αὐτῶν σκάφῃ, καὶ ἱερὴ καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τέλη τῆς χρήσιμα ἐμβαλόμενοι ἐν ἁπαλῇ τῇ πᾶσι-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τὴν πᾶσι πᾶσι ἀναγωγὴν λέγει. V.

Ibid. Τὸ πᾶσι] Optime Rubenius de R. V. II, 15. Thomas Mori clavum rejecit: cui tamen errori ansam forte dedit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπαλὸν lectum pro τῷ πᾶσι quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πᾶσι alibi quoque ῥοπαλὸν sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxiippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro τῷ πᾶσι σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλὸν quod non tantum ex sequentibus manifeste patet, in primis quando notat Dioxiippum praetulisse ἀφ' ἧς τῆς περὶ τὸ ῥοπαλὸν ιδιότητι προσέειπεν Ἡρακλεωτικῶν, verum etiam ex Aelian. V. H. X, 22. & Curtio IX, 7. qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Jud. de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκοῦν αὐτοὶ ἀποῖαν ἐλαμβάνει, ποτὶ μὲν λεοτῆν ὁ ῥοπαλὸν ἀμφότερα ἐπ' ἔχουσα, ἀποκομίζομεν εἰς Ἡρακλῆα ποτὶ δὲ πᾶσι ἐπ' ἑκατέρῃ, ὅππῃ ἀσκαῖτο εἰς Διοσκουρούς. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad A. C. XXVI.

86. ὡς δὲ τί] Τὴν ὡς δὲ abundare videntur. F. G. ὡς δὲ τί τῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum C. Kr. p. 255. v. 46. adnotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV. p. 817. G. In Dione Chrys. p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δὲ τι θαυμάσιον ἐφίκαται ταῖς πόλεσιν ἡμῶν σφοδρῶς φέρμακον; ὅπως ἡμῶν μὴ τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἀκλίσι αἰνῶματα &c. Hæc paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴ, quod restitui) expungi voluit H. Valer. in Not. Manissæ. ad Hærodotat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖναι &c.

90. Ἠγῆτο τὴν με ἀπεικάσων αὐτοῖς] Ἠγῆτο εἰ με ἀπεικάσων αὐτοῖς. Th. M.

Ἠγῆτο εἰ με ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcellinus, equidem ignoro. T. H.

98. Μαλίσματα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. M. du S.

99. Ἐμβαλόμενοι] In re non dissimili verbis simillimis usus est Xenoph. Ephes. I. p. 13. Παρσπύατο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐξοδὸν, καὶ τὴν μεγάλην καὶ ταύταις πρὸς ἀναγωγὴν ἱστοίαι καὶ τὰ ἐπιτάδια ἐμβαλόμενοι. Ἐμβαλόμενοι & ἐμβαλόμενοι idem atque ἐμβαλόμενοι & ἐμβαλόμενοι, navi imponere, quæ promiscue Xenophon posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβαλόμενοι & ἐμβαλόμενοι. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vesp. p. 386. ubi pro specibus anabolicis frustra pugnant ἀναβαλόμενοι perinde significare contendit, atque ἐμβαλόμενοι, mercibus vel commensu navim operare: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίονος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendi Lucæ A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένων ἐπὶ τὴν πᾶσι πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navibus, ut fieri solent: nam ἀναγομένων ad navigantes, ἐπὶ τὴν πᾶσι ad navem pertinet. Probandum fuerat ἐπὶ τὴν πᾶσι non secus atque ἐπὶ τὴν πᾶσι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod æque difficile putem, ut in ἀναβαλόμενοι nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: nosque jam jam profecturos operantibus rebus necessariis: quæ dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, laud inolegenter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐπὶ τὴν πᾶσι πρὸς τὴν χρεῖαν &c.

παρεσκοθασμένῳ ἔτι καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχύρῳ, θαλερὸν χεῖ δάκρυ χέουσα, καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπερφόρῳθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἴτα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ ἔλμην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτῃ ἀφυκνέμεθα ἐς τὴν χαρίων ὁρμον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον ἐς τὸ Σποδάρτες (ἦγντο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τὸ

I fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post inveci sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi ascensum est (viam autem præbat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quam in eo erant, ut in alium solveremus, insulturne in navium res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucias reliquerit. Sicut autem Noster modo, πρὸ ἀναγωγῆς ἰγγυόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV. c. 13. πρὸ τοῦ ἀναγωγῆς ἢ αὐτὸς εἶχεν. T. H.

2. Κατὰ δάκρυ χέουσα] Homer. Odys. A. 5. ἴ. Br.

3. Ὑπερφόρῳθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑπερφόρῳθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearet. Mihi tamen non facile quis persuadebit, cum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvijs illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὰ γεωργοὶ δάκρυας ὕδιν ἐπὶ καλιτιμῶνις, ὅπου αὐτοὶ τῷ Νύλῳ, χροῦται ἐπὶ τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλιν, ut Arrianus ait A. A. VII. p. 304. αὐτὸς κατὰ τὰ ἐλῆ θαλάσσιον ἐν ἀριστέρι εἶχον τὴν Βαβυλωνίαν & mox idem docet, vulgo ferri τὴν βασιλίαν τὴν Ἀσσυρίαν τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τὴν αὐτὴν τοὺς ποταμούς & ἐν ταῖς ἐλαστὶ διδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλωνίαν, quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignavis adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, cumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V. 26. Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Orrin (Opin legendum puto) vocant, distracti in paludes. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Victor lib. I. Genes. Jusior Euphrates, dissi qui gurgite largus irrigat arentes subjeclae Persidis agros Mollibus elicitus aquis, atque omnibus aequae Servit, ἐν ἡμῶντος totum

se praebet in usus: Donec siccas aquis nomen quoquo prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἐλῆ & τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI. p. 1076. A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in Diono Xiphilini LXVIII. p. 784. τὸ ρήμα τὸ τῷ Εὐφράτῳ πρὸ ἐς τὸ ἐλῆ ἰκάνει, καὶ ἐκείνῳ πρὸς τὴν Τίγριδι συμμύγνεται. Tigris etiam & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τῇ Τίγριδι ποταμῷ deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. Arrian. A. A. VII. p. 282. οἱ μὲν Τίγρης. . . . δάκρυας τὴν πολλὰς ἐν τῷ Εὐφράτῳ ἐς αὐτὸν διχάζει. Johann. Malelas in Julian. p. 19. meminit τὴν μεγάλην δάκρυαν τῷ Εὐφράτῳ τὴν μισγούσας τῷ Τίγριδι ποταμῷ καὶ ἐκείνῳ εἰς τὸν Τίγριδι ποταμῷ, ὅπου μίγνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀπὸ τῶν λίμνῶν μεγάλων, quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: circa Ammian. XXIV. c. 6. vide Henr. Valesium. Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt: cujus equidem distensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. T. H.

4. Λίμνη] De artificioso hoc acu lege Herodot. I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφόρῳθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto supra urbem fuisse. M. du S.

8. Βόθρον ἀνυκνέμεθα] Norus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K. 517. A. 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. AEn. VI. 243. qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV.

mus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, dæmones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam admixtis etiam

ἀρυσάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐν βόθρῳ ἐσπίεσαμεν. ὁ δὲ μάγος οὕτως εὐχόμενος ἔχων ἐκ ἐστῆς ἡρεμαία τῇ φωνῇ, θαμνόμενος δὲ, ὡς οἷος τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὅμῃ πάντας ἐπέβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐρινύας, καὶ Στυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἑπαινήν Περσεφόνειαν, ὡς

a Oīs te] Oīs te sola F. Ceterae omnes obnuntantur. b Ἐπαινή] Καταινή P. Ἐπαινή F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπινῶν A1. Edd. reliquis inhaerit.

T. IV. c. 16. 'Αλλ' ἐχὼ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὁδυσσεύς ἀρυσάμενος, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐν βόθρῳ ἐσπίεσαμεν. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459. Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piaculum facimus: scrobiculo facto inferis &c. Hesychio teste constat κοτυλίσκος vocari βόθρον εἰς δὲ τὸ αἷμα τῷ γῆ θυσίᾳ ἐπιβάλλον quod etsi non plane repudio, fete malim, τῷ εἰς τῇ γῆ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνῃ ἢ ποταμῷ ἢ κρήνῃ ἰδόντες (Σύουσι) βόθρον ἀρυσάμενοι εἰς τοῦτον σφαιρίαν.

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro Homerus.

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. A.V.

14. Ποινὰς & Ἐρινύας] Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰς & Ἐρινύας alias apud antiquos caedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25. Arriani locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίεσθαι τὸν Ἐρινύας ἐλατύνειν, deinde, χαλεπαίνει αὐτὴν Ἐρινύας & Ποινὰς. Polybius in Exc. Valef. p. 117. τινὰς Ἐρινύας & Ποινὰς & Προστρεπείους τῷ δὲ ἐκείνοις ἰσχυρότατον. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21. nec ne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύας ἐπὶ Ἐριβόθῳ & Κάθῳ, atque in infausa regione λαμπρὸν ἐπιμόνος πυροδόμοι Παιδὸν αἰετὸν πlectuntur. Hesychius alterum ad alterius explanationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentantur Κῆρυξ ad Pausan. I. p. 105. & Markland. Epist. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποινὰς φρικτὰς, Ἐρινύας τιμωρικαῖας. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19. ubi pro τὸν Παιδὸν ἐλατύνειν vitiosissime fertur, τὸν παρὸν nihil asseram emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. πονηλατοδρόμῳ δὲ τὸν Ἐρινύας ἰαυτὸν ἱρῆσεν εἰς πῦλῳν Βάκτρον.

Ibid. Καὶ Στυχίαν Ἐκάτην & Αἰπινῶν Περσεφόνειαν] Apparet satis desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: id-

que ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καταινήν Π.

15. Αἰπινῶν] Pro αἰπινῶν Περσεφόνειαν, lege ἑπαινήν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodis ad Theogon. v. 768.

Ἐπαινή] Secuti sumus emendationem Clarissimi Graevii, & ante eum Vossii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἑπαινή, quod prope ad veram accedit: καταινήν P.

Ἐπαινή Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπινῶν, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu, atque adeo in ipsa νεκυομαντικῇ Od. A, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pederentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiae explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit Hesych. Ἐπαινή, ἑπαινήν ἢ διὴν & φοβερὰν aliam Eustath. p. 1665. v. 7. Ἐπὶ δὲ ἑπαινή Περσεφόνειαν αἰπινῶν, τούτῳ, εἰς σκότιον διαγούσα: ἢ μᾶλλον αἰπινῶν, πλινθεζούσης καὶ τὸν πρόβειον, ὡς & ἐν ἑσθῇ. Quod ex Proclo ad Hesiod. E. καὶ H. v. 643. Graevius adtulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cujus commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Αγ. p. 23. A. ὅτε δὲ ἐπὶ ἑπαινή Περσεφόνειαν ἵσθαι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἶναι. Marcell. Empir. c. XV. p. 112. si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργὼν κεφαλῇ διπλοῦ πελάρου ἔξ Ἀιδῶ πύμψιν ἑπαινή Περσεφόνειαν. sunt autem plane Homericæ, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. A, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἑπαινή nunc legatur ἀγανὴ neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacron. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268. Εἰσάειν Ἐκάτην καλῶν, τριπλοῦν ἑπαινήν vulgo scribitur: ἑπαινή, quod nullius est pretii.

ποσειδώνος ἅμα βαρβαρικά τινα ἔ' ὄνομα
ὀνόματα, ἔ' πολυσύλλαβα.

Εὐδὸς ὅν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύει, ἔ' ὑπὸ
τ' ἐπιδόης τῶν αὐτῶν ἀνεργήγυις, ἔ' ἡ ὑλακὴ
τ' Κέρβερος πορεύσθαι ἡκέει, καὶ τὸ πρᾶγμα 20
ὑπερεκτάθηεν ἦν, ἔ' σκυθρωπῶν. "Εδδυσεν δ'
ὑπὲρθεον ἀναξ' ἐνέραν Ἀϊδωνεύς. καλεφαίνετο
γὰρ ἡδὴ τὰ πλεῖστα, ἔ' ἡ λίμνη, ἔ' ὁ Πυρι-
φλεγέθων, καὶ τ' Πλάτων τὰ βασίλεια.
καλεσθέντες δ' ὅμως ἀφ' ἑ' χάσματ' τ' μὲν
Ῥαδάμανθυν εὐρομεν τεθνεῶτα ἄ μικρὸν δὴν
ὑπὸ τ' δυν. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλακίησε μέ-
τωι, ἔ' παρεκίνησε ταχὺ δέ μιν κρύσανθος
τ' λύραν, ποσειδῶνα ἐκοιμήθη ὑπὸ τ' μέ-
λεις. ἐπεὶ δὲ πρὸς τ' λίμνην ἦλθομεν, μικρὸν 30
μὲν εὖδ' ἐπεραιώθημεν. ἦν γὰρ ἡδὴ πλεῖρες τὸ
πορθμεῖον, καὶ οἰωγῆς ἀνάπλεων τραυμα-
τῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλ',
ὁ δὲ τ' κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συήλριμμέ-

barbaris quibusdam ignotisque nominibus;
& multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quassaban-
tur, potentique carmine solum fissum dis-
cedebat, latratus Cerberi procul audieba-
tur, adeo ut res valde formidolosa foret,
ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna re-
gione rex manium Pluto: apparebant enim
jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plu-
tonisque regia. Nos tamen ubi descende-
ramus per hiatum, Rhadamanthum inve-
nimus mortuum propemodum præ metu;
Cerberus autem latravit ille quidem, ac
nonnihil se commovit, verum me cito pul-
sante lyram illico sopitus est a cantu. Post-
quam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non trajiceremur: jam enim onusta por-
titoris erat cymba, ejulatuque plena; quip-
pe faucii omnes in ea navigabant, hic crus,
caput ille, iste aliud quiddam contusum ha-

α Μικρὸν] Recte sic habent P. L. Margo *ΔΙΩ.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρὸν. δ Τοι] Τε
Ζ. V2.

16. Βαρβαρικά] Nomina . . . ipso pene timenda sono.
Ovid. Ep. Her. XIII, 54. & Noster Πίν. c. III. M. du 3.

18. Ἐκείνα] Non placet: potius habuerim: πάντα
τὰ ἐκείν' ἀποσπαιόμενα. T. H.

33. "Εδδυσεν &c.] Homer. Il. N. J. Br.
"Εδδυσεν &c.] Homeri versus Il. γ, 61. aemulatus
est Virgil. AEn. VIII, 243. T. H.

26. Μικρὸν δὴν] Fere. J. Br.
Μικρὸν δὴν] Sic legendum cum P. & L. & S. non
μικρὸν, ut in plerisque legitur. M. du S.

35. Ποσειδῶνα] Si Lucianus sit hic Dialogus, scri-
ptum oportuit anno C. 163. M. du S.

42. Λιμνὴν ποσειδῶνα] Homero manes debent ἀσφο-
δελὸν λιμνῶνα. Od. A, 538. 572. Ω, 13. Egyptiis Ho-
merus & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I. p. 61. A.
Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pra-
tium amoenissime confutum. Asphodelus per quietem
visus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis
effectus causam manifestam quum Artemidorus igno-
raret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νοσήσας
τὸ σὺ τῷ "Αδῷ πειδὸν ἀσφοδελῶν εἶναι πλεῖς Oncir. III.
c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete,
cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat.
Principem poetam quantumvis caecum acutissimo ta-
men auditu ψυχῇ vel σκευῇ τῶν γυμνῶν itidem aucto-
rem habent: vide Il. 4, 101. Od. Ω. sub initium, ubi
facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum
neta vespertilionum serie comparat: versu tamen 9.
nisi pro τῶν γυμνῶν in quadam editione prisca cujus-

cumque Grammatici exaratum fuerit νεκρῶν γυμνῶν, quod
spectaverit Etymologus p. 538. in Κρις scribens, ὁ δὲ
ποιητὴς φησὶ νεκρῶν γυμνῶν, expiscari nequeo: praesertim
quum Hippocratis scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγεῖλος τὸ ἐ-
κρυψέ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem ad-
firmandam, & κρυγὴ propria ratione dicatur, ut ob-
servat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520. ὁ δὲ ἀποθησκόν-
τος τρισμὸς τοῖς ἰδοῦσι γινώσκῃ. Hoc autem utcum-
que fuerit existimatum, scripturam τῶν γυμνῶν in plu-
rimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando signifi-
cant: Philostratus, V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φανγῆ
ἔρχετο τῶν γυμνῶν, ὥσπερ τὰ εἰδωλα. Icon. I. p. 769. ὃ
ψυχὴ ἡδὴ ἀπαισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐ τῶν γυμνῶν αὐτὸς ἀνα-
στῇ. T. H.

43. Τῷ ἀσφοδελῷ] Sic in Char. §. 22. Reliqua us-
que ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. J. B.

44. Τῶν γυμνῶν] Homer. Odyss. Ω, 13. J. Br.

46. Τὸ τῷ Μίνω διαστήριον] Homerus tantum descri-
psit Od. A, 568. Χρόσιον σκῆπτρον ἔχοντα διεραιώματα
ἐκαστον Ἥμιον — vid. Plat. Gorg. p. 358. E. nihil
erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi
thronum collocare, quem de suo liberales poetæ su-
blimem erexerunt, Claudian. in Rufin. II, 477. —
quaesitor in alto Conspicuis solio pertentat crimina Mi-
nos, Et justis dirimis fontes — ibi Barthius Lucianum
testem advocavit. Vide Propert. IV. El. XI, 19. Stat.
Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua dogma, quam
cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam mo-
vens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire ta-
men

habens, sic ut mihi viderentur ex bello 35
aliquo advenisse. Verantamen optimus
Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus
me Herculeum esse recepit me, lubensque
transvexit, atque etiam egressis demonstra-
vit semitam.

11. Quum autem eramus in caligine, 40
præibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone
illi adhærens, donec ad pratum ingens per-
venimus asphodelo confitum: ibi tum cir-
cumvolitabant nos stridulæ mortuorum
umbræ. Sensim autem progressi accessimus
ad Minois tribunal, qui quidem in folio
quodam sublimi sedebat: adstant autem
ipfi Pœnz, scelerum vindices genii, &
Furiz. Ab alia vero parte adducebantur
ordine multi sane longa catena vincti, qui
dicerentur esse adulteri, lenones, publicani,
adulatores, sycophantæ, talisque turba ho-
minum cuncta permiscantium in vita. Scor-

μοι δοκῶν ἐκ τινος πολέμου παρόντες.
ὅμως δ' ἐν ὁ βέλτερος Χάρον, ὡς εἶδε ἔ-
λεοντιν, οἰηθεὶς με τὴν Ἡρακλεία εἶναι, ἐ-
δέξατό με, καὶ διεπόρθη μὲν τε ἄσμενον, καὶ
ἐπέδωκεν δεισσημαίνεσθαι ἄτραπην.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆεν μὲν ὁ
Μιθροβαρζάνης, εἰπόμενος δ' ἐγὼ κατόπιον
ἐχόμενον αὐτῷ, ὥς πρὸς λαμπρὰ μέγιστον
ἀφικνήμεθα, τὰ ἀπρόδελα κατὰ φύλον. ἔνθα
δὴ πεπρωμένοι ἡμᾶς τέτριγνυται τὴν νεκρῶν αἰ-
σχμαί. κατ' ἀλίγον δὲ προσιόντες παρεγινόμεθα
πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ
μὲν ὅτι θρόνον τινὸς ὑψηλῆς καθήμενος παρει-
στήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναι, καὶ ἀλάστορες, καὶ
Ἐριπίες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τι-
55 νες ἐφεστῆς ἀλίστοι μακρὰ δαδεδωκῶν ἐλέγχοιο
δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοδοσχοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ
κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτοι ὅμιλοι
τὰ πάντα κυκλῶνται ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ
αἱ

c. Ἐπεδωκεν] F. ἐπέδωκεν, pro simplici, ut videtur, ἐπέδωκεν.

43. Ἀσφάδελον] Ἀσφάδελος τὸ φυτόν ἀσφάδελος δὲ ὁ
τόπος, ἐν τῷ φύνται ὡς ἐ * παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ Ἀσφα-
δελὸν λαμπρὰ. V.

44. Τέτριγνυται] Τρέφονται. G.

56. Τελῶναι] Τελῶναις ὁ φορολόγος. G.

* Παρ' Ὀμήρῳ Od. A. 538. 572. B. 13. Multa licet apud
Grammaticos invenire de hoc in ἀσφάδελον per accentum il-

lato significandi diffinitione.

T. R.

men non possum neglectum ab aliis insignem Philo-
sophi locum, ut tum difficultatem ejus obscuram,
tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud
eum Apollonius VIII. p. 352. σὺν ἄλλοις δὲ οὐδὲ
δὲ Ζεὺς ἀκούει καὶ ταῦτα τῷ πνεύματι. . . . λογίζονται τὴν αὐτῇ
τῷ Τυχονομῶν, ὅτι Μῖνος τὸ ἀδελφὸν τῷ Σαρπηδόν· ἀπὸ
δυνάμει χροῖα μὲν εὐκτατὴν ἱσχυροῦ, καὶ δυνάμει ἱσχυροῦ ἐν
τῇ τῇ Αἰθέρῳ ἀνταρῶν, Μαχὴν δὲ ἐπὶ παρρησίᾳ. Τυχονο-
μῶν Olearii vocari putat Odys. A. quæ Ulysses in-
feros, h. e. animorum defunctorum sedes legitur acces-
sisse. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnue-
rim insigniri Odysseam A. nam in Heroic. p. 738. v.
11. δότῃ Τυχονομῶν volumen ultimum sine contro-
versia notans sponte cogitationem excitat πρότερον,
quæ alia quidem esse nequit, quam A. tum similis argu-
menti ergo, tum ob communem ambabus νεκρῶν ap-
pellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum
reor: quippe manifestum est nihil eorum, quæ Philostratus
habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea to-
ta, ne dum in undecimo volumine solo reperiri. In-
tellexit sophista Lemnius tragoediam Æschyli Τυχονο-

μῶν, in qua Jupiter, ut ante fecerat Homero jubente IL
X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas æqua lan-
ce expendebat, dum utraque matres adstant, & pro
suo quæque filio contenderent: vide Poll. IV. 130.
ubi similiter ἐν Τυχονομῶν, Æschyli nomen reticens,
scripsit: doctissimorum vero Pollucis Enarratorum
opera multum cedit industriæ Stanleii ad Catal. Fa-
bul. Æschyli; ex cujus titidem notatis facile revinci
potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II. p. 124. hac-
itatione præpostera non satis in Addendis purgata.
Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Jupiter
juri dicundo præfecerit in inferno foro, fato tamen
naturæque debitum solvere voluit, in illa tragoedia lo-
cus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. T. H.

48. Ποιναι] Supra c. IX.

Idem. Ἀλάστορες] Παλαμῶναι δαίμονες, vindices scelerum
genii, ultores homicidarum. Mali genii. A. V.

Ἀλάστορες] Aliter enarrat Plutarchus 529. 2. sed
minus commode. V. Clem. Alex. 12. 2. M. du S.

56. Τελῶναι] Non solet Lucianus in hos invehi.
Vide Grot. Flor. 179. C. M. du S.

59. Το-

οἱ τε πλεῖστοι, καὶ τοκογλύφοι προσήσαν, ὄχλοι, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλαίωντες ἕκαστος αὐτῆς, καὶ κέρακα διτάλαστοι ὅτι-
καί μιν. ἐφεσώτες ἐν ἡμέῃς ἐπαρμέν τε τὰ
γιγνόμενα, καὶ ἠκούμεν τὸ σπολογυμένον.
καὶ πτόμεν δὲ αὐτῆς καινοὶ τινες καὶ ὠδιδόξοι
ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διὸς; μὴ γὰρ
ὀκνήσης καὶ τῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶδά σε
ταύσιας τὰς πρὸς τὸ ἥλιον σπολελυμένας
σκιάς σπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάντες μὲν.
ΜΕΝ. αὐταὶ τοίνυν, ἐπιδὰν σποθάνωμεν,
καὶ κατηγοροῦν τε καὶ καταμαρτυροῦν, καὶ δι-
λέγχεσθαι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν ὡς τὰ βίον.
καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῆς ἀξιοπίστοι δοκῶσιν,
ἅτε αἰεὶ συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι
τῆς σωμάτων.

Ὁ δ' ἐν Μίνωι ὅπμιελως ἐξετάζων ἀπέ-
πεμπεν ἕκαστον ἐς τὸ ἄεθλόν χωρὸν, δίκην

sim porro divites sordidique foeneratores
accedebant pallidi, ventre projecto, poda-
gra capti, boiam singuli canemque, qui
bina talenta pendat, impositum ferentes.
Nos igitur prope stantes videbamus, quæ
fierent, audiebamusque causam suam agen-
tes, dum accusarent eos novi quidam at-
que inopinati oratores. PHIL. Quinam
hi, quæso per Jovem? illud enim quo-
que ne dicere refugas. MEN. Nostin il-
las ad solem projectas a corporibus umbras?
PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ,
postquam mortui sumus, accusant, testi-
monium adversus nos dicunt, & arguunt
quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde
videntur earum quædam esse fide dignæ,
quippe quæ semper adsint, neque unquam
abstant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos ex-
plorans ablegat ad impiorum sedes pœnas
sub-

59. Τοκογλύφοι] Alciphron. I. Ep. 26. Μίνωι, ὃ φίλε,
κακὸν αἰ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι plura notat cum
hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2.
junxit ὁβλοσάτιν & τοκογλυφῶν, sic ὁβλοσάτιν &
τοκογλύφου Philo Jud. p. 454. C. Etymol. p. 613. Ὀβ-
λοσάτης ὁ ὁ ταμίαν διατίθει φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφου
λεγομένου καὶ ὁβλοσάτης, τόκου λαβὼν. Genus ho-
minum Athenis & ubique invisum: hæc bina voca-
bula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δι-
κασίαι: utraque vetustatem usus ipsa compositione pro-
dunt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo
pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis scul-
pere.

60. Προγάστορες] Non ad foeneratores, qui alibi ma-
cilent, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer.

M. du S.

61. Κέρακα] Tormenti genus videtur.

F. G.

Κέρακα] Genus esse supplicii Budæus censuit, teste
H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum
collis injici poenæ aut ignominiae causa Cujacius ex
l. 7. D. ad Leg. Jul. de vi publ. notat Obf. XI, 22.
quamvis hic loci vineti ad judicem trahantur: neu-
ter, positus duntaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem
illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi qui-
dem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum ab-
sit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat,
κέρακα corvique nomen ad non unum machinarum
instrumentorumque genus esse traductum ob adun-
cam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad
comprehendendum tenendumque valent: ita sæpius
apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p.
259. ἐπιγρᾶται κέρα, & τὴν κέρακα ἐπιγρᾶται.

Strabo III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtibe-
rorum mulieres ὀβλοσάτιν σιδερά φερὺν ἔχουσαι κέρα-
κας καματωρῶν ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ προσπίπτουσαι (mallo
prosp.) πρὸ τοῦ μεταποιεῖν πολὺ κατὰ τούτων δὲ τὸ κέρα-
κα, ὅτι βούλον, καματωρὶ τὸ κάλυμμα; ὅτε ἱμνῶντα-
δὲν σκιάδων τὰ προσώπων παρὰ τὴν ἐν τοῖς κέρασιν ὕβριν
sane Casaubonus, quando vocari κέρακας instrumenta,
quibus mulieres Hispaniæ velum adducebant aus redi-
cebant, censet, minus percepit rationem horum cor-
vorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput
ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustine-
bant. Marcus etiam januae, qui Homero κέρατα,
posterioribus ῥόπτροι, ἐπισκαστρον, κέρατα τὸ δόρυ, vo-
catur a Graecis κέραξ & κέρακιον Gloss. H. Stephani;
Uncinus, κέραξ σιδερέως. Κέραξ σιδερέως δόρυ, uncinus,
veragulum. In his similibusque aliis nihil est, quod
cum κέρακα commode jungatur, & ad vinciendo reos
pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus
impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9. & Ba-
ron. ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egre-
gium Propertii locum IV. El. I, 141. Et bene quædam
fixum mento decussit uncum, Nil eris hoc; rostrum se
premet ansa suo, fatebor equidem, hæc non sine qua-
dam veri specie posse proferri, modo compertum fo-
ret Græcos scriptores unquam illum in modum κέρα-
κας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μινύλα
appellavit LXI. p. 689. quo pacto uncinum Onomasti-
con vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi
loquendi formam ἐπιγρᾶται κέρακα vehementer
repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum
τὴν κέρακα apte reponi posset, primum offerebatur
κύνει, quæ Hesychio πύλη, &, λαῖνες, αἱ βαθεῖαι πύ-
λαι.

subituros meritas pro facinoribus patris. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari se postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, & factum detestatus; itidemque quod non meminissent se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam, &, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commoneficebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus expectantes, impulsus exclusique a vernulis: hicce

ὁφείσθαι κατ' ἀξίαν τῶν τελολημένων. καὶ μά-
λιστα ἐκείνων ἠπίετο, τῶν ὅτι πλεόντοις τε καὶ
δεχάϊς τετυφωμένων, καὶ μονοουχί καὶ προσκυ-
8 ονειῶσαι θεμένοντων, τὴν τε ἀλιγοχροῖον
ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερφίαν μυστα-
τόμενον. καὶ ὅτι μὴ ἐμμένῃσι θνητοὶς τε ὅτις
αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ
δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάν-
8 στα, πλεόντες λέγω, καὶ γένει, καὶ δυνατείᾳ,
γομοὶ, κατὰ πενθλότες παρητήκισαν,
ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπάζοντες καὶ παρ'
ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὅραν
ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν,
9 οὐ προσίειν αἰ ἡσυχῇ πως, ὑπεμμένοντες οἱ
ἦν ὡς τῶν βίων, καὶ ἡλίκων ἐφύσα τότε, ἡ-
κα πολλοὶ μὲν ἔσθην ὅτι τῶν πολίων παρη-
τήκισαν, καὶ πρόδοι αὐτῶν θεμένοντες, ὅτι
μενοὶ τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τὸ οἰκετῶν.

a 'Εφύσα τότε] Vitium B2. ἐφύσατο Bonnelotius expresserat in P. b Πολίων] P. L. Margo ΔιW. ἢ προίον, quae interpretatio est. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποσιόμενοι P. Margo ΔιW. & ἢ male.

87. Ἀναπεμπάζοντες] Ἀριθμώμενοι, συνεπίμνησι. G.

dei, quas utrasque copulavit *Aristoph.* in Pl. v. 276. apud *Demosthen.* πρὶ Σειφ. p. 494. D. Tromes AEschinis pater Elpiae servivit χοίτικας παχίας ἔχειν καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίτικας tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσίγειν, ad σκύλακα delatus sum huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *catenae* & *catinulae*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: *δισμὸν σιδηρῶν* exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: *Λαβὼν μὲν ἕν τ' σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, καὶ πάλιν δύο αὐτῶν* — ibidem praecedunt κλωὴς, κλωὶς & ἄλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiversarentur Aetolorum legati, φέμιν ἄλυσιν ἐκείνου, καὶ σκύλακα σιδηρῶν ἐκείνου ἀποδίδωμι πρὶ τῶν πρᾶλλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcellius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris in *Luciano*, κλωὴς ἕσται αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διὰ τὴν ἐπικαίμενον, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendar.

'Αποσιόμενοι] Conjiat aliquis haud absurde ἀποσιόμενος ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si servas ἀποσιόμενος, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur.

T. H.
72. Σφίδρα τοῖς αὐτῶν] An scribendum? σφίδρα τε αὐτῶν ἀξ.

F. G.
78. Πλεόντοις] Paulo post iterum plurali numero. Sic in *Ερμ.* c. 7. & passim apud hunc.

M. du S.
79. Προσκυπῆσθαι παρ' αὐτοῦ.] Iisdem verbis utitur in *Nigrin.* §. 21. ubi multo plura reperies hisce & sequentibus perquam similia.

T. H.
91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant B2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio.

M. du S.
92. Πολίων] Ed. ἢ προίον & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προίον. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in *Mac.* c. 21. οἱ μὲν δὲ ἔτι ἀνθρώποι . . . ζῆλοῦσι οἱ ὅντις ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγασσόμενοι, καὶ ἀκαλύτως νοσοῦντες, καὶ τῶν πάντων ὅσων γενημένων.

M. du S.

67. Ἀποσιόμενος σκίας] Hoc docet *Plato* in *Gorgia.*

Tom. I.

ἢ Br.

ce mi ; multa miserandaque erat audire ac videre ; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur , & ploratus eorum , qui in igne torrebantur , & tormenta , & cippi , & rotæ : Chimæra discerpebat , Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , servi , satrapæ , pauperes , divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conspicati , eorum de numero scilicet , qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , seseque avertabant : quod si forte respicerent , valde quidem fervilem in modum , atque adulatorie , illi ipsi , qui fuerant quam putas graves , & superbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat concessa ; & quum interquievisent , denuo pœnis adficiiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa , Ixionem , Sisyphum , Phrygem Tantalum male se

λε, πωλλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἢ ἀκούσαι τε, καὶ ἰδεῖν ματίγων τε καὶ ὁμοῦ φόβος ἡκέλει, καὶ οἰμωγὴ τῷ ὅτι τῷ πυρὸς ὀπίσσω, καὶ στέβλαι, καὶ κύρως, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσκαρπίε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάδαπτε ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, ὀδῶλοι, σαίραπαι, πένηδες, πλεῖστοι, πτωχοί καὶ μετέμελε πᾶσι τῷ τέλοισι μετέμελε. ἐπὶ δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι ἦσαν τῷ ἐναγγεῖ τέλει τῆς ζωῆς. οἱ δὲ ἐπικαλύπτοντο, καὶ ἀποτρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσέβλεπον, μάλα δυσοπρεπές τι, καὶ κολακθιλικόν· καὶ ταῦτα, πᾶς οἷον βασιλεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπῃ πᾶσι τῷ βίῳ; τοῖς μέτοισι πένησι ἡμετέλεια τῷ κακῷ ἰδεδότο, καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. Οὐ μὴν καίκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τῷ Ἰξίωνα, καὶ τῷ Σίσυφον, καὶ τῷ Φρύγα Τάνταλον.

b Ti.] L. Margo Διψ. f. in ceteris ti. c Ἀναπαυόμενοι Διαναπαυόμενοι P. f. quod minime sperno. d Ἰξίωνα] Excepta S. quam sequi solet Amst. omnes Edd. Ἠξίωνα.

16. Καὶ στέβλαι] Στέβλαι τὸ βασανιστήριον ὄργανον, διὸ καὶ στέβλαι τὸ κάμπτον. V.
18. Ἠμετέλεια τῷ κακῷ ἰδεδότο] Τὸ ἡμῶν τῷ τιμω-

ρίας. ὡς ἐπὶ τῷ δισμοῦ δι' αὐτοῦ προσηγμένους δόχμω ἐπιβαλλόμεν ἰδεῖν τὸ ἀκόν. V.

τῷ δισμοῦ . . . προσηγμένους . . . δόχμω] Quid respexerit, quidve sibi velit nescio. C. & V. δισμῷ & mox προσηγμένους & δόχμω. M. du S.
Sensus est : ἡμετέλεια οὐτο ὅσον δίκης, quasi de tributo liquo-

retur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : καὶ οὕτω πρὸ κακῶν libratii vitium. T. H.

10. Τῶν πεπαιδευμένων] Quo in numero censetur Plato.

16. Ὀσσημαίον] Hand temere similia apud Ethnicos scriptores invenias : sed vide Nostum supra N. A. XXX. infra in Ἰε. Ἀλ. II. c. 29. & Πινθ. c. 8. M. du S.

17. ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφος θύρις, ἐκ προβάτων καὶ λέωνος, καὶ δράκοντος, ἐκ τοῦ δὲ δράκοντος. Hesych. Hujus descriptionem vide II. Z.

20. Πένηδες, πλ. πτωχοί] Aristophanes in Pluro v. 75a. egregie inter πτωχὸν & πένητα distinguit:

Πτωχὸς μὲν ὅς τις βίος, ἐν πᾶσι λέγεται, ὅς τις ἐκ πολλῶν ἔχεται. Τὸ δὲ πένητος, ὅς τις φειδόμενος ἐστὶν ἔργῳ, προσέχεται. Πενήγειν δὲ αὐτὸν μὲν, καὶ μέντοι μὴ ἐπιλείπειν.

Id est, nihil cum est, nihil desit tantum. Terent. Eun. A. II. Sc. II. 12.

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adsecutus ; paulo post simili ratione, φειδόμενος τι ἐστὶν ἀφαιρῶν διδρασκεῖται hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσέβλεπον facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπές τι ἐστὶν κολακθιλικόν, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βασιλεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πᾶς οἷον Ὀσσημαίον. apud Euseb. Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ δὲ ὡς ἡκούσα, πᾶς οἷον ἡγωνιστήσαν. Plato Symp. p. 1203. A. πᾶς οἷον οἰκδοὶ γέμει σφαιροειδές. Pari modo πᾶς οἷον Θεοφίλος apud Aethn. XI. p. 472. E. ubi male vertitur.

Ibid. Ti.] L. & Ed. f. In aliis ti. M. du S.
29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. f. Reliquae ἀναπαυόμενοι. M. du S.

servantes. Quinimo, multis eodem in loco sceletis jacentibus, cunctisque similibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbis intuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum hæsitabam, quo signo discernere Therfiten a formoso Nireo, aut mendicium Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhærebat, sed confimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῶν καλῶν φυλάττοισι. ἀμέλει, πολλῶν δὲ ταῦτα σκελετῶν κείμενων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀγέκων δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαίνοντων, ἠπὸρὸν πρὸς ἑαυτὸν, ὃ τι καὶ ἀγέκων κριναίμι τὴν Θεοσίτῳ ἀπὸ τοῦ καλῶς Νιρέως, καὶ Πυρρίαν τὴν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ἐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἐδενὸς ἔτι ἀγέκων ὁκρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκείνη ὁρῶσι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνδράπων βίῃς πομπῇ τι μιμητὴν προσεῖναι, χορηγεῖν δὲ καὶ ἀγέκων ἑκάστα ἢ Τύχη, ἀγέκων καὶ ποικίλα τοῖς πομπεῦσιν ὁκρίνεσθαι προσάπιστα· τὴν μὲν γὰρ λαβῶσα ἢ

a Ἀμέλει] Ὡς P. L. f. Margo A1W. Est interpretamentum. b Ὀμοίαν] Ὀμοίως F. c Πομπεύοντι] Πομπεύουσι P. L. f. Margo A1W.

50. Σκελετῶν] Ἀνεξημεμένων. G.

diffipatur: Graeci dicunt λίσσασθαι vel ἀναλύσασθαι εἰς τὰ τοῖμα. Huic necessariae calamitati obfistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas, cito diffuissent. Plato Phaed. p. 60. F. συμπεῖν γὰρ τὸ σῶμα ἐ ταρχαδίαι, ὥστε οἱ οὐ Λίγυται ταρχαδίαι, ὅλγυι ὅλοι μὲν ἀμύχανον ἵστον χρεῖον ἀντε δixerat σῶματι τάχα ἀγέκων προσέκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ ὄφρατι ἀδιαλύτω εἶναι &c, τὸ ὅρατι σῶμα ὃ δὲ νεκρὸν καλοῦμεν, ὃ προσέκειν ἀγέκων & ἀγέκων καὶ ἀγέκων. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεκρῶν καὶ συνιστάτας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Λίγυται ἀλόντας, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυκαρπὸν τῶν ταρχαδίαι. Ista quum aptissime cohaereant, non plane nostra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin. IV. §. 48.

44. Ὁ δὲ πᾶν τι ἐν ῥάδιαι] Gataker. ad Antonin. VI. §. 24. ubi horum multa profert, scripsit δὲ πᾶν ἐν τι

ῥάδιαι male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more conjungi solent, ut monuit H. Stephan. App. de D. A. p. 74. Saepe Noster: Ἐπιστ. c. XII. Dion Chrys. initio Charidemi: ὃ πᾶν τι αὐτοῖς ἐπιστάμενον.

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. f. ὥς pro ἀμέλει habent.

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων praecedenti membro adjungam malim; tum porro subsequenter orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπὸρὸν ἢ πρὸς ἑαυτὸν sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehensionis integritas justiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι & δέκων δεδορκότων, perparum interest: sic tamen Ed. princeps addita post ὁμοίως majoris distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint.

55. Τὸν μεταίτιον Ἴρον] Homer. Odys. Σ. f. Br. Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcino. Odys. H. f. Br.

56. Πυρρίαν] Vid. Orx. c. 19. & Tym. c. 22. ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Aethaeco dixi.

ἡ Τύχη βασιλικῶς ὁδοποιεῖσιν, τιάραν τε
ἐπιθέουσα, καὶ δορυφόρους ὡς δαδῶσα, καὶ ἡ κα-
φαλήν τεύχουσα τῷ ἀλκιμῶνι τῷ δὲ οἰκέ-
τῳ ὅλημα ἀφείδουσι. ἡ δὲ τινα καλὸν εἶναι
ἐκδομῆσι. ἡ δὲ ἀμύροισι καὶ γελαῖον παρ-
οικεῖσιν. ἀντιδοκίαν ἡ οἶμαι δὲ δὴν γυναικῶν
ἡ δὲ θείαν. πολλὰ καὶ δὲ ἀλκιμῶνι ἡ πομπῆς
μετέβαλε τὰ ἐνὶ οὐκ ὅλημα, ὅς ἐστιν
ἐς τέλος διαπομπῆσαι, ὡς ἐτάχθησαν,
ἀλλὰ μετὰ μείζονα ἡ μὲν Κροῖσοι ἡ ἀναγκα-
σι ἡ οἰκέτῳ καὶ ἀλκιμῶνι οὐκ ὅλημα ἀνακα-
βῆν, ἡ δὲ Μαιάνδριον, τίως ἐν τοῖς οἰκέ-
ταις πομπῆσι, ἡ Πολυκράτης τυραννίδα
ἡ μελέδουσι. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἶας χρῆμα
τῷ ὅλημα. ἐπειδὴν δὲ ἡ πομπῆς καὶ ὅλημα
παρέλθῃ, τῇ καὶ ἡ ἀλκιμῶνι τὸ ὅλημα μὲν
σώματος, ὡς ὅτι ἡν πομπῆς, γίγνῃ, μηδὲν
ἡ πλεονέκῳ διαφέρων. ἐνίοι δὲ ὑπὸ ἀγνοήσε-
ως, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ ἡ κόσμον ἐπιτάσσῃ ἡ
Τύχη, ἀχθοναί γε, καὶ ἀνακαταστῇ, ὡς

instruxit; tiara imposita, satellitibus addi-
tis, & capite diademate coronato: alteri
servilem schemam circumdedit: alium
quendam formæ decore ornavit: illum de-
formem ac ridiculum finxit: ex omnige-
nis enim, puto, formis decet componi
hoc spectaculum. Sæpe vero per mediam
pompa immutare solet nonnullorum habi-
tus, haud sinens ad finem usque pompæ
interesse quo collocati fuerant ordine: at-
que adeo detracto priore vestitu Cræsum
coëgit servi captivique ornatum suscipere:
Mæandrio contra, qui hætenus in pompa
servis erat immixtus, Polycratis tyranni-
dem induit, eoque ad aliquod tempus per-
misit uti habitu. Verum ubi pompæ tem-
pus præterit, tunc unusquisque, reddito
ornatu, exutoque habitu cum corpore,
qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet
diversus. Sunt autem, qui præ dementia,
quando repetit ornatum instans ipsis fortu-
na, graviter ferunt, atque indignantur quasi

α Διοσκρίδης] Ἐκδομῆσι P. Margo A1W. β Διὶ γυναικῶν] Διὶ P. διὶ γυναικῶν Margo A1W. γ Μαιάνδριον] Ju-
re sic repositum in B1. 2. P. S. A. quum in vetustis foret μετὰ μείζονα.

66. Διοσκρίδης] Scenæ proprium; qualia sunt
ἐν δὲ, ἀλκιμῶνι, κατασκευῇ, ἐν δὲ, & inde ducta
verba. Heliodor. I. p. 3. μύριον εἶδος ὁ δαδῶν ἐπὶ μικρῷ
τῷ χαλκῷ διοσκρίδης quam locutionem ne dubites
unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit τῶν
τῶν διοσκρίδης ἐν δὲ. Οἰκιστῆς apud Euseb. Præp.
Evang. V. p. 229. B. Εὐκρίδης, ἀπὸ ἐπὶ τῷ ἀλκιμῶνι
αὐτοῖς γυναικῶν διοσκρίδης quorum mentem Vige-
rius minime percepit. Noster πρὶν ἢ Πρ. τ. 1. sub in-
itium: τῷ πρὸ γυναικῶν, vel potius, ut Faber voluit,
τῷ δαδῶνι ἀλκιμῶνι, quemadmodum in Achill. Tat.
II. p. 125. ἐν τῷ δαδῶνι τῷ δαδῶνι a qua re ipsa di-
versa non est Codd. Flor. lectio ἐν κατασκευῇ, quam
sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum
in apparatu pompæ, quæ choragio scenæ simillima,
usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic
loci compositum, quam, uti in aliis Codd. extat,
ἐκδομῆσι, probaverim. Jam tiaram & diadema, sive
regum insignis candidas fasciæ ob tiaram circumvo-
luta, ut sæpe solet, distinxit Noster, quæ de re mo-
nuit Barn. Briffon. de R. P. I. p. 32. Simili modo cau-
sia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde
καὶ τῷ ἀλκιμῶνι Plutarcho T. I. p. 941. C. quod
illustrat Arrian. A. A. VII. c. 22. Divus apud Arrian.

XII. p. 536. A. 537. F. ἐν καὶ τῷ ὅλημα τῷ ἀλκιμῶνι
μα τὸ βασιλικόν.

71. Διὶ] P. solus: in aliis Διὶ.

T. H.

M. du S.

74. Διαπομπῆσαι] In pompa transire, pompæ
transire H. Stephanus exponit in Th. L. G. T. III. p.
201. melius Interpretes: pompam finire cum iisdem in-
signibus & ornatu.

T. H.

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἐρωτ. c. 14. At apud
Herodotum III. c. 123. Μαιάνδριος dicitur ὁ Μαιάνδριος,
ἀπὸ τῷ ἀπὸ, ὅς ἐστι γυναικῶν. De prodicione in
illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supel-
lectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post
ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, suc-
cessisse eum Polycrati; & sceleris atque iterum legitur
ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic
cogitare non sit opus.

M. du S.

Μαιάνδριον] Vide Jac. Perizon. ad Elian. V. H. XII.
53. ubi Μαιάνδριον τῷ Σαμῶν. Simili discrepantia
Protagoræ pater Diogeni L. IX. 50. Μαιάνδριος, Πρί-
λοφρο Μαιάνδριος.

T. H.

79. Μαιάνδριος] Scribe Μαιάνδριος.

F. Br.

Μαιάνδριος] Antiquiores fere Edd. Μαιάνδριος, quod
prima B2. mutavit; merito. De mendo monet etiam
Gaisfordus ad M. Anrel. X2, 24.

M. du S.

87. A

quasi propriis suis rebus orbatī, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumferant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta iussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Chariclis Sunienfis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὅς αἰεὶ τῶν ἐπισκόμοι, ἢ ἐχ, ἢ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ σε καὶ τὸ ἐπὶ τῇ σκηνῇ πολλὰς ἐσφαμέναι τραγικὰς ὑποκριτὰς τέττας, πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρήσας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γυγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας, ἢ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἐμπροσθεν μάλιστα σεμνῶς τὸ ἔχειν Κέρρα, ἢ Ἐρεχθίδος ἡγεῖσθαι μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον αἰετὸς προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κατελευσμένον. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντες τὸ δράμα, ἀποδυσάμενοι ἕκαστος αὐτῶν τὸ χρυσοπάσον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀπένεμεν, καὶ ἱκαλαδὰς ἀπὸ τῶν ἐμβάτων, πένες καὶ ταπεινὸς ἐξέρχεται, οὐκ ἔτι Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρεΐδης, οὐδὲ Κρέων ὁ Μεναικῆος, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆος Συνηΐδης ὀνομαζόμενον, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτων Μαραθῶν. ταῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα εἰσιν, ὥς τότε μοι ὁρᾶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

d Οἶμαι δὲ σε] Hoc loco ex A.W. σε inferui: R. subjectum habebat post ἱκανῶς.

94. Σιμῶν] Τὸ σιμῶν, τὸ ὑπερφανὸς, ἢ ἀπλῶς σιμῶν. G.

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβάτων] Ἐμβαταὶ κομμικὰ ὑποδραματῶν.

μεγάλα τι καὶ * τὰς κομπῆδας ὑψηλὰς ἐκτετακμένα, τὸ πρὸς μᾶλλον ὑπὸ τῶν χρεῶν ὄντων. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἰδ.] A. recentiore manu haec inserta sensum perurbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλὰς. M. du S.

87. Ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. J. J. J. quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, αἱ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἀ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acciperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὅσπερ αἰεὶ τῶν ἐπισκόμοι. Plane similem invenies Cebesii sententiam p. 61. 63. T. H.

88. Ἐχρήσαντο] Mutuati sunt. F. G.

Ibid. Οἶμαι δὲ εἶ τ' &c.] Δι mihi visum fuerat mutandum in σε: sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus Ant. Schulzingius ad oram libri adnotarat: neque Jan. Doussam Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. T. H.

89. Ἐσφαμένα σε τοῦς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. M. du S.

91. Κρήσας] Confer infra Ἀ. Μιδ. c. 5. L. K.

95. Προῆλθεν] De usu verborum προήχθη, παρήχθη, παρίστα, scenico notavimus p. 33. T. H.

99. Καὶ κατασκευάζει τὸν ἐμβάτων] Eadem utitur comparatione Juss. Marryr. Epist. ad Zen. & Ser. J. B.

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβάτων] E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. J. Br.

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβάταις. T. H.

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videtis A. Gelium VII. 5. & Nostrum Ἀ. Μιδ. c. 5. Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. M. du S.

4. Σιμῶν] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. J. Br.

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset J. J. J. de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. T. H.

5. Μαραθῶν] E. Marathone vico. J. Br. 16. B.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τῶν
 παλινελεῖς τέττες καὶ ὑψηλὸς τάφος ἔχοντες
 ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὅτι-10
 γράμματα, ἔδεν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἶ-
 σι τ' ἰδωτῶν νεκρῶν; MEN. Ληρεῖς, ὦ ὕ-
 τῳ. εἰ γὰρ ἐθέλω τ' Μουσῶν αὐτὸν
 (λέγω δὲ τ' Κάρη, τ' ἐκ τ' τάφου παρ' ἐξο-
 ρῶν) εὖ οἶδα ὅτι ἐκ αὐτῶν ἐπαύσω γελῶν ἔτι-15
 ταπεινῶς ἔρρηκτο ἐν τῷ ὄρει, λα-
 θάνων ὅς τῳ λοιπῷ δήμῳ τ' νεκρῶν, ἐμοὶ
 δοκεῖν, τῶντοι σπυλαῶν τῷ μνηματῷ,
 παρ' ὅσων ἐβαρύνειο τηλικῶτον ἀχρῶν ὅτι-
 κείμην. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἐταῖρε, ὁ Λαίανος 20
 ἀπομείρησεν ἐκάστῳ τ' τόπον (δίδωσι δὲ τὸ
 μέγιστον ἐπὶ πλείονος) ἀνάγκη ἀγαπῶν-
 τα καὶ ἀκείῳ πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμέ-
 νοι. πολλῶν δ' αὖ οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ
 ἐθέλω τῶν παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-25
 πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταρι-
 χοπαλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & cella monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratior apud eos, quam plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γάρ] Γαῦ P. L. Hæc particulæ in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινῶς P. L. Marg. A1W. quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Εἰς τὸ ὄρει πρὸς] Εἰς τὸν ἀπομειρημένον, σκοτεινόν, μικρὸν, ἀφ' ἧς, ὡς ἀπομειρημένον, λαθρα γινόμενον. V.
 20. * Ἐπειδὴν γὰρ . . . ὁ Λαίανος] Τάχα τ' Αἰακὸς τ' ἐπίσταται ἔλασι ταῦτα διακρίνει τοῖς Νεκροῖς τὸ τὸ ἐν-
 ρατῶν τ' ἐν τῷ ὄρει λαθόντας εἰς συνεσταλμένον βούλονται
 γὰρ εἰ παρὰ τὸ αἰετὶς τ' Αἰακὸς ἀπομειρῶν τ' ἐν τῷ ὄρει

* Εἰς τὸν ἀπομειρημένον] Εἰς τὸν ἀπομειρημένον, σκοτεινόν, μικρὸν, ἀφ' ἧς, ὡς ἀπομειρημένον, λαθρα γινόμενον. V.
 20. * Ἐπειδὴν γὰρ . . . ὁ Λαίανος] Τάχα τ' Αἰακὸς τ' ἐπίσταται ἔλασι ταῦτα διακρίνει τοῖς Νεκροῖς τὸ τὸ ἐν-
 ρατῶν τ' ἐν τῷ ὄρει λαθόντας εἰς συνεσταλμένον βούλονται
 γὰρ εἰ παρὰ τὸ αἰετὶς τ' Αἰακὸς ἀπομειρῶν τ' ἐν τῷ ὄρει
 * Εἰς τὸν ἀπομειρημένον] Εἰς τὸν ἀπομειρημένον, σκοτεινόν, μικρὸν, ἀφ' ἧς, ὡς ἀπομειρημένον, λαθρα γινόμενον. V.
 20. * Ἐπειδὴν γὰρ . . . ὁ Λαίανος] Τάχα τ' Αἰακὸς τ' ἐπίσταται ἔλασι ταῦτα διακρίνει τοῖς Νεκροῖς τὸ τὸ ἐν-
 ρατῶν τ' ἐν τῷ ὄρει λαθόντας εἰς συνεσταλμένον βούλονται
 γὰρ εἰ παρὰ τὸ αἰετὶς τ' Αἰακὸς ἀπομειρῶν τ' ἐν τῷ ὄρει

16. Εἰς τὸ ὄρει πρὸς] Παρὰ τὸν, in angulum aliquem insulcare, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν τῷ ὄρει, claus, occultis: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quæ conscientiam aliorum & lucem refugiant: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780. F. & Ulpian. p. 813. B. quo respexit Harpocraz. in Παρὰ

ἐπὶ τοῖς ἀπομειρημένοις, τὰ τὰ τὰ παρὰ τοὺς αὐτοὺς ὄρει πρὸς. V.

21. Τὸ μέγιστον ἐπὶ πλείονος] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ἀπομειρημένῳ μέγιστον πλείονος τῶν ἐν τῷ ὄρει τ' ἐπὶ τῷ ὄρει. V.

26. Καὶ ἦτοι ταριχοπαλῆντας] Εἰς τοὺς τὰ σύμματα ταριχοπαλῆντας αἰνίσταται, καὶ παρὰ τοὺς τὰ ἐν τῷ ὄρει τ' ἐπὶ τῷ ὄρει. V.

* Εἰς τὸν ἀπομειρημένον] In Ed. A. & V. ἐν τῷ ὄρει erat. Ego mutavi.

Ex G. hanc adnotationem descripsi M. du S. & A. & S. quia παρὰ τὸ αἰετὶς cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulchras corpus traditur. Idem conspeximus A. & S. locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ ἔν' nam ὅν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παρὰ τὸν lege παρὰ τὸν vel παρὰ τὸν. T. H.

* Εἰς τὸν ἀπομειρημένον] C. ἐπὶ τῷ vel ἐπὶ τῷ. M. du S. Atticam formam servant Scholia V. Πρὸς τὸν illi illustravit G. Cuper. Obf. I. c. 7. nos alibi plura diximus. T. H.

for. quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiant. Σκοτίης ἐν τῷ ὄρει junxit Enag. H. R. III. c. 1. Epistola, quæ Justinus Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τῶν ἐν τῷ ὄρει κοσμικῶς αὐτῶν ἐπιτηδεύουσιν. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ἑσθ.

22. Οὐ πλείονος] Eadem in Dialog. mort. Philist. apud

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens adtritatos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes inquam, Darios & Polycrates.

18. PHIL. Absurda narras de regibus, & parum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfuit autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quæ alia est umbra garrula: adhuc dum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardana-
palum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos

διδάσκοντας γράμματα, ἢ ὑπὸ τῷ τυχεύοντι ὑβρίζοντες, ἢ καὶ κόρης παιομένους, ὡς οὐδ' ἂν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιπποι γὰρ τὴν Μακεδονίαν ἐγὼ διασάρκω ἐδὲ κρατεῖν ἑμαυτῷ διωατὸς ἦν· εἰδείχθη δὲ μοι εἰ γαστρίᾳ τινὶ μισθὸν ἀκέραιον τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν οὗ ταις τριόδοις μέλαιττας, Ξέρξης λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτους.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διγῆν τὰ πρὸς τὴν βασιλείαν, καὶ μικρὰ θεῖν ἅπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καλεῖται περὶ ἐλέγχων ἀπάντας· οἷσισι δ' αὐτῷ Παλαμίδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος περὶ. ἔτι μέντοι ἐπεφύθη αὐτῷ, καὶ διδάσκει καὶ τὸν Φαρμακοποιὸν τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλεις Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελέων.

c. Ἐπιφύθη] Hoc notatum ad oram *ΛΙΩ*. probavi, quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπιφύσθη omnium Edd. excepta *f.* & *V2.* *Aristoph.* Pl. v. 699. — ἢ γὰρ ἢ ἐπιφύθη μοι.

32. Ἐδείχθη δὲ μοι] Ἰσως ἐπὶ τῇ τάφῳ Φιλίππου σκηνίσαν ὕψος συνίστη, καὶ τοῦτο παίζει τὰ δὲ τὴν βασι-

λείαν ἐπ' αὐτῇ τῇ τρυμνομοχούται παρὰ τὰς τριόδους ὡς βαλισμῶν, τοῦτο ἀπογυλᾷ. *V.*

* Ἐπιφύσθη] *C.* & *V.* ἰσχυροῦς. *M. de S.* Quia ἐπιφύσθη est frequentissimum, retinui lectionem *Ed.*

A. altera verbi facies σκηνίσαν, quanquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. καὶ μοῖραι παχῶν γῆς κύμα ὑπάρχῃς, δαυὶν γήνησι τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in *Char.* παλαιὸν λάβοις τόποι οὐδ' ἐπὶ τῇ Αἰακῷ. Tangit *Marcell.* ad *Horat.* *f. B.*

26. Πτωχίσοντας] Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. de S.*

27. Τὰ πρῶτα δ' ἡρ.] Inter hominum vilissimos hic recenseri notat *Desid. Herald.* Anim. ad *Salmas.* Obs. ad *J. A.* & *R.* VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκαλῆς & γραμματισαῖς. *T. H.*

33. Μισθὸν ἀκέραιον τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in *Αἰσῆς*, ubi ex *Vasconii* supplenda est Editio novissima: Ὅμοι. οὐ βατ. (v. 183.) ὁ δὲ ἰσχυρὸς μοι ἰσχυρὸς. Τὸ δὲ ἰσχυρὸς καὶ Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit *Kaestner* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis præter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrit. Temere vero *Noster* vilissimum opificium, an certa quadam ratione Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Schohæstæ* conjectura non inepta est, neque abhorrens. *Tom. I.*

Quod sequitur οὐ ταις τριόδοις adhibuit *Priscianus* ad *Apul.* Miles. I. p. 4. stipēs in triviis erogato. *T. H.*

Ibid. τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in *Catapl.* c. XX. *f. B.*

42. Παλαμίδης] Congerones Nestorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos *Is.* Ἄλ. II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatum credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: ἀρξαμένηται δ' ἔτι μὲν ἐπὶ Παλαμίδῃ, inquit in *Xenophontis.* *Apol.* p. 411. ὁ δὲ παλαιὸς ὡς ἰμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: ejus enim facinus in Palamede designatum fuerat exsecratus: sic enim in *Xenophonte* sequitur: ἔτι ἢ ἐνὶ πολὺ κακίους ἡμῶν παρὶχ' Ὀδυσσεύς τῷ ἀδελφῷ ἀποκτείνεται αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῆς φαρμακοποιίας] *E cicutæ potione.* *f. Br.* *Ibid.* φάρμακοποιίας] *Plato* in *Phædro.* *f. B.*

τελῶν. ἀκῶν δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ ἡ
παλαιὰν τύχην ἡ ἀναμείβεσθαι, γελᾷ τε
ἡ τέρπει, ἡ τὰ πολλὰ ὑπτιῶ καλακεί-50
μεν ἄδου μάλα τραχεῖα ἡ ἀπηνεῖ τῇ Φω-
νῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὀπκαλύπτει, ὅτε
ἀπᾶς τὸς ἀνδρας, καὶ ἀφισκέπτεσθαι με-
τακτεῖν ἢ Φέρουσας ἢ Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψή-55
φισμα ἦν, ὅτε εἰ δὲ χῆ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι
χρὶ τῇ πλουσίῳ; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας
ἢ γὰρ οἶδ' ὅπως, ὅτε τέτρε λέγειν προθέμε-
νῶ, πᾶμπολυ ἀπεπλανήθη ἢ λόγῳ. δια-
τρίβοντ' γὰρ μὲν παρ' αὐτοῖς, πρὸθεσαν δὲ
οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν ὅτε τῇ κοινῇ συμ-
φερόντων. ἰδὼν ὅτι πολλὰς συμβουλίας, ἀνα-
μῖξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐδὲς ὡς καὶ
εὐτὸς ἦν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν διφκλήθῃ μὲν ὅτι
ἢ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ ὅτε τῶν 65
πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν καὶ γὰρ πολλοῖς

quum audit plorantes, pristinamque fortu-
nam animo remetientes ridet ac delectatur;
tum plurimum supinus recumbens cantat,
valde aspera ac dura voce ejulatus eorum
abscondens; quod illi adeo moleste patiun-
tur, ut consilia volvant migrandi, non fe-
rentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid
erat illud plebiscitum, quod initio dice-
bas perlatum esse adversus divites? MEN.
Bene vero submonuisti: nescio enim quo-
modo, quum de eo dicere proposuisssem,
longissime aberrarim ab instituto sermone.
Ergo dum versabar apud inferos, edixe-
runt prytanes comitia de rebus ad commu-
nem utilitatem pertinentibus: ego, qui
multos viderem concurrentes, immixtus
umbris statim unus eram illorum, quibus
in concionem veniendi jus erat: tum igitur
& alia sunt administrata, & denique
quod ad divites spectabat negotium. Ita-
que quum criminum accusari essent multo-
rum

α' Ἀναμεινόμενοι] Ἀναμεινόμενοι A. P. ὁ Παρ] F. ὅτε correctum in Α1. quam reliquae sequuntur.

49. Ἀναμεινόμενοι] Angl. ἀναμεινόμενοι. F. B.
Ἀναμεινόμενοι] Diversum est, neque adeo proban-
dum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμεινόμε-
νοι. Enripid. Ion. v. 250. Μνήμην παλαιὰν ἀναμεινόμε-
νοι τῶν. Or. v. 14. — τί τ' ἄρ' ἀναμεινόμενοι
μεῖ δὲ plura dicentur alio loco. T. H.

60. Πρὸθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi
ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem ap-
tissime respondet. Prytanum erat munus senatum
aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem
veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII,
95. προγράφειν πρὸ τῆ βουλῆς, ἢ πρὸ τῆ ἐκκλησίας, ὡς
ὅτι διὰ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίως ἐκκλη-
σίαν dixit apud Hæroclat. in Κυρία ἐκκλησία. unde sua
Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum
est, recte Valesius observavit: atque ita Æschines de
male obita legatione, προγράφειν τοὺς πρυτάνεις ἐκκλη-
σίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4.
Idem est προθεῖναι ἐκκλησίαν Liban. Decl. XVI. p.
466. B. καὶ μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθεῖναι ἐκκλησίαν.
Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis in-
itio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πραγμάτων πρὸ-
θετο λέγειν, ibi notat Ulpianus quosdam accipere ἀπὸ
τῶ προεβέβητο τῶν δὲ, ἀπὸ τῶ προεβέβητο sed quae
sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπειδὴ καὶ σα-
φῶς τῶν ἐν γράμμασι τῶν πραγμάτων ἐχούσας, περὶ ὧν ἡ ἐκκλησία,
ἢ περὶ ὧν ἡ συλλογισμένη ἢ προεβέβητο τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς

γνώσει πάντες, περὶ τίνος ἢ ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ: a quibus pa-
rum differt additum ad Or. περὶ Περικλέους, interpreta-
mentum p. 380. B. Προεβέβητο ἐπὶ τῇ προεβέβητο τῇ
ἐκκλησίᾳ ὅτε βουλευσάσθαι ἢ περὶ τῇ πύμνῃ πρὸς τοὺς, ἢ
πρὸς τοὺς ἐκκλησίαν μὲν, ἢ, τι λέγουσιν nam Oratoris
verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine
dubio, quod nec Valesius praeterit, sunt restituenda:
ἢ τῶν, ὅταν ἢ ἐπὶ τῇ πρὸς τοὺς προεβέβητο, ὅτε
ἀπὸ τῶν idque non Ulpiano solum auctore, sed Codici-
bus etiam melioris notae: quantum vero ab horum
mente discesserit Valesius, interpretes alioqui minime
spemendus, facile lector non indiligens per se depre-
hendet. Jam duplex illa τῇ προεβέβητο potestas, quae
Demosthenis enarratores distinxit, eandem etiam aliis
in locis parit difficultatem: velut in Isocrati Συμμάχῳ
p. 162. A. ἐπεφάνησαν, ἢ τῶν καὶ γινώσκων πρὸ-
τοι μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προεβέβητο. Thucyd. III, 38.
θαυμάζω μὲν τῇ προεβέβητο αὐτοῖς περὶ Μιτυληναίων λέγειν
forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώ-
μας aut ἀφ' ὧν: c. 36. Mitylenaei, qui Athenis
aderant, παριστάμενοι τοῖς ἐν τῇ αὐτοῖς γνώμας
προεβέβητο. Τῶν ἐν τῇ Scholiastes τοὺς ἐπὶ τῇ γνώ-
μας, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὗτοι τῇ προεβέβητο τῇ
ἀφ' ὧν αὐτοῖς περὶ Μιτυληναίων αἰτιώμενοι. Equidem
cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse
profectas arbitror a proposita prytanum tabella, qua
non tantum indicium vocabant Athenienses, sed &
qua

nisi & gravium, violentiæ, arrogantæ, superbæ, injustitiæ, tandem surgens aliquis populi moderatorum prælegit scitum tale.

PSEPHISMA.

20. Quandoquidem multa & injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœtias subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem fursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinibus prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant ma-

70

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ἀνόμιμα οἱ πλούσιοι δρῶσι καὶ τὸ βίον ἀρπάζουσιν, καὶ βιάζονται, καὶ πάντα τρόποι τῆς πονηρίας καὶ ἀδικίας, δέδωκεν τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἵνα ἐπεὶ οὖτοι ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολλάζωσιν, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθεῖσας ἀναεῖς τὸ βίον, καὶ ἀναδύωσιν εἰς τὸς ὄντες, ἀχρὶς δὲ οἱ τῷ ταύτῳ ἀφ' αὐτῶν μυριάδας ἐτῶν ὄντες καὶ εἰκοσιν, ὅσοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορεῖσιν, καὶ ὑπὸ τῆς πονηρίας ἐλαυνόμενοι. Τὸν τε οὖν λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε δὲ γράμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντιδῶν. Τότε ἀναγινώδεντ' ὁ ψήφισμα τὸ ἐπὶ ψήφισαι μὲν αἱ δεχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος.

τ. Καταδύωσιν] Ex A. F. V2. quibus adsentitur Margo A1W. Ceterae Edd. F. in qua καταλύωσιν, sequuntur: δ. Ἀλιβαντιδῶν] A. P. idemque adscriptum in ora A1W. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocles in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητος τῶνδε γυμνῶν Πρύθης λόγῳ Κανὸν κηρύγματι πύμψας, soleme est ingeniosissimo poetae phrasæ a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προβάσιν λέγειν, hisce lectis non statim ἐκλυσιῶς σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, quum in superioribus exemplis προβάσις conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβήματα recentioribus esse Imperatorum edicta ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκλυσιῶς refutaturi sint Phrynicius & Thomas Mag. equidem nescio.

61. Πρυθίωνης] Qui sunt vide apud Etymol. M. A. V.

66. Ἐπι γὰρ] Saepè mutari vidimus φ & γ ὅτε idem ne hic contigerit, valde metuo.

Ibid. Κατηγόρητος] Sic scribitur passim.

78. Καταλύωσιν] Angl. καταδύωσιν.

Καταδύωσιν] Vulgo legitur καταλύωσιν, quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniores scripturam suppeditarent A. & Ed. F. sic Plutarch. 1399. 1. εἰς κλάστον ἰδούμεν. Plato p. 32. B. C. εἰς τὸν γὰρ γινῆ ἰδούμεν.

83. Κρανίων &c.] Ludat in vocibus κρῆστον, σκῆλ-

τος, ἄλλος mortui ἀλιβαντιῶν a poetis appellantur.

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιδῶν] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβαντιῶν sunt νεποὶ. vide Hesych.

Ibid. Ἀλιβαντιδῶν] Angl. Ἀλιβαντιδῶν.

Ἀλιβαντιδῶν] Ἀλιβαντιδῶν, τὴν ἐστὶν, ζῆλον καὶ βίαν, ἥτοι ὁ γέννητος ἀπὸ τοῦ ὄντος. Ἀλιβαντιῶν quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κρανίων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιῶν finxit.

Ἀλιβαντιδῶν] Ἀλιβαντιδῶν est mortuus; &c. si Suidas fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντιδῶν, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιῶν.

Ἀλιβαντιδῶν] Ferri poterat Ἀλιβαντιῶν, ut Πειλαίης, Πιλαίης, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κικυρεῖς, Ἰπποβοωτῆς, Αἰαντῆς, Ἀκαμαντῆς.

85. Ἐπιφύσιν μὲν αἱ ἀρχαί] Ἐπιφύσιν ἐ χωριστῶς separant jura civium; notissimum ex oratoribus Græc.

Ἐπιφύσιν] Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32.

87. Πρὸς

87. Πρὸς

πληθῆ, ἐπεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, ἐὺλάα-
τῃσι ὁ Κέρκερ· ἔτω γὰρ ἐντελὴ γίγνη, ἐ-
κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. 90
ἐγὼ δὲ, ἔπειθ' ἀφίγμιμ' ἕνεκα, τῇ Τιρεσίᾳ
προσέλθων ἰκέτωσι αὐτὸν, τὰ πάντα δι-
γῃσάμεν, ἐπεὶ πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡ-
γεῖται τ' ἀρίστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔτι δὲ
τυφλὸν τι γερόντιον, ἐὺχρὸν, ἐὺλεπτόφω- 95
τον) ὦ τέκνον, Φησὶ, τ' μὲν αἰτίαν οἶδά
σε τ' ἀπορίας, ὅτι ὡς τ' ἴσως σοφῶν ἐγένετο,
ὅτι τὰ αὐτὰ γινώσκοντες ἑαυτοῖς ἀτάξ ἐ

gistratus, scivit plebs; infremuit Brimo;
& latravit Cerberus: nam eo pacto firma
fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

21. Atque hæc tibi sunt acta in concio-
ne. Ego porro, cujus gratia eo veneram,
Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re
tota narrata, ut exponeret mihi, qualem
tandem ducat optimam vitam. Tum ille
risu sublato (est autem captus oculis seni-
culus, pallidus, & tenuissima voce) fili,
inquit, causam novi tuæ fluctuationis a
sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dis-
sident:

a Σω] Σοι P. Margo ΔιW. Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐπεβριμήσατο] Ἠπαύλησεν, ἰσθόησεν. V.

91. Ἐνεκα τῇ Τιρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσιφὼν χαρῆς.]

ἐν τῇ Ἀδῇ Τιρεσίᾳ μόνον φρονεῖν τ' ἄλλαν ἀπέχεται το-
κρῶν. V.

87. Βριμὴ] Etymol. Βριμὴ, ἢ Φιρεσίον &c. E.G.
Βριμὴ] V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III.
P. m. 79.

98. Τα αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὅ τινος, Φη-
σὶ, τὸ μὲν αἰτίαν οἶδά σου τ' ἀπορίας, ὅτι ὡς τ' ἴσως σοφῶν
ἐγένετο, ὅτι τὰ αὐτὰ γινώσκοντες ἑαυτοῖς. O fili, caus-
sam scio tuas perplexitatis, a sapientibus ipsis profectam,
qui non eadem inter se sentiunt: in in omnibus editis
desideratur. Aliud est ὅτι τὰ αὐτὰ γινώσκοντες ἑαυτοῖς, ni-
mirum a se ipso dissentire. J. G. G.

Ὅτι τὰ αὐτὰ γινώσκοντες ἑαυτοῖς] Vir Cl. J. G. G. Gra-
vius legit γινώσκοντες ἑαυτοῖς, qui non eadem inter
se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata
lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda,
Equidem novi hesitationis tuæ causam, eam nimirum
profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentienti-
bus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam
de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior
erat horum sophorum vanitas, quod non inter se mo-
do, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut
ἀποκρίσταις τε declaraverat in eodem hoc dialogo Lu-
ciani: Ἐπὶ δὲ πολλῶν τούτων ἰκάνων (φιλοσόφων) ἀποκρί-
σταις τοὺς ἴδιους τούτους ἰκάνων ἐκτελεῖν, ἰκάνων τῶν
τοῖς αὐτοῖς λόγοις ἐκτελεῖσθαι, &c. Præterea hoc mul-
to in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eo-
rum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum
constantia agentes, &c. Ad hæc videtur respexisse is
(Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret opti-
ma vita, rogarat, docere vult verissimam hesitatio-
nis suæ causam. J. J.

Τα αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic Ilocrates περὶ Εἰρήνης p. m.
216, f. ἔτις ἀλόγως ἔχουσιν, ὅτι περὶ τ' αὐτῶν τ' αὐ-
τῶν ἰκάνων ὅτι τὰ αὐτὰ γινώσκοντες.

4. Ἀποκρίσταις] Attigi locum ad Θ. Kp. §. 5. p.
257.

5. Ὅ τ' ἰδιωτῶν] Privatus vertunt: non injuria

dissentit Vir eximius J. Alb. Fabricius B. G. IV. c.
16. p. 498. ubi scriptorum Luciani recensionem insti-
tuit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in auream
suspiras, optimam vitam esse τ' ἰδιωτῶν, nolim intelli-
gere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philo-
sophis a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno
cum fastu tractantes: adjectis pluribus nostri scri-
ptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere de-
beat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους &
ἰδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet.
Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν ἴδιων ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιώται,
οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν μὲν
τ' ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οἱ πρὸς
τοῖς καλοῖς. Crates, teste Diogen. L. VI, 88. argenti
numerum apud menfariam deposuerat ea conditione,
ut, si filii ἰδιῶται γινώσκοντες, ipsis restitueretur; sin phi-
losophi, publica cederet. Nec philosophis solum,
sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. Sext. Empir.
adv. Gramm. I. §. 235. οἱ γὰρ οἱ φιλόλογος (συνήθεια) γν-
ώσκονται τῶν ἰδιωτῶν, ὅτις ἡ ἰδιώτικη ὡς τῶν φι-
λολόγων: atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται
sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis fir-
mare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vi-
tæ conditionem, quæ procul a philosophorum rixis
remota quietem sectatur, & res, quæ usu quotidie
veniant, commodè atque elegantèr dispensat, peni-
tus excludi: hæc enim ἀπραγμοσύνη, quæ longe re-
cedit ab operolis philosophorum inanibusque concer-
tationibus, sæpe laudatur: quare diu quasitum esse
Servius notat ad Georg. II, 475. κατὰ τὴν φιλοσοφίαν,
ἀπ' ἡσυχίας ἐστὶν εὖτα felicior. Plato Pal. X, p. 765.
C. Ulyxis animam narrat μνηστῶν τ' προτέρων πόνοι φιλο-
τιμίας λαλῶντων. Ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ χρόνος πολλὸν βίον ἀν-
δρὸς ἰδιῶτου ἀπραγμοσύνης ubi jam sine dubio privati
hominis tranquillam vitam significat. T. H.

11. Τὸ πλεονεξεῖν ἀνθρώπου] Præsentem fortunam boni
ceteri.

sident: at fas non est hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater, quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi celestia, & fines ac principia rerum inspicendi, despues solertes illos syllogismos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus præter-

ῥίμης λέγων πρὸς σέ· ἀπύρην γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· μηδαμῶς, ἔφη, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φειδῆς με σὺ τυφλωτέρου φειδύμενα οὐ τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τ' ἄλλαν ἀποσπάσας, ἤρμα προσκύνσας πρὸς τὸ ἐς Φησίαν, ὁ γ' ἰδιωτῆρ' ἄριστος βίῳ, καὶ σωφρονέστερος ὅς τ' ἀφροσύνης πρᾶσιμον ἔμεμολογεῖν, καὶ τέλη καὶ δεχὰς ὀκτιστοπέτῃ, καὶ καλαπτίσας τῇ σοφίᾳ τύτῃ συλλογισμῶν, καὶ τὰ ἰσοαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τέτο μόνον ἐξ ἀκαλῆς θηράσης, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ διαμενῶ,

consulens. Proverbium quo Plato in Gorg. utitur p. 302. F.

Τὸ παρὸν εὖ διαμενῶ. Huic formulæ loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγῳ vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus Procopius Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐπεὶ γὰρ τις παλαιὸς νόστος λόγος τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν (nescio an melius fuisset scripturum τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι vel δίδωμι) καλεῖται utrumvis enim ποιεῖν & δίδωμι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemias Philosophum in Gorgia citat testem; quum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI. §. 2. ἀρετὴν εἶναι ταύτην (τὴν τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν) τὸ παρὸν εὖ δίδωμι, monuit Gatakerus Pittacum, teste Diogen. L. I. 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem præter alia plura Vir Doctissimus Lucianus, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quæ a priori minimum discrepet, consignavit Diogen. L. §. 78. σωτηρίῳ ἀνδρῶν εἶναι, πρὸ γυναικὸς τὰ δεξιὰ, προσηγορίᾳ οὐκ ἔστι γυναικὸς ἀνδρῶν δι, γυναικὶνα εὖ δίδωμι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explore cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, quod in praesentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ διαμενῶς, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus verhone Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam bene consulere, Quod adest aequi banique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecumque consigis fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Eὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστάγματα, atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, rei praesentes. Et quod

eumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo quod adest pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII. p. 544. B. Aristippum refert εὖ μόνον τὸ ἀγαθὸν κρῖναι τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπαιλαυνέσθαι & τὸ ἀπαιλαύνειν, τὸ μὴ εἰς σὺν ἔτ' ὦν, τὸ δὲ εἰς αὐτὸν εἰσελθεῖν & οἱ τρυφῶντες πύχυνται τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀκούοντες οὐκ αἰνῶντων ἀλλ' αἰνῶντων securis esse gnauisior utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: Quid sit futurum cras fuge quaerere; Et Quam fors dierum eumque dabis lucro Adpone — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II. 65. ἀρετὴν εἶναι τὴν εὖ ποιεῖν, καὶ πᾶσαν πρὸς αὐτὴν ἀρετὴν, ἡσυχίαν, εὐφροσύνην, καὶ τὰ λοιπὰ. Deinde εὖ δίδωμι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ δίδωμι y id est, interprete Maschorulo, τὸ ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῶντας in Platone Πολ. IV. p. 647. A. εὖ οἰκῶν εὖ διαμενῶν, καὶ ἀρετῆν αὐτὸν ἑαυτοῦ εὖ ποιεῖν, &c. Sic Thucydides VIII. 81. τὸ πείλωσθαι εὖ δίδωμι. IV. 59. τὰ ἰδία ἑαυτοῦ εὖ βουλεύμενοι εὖ δίδωμι &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I. 25. εὖ οἰκῶν εὖ ποιεῖν τὸ παρὸν unde manifestum est male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδάλαι εὖ οἰκῶν εὖ ποιεῖν εὖ δίδωμι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversis generis exempla: Sophocles, El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν τὸ διαμενῶν OE. Tyr. v. 642. — μὴ εἰς (τοῦ αἵματος) τὸ ἰὸν παραστῆς τοῦ εὖ δίδωμι χρᾶν. Dionys. El. apud Aelianum XV. p. 669. E. Σαμπροτὶν ποιεῖν, καὶ τὸ εὖ εὖ διαμενῶν, id est, Convivium hilarans, suisque partibus egregie functus; quod non fecit Interpres Dalecampius. Aequae solet usurpari καλῶς διαμενῶν, ut in illo Sophocles apud Stob. p. 94. Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγύς, ὡς παρὸν διαμενῶν καλῶς Ἀντίς τις αὐτῇ τὴν βλάβην προῶν φέρει neque minus in ipso proverbio: Crasini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c. qui vo-

Charon, sive Contemplantes.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

MERCURIUS ET CHARON.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

M E R C.

E R M.

1. **Q**uid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evasisti, ad præsentem usque diem non valde solitus frequentare res superas. CHARR. Desideravi, Mercuri, inspicere qualia sint, quæ versantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plerens, ubi deorsum venerint ad nos: nullus enim eorum sine lacrimis trajecit. Quare postulata ab Orco, non secus ac Thesfalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθῶν ἄπολιπὼν δῦρον ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν ἐπ' αὐτὸν εἰσθὼς ἐπιχωριάζει τοῖς ἀνὰ πρᾶγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων τελεῖται πάντες οἰμώζοντες κατὰ τὴν πᾶσιν ἡμᾶς ἐνδεῖαν καὶ αὐτῇ ἀδακρυτῇ διέπλυνσιν. αἰτησάμενος δὲ ἐν ᾧ καὶ ὁ Ὀϊδίης καὶ ὁ Πρωτοσίλαος, μίαν ἡμέραν λειπόμενος γενέσθαι,

8. Ἑρμῆς] F. ἡρῆς.

9. Πρὸς τῷ Ἄδῳ] Πλούτωνος. V.

10. Ὁ Ὀϊδίης] Ὁ Πρωτοσίλαος. V.

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam lufit. Porro quid *Æschyli* loco clarius, in *Agam.* v. 32. Τὸ διαποτῶν ᾧ εὖ πρὸς τὴν διανομήν Τριῶν βαλόντος τῷ δὲ μοι Φρυγίας, audacissima figura, quam castigata *Sophoclis* majestas sibi nunquam permisisset: in *Scholias* vero legendum εὐβαλόντος pro εὐβαλόντος. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me quaeratur.

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* *Odyss.* A. J. Br. 23. Τὸ ἱερὸν τῷ Τροφονίῳ] Vide *Th. Reinf.* ad *Ins.* Cl. I. n. 243. T. H. 24. Κατ' Ἰνφροῦς] *Ad inferos migrant.* J. Br. 29. Λεβωδία] *Lebadia* Boeotiae est oppidum, ubi *Trophonius* dat responsa. J. Br.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantissimum & amplexibus suis numeris absolutissimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia exacta, & cum urbanitate summa conjuncta severitas: nulla licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet.

M. du S.

2. Ἐς τὴν παρούσαν ἡμ.] Miror ita scripsisse *Lucianum*.

nam. *Ες τὴν παρούσαν ἡμ.]* Fidem distinctionis cunctis *Edd.* nixae δῦρον ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt vertentes, in *hanc lucem ascendisti*: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθας εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν ἐπ' αὐτὸν εἰσθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius super sit causa, cur miretur *Solanus*, ita scripsisse *Lucianum*. T. H.

10. Ὁ Ὀϊδίης. ὁ. πρὸς τὸν] *Protesilaus*, de quo supra in *Nicomachi Luciani*. J. Br. Ὁ Ὀϊδίης. ὁ. πρὸς τὸν] Intelligit *Protesilaum*, cuius dialogum vide cum *Plutone* & *Proserpina*. J. C. Ὁ Ὀ. ὁ. πρὸς τὸν] *Protesilaus*. Vide supra N. 4. XXIII. M. du S.

12. Λιπώνιος] In bonam partem accipitur, impenetrato comitatu: alioqui crimen erat *λιπώνιος* γένεσθαι, quod actione *λιπωναυτίου* persequerentur: *Poll.* VI, 154. ubi *Cod. Pal.* *λιπωναυτίου* VIII, 42. *Heftch.* *Λιπώνιος*, ὁ τὴν κατὰ ἀπολαύσεως ita *Herculeum*, qui, ut amissum *Hylan* investigaret, *Argo* navim scotosa que deferuerat, — ἡμεῖς ἐκπετόμενοι *λιπωναυτίου* *Theophr.* *Eid.* XIII, 73. T. H.

είδαι, ἀκλήλυθα ἐς τὸ Φῶς καὶ μοι ἄδω
 κῶ ἐς δέον ἐντελυκέναι σὺ ξυναγῆσθαι γὰρ
 εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοσῶν, καὶ δείξας ἔκα-
 στα, ὡς ἀν' εὐδίας ἀπανία. EPM. Οὐ χολή
 μοι, ὅ πορρομεν' ἀπέρχομαι γὰρ τι ἀφ-
 κοιησόμενος τῷ δῖῳ Διὶ τ' ἀνθρωπείων ὁ
 δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, cecendi in lucem; mihiq̄ videor
 in te peropportune incidisse: non enim
 dubito, quin hospitem amice ducturus sis
 mecum obeundo singula monstrandoque,
 ut qui noris omnia. M E R C. Non sane
 vacat, Portitor? etenim propero curaturus
 supero Jovi quiddam negotioli humani:
 hicce vero, quippe facilis irasci, metuo

ne

Δ Δοκῶ] Δοκῶ vitiose S. & A. ὁ Τῶ] Sola F. ῥ male.

15. Ὡς ἀν' εὐδίας ἀπανία] Ὡς ἐντελὴς ἐν τῷ ἑρμῇ ἀπανία. G.

13. Ξυναγῆσθαι] Meminit Moschorul. Eul. A. O. in
 Ξυναγῆσθαι. Deductus ad limpudum Iliis flumen, il-
 lamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀμεί-
 νων, inquit, ἡμεῖς, ὁ φῶς Φαίδρου tum Phaedrus:
 Σὺ δὲ γὰρ, ὁ θαυμάσιος, ἀποπύσσει τὴν φάιν ἀτρεχῆς
 ῥῆ, ὁ λόγος, ξυναγῆσθαι τινι ἐστὶν ἐπιχρηστικῶς. Pla-
 to Phaedr. p. 1211. E. T. H.

17. Τῷ δῖῳ Διὶ] Quia, ut supra visum est, & in-
 feris suis Jupiter est. M. du S.

19. Ὅλον ὁμίσηται] Vestrum prorsus: nam Mercu-
 rius, Claudiano teste, commune est profundis ac supe-
 ris numen, ac juxta per limen utrumque solus habet.

25. Ῥῆγ καὶ μὲν τιταγῶς] Homer. Il. B. F. Br.

Ibid. Καμὶ] An χαμῶς; F. G.

Ibid. Τίλων] Sic recte ex Homero ipso emendatum
 a Benedicto est: in reliquis enim legebatur τίλωνος.
 M. du S.

Τίλωνος] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indi-
 cium videbatur: certe τίλωνος participium proniore
 cursu manat a τίταγῶ, quam operosus ille Gramma-
 ticorum Aoristus secundus τίλωνος ab ἵταγῶ ideo
 mihi perquam verisimile sit, scripturam tam facilem
 in membranis quibusdam antiquis extitisse. T. H.

21. Ἀπὸ τῷ Διοσκρίδι βολῶ] Mosellanus, e summo
 caelo: Benedictus, e magno caelo. Pater, sacro limine.

Ἀπὸ τῷ Διοσκρίδι βολῶ] Vertit Benedictus, Vereor,
 ne me cupellatent, caligini additum, vestrum sinat esse
 totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me
 correpto pedo, e magno deiciat caelo. Elegantius &
 verius haec ultima vertit F. Fr. Gronovius (ut ex indi-
 cio τῶν ποιεῖν Filii discimus) a sacro limine, quam
 vulgati interpretes, e summo caelo; e magno caelo. De-
 sumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse
 Vulcanus Il. A. v. 590. narrat, quemadmodum se-
 cum egerit Jupiter:

Ἦδη γὰρ μοι ἐκείν' ἀλεξίεργον μαμηκῶτα.
 Ῥῆσι ποδὲς τίλωνος δῶ βολῶ Διοσκρίδι.

Ubi Eustathius, quid sit βολῶς, exponit: Βολῶς δὲ συν-
 ἰσμός, ὁ τ' οἰκίας βασις, ὡς τὸ βασιλεύειν, ὡς ἐστὶν,

παρὰ τὸ ἰδύσθαι. ὅσα ἐστὶν ἀσφάλεια ῥ., αἱ βασιλεῖς
 τοῦ τυχεῖος. His non dissimilia repetit idem com-
 mentator ad Il. Q. v. 23. Gasterum distinctionem hanc
 Homericam, qua ille dejectum de caelo memorat Vul-
 canum a Jove, acutissime transtulit Menagius in epi-
 gramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro
 Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λανούϊον ὄρες, ὅς σαρφετὸν Οὐρανίου
 Ῥῆσι, ποδὲς τίλωνος δῶ βολῶ Διοσκρίδι.

Vide Anti-baillet T. II. pag. 216.

24. Ἄλλος πλαυόμενος] Aristoph. Avib. v. 3. Τί, ὁ
 πῶς, ὅσον καὶ πλανούμενος; Ἀπολαύμενος ἄλλος τῶ
 ἰδῶν προφορῶν. Aristid. T. III. p. 511. B. ἐκείνου
 καὶ ἄλλος. Bene notat Etymolog. p. 68. ὡς ἐστὶ τὸ
 πλῆθος ἀντὶ τῷ μᾶλλον ἔχοντος αἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἄλλῳ.
 Ἄλ-
 λος πῶς, id est, μάλα, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36.
 Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλος ἔχων πῶς Hel.
 v. 713. T. H.

25. Καὶ ὑμπλαῖος ἐσυνδιότατος] Difficile dictu
 est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut
 audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli
 editi remotam, & a Græcia alienam. Nec felicius
 est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non
 dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili
 negotio sanari omnia possunt! Legendum enim ἐστὶ
 συνδιότατος. Ejus vocis primitivum habes in Pseu-
 domante: Πυθαγόρῃ πολέμῳ τι διακτορὶ ἐσθλὸν αἰδοῖν.
 In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπράτ-
 τω ἄλλ' ἴτι ἐκκριὰ συνδιαπράττειν μνημονεύειν. Im-
 perite mox sequuta est hæc editio distinctionem alio-
 rum, ὅτι ἵτινα λάλοισιν νικρὸν εὐροῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τ'
 πλῶν ἀφ' ἑαυτῶν, quum distingui debeat ἵτινα λάλοισιν
 νικρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones vi-
 dentur advertisse. F. G.

Ibid. Συνδιότατος] Hæc vox συνδιότατος olet men-
 dum: ita autem eam interpretatur Mosellanus: po-
 stus reip. ex parte legatus: & sic videtur legisse συν-
 διότατος, quæ vox etiam alibi forte non invenitur,
 sed quæ melius a συνδιαπράττειν formatur, quam συν-
 διότατος, vel συνδιότατος, & idem valeret, quod συν-
 διαπράττειν, id est, convicior, consubernalis, vel etiam

ne me cessantem vestrae ditionis esse totum
linat traditum in tenebras: aut, quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque projiciat
pede correptum de sacro coeli limine, ut
subclaudo gressu risum & ipse praebeam vi-
num ministrans. CHAR. Ergo te nulla
mei cura tanget temere oberrantis in terra,
idque quum sodalis sim, tecumque simul
navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον εἶσθι εἶναι, ὡς οὐδὲ τῷ
20 ζῶσιν ἢ, ὅσῳ τ' ἠφαιστον πρῶτον ἐποίησε,
ρίψῃ καὶ με τῆς αἰγῆς ὑπὸ τοῦ δει-
σπεσιῶ βηλῆ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρ-
χοιμι καὶ αὐτὸς οἰοχοῶν. ΧΑΡ. Περίοιμαι ἔν-
με ἄλλως πλανώμενοι ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα
25 ἑταῖρ', καὶ ζῦμπλως, καὶ συσδιάκτορ' ὦν.
ἔ

c Titagw] Benedi. in S. ex Homero refinxit titagw.

21. Τίταγος] *Ο Διότιμος ἐ τινάξας ἐ ρίψας. Ἀπὸ
τῷ τῶν τὸ τῶν ἐ λῶν, ὁ μῦθος τῶν. ὁ τ' ὡς οὐδὲ.

*Ο τινάξας] Exc. G. διατίνας καὶ τινάξας. C. δ. καὶ τιν.
M. du S.

Profrus ita in V. scriptum est, ut in Exc. G. T. H.

† Παράλλω] Hoc modo qui Scholia Vossiana descripsit
in usum Ed. A. expresserat istam vocis integre figuram

μῖνος τίταγας ὁ δυνάμις ἀρίστος ἵταγος, καὶ ἡ μεταχθ. ὁ
ταγῶν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμοῦ τίταγος. V.

Εἰς. Dedi συμπλέμω, quod Etymologus habet in Τι-
ταγῶν, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ce-
teris exemplar Vossianum accurate secutus sum, quod, erbi in
fine τίταγος praefert, in fronte τίταγος servabat: isti ta-
men ex C. τίταγος adnotavit M. du Soul. T. H.

arbitratur simul cum aliis; nec dubito sic esse legendum,
scilicet συνδιατῶν vel συνδιατίτης. J. P. a G.

Συνδιατῶν] Simplex διάτῶν est epithetum Mer-
curii apud Homerum frequens, quod Grammatici pu-
tant deductum ἀπὸ τοῦ Διότιμος τῶν ἀγγελῶν, a πινυῖσι
ferendis. Vide Eustath. ad Homer. Ed. Rom. p. 182.
& 1393. Hic sese ei conjungens Charon vocat συν-
διατῶν, non quod esset nuntius Deorum, sed quia
solebat una cum Mercurio Διότιμος τῶν νεκρῶν, τραγι-
cere mortuorum. Quae ad hunc locum habent Eruditi
Viri, plane sunt inania. J. C.

Συνδιατῶν] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir ta-
men Doctissimus (in B3. credo, quam non consului)
cum legisset συνδιατῶν, emendare conatus est: fru-
stra; genuina enim est, quam exhibemus. Διάτῶν
a munere Mercurii epithetum apud Homerum fre-
quens, ut Il. B. 103. Φ. 497. & Od. E. 43. unde hic
συνδιατῶν, ejusdem familiae servus: erat enim, ut
apud Aeschylum audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μὲν γὰρ
ἔω τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. M. du S.

Συνδιατῶν] Mercurium Homerus, Hesiodus quo-
Διάτῶν Ἀργεῖοντι vocarunt: ratio nominis utrius-
que inter Grammaticos, ut solet, non explore con-
stat, aliis aliam originem assignantibus; quam quis-
que ad suam de modo fabularum explicandarum opi-
nionem accommodare maxime consuevit. Id qui-
dem profus inceptum est, atque ab analogiae legibus
abhorrens, quod διάτῶν dici volunt inserto τ quasi
διάτῶν, αἰὲν Διότιμος ἐ σαφῶς Διολογούμενοι, vel, Διό-
τιμος ἐ σαφῶς κατὰ τὸ λόγιον, sicut in Hesychio & Et-
ymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornutus
de N. D. c. 16. διάτῶν κύκλῳ ἵτοι ἀπὸ τοῦ Διότιμος εἶναι
τῷ τραγῶ &c. Verum duplex sententia potissimum
obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu,
vocem illam repetens: prima, quam probandam ex-
istimo, διάτῶν interpretatur nuntium mandata per-
τομ. I.

ferentem ἀπὸ τοῦ Διότιμος τῶν ἀγγελῶν sic in Etymologo
refringe, Διότιμος τῶν ἀγγελῶν τ' εἶναι, ἀγγελοφῶν, ex
Schol. Homer. ad Il. B. 103. ex illo vicissim in hoc ἀν-
γελῶν pro ἱργασίας. Eustath. ad Od. Π. p. 1809. v.
33. ex vetustis Poetae enarratoribus: Ἐρμῆς γὰρ φασὶ
πρῶτος, αἰὲν καὶ ἐ Διότιμος, καθήκας τὰς ὁδοὺς. Al-
tera transvehere animum, propterea quod Mercu-
rius ψυχοπομπῆς umbras deducens Acherontis etiam
trajectum procurat: insignis est ad Hesiod. E. καὶ H.
v. 84. Proeli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem
pro virili parte redintegro: Ἀργεῖοντι δὲ ἵτοι ὁ ἄρ-
γος φῶν, ἢ ὁ ἀργῶς φῶν (nisi quis praefendum
censeat, ἱεργῶς φῶν) ἱεργῶς τ' ὁ Διός καὶ ἀψάδης
οἱ δὲ νεώτεροι, οἱ Ἀργεῖοντι φῶν τ' παρὸντι. Διάτῶν
δὲ Νέσος ὁ Χίος (hic tamen aliae vocis Διότιμος
proprietas forte desunt, quibus ultimo demum lo-
co fuerit adjectum, Νέσος δὲ ὁ Χίος &c.) ἀπὸ τοῦ Διό-
τιμος τῶν τ' τελεσμάτων ψυχῶν. Dubito, an Daniel Hein-
sius nostram emendationi suae, quamvis eam pro mi-
nime dubia putabat, fuisset praelaturus: ἱεργῶς cer-
te vel in caducei gratiam, licet ἱεραπομπῆς in Tzetze
reperiret, mutare non debuerat, nec pacis concilian-
dae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat
Schol. Homer. ad Il. B. 104. Quin ipsum Διότιμος a
quibusdam eo fuit relatum; & in Hesychio legas Διό-
τιμος, ἱεργῶς, sive potius Διότιμος, ἱεργῶς. Nesci
autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissi-
mus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam
invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud
Ex. Spanhem. ad Julian. Caes. in Prob. Not. p. 74.
idem etymon Etymologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἐρμῶς
φῶν τ' εἶναι τὸν καὶ τ' τελεσμάτων καμῆζειν ἢ ὁ Διό-
τιμος τῶν ψυχῶν: τὸ δὲ Ἐρμῶς ἐκτελεῖ. Διότιμος vero,
quod est τραγῶν, transvehere, de Charonte posuit
Aristoph. Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τιντοῦται σ' αἶψα
γῆρας Νέσος δὲ καὶ δὲ ὁδὸν μὲν λαβόν & commo-
de

ἔ μὴ καλῶς εἶχεν, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνῳ
 γὰρ σε μεμνῆσθαι, ὅτι μεμπτότε σε ἢ ἀν-
 τλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκαποι εἶναι· ἀλλὰ
 σὺ μὲν ῥήγεις ὅτι τὸ καλασράματ' ἐκτα-
 θῆς, ὥμους ἔτω καρτερὸς ἔχων· ἢ εἴ τινα
 ἄλλοι νεκρὸν εὖρος, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸ
 πλεῖν ἀφ' αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ προσβύτης ὢν, ἢ
 δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς
 τὸ παῖρος, ὃ φίλτατον ἢ Ἑρμίδιον, μὴ κα-
 ταλίπης με· δεύγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ
 ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· ὥς ἢν με
 οὐ ἀφῆς, ἐδὲν τῇ τυφλῶν διοίσω καθάπερ
 γὰρ ἐκείνοι σφάλλον· διοιδαινόητες οἱ τῷ

non indecorum erat; Major filii, eorum
 quidem ut meminisses, quod nunquam te
 antliam ducere jussi, nec remis admovi:
 quin stertis in transiris porrectus tu, qui
 humeros habes tam validos; nisi si garru-
 lam aliquam umbram inveneris, quacum
 per totum cursum confabuleris: ego inter-
 ea vetulus binos remos agens solus remigo.
 At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
 curiole, ne me destituas: imo age per par-
 tes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi
 demonstra, ut fructum aliquem ex ea con-
 templatione referam. Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me & cæcos intererit:
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis
 per

a. Λάλων] Egregie Brodæo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλων, quod in cunctis Edd. extabat. b. Ἑρμίδιον] Ἑρμίδιον priores Edd. Ἑρμίδιον habet margo A. W. c. διοιδαινόητες] F. διοιδαινόητες. In P. & J. καὶ διοιδαινόητες.

28. Πρόσκαποι εἶναι] Ἐπὶ τῇ κρήνῃ εἶναι. V.
 ἄσπευ τῷ ἰστίῳ, ἥτοι ἰσὶ τῇ κρήνῃ εἶναι. V.
 30. Ὅμους] Ὅς παλαίῳ διαπαίξει. V.

35. Παύγησαι] Ἀποτρεφῆσαι ἀπὸ V.
 38. Σφάλλον] Ἀποτρεφῆσαι. V.

de Schol. Æschyl. ad E. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτάλαν θυρί-
 δε, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus
 appellaverat, exponit τὴν ἀλόγουσαν τοὺς νεκροὺς. Hanc
 postremam interpretationem secutus est, pro tempo-
 re saltem, Lucianus, ut Mercurium jure Charon non
 tantum ἑμυσταῖον, sed etiam ἐνδιακτορὸν nuncuparet,
 quia secum operam in traducendis mortuorum um-
 bris communem exercebat. T. H.

26. Καλῶς εἶχεν] H. Stephan. App. de D. A. p. 142.
 de præterito imperfecto agens, quod ut præsentis pro-
 ximum, ita locum ejus interdum obtinet, hoc etiam
 exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari
 queat, an ἔχῃ pro ἔχει positum sit. Snam enim signi-
 ficationem retinere videri queat, quatenus Mercurius
 hoc officium illi præstare jam recusavit: perinde ac si
 diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim
 erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum
 rogare pergit. inquam non omnino repulsum passus, vi-
 deri queat hoc præteritum imperfectum præsentis signi-
 ficationem habere. Stephano iolemne est in levibus ar-
 gutari: omissum aut, quod sæpe fieri consuevit: καὶ
 μὴ καλῶς εἶχεν αὐτὸν, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνῳ γὰρ &c. Par-
 ticular γὰρ eundem hic locum & usum habet, quem
 §. 7. ἀλόγου γὰρ. Index similia plura suppeditabit. T. H.

28. Πρόσκαποι εἶναι] Bene restituerant Pollux I, 95.
 Thucydides exemplo I. c. 12. jungatur hicce Nostri lo-
 cus, & alter §. 7. ναυτὸς αὐτὸς ἐπὶ πρόσκαποι. T. H.

29. Ἐπὶ τῷ καλασρ.] Non in Charontis tantum
 cymba (super transiris, non sub transiris, dormiebant,
 sed & alibi, uti ex Eustathio docet Casaub. ad Theophr.
 Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat.

M. du S.

Ἐπὶ τῷ καλασρ.] H. Casauboni notam ad
 Theophr. Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat Theod.
 Marcellus Vir, præsertim si cum Casaubono compa-
 retur, haud magni sane pretii ad Pers. Sat. V, 146.
 ad eum enim hominem maligne invidum spectat a-
 crior utrobique Viri summi increpatio. Synesius de
 servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII.
 πλάττω δὲ διδιδῶν ἐπὶ τῷ καλασρ.] μὴ γὰρ εἰς κα-
 λῶν ναὺν καθίσταται. T. H.

30. Ὅμους] Quia gymnasiarum præfices. M. du S.
 31. Ἄλλων νεκρῶν] Castiga λάλων, ἐκείνῳ ἀφ' αὐτοῦ. J. Br.
 Λάλων] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non
 veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem Be-
 nedicti certissimam: in omnibus enim ante ipsum edi-
 tis vitiose legebatur ἄλλων. Interpres tamen aut emen-
 darat, aut in suo codice recte scriptum invenerat,
 vertit enim loquacem: ut mirer Bourdelotium, qui
 hanc versionem una cum Græco textu edi curavit,
 retinuisse tamen ἄλλων. Vide supra Mar. c. 28. M. du S.

32. Τῷ δικωπίαν ἔλκων] Meminerunt hujus loci
 Lat. Bayf. de R. N. p. 609. B. Schæffer. de Mil. Nav.
 p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. Tas. Faber
 ad Aristoph. Eccles. v. 1083. ubi δικωπία, sed scilicet
 turpiculo translatus, occurrit. Δικωπίας ἰστίον habet
 Schol. Thucyd. ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δι-
 κωπία. Δικωποι σκάφῃ Charontis in Euripid. Alc. v.
 252. & ἰλάντα δικωπῶν v. 444. T. H.

33. Δικωπία] Ob binos, opinor, remos; quod in
 cymbis videre est, præsertim nautarum singulorum:
 nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emen-
 da, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph.
 Pac.

per lubrica vestigiis in caligine, similiter sane & ego tibi jamdudum acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cylle-
nie, semper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem inpediverit, ne administres mortuale

σοφία, ἔτα δὲ καὶ γὰρ σοὶ πάλιν ἀμβλούτ-
40 τω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μνημονεύω ἢ χάριν.

ΕΡΜ. Τετὶ τὸ πρᾶγμα πλεονῶν αἰ-
τιῶν κατὰσχέσεται μοι. ὁρᾷ γὰρ ἥδη ἢ μισθὸν
ἢ ἀειρήνην. ὅτε ἀκόνδυλον παντάπασιν
45 ἡμῶν ἐσόμενον ὑπεργηγέον δὲ ὅμως· τί γὰρ αὖ
ἢ ἡ πᾶσι, ὅποτε φίλοις τις ἀνὴρ βιάζοι-
το; πάντα μὲν ἐν σὲ ἰδεῖν καθ' ἑκάστον ἀκρι-
βῶς ἀμύχανόν ἐστιν, ὦ πορθεῖν. πολλῶν γὰρ
ἀνὴρ ἐστὶν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ γένεσις. εἴτα ἐμὲ μὲν
50 οὐκ ἐπὶ τῷ δέσσει, καθάπερ σποδράντα ὑπὸ
τῷ Διὶ· σὲ δὲ ἢ αὐτὸν κωλύσει ἐργῶν τὰ
τῷ

δ Πάρι] Πάριος L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ σπονδύλῳ * γρόνθος. V.

* Γρόνθος] Quid est γρόνθος? An γρόνθος legendum? quod exponit Hesychius ἀκόνδυλον, ὅτι ἀκόνδυλον μάστιγι καλεῖται καὶ ἀκόνδυλος. In ut. per γρόνθος exponit Scholiastes ἀκόνδυλον, quia ex ista live pugno, qui est ἀκόνδυλος, oritur in cute in-
mot, hoc est, ἀκόνδυλος.

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Petr. Junianus in Ep. Polycarpi S. a. ἀκόνδυλος γρόνθος ἀπὸ γρόνθος, fecit: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occur-
tere: Schol. Homer. ad Il. B. 219. Achilles Theristena γρόνθος καὶ αἰκὴν, plane ut Hercules Cyathum καὶ αἰκὴν ἀνέ-
λεν apud Euripat. Apoll. Rh. ad I. 1212. Χίρρα κραταίειν Quin-
tus Calaber testis a Scholiaste patro citatus vocat I. 740. Solem-

ne est Grammaticis πύγμα δὲ ἀκόνδυλον exponere γρόνθος. Hesych. in Πύγμα, Πύγμα, Πύξ. Etymol. in Πύγματι τὸ πρᾶ-
γμα τῆς χειρὸς. Tzet. ad Lycoph. v. 981. 999. Joann. Diacon. ad Hesiod. Ἀπ. v. 302. ἀκόνδυλος ἀκόνδυλος, ὅτι τὸ γρόνθος βάλανος. Judic. III. 16. Aquila & Symmachus γρόνθος ἀκόνδυλος dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit πύγμα: cuius adnominis sum ab egregio viro Jo. Jac. Wettsteinio. Propius ad originem inferior aetas extrito, accessit: vide Jo. Meurs. Gb. GB. & Du Cange in Γρόθος. Hesychii γρόνθος ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV. 83. sicuti jam-
pridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. T. H.

Pac. v. 381. 923. Apud Suidam etiam corrupte legi-
tur Ἑρμῶν, de quo monuit jam doctissimus Editor
Kusterus.

35. Πεινήσας] Verbi potestatem explicuimus ad
p. 412. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI.
in Hexaem. p. 50. B. Διὸς δὲ ἐν, ὅστις οἱ τοὺς αἰῶνες
ἢ πόλεον ἢ χερὸς λαβόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτε δὲ ἐν αἰ-
τῇ ἐπὶ τῇ κακομυμῇ δαυμάτι ὁμοῦς ἢ μεγάλης ταύτης
πόλεως ἐκινῆται. T. H.

38. Καὶ διαλαδάνουσι] P. & J. In aliis legitur pro
his διαλαδάνουσι.

39. Πάρι] Scribendum est πάρι, quod in ver-
sione secutus sum: nam illud πάρι quomodo senten-
tiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequen-
tius isto usu τῷ πάρι apud Aristophanem, πάρι δὲ
πῶς λέγω, πάρι καληγοῦσα τυγχάνω &c. Aliud exem-
plum dedimus in Sexto p. 282. unde pateat, quam
proclivis sit utriusque voculae permutatio. T. H.

44. Ἀκόνδυλον] Κόνδυλον, στιχὸν ἀκόνδυλον ἀκόνδυ-
λον. Petron.

45. Τί γὰρ ἐν πᾶσι τις] Sic Themist. Or. VIII. p.
103. C. Τί γὰρ ἐν πᾶσι τις πρὸς ἀνθρώπους ἔτα δέσσει
λαί; A. S.

46. Πάρι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in

reliquis pessime πᾶσι nota est, & tritissima phrasi.
Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. & in T. H. c. 39. &
passim. M. du S.

49. Εἴτα ἐμὲ μὲν κρόττα δέσσει, καθάπερ σποδράντα
ὑπὸ τῷ Διὶ] Insulse Mosellanus: deinde & ipsi mihi
verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me
abdicet; quasi legisset ἀποκρόττασθαι. Verior igitur
Benedictus; & adscripsit pater, [quasi fugitivum per
praeconem investiget. Vide Petron. Mosch. A. Κόπρις ἢ
Ἑρως.] locum Petronii intelligens cap. 58. At non
servus publicus tam languide agit, sed raptam cauponi
barundinem subter lectum mittit, omniaque etiam for-
amina parietum scrutatur &c. Alter locus est Moschi
notus. J. G.

50. Κρόττασθαι δ. καθάπερ σποδράντα] Mercurius ap-
ud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit
& indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratio-
res partes gerat; ut in Βίῳ πρώτῳ. Hic ipse, ne tan-
quam fugitivus praeconis voci subijciatur, metuit:
nam si servus aufugisset, aut res quaecumque alia fo-
ret amissa, ad praeconem ire moris erat, & mōντρον
commonstranti mancipium reducentive, vel invento-
ri σίματος pronunciare. Curtius Fortunat. p. 49. Cuius
servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nun-
tians

τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τῷ Πλούτωνι δέχων
ζημίην, μὴ νεκραγωγῶντα πολλὰ τῷ χρό-
νῳ καὶ ὁ τελευτῶνς Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ'
ὁλολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῷ γι-
γνομένῳ ἴδης, τῷτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ.
Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅππῃ τοῖς βέλυστον ἐγὼ
δὲ ὑδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένῳ ὦν.
ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψιλή τι-
νῶν ἡμῶν ἔδει χάρις, ὡς ἀπ' ἐκείνης πάντ'
ἰδοίς. σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸ ὑπὲρ ἀνελθεῖν δυ-
νατὸν ἦν, οὐκ αὖτ' ἐκαμίον. ἐκ τῶν πῶς γὰρ
αὖτ' ἀκριβὲς ἀπαλὴ καθάρα. ἐπεὶ δὲ ὑδὲν

tuum munus : Plutonis imperio certe dam-
num adtuleris, si nullos mortuos deducas
longo temporis intervallo : & publicanus
Æacus indignabitur, ne obolam quidem
lucrifaciens. Ut vero summa rerum,
quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc
dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mer-
curi, quid optimum sit, excogita : quan-
doquidem ego eorum ignarus sum, quæ
sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut
paucis dicam, Charon, eminente quodam
nobis opus erat loco, ut inde cuncta con-
templeris : quod si in cælum adscendendi
jus tibi foret, non laborarem : ex hac enim
specula exacte cuncta despiceres : nunc,
quo-

α Σὺ] Σοὶ Ald. Ita notatur in ora A1W.

oians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se
venit perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐ-
κοῦν ὑδὲν ἀκριβὲς ἀπαλὴ καὶ καθάρα. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῷ γι-
γνομένῳ ἴδης, τῷτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅππῃ τοῖς βέλυστον ἐγὼ
δὲ ὑδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένῳ ὦν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψιλή τι-
νῶν ἡμῶν ἔδει χάρις, ὡς ἀπ' ἐκείνης πάντ' ἰδοίς. σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸ ὑπὲρ ἀνελθεῖν δυ-
νατὸν ἦν, οὐκ αὖτ' ἐκαμίον. ἐκ τῶν πῶς γὰρ αὖτ' ἀκριβὲς ἀπαλὴ καθάρα. ἐπεὶ δὲ ὑδὲν

oians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se
venit perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐ-
κοῦν ὑδὲν ἀκριβὲς ἀπαλὴ καὶ καθάρα. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῷ γι-
γνομένῳ ἴδης, τῷτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὅππῃ τοῖς βέλυστον ἐγὼ
δὲ ὑδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένῳ ὦν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψιλή τι-
νῶν ἡμῶν ἔδει χάρις, ὡς ἀπ' ἐκείνης πάντ' ἰδοίς. σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸ ὑπὲρ ἀνελθεῖν δυ-
νατὸν ἦν, οὐκ αὖτ' ἐκαμίον. ἐκ τῶν πῶς γὰρ αὖτ' ἀκριβὲς ἀπαλὴ καθάρα. ἐπεὶ δὲ ὑδὲν

tonis regno damnum illaturus, qui tam longo tem-
pore nullos ducturus esset mortuos. An excidit par-
ticula ὡς, legendumque? εἰ δὲ ὡς αὐτὸν καλῶσι ἰππῶν
τα τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ ἐν τῷ Πλούτωνι ἀρχὴν ζημιῶν,
ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Vi-
detur id maxime vero simile.

52. Καὶ τῷ Πλ. ὡς ζημιῶν] Cl. sensus excidisse put-
tat ὡς, & legendum ὡς καὶ &c. Verum ejusmodi in-
curiam apud optimos quosque scriptores interdum
reperias : neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si,
ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem de-
cipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum
est, culpandi.

τῷ Πλ. ὡς ζημιῶν] Reticere aliquando in uno ora-
tionis membro verbum, quod in altero vel aperte vel
impeditius sit expressum, non infrequens est : hoc er-
go, quod ad implendam sententiam ex proximo ar-
cessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam
habet difficultatem : sin requiratur diversæ, vel etiam
contrariæ, longe majorem. Hic in prima parte po-
situm καλῶσι repeti non potest in sequenti ; sed ex
eo formandum est aliud illius membri sententiæ con-
veniens ποῦσι, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ
καλῶσι contrarium. Eum in modum huic loco recte
suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocri-
ter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. com-
parans Pauli I. ad Timoth. IV, 3. καλοῦνται γὰρ καὶ
ἀπὸ τῶν βρωμάτων, quod intelligi volunt, καλοῦνται
γὰρ καὶ, κλεινόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum Grotium,
qui ex Phaedro protulit, Nec veto dimitti, verum cru-
ciantis famæ IV, 17. Liv. XXXVI, 17. Rex . . . condi-
dit se intra rupes ; ne ante fauces quidem saltus, ut
quondam Lacedæmonios fama est, sed intra penitus re-
tractis castris : ubi in priorie parte supplendum esse po-
tuit ; nam retractis ibi locum non habere monuit E-
ruditiſſi. Dukerus ad Flor. II, 7. p. 361. quem adire
operæ est pretium. Alia de hoc genere solertissime

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego verò vos, ut quietem agatis, admonéo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

μὲν εὐδῶλοις αἰεὶ ζυμῶντα ὀπιθεύουσιν ἢ βασιλείων τῷ Διὶ, ὅρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρεος εὐσκοπεῖν.

XAR. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἄντ' εἶδα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐκιδὼν πλείωμιν, ὁπόταν γὰρ τὰ πνεῦμα κατὰ γίγαν πλάγῃ, τότε ὁδὸν ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ῥέθῃ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε ἢ ὁδὸν στείλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον ἢ ποδὸς, ἢ συνεδραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ ἢ ἡσυχίαν ἄγειν ὡς κελεύομαι ὑμῖν αὐτὸς γὰρ εἶδεναι, ἵστα βελτίω. καὶ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πρῶτον, ὁπό-

δ Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὅλγῳ τῷ ποδὶ] Πῶς λέγεται τὸ χροῖόν τὸ κατὰ γῆν κατέβη τὸ ἴσιον. V.

73. Ὁ πῶν] Τῷ πνέοντι. G.

• Τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέον, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit J. Fr. Gronovius Obs. IV, 2. p. 26. 27.

61. Σὺ δὲ . . . δυνάτω ἦ] An cuiquam hæc placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατός ἦς: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video.

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: de te vero, vel, ad te quod adinet, si posesas tibi fore in caelum ascendendi. Usitata Graecis struthæ forma, quam nec Attici refugiunt. *Isacr. Pannath. p. 257.* Αἱ μὲν ἂν αἰεταὶ . . . δια μακροτέρων μὲν αὐτὰς ἀλλοθεν, αὐτὰς δ' ἂν ἴσαν. *Philost. de V. S. II. p. 553. v. 31.* ἡ μεταρῆμι δὲ . . . ὁμιλῶν αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor. I. p. 2.* Ὁ δὲ αἰγυαλὸς, μετὰ πάντα συμβῶντες ἰσοφῶν Ἐλιανῆς, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequè delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Placo non tantum ἀκραν τὴν ἑρμῖον ἀψίδα, & τὸ τῷ ἑρμῖου ἴσθον, sed etiam coeli πνεῦμα, unde prospectus in omnes terras pateat: in *Polit. p. 538.* C. τότε δὲ τῷ παντὶ ὁ μὲν κυβερνήτης . . . εἰς τὴν πνεῦμα ἀπέναν. Hic ille summus coeli vertex, quem *Jupiter tenes, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. c. XIV.* sed idem quæ scripsit in *Grat. Aët. pro Consul. c. X.* huc tam belle congruunt, ut prætereunda non videantur: Si quis mortalium in aliquam celestem speculam nube sublati, paulo ante vidisset, omnia . . . is si nunc in illud idem editum re-

spiciat, ac deficiat cuncta lassitia &c. Poëtis nota

fuit — interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: *Stat. Th. IX, 641.* Est autem πνεῦμα quodvis cacumen & editor locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philost. de V. S. II. p. 553.* καὶ πνεῦμα τῷ Παριανῶν idque ipsum καὶ πνεῦμα proverbii ferme locum tenet: καὶ πνεῦμα ἀποκαταστάσι *Synes. p. 42. C.* Καλὸν γὰρ ἀπαντὰς ἀπὸ πᾶν ἔξ ἀπόπτου τῶν καὶ μεταίτατης πνεῦμας μεγάλης ἐν καλῷ κρηγῶματι. *Gregor. Nazianz. initio Stelit. I.*

64. Εἰδύλοισ] Εἰδύλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit *Æneid. IV, 654.* Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

72. Εἰδύναι ὀλίγον τῷ π.] *Virgil. Æn. V, 830.* Ὅλα omnes fecere pedem: i. e. extenderunt funes veli, at recte enarrat *Interpres.* Usurpat iterum eandem aut similem vocem *Is. β. c. 45.* & *Z. Tr. c. 47.* *M. d. S.*

Ibid. τῷ ποδὶ] Pedis, id est, funis, quo tenditur velum.

τῷ ποδὶ] *Lapogogia.* Una omnes fecere pedem. *Mnoro &c.* Est enim μεταφορικῶς pes ἴσιον, ut *ἰών anchora* dicitur. *Anchora fundabat naues.*

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italianam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Boffo* non latuit hic locus de *R. N. p. 619.* B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil. Æn. V, 830.* multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodae* sententia ad *Anthol. II. p. 208.* Ποδῶν καὶ ὕψος *Eycophroni v. 1015.* ubi vide, si tanti est, *Mentium & Poterium.*

T. H.

ἐπὶ δὲ καλῶς ἔχων νομίμῳ, κυδερήτης ἰδὼν
 γε αἶ. ἐγὼ δὲ, ὡς ὅτ' ὀπιβάταις νόμῳ,
 σιωπῇ καθιδέσμαι, πάντα πρὸς δόμῳ κε-
 λεύοντί σοι. EPM. Ὅρθως λέγεις, αὐτὸς γὰρ
 ἵσσομαι· τί πρῆνός, καὶ ξυρῆσαι ἢ ἱκανῶς
 σκοπῇ. αἶ. ὅτι ὁ Καίμας ὀπιτῆται, ὃ
 ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀ-
 λυμπῶς ἐκείνοισι; καίτοι ὁ Φαῦλόν τι ἀν-
 μνήσθην ἐς τὸ Ὀλυμπον ἀπιδίαι συγκαμῶν
 δὲ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δὲ. ΧΑΡ. Πρόσ-
 τατῆς ὑπεργῆσαι γὰρ ὅσα διωατά. EPM.
 Ὅμηρος ὁ ποιητὴς Φησι τὸς Ἀλκίους υἱίας,
 δύο καὶ αὐτὸς ὄντας, ἐπὶ παῖδας, ἐβελήσαι
 πρὸς τὸ Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπασάσθαι
 ὀπιτῆσαι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπὶ
 αὐτῇ, ἱκανῇ ταύτῃ κλίμακα ἔχειν οἰομέ-
 νους καὶ πρόσθεσιν ἐπὶ τὸ ἔρανον. ἐκείνῳ μὲν
 τὸ μερακίον, ἀτασάλας γὰρ ἦεν, δίκας
 ἐτινάττω. ὁ δὲ, (ὃ γὰρ ἐπὶ κακῶς τὸ θεῶν
 ταῦτα βυλεύομαι) τί ἔχει οἰκοδομῆμεν καὶ αὐ- 95

nunc vicem gubernatoris geris, fac quod-
 cumque putaveris e re esse: ego, ut vo-
 catorum est officium, silentio sedabo, per
 omnia morem gerens imperanti tibi. MERC.
 Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri
 conveniat, & invenero idoneam speculam.
 Num igitur Caucasus opportunus? an Par-
 nassus altior, an utrisque Olympus iste?
 Atenim non incitum aliquid mihi in men-
 tem venit ad Olympum respicienti: ve-
 rum te quoque operam mecum laboremque
 consociare oportet. CHAR. Impera mo-
 do: adjuvabo quod in me est. MERC.
 Homerus poeta Aloeii filios, & ipsos duos,
 ait adhuc dum pueros voluisse aliquando
 Ossam ex fundamentis revulsam imponere
 Olympo, tum Pelion Ossae, illamque se-
 scalam idoneam habituros putasse, & ad-
 scensum in coelos: illi quidem utrique
 adolescentuli, utpote perditissime impro-
 bi, poenas luerunt: nos autem, quibus in
 Deorum fraudem haec consilia non capiun-
 tur, cur non structuram & ipsi similem ad-
 ador-

α. Τί] Τὸ P. 7. Pro ποιητῆος habet margo *ΛΙΠ. ποιητῆος* neutrum bene. δ. Νῶ] F. *νῶ* quod cur mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliunt. Eadem Ed. τ. 910.

87. Τὸς Ἀλκίους υἱίας δύο] Ὄσσαν ἐβελήσας. F.

87. Ἀλκίους υἱίας] *Homer. Odys. A.* F. Br.
 Τὸς Ἀλκίους υἱίας] Vide D. Henschel. ad *Origen.* in
 Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi per-
 quam ridicule dicitur existimasse, Moysen, quem
 turris ad coelum educendae historiam exponebat,
 παραθεσάμενα τὰ περὶ τῶν Ἀλκιδῶν ἱστοριῶν τοιαῦτα
 περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραμμένα: calumniae depulsio faci-
 lis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur
 neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλκιδῶν πρὸ Ὁμήρου ἱσχυρίζαι, neu-
 tiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu
 homines extitisse impios, & de numero quidem Ju-
 daeorum, qui narrationes Moysi de structa turri, Ho-
 meri de exaggeratis ad coelum montibus eum in fi-
 nem inter se compararint, ut pro fabulis utraque per-
 neque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.*
Περὶ Συγγ. Dial. p. 320. C. Εἰς μὲν ἐν ἑνὶ (μυθῶ) ὁ
 ἱστορίας τῶν συντεθέντων περὶ τῶν Ἀλκιδῶν, ὡς ὁ μύθος ἐ-
 δεικνύσθαι τὸν ποιητὴν Ὁμήρου ἀλγευσθῆναι φησι, τρία δὲ
 ἀπομνημονεύματα τῶν ἑνὶ ἐπιφορῶν ἐπιχρῶσαι. Recte qui-
 dem ut *Philo* ἀλγευσθῆναι, sic & *Luciani* ἠελῶσαι ἐπι-
 δύναι: nam qui revera montes eos montibus involvis-
 se scripserunt, ab *Homerō* nescio quo jure dissentiant;
 siquidem magnus Poeta nihil aliud, quam tam ar-
 duae rei & incredibilis aggrediundae consilium volun-

tatemque indicet: ideo *Themistius* ἔσται φανερὸν μὲν
 καὶ ἀπὸ τῶν ὁρῶν τινὰς ἐπινοήσεις καὶ ἀναθεωρήσεις
 ἡρώων, vocat *Orat.* II. p. 56. B. satis erat inmanibus
 pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum at-
 tingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse.
 Ἀλκιδῶν plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλκιδῶν ut-
 bem esse Thessaliae tradit, ὃ ἐστὶν οἱ Ἀλκιδῶν κατε-
 λήντες τοὺς Θράκας: hic jam fabula remota tenue vete-
 ris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus
 pateretur, in latius validissimorum fratrum imperi-
 um nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem,
 nusquam Ἀλκιδῶν fieri ab Ἀλκιδῶν, nisi apud *Stepha-
 num*: *Holstenius* etiam: num Ἀλκιδῶν; quin plures
 insolens forma percussit: ad Scriptoris, qui *Aristote-
 lem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. κατέστι οἱ
 ἁπλοῦς ποτὶ ἐκείνους Ἀλκιδῶν, veriorum esse scriptu-
 ram *Sylburgius* observat Ἀλκιδῶν: idque ipsum jam-
 dudum ante *Nassus* fuerat visum ad *Nassii* P. E. J.
 VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffite-
 mur Ἀλκιδῶν dedisse *Apollosorum* I. p. 29. pro quo
 non raro Ἀλκιδῶν exarari solent. Utramque Ἀλκιδῶν
 & Ἀλκιδῶν *Pindari Scholiastes* habet intra paucos
 versus ad II. A. 156. *Themist.* p. 36. ὡς ἔδειξεν τοὺς
 Ἀλκιδῶν οἱ ποιηταὶ sed p. 79. ὡς ἔδειξεν τοὺς
 Ἀλκιδῶν

adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in cælos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit; qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum

τοὶ χεῖρ' αὐτὰ ὀγκυλινδύντες ἐπ' ἄλλα
τὰ ὄρη, ὡς ἔχομεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκρο-
τέραν ἢ σκοπὴν.

ΧΑΡ. Καὶ δυησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὲ
ἰσθὲς ἀναβῆναι δρεμόμοι τὸ Πήλιον, ἢ ἢ Ὀσ-
σαν; ΕΡΜ. Διὰ τὴν δ' οὐκ αἶ, ὦ Χάρων;
ἢ ἀξιόις ἡμᾶς ἀγεννεστέρες εἶναι τοῖν βρεφυλ-
λίον ἐκείνῳ, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας;
ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι
ἀπίθανόν τινα ἢ μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ.
Εἰκότως· ἰδιότης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα
πονητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρὸς ἀπὸ δυοῖν
συχῶν αὐτίκα ἡμῖν ἀμειβτὸν ἐποίησε ἢ ἔρα-
νον, ἔτω ῥαδίως συνίθεις τὰ ὄρη. καὶ θαυμά-
ζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, ἢ
Ἀτλαῖα δηλαδὴ εἰδότες, ὅς τ' ὀλοὶν αὐτὸν,
εἰς θῆ, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἀπαῖας ἀκτεῖς
δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πέρη, τῷ Ἡρα-
κλέει, ὡς ἀξιοδύνατό ποτε αὐτὸν ἐκείνῳ ἢ
Ἀτλαῖα, καὶ ἀναπαύσει πρὸς ὀλίγον τῷ
ἄχθεις,

2. "Ἡμεῖς ποιηταί" Οὐδὲν ποιεῖν ἡμεῖς. V.

Ἀλκίον, καὶ ἀπὸ τῆς αἰ. Ego tamen ut in re comper-
ta non vercor adfirmare, multo facpius Ἀλκίον, si
quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam
Ἀλκίον, adeo ut tomeritatis absolvi nequeat, qui
morem scribendi receptissimum ad formam patrony-
micorum, quæ ab eis descendunt, vulgarem redige-
re conetur. Atque etiam vix me contineo, quia
credam Ἀλκίον vel Ἀλκίον titulum fabulæ Sopho-
cleæ, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4. & Jo. Meur-
sim, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀ-
λκίον cui suspitionis mirifice favent versus inde ab
Æliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cer-
va, vel Diana in cervam mutata, quæ causam inter-
itus Aloidis adtulit, designari videtur: drama vero
fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens,
facile mihi concedet.

90. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐκ' αὐτῇ ἑαυτὴν ταύτην κλίμακα
ἔχον, οὐδὲν καὶ πρόσθεν ἐκ' ἑαυτῇ. Sic male di-
stinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in
Aldina editione. Interponere autem, αὐτὴ τὸ Πήλιον
ἐκ' αὐτῇ ἑαυτὴν ταύτην κλίμακα ἔχον οὐδὲν, &c. Nec
aliter video distinguī in Florentina. Plana sunt omnia:
Homerus Poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiam-
dum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossam O-
ssa superimponere; deinde ὁ huic Pelion: idem autem
hunc arbitantes se habituros esse scilicet, etiam ad in-
colum adferendum.

94. Νῦν δὲ] In Cod. Flor. id est, ἡ νῦν ἐκ' αὐτῇ
stat.

99. Δὲ ὅτις] Hic δὲ ὅτις pro δὲ ὅτις μόνον dictum
esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad
Scr. de D. A. p. 105. additis c. Luciano pluribus ejus-
modi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi,
nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum
judicium Duker ad Thucyd. p. 292. n. 25. Π. H.

3. Τῷ βρεφυλλίῳ] Otum & Ephialtem intelligit
Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi &c
hoc est, αὐτὴ ἐκ' Ὀσση Πήλιον αὐτοφύλλον. J. Br.

7. Ἰδιότης] Ignarus litterarum, non rusticus, ut
habet Interpres. J. C.

10. Οὐκ ἔστι συνίθεις] Nihil est hic, quod magno
opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blan-
ditur: ἀμειβτὸν ἐποίησε ἢ ἔρανον ἔτω ῥαδίως συνίθεις
ἔτα. Illud autem ἀπὸ δυοῖν συχῶν pro δυοῖν συχῶν non
aliter est dictum, quam ἀπὸ σμικρῶν διακρίσεως, ἀπὸ τῶν
κλίμακων ἀμειβτὸν Thucyd. H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαδίως
οὐκ ἐστὶν Strabo XVII. p. 1184. B. Vide Kuster ad
Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. p. 558. B.
T. H.

15. Ὡς ἀξιοδύνατό ποτε αὐτῷ] Postulare videtur le-
gitimus orationis cursus, ὡς ἀξιοδύνατό ποτε αὐτῷ
ἑαυτῷ ἢ Ἀτλαῖα ἀξιοδύνατο ut ἀναπαύσει αὐτὸς ve-
ro concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cu-
mulate αὐτῷ ἑαυτῷ ἢ Ἀτλαῖα scribatur. T. H.
25. Ἐξήμ-

ἄχθεις, ὑποβίς αὐτὸν τὰ φορτίω; ΧΑΡ.
Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ὦσι, σὺ δὲ ἂν, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέ-
στατα, ὦ Χάρων· ἢ τίνας γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἀν-
δρες ἐφειδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύμενοι ἢ
ὄσας περὶ αὐτοῖς, ὥστε ἡμῖν ὑφηνεῖται τὸ
ἔπος, καὶ ὁ δεχόμενος Ὀμηρῶν, αὐτὰς
ἐπ' ὄσῃ Πήλιον εἰσοσίφυλλον ὄρας, ὅπως
ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; 2
Φέρε ἐν ἀνάβας ἰδὼ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ
ἐπακοδομεῖν ἐτι δεῖται.

Παπαί, κάτω ἐτι ἐσμέν οἱ τῇ ὑπαρίφ-
ῃ ἔραντο· ἀπὸ μὲν γὰρ τῆς ἑσῶν μόγις Ἰωνία, καὶ
Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας καὶ πλείονος 3
Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῆς δεκτῶν,
τὰ ὅτι τάδε τῇ Ἰσθμῷ μόνα κατέκειτο, ἢ
Κρήτη καὶ πᾶν σαφῶς μελακινητέα ἢ ἡμῖν, ὦ
πορβμῶν, καὶ ἢ Οἶτη, ὡς εἴκεν· εἴτα ὁ Παρ-
νασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιοῦμεν. 3
ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ
ἔργον· ἀπομυκνόντες πέρα τῆς πιδανῆ· εἴτα
συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πικρᾷ τῇ Ὀμήρου οἰ-
κοδομητικῇ περιεργασώμεν, ξυτρίβειν τῇ κρα-
νίῳ. ΕΡΜ. Θάρρει ἀσφαλῶς γὰρ ἐξεῖ ἅπαν- 4
τα μελατῆρι ἢ Οἶτῳ· ὅτι κυλινδρῶσα καὶ
ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπ' ἀνεμὶ αἰθῆς· εὖ ἔχει
πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σὺ. ΧΑΡ.
Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ χεῖρα. καὶ γὰρ ὅτι μι-
κράν με ταύτῃ ἢ μηχανῇ ἀναβιβάσεις. 45
ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus coeli gestaret.
CHAR. Audivi & ista : sintne vera,
tu, Mercuri, poetæque sciveritis, MERC.
Verissima, Charon : nam quam ob rem sa-
pientes viri falsum dicerent ? Itaque emo-
liamur Ossam primum, uti nobis præmon-
strat carmen, & architectus Homerus ;
dein super Ossam tremulum arboribus Pel-
lion. Viden, quam facile simul & poeti-
sce rem perfecimus ? Age igitur adscen-
dam videamque, istane sint satis idonea,
an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ ! infra sumus adhuc in radici-
bus Olympi : etenim ab Orientali plaga
vix Ionia & Lydia apparet ; ab Occidente
non plus, quam Italia & Sicilia ; a Sep-
tentrionali regione, quæ cis Istrum sunt
sola : ab ista vero parte Creta non admo-
dum dilucide. Sedibus suis emovenda no-
bis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur ;
tum Parnassus super omnes imponendus.
CHAR. Ita faciamus : vide modo, ne
subtilius elaboremus opus producendo ultra
verisimilitudinem ; deinde ne cum ipsa mo-
le devoluti amaram nobis Homeri archi-
tecturam experiamur, contritis cranis.
MERC. Bono sis animo : periculo no-
bis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam :
subvolvatur etiam Parnassus. En iterum
escendo : recte habet ; cuncta video : jam
tu quoque huc subi. CHAR. Porriges,
Mercuri, manum : haud enim in parvam
istam me machinam elevas. MERC. Si-
quidem contemplari velis, Charon, omnia :
et-

a [Ἐξεργασάμεθα] Edd. priscae ἐξεργασώμεθα. Quod reposui præter Bz. S. A. offert etiam margo A. W.
b [Ἡμῶ] Ἡμῶν vitium Ed. Fl. c Kai] Hac particula non plane necessaria caret F.

38. Οἰκοδομητικῇ Οἰκοδομῆς. V.

39. Συτρίβειν τῇ κρανίῳ] Ἀττικῇ ἡ συντάξις. τὸ δὲ
ποιοῦν, συτρίβειν τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πᾶσιν ἢ ἀνά-
σιν αἰτιατικῇ συντάξει, Ἐπιδότω τῇ ψυχῇ, Συτρίβειν

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ & ἐντρυφα τὴν λ. quod ne
i accuū quidem est : utrumque recte legebatur in libro Vof

25. Ἐξεργασάμεθα] Veteres Edd. ἐξεργασώμεθα. Bz.
& A. ἐξεργασάμεθα. Sed genuinum est, quod
reposuimus. M. d. S.

τῇ λήκῃ. Οὕτως ἂν ἐ τοῦτο πρὸς αἰτιατικῇ ἰδίᾳ ἀνα-
δοκῇ· ἀλλ' ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ Ἀθηναίων τὸ ἐπὶ μέρους, λέ-
γεται ὡς τὸ, ἔφαγον τὴν ἄρτον, ἔπινον τὴν οἶνον, ἔτρωον τὰ
κρέατα, συτρίβειν τῇ κρανίῳ. V.

fano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπιδότω τῇ ψυχῇ. T. H.

39. Τῇ κρανίῳ] Ἀν συτρίβειν τὴν κρανίον ; placet.
F. G.

46. Εἴγε ἐ ἰδῶ] Particula sæpius cum in modum
poni

etenim non licet utrumque & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, confideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem; quærebisque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad con-

ἄπαντα· ἐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχεις μὲν καὶ δεξιᾶς, καὶ φεῖδαι μὴ καὶ τὸ ὀλισθηρὸν πατεῖν· εὐγε, σοὺ ἀνελήλυθας καὶ σὺ καὶ ἐπέεπες δικόρουμβον· ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερον ἄκραν ὅπι- λαδόμενοι καθεζόμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη οἱ κύ- κλω περιβλέπων ὀπισκόπου ἄπαντα.

ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τι- σὶνὰ μεγάλῃ περιέρεσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλι- μιν τὴν Κωκυτὴ καὶ Πυριφλεγέθοντα· μείζο- νας καὶ ἀνθρώπους πάντας μικροὺς, καὶ τινὰς φωλεὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσι, ὅς φωλεὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδ' αὖ, ὅς Ἐρμῆν, ὡς ἔδεν ἡμῖν πέπραχεν; ἀλλὰ μά- την τὴν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τὴν Οἶτῳ, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. Ὅτι οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε σὺν τῷ ὑψηλῷ ὄρει· ἐβωλόμην δὲ ἐ- 65 πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ οἱ γρα- φαῖς, ὄραν, ἀλλὰ τὸς ἀνθρώπους αὐτῶν, καὶ αἱ πράξεις, καὶ οἱ λόγοι· ὥσπερ ὅτε με τοπρωτόν ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἦρε με, ὅ, τι γελῶν· ἀκέσας γὰρ τινὸς ἡδὴν 70 ἰὺς ἑβόλῃν. ΕΡΜ. Τί δὲ τῶν τούτων; ΧΑΡ. Ἐπὶ δειπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μέλας λέγοντα, σὺν τῷ τέγῃ κεραμίδι ὀπιπνοῦσα, ἐκ οἷδ' ὅτε κινήσῃ, ἀπέ- 75 κλίνει αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἐκ ὀπιτελέσαι- τ

d Oide] Ὅτι adscriptum est ad oram A1W. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι εἶδ' ut in Platone solet sequi post ὅτι τί.

poni solita, ut intelligendum aliquid relinquit: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est ali- quid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, si- quidem, o Charon, perspicere velis omnia. T. H.

47. Οὐκ ἔστι. Non licet. J. Br.

49. Φεῖδαι μὴ] Benedic. Ne pedem in lubrico ponas: imo: ne parcas pedem in lubrico ponere. F. G.

54. Λίμνῳ] Mare. J. Br.

69. Ὅτι γελῶν] Hic iterum ὅτι male conjungi- tur, ubi legitur, καὶ ἦρε με ὅτι γελῶν· scribe ὅ, τι. Et rogabas me, quid riderem. Plane sic in Florentina: Apud Homerum quoque ll. A, 64. illud ὅ, τι perpe- ram conjungitur,

Tom. I,

Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσον ἐχέσῃ τοῦτο· Ἀπόλλων.

Sed scribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσον, &c. Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apollo. Ita di- stinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li- queat ex Hesychio, non aliter haec verba referentes, qui ipse quoque una literula multatus est; Ὅ, τι τό- σον, διότι τοσούτον lege ex Homero τόσον. J. F.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis inter- punctio sequentibus adnectit; nec dissentiant Inter- pretes: ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque re- spondet.

T. H.

Rrx

90. Ὅφρ'

† ① ὑπόχρῃσιν. ἴατα δὲ καὶ νῦν ὑποκατα-
βήσῃς, ὥς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούω.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἄτρεμας καὶ τῆτο γὰρ ἐγὼ
ἴασομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ
ἄπρανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τῆτο
ἐπώδην λαβὼν, καὶ πειδαν εἶπω τὰ ἔπη,
μείνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς
πάντα ὁρᾷν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.
Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμοῦ ἔλῃ, ἢ
πρὶν ἐπ' ἔναι,

Ὁφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῶν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
ΧΑΡ. Τί ὅστιν; ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς; ΧΑΡ.
Ὑπερφύως γὰρ τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνῳ,
ὥς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅτι τῆτο
διδασκέ με, καὶ ἀπακρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ
βύβλι χεῖρ' Ὀμηρον καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὥς
μάθῃς ἔδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν
Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὴν
ἐκείνου εἰδέσθαι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρὸς κωπῶν

stitutum non venerit. Videor autem hunc
etiam inferius descensurus, ut magis videam
& audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem
& huic malo remedium tibi adferam, te-
que visu acutissimum brevi reddam ab Ho-
mero quadam ad hunc usum incantatione
sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero
versus, sic tibi persuade, te non amplius
esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta
perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
8. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli,
quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas
Deum & hominem. Quid est? jamne li-
quide vides? CHAR. Mirum in mo-
dum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lyn-
ceus ille præ me. Itaque tu nunc porro
doce me, ac responde roganti. Sed vinne
ex Homero & ego te rogem, ut discas in
Homeri carminibus me quoque non esse
non versatum? MERC. Unde vero tibi
sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
sem-

α Ἀτρεμας] Ἀτρεμα notatur in margine A1W. β Ὁρᾷ] Ὁρα P. L. Idem in margine A1W. scriptum;
sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. γ Γινώσκῃς] F. Γινώσκεις. δ Προ-
διδασκέ] Προδιδασκε P. ε Ἀμελέτητον] Sic P. L. ζ. nec non margo A1W. In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ
f Πρὸς κωπῶν] F. πρὸς κωπῶν.

86. Ὁφρ' εὖ γινώσκῃς] Homer. II. E. 127. J. Br.

87. ΧΑΡ. Τί ἴσῃς] Vereor ne præter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod
nunc incommode Charonti tribuitur, est assignan-
dum; quid enim aptius, quam ut recitatis Homeri
versiculis statim quaerat, τί ἴσῃς; ἡδὲ ὁρᾷς. T. H.

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] Si tecum comparatur. J. Br.

Ibid. Προδιδασκέ με] Quorsum ipeket προδιδασκεῖν,
quidve Charon ante doceri velit non capio; quando-
quidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc
aliud expetit, quam ut, quæ in terris ab hominibus
gerantur, sibi Mercurius demonstret, interroganti-
que singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid
haerere vitii. T. H.

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. &
Ed. ζ. exhibent. Reliquæ ἀμελῆ, quod servari qui-
dem forsân potuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS.
Codd. & Juninae auctoritatem sequi dubites, vide
A. L. c. 18. & Παρ. c. 60. ex quibus omnibus, quid
inter has voces discriminis sit, facile perspicies.
M. du S.

3. Ὡς πρὸς τὸν τινὰ ἱμβρῶν τὸν τρῖνον] Quam
vertisset Mosellanus, atque tridente velis nunc quadam
hamo injecto, contraxit Benedictus, & injecto tridente

inquam quodam hamo. Quod cui potest placere? un-
de hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad
turbandum? An ignorat ullus τὸν τινὰ passim ab Gram-
maticis exponi κινήτην καὶ χύτρας, quod & commo-
dissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum
traducente in persona Charontis videtur dictum, non
secus ac si mare esset ejus olla culinaria. J. G.

Ibid. Τρυβλῶν] Tudiculam. J. Br.

4. Τὰς δυνάμεις] Sumta sunt ex Od. E. 291. ubi
pro — πάσας δ' ὁρῶντι δυνάμεις videri poterat legisse
Lucianus, ὁρῶντι δυνάμεις sed memoriter hæc, ver-
bis non adnumeratis; citasse Noster credo: quæ
etiam est causa, cur ὁρῶντι augmento suo instructum
non repudiem: Nicetas Man. Comm. II. p. 109. ὡς
ἀχαιεὶς ἀμπλαγίδις ἐ στήθεσσι, αἱ κύματα ὁρῶν ἐκταγίζοντο,
ὡς τὰς μάχας ἐκταγίζοντο. T. H.

Ibid. Ὁρῶντι] Ex Homero emendavimus, quod in
omnibus legebatur ὁρῶντι. M. du S.

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, cum ipsa Scylla & Cha-
rybdis &c. F. G.

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio,
unde & ipse multos memoria comprehensos habeat
versus Homericos, facetissime parat, eo, quo Ho-
merum defunctum trajiceret, tempore incidisse gra-
vem

semper reliquæ adfixus fueris? CHAR. ὅταν, ΧΑΡ. Ὅρα, ἀντιφώνησεν τῷτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διεπρόθυμοι αὐτὸν σπυριανόντα, πολλὰ ῥα φασγάνῳ ἀκύντας, ἐκὼν ἔτι μέμνημαι. καίτοι χυμὼν ἡμᾶς ἐμικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδεν ἰὺ πᾶν αἰσίων τινα ᾄδῃ τοῖς πλεονσιν, ὡς δὲ Ποσειδῶν σωήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸ πόντον, ὥσπερ τορύνῃ τινα ἐμβαλὼν τὴν τρίαυαν, καὶ πᾶσας τὰς θυέλλας ἀρούνη, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ ἐπῶν, χυμὼν ἄφνω καὶ γιόφῳ ἐμπεσὼν ὀλίγῳ δὲν πείσσει ἡμῖν τὴν κατὰ ὅτεπερ καὶ ναυιάσας ἐκὼν ἀπήμεισε τὴν ῥα φασγάνῳ τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαλκίῳ, καὶ Κάλυπτι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἐν ἡν ἐκ τοσούτου ἐμέτε ὀλίγα γυν ἀφουλάττειν.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ΧΑΡ. Εἰπὴ γὰρ μοι
Τίς γὰρ ὅς ἐστι πᾶχιςτος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
Ἐξο-

3. *Τορύνῃ] Εἰδὲ ἔχου φασγάνῳ ἢ τὸ σκαμνὸν ἔχου ἢ εἰδὲ πῶς ὁρῶν. V.
8. Ἐκὼν ἀπήμεισε τὴν ῥα φασγάνῳ] Ὅτι τὴν Γαλάτῃ

ζωγράφῳ ἔγραψε τὴν Ὅμηρον ἐμῶντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμῶντα μῦθα ἀπορριπτοὺς. V.

*Τορύνῃ] L. τορύνῃ & ita legisse Excerptorem video. M. d. S.
Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiasta, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculiā explicari ἰδὲ ἔχου φασγάνῳ, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμνὸν &c. quod si τὴν τῶν exponit, scribendum potius fuerat ἢ τὴν σκαμνὸν. Nunc pæroemiacæ notæ verba pæroemodum integra habes. Τὸ σκαμνὸν ἔχου ἰδὲ πῶς ὁρῶν, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαμνὸν (eum in modum resingo σκαμνὸν) ἔχου ἰδὲ πῶς ὁρῶν. Idcone hæc addidit, ut in tudicula ligu arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exem-

plum ostenderet?
T. H.
† Γαλάτῃ] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librari appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quæ tolli non potuerit, conijcerentur. Legendum est, ἐν Γαλάτῃ, ut liquet ex *Æliano* V. H. XIII. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Æliano* tuebatur adversus eos, qui frustra cum emendare conati sunt.
J. C.
Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae præceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum hæc Scholiastæ verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide *Præstantiss. Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1.
T. H.

vem tempestatem, Homerumque nauscabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, Nauscabundus ille ipsi Scyllas, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuisse, & statuere, Homerum, ubi ὡς τοῖς πλοῦσι navigaret, illuc, unde negant redire quæquam, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid pote insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰς ἀπῆμεισε τὴν ῥα φασγάνῳ τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαλκίῳ, καὶ Κάλυπτι.

Κάλυπτι, eadem esse, ac οὐ αὐτῇ Σκύλλη, &c. quam præpositionem sæpe subaudiendam relinquunt Græci.
J. F.
11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτε] Hæc imago animo Luciani primum non est objecta. Pictori Galatoni casu debuit, de quo sic loquitur *Ælianus* V. H. XIII. 22. Γαλάτῃ ὁ ζωγράφῳ ἔγραψε τὴν Ὅμηρον αἰὲν ἐμῶντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμῶντα μῦθα ἀπορριπτοὺς. Vide Interpretes ad hunc locum.
J. C.
13. Τὰ γὰρ ὅς] Versus ex *Iliad.* 3.
J. B.
14. Ἡὺς το μέγας τῇ] *Homer.* II. Γ, 226.
J. B.
Rrr 2 24. Mq

boris vigore? CH A R. Mitte istum, qui non longe post risum nobis præbiturus est, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius
fit venerabili forma vir præstans? non Græ-
cus, ut videtur, quantum e vestitu qui-
dem apparet. M E R C. Cyrus, Charon,
Cambyſæ filius, qui imperium, quod Me-
di dudum tenebant, nunc ad Perſas tranſ-
tulit: Affyrios idem hicce nuper devicit,
ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit:
nunc nihil prius exiſtumes, quam expedi-
tionem eum meditari in Lydiam, ut,
Cræſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR.
Cræſus autem ubi tandem & ille eſt? M E R C.
Eo reſpice ad magnam illam arcem, tripli-
ci muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

της, ΧΑΡ. Ἐὰ τῆτον ἐκ αὐτῶν μακρὰν γέ-
λωσα ἡμῖν παρήγοια, ὅπου δὲ πάλιν με-
τὰ δὲ ἐμπίδα, ἐκ ὅπως ταῦτος, ἔτι ἀρα
διώμενος.

35 Σὺ δὲ μοι ἐκέῖνο εἶπε , τίς τ' ἀγ' ὁδ'
 ἄλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ ; ἔχ' Ἕλληνα , ὡς εἶ-
 κεν σπὺ γένε' ἑτολμῆς . ΕΡΜ. Κύρ' , ὁ
 Χάρων , ὁ Καμβύση , ὃς , ἥ δὲ ξέχην πάλαι
 Μήδων ἐχόντων , νόν Περσῶν ἦδη ἐποίησεν εἶ-
 40 ναι . καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχεῖται ἐκράτῃς ,
 καὶ Βαβυλῶνα παρεσπασί' καὶ νόν ἐλασεῖοντι
 ὑπὲρ Λυδίας ἔοικεν , ὡς καθελὼν τὸ Κροῖσον
 ἄρχοι ἀπάντων . ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ πῶς
 πῶς καὶ κείνος ὅστις ; ΕΡΜ. Ἐκέῖσε σπύλ-
 45 ψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν , καὶ τὸ τρι-
 πλὴν τεῖχος Σάρδεϊς ἐκείναι , καὶ τὸ Κροῖ-

007

^b Ἐπειδὴ] Ἐπ' αὐτῇ Bz. mendum manifestum, quemadmodum ^{αὐτῇ} folius A. Ἐπειδὴ, quae ad manus sunt, vetustae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelsio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουσίς τὸ ἔχουσαν. V.

mul conspirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Crœsum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum ætatis ageret trigessimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno ætatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum hæc scribebat, ad historię veram seriem animo fuisse minus adtento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servare, & rerum gestarum fidei.

T. H.

45. Τὸ τὸ τριπλοῦν τῆς Θ.] Loquendi formulam illustravit *J. Zephus* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρις, inquit *Sirab.* XIII. p. 928. Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, ἰσχυρὰ μὲν τῇ τριπλοῦν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δὲ ὄψεως, ἄκραν εὐερκὴ ἔχουσα. Arx sane munitissima operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem ex pellice sibi natum ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Cassiodorus* locum *gregge* declaravit *Henn. Valesius* ad *Exc. Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus *Chimmerios*, deinde & *Athenienses* diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100.

Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: αὐτὸν *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. II. VII. p. 107. ubi τῆς αὐτῆς Σάρδων commemoratur, & τὰς λατομίας δεκούντας εἶναι τῶν Σαρδιαίων ἱερῶν, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: posterior §. 13. perinde a *Fronfino* descripta III. 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Cræti filiae Nanidis opera, pædis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermesianax*, teste *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori juri arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συντηρήσῃ τῇ Κύρῳ, ἢ κατὰ νόμους Περσῶν ἔχει γυναικα αὐτῇ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν, μηδὲνός φυλάσσοιτος δ' ὀχυρότητα τῷ χωρίῳ, εἰσδραχὼς τοὺς πολέμιους. Ideo gazae regiae thesaurisq. custodiendis munimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλιον αὐτῇ τῇ Σαρδιαίων ἀρχαίᾳ ἐδόθη (ita legendum judico pro ἐδόθη) τοὺς δὲ αὐτῇ θησαυροὺς Θεόδωτος φυλάσσειν αὐτὸς θησαυροφυλάκα Λασπίμαχον ἔταξε μηδὲν αὐτῇ τῇ ἀρχαίᾳ ἔχουσαν εἶναι ἐλάττω. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praeclideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjuungebatur per Πρίονα (nomen a figuræ similitudine sumtum autumto) cujus τῆς αὐτῆς ἀφύλακτου ὁμοίᾳ cum *Lagoras* Cretensis observasset, solerti consilio viam

τον αὐτὸν ὄρας ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀσχετόμενον; βέλε, ἀκούωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένε Ἀθηναίε, εἶδες γὰρ μὲν τὴν πλῆθον, καὶ τὴν θῆσαυρὸν, καὶ ὅσον ἀσχετόμενος χρυσὸς ὅστιν ἡμῖν, καὶ ἡ ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῶ τῶν πάντων ἀνδρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει ἔδεν ἀγεννές, ὦ Χάρον. ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὡς οἶδα, Κλέοβι καὶ Βίτωνα ἡγέμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὴν δὲ ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φηδοσὶν ἔτῃ, τὴν ἅμα πρῶτην ἀποθανόντας, ἐπεὶ καὶ μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ὅτι καὶ ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔγωγε ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι καὶ εὐδαιμονίας

que jam Cræsum conspicis in auro lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentissime quidem.

10. CROES. Hospes Atheniensis (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse. CHAR. Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedecet. SOL. Cræse, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos extitisse, illos inquam sacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII. p. 705. meminitque τὴν προῖκαρχοῦς δόξης περὶ τῆς Σάρδιον ἀχυρότητας. Arcem Charon Lampascenus vocavit τὸ τείχος τὸ βασιλικόν referens Atheniensis Ionibus opitulatos ἐλαῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἀπαντα χωρὶς τῷ τείχεος τὸ βασιλικόν verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡρόδ. κακ. p. 861. D.

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τείχος] Ἐχουσιν subaudio. J. Br. 46. Τείχος] Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τείχος.

F. G. 48. Σόλων] Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Cræso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Cræso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. M. du S.

56. Οὐδὲν ἀγεννές] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cujus summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita ἔδεν ὑποδασιάζεσθαι, ἀλλὰ τῷ ἴσῳ χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanus est, neque Herodoteum, quo statim Solonem inpetit Cræsus, conviciam καθάρματα. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, posteriore loco juvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum securus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶτην ἀποθανόντας: unde quid aliud colligas, dummo-

do Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante beatam illam mortem obiisse. Κλέοβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέοβι appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603. Epigramma: Οἶδι Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σῶμασιν οἰκίσουσιν Ζευγλάν Ζαχάρου &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσῳ τὴν μητέρα αὐτῶν Θεανὸς ἢ Κυδίππης ἱεραιότης ἐ πολλοῦς πομπῆς τῇ πατρίᾳ ἰστέῃ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τελευτῆς τῆς Ἡρας haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit Cydippen, postquam duplicis domesticum funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, fabulam potius Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a Viris Eruditissimis J. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III. §. 231. J. Davifio ad Cicer. T. D. I. c. 47.

T. H. 58. Κλέοβι & Βίτωνι] De his Herodot. I. 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morie.

M. du S. 59. Τοὺς τὴν ἱερείαν π.] Lege ΧΑΡ. Τὸς τὴν π. venustus enim est haec a Charonte dici, quam a Solone.

M. du S. 64. Τὰ πρῶτα] Primas.

J. Br. 65. Τέλλῳ] Tellus in quibusdam Diogenis Laertii codicibus scribitur. Apud alios Telus vel Tellus, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & J. quae Τέλλῳ habent: sed eandem Τέλλῳ recte exhibent J. & c. 17.

M. du S. Τέλλῳ

ferant felicitatis : at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis , qui & bene vixit , & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero , purgamentum hominis , non tibi videor esse felix ? SOL. Necdum mihi liquet , Cræse , nisi ad finem perveneris vitæ : mors enim exactissimus index ejusmodi rerum , & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime , Solon , quod nostri non oblitus sis , sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene judicandi normam.

II. Sed quosnam istos Cræsus ablegat? aut quid id est , quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat , mercedem oraculorum , per quæ etiam pessumibit brevi post tempore : est autem vatibus vir deditus supra modum. CHAR. Illud nimirum splendidum est aurum , quod refulget subpallidum quid-

650 δαῦτερ δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, καὶ θάρμα, ἢ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη ἔβω. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἡλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὰ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως ἀφελῆσθαι. ΧΑΡ. Κάλυψα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ὀπιλήσασαι ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξίως γινέσθαι. 750 εἰ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὅμων φέρονται; ΕΡΜ. Πλίνθος τῶν Πυθίᾳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μὴ δὲ τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολύται ὁ μικρὸν ὑστερον Φιλόμαχίς δὲ αὐτῆς ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ὅστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀπυτίλθει; τὸ ὑπὸ χρόν μετ' ἐρω-
δή-

α. Οἶδα] Οἶδα F. quod quidem in sequentibus Edd. sine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad Diogen. L. I, 50. vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest : vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant : Σίλλος, Σίλος Ἑλλος, Ἑλος Σιλλασα, Σιλλασία Πιλλός, Πιλλός nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit Interpretem Dionis Chrys. p. 593. D. ut pulcre Casaubonus observavit. Thernist. Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσος μὲν οὐκ ἀφίκη, ὁ Σόλων ὀλιγώτατος τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς Ἀργείους μακίστους. ubi, tametsi non ignorem, quomodo defendi possit τῶν Ἀθηναίων, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναίων. T. H. 69. Πρὸς τὸ τέλος] Respicit Solonis dictum, de quo Auson.

Πρὸς τὸ τ. α. τῶ β.] Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnatur Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent V. Martin. V. L. I. c. 1. versus Euripidis ex Androm. v. 100. qui sunt ipsius Andromachæ , perperam Hecubæ tribuens , & Jof. Barnes. ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet , Λόγος μὲν ὅς ἑ ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνηται , ὡς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμάθει (ἐκμάθει) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις , ἢ τ' εἰ χρῆστος , ἢ τ' εἰ τὸ κακός, notare operæ pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμὸν μεταγενέστερον γὰρ Σόλων ὁ μετὰ μακροῦ χρόνου διὰ τὸν τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφράσσει. Vide Cicero. de F. B. & M. II, 27. & Davis. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chrys.

p. 598. C. ἂν τῶ μὲν ὁ θάνατος ἡλεγχῇ. T. H. 74. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξίως γινέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν , sed cymbam ipsam harum rerum judicio dignam censes , cum sit ; sed cymbam ipsam existimas esse , ubi de talibus judicium fieri necesse sit. F. G. G. 78. Μιστὸν τῶν χρησμῶν] Notum est oraculum , quod iterum tangit Z. El. c. 14. & 20. ubi vide Notas , & c. 43. Latine apud Ciceronem sic extat :

Cræsus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. M. du S. 82. Ὑπὸ χρόν] Infra vocat ἄχρον ἑ βαρὺ πῆμα. Colorem hunc , qui jam non plane pallidus , sed luteus & flavescens intelligi debet , auro Graeci tribuunt : Basil. Caesar. T. II. p. 66. B. ἀχρότεροι τάχα τῷ χρυσῷ γινέσονται οἱ τοῦτοι σαρμύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσταῖους ἐρεβίνθους in Epit. Athen. II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πρῶτον ἄχρους , teste Eustath. ad II. N. p. 948. v. 45. Eundem habet usum χλωρός , sic ut ab ἄχρος scæpe minimum discrepet ; quod ostenderunt Foss. OEcon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἄσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. Artemidor. I. c. 79. p. 67. χλωρός γὰρ ὁ χρυσὸς ἑ βαρὺς. Scite Diogenes rogatus , τίς τὸ χρυσοῦ χλωρὸν ἰέναι, ἴφη , ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλιώοντας, apud Diogen. L. VI, 51. quasi pallidum foret a timore ; quippe notum est Homeri χλωρὸν δεῖν. Dictum autem sapientissimi canis in jambos redegit nescio quis

δήματ' ; ἰδὼν γὰρ πρῶτον εἶδον , ἀκῶν
 αἰεί. E P M. Ἐκῆνο, ὦ Χάρον, τὸ αἰδιδμον
 ὄνομα, καὶ ὤμιμαχον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν
 ἔχ' ὄρῳ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσθεν, εἰ
 μὴ ἄρα τὸτο μόνον, ὅτι βαρύνει) οἱ Φέ-
 ροντες αὐτό. E P M. Οὐ γὰρ οἶδα, ὅσοι πό-
 λεμοι ἀφ' τούτου, καὶ ὀπίθευαί, καὶ ληστή-
 ρια, καὶ ὀλιτοκίαι, καὶ φόντοι, καὶ διαμά, καὶ
 πλεῖς μακρὸς, καὶ ἔμποροι, καὶ θυλείαι;
 ΧΑΡ. Διὰ τούτου, ὦ Ἐρμῆ, τὸ μὴ πο-
 λὺν εἶ χαλκῷ ἀφ' ἑσέρος; οἶδα γὰρ ὅτι χαλ-
 κὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶδα, ὡς τῷ καὶ α-
 πλεόντων ἐκάστῃ ἐκλέγων. E P M. Ναί,
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲ πολλὸς ὥστε ἐπ' αὐ-
 τοῦ σπυδαῖ) ὑπ' αὐτῷ. τούτου δὲ ὀλί-
 γον ἐκ πολλῶν εἶ βάθους οἱ μεταλλεύοντες
 ἀνορύττουσι πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ ἔ-
 τ' , ὥσπερ ὁ μόλις, καὶ τᾶλλα.
 ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῇ ἀνθρώπων

dam rubore tinctum ; nunc enim primum
 vidi , quod semper audio prædicari.
 M E R C. Hoc illud est , Charon , detan-
 tatissimum nomen , & magnis omnium con-
 tentionibus expetitur. CHAR. Equidem
 nullus video , quid boni ipsi adsit , nisi
 forte hoc solum , quod , qui ferant , eo
 graventur. M E R C. Nescis enim , quod
 propterea bella existant , & insidiæ , latro-
 cinia , perjuria , cædes , vincula , naviga-
 tio longinqua , mercaturæ , servitutes deni-
 que. CHAR. Ob istud , Mercuri , quod
 non multum ab ære differt ? æs enim novi,
 ut qui obolum , ut scis , a vectorum uno-
 quoque exigam. M E R C. Sane : sed æs
 quidem abundat ; eamque ob rem non val-
 de magno studio expetitur ab ipsis : ve-
 rum illud aurum ex profundis terræ visce-
 ribus metalli fossiores eruunt : perinde tamen
 hoc etiam ex terra oritur itidem , ut plum-
 bum ceteraque metalla. CHA R. Incredi-
 bilem quandam narras hominum demen-
 tiam ,

a Τούτο μόνον] F. ἵπτοις τι βαρύνει. b Ἐμποροί] F. ἔμποροι.

84. Ἀιδιδμον] Ἰμνητόν. V.

quis Comitorum : Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ
 χρῶμα ; Δίδωμι ἐπιβουλεύωμαι ὑπὸ πάντων αἰεί extant
 in Aristoph. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem aurum
 pallidum : notum est illud Statii IV. Sylv. VII, 15.
 Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro. In Paulino
 Episc. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, Pallidos auri
 legulos in aurum vertis — pro callidos. T. H.

84. Ἀιδιδμον ὄνομα ἐπὶ ὀμιμαχῶν Importuna his
 subijcitur nota Bourdelotii , quæ plane hinc relegari
 debet, quum nihil τὸ ὀμιμαχῶν & ὀμιμαχῶν ad vo-
 cem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad
 Theophrastum, pro Theophrasto. J. G.

Ἀιδιδμον ὄνομα] Ex poetâ aliquo , Pindaro forsan,
 habere videtur. Ni id sit, credo aut πῶγμα scri-
 pturum fuisse pro ὄνομα, aut pro αἰδιδμον πάντιμον,
 ut Pæt. c. 1. Certe Fl. ἵπτοις hic habet. M. du S.

Τὸ αἰδιδμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum fo-
 ret, pro πῶγμα maluissem χρῶμα, vel κτῆμα sed
 facta tecta maneat optima lectio. Ἀιδιδμον autem eo
 minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissi-
 me reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, il-
 lud ἵπτοις, & huc per culpam errantis oculi relatum.
 Περιμαχῶν vero quod tam acri studio petitur, ut
 ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando
 alter alteri præcipere conetur. Proprie Noster in
 Tim. c. 21. Περιμαχῶν ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV.
 p. 945. Samos οὐδ' αὖτε, ὡς δὴλον ὅτι τὸ περιμαχῶν
 γινώσκ. Helenæ, quæ Luciano ὕψι δὲ τι περιμαχῶν

εἶναι, ὥστε ἐπὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γινώσκ. p. 265. περι-
 μαχῶν καὶ περιμαχῶν τῇ φύσει ἰσοῦνται Jupiter: Iocast.
 p. 211. C. unde περιμαχῶν εἶδ' vocatur ab Aga-
 tharchide apud Phot. p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Ale-
 xandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a
 Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰσὺσα
 ὅτι περιμαχῶν εἶσαι, ut refert Diogen. L. I, 32. Thym-
 cydid. VII, 84. καὶ ὅταν ἦσαν ἐπὶ τοῖς τοῖς Ἰσχυρῶν
 εἰκοσὶ τῷ πηλῷ ἡματιμῶν, καὶ περιμαχῶν ἢ τοῖς
 πολλοῖς non male Schol. σπουδαῖσιν, desideratissi-
 mum. Demades p. 180. v. 13. Athenæ τὸ περιμαχῶν
 ἐπὶ δαυμαζομένων ὑπὸ πάντων ἄνθ' quod palam Dio-
 nyf. Halic. imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς πε-
 ριμαχῶν ἐπὶ δαυμαζομένων ὑπὸ τῷ κοινῷ βίῳ πράγμασι.
 Apud Xenoph. Symp. p. 513. v. 30. paupertas πῶγ-
 μα ἡμεῖς περιμαχῶν, res, quam pauci vel nemo val-
 de sibi expetendam statuatur, aut adipisci laboret. Con-
 tra divitiæ, atque ipsum illud, quod Charon mira-
 tur, aurum : Æneis Soph. Ep. V. Χρυσὸς ἐπὶ ἀργῶν καὶ
 περιμαχῶν εἶδ' ὅτις τοῖς μὲ πολλοῖς περιμαχῶν, ἀδύνατον
 εἶναι χρῶμα, καὶ ἔχ' ἐπὶ τοῖς, ὅτι τὸ ἔχον ἄλλοθεν. T. H.

87. Τούτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἵπ-
 τοις τι ceteræ omnes quasi de compæcto τούτου μόνον
 ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane
 non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus æ-
 que eleganter minima lectionis Florentinae mutatione
 posset obtineri, si μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνει) &c.
 Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem
 tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. M E R C. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Cræsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Cræse, num-IO
nam putas opus habere lateribus istis Py-
thium? CROES. Ita per Jovem: non
enim est illi Delphis donarium tale ullum
dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare
te Apollinem esse redditurum, si possideat
in ceteris etiam lateres aureos? CROES. I
Quidni putem? SOL. Magnam mihi nar-
ras, Cræse, paupertatem in cælo, quan-
do Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e
Lydia sit petendum, si desiderarint.
CROES. Ubinam tanta sit auri co-
pia, quanta apud nos? SOL. Quæso
te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ἢ ἀβελήριαν, οἱ τοσῶτον ἔρασαν ἐρῶσιν ἀ-
χρῆς ἢ βαρέως κτήματ'. EPM. Ἀλλ'
ἔμ' ὁδὸν γε ἐκείν', ὃ Χάρων, ἐρᾷ αὐτὸν
τῷ φαίνειαι, ὡς ὁρᾷς· καὶ αὐτὸς γὰρ τῷ
Κροῖσῳ, ἢ τῷ μεγαλαυχίας τῷ βαρβάρῳ
καί, μοι· δοκεῖν, ἔρεσθαι τι βούλει αὐτῷ
ἐπακῶσμεν θι.

SOL. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, αἵτις γὰρ τι
δοῦναι τῷ πλίνθων τέτων τῷ Πύθιον; ΚΡΟΙ.
Νῆ Δι'. εἰ γὰρ ὅστιν αὐτῷ ὁ Δελφοῖς ἀνά-
θημα ἔδδεν τοῦτον. SOL. Οὐκ ἔστι μακά-
ριον οἷε τῷ θεῷ ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ὁ
ἴσται ἄλλοις ἢ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ.
Πῶς γὰρ ἔ; SOL. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ
Κροῖσε, πέναν ὁ τῷ ἑρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας
μέλας τέλλεας τὸ χρυσίον δέησει αὐτὸς, ἢ
ἔπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῶ γὰρ τοσῶτ' ἀν-
20 γένειο χρυσὸς, ὅσ' παρ' ἡμῖν; SOL.
Εἰπέ μοι, σίδηρ' δὲ φέται ὁ Λυδία;
ΚΡΟΙ.

Δοκῶ] Δοκῶ J. & margo A1W. male: scribendum enim fuisset βουλόμην, vel βούλω.

3. Ἀβελήριαν] Μαρίαν, ἑσπαι. V.

tueri & integram conservare, modo unica tantum li-
tera, cuius spatium vacabat, ex reliquis Edd. adde-
retur, si μὴ ἀπὸ ὑπομνήτων, ὅτι βαρύνεται &c. Senten-
tia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna:
Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi
forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre
videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.
Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ
video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam
obscura, repudiari debeat.

T.H.
95. [Ἐκλέγων]. Usus est verbo proprio in cogendis
colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de
publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλ'. Poll.
VIII, 114. IX, 31. Harpocr. in Πείρηκσιν. Æschin. in
Timarch. p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελέου τῷ ὡς Τι-
μάρχου τοῦτο ἐκλέγων τὸ τέλ'. Structura minus
usitata fraudem Interpreti fecit apud Plutarch. περὶ
Πλουτ. p. 518. E. τοὺς τελέας βαρύνειν . . . ὅτι
ἐκ τῶν ἐμφορῶν τῶν εἰσπραγμάτων ἐκλέγων publicanis suc-
censetis, non quando vestigal eorum, quæ palam im-
portantur, exigunt. Hinc ἐκλογαίς non solum apud
Athenienses εἰ ἐκλογαίς εἰ εἰσπραγμάτων τὰ ἐφελόμην τῷ
δημοσίῳ, ut Harpocras ait, quanquam accuratius a
Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi
quoque noti. Aristides de se T. I. p. 611. B. ἡρώδης ἐκ-
λογαίς & Capito φόρων ἐκλογαίς Philoni Πρ. πρὸς Γ. p.
τοιο. E. qui postea de eodem homine rapacissimo
Tom. I.

subjungit, ἐξ ὧν τοσούτοις εἰ παραλέγει, ποικίλος τις
ἢ πολὺν πλοῦτον ἡρώδης sicut a Demosthene dicitur
παραλέγειν τὰ κοινὰ apud hunc rectene Gelenius quæ-
situm, apud illum Canterus coactionem venterint, jam
non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti
non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habui-
mus τελέων supra c. II. Practerea εἰ θάνατος τοὺς
καλοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad
quæ Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed
per errorem scribens καλοὺς ὅβελον & p. 31. τοὺς τέ-
λους εἰς τὴν γνάβην ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλογαίους
ἐγκάπτει, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poll. IX, 63.
n. 70. existimavi reponendum ἐκλέγειν quod et si per
me jam pridem ipse animadvertissem, eo tamen haud
minus gratias habeo monenti Doctissimo Needhamo:
τότους ἐκλέγειν Pollux adnotavit III, 85. Μάδων οὖν ἐκ-
λογαίς ἐκλέγειν Liban. T. I. p. 793. C. Ἐκλογαίς χρημά-
των dabit Dion Cass. XLII. p. 208. D. alibi que. T. H.
11. Τῶν πλίνθων] Herodoto sunt ἐμπλήθια, quorum
studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς pluri-
mi vocant: Euseb. Præp. Ev. V. p. 211. D. Gregor.
Nyss. T. III. p. 319. A. τῶν πλίνθων τῷ Κροῖσῳ
πλίνθων. Utrumque jungit Themist. Or. XIX. p. 226.
ubi Apollinem dicere facit, se Cræsum utique vili-
pendisse, καίτοι ἐμπλήθια τῶν πλίνθων χρυσᾶς ἢ
ἐμπλήθια. Modo ἐπακῶσμεν εἰ, et si vix quicquam
refert, Charonti libens dederō.

T. H.

ΚΡΟΙ. Οὐ πάντι. ΣΟΛ. Τῷ βελτίονι ἀρα ἰδέσθαι ἐστὶ. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ εἰδὼς χρυσός; ΣΟΛ. Ἡ ἐπικριτὴ μηδὲν ἀγακῆναι, μάθης ἄν. ΚΡΟΙ. 25 Ἐρώτα, ὦ Σάλα. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σάξονες τινὰς, ἢ οἱ σάξονοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σάξονες δηλαδὴ. ΣΟΛ. Ἀς ἐν, ἢ Κῦρ, ὡς λογοποιοῦσιν, ὅτι Λυδοίς, χρυσὰς μαχαίρας οὐ 30 ποιοῦν τῷ στρατῷ, ἢ ὁ εἰδὼς ἀγακῆναι τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ εἰδὼς δηλαδὴ. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τῷτον ὀφθαλμοδόξου, οἷον αἰνῶν σοὶ ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφῆμι, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ 35 γένοιτο μὴ ἐν ἑτῶ ταῦτα. Φαίνη δ' ἐν ἀμεί-

CROES. Non fane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc fane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dī meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a. Ἀμείνω] In R hunc in modum excusum est: ἀμείνω. K. ὁ εἰδὼς ἰμολογῶν. Kp. εἰδὼς &c. Cogitet aliquis scribi posse, Kp. ὁ εἰδὼς ἰμολογῶν εἰδὼς &c. ac si Croesus, quod Solon dicendum restabat, festinanter praecipuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatæ lectionis conferemus.

22. Τῷ βελτίονι] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clement.* in Paedag. alique Patrum philosophos, praesertim Stoicos, imitati. T.H.

30. Ἐπὶ Λυδοίς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significant: ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive facis Babylois auxilium laurus, sive nimis plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. T.H.

35. Εὐφῆμι] Hoc est, *utro verbi meliora opinantur.* *Ευφῆμι* lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vocant *Εὐφῆμι*, *favere*: *Ευφῆμι*, *favere*. Huic verbe contrarium est, *δοφῆμι*. Eadem Glossae: *δοφῆμι*, *infausta loquuntur*. J.C.

Εὐφῆμι] Formula quaedam solennis, quam aliqui infuiste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud *δοφῆμι* incassum ponitur. Celebrem Sophoclis *Antissemiam* refert *Theon Prolegomen.* p. 14. is rogatus, vacaretne scenæ adhuc Venereae voluptati, respondit: *Εὐφῆμι, ὦ ἄνθρωπε ἰσχυροῦσα μοῦτοι αὐτὰ ἀνέφυγον, αὐτὰρ λυσιτελεῖται ὁ ἄγχιον διαπύθη λυσιτελεῖται* depromata sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro *δοφῆμι* pejus, ut quidem puto, legitur *δοφῆμι* audi *Ciceronem* interpretem *Cat. Maj.* §. 47. *Dū meliora libenter vult istinc, inquam a domino aggressi ad furioso profugi.* In *Arriani* *Epict.* III, 5. p. 274. *δοφῆμι* καὶ ἡρώας χεῖρας ὀφθαλμοῦν αὐτῶν βελτίονι γινώσκω πρὸς τὴν μὴ πρὸς λέξι. δα: ἄνθρωπε εὐφῆμι. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. *Εὐφῆμι* hos *Dū avortant: id ne inquam contigeris:* & in *Conv.* p. 1201. E. *Οὐκ εὐφῆμις;* *Julian.* *Cæsi.* p. 330. D. T.H.

43. Θυμῶν] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: *Βοιωτῶν*, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. J.Br.

Ibid. *Βοιωτῶν* *Justin.* VIII, 1. M. du S.

44. Τυράνην ληστῆ] Excidit particula *ἡ*, quam repones, licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur: *ἡ τυράνην ληστῆς*, *ἡ τυράνην ληστῆς*, *ἡ τυράνην ληστῆς* vulgo *ἡ τυράνην ληστῆς*. J.G.G.

Ibid. *ἡ ληστῆ*] Illud *ἡ*, quod in vulgatis deerat, ex Ed. J. & MSS. G. P. & L. restituiamus. M. du S.

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si *χρυσῶν* πλῆθος scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut *χρυσοποιῶν* dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsitan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci *χρυσοποιῶν* dixerint. *Cicero.* de Orat. II, 38. M. du S.

Χρυσοποιῶν] Qui sint ætate scriore *χρυσοποιῶν*, quæ *ἐν τῇ χρυσοποιῶν*, sive *χρυσοποιῶν*, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse *χρυσοποιῶν*, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur *χρυσοποιῶν*, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, *χρυσοποιῶν*. *Eudæmus* etiam, teste *Stephano*, nomina, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrium *χρυσοποιῶν*. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Diogenes.* V, 173. *Εὐφῆμι* δὲ τις ἐν τῇ Σαμῳ γῇ ληστῆ, ὃ οἱ χρυσοποιῶν χρεῖται πρὸς τὸ λαβεῖν ὃ ἐν δαῖτον. *Clem. Alex.* Paed. II, p. 190. v. 3. *λέχων* *καρμῶν* ὃ χρυσοποιῶν ἔργον vide *Hesych.* in *Θησαυρῶν*, *Suid.* in *Χαλκῶν*, qui hoc nomen etiam *χρυσοποιῶν* complexi observant. Inde aurificum officinae *χρυσοποιῶν*, vel, ut saepe scribuntur,

men tunc auro melius esse ferrum fieri. CROES. Quid ? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare , aurum vero rursus repetere ? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit ; at tu sive æs, sive aurum confecres , aliis quod in possessionem aliquando , ac prædam facilem cedat dedicaveris , Phocensibus inquam , aut Boeotis , aut ipsis Delphis , aut cuidam tyranno , aut latroni : Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis , & invides.

13. MERC. Non fert Lydus , o Charon , loquendi istam libertatem , verosque sermones : quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo , qui nullo metu se submittat , animique cogitata libere profert. Verum in memoriam non diu post

τω ἢ σιδῆρεϊ ἰμελογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔνι ἐν τῷ θεῷ κελεύεις σιδῆρεϊ σιλόδας ἀνατίθεσθαι με , ἢ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλῆναι ; 40 ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδῆρεϊ ἐκείνός γε δέχοιτο· ἄλλ' ἢν τε χαλκὸν , ἢν τε χρυσὸν ἀναθῆς , ἄλλοις μὲν πρὸς κτῆμα , καὶ ἑρμαιῶν ἐστὶ ἀναθεῖναι , Φακῆων , ἢ Βαιωτῶν , ἢ Δελφῶν αὐτοῖς , ἢ τινὶ τυράνῳ , ἢ ἡ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγοι 45 μῆλα τῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰὲ σὺ μὲν τῷ πλούτῳ προσπαλεμῆς , καὶ φθονεῖς.

EPM. Οὐ φέρει ὁ Δῦδ' , ὃ Χάρων , τῇ παρρησίᾳ , καὶ ἢ ἀλγῆσαι τῇ λόγων , ἀλλὰ ζέον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα , πένης ἀνθρώπου 50 π' ἐχ' ὑποπτήσαν , τὸ δὲ παρρησίᾳ ἐλευθέρως λέγων. μεμῆσεν δ' εἰ μὲν ὕστε-

507

δ'H] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta J. cui consentiant P. L. & margo A1W.

42. Καὶ ἑρμαιῶν] ἑρμαιῶν τὸ εἶδος * παραμυθῶντος. Τὸ δὲ ἑρμῶν κτῆμας προπρῆσται. Ἀλλ' οὐ φα-

ειν , ὅτι τὸ κτῆμα ἑρμῶν ἐστὶ , καὶ ἑρμῶν ἐκλήθη τὸ ἰ , ἀλλ' ὁ ἑρμῶν. V.

* Παραμυθῶντος] Ita P. non παραμυθῶντος, ut Ed. A. De accentu vocis ἑρμαιῶν vide Eglath. ad Od. II. p. 1809. T. H.

tur , χρυσῶν Polyb. apud Athen. V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane : μέλιτος δὲ πρὸς τοῖς ἑρμῶντος ἀντικείμενον ἔστι χρυσῶντος ἐπὶ τῷ λόγῳ· eadem a Libanio iuncta T. II. p. 647. C. ἑρμῶντος τοῦ ἑρμῶντος ἑρμῶντος. Zenonis Gistiri a Clementis locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestæ virginis anaginem efformavit : ἀντικείμενον δὲ ἑρμῶντος ἑρμῶντος , καὶ χρυσῶντος καὶ ἑρμῶντος ἑρμῶντος ubi vocem ultimam Interpres dum caliginem vertit , ἑρμῶντος se legisse , vel saltem voluisse legi manifeste significat , sed errore magno lapsus : gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificæ versionis scribilitatem ab Editore novissimo , quod miror , imputat talit.

T. H.

50. Τὸ δὲ παρρησίᾳ] Quicquid ei in mentem venit. Confule in Cæcio Herodotum.

J. Br.

Τὸ δὲ παρρησίᾳ ἐκείνους λέγων] Non bene vertitur , sed quæ notat illi dicere : hoc enim voluit Lucianus : mentis cogitata libere dicere : παρρησίᾳ est in mentem venire , animus observari. Plac. in Phaedone : οὐ μὴ παρρησίᾳ . isā ut mihi videtur , ut fensio.

J. G. G.

Τὸ παρρησίᾳ] Juxta Grævium in Interpretes animadvertit ; sed quæ notat Vir eximius a Budæo sunt derivata , qui dudum illam potestatem verbi παρρησίᾳ exprimebat C. L. G. p. 217. 218. Saepè quæ ex præsentis rerum statu cognationes nobis oriuntur , παρρησίᾳ τῇ τῇ & simpliciter παρρησίᾳ , observari

animo , menti esse præsto : vici solent. Sæpius Oed. Tyr. v. 921. — ἄλλ' οὐ μὴ παρρησίᾳ quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III. p. 507. A. ὅτι ἐκείνους τοῦτο· οὐ τῇ τῇ παρρησίᾳ , καὶ οὐ τὸ πρῶτον παρρησίᾳ. Hinc τὸ πρῶτον & τὸ παρρησίᾳ , quod subito menti occurrat , & se nata cogitatio. Cæcilius in Eupr. p. 647. v. 4. Ἀτακτοῦται τῇ παρρησίᾳ τὸ παρρησίᾳ αὐτῇ παρρησίᾳ ἑρμῶντος , παρρησίᾳ quicquid placuit , ut Apolloniæ modesto faciat , permittit. Dion Chrys. Or. XII. p. 213. B. πρῶτον μὲν ἐν ἑρμῶντος ἐστὶν ἀνδρῶν παρρησίᾳ λέγειν ἐκείνους τὸ παρρησίᾳ Or. XXXIII. p. 410. B. ταχέως αὐτῶν λέγειν , καὶ οὐ μὴ , τὸ παρρησίᾳ λέγειν· utrobique peccat Interpres : sic autem ille posteriore loco ; cunctatus , opinor , quicquam ex tempore dicere : nonnihil vidit ; nam cū τὸ παρρησίᾳ λέγειν valet , non meditatam , sed subitam & extemporalem orationem habere : Plutarch. V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως , καὶ οὐ μὴ παρρησίᾳ αὐτῶν λέγειν , quàm Perictis prædicationem Demosthenes accumulabatur. Parem usum habet cū τὸ ἐκείνους αὐτῶν ἐκείνους enim sive ἐκείνους & παρρησίᾳ in hoc negotio tam propinquæ sunt virtutis , ut , quia alterum alterius explicationi conducit , illud per injuriam in hujus scdcm nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II. p. 297. ἐκείνους μοι δίδωσι , καὶ πρῶτον δὲ ἐκείνους δίδωσι δίδωσι· atqui sine controversia legendum esse , παρρησίᾳ μοι δίδωσι τῇ & δίδωσι &c. Theophrastus arguit in Περικλέει· ne dicam orationem

ρον ἔ Σόλωνος, ὅτι αὐτὸν δὴ ἀλόντα ὅτι
 ἔ στυρὰν ὑπὸ ἔ Κύρου ἀναχθῆναι ἤκησα γῆ
 ἔ Κλωθῆς πρὸς αὐτὸν ἀπαγινώσκουσης τὰ ἐκά-
 τω ὀπιπελωσμένα· οἱ οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέ-
 γραπτο, Κροῖσον μὲ ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύ-
 ρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκινῆσαι ἔ Μασσαγετιδῶν
 Σποθανεῖν. ὁρᾷς ἔ Σκυθιδά, ἔ ὅτι ἔ ἵππου
 ἔ λελυκῆ ἐξελάνυσαν; ΧΑΡ. Νη Δία. ΕΡΜ.
 Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ ἔ κεφαλὴν γε Σποτε-
 μῆσα ἔ Κύρου αὐτῇ ἐς ἀσπὸν ἐμβαλεῖ πλὴρ
 αἵματός. ἐρᾷς δὲ καὶ ἔ τὸν αὐτῆς ἔ πα-
 σκόν; Καμβύσης ἐκεῖν' ὅστις. ἔτ' βασι-

redibit Solonis, quum tempus adesset, ut
 captus in rogam Cyri iussu inponatur. Et
 enim audiui ex Clothone nuper praelegente,
 quae cuique forent fato decreta: in quibus
 & haec erant consignata, Cræsum captum
 iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista
 Massagetide occidendum esse: viden' illam
 mulierem Scythicam, illam equo albo in-
 vectam. CHAR. Ita sane. MERC. Hi-
 la Tomyris est, quae caput Cyri præci-
 sum in utrem injiciet plenum sanguinis.
 Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste
 Cambyfes est, regnabitque post patrem: is

re-

nem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII.
 p. 875. D. de Antonino Caracalla: τὸ πρὸς ὁμοίως
 τα ἐπιλόγῃ οἱ ἀπερσεύετο λαλῶν· haec Suidas V. Ἀν-
 τώνῳ p. 234. istum in modum descripsit: τὸ πρὸς
 ὁμοίως τα πρὸς ἄλλα οἱ &c. Apud Dionem rectius le-
 gi Κυβερνῆς pronunciat: mihi, dummodo refingas
 παρὶς ἄλλα, secus videtur. Præterea, quod jam ex
 uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum
 est accedere novumquam huic locutioni vim quan-
 dam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis
 nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformi-
 dans sensa mentis sine ambage palam proficitur: sic
 in Luciano capiendum est: Plutarch. Dion. p. 960. Β.
 τὴν παρὶς ἄλλας ὅφιν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μὴν ἔ-
 δει ἀλλὰς λέγουσ· τὸ παρὶς ἄλλας.

53. Porro] Herodot. I. 86. Aliter longe & verius,
 ut puto, Xenophon, quem vide. M. du S.
 60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cy-
 ro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo,
 conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex He-
 rodotο & Luciano monstravit Fr. Fabric. ad Orf. II. 7.
 In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti
 Codices accedere videntur, Suidas tamen eadem hi-
 storici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις propo-
 suit; quo indicio patet, hoc aequae atque illud in Le-
 xicis antiquorum inventum fuisse. Quum in Ann.
 Marcellino XXIII. 6. p. 398. Lindenbrogius exprimi
 iussisset Tomyris, repudiavit illam lectionem fide
 membranarum nixus Henr. Valesius: idque jure fa-
 ctum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab Is.
 Vossio ad Justin. I. 8. apud quem & alios item Lati-
 nos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admo-
 neat, Franciscus tamen Oudendorpius, Vir accuratissi-
 ma doctrina praeditus, ad Frontin. II. c. 5. §. 5.
 Tomyrin inveniri testatur in duobus MSS. Justinī a se
 collatis, & plerisque optimis Frontinī. Βασιλάουτος
 Τόμυρις Eusebii ad Dionys. Perieg. v. 739. sine dubio
 vitiatum est. Theop. Progygn. p. 211. Οὐ γὰρ αἱ Τό-
 μυρις ἢ Μασσαγετις, ἢ Σκυθιδῆς ἢ Ἀργεῖον τὸ Σακόν
 βασιλείας οὐκ ἔχουσιν ἐν Κύρῳ . . . ἢ δὲ συγχυμένως,
 καὶ τὸ Σίλον τὸ ἄλλῳ· οὗτοι ἀνδραγαθῶν ab Herodoto alte-
 ram, alteram a Ctesia sumunt; cujus in Excerptis p.

635. Ἀμύργης ἢ Σακόν μὲ βασιλῆος. ἀπὸ δὲ Σπαρτιάδης
 quin idem sit, ac Theopis Ἀμύργης dubitari non po-
 test; neque repugnabo, si quis hunc emendandum
 censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub
 Dario Sacas invadente commemoratur a Polyeno VII.
 c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμύργης, qui ab A-
 morge, ut perspicuum est, solo literarum ordine dif-
 ferat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi,
 mihi non est ambiguum. Tomyridis autem deprava-
 tissimum in Theophilo nomen ad Autol. III. c. 26. cor-
 rexit Simson. ad A. M. 3476. cui Fellen obsecutus be-
 ne publicari curavit, Κύρου δὲ βασιλεύοντος ἵσταται καὶ
 καὶ παρὶς ἄλλας ὑπὸ Τόμυρις καὶ Μασσαγετις, sive po-
 tius, quod magis arridet, Μασσαγετις: nisi tamen
 deliberandum aliquis putet, quid mihi sane veterum
 scripturam attendenti contigerit, an non αἱ παρὶς ἄλλας
 facilius oriatur μασσαγετις vel μασσαγετις, siquidem
 in Hesychia quoque Μασσαγετις istius Homericæ vocis
 locum occupavit: significat autem convallium ἀμύργης
 & πλυστρῶν montibus interjectam, quae delatas inde
 torrentes recipias. Jam multum abest, ut ceteri cum
 Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima
 pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides con-
 stat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Fronti-
 nus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique
 positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum
 milibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis chi-
 des accidere non potuisset, nisi maximum imperato-
 rem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Er-
 go abhorre non videtur, ut historicus aliquis Graecus
 a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfe-
 ctum καὶ μασσαγετις hujus autem conjecturae, cui
 ac a me quidem ipse plurimum tribuitur, arbitrium
 esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in
 reginae nomine apud Schol. Dion. Chrysost. p. 106. τὴν
 Κύρου καὶ τὴν Μασαγιδῶν καὶ Μασσαγετιδῶν σφαγὴν ἢ αὐτῆς
 ἡρώδα· ἀναγραφῇ. Meminit etiam Hieronym. ad
 Zachar. c. I. Interfecto igitur apud Massagetas Cyro,
 qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regi-
 na Massagetarum. Saepe vero recentiores historici
 confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam
 contra Sacas susceptam, secundam adversus Massaga-
 tas

rebus undiquaque male gestis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem : at nunc quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula

κείσθαι μὲν τὴν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν ὅττι Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μαρτυρεῖται, ἀποθανεῖται, ἀποκτείνεσθαι τὴν Ἀπιν. ΧΑΡ. Ὡς πολλὰ γέλασος. ἀλλὰ ἰδὲ τίς αὖν αὐτὸς προσβλέψκει ὅπως ὑπερφρονεῖται τῶν ἄλλων, καὶ τίς αὖν πικρύνεται, ὡς μετ' ὀλίγοι ὕστερον αἰχμάλωτος ἔσται, ὅτε δὲ καὶ κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκάῳ αἵματος;

Ἐκείνῳ δὲ τίς ὁρίῃ, ὃ Ἐρμῆν, ὃ τὸν πορφύρεον ἐφεστρίδα ἐμπροσθεν ἰδὼς, ὃ τὸν ἀγέλαον, ὃ τὸν δακτύλιον ὃ μάγαρον ἀναδιδάσκει, καὶ ἰχθὺν ἀνακτείναν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ βα-

α. Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraque ἀμφιρύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλαῖα. P.

tas de Tomyrin, quæque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI. p. 780. Polyæn. VIII. 28. Frontinum, Justinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: præcipue quum ejus ætas in ista inciderit tempora, quibus jam Græci florētibus ingenuis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit Jo. A. Bessius ad Corn. Nepos. de Reg. c. I. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunæ vicissitudo Cypri etiam multo gravius, quam Cræsum, prosterbens ad hanc ingeniosam fragilitatis humanæ picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiarum veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios.

61. Ἐξ ἀσκάῳ] Justin. I. 8.

T. H.

66. Ἀπ. τὴν Ἀπιν] Justin. I. 9.

M. du S.

68. ὑπερφρονεῖται] Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam strenui regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III. p. 815.

T. H.

72. Πορφύρεον] Πορφύρεον antea scriptum erat, ut & Ἀπιν. c. 7.

M. du S.

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὸν πορφύρεον ἐφεστρίδα ἐμπροσθεν ἰδὼς legendum.

J. G. G.

Ibid. Ὁ τὸν ἀγέλαον] Scribe, ὃ τὸν ἀγέλαον.

J. Br.

74. Δακτύλιον] Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam

proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Ægypti rege, ut fortunam sacro lætæ negotio placet, re tum pretiosissima, tum sibi charissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Ita itaque annulum, quo maxime gaudere, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari cepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III. p. 113. & 131.

M. du S.

75. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ] In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A. 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι, ex eo Poetae sumtum est Odyss. A. 180. Μῆτις Ἀγχιλιῶναι διόφρον' εὐχεται εἶναι γῆς aut Odyss. E. 450. ἰσότης δὲ τοι εὐχομαι εἶναι.

J. Br.

Ibid. Ἀμφιρύτῃ] Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit Grævius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatriide c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metris peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ἄνθρωπος ὃς, τὸν ἀνθρώπος ἀνὴρ, ὃς τὸν ἑλκεαί τὰ μύθου.

Non ἑλκεαί, ut editum. Similiter in Reviviscētib. c. XLI.

Καίτῃ δ' ὃς μύθου δὲ χρυσὸν τάλαντα,

Non μύθου, scribendum. Versus is est Homeri γ. 2, 500.

J. J.

Λιμ-

βασιλεὺς δὲ τίς εὐχέλαι εἶναι, EPM. Εὐγε
 παρθεῖς, ὦ Χάρον. ἀλλὰ Πολυκράτην
 ὄρεε ἢ Σαμίων τύραννον, παιδιδαίμονα αἰ-
 μενον εἶναι· ἀτὰρ ἢ ἔστι αὐτὸς, ὑπὸ τῷ
 παρθεῖς οἰκεῖται Μακάνδριον προδεδω-
 ῖται τῷ σατράπῃ, ἀνασκαλοπιδότῃ,
 ἔθλινον ἐκπεσόν τῷ εὐδαίμονας οἷ ἁκαρῇ τῷ
 χρόνῳ. ἢ ταῦτα γὰρ τῷ Κλωθῆς ἐπέμπετα.
 ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ Κλωθῆ, ἢ γυνικῶς ἢ αὐ-
 τῆς, ὦ βελτίστη, ἢ τὰς κεφαλὰς δόπτεται
 ἢ ἀνασκαλοπίζει, ὡς εἰδῶσι ἄνθρωποι
 ὅτι. οἱ τοσούτοι δὲ ἐπαμέδων, ὡς ἂν
 ἀφ' ὑψηλοτέρῃ ἀλγεινότερον καταπεσέμεθα.
 ἐγὼ δὲ γιλάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῷ
 ἑκάστον γυμνὸν οἷ τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur prae se
 ferre. MER C. Belle verum Homeri huc
 inflectis, Charon. Atenim Polycratem
 intueris Samiorum tyrannum, qui se omni
 do ex parte felicem esse putat: verum hic ipse
 ab adstante familiari servo Mazandrio pro-
 ditus Orætz Satrapæ in crucem agetur
 miser, ejectus fortunis omnibus in puncto
 temporis: etenim hæc quoque ex Clotho
 8 sercepi. CHA R. Euge, Clotho. Forti-
 ter & ipsos, optima, & capita præcide,
 atque palo suffige, ut se sciant homines
 esse: interea in altum tollantur, quippe ab
 excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego
 9 oridebo singulos agnoscens nudos in cymbula,
 nec

a Γυνικῶς] Obsecratoratus ἦ. In reliquis Edd. γυνικῶς. G. & P. γυνικῶς quasi voluissent τῷ Κλωθῆ γυνικῶς
 sed alterum potius ducō.

76. Εὐγε παρθεῖς] Καλῶς γι ὦ ἄλκιω ἄνδρι ἡδὲ. F.

* ΑΛΛΗΘΕΙΑ] Suidas: Παρθεῖας, ἀλλήθως ἡδὲ. sed ea potestas inepce quædam Luciani loco.

E. H.

* Αμφότερ] Sic scribas simplici & cum Fl. non du-
 plici, ut in reliquis. M. du S.

77. Πολυκράτην] Herodotus in Thalia. F. Br.

80. Μακάνδριον] Hic herum prodit; supra tyranni-
 dem ipse occupasse dicitur M. c. 16. M. du S.

81. Ὀρέτῃ] Dion Chrys. Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν
 Πολυκράτην φασὶ . . . ἀνασκαλοπιδότῃ, ὡς
 χρηματίζεσθαι, μὴ δὲ μόνον γι θανάτου τυχῶν, ἀλλὰ
 ἀνασκαλοπιδότῃ. ὡς τῷ Βαρβαρῶν ἀνασκαλοπιδότῃ idem,
 uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satra-
 pæ nomen unius literæ discrimen habet. Quia He-
 rodotus Ὀρέτῃν vocavit, eam formam post Victorium
 ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas Jo.
 Davisi ad Cicero. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui
 persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus
 simili modo Polycratis historiam esse memorizæ pro-
 ditam, utrumque Ὀρέτῃν & Ὀρέτῃν retinendum ju-
 dico, & MSS. duces sequor: Suidas neutrum omisit.
 Ὀρέτῃν τῷ σατράπῃ τῷ Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV,
 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Macandrio vide
 ad p. 478. Qui Μακάνδριος erat in præfatis Herodoti Edd.
 Μακάνδριον fecit ex Cod. Med. Jac. Gronovius. T. H.

84. Εὐγε, ὦ Κλωθῆ, γυνικῶς] M. εὐγε κλωθῆ γυν-
 κῆ, vulgo γυνικῶς. Quæ autem generositas in capiti-
 bus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed
 forte scrib. γυνικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe
 τῷ αὐτῷ ex Homer. Odyss. A. v. 40. minuta
 hæc sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones
 deturpant. Quæ de Macandrio dominum suum Po-

lycratem prodente scribit, non leguntur apud He-
 rodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud He-
 rodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orætem.

Εὐγε ὦ Κλωθῆ, γυνικῶς ἔστω, ὦ βελτίστη, ἢ τὰς
 κεφαλὰς δόπτεται] Aut aliter vertendum, quam fecit
 Benediktus, nempe generose; aut scribendum γυνικῶς,
 ut in Tyrannicida: ὡς ἐπαμειβόμενος τῷ γυνικῶ.
 In Vitarum auctione: βίον ἀνδρῶν πωλῶν, βίον ἑρῶν
 ἢ γυνικῶν. In Pseudomante: πᾶσι γυνικῶς καθήκοντες.
 Nam placuit ea vox auctori.

Ibid. Γυνικῶς] Sic, ut emendare iusserant Viri Do-
 cti, Ed. F. Reliquæ vitiosæ γυνικῶς, nisi quod G. &
 P. γυνικῶν, etiam prave. M. du S.

Γυνικῶς] Quæ ad p. 9. observata sunt, adverbium
 hoc unius literæ accessione locupletandum esse satis
 probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad
 manum fuissent, quæ docte scripsit Vir eximius
 Laur. Neermann, ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Na-
 zianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γυνικῶς & γυν-
 κῶς egit, ne adverbio γυνικῶς, hætenus sine certo la-
 te ac patrone oberranti, ἀποραστοῦ fortasse impingra-
 tur dica, suas illi etiam penitus vindicesque reddidit. Ne
 hic quidem locus ejus diligentiam effugit, quo posito,
 ἦματα, inquit, γυνικῶς Aldus, γυνικῶν. T. H.

87. Ἐν τούτῳ] Errorum Interpretum perstrinxit

L. Bos Ell. Gr. p. 290.

Ibid. Ἐπαμειβόμενος] Ἐπαμειβόμενος. T. H.

Ἐπαμειβόμενος] Probanda omnino est emendatio Bro-

dæii

nec purpuream vestem, necque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors: multitudinem aurem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in judiciis versantes, agros colentes, fœnus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespæ, agunt ferunæque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quoniam sunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentia, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλήϊον χρυσῶν κομιζοίτας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ἄδη ἔξω. ἢ δὲ πλοῦτον, ὃ Χάρων, ὅρας, τὸς πλεονέκτας, ὅστων, τὸς πολυμύοντας, τὸς δικαιομένους, τὸς γεωργήοντας, τὸς δανειζοίτας, τὸς προσαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τὴν βίην, καὶ μετὸν ταραχῆς τὸ βίον, καὶ τὰς πόνους γὰρ αὐτῶν ἐκκλίνας τοῖς σμήνισιν, ὃς οἷς ἰσχυρὰ μὲν ἰδίῳ τι κέρηρον ἔχει, καὶ τὸ πλοῦτος κέρηρον ἀλίγοι δὲ τινες, ὡς οὐκ οὐκ, ἀγνοοῖσι, καὶ φέρουσιν τὸ ὑποδύεσθαι. ὁ δὲ ἀειπετόμενος αὐτὸς ἐν τῷ ἀφανῶς ἔστι ὄχλος τίνες εἰσὶν; ΕΡΜ. Ἑλπίδες, ὃ Χάρων, καὶ δειμάτια, καὶ ἀνοίαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαργυρίαι,

δ Δειμάτια] F. & P. perperam δειμάτιας eadem τ' ἀφανῶς in ceteris fere τὰφανῶς. Verum in sola F. est ἀνοία.

93. Τῶν δὲ πλοῦτον ὃ Χάρων τ' ὅρας] Τοὺς γεωργήοντας, τοὺς δανειζοίτας, τοὺς προσαιτῶντας. V.

† Ὅρῳ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor pates, cum trunca tantum textus verba adferat. M. du S.

dasi in Miscell. IX. c. 10. legentis ἐκκαρδύσσου. Præterquam enim quod & in precedentibus, & sequentibus non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœsum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea, & lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, Lucianum hic πλοῦτος; uti duali, quo nihil apud Homeros frequentius.

Ἑκκαρδύσσου] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelot. & Cl. Jenson. Vid. Nouv. D. X. §. 2. M. du S.

1. Ἰδίῳ τῷ κ. τ. καὶ τῷ πλ. κ.] Huc faciunt versus Lucilli, quos Lucianus habet Inst. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, festa atque profesto,
Toto itidem pariterque die populusque Pastoresque
Festare indu foro se omnes, decedere nunquam,
Uni se atque eidem studio omnes dederunt, & arti,
Verba dare ut cause possint, pugnare dolose,
Blanditia certare, bonum simulare virum se,
Insidia facere, ut si hostes sint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie describuntur instar apum,

quae invicem se pungunt.

J. C.

2. Ὅσων οὐκ οὐκ] Ha vespæ simulacris nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxiam animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantæ & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ ταῦτους ἀποδύεσθαι (editur ἐκκαρδύσσου) οἱ συνοφάνται κίτριν ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τῷ γλῶτταν. Confregendi sunt Platonis illi κέρηρον κενήρην & διὰ κέρηρον ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad Theophr. Or. XXIII. p. 287. D. Petavius. T. H.

6. Ἀγνοίαι] Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαι, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtum esse addit. Fl. ἀνοία. reliquæ ἀνοίαι. M. du S.

Ἀνοίαι] Florentinum ἀνοία mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immittenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοία non minus quam ἀγνοία vitam humanam infestat. Ἀνοίαι equidem, adiduum mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebes illud poculum πλόης ἐκ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνη alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod

fla-

εἶαι, καὶ ὄργαι, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κάτω ζῶονα μέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γε, τὴν Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ σπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑφ' αὐτῶν πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπύκτων ἐκπλήττει, ἐπότε καὶ ὑποπτήσκει ποιοῦν αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπου δὲ μάλιστα οἴηται τις ὅτι λήξει. ὁ δὲ αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἰχόμεναι, κεχρονότας αὐτὴς σπολιπύσαι, ὅθεν καὶ τὸ Τανταλον κάτω πάχοντα ὄρεας ὑπὸ τῶν ὕδατων.

Ἡν δ' ἀτενίσας, κατόψει καὶ μοῖρας ἀναβηλὰς ἐκαστῶν τῶν ἀτρακτινῶν, ἀφ' ἧς ἡρ-20 τῆσαι συμβέβηκεν ἀπανίας ἐν λεπτῶν νημάτων. ὄρεας καθάπερ δ' ἀχρὴν τινὰ καλῶν ὄρεων ἐκαστον σπὸν τῶν ἀτρακτινῶν; ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντων λεπτὸν ἐκαστῶν νῆμα ὅτι πε-2 πλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τῶτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὅθεν πορ-30 μεῦ εἰμαρταί γε ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τῶν Φο-βῶν τῶν δὲ, ὑπ' ἄλλων καὶ κληρονομῶσαι γε τῶτον μὲν ἐκείνῳ, ὅθεν δὲ ἡ μικρότερον τὸ νῆμα ἐκείνῳ δὲ αὐτῶν τοιούτων γὰρ τι ἡ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὄρεας δ' ἐν σπὸν λεπτῶν κρεμασμένους ἀπανίας; καὶ ἔτι μὲν

tia, ira, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, incititia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versatæ deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntur quasi araneorum fila quædam in singulos a fuis demissa? CHÆR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cuius brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicias tamen a tenui filo suspensos omnes; is quidem sursum adtra-

a Ὅρη] F. ὁρη] prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπλεγμένα] Ἐπιπλεγμένα P. f.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττει, inquit Thom. Magister, ἢ μόνον τὸ εἰς ἐκπλήττειν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττειν ἀπατῆς Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρει ἢ Ἐπισκοποῦντες ἐκπλήττειν βίῳτι ἐν ἐκπλήττειν ποιοῦν. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguæ Græcæ conveniens, quod in nostris Edd. vulgatur.

14. Ἐπιπλεγμένα] P. & Ed. f. melius quàm ἐπιπλεγμένα, quod in reliquis est.

31. Ἀπὸ λεπτῶν] Νήματων, μόνον, λέγον subaudicendum. Erasmi in Paroemia, De filo pendet.

38. Κισσεται] Mallem scripsisset πινεται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἔλασσοντα τὸ πινεται.

44. Τῷ βελτίστῳ θανάτῳ] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco

Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Skypum Jupiter ἐκπλήττει αὐτὸν τῷ θανάτῳ sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validia constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, mortuusque suum fungi, donec Mars Morti liberatæ Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. 2, 153. Cum Hercule quoque impari prælio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνέστη δὲ μελέμπελος νεκρὸν θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνιον τὸ κοῖραν v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cepit Orpheus: Ἠελύχιο θάνατον. ὁ σαρματικός δὲ Xenoph. Ephes. III. p. 49. δυνάμει ἀνέκτισται θάνατος καὶ θάνατος scite Lucianus ἐγγυλίου illi & ὁ σαρματικός valde formidabiles adposuit. In miseris, quæ vitam humanam undique circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Æschinis exactrix natura, quæ, nisi debitum vitæ mature red-

Etus sublimis apparet; at paulo post præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficere, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiam si ceciderit, nullo jacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus ejus exaudiat. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotce, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent ufuros esse rebus præsentibus, ubi præsto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisque, indignan-

ἀνασπαοδὲς ἄνω μετέωρος ὅτι, καὶ μὴ μικρὸν καταπεσὼν, σπέρραγνεν τὸ λίνον, ἐπειδὴν μὴκέτι ἀντέχει πρὸς τὸ βάρυν, μέγαν τ' ἰσόφον ἐργάσσει. ἔτι δὲ ὀλίγον σπὸ γῆς αἰωρεῖσθαι, ἢ καὶ πρὸς, ἀφορητὴ κείσθαι, μόγις καὶ τοῖς γέτοσιν ἐξακροθέντος τ' ὡτῶμαί. ΧΑΡ. Παγγέλαα ταῦτα, ὦ Ἐρμῆ.

40 EPM. Καὶ μὴν ἐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν καὶ ἄξιαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων καὶ μάστιγα αἱ ἄγαν σπυδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μέγα τ' ἐλπίδων οἴχρα, ἀναρπάξουσ γιγιομόρους ὑπὸ τ' βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτῶ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὄρεας, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περὶ πνιμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστῆρια, καὶ κλέπται, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι καὶ τέταν ἐδὲν ἄλλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πρᾶττωσιν ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτήτοισι, καὶ αἱ αἱ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῶτοι χρόνοι ἐπιδημήσαντες τῶ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζον τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἥτις ἠπώτο σπυδαίνοντες. γὰρ δὲ ἐς αἰὲς ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴν ἐπιτᾶς ὁ ὑπηρετῆς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῶ πυρετῶ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τ' ἄγαν-

d Al ἄγαν σπυδαί. Τα ἄγαν σπυδαί P. f. idemque præfert margo A117.

57. Χρῆσθαι. Χρῆσθαι. V.

reddatur, ὡς ὁδοσέτης ἐπιστᾶ ἐνοχράζει τῷ μὲν ὅψω &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto cā τῷ σωματίῳ ἐνοκίσει αἰεβᾷ, ὅταν ἡ μισθία σῶμα φῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῇται, τὰ ὅσα &c. in illis apud Stobæum reliquit p. 19. v. 44. quas ego Teletis esse duco e libro περὶ ἀφαιρέσεων depromtas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adscribere juvat tum, quia cum Lucianis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλὰν γὰρ τοιοῦτον ἀφαιρέσασθαι μὴ τὰς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτὶ καὶ ἐμνημόνευσι παρῶσιν, αἱ τῶς, ὀλίγον πρὸς τὴν ἐπιγνομήν, ἀδύνη τῶς συν- TOM. I.

τόμας μαρτυροῦν μὴ τὰς ἐκτὸς νομιζομέναις ἐπιγνομαί, αἱ δὲ αὐταὶ ποταμὸς τᾶς τοῦ λινῶν γῆς ποταμῶν πάντα τὰ ταῦτα ἔσται τὸ ἐ ἀδύνατα εἰς τοῦ τῶς ποταμῶν ἐ ποταμῶν ποταμῶν γῆς ποταμῶν ποταμῶν, καὶ ἐδὲ αὐτῶν μόνον, ἐδὲ ἀκρίβει, ἐδὲ βίβαιοι, ἐδὲ ἀδύνατα. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρετῆς Orci accedunt ἀπὸ τῶν ἐ δικαιοσύνης κατὰ τὴν προαγγελίαν ἐ προδομοὶ ἐ κέρως νόστον apud Plutarch. T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὅφ' ἂν ἵσται μόνον, ὡς πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἢ κλητήραν, πυρετοῦ περὶ θόρας ὅτι, καὶ θορᾶς ἐμνημόνευσι συγέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipparchus Scazon apud Elym. p. 539. Κρητὴ δὲ ἐκ τῶν ἀγγέλων τὸ ἐ πρὸς T. H.

Ttt

65. Απ οι

ἀγωγὴν, ἢ πότε προσδοκῆσάντες ἄποπα-60 tur se abduci, ut qui nondum expectave-
 ραντ fore, ut inde avellentur. Quid
 enimvero non faciat iste, qui domum gna-
 viter ædificat, operariosque urget, si didi-
 cerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at
 se, vixdum inposito tecto, decessurum,
 hæredique relicturum, ut ea domo frua-
 tur, in qua ne semel quidem ipse miser
 coenaverit. Ille porro, qui gaudet, quod
 masculum infantem uxor sibi pepererit,
 ideoque amicos prolixè accipit nominalia
 celebrans, si sciret septennem puerum esse
 obiturum, num tibi videtur lætaturus eo
 nato? sed hoc nimirum in causa est, quod
 illum felicem filii forte contempletur, ath-
 lætæ patrem Olympico certamine victoris;
 sed vicinū, qui exequias it infanti, non
 cernit, neque novit, a quo stamine pe-
 penderit. Jam de finibus litigantium vi-
 des quantus sit numerus; item eorum, qui
 coacervant pecunias, tum, antequam frui
 li-

α Ἀποπαθήσας] F. ἀποπαθήσας. δ Μηδ] Δι' ἐπὶ P. & in ora A1W. ε Ἐπείτης] Ald. ἐπαίτης. Hoc
 vocatum invenio ad marginem A1W. Ἐπείτης & ἐπαίτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem
 omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἀπὸ] Melius ad ἔξιν conveniat ἄπειρ nihil
 tamen tuto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. T. H.

70. Ἐπείτης] Perperam in omnibus editionibus le-
 gitur ἐπαίτης pro ἐπαίτης. J. G. G.

72. Ἀλλὰ τὸ αἰτίον] Hoc sane in causa est. J. Br.

76. Ἀφ' οἷας αὐτῶ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἷας αὐ-
 τὸς κρόκης ἐκρέμαται. F. G.

77. Αὐτῶ] Ut πρὸς Hic. §. 15. ὅθ' ὁ, τι πρὸς αὐ-
 τῶν ὁ παῖς εἶδεν. Legi posset αὐτὸ, scilicet παι-
 δῶν, genere ad proxime præcedens nomen inflexo.
 Plutarch. Phoc. p. 755. E. ἐκφανῆται τὰς περὶ τῶν Ἑλ-
 λάδα καὶ Μακεδονίας ἐν πωλείῳ καὶ σακροῦ κρημνίσθαι
 τήν τε sic Demades Antipatrum senem delinabat.

86. Τίς αὐτῶν] Αὐτοῦς forte. T. H.

87. Ἐξ τῷ αὐτῷ] Observandus omnino hic usus vo-
 cis ἔξ a vulgari longe diffusus. Sic ἔξ φθόνου. Vid.
 Tacit. H. I. 15. 7. M. du S.

Ibid. ὅς φησιν] Haud minus est, quam quod in Edd.
 extat, incommode ὡς φασιν quorsum enim refe-
 ras, aut quem sensum congruentem inde extundas?
 Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus
 erat de Cræso, Cyro, Polycrate, quorum exempla

abunde constabat τὸ αἰεῖσθαι ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν τύχην. Im-
 vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis
 hæc oratio Mercurii, ἢ γοῶν τὴν ἰδιότητιν αὐ-
 τῶν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu perve-
 nisset: inferueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲν τοῦ-
 ται αὐτῷ ἔξιν, nemo facile negabit, aptissime dictorum
 ordinem coherere. Attamen videndum est, ne cun-
 cta hæc, deleta Mercurii persona, Charonti melius
 ascribantur: nihil enim in his apparet, quod Char-
 on pro singulari ingenii solertia jam rerum humana-
 rum, quas simul omnes oculis habebat subjectas,
 non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egre-
 gie favet totius orationis nexus: sic eadem opera ser-
 vare licet ὡς φησιν, καὶ τὴν, Mercurii, dicis, quanquam
 opportunius existimem, ὡς ἔφην, quod τὰ νυνὶ μὲν αὐ-
 τε dicebas, quum magnos reges inopinato fortunæ
 impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem
 postremam propendere me fateor. Dion autem Chry-
 sostomus quæ scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino
 digna sunt, ut cum Luciano componantur. T. H.

88. Φασὶν] L. In reliquis φησιν. M. du S.

92. Ἐν πύλῃ] Prætereo Lucianum. J. Br.

Ibid. Ἐξ ἰστορίας] Id est, ἔξ ἱστορίας, ἔξ ἱστορίας. F. G.

93. Ὅπως

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminuentibus nunciis & ministris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitæ, quidve sit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, præter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipsis adesse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus, morbos, affectiones, quæ scilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque ærumnosa, exputare commodum, qualis privatorum sit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu fane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῶν καλυμνίαις ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐνοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς πρὸς τὸ βίον, ἢ τί ἐκεῖνός ἐστιν, ὃ τερπόμενοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τῶν βασιλείας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἷον εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω δ' ἀβυσταῖαι, καὶ ὡς φησὶ ἀμφιβόλῃς τῆς τύχης, πλείων τῆς ἡδύων τὰ ἀναιρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίσην, καὶ ὀπιθυλάς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τῆτοις γὰρ ἅπαντες ζῶντες. ἔω πάνθη, καὶ νύκτες, καὶ πάθη, ἐξ ἴσου τιμίας δηλαδὴ ἀρχοῖα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τέτταν ποιοῦντα, λογιζέσθαι καὶ τοῖς οἷα τὰ τῶν ὁσιδιστῶν ἀν' εἶη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὃ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὃ τινι εἰοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὃ βίῳ ἅπας αὐτῶν. ἡδὴ ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθέλω ὑπὸ κρητῶ τινι καθάρραττοντι αὐτῶν.

δ Τί.] F. & J. ἔτι. Bonum est ὃ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. ε φησ.] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

* Ἀγγέλων] Hic pravam, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S. Quoties hæc spectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit; ἀπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τι καὶ ὑπηρετῶν, ὡς ὑπὸν quam suspicionem

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἀγασί + εὐφύας πρὸς ἀδυναμία. V.

injiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta T. H. + Εὐφύας] In V. & A. Ed. ἐμυθεῖν quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Græci sermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὲ forte. F. G. Ὅπου δὲ τὰ τούτων ποιοῦντα, λογιζέσθαι καὶ τοῖς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀν' εἶη] Non possunt his verbis respondere, quæ eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fueris ὅ. temporis ὅ. negotii, horam hic recensere mala, quam ὅ. privatorum. Neque enim in his Græcis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horam mala recensere non minus temporis exigeret, quam qua sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non existat in Græcis. Verto: Quamvis, vel, ubi vero hæc sint regum mala, opportunitatem, vel, præsto est colligere, qualia sunt privatorum. J. G.

94. Λογιζέσθαι] Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274. 2. Τοσούτοι δὲ τοῖς βασιλευσσοῦν ἀνθρώποις ἀπορροῦν, ὅσα τῶν βασιλευσσοῦν τῶν ἀνθρώπων εἰ δὲ βασιλεῖς εἶναι

ἀν' ἄλλοις ἐργασίαις βίον, τί' ἑταίροις διωκίταις καθορῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βίαικῶν ἔδῃν τὸ δὲ Παύλου ῥήμα μοι τὸ βραχὺ τούτο. . . . χαίρει ἐν Κυρίῳ πάντες. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex Homero postea vocat φύλας; φυσικῶν, φύσημα. J. B.

Πομφόλυγας] Homo bulla: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. annum agens octogesium. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanæ vitæ fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπρόσθη ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, deficiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui præterea docet ἐπὶ τῇ ἀφροσύνῃ φυσικῶν λέγεσθαι τὴν λίξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὁσπερ πομφόλυξ γαγγίσκα ἀφανίζει, ὅταν μόνον ὑπερφάνωται. J. B.

Ttt a

4. Λπίσ-

ἀγωγὴν, ἢ πρὸς προσδοκῆσάν τις ἄποπα-60
δοτὺρ se abduci, ut qui nondum expectave-
rant fore, ut inde avellerentur. Quid
enimvero non faciat iste, qui domum gna-
viter ædificat, operariosque urget, si didi-
cerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at
se, vixdum inposito tecto, decessurum,
hæredique relicturum, ut ea domo frua-
tur, in qua ne semel quidem ipse miser
cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod
masculum infantem uxor sibi pepererit,
ideoque amicos prolixè accipit nominalia
celebrans, si sciret septennem puerum esse
obitutum, num tibi videtur lætaturus eo
nato? sed hoc nimirum in causa est, quod
illum felicem filii forte contempletur, ath-
letæ patrem Olympico certamine victoris;
sed vicinū, qui exequias it infanti, non
cernit, neque novit, a quo stamine pe-
penderit. Jam de finibus litigantium vi-
des quantus sit numerus; item eorum, qui
coacervant pecunias, tum, antequam frui

ἀγωγὴν, ἢ πρὸς προσδοκῆσάν τις ἄποπα-60
δοτὺρ se abduci, ut qui nondum expectave-
rant fore, ut inde avellerentur. Quid
enimvero non faciat iste, qui domum gna-
viter ædificat, operariosque urget, si didi-
cerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at
se, vixdum inposito tecto, decessurum,
hæredique relicturum, ut ea domo frua-
tur, in qua ne semel quidem ipse miser
cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod
masculum infantem uxor sibi pepererit,
ideoque amicos prolixè accipit nominalia
celebrans, si sciret septennem puerum esse
obitutum, num tibi videtur lætaturus eo
nato? sed hoc nimirum in causa est, quod
illum felicem filii forte contempletur, ath-
letæ patrem Olympico certamine victoris;
sed vicinū, qui exequias it infanti, non
cernit, neque novit, a quo stamine pe-
penderit. Jam de finibus litigantium vi-
des quantus sit numerus; item eorum, qui
coacervant pecunias, tum, antequam frui

α Ἀποπαδοτὺρ] F. ἀποπαδοτὺρ. δ Μολ] Δι' ὅδ' P. & in ora A1W. ε Ἐπτίτης] Ald. ἱπταίτης. Hoc notatum invenio ad marginem A1W. Ἐπτίτης & ἱπταίτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἀπιοι] Melius ad ἔξιν conveniat ἄπιοι nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτοῖς δέ. T. H.

70. Ἐπτίτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἱπταίτης pro ἱπταίτης. J. G. G.

72. Ἀλλὰ τὸ αἰτίον] Hoc sane in causa est. J. Br.

76. Ἀφ' οἷας αὐτῶ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἷας αὐ-
τὸς πρόχης ἐκπρέμαται. F. G.

77. Αὐτῶ] Ut πρὸς Πρίθ. §. 15. ἔθ' ὅ, τι πρὸς αὐ-
τῶν ὁ παῖς αὐτῶ. Legi posset αὐτῶ, scilicet παι-
δίω, genere ad proxime præcedens nomen inflexo.
Plutarch. Phoc. p. 755. E. ἐκπρέμαται τοῖς πρὸς τῶν Ἑλ-
λάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιῶν καὶ σακροῦ κρημαρβῆς
τίμων. sic Demades Antipatrum senem designabat.
T. H.

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοῦς forte. F. G.

87. Ἐξ τῆ αἰ.] Observandus omnino hic usus vo-
cis ἔξιν a vulgari longe dissitus. Sic ἔξιν φθόου. Vid.
Tacit. H. I. 25. 7. M. du S.

Ibid. Ως φ.] Haud minus est, quam quod in Edd.
extat, incommodum ὡς φασιν quorsum enim refe-
ras, aut quem sensum congruentem inde extundas?
Non dubito, quin verum sit ὡς ἴφιν. Ante locutus
erat de Cræso, Cyro, Polycrate, quorum exempla

abunde constabat τὸ αἰεῖσθαι ἐ ἀμφιβολίᾳ τὴ τύχης. Im-
vero suspensionem eam aliquando cepi, ac si omnis
haec oratio Mercurii, ἢ γού. . . . ἢ ἰδωτῶν ἐ
αἶν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu perve-
nisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ ἐ τοῦ-
τοι αὐτῶ ἔξιν, nemo facile negabit, aptissime dictorum
ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cun-
cta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius
adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Cha-
roni pro singulari ingenii solertia jam rerum humana-
rum, quas simul omnes oculis habebat subjectas,
non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egre-
gie favet totius orationis nexus: sic eadem opera ser-
vare licet ὡς φῆς, καὶ τῇ, Mercuri, dicis; quanquam
opportunitus existimem, ὡς ἴφιν, quod in nimirum au-
te dicebas, quum magnos reges inopinato fortunæ
impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem
postremam propendere me fateor. Dion autem Chry-
sostomus quæ scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino
digna sunt, ut cum Luciano componantur. T. H.

88. Φασιν] L. In reliquis φῆς. M. du S.

92. Ἐξ πρὸς] Præterea Lucianus. J. Br.

Ibid. Ἐξ ἱστορίας] Id est, ἔξιν, ἔξιν, ἔξιν. F. G.

93. Ὅσον

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminuentibus nunciis & ministris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitæ, quidve sit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, præter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipsis adesse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus, morbos, affectiones, quæ scilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque ærumnosa, exputare commodum, qualis privatorum sit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter præcipitante

δολαῦσαι αὐτῶν καλυμμένους ὅφ' ὣν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ πρὸς αὐτοῖς πλεονέκτημα ἢ βίον, ἢ τί ἐκεῖνός ἐστιν, ὃ τρυφῶμενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὴν βασιλείας ἰδὼν τις αὐτῶν, οἷον εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω δ' ἀβεβαίως, καὶ ὥς φησὶ ἀμφιβόλῃ τὴν τύχης, πλείων τῆς πλείων τὰ ἀναιρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίσην, καὶ ὀπίσθησας, καὶ ὀργὰς, καὶ κατακλείας· τῆτοις γὰρ ἀπαλῆς εὐνοῖαν. ἔω πένθη, καὶ νόσους, καὶ πᾶθη, ἐξ ἴσου τιμίας δηλαδὴ ἀρχοῖα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τῆτοις ποιοῦντα, λογιζομένης καὶ τοῦ οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀν' εἶναι.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὃ τινι εἰοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὃ βίον ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρημῶ τινι καταρράτῳ ὡς

d Ti] F. & J. ὅτι. Bonum est ὃ, τι, ponique solet nonnunquam pro τι. e φ'ε] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς ἐπιόντων. G.

* Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabam. M. du S. Quorsum hæc spectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte struendam expedire voluit; ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ὡς εἶπον· quam suspensionem

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἀγὰρ + εὐφροῖς πρὸς ἀδυναμίαν. V.

injiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta T. H. + Εὐφροῖς] In V. & A. Ed. imueit: quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὲ forte. F. G. Ὅπου δὲ τὰ τούτων ποιοῦντα, λογιζομένης καὶ τοῦ οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀν' εἶναι] Non possunt his verbis respondere, quæ eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minus fueris ὅν τινος ὅν negotii, horum hic recensere mala, quam ὅν privatorum. Neque enim in his Græcis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret. quam quæ sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Græcis. Verto: Quam, vel, ubi vero hæc sint regum mala, opportunitatem, vel, præsto est colligere, qualia sunt privatorum. J. G.

94. Λογιζομένης] Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274. 2. Τοσαῦτα δὲ τοῖς βασιλευσίν ἀδυναμίαν ἀνιχνύει, ὡς τῶν ἰδιωτῶν τὰ κακά· εἰ δὲ βασιλεῖς εὖ

ἀν' ἄλλοις ἐργάσει] βίον, τί ἔτιρον διώκει] καλοῦσθαι τοῦτο; τῶν βίαιων ὅδιν τὸ δὲ Παύλου ῥήμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . χαίρει ἐν Κυρίῳ πάντοτε. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex Homero postea vocat φύλας; φύσας πύλας, φύσημα. J. B.

Πομφόλυγας] Homæ bulla: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. annum agens octogesimo. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanæ vitæ fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπλεῖστος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐκπνεύσας, deficiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui præterea docet ἐπὶ τῇ ἀλγικῇ φύσιν ὡς ἀνιχνύει τὴν λήξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὁσπερ πομφόλυξ σαγίσση ἀφανίζεται, ἔτω μνήμη ὑπηρεφάνου δαμνται μὲν δαμνται. T. H.

Ttt a

4. Ἀπὸ

ἀντιαιφύας; τὰς φυσαλλίδας λέγων, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσὶ, καὶ αὐτίκα ἐπραγεῖσθαι ἀπέσθησαν· αἰδ' ὅτι πλεονάζοντες καὶ προχωρῶσάν αὐταῖς τὰ ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσσόμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἰφνίδια· εἴτα μέντοι κακύναι πάντως ἐξεργάγησαν πάλιν· καὶ γὰρ οἷον τε ἄλλως γενέσθαι. τὸ τό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἀπαντες ὑπὸ πνεύματι ἐμπεφυσσόμενοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττω· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιοι ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πάνσι δ' ἔν τε περράγηται ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τῷ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὅς φύλλος τὸ γένος αὐτῶν ὁμοῖον.

ΧΑΡ. Καὶ τοῖστοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὅρας οἷα ποιῶσι, δαχῶν πέντε, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμυλλόμενοι, ἀπὸ ἀπάνια καταλιπόντας αὐτὸς δέξου, ἕνα ὁβολὸν ἑχοῖας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βάλει ἔν, ἐπεὶ οὐκ ἐφ' ὑψηλῷ ἐσμέν, ἀναβόησας παμμέγιστος ὠρυμένω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν μαλαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸ θάνατον πρὸ ὀφθαλμοῦ ἑχοῖας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπεύδατε πρὸς ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· καὶ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· εὐδὲν τῶν ἐσταῦθα σεμνῶν· αἰδ' ὅτι ἐστιν, εὐδ' αὖ ἀπά-

existentes; bullas istas inquam inflatas; unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim disruptæ solent extinguï; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem sexcrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriolem, Charon, comparisonem instituisi, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in per-

a. ὑπερφυσσόμεναι] Præve J. ὑπερφυσσόμεναι. b. Αἰδ' ὅτι] Mendose F. & A. αἰδ' ὅτι adscriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδ' ὅτι AId.

4. Ἀπίσθησαν] Σβέντων. Hinc adagium: Homo bulla est. F. Br. Ἀπίσθησαν] Id est, ἀποσβένναι αἰδέσθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo præcipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, quum Noster usus sit aoristo, deinde præfenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quæ proxime sequuntur, ἐξεργάγησαν πάλιν. Eundem loquendi morem plures explicarunt, H. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71. ad Pers. Sat. II, 5. ubi tamen quando libabitis alteri lectioni libavit ideo præfert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, Viro magno non assentior: Fr. Nannius ad Nonni P. E. J. XI, 73. J. G. Grævius ad Hesiod. E. & H. v.

185. & denique P. Hærens ad Æschin. Dial. I. p. 28. T. H.

15. Φύλλος] Homer. Il. Z, 146. Οἷον περ φύλλον γένει, τοῖον δ' ἐν ἀνδρῶν & Φ. 464. — οἱ φύλλοισιν ἰσχυρῶς ἀλλοῖοι μὲν τοὺς Ζαφλογίης τελευτῶσιν —. F. Br.

Φύλλος] Decantatissimum Glauco dictum apud Homer. Il. Z, 146. passim veteres laudant. Simonides dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530. v. 53. — Εἰ δὲ τὸ κάλλιστον Χίθ' ἔμεινεν ἀπὸρ, Οἷον περ φύλλον γένει, τοῖον δ' ἐν ἀνδρῶν, Πάυροι μὲν θνητῶν ἔσσι, δεκάμοροι Στάρτοις ἐγκατέμεινον — Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἀγχι δὲ φύλον ἀνδρῶν ἀμεινόμενοι,

petuum viveris : nihil eorum , quæ in ter-
ris maximi fiunt , sempiternum est : nihil
inde secum abstulerit , qui vita fungitur ;
quandoquidem necesse est nudum abire ;
domum vero , agrum , quicquid est auri
aliorum ex aliis esse , & mutare dominos.
Hæc atque ejusmodi si sic , ut exaudiri
possim , ipsis inquam , non tu censes ma-
gnos inde redundaturos ad vitam fructus ,
eosque multo fore prudentiores ?

21. MERC. Mi Charon , nescis quam
iplos ignorantia & fraudulentus error occu-
patis teneat , ut ne terebra quidem perfo-
rari queant aures : tanta ceræ copia eas ob-
struxerunt , quemadmodum Ulysses fecit
sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quæ
ergo spes est , illi ut audire possint , etiam-
si tu clamando dirumparis ? Quod enim
apud vos Lethe potest , idem hic ignorantia
perficit. Attamen sunt eorum pauci , qui
ceram in aures non receperunt , veritatis
partes secuti , acie mentis ad pervidendas
cognoscendasque res humanas plane singu-
lari. CHAR. Quin illis igitur inquam.
MERC. Supervacuum fuerit , ad eos si
dicas , quæ noverunt : vident ut seducti a
vulgo hominum derident quicquid agitur ,
nullaque ex parte probant : imo vero non
obscurè patefaciunt , se aufugere jam co-
nari ad vos ex vita ; eo magis quod odio

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ σπιδανεί·
ἀλλ' ἀνάγκη, ἥ μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, ἥ
οικίαν δὲ, ἥ τ' ἀγρόν, ἥ τὸ χρυσίον, αἰ
ἄλλων εἶναι, ἥ μεταβάλλειν τὴν διαπό-
τας. εἰ ταῦτα, ἥ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπη-
κόης ἐμβόησαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα
ὠφελῆσθαι τὸ βίον, ἥ σωφρονεσθῆναι
35 γυμνάσθαι ὡς πολὺ.

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως
αὐτὴς ἡ ἀγνοία, ἥ ἡ ἀπάτη ἀφ' ἧς ἐκεί-
νοι, ὡς μὴδ' ἂν τρυπάνω ἔτι ἀφροσύνην
αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτω κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ,
40 οἷον ὅτ' Ὀδυσσεὺς τὴν ἐταίρην ἐδρασε δέει τ'
Σειρήνων ἀκροάσεως. πῶθεν ἔν' ἂν ἐκεῖνοι θυ-
μῶν ἀκῆσαι, ἢ ἡ σὺ κεκραγὼς ἀφ' ἧς ἀγνοίας
ὅτ' ἡ σὰς ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τὴν τοι
ταῦτα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν
45 αὐτῶν ὀλίγοι, ἃ ὡς ἀδεδεγμένοι τ' κηρὸν ἐς
τὰ ὦτα, πρὸς τ' ἀλήθειαν σπικλινάσθαι,
ὅτ' ἀδεδεγμένοι ἐς τὰ πράγματα, ἥ κατεγνω-
κότες οἷα ὄντι. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν' ἐκείνοις γυν
ἐμβόησαιμι; ΕΡΜ. Περιττὸν τὴν λέγειν
50 πρὸς αὐτὴν, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἡ ἀπο-
σπάσασθαι τὴν πολλὴν κατὰ γὰρ οἷον τὴν γιγνο-
μένην, ἥ ἡ δαμῆ ὑδαμῶς ἀέσχοι αὐτοῖς,
ἀλλὰ δηλοῖ εἰσι δρασμοὶ ἢ δὴ βυλῶν οἷον πᾶς
ἡ μᾶς ἀπὸ τ' βίῃ; ἥ ἡ μισθῶν, ἐλέγχον-
τες

c. Ὁφελῆσθαι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὀφελῆσθαι. d. Ἀποσπάσασθαι] Sic scriptum in P. 7 &
V2. Reliquæ Ed. ἀποσπᾶσθαι. Paulo deterius ad marginem A1W. ἀποσπᾶσθαι. e. ἱμαῖ. Conscientiunt Ed.:
praeter P. quæc ὑμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio.

βοι, φύλλον γὰρ προσέμοιοι &c. ubi vide Scholiasten,
& Junii Adag. in Foliis similes homines. T.H.

21. Παμμένους] Ut Plauto exclamare maximum;
quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. p. 469.
v. 12. & πρὶ Περ. c. 19. παμμένους ἀνταγχαῖσαι.
Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I. ad Ti-
moth. VI, 7. Tatian. p. 64. Διότι, ὃ Ἕλληες, κα-
κῶς τὸ ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ καὶ ἀκούσατέ μου. T.H.

40. Οἷον περ' Ὀδυσσεὺς] Homer. Od. M. J.Br.

43. Ἡ Λήθη] Lethes fluminis aqua. J.Br.

49. Ἐμβόησαιμι] Sic omnino legendum, non ἐμ-
βοήσασθαι, ut in libris est. Vid. Notam ad Eux. c.
10. & sensum hujus verbi Περ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσασθαι] P. & Ed. 7. pro vulgato ἀπο-
σπᾶσθαι. M. du S.

Ἀποσπάσασθαι] Quid causæ sit , quare admisserim ,
luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam
enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix
erit , ut ullus librarius vulgarissimum ἀποσπᾶσθαι mu-
tare aggrediatur : contra cur ἀποσπᾶσθαι abierit in
ἀποσπᾶσθαι , non una reddi potest ratio : ea quidem
praecipua , quod interpretamentum genuini verbi se-
dem invalserit. Aristid. T. III. p. 577. Α. πολὺ τ' ὅτ'
δὲ ἀποσπᾶσαι τὴν πόλιν. Poll. Praef. libri V. εἰ μὴ
λαὶ καθύπερθε τὰ ἀποσπᾶσθαι ἀφ' ἑκείνου quæc Kuhnian
ab Interprete perperam intellecta recte exposuit. T.H.

τες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὐγε, ὡς γινάδαι· πλὴν πάντων ὀλίγοι εἰσιν, ὡς Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτσι· ἀλλὰ κατώμεν ἡδὴ.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἶδεναι, ὡς Ἑρμῆ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσθ' ὡς εἰρηγῶν πεποικίως, τὰς ἀποθήκας τῶν σαμάτων, ὅπως ἵνα κατορύτῃσι, θεῖσας. ΕΡΜ. Ἡρία, ὡς Χάρον, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλῶσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χόμαϊα ὄρεας, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας, ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σαμα- τοφυλάκιά ἐστι. ΧΑΡ. Τί ἐν ἐκείνοι τετα-

dum redarguunt istorum inscitias. CHA R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MER C. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHA R. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolvēris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MER C. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant; istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHA R. Quid autem illi co-

a [ἀμαθίας] F. 7. V2. ἀμαθίας.

55. * [Ὁ γινάδαι] Ὁ γινάδαι ἐν γυνύσσει. V.

• [Ὁ γινάδαι] L. [Ὁ γινάδαι] ὁ γινάδαι καὶ ἐν γυνύσσει. M. de S. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exempla-

58. [Ἐν ἔτι] Scribe ἐν ἔτι.

61. [Θεῖσας] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat.

M. du S.

[Θεῖσας] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens cum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπὶ τοῖς θεῖσας, tum cape, quali hunc ordinem verborum instituit, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σαμάτια κατορύτῃσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σαμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat.

T. H.

Ibid. [Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocration docent Ἡρίαν esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliabant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Exxλ. c. 15. habentur. M. du S. [Ἡρία] Lucianum testem citant Herald. in Salmaf. Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & Reinof. ad Infer. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱρία male nonnunquam permutari H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. p. 88. Ὅριον similiter & ἱρία violatorum ἱρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus.

T. H.

63. [Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulchrae dari non potest, vel usque fieri, ut Paulus ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex So-

ribus dissentiret, restitutum iverat Vit. Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consiliius putavi. T. H.

lonis axonibus manavit lex XII. Tab. Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito. Vide Th. Marcellii Interpretam. & quos ad Cicero. de LL. II. 23. indicavit Doctiss. Duvivius. T. H.

66. [Τί ἐν ἐκείνοι] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. [Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum ALEX. c. 30. Εκκλ. c. 12. & Athen. XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πύλον. M. du S.

[Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μη μύσας, μη στεφανοῦσι λίθους ἐν ταῖσι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέγῃς εἰς πύλον ἢ δαπάνην. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc praeceteris exitium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφανοῦσι κεφαλὰς πυρασκήματα, καὶ μύσας αὐτοῦς, πρὶν τύμβους ταῦτα φέρον ἱτίους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. Theophrasti locum de πύλων productum ab Athenaeo repetens Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, καὶ χρίνται πρὸς τὰς τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, καὶ χρίνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, in sum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὅς ὁρῶται πρὸς τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburant sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. M E R C. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nido-⁷ dorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. C H A R. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima?

ἡσοὶ τὰς λίθους, καὶ χρίσοι μύρω; εἰ δὲ καὶ πυρὰν ἤσαντες πρὸ τῆς χαμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίνοσι τε ταυτὰ τὰ πολυοτελῆ δειπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνοι καὶ μελίκρατον, ὡς γὰρ εἰκάσαι, ἐγγένοι; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθημεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν ᾧ πεπτεῖν κασι δ' ἐν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένης κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶοι τε ὡς πεπτεῖν κασι καὶ κίοντες, καὶ τὸ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. X A P. Ἐχέμεν ἐτι πίνειν, ἢ ἐοδῆεν, ὧν τὰ κρατὶα ξηρότατα; καίτοι γελοῖός ἐσμι

σοι

b Oñ te] P. L. f. V2. οἶσται, quod & in ora ¹¹W. Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. c Περιπτομένης] Sic recte B2. in pluribus extat περιπτομένης; pejor in V2. & P. περιπτομένης.

probendam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ εἶφον ὡς Νικαιῶν ἐν πάσῃ ἀνθρώπῳ τοῖς ἡμεῖς παλαιῶν, teste Erym. p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac περιπτομένης.

T. H.

69. Καίνοσι... δειπνῶν] Hoc est nempe, quod περιπτομένης vocant, Latice silicernium, & exequium & κατακλιση. Vide Plut. c. 9. & 19. & Διων. c. 33. M. du S.

Καίνοσι.] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνῶν τὴν κίοντες καὶ τὸ καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5. Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνῶν πολυτελεῖς) apparare solebant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens (AEn. VI, 225.) — congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcellum & Kirchmann. de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea silicernium; primum cœna, quae inferitur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV. Sc. II. ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeterit, ea possidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χραῖς differt, illave libatione vini mulsiue, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιπτομένη ex eo autem, quod additur, λήχρους ἢ ἄπταιν ἐν πύθῳ ὁ δῖμος, Scaliger ad Festum acute detexit, silicernium auctorem cum dici voluisse quasi selucernium: nam Jan. Gualter. Verif. III, 12. arbitratu litterulae mutatione recte restitui λήχρους, mirum errorem committit ἄπταιν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπταιν & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Pateor

equidem, aliquando mihi visum fuisse coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῆς ἐπὶ M. S. c. 28. τοῖσιν δὲ τότε ἐκ τῆς ἰσθμῆς τοῖς νεκροῖς ἄγοντο ἐναγίσματα καὶ ἡ ἐκείνων κατακλιαντες μύροι, καὶ τὸ σφύρον ἐκείνους αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐχόμενοι τὰ περισσεύοντα πρὸς ὅπως ut Augustinus a Kirchmanno citatus: parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, implet pietati. Varro Meleagris apud Nonium p. 48. Fumus exsequiati latus ad sepulcrum antiquo more silicernium conficimus: quae nec Heraldum fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίνοσι tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίνοσι non enim tantum δαίνο γάμοις, quod Euripidi familiare notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαίνο τάφοις dici solet: Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I. p. 38. ἡμῶν δὲ τάφοις αὐτῶν (Ἀχιλλῆος) δαίνοσις ἐκλήμην τῇ πάσῃ ita legendum, non γὰρ absurdè vertunt, exstructo sepulcro; quum oportuisset, epulis ipsi funebribus apparatis. Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi moluerit, haud obnitar.

T. H.

73. Περιπτομένης] Festo quodam & stato die, qui νεκρῶν dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, Menesum ad-⁷⁴ eat ib. 884. 824. Eustath. ad Od. I. καὶ ἀκαλῶν αὐτοῖς εἰς τρεῖς, καὶ δαίον ἀνελθόν, ὡς μετὰ χροῖν δαίτος Bithynorum mas peregre defunctis.

M. du S.

74. Ὡς οἶσται] Ed. f. P. & L. ὡς οἶσται pro his habent: sed cave mutatis.

M. du S.

75. Περιπτομένης] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπτομένης reliquae περιπτομένης. Omnes mendose: rectum est, quod adscriptum, quamvis in nullo libro extet.

M. du S.

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσμέραι κατάγοντι αὐ-
 τές. οἷδ' ἐν, εἰ δύναιτ' ἀν' ἐτι ἀνελθεῖν
 ἀπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ
 παγγέλοια ἀν; ὦ Ἑρμῆ, ἔπαχον, ὅκ
 ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατά-
 γων μόνον αὐτὴς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴς ἀνάγειν
 πλοῦδες. ὦ μάταιοι τ' ἀνοίας, ὅκ εἰ-
 δότες ἡλίκους ἔροισ ἀφ' ἑκέρη τὰ νεκρῶν,
 καὶ τὰ ζώντων πράγματα καὶ οἷα τὰ παρ'
 ἡμῖν ὄσι καὶ ὄσι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβον ἀνῆς,
 ὅσι τ' ἔλλαχε τύμβου,
 Ἐν δ' ἢ τιμῇ ἱρός κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
 Θειροίτη δ' ἴσθ' ὀτίδ' ὅσι πᾶσις ἡυκόμοιο.
 Πάττες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμετηνὰ κά-
 ρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam,
 qui quotidie deducis eos: tu nimirum
 optime nosti, possintne remeare, ubi semel
 terram subierunt. Illud enimvero mihi,
 qui satis quod agam habeo negotii, plane
 risu dignum accideret, si oporteret non
 deducere solum ad inferos, sed insuper eos
 iterum reducere potaturos. Vah demen-
 tiam! inanissimi mortales, qui nescitis,
 quam longinquo finium intervallo discreta
 sint mortuorum viventiumque negotia,
 qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,
 mortuum esse simili modo & qui tumulo
 careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus;
 uno eodemque honoris esse gradu Irum,
 regemque Agamemnonem; Therfitæ pa-
 rem Thetidis filium pulcra coma conspi-
 cuae: omnes namque perinde umbrarum
 sunt

a [Ἑλλαχε] Sic B2. & P. ex versus norma: in ceteris ἑλλαχε corruptius in V2. ὅτ' ἑλλαχε.

79. Κατάγον αὐτοῖς] Legendum κατάγοντι αὐτοῖς.

J. Br.

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his Homeri Il. I, 319.
 verlibus:

Ἐν δ' ἢ τιμῇ ἡμῶν κακός, ἰδὲ εἰς ἰδὲ λός.

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' αἰγρὸν ἀνῆς, ὅ, τ' πολλὰ ἰσχυρός.

J. Br.

Κάτθαν' ὁμῶς] Hom. Odyss.

J. B.

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβον ἀνῆς] Hos sex versus Lu-
 cianus ex variis Homeri locis παραμυθῶν contextuit.

J. G. G.

90. [Ἑλλαχε] Ex Homero hanc vocem emaculavi-
 mus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones
 confarcinati. B2. & P. recte ἑλλαχε, ut edidimus.

M. du S.

91. Ἐν δ' ἢ ἴσθ'] Consentiunt Edd. nostrae: in Homero
 Barnesius dedit Ἐν δ' ἢ ἴσθ', quoniam istius vocalae sylla-
 bam primam poeta nunquam producit.

T. H.

93. Ἀμεινὰ κάρηνα] Odyss. K. 521.

J. Br.

95. Κατ' ἀσφοδὶλόν λ.] Odyss. A. 538. 572.

J. Br.

1. Σίγειον] Duo sunt Troja promontoria, inquit Ser-
 vius, Rhoeum & Sigeum. De his vide Strab.
 XIII.

A. V.

Σίγειον] Rhoeum & Sigeum parvo intervallo dis-
 sita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse
 hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque
 heroibus tributi defuerunt. Serv. ad Virgil. AEn. VI,
 Rhæteo in litore] Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Si-
 geo Achillis. Vide Brodaem ad Anth. I. c. 5. Ep.
 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille Quint. Calaber
 tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργείων, καὶ σῆμα
 Πηλεΐου ἀμφὶβάλλοντο Ἀκτὴ ἐν ἀκρότατῃ ὠρεῖ βόθριν

Ἑλλησπόντου signatus de Ajace V, 654. — περὶ δὲ
 σφίσι γαίαν Χίον ἀπικισσὴν Ποιτῶν ἔχ' ἰκλὲς ἀκτὴς
 prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰατίων ἐπὶ Ποιτῶ-
 σιν ἀκτῆς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum
 fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii inter-
 punctio V. c. 30. sed jampridem a magno Pimiano
 verissime correctæ. Miror, cur J. Vossius ad Melam
 I. c. 18. erroris Plinium incusare maluerit, quam re-
 medio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placue-
 rat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad.
 v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumultum Achil-
 lis collocaret in Rhæteo: verum poeta tractum illum
 ponti sive Rhæteum appellet, sive Sigeum, utrum-
 vis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit.
 Praeterea nec Vossium probo, quum Salmasii medici-
 nam in ejusdem regionis descriptione Straboni adhi-
 bitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tam-
 que facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne
 vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem mo-
 numentum Patrocli simul ossa complectebatur: Phi-
 lost. Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia
 maris effractum immanem ossium magnitudinem
 patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari
 poterat: Pausan. I. p. 86.

T. H.

9. Διαψύχαι] Nicias apud Thucyd. VII. c. 12.
 τὰς μὲν γὰρ τοὺς σὺν ἑνὶ ἀνελκυσσοντας ἀψύχαι ibi com-
 mode Luciani locum adnotavit Praetantiss. Dukerus.
 Mirum, ni Scholiastes exponens ἀψυχαί legerit
 ἀψύχαι, prout ψύχαι & ψύχαι non raro commu-
 tantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas,
 utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in
 Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudave-
 rat navium recentium τὴν ἐμπότητα, cui contrarium
 est.

sunt infirmæ calvariæ , nudi aridique per
florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules , quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis sepulcrum : viden mari prope adjacens? Sigeum est illud Troicum ; e regione autem situs est Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia sunt , Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi , quas infra celebrari audimus, Ninium illam Sardanapali, Babylonem , Mycenæ , Cleonæ , ipsamque Ilion : multos equidem inde memini me trajecisse , adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham. MERC. Ninus jam , Portitor , interiit ,

Γυμνοί τε , ξηροί τε , κατ' ἀσφοδελὸν
λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τ' Ὀμηρον
ἐπαύλεις. ἀλλ' ἐπέπεις ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τ' τῷ Ἀχιλλέως τάφον ὁρᾶς
ἢ τ' ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ; Σίγειον μὲ ἐκεῖνο τὸ
Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέβαπ'· εἰ τῷ
Ῥοιτίῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ
τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπίσθιμους ἤδη δεῖξόν
μοι, ἃς κάτω ἀκρόμεν· τ' Νῆον τ' Σαρδανα-
πάλη, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλε-
νάς, καὶ τ' Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
μαι ἀσπορβομένησας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων
ἐτ' ἔμηνδε νεωλῆσαι, μηδὲ ἀναψύξαι τὸ
Ἰοσκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῦν μὲ, ὦ πορβομῆν,
ἀπὸ-

Ῥοιτίῳ] F. vitiose Ῥητιῶ.

est, si aequo diutius θαλασσοῦσαι fierent ἀσπύχοι, & humore falso infectæ vitium contraherent : ideo subductæ siccabantur , quod non tantum ἀσπύξαι, sed etiam mox deinde ἀπὸ ξηραίναι dixit Thucydides. Apud Græcos ἀναψύχων & ἀσπύχων primum ponuntur pro aëri, auræ, soli exponere : quæ commoduerunt ad solares radios statusque venti oppandere : scite Plutarch. Themist. p. 127. B. τὰς αὐλακὰς ἀσπύχων γνωρίσις (aulacæ in flumen devoluta, quæ aquam penitus imbibebant) ἐκπνέουσιν ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμίσαι Hesychio, & Ἀναψύχουσα, ἐπαύουσα neque mihi dubium est , quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τῷ ἀνέμῳ πύλιν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, si literarum ordinis accuratius habenda sit ratio, Ἀναψυχάσω, licet usus verbi ἀνάπτω me non prætereat. Aelian. Ep. I. Διαψύχοντι μοι πρὸς τὴν ἑλὴν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat hæc significandi species, docuerit Strabo XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens : ἐν ἑκαστῇ δὲ ἡμέρῃ τὴν γυνυτοῦται & ἀναψύχεται τὸ ποῖον. De navibus, quæ subductæ ad aërem & ventum siccescunt , utrumque verbum aequè usurpari solet; Herodot. VII. 59. ἐς τοῦτον τ' αἰγυπλὸν καταλόγους, τὰς νῆας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 359. v. 1. Λυσάνδρῳ ἀνελκύσαντες τὰς ἐν τῇ Ἐφέῳ νῆας . . . ἡσυχίαν ἔγει ἐπισκευάζον καὶ ἀναψύχον αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quam non potuisset νεωλῆσαι μηδὲ ἀσπύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat , ne cymbula curæ necessariae expers plane corrumperetur. Deinde hæc verba notant ventilare, in aëre succutere : Hesych. Ἀναψύχων, ριπίζω quod tamen erit forte , qui capiat, flabellato, ventulo facto refrigerare. Theophrast. apud Harpocr. in Κεγχρίων τὴν ἐκ τῷ μεταλλῶν κέγχρον ἀσπύχων· non aliter intelligendum puto in Xenoph. Κ. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris : τὴν δὲ ἀριμύνην καὶ Τόμ. I.

μυτροῦντες & ἰσάντες & ἀσπύχοντες & φυλάττοντες πράγματα ἔχουσιν· nam ἀσπύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam fricantes, ut aeruginem auvertant, quod post Henr. Stephanum in Thest. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere proficitur, mihi quidem multum abest, ut approbari possit. T. H.

10. Ἡ Νῦν μὲ, ὦ πορβομῆν, λαλῶμαι ἤδη & εἰδὲ ἔχοντες ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriæ videtur mereri, & mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si aliquod ejus vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis sic ait : sed capta in transitu urbs Ninos, vicinissima sedes Assyria. Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16. ait : καὶ μὲν ἐν Νίνῳ πάλαι ἡφανίσθη ὁ βασιλεὺς μὲν τὴν τ' ἑαυτοῦ καταλύει. Ninos statim post eversum Assyriorum imperium evanuit, vel apparere cessavit. Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatæum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quæ fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquæ illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriæ regum cepisse, & ita publicantes famæ pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluviio abessent plus quam

VVV

quam

mirabilis, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius superest. CHA R. Papæ , quæ laudes, Homere ! qui nominum splendor ! Ilion sacra, latisque viis insignis ; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed , quod sine sermonis instituti fraude fiat , quinam isti sunt belligerantes , aut cujus rei causa sese invicem obtuncant ? MER C. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios , illumque semianimum imperatorem Othryaden , qui inscribit tro-
pæum suo sanguine. CHA R. Pro qua

ρον, ἡ πόλεμοι ὅλοι. Ἰνάχῃ ἐν ἑδὲ τάφῳ
ὁ Ἄργει ἐτι καὶ λαίπετῳ. ΧΑΡ. Παπαὶ ἦ
ἐπαίων, Ὀμηρε, ἡ τῆς ὀνομάτων, Ἰλιον
στῆρην, ἡ εὐρύαγιαν, ἡ εὐατίδην Κλεωναί.

Ἀλλὰ μέλαζ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πο-
λεμῶντες ἐκεῖνοι, ἡ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους
φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρεται, ὦ Χάρων,
ἡ Λακεδαιμονίους, ἡ τὴν ἡμιθῆτα ἐκείνον τρα-
πηλὸν Ὀθρυάδην, τὴν ἐπιγράφοισι τὸ τρο-
παῖον τῷ αὐτῷ αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ
τί-

a αὐτῷ] Sic quidem Edd. sed malletm αὐτῷ J. F. R.

b αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι;

varumque sub eodem adpectu funera.

12. Ὀπου πῖρ' ἔν] Campus ubi fuit.

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Ar-
cadicis Pausanias.

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Baby-
lon : quamvis enim in hoc opusculo multa sint al-
terius temporis, hic ad suam ætatem respexisse puto.
Certe Eὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciae , ut diversarum , diserte meminit. Adde Josephum Ant. XVIII.
sæpius de Babylone quasi stante tunc temporis verba
facientem : Cajo autem imperante, quæ ibi narrat,
geriebantur : vide præsertim capitis X. novissimæ Ed.
Oxon. §. 6. & 8. ubi Judæorum migratio narratur
e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur,
quæ a Bochart ex Plin. VI, 26. & Strab. XVI. pro-
feruntur , quo Seleuciam intelligi probet , cum ea
ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V,
1. Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463. qui ex
Plin. VI. & Pausan. VIII. p. 509. nihil præter moe-
nia superfuisset docet.

13. Ἡ τὴν μέγαν περιβολὴν] Ἐχουσα subaudio. J. Br.
Ἡ τὴν μέγαν περιβολὴν] Τὸ ἔχουσα aut quid simile de-
siderari videtur.

15. Μυκῆνας] V. Strabonem VIII. p. 377. B. cujus
ætate ne vestigium quidem ejus extabat.

20. Ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις] Plutarch. Romul. Cetera
Epitheta HomERICA, ut & sensus & rationes quibus
nititur.

22. Ἰνάχῃ ἐν ἑδὲ τάφῳ] Anna Fabri, eruditissima
femina , ad Callimachi Hymnum in Delum vs. 74.
ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tem-
pore haud superfuisset , addit , Patrem suum hoc in
loco pro τάφῳ restituisse τάφῳ.

Ibid. Τάφῳ] Emendationem Tan. Fabri amplexus
sum lubentissime.

Τάφῳ] Verissime Faber : simili modo legendum
in Etymol. p. 487. v. 39. Κάραξ, ἀρσενικῆς ἢ σαρκο-
νι τοῦ ἡνιόκα, ἡ τοῦ ἐν τάφῳ πεπλεγμένου πικροῦ αἵματος
πρὸς τὴν τὴν πολυμίαν ἰσχυρὴν Syllburgium fecellit , quod
vulgatur, τάφῳ. Ad Argos tunc πρὸς τὸ τῆς τάφου
commemoratur Xenoph. Eccl. IV. p. 312. v. 35. Ina-

chus autem semper tenuis fluxit ex quo contra Nep-
tunum Junoni Argorum possessionem adjudicavit :
poenam igitur est passus , ut aquam non habeat ὅτι μὴ
ἔσται τῷ θεῷ. Δίους δὲ αὐτὰ σφίον ἐστὶ τὰ μύρωνα.
πλὴν τὸ ἐν Ἀργίᾳ, teste Pausan. II. p. 145.

25. Ἰρὼ ἐ εὐρύαγιαν] Trojam his epithetis sæpe
ornat Poëta.

Ibid. Εὐρύαγιαν] Pro vulgata scriptura εὐρύαγιαν le-
gendum cenfeo εὐρύαγια Μυκῆν. V. II. Δ. 52. neque
enim usquam de Troja usurpatum invenio : ne dicam
jam , Mycenarum etiam antea factam mentionem.

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Castigo αἵματι. Hoc alias
probravi.

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Casparus Barthius in Animad-
versionibus ad Statii Thebaid. l. 4. vers. 48. ubi agit
de Othryadibus, hunc Luciani locum mendii arguit,
atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. Th. Ab. Almelov.

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Argivos videt & Lacedæmonios,
Charon , atque semimortuum imperatorem Othryaden ,
suo ipsius nomine inscribentem tropæum. Sic quidem ex
vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Sta-
tium T. II. p. 904. haud dubie rectissime pro ὀνόματι
reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam jusse-
rat Brodaeus Miscell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante,
vel post Brodaem idem emendavit ad oram Florentini
exemplaris vir quidam eruditissimus. Cæterum vi-
deo hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Bar-
thium, emendationem Amstelædamensi hujus scripto-
ris editioni additam quoque ; sed non putem Bar-
thium , si videret , agniturum fore, se de Othryadi-
bus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fue-
re Othryadæ , ad quos inscriptio tropæi suo ipsorum
sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum
præceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tam-
quam memorabilem & maxime insignem historię
partem nominat τὰ Ὀθρυάδων γράμματα.

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem Bro-
dae & Barthii firmat αἵματι scribentium pro vulgato
ὀνόματι. Vide & P. A. c. 18. Inscriptionem habemus
apud Plutarch. Parall. 545. 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΤΕΚΑ.

τίν' δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; EPM. Ὑπὲρ τῶ πεδίου αὐτῶ, ὃ ὦ μάχονται. XAP. Ὡς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλῳ τῇ Πελοπόννησον ἑκα-
 3 τῶ αὐτῶν κτήσων, μόγῳ δὲ ποδαῖον λάβοιεν τόπον ὡς τῶ Αἰακῶ τὸ δὲ πε-
 δῖον τῷτο. ἄλλοι δὲ ἄλλοι γεωργήσουσι, πολ-
 λάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπά-
 4 σαῖν τῷ δρότῳ. EPM. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καλεσάμενοι ἤδη, καὶ
 χεῖρα χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη,
 ἀπαλλαττόμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἔστα-
 λῳ, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον ἤζω δέ σοι
 μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν. XAP. 4
 Εὐγε ἐποίκας, ὦ Ἑρμῆ, εὐεργέτης αἰὲ
 ἀναγεγράφῃ. ὠνάμῳ δέ τι λῆξέ σε τῇ
 σποδῆμίας. οἷά ὅτι τὰ τῇ κακοδαίμωνων
 ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλῖνθοι
 χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρον δὲ, 5
 ἑδὲις λόγῳ.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur. CHAR. O insignem dementia! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex ista hac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράφῃ] Φασιμῶς γινώσκῃ. V.

* Ἀναγεγράφῃ] Plane sic scriptum in V. Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A.

T. R.

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II. 2. 14. Herodot. I. 82. Valer. Max. III. 2.*

Αἵματι.] Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius c. XIV.* quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . tropæum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, licet nihil scripseris sanguine: *Valer. Maxim. III, 2. Ext. §. 4. sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post facta sua in finem patriæ cruento tropæi titulo retulit. Senecae Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: Othryades pæne a sepulcro victor digitis vulnera preffit*, (hoc pro gestis conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schoite* trium Codd. fide niti didicissem) ut tropæa *Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, tropæo, *Laconum*.) inscriberes: o dignum *Spartano* sacramento virum, cuius ne literæ quidem fuere sine sanguine. Argute *Statius Th. IV, 47. Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur *Luciani*, qui præter quod mutilatus est, historiam

inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Græca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (tropæi) digito sanguine oblito hæc inscripsit: Κατὰ Ἀργεῖον τρόπαιον Ὀθρυάδου, vel Λακωνίων sic a literis minimum deflexeris. *Suidas* in Ὀθρυάδῃ, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργεῖον νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐδὸς inferendum est ἀναστήσας ἐκινερώσας τε sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῇ τραυματικῷ αἵματι, ut *Thesens* apud *Stob. p. 92.* vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem hæc, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio Fast. II, 665. Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide *Nic. Heins. & Waff. ad Sallust. B. J. p. 257.*

39. Τρόπαιον] Tropæa evertere religio erat, quod a *Brodæo* recte observatum *Miscell. V. c. 29. M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράφῃ] Te pro benefactore habeo: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quæ nummis & statuis eorum, a quibus beneficium adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lyfias p. 159. v. 39. Εὐ' ἃ ἐν τῷ τίς ἰδὼν ὁμῶς ἢ χαρμάλια ἤται, ἢ εὐεργέτης ἀναγεγράφῃαι ἤξει.* Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. **I**N Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ porro petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & ob id ipsius infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1^α **Α** Μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πρᾶτῃσι, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ ποροδοῖς τῶ θεῶν, καὶ αἰτήσιν, καὶ εὐχόῃσι, καὶ γιγνώσκουσιν περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις ἔτι καλῆφῃς ὄντι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἐγέλῃσιν τὴν ἀβελήριαν ὀπιβλέψας τῶ δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πόρτερον τῶ γελάειν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πόρτερον εὐσεβέως αὐτὸς χρὴ καλεῖν, ἢ τῶναντίον θεοῖς ἐχθρὸς ὡς κακοδαίμονας, οἷγε ἔτι ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδύες, καὶ καλαχιδόμοι ἡδεῖς, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελεῖσθαι. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς τῶ Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τῆς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐστὶν αὐτὰ τῶ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶ Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων τὸ τῶ θεῶν ἢ * λέγεται θυσίῳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ ἀλόγος ὅλον τῶ τῶ λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσηύχον· οἱ δὲ ἀλόγος πρὸς τὴν ἔχον ἀλόγως ἀλλοτρίως πρὸς ἄλληλα. V.

2. Προσέδεις] Πρόσθετο τὸ κέρδιον, καὶ ἡ παρήγυρις,

* Διῆται] Ita V. διῆται magis ubi statum.

T. H.

Vid. ad p. 367, Plura dicemus ad Anach. c. XVII.

T. H.

49. Βασιλεῖς. . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, cum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime præcedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶ κακοδαίμονων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς &c. φυσικῶς dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: Οἷα ἐστὶ τὰ τῶ κακοδαίμονων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρατ' δὲ ἔστι λόγος· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. T. H.

πρὸς ἢ ὅτι οἱ λόγοι ἐδύσαντο. G.

13. Τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη] Αἰτωλίας ἰσχυροῦς Οὐλίου ἔστι θύσας τοῖς θεοῖς τῶ Ἀργίμῳ ἐπιλάβετο· ἢ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τὸ Καλυδὼν καπρον, ὅστις πολλὰ ἀνέλεγε ὕπερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντι πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πάλιν ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspiciua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἐκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutatatum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis.

M. du S.

Ibid. Χάρατ' δὲ] Θανάτου δὲ.

J. Br.

2. Προσέδεις] Dem. p. m. 159. B.

M. du S.

5. Καίλαφῃς] Subtristis. ὁ ἔχων κατὰ τὰ φῶς ἡγῶν τὸς ὀφθαλμούς.

A. V.

13. Αἰτωλικά πάθη] Τελεῖται: Αἰτωλοὶ γὰρ ἔ' Ἀκαρῆες, γέγοντες ὅστις ἀπὸ κακῶν. διὰ τὴν τῶ Καλυδωνίου σὺν καπνῷ, καὶ τὸ δῆμα πρὸς ἀπὸλους πολέμοισιν καὶ κατὰ τὴν ἑσπέρην. Consule libro primo *Apolloporum*.

J. Br.

Αἰτωλικά πάθη] Hæc & cetera in *Homer*.

J. B.

Αἰτωλικά πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid.

Met. VIII. & Hom. Il. I. & B. Aetoliæ urbs Calydon

M. du S.

regia Oenei sedes. V. *Hygin*. f. XIV.

τὴς τοσούτης φόνους, καὶ ἡ Μελεάγρου ἀφελ-
 λουσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι ἡ
 Ἀρτέμιδι μμεμφομένης, ὅτι μὴ παρε-
 λήθη πρὸς ἡ θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως ἔτος
 ἄρα βαθείως καθέκατο αὐτῆς ἡ ἡ ἱερίαν δια-
 μαρτία. καὶ μοι ὁ δὲ ὁρᾷ αὐτὴν ἐν τῷ ἔρα-
 τῷ τότε μένειν, ἡ ἄλλον θεῶν ἐν Οἰνέως
 πεπορευμένον, θανάτω πωθεῖσθαι, καὶ χετλιά-
 ζουσιν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθῆσθαι.

Τὴς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot caedes, & illam Meleagri tabem,
 universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre
 ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
 Tam profunde in animum illius descendit,
 quod sacrificialibus epulis excidit! Ac vi-
 deor mihi illam videre in cælo solam tunc
 20 relictam, reliquis diis ad Oeneum profec-
 tis, afflictantem se, & conquerentem,
 quali, quam pingui, sacro sibi carendum
 sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter-
 fe-

α Υιῶν] Ἰερὸν P. A117. δ Δουῶ] Priores Edd. δουῶ alterum & orationis structura poscit, & præstant
 G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου ἀφελουσιν] Ἀλθαίᾳ Μελεά-
 γρου μήτηρ ἰγόνηκε ἐν τῷ Μελεάγρῳ λαμπρὸν πῦρ, καὶ
 ἡμαῖν, ὡς τοσούτον χρόνον ζῆσι Μελεάγρῳ, ὅσοι ἡ λαμ-
 πρὸς ἡ ἀπύεται. Ὅτι ἐν ἰφοιούῃ ἡ κάπρῳ, ὡς Μελεά-
 γρῳ ἡ Ἀτλαντὴς ἰρὼν αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ὁρ-
 γισθῆναι ἐπὶ τούτῳ ἡ οἱ θεῶι ὡς οἱ ἀδελφοὶ ἡ Ἀλθαίᾳς,

ἡ δ' ἐν αὐτῷ ἡ κάπρῳ ἰφόνεισθαι, ὅτι γυνὴ προτιμήθη
 αὐτῷ, καὶ ἔχον πύλινον πρὸς Μελεάγρῳ. ἀνὴρ ἐν αὐτοῖς
 ὡς Μελεάγρῳ ἡ ὀργισθῆναι ἡ Ἀλθαίᾳ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς
 ἡ δὲ τὴν λαμπρὸν, καὶ ἀπύεται ὡς Μελεάγρῳ. V.

22. Σχετλιάζουσιν] Δουχραίνουσιν, ἀγανατεύουσιν. V.

* Καὶ τὴν M.] Ista totidem literis in V. repetiuntur: pessi-
 me fuerat, omnis pluribus, hic locus in A. E. habitus. T. H.
 ἡ Ἀπύεται] Ἀπύεται spiritu vitioso in E. A. ex V. ubi pre-
 ve sitidem Ἀπύεται. T. H.
 ἡ Οἱ θεῶι] Pro θεῶι, Dii, legendum θεῶι, συνκλι, fides
 Althææ Theii filii. J. G.

5 ἡ ἡ α. τὸν α. ἰφόνεισθαι] Hæc nihil sunt: ἐν ex V. eff:
 φοιτῶντες ego pro ἰφόνεισθαι restitui. M. de S.
 Facilius incertum putavi ὡς ante ἐν, quam ἰφόνεισθαι in φ-
 οῖσθαι mutari. Præterea legebatur in V. αὐτῇ pro αὐτοῖς
 Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. T. H.

15. Τὴς τοσούτης φόνους] Ætologum & Acarnanum
 caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo
 & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. J. Br.

16. Μελεάγρου ἀφελουσιν] Nam Althæa fatalem
 stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quo-
 que una Meleager periit. Ovidius citato volumine.
 J. Br.

17. Μμεμφομένης] Fabulam recitat Ovid. Metam.
 VIII. J. Br.

Μμεμφομένης] Vid. in Jove Tragoædo c. 40. &
 in Convivio c. 25. A. V.

20. Καὶ μοι δοκᾷ ὁρᾷ αὐτὴν] Scribendum ex Ms. καὶ
 μοι δοκᾷ ὁρᾷ quamvis & sine Ms. ope facile quivis
 qui animum attendit, sic scribendum esse videre pos-
 sit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in
 Oenei sacrificio, vide Homæum Iliad. i. v. 530. de
 epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Æ-
 thiopes Iliad. α. v. 425. J. G. G.

Καὶ μοι δοκᾷ] Pro eo, quum ex MS. id probat, et-
 iam sine Msti ope facile quæritur, qui animum atten-
 dat, scribendum esse καὶ μοι δοκᾷ, videre posse, ait ve-
 rissime Vir summus, J. G. Gravins. At unum ta-
 men Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per-
 se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissi-

mus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ
 linguæ noticiam præ se ferentem, qui de hujus dicti
 probitate dubitaret. At satis tum cum moveretur
 hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, contro-
 versia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio
 μοι δοκᾷ, in qua ἰγὼ posse & addi & omitti, pue-
 ri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus
 ex tersissimo nostro Luciano ipsum ἰγὼ, vel ἰγὼγὶ μοι
 δοκᾷ, totidem verbis & literis. Ecce Næster in He-
 rodoto: Ἐγὼ μὲν αὖ τὰ ἄλλα πάντα ἀσπλῆναι μοι δοκᾷ.
 In Eunuchō: Ὡς ἰγὼγὶ, εἰ δὲ αὖτε ἰγὼγὶ μοι δοκᾷ.
 In Toxaride: Ὡς ἰγὼγὶ πολὺ ἧδιον αὖ μοι δοκᾷ μνηστικῶν ἰ-
 σθηδῶν. In Parasito: Ἐγὼ ἡ δ' αὖτε μοι δοκᾷ τῷ Ἀ-
 χιλῆϊ τειμαφειᾷ τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρον εἶναι. In dia-
 logis meretriciis: Ἐγὼ δ' ἐκ τῶν ἰγὼγὶ μοι δοκᾷ. Alia
 Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in A-
 pophthegmate Agesilai (loco ab Cl. Gravinsio ad Luciani
 Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γὰρ μοι δοκᾷ ἡ τοιοῦ-
 τος βούλειος ἰγὼγὶ εἶναι. Th. Magister in voce ΔΟΚᾷ
 ex Platone & Demosthene ostendit, sicut μοι δοκᾷ, ita
 & μοι δοκούμεν, dixisse Græcos etiam in plurali. At
 sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani lo-
 co perperam μοι δοκᾷ legitur, ita & apud Xenopho-
 num

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat, Jupiter, quam in ipso Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam invitas* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

ἑλιδάμονας εἶποι τις ἂν, εἴγε ὁ Σομνημονίοι ἔχαιεν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἢν ὁ δὲ δέχηται ὁ Ὀμήρεω ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδιδάκτο, δῶδεκα ἔξῃς ἡμέρας ἐστίασαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τῆς ἄλλης θεῶς. ὅπως ἔδεν ὅσος οἶκον ἀμφοδὶ ποιοῦσιν, ὅτι ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλεῖσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ παρ' αὐτῆς τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εὐτύχαι, βοῖδ' αὖ τὸ δὲ πλεονεῖν, βοῶσι τετάρων τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης τὸ δὲ σῶσαι

ε' Ἀπομνημονίου] Ἀπομνημονίου L. d τὸ δ' In cunctis Edd. fuit τ' μιν, & deinde τ' δ' quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. M. du S. Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τ' Ὀμήρου ποιήσεως] Ὁ δ' Ὀμήρου φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστιν ὅς ἐν τῷ ὑμῶν ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὅς ἐπεδιδάκτο

σιν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ καὶ εἰς αὐτὴν ἡρώεσσι δ. V.

9 Ἐπεδιδάκτο] Malim fore ἐπεδιδάκτον quamquam infra delibasset ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδιδάκτο τὴν ἀνθρώπων

πρὸς εἰς Ὀλυμπίαν.

T. H.

sem lib. I. Κορον. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μὴ τοὺς μιλίτας ἵστασθαι ὅπως πολεμικῶν ἔργων, ἀλλ' ὅπως αἰνῶς μοι δοκεῖ, ὁ πᾶσι προσιπὼν ἵστασθαι, ὅτι, ὅπως πρὸς τοῖς, πᾶσι αἰνῶς ποιεῖν ὅς ἀντιπρὸς ἵστασθαι, ὅτι, ὅπως δίδωται, ἵστασθαι αἰνῶς ποιεῖν ὅς ἀντιπρὸς ἵστασθαι. Haud dubie oratio solecca est, μοι δοκεῖ προσιπὼν, & προτιπὼν. Sed omnino legendum μοι δοκεῖ. Caserum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quadam singulis (militibus) indicentem, pronunciantem, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, pueris mei quædam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyfes, πᾶσι αἰνῶς, inquit, ὁ πᾶσι. τῷτο δ' ποιεῖσας, σὺ δ' ἵσθι ὅπως χαρὴς τὰς τάξεις αἰνῶς ποιεῖσας πᾶσι αἰνῶς ποιεῖσας. Operte ceases; sibi m. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper em, quæ oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τὸ γὰρ δὲ πᾶσι αἰνῶς ποιεῖσας τὸν πρὸς τοῖς αἰνῶς ποιεῖσας μοι δοκεῖ ἵστασθαι. Equidem videtur mihi haud imperitius esse efficiendi, ut milites imperatui pueris. & continua post, ὅπως μοι δοκεῖ τὸ πρὸς τοῖς πᾶσι αἰνῶς ποιεῖσας ὅτι τὰ δὲ πᾶσι αἰνῶς ποιεῖσας τὸν πρὸς τοῖς αἰνῶς ποιεῖσας μοι δοκεῖ ἵστασθαι. Videtur mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam exciet, si dicit obedientiam colantes ac horretes; cum vero, qui iis iis dicit obedientiam

lit, ignominia & rapa mulces.

7. 7.

Idem. Δουῖ] G. P. & L. Reliqui δουῖ. M. du S.

21. Ἐν Οἰνῶ] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνῶν. εἰς Οἰνῶν Deis ad domum Οἰνοῦ προφεῖς. Ἐν Οἰνῶν eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνῶν. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut in τῷτο δ' γραφίαν, in pictoris cujusdam domo; in Ζευξίδε c. 3. εἰς Ἀριστάντου, initio Lapitharum: εἰς Φαρμακικῶν alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per αἰς, ut Noëter in Hermotimo, c. 82. εἰς δὲ δασκάλων in Apologia, c. 4. Εἰς πλουτίων τινός. Sic Aelianus, ἰσχυρὰ εἰς Λαμίας, εἰς Πανδανίας, εἰς Ἀρχιδαν. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δίδωται εἰς Ἀγαθῶν. Aristophanes, εἰς Περικλέους. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi.

7. 7.

Ἐν] Vid. Suid. (εἰς ἄδω) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ εἰς utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive NEΦ. 969.) male legit εἰς πᾶσι αἰνῶς ποιεῖσας. In nostris rectius, καὶ δίδωται.

M. du S.

31. Πᾶσι αἰνῶς ποιεῖσας] Hesiod. I. Oper. Lucian. passim.

7. 8.

32. Τὰ δ' . . . τὰ δ' . . . Τὸ Mf. R. ubique hic habet. & recte.

A. V.

Τὰ δ' ὅτι . . . τὰ δ' ὅτι. Locutionem hanc Mf. R. in textum receperunt, quam codicem nos sane non vidimus, sed huc datam in margine libri quo utebatur Ch. Ad. Vossium, receperunt.

M. du S.

35. Τὸ δ'

σῶον ἐπαελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων³⁵ ἑνεία· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον ἀγ-
πλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ
Ἐκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τῇ πόλιν ἐπρίατο
ᾧ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ στέπλου.
εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόν⁴⁰,
καὶ τεφάνη, καὶ λιβαίνωτῃ μόνῃ παρ' αὐτοῖς ὄνια.

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὀπιτράμενος,
ἄτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐ-
πευδὴ ἀπρακτός· ἀπῆκε δὲ τῆς Ἀγαμέμ-
νων⁴⁵, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι
καὶ χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τῆς ἀμοι-
βῆς, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλ-
τιστε Ἀπόλλων, ἐγὼ μὲν σε τῇ νῆϊ, τέως
ἀτεφάνωσιν ὄντα, πολλάκις ἐτεφάνωσα· καὶ
τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων καὶ αἰγῶν ἔκαυσα·
ὅτι τῇ βοῶντι σύ δ' ἀμελεῖς με ταῦτα
πεποιθότ⁴⁶, καὶ παρ' ἐδὲν τίθεσαι τῇ εὐρ-
γέτιν. τοιγαρὶν ἔτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν
ἐκ τῆς λόγων, ὅτε ἀρπασάμενος τὰ τόξα,
καὶ ὑπὲρ τῆς ναυσάθμης καθίσας ἑαυτὸν, καλε-
σάμενος τῷ λοιμῷ τῆς Ἀχαιῶν αὐτοῖς ἡμιό-
νοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἀπαξ τῇ Ἀπόλλωνι ἐμήσατο,

si ut salvus ab Illo Pylum redeat, tauris
novem; uti vero ab Aulide ad Ilium liceat
trajicere, virgine regia redimendam est.
Non Hecuba quidem, ne tum urbs capere-
tur bubus duodecim, atque peplo a Mi-
nerva redemit. Conjicere autem fas est,
multa etiam gallo, aut corona, aut solo
ture adeo, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus,
qui sacerdos esset, & senex & divinarum
rerum consultus, cum infectis rebus redi-
ret ab Agamemnone, expostulat cum A-
polline, apud quem in faenore collocasset
gratiam, & vicem reposcit, & tantum non
conviciatur, dicens, Equidem Apollo op-
time, ædem tuam, coronarum honore ad
eum diem carentem, sæpe coronavi, tot-
que tibi taurorum caprarumque femora tuis
in altaribus adolevi. Tu vero negligis me
taliam passum, nulloque numero habes opti-
me de te meritum. Itaque tantum oratione
illa pudorem ei objecit, ut sagittis correp-
tis infessoque editiore prope navium statio-
nem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis
canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi
men-

α Ἡ μὲν τῇ Ἐκάβῃ] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν τῇ Ἐκατόμῃ verissimam impertiunt. A. G. R. P. L.
τ. 11. in qua tamen omittitur γὰρ. β Ἀπῆκε] Omnes Edd. infederat vitiosum ἀπῆκε.

35. Ταύρων ἑνεία] Ὁ δὲ Νέστωρ λέγει * τῇ Ἰλίου ἐπαελ-
θῶν εἰς Πύλον ἑνεία βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς
λέγου ἔσθ⁴⁷· ὁ δὲ Ὀμηρ⁴⁸ εἰπὼν ἑνείας ἑνεία. V.

* Τῆς] Perperam in τῇ mutaverat Ed. A. nec causa fuit,
cur ibidem ἑνείας daretur, quum in V. proffet ἑνείας. Est
autem Honori locus, qui Scholiastrae castigandi Luciani occa-

41. Ὀνία] Πράσιμα. V.

55. Ἰπὲρ τῆς ναυσάθμης] + Ναυσάθμης, τῇ λιμένα· ἢ
ὅτι ὁ ναυτικός στρατὸς ναυσάθμῃ καλεῖται. V.

sionem praebebat, Od. Γ. 7.

+ Ναυσάθμης] Leguntur apud Suidam, in quo necesse non
est, ut cum Κυβερῶ quicquam inmutet. T. H.

35. Ταύρων ἑνεία] Od. Γ. pr. & 178. seq. τ. M. G.

36. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liqueat ex praecedenti-
bus scribendum esse, τῇ δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀγ-
πλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editio-
nibus, καὶ τὸ. Hinc vero ex Aulide in Ilium naviga-
tionem virginis regiae emere. Tunc nimirum Agamem-
nonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum
cursum & ferentes ventos. J. G. G.

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide Ovid. Metam. XII. 4. V.

37. Παρθένου βασιλικῆς] Iphigenissae, quam nonnulli
Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. τ. Br.

Ibid. Ὁ μὲν τῇ Ἐκατόμῃ] Rectius Mf. Anglic. doctif-

simi Golsmani, ἢ μὲν τῇ Ἐκάβῃ patet apud Homer. II. 6.

τ. B.
Ὁ δὲ τῇ Ἐκατόμῃ] Scribendum omnino ex Codice
Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant
mei libri excerpta: ἢ μὲν τῇ Ἐκάβῃ (vulgo absurdissime
ὁ μὲν τῇ Ἐκατόμῃ) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο
παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ στέπλου. Res habetur a-
pud Homerum Iliad. γ. J. G. G.

Ὁ μὲν τῇ Ἐκατόμῃ] Quemadmodum rectissime & in
codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in
excerptis Cl. Graevii, pro ὁ μὲν τῇ Ἐκατόμῃ legi-
tur, ἢ μὲν τῇ Ἐκάβῃ, eodem plane modo ad oram Flo-
ren-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspersa illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarumque suffragio de caelo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti iussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rheia; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Caelo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

βέλομαι ἢ τὰλλα εἰπεῖν, ὅσοι αὐτῶν οἱ θεοὶ ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα θεοὶ τῆς ἐρώϊας ἐδυτύχησεν, ἐδὲ τ' Ἰακίνθου τ' Φόνον, ἐδὲ τ' Δάφνης τ' Ὑδροφίαν, ἀλλ' ὅτι ἡ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τ' Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ἑξοστραχισθεὶς ἀπὸ τούτου ἐκ τῆς θύρας κατεπέμθη εἰς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμεν τῇ τύχῃ, ὅτε δὲ ἡ ἐβήθησεν ἐς Οἰηταλίας παρὰ Ἀδμήτῳ, ἡ ἐς Φρυγίαν παρὰ Λαομέδοντι, ὡς τὴν τέτῳ μὲν γε ἡ μόνῃ, ἀλλὰ μὲν τῷ Ποσειδῶνι, ἀμφοτέρω πλινθίου ὡς τῷ Φρυγίῳ, ἀλλὰ προσώφλεν αὐτοῖς πλεονὴν ἢ τριάκοντά, φασί, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ γὰρ ἡ ταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ ὅτι τῶν θεῶν, ἡ πολὺ τέτων ἱερώτερα, περὶ τε Ἡφαίστου, ἡ Προμηθέως, ἡ Κρόνου, ἡ Ρέας, καὶ χερσὶν ἄλλης τῆς Διὸς οἰκίας; ἡ ταῦτα ὡς καλέσασθαι τὰς Μῆσας σιωπῶντες ἐν δὲ τῇ ἐπῶν, ὅπως αὐτῶν δὴ ἐνθεοὶ γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνῳ, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸ πατέρα τὸ Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, ἡ τὰ τέκ-

c. a.] Ὑγι. L. d. h. γ. Fl. ut in his particulis saepe solet.

64. Καὶ ἑξοστραχισθεὶς] Ἐξοστραχισθεὶς. V.

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojæ ab Minerva redemisse. J. J.

h. a. p. Ἐκείνη] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. J. optime sane. Vulgata δ. μ. γ. ἐκατόμῳ manifeste corrupta. M. du S.

39. Βοῶν δώδεκα ἡ π.] Homer. Il. 2. J. Br.

40. Ἀλεκτρύνῳ] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. J. M. G.

48. Σου τ' ἰσὺν] Il. A, 39. J. Br.

58. Καὶ ἀνδοσύνῃ] Hoc est, pudore incusso exornari: nam ἀνδοσία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. J. C.

56. Αὐτοῖς ἱμῶσι] Eadem rhapsodia A, 50. Οὐρανὸν μὲν πρῶτον &c. J. Br.

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem suam Τροί. I.

in ipsum Jovem ulcisci non ausus, Cyclopes, a quibus fabricatum erat quo Æsculapio percussus est fulmen, interfecit. V. supra 9. A. XIII. M. du S.

64. Καὶ ἑξοστραχισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. J. B.

Καὶ ἑξοστραχισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. J. M. G.

65. Χρησάμεν τῇ τύχῃ] Quid si legamus χρησόμεν; & mox, ὅτι δὲ ἡ ἐβήθησεν, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι ἡ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. J. M. G.

69. Ἀμφοτέρω πλινθίου] Hæc M. Faelix Oâ. Serv. ad Virgil. J. B.

Ἀμφοτέρω πλινθίου] Il. Φ. 442. seq. J. M. G.

72. Παρὰ τῷ Φρυγίῳ] A Laomedonte. Il. Φ. J. Br.

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc fit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἰσὸν αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. M. du S.

σέικνα κατήιδιαι, ὡς ὁ Ἀργεῖος Θυέστης.
ἕτεροι δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῷ Ῥέας ὑπο-
βαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, 8
ὑπ' αἰγὸς ἀνιράφῃ, καθάπερ ὁ Τήλεφος
ὑπ' ἐλάφῃ, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερος
ὑπὸ τῷ κυνὸς· εἶτα ἐξελάσας τὸ πατέρα, καὶ
ἐς τὸ δεσμοτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔχε τὴν
ῥέχνην. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστέρῃ
τῇ δὲ τῇ Ἡραν τὴν ἀδελφὴν, καὶ τὴν Περσῶν
τῆτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρασιεὶς δὲ ὢν, καὶ
εἰς Ἀφροδίσιαν κεχυμῶν, ῥαδίως ἐνέπλησε
παῖδων τὸ ἔρανον, τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιη-
σάμενος, ἑνὶ δὲ καὶ νόμῳ ἐκ τῶν θνητῶν 9
ἑπταγών γεγώς· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμε-
νος χρυσοῖον, ἄρτι δὲ ταῦρον, ἢ κύνην,
ἢ αἶτος, καὶ ὅλως ποικιλώτερον αὐτῇ Πρω-
τέως. μόνῳ δὲ τῷ Ἀθηναίῳ ἐφύσεν ἐκ τῷ ἑαυ-
τοῦ κεφαλῆς, ὑπὸ αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέ-
φαλον συλλαβόν. τὸ μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίελην
φασιν ἐκ τῷ μηρὸς εἶναι καομένης, ἀρπάζ-
οντος αὐτὸν τοῦ ἑαυτοῦ κεφαλῆς.

voraverit : ut Argivus Thyestes : ut deinde
Jupiter, furto subijcientis lapidem Rheze, in
Creta expositus & a capra nutritus sit, quem-
admodum nempe Telephus a cerva & a ca-
ne Cyrus superior : ut deinde expulso patre,
& in carcerem coniecto imperium ipse tenuerit :
ut uxores duxerit ille quidem complures
alias, ultimam vero Junonem germanam
suam ex Perfarum hoc quidem Assyriorum-
que legibus : amator vero maximus sit, &
effusus solutusque in Venerem, facile cœ-
lum liberis ut compleverit ; quorum alios
ex sui fastigii matribus, alios vero nothos
etque hybridas ex mortali ac terrestri genere
creaverit, cum nunc aurum generosus ille,
nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, &
ipso Proteo mutabilior ; solam autem ex
suo ipse capite Minervam ut genuerit, in-
tra ipsum plane cerebrum conceptam :
Bacchum enim, ajunt, informem adhuc
ex matre cum maxime conflagrante erep-
tum,

a Καμύσης] Καμύσης B2. P. A. illud ἀπικνότερον veteres Edd. probant : s. saepe subscribi solet, nec raro praetermitti.

90. Ἰστέον δὲ τὴν ἀδελφὴν * Καμύσης ὁ Κύρου τῷ
† Περσῶν ἑρασιεὶς τῷ ἀδελφῷ Ἀπόλλωνι καὶ εἰρητο τοὺς βασι-
λεῖς δικαστὰς, καὶ τὴν ἐπὶ νόμῳ καλῶν τὴν βουλομένην
ἀδελφῇ ἑνωμένην. Οἱ δὲ ἀπικνότεροι, νόμῳ μὴδὲν εἶ-
ναι, καὶ καλῶν ἀδελφῶν ἑνωμένην ἄλλῃ μὲν τοῖς νόμοις
καὶ ἐξ ἀρχαίων, καὶ δευτέρῳ τῷ βασιλευσὶ Περσῶν ἐκείνῳ
ποιοῦν ὁ ἴδιος βούληται· καὶ τότε Καμύσης ἔγχε τὴν ἀδελ-
φὴν.

* Καμύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum
scriptoris alicujus veteris de connubio Cambylis & Atossae.
Non abhorret ab Herodoti stylo, quamvis nihil simile apud
Herodotum potuerim invenire, licet his hujus Atossae me-
minerit.

Herodoti sunt III. 31. sed paulo brevius contracta, rectis
his, quae ad institutum non facere censebat Scholiastes. Atossae
vero nomen in hac historia conjecturae debeat, an aliunde
cognitum habuerit, non liquet : Herodotus certe Cambysem
duas sorores matrimonio sibi junxisse narrans, quarum natu-
rior in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit.
Id quidem exura dubium est, quae Cambyli superstes vixit,
Atossam vocari ; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit
uxor.

† Περσῶν] C. Περσῶν male. M. du S.
Περσῶν hic & paulo infra scribi jussit M. du Sout : nihil erat,

quo minus lectiones C. V. sequeretur : in paucis enim Schol. suo,
non Herodoti, ore loquitur : ideo retinui ὁ ἴδιος pro τὰ αὐτὴν apud
Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφῇ,
quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τὴν Περσῶν βασι-
λεῖς nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi
praeferat τὴν Περσῶν.

‡ Εἰρητο &c.] Ed. A. ἑρτά τὴν βασιλῆα δ. ac pejor καλῶν
& καλῶν, quum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἑρτά
τὴν βασιλῆα δ. καλῶν, καλῶν, quae Herodoto conveniunt ;
nisi quod ἑρτά fuit revocandum, licet Hesychius etiam ha-
beat, ἑρτά, ἑρτά, ἑρτά. Mox ὑπεκρίνατο legitur in Hi-
storiarum principe, vel, quod Jac. Gronovius ex Mediceo li-
bro dedit, ὑπεκρίνατο.

§ Ἐξυμνῶν] V. Ἐξυμνῶν hoc verbum plane fuerat
omissum in E. A.

84. Ζεὺς κλαπείς] Orpheus, Homer. Callimach. Hy-
mno in Jovem. doctores sacri, Lucian. Cyr. M. Ene-
id.

87. Ὁ πρότερος] Mutandum putaram. V. 16. β. c.
9. Sed & sic stare potest.

90. Ἐγχε δὲ] Quos Auctores secutus sit, nescire

me fateor. Scholiastes certe Latonam harum uxorum
priorum unam facit. Schol. ad Z. 11. 34. M. du S.

91. Κατὰ τοὺς Π. νόμους] Paulo aliter rem vulgo
narrant. Consulti juris apud Persas Antistites, lice-
retne Regi sororem uxoris loco habere, responderunt
vetari hoc quidem legibus, sed esse legem, qua Regi
quid-

tum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore excruciat.

6. Similia vero hisce etiam de Junone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum ærarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem; claudum nempe ex casu, cum de cælo projectus a Jove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aestyanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila apposita, quæ jecur viri quotidie rostro tunderet.

σας, ὅς τῳ μηρῷ φέρων κατέφυγε, κατὰ
ξέζετο, ὃ ὀδὴν ἐνδύσας.

Ὅμοια δὲ τέτοις ἐστὶν ἡ ἱερά ἀδυστήρ,
ἀνδρὶ δὲ πρὸς τὸν ἀνδρα ὀμιλίας, ὑπὸ
αὐτὴν παῖδα γενῆσθαι τὴν ἱερὰν, ἢ μάλα
εὐτυχῆ τέτονι, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκία,
ἢ πυρίτιον, καὶ ὅς καπνῷ τὸ πᾶν βιῶντα,
καὶ σπινθήρων ἀπαπλεῖν, οἷα δὲ καμινῶντι,
καὶ ἐδὲ ἄρτιον τὰ πᾶσι χαλκισθῆναι καὶ αὐτὸν
ἐκ τῶν πτόματων, ὅποτε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ
Διὸς ἐξ ἑρᾶν καὶ εἶγε μὴ οἱ Ἀθηναῖοι καλῶς
ἔσονται ἐπὶ φερόμενοι αὐτὸν ὑπεδέξασθαι,
ἐτεθῆκει ἀνὴρ ἡμῖν ὁ ἱερῶν, ὅσῳ δὲ
Ἀστυάναξ ἐκ τῶν πτόματων καλῶς. καίτοι
τὰ μὲν ἱερὰ μέτρα τὴν δὲ Προμηθεῖα τίς
ἐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολῶς
φιλάσθῃς ἦν, καὶ ὅς αὐτὸν καὶ τέτονι ἐς τὴν
Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀπεσφύρασεν ἐπὶ τῇ
Καυκάσῳ, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ ὀδύνασθαι
σας τὸ ἱερὸν ὁσημέραι κολάσσειν.

Οὐ.

6. Πυρίτιον] Πυρίτιον G. P. πυρίτιον vel πυρίτιον notatur ex L. πυρίτιον J. V2. A1W. Reliquae Edd. Fl. sequuntur. c. ἑρρίφη] ἑρρίφη solae B2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent.

7. Ἰπνέμιον] 7. Ἰπνέμιον λέγεται τὰ δὲ σπινθήρας ἐκ μίλων. V.

7. Ἰπνέμιον] Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλῶνται pro λέγονται.

T.E.

quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII. 1.) adversus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulasse, quod fororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod V. Cl. emendavit.

M. d. S.

Ibid. Περὶ νόμους] Etiam cum matribus: Catull. M. Faelix.

J. B.

7. Ἰπνέμιον] Quae dicantur hypnemia ova alio in loco retuli.

J. B.

Ἰπνέμιον] Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam Ἰπνέμιον est ὡς τὸ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse.

J. C.

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρίτιον. Vertit inter-

pres: fornicarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem: βάναυσος est arte sordida seu sellularia quæstum faciens: sed πυρίτιον Græcis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτιον lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτιον ἄρτος dixit Phrynithus apud Pollucem. In Ms. est πυρίτιον sed hujus vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρίτιον, qui igne utitur in flando, & coquendo aere, a πυρίον. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Esdræ.

J. G. G.

10. Πυρίτιον] Ed. J. πυρίτιον. viderint alii an commodius. G. & P. πυρίτιον. L. πυρίτιον vel πυρίτιον.

M. d. S.

Ibid. Τὸ πᾶν] Provisus.

J. B.

13. ἑρρίφη] Ita ediderunt B2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἑρρίφη.

M. d. S.

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Trojæ ulcisci posset, de turri præcipitavit.

A. V.

Οὐτῷ μὲν ἐν ἐξετέλει καὶ καταδίκῃ
ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) 2
πῶς οὐκ ἀρχημονεῖ, καὶ δυνά' ποιεῖ,
γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρ' ἔσα, καὶ το-
σέτων μήτης θεῶν, παιδραστῦσα δ' ἐτι,
καὶ ζηλοῦσπῦσα, καὶ τὸν Ἀτλιν ἐπὶ τῷ
λαόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρῆσι-3
μον εἶναι δυνάμειον, ὥστε πῶς ἀν' ἐτι μέμ-
φαιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ
τῇ Σελήνῃ πρὸς τὴν Ἐνδυμίωνα κατιώσῃ πολ-
λάκις ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀφείμενοι τὸν λόγον ἐς 3
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἕρπον, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι χτ' ἢ αὐτῇ Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδόν, καὶ θρασυμέθεα, ὅπως ἕκαστος ἀφαι-
κόσμη) τῷ ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῶς ἐστὶ τὰ
ἔξω, καὶ πρὸς ἡμῶν τὸ Ὀμήρῳ λέγοντο ἡμέ-4
σαι. Ὡς δὲ ἀνὰ τὴν ἀνακῦφαντι μικρὸν ἐς
τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῷ ἰώτῃ γενωδιῶ,
ὥς τε λαμπρότερον φαίνειαι, καὶ ἡλι-
καθαρώτερον, καὶ ἄστρα ἀφαιγέστερα, καὶ
τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. 4
ἔσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκῶσιν αἱ Ἑρμῆς.
πυλωρεῖσι γὰρ ἐπιεία δὲ, ἢ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρ-
μῆς, ὅντες ὑπηρεταί, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ
Διός· ἐξῆς δὲ τὸ Ἡφαίστου τὸ χαλκῶν

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam
vero, (forte enim ista quoque dicenda
sunt) quis neget indecore se gerere, & in-
digna facere, quæ anus licet, & effæta,
& tot Deorum mater, puerorum adhuc a-
moribus ac zelotypia ardeat, atque Attin
suum, juncta leonibus rheda tollat, eum-
que talem qui jam nec utilis illi esse possit.
Quæ cum ita sint, quis jam Veneri suc-
censeat ob adulteria, aut Lunæ de media
sæpe via ad suum descendenti Endymio-
nem.

8. Age vero jam his relictis sermionibus
in ipsum adscendamus cælum, poetarum
licentia eadem qua Homerus Hesiodusque
via evecti, videamusque quomodo cæle-
stium unumquodque ornatum instructum-
que sit. Si quis autem transgressus paul-
lum etiam superiora sublato capite intro-
spexerit, vel plane in dorsum & terga con-
vexa evaserit, illi vero & lux candidior
fulget, & sol purior, & illustriora sidera,
ac dies ubique & solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horæ habitant, janitrices
nempe; tum Iris & Mercurius, ministri
Jovis ac nuntii; deinde æraria Vulcani of-
fici-

a Πωρ] Πωρ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. W. Lectio minime contem-
nenda.

24. Οὐτῷ μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum
B2. & P. nova sententia inchoanda. M. du S.

30. Μηκέτι χρῆσιμον] Sed eviratum. J. Br.

30. Χρῆσιμον] Virilia enim ipse sibi absciderat; un-
de postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Laß. I. 17.
qui paulo aliter rem narrat. M. du S.

39. Χαλκῶς ἐστὶ] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὶ χαλκῶς
τῆς δῶ. J. G. G.

45. Χρυσῶν τὸ δάπεδον] Homer. II. A, 2. Χρυσῶν δὲ
δάπεδον. J. Br.

47. Πυλωρεῖσι] Homer. II. E, 749. Θ, 393. Λιό-
ματα δὲ πυλωρὶ μένος ἔρπον, ἀεὶ ἔχον Ὀρεῖ,

Τῇ ἐπιτέτραπται μέγας ἔρπον, Ὀλύμπιος τοι. J. Br.

54. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' ἑπὶ καθέμενοι] Homer. II. A, 1.

Ol δὲ θεοὶ παρ' ἑπὶ καθέμενοι] II. A, 1. J. Br.

58. Ἀναφερομένην πρὸς τὴν ἐλισσομένην περὶ καπνῶν] Il-
lib. 1. Aristoph.

60. Ἐπιειχρόντις τῷ καπνῷ] Horat. Sat, 2, 7, 38.
Nasum pignore supinator. Vid. Arnob. p. 212. qui clas-
sicus prope locus, ubi enissas etiam appellat. J. M. G.

61. Ὡς περ αἱ μῦσαι] Idem Musæ encom. Athos.
lib. 1. Aristoph.

64. Ζεῦ

ficina omni artis instrumento plena ; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (deceat enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comestationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora

οὐκ ἀνάμετον ἀπάσης τέχνης· μὲν δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῆς Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλὴ τῇ Ἡφαίστῳ κατασκευάσασθαι.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι, (ὡς περὶ γὰρ οἶμαι, ἀναόντα μεγαληγορεῖν) σκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιεβλέπουσιν ὅτι κινεῖται, εἴ ποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλυσσινδρήν περὶ καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐαχέει· πάντες, ὅτι κτεχνηότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχερόμενοι, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἣν δ' οἰκίσσοι ὥσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δειπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι σινοεσθῆναι, καὶ σινέπεινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν καλᾶσθαι, ἄβασθαι δὲ τῷ· Διὶ γὰρ γένει καὶ ἀπορρητὸν ὁ ὑραίος.

Τοιούτῳ ὁ βίβει τῇ θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ ἄνθρωποι σινοῦσιν αὐτοῖς, καὶ ἀκόλῃα περὶ οὗτας θρησκείας ὁππότερῶσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμνοιο, καὶ ὅρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπιφήμισαν ἐκαστῷ θεῷ. μὲν δὲ νεμεῖσθαι καὶ ἔθνη σέβειν, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν ὁ μὲν Δελφὸς τῇ Ἀπόλλωνι, καὶ ὁ Δῆλος τῇ Ἥρᾳ, καὶ ὁ Ἀθηναῖος τῇ Ἀθηνᾷ.

1. Θεῶν] Θεῶν P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. Θεσκυίας] Λατριάς. V.

64. Σωβέσθαι αὐτοῖς] Pausan. in Arcad. Οἱ δὲ διὰ τὰς ἀνθρώπων ἐστὶν ὁμοτροπάζει θεοὶς ὅταν ὑπὸ διακρίσεως ὁ ὁμοτροπάζει. J. Br.

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. M. du S.

67. Ἀπορρητὸν] Forſan ἀπόρρητον vel ἀπορρητὸν, ut J. Br. c. 2. M. du S.

71. Ὑλῆς] Sylvas ac salus: ὀργάνους vocant. J. Br.

72. Ἀποτέμνοιο] Ad verbum resacuerunt ἀπετέμνοιο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. J. M. G.

73. Ὅτι ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptori-

bus notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. a. 5. M. du S.

74. Ὅτι πρὸς Βακχῷ sacra est, Jovi aquila, Minervae ποῖμα. J. Br.

75. Τὰ φυτὰ] Olea Minervae, vitis Baccho, Jovi quercus. J. Br.

76. Νεμεῖσθαι] Oī ἄνθρωποι. J. Br.

77. Ὅτι Δελφῷ] Cæcil. in M. Fel. qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. J. B.

ναῖος ἢ Ἀθηναῖος μαρτυρεῖται γὰρ ἢ οἰκισ-
 τὴν τῷ ὀνόματι ἢ ἢ Ἡραν ὁ ἢ Ἀργεῖος.
 ἢ ὁ Μυγδόνος ἢ Ῥέαν ἢ Ἀφροδίτῃ ὁ
 Πάριος. οἱ δ' αὖ Κρήτες ἢ γενεᾷ πατρὶ
 αὐτοῖς, ὅδ' τραφεῖν μόνον τὴν Δία λέγουσι, ὅ
 ἀλλὰ ἢ τάφοι αὐτῷ δεικνύουσι. ἢ ἡμεῖς ἄρα
 τοῦτοι ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὴν Δία
 βροτῶν τε, ἢ ὕμνῳ, ἢ τὰλλα πάντα ὅπι-
 τελεῖν ὁ δὲ ἐλαλῆθαι πάλαι τῶνδε, ὅ
 Κρησὶ τεθαμμένῳ.

Ἐπεὶ δὲ ναῖος ἐγγράφους, ἢ αὐτοῖς μὴ
 οἰκοῖ, μὴδ' ἀνέστη δὸν ὥσιν, εἰκόνας αὐ-
 τῶν ἀπεικάζουσι, ὅδε καλέσαντες ἢ Πρα-
 ξιτέλῳ, ἢ Πολύκλειστον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

nervam vero Atheniensis : (testatur enim
 ipso suo nomine *Græco* illam conjunctio-
 nem;) Junonem porro Argivus, & Myg-
 donius Rheam, & Venerem Paphius rur-
 sum Cretenses non natum modo apud se,
 neque nutritum modo Jovem prædicant,
 sed sepulcrum quoque illius ostendunt.
 Nos igitur longo adeo tempore falsi su-
 mus, qui putaverimus; Jovem tonare &
 pluere & reliqua omnia perficere: at fugis
 nos, olim eum esse mortuum, qui apud
 Cretenses sepultus sit.

11. Deinde templis excitatis, ne sine
 domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis
 assimilant, Praxitele aliquo advocato aut
 Polycleto, aut Phidiaz. At hi nescio ubi

vi-

a Οἰκιστὴς] Οἰκιστὴς F. b Ἀργεῖος] Ἀργεῖος omnes Edd. excepta V2. cui opitulatur A. P. L. eandem
 lectionem ostendit ora ΔΙΗ. c ἢ αὐτοῖς] ἢ αὐτοῖς L. an αὐτοῖς; d αὐτῶν] αὐτοῖς P. & margo ΔΙΗ.

77. Ἡραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. seq. præsertim
 Spanh. ad Callim. p. 372. seq.

Ibid. Ἀργεῖος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod.
 J. B.

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἀργεῖος. M. du S.
 78. Μυγδόνος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim
 θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione uti-
 tur. *Paufanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens
 Coræbi patre, ἢ ἀπ' αὐτοῦ inquit φρεῖ τῶνδε καλίσ-
 τερον. Vid. *Horat.* Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat.
Theb. 2, 134. J. M. G.

81. Τάφοι αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn.
 in Jov. ejusque Interpretes. J. C.

Τάφοι] Vid. supra Τιμ. c. 4. infra Z. τρ. c. 45. &
 Ex. Spanh. ad Callim. p. 6. M. du S.

90. Γενεᾷ τῇ Δίᾳ] Haec omnia ex *Homero* mu-
 tuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi
 forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones
 Deorum acceptas tulerit. J. C.

91. Παῖδα] Idem voluit quod *Callimachus*, cum
 (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) αἰὲν καλὸς ἔσσι νῖος canit. qua-
 lem nempe in antiquis nummis & monumentis pas-
 sim conspici ait, vir harum, & omnium bonarum
 artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide.
 M. du S.

92. Ὑποκρίτω] Hic anonymus eruditus Florentino
 suo libro ad vocem ὑποκρίτω adscripsit, se conjicere
 legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari
 γυναικὶ alas Mercurio vult tribui: putem tamen fa-
 cillimum esse lectionem vulgatam. Quamvis autem
 Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen
 commode appellatur ὑποκρίτω, hoc est florens ætate,

ὅς τις ἢ ἄλλος, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Im-
 mo quum ὑποκρίτω proprie notet, quemadmodum
 interpretatur *Hesychius*, ἢ ἀπαρχὴν ἔχοντα ἢ γυναικῶς,
 apprime convenit Mercurio, semper juveni, id ἐπι-
 theton; quodque ei non *Lucianus* modo, sed & *Ho-
 merus* tribuit, ubi Il. Ω. vs. 348. eum similem facit
 juveni

Πρῶτος ὑποκρίτω, τῶν περ χαριεστάτων θεῶν.
 Cui sunt flaventes prima lanugine malæ.

Cæterum ex hoc versu Homericō omnino apud *Ae-
 lianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἰδέσθαι αὐ-
 τοῦ [Δαφνιδῶ] νόμον μίαν, ἢ ἀμύλητον καλὸν ὄντι ἐ
 νῦν, ἢ πρῶτον ὑποκρίτω) emendandam censeo πρῶτον
 ὑποκρίτω abunde enim liquet, politissimum scripto-
 rem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, *Hom-
 eri* loco. Non mihi latet, quod ad hæc *Aeliani* attu-
 lerunt Eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam
 arbitrandam permitto. J. J.

ὑποκρίτω] Iis quos Cl. *Jensius* attulit, addatur *Rhi-
 lostrat.* de imaginibus, ὅς ἀπαρχὴ τῇ ὑποκρίτω in *παρ.*
 p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω. 348.
 & Od. K. 279. M. du S.

95. Ἐλεφαντῶ] Eburnea enim erat statua *Jovis* O-
 lympici, ad quam hic respicit. v. *συγγρ.* c. 51. M. du S.

96. Τῶν Κρόνου ἔ' Ῥέας] Ethnici nimirum passim de
 statuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vi-
 de quæ notavimus in *Criticæ* P. 2. S. 1. c. 25. J. C.

98. Πιερίων ἱερῶν] Confecto Olympico certami-
 ne. J. B.

99. Διὸς πῖντα] Nè cur fraudi sit illud ἄλμα, notan-
 da

viderint Deos; fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Mineram oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

οὐκ οἶδ' ὅπως ἰδόντες ἀναπλάττεισι γενεήτων
μὲν δὲ Δία, παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τ' Ἀπὸλλωνα,
καὶ τ' Ἑρμῆν ὑπὸ νηπύτῳ, καὶ Ποσειδάωνα κυανό-
χαίτῳ, καὶ γλαυκῶπιν τ' Ἀθηνᾶν. ὅμως δ'
ἐν οἱ παριόντες ἐς τὸν πῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰδαίου
95 ἐλέφαντα ἔτι οἶον ὄραν, ἔτε τὸ ἐν τ' Ὁρέ-
κης μεταλλοθῆν χρυσίον, ἀλλὰ τ' Κρόνον καὶ
Ῥέας ἐς τ' γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμῶνον, καὶ
τ' Πισαίων ἐρημίαν ὁπισθοκοπεῖν κεκλυθυσμέ-
νον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἀγ' ὥστε ὅλων
100 ἐτέρῳ θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμούς, καὶ προρρήσεις, καὶ περι-
εργαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βῆν μὲν
ἄροτρα ὁ γεωργός· ἄρια δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ
αἰ-

92. Ἰαπωνία] Ἰαπωνία τὸ γένος, ἀπὸ τῆς ὠκεῖας, καὶ ὑπερῆρης ἀγῆς, ἀπὸ τῆς ὠκεῖας. V.

94. τὸν τῆς Ἰδαίου ἐλέφαντα] Εἰς τὴν αἰτῆν τὸν τῆς Διὸς ἀγαλμα. V.

98. τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίστῳ τῇ τ' Ἡλιακῆς γῆς, τὸ τῆς Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος· καὶ οὕτως Φειδίας, ὅπως ἐκ τῆς Ὀλυμπίας

ἐκτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πανταίῃ μόνον ἰσχυρῶς τοῦ ἀνθρώπου χάριν τ' Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἵκειν τὴν ἀγῆν, ἀλλὰ δὲ ὅς μὴ δύνανται, διὰ τοῦτο εἶπεν τῶν Πισαίων ἐρημίαν. V.

2. -Περὶ ῥήσεων] Τὰ ὕδατα, δι' αὐτὰς ὅς προκαθάρσιν οἱ θύοντες μέλαινες. V.

• Ἰαπωνία] Lege ὠκεῖα ex Etymologico Magno. J. C. C. ὠκεῖα καὶ ὑπερῆρης ἀγῆς, ἀπὸ τῆς ὠκεῖας. M. du S.

Sumta sunt ab Etymologia. Pro ἀπὸ τῆς ὠκεῖας, in V. ἀπὸ τῆς ὠκεῖας. T. H. τὸν τῆς Ἰδαίου ἐλέφαντα] Hoc in V. praefigitur: peritinet tamen, monente Salmasio, explicatio ad τὴν αἰτῆν. T. H.

τῆς Ἡλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. Eliadi: M. du S.

Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίστῳ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Mest. Scladus adscripserat, Ἡ- quae est in B. vide, ostendit eamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: πρὸς τὴν Ἡλιακῆς a Stephano configuratum. Idem liber κατεσκευάσθη πρὸς κα-

τελευτήσαντο Ed. A. T. H. S. M. du S. 5 M. du S. Coll. ὠκεῖα male. M. du S.

9. Προκαθάρσιν] Haec uterque V. Codicis Scholasticus habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθάρσιν, in altero legatur προκαθάρσιν. Sunt autem proprie προκαθάρσιν non ipsa lustralis aqua, sed vel aquimimalia sive vasa facta foribus adposita templorum, aut manu praecitata; vel adspersilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immeritis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Jo. Brudaei Miscell. I. 38. Hadr. Junii Anim. III. p. 193. Theodorit. H. E. III. 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν ὑστάτους καὶ πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς αἰσχύνης προκαθάρσιν. T. H.

da hujus locutionis naturā, quae Græcis inprimis familiaris, ut videre est in ἀγῆς πῶν, ἀγῆς πῶν, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πῶν ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermediū quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰαπων. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. M. du S.

2. Προρρήσεις καὶ περιεργαντήρια] De his vocibus copiose alibi. J. B.

Προρρήσεις] Non satis apte haec vox vocis Θιμῶν jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλλ' c. 38. & Δημοσ. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὲν πρὸς τὴν, pro μὲν πρὸς τὴν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? M. du S.

Προρρήσεις καὶ περιεργαντήρια] Accipio illud, quod deinde Progammas vacat, scripturam in edito propositam, qua arcetur profani, ἱεῖς, ἱεῖς, &c. J. M. G.

3. Βῶν ἀροτῆρα] De quo Hesiod. lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5. lib. 2, de re Rust. dice ad Rursam. J. B. 6. Θι-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πό-
πανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλῆσας
μόνον ἢ αὐτῷ δεξιᾷ. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ'
ἐκείνους γὰρ ἐπάναιμι) τεφανώσαντες τὸ ζῶον,
καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς
εἴη, ἵνα μὴδ' ἄχρηστον τὴν καλασφάτῳ-1
σι, προσάγουσι τὰ βωμῶν, καὶ φοκύνουσιν ἐν
ὀφθαλμοῖς ἔθ' θεῶν, γοερὸν τι μυκώμενον, καὶ
ὡς τὸ εἶδος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ
θύσι· ἀπαυλῶν. τίς οὐκ ἀν' εὐχάσειεν ἡδεῖα
ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέν-
ναι εἰς τὴν περὶ ἀνθρώπων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἔσθι
τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἐστὶν ἡμαγ-
μένον, καὶ ὡς τὸ ὁ κύκλωσ' ἐκείνῳ, ἀνα-
τέμνων, καὶ τὰ ἐγκαλὰ ἐξαίρων, καὶ καρδίαν-2
κῶν, καὶ τὸ αἷμα τῶ βωμῶν περὶ χεῖρας, καὶ
τί γὰρ ἐκ εὐσεβείας ὀπιτελῶν; ὅτι πᾶσι δὲ
πῶς ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρον αὐτῇ δορᾷ ἢ
αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἢ δὲ

scaparius, alius quidam tus aut liburni;
pauper autem placavit Deum adorata solum
dextra. Ipse vero sacrificantes, ad hos e-
nim redeo, vittatum animal, quod qui-
dem diu ante probarunt, si sit integrum
(ne quod *improbatum* aut parum idoneum
mactent) admovent altari, & in oculis Dei
mactant lugubre quiddam sonans, quae bo-
na illius verba interpretari licet, & tibias
dimidiato jam spiritu ad sacrificium infla-
tas. Quis non putet delectari; haec cum
vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat,
ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si
quis manus puras non habeat. Caeterum
sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cy-
clops ille secans, & exta eximens & cor
protrahens, & sanguinem adfundens altari,
& nihil non pium perficiens: denique ve-
ro igni accenso imponit ipsam cum pelle
capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum
ni-

6. Φιλῆσας . . . θεῶν] Germanus hic adorandi
ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V.
orig. c. 17. *Apul.* Miles. IV. & in *Apol.* & *Salma-*
sium. M. du S.

8. Τὸ ζῶον] Quam immolavit victimam. J. Br.

9. Ἐντελής] Confule *Omnitatum* p. 102. *Athen.* 674.
F. *Αριστέλης* δ' ἐν τῇ *Συμποσίᾳ* φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολο-
βοι προσφέρειν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τίλεια ἔλαια· τὸ δὲ
πλήρες τίλειον ἐστὶ τὸ δὲ εἶπον, πλήρωσόν τινι σημαίνει.
M. du S.

Ἐντελής] Certe εἶπον pro implere etiam *Hom.* II. A.
470. *Κούροι μὲν κρητάρως ἐπετέψατο ποταῖο* quo illustra-
tur *Virg.* 2. G. 528. - *Et socii cratera coronant*, quem
alii de crateribus corona foliorum circumdatis, mi-
nus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. *Ἐπετέ-*
φονται δὲ ποταῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχηλαῖς οἱ κρατῆρες
πρὸς οὐκ αἰετῶν, αἵτις διὰ τὸ ποτῶν [leg. ποτῶν cum *clar. S.*
Clarke ad *Hom.* I. c.] quod in transitu monitum sit,
licet ad *Lucian.* non adeo pertineat. J. F. R.

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi suspecta. M. du S.

Ἡμίφωνον] Quid si igitur εὐφώνον, vel potius ἡδύφω-
νον; J. F. R.

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celf. 147. 1. M. du S.

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] Qui hominem necaverit,
sacrilegium perpetravit. J. Br.

19. Ὁ κύκλωσ' ἐκείνῳ] Homericus Polyphemus *Odyss.* K.
J. Br.

21. Τὰ βωμῶν] Qui mos non gentium solum,
sed & Hebraeorum, Dei iussu; *Lev.* VII. 2. M. du S.

26. Διακυδάλαι] Homericum dictio, ut & versus se-
quens, qui lib. v.

27. Σκόθος] Res est ex omni genere Scriptorum
notissima. Tangit iterum Z. 77. J. B. M. du S.

29. Τῇ Ἀργείῳ] *Dianae Scythicae.* J. Br.

36. Κριορρίσσωπον] Horum omnium imagines in Pi-
gnorii mensa Isiaca, quibus haec res cordi sunt, vi-
deant. Eadem propemodum habeat & *Orig.* c. Celf.
121. 1. & *Clem.* Al. 16. C. Vid. *Philosr.* p. 257. No-
tus, inquit ibi interpret, *Hircus Mendefus Panis sym-*
bolum. M. du S.

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Aegyptii *Crocodi-*
lum. V. *Stephanum Byz.* in *Διοσκόρις.* & *Clem.* *Alex.*
τρομ. V. *Cyprian.* etiam ad *Demetrian.* & *Tertull.*
adv. *Marc.* II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab
omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens

Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa parvet saturam serpentibus IBIN.

& cf. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem *Crocodi-*
los summo prosequi dicuntur. Quorum populorum
nomina illic exhibet *Vir Illustrissimus.* M. du S.

39. Δαίμωνες &c.] *Hom.* II. Φ. 487. *Εἰ δ' ἰδὼς*
πυλῶνιο δαίμονι ὄφρα ἴδῃ. J. Br.

Δαίμωνες] II. Z. 150. J. M. G.

41. Καὶ ἐκρημύων] Sic de *Dea Syr.* J. B.

Ἐκρημύων] Solemne hoc in Aegyptiorum pueris
quē.

μίαν, ἢ τὴν γιγάντων ἢ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
φοβηθέντες ἦσαν ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα
λαοόμοι τὰς πολεμίας. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν
ὑπέδου τράγον· ὁ δὲ κρὶν ὑπὸ τῆς δέξας. ὁ δὲ
θηρίον, ἢ ὄρεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυ-
λάττεται τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπὸ κεφαλῆ γρα-
φέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσαίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί.
πλὴν ὅτι πεινῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
πενεστέρητες ἤδη πεφονευμένοι· οἱ δὲ καὶ θά-
πτονται μόνον ἀποσφάττατες. ὁ μὲν γὰρ Ἀπὶς, ἵσχυρος

quam, ut ab hostibus & gigantibus sedi-
tionem metuentes Dii in Ægyptum vene-
rint, ubi latere se sperarent ab hostibus,
deinde unus illorum caprum subierit, arie-
tem prae metu alius, bestiam *quancunque*
alius, aut avem: hancque ob causam illas
formas hodie quoque servari Diis. Haec
nimirum in penetralibus templorum reposi-
ta servantur, scripta ante decies mille am-
plius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos
eadem, nisi quod lugent hostiam, & plan-
gunt circumstantes modo mactatam, alii
vero eam sepeliunt, contenti jugulasse.
Maximus quidem illorum Apis Deus si
moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἀπὶς ὁ μέγας· Ὁ Ἀπὶς δὲ τὰς ἀνι-
στὰς τῆς Αἴγυπτου ἐκείνους βοῦς ἂν, ὃς ἔχει τὴν * ἰδίαν

σημῖαν. Τὸτο καὶ τὸ ἐκείνης ἰσομύτης σύμβολον. V.

* Ἰδὲ σημεῖα. Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis
dignoscendi σημεῖα καὶ γνησιότητα fuisse tradit Aelian. de A-
nim. XI, 10. inter quae unum τὴν ἀνδρὶ τὴν τῇ Νύκτι ἰσομύ-

την σημεῖον quare mirum non est ἐκείνης, quae Nilo maxi-
me debebatur, auspiciū ab eo capium. T. H.

ἀλλήλων τὴν μυστήριον δύναμις ἐκείνους ἐκείνους τοῖς
ᾧ ΣΕΙ τοῖς ἀποδιδόντες μυστήριον βιβλίου. Uti igitur
in sermonibus mysticis imperant PROPHANIS, ut sibi
AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non hu-
manis legibus, sed verissimis mysteriis inhians, eis de-
nuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT. De
emendatione cum ipse Vir Ampliss. tum Galeni com-
mentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat,
ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a
me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui
extat in Com. p. 334. C. αἱ δὲ οἰκίται ἐν τῇ ἀγῶνι
ἐν τῇ βιβλίῳ τῇ ἐν ἀγῶνι, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑ-
ΛΑΣ ΤΟΙΣ ᾧ ΣΕΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΕ. Famuli autem,
& si quis alius adit PROPHANUS & aggressus
AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS
CLAUSAS OBSTRUANT. Quibus lectis, si
quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare ve-
lit, rationes libenter audiam. Eurip. Iph. 882.

— Τὸ δὲ μὲν ἐκείνους ἐκείνους ἐν πύλαις
κατέκρινον δικαστῆρας.

Theognis 421.

Πολλοὶ ἀνθρώποι γλῶσση δύναμις ἐν ἐκείνους
Ἀρμόδιαι.

De aliis formulis. V. Callim. l. c. Lamprid. in Alex.
Sev. & Menesf. M. du S.

51. Ἐστὶν μαρμάρῳ Ridet hic Aegyptiorum vanita-
tem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexe-
rent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur.

Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria
praestitum est id quod Lucianus pro more suo, risu
tantum excepit. V.

53. Ἐκείνους] Τύπτοιαι passim de hac ipsa re He-
rodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim
puto flagellis vios, quibus digni erant. F. M. G.

57. Κορῶν] Luctus indicium coma barbaque rasa
fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. A. V.

Κορῶν] Lamprid. in Commodio IX. Sacra Isidis co-
luit, ut & caput videret & Anubin portaret. V. Ca-
saub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe. αἱ ἱερεῖς
δὲ τῇ μὲν ἀγῶνι κομῶνται, ἐν Αἴγυπτῳ δὲ ἐνυμνῶνται. Plin.
etiam VIII.

58. Φίλον . . . τὸ πᾶν] Dura omnino phrasis.
Vide an arrideat P. & Edit. J. scriptura, ὡς φιλὸν le-
gentium. M. du S.

60. Ἐστὶ δὲ ὁ Ἀπὶς ἐξ ἀνέλης διός, ἐπὶ τῇ προτέρῃ χει-
ρονομίᾳ] Benedicimus: est autem hic Apis Deus ex
armento jam antea suffragiis designatus: quod mutua-
tus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud an-
tea in quod tempus recidit, & quando existit? aut
quis intelligit? Immo, post priorem creatum, prioris
mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum
querentium passim. Adeo plane contraria est Luciani
sententia, quam affingebant illi. Quod certe de-
buerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ ταύ-
τοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ ταυτοῖσι, etiam in
Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acu-
men interpretum. Nam libro 2. Verax Histor. ἐπὶ δὲ
τῇ δέσπῃ μνησκῇ τε καὶ ἐκείνους χαλάζουσιν ubi Benedicimus
in

morietur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgari-
bus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἀν' ἀποθήῃ, τίς ἔσται πολλὰ ποιῆται ἢ κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσιν, καὶ ὁ φιλὸν ὅτι τὴ κεφαλῇ τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸ Νίσος ἔχει πλόκαμον ἢ πορφύρεον; ἔστι δὲ ὁ Ἄπης ἐξ ἀγέλης θεός, ὅτι τὰς προτέρων χειρονομεῖται, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερον τὸ ἰδιωτῶν βούλῃ. ταῦτα ἔσται γινόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ μὲν ὅτι ἐπιμήσοιτο ἑδνός, Ἡρακλείτης δὲ τινος, ἢ Δημοκρίτης, ἢ μὲν γελασομένη ἢ ἀνοιασ αὐτῶν, ἢ δὲ ἢ ἀγνοια ἢ ὀδυρμένη.

a φιλὸν] Ὑψιλὸν P. Ὑψιλὸν ad oram A1W. scriptum est. b Ὀδυρμένη] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρμένη. illud poscunt ἐπιμήσοις & γελασομένη.

59. Καὶ τὸ Νίσος ἔχει πλόκαμον] Βασιλῆος Μεγαρίου τμήμα. V.
Ibid. Τὸν Νίσος ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς

† ὅν, ἔχον ἐπὶ τὴ κεφαλῇ μὴ αὐτῶν πορφύρεον, ἢ ἀποθήῃσιν ἀνάγκη ἢ ἀποθήῃσιν τῶν πολλῶν, ἢ ὀδυρμένη. V.

† Ὀν] Vel refinge βασιλῆος Μεγαρίου, vel βασιλῆος ὅν ἔχον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ &c.

T.H.

in capna: quae si vera est versio, quid faciunt *ἐπιμήσοι* τα paulo ante descripta? immo est *post capnam*. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὴ ὅτι σὺν ἀγέλῃσι διέχουσιν αὐτὸ, καὶ πᾶσι μοι παράδωκεν ὁ δὲ μισθὸς ἐπὶ πᾶσι ὑπὸ τοῦ ἐλόντος &c. video reddi, sed quid interim in singula diceret, quum certe debuissent, sed qua interim & post omnia (nempe lecta) ab se dicta fuerint.

61. Ἐπὶ τῶν προτέρων] Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. dieta. Ἐπιδησκούσας λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῶν προτέρων γυναικῶν τὸ δεύτερον γράφειν, ἔστι &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47.

66. Τὸ μὲν . . . τὸ δὲ] Hic & proxime supra ad τὸ μὲν respondet τὸ δὲ. Ubi vero plurium sit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab

mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ὅν & ἔστι, etiam quando fere pro ἔστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute saepe ponuntur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. de vita, ἀπολούμενα τοῦ ζῆν σὺν ἑστὶ ἐχρηματοῦ. *Lucian.* de Parasito. §. 16. σὺν ἑστὶν εὐφρανόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit *clar. Elshner.* ad Galat. III. 28.) σὺν ὅν τοῦτον εὐνοῦν ὅναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat* — *facile refertur SENECA.* *Virg.* *Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. frui.* *NOS frui.* Sed frustra; nam etiam ὅν, ἢ μὲν πρῶτον ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀλφίῳ — ἀφαιρῶσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat.

J.F.R.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

VITARUM AUGTIO.

Σ Ε Τ Σ

J U P.

ΣΥ μὲν ἀφαιθεὶ τὰ βάθρα, καὶ ὅσα
σκεύαζε τὸ τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ
δὲ γήσον ἐξῆς πᾶσα γὰρ τὴν βίον· ἀλλὰ
κοσμήσας πρότερον, ὡς ὑπρόσωποι φαῖναι,
καὶ ὅτι πλείους ἐπάξοιαι. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ,
κέρυτρε, καὶ συγκάλυ ἀγαθῇ τύχῃ τὴν ἀνι-
στὰς ἡδὴ παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Σπο-
κηρῶμεν δὲ βίον φιλοσόφους πάντοσ εἶδους,

TU scamna dispone, & locum para
advenientibus, tu colloca adductas
ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae
videantur, & emtores quam plurimos alli-
ciant. Tu vero, Mercuri, praeconium
fac, & jube, quod bene vertat! emtores
jam adesse ad lapidem (forum). Praeconio
autem vendemus vitas Philosophas omnis
ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio*. Ver-
te, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Aristippo: κατὰ
τὸν δὲ ἀνδρῶν, ὅς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
ἐκποιεῖται, τοὺς δὲ βίους οὐκ ἐκποιεῖται. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui *βίον πρᾶξις*, *Vitarum au-*
ctio, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic
inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philo-
sophorum, sectis distinctorum, vitas venum procla-
mantem. Vitas autem Philosophorum sumit pro
ipsis Philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive
ipse Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba
haec, τὸ ἀριστὸν βίον πωλῶ, τὸ σπουδαῖον non male
reddidit: optimum vitas vendo, & maxime veneran-
dum. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut
fieri debuisset contendit ad hunc locum Vir Eruditissi-
mus, *vita optimum, vita virilem, generosum*, &c.
genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, in-
telligit βίον ἀριστὸν, scilicet Πυθαγορικόν, ut prae-
cessit, non ὅτι τὸ βίον ἀριστὸν. alioqui debuisset in an-
terioribus pro βίον ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ τὸν, dixisse No-
ster, βίον ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialo-
gus βίον potius, quam hominum πρᾶξις: quamquam
nomine βίον intelliguntur ipsi Philosophi. Passim quo-
que toto hoc opusculo αἱ βίαι pro ipsis sumuntur Phi-
losophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μη διάτρεξ, ἄνθρω-
πέ μου. Mercurius addit, Τὸν Περικλετικόν σε φησὶ, τὸ
ἐλπίσιν. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus pro-
ponitur; Ἄγε δὲ πρότερον πᾶς πωλητὴς τὸ χρῆμα, καὶ
πλουσίαν δόξω. Βίον βίον. Βίον τρισμακάριον.
τίς ἐπιθυμῶν τυφλὸς; τίς ἀνίσταται τὸ ἀβρόταλον; Respondet
emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem;
Ἐλθε σὺ, καὶ ἄγε ἀπὸρ εἶδες τυγχάνεις. Cap. quoque 13.
Mercurius Heraclitum & Democritum proponens,
ait, Τὸν ἀρ σὺ βίον πωλῶ. τὸν σοφωτάτου πάντων δασυ-
μήμονα. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialo-
gus inscribitur βίον πρᾶξις. At *Thom. Magister* hunc
semper citat nomine βίον πρᾶξις. ut videre est in vo-
καβ. ἀπομνημονεύματα, Διατίθεμαι, & aliis. *J. J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίον hic designet pauculis lectis facile
colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vul-
go hodie dicimus. *M. d. S.*

ΒΙΩΝ] Vitas interpretari hic & in ipso libello
βίους non dubitavi, nec enim assentior Leopando,
qui Emendat. 14. *mancipia* significare dicit, hic &
in Aristippi apophthegmate apud *Laert.* II, 78. cui
de utroque assentitur ad *Laertium Menagium*. Ita au-
tem ille de Aristippo, καὶ ἐκποιοῦνται τὸ ἀνδρῶν, ὡς τὰ
σκεύη ἢ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐκποιεῖται, τοὺς δὲ βίους οὐκ
ἐκποιεῖται. Hic ne quidem necessarium est servos
intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et si ali-
quid horum, vel orania, intelligas: retinet tamen si-
gnificationem propriam ὁ βίον. Vitam, mores, facta,
explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere
tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lu-
cianum vitas sunt *umbrae, idola, manes*, mortuo-
rum Philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *se-*
manes sine corpore vitae. Sed retinet βίον solennem &
frequentissimum intellectum, quo vitae rationem,
professionemque adeo notat: nili quod Satyrica pro-
fopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae.
βίον nimirum Πυθαγορικόν, ut hoc utar, est persona
omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim sub-
inde dentes stringit *Lucianus* in acta & sermones ipso-
rum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ra-
tio ingerit, hoc proximus, ἀνακρίωντες, cogit. *J. M. G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ] Acute sane in hoc opusculo varia-
rum, in quas Philosophi abierunt, Sectarum vanita-
tem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum prin-
cipes fere Attico sale perstringit. Hae autem & simi-
lia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor
sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae
ad supinam boni omnis rectique ignorantem homi-
num avocentur mentes; sed ut quid in pravis pern-
iciosisque quarundam disciplinarum institutis vitan-
dum; in aliis vero, quae honestum rectumque se-
quan-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum huncce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praecopium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

υ προαιρέσεων πακίλων. εἰ δέ τις ἄνθρωπος παραυτίκα τὰ γύρια καταβάλῃ, εἰς νέωλα ἐκτίσει, κατασχέσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίσχουσιν ὥστε χρὴ μὴ ἀφαιρῆναι, μηδὲ κατέχειν αὐτὸς. ΖΕΥΣ. Πωλῶ-
μεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον πωλεῖν; ΖΕΥΣ. Τῷτονί τ' κομήτιω, τ' Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατάδηλόν ἐστι, καὶ ὁ αὐτὸς αὐτὸν ἀναθεωρεῖν ταῖς συνελεγεμέναις. ΖΕΥΣ. Κήρυτ' εἰ δὲ. ΕΡΜ. Τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τ' σεμνόντατον, τίς ἀνήσει; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων

a. Ὁ Πυθαγόρειος] Πυθαγόρας L.

quantur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant; ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admitturi, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat.

M. du S.

Ipse Lucian. causam suam agit, scopumque suum, quod non deridat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere.

J. F. R.

4. Κοσμίως πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plant. *Martial.*

J. B.

7. Ἀποκηρύττειν] Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auditionem facere bonorum*, vel, *per praeconeum vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpoer. Ἀποκηρύττειν, ἀπὸ τῆς κηρύσσας infertur in hoc Dial. πῶς τοῦτον ἀποκηρύττειν. Domesth. contra Aristocr. Ὅσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κοινὰ φάσμα ἀποκηρύττειν, ὥς πωλεῖν ἐκδιδόντες. L. Bos.

Ἀποκηρύττειν] At ubinam est Mercurii praeconium? Praeconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suae non satis memor, vixque petito praeconio interpellat Mercurium, monetque & quasi imperat ut festinet. Non bene *divisa temporibus isthaec sunt sibi o Davis*. Credo mutatas esse personas, & Mercurii praeconium incipere ab Ἀγαθὴ τύχῃ. mox pro Merc. scribendum Júp. & ei omnia concedenda quae incipiunt a πωλῶ & in δὲ desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύττειν δὲ

legas tantum ἀποκηρύττειν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc ferme modum verte: *Τίνα αὐτὸν εἰς, Mercuri, praconis munere fungi, & quod bene veritas, jam ad Personam regis bona emenda alligere.*

M. du S.

10. Καταβάλῃ] Hoc verbum Attice eleganter pro *ἐκτίσει*, *solvere* usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβάλῃ ἀργύριον. Thom. Mag. καταβάλῃ, ἢ ἐκτίσει, καὶ καταβάλῃ ῥῆμα vide, quae ibi diximus. L. Bos.

15. Κομήτιω] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. Jambl. I. p. 31. E. L.

Κομήτιω] Diog. Laert. p. 225. E. M. du S.

17. Πυθαγόρειος] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. M. du S.

19. Ἀρίστον βίον πωλῶ] Praeco nusquam rem venalem praedicabat sine laudatione. Plant. Stich. Cic. 3. de Off. Horat. Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc praeconium. J. B.

Ἀρίστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo; & vitam ἀνδρῶν πωλῶ, βίον ἀριστον, ἢ γενναῖον, βίον ἰλιόβητον. vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam: rectius veritas, vita optimam, vita virilem, generosam, liberam: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Graecis tritissimum.* J. G. G.

20. Ὑπὲρ ἀνθρώπων] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e genibus, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex Jambl. E. L.

ἄνθρωποι εἶναι βέλει; τίς εἰδέναι τὴν ὡαν-
τὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβῶναι πάλιν; ΑΓΟ.
Τὸ μὲν εἶδεν, ὅδε ἀγενης. τί δὲ μάλιστα
οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τε-
τρατεῖαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητεῖαν. 25
μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐ-
τὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκριτε ἀγαθὴ
τύχη.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Πῶ δὲ ἐπαθῆνός; ΠΥΘ. Ἐν Αἰ- 30
γύπτῳ, ὡς τὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε
δὴ, ἦν πρῶταί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ.
Διδάξω μὲν εἶδεν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς
ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρῶτον τὴν
ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὴν αὐτὴν ῥύπον 35
ἐκκλῦσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμιτον ἤδη κεκα-
θάσθαι με, τίς ὁ τρόπος τὴν ἀναμνήσεως;
ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ
ἀφωνίᾳ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.
ΑΓΟ. Ὡρα σοὶ ὦ βέλιδε τὴν Κροίσου παῖδα 40

minis conditionem extolli vult, quis nosse
concordiam universi, & reviviscere? E M-
T O R. Specie videtur haud illiberali.
Quid vero maxime novit? M E R C. A-
rithmetica, Astronomia, Praestigias,
Geometria, Musica, Impositura. Va-
tem vides summum. E M T. Licetne in-
terrogare hominem? M E R C. Interroga,
quod bene eveniat!

3. E M T. Cujas es? P Y T H. Sa-
mius. E M T. Ubi institutus es? P Y T H.
In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.
E M T. Age si te emero, quid me doce-
bis? P Y T H. Equidem docebo te nihil,
sed in memoriam tibi revocabo. E M T.
Quomodo istuc? P Y T H. Purgando prius
saniam, & sordes illius eluendo. E M T.
Pone nimirum me jam purgatum esse; quis
modus reponendi in memoriam? P Y T H.
Primum quidem longa quies, & silentium,
& quinque integris annis nihil quidquam
loqui. E M T. Quin tu bone vir Cræsi
filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τὸν παρ' ἑαυτοῦ μετεμψυχώσεως
τὸ ὄργανον πρῶτος Πυθαγόρας ἐκτίθει. Ἐπὶ δὲ τὴν ψυ-
χὴν προεπύκειν διὰ τὴν τὰς μαθημάτων ἀναμνήσεως ὑποτίθεσθαι

πρατύνεται, αἰδέσθαι τοῦτο λαλῶν τὸν ἰδίον πατέρα τὸν Πυθα-
γόραν. G.

21. Τὴν π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καὶ ἁρ-
μονίαν συνίστασθαι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat p. 221. A.
& Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, ad
harmoniam mundum capere. E. L.

Τὴν πρῶτον ἁρμ.] Vid. Jambl. N. 65. ubi solus mu-
sicam sphaerarum auditu & intellectu percepisse dici-
tur. M. du S.

24. Τετρατεῖαν] Suidas exponit ψευδολογίαν, παρα-
δοξολογίαν i. e. mendacium & falsoquium. Intellige
vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe
erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, su-
furrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere
a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum
de auguriis diserebat, transvolarat, & postquam
manu demulisset, iterum dimisisset: de quibus vide
Jambl. in V. P. I. c. 18. E. L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram
notavit in vita ejus Jambl. c. 5. & 25. E. L.

Μουσικὴν] Tonorum proportionem primus Pythago-
ras invenit, vide Jambl. M. du S.

Ibid. Γοητεῖαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat Jam-
bl. c. 31. E. L.

Γοητεῖαν] Vid. Chrysost. Hom. I. Joh. laud. a Ri-
tershus. in Porphyr. p. 29. b. M. du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi Diog. Laert. Apul. J. B.

33. Ἀναμνήσω] Derideretur eorum sententia, qui
μαθήσει tantum ἀναμνήσει esse putant, earum scilicet
rerum quas, quemadmodum fenit Pythagoras, dum
in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Jam-
bl. c. 14. E. L.

39. Ἀφωνίᾳ] Vid. Rittershus. ad Porphyr. N. 19.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. Gell. I. 9. Diog. Laert. p. 216.

D. & not. Men. p. 208. M. du S.

50. Ἀ σὺ δοκίμης τιτλάρας] Quatuor cum praecedentibus
numeris 3. 2. 1. faciunt

Τρίγ. δυν. ἡμερ. α. decem. (δ'. γ'. β'. α. ὅταν μὴ ἔν ὁ
δ' δικά) τρίγωνοι δὲ ἔσονται. Arith-

metici ζηλοῦντες Geometras in
figuras & ipsi constituerunt nu-

meros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ
ἑξῆς. Καὶ διὰ τοῦτο τοῦτον ἀρ-

χαῖροι τὴν μονάδην, ἢ διωκόμενοι
βούλωνται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα,
καταλείψοντες τὰ ἐνκεντρίως πολύ-

γωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ
πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς. τὸ μὴ εἶναι
μονάδην, διωκόμενοι ὥστε τρίγωνα,

πλὴν

πλὴν

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharædum oportet, tum deinde sapien-

4. PYTH. Post hæc deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quæ tu putas quatuor, ea decem sunt, & tri-

ταυτέων ἐγὼ γὰρ λέλω, ἐκ ἀνδρίας εἶναι βέλομαι. τί δὲ μὲν ἢ σιωπῇ, ὅμως καὶ ἢ πνευματικίαν; ΠΥΘ. Μουσικήν καὶ γεωμετρικήν ἐνασκήσεις. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον καθαρώδην γενόμενος, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἴτ' ὅτι τυτέοισιν, δεθμείν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν δεθμείν. ΠΥΘ. Πῶς δεθμείνεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὅρα, ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, εἰ ποτε δευτέρως λόγους ἤμυσσα, εἰδὲ μᾶλλον ἱέρως. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ξεῖνε, εἰσεαὶ γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρ, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὅκοια εἶντα μορφήν, καὶ ὅπως κινέον. ΑΓΟ. Μορφήν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀῆρ, ἡ ὕδαρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἶα τε ἀμορφίη καὶ ἀαχημοσύνη κινέει. καὶ ὅτι τυτέοι-

61

α Μουσ. ἔ γεωμ.] Ex Coll. G. hæc enotavit M. du Soul. Μουσικὴν ἔ γεωμετρικήν] γρ. καὶ μουσικήν καὶ γεωμετρικήν ἐνασκήσεις. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν ἔ γεωμετρικήν ἀσκήσεις sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quæ nunc habentur appositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρικήν ἀσκήσεις.

πλευρὰς μονάς· τῷ δὲ ἐναγείᾳ πρώτου Δ. (τῷ Γ.) πλάρᾳ δυνάς τῷ δὲ δυνάτῳ (τῷ ἑ) τριάς τῷ δὲ γ' τριγώνου τετρας ἡ πλάρᾳ. Ἐντελής δὲ τρίγωνος τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ ἔ τριγώνῳ συντελούμενοι τοῖς πρώτοις τ' ἐοδυγράμῳ γνημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον γῆμα. τρίγωνος γὰρ τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλάρᾳ ὁ ἦ τῷ τετραγώνῳ πλάρᾳ, ὡς ἐστὶ ἀρχὴ τ' τετραπλευρῶν. Οὕτω μὲν εἰ, ὡς ἐστὶ παραβάσει ἡμῶν, τρίγωνος ἐντελής ὁ ἰ. Ὅρκιον δὲ, οὗτοι αὐτοὶ οἱ Εὐκλείδειοι ἄρτοι ἐποιοῦντο τὸ δ'. ὕτως.

Ναὶ μὴ τ' ἀμετρίᾳ ψυχῆς ὁρῶντα τετραπλῆν, Πᾶσαι ἀνάσσει φύσις.

Hoc ex aureis carminibus Pythagoræ.

G. In præcedentibus pro Δ. notavit M. du Soul, Lego τριγώνον hoc idem illa figura significat. Quæ autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a Theone Smyrni. Jambl. ad Nicomach. Arithm. Proclo ad Euclidem.

T.H.

51. Τρίγωνος ἐντελής] Quod vocat hoc loco τρίγωνος

ἐντελής, triangulum perfectum, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad in-

finitum hoc modo. Decem numerus sic positus

efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor.

J.P. & G.

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi Plus. de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iliad. & Oisr. 679. idem rursus omnia quæ illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτω. c. 5. & Brod. Misc. II. 6. & nostrum iterum φιλοσ. c. 12. Rittersh. ad Porph. p. 26. & ipsum Porphyr. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Jambl. N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ στοιχειώδη τ' Αριθμητικῆς, p. 20. m.

M. du S.

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Miss. M. du Soul invenni; sed videtur in postremis notæ verbis aliquid ad sensum deesse.

J.F.R.

69. Αδ

σι δὲ, γίνονται τ' ἑὸν ἁρμόδιον εἶδη, ἡ ἀρ-
μονίη. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδε τοῖσιν ἐρηιδίαι-
σι, ἡ σκαυτὸν ἕνα δοκέειν, ἡ ἄλλαν ἀρεμέ-
τον, ἡ ἄλλον εἶντα εἶναι. ΑΓΟ. Τί φῆς; 6
ἄλλ' εἰμὶ, ἡ ἔχ' ἔτ', ὅσοι ἰδὼς πρὸς
σὲ ἀφ' αὐτοῦ; ΠΥΘ. Νὺν μὲν ἔτ',
πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι ἡ ἐν ἄλλῳ οὐ-
ματι ἐφαντάζεο· χρόνιος δὲ αἰδῖς, ἐς ἄλλο
μεταβήσεται. ΑΓΟ. Τῦτο φῆς, ἀθάνατον εἶσε-
ῶσαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείο-
τας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT.
Mira praedicas.

5. P Y T H. Praeter ea quae dicta sunt,
etiam ipsum te, qui unus videris, alium
oculis cerni, alium autem esse cognosces.
E M T. Quid ais? alium me esse, non il-
lum ipsum, qui nunc tecum loquor?
P Y T H. Jam quidem hic es, olim vero
in alio corpore, & sub nomine alio appa-
rebas, cum tempore vero rursus in aliud
corpus & nomen transibis. E M T. Hoc
dicas, immortalem me futurum, mutan-
dum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θῆτον] Ἐλεγον δὲ ἐπὶ τῷ ἀρμονίᾳ ἐ μέτρον
• διδόναι τὰς ψυχὰς [ἡ] πάντα σώματα ζῶσι μέχρι ἡ
τ' ἀποβῶν ἡ καὶ μὲν δι' ἀποχρῶν. Χρῶντος δὲ ἔλεγον
ἔχαι. Πυθαγόραν ἐ δῆτοις τ' ἡ μὲν. G.

* δῶσαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἰσθῶσαι
vel ὑποδύσαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauci notae
recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendat.

69. Αἴτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua
utitur, Ionica. In Edit. est αἰδῖς. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide A. Gell. IV, 11. A. V.
Ψυχῶν] Jambl. N. 107. docet solos adeptos ani-
matis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109.
M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ἔτι] Οὐδὲ ἔτι. Sic recte & Angl. Cod.
hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἰσθῶσι] Empturus Pythagoran, di-
ligenter ex eo exquirat omnia, unde conjiciat, num
e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythago-
ran, Τῷ εἶναι μουσάντη τοῖς κυμασιν; respondet Vi-
ta Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἰσθῶσι, &c. Interpres ver-
ba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae.
Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur
nienti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se
μουσάντην κυμασιν, quemque Lucianus certissime, ut
ego quidem censeo, respondere fecit ἡ δὲ ἀλλ' ἰσθῶ-
σι. Enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἰμνοῦσιν
fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinere; horrebat
iis uti; id quod satis notum, & praeterea ipse Lucianus
alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24.
cacteris heroibus post victoriam de impiis reporta-
tam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster,
Μότ' δὲ ταύτης (ισθῶς) ἡ μουσάντη Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσ-
τ' πρὸς ἱκανίζετο, μουσάντη δὲ τῶν κυμασιν.
Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil co-
medens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.
Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyradius,
& Jo. Schefferus de Constitutione Philosophiae Itali-
cae; quorum scriinia non compilo. Itaque mea sen-
tentia ἡ δὲ ἀλλ' ἰσθῶσι scribendum, idque Attice pro
ἡ δὲ ἰσθῶσι. Socrates apud Aristophanem in Nebu-

69. Ἐφαντάζε] Τὸ τ' φαντάζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνατομῶν
λέγεται ἐπὶ τ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῷ ἀνατομῶν τὸ
φαντάζεσθαι τὰ τὰ ὁράματα. V.

74. Ψυχῶν] Paria docet Thom. Mag. in Ἀπομυθήσει &
Θεομαθῶν. T. H.
T. H.

lis, rationem daturus, cur suspensus penderet in ca-
latho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) in-
ter alia dicit & hoc vl. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δὲ, ὡς χαμῶν τ' ἄνα κατόπι ἰσθῶσι,
Οὐκ αἶ ποτ' ἔσθαι ἡ δὲ ἀλλ' ἡ γὰρ βίη
Ἐλεῖς πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκανῶς τ' φροντῶ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex infe-
riori loco specularer, nunquam invenirem, namque ter-
ra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Ope-
rae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ
ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀπὸ τῆς, ἡ γὰρ, ἀττικῆς.
Καλλίμαχος, Ἀκούσας Ἰππώναντος, ἡ δὲ ἀλλ' ἡ γὰρ
ἀπὸ τῆς, ἡ δὲ ἡ γὰρ. Ita hic Scholiastes, ut ἡ δὲ ἀλλ' ἡ γὰρ
Attice dictum sit pro ἡ γὰρ. Paulo tamen aliter com-
mentatur ad Ranas vl. 58. ab initio. ibi ad Aristophan-
is verba, Οὐ δὲ ἀλλ' ἔχαι κακῶς, ait, Ἀπὸ τῆς, ἡ δὲ,
ἀλλὰ παρὶναι Ἀττικῆς. ἀπὸ τῆς, ἔχαι δὲ κακῶς. Non
puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρὶναι,
quum numquam nisi una cum hac vocula comperian-
tur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest
omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae iti-
dem, iisque plura, habet Suidas T. II. p. 348. Sed
& Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastes
nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam
quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum es-
se corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφ-
ανος ἐν Νεφέλαις. ἀπὸ τῆς ἀλλὰ ἡ γὰρ, Ἀττικῆς ὡς Καλ-
λίμαχος Ἀκούσας Ἰππώναντος, ἡ γὰρ, ἀπὸ τῆς ἡ γὰρ
ἡ γὰρ. Satis liquet, haec Scholiastes verba apud Suidam
esse mutilata, & male ex Aristophanicis diebulis pro-
duci ἡ γὰρ, pro ἀλλὰ ἡ γὰρ. & male in verbis Calli-
machi

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur averſaris fabas? PYTH. Non averſor: sed ſacræ ſunt, & mira earum natura. Primum quantæ ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimilem, coctam vero ſi deſtituas, in autæ certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero majus, lex eſt Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ διαίταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχίον μὲν ἔδῃ ἐν τι σιτέομαι τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίν' εἶνεκα μυσάττη τὴς κυάμης; ΠΥΘ. ἕκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὰ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γοῖα εἰσι καὶ ἢν σπόδους κύαμοι ἔτι χλωρὸν εἴη, ὅτε αὖ τοῖσιν ἀνθρώποις μορίασιν ἐμφερέα ἔσθῃ. ἢν ἔπαφῆς ἔσθῃ σελήνην νυξὶ μεμνημένησιν; αἷμα ποίησιν. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι

16-

α οὐδ' ἔν τι] οὐδ' ἔν τι. Fl. omiſſo τι, quod non valde requiro. Poſt eam Edd. pleraque ἔδῃ τι. B2. ἔδῃ τι. quo errore correſto P. ἔδῃ ἔν τι. ὁ ἔφθετο &c.] Sola Fl. lectionem integram ſervavit: in reliquis omnibus: ἔφθετο δὲ, ἢ ἔπαφῆς ἢ τὸν γαλ. ἔφθετο R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμοι uſu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Arifrophanes*, ὁ γὰρ ἀλλὰ, quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Schoſiaſten* illud idem aſſit. Eſt namque integer Scazon,

Ἀνείσθ' Ἰππώνεκτος, ὁ γὰρ ἀλλ' ἔκω.

Arifrophanes porro in *Ranis* A. I. Sc. II. prope finem,

Φῶς δὲ ταχέως ἔσθ'. ὁ γὰρ ἀλλὰ πειρίτω.

Hic allinit de ſuo Interpres, verba ὁ γὰρ ἀλλὰ πειρίτω vertens, non auſus, ſed meo mos eſt gerendus hero. Dionyſus herus exigit ab *Xanthia* ſervo, ut ipſi inter ſe alter alterius perſonam aſſumant; dum ipſe fiat *Xanthias*, *Xanthias* leoninam *Dionyſi* induat, clavamque & reliquam *εὐκλῶ* *Herculeam* ab hero *Dionyſo* ſumat. Ad hæc reſpondet *Xanthias*, Φῶς, &c. quæ ita verte; Cedo eni mihi celeriter, namque paratum eſt. In *Ἐκκλησιᾷ*. v. 387.

— Οὐ γὰρ ἀλλ' ἱππώνεκτος
Ὡς λελυπημένος ἢ ἰδὼν ἢ καλῶς.

— Namque inſigni ratione
Videre eras quam album eſſes conciliium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὁ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit non enim, ſed. Patet etiam, falli *Demetrium Porcum*, qui hunc locum ex *Theſmophoriazuiſis* citat apud *Suidam*. Iterum in *Ranis* v. 54. ab initio *Comœdiæ*.

Μη σπᾶντί μ' ὁ δὲ δαδ'. ὁ δὲ ἀλλ' ἔκω. καλῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in *De Paraſito* c. 49. hæc eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in ſe quaſi ſalebram, eum non hic, ſed ſuo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione *Attica* ὁ γὰρ ἀλλὰ p. o *enimvero*, diſputationem noſtram communicabam
Tom. I.

cum *Cl. Perizonio*, ſuper vexato illo *Aſiani* loco lib. VIII. *Ποικιλ.* cap. 12. Παράδειξ γι, ὁ γὰρ ἀλλὰ, ἡπεύρετος *Δημοφάνης* ἐν *Μακεδονίᾳ*. Αἰχρὴς δὲ ὁ Ἀτρωμίου ὁ *Καθονίδης* ἐν *Ἰδιδοκίμῳ* τοῖς *Μακεδόνι*. Id enim mihi de hoc loco ſententiæ erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum ſcilicet, Παράδειξ γι, ὁ γὰρ ἀλλ' ἀλλὰ. Præter omnium quidem eſt opinionem, namque verum eſt, &c. Nimirum verum eſt, *Demosthenem* fuiſſe ſuperatum, & quia verum eſt, propterea eſt *παράδειξ*, quoniam id fieri vix potuiſſe, omnibus perſuaſum eſt. Facile vel ex affinitate τῷ ἀλλὰ, vel ab *Atticiſmi* ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidiffe. Denique dictio hæc ὁ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita ſcribitur, ut commate ſit diviſa, ὁ γὰρ, ἀλλὰ. *Richardus Benetius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentiſſimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀνείσθ' Ἰππώνεκτος. ὁ γὰρ, ἀλλ' ἔκω p. 342. deleri iſtud comma jubet. Ego vero non dubito, quin hæc formula ſit elliptica, & inter ὁ γὰρ & ἀλλὰ quedam ſubaudienda; quæ autem illa vere ſint, nondum liquido conſtitui.

Οὐδ' ἔν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.*

77. Ἰππὸν . . . αὐτίαν] Ionica Dialect. poſtulat hic ἰππὸν. pro communi ἰππῶν. Qua in voce paſſim in *Ἀργ.* etiam peccatur, & αὐτίαν pro αὐτίαν.

78. Γαῖ] Vocem γαῖ ἱatis exponunt, quæ ſequuntur, ἀδρῆα μέγιστα, τεντίον, αἰδῶν. ea ſcilicet ſignificatione, qua dicit *Galenus* III. πρὸς τὸν ἄρβαν habere *Hippocratem*.

80. Ἐφθετο] Turbant hic codices R. Ἐφθετο. Fl. Ἐφθετο. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & *Mena-gii* notam p. 216. qui ex *Origenis* inedito fragmento luculenter hanc rem illuſtrat; niſi quod de ſanguine nihil habet. Miror hunc locum fuiſſe Viros doctiſſ.

82. Αἷμα] De faba *Pythagoræ* cognata jam dicere non eſt inſtituti noſtri. Sed dubitationem aliquam
Z z z

νόμος, κυάμοισι πὰς δὲχας αἰρέας. ΑΓΟ.
Καλὰς πάντα ἔφες, ἡ ἱεροπρεπείας, ἀλλ'
ἀπόδου, ἡ γυνὴ καὶ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὁ δ'
Ἰσράηλ, χρυσὸς αἰσῶν ὁ μὴδὲς ἐστὶ θεός.
ἡ βροτός τις εἶναι φαίνεται ὅς τ' ἀνθρώπου
πάντας αἰγόν. πῶς τῆτος Σοτακηνύτης
ΕΡΜ. Δέκα μῶν. ΑΓΟ. Ἐχὼ ποσὶτα
λαβάν. ΖΕΥΣ. Γράφα ἡ ὠπτασίαν τένο
μα, ἡ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλίας, ὁ δὲ
δοκεῖ τις εἶναι, τῷ ἀμφὶ Κρότων, ἡ Τάραν
τα, ἡ τὴ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι ἐκείναι, ἀλ
λά τριακόσιοι σχεδὸν ἐόντι) χεῖ κινῶν αὐ
τόν. ΖΕΥΣ. Ἀπαγίγταναι ἄλλοι ὅτι
γὰ γάμοι.

fabarum suffragiis eligere magistratus.
E M T. Praclare omnia dixisti, & ut Sa
cris dignum est. Sed exue te, nam & nu
dum te videre volo. Hercules, aureum
illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
esse videtur. Itaque omnino emendus est.
Quanti illum praedicas? MERC. Decem
minis. E M T. Meus igitur est, tanti es
nimis emo. J U P. Scribe nomen emtonis &
patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Ita
lieus esse de his quicirca Crotonem & Ta
rentum & illam Græciam habitant. Quam
quam non unus, sed trecenti circiter eme
runt communiter possidendum. J U P. Du
cant. nos producamus alium.

7. MERC.

α Αὐτῶν Αὐτῶν L. δ' Απαγίγταναι] Ita recte scribitur in L. F. B2, P. In ceteris fere ἐπαγίγταναι.

86. Θῶς ἡ βροτός τις εἶναι φαίνεται.] Ἐλίσσεται γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐκ ταυτοῦ τῷ δὲ αὐτῷ μὲν τὸ Φοῖβον. γ.

nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam propo
nemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argu
mentum tractat c. 44. ἡ γὰρ τις ἀστράγαλον κέρας, ἡ
τοῦ οὐδὲν λείαν, ὅν ἄλλοι τὸ ἔλιν βολῆ καταβά
πρὸς οὐλόν, εἴτ' ἀσπὶς ἐκκλῖναι μὲν ἡ πάλιν, ἡρὶ δὲ
ἀδιδότα ἀνθρώπων φόνου. Auctor Philosophumenon
Origenis p. 42. Wolf, ista, quae obiter emendare &
interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad
Diogen. Laert. VIII, 34. & reliquorum editorum acu
men fugerint. Τούτων δὲ τεκμήριον φησὶ, εἰ τις κατα
ραβήσας αἶμα λαῖον τὸ κέρας καταβά πρὸς ἄλλοι χρόνους τι
να. τοῦτο δὲ οὐλὸς ἀντιλήψαι] προσφίρει: (sic lego, non
προσφίρει aut προσφίρει) ἀνθρώπων γόνου ὄδον. Huius
rei indicium esse ait; si quis levigatam mandendo fa
bam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita man
ducatam) celeriter adsumet similem humani seminis o
dorem. Pugnare inter se videntur Philosophumenon
auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare;
si apud Porphyrium legas, littera una inmutata, γό
νου, Sed φόνου suadere videtur αἶμα Luciani. Rursus
αἶμα hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe
vix discernendum ab aliorum sanguine animalium;
tum φόνου, cur hic pro sanguine ponatur, vix intel
ligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de na
ribus proficiens sanguis, quam cruor a caede? semen
humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretrix
cula putabat, cui Ptolemaeus, ex ὀλισσο seu glande
regia esse, respondit. Tum de fabis Samosatensis So
phista modo dixerat, τὸ πᾶν γονί αἶμα. Quid igitur
γόνου dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τῷ
αἶμα; in αἶμα poni pro genitura dicemus? inpri
mis cum consanguinei & sanguis meus pro filio, & si
milia plura in usu sint: an denique de alia nunc re
Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni &

Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam
dentibus levigatam; hic nostrae elixationis luna. Scili
cet coquendo semini majori calore opus est, quam ad
sanguinem. Sed neque in verbo ἱσχυρὸς mihi satisfac
cio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam
puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi
cognita, non dissimulo.

J. M. G.

87. Ἀπόδου] Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De
fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. pas
sim: rationem reddunt ὅτι κείνους σίον ὄρουσι, alii a
liam.

J. B.

86. Χρυσός] De Pythagorae femore aureo Porphyr.
N. 28. & not. Diog. Laert. p. 216. & Jambl. N.
92. Elian. V. H. II. 26. Apollonius Dyscolus, c. 6.
aliique. Menys. Ath. Att. Plut. Numa, Origenes: solus
eburneum dixit. c. Cels. VI.

M. du S.

Ibid. Θῶς] Alludit ad carmina aurea quae Pythago
rae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔστιαι ἀθάνατοι θῶς ἄμβροτος ἐστὶν ἑστῶς.

De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Jambl. c.
etiana passim.

M. du S.

91. Ἰταλίας] In magna enim Graecia & habita
vit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero.

M. du S.

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότων] Περὶ Κρότωνος δὲ Ἰταλίας εν
εῖς αἰσῶν Πυθαγόρας τὸ αὐτοῦ παλαιότατον. Inerant &
foeminae αἶμας ἐκκαύοντα τὸν αἶμα, ὅς τ' ἐστὶν ὁ
Τούτων ὅν φησι αὐτὸν ἰσχυρὸς. A Crotonem autem &
eis Τάραντα ἡ αἰσῶν διδίδου. Et hanc vocat Graeciam
propter Graecorum olim colonias in Italia. Contig
it, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia
Magna Graecia ea pars diceretur.

G.

94. Τρι

7. M E R C. Vifne squalidum illum Ponticum? J U P. Profus ita volo. M E R C. Ideus tu petam fufpenfe, exteſe humerum, veni, circumi hunc confellum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? E M T. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? M E R C. Equidem. E M T. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? M E R C. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim tibi ſe eſſe liberum. E M T. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habitū, niſi forte ſoſſorem aut aquarium fa-

E P M. Βαλει τ' αὐχμῶσθα ἐκείτον, τὸν Πιοῦκον; ΖΕΥΣ. Πάυ μ' ἐν. E P M. Οδ-
το, ὃ τ' ὤφειλεν ἐξηρημένον, ὃ ἐξωμίας,
εἰλθε, καὶ ὡς εἶθι ὃν κύκλω τὸ σκεῦος: βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενναῖον βίον
ἐλευθερον: τίς ὠήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πᾶς
ἔσται: πωλεῖς τ' ἐλευθερον; E P M. Ἐγώ γε.
ΣΑΓΟ. Εἴτα εὐ δέδicias μὴ σοι διπλῶν ἀνδρα-
ποδοσμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃαι σε εἰς Ἄρειον
πάγον; E P M. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τ' ὑπρά-
σους: οἶεται γὰρ εἶναι παντ' ἀπασιν ἐλευθερὸν.
ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρῆσαιτο, ῥυτῶ-
σται, καὶ ἔτω κακοδοκίμωνος ἀφ' ἀπειρήτων, πολλὴν
εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτῶν ζῶν-
των.

98. Οὗτος ὁ τὸν πῶτον ἐξηρημένον. Διότι οὗτος ὁ
Συναπὴς ἀπὸ τῆς ἑξῆς Πόντου. Ἐξωμίας ἱκαλῶτο, δι-
οτι ἱερμίδης ἱέρει, καὶ τοὺς ὄρους περιέχει γυμνοὺς ὄ-
ρεσι. V.

99. Ἐξωμίας τ' Ἐξωμίδης ὃν ὄρεων τὰ δὲ ἡμεῖς
παχὺς καὶ τραχὺς, αὐτὸν ἀγρίον, κατὰ τὸν ἀριστον καὶ

* Ἐξωμίας ἱκαλ.] Εἴτε erat in F. & A. E. d. Idem C.
separat Πόντου. Ἐξωμίας ἱκαλῶτο &c. quod ut hand alienum
pukem, malui tamen retundere omnino continuo euntha legi.
Solenni cui interponat Ἐξωμίας δὲ ἱκαλῶτο, causa non est.
T. H.

† Ἐξωμίδης.] Sic scriptum invenio: sed legendum ἱερμ-
ίδης. M. du S.

‡ Ἐγώ γε μαχάλα.] L. ἱερμίδης μαχάλα. M. du S.

94. Τριανδῶσι.] Quia in Magna Graecia habuit Py-
thagoras ejusmodi discipulorum συνάμην, seu consor-
tium, de quibus vide *Joan. Schegfer*. Phil. Ital. c. XIV.

Τριανδῶσι.] Respicit ad eorum discipulorum nume-
rum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600:
aut eo plures fuisse ajunt. Vide *Diog. Laert.* 214. &
not. M. du S.

98. Πωλῶν.] De Diogene Cynico, qui fuit Συνα-
πῆς ab Euxino ponto, lege *Laertianus*. G.

Ποντικόν.] Sinopensis erat Diogenes, quae urbs Pon-
ti. M. du S.

99. Ὁ τὸν πῶτον ἐξηρημένον ὁ Ἐξωμίας.] Certe vix
credibile ab Benedicco non emendatam versionem e-
ditionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui
ex humeris pera dependet. Ut recte erroris hic ani-
madvertit *Palmerius*. Sed neque Ἐξωμίας hoc loco con-
sideranda, ut servilis vestis, sed ut propria Cynico-
rum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule
collecta ab O. Ferrario part. II. Rei Vestiariae lib. 4.
cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ Ἐξωμίας.] Peraam dependentem habens ex hu-

meris. Ita vertit Interpretes, quasi ὁμῶς inveniantur pro
humero, & legisset delecto articulo ἐξ ὁμῶς distinc-
tim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ Ἐξω-
μίας est, qui ἱερμίδης habet, & ea insignis est: ἱερ-
μῶς autem est vestis servilis sic dicta, eo quod hume-
rum nudum & extertum ostendebat. Vide *Gellium* lib.

7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Hesychium* & *Suidam* in ea voce. J. P. a G.

Ὁ Ἐξωμίας.] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39.
Salmasius ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. seqq.
J. M. G.

4. Πωλῶν τ' ἐλευθερον.] Lucidit in poenam legis Fa-
biae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo
Inst. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. J. B.

7. Οὗτον αὐτὸν μάλιν.] Respicit hic hujus Philoso-
phi historiam, qui captus a praedonibus revera ven-
dissit in Creta traditur, non admodum invitatus. Vid.
Diog. Laert. VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plus*.
886. 1. & *A. Gell.* II. 18. M. du S.

11. F. 2.] Longe melius in *Thoma Magistri* codice
legebatur, nempe τ' (v. in *χρησ.*) M. du S.

δικτέον. ERM. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν
 ὁ θυραῖος αὐτὸν ὁρίσας, πολὺ πισυτέρῳ
 χρήσῃ τῇ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ ἐπὶ τῷ
 νομα. AΓΟ. Ποδαπὸς δὲ ἔστι, καὶ τίνα ψι
 ἀσκησιν ἐπαγγέλλει; ERM. Αὐτὸν ἐπὶ
 κάλλιστον γὰρ ἔγωγε ποιῶν. AΓΟ. Δέδια τὸ
 σκυδραπὸν αὐτῷ, καὶ καλὴ φέρεται, μή με ὑλα-
 τήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε-
 νῆ ὄρεας ὡς ὁ δῖος τὸ ξύλον, καὶ συνίσταται
 καὶ τὰς ὀφρῆς, καὶ ἀπυλησίου τι καὶ χολῶ-
 δος ὑποβλέπει; ERM. Μὴ δέδοθι τιθαστὸς
 γὰρ ἔστι.

AΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὃ βέλτερε, ποδα-
 πὸς εἶ; ΔΙΟ. Παιδοπαπὸς. AΓΟ. Πᾶς
 λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ παλίντιν ὄρεας.
 AΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρα-
 κλῆα. AΓΟ. Τί ἐν ἐχθρῷ καὶ λεωτῇ ἀμ-
 πέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἵστας αὐτῷ. ΔΙΟ.
 Ταῦτά μοι λεωτῇ τὸ τριβόριον. στρατεύομαι
 δὲ ὡς ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, καὶ καλῶ-
 στος, ἀλλ' ἐκείνῳ, ἐκκαθάσαι τὸ βίον
 προαιρέμενος. AΓΟ. Εὖγε τὸ προαιρέσεως.
 ἀλλὰ τί μάλιστα εἶδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα
 τὴν τέχνῃν ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμι
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθόντων. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc solum,
 sed si januae custodem illum imponas, mul-
 to quam sunt canes fideliori illō uteris; &
 sane cani ei nomen est. EMT. Cujas est,
 aut cujus rei usum & exercitationem pro-
 mittit? MERC. Ipsum interroga, id
 enim optimum factu erit. EMT. Metuo
 truculentum hominis vultum atque tristem,
 ne allatret me accedentem, aut plane etiam
 mordeat. Nonne vides, uti clavam sustu-
 lit & supercilia contraxit, & minax quid-
 dam ac biliosum obtuetur. MERC. No-
 li timere. cicur est.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas
 es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid
 ais? DIOG. Mundi civem vides.
 EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
 culem. EMT. Quin igitur & Leoni-
 nam sumis? Nam ad clavam quod perti-
 net, similis ei videris. DIOG. At leoni-
 na mihi est detritum hoc palliolum: bel-
 lum autem gero, ut ille, contra volupta-
 tes, non (tamē ut ille alieno) jussu, sed
 mea sponte, qui repurgare illis vitam insti-
 tuerim. EMT. Laudo propositum. Sed
 quid maxime scire te dicamus? aut quam
 artem habes? DIOG. Liberator sum ho-
 minum, & medicus affectionum: in uni-
 ver-

α Θιγαριῶ] Θιγαριῶ P. L. Margo A1W. quod paene vulgato praeferam. δ Διῶ] Ad oram A1W. notatur
 διῶ] quod scriptum fuerit pro διῶ] nam διῶ] & διῶ] ἔλῶ] vel ἰσπῶ] utrumque probum. ε Λεω-
 τῶ] Λεωτῶ B1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & Edd. saepe insignitur.

22. Τιθαστὸς] Πρῶτος ἐ' ἡμεῶν. V.

31. Οὐ καλῶς] Εἰς τοὺς ἐπὶ τῇ τῇ Ἡρακλῆ. G.

27. Τὸν Ἡρακλῆα] Cynici in tutela Herculis. Id. La-
 pithis: dixi alibi. J. B.

32. Ἐκκαθάσαι τὸ βίον] Sic Dial. Hercul. & AEscul.
 J. B.

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud Diag. Laert. l. c. aliter re-
 spondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχων. M. du S.

37. Πρῶτον] Quis jocus in illa voce a Luciano
 quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis
 propheta titulum affecit. Non temere autem
 ea appellatione usum Lucianum probat repetitio ejus-
 dem in mercatoris sequentibus verbis. M. du S.

Πρῶτον] Anisifitem hic verti πρῶτον voluit in
 thesauro Staphaneus; sed mihi videbatur, hic non tam
 sacrum quoddam aut templum animo obversatum
 scriptoris; quam vocem Cynici, deauntantem om-

nibus libertatem. Est enim πρῶτος etiam proloquens,
 praedico. J. M. G.

30. Τάφος] Sepulchrum habuisse pro domo, diserte
 a nullo traditum invenio. Sed Diag. Laert. VI. p. 143;
 B. C. ait, πᾶσι τῶν ἐχθρῶν οἷς πάντα, ἀπὸ τοῦ τοῦ καὶ
 παύσαν, καὶ ἀπολογίαν. Dolium vero vulgo notif-
 simum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus com-
 paratum ibi steterit, ignorare me fateor. M. du S.

Τάφος] Licet alibi non tradatur, Diogenem in se-
 pulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobra-
 ri, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperri-
 morum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra po-
 tuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. sed &
 ex Petron. c. CXI. de matrona Ephesia aliisque notif-
 simum. J. F. R.

32. ὅτι

versum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. E M T. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis? D I O G. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amicum, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter hæc, aequam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut doliolum denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. E M T. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. D I O G. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. E M T. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

όν, ἀληθείας ἔ παρήσας προφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἥν δὲ πείσομαι σε, τίνα με τὴν τρόπον ἀγασκόμε;

ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ὠδύλαβόν σε, ἔ σποδύσας τὴν τρυφήν, ἔ σπορία συγκατακλείσας, τριβάνιον πεδάλω. μὲν δὲ, σποῖον ἔ κάμινον κατανάγκασω, χαμαὶ καθέδωκα, ἔ ὕδωρ σπίνοντα, ἔ ὡς ἐτύχε συμπλάδων. τὰ δὲ χρήματα, ἥν ἔχης, ἐμοὶ σπυδόμενον, ἐς τὴν θάλατταν φέρον ἐμβαλεῖς. γάμῳ δ' ἀμελήσεις, ἔ παίδων, ἔ πατρίδος. ἔ πάντα σοι λήρῃ ἐστὶ ἔ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπών, ὥς τὰ φρον οἰκίους, ἥ πυργίον ἔρημον, ἥ καὶ σπύον. ἥ σπύρα δὲ σοι θέρμαν ἐστὶ μετῇ, ἔ ἐπιδογράφον βιβλίον. ἔ ἔως ἔχον, εὐδαίμονέστερον εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ. ἥν μαστιγοῖ δὲ τις, ἥ τρεβλῶ, τότεν ἔδεν ἔ σπάραν ἥγησιν. ΑΓΟ. Πῶς τὸτο φῆς τὸ μὴ ἀλγῶν μαστιγέμενον; ἔ γὰρ χελώνης, ἥ καὶ γάβῳ τὸ δέρμα περβεβλήται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδην ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐταλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρήν σοι βόαλγῃσι, ἥ δὲ γλῶσσα ἐστὶ ἀνάλγῃ.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ὅτιν' ἴτα-

52. Ὀπισθογράφον] * Προσγραμμένον, πτωμαμένον. V. G.

* Προσγραμμένον] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἡμῶν, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφον reuili: ad quam vocem deinde Coll. G. regulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendarum habes. M. du S. In V. & Ed. A. est: ἡμῶν] ὀπισθογραμμένον, πτωμαμένον. Nominis praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur,

54. τὴν τρεβλῶ] Βασκίλῳ, δισμῇ, μασιζῇ. F.

explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθογράμα multa iuvat. Praeteram tamen καλοσγραμμένον. T. H. τὴν τρεβλῶ] In V. τὴν τρεβλῶ τότεν] βασκίλῳ, δισμῇ, μασιζῇ. T. H.

52. Ὀπισθογράφον] Tu vide, an sit ut apud Sattarum poetam, scriptus & in tergo &c. f. uen. I, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφον] Vide quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in V. ὀπισθογράφον. E. L.

Ὀπισθογράφον] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. M. du S.

Ὀπισθογράφον] Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultit. J. C. Troxii p. 98. J. F. R.

53. Τὸ μέγαλον β.] Sic Aristophan. in Plut. V. 170.

Μέγας δὲ βασιλεὺς ἔχει διὰ τοῦτο καμῶν; ubi Scholies inquit. Τὸ τὴν Περσῶν λόγῳ ὅτις τὸ ἔλεγον αὐτῶν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσῶν. A. V.

56. Χελώνης, ἥ καρ. τὸ δέρμα] Vid. Aristoph. Vespr. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρήν] Ἡ γλῶσσ' ἐνέμοχ' ἔ δὲ φρήν ἐνέμοτος. Eurip. Hippol. 612. M. du S.

Ἡ φρήν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ἐνέμοχ' ἔ δὲ φρήν ἐνέμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. J. M. G.

ἱεταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λαυδοῦναι
 πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ἔγωγε
 γὰρ ἀπεδέχονται σε, καὶ ἀνδρῶν ὑπολήφον-
 ται. Βάρβαρος δὲ ἢ φατὴ ἐστίν, καὶ ἀπηχεῖται
 τὸ φθῆγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμιλοῦν κατὰ ἑπὶ
 ὁποῖον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδιον, ταύτω
 προσώπῳ ὁρετοί. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ
 πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ὀκνησία,
 καὶ μετριοῦς ἀπέχου. καὶ τὸ ἐρυθρὰν σπένδουσιν
 ἢ προσώπῳ παυκλῆς. Δίωκε δὲ τὰ πάλαι
 θρασυτάτα τῷ χαρίων. καὶ ἐπὶ αὐτοῖς τέτοις
 μόνον, καὶ ἀκοινῶν ἐῖναι δεῖτε, μὴ φέ-
 λον, μὴ ξέρον προσημαίνον. κατάλυσιν γὰρ
 τὰ τοιαῦτα τὸ δέχεται. οἱ ὅτε δὲ πάντων,
 ἂ μὴδ' ἰδίᾳ πωήσεται ἂν τις, θασυῶν ποῖαι
 καὶ τὸ ἀφροδισίων αἰρῶ τὰ γελοῦστα. καὶ τέ-
 λει, ἢν σοι δοκῇ, πάλυπδα ἑμὸν, ἢ ση-
 πτιαν φαγών, σπένδαι. ταῦτί σοι τὸ εὐδαι-
 μονίαν προσέτιμῃ.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀν-
 θρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶτά γε,

haec sunt. Improbum oportet esse,
 & audacem, & conviciari ordine omnibus
 regibus pariter & privatis: ita enim oculos
 in te conjicient, fortemque te virum puta-
 bunt. Porro barbara vox erit, & absorta
 loquela, & plane cani similis: vultus con-
 tensus ac rigidus, incessus, qui vultum
 talem deceat: verbo, fera omnia & agro-
 stia. Pudor vero & aequitas & mediocritas
 pabesto: frontem perfricare ne facis habe-
 sed abrade pemitus. Loca sequere celeberrima,
 & in his ipsis solus & infociabilis
 esse postula, neque amico admisso neque
 hospite. In hoc enim inest regni illius tui
 imperitus. In conspectu omnium ea fac
 sanimose, quae neque solus aliquis temere
 suscipiat, & Venerem exerce maxime ridi-
 culam. Tandem si e re videbitur, crudo
 Polypo aut sepiā devorata mortem oppete.
 Hanc tibi propinamus felicitatem.

80

II. E M T. Apage impura narras, &
 ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed
 heus

62. ἱεταμὸν] Ἀναίδε καὶ ἀναίμωνος. V. * ὁ γὰρ τὸ ἰδὲ
 καὶ ὁμοῦν. C.

* [Παρά τὸ ἱεταμὸν] * ὁ γὰρ ἱεταμὸν. Etymol. & Suid. T. H.
 + [τὸν κατὰ πᾶντων οἶον] Corruptum: C. εἶναι τὸ κατὰ πᾶν-
 των ὅλον. M. du S.
 Voll. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A.

65. Ἀπηχεῖται] εἶναι + τὸ κατὰ πᾶντων ὅλον. V. G.

70. Ἀπὸ ξένων] Γράφεται ἐκ ξένων. G.

Neque tamen haec restituta propterea omni vitio caret: quid
 enim est κατὰ πάντων, scribendum, τὸ αὐτὸ, vel παρὰ πάντων
 ὅλον: discrepans a sano, qui ab omnibus proficitur. T. H.

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, Arnob. adv. gen-
 tes. l. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, ma-
 xime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientia
 deditos non tantum abieciisse sermonis cultum, verum
 etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, tri-
 vialium studio humilitatem secutos, ne corruptum scilicet
 gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostenta-
 tione jactarent. M. du S.

70. Ἀπὸ ξένων] Puto me in versione vim verborum
 sic satis adsecutum esse. Vult funditus extirpari pu-
 dorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praefe-
 rant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem
 de facie propterea abstergeri. Sed non de sola facili-
 tate hic sermo est; & abstergeri, si cum ξένῳ com-
 paratur, parum vehemens. J. M. G.

74. ἂν εἶναι προσέτιμῃ] H. e. ut vertit Interpres,
 & sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque
 hospitem adveniens. Tu vero postrema illa mecum po-
 tius verte: neque amicum neque hospitem admittendū:
 nam προσέτιμῃ tuum non est adire aliquem; sed ali-
 quem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui

Ælian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλαῖον δὲ, ἵνα μὴ μόνον
 τῷ χρηματίζῃ, ἐπὶ παρῶν βαδίζῃ εἰσάγῃ τοὺς δια-
 μένους προσέτιμῃ. Cuius vero, si quando audieris erat
 quosdam, inambulans fragulis purpureis, admittere
 desiderantes; & passim alibi apud Eundem & alios.
 L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

Ibid. Κατάλυσιν . . . ἀπὸ ξένων] Hic desudiculi gra-
 tia inducit Diogenem, quasi regem, cui sunt arcana
 quaedam imperii, quae vulgari non oportet, ne ma-
 jestas ejus evilescat. J. G.

75. Ἐν ὅτε δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt
 aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae
 sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos
 de morte Peregrini, & Lapidias; indeque discant,
 quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum
 quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in
 propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patraf-
 fic. Adeant & Lactantium III. 15. f. Nam quid ego
 de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire
 cum conjugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam
 in Poeciae rem habuit. Vid. Iulian. & notas p. 15.
 Plu-

heus tu. facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adfint, & conviciaria praeclare didiceris. E.M.F. Ad ista qui-

dem te non opus habeo: varum nauta forte, aut olitor, opportuna fias, idque, hic, si duobus summum obolis te vendere voluerit. M.E.R.C. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Afium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. M.E.R.C. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emmentem desiderans. Haec vita, suavis, vita ter beata: ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? E.M.T. Huc veni, & dic.

αὐτῷ, ὅτι πᾶσι εὐχερὴ μάλιστα. εἰ γὰρ οἱ δέσῃ παιδικίας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ὅλα δὲ τὸ αὐτῷ σοὶ πρὸς δόξαν ἢ ἀδύνατον, καὶ ἰδιότης γὰρ αὐτῷ ἦν, ἥτοι σκυλεύτης, καὶ ταρχοπέλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπέζης, εἴθε σε καλύσει. θανύμασιν εἶναι, ἢ μόνη ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρὰ τὸν λόγον, καλῶς ἐκμάθη. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα, μὲν εἰ δομαί σε. ναύτης δ' ἀν' ἴσως ἢ κηπηρὸς οὐ κατὰ γένος, καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδοῦναι ἑτορὶ τὰ μέγιστον, οὐ δοῦναι. ΕΡΜ. Ἐχε λαβὼν καὶ γὰρ ἄσμενος ἀσπασσάμενος, ἐποχλήντ' αὐτῷ, καὶ βούντ', καὶ ἀπαίτας ἀσπασσάμενος ἰδρύοντ' καὶ ἀγορεύοντ' καλῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον καλὸν τὸν Κυρηναῖον, τὸν τῆς πορφύρας, τὸν ἐπεφασμαμένον. ΕΡΜ. Ἄγε δὲ προσέχε παρὰ πολυτέλειαν τὸ χρῆμα, καὶ πλεονάζον δόμῳ. ἢ ὅτι ἔτι ἰδύς, ἢ τριμακαρίστ' ἢ τίς ἐπαθυμῇ τρυφῆς, τίς ἀνίσταται τὸ ἀβρόταλον, ΑΓΟ. Ἐλθέ σὺ,

Θανύμασιν] Θανύμασιν P. J. V2. θανύμασιν Margo A1W.

4. Ἀβρόταλον] Τρυφάμενον, ἀβρόταλον. V.

Plerumque in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laert. p. 155. E. & apud ipsum Diog. P. 154. B. C.

76. Πῶς οὖν ὡς τις θανύμασιν, πᾶσι] Sic male interpretatus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut supra sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio. In conspectu vero omnium em facias, quae ne prorsus quidem quispiam alius facere aufert. Sed legendum, Ἐν ὧν δὲ πάντων, ἀ μὲν ἰδία ποιήσω ὡς τις, θανύμασιν πᾶσι, & reddendum, In oculis vero omnium: quae nemo alius prorsus & remotis arbitris facere in arbitrium inducet, tu audacter fac. J. J.

78. Πλεονάζον δόμῳ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc extorci suadet, ipse in se admisit. traditur. Consule Diog. Laert. 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, quae pro βρῆς πλεονάζον restituit. Taa. p. 8. Athen. VIII. 5. Julian. Or. VI. in. & Plut. anaqua. &c. Sallust. apud Stob. XCVI.

86. Καὶ ἰδιότης δ' αὐτῷ ἦν, ἥτοι σκυλεύτης] Non bene expressit Benedictus: ut si plebejus fueris. Quid enim? an σκυλεύτης, quisquam est non plebejus? Sic & in

aliis opificibus. Plenior sane Bolernus, etiam si ex vultu aliquis fueris idiota. Sed vertendum simpliciter, si ignorus & imperitus fueris, siue sutor.

Ibid. Ἰδιότης] Si sis imperitus, non plebejus, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit.

Ἰδιότης] De hac voce egerat Cl. Jans. in Lect. Luc. p. 91. occasione verborum: τέχνη βάρβαρος, ad Dial. Deor. XV. p. 242. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. Hemsterh. ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιότης spectant, addimus, sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιότης β. signif. aliquando simpliciter vitam privatam, hic vero pro vita rudī, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic hominis rudis & ignarus significatur. Hermotimo. p. 614. Item Aelian. IV. Πικρὸν 15. Et XII. 50. ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV. in Verr. 2.) inter ligenti & ingenio opponitur Idiotia.

92. Κυρηναῖος] Sic scribitur etiam apud Poll. I. 222. VII. 140. Attice: in N. T. κυρηναῖος.

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat Cyrenaeum & famulos Cyrenaeorum lectae parentem.

M. du S. 20. Pl.

ὃ λέγει ἄφ' εἶδος τυγχάνεις. ὠήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμ' ᾖς. EPM. Μὴ ἐνόχλῃ αὐτὸν ὃ βέλυσται, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ἢ γλῶττιαι, ὡς ὄρεας, διολιθίζουσιν. AΓO. Καὶ τίς ἐν τῷ φρονῶν, περιβαλὼ διαφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλαστον ἰο ἀνδράποδον; ὅταν δὲ καὶ ἀπόβῃ μέρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ πωδάρφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μέλιον τυγχάνει. EPM. Τὸ μὲν ὅλον, συμβῶναι δεξιὸς, καὶ συμπεῖν ἱκανός, καὶ καμάσαι μὲν αὐλητρίδ' ὅπιτῆδος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τὰλλα δὲ πεμμάτων ὅπιτῆμων, καὶ ὀφιοκίδος ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδύθη μὲν ἐν Ἀθήνῃσιν. ἐδύλασε δὲ καὶ πρὸ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν προαιρέσεως, ἀπάντων καλαφροῦν, ἅπασιν χρῆσθαι, πάντα χόδον ἐρατίζεω καὶ ἡδονή. AΓO. Ὡρα σοι ἄλλοι πρὸς ἐλέπειν τῶν πλουσίων τύτων, καὶ πλου- χρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὅπιτῆδ' ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. EPM. Ἄπρατος ἴσκει, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένει.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & computationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, uadique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

α Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. & V. quamvis typorum vitio abeget in ἄπρατος accedit ora A1W. In ceteris Edd. ἄπρατος.

17. Περὶ μύτων * Πλακόντων. V.

* Πλακόντων] In priori Ed. & C. legebatur πλανόντων. M. du S.

14. Ἐρατίζω τὴν ἡδονήν] Συλλέγειν καὶ συνάραξιν. V.

Et recte quidem ita legi Suidas ostendit: Περὶ μύτων, πλανόντων. T. H.

20. Περὶ Σικελίαν] Construe πρὸς Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἰδούλῳ: nam τύραννοι πρὸς Σικελίαν sunt tyranni Sicili, ut οἱ πρὸς Πλάτων, Platonici. E. L.

27. Ἄπρατος ἴσκει, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένει] Leg. ex Mf. ut olim conjecteram, ἄπρατος ἴσκει, ὦ Ζεῦ, ὅπως ἡμῖν μένει & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: Iste, o Jupiter, quantum apraetis, inemptis nobis manebis. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατος καὶ ὅπως μένει: mox ex eodem Mf. repone, ἅμα γὰρ αὐτῷ περὶ αὐτῶν βούλομαι: ambo enim querere simul volo: in Edd. βούλομαι, voluit: & sta-

tim idem liber, ὁ δὲ τὸν ἴσον πρὸς αὐτὸν quod est ἰσότητος quam vulgatum πρὸς αὐτὸν mox male vertitur, ἔκιν δὲ κάλομαι πρὸς αὐτὸν αἰετίζω, at ego optes a praeteritis plorare jubeo, cum ἔκιν sit optes, cuiusmodi quae aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctissimo Gotthofredo Jungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto editas. J. G. G.

Ἄπρατος] Sic praeter Mf. P. L. & Ed. J. in reliquis mendose legitur ἄπρατος. M. du S.

31. Ἀβδηρίδων . . . Ἐφέων] Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti; ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. J U P. Transire illum in alteram partem jube. Produca alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. M E R C. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. E M T. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ira plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? D E M. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. E M T. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? D E M. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. E M T. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non defines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. H E R A C. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Z E Y Σ. Μετάσθην· ἄλλον ὡς ἀγα-
3 ογε· μᾶλλον δὲ τὰ δύο τέττα, ἢ γελῶσα ἢ
Ἀδερῶθεν, ἢ ἢ κλαίοντα ἢ ἐξ Ἐφέσου. ἄμα
γὰ αὐτὰ πεπραγμένα βέλομαι. E P M. Κατά-
βηθον ἐς τὸ μέσον. τὸ δὲ ξίςτω βίᾳ παλῶ· τὰ
σοφωτάτω πάντων ἀπεκρήντομαι. A Γ Q.
3 ὦ Ζεῦ, ἢ ἐναντιότητι. ὁ μὲν ἔχει γελῶν,
πικρὸν γελῶν, ὁ δὲ τίνα εἶκοι· πενθεῖν· δακρύει
γὰ τοπαράπα. τί ταῦτ', ὦ ἔτ', τί γε-
λᾶς; Δ H M. Ἐρωτᾶς; ὅτι μοι γελῶσα πᾶ-
τα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμῶν, ἢ αὐτοὶ ὑ-
4 ομῆς. A Γ O. Πᾶς λέγεις; καὶ γελᾶς ἡμῶν
ἀπάντων, ἢ παρ' ἑδὲν τίθεσθαι τὰ ἡμέτερα
πράγματα; Δ H M. Ὡς ἔχει. σπουδαίον
γὰ εἰ αὐτέοισιν ἑδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, ἢ
ἀτόμῳ Φορῇ, ἢ ἀπειρίᾳ. A Γ O. Οὐ μὲν
4 ἄλλα σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, ἢ ἀπειρῶς. ὦ ἢ
ὑβρεως, ἢ παύσει γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλέεις ὡς βέλεις; πολὺ γὰρ
οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. H P A K.
Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα ἔργα
5 ογμάτα οἷς ὑρὰ, καὶ δακρυώδη, ἢ ἑδὲν αὐ-
τέων ὅ, τι μὴ ὀπτηκῆριον· ἢ τὰ δὲ οἰκτεῖται
τε σφέας ἢ ὀδυρομαι. ἢ τὰ μὲν παρόντα ἢ
δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλομαι, excepta f. pro qua stant G. P. & margo A1W. c Πιθῶν] Sola f. πινῶν
quam tamen, etsi suffragantur G. P. & margo A1W. secutus non sum. d Κλαίει] Κλαίει F. in ea, quae
presse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad latus poni. e HPAK] Ἡράκλειος F. A1. quod
vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. f Πράγματα] Πράγματα F. f. V2. P. Formam Ionicam A1. jam
admisit, & in plures Edd. propagavit. Mō video notatum in ora libri Wessl. e regione hujus versus, credo
pro vulgari μῶ. g Τῷ δὲ] Τῷ, δὲ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est.

51. Ἐπικρίμιον] Ἐπικρινάτιον. V. † καὶ γὰρ ὁ θάνατος. G.

† Καὶ &c.] Accedebat ex Etymol. & Suida.

T. H.

tur.

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. f. Quod autem in reliquis libris est βούλωθαι, absurdum
propterea est. Quis enim probet, viros tam sibi dissi-
miles in una eademque familia cupiisse vivere?

M. du S.

36. Ἔοικε πινῶν] In MS. Graevii pag. 968. pro
πινῶν legitur πινῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνιστῶν.
Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursus ead-
em hac pagina, Ἀπραντῶ ἵσκειν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῶν
TOM. I.

M. du S.

ποθῶν. & post p. 374. Ἐκείνοι δ' εἰ παλὸν τι πινῶν
αὐτὸν ἀφαιρῶν.

f. f.

Ibid. Πινῶν] Iterum ex Ms. Gr. P. & Ed. f. venu-
stius enim est vulgato πινῶν. Nisi forsitan πινῶν
scriptum oportuisse censeas.

M. du S.

44. Ἀπειρία] Cave hanc vocem cum emptore de
imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim
Democrito notat. Cic. I. de fin. infinitio ipsa, quae
ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito.

M. du S.

Λαας

54. Τῶν

δοκίω μεγάλα, τὰ δ' ὑτέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πάλμπαι ἀνιπρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυράσεις καὶ τὴν ὅλην συμφορὴν. ταῦτ' ὀδυρόμαι καὶ ὅτις ἐμπεδον ἔδην, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντῃ συνεϊλέοι, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ τέρψις, ἀτερψία γῆσις, ἀγνωσίη μέγα, μικρὸν ἄνω κατὰ περὶ χειροῦνη, καὶ ἀμειβομένη ἐν τῇ ἑαυτῶν παιδίῃ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅστις; ΕΜΤ. ΗΡΑ. Παῖς παῖζων, πωσέων, ἀφροσύμενος. ΑΓΟ. Τί δαί οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαί οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὡς ἔστι, ἢ γρίφους ὡς ἔστι; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥστε ὁ Λοξίας, ἔδην ἀποσαφείς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμῶν. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ἔδην ἀνήσεται σε ὡς φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡσθδὸν οἰμάζων, τοῖσιν ὠνεόμενοις, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεόμενοις. ΑΓΟ. 70 magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. E M T. Quid igitur est saeculum? H E R. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. E M T. Homines vero quid? H E R. Dii mortales. E M T. Dii vero? H E R. Homines immortales. E M T. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. H E R. Nihil enim vos curo. E M T. Igitur neque sanus quisquam te emerit. H E R. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. E M T.

a Σωτηρίης] Σωτηρίας. f. V2. B1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad σωτηρίας F. & A1. hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀπὸ τῆ πῶς. ἔτι δὲ ἐ τοῦτο Ἰωνιαν, ἐπὶ τοῖς ἑφῶσι Ἰωναν. Ἐφῶσι δὲ Ἡρακλῆτι. V.

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεῶν ὡς πολλῶν βολεῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ διατήριον, ὅστις τὸ + κεχῶν κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

* Ἀλλάκως] Quam in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδυρόμαι] ἀπὸ τῆ πῶς. . . Ἰωναν, ἰσ' ἢ καὶ Ἡρακλῆτι. Ed. A. deduxit hunc in modum: τὰ δὲ ὀδυρόμαι] &c. Ἐφῶσι δὲ Ἡρακλῆτι. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τὰ δὲ, non video: recte qua commode sunt correcti: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit M. du Sout: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. T. H. + κεχῶν] Ex C. supplevi & emendavi. M. du S. Ed. A. ἀπὸ τῆ κυκεῶν καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem Matth. Sladus conjecit, κυκεῶν: sed quod reposuimus, ha plane legitur in V. Etymol. Κυκεῶν ὡς πῶς: ἀπὸ τῆ κυκεῶν κυκεῶν τῆς πῶς. Συμμετρῶν vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συμμετρῶν: nam longius abijt συμμετρῶν. Pro πῶν vidi, ni fallor, in V. πῶν. T. H.

+ Διαφόμενος] In C. erat: συνδιαφ. διαμ. M. du S. Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. T. H.

54. Τὰς ἐκπυράσεις] Heracliti ἐκπύρασις. F. G. 56. Ἀλλάκως] i. e. ἀπὸ πῶς. F. G. 57. Τέρψις ἀτερψία] Sic παῖς ἀπαιεῖς, ἀσφοδὸς σοφία, ἀσφῶς σοφία, & mille similia. 58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diacrisi I, 6, Ἦσθδην καὶ ἀπὸ τῆς ταύτης ἐκμυνησθαι καὶ ἀφροσύμε-

61. + Διαφόμενος] Συνδιαφόμενος V.

65. Γρίφους] Γρίφους ζητήματα αἰνιγματώδης, ἢ συμπλοκῆς συλλογισμοῦ. ἢ γρίφους δὲ ἐ τοῦ δακτυλίου, καὶ ἰσχυρῶς πλεονάζοντος λόγῳ. V.

69. Ἠσθδὸν] ἢ Ἀκμαστικῶς G.

S. Ἀγεται δὲ καὶ ὁ προσμαλῆς] Pro hisce in C. legitur: ἔδην καὶ τὴν χεῖρην γρίφους παῖς. ἀλλάκως καὶ τὸ δακτυλίου. M. du S.

Primum ὁ προσμαλῆς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam V. lueris haud obicuri praebet, ἀλλάκως δὲ καὶ τὸ δακτυλίου prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 248. v. 35. ἔδην, ζητήματα αἰνιγματώδης, ἔδην καὶ τὴν χεῖρην γρίφους παῖς, ergo menda non vacat illud γρίφους: quanquam ea de significatione γρίφους ut tacebant J. M. du S. & D. Caugius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas turpis lucti & rapinationum. Γρίφους autem, quo destituitur V. & Ed. A. in capite Scholae praeposuit M. du Sout. T. H.

ἢ Ἀκμαστικῶς] Hec Grammatici exponunt ἀκμῆν, ἢ ἀκμαστικῶν: unde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. T. H.

δύναι αὐτὸ x. r. l. totus locus lectu dignissimus. F. M. G.

61. Διαφόμενος] Hesychius etiam μαχόμενος. Suidas ἰσχυρῶς, φιλονικῶν. M. du S.

65. Γρίφους σωτηρίης] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. Diag. Laert. p. 238. C. & 389. praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomodo

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hic vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Atheniensem illum, 75 loquaculum? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maxime nosti? SOCR. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare si vel sub eadem veste

Τὸ καλὸν ἐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, ἢ ἑτέρον ἔγωγε αὐτῷ φήσομαι. EPM. ὁ Ἀπράτοι ἐ ἔτοι μένυσιν. ZEYΣ. Ἄλλον ἀποκρήνῃ.

EPM. Βάλε τ' Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τ' ἑω-
μύλον; ZEYΣ. Πάνυ μ' ἔν. EPM. Δεῦρ'
ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, ἐ συνετὸν ἀποκρήν-
τομεν. τίς ἀνείται τ' ἱερώταλον; AΓΟ. Εἰ-
πέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;
80 ΣΩΚ. Παιδραστής εἰμι, ἐ σοφὸς τὰ ἐρα-
τικά. AΓΟ. Πῶς ἔν ἐγὼ πρῶταί σε; &
παιδαγωγῷ γ' ἐδέμην, τῷ παιδί καλῷ
ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' αὖ ἐπιτηδεύει;
ἐμὲ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; ἐ γ' ἔ τ' σωμα-
85 ταν ἐραστής εἰμι, τ' ψυχὴν δὲ ἡγῆμαι κα-
λὴν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτον ἱμάτιόν μοι
κατα-

b Ἀπράτοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius Vz. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπράτοι. Et sic Γκρεῖς etiam hic & supra emendaverat.

75. Τὸν ἑωμύλον] Φλύαρον, πιδναλόγον, ἢ ἑωμύλον τ' λόγον, ἀπατιῶνα. V.

**Εωμύ] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμαλος, scribendum esse liquet ἑωμύρον cum intellige, qui gattulus per

insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. T. H.

modo interpungi debuerint, non satis constaret. V. *Aristot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, consule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Graphei autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. & *Cassauboni* observa-
tiones ad ejusdem libri c. I. M. du S.

69. Ἡρόδω] Non debet verti a pueris *plorare*, quod satis bene illustravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἀπράτοι, non ἀπράτοι, unde ipse dialogi index βίον πρῶ-
σις. J. G.

Ἡρόδω] Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον ἑρμῆος ἱερῶν ἀπογέμας, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. L. K.

Ἡρόδω] *Suidas* reddit ἀπράτοι i. e. confertim, sine dis-
crimine. E. L.

Ἡρόδω] Audis μεγαλόφωνα παρ' ὀνταυῶν ἐ ὑπέρ-
την, qualem describit *Diog. Laert.* IX, 1. J. M. G.

73. Ἀπράτοι] Hoc in loco cum cacteris erravit J. Edit. neque in Codd. quicquam subsidii erat. M. du S.

80. Παιδραστής] Tangunt τὰ ἱερῶνα Socratis *Athen.* *Aristoph.* & alii quos recenset *Clariss.* praefes *J. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor il-
lud sequens, ὑπὸ ταῦτον ἱμάτιον. Contra tamen mul-

ti, quos profert *Jos. Mercer.* ad *Aristaen.* J. B.

86. Ἀμύλει] Hic retinere vim suam potest verbum ἀμύλει, quod alias interjectione, aut adverbio ad-
eo, apud Latinos permutandum est. J. M. G.

Ibid. Καὶ ἐπὶ . . .] V. *Plat.* in *συμπ.* 334. F. G. Quo loco fusc historia quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verte-
rent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudi-
nis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime cum infectaretur. Eandem tamen calum-
niam alibi etiam passim tangit noster. V. *Is.* c. 19. & *Eon.* c. 9. M. du S.

Ibid. ὑπὸ ταῦτον ἱμ.] *Vesticontubernium facere* dixit *Petronius.* A. V.

Ibid. Ταῦτον] Ταῦτον & τοιοῦτον Attici saepe, pro eo αὐτὸ & τοιοῦτε. *Aristoph.* *Plut.* 253. ταῦτον δύναν-
τὸ δύναν enim neutr. esse, vid. *Scholias.* h. l. Idem v. 898.

Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμύχεται τρεῖς.

Et *Pausan.* p. 281. τοῦτον πάλιν. Plura *Mattaire* de *Dialect.* p. 37. Sed Pollucis interpretes latind. L. IX. c. 8. p. 1122. ταῦτον mascul. gen. vertit; verum cum

καλακίῳ), ἀκὴν αὐτῆς λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμῷ δαινὶ παθεῖν. ΑΓΟ. "Απιστα λέγεις, τὸ παιδραστῆν ὄντα, μὴ πέρα δ' ὑψηλῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ' 90 ἐξουσίας, ὡς τὰ αὐτῷ ἱματίῳ καλακείμουν.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμύῳ γέ σοι τ' κύνα, καὶ τ' πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. "Ἡράκλεις δ' ἀτοπίας τ' θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; ἢ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἢ χ 95 ὁρᾷς τ' Ἀνθεῖν ὡς Αἰγυπλίῳ ὅσῳ καὶ τ' ὡς ἑβραϊῶ Σείριον, καὶ τ' ὡς τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ δημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τ' τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τῶς ἐμῆς. ΑΓΟ. "Εἰ ἐβελόμην ἀκῶσαι τ' δογματάων. ΣΩΚ. "Ακουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῆς γυναικῶν μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῆς, μηδὲν εἶναι μόνον, παντὶ δὲ μετεῖναι τὰ βελομῶν τ' γάμους. ΑΓΟ. Τί τῷτο Φῆς; ἀνηρῶς τῶς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαι τ' περὶ τὰ

mecum pernōctant, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. E M T. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. E M T. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Caelo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. E M T. Recte dicis: errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, re publica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. E M T. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. E M T. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia min-

a. Ἡράκλεις] Ἡράκλεις 7.

92. Ὁμύῳ γέ σοι τ' κύων] Κέρβερον. Ῥαδερμαίνοντος ὅπως ἔτος ὁ κύων, ἢ πλάτανος, ἢ κριός, ἢ τινος ἄλλου ταύτου. * Οἷς μέγιστος ὅπως ἀπαντὶ λόγῳ

κύων, ἔπειτα γὰρ θεὸς δι' ἐστίν. Κρατῖνος Σείριον. Τοῦτον ἔ' οἱ Σαυμάτους ἵπποι. V. G.

* Οἷς μέγιστος ὅπως ἀπαντὶ ἐν λόγῳ] Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἂν μέγιστος ὅπως ἀπαντὶ ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα γὰρ, θεὸς δι' ἐστίν.
Θεὸς ἰσχυρότατος πάντων ἐν τοῖς ποιηταῖς
Canis est, & auster; nam Deo non succurrit.

J. C.

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod in ante λόγῳ deest.

M. de S.

Ponam Ed. A. lectionem: ὁμύῳ γέ σοι τὸν κύων] Κέρβερον. Ῥαδερμαίνοντος (V. Ῥαδερμαίνοντος) ὅπως ἔτος (V. ὅπως ἔτος) ὁ κύων, ἢ πλάτανος, ἢ κριός, ἢ τινος ἄλλου, ταύτου. εἰς μέγιστος ὅπως (V. ὅπως δε statim ὅπως) ἀπαντὶ λόγῳ κύων ἐπὶ τυχόν. Κρατῖνος Σείριον. (in V. Χιι σι) ταύτου (hic καὶ V. inserit) οἱ Σαυμάτους ἵπποι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit.

Snidas in Ῥαδερμαίνοντος ὅπως itidem habet, nisi quod θεὸς δι' ἐστίν. Cratini nomen in eodem proverbio veribus omisissis dedit Zenobius; Apollonius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Κύων vero scribendum fuit Κύωνες quod recte a Juvenciano observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Heraclitum. p. 6. notum sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεύς, Ἀρχιλόχῳ, Κλεοβούλῳ. Vitorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σγῆται, vel potius σγῆται; hunc in modum consilium debent.

Οἷς ἂν μέγιστος ὅπως ἀπαντὶ λόγῳ κύων
ἔπειτα γὰρ, θεὸς δι' ἐστίν ———

Atque ita fere Kestermus ad Snidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastrae commentum.

T. M.

ex MS. in notis adferatur αὐτῷ, id potius ibi in textum recipiendum crederem.

J. F. R.

92. Κύων πλάτανος] Per canem & anastem de-

rasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102. & C. G. & 36. 2. Snid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Thespion. ad Apollonium Thyancum apud

mutam illam diligentiam. E M T. De pueris vero aetate & formæ florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praeium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

18. E M T. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum. E M T. Ubi stant igitur? SOCR. Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane non essent. E M T. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia. E M T. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. E M T. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

10 τοιαῦτα μακρολογίαν. ΑΓΩ. Τί δὲ σὺ εἶπες ὅρα παῖδά σοι δοκῶ; ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς δριγύοις ἄλλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΩ. Βαβαὶ δὲ φιλοδαρίας. δὲ δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἰδέομαι, καὶ τὰ ἑστῶτων ὁραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρεας, καὶ γῆν, τὰ πῆ γῆς, καὶ ἑρῶν, καὶ θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανῆς ἐστῶσιν ἔξω τῆς ὁλῶν. ΑΓΩ. Οὐδὲ ἐστῶσιν; ΣΩΚ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ οὐκ εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΩ. Οὐχ ὁρῶ ταῦτα, ἀλλὰ λέγεις τὰ ὁραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ καὶ τῆς ψυχῆς καὶ ὀφθαλμοῦ. ἐγὼ δὲ, πάντων ὄρεας εἰκόνας, καὶ σὺ ἀφανῆ, καὶ ἄλλων. καὶ ὅλας, διπλᾶ πάντα. ΑΓΩ. Ταγαρὲν ὠνητέον εἰ, σοφός, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέξ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῶ σὺ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαλα. ΑΓΩ. Ὡνησάμην ὅσον Φῆς. τὰργύ-
30 ριον μὲν τοι ἐς αὐτὸς ἀλάβαλῶ.

EPM.

b Tōi ὄντων] Tōi F. c Οὐδαμῶς] Consentiant omnes Edd. praeter P. in qua ὁδαμῶς, quod unde sum-
tum sit, ignoro. d Ἄλλων] Ita legitur in G. P. L. P. 2. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλων.

apud Philostr. p. 257. Ἐγὼ δὲ τις, ἴφθι, Σωκράτης, Ἀδραῖος, ἀνιπτός, ἀσπαρῆμις, γῆρας, ὅς τ' αἶμα, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε καὶ ἄνθρωπον. οὐκ ἀνιπτός, εἰπὼν (Apollonius) ἀλλὰ θῆς, καὶ ἀσπαρῆμις σοφός. ἄνθρωπος δὲ ταῦτα, ἔχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὅτι μὴ θεοὺς ἀνιπτός. Ubi Doct. interpres observat Suidam v. γῆρας ἀνιπτός, & Hesychium v. Ἀδραμάνθιος ἄνθρωπος, iisque graviolem auctorem Porphyrium L. III. de abstinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tulisse, ut per asserem aliaque ejus generis juramenta fierent, ὥστε τῷ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πάσιν ὁμομάζειν. Addereque diserte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum Ἰκαρ. c. 9. M. du S.

99. Οὐκ ἔστι] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare vitiose, & per aliquam superioris temporis injuriam excidisse Platonem in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enim vero, cui ratio scriptorum Platonis nota est,

in quibus suam ille sententiam & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto.

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum sunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque.

25. Καί μιν ἄλλων] Loquitur de ideis, ἐν δὲ πάντων ὄρεας εἰκόνες, καὶ σὺ ἀφανῆ καί μιν ἄλλων sic omnino legendum: perperam, καί μιν ἄλλων. in editis. J. G. G. Ibid. Ἄλλων] Ex Mss. Gr. P. L. & P. Edit. M. du S. Ἄλλων] Cum in Edit. Benedicci etiam legeretur ἄλλων, F. G. G. jam monuit legendum ἄλλων. J. F. R.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τῆτομα; ΑΓΟ. Δίῳν Συρακούσι. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. ἢ Ἐπικύρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ἀνέι-
ται τῆτον; ἔστι μὲν ὁ γελῶντ' ἐκείνῃ μα-
θητῆς, καὶ ὁ μεθύοντ', ὅς μικρῶ πωρόσθην
ἀπεκηνύτομεν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῆς,
παρόσον ἀσεβέστερον τυγχάνει· τὰ δ' ἄλ-
λα, ἡδὺς, καὶ λιχνεία φίλ'. ΑΓΟ. Τίς
ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναί. ΑΓΟ. Λάμ-
βανέ· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶ
ἔδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκεία σιτεύται,
καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT.
Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi &
duc, quod bene vertat! Te jam Epicu-
reum voco. Quis hunc emet? Est quidem
ridentis illius discipulus, & ebrii alterius,
quos paullo ante praeconio vendebarum.
Unum autem amplius novit illis, quatenus
magis est impius. Caeterum suavis est, &
gulae amicus. E M T. Quod pretium?
MERC. Duae minae. E M T. En tibi
illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gau-
det cibis? MERC. Dulcibus vescitur &
mellis saporem habentibus, maxime ficibus.
EMT.

38. Λιχνεία] * Λιχμαργία. V.
40. Τὸ δῖον δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δῖον εἰδέναι οἱ πα-
λαιὸι λέγουσι ὅπως ἀφελῶς ἢ λόγον προάγοντες ἐπὶ τῷ συγ-
κρίτῳ τι βουλομένοι τῇ ἀορίστῃ τῷ ὀνόματι τὸ ὑποκρί-
ναι.

μῶνον ἢ δηλοῦντες. V.

41. Τὰ γλυκεία] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβά-
λτο δὲ τὸ γλυκὺ ἐν τῷ πόνῳ, αἰσθητὸν τὸ λατὼν τὸ ἡδύ-
της ἐν τῷ προσώπῳ. G.

* Λιχμαργία] In V. scriptum λιχμαργία. T. H.
† Διόττι] Multa hic emendandi & supplendi, sed nondum
omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; ἢ ἀορίστα τὰ ὀνόματα
συγκρίτῳ ὅπως οἱ παλαιὸι ἠθέλει λέγειν. G.
In V. & Ed. A. fuit; τὸ ὀνόματος, τὸ ὑποκρίναι.
ἀορίστῃ cetera conveniunt. Quid sibi velit haud obscurum est:
structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum:

ἀφελῶς ἐπὶ τῷ συγκρίτῳ τῇ, βολόμενοι δὲ τῷ αὐτῷ τῷ ὀνόματι
τὸ ὑποκρίναι διότι· nisi quis malit: ἀφελῶς, ἐπὶ τῷ συγκρί-
τῳ τῇ βολόμενοι, τῇ ἀορίστῃ δὲ τῷ ὀνόματι τὸ ὑποκρίναι
διότι. Ἀλλὰ non repudio quidem: attamen in mentem
venit ἀφελῶς, idem fere quod ἀορίστῃ, quo Scholiastes usus est
ad Διὸς Κρίτην ubi de τῷ δῖον. T. H.

31. Δ' ἄν Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum
fugit, propter Dionis summum erga Platonem stu-
dium, de quo confule C. Nep. in Dione. Viginti mi-
nis autem revera vacuissimē in Sicilia Platonem, tradit
Diod. Sic. XV. p. 461. Συγγ— antea mendose hic le-
gebatur. Caeterum quamquam Socratis persona in
Codd. impressi. legatur, omnia propemodum Plato-
nem tangunt. M. du S.

34. Γελῶντ' . . . μαθητῆς] Ideo Democriti discipu-
lus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo
habet; Aristippi autem, quia de voluntate idem uter-
que multis sensisse visus est. Diog. Laërt. p. 268. A.
Veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῷ ἀτό-
μου, καὶ Ἀριστippo περὶ τῷ ἡδονῆς, ὡς ἴδω λέγειν. M. du S.

35. Μιθύοντ' . . .] Intellige Aristipp. F. G.
40. Τὸ δῖον δὲ] Hanc vel similem sententiam hic
postulari video. verba τὸ δῖον δὲ quid sibi velint,
nondum plane adsequor. An τὸ δὲ αὐτῷ ὅπως εἶδω, hoc
dic ut sciam? J. M. G.

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας ἐν παλαιῇ τῇ καρικῇ ἐν τῇ
γλυκείᾳ ἐν μελιτώδῃ potissimum cupiebant, ipse passim
Dial. seq. & aliis passim Athen. J. B.

44. Παλάθην τῇ καρικῇ] Enim enim illi massas ca-
ricarum. Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum
invenerat καρικῇ, debebat emendare & legere καρι-
κῇ, & vertere massas Caricarum, seu ficium e Caria.
Nam & παλάθην, teste Eustathio, est τῇ καρικῇ ἐπι-
σύνθεσις, quod Gallice dicimus un cabas de figues: &

de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκεία
σιτεύται ἐν μάλιστα τὰς ἰχάδας, dulcibus vescitur, &
praeconio ficibus aridis: & infra in Reviviscentibus
παλάθην ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quod-
dam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus ad-
mixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero
e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur,
& in Italiam usque portabantur, ut patet ex M.
Crassi historia apud Ciceroem lib. 7. de Divinatione:
Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, qui-
dam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauna
has, clamitabat. Sic & Chelidoniz ficus a Chelido-
niis insulis non longe a Cariz littore sic dicta. Ergo
totus ille tractus Cariz a Rhodo usque ad Chelidonias
ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur,
& utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spe-
ctat emptor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo,
Cauno, & Chelidoniis vide Athenarum lib. 3. cap. 3.
Plura possem congerere, sed hæc credo sufficiunt ad
firmandam lectionem καρικῇ. J. P. A. G.

45. Τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκείνον] Detonsum. Mirum est
interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse;
dico postea. Angl. ἐν χρῷ κουρίαν οἶον. J. B.

Ibid. Κουρίαν] Ita postulat sensus; nec deest aucto-
ritas. Sic enim in Angl. teste Bonvelotio legitur. Sic
etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Prae-
terea sic etiam legitur in Δρακ. c. 27. ἐν χρῷ
κουρίαν, ὡς γὰρ βούλει. Reliqui libri omnes hic κου-
ρίαν.

EMT. Haec res difficultatem non habet.
Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cu-
tem rasum, tristem illum de porticu-
MERC. Bene mones, videntur sane mul-
ti eum expectare eorum, qui ad forum
venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam
perfectissimam: quis omnia solus scire cu-
pit? EMT. Quorsum illud dicis?
MERC. Nempe solus hic sapiens, solus
pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπόν μὲν ἔδεν. ἀνίσταμαι γὰρ αὐ-
τῷ παλάθας τῇ καρικῶν.

45 ZEYΣ. Ἄλλον κάλει, τὸ ἐν χρῶ κε-
ρίαν ἐκείνον, τὸ σκυθρωπόν, τὸ ὑπὸ τῷ ἡ-
ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' ἐν πολὺ τι
πληθὺ αὐτὸν περιμένειν τὸ πρὶν τὴν ἀγοράν
ἀπηνήχόταν· αὐτὴν τὴν ζήτην παλῶ, τὴν βίαν
50 τὴν τελευτάστον. τίς πάντα μόνον εἰδέναι θέ-
λει; ΑΓΟ. Πῶς τῆτο φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι
μόνον ἔστι σοφός, μόνον καλός, μόνον
δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ,
πλά-

α Κορυφαί] Sic A. P. L. & ex Edd. V2. S. Quod in ceteris extat κορυφαί legitimaе structurae adversatur: er-
ror emendatus in AW.

44. Παλάθας τῇ Καρικῶν] Ὡς τὸ Κῶ ἀφ' ὧν πα-
λάθης δὲ ἐστὶ σφαῖρα ἢ ἀποσπασθεὶς σφύρα συμπεπιλομένη. G.

47. Πολὺ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀγορᾷ συ-
στειμένον ἢ σημαίνοντος παραγούσι ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου

τὴν ἐπιδοῦναι χάριν παρὴν Χρυσίππῳ, ἀφ' οὗτο ἰδὲ
τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ περιμένον-
τιν. G.

τὸ ἀποσπασθεὶς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se
assequi legendo in exemplari dixit. Servius.] G. Quid sub ἀ-
ποσπασθεὶς lateat, nescio: sed συμπεπιλομένη legendum est pro
ultima scholii voce. M. du S.

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόροις ἰχθύσι
vel φασίγας. Apertius ad rationem nominis explicandam scrip-
sisset τῆς Καρίαι: quanquam nec insula Cos adversum Cariam
sit hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit
destituta. Deinde σφύρα ab ingenio lectoris acuti profectum
partem vocis proximae praecedentis corruptam emendat; qua-
lia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse
liquet, σφαῖρα ἀπὸ σφύρας συμπεπιλομένη. Παλάθης Grammatici
exponere solent ἐπιστήθισιν, vel ὑπὸ ἀλλοῖς δίστοις σφύρας· oppor-
tunus est Ἀμυγδαίος locus apud Αἰθιόπεον XI. p. 500. D. (τὸ

ἀποσπασθεὶς) οὐ τῶν φύλλων δάκτυλος συντιθέσθαι εἰς παλάθης Συρια-
κῆς τρόπος ἐκλάττονται, οἱ δὲ σφαῖρας συντίθεται &c. unde conficiat
pro συμπεπιλομένη scribi non absurde posse συμπεπιλομένη. T. H.

5 Σημαίνοντος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur.
Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαίνοντος reliquimus,
sub quo haud dubie alia vox latet, ut παραγόμενος, vel simile
quid. M. du S.

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαίνοντος,
quod expono σφαῖρα, συμπεπιλομένη velut signo dato. Deductum
loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui
κρυφτάς &c. σημαίνοντες, quando tabulis ligneis ferreisve pul-
latis ad Ecclesiam convocantur. Luciani verba perverissimè
cepit ineptus Enarrator. T. H.

ρίαι, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum
est, inquires, ut qui barbam radere volebant Stoici,
comam alete recusarint? Verbo dicam; quia mulier-
cularum hoc esse putabant comam promittere, in eo-
que cum gravissimis omnium ordinum viris sentie-
bant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem
coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute
tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus in-
stituti ratio aut superbiz eorum imputari debet, quo
se a caeteris, ut ὀνείδα & pallio, ita & hac etiam ra-
tione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi
aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos
facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos
defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo
nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in par-
te luxu antecunt. Casaubonus aliter rem intelligit,
quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240.
αὐτὸν χρῆ κορυφαί non est curiosè caput detonsus, ut

nos hodie in barba radenda multi sumus. Abhorrent
,, haec a Cynicorum ingenio qui proculdubio, for-
,, cipe & crassa Minerva capillos tondebant, non po-
,, vacula radebant". Vid. omnino Δραμ. c. 27. &
quae illic annotata extant. Theophrastus π. μικρολο-
γίας. Avaros ait istos esse αὐτὸν χρῆ περισπούς. p. 34. I-
dem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ἐλε-
γας. p. 70. C. de viro optimatum partes sectan-
te dicit, cum μόνον κορυφαί κεκαρμένον. Diogenes he-
riles filios αὐτὸν χρῆ κορυφαί τε & ἀπαλλοτρίους ἐπὶ γένεσιν,
τὴν ἀχίτωνος & ἀνυποδύτους. Diog. Laert. 145. B. Hor.
Epist. 18. l. v. 6. asperitatis agrois esse ait τὸν ἀπὸ
culturam. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa &
phrasin Ἀναβ. c. 46. & Δικ. c. 20. M. du S.

47. Πολὺ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspe-
ctatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico
imperante scripta meminergat. M. du S.

πλευσί, νομοθέτης, ἡ τάλλα, ὁ πῶσα
ἐστίν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔστι, ἡ γὰρ, ἡ μάγου-
55 μόν; ἡ ἢ Δία γε σκυλοδέτης, καὶ
τέκτων, ἡ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἐοικαν.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ἡ γὰρ, ἡ λέγε πρὸς
τὸν ἀνητήν ἐμὲ πῶς τις εἶ, ἡ πρῶτον εἶ
60 οὐκ ἄχθῃ σπαρασκόμην; ἡ δὲ αὖτις;
ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. ἡ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά
ἐστίν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι
συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἡ λέγεις.
ΧΡΥΣ. Τί φῆς; ἡ μανθάνεις ὅτι τῶν
των τὰ μὲν ὅτι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν
65 ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ ἴδν μανθάνω.
ΧΡΥΣ. Εἰκότως. ἡ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reli-
qua, E M T. Ergo bone vir, coquus et-
iam bonus & medius fidius cerdo, & faber,
& id genus. M E R C. Sic videtur.

21. E M T. Huc prodi, bone vir, &
dic mihi te emturo, quid hominis sis? &
primum, an non acre feras, te vendi &
servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec
enim in nostra potestate non sunt. Quae-
cunque vero in potestate nostra non sunt, ea
indifferentia esse contingit. E M T. Non
intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais?
60 intelligere te negas, talium quaedam esse
praeposita, alia rejectanea. E M T. Ne nunc
quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
qui non adfuetus sis nostris nominibus, ne-
que

α τάλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τάλλα. δ ΑΓΟ.] Quum F. Δ1. & S. ingererent: Ἐρμῆς, Ἀγο-
ραῖο persona reposita fuit in γ. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem iti-
dem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. ἡ ἢ Δία γε σκ. tum Ἀγο. εἰκάν. ἰδὲ ἡ γὰρ &c. ε' H] Ὅ, τι ἡ A.P.L.
Margo A1W. nihil mutandum: illud ἡ Platoni non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit Gujet.
62. Ἐφ' ἡμῶν] Ἐφ' ἡμῶν ἢ ἐπὶ ὁλῶς, ὅρμα, ὅρμας,
ἐκκλίσις; licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ'
ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἡ πῶς, ἡ δὲ, ἡ ἴσα τ' ὅτι δὲ
κῆ. In Enchiridion Epicteti circa initium: ἡ ἴσα πρὸ
αὐθιγῶν & αὐθιγῶν φησισίαν.

63. Ἐφ' ἡμῶν] Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus,
qui legit Epicteti Enchiridion.

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν] Interpres: indiffe-
rentia esse solent. Verbe, indifferentia sunt: nam ea
est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoi-
ci dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse
indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμ-
βαίνειν in hac & similibus loquutionibus aequae παρί-
σκει, ac verbum τυγχάνειν.

64. Μανθάνω ἡ λέγεις] Angl. ὅτι & λογ. sic idem Cod.
pro ὅτι & ὁπῶς habet ὁπῶς & ὁπῶς.

65. Τὰ μὲν εἰς προηγμένα] Stoicus, ex suae fami-
liae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀπο-
προηγμένα προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in
eligendo praesuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reje-
cta, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii ma-
nualionem ad Stoicam Philolophiam 11, 23. γ. G. G.

Ibid. Προηγμένα] Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189.
B. unde discas hacc vocabula de rebus sua quasi natu-
ra indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae
aliis anteponebantur.

Προηγμένα] Cic. de finibus III. 4. Προηγμένα & ἀπο-
προηγμένα non minus ferenda esse ait quam ἐπιβίβια
& ἀκαταφόρα, ac tamen deinde praeposita & rejecta
dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe vale-
re, incompletem esse, non dolere, bona non dicunt Stoici,

sed dicunt graece προηγμένα, Latine autem producta: sed
praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa
autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellas
mala, sed si libet rejectanea. Itaque illa non dicis se
expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contra-
ria autem non fugere, sed quasi discernere. γ. M. G.

Προηγμένα] In marg. Edit. Paris. additum erat:
προηγμένα & ἀποπροηγμένα Cicero producta & praecipua
vertit. vid. 3. de fin. bon. Sed addamus verba ejus,
quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in-
quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi pro-
ductum esse ad dignitatem (id enim est προηγμένα)
sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo
proxime accedit ut secundus sit ad regium princi-
patum: sic in vita, non ea, quae primario loco
sunt, sed ea quae secundum locum obtinent,
προηγμένα, id est producta nominentur — vel pro-
posita & reposita, vel — praeposita & praecipua, &
illa rejecta &c. γ. F. R.

68. Καταληπτικὸν φ.] Stoici phantasiā partiebantur
in καταληπτικὸν & ἀκαταληπτικόν. Vide Academica
Petri Valentini.

Καταληπτικόν] Vid. Diog. Laërt. 175. B. & 177. A.
M. du S.

Καταληπτικόν] Vid. etiam Cic. III. de Fin. c. 4. ubi
προηγμένα etiam latinis adsumendum vocabulum docet,
& ibid. c. 5. med. ubi καταληπτικόν exponit, rationem
cognitiones & comprehensiones ac percceptiones, ut Da-
vis. ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. γ. F. R.

71. Σύμματα] Sciendum est, inquit Priscianus,
quod has quidem constructiones, quae per nominati-
vum absoluntur, Stoici ἀξιώματα, ἡ συμμάματα,
i. q.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, (*Accidens & Praeteraccidens*) qualibus & quantis rebus inter se differant. E. M. T. Per Philosophiam, ne invidias mihi vel hoc dicere, quid rei symbama fit, & quid Parasymbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse numerus horum nominum, & concinnitas. CHRYS. Nulla vero est invidia, si quis enim, claudus cum fit, illo ipso claudus pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationem, vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper natus est.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, ἔδὲ κατὰληπτικὴν φαίλα-
σίαν ἔχει· ὁ δὲ σπερδαῖ· ὁ τ' λογικὴν θεω-
ροῖαν ἐκμαθάν, ἢ μόνον ταύτ' οἶδεν, ἀλλὰ
καὶ σύμβημα, καὶ ὠρεσσύμβημα, ὅποῖον καὶ
ὁπόσων ἀλλήλων ἀφαιρεί. ΑΓΟ. Πρὸς τ'
Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς καὶ τὲτο εἰπεῖν ὅ,
τί σύμβημα, καὶ τί ὠρεσσύμβημα. καὶ γὰρ
ἡμετέροις οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τ' ῥυθμῶν τῶν
ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδεις φθόνον. ἦν
γὰρ τις χαλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χαλῷ
προδὶ προσπλάσας λίθον, τραῦμα ἐξ ἀφα-
νὸς λάβῃ, ὁ τοῦτ' εἶχε μὴ δὴ τὸν σύμ-
δοβαμα τ' χαλῆαν, τὸ τραῦμα δὲ, ὠρε-
σύμβημα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

1. Ὅποιον ἐπίσταν] Conspirant Edd. Ὅποιον ἐπίσταν A. P. ἐπίσταν καὶ ἐπίσταν L. ἐπίσταν ἐπίσταν Margo A. W.

79. Σύμβημα] Ἀλλ' ἐπιστροφῆς, ὃ κατὰληπτικὴν φαίλα-
σίαν ἔχει· ὁ δὲ σπερδαῖ· ὁ τ' λογικὴν θεω-
ροῖαν ἐκμαθάν, ἢ μόνον ταύτ' οἶδεν, ἀλλὰ
καὶ σύμβημα, καὶ ὠρεσσύμβημα, ὅποῖον καὶ
ὁπόσων ἀλλήλων ἀφαιρεί. ΑΓΟ. Πρὸς τ'
Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς καὶ τὲτο εἰπεῖν ὅ,
τί σύμβημα, καὶ τί ὠρεσσύμβημα. καὶ γὰρ
ἡμετέροις οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τ' ῥυθμῶν τῶν
ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδεις φθόνον. ἦν
γὰρ τις χαλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χαλῷ
προδὶ προσπλάσας λίθον, τραῦμα ἐξ ἀφα-
νὸς λάβῃ, ὁ τοῦτ' εἶχε μὴ δὴ τὸν σύμ-
δοβαμα τ' χαλῆαν, τὸ τραῦμα δὲ, ὠρε-
σύμβημα προσέλαβεν.

Σωκράτει μεταμύλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει με-
λεῖ, ταῦτα οὐκ ἀνέμοσαν, τὸ μὲν Σωκράτει μεταμύλει,
ἐπὶ μὴ κατ' οὐσίαν πτόσιν τὸ ὄνομα ἐλάβῃ, καὶ αὐτο-
τιλὸς ἴσῃ, αὐτοὶ ὠρεσσύμβημα φασιν, ἢ ὠρεσκατηγό-
ρημα, ὡς αὐτοὶ ὠρεσκατηγῶν τῷ συμβάματι ἢ κατηγόρη-
ματι τὸν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπὶ δὲ λίσπῃ τὸ τίνα
κατ' οὐσίαν ἐλάβῃ ὁ ὀνομαζόμενος, ἢ αὐτὸς ἐπὶ τὴν ῥῆμα
τὸ δὲ, Σωκράτει μελεῖ, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα,
ὅτι τὸ πλαγίον πτόσιν ὁ ὀνομαζόμενος ἐπὶ ὁδῶς ἢ πρότασις
ἔχουσι λίσπῃ τὸ τίνα, τίνα μελεῖ. Οὕτως μὲν ἔστιν. Ὁ
μὲντοι Λουκιανὸς λέγουσιν ἐπὶ ταύτῃ τὸ σποδόμενον τ'
σοφῶν ἐπὶ τὸ γιγνόμενον μεταφῶν. G.

* Αὐτοτιλῶν] Lege potius αὐτοτιλῶς, & mox τι τῶν ὀνομα-
των χρ. ἀντιλῶν κατηγόρημα δὲ τὸ ῥῆμα tum prope finem,
Οὕτως (Stoici) μὴ ἔστιν. Quae praecedunt, mendis labo-
rant; in quibus amovendis eo minus operam abuli lubet,
quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque

ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis effect po-
ritus, scriptum fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII.
64.

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τὸν lege τὴν πλ. πτ. M. du S.

i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego
Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, qui-
bus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in
quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum
aliquem casum proferri, ὠρεσσύμβημα dicebant:
hoc est minus quam congruitates, ut, Cicero patriam
servat. Ammonius: ὡς μὲν οὖν ὀνομαζόμενος τι κατηγόρημα
ἀποφασίζον ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβημα παρ' αὐτοῖς
(Stoicis) ὀνομαζόμενον, συμβάματι τ' αὐτοῖς, ὡς τὸ πρὶν
ῥηματὶ οἷον Σωκράτης φιλεῖται, ἀντὶ τῆς πτόσιν, παρα-
σύμβημα ὅταντι ὠρεσκατηγῶν τῷ συμβάματι, καὶ δὲ οἷον
ὠρεσκατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμύλει· οἷον, Σωκράτει
μεταμύλει.

F. Br.

Σύμβημα] Vid. Buff. dial. Cic.

F. G.

Σύμβημα] Priorem vocem secundum Stoicorum
mentem Diog. Laerti. enarrat in Zen. vita jam lauda-
Tom. I.

ta, p. 179. C. D. Noster etiam mox, sed jocosè. V.
Cogn. 128. & Suid.

M. du S.

Ibid. Ὅποιον ἐπίσταν] Ὅποιον ἐπίσταν. F. G.

Ὅποιον ἐπίσταν] L. quod magis arridet quam ὁποῖον
καὶ ἐπίσταν. A. & P. In Edd. ὁποῖον ἐπίσταν. M. du S.

80. Παρασύμβημα] Ludit festivus scurra in detor-
quenda significatione vocum, quae ad Grammaticam
vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex A-
pollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo
σύμβημα est praedicatum casui recto additum, ut
in hac propositione, Τρύφῳ φιλεῖται. Sed ὠρεσσύμ-
βημα praedicatum casui obliquo additum, ut
in hac, μεταμύλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβημα
congruitatem notat, quomodo vertit & jam Priscianus
L. 13. p. 1118. de eadem re agens: ὠρεσσύμβημα
autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum
Bbbb Lu-

ΑΓΟ. ὦ ἄγχιόας τίδ' ἄλλο μά-
 λις φῆς εἶδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων
 πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τὰς προσομι-
 λήντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν παῶ, 8
 φημι δὲ ἀτεχνῶς αὐτοῖς φετιθεῖς. ὄνομα δὲ
 τῇ διυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀσάδμῃ συλλογισ-
 μός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ
 βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γὰρ ἔστι σοὶ
 παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν; ΧΡΥΣ. Τέτορο 9
 ἢ ὡς κροκόδειλῳ ἀρπάσῃ, πλεονέων πο-
 ταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοὶ σποδώ-
 σιν ὑπὸ γυναικὶ αὐτό, ἢ ἐπὶ τῆς τάληδης ὅ,
 τί δαδολαί φεῖ τ' ἀποδόσεως ἔβρεψας, τί
 φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δασαπό, 9
 κρίλον ἐρωτᾷς. Σπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν σπο-
 λάσομαι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος,
 ἀνάσσωσάι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐ-
 τὸ καλαπικόν. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα
 γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ.
 Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερύζοντα, καὶ τὸν
 κυριεύοντα, καὶ ὅτι πᾶσι τ' Ἠλέκτρῳ, καὶ τ'
 ἐγκυκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τέτον τ' ἐγ-
 καλυμμένον, καὶ τίνα τ' Ἠλέκτρῳ λέγεις; 5

22. E M T. Hem solertiam ! Quid ve-
 ro amplius te nosse ais? CHRYS. Ver-
 borum laqueos, quibus impedio, qui me-
 cum loquuntur, quos obturato ore, & fre-
 no injecto, plane ad silentium redigo. No-
 men huic facultati decantatus ille syllogis-
 mus. E M T. Inexpugnabilem mihi & vio-
 lentum narras. CHRYS. Attende igitur.
 Estne tibi puer? E M T. Quid tum?
 CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad
 flumen oberrantem rapiat, ac deinde reddi-
 turum se tibi polliceatur, ea lege, si verum
 dicas, quid statuerit ipse de reddendo pue-
 ro: quid dices illum decrevisse? E M T.
 Rogas, ad quod respondere, admodum sit
 difficile. Anceps enim haereo, quo respon-
 so recipere illum possim. Sed tu per Jovem
 responso tuo serva mihi puerum, ne, ante-
 quam ego respondeam, illum devoret.
 CHRYS. Bono es animo. Nam & alia
 te docebo etiam admirabiliora? E M T.
 Quanam? CHRYS. Metentem syllo-
 gismum, & dominantem, & super omnia
 Electram & Opertum. E M T. Quem tu
 mihi Opertum, quam Electram narras?
 CHRYS.

86. Φημι δὲ] Τὸν δασυὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτρῳ λέγεις ὅτι τ' ἐγκυκαλυμμένον] Τίνα τοῦ-

τον τ' ἐγκυκαλυμμένον, ἢ τῶν τῶν Ἠλέκτρῳ λέγεις; G.

Lucianus ad verbum ἐπίβουλον vocat accidens, & πα-
 ρεπύρβουλον novum accidens, quod supervenit illi ve-
 teri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Po-
 test ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne
 vix quidem explicari, quod συμβαίνει tum una ire,
 congruere, significat, tum accidere & contingere.
 J. M. G.

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus.
 Habuit Chrylippus multas argumentationum species,
 ut Sortem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam,
 Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Domi-
 nantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristote-
 les nusquam attigit, de quibus Laert. in Zen. Fab. c.
 10. lib. 1. Themiſt. Orat. 14. Ipse hoc Dial. J. B.

91. Κροκόδειλῳ.] Hinc κροκοδιλιτῆς λόγῳ Aph-
 ronio. Crocodilitem vocat Quintil. I. 10. nos supra di-
 ximus ad v. Δ. I. M. du S.

2. Θερύζοντα] Sophismatis hujus meminerunt &
 alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem
 sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit,
 constet. Affert tamen ex Ammonio locum ἀπομαγίς,
 unde quid sit θερύζων sophisma, liquere putat. Sed

ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θε-
 ρύζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. Me-
 nag. not. ad Diog. Laert. p. 161. A. & Ammonium
 ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC.
 emisit Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laert.
 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. Plut. de fato,
 sub fin. M. du S.

3. Κορυόοντα] Hujus, dum alia multa recenset
 Diog. Laert. oblitus videtur, p. 66. A. & 174. E. Et
 noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi
 possum; nisi quis forsitan κεραιόων vel κεραιών re-
 ponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus
 Codicis auctoritas. M. du S.

Ibid. Ἠλέκτρῳ] Hæc duo posteriora Chrylippus ip-
 se Lucianus exemplis illustrabit. Alia ejusdem fa-
 rinæ videre qui volet, adeat Diog. Laert. in Euclide,
 p. 60. A. 174. E. 183. F. ψυδρόμος ἀγλαυθάνων Ἠ-
 λέκτρῳ ἐγκυκαλυμμένῳ, σαρπίς, κεραιός & φαλα-
 κρός. & apud Plut. l. c. ἀργός. quæ omnia Logicis fu-
 sius explicanda relinquimus. V. Cressal. AG. X. 70.
 M. du S.

4. Ἐγκυκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodo-
 rus,

CHRY S. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam. CHRY S. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare jubeam, teque interrogem, huncce nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRY S. Verum enim vero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT. At ego recte illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris? CHRY S. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitate, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: &

CHRY S. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην ἢ πάν, ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδ' ἐγὼ, καὶ ἐκ οἷοι. παρ' αὐτῶν γὰρ αὐτῇ ὁ Ὀρέστης ἐστὶ ἀγῶν, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἐστὶ Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. ἢ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένοι, καὶ πάντες θαυμαστὸν ἀκρόασι λόγον ἀπὸ κρυφίου γὰρ μοι, τὸ πατέρα οἶδα τὸ σεαυτῶν; ΑΓΟ. Ναί. CHRY S. Τί ἔστι; ἢν σοι ᾤκησας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶδα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

CHRY S. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἐστὶ ἢ ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τῶτον ἀγνοεῖς, δηλαδὴ εἰ τὸ πατέρα τὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν οὖν οὕτως ἀλλ' ἀπὸ κρυφίου αὐτὸν εἶσομαι ἢ ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἔν τί σοι τὸ σοφίας· τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τὸ χρηστὸν ἀφικόμενος; CHRY S. Περὶ τὰ πρῶτα χρεῖσιν καταγενέσθαι. λέγω δὲ πλεῖστον, ὑγίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονεῖν, λεπτογράφοις βιβλίοις ᾤκησας ἢ ὅψιν, καὶ χάλκῳ συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόκων ῥημάτων.

a Tò τίλ[ο] Deest in F. sola. Ad oram A1W. notatum invenio, τέτι, quod non satis adsequor quo pertineat. b Παραθήσεια] Παρατίθεται Margo A1W.

9. Ἀγῶν[ος] Ἀγῶν. V.

ras, teste Diog. Laert. p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae Amphippi, quam memorat Athen. 403. E. ἐγκεκαλυμμένη.

M. du S. 23. Tὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. Hemsterh. ad marg. Ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V. p. 365. Ed. 2. sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucian. faciunt: Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui, &c. Ubi Davif. pluribus demonstrat, per prima naturae significari sanam mentem, valetudinem prosperam & se qua similia.

J. F. R. 27. Ὀψιν] Non vult puto simpliciter admovei oculos, sed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. J. M. G.

28. Σολοικισμῶν] Σόλων, non σολοικισμῶν, dixit

se veteres testatur Gellius V. c. 20.

AE. M. Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici existimarent, soloecas loquutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantia T. II. p. 1047. de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamenta laudasse, & accurate esse persequutum, Οὐκ ἔστι φιλοτιμία, inquit, ἡ ταῦτα ἐπιτιμῶν γινόμενα πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ βιβλίῳ περὶ τῆς φωνῆς συγκαταστήσας ἱκανῶς, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρτίτοι τὰ θελόντες ἱκανῶς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι ἀσφαλείας, καὶ ἰσχυρίους καὶ διὰ σολοικισμῶν, ἵνα οἱ ἄλλοι αὖ ἀνιχνεύσαντες εὖ ὅληται. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de consuetudine vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quavis obscuritates & ellipses, & non solum soloecismos, propter quos alios pudeat non rati-

μάτων, ἢ τὸ κεφάλαιον, ἢ θέμις γενέσθαι
σοφόν, ἢ μὴ ἄ τρις ἐρεξῆς ἢ ἐλλέβορον πίνης. 30
ΑΓΟ. Γενναῖά σο ταῦτα, ἢ δεινῶς ἀνδρι-
κά. τὸ δὲ ἢ γνίφωνα εἶναι, ἢ τοκογλύφον
(ἢ γὰρ τάδε ὁρᾷ σοι προσόντα) τί φῶμεν,
ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος ἢ ἐλλέβορον, καὶ
τελείς πρὸς ζρετῆν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω ἔν3
τὸ δανείζειν πρέποι ἀν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ
ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, ἢ
λογίζεσθαι τῆς τόκης, πωλησίον εἶναι δοκεῖ ἢ
συλλογίζεσθαι, ἢ μόνω ἀν εἴη ἢ σπυδαίης
καθάρῳ ἐκεῖνο, καὶ τῷτο. καὶ ἢ μόνω γε40
ἄπλως, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τῆς τόκης, ἀλ-
λὰ ἢ τέτων ἐτέρης τόκης λαμβάνειν. ἢ γὰρ
ἀγνοεῖς ὅτι ἢ τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες,
οἱ δὲ δεύτεροι, καθάρῳ αὐτῶν ἐκείνων σπό-
γονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα ἢ τὸ συλλογισμὸν ὁποῖά45
φῶσιν, εἰ ἢ πρῶτον τόκον λήψαι, καὶ τὸν
δύτερον. ἀλλὰ μὴν ἢ τὸ πρῶτον λήψαι,
ἄρα ἢ τὸ δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἔν ἢ μισθῶν πᾶσι τὰ ἢ αὐ-
τὰ φῶμεν, ἢς οὐ λαμβάνεις ὅτι τῇ σο-50
φίᾳ ὥσπερ ἢ νέον, ἢ δῆλον ὅτι μόνῳ ὁ
σπυδαίῳ μισθόν ὅτι τῇ ζρετῇ λήψαι;
ΧΡΥΣ. Μαθαίνεις. ἢ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα
λαμβάνω, ἢ δὲ δίδοντῳ αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ
γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, ὥς-55
ἐκχυσὶς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκήσας εἶναι ὥς ἐκχυσὶς,
ἢ δὲ μαθητὴν, ἐκχύτῃ. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem
fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.
E M T. Generose ista & plane viriliter.
Sed Gniphonem sordidum esse, & foe-
neratorem improbum, (nam haec quo-
que tibi inesse video :) haecne & ipsa
dicemus esse viri helleboro purgati & per-
fecti ad virtutem? C H R Y S. Ita sane;
solum igitur sapientem foenerari deceat.
Cum enim proprium illius sit collige-
re; (sylogismos facere :) foenerari autem
& computare usuras, vicinum videatur
colligendi industriae: solius esse dixerim
viri boni, quemadmodum illud, ita hoc
etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui
solent usuras, sed usurarum quoque alias
usuras capere. An enim ignoras, usurarum
alias esse primas, alias secundas, illarum
quasi filias. Vides vero scilicet syllogis-
mum, quid dicat: si primas usuras acci-
piet sapiens, etiam secundas. Atqui pri-
mas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. E M T. Igitur de mercedibus eadem
dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis
ab adolescentibus, manifestumque est solum
virum bonum mercedem virtutis nomine
capturum. C H R Y S. Rem tenes; neque
enim ego mea causa capio, sed ipsius dan-
tis. Cum enim alius sit effusor (effusus,
prodigius) alius comprehensor (tenax, ανα-
ρῆς) ego quidem comprehensor esse medi-
tor, discipulum autem studeo effusorem
efficere. E M T. Quin contrarium dixisti;
il-

α Τρις] Revocatum ex P. L. Τρις Edd. praeter B1. 2. β Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae forte γνίφωνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γνίφωνα, parum perite. γ Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. δ Μόνω] Μόνω F. ε Ἀπλῶς] In ora Δ117. ἀπλῶς non inepte. f Αὐτῷ] Ταυτῷ in P. F. in qua prave εἰς συλλαβήσας.

30. ἢ μὴ τρις] De his Hellebori potionibus dixi ad Peritum.

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud Helychium vox adfinitis soni, Γνιφῶν, qui sunt εγγυνοί, κατὰ φύσιν, ἀτελῆμοι, παρὶ μὲν εἰς μαλακούς, λείον τὸ ἐκ γόνυ πεπτωκέναι ποροῖ, τριβῆς, τιμίδι, remissi ὅς molles, α cadenda in genua dicit: nam γνίφῃ est in ge-
nua, & π. π. τιω γνίφῃ, cadere in genua.

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνίφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum,

quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφῃ pro-
prium viri, Nostro sub finem Τυφ. c. 34. in Κανὼν-
c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui insignis foenerator cum es-
set, nomen dedit omnibus ejusmodi sordidis homi-
nibus. Si γνίφωνα malis, quaere sensum alium ex
Helychio in γνίφῃ. Mihi prior ratio placet. M. du S.

Γνίφωνα] Peritum. F. G. Sed vellem auctoritatem
indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. du
Soul adfentior, nomen proprium inde facienti. Ve-
rum si αναρῆς tantummodo significare necesse est, ut
ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse (*frugalem & parcum*) te vero, qui solus dives es, effusorem (*liberalem & magnificum*). CHRYS. Rides tu quidem, sed vide ne syllogismo te indemonstrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & silentium, & mentis distractio.

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, & postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum sis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui sis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emisti? EMT. Non Hercle, sed hi quos vides, universi. MERC.

τὸναντίον ἔφη, τὸν νέον μὲ εἶναι φιλικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλεόνειον, ἐκχύτιον. ΔΟΧΡΥΣ. Σκώπεις ὦ ἔτα? ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξύνω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τῆς βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπή, καὶ ἀγαστραφήναι τῇ ἀφρονίᾳ.

69 Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἐγὰρ Περσεύς, ὃς βέλτετε, εἶναι μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γὰρ. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὄν. ΑΓΟ. Μηδ' αὖτως. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τὸν Διὸς, ὃς καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ γὰρ ἔστιν, ἀλλ' ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπον. εἰπέ γὰρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὄν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΔΟΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶον γε ὄν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὥς ἦδη μὲν τὰ σκέλη καθάρῃ τῇ Νιόβης ἀπεψύχοντο, καὶ πάλιν ἦν· ἀλλὰ ὠήσομαι γε σέ. πόσον ὑπέξ αὐτὸν κατέβαλῃ; ΕΡΜ. Μᾶς δάδεκα. ΑΓΟ. 85 Λάμβαν. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐόντῃ; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἔτι πάντες, ὥς ὅρας. ΕΡΜ. Πολύ.

g Kai] Desuit in F. h Oti] Ω; P. Margo Δ1W.

58. Περιεχόμενα] Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. P.

versiones habuere, σκεπὸν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. J. F. R.

37. Ἰδοὺ αὐτὸν συλλογισμῷ] Stoicos coarguit γνῶντας ἔσθαι χάριον τοῦ συλλογισμῷ, ἢτοι τοῦ χημάτου συλλόγιον. In hoc enim accipit συλλογισμῷ vellicans ὠφθαλμῷ. G.

42. Ἐτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. J. M. G.

61. Ἀναποδείκτω] Vox ejusdem ingenii est, ac ἀμειβόμενος. c. 27. E. L.

Ἀναποδείκτω] Quinque genera hujus syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211. D. M. du S.

66. Ἀποδείκτω] Ἀποδείκτω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. J. M. G.

Πολλοί γε, ἔ τες ἄμους καρπεροί, ἔ τ
 Διρίζοντες λόγους ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ ἀλγίστριβε ἄλλον κάλει.

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατικόν σε Φημί, ἂ κα-
 λὸν, ἂ πωλύσιον. ἄγε δὴ, ἀνήσασθε ἂ συν-
 τώτατοι, ἂ πάντα ὅλως ὀκτιζόμενοι. ΑΓΟ.
 Ποῖος δέ τις ἐστὶ; ΕΡΜ. Μέτριος, ὀκτι-
 κής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, δι-
 πλῆς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλο-
 λος μὲν ὁ ἐκλθεὶς Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
 ἐντοᾶν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν ὡρίη αὐτὸν,
 μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν, ἂ δὲ, ἐξωτε-
 ρὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλι-
 στα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ὃ ἐν ψυ-
 χῇ, ὃ ἐν σώματι, ὃ ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀν-
 θρώπηα Φρονεῖ. πῶς δὲ ἐστὶν; ΕΡΜ. Εὖ-
 κοσι μὲν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ
 ὅ μακάριε ἔ τ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ὑγύριον δο-
 καί. ὥστε οὐκ αἰ φθάνοις ἀνέμεναι ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratio-
 ne illa messoria digni.

26. J U P. Noli tempus terere, voca
 salium. M E R C. Peripateticum te jam di-
 co, pulchrum, divitem. Agite, emite
 prudentissimum, scientem in universum o-
 mnia. E M T. Qualis est? M E R C. Me-
 diocris, aequus, vitae aptus, &, quod
 maximum est, duplex. E M T. Quid ais?
 M E R C. Alius est, qui extra apparet,
 intus autem videtur alius. Itaque si illum
 emeris, memento illum quidem interiorem,
 exteriorem vocare alterum. E M T. Quid
 maxime statuit? M E R C. Tria esse bona,
 in anima, in corpore, in rebus externis.
 E M T. Humanum sapit. Quanti vero est?
 M E R C. Viginti minarum. E M T. Mul-
 tum dicis. M E R C. Non, o bone, vi-
 detur enim & ipse argenti aliquantum ha-
 bere. Itaque non est, cur cesses emere. Por-
 ro

α Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in S. aderant autem in J. P. & reliqq. β ΕΡΜ.] In F. H. & At.
 haec perversè tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἐν &c. γ Ἐντοᾶν] Ἐντοᾶν
 J. Ἰδὲν Bz.

6. Οὐκ ἐν φθάνοις] Ἀπὸ τῷ, τάχιστα ἂν ἀνίστη, αὐ-
 τὸν, ἔχειν ἰλιπιδά πωρὲ αὐτοῦ εὐπορεῖν * ἐκπίπτειν τὸ

καταβλεπὸν σοι G.

Ibid. Ὁρησάμενος] Ὁρησάμενος G.

* Ἐκπίπτειν] Legendum ἐκπίπτειν.

T. H.

87. Τῷ Διρίζοντι] In marg. Edit. Par. addita erat
 glossa: Διρίζοντες, i. e. digni qui colligant manipulos,
 aut opus in agris faciant: allusione facta ad significa-
 tionem propriam τῷ Διρίζοντι.

J. F. R.

88. Διρίζοντες λόγους] Vid. supra, c. 22. M. du S.

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male
 trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet:
 Ἀγε. πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἄλλος μὲν ὁ ἐκλθεὶς. Deinde ubi
 notata Mercurii persona, delenda est, ἔ τ ὁ ἐντοᾶν εἶ-
 ναι δοκεῖ; ΕΡ. ὥστε ἢν ὡρίη αὐτὸν &c. Relege, ἔ τ ὁ ἐν-
 τοᾶν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν.

Th. M.

96. Ἐκτοᾶν . . . ἰδὲν] Ed. J. ἰντοᾶν, haud dubie
 pro ἰδὲν, uti legitur μὲν. c. 3. Aliæ Edd. ἰντο-
 ᾶν, ἰντοᾶν. Sed parum in his est momenti. mon-
 endus tamen lector, ne quid a nobis omissum que-
 ratur.

M. du S.

98. Ἐσωτερικόν] Διὰ τούτων λόγους hoc dicit, quos sic
 Aristoteles appellat, ἐσωτερικούς τούς ἀφ' ἐκτε-
 ροῦς.

εἰκοὺς δὲ τούς ῥητορικούς. Ταῦτα δὲ ἐπὶ ταῦτοις &c. ἀφ' ἐκτε-
 ροῦς dixit.

G.

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vul-
 gatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλὰ
 λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius,
 ut demonstro ad Rev. c. 48.

J. F. R.

6. Ὡς οὐκ αἰ φθάνοις ἀνέμεναι] Aberrant fere u-
 bique in interpretatione hujus locutionis. Priores at-
 tentissimi Græcis, itaque non est, quod in illo emendo
 possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus,
 itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario
 sensu quam est in Græcis, quæ ab prioribus poterat
 brevius reddi, nempe, itaque jam jam emas, non po-
 teris, quin emas. Ad id enim servit stimulus præce-
 dens, quo significat eum habere aliquid nummorum;
 non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse
 ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπὶ
 οὐκ αἰ φθάνοις τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας ἀναι-
 ρήσεις.

ro statim ex illo scies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a sole perluceat? & qualis sit anima ostreorum? E M T. Hercules! quam subtilis illa disputatio. M E R C. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de semine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans. E M T. Gravissima nar- ras, & utilia plane hujus disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. M E R C. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet? E M T. Ego. Verum hoc tu pri-

είση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βίῳ τ' χρόνῳ; ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τῆς ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁ πόσις τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τ' ὁσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλειος, τ' ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκρίβεις ἄλλα πολλὰ τῶτων ἐξυδερκέσθῃς, γοῆς τε πέρα καὶ γενέσεως, καὶ τ' οἱ ταῖς μήτραις τ' ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἀνθρώπων μὲν γελαστικόν, ὄντων δὲ ἐν γελαστικόν, εἰδὲ τελευτηνόμενον, εἰδὲ πλωιζόμενον; ΑΓΟ. Πάσι μὲν Φῆς, καὶ ὁμηοφόροι τὰ μαθηματικά ὥστε ἀνῆμαι αὐτὸν εἰκόσιν.

ΕΡΜ. Εἴεν. τίς λοιπὸς ἡμῶν καταλέ-
γουται; ὁ Σκεπτικὸς ἔτι σὺν, ὁ Πυρρίας,
πρόσθι, καὶ ἀποκρύφῃς χεῖρ τάχιστα. ἤδη μὲν
ὑποκρίνεται οἱ πολλοὶ, καὶ οἱ ὀλίγοις ἡ πω-
ρα εἶσιν. ὅμως δέ, τίς καὶ τῶτον ἀνῆται;
ΑΓΟ. Ἐγώ γε. ἀλλ' ὅτι πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

δ' Ἀκούσεις] Ἀκούσεις F. quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. e Καταλέγουται] Κατα-
λέγουται A. P. f. Margο AW.

20. Ὁ Πυρρίας] Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τοῦ
δούλου Πυρρίου, ὡς περ Πανθίας ἀπὸ τινος Πανθίου, ὃν ὁ μ.

ἢ πυρρίας τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σίως, ubi Benediximus, alioqui fieri non poteris, quin hac
ratione praefectura omnes exanimarentur, ubi easdem vo-
ces contrario, ut apparet, modo, sed recte, acci-
pit.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γυν. c. 14. ὅτι σὺν αὐ-
τῷ φθάνοις τοῖς μὲν πρῶτον πωλῶν. Et sub fin.
ἔσ. σὺν αὐτῷ φθάνοις καὶ μόνον λόγον. c. 8. M. du S.

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνυμνῶν] Versionem Benedixi. non
nimis cito ipsum emere, M. du S. ita correxit: non est,
cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior ta-
men est; ideoque recepi Soulii correctionem, quae
Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum
Gronov. enim ait, Bened. versionem plane contrariam
esse Graecis, agnoscant mihi ejus Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis,
non nimis cito emaris, quae Gronovianae; voluit enim
dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed
quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat,
Gronov. latina illa verba ita accepit, ac si τὸ non pro-
hibendi modo positum esset, significaretque: noli il-
lum tam cito emere, quod sensum certe Graecis ver-
bis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddide-
rim, non est, cur cesses emere, sive, noli cunctari, ni-
hil amplius hoc adversari videbitur τῷ non poteris, quin

emaris, quod etiam appositum foret; adeoque recte
etiam vertitur in tab. Ceber. p. 8. Ed. Rel. Οὐκ ἂν
φθάνοις τοῖς μὲν πρῶτον πωλῶν. Quia igitur nobis ista sta-
tim explicas. Adde Aristoph. Pl. 485. Οὐκ ἂν φθάνοις
τοῦτο πρῶτον. Ubi recte Scholiast. σὺν ἀνυμνῶν
— ἀπὸ τοῦ τῷ πρῶτον ἀνυμνῶν τὸ πρῶτον. Nolite differ-
re, — pro, cito abeuntes morimini. Vid. eumd. Ari-
stoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phras-
is est satis obvia.

15. Ὅπως ἂν γελαστικόν] Contra disputat Theod. Mar-
on. ad Pers.

19. Καταλέγουται] Angl. καταλέγει.

Καταλέγουται] Ita P. Ed. f. & si fallor, Angl. Cod.
Reliqui libri καταλέγουται, minus commode. Vid.
Theod. c. 27.

20. Πυρρίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Icar.
c. 25. si autem haec scriptura genuina est, petitus
jocus est ex nomine servi, ad quod proxime Philoso-
phi nomen accedebat. Vid. Diog. Laert. p. 252. &
A. Gell. XI. 5.

Πυρρίας] Servavi Graecum nomen, quod servile
alioquin est, & rufum significat; ne periret, quem
subesse putabam ad Pyrrhonis nomen, respectus.

f. M. G.

15. φλ.

οὐ τί ὀπίσθασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῦτ' ἔφηθα ; ΦΙΛ. Ὅτι ἐδὲν ἔλας εἶναι μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμεν τινές ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ἂν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῦτ' ἄγνοῶ. ΑΓΟ. Ὡς ἴσως πορίας. τί δαί σοι τὰ φάσματα ταυτὶ βεβαίαι ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ εἰς αὐτοῖς τῆς λόγης , καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθύνω. καὶ ἐπιδαίνω ἀκριβῶς ὁμοῦς τε καὶ ἰσοδραβεῖς ἴδω , τότε δὴ ἄγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πρᾶττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα , πλὴν δραπέτῳ μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τῆτό σοι ἀδυνατοῖς ; ΦΙΛ. Ὅτι , ὦ γὰρ , ἐκαταλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως βραδὺς γάρ , καὶ καθῆς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος ; ΦΙΛ. Ὅτις ἴσως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία , καὶ τὸ μῆτε ἀκχεῖν μῆτε ὀρεῖν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἄμα , καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

sum dic mihi, quid nosti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid esse nosti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amussim pares & ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper

α Τότε δὴ] Τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * καθῆς] ῥαθυμὸς, παρὰ τὸ πρὸς τὴν εὐρησίαν, καὶ ἐν δύνει, τὸ τρέχει. ὁ ἐκρημνίως τῷ δύνει, ἦτοι τρέχει.

* καθῆς] In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] ῥαθυμὸς παρὰ τὸ ὀκ. sed mox iisdem repetitis adcuratius: καθῆς] ῥαθυμὸς &c. A. Ed. praefert: παρὰ τὸ πρὸς τὴν εὐρησίαν καὶ τῷ δύνει. Suidas, Solanus scripturae correxerat: verum V. quam dedi lectio-

nem literis claris exhibebat: non dissentit Eymol. p. 608. καθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκρημνίως παρὰ τὸ πρὸς τὴν εὐρησίαν, καὶ τὸ δύνει τὸ τρέχει γίνονται καθῆς αἰς ἀρετήν, παρὰ τὸ ὁ ἐκρημνίως τῷ δύνει. T.H.

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδὲν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. ἔδν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. §. 67. ἀπὸ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γινώσκων αὐτοῦ γινώσκων. Scriptum fuerat ΦΙΛΑ, quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basileensi, & in Salmurienfi. Vide nos ad Laërt. IX, 67.

ΦΙΛΑ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent Φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui Philosopher nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio Philippus dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομος dicitur, nisi quod apud Suidam Φιλόσοφος vocatur, non Philippus, quod facile librarii culpa factum.

M. du S.

Ibid. Οὐδὲν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπεβόλῃ αὐτῇ δὲ ἀκαταληψίᾳ τὸ μὴ εἶναι ἰσχυρὸν πρὸς λόγον, ἀπὸ πάντων ἀσθενέστερον αὐτῇ, ἔδν εἰς γινώσκων ἔχει δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνατῶς ἔχειν δραπέτῳ μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ πρὸς γινώσκων ἀποφυγῆναι οὐκ ἔστιν οἷος τε εἶναι. De Pyrrhone lege in de Off. Cicer. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγῆναι a prima manu fuisse crediderim. M. du S.

Rectissimum est ἀποφυγῆναι, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex ἀσθενέστερον, δραπέτῳ μεταδιώκειν, & ἐλῶν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem.

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνω ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster.

J. M. G.

58. Κατὰ τὴν χεῖρα λόγον] Adscriptis his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videaris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praesentes. PHIL. Adfunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorum. PHIL. De hoc cohibeo adfensum. EMT. At ego quid videatur pronunciavi. MERC. Define contra niti, & sequere emtorem, vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ἀκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίδητος, καὶ ὅλος ἔσθ' οὐκ ὀλίγον ὅσον ἀφείραν. ΑΓΟ. Ὡς τέτ' εἰ ἀφ' ταῦτα. πόσον τέτον ἀξιοῖς χρηφάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὃ ὅτος, ἐπράμην σε; ΦΙΛ. Ὅδ' ἄδελον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. εἴηται γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω σὺ τέτ' καὶ ἀφσκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴ ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μῦα, καὶ οἱ ἀπαρόλεις. ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἄλλ' ἐγώ γε σε ἤδη ἐμβάλων ἐς τὸ μύλανα πείσας εἶναι δεσπότης χεῖρ' τὸν χεῖρα λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω σὺ τέτ' ΑΓΟ. Μὰ Δι', ἀλλ' ὥδ' ἡ ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παύσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ παριμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὐρίον πῶδ' ἀκαλύμει. Σπικηρύξει γὰρ τῆς ιδιότητος, καὶ βαταύσης, καὶ ἀγοραῖας βίης μέλλομεν.

ab *Bourdilotio* in margine positam; nempe [Alludit λόγους ἔττω ἐ κρείττω, quos vocant.] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem χεῖρα vel ad Lucianum λόγους faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστυλὸν τοὺς λόγους ἐ πρὸς τὸ ἴσον ἀπ' αὐτοῦ. Hinc lepide ludit, & denunciat se πείσας εἶναι δεσπότην miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum. ὅπως τὸ δικαίον λόγος σὺν αὐτῷ εἶναι τὸ ἐμαρτυρήσας. In Harmonide. ἔττω δὲ ἄρα σὺ ἡμεῖς ἡμῶς φασίμεθα τὸ δικαίον λόγον.

Ibid. Τὸν χεῖρα λόγον] *Diogen. Laërs.* in *Socr. Gell.* V. 3.

Τὸν χεῖρα λόγον] *Κρείττω λόγος* est, quum verborum industria s. sophismatibus, causa infirmior sit fortior. Conf. *Aeschin. Socras.* Dial. 2. §. 10. f. ἔττω autem vel χεῖρα λόγος, ejus, qui vincitur, etiam si causam justam habeat, *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc

sermonem explanat; eumque falso Socrati tribuit; vid. *Clericum* ad *Aesch.* l. c. Scholiaque & interpret. ad *Aristoph.*

Ibid. Χεῖρα λόγον] *Aristoph.* *Nep.* III. 2. λόγος ἔττω καὶ κρείττω.

Supra ad verba *Οἶδ' ἔτι* c. 6. omissa est nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic subjungimus: *Οἶδ' ἔτι* ait, sic recte *Angl. Cod.* hanc lectionem. agnoscit. hac de re dico ad *Hel. Bourd.* *Nullum animal* *Athen.* *Lyconis* testimonio *Pythagoram* animatis victitasse probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad *Gell.*

Ibid. c. 14. *Τίφης, ἀτιμῆς*] Tacite praeterii errorem *Bourdilotii*, qui id exponit, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut *καὶ καὶ* & similia, & conjunctim legenda; sed eruditi per se ejus festinationem detegent, ceteri vel ex ipsa versione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, si spatium esset,

ΛΑΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝ-
ΤΕΣ.

Σ Ω Κ Ρ.

PISCATOR, VEL REVI-
VISCENTES.

S O C R.

ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάραιον ἃ τοῖς ἀφθόνοις λίθοις ὀπίσκαλλε τῷ βάλλον. προσεπίσκαλλε καὶ τῷ ὀσράκων παῖσι τοῖς ξύλοις τῷ ἀλιτήριον ὅρα μὴ ἀφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρυσίππε, καὶ σὺ πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτοῖς. Ὡς πῆρῃ πῆρῃφι ἀρήγῃ, βάλῃρα δὲ βάλῃροις. κούρος γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν οἷ τινα ἡμῶν ἐχέτω. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus.

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

[ΣΩΚΡ.] Persona Soeratis additur in F. H. Fl. & Amst. in nonnullis deest. a. Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest. in F. ἀφθόνοις τοῖς F. b. Σδ] Addit δ: P. c. Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. Bz. P. ἀρήγῃ F. A1. F. S. d. Ἡμῶν] Ἡμῶν Fl. male.

31. Κατάραιον] Ἀλκίον. G.

7. Πόρῃ. .] Παρρησίᾳ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο· cō τῇ B. 7.

Ἐκείνου, Ὡς πῆρῃφι πῆρῃφι ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις. G.

[ΛΑΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Gæffolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petittum, quia Sophistarum illic artem *humatioriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiæ, illecebris auri captos detegat, e latobris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se ævi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiæ cultores benevolentiam amicūque proficitur animū, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiæ, aut aliis non minoribus vitis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, et si nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26.

[ΛΑΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum Brodaen. Miscellaneis c. 22. lib. III.

[ΛΑΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului Brodaenū; ille vero l. c. eadem habet quæ alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare hæc non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi; sed in primis Cynici.* Quæ vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus.

F. F. R.

31. βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit.

a. Ἀφθόνοις τοῖς] Love hoc, sed melius ex Ed. F. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις.

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse.

7. Ὡς πῆρῃ] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16.

Ὡς πῆρῃ] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Græcy*, Edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus.

Ibid. Βακτροῖς] Hom. II. B. 363. Ὡς πῆρῃφι πῆρῃφι ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & Brod. in Misc. p. 2. c. 22. jam monere, versum ex Iliad. B. esse desumptum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam hæc scripseram.

10. Εὐλα] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Acl. V. H. X. 16.

11. Τῷ ἀλίῳ] Διάλυ.

12. Κακῶν καὶ, ὦ Ἀριστῖππε] Auctior est vetus Codex: κακῶν καὶ, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστῖππε.

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat; ex Mf. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit.

M. du S.

14. Ἐρ]

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego cenleo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

10° εἰ πῶς ἄλλοις, χρὴ τῷ ξύλῳ, μὴδὲ αἰγῇ δίδωται ἡ ἀξίαν, βλάσφημοι ὦν. τί τῆτος κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε ἢ Ἀρίστιππε; ἢ μὴν οὐκ ἐχρήσθαι.

Ἐγὼ σοφοί, μνήσαδε δὲ θύμῳ ὀργῆς. 15 Ἀριστοτέλης, ὁπισπύδασον ἔτι θάσσον. καλῶς ἔχει· ἐάλασκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαιόν. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ἢς τινες ὄντας ἡμᾶς ἐκακουργοῦν. τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν ἢ ματέλθαι; ποικίλον γὰρ τινα ὁπινοῦμεν θάσσειν κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον κατ' ἕκαστον ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστι ἡμῖν ἀπολωλέναι. 2 ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν ἀποκολοπία, δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, ματιγυθέντα γε πρότερον. τῆς ἀφθαλμῆς ἐκκεκῶθαι.

* Ἐξ ὧν] Addit ἢ P. f. Ἀρίστιππε] Ἐπίκουρε ἢ Ἀρίστιππε G. P. g. ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἔστιν οὐ ἔλαττο. τὸ ΠΛ. P. Sed habet Fl. M. du S.

14. Ἐγὼ σοφοί] Parod. Homot. quales hic multae: Homerus, ἐγὼ φίλοι. J. B.

Ἐγὼ σοφοί] Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscensibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμῆρικῶς classicum canit,

— Ἐγὼ σοφοί, μνήσατε δὲ θυμῷ ὀργῆς.

Nempe Homerus Il. A. vs. 287.

Ἀνδρες ἐγὼ φίλοι, μνήσατε δὲ θυμῷ ὀργῆς. J. J.

Ἐγὼ σοφοί] Hom. Il. A. 287. Ἀνδρες ἐγὼ φίλοι, μνήσατε δὲ θυμῷ ὀργῆς. Unde & hic Ἀνδρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. M. du S. Ἐγὼ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνδρες ἐγὼ φίλοι, μνήσατε δὲ θυμῷ ὀργῆς. J. M. G.

Ἐγὼ σοφοί] Brod. Miscell. p. 2. c. 22. ait: Hom. Il. Z. Θ. dixisse — μνήσατε δὲ θυμῷ ὀργῆς. Recte; sed veris Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Saulio indicato; ubi semper habet: Ἀνδρες ἐγὼ φίλοι, μνήσατε δὲ θυμῷ ὀργῆς. quare non dubitem Ἀνδρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum cre-

do, nec in ἄλλῃ mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἄλλῃ dixit, ut supra πῶς pro φέρει. quo iracundiam philosophis exprobraret, non robur. Immo quasi vanam sine viribus iram. J. F. R.

21. Ἐπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysiptus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haec eo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. M. du S.

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Miss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque cenleo aut ΠΛΑ. aut distincte, ἈΑ. ἈΑ. M. du S.

23. Μαστιγυθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστιγώσας ante crucem nota. Sic apud Dian. Hal. 5. & tangunt Litterae sacrae. J. B.

Μαστιγυθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen f. v. Lipsium de cruce. l. 2. c. 2. & Joseph. de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. J. F. R.

24. Τὸς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκῶθαι] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Paribian cap. 20. J. B.

κόφθω, ἢ γλῶτται αὐτὴν ἢ ὅτι πολὺ πρό-25
τερον ὀπτεμήθεω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδοκλής,
δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπέσῃ
αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λαιδορεῖσθαι τοῖς κρείττο-
σι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴ ἀρίστον ἢ καθάπερ τι-
νὰ Πενθεία, ἢ Ὀρφέα. ὁ λακυσθὲν ἐν πέτραι-30
σιν εὐρέσθαι μέρον, ἵνα αὖτε τὸ μέρῳ αὐτῷ
ἕκαστῳ ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ἀλλὰ πρὸς ἑαυτὴν
Φέισαοδὲ μὲν. ΣΩΚ. Ἄραρεν ὅτι αὖτε ἀφε-
θείης ἐτι ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ ἢ Ὀμηρον ἀλέγει, ὥς35

Οὐα ἔστι λένει καὶ ἀνδράσιν ὄρεια πρὶς αὐτῶν;
ΛΟΥΚ. Καὶ μὴ καθ' Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσας αἰδέσασθαι ὅτι ἴσως τὰ ἔπη, καὶ ὁ
παρόψιδε βαλὼν ὁδονταί με.

Ζωγρεῖτ' ὁ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄλγιστα δέχεται40
ἄποινα,

Χαλκόντε, χρυσὸν τε, τὰ δὲ φίλοι
σοφοί τῶν.

linguam ipsam multo prius praecidi; tibi
quid videtur Empedocles? E M P. In cra-
teres dejici Aetnae, ut discat non maledi-
cere melioribus. P L A T. Quin optimum
fuerit, eum instar Penthei alicujus aut
Orphei, lacerum invenire fatum per pe-
tras, ut etiam partem illius habens quisque
discedat.

3. L U C. Minime vero: sed per Jovem
supplicum praesidem mihi parcite. SOCR.
Decretum est. Non amplius potes dimitti.
Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.
L U C. Verumtamen ex Homero & ego
vobis supplicabo: reverebimini forte ver-
sus, neque adspernabimini consuentem
carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis;
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.
P L A T.

α Ἐπιπολὶ] Ἐστὶ πολλὸ. P. nil mutat Fl. ὁ Λακυσθὲν] Κάκιστον Br.

30. Λακυσθὲν] Σχίσθων. V.

25. Τὴν γλῶτται αὐτὴν ἐπιπολὶ πρότερον λαιδορεῖσθαι]
Quum Pirkkhaimerus mediarum vocum rationem
nullam habuisset, Benedictus vertit *ἐν* in *multas par-*
tes abscissa, subintellecto τὰ πρὶν ex praecedentibus.
Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil di-
catur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *ma-*
gna ejus parte vel in multum prius abscissa, aut *longo*
tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum
vocabulo isto ἐπιπολὶ utitur Lucianus. Mox mirum,
unde Benedictus πρὸς ἑαυτοῦ vertere potuerit *per sup-*
plicem Jovem, quum debuisset *supplicum praesidem*.

J. G.

27. Κρατῆρας] Aetnae crateres, in quos praecipitem
& dedisse memoratur Empedocles.

J. Br.

30. Πενθεία] De hujus exitu Euripidem vide in Bacch.
1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem
affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripi-
deum credo.

M. du S.

Ibid. Λακυσθὲν] Placet κάκιστον. Est autem Euripidis
scenarius.

J. Br.

Λακυσθὲν] Ex Euripide. Caetera HomERICA sunt ex 7.
& 10. Iliad.

J. B.

Λακυσθὲν] Brodaeus (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fal-
situr. Λακυσθὲν μόνον Lucianus dixit admodum signan-
ter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno
Aegrepta Pentheus & Orpheus.

Th. M.

Λακυσθὲν] Brodaeus mavult κάκιστον. Sed nihil mu-
tandum; vid. Trapp. v. 116. ubi noster id usurpat.

M. du S.

33. ἑαυτοῦ] Intellige Διὸς.

J. Br.

ἑαυτοῦ] In antiq. versione hoc verbum plane omis-
sum erat, in Ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem*
Jovem; sed Graeca expressit Cl. Gesn. non visa manu
Soulis, quae, *per supplicem praesidem Jovem* margini
Bened. adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro
convenire in versionis correctione, quod tanto majus
veritatis inventae indicium.

J. F. R.

34. Ἄραρεν] Vid. & Κασσιαν. c. 8. & Eur. Med. 322.
743. Hipp. p. 224. Adde & Suid.

M. du S.

35. Ὀμηρον ἀλέγει] Il. X. Τὰ δὲ φίλοι σοφοί τῶν.
Et mox ad Ζωγρεῖτο subjicit idem Brodaeus Hom. Il. 2.
Ζωγρεῖτο Ἀργίως ὡς σὺ δὲ ἄλγιστα δέχεται ἄποινα &c. vera
est 46.

J. F. R.

36. Οὐα ἔστι] Hom. Il. X. 262. Ὄς σὺν ἑστὶ λένει &
ἀνδράσιν ὄρεια πρὶς αὐτῶν; in nota Marci. in edit Graev. ci-
tabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam
fuerat in nott. Bourd. Parisinae Edit. adjunctis.

J. F. R.

40. Ζωγρεῖτο] Cento hic ex locis in margine adscri-
ptis confectus, non sine falsa additione, qua Philoso-
phos avaritiae arguit. Vid. Hom. Il. X. 378. & A. 23.
Item Δ. 131.

M. du S.

42. Μῶς

PLAT. Sed neque nobis deest Homeri-
ca responsio: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphemam, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.*

LUC. Vae mihi, Homerus destituit,
spes nostra maxima: ad Euripidem nempe
confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vocat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa sunt
Euripidea,

Haud digna ferro, indigna qui patrauerit.

LUC. Sic verba propter ergo nos occi-
disti? PLAT. Sic per Jovem. Ait enim
idem ille,

*Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis
infortunium.*

4. LUC. Igitur cum stat sententia, o-
mnino interficere me, nec ulla arte licet
mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. 'Αλλ' ἐδὲ ἡμεῖς ἀπερρήσομεν πρὸς
45 σὲ Ὀμηρικῆς ἂν τιλογίας. ἄλλε δὴ,

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν ὥρ' ἄλγας, ἐπεὶ ἴκω χεῖρας ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τ' κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρῷ
ἡμῶν ἀπρακτικῶς, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅππ' ἂν

50 Εὐριπίδῳ δὴ μοι ἀλαφροκτέον τάχα γὰρ
ἂν ἐκεῖν σῶσέ με.

ἢ Μὴ κτεῖναι τ' ἰκέτω· ἢ γὰρ θέμις κτενεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἐχὶ κακῶνα Εὐριπίδῳ ἐστίν;
Οὐ δυνάτ' ὅλως θανάτῳ τῆς εἰργασμένης;

55 ΛΟΥΚ. Νῶν ἐν ἑκαλί ρημάτων κτενέτε με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. Φησὶ γὰρ ἐκεῖν αὐτὸς,
'Αχαλίνων σωματῶν ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλ' δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οἶσιν ἐπιθεῖν δέδοκται πάντως
60 ὀδμήν κινῶναι, καὶ ὀδμήν μηχανὴν τ' ἀλφειο-
γῆν με, Φέρετε, τῷτο γὰρ εἴπατέ μοι, οἱ

ΤΙ-

c. Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. Bz. H. Fl. J. d. Μὴ πτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. e. Τὴ ἀλφειῶν] Sic sola
J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὲ φιλοῦσι σοφοὶ περ.] Lucianus e suo addi-
dit. J. Br.

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀντιλογίας. vid. He. c. 15.
M. du S.

46. Μὴ δὲ μοι φύξιν γε] Est hic & Homeri vers. Il.
H. ait J. Br.

Μὴ δὲ μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ
δὲ μοι φύξιν γε Δόλῳν ἐμβάλλω θυμῷ. J. F. R.

52. Μὴ πτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, nescio.
M. du S.

Μὴ πτεῖναι] Perspicuum est (ait cl. J. F. R. Lect. Lu-
cian. p. 166.) in voce πτεῖναι corripit diphthongum
etiam sequente consona, quod non insolens tamen
esse, contra cl. Bentleyum probat ibid. qui cum ad
vers. 87. Callim. hymn. in Jov. id negasset, omnia-
que ab aliis jam adducta exempla emendare conatus
esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. J. F. R. sin-
gulari excursione, 25 paginas implente, adeoque
longa nimis, quam ut pro nota huc inseri queat.
Quare lectorem ad cap. VI. ejus Lect. Lucian. remit-
timus, quod omnino totum legi meretur. J. F. R.

54. Οὐ δυνάμει] Expressit Livius poetae Graeci sen-
tentiam in orat. Marcelli XXVI. 31. Quis passus esse
hostilia, cum fecerint, indignatur? M. du S.

55. Ἐκατί . . .] Imitationem Euripidis agnosco,
cui vox haec familiaris, pro ἑκατά. vid. Med. 719. &
alibi passim. p. 307. A. τὸ μ' ἑκατί κτενέτω.
M. du S.

Ἐκατί] Fiat etiam hic senarius levissima trajectio-

ne. Νῶν ἐν ἑκατί ρημάτων με κτενέτω. Patet ex respon-
so, versum hic esse debere. J. M. G.

Ibid. Κτενέτω μοι] Κτενέτω legend. conjicit. F. G.

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a Plus. 893. 2. &
iterum apud hunc sine Ἀσφρ. Vid. Eurip. Bacch. 385.
M. du S.

60. Οὐδμήν μηχανὴν τὸ ἀλφειογῆν] Nullum mihi
restat refugium; sic reddidit Benediktus, non male,
quod ad sensum; verum haud dubie Soloeccum hoc.
Scribe omnino τὸ ἀλφειογῆν μοι. nulla effugii mihi pa-
tente via. Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem pa-
ene verbis, ὀδμήν μηχανὴν τὸ ἀλφειογῆν αὐτοῖς. Ali-
quando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f.
Ἐἰ δὲ κακῶνα προσβλήσιν σι, τὴ ἑκατί μηχανὴν ἀποτῶναι
αὐτοῖς; Si verq. etiam illa se adspexerit, qua tandem
ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I. vi. 248.

— εἰδ' ἂν τι μηχανῶν

Ἐκτενέτω κακῶν τ' ἄλλ' αὐτῷ πτεῖναι

Neque ulla via est perpetrari mali medelam invenienti.

Aliter haec locutio concipitur ab Luciano Nostro in
Pro Imaginib. c. 24. ἢ ὀδμήν μηχανῶν, καὶ ἐχὶ καὶ αὐτῶν
σὺν ἡμῶν ἀλάναι. Vel fieri non potest, quin ἑ ἵλε me-
cum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἴτι μηχανῶν
μη ἐχὶ ἑ πρὸς τῷτο κακῶν βεβουλεύσας δυνάμει αὐτοῖς; Quis
fieri possit, quo minus ἑ in eo videantur illi male suis-
se consulti? Sed & in his locutionibus τὸ intelligitur.
Porro pro αὐτοῖς αὐτῶν ἡ γλῶσσα, rectius in MS. legi testa-
tur

πινες ὄντες, ἢ τί πεποιθότες ἀήκετοι πρὸς ἡμῶν ἄήκετα ὀργίζεσθε, καὶ ὅτι θανάτω συνελήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲ εἰργασαι ἡμᾶς τὰ θανά, σκαυτὸν ἐρώτα ὃ κακί-
στε, καὶ τὴν β καλῶς ἐκείνης σὺ λόγους, εἰ οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥς ὅτ' ἐξ ἀγορᾶς ἀποκη-
ρύττειν σοφὸς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλθόν-
τες. ἐφ' οἷς ἀγαπητῆσαντες ἀνελήλυθαμεν
ὅτι σὲ, ὡδαιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τ' Αἰ-
δωέα, Χρυσίππου ἐπὶ σοὶ, καὶ Ἐπικύρου, καὶ
Πλάτωνος ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκείνῳ, καὶ ὁ
σιαπῶν ἐπὶ Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ
ἄπαιτες, ὅπως δέσους οἱ τοῖς λόγοις. 75

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· εἰ γὰρ ἀποκλεινέ-
τε με, εἰ μάλα ὅποιον ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐγε-
ρόμην ὥστε ἀπορίψατε τὴν λίθον, μάλλον
δὲ φυλάττει. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς χεῖρ
αἰξίαν. ΠΛΑΤ. Ἀπρῆς. σὲ δὲ χρὴ τήμερον
ἀποκλεινέαι. καὶ ἦδη γε Ἀαῖνοι ἔσοι χιτῶ-
να κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔργα. ΛΟΥΚ. Καὶ
μὴν ὃ ἀριστοί, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων
ἐπαινεῖν, αἰκίῳ τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖναι, καὶ
ἐμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ φοβερὸν εἰπεῖν, κα-
θεμένα τῶν ὀπτηθῶνμάτων, ὡς ἴτε, ἀπο-
κλεινέτε; ἢ ἐμὲ ἀποκλεινέτε, τοσούτα

fitis, aut quam immedicabilem a me inju-
riam passi sine ullo remedio mihi irascami-
ni, & supplicii causa me comprehendi-
tis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeca-
ris, ipsum te, scelus, interroga, & prae-
claros illos tuos libros, in quibus & Phi-
losoφiae ipsi maledixisti, & contumelia
nos adfecisti, tamquam in foro vendens
praekonio viros sapientes, & quod maxi-
mum, liberos. Propter haec indignati,
contra te ab inferis huc venimus, commea-
tu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus
hic, & Epicurus, & ego Plato, & Ari-
stoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, &
Diogenes, & omnes, quos in libris tuis
lacerasti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interfici-
etis me, ubi cognoveritis, qualem erga
vos me praeberim. Itaque abjicite lapides.
quin servate potius: utemini enim iis con-
tra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim
periisse te oportet. Quin saxa adest tota
tantorum tibi poena malorum. LUC. E-
nimvero scitote, viri optimi, me non inter-
ficiatis, quem unum omnium laudare oportebat,
familiarum vestrum & benevolum, &
earundem sententiarum, & nisi dictu
grave est, vestrorum studiorum curatorem
quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀήκετος] Sic Edd. sed ἀμείλιχα P. & L. & Scholjast. β Καλῶς] Καλῶς L. γ Σου λόγους] Σολλόγους.
MS. Angl. P. Edd. nil mutant. δ Ὅπως] Ὅπως P. nil mutat Fl. ε Εἰ μάλα] ἢ μάλα P. L. In aliis
αἰ μάλα, vel αἰ μάλα. f Ἀαῖνοι] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμείλιχα] Ἀμείλιχα. P.

71. Παραιτησάμενοι] Παραιτῶν ὡδαιτῶν, συγγενή-

μῶν αὐτῶν. P.

Ibid. Αἰδωέα] Αἰδωέα ἢ Ὀρφέα. G.

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc infertur potius est.

M. du S.

tur Cl. Graevius ἀμείλιχα ὀργίζεσθε. Vitio typorum,
puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε.

F. F.

Ibid. Τῷ ἀποφύγειν] Securus sum emendationem Cl.
Festii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid.

Man. c. 2. Confer etiam δακρυ. c. 10. sic. c. 1. & κα-
ταλ. c. 4.

M. du S.

63. Ἀμείλιχα] Angl. ἀμείλιχα.

F. B.

Ἀμείλιχα] Procul dubio rectius Ms. εἰπάτε μοι, αἰ-
πινες ὄντες, ἢ τί πεποιθότες ἀήκετοι πρὸς ἡμῶν, ἀμείλι-
χα ὀργίζεσθε dicite mihi, quis sitis, & quid tam atroc-

ti offis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mos
excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, aequae ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλό-
γους, quod non erat rejiciendum: tua illa prava collo-
quia: σύλογος enim apud Demosthenem est collo-
quium, & circulus colloquutionis, ut docuit Budaeus
ἐπὶ αὐτῶν.

Ἀμείλιχα] Hom. II. A. 137. — ἀμείλιχον δὲ ἐπ' ἡ-
κουσαν.

M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς καλοὺς συλλόγους.
Senior scripta lectio cum Ironia.

F. B.
72. Ἐπὶ-

bis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus: at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis & necere & concinnare, ne alter ab altero dissideat. Est igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a

ὅτι ἐγὼ ὑμῶν πεπονηκότα: ὁρᾷτε γὰρ μὴ τὰ
τῶν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε; ἀχάριστοι, &
οὐδὲν ἔργον. ΠΛΑΤ. Ὡς ἀναγκαστήριον. &
χάριν σοι δὲ κακηγορίας προσοφείλομεν;
ἔτις ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶσι. ἀλλ' ἔλεγε
οὐδὲν; ἢ ὑμῶν εὐεργεσίαν καταλογίζῃ πρὸς ἡμᾶς
ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει & παρονίᾳ τῶν
λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρι-
κα; ὅς αἱ φιλοσοφίαι τε θαυμάζων ἀφ' ἑ-
τέλικα, & ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, & τοῖς
ἰσχυροῖς, ἔς τὴν καταλειπούσαν ὁμιλίαν; αὐτὰ
γὰρ αὖ φημι ταῦτα, πότεν ἄλλοθεν ἢ παρ'
ὑμῶν ἐκ τῶν ἀφ' ἑλπίων, & χεῖρ' ἢ μέλιτ' ἀ-
πανθισάμενος, ἐπιδοκίμῳ τοῖς ἀνθρώποις;
οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, & γνωρίζουσιν ἐκάστῳ τὸ ἀν-
θρῶπον, & πῶς παρ' ὅτε, & ὅπως ἀνελε-
ξάμεν, & λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι δὲ ἀνθρο-
πίαν τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, & τὴν λεμῶνα τὴν
ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγησάμενοι ποικίλα, &
πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι
γε αὐτὰ βέλτερος, & ἀναπλέξασθαι, & ἀρ-
μόσασθαι, ὥς μὴ ἀπάθειν πατέρι πατέρη.
ἔα' ὅστις ἐν ταῦτα εὖ πεπονηὲς παρ' ὑμῶν,
κακῶς δὲ εἰπεῖν βῆτι χειρὶς εὐεργέτας ἀν-
δρας,

g. Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. h. τὸ] Κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur.
i. Κακηγορίας] Sic Par. Ald. H. B2. Fr. A. 3. Fl. Sed κατηγορίας. f. & Angl. k. Οὐτως] Οὕτω S. male. Sed
H. & Fl. vulgatam servant. i. Καταλειπούσαν. j. m. Παραλογίζεσθαι] Λαβόν P. n. Παρ' ὅτε] Παρὰ τοῦ Ex. Fl.

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γραμ. περὶ G.

72. Ἐπίκουρος] Excidisse hic Socratis nomen supra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distinge, & Πλάτων, ἔγωγε. Sed nunc placet vulgata, & Πλάτων ἔγωγε. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definire potest, neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis reget, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. M. du S.

77. Περὶ ὑμῶν] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμῶν.

Vid. not. ad Tim. c. 6. Quamquam apud Xenophonem legatur περὶ ἑμὲ ἀδικῶ. 154. 7. M. du S.

81. Λαῖνοι ἴσοι] Iliad. 3. v. 57. f. B.

Λαῖνοι.] Vid. Hom. Il. Γ. 57. M. du S.

Λαῖνοι] Eandem Iliadis Sect. jam indicaverat Brodowski Misc. p. 2. c. 22. sed omisso, ut semper, verbum numero, f. F. R.

89. Μὴ τὸ π.] Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς: τῶν φιλοσόφων. f. B.

92. Τῶν κακηγορίας] Angl. κατηγορίας. f. B.

h. Καταλειπούσαν] Ita omnino pro καταλειπούσαν. cum S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. M. du S.

15. Αφ'

δρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἔκτος εἰς
μὴ χτ' ἢ Θάμυριν, ἢ ἢ Ἐϋρύτιον εἴη ἢ Φύ-
σιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀνταδῆναι, παρ' ὧν εἰ-
λῃφε ἢ ὠδῶν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνῃ,
ἐναντία τοξέειν, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὅτι τ' τοξικῆς.

ΠΑΛΤ. Τῷτο μὲν ὦ γενναῖε, χτ' τῷ
ῥήτορας εἴρηται σοι ἐναντιώτατον γυν' ὅτι τῷ
πραγματῇ, καὶ χαλεπωτέραν σε ὀπιδείκνυσι
τὸν τῶν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ
πρόσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξευματὰ ὡς
Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξθης, ἐνα τῷτον
ὑποθέμεν τ' σκοπὸν, ἀπαντίας ἡμᾶς ἀγο-
ρεῖν κακῶς τοιαῦτα ὡς οὐδ' ἀπελήφμεν,
ἀνθ' ὧν σοι τ' λειμῶνα ἐκείνοι ἀναπετάσασθες,
ὅς ἐκαλύπτει δρέπει, καὶ τὸ προκόλ-
πιον ἐμπλησάμενοι ἀπελθεῖν ὡς ἂν
τῷτο μάλιστ' ἀδικαῖαν ἀν' εἴης λῶσθαι.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκέει, καὶ
εἰδὲν τῷ δικαίῳ προσέειπε. καίτοι ὅς ἀν
ὥθιλον ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτων, ἢ Χρυ-
σίππῃ, ἢ Ἀριστοτέλει, ἢ ἢ ἄλλων ὧν ἡμῶν
καθίκοιτο εἶναι. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ,
πῶς εἶναι τῷ τοιούτῳ. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρι-

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur?
Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris
quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis
Musiis, a quibus canendi artem acceperit,
aut cum Apolline contendat, jaculari ausus
contra ipsum muneris huius & artis sagit-
tandi auctorem.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis,
ex rhetorum arte declamasti, maxime enim
rebus ipsis sunt contraria, & eo importu-
norem ostendunt audaciam tuam, quando-
quidem injuriae huic ingratus etiam ani-
mus accedit, qui acceptis a nobis, quod
fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc
uno tibi scopo proposito, de omnibus no-
bis male uti diceret. Haec a te praemia
habemus, quod aperto tibi illo prato no-
stro, non prohibuimus, quo minus mete-
res, & pleno sinu abires. Itaque vel pro-
pter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LUC. Videte, irae auscultatis, ne-
que justum quidquam admittitis: quam-
quam non putabam fieri umquam posse,
ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut A-
ristotelem, aut ad alium quemquam ve-
strum ira perveniat; verum soli vos ab e-
jusmodi rebus videbamini esse remotissimi.
Sed

a Εἰαί τις] ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἶναι. Marc. Edd. vulgatam servant. b ἢ τῶν] Ἐκείνῳ pro variante
notatur, non vero unde. c Ἐκαλύπτει] Ἐκαλύπτειν P. Angl. Vulgatum servant Edd. d Ὑμῶν] Ἡμῶν f.
ὡμῶν recte H. B. Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπὶ τῷ ῥητορικῷ λόγῳ
τῷ πρὸς αὐτὸν δὲ μίμνηται. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ

διαλεκτικοὶ δὲ τῷ κατέλασ τὰς πρὸς αὐτὸν παραίτουσι. G.
59. Πρὸς ὀργὴν] Ὁρῶντες. G.

i * Ὁρῶντες] In V. erat . . . ὁρῶντες, unde in Impress. 17. fa-
ctum est ὁ ὁρῶν. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt.

in quibus, ἀντὶ τῷ ὁρῶντες est, & ὁρ. ita scriptum ut littera ρ
sit in media O (Θ).

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι εἶδεν. f. B.
Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἶναι, & pag. eadem,
παρ' ὧν εἶλῃφε τὴν ἀδῶν. Et illud, δοτῆρι ὅτι τ' τοξικῆς.

Th. M.

Ibid. Εἰαί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in Symplos. c.
35. οἱ ῥήτορες τῶν εἶναι δὲ τῷ ῥητορικῷ λόγῳ. In N. T. Ep. ad
Gal. II, 6. δὲ τῷ δικαίῳ εἶναι τι. Et A. H. V, 36. θου-
δὲς λέγων εἶναι τὴν ἐκείνῳ. Ad quem l. Rever. Elphinstone
etiam ex Eurip. Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. f. F. R.

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est.
vid. II. B. 102. . . & Plut. 2074. 1.

M. du S.

Ibid. Ἐϋρύτιον] Eurytus artem jaculandi sagittas ab A-
polline accepit, a quo deinde Hercules didicit. G. C.

Εἰρητῶν] Vid. Odyss. Θ. 224. Adde Hyg. f. 173. &
M. du S.

14. 18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνῃ] Hom. Odyss. Θ. 224. M. du S.

30. Ἐκαλύπτειν] Angl. ἐκαλύπτειν rectius. f. B.

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. L. Bos ad Ep. ad Rom. p. 98.
T. H.

47. Φαίνωμαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut
aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel
omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ
δὲ ἀπολογησάμενος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. κατὰ εἰ μὴν τι
ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἑμοῦ γινώσκω δικαστήριον,
ἰφθίμῳ δηλαδὴ τῷ ἀξίῳ. Poscitur omnino φαίνωμαι,
idque praecipue ob sequens γινώσκω. Ego vero adversus
cui-

Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fecisse injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitantur.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, E-55
quum in campum, ut tu impulsis in frau-
dem iudicibus abeas. Ajunt enim te rhe-
torem esse & caudicum & versutum in
dicendo veteratorem. Quem vero iudicem
vis fieri, quem tu non muneribus corru-
ptum, ut multa injuste facitis, inducas, 60
ut secundum te ferat sententiam. LUC.
Hac quidem cura vos libero : suspectum

[illegible]

55 ΠΛΑΤ. Τὸτο ἐκείνο, ἐς πεδίον τ' ἵπ-
ποι, ὡς παλαιστράμην, τὸς δικαστὰς,
ἀπέλθοις. Φασὶ γὰρ ῥητορά σε, καὶ δικανικόν
τίνα εἶναι, καὶ πανῶν ἐν τοῖς λόγοις. τί-
να δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ἢ τίνα μὴ
δοσὺν δημοδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα,
πίσεις ὑπὲρ οὗ ψήφισαί; ΛΟΥΚ. Θάρ-
ρειτε τῷ τῷ ἕνεκα· ἐθένα τοιοῦτον ἀφαιτη-
τὴν

Reliqui vitiose, φαίνομαι olim ediderant. b Mb] Ms Angl. Rel. Edd. μ.

55. Ἐς πιδόν τ' ἵπποι· Ἐς πιδόν τ' ἵπποι, * παροιμία ἐστὶ τῆς ἐκκλησίας ἀποστόλων καὶ ἁγίων. τοῦτο ἐστὶ μόνος καὶ πρὸς ἐκκλησίαν σωτηρίων τῶν ἐκκλησιαστικῶν διακονούντων, τὸ καταλλήλότητος ἵππων πιδόν, πρὸς τὸ τῶν οικιστῶν ἐκ-

διῆλθ' ἀρετῶν † ἐνθ' ἔμελλαι ταύτῃ τῇ ὃ παροιμία κ' ταῦται, ὃ ὑμῶν βατράχου εἴκη γαλή, κ' Λυδῶ πράγμα-
τα. V.

56. Παρεκκρουσάμεν] Ἐξαπατήσας. V.

* Παρημ.] Hanc enarrationem non agnoscunt C.
† Ἰησοῦ.] Iesus legebatur, sed Deo Senti s. in Θ. muta-
vis.

‡ Παράλληλως] Ita manu sua correxit M. de S., cum in impresso Graev. legeretur σπαράλλως. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata

in et de communiter accipiunt.

in or & we communiter accipiunt. J. F. R.
 § Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. de-
 siderabatur.

[Βατράχου] Verba duo sequentia εἶας γαλῆ, in Impr. o-
missa addidit. M. de S.

crimina me defendam ; denique si qua in re visus fuero injurius , idque de me judices statuerint , meritis videlicet poenas dabo. 7. 7.

52. Ἀφίσουσιν μὲν] Scribe, ut in Angl. C. ἀφίσουσιν
μὲν & sic Interpres. 7. B.

55. Ἐς παῖδ' ὃν ἔ' ἴπποι] [Prov. Plato in Theaet. ἴπποι εἰς παῖδ' προκαλῖς, Σουκράτης εἰς λόγους.] A.V.

'Ες πιδὼν τ' ἔκρον] Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. *Thef. Gr.* II. 501. *M. du S.* Tom. I.

Ἐς πῶλον τῆ ἡττοῦ] Remittit Solinus ad Brodaemum.
Ecce igitur hujus verba, ex Mifcel. P. 2. c. 22. Hoc
est, quod dici solet : *Equm in planitiis*. Erasm. in
Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eusfathius* : Ἰππο-
δῶλον πῶλον, αὐτὶ περ, εἰς παιδάδι αὐτοῦ χρησάμενοι, ἰσχυ-
ρὲς ἔστι ἐνός ἡπταυ λόγου, ἐξιφραδίζετο ὡς τὰ τοῖς σφαῖρῃ,
καὶ αὐτὸς, τῶν σοδοικῶν κατα τοῦ ἐλγέτο. F. F. R.

62. *Θαππίστρ*] Lucianus itaque ubi postulasset aliquem sibi dari judicem, cui causam suam, si posset, pro-

τῇ ὑποκρίσει, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' αἰ γινέσθαι, καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν φήσιν ὁρα-
τε γέν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μετ' ὑμῶν ποιῶ-
μαι δικάστριαν ἐγώ γε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς αὖ
κατηγορήσεται, εἴ γε ἡμῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ
κατηγορεῖτε, καὶ δικάζεσθε· ἐδὲν ἐδὲ
τὸ τοῦτο δέδια. τοσοῦτοι ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις,
καὶ ἐκ πλεονεξίας ἀπολογησάσθαι ὑπολαμ-
βάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ
Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκα-
λεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίον. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλ-
λο, ἢ βαδίζομεν ἐπὶ τὸ δικάστηριον, καὶ τὴν
φιλοσοφίαν ὡραλαβόντες, ἀκυσάμεν ὃ, τι
καὶ ἀπολογησέμεν. τὸ πρὸς δίκης γὰρ ἔχ ἡμέ-
τερον, ἀλλὰ δυνῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τικῶν
ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμέ-
νων. ὁ παρῆξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακί-
κω ἐβέλθοι, καλεῖσθαι ἀνδρά μὴδὲ ἀπο-
λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιο-
σύνη χαίρειν αὐτοῖς λέγοις. ἢ τί αἰ εἵπομεν
Ἀνύτε καὶ Μελίτε πᾶσι, τὴν ἐμὴν κατηγορη-
σάντων, ἢ τὴν τότε δικάσαν, εἰ ἕτος τῶν-
δε

id genus judicem, aut ambiguum, quique
calculus mihi suum vendat, esse velim ne-
minem. Videte enim, ipsam vobiscum
Philosophiam judicem vobis ipse fero.
PLAT. Quis igitur accuset, siquidem
nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem
& accusate & judicate. Neque hoc quid-
quam metuo; tantum justitia causae supe-
ro, & ex abundanti causam me dicturum
confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora
& Socrates? videtur enim vir non praeter
rationem provocare, dum judicari postu-
lat. SOCR. Quid vero aliud, quam ea-
mus ad tribunal, & adsumpta Philosophia
audiamus, quid causae dicturus sit. In-
dicta enim causa damnare nostrum non est,
sed valde idioticum, iracundorum homi-
num, & jus in manu ponentium. Praebe-
bimus enim occasiones volentibus male de
nobis dicere, si indicta causa virum lapi-
demus, idque homines gaudere nos justitia
professi, aut de Anyto ac Melito quid di-
cemus, meis accusatoribus, aut de his,
qui tum erant judices, si hic ne aqua qui-
dem

a Δίκης ᾗ] Posthaec verba τιμωρήσας inferit Pell.
reliquae. c Μελίτου] Sic H. Bz. Fl. recte. alio loco

δ Παρῆξομεν] Παρῆξομεν. γ. Sed vulgatam tumentur
Μίλητος, mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸς Δίκης ᾗ] Προσπακουσίως καταψηφίζε-
σθαι. V.

δυνάμει. V.

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῇ βιάσει, ἐν τῇ

81. Καταλείποντες] * Λιθοβολήσαντες. V.

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολήσαντες. V.

M. d. S.

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem
suspectam facit, atque Lucianum in causis judicia-
libus versatissimum simul & versutissimum, aptum
fatis esse circumscribendo & corrumendo, quicum-
que ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λουκῷ
Θαῖρῳ. τοῦτου γὰρ ἵκεα, εἴδω τοιοῦτον ἀδικητὴν ὑπο-
κρίν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' αἰ γινέσθαι. Et hic locus
prava interpositione pessime habitus; & nihilo me-
lior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio.
Sic autem distingue, Θαῖρῳ τοῦτου γὰρ ἵκεα. εἴδω
τοιοῦτον, &c. Sectus illud τοῦτου γὰρ ἵκεα fuit ab Θαῖρ-
ῳ divulgum, & sequentibus adjunctum. Vult enim
Auctor, De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego
silem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus
vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposui-
mus, deprehendimus postea haberi in editione Flo-

rentina, nisi quod illic particula γὰρ, quam aliae edi-
tiones recte servant, est omissa. Mira profecto In-
terpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam
aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius ob-
servavit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati
suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dia-
logis p. 265. §. 15. Θαῖρῳ τοῦτου γὰρ ἵκεα. παῖδι γάρ
μοι ἴσον δύω καλῶ. Ne sis de hoc quidem sollicitus:
sunt enim mihi duo pulchri filii. Infra quoque in Ca-
taplo c. 8. Μεγαθύτης. Ἀπολείται ἐν χυτῶς τοσοῦτῳ;
Κλαυθῶ. οὐκ ἀπολείται. Θαῖρῳ τοῦτου γὰρ ἵκεα. Pro Ima-
ginib. c. 16. Θαῖρῳ ὦ Λουκίε, τοῦτου γὰρ ἵκεα, ὡς ἔ-
φαλόν με ὑποκρίτην ἔχειν τὴν ἀπολογία. Ne sis, mi Lu-
cine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futi-
lem me defensionis tuae habiturus sis actorem. De mor-
te Peregrini c. 26. Ἀλλὰ Θαῖρῳ τοῦτου γὰρ ἵκεα. ἰγὼ

dem attributa (ὁ clepsidra) moriatur? PLAT. Optime mones, Soerates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides fervate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarent, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse, idque colligebam ex multitudine

ἔχει, ἡ μὲν τοπαράπαν ὕδατος μέλας δὲ ΠΛΑΤ. Ἄριστα ὦ Σωκράτης ὥστε ἀπώμεν ὅτι τὴν φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἀν' ἐκείνῃ ἀφ' ἧς.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμύνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους φυλάττετε ὥς ἔφην. δέήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὑστέρων ὅτι τὰς δικαστήριας. πῶς δὲ τὴν φιλοσοφίαν εὗροι τις ἄν; ὃ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καί- 95 τοι πᾶν πολὺν ἐπλατήνῃ χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὥς συγγενοί μιν αὐτῇ. εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισὶ τριβῶνια παρὰ βελή- 100 τοις, καὶ πῶγ' ὡς βαθεῖς καθεμύνοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἦκεν φάσκειν, οἷόν μιν εἶδ- 105 ται αὐτῆς, ἀκρόαται. οἱ δὲ πολὺ μάλλον ἐμὲ ἀγνοῶντες, ἢ ὅδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο ὅτι εἰδότες, ἢ ἄλλῃ θύ- 110 ραν ἀπ' ἄλλης ἀπεδείκνυντο. ὁδὲ πῶ γὰρ καὶ στήμερον ἐξελθεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς ἐκείνας, ἢ ξαναγῆ- 115 σαντός τινος; ἦτοι ἂν ὅτι τινος θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γὰρ εὐρηκέναι τεκ- 120 μαίοντά μιν τὰς πλῆθι τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν- 125

d. Μαθί] Μὴ δὲ f. S. μὴ δὲ Bz. & P. & c. e. Καὶ τήμερον] Sic etiam H. F. l. & P.

86. Ἰδὲν μὲν αὐτῶν] τὸ ἴδιον ὅτι οἱ τὴν ἀθήνην δι- 130 πασαι ἐπὶ τὴν βουλὰς τοὺς ἀπαράτους φλυαρίαις τὸν ῥήτο- 135 ρον, ὡς αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἀθήνην, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀφ' ἧς τῶν 140 πικρῶν τῶν ὕδατος ἐκείνων ἐστὶ ἀρχὴ τὴν ἀφ' ἧς τῶν 145 προηγουμένων ἐκείνων τὸν ῥήτορα λέγουσιν, ἀλλ' ὅτι τὸ πᾶν

τὸ ἴδιον] Huic simile scholion, iisdemque paene conce- 150 ptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi 155 observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa 160 ex eodem fonte hausisse. f. C. 165 τὴν ἀθήνην] Oἱ τὴν ἀθήνην legitur in V. male. M. du S. 170 τὴν ἀθήνην] Περὶ τὴν ἀθήνην, V. M. du S. 175 τὴν ἀθήνην] Ita in margine correxit M. du Soul: cum antea 180 legessetur κατὰ τὴν ἀθήνην. Recte quidem se habet correctio, sed 185 vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera le-

190 ἰκνῆται αὐτῶν δὲ ἂν πρὸς τὸ μέτρον τῶν ὕδατος τὸν λόγον 195 ποιῶντο, τὴν συνέτημον ἐκείνων τὴν δημηγορίαν ὅτι 200 παραμυθία, μὴ λόγος ἐστὶ τῶν ὕδατος. 205 Ἰδὲν αὐτῶν] Τῶν διακριτῶν ὕδατος πρὸς τοὺς λόγους οἱ δι- 210 καζόμενοι ἐπαινοῦντο. G.

215 οἱ non tamen fuerit plane absurda. f. F. R. 220 τὸν ἀθήνην] Ἐκείνῃ legebatur in Impr. quod rursus mutavit 225 manus Soud. Sed quum sapissime in marg. testetur, se ita 230 ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque 235 inde eum hausisse credo. f. F. R. 240 τὴν ἀθήνην] Ἐκείνῃ legebatur, nos vero Du Soul 245 adiecerat συν. Ita ut legere possis συνέτημον vel συνέτημον, 250 sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum oc- 255 currit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. f. F. R.

τὸν διομοισμὸν ἂν, & c. f. F. 260 ὁμοιοῦνται τούτῳ γὰρ ἵππῳ] Sic exhibui, ut cl. Fenius 265 iussit, pravam interpunctionem tollendo. f. F. R. 270 Ἐκ αὐτῶν αὐτῶν] Adiecerat orae Ed. Graevii cla- 275 riss. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thu- 280 cyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi αὐτῶν τῶν 285 αὐτῶν, & ἀπ' αὐτῶν αὐτῶν, ex abundanti, sive, plus 290 quam opus est, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani

295 verba eodem modo exponuntur. f. F. R. 300 τὸν ἀθήνην] In ferro & armis. f. B. 305 86. Ἰδὲν αὐτῶν] Aquam alicui fundere, est ei locum 310 dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim 315 mensuram certam oratores dicebant & clepsydram, 320 A. V. 325 98. Παρ' αὐτῶν] Male olim vertebatur: ad ἱππῶν. 330 Vid. L. Bos, Obl. crit. p. 50. f. F. R. 335 Dddd 2 340 12. Ευμ-

ἐξόντων πάντων σκυνθραπῶν, καὶ τὰ ἀγρί-
μαλα εὐσταλῶν, καὶ φροήσιγκῶν ἢ πρόσον-
μιν. μὲν τῶν ἐν συμπαρὰβουσίῃς, καὶ αὐτὸς
ἐσθλὸν ἂν εἶτα ἐάρων γυναιόν τι ἔχ' ἀπλοῖ-
κόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἄφελος καὶ
ἀκόσμητον αὐτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατε-
φάνη μοι αὐτίκα ἐδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν ἢ κό-
μης ἀκαλλώπιστον εἶδον, ἐδὲ ἔ' ἱματίῃς ἢ
ἀναβολῇ ἀνεπιηδύτως περιεέλλυσσα. πόρ-
δηλον δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐ-
πρέπειαν τῶ ἀδερὰπύτῳ δοκεῖν τι πορροχρω-
μένη. ὑπεφαίειο δὲ τι καὶ ψιμίθιον, καὶ φύ-
κον, καὶ τὰ ῥήματα πάντων ἐταιρικά. καὶ
ἐκαιομένη ὑπὸ τῶ ἐρασῶν ἐς τὸ κάλλος,
ἔχαιρε. καὶ εἰ δοῖη τις, πορροχέως ἐδέχετο. καὶ
τὴς πλεονεξίας αὐτῆς ἐκλαθισαμένη πλεονεξία

intrantium & exeuntium, qui severi omnes
viderentur, habitu composito, & vultu
agriorem cogitationem prae se ferente. Cum
his igitur clanculum me inferciens & ipse
intrabam. Deinde vidi mulierculam mini-
me candidam, quantumvis ad simplicita-
tem quamdam cultus expertem se concin-
naret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam
neque comas, quas negligerenter solutas vi-
deri volebat, inornatas reliquisse, neque
vestis amictum sine adfectionatione compo-
suisse. Manifesto autem iis se rebus exor-
naverat, & ad decentiam, assimilato illo
cultus neglectu, usa fuerat. Sublucet
vero etiam aliquantum cerussae & fuci;
verbaque omnino meretricia; laudarique se
ab amatoribus pulchritudinis nomine gau-
debat, & si quis quid daret, accipiebat
cupide, & cum ditioribus prope adfideret,
pau-

a Ἀφελὺς] Ἀσφαλὺς vulgo edebatur in edit. novis & antiq. Sed ἀφελὺς recte P. L. & J. Et recte con-
jecit Gracivius. b Καὶ φόνος] Deest in Fl. Habent autem H. & P. c ῥήματα] Gracivius. χρῶματα. Pell. ῥήματα.
Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. e Παρὰβουσίῃς] Παρὰ-
βουσίῃς Fl. Sed cum vulgata facit H. P.

18. Ἀναβολῇ] Περιβολῇ. G.

20. Ἀδερὰπύτῳ] Παρὰβουσίῃς καὶ ἀδερὰπύτῳ. V.

12. Συμπαρὰβουσίῃς] Emenda συμπαρὰβουσίῃς. J. Brod.
in Misc. P. 2. c. 12. Sed sic jam habuere Edit. P. S.
&c. In qua igitur malam lectionem — βουσίῃς vult
corrigi? In Junt. credo, ubi sic editum fuisse, sed
manu Soutii correctum videtur, qui tamen nullam in
ceteris variationem hic notavit.

J. F. R.

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὺς] Vertunt: ibi mulierem quan-
dam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam
maxime oportunitatem & incomitum se aptabas. Estne
τὸ ἀσφαλὺς in modum quam maxime oportunitatem? Hoc
credant, qui nondum acre lavantur. Legendum, ἐς
τὸ ἀφελὺς & ἀκόσμητον, & verte: Ibi mulierem quan-
dam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videret-
ur maxime infusata, & inculta. In aliis quoque lo-
cis hoc vocabulum ἀφελὺς, quod frequentius in Lu-
ciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλὺς, uti vide-
bimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nu-
daretur, se vidisse in illa ἀσφαλὺς χρῶμα καὶ κλοῖον
παχύτερα, torques aureas bovis crassiores. Sic enim &
codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἰμφορ-
πατίς, quam quod in editis circumfertur, ἢ ἰμφο-
λαυον παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοῖος vin-
cula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus
& captorum colla, manus, pedes vincuntur, ut &
quibus canes mordaces coercerentur. Xenoph. 11. Ἐλ-
λατικ. οἷον ἀπὸ τῶν δεινῶν καὶ κλοῖον δεσμεύειν ὡς δειν-

δόντων, ὅταν κλωῖον ὁμοῦς τὸ δεινόν τῶ ἰδιωτῇ τού-
τῳ δεινὸν οἰχόμενοι ἀπὸ τῆς. Sicut qui mordent canes
vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos post-
quam tradiderunt populo isti injuria affecto tradiderunt.
Apud Eusebium Hist. Eccles. V, 32. vinculum fer-
reum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοῖος
ειδητός. Prudentio est boia: Colla bovis impedit.

J. G. G.

Ibid. Ἀφελὺς] Sic omnino legendum, praecuntibus
Codd. MSS. P. L. & Ed. J. Quod enim in reliquis est
ἀσφαλὺς, ferri nulla ratione potest.

M. du S.

Ἀφελὺς] Legendum omnino, quod jam vidit Gra-
vius, ἀφελὺς.

J. M. G.

21. Ἰπερβαίνει δὲ τι & ψιμίθιον & φόνος & τὰ ῥήμα-
τα πάντων ἐταιρικά] Absit ut credamus id posterius fa-
ctum, aut Lucianum velle immuere. Immo nihil ver-
ba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in
initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in
Dearum judicio, μηδ' ὅταν κατακαταπινόμενα, μηδ' το-
σαῦτα ἰνστιτρίμων χρώματα, καθάπερ ὅς ἀληθῆς ἰταῖ-
ον τινα.

J. G.

Ibid. Ψιμίθιον & φόνος] Bened. vertit, creta & fucus.
Sed, creta & fucus rectius Ill. Spanh. obs. ad Cal-
lim. p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus.

J. F. R.

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: ἀπο-
δύμναι

gauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambularet, quod facere solet quotidie. Quin jam

οἰόν, τὴς πέντητας τ' ἐρατῶν ἐδὲ προσέδλε-
πε. πολλάκις δὲ καὶ γυμναθείσης αὐτῆς καὶ
τῶ ἀκύνιστον, ἐώρων πεδιδέραμα χρυσῶ, τῶ
ἐγγέλειαν παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πό-
δας αὐτῆς ἀνέστρεφον, οἰκτεῖρας δηλαδὴ
τῆς κακοδαίμονας ἐκείνης ἐλκομένης πρὸς
αὐτῆς, καὶ τ' ῥινός, ἀλλὰ τ' ὠγώνων, καὶ
καὶ τ' ἰξίονα, εἰδὼλῳ ἀντὶ τ' Ἡρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῷτο μὲ ὀρθῶς ἔλεξας· ἐγὼ πρό-
δηλον ἐδὲ πᾶσι γνώριμον· ἡ θύρα· πλὴν
ἀλλ' ἐδὲν δέησει βαδίζειν ἐπὶ τ' οἰκίαν· ἐ-
ταῦθα γὰρ ὡς Κεραμικῶν ὑπομενῶμεν αὐτήν· ἡ
δὲ ἥδη περ ἀφίξετο, ἡ ἐπανίσταται ἐξ Ἀκαδη-
μίας, ὡς πεπατήσκει καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ.
οὕτω γὰρ ὁσμήραι ἐθῶς ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον
δὲ

f 'Εγγέλειαν] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγγέλειαν. g Ἀδ] 'Hb J. Sed αὐ P. L. Et Edd. antiq. omnes. b 'Ε-
πανίσταται] Ἀνίσταται Fl. vulgatam servant H. P.

29. 'Εγγέλειαν] Κλοιῶν. G.

33. 'Ιξίονα] Nota historia quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic ὡς τὸ τῶ αὐτῶν κατὰ. G.

37. 'Εν Κεραμικῶν] Ἀπὸ τοῦ κεραμικοῦ κεραμικός γυν-
αῖς, γυνὴ κεραμικός ὁ συναρτῶν κεραμικός. V.

39. 'Εν τῇ Ποικίλῃ] 'H Ποικίλη ὡς ἡ παρ' Ἀθηναίους
ἐκαλεῖτο δι' αὐτῆς ὡς τ' ποικίλος ὁ αὐτῇ ζωγραφίας. V.

* 'Αθηναῖος] 'Αθηνῶν λεgebatur in Empr. sed ὅτι in αἰς mutaverat postea de Soul; ideo sic dedi, quia recte emendavit. J. F. R.

autem gaudebat; sed rectius Cl. Gesn. vertit: pulcritudinis nomine; ideoque ego comma post ἐρατῶν sustuli, & post καὶ πάλιν posui, ut nexus fiat, ἐπανίσταται ἐκ τοῦ κάλλους, ἰχθυος. laudata propter pulcritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. p. 50. Sic αἰς pro propter etiam Ael. V. H. XIV. 9. Εὐαρώτης. . . ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος αἰς τὸ ἄχρη σκαπτότερος. Xenocrates quum a Platone ob ruficitatem derideretur. Quia autem το καὶ πάλιν, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. augmentum Veneris, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. J. F. R.

26. Οὐδὲ προσέδλεον] Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. L. BOS.

29. 'Εγγέλειαν] Angl. κλοιῶν. J. B. 'Εγγέλειαν] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum) confer. Απ. μυθ. c. 1. Enrip. Κν. 183. de torque Paridis. M. du S.

'Εγγέλειαν] Retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid anguillae sibi hic vellent, de anguilla substituenda bovis, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muracnarum, unde dictas muracnulas torquium quoddam genus, constat, vid. Scheff. de torqu. p. 14. J. M. G.

'Εγγέλειαν] Etiam in Juntina clariss. du Soul deleverat ἰγγέλειαν, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius clariss. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in Apolog. pro merced. conduci. c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. J. F. R.

32. Τῆς ῥινός] Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. 6. 3. J. F. R.

33. 'Ιξίονα] Vid. Hom. Il. 2. 317. Conf. Deor. Dial. VI. M. du S.

36. Βαδίζειν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ] Subindicat vaser scurræ, Platonem quoque non satis familiarem fuisse Philosophiae & veritati. J. M. G.

37. 'Εν Κεραμικῶν] De his omnibus locus dicendi ad Pausan. J. B.

'Εν Κεραμικῶν] Glossa edit. Paris. „ Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum ποικίλος dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. J. F. R.

39. Ποικίλη] A pictura Polygnoti sic dicta porticus, v. Corn. Nep. I. Miltiad. c. 6. & Diog. Laert. in Zen. p. 165. C. M. du S.

ἐξόντων ἀπάντων σκυνθραπῶν, καὶ τὰ ἀχί-
μαλα εὐσταλῶν, καὶ Φροήσιτικῶν ἢ πρὸς οὐρανόν.
μὲν τῶν ἐν συμπαρουσίᾳ, καὶ αὐτὸς
ἐσθλὸν ἂν εἴτα εἰρων γυναικὶν τι ἔχῃ ἀπλοῖ-
κόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἄφελος καὶ
ἀκόσμητον αὐτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλεῖ-
σθαι μοι αὐτίκα ἐδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν ἢ κό-
μης ἀκαλλώπιστον εἶσα, ἐδὲ ἔματις ἢ
ἀναβολῇ ἀνεπίηδύτως περιέλλυσσα. πρὸς
δὲ ἢ κοσμημένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐ-
πρέπειαν τὰ ἀδερὰ πύτω δοκεῖν τι πρὸς χρω-
μῆν. ὑπεραίειλο δὲ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύ-
κον, καὶ τὰ ῥήματα πάντων ἐταιρικά. καὶ
ἐπαινεμένη ὑπὸ τῶν ἐρασῶν ἐς τὸ κάλλος,
ἔχαιρε. καὶ εἰ δοῖται τις, πρὸς χεῖρας ἐδέχετο. καὶ
τὴν πλεονεκτήριον ἂν ἐκκαθαρισμένη πλεονεκτή-
ριον

intrantium & exeuntium, qui severi omnes
viderentur, habitu composito, & vultu
acriorem cogitationem prae se ferente. Cum
his igitur clanculum me inferciens & ipse
intrabam. Deinde vidi mulierculam mini-
me candidam, quantumvis ad simplicita-
tem quamdam cultus expertem se concin-
naret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam
neque comas, quas negligenter solutas vi-
deri volebat, inornatas reliquisse, neque
vestis amictum sine adfectionatione compo-
suisset. Manifesto autem iis se rebus exor-
naverat, & ad decentiam, assimilato illo
cultus neglectu, usa fuerat. Sublucet
vero etiam aliquantum cerussae & fuci;
verbaque omnino meretricia; laudarique se
ab amatoribus pulchritudinis nomine gau-
debat, & si quis quid daret, accipiebat
cupide, & cum ditioribus prope adfideret,
pau-

a Ἀφελίς] Ἀσφαλὶς vulgo edebatur in edit. novis & antiq. Sed ἀφελὶς recte P. L. & J. Et recte con-
jecit Grævius. b Καὶ Φύκος] Deest in Fl. Habent autem H. & P. c ῥήματα] Grævius. χρῶμα. Pell. ῥήματα.
Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. e Παρκαλισμένη] Παρ-
καλισμένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P.

18. Ἀναβολῇ] Περιβολῇ. G.

20. Ἀδερὰ πύτω] Παλινδῶς καὶ ἀποφραγμένη. V.

12. Συμπαρουσίᾳ] Emenda συμπαρουσίᾳ. J. Brod.
in Misc. P. 2. c. 22. Sed sic jam habuere Edit. P. S.
&c. In qua igitur malam lectionem — ὁμοῖς vult
corrigi? In Junt. credo, ubi sic editum fuisse, sed
manu Soudii correctum videtur, qui tamen nullam in
ceteris variationem hic notavit.

J. F. R.

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὶς] Vertunt: ibi mulierem quan-
dam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam
maxime opportunum & incommittunt se aristas. Estne
τὸ ἀσφαλὶς in modum quam maxime opportunum? Hoc
credant, qui nondum acie lavantur. Legendum, ἐς
τὸ ἀφελὶς & ἀκόσμητον, & verte: Ibi mulierem quan-
dam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur
maxime infucata, & inculta. In aliis quoque lo-
cis hoc vocabulum ἀφελὶς, quod frequentius in Lu-
ciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλὶς, uti vide-
bimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nu-
deretur, se vidisse in illa ἀσφαλὶς χρυσῇ ἢ κλοιῶν
παχέτεραι, torques aureas bovis crassiores. Sic enim &
codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἰμφοτι-
κότεραι, quam quod in editis circumfertur, ἢ ἰμφο-
τικότεραι. Sunt enim τὰ κλοιῶν & ὁ κλοιὸς vin-
cula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus
& captorum colla, manus, pedes vincuntur, ut &
quibus canes mordaces coercerentur. Xenoph. 21. Ἐλ-
ληνικ. οἷον ἀπὸ τῶν δεικνύσας κλοιῶν δεσποτὶς ὡς δεσ-
ποτὶς

δέσπον, ὅταν κείνῳι ὁμοῖς ὡς δεσποτὶς τῶν ἰδιωτῶν τοῦ-
τω δὲ οἷον ἀπὸ τῶν δεικνύσας κλοιῶν δεσποτὶς ὡς δεσ-
ποτὶς. Sicut qui mordent catena
vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos post-
quam tradiderunt populo isti injuria affecto tradiderunt.
Apud Eusebium Hist. Eccles. V, 32. vinculum fer-
reum, quo martyrum colla vincebant, dicitur κλοιὸς
σιδηρεὺς. Prudentia est bovis: Colla bovis impedit.

J. G. G.

Ibid. Ἀφελίς] Sic omnino legendum, praecuntibus
Codd. MSS. P. L. & Ed. J. Quod enim in reliquis est
ἀσφαλὶς, ferri nulla ratione potest.

M. du S.

Ἀφελίς] Legendum omnino, quod jam vidit Grae-
vius, ἀφελίς.

J. M. G.

21. Ἰπικαίετο δὲ τι & ψιμύθιον & φύκον & τὰ ῥήμα-
τα πάντων ἐταιρικά] Absit ut credamus id posterius fa-
ctum, aut Lucianum velle immere. Immo nihil ver-
ba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in
initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in
Dearum judicio, μὴδ' ὅταν κατακαταπινόμενα, μὴδ' το-
σαῦτα ἰντιτριμύων χρώματα, καθάπερ ὅς ἀληθὺς ἰπικαί-
ετο τινα.

J. G.

Ibid. Ψιμύθιον & φύκος] Bened. vertit, creta & fucus.
Sed, corussa & fucus rectius Ill. Spanh. obs. ad Cal-
lim. p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus.

J. F. R.

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: admo-
dum

pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iurone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramicum operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambularet, quod facere solet quotidie. Quin jam

οίον, τὴς πένητας τ' ἐρατῶν ἐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς καὶ τῶ ἀκύνειον, ἑώραν πεδύρακα χρυσῶν, τῶν ἐγγύλων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὴς κακοδαίμονας ἐπείνευς ἐλκομένης πρὸς αὐτῆς, ἐ τ' ῥινός, ἀλλὰ τ' ὠγών, καὶ καὶ τ' Ἰξίονα, εἰδὼν ἂντι τ' Ἡρας ξυνόνας.

ΠΛΑΤ. Τὸτο μὲν ὁρθῶς ἔλεξας· ἐ γὰρ πρόδηλον ἐδὲ πᾶσι γινώσκοντες ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' εἰδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τ' οἰκίαν· ἐταῦθα γὰρ ἐν Κεραμικῷ υπομένεμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἡδὴ περ ἀφίξετο, ἡ ἐπανίστατο ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς πεπατήσκει καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. οὗτο γὰρ ὁσημέραι ἐθ' ὡοικὼν αὐτῇ μάλλον δὲ

f. 'Εγγύλων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγγύλων. g. A. H. f. Sed a. P. L. Et Edd. antiq. omnes. h. 'Επανίστατο] Λιούσα Fl. vulgatam servavit H. P.

29. 'Εγγύλων] Κλοιῶν. G.

33. 'Ιξίονα] Nota historia quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic τῶν τῶ αὐτῶν κατὰ. G.

37. 'Εν Κεραμικῷ] 'Απὸ τοῦ κεραμικοῦ κεραμικός γινώσκων, γινώσκων κεραμικός ἐ συναίρεται κεραμικός. V.

39. 'Εν τῇ Ποικίλῃ] 'Ἡ Ποικίλη ἔσται ἡ παρ' Ἀθηναίων· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐὰν τ' ποικίλος ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

* 'Αθηναίους] 'Αθηναίων λεgebatur in Empr. sed an in eis mutaverat nosset du Soul; ideo sic dedi, quia recte emendavit. J. F. R.

dum gaudebat; sed rectius Cl. Gess. vertit: pulcritudinis nomine; ideoque ego comma post ἡμεῶν sustuli, & post καὶ posui, ut nexus fiat, ἐκπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἡ χάρις. laudata propter pulcritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obf. cr. p. 50. Sic et pro propter etiam Ael. V. H. XIV. 9. Ἐνομήτης. . . ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι συνεπτόμενος. Xenocrates quippe a Platone ob rusticitatem deridebatur. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eusebio. etiam signif. augmentum Veneris, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. J. F. R.

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. L. BOS.

29. 'Εγγύλων] Angl. κλοιῶν. J. B. 'Εγγύλων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum) confer. Απ. μιν. c. 1. Eurip. Κον. 183. de torque Paridis. M. du S.

'Εγγύλων] Retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid anguilla sibi hic vellent, de anguilla substituenda bovis, nescio an aliquis cogitare facile poterit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam murænarum, unde dictas murænas torquum quoddam genus, constat, vid. Scheff. de torqu. p. 14. J. M. G.

'Εγγύλων] Etiam in Juntina clariss. du Soul delevrat ἰγγύλων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius clariss. Gessnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in Apolog. pro merced. conduet. c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. J. F. R.

32. Τῶν ῥινός] Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. 5. 3. J. F. R.

33. 'Ιξίονα] Vid. Hom. Il. 2. 317. Conf. Deor. Dial. VI. M. du S.

36. Βαδίζειν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ] Subindicat vaser scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse Philosophiae & veritati. J. M. G.

37. 'Εν Κεραμικῷ] De his omnibus locus dicendi ad Pausan. J. B.

'Εν Κεραμικῷ] Glossa edit. Paris. „ Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum ποικίλος dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. J. F. R.

39. Ποικίλη] A pictura Polygnoti sic dicta porticus, v. Corn. Nep. I. Miltiad. c. 6. & Diog. Laert. in Zen. p. 165. C. M. du S.

δὲ ἤδη ὡς πρὸς αὐτοὺς. ὁρᾷς ἢ κόσμους ἢ. ὥστε ἢ
 ἀνθρώπων, ἢ πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα, ἢ ὅτι
 συννοία ἡρέμα βαδίζουσαν; ΔΟΥΚ. ΠΑ-

accedit. Viden' illam decenti habitu, ad
 spectu propitio, quae cogitabunda placi-
 de incedit. LUC. Multas video simi-
 les

a Πρίστειν] Προσέχει] P. Angl. Nihil mutant Edd.

42. Προσέχει] Πρῶτον. V.

41. Πρὸς αὐτοὺς] Angl. προσέχει]. J. B.
 43. Ἡρώα] Composita. J. B.
 45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philosophia more
 solico in porticum Poccilen procedens, non sola, sed
 aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia,
 Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen
 Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut,
 quamvis omnes essent inter se admodum similes, ni-
 hilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς
 ὁμοίας ἰδὼν, inquit Λουκῖος, τὸ γὰρ ἄνθρωπον, καὶ τὸ βάδισ-
 μα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καὶ τὴν μίαν πάντων φιλοσοφίαν ἔ-
 σται αὐταῖς. Non caret solocismo hic locus; neque enim
 πάντων, sed πρῶτον, res ipsa postulat satis manifesto.
 Non tamen ego quidquam hic ausim immutare,
 quum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce
 in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gni-
 diae c. 12. Καὶ πρὸς αὐτὸς ἡμῶν ἀπ' αὐτῶν τῶν τιμῶν, ἀ-
 φροδίστοι προσέτινόντες αὐτοῖς. τὸ ἦ αὐτοῖς, οὐκ εἰς ἰδιώ-
 τας ἀγορεύοντες, ἀλλ' ὡς οὐκ ἀφροδίστου, ἀπαι-
 τοῦ γόνιμου ἡμῶν καρπῶν, ἀ τὰς πό-
 ρους ὑπαλάσσει ἄλλοι πρὸς αὐτὸν τὸ πρὶν αὐτὸν συν-
 ῥῶναι. Et statim ab ipso delubro, Veneremur nobis adpi-
 ratum auras; nam subdialis pars non in fructu mentium
 maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in
 Veneris templo, tota erat fructuum initium ferax, qui
 cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, am-
 bientem aërem involuebant. Patet clarissime voculam
 ἀ ad τοὺς καρποὺς esse referendam. Sic pag. seq. ἢ δ'
 ὑπὸ τοῖς ἄλλοις παντοδατοῖς ὕλαις ἰλαρὰ καὶ σπῆλαι τοῖς ἰ-
 σχυρὰν δίδουσι. εἰς ἀ τὴν ἀσπίδα σπανίως ἐπιφαίνεται τι-
 νίς. Erant autem sub opacis hisce sylvis amoena sabernacula,
 eorum usui, qui intus convivari vellent, com-
 parata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conse-
 rebant, &c. Et hic μὲν, ubi poscitur ἡ. In de Parasi-
 to c. 26. Parasitus, ubi variis argumentis demonstrat-
 set, Parasiticam artem generatim universis aliis arti-
 bus esse praestantiorē; eandem hanc artem singu-
 lis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς
 μὲν τοῖς κοινῇ πάντων ἀφροδίταις (ἢ Παρασιτικῇ) διδύχαί
 μοι δοκῶ. Φίρε δὲ ὡς καὶ τὸ ἰδίαν ἐκάστης ἀφροδίτης σκοπεῖ-
 μιν. Igitur quantum communiter praestes (Parasitica)
 omnibus, videor tibi demonstrasse. Age jam, quantum
 singulatim singulis praestes, consideremus. Peripicuum
 est, dicendum fuisse πρῶτον, non πᾶσιν respiciun-
 tur enim τέχναι; quocirca etiam in sequentibus dici-
 tur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13. pro-
 miserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικῇ κοινῇ
 πᾶσιν ἀφροδίταις τέχναις. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίαν ἐκάστης. Sic
 in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσβολοῖς Λυσιμαχίαι στυλὶ προπε-
 ρανίς notat Marcellius, Ἄλλ' ἔτι γὰρ πρὸς ἡμῶν αὐτῶν ποιεῖ

ἐχρῶν, ἀκριβοῶς γινώσκων πολὺ πλὴν ἐπιθυμῶντάς τε εἰ-
 πῶν, ἢ ἡμῶν ἀκούσαι. At non erat apud me sic agendum,
 ut qui norim (cognoscensem) opprime, te discendi esse
 longe cupidiorē, quam ego sum audiendi. Et re vera
 debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe
 mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politis-
 simo auctore profectam; potius vel temporis inju-
 riae, vel librariorum socordiae eam deberi existi-
 mem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos
 quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse
 lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Prae-
 cipue autem id existimare non absurdum tantopere
 est, quum & in hodiernis linguis non raro contin-
 gat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua
 scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per
 oscitationem quamdam impingant. Lubet hic paulum
 indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Grae-
 corum petitis, ubi ὑποσβολοῖς τι residere existimari
 possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione
 temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X.
 Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σι-
 κελίαν ὁ Δάφνης, ἡρώα αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ἀμύλητος κα-
 λῶντι ἐν ἑνὶ. haud dubie styli ratio requirit Βουκολῶν-
 τος τὴν Δάφνιδος, quemadmodum & Interpretes intel-
 lexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀνέσταντο ἢ
 καὶς ἐδράσαντο, τὸ φῶμα ὑφανθῆναι. Patet & hic pri-
 mos pro secundis casibus esse positos. Similia exem-
 pla si non omnino solocae, nimium certe ἀνακωλύ-
 δου, orationis, notavit in Hygino Th. Munkernus in
 sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab.
 CLXIV. Quam pater gladio feriens, Adonis extinctus
 natus est. Non tamen sunt omnia, quae in Hygino
 striliginis nota insinuat ibi Vir Doctissimus, ab Au-
 gustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est
 hujus loci. Possint huc quoque referri ex eodem Ae-
 liano, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columba-
 rum, Νεοττῶν γινώσκων ὁ ἄρην ἐμπνέει αὐτοῖς, ἀπελα-
 τῶν αὐτῶν τὸ φθῶναι, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' αἵμα-
 τὸντα. Gesnerus legit τούτων, ut effugiatur solocis-
 mus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congressu Dio-
 nylii & Philippi, Ποικιλ. μὲν ἔν, ὡς εἶπες, καὶ ἄλλοι λέγοντες
 ἐκέρχοντο. ἐν δὲ τοῖς ἐκείνῳ. Posceretur ἐκείνῳ, καὶ
 γὰρ. nempē. Et haec communicabamus quoniam
 cum amico nostro eruditissimo, Jac. Perizonio, ad
 Aelianum locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo sic legi-
 tur, Ἐστὶ γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ οὐ τούτοις.
 καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δυνάτεις τις καλῶν γυναικῶν ἐχού-
 σης. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνῳ &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum
 legentem χειρουργίας. At sicut nec ego Fabro adsen-
 tio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, incessu, atque amictu: & λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε χῆμα, ἔ τὸ βάδισμα; tamen inter has quoque una tantum est 45χ ἡ ἀναβολή. καίτοι μία ὡς αὐτῶς ἦγε ἀλη-

ἡ Πάτω;] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum esse in ὡς τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλλω & ἐκάλω, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ὡς τούτοις, illa τελευτή τινος, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim has artes, quas manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud, &c.* Ἐν τούτοις, hoc est ὡς χειρουργίας omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Caeterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec Erudito Lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloeccis notata sunt; quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cuilibet facere possit. Sic vetus Scholiastes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

— οὐ τι μοι ταύτης
Χρὴς τιμῆς —

Notat id esse soloeccismum ὡς τὰς πτάσεις. debuisse nimirum *Homerum* dicere, οὐτι μοι ταύτης χρὴς τιμῆς. Similiter scribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρὴς βουλῆς ἱμῶ καί σε —

An vero revera haec locutio sit soloecca, non judico. H. *Stephanus* censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloeccismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cujus ratio nondum sit plane perspecta. Paulo majoris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμῶν ὄχλῳ πληγῆσι καμῶν
Ἄψ ἐς ὄλεθρον ἑκάστοι —

Nimirum πληγῆσι positum esse pro πληγῶσι. Et certe hoc, vel in duali πληγῶσι, postulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πληγῶσι, est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum Magistrorum crisis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὴν δὲ σπύρῃ ὅσ' ἐκάλω,

Non est, ut censet Anonymus ille, soloeccismus; nec summa fuit *Homero*, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloeccismo — τὴν δὲ σπύρῃ ὅσ' ἐκάλω. Est nimirum solennissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda; τὴν δὲ σπύρῃ ἐκάλω κατὰ τὴν ὁρῶ. hunc, quantum ad oculos, tenebras involuerunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E. 82. (& Π. 333.) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait — ἡ δὲ κατ' ὅσ' Ἑλλὰς πορφύρεος θάνατος ἔχ' ὡς κραταίῃ. Hanc parenthesin inseruit. T.H.) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omitam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iste τὸ, σφίτερος, ἱππῶς, de ἡνίο, usurpat, idem tamen non recte scriptisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut iniquam exploferunt dudum Eruditi, Jf. *Cassaubonus* ad *Asbenaecum* IX. cap. 4. Ex. *Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. v. 440. Jason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur,

Ἰμῶ μὲ δὲ μῶμα θείῳ χρὴς τε πρῆσαι
Ἐνθάδ' κῆρας ἔχοντας —

Interpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγεσσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἄγεσσι, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio; nam sic κῆρας ἄγεσσι reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni scriptorem, voce Κῆδος, fragmento,

Κῆρας ἄγεσσι χρὴς μίμνασται) —

Referendum enim id esse ad τὸ, ἱμῶ. Sed vero sicut ἄγεσσι, five ἔχοντας, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Queniammodum enim etiam Latine dicitur *mibi otioso esse non licet, expedit bonas esse vobis*, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ἰμῶ μὲ δὲ μῶμα θείῳ χρὴς τε, ἱμῶς πρῆσαι ἐνθάδ' κῆρας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipsum exemplum adfert quoque istic *Apollonii Scholiastes*) Il. A. v. 541.

Ἀλλ' τοὶ φίλοι ἐγὼ ἱμῶ δῶδ' ἰσφιν ἰόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα διακρίνω —

Hoc est, Ἀλλ' τοὶ φίλοι ἐγὼ, σὶ ἱμῶ, &c. Semper tibi placet, se seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare. Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertisse *Ferret. Hoelzlinum*, Scholiastes in his *Apollonii* I. v. 872.

Ἰομεν αὐτίς ἱκατοὶ ἐπὶ σφίῃ —

Ait

ἀληθῆς φιλοσοφία καὶ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥ τις ἐστὶ, φθεγγόμενῃ μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος αἶω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἄπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῆ μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸ βίον; ἄρα τίς ὑμᾶς ἐλύπει τὴν κάτῳ; ὀργιζομένοις γὰρ εὐκαλεῖ. καὶ τίνα τῶτον ξυλλαβόλης ἀγέλης; ἢ πῶς λυποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱεροσύλος ὄψις; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος ὅς τ' ἱερωτάτῳ σέ,

vera quidem Philosophia. P L A T. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere

au-

α Τικ] T. P. & Angl. Edd. τικ. β Λυποδύτης] Τυμωρόχ. P. Angl. L. vel τυμωρόχος. Sed Edd. vulgatae servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum cacteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulcisceretur maledicum. G.

Ait illud σφίκα se non ὑγιᾶς habere; convenire enim σφῆς tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερας. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἰσμεν αὐτὶς ἱκανοὶ ἐπὶ σφίκα —
Redeamus quisque ad sua —

Quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille Vir adiert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes —

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in versu 893.

Ῥῆδ' ὡς δ' ἂν ἐπὶ ἐπὶ ἀπειροπα λαὸν ἀγέμεναι.

Culpat τὸ, ἐπὶ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἐπὶ, quemadmodum & ἐπὶ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzelius, ad quem Leetorem relego.

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conieceram. In reliquis est πάντων, mendose.

51. Κεφάλαιον] Apud Latinos saepissime Principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non Principium tantum nomine honoris causa compellat, sed summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinatum mentium caput. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγρ. c. 28. & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus

Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset quaestionem de natura Deorum, sic pergit: De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Ad hunc locum docti multa. P. Manusius legit, causam, id est principium. ostenditque pluribus, qua ratione Scientia sit causa Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, prudenter Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Fulvius Ursinus a Ms. suo haec verba abesse ait: Causam principium. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: Causam Principium Philosophiae esse scientiam. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere cum Philosophos celebres Principium nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, cassa scientia. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre.

M. du S. Κεφάλαιον] Caput etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. du Soul adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. Duvief. ex Ms. Eliensi nobis exhibuerit: Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia inscientia sit πρῶτη αἰτία philosophiae, ut ait Nemesius de nat. Hom. c. 30. p. 230.

52. Τὴς ὑμᾶς] Angl. τί.

Ἰ. F. R.
Ἰ. B.
54. Λοι-

ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa exposulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione deterfum clarius exsplendescere, &

καὶ ὡς ἀγοράειν ἐπεχέουσι, καὶ ἡμεῖς ἀπαντας, ὅπως τὶ ὥσθ' οὐ μαθόντες, τοῖς μετ' ὁμήας^c καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσας λοιδόρησάμενος τινός, καὶ τὰ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὴν κομωδίας ἀπέσας ἐν Διονυσίῳ, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγναι, καὶ ἔτε ἐδικασάμην, ἔτε ἡττάσάμην προσελθὺν^{65α}· ἐφίμην δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὅς ἐστιν ἂν τι ὑπὸ σκάμματι⁶⁶ χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὴν ἀντίστον ὅτ' ἂν ἡ καλὸν, ὥσθ' ὅτ' χρυσίον, ὅτ' ἀποσπάρμην τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπείλ⁶⁷

c Καταλελοίπαμεν] Nihil mutant H. B. F. Fl. d' Αποσπάρμην] Αποσπάρμην Mf. Gr. Αποσπάρμην. P.

65. Εφίμην] Διονυσίῳ γὰρ μόνοις ἐφίμην τὸ θέατρον τοῖς πωγῆταις καὶ ἐπὶ τῇ κομωδίῳ. Ταῦτα δὲ διὰ τῆς ἑορτῆς

ἐπιτάλῳ, ἵνα καὶ φθισκάρων ἵνα καὶ μικρὰ Διονυσίῳ φθισκάρου διὰ τὰ μέγιστα. V.

• Τῷ] Omisum in edit. articulum addidit M. du S. + Ἐπὶ τῇ κομωδίῳ] Sic emendavit idem, cum ante lege-

retur πωγῆταις κομωδίῳ. sine dubio ex collat. Cod. V. J. F. R.

54. Λαμπρότης] Angl. τυμωδία. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. J. B.

62. Εὐ Διονυσίῳ] His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus seclorum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. J. M. G.

68. Ὅσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπάρμην τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπείλ⁶⁹] Erasmus, tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet. Et quæso, quid hinc distat Benedictus, quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius resulget? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquum auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater [Vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum scilicet, unde discimus aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait Plinius, κατὰ τὴν, ut Strabo. J. G.

Ibid. Αποσπάρμην τοῖς κόμμασι] Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus. Οἶδ' ὅς ἐστιν ἂν τι ὑπὸ σκάμματι⁷⁰ χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὴν ἀντίστον ὅτ' ἂν ἡ καλὸν, ὥσθ' ὅτ' χρυσίον, ἀποσπάρμην τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀπείλ⁷¹, καὶ φανερότερον γένοιτο. Vertitur: Novi opus nihil reddi deterius a scommate, sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum

inciditur, clarius resulget, sitque splendidus. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κατὰ χρυσοῦ est aurum incidere? Κατὰ est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma ποιεῖ κόμματι, quod aliter dicitur ὡς κομωδία, παλαιὰ ποιεῖ, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi: legitur autem pro ἀποσπάρμην in Mf. ἀποσπάρμην, quod valde placet. Est igitur ἀποσπάρμην τοῖς κόμμασι χρυσοῦ aurum deterfum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidus: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percussitur, ligno a malleatoribus impressio, fit splendidus, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protrahata: sed ego Mf. scripturam laudo proboque. J. G. G.

Αποσπάρμην] Hanc scripturam Mf. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπάρμην recepit. In P. ἀποσπάρμην mendose. M. du S.

Αποσπάρμην τοῖς κόμμασι] Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. T. H.

Αποσπάρμην] Αποσπάρμην. M. du Soul in textum recipi iussit; Ego vero propter consensum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio T. H. sensum probum ostendat. J. F. R.

Eccc

71. Ὅτ'

εἶλθει, καὶ φανερώτερον γίνῃ. ὑμῶς δὲ, ὅτε 7
οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγαπητοὶ γεγονάτε.
τί δ' ἐν αὐτοῖς ἀγγέλλει; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέ-
ραν ταῦτ' ἐν τῷ δαίμονι, ἵσταμεν ἐπ' αὐ-
τὸν, ὡς ὑπὸ ἀρχῇ καὶ ἀξίαν ὅτι δέδρακα. Φημαί
γὰρ ἡμῖν ἡ ἀπὸ γαλλοῦ οἷα ἔλεγον ὅτι ἐπὶ τῷ
τὰ πλεῖστα καθ' ἡμέρας.

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης ἐστὶ ὁ ἀπολογη-
σάμενος ἀποκρίνεται; δὴλ' οὐ γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν
τι δέλεον. ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ
πάν ἀπεκαλλόμεθα. καὶ σοὶ δ', τι αἰεὶ δὲ 8
καὶ, τὸτο ποιεῖται τέλει καὶ δίκης. ΦΙΛ. Τί
φῆς σύ; ΛΟΥΚ. Τὸτο αὐτὸ, ὅ ὁ δέσποινα
φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τάλαντος ἐξεδρεῖν
δύναται. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας,
τὸ σοὶ φυλαχθῆναι καὶ δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν 8
καὶ κατάρσῃ, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶτον
δὲ τὸ ἀτιμότερον φιλοσοφίαν ἀπέφανες, ὅτι
τοσούτῳ ἀπικηρύττειν δαίμονα, καὶ μέρη δὲ
ὁβολῶν ἕκαστον εἶδ' αὐτῆς ἵ λόγων. ΦΙΛ.
Ὅρατε μὴ ἐ φιλοσοφίαν ἔσθ' ἡμεῖς, ἀλλὰ 9
γονήτας ἀνδρας ὅτι τῷ ἡμετέρῳ οἰόμεθα πολ-
λὰ καὶ μιὰν πρᾶξιόντας, ἡγρόμεθα κακῶς.
ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἥν ἐ ἐθέλης ἀπο-
λογημένῳ ἀκούειν. μόνον ἀπώμεν ἐπ' Ἀρείον
πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς καὶ ἀκρόπολιν αὐτὴν, 9
ὡς αἰ ἐκ πελοποννήσου ἀμα καταφανέει πάντα
τὰ ὅτι τῇ πόλει.

offeri manifestius. Vos vero nescio quomo-
do iracundi facti estis & irritabiles. Quid
vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius huius diei sumto, contra
illum venimus, ut dignam factis suis poe-
nam sustineat. Fama enim ad nos perlatum
est, qualia in concionem progressus de no-
bis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante ju-
diciū, indicta causā interficietis? Appa-
ret enim, dicere illum velle aliquid.
PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia:
tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid
ais? LUC. Idem hoc, Philosophia do-
mina, quae sola nempe invenire verum pos-
sis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.
PLAT. Nunc, facerrime, dominam vo-
cas, paullo ante vero contemptissimam re-
rum pronuntiabas Philosophiam, in tanto
Theatro praeconio vendens, & duobus
quidem obolis, genus unumquodque il-
lius disputationum. PHIL. Videte ne iste
non Philosophiam, sed impostores quos-
dam, nostri sub nominis obtentu turpia
multa patrans, traduxerit. LUC. Hoc
statim scies, si causam dicturo operam da-
re volueris. Solum abeamus in Arcopa-
gum: potius vero in ipsam arcem, ut ex
illa quasi specula simul in conspectu sint res
urbanae omnes.

16. PHIL.

a ἀπὸ γαλλοῦ] ἀπὸ γαλλοῦ Fl. H. P. Sed γ. ἀπὸ γαλλοῦ. b ἐπὶ τῷ] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P.
c ἀπολογησάμενος] Sic γ. P. H. Sed ἀπολογησάμενος P. Vulgarat servat Fl. d καὶ σοὶ] Ὁ σοὶ αἰ. Angl. P.
e δεῖ] Ὁ σοὶ αἰ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nihil quod δεῖ Fl. f ἐξεδρεῖν] Ἀνὸς ἐπὶ P. & Mf. Gr.
Nihil mutant Edd. sed ἀνδρῶν L. g ἐθέλης] ἐθέλης Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐστὶν τὸ λόγος τοῦτο ἐπιγραφὴ τὸ Ἀνακρίωντος. G.

71. Ὀργίλοι] Iracundi, ad ultiscendum proclivis,
quae significatio satis obvia si testimonio indiget, ad
Ephor. ad Tit. I. 7.

72. ἀγγέλλει] Hic videntur loqui volentis Luciani
collum pallio comprehenso fringere, ne vocem mit-
tere possit. Itaque mox Philosophia, δὴλ' inquit,
ἐστὶν αὐτῷ τι δέλεον. γ. M. G.

74. Τὸν ἐθέλης] Ἀξίον, τιμὴν, τίσησιν, ὅσα αἰνῶν ἀντι-
κατάσταται. Ut apud Latinos pretium, stipendium, &
similia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Ἀριστοφ. αἰνῶν. γ. B.

75. Ἐπὶ τῷ] Akibi apud hunc & Demosthenem κα-
τα.

80. καὶ σοὶ δεῖ αἰ δεῖ] Angl. Ὁ σοὶ αἰ δεῖ. γ. B.

83. Ἦπερ ἐ μόνῃ τάλαντος ἐξεδρεῖν δύναται] Malim cum
Mf. Ἦπερ ἐ μόνῃ τάλαντος αἰ ἐπὶ δύναται. Inferius αἰ ἐπὶ
ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote in Poicila, quam
cum interpretibus in Poicila. γ. G. G.

Ibid. ἐξεδρεῖν] Mf. Gr. & P. αἰ ἐπὶ, quod ad ve-
ram lectionem magis accedere videtur, puto enim
scripsisse Lucianum ἐξεδρεῖν. Vide tamen infra c. 47.
ἐξ.

16. PHIL. Vos vero, amice, in Per-
cile interim inambulate. veniam enim vo-
bis, hac lite judicata. LUC. Quae vero
sunt, o Philosophia? videntur enim & ip-
sae decentissimae. PHIL. Virtus est illa
Virago, Temperantia illa, & prope illam
Justitia, praecedens vero Eruditio, sed ob-
scura illa & tenui colore Veritas est. LUC.
Non video, quam dicas. PHIL. Nonne
vides fuci illam expertem, nudam, subdu-
centem se semper & elabentem. LUC.
Nunc tandem vix video. Sed quidni has
etiam adducis, ut plenus perfectusque no-
bis confessus fiat? Veritatem vero etiam
advocatam mihi adducere in jus volo.
PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec
enim molestum erit, unam judicare causam,
eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non o-
pus habeo audire, quae olim sciam, uti se-
res habeat. LUC. Verum nostra interest,
Veritas, te adesse in judicio, ut indices
omnia. VER. Itaque adducam etiam
duas ancillulas meas, amicissimas mihi.
PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλοι, ὅτι τῇ Πακί-
λῃ τῆς πεπατήσαί· ἤξω γὰρ ὑμῶν, ἐκδι-
κάσασα ἡ δίκη. ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσὶν ὧ
φιλοσοφία; πάντῃ γὰρ κόσμῳ καὶ αὐταὶ δοκῶ-
σιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδράδης αὐτῇ, Σω-
φροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐ-
τῇ, ἡ προηγουμένη δὲ, ἡ Παιδεία· ἡ ἀμυ-
δρὰ δὲ αὐτῇ, καὶ ἀσαφὴς τὸ χροῖμα, ἡ Ἀλή-
θεια ἐστίν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὅρα ἦν τινα καὶ λέ-
γεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλήπτιστον ἐκείνην ἐχ-
ορᾶς, καὶ γυμνὴν, καὶ ὑποφύγυσαν αἰ, καὶ
ἰοδιολοθάουσιν. ΛΟΥΚ. Ὅρα γὰρ μάλισ, ἀλ-
λὰ τί ἐχὼ καὶ ταύτας ἄγεις, ὥς πλῆρες γέ-
νησθαι, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; καὶ Ἀλήθειαν
δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιάσασθαι πρὸς ἡ δί-
κην βέλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσαί
ἐμῶν. ἢ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην, καὶ
ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἰσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπίθι ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ εὐδὲν δέο-
μαι ἀκῶν, ἀ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῶν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέονται
ὁξυδικάζεις ἀν, ὥς καὶ καλαμηνῶν ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκ αἶν ἐπάγαμαι καὶ τὴν θύρα-
παιδίᾳ τέττω, εὐνοικωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπώρας ἀν ἐθέλεις.

ΑΛΗΘ. Ἐπιδοὺν ὦ Ἑλευθερία καὶ Παρρη-
σία

b Παιδεία] Παιδα male Fl. Sed H. & P. &c. recte. *i* Ὅς βαρὺ] Ὅς χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. & ΦΙΛ.]
in P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. *l* Ὅς] Deest in Fl. *m* ΑΛΗΘ.] Sic P.
L. Edd. male ΦΙΛ. *n* ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. *o* ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἡμεῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ quo hic, sensu L. ἀνδράδης. *M. du S.*
94. Ἀριον πῶγον] Arium pagum, Arcopagum uni-
co verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit,
& ubi quae ad Remp. spectabant, severissime ad-
ministrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.)
quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem
vocat) in jus, propterea quod Alarhthorum inter-
fecerat. *G.C.*

Ἀριον πῶγον] De loco & voce multa erudite vir
sanctus Gualter. *Eulianf.* ad *Diogenf.* *Araepag.* dixit *Suid.*
Interp. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* *J.B.*

Ἀριον π.] Hefychius in voce Arcopagum ponit:
Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. *Vid. Paus.*
p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἀριον πῶγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa
opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad

Alf. Prof. c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Cleri-*
cus, alique, quos vid. apud *Clar. Wolfium*, in *Cur.*
Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnasf.*
c. 19. *J.F.R.*

96. Ἐκ πρῶτης] Conf. supra *Ἐπιστ.* c. 2. & alibi
apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Responso personam ΑΛΗΘ. In omni-
bus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo re-
pugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut
veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo
venturam si hic negat, ni secum comites solitas ad-
ducere liceat. Adde quod et si *Philosophiae* etiam mi-
nistrare commode dici possint *Libertas* &c., quo sensu
hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe ap-
tius *Veritatis affectus* dixeris. Probabunt itaque, *sic*
Ecce 2 scio,

γίλθαι, ἢ φανερότερον γίγῃ. ὑμῶς δὲ, οὐκ ὄντι οἶδα ὅπως ὀργίλοι ἢ ἀγαπητοὶ γυγνῶνται. τί δ' ἐν αὐτοῖς ἀγχίαι; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταῦτε τοῦτο ἐκλήθησαν, ἡμεῖς ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπὸ τῇ ἡμέρᾳ ὅτι δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν ὁ δῆμος ὅτι ἔλεγον ὅτι ἐπὶ ἐστὶ τὰ πλεῖστα καθ' ἡμέραν.

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης ἐστὶ ὁ ἀπολογησάμενος ἀποκρίνεται; δὴ γὰρ γινῆσθαι εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ ἄλλ' ὅτι σὲ τὸ πᾶν ἀπεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ δ', τι ἀν' ἐστὶ καὶ, τὸτο ποιεῖς τέλει δὲ δίκης. ΦΙΛ. Τέ φησὶ σὺ; ΛΟΥΚ. Τὸτο αὐτὸ, ὅτι δέσποιναν φιλοσοφία, ἡμεῖς ἢ μόνη τάλαντος ἐξέδωκεν δύναιτο. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἐκτείνοντας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι δὲ δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν δὲ ὡς κατὰράτε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶτον δὲ τὸ ἀτιμώτατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ὅτι τοσούτω ἀπικηρύτων δεικνύς, καὶ μέρη δὲ ὁβολῶν ἕκαστον εἰδὲ αὐτῆς τὸ λόγον. ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ ἢ φιλοσοφίαν ἔτος γε, ἀλλὰ 90 γούτας ἀνδρας ὅτι τὸ ἡμετέρω νόματι πολλὰ ἢ μιὰν πρᾶξιν ἔχοντες, ἡγέρθη κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἢ ἢ ἐθέλης ἀπολογησάμενος ἀκούειν. μόνη ἀπώμενος ἐπ' Ἀρείον πᾶλλον μᾶλλον δὲ εἰς ἢ ἀκρόπολιν αὐτὴν, 95 ὡς αὐτὸς ἐκ τῆς αὐτῆς ἀμα καὶ φανερῶς πάντα τὰ ὅτι τῇ νόμῳ.

offeri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causae servaretur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemptissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrans, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διγίλοι] Διγίλοι Fl. H. P. Sed f. Διγίλοι. b Ἐπὶ] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενος] Sic f. P. H. Sed ἀπολογησάμενος P. Vulgarum servat Fl. d Καὶ σοὶ] Ὁ σοὶ δὲ. Angl. P. e Δου] Ὁ σοὶ δὲ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δου Fl. f Ἐξέρω] Ἀν' ὑμῶν P. & Mf. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνδρῶν L. g Ἐθέλης] Ἐθέλης Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐστὶν τὸ λόγος τοῦτον ἐπιγραφὴ τὸ Ἀντιόχου. G.

71. Ὀργίλοι] Iracundi, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimonio indiget, adi Eshner. ad Tit. I. 7.

72. Ἀγχίαι] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso fringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δὴ γὰρ inquit, ἐπὶ αὐτῷ τι θέλων.

74. Τὸν ἄξιον] Ἄξιον, τιμὴν, τίμησιν, εὐλαίαν ἀντὶ τοῦ καλῶς. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Ἀριστοφ. αἰ.

75. Ἐπὶ] Alibi apud hunc & Demosthenem πρὸς.

80. Καὶ σοὶ] Ὁ σοὶ δὲ. Angl. Ὁ σοὶ δὲ. f. B.

83. Ἦμεῖς ἢ μόνη τάλαντος ἐξέρω δύναιτο] Malim cum Mf. Ἦμεῖς ἢ μόνη τάλαντος ἀν' ὑμῶν δύναιτο. Inferius ὡς τῇ πονηρίᾳ rectius veritas cum C. Nepote in Poetica, quam cum interpretibus in Poetica.

Ibid. Ἐξέρω] Mf. Gr. & P. ἀν' ὑμῶν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἀν' ὑμῶν. Vide tamen infra c. 49. 114.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Per-
cile interim inambulate. veniam enim vo-
bis, hac lite judicata. LUC. Quae vero
sunt, o Philosophia? videntur enim & i-
psae decentissimae. PHIL. Virtus est illa
virago, Temperantia illa, & prope illam
Justitia, praecedens vero Eruditio, sed ob-
scura illa & tenui colore Veritas est. LUC.
Non video, quam dicas. PHIL. Nonne
vides fuci illam expertem, nudam, subdu-
centem se semper & elabentem. LUC.
Nunc tandem vix video. Sed quidni has
etiam adducis, ut plenus perfectusque no-
bis confessus fiat? Veritatem vero etiam
advocatam mihi adducere in jus volo.
PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec
enim molestum erit, unam judicare causam,
eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non o-
pus habeo audire, quae olim sciam, uti se-
res habeat. LUC. Verum nostra interest,
Veritas, te adesse in judicio, ut indices
omnia. VER. Itaque adducam etiam
duas ancillulas meas, amicissimas mihi.
PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ὅτι τῇ Παι-
διᾷ τῆς περὶ πατρίδας ἡγῶ γ' ὁμῶν, ἐκδι-
κασάσαί τ' εἰς δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνας δὲ εἰσὶν αἱ
Φιλοσοφίαι; πάντες γ' κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκῶ-
σιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρείος αὐτῇ, Σω-
φροσύνη δὲ ἐκείνῃ, καὶ Δικαιοσύνη παρὰ αὐ-
τῇ, ἡ τροχουμένη δὲ, ἡ Παιδεία ἡ ἀμυ-
δρὰ δὲ αὐτῇ, καὶ ἀσαφὲς τὸ χροῖμα, ἡ Ἀλή-
θεια ἐστίν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὅρα ἢν τινα καὶ λέ-
γῃς. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην καὶ
ὀρθρὰς, καὶ γυμνὴν, καὶ ὑποφύγισαν αἰὲν, καὶ
ἰοδιολογούμεναν. ΛΟΥΚ. Ὅρα νῦν μάλισ, ἀλλ-
ὰ τί ἐχὶ καὶ ταύτας ἀγείς, ὥς πολλὰς γέ-
νοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ σινδερῖον; καὶ Ἀλήθειαν
δέ γε, καὶ ξυνηγορὸν ἀναδιδάσκαλ' ὡρὸς καὶ δι-
κὴν βέλομαι. ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολυθῆσαι
καὶ ὑμῖς. ἢ βαρὺ γ' ἴσως δικάσαι δίκην καὶ
ταῦτα, καὶ τῇς ἡμετέρας ἰσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπίε ὑμῖς. ἐγὼ γ' εὖ δὲν δέο-
μαι ἀκθεῖν, ἀ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστίν.
ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδεοῦσι
ὀξυδικάζοις ἀν, ὥς καὶ καταμνησίους ἔκαστα.
ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔπαύομαι καὶ τὸ θέραι-
παιδίω τέττω, εὐνοικωτάτω μοι ἔντε.
ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπίσας ἀν ἐθέλης.
ΑΛΗΘ. Ἐπειδὴν ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρη-
σία

b Παιδεία] Παιδία male Fl. Sed H. & P. &c. recte. i Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. 4 ΦΙΛ.]
in P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male, nam recte ΦΙΛ. P. L. i Ως] Decet in Fl. m ΑΛΗΘ.] Sic P.
L. Edd. male ΦΙΛ. n ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. o ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ἐκείνην eodem quo hic, sensu L. ἀνδρείω. M. du S.
94. Ἀριον πῶγον] Arium pagum, Arcopagum uni-
co verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam di-
xit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime ad-
ministrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.)
quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem
vocant) in jus, propterea quod Alirrhothorum inter-
fecerat. G.C.
Ἀριον πῶγον] De loco & voce multa erudite vir
sanctus Gualt. Eulienf. ad Dionys. Areopag. dixit Suid.
Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. J.B.
Ἀριον π.] Hefychius in arce Arcopagum ponit:
Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. Paus.
p. m. 108. C. M. du S.
Ἀριον πῶγον] De loco, ejus judicibus, ac diversis
opinionibus circa etymon vocis satis egere Interpretes ad

Al. Apoll. c. 17. 29. In primis Hammondus & Cleri-
cus, alique, quos vid. apud Clar. Wolfium, in Cur.
Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum de Gymnas.
c. 19.
96. Ἐκ πεινῶν] Conf. supra Έσιον. c. 2. & alibi
apud nostrum. M. du S.
23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. M. du S.
24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omni-
bus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo re-
pugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut
veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo
venturam si hic negat, ni secum comites solitas ad-
ducere liceat. Adde quod et si Philosophias etiam mi-
nistrare commode dici possint Libertas & , quo sensu
hic signatur, Audacia; elegantius tamen & longe ap-
pius Veritatis affectus dixeris. Probabunt itaque, ut
Ecce 2 scio,

σία μετ' ἡμῶν, ὡς ἡ δέλαιοι τῦτον ἀνθρω-
πίστον ἐρατὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύον-
τα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι
δωρῶμεν· οὐ δ' ἔλεγχε, αὐτὴν δὲ μέμ-
νον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὡς δέσποινα. ἡκέτω
δὲ καὶ ἔτι, καὶ εἴ τις ἄλλος. ἔν γὰρ τοῖς 30
τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέήσει μοι,
ἀλλ' ἄλλαζόντων ἀνθρώποις, καὶ ἄ δυσελέγ-
κτοις, αἰετίνας ἀποφυγὰς εὐρισκαμένοις,
ὥστε ἀναγκαῖον ὅς ἔλεγχῃ. ΦΙΛ. Ἀναγ-
καῖός τ' ἔστιν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ ἡ ἀπείδει- 35
ξιν ὡς θάλασσις. ΑΛΗΘ. Ἐπεὶ δὲ πάντες,
ἐπὶ τῷ ἀναγκαίῳ δοκεῖτε πρὸς ἡ δίκην.

^b ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαίρῳσι κατ' ἡμῶν ὡς φιλοσοφία, καὶ Ἀλήθεια. ΦΙΛ. Εἴ-
τα διδάτε ὡς Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ 40
Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτῆς
Ἀλήθεια ἔσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τῦτο, ἀλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc
homuncionem, amatorem nostrum, in pe-
riculo iusta nulla causa versantem servare
possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic
mane. LUC. Minime vero, Domina:
quin hic etiam, si quis alius, veniat. Ne-
que enim cum vulgaribus bestiis depugnan-
dum mihi erit, sed cum insolentibus ho-
minibus, & convictioni repugnantibus, &
effugia semper invenientibus. Itaque ne-
cessarius est Elenchus. PHIL. Maxime
ille quidem. Rectius vero feceris, si de-
monstrationem etiam assumes. VER. Se-
quimini omnes, quandoquidem necessarii
ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes al-
licit, o Philosophia, contra nos Verita-
tem. PHIL. Et vos metuitis, Plato,
Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiat
pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non
istuc quidem. Sed terribili quadam astu-
tia

^a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτοις M. du S. ^b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. M. du S.

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exacto-
res strenui nostram emendationem. His jam scriptis,
etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita
enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. M. du S.

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista no-
ster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propen-
det Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus,
nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, cae-
teri. Etiam illud parum provide, quod Libertas &
loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν
μαρτυρεῖ. J. M. G.

30. Τοῖς τυχεῖσι] Versum erat: *fortuitis*. Ver-
te: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Al. Apost. XXVIII. 2.*
Οἱ δὲ βάρβαροι παρὶχον ἢ τῶν τυχεῖσιν φιλοσοφίαν ἡμῶν.
Acl. V. H. VI. 12. f. Διῆγμα ἢ τὸ τυχεῖν. Documentum
non vulgare. J. F. R.

32. Δυσελέγκτοις] Mallet *δυσελέγκτους*. Certe ni id
est, illud καὶ ante αἰν positum oportuit. M. du S.
Δυσελέγκτοις] Non male *δυσελέγκτους* conjicit legen-
dum M. du Soul, tum vero & comma post h. v. tol-
lendum, & mox similiter *εὐρισκαμένους* scribendum.
In marg. J. notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v.
Εὐρισκαμένοις haec habet: *Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιβάζοντι, ἢ*
ἀλίου. αὐτὸς τὴν ἀποφυγὰς εὐρισκαμένοις, ex edit. Blan-
cardi; sed ex connexionem & ibi *εὐρισκαμένους* videtur
legend: quae syllabae saepe permutari solent; nisi data
opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero
contra conjecturam *du Soul* faceret, quod jam non
iudico. J. F. R.

35. Ἀμεινον] Aut Luciani persona hic interponen-
da est, aut Elenchum hic conversa oratione Philoso-
phia alloquitur. J. M. G.

38. ΑΠ.] Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum Libro-
rum *APP. Fl. A.* tantum habet. M. du S.

48. Παρρησιᾶς] *Παρρησιαστος* dicitur, qui libere lo-
quitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem lin-
guam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec. Lib. III. de*
Ira. G. C.

Παρρησ.] Locus Senecae est L. III. de *Ira* c. 23. pr.
ubi *Demochares* Lipius edidit, pro *Democares*, & rectius;
sed merentur verba Senecae addi, quia historia est le-
pida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit
„ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum
„ ad tutelam regni. Demochares ad illum, *Parrhe-*
„ *sistes* ob nimiam & procacem linguam appellatus,
„ inter alios Atheniensium legatos venerat: audita
„ benigne legatione, Philippus, *Dixit*, inquit, *mi-*
„ *hi*, *facere quid possum*, quod sit *Atheniensibus gra-*
„ *tum?* Excepit Demochares: *Te*, inquit, *suspendere*;
J. F. R.

50. Ἐπιδρατιδαν] Rogatus Lucianus patriam
suam, ait, Σύρῳ (ἢ μὲν scilicet) ἢ φιλοσοφία, ἢ ἐν
Εὐφρατιδαν. Coniunctim legendum *ἐπιδρατιδαν*;
probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius*. Et
certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose *ἐν*
Εὐφρατιδαν. J. F. R.

Ἐπιδρατιδαν] Hanc lectionem in textum recepi
ex Bl. ac iubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas
in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducat. V E R. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eam igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? L U C. Parrhesiades, Alethionis, Elenxidis (Confidemus, Veri F. Convincemus N.) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λά δεινὸς πανηγὸς ἔστι, καὶ κολακικός ὥστε θεραπεύσει αὐτήν. * ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· ἔδεν ἢ μὴ γένηται ἀδίκον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπάρουσης. ἀπίστων ἔν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τῆνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος Ἑλεγκτικέως. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΥΚ. Σὺρ, ὡ φιλοσοφία, ἢ Ἐπιδρατιδίων. ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ τῶτων τινος οἶδα τὴν ἀντιδικίαν μὲν, ἔχῃ ἥτιον ἐμὲ βαρβαρὸς τὸ γένος· ὁ δὲ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία ἢ χεῖρ Σολέας, ἢ Κυπρίως, ἢ Βαβυλωνίως, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἀν' ἐνόςιο ἑλαττον, ἔδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάβαρ· εἴη τις, εἴθε ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιο ἔστα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰρ τῆτο ἢ ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιόν γ' ὀπίσθασθαι

* ΑΛΗΘ. ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reliquae. d' Ἐπιδρατιδίων] Sic una voce Gronov. & Fl. Reliquae male disjungunt Ἐπ' Ἐπιδρατιδίων. e' Ἠρόμην] Ed. H. male ἡρόμην.

54. Ὁ κατὰ Σολέας] Σολέας ἢ Ἄρατος ἦν, Ἑλληνικὴν παιδείαν τοσούτοι διήγαγον ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλὰδ φωνῇ γράψας, ἱκανοποιῶν καὶ Ζήνων δι, ὁ δὲ τοῦτος κοσμήτωρ τῆς καθήγουνης οὐ Κιτιῶν τὴν Κύπρον· ὁ μὲν οὖν, καὶ δὲ καὶ Κράταιος Ἐρσίου καὶ Σολέας οὐκ ἴσμεν κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρυσίππου. ἀμφότεροι δὲ Ἐρεσο-

τίλης Στωικιστῆς, καὶ Δημόκριτος καὶ Προταγόρας, Ἀλεξανδρίται. ἀλλ' ἔδηπου ξηρίας διάκειτο, ὅτι μὴ ἐκ μίσης Ἑλλὰδος ἰσχυροῦς ἔντες ἐνίστασθαι. Θανατοῦνται δὲ πολλοὶ ὡς χεῖρ Ἑλλήνων ἢ παραδόξων καὶ τῇ περὶ τοῦ λόγου ἀσκήσει. V.

* Ἠρόμην] Πλάτ. V.

† Κράταιος] Crator. C.

‡ Προταγόρας] Pythagoras. C. prave.

M. du S.

S. Πλάτ. Πάραδοξων καὶ τῇ περὶ τοῦ λόγου ἀσκήσει editum erat, sed ex V. correxit

M. du S.

inspexi Edd. disjunctim habeant ἔπ' Ἐπιδρατιδίων] quia necessaria erat haec correctio. J. F. R.

54. Σολέας] Vide Scholiaften, ejus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apameensis Syrus, ille Seleuceensis ad Tigrim, sed Babyloniis tamen audiebat. (Diog. Laert. p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in Μακρόβ. c. 20. Plut. 1073. f. Alterum Possid. memorat Diog. Laert. 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarfensēs, ex eod. Luc. libro. Σολέας Χρυσίππου, Orig. c. Cels. 106. 2. & Plut. 1073. f. Tarfensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. Diog. Laert. 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. M. du S.

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. ἢ τέχνη δὲ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes; verum hoc quæro, quænam artem possis? An

in Græcis legitur ἄλλως τοῦτο ἡρόμην, τίς δὲ σοι ἡ τέχνη? Hæc Græca conveniunt istis Latinis, non Lucianæ. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, posteriorem ad sequentia, & vexti debuit. frustra igitur id rogabam. (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id facias.) Verum quod artificium tuum est? Paulo ante scribi debuit, Σίρος, ὡ φιλοσοφία, ἢ Ἐπιδρατιδίων, ut recte pater, non ἔπ' Ἐπιδρατιδίων. J. G.

Ἄλλως ἡρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2.

M. du S.

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην] Vertebatur male: Verum hoc quæro. Propius ad verum sensum accedit versio hæc Cl. Gesn. Temere enim istud quaerebam. Proxime tamen Soulii nostri, qui orae Ed. Bened. adscripserat: neque hoc ideo rogabam. Verum quænam tu profiteris artem? J. F. R.

Ecce 3

69. Ἀπὸ

ταυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνης, καὶ μισοφροδῆς, καὶ μισοτύφῳ, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιστῶδες εἶδῃ τῇ μαρῶν ἀνδρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τίνα μέτει τέχνη. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτῆς; ἢ μὴν ἀλλὰ καὶ τῇ ἐναντίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ τῇ πρὸς τὴν Φιλῶ, καὶ δεξιὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλόκαλῳ, καὶ Φιλαπλοῖκος, καὶ ὅσα τῶν φιλεῖας συγγενῶν. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἀξιοῖ τῇ τέχνῃ. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεπλατισμένοι. κινδυνεύω τοιγαρὶν τῇ μὲν, ὑπὸ δεξιᾶς συμπαθεῖν ἥδη· τῇ δὲ, πᾶν ἡκριβώκεται. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχρη. Ἐγὼ γὰρ αὐτῇ καὶ τὰδε φασὶ, καὶ τὰδε ὥστε μὴ ἀφίρει τὰ τέχνα· μία γὰρ ἐστὶν, δὴ εἶναι δοκεῖ.

quidem scire refert. LUC. Ofor superbiae sum, & praestigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac pulchri, tum simplicitatis & quaecumque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae arti subjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportet: ejusdem enim & hoc est, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae

a τὰ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. Bz. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνη.

77. Οὐκ ἔχρη . . . καὶ τὰδε φασὶ, καὶ τὰδε] Διὰ τὸ τῇ ἐναντίᾳ εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V. τῶν ἐναντίων ἦτοι τῇ ἀντικειμένῳ τῶν αὐτῶν ἐπιστήμων φασὶ. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστήμην . . . πρῶτον ἐπιστάται τὸ ἀριστερόν. καὶ δεξιὸν . . . πρῶτον ἰδὼς . . . ὑγιανόν. ἀσάφως ἐπὶ γνῶσεως ἐ φθορᾷ, μνηστῆς ἐ

ἀρίστους, καὶ τῇ δεξιᾷ ἐπιστήμῃ, ὃ ἰσὺς ἐπὶ ἀντικειμένῳ τιλῶν. ταῦτα δὲ φασὶ πρὸς τὴν Παρφορίαν ἰδὼν. § ἀφαιρέσει μὲν. ἀφαιρέσει τὰ ἐναντία τῷ μισῶν ἐ τῇ κατ' αὐτὰ τέχνῃ. ὡς ἔχ' ἐπὶ ταῦτο . . . τῇ ἀντικειμένῃ καὶ αὐτῇ γνῶσεως. G.

* Ἐχρη] Ἐχρη accentu in prima erat in Impr. Clavet, & sic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἔχρη, & sic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τὰδε] Ἡδὲ male legebatur in impress. ‡ Ἐναντίον] Ἐναντίον editum erat, sed contextu M. de S. § ἀφαιρέσει . . . τῇ] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τῇ Φιλῶ] Non potest Latina versio hunc locum adsequi. neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. J. M. G.

78. Καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε] Dixerat Lucianus se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόντα, μισοφροδῆ καὶ c. addit se vereri, ne alteram prae segnitice dedisceret, alteram vero melius addisceret, ad quae Philosophia καὶ μὴν οὐκ ἔχρη, τῇ γὰρ αὐτῇ καὶ τὰδε φασὶ ἐ τὰδε. Interpres: αἱ αὐτὴν οὐκ ὀρεστέβαν: ejusdem enim fuerunt esse & illa & ista. Ita ille intellexit, quasi diceret Philosophia, ἢ ἀνθρώποι φασὶ, fuerunt homines, & ἴστα & illa esse ejusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε ἐ τὰδε φασὶ τῷ αὐτῷ. sc. ἀνθρώπων ὡς. h. c. Et haec & illa indicant ejusdem hominis sc. artem, vel, ingenium, h. c. qui μισοφροδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit

vitiū, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γὰρ ἐστὶν (sc. τέχνη) δὴ εἶναι δοκεῖσαι. H. V. 79. Τὰ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mf. P. sed Junius. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usurati. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattauro de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe commun. immo omnis sit generis. Scholiast. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰδότεον οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, αὐτοὶ τῷ τῇ λέγουσι — καὶ κοινῶς, ὡς ἴσως ἐπὶ αὐτῶν ὡς πᾶσι λογοποιεῖται τὰ χρεῖ. Sic etiam in proverb. quod Eustath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὸ μὲν χρεῖς ἐν Αἰτωλῶς, ὃ δὲ τοῦς ἐν Κλαυδίῳ. Adde duo alia in voce χρεῖ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi similiter τὸ χρεῖς pro τὰ λογίζεται, & Lucian. non semel alibi. J. F. R. 85. Pro-

diat cum videantur esse, una sunt. LUC. 808. *ἄλλοι δὲ οὐκ ἔσονται.* *ΛΟΥΚ.* "Ἀμείνω σὺ οἶσθα ταῦτα ὅτι φιλοσοφία, τὸ μέγα ἐμὸν, τοῦτόν ἐστιν, οἷον τὸς μὲν πονηρὸς μισεῖν, ἐπαμειβεῖν δὲ τὸς χρηστὸς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subfellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjury quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me ferva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

808. ΛΟΥΚ. "Ἀμείνω σὺ οἶσθα ταῦτα ὅτι φιλοσοφία, τὸ μέγα ἐμὸν, τοῦτόν ἐστιν, οἷον τὸς μὲν πονηρὸς μισεῖν, ἐπαμειβεῖν δὲ τὸς χρηστὸς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. "Ἀγε δὴ, πάροισμεν γὰρ ἔνθα ἐχρήν-
85. ἔνταυθά περ οὗ τοι πρόναός τ' Πολιάδος δι-
κάζομεν· ἡ Ἱέρεια λείβεις ἡμῖν τὰ βάθρα,
ἡμεῖς δὲ, σὺ τοσούτω προσκλήσωμεν τ' θεόν.

ΛΟΥΚ. "ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι χεῖρ τ' ἀλα-
ζώσιν· σύμμαχος, ἀναμνηθεῖσα ὅπόσα ἔπι-
90. ὀρκύνται ὁσημέραι ἀκρίως αὐτῇ. καὶ ἂν πρῶτο-
τεροι δὲ μόνῃ ὄρᾳ, ἄτε δὴ ὁ δίκσκοπος ἦσα.
ἰὺν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτῆς. ἐμὲ δὲ ἢ περ
κρατέμενον ἰδὼς, καὶ πλείους ὡσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσδεῖσα τ' σιαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἴην· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθή-
μεθα ἑτοιμοὶ ἀκρίως τῇ λόγων· ὑμεῖς δὲ,
προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάντων, ὅστις ἀρίστα
κατηγορεῖσθαι ἀνδοκῇ, ξυτιρέτε τ' κατηγο-
ρίαι,

b. *Ἐπίσκοπος.* Al. *ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα.* Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. c. *Καὶ* *Καὶ* L. nū-
vero a vulgata abit Fl. d. *Καὶ δὲ* Marcell. *Ἠδὴ.* e. *Κατηγορεῖσθαι ἀνδοκῇ* *Κατηγορεῖσθαι ἀνδοκῇ* Mf. Gr. & L.

91. *Ἐπίσκοπος* Γρ. *ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα, ἰὺν καιρὸς.* G.

85. *Πρόναός* *Ἀθήνας* Græcorum templo Romanorum respondet: *νῦν δὲ cellas.* J. M. G.

Ibid. *Πολιάδος* Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervæ cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta *Πολίτις* Aristophani, & *Πολιούχος* Pindar. J. B.

88. *ὦ Πολιάς* O Minervum. J. Br.
ὦ Πολιάς Id est Minerva urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie *Πολιάς* dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. *ὦ Πολιάς* *Ἀθηνᾶ.* Ubi omnino vid. Cl. Periz. J. F. R.

91. *Ἐπίσκοπος ἦσα* *Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα.* Hanc scripturam pro vulgatâ *ἐπίσκοπος ἦσα*, suppeditant Coll. G. quam lubens ut præstantiorem amplector. Vid. Zett. c. 4. M. du S.

93. *Αἱ μέλαιναί* Scil. ψῆφοι. J. Br.

94. *Σὺ προσκλήσω* Proverbium, *Minerva suffragium.* Th. M.

Ibid. *Προδεῖσα* *Ἀθηνᾶ* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo enim illum suffragio liberavit. Herod. Vid. etiam *Ἀργυρ.* c. 3. & Eur. Iph. in Taur. 1489. M. du S.

Ibid. *Τὴν σιαυτῆς* *Ἰφίγον.* *Ἀθηνᾶ* scilicet. Haec ad fabulam de judicio Orestis spectant, in quo ei Minerva

auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberavit. J. Br.

95. *Εἴην* Ad superiora etiam hic respectum habet, *sunt ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. J. M. G.

Ibid. *Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν* *Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἡδὴ καθήμεθα.* Th. M.

Ibid. *Καὶ δὲ* Marcellii conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. M. du S.

97. *Ὅς τις ἀρίστα κατηγορεῖσθαι* Praestat quoque ex eodem libro scribi *ὅστις ἀρίστα κατηγορεῖσθαι δοκῇ, qui videtur optime accusaturus*, quamvis vulgata possit ferri. J. G. G.

98. *Κατηγορεῖσθαι* Hoc ex Mf. Gr. & L. arripimus. Edd. *καταγορεῖσθαι ἀνδοκῇ.* M. du S.

Κατηγορεῖσθαι Voluit M. du Soul hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed majorem Edd. & Mf. numerum potiorē habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aorist. hic vitiosius pronuntiari nequeat. Sed adlen-
tior Rever. Herodot. qui in o. *serv. Cris.* in Herodot. I. IX. p. 5. *Ἐν ἰσθμῷ ἔχουσα τίς αὖτ' ἑκαδὲς αἰῶνες* ex uno Mf. in *τίς αὖτ' ἑκαδὲς* non mutandum censet, quod Cl. Gron. frustra existimavit, cum aorist. exemplum ipse Gron. ad-

vel te adeo, Chryssippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quamdam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & judicialem. Orator autem est Parrhesiades. DIOG. Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praeco-
ne vendiderit. P L A T. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu
in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire: sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus: relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra jam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

οιππε. εἰ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ διωότητι² συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τι-
259² ἐλεγκτικῆς, καὶ δεικτικῆς ὡς δεικτικῆς
ρήτως δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ'
ἐγὼ αὐτῷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ ἐδὲ πάντῳ μα-
κρῶν οἶμαι τῶν λόγων³ δεικτικῆς καὶ ἄλλως
δὲ, ὑπὲρ ἀπαλίας ὑβρισμαί, δὴ ὅλῳ
30 ὁπρώτῳ ἀποκηρυγμένῳ. ΠΛΑΤ. Ὁ
Διογένης ὁ φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸ λόγον⁴ καὶ
ὑπὲρ πάντων. μέμνητο δὲ ὁ γενναῖος, μὴ
τὰ σεαυτῷ μόνον προεσβένειν ἐν τῇ κατήγο-
ρίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς
35 ἁλλήλους ἀφαιρόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, οὐ
δὲ τῷτο μὴ μὴ ἐξετάζει, μὴδ' ὅστις ἐστὶν ὁ
ἀληθέστερος⁵, ὃν λέγει ὅλως δὲ, ὑπὲρ
φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτιον ὡς εὐδαιμονίας,
καὶ κακῶς ἀκρίβους ἐν τοῖς Παρρησιάδου λό-
40 γοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφίς, ἐν αἷς
ἀλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἀπαλίας ἔχομεν,
τῷτο ὑπομάχῃ. ὅρα, σὲ μόνον προ-
εσβένειν, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν ἰδὴ
κινδυνεύει, ἢ σεμνότητι δόξαι, ἢ τοιαῦτα
45 πιστεύειν, οἷα ἔστι ἀπέφηναι.

ΔΙΟΓ.

καὶ Δεικτικῆς] Δεικτικῆς O. I ΠΛΑΤ.] ANAB. P. EX. m Tὸν] Abest ab O. P. n Νόν λόγῳ] Desunt haec duo
verba in O. o Τῷτο] (Bud. αὐτοῦ) J. τουτῷ. nil mutant Edd. & ita notaverat M. du Soui. Sed si hic per
J. ut solet Junctam designat, erravit; illa enim τῷτο habet. p Ὅρα, σὲ μόνον] Ὅρα δὲ μόνον σε. O. q Ὁ
5²] Ὁσῶς J. ἔστῃ. Brod. Et sic habent H. Bz. F. Fl.

42. ὑπομάχῃ] Ἀπὸ τῆς καὶ ἀπομάχῃς, ὅ ἐστιν ὑπὲρ τῶν
ἐπὶ μαχῶν αἰτιατικῆς καὶ συντάσσεται. ὑπομαρτίζω σου.
προεσβένει σου. προκαλεῖ σου, οὕτως ἐν ἐπὶ μαχῶν
σου. V.

• Ἐπίπῃ] Ἐπὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc
M. du S.

† Συτταρ.] Ἐν τῷ συτταρῷ legabatur in Impr. male. Sed testi-

tuit ex C. M. du S. Et certe vel sine Codice corrigendum
fuisse.

nem suscipe, i. e. age; quia praestas reliquis. Conf.
Schol. licet vulgata stare possit.

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui Gorgias
inscribitur. p. 281. Solum Agrigentinum passim, Pro-
dicum non adeo videtur insectari. Hippium in dia-
logis duobus p. 95. & 229.

16. Σωκράτῃ] Σωκράτῃ.

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πῶς ἄρμα ἐλαύνει] Lucianus
Platonem subannat, cujus in Phaedro verba haec sunt:
ὅς μ' ἐπὶ μέγας ἡγεμὼν ἐν ἡμῶν Ζεὺς πῶς ἄρμα ἐλαύνει.

J. Br.

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Διο. c. 33. & Pat.
26. Conf. Plat. Phaedr. 344.

Tom. I.

M. du S.

Ibid. Πῶς ἄρμα ἐλαύνει] Homer. Pind. a quibus
Poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. p. 35. J. B.

Πῶς ἄρμα ἐλαύνει] E sacris nostris magnificum
illum de Deo sermonem hausit, apologetae nostri
passim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair.

J. M. G.

34. Τὰ κοινὰ] Communem omnium causam.

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim in opinioῖς discre-
panς, quam rationibus, ut vulgo interpretes, mox
sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσει ἀλλάττειν, quod idem
est.

L. Bos.

45. Οἷα ἔστι ἀπέφηναι] Corrige ἔστῃ.

J. Br.

Ffff

51. Τοῦ.

ΔΙΟΓ. ὁ ἄρρεϊτε, εἰδέν^b ἑλλείφομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ φιλοσοφία δὲ πρὸς τῆς λόγου ὀπικλαομένη (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι ἀλγευμένην αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἐμὰ ἐνδέχεται. δείξω γὰρ αὐτῷ⁵⁰ ὅτι μὴ μάττω ξυλοφορέμεν. ΦΙΛ. Τὸτο μὲ μὴδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ὅτι τῷ ξύλῳ μὴ μέλλει δ' ἐν. ἡδὴ γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον σπεύδει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθίζεσθωσαν, ὡς φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μετ' ὑμῶν Διογένης δὲ καὶ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐδέδιαις ἐν μή σὺ καὶ αὐτὴν φησίν; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείονσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου δοκεῖ. ταῦτα καθίστατε δ' ἐν. σὺ δ' ὡς Διογένης, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα ὡς τὸ βίον ὡς φιλοσοφία, πάντῃ ἀκριβῶς οἶδα, καὶ εἰδέναι δὲ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σκοπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τῶτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλιν, καὶ Χρύσιππον, καὶ τῆς ἄλλης, τίς οὐκ αἶδει ὅσα ἐς τὸ βίον

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Jam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur. LUC. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adside igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, nec quis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem & reliquos ignorat, quan-

a ὁ ἄρρεϊτε] ὁ ἄρρεϊται O. male. b ἑλλείφομεν] ἑλλείφομαι O. c ἡμερος] ἡ O. d ἄ' ἐν] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e ἑγκέχυται] Sic recte Vo. ἐγκέχυται J. P. B2. H. F. Fl. f ψηφοφορεῖτωσαν] ψηφοφορεῖται O. Reliqui sicut pro vulgata. g καθίζεσθωσαν] καθίζεσθωται O. h Περὶ] Περὶ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. ὑπὲρ ἀπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. ἡμερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς ψηφοφορίας βασιλεύει

πιστεύεται ἀλγευμένην αὐτόν ἐν τῷ χρόνῳ μόνον φιλοσοφούντας. G.

51. Τὸτο] Diogenes causam & suam & reliquorum Philosophorum contra Parrhesiadem, sive Lucianum, a quo omnis Philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam Philosophia, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet Philosophia, Τὸτο μὲ μὴδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ὅτι τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor legendum esse τοῦτον, non τούτον utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praesestat, quam baculo rem gerere. J. J.

54. ἑγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copiose Galen. In-

terp. Aristophan. passim. Apul. Sen. innumeri. Dissensator clepsydram ἰφύδωρ, Pollux lib. 8. ab hoc dissensatore proverbialiter dictum ἰφ' ὕδωρ λαχῶν. Qua de re Hesych.

J. B. ἑγκέχυται] Sic optime in suo codice Vorstius emendat. quod enim omnes Edd. insidet σακ. nihili prorsus est. quamquam apud nostrum iterum mendose legatur ἑμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempestivitate metiebantur. Vide Macr. c. 35. πρὸς ἰδὼν μετρομενῶν λόγων.

Ibid. Τὸ ὕδωρ] Clepsydram.

59. Πλείονσι κρατῆσαι] Pluribus suffragiis. J. Br. Πλείονσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpretes: Imo plures volo vincere. Ignoravit ellipticam loquutionem, & deesse ψήφου. Est enim, pluribus

cal-

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, & tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risu

καλὰ ἐσεχομίσαντο; ἀ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάραιος ἑτοσί Παρήρησιδος ὕδρην, ἥδη ἐρα. ῥήτωρ γάρ τις ὡς Φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμησεις, ὅποσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τῷ τῷ πάνι ἐφ' ἡμᾶς συσχευασάμενος, ἢ παύσαι μὲν ἀγορεύειν κακῶς. γόητας, καὶ ἀπαλῆδων ἀποκαλῶν, τὰ πλήρη δὲ ἀναπειθῶν καλαγεῶν ἡμῶν, καὶ καλαφρονεῖν, ὡς τὸ μὴδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισείας πρὸς τὴν πολὺν ἥδη πεποίηκεν αὐτὴς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπυδαῖα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδθυσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξῶν, ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτῆας, καὶ ἐπαινεῖας πρὸς τὴν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεας. φύσει γὰρ τοιούτους ὄντας ὁ πολὺς λαὸς, χαίρει τοῖς ἀποσκαπίσι, καὶ λοιδορμένοις, καὶ μάλικα ὅταν τὰ σεμνότερα εἴηαι δοκῇτα ἀφισύρη. ὥστε ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτῳ τῷ τῷ ἐπὶ χλευασμῷ.

i Oύτοι] Οὐτὸ. O. k Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male πρὸ P. J. H. F. Bz. i 'Εαυτὸν] Αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. F. H. Bz. m Γὰρ] Καὶ O. n Τῷ] Deest in O.

82. 'Επὶ χλευασμῷ] 'Επὶ χλευασμῷ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἀπώσκει κροτῶν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi. Gr. L. Bos.

63. Παρὰ τ. A.] Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis παρὰ, quod nihili est. M. du S.

Παρὰ] Παρὰ jussit reponere M. du Soul, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum παρὰ cum accusativo, pro secundum, etiam Aristot. I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὅστις δὲ παρὰ ἑκάστου γένους ἐπιστάτης ἵκνται. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. per vel circa vitam. Ut plura similitudinem. omittam. Interim ὡς δὲ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. c. 23. ubi haec variatio παρὰ & ὡς δὲ βίον iterum occurrit. J. F. R.

70. ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. M. du S.

77. Τὸ μὴδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Mistr. c. 16. & Δικ. c. 20. M. du S.

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. Ed. recte πρὸς. M. du S.

88. Ἀριστοφάνει] In Nebulis. J. Br.

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. G. C.

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d. Πρ. λ. c. 7. M. du S.

ωδύγουν ὅτι ἡ σκηνή, ἡ κωμῳδῶν οὐ
 ἀλλοκότους τινὰς πρὸς αὐτὴν κωμῳδίας. καί-
 τοι ἐκείνοι μὲ καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων ἃ τὰ
 τοιαῦτα, ἡ ὅς ἂ Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ
 δρᾶν. ἡ τὸ σκῶμμα, μέρῳ ἢ τι ἐδόκει ἢ
 εὐρῆς ἡ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελως
 τις ὧν.

Ὁ δὲ, τὴν κρίσιν συγκαλῶν, ἐκ πολ-
 λῶ φροντίσας, ἡ πρὸς σκῶμασιν, καὶ
 βλασφημίας τινὰς ἐς ἃ παχὺ βιβλίον ἐγ-
 γράφας, μεγάλη τῇ φωνῇ διαγορεύει κα-
 κῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλιν
 ἢ τῶτον, Χρυσίππον ἐκείνον, ἐμὲ, ἡ ὅλως
 ἀπανίας, ἢτε εὐρῆς ἢ ἐφεισῆς, ἢτε ἰδίᾳ
 τι πρὸς ἡμῶν παθόν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγ-
 γράμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος,
 ἀλλὰ μὴ ἄρχων ἢ αὐτὸς ἐδρασε. ἡ τὸ πάν-
 τω δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιοῶν, καὶ ὑπὸ
 τὸ σὸν ὄνομα, ὦ φιλοσοφία, ἢ ὑποδύεῖ, ἡ
 ὑπελθὼν ἢ διαλόγον ἡμέτερον ἢ οἰκέτιον ὅτι οὐ
 τὰ, τέττω ξυμπαγανιστῇ ἡ ὑποκριτῇ χρῆται
 καθ' ἡμῶν. ἢτι ἡ Μένιππον ἀναπέισας ἐταί-
 ρον ἡμῶν ἄνδρα συγκαμῶδῆν αὐτῷ τὰ πολ-
 λά. ὅς μόνος ἢ πάρεστιν, ἢδὲ κατηγορεῖ
 μὲν ἡμῶν, προδίδας τὸ κοινόν.

causa in scenam producentibus, & absur-
 das quasdam de illo agentibus fabulas.
 quamquam illi quidem unum contra virum
 audebant talia, idque Dionysiis, ubi per-
 missum erat hoc facere, cum pars quae-
 dam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
 ille forte gaudet ludis talibus, qui risus
 amans sit.

26. At iste convocatis optimatibus, diu
 multumque commentatus & paratus, con-
 scripto in maledictis quibusdam libro cras-
 so, magna voce male differt Platonem,
 Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysip-
 pum illum, me, & in universum omnes,
 nec solemnitate permittente, neque ulla
 privatim a nobis laesus injuria. Haberet
 senim sane ea res veniam, si defendens in-
 jurias, non ultro laedens hoc faceret. Om-
 nium vero indignum maxime illud est,
 quod haec cum agat, tuum tamen, Philo-
 sophia, nomen subit; & conciliato sibi
 dialogo, familiari nostro, certaminis adju-
 tore actoreque contra nos utitur; qui in-
 super Menippo persuaserit, nostro sodali,
 ut comcedias frequenter secum agat, qui
 solus non adest, neque accusat nobiscum,
 communis causae proditor.

15

27. Pro

a Tis] Deest in O. b Διονυσίους] Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deest vocula τι in O.
 d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τούτων] Abest in O. f Ἐφεισῆς] Ἐπεισῆς O. g Ἀντὶς] Ἀντὶ O.
 h ὑποδύεσθαι] ὑποδιδάσκειν O. i οἰκέτιον] οἰκίον O. forsitan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφεισῆς αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφεισῆς
 αὐτὸ ἴδμεν. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἦτορ κοινὸς τῶν φιλοσόφων

* Αὐτὸ ἴδμεν] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφεισῆς.
 Ceterum pro αὐτὸ ἴδμεν. quod testamur, legebatur in Im-
 press. corrupte, αὐτὸ ἴδμεν. J. F. R.

95. Ὁ θῆς] Bacchus.

J. Br.

97. Τὰς ἀρετὰς] Frequentes ea aetate virorum cru-
 ditum circuli, in quibus fulgebat noster. M. du S.

12. Μένιππον] Confule in ejus vita Laërtium. J. Br.
 Μένιππος] Quae de Menippo hic audis, duplici sen-
 su intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed
 & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. dis-
 cimus, hominum vitia salubris comicis insectatus fue-
 rat p. 162. A.

M. du S.

17. Ἐχον] Sic Ox. uti ante conjecturam legendum.
 Reliqui ἔχον.

M. du S.

† κατὰ τὴν Σιδάρην φέρεται κερήμενος γυναικα ἢ εὐλαγτι-
 κῇ τι ἢ ἀπτόμενος, καλῶς τι ἢ κῆρα ἢ ἐμφροσύνης με-
 τιῶν, ὡς ἢ παρὰ πάντας τὸ ἐδιδέκμενος ἀποφίρεται. V.

† Κατὰ τὴν Σιδάρην] Haec verba non agnoscunt Coll.
 M. du S.

27. Ἀπηνάμωσιν] Mss. Ox. P. & L. emendationem
 Brodaeii confirmant. Sed recte jam in S. & A. scribitur.
 In reliquis mendose, ἀπηνάμωσιν. nisi quod P.
 ἀπηνάμωσιν. habet.

M. du S.

Ἀπηνάμωσιν] Recte Brodaeus ἀπηνάμωσιν. Th. M.
 Nempe in Miscell. p. 2. c. 22. ita castigandum jussit.
 J. F. R.

M. du S.

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῶν.

32. Ἀξιοῦμαι τιμωρῆσθαι] Fallitur ergo Th. Mag. qui
 v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum
 praeterito vel praesenti, numquam cum futuro con-
 strui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum Philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, sed ignavia & inciticia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL. Definite laudare: infunde jam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἀξίον ἔστιν αὐτὸν ὑποχρεῖν ἢ δίκην. ἢ τί γὰρ ἀν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σμυτότατα ἡ διασφύρων ἔπι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γὰρ καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιτο αὐτὸν κολαζόμενα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἐτι κατὰ φροσίνην φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγῃ ἢ ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβρίζοντων ἀνέχεσθαι, ἢ μετρίότητά, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐθείας εἰκότως ἀν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ στελευταία, τίνι φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα ὡς ἀγαγὼν ἡμᾶς ἔπι τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπὸ πωλῆται, ὡς φασί, τὴς μὲν, ἔπι ὡσολῶν, ἐνὶ δὲ, μῆας Ἀττικῆς ἐμὲ δ', ὁ πωνη-ορῶνται ἔστι, δὲ ὅσων οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀναπαυθέντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

ANA. Εὐγε ὦ Διογένης, ὑπὲρ ἀπάντων καλῶς, ὅπως ἐχρῆν, ἀπαντα εἰρήκας. ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἐγχεῖ τὰς πόλογυμνους. σὺ δὲ ὦ Παρήρησιόδη, λέγε ἥδη ὅτι τὰς μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδαρ ῥεῖ ἰὼν. μὴ μέλλε εἶναι.

PARR.

k ἔχοι] Sic habet O. ἔχῃ. f. & reliquae. l Διασφύρων] Διασφύρας. O. m Mm] Abest ῥ in O. n Ἀπηνε. Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῶ. O. p Παρρησιόδη] Παρρησιόδη. O. q Τιμωρῆσαι] Τιμωρ. Fl. r ANA.] Φίλο. f. male, cum reliquis; sed prius recte habent L. Vo. Em. & P. s ΦΙΛ.] Deest in Bz. male. ΦΙΛ. Fl. f. P. t Σοὶ] Ἰδοὶ. O. u Ρεῖ ἰὼν] Νεὶ ρεῖ O.

38. Ἐν τῷ μίρει] Ἐν τῷ μίρει, ἀπὸ τῷ τὸ σὺν μίρῳ. ἢ ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὺν ὕδαρ ἀπὸ τῷ δικαστικῷ ἀμφοτέρως ἔστιν γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχρῶν βουλόμενοι τὸ ἀπὸ πάντων φλυαρίαις οἱ δικασταὶ τὸ ῥητόμαρ, ὕδαρ ὕδαρ. πλεονάζοντες.

† Ρεῖ] Addit Bruno, scilicet clepsydre.

M. du S.

strui solita, etiam ἀξίον illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. Fesf. observavit ad Lucian. Somn. in Lest. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens, Epist. man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦσι τὸ ἀγαθὸν τὸν ἰσχυρὸν ἀπολίσσει, & cum praesent. ibid. Ταῦτά μοι πρᾶσσει ἀξιοῦσι. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσιν λαβεῖν τὰ δῶρα, Thucyd. III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξίω ὁμοῦς — ἀπα-σασθαι. Et ubi non?

34. ANAB.] Φίλ. Εὐγε ὦ Διογένης. Scribendum Παν. εὐγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὐγε.

Th. M.

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φίλο. quod minus commodum, quia φιλοσοφίας ipse in hoc Dialogo tribui solet, non φιλοσοφίαι, qui hic utique plaudentes inducuntur.

M. du S.

36. Ἐγχεῖ] Aquam infunde.

f. Br.

Ἐγχεῖ] Glossa Paris. habet. Verbo horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum clepsymmiis pro clepsydriis utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydram desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice conversum,

F fff 3

f. F. R.

42 Kai

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα ἄμ, ὦ Φιλοσοφία, 40
 κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω,
 ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-
 ρὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτῃ δέω ἔξα-
 ριστοῦ γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἄπο-
 λογίαν τινὰ μεμελείηκώς ἀφίχθαι, ὥς ἔ-
 τινα ἢ αὐτὸς ἔπαισιώπησεν, ἢ ἐγὼ,
 μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκώς, ἢν προσῶσθαι
 μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθους ἔς τινος ἀπεκί-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόη-
 τας ἄπικαλῶν. καὶ μοι μόνον τῆτο ὠδῶ-
 φυλάττετε, εἰ ἀληθὴ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δὲ
 τι βλάβοι μοι, ἢ τραχὺ φαίνοισι ἔχων ὁ λό-
 γος, ἢ τ' διελύχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνης
 ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτῶμαι, τὰ τοιαῦτα
 ποιῶντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνε-
 δόν ὅποσα τοῖς ῥητορεύσι τὰ δυσχερὴ ἀναγκαῖον
 προσεῖναι, ἀπάτῃ, καὶ ψεύδει, καὶ θρα-
 σύτητι, καὶ βρομῇ, καὶ ὀδύσσει, καὶ μυρία ἄλ-
 λα ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον,
 ὅπῃ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ὅ-
 ῃς ἔστιν ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν ἔβρις, καθάπερ
 ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδρίαν τινὰ
 λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενῃ,
 καταβιβῶμαι.

Καὶ περὶ μόνον παρέκλυσα ἐς τὰ ὑμέτερα, 65
 σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τῆςδε ἀπαν-
 τας, ἐθαύμαζον, δέξιντο βίῃ νομοθέτας ὄν-
 τας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέ-
 γοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me
 dixit, o Philosophia, Diogenes: sed ple-
 raque, & difficiliora quidem, nescio qua
 re motus praetermisit. Ego vero, tantum
 abest ut ea negem me dixisse, aut medita-
 tus eorum defensionem huc venerim, ut
 statuerim, si quid aut iste ipse reticuit,
 aut ego dicere nondum occupavi, nunc
 jam adjicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus
 male, superbos & impostores appellando,
 dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite,
 si vera de omnibus dicam. Si quid vero
 maledicum aut asperum habere videatur ora-
 tio; non me, qui arguo, sed illos accusa-
 re aequius arbitror, qui talia faciunt. E-
 quidem cum primum perspexissem, quae
 dura necessario inesse debeant caussidicis,
 deceptionem, mendacium, audaciam, cla-
 morem, conflictationes, & sexcenta alia;
 ab his, ut decebat, refugiens, animum ad
 oea, quae tu pulchra habes, o Philosophia,
 appuli, optavique, siquid reliquum mihi
 vitae esset, tamquam ex procella & aestu in
 serenum quemdam portum invectus, sub
 tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res ve-
 stras, te quidem, quod necesse erat, &
 hosce omnes admirabar, vitae beatæ legis-
 latores, & manum festinantibus ad eam
 porrigentes, honestissimis praeceptis propo-
 nen-

a Mou] Mai. O. b Ὅσα] Kai ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Saut.,
 ad marg. Junst. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἐφθην] Ἐφθην J. & Fl. ἔφθασα. O. ἔφθην P. Bz.
 H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Kai ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis
 impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo
 Codice abesse non observavi, cum minutissima quae-
 que tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P.
 L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigritino autem
 discere est, Lucianum Romæ, post illud colloquium,
 foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τῇ βίῳ] Cave hinc provecta jam ætate
 fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim
 diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἑμῶς αὐτοῦς] In L. ὑμῶς, prave, nisi re-
 liqua mutantur. Ego illud αὐτοῦς eliminandum cen-
 seo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus ætatis historicos
 evolere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub
 Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res
 tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capi-
 tolino in M. Aurelio verba, 23. f. *Fama fuit sane quod
 sub Philosophorum specie quidam Remp. vocarentur pri-
 vatius; quod ille pergerat.* Ad quem locum plura in
 hanc rem Casaubonus & Salmasius ei πᾶν, quæ lege-
 re

nendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promtis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbaram dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoris Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiosaeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrio-

70 *ωφθαλμῶντας, εἴ τις μὴ ὡφθαλμοὶ αὐτὰ, μὴδὲ διαλιθάνοι· ἀλλ' ἀτρεῖς ἀποδέλων ἐς τῆς κανόνας, ὅς πορλεθίκαλε, πρὸς τῆς ῥυθμίζοι, καὶ ἀπειθυνοὶ τ' αὐτῆς βίον ὄφρ, ἢ Δία, καὶ τῶ καθ' ἡμᾶς αὐτῆς ὀλίγοι 75 ποιεῖσιν.*

Ὅρων δὲ πολλὰς ἐκ ἑρῶσι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τ' ἀπὸ τ' πρᾶγματι, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μίμειται ῥαδίον, εὖ ὁμάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βιάσιμα, καὶ τ' ἀναβολὴν. ὅπρ δὲ τ' βίης, καὶ τ' πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενης τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ὅπιτη δεινότηας, καὶ ἀφαιρέσεως τὸ ἀξίωμα τ' ὑποσχέσεως, ἡγανάκων καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον εἶδοκε μοι, καθάπρ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τ' Ἡρακλέα ὑποκρίνοισι αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήποτε φθεγγόμενος ἡρώϊκον, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπεῖω ὃν εἶδ' ἂν ἢ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνὰ χοῖον πέρα τ' μελίσιν αὐταῖς προσεοικότα. ἔχ' ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, 95 τὰχις ἂν ὅπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τ' τοῖστον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἔτως ἀτίμως καλεσθῆνυσμένον πρὸς αὐτῆς.

Ταῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πείσσειας, ὑπ' ἐκείνων ὄρων, ἐκ ἡνεγκα τ' αἰσχύνῃ τ' ὑποκρί-

f Παραβαταῖς] Παραβαταῖς Fl. male H. & reliquae recte — α. g ῥυθμίζοι] ῥυθμίζε Fl. P. P. & H. &c. — ο. recte. h Ἡμᾶς] Ἡμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. i Ἡμῶ] Ἡμῶ male f. P. H. B2. F. Fl. Sed ἱμῶ recte P. L. k Γυναικίας] Γυναικίαι f. verum prius exhibent P. H. Fl. B2. S. l Καταβηλυσμένον] Sic H. B2. F. Fl.

re operæ pretium erit.

83. *Ἡμῶ]* Aut cum P. & L. legendum ὑμῶ, aut, si impressorum ὑμῶ serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probō.

Ἡμῶ] Quod in *Parisiis* ἡμῶ legitur, vitium est typographicum; nam editorem ὑμῶ dare voluisse, patet ex latina versione, quae vobis exprimebat. *f. f. R.*

87. *Γυναικίας]* Solā Ed. *f. f. v.* habet hic *γυναικίαι*. Sed vulgata melior. Vid. *Or. c. 41.*

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

88. *Ἡρακλῆς]* Glossa *ed. Paris.* Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Helicinus.* *f. f. R.*

99. *Ὅπρ ἡνεγκα . . . τοῖς ἑλίκαις]* *Lucianus* declaraturus *Philosophiae*, & reliquo Philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim peritrixisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinset, acerbe exagitat *ψαδωφωσέφους*, eosque qui se veros antiquorum Philosophorum sectatores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem comparat illos *cyp*

κρίσεις, εἰ πῖθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων
 προσωπεῖα ἀεθέαζ, ἢ τ' ἐν Κόμῃ ὄνον μι-
 μήσαζ. ὅς λεοντῇν ἀεθαλλόμενον, ἤξει
 λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοήτας τὴν Κυ-
 μαίους ὀγκώμενον μάλα τραχὺ, καὶ κα-
 πληκτικόν· ἄχρι δὲ τις αὐτὸν ξένον καὶ λέον-
 τα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπε-
 δώξε παλίν τοῖς ζύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι
 δεινόν, ὃ Φιλοσοφία, καλεφαίνειο, τῆτο ἦν.
 οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα τῶν ἐσθλῶν ποιεῖ-
 ρόν, ἢ ἀρχαίον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα,
 ἐκ ἔστιν ὅστις ἐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ
 τ' Χρυσίπποι εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθα-
 γόραν, ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἀλφειομαρ-
 τάνων ἐκείνῳ ἐποιεῖτο, καὶ ἐ τὴν λόγους 15

iniae turpitudinem, simios hosce Heroum
 personas induere ausos, & Cumanum illum
 asinum imitari; qui Leoninam indutus po-
 stulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 ejus rei Cumanos asperos terribilesque ru-
 ditus ederet, donec illum peregrinus, qui
 & leonem saepe & asinum vidisset, redar-
 gueret, & fustibus dolatum abigeret. Prae-
 ter caetera vero indignum hoc mihi, Phi-
 losophia, videbatur, quod nemo non ho-
 minum, si quem horum prave aut indeco-
 re, aut libidinose quidquam facere videret,
 ipsam statim Philosophiam accusaret, &
 Chrysippum, aut Platonem, aut Pythago-
 ram, aut cujuscumque se cognominem pec-
 cator ille ferret, disputationesque haberet.
 Ita-

α Τούτων] Τούτων P. F. H. τούτων A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιούτων. β Αὐτὸν] Αὐτὸν
 J. P. &c. male. τούτου τ' Sch. γ Οὐ τοὺς λόγους] Οὐτὸν ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἡ * τουτοῦ τ' ἐπώνυμον] Διογένης τῷ κινικῷ. V.

* Τάτω legebatur; sed M. du S. mutavit in τούτῳ, in textu
 vero ipso est ἐν. Illud vero τούτῳ magis Atticum esse, Dia-
 lectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum

Scholiamen in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio
 est commoda. J. F. R.

cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena susti-
 nere velit personam Achillis vel Herculis, non sine
 spectatorum vere judicantium risu, & pudore eo-
 rum, quorum personam gerant. Ait itaque, ὅτε
 ἦν γὰρ τῷ αὐτῷ τ' ὑποκρίσις, εἰ πῖθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα ἀεθέαζ, ἢ τ' ἐν Κόμῃ ὄνον μιμή-
 σασθαι, ὅς λεοντῇν ἀεθαλλόμενον, ἤξει λέων αὐτὸς εἶ-
 ναι, πρὸς ἀγνοήτας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενον μάλα τρα-
 χὺ καὶ κατὰ πληκτικόν, ἄχρι δὲ τις αὐτὸν ξένον καὶ λέοντα
 ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπιδώκε παλίν τοῖς
 ζύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic lo-
 cus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo inter-
 prete tractari debuerit. Posteriora nimirum adulte-
 rans ita vertit: Donec quidam hospes se leonem & asi-
 num videre saepe arguit, & fuste caedens infocutus est.
 Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
 Talia vos pati ab illis videns, non tulī ὑποκρίσις dede-
 cis, si quum simiae essent, sumere heroum personas
 ausi sint, vel imitari sustinuerint Cumanum illum asi-
 num, qui leoninam indutus, volebat & ipse leo cen-
 seri, apud ignaros Cumanos rudens valde asperum &
 horridum; donec eum hospes quidam, qui & leonem &
 asinum saepe viderat (atque adeo qui leonem ab asino
 probe sciebat dignoscere) conarguit, & fustibus pulsans
 abegit. Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non po-
 tuisse agnoscere leonem, ita & elephantos primum
 visos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut
 notum, boves Lucas.

2. 'Εν Κόμῃ ὄνον] Haec ex fabula Αἰσώπι desumpta es-
 se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus il-
 le) testatur, in Δραγ. c. 13. Passim alibi tangit. Φι-
 λωφ. c. 5. & Αποφρ. c. 3. Sed in hodiernis Αἰσώπι quae
 dicuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. de-
 lect. fab. 123. & 157. & ipsum, qui circumfertur,
 Αἰσώπι, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde du-
 cto Socrates apud Platonem in Cratilo, ne recentio-
 res memorem.

10. Εἰ τὴν τούτων] Lege: ἢ τὴν τούτων. J. Br.
 Εἰ τὴν τούτων] Angl. τούτων melius. J. B.
 Εἰ τὴν τούτων] Corrigit Brodaeus, εἰ τὴν τούτων.
 Melius εἰ τινα τοιούτων. Th. M.
 Ibid. Τούτων] Sic Brodaeus; & omnino ita in P. le-
 gebatur. Alii rectius τοιούτων, conjiciunt, ut praeter
 Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo editores J.
 quia scribunt τούτων. M. du S.

14. 'Ότε αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκείνῳ ἐποιεῖτο καὶ ἐ τοὺς λό-
 γους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita versantur, ac si Lu-
 ciano non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit
 sine dubio ἐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mer-
 cede conductis ait λόγους ἀσκή. c. 15.

'Ότε αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiae, ubi vulgo legi-
 tur, καὶ ἔστιν, ὅστις ἐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τ' χρο-
 στικόν. . . . ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἀλφειομαρτάνων
 ἐκείνῳ ἐποιεῖτο, in suo libro legit, ἢ τούτων τ' ἐπώνυ-
 μον, refertque ad Diogenem Oynicem. Sed haud du-
 bic vulgata lectio est verissima, in qua id Auctor
 vult,

Itaque ab illo male vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos disceferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec ego videns non tali, sed redargui illos, & a vobis discevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effluentem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero,

ἐπαύτα. καὶ ἀπὸ τῆς κακῆς βίῃ τῆς, πο-
νῆρὰ ὡς ἡμῶν εἰκάζον, τῇ πρὸ πολλῆς
τεθνηκότων (ὡς γὰρ ὡς ζῶντες ὑμᾶς ἢ ἐξ-
έτασις αὐτῶν ἐγένετο, ἀλλ' ὑμῖς μὲν ἐκ
ὡποδῶν) ἐκείνους δὲ ἑώραν σαφῶς ἀπαίτες διὰ
καὶ ἄσπετα ὁπτηθεύοντα, ὥστε ἐρήμιον ἡλί-
σκεσθε μετ' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ ἀφ-
βολῇ συγκαλέσασθε.

Ταῦτα ἐκ ἡμετέρας ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ'
ἡλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν.
ὑμῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ ταῖς δόξαις, εἰς δια-
σῆκον ἀγέτε. ἐκὼν ἢ τίνα καὶ τῇ μεμνημένῳ
ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεῶν τὰ ἀπύρρητα,
καὶ ἐξορχήμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέ-
ξω,

1. ἡμῶν] ἡμῶν f. male; ceterae om. recte. 2. ἔξτασις] ἔξτασις αὐτοῦ f. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ
in P. sed restituiimus ex reliquis. f. ἡμῶν L. Nihil a vulgata abijt Ald. & Fl. g. ἡμῶν] ἡμῶν f. male.

21. Ἐρήμιον] Ἐρήμιον δὲ ἐστὶν ἀπαίτης ὁ δικόμο-
νος ἐστὶν τῶν δαμν. καὶ ἀπὸ τῆς ὁμοίᾳ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἀλλ-

κα. V.

28. Ἐξαγορεύοντα] Ταῖς μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accularent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoram, vel eum, a cuiuscumque nomine se ille, qui quidpiam commisit, appelleret. Non diu Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis autem, non autem, scribendum.

14. Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo legebatur; sed recte Gys-
tus correxit, & αὐτῶν adspirare scripsit, cui parui-
mus, idemque & alibi restituiimus. Millies in spiri-
tu hoc peccatur in Edit. Ne itaque mihi obijciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adspirantes huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et quia Homer. integre scribat ἡμῶν, ubi se ipsum significa-
tur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstra-
tivum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est ser-
vanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, si ne-
glexeretur, uti scio in dialecto Acol. spir. asperum
saepe negligi, & ap. Homer. αὐτῶν pro αὐτοῦ inveniri.
Fractura, ad sensum apertiore reddendum, com-
ma post ἡμῶν fustulimus.

17. Ἐπαύτα] An ἐπαύτα, F. G.
Ἐπαύτα] Brodaeus προπαύτα, quod probò, mu-
tavit tamen non audeo. M. du S.
18. Καὶ ὡς τοὺς λόγους] Angl. καὶ ὡς λόγους. F. B.
Καὶ τοὺς λόγους ἡμῶν] Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους
προπαύτα; sed melius illud ἐπαύτα, intelligi con-
T. om. I.

vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali sche-
mate, sive sub tali persona dissertaret. Th. M.

21. ὡς ἡμῶν ἡλίσκει μετ' αὐτοῦ] Pirckheimerus
vos quoque indicta causa condemnabant. Cur igitur in
fine Hermotimi, τὰ αὐτὰ πρὸς σὶ εἶπον αὐ, ἢ τὰ
Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρηντο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἡμέλων
καταγωγῶν. Ergo Benedictus: vos vero cum ipso damna-
bimini: at idem in loco Hermotimi caeteris indicta
causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30.
ὅτε ἔχον ἀπύρρητα καταγωγῶν, ὅτε ἡμέλων ἡμῶν καὶ ἀ-
δαιτῶν, ubi rursus indictam causam profert. In Ab-
dicato c. 8. ὅτε ἔξ ἡμέλων τοὺς παῖδας εὖθις ἡλίσκειται
habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi ap-
paret esse discrimen inter καταγωγῶν ἀκρίτων, & κα-
ταγωγῶν ἡμέλων. Immo id satis norunt omnia Le-
xica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes?

F. G.
ὡς ἡμῶν] Indicta causa. f. Br. in Miscell. jam
saepe adductis ita habet, pro ἡμέλων. Sed vitium ty-
pographicum esse credo. F. F. B.

28. Ταῖς θεῶν] Cereris & Proserpinae. f. Br.
Ταῖς θεῶν] Cereris & Proserpinae, quarum myste-
ria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἑρ-
χῶν vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. M. du S.

29. Ἐξορχήμενον] Quid esset ἐξορχήμενον copiose & e-
rudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ
τῆς ἐξορχήμενον declamationem T. II. p. 589. Iepp.
Iebb. f. M. G.

Ἐξορχήμενον] Vid. not. M. du Soul ad Arab. c. 33.
ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. F. F. B.

ζω, ἐμὲ δ' ἀσεβῆντα ἡγήσασθαι εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἐδίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστὶν εὐδασιν, ἢ τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖ, ἢ Πουσώδων, ἢ τὸ Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιστο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τ' εὐεῖαν, καὶ εὐδὲν περ ὀργίζουσιν αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τ' ἀσεβῆσιν αὐτῶν τὰ προσώπια, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐπιδεδυκότες, ἐπέτρεψαν πᾶσι τοῖς μαστὶνοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδονῇ ἀν' οἶμαι, μαστὶνυμένων. οἰκέτω μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελοι, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πᾶσιμα. Δία δὲ, ἢ τὸ Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὀβριθίζεσθαι τοῖς διαταῖς, ἀπετρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸδε πάντων ἀτοκώτατον ἐστίν, ὅτι τὸς μὲν λόγους ὑμῶν πάντες ἀκριβῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ὅτι τῶν μόνων ἀναγιγνωσκόντες αὐτοὺς, καὶ μετατάττες, ὡς τὰναντία ὀπιτηδεύουσιν, ἔτι βῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρη-

seumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis italcantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectantibus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirat; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, ex-

a Ἡ τις — τὸ Δία] Thom. Mag. v. Sicque haec verba adducens omittit articulum τὸν. δ τὸ] τὸ male P. τὸν recte reliquae. c Ως.] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς M. du S.

30. Ἀσεβῆντα] * Ἀσεβῆντα. Λουκιανὸς ἐν τῇ περὶ Ὀργιστικῆς φησὶν, ἐκείνους δὲ πάντας ἀσεβεῖν, ὅτι τοὺς ἱε-

γούμενους τὰ μυστήρια τ' ἐκρηγνῶν λόγουσιν οἱ πολλοί. γ.

* Ἀσεβῆντα] Vel invertendas ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀσεβῆντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: si in sacris & obijungo personam, qui Sacra reticenda esset, an iniuste hoc facio? Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus ex-

positiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum et varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet.

† Ἐκρηγνῶν] Ἐκρηγνῶν editum fuerat, & λέγει pro λέγουσιν, & paullo ante ἔτι quoque omisissum, quae omnia Scholio praecurrunt correati. J. F. R.

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μυσθ. c. 5. M. du S.

Ibid. μαστὶνυόν] Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & Oratores Graeci. J. B.

50. τὸ καλὸν ἀγαθόν] Summa Philosophiae Stoicæ, quam explicat Laert. in Zen. J. B.

62. Γίγνεται φιλοσοφούντων] Sic apud Plat. Idem passim. J. B.

Ibid. ὀβριθίζοντες ἐπ'] His incumbentes. F. G.

64. Παρανοήμονες] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παρανοήμονες, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. J. B.

Παρανοήμονες] Libri istius excerpta firmant Anglicana, in quo legitur καὶ περὶ τὰς πλουσίους θύρας ἀλλήλους παρανοήμονες, quod meritis probat Bonaldus. J. G. G.

* Παρανοήμονες] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τὸς πλουσίους τὸν πᾶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον καλῶσιν, ἐργάζονται μὲν καὶ ἀντιπῶντες, διωκόμενοι δὲ τ' ἐργάζονται, καλαποικισμένοι δὲ τ' πεινῶντες, ἀπαλγίστοιμοι δὲ τ' ὄντες, ἀπακαλίστοιμοι δὲ τ' χαλῶν, φιλοσοφικότεροι δὲ τ' ἀλεγεινότεροι. τοιγαροῦν ἡμεῖς φιλοσοφούντων, ἐπιζήσαντες ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς πλουσίους θύρας ἀλλήλους παρανοήμονες. Pro φιλοσοφικότεροι accuratius scribe cumy Basilicēnsi φιλοσοφικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglicis, & quo usus est Cl. Graevius, legitur παρανοήμονες pro παρανοήμονες. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παρανοήμονες interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censetur melius. Παρανοήμονες exponit Ἐκρηγνῶν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρανοήμονες, ἰσχυρότεροι. L.

exempli causa, divitias gloriamque con-
temnere, & sola quae bona sunt honesta
putare, & irae expertem esse, & splendi-
dos hosce despicere, & tamquam cum ae-
qualibus agere, pulchra, Dii boni! sunt &
sapientia, & vere sane admiranda. Verum
enim vero, isti mercede haec ipsa docent,
& divites admirantur, & argento inhiant,
& caniculis iracundiores sunt, & lepori-
bus timidiores, magis adulatores quam si-
mii, libidinosiores asinis, felibusque rapa-
ciores, & in contentionibus quam gallina-
cei galli pertinaciores. Itaque ludibrium
debent, cum circa ista conflistantur, &
circa divitum januas alii alios detrudunt,
& celebriores coenas frequentant, & in il-
lis ipsis sine more modoque laudant, &
ultra decus se ingurgitant, seque attributa
sibi parte non contentos produnt, & in
vino insuavia quaedam atque absurda philo-
sophantur, & merum non continent. Idio-

χομάτων καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, ἢ μόνον τὸ
καλὸν οἷα ἄγαθόν, ἢ ἀδύνητον εἶναι, καὶ
τὴν λαμπρὴν τῶν ὑποφωτισμένων, ἢ ἐξ ἰσοτι-
μίας αὐτοῖς ἀγαθόν, καλὰ, ὡς θεοὶ,
καὶ σοφὰ, ἢ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῆς οἱ
σοφὲς ἢ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθὸν διδάσκουσι, ἢ
τὸς πλεονεξίας τεθήκασιν, καὶ πρὸς τὸ ζῆλον
καχῆναι, ὀργιλωτέρων μὲν τὴν κινιδίαν
ὄντες, θαλότεροι δὲ τὴν λαγῶν, ὁ κατα-
κλιπώτεροι δὲ τὴν πιδίαν, ἀσελγέστεροι δὲ
τὴν ὄντων, ἢ ἀρπακτικώτεροι δὲ τὴν γαλῶν, φι-
λονεικώτεροι δὲ τὴν ἀλκιρῶν. τοιγαρὶν,
γέλωτα ὀφλισκάνουσι, ὠδίζοντες ὅτι ταῦ-
τα, καὶ τοῖς τὰς τὴν πλεονεξίαν θύρας ἀλλή-
λους ὡς παρῶντες, ἢ διπλῶς πλουτύνου-
σιν, καὶ οἱ αὐτοῖς τῶν ἐπι-
γινώσκοντες φοβικῶς, ἢ πέρα τὴν καλῶς ἔχοντες
ἐμφορέμενοι, ἢ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ
ὅτι τὴν κύλιαν ἀτερπῆ καὶ ἀπὸ φιλοσο-
φῶντες, καὶ τὴν ἀκραίαν ὡς φέροντες. οἱ ἰδιώται
δὲ,

δ Λαγῶν] Λαγῶν Fl. Sed f. P. H. &c. λαγῶν. e Καλαφρονεῖν. Fl. f' Ἀρπακτικώτεροι] Sic re-
cte f. H. S. &c. Sed ἀρπακτικώτεροι male P. g Παρῶντες] Παρῶντες L. Angl. Mf. Gr. P. & marg.
At W. vid. Scholiast.

56. Τῶν πλεονεξῶν. V.

Lege omino παρῶντες neque enim παρῶν quid-
quam ad ἐκείνους. Apud eundem, Παρῶντες, ἰσῶντες,
ἰσῶντες, ἰσῶντες, ἰσῶντες. Pergit Noster in depingen-
dis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium
impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie
clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse
divitem; paulo post ipsi accedant aliquid emendi-
cantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν
ῥ' ἔσῃ, persequitur Noster, αὐτοῖς τι δὴ λαμβάνου,
πολλὰς ὁ πρὸς τὴν κοινότητα εἶναι δὴ λόγος, ἢ ὡς ἀδύνα-
τον ὁ πλοῦτος, ἢ τίς τὸ χρυσίον, ἢ τὰ γένη, ἢ τὸ
ὡς αἰνιγματῶς ψυφίδων ἀγαθόν; Paulo difficilior in
postremis videtur haec oratio intellectu: quare con-
donandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti,
dum vertit, Quid enim aurum & argentum littoralibus
a lapillis differat? Ut verus hic sensus sit, corru-
pit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat
Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant
in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vi-
tiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi
nullius de rei indigos profiteantur, tamen efflagitan-
dis muneribus molesti sint. Quia cum necesse est,
inquit, ut ipsi aliquid accipiant, nullis praedicant,

64. Παρῶντες] Παρῶντες. V.

quomodo modum oportens sua cum aliis communicare, &
quomodo modum divitiarum sint res nulla ab aliis rebus dif-
ferentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum,
cum nullo littoralibus lapillis digniorum? Possent haec
Graeca etiam hunc in modum distinguere, καὶ τίς τὸ
χρυσίον ἢ τὰ γένη; ἢ τὸ ὡς αἰνιγματῶς ψυφίδων
ἀγαθόν. Quid enim sit aurum & argentum? Nihil
nimirum littoralibus lapillis dignius. Ut sit interroga-
tio & responsio ex persona itidem horum Philosopho-
rum. Utique interrogationis illo signo in fine ca-
ret omnino editio Florentina.

Παρῶντες] A. G. P. & L. pro παρῶντες, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scho-
lia.

Παρῶντες] Παρῶντες, in textum recipi iusserat
M. du Soni, nec erravit; verum, quia alterum se tueri
potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eli-
gere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur no-
ster τὸ ὡς αἰνιγματῶς, non semper tamen sequitur, cum
ubique eadem voce usum esse.

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium
δυσχερίαν explodit in Lapith. dixi supra.

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleri, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praecepit, allatrānt. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sine gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, vise re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contrivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τῆς τῆς, φάλῃ ἐκαστῇ αὐτῶν ἑστῶσαν ἀντὶ τῆς ἀργυρίου, ἢ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ. ἢ δὲ τῆς ὁδοῦ ὅτι δεινὸν ἐστὶν αὐτοῖς, λέλυθ' ἢ ἡ εἰρήνη, ἀσπονδα δὲ ἐκ ἀκέραια πάντα, καὶ τὰ βελία ἐξ ἀλλήλων, καὶ ἡ δεξιὴ πείθεται, οἷοι τι καὶ οἱ ἱκύνες πείθονται. ἐπειδὴ τις ὅστις ἐς μέσους αὐτοῖς ἐμβάλη, ἀσπονδοῦσας δάκνουν ἀλλήλους, καὶ τὴν προαρκάσαντα τὸ ὅστις ὕλας τῷσι. λέγει δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτου, σπιδήκας ποτὲ σπιδήκας διδάσκει, καὶ τὰ θηρία (μιμητότατα δὲ ὅτι τὰ ἀνθρώπων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχήσθαι, ἀσπονδοῦσας ἀσπονδοῦσας, καὶ προσωπεῖα ὀρχήσασθαι. καὶ μέχρι πολλῆς εὐδοκίμῃς ἔδει, ἄχρι δὲ ἰοτὸς διατῆς ἀπείρου, κάρυα ὑπὸ κολπον ἔχον, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον. οἱ δὲ σπιδήκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαδομένοι τὸ ὀρχήσασθαι, τῶν ἑσθῶν ἦσαν, σπιδήκοι ἐγένοντο ἀντὶ σπιδήκων, καὶ ἐκμαθεῖν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ ἐσθῶν ἐκμαθεῖν, καὶ ἐμάχοντο. ὅθεν ὁ ὀρχήσας πρὸς ἀλλήλους τὸ δὲ συνταγμα τὸ σπιδήκας διελύτο, καὶ καλεγεῖτο ὑπὸ τῆς θεάτρης.

Τοιαῦ-

[ἐκμαθεῖν] ἐκμαθεῖν J. P. H. S. &c. male. ἐκμαθεῖν B2. Sed ἐκμαθεῖν recte in Καταπλ. c. 24. Babband Edd. [τὸν σπιδήκον] τὸν σπιδήκον male Fl. At P. P. J. H. aliaeque vulgatam servant.

97. [Ἀσπονδα] Ἐσθῶν. V.

98. [Ἀκέραια] Ἀκέραια. V.

5. [Πυρρίχαι] * Εἰδῶ ὀρχήσας ἢ πυρρίχαι, εὐνο-

μῶν. V.

7. [Ἀσπονδοῦσας] Παρφοῦς χλαμύδας. V. Sed C. ἀσπονδοῦσας, παρφοῦς χλαμύδας.

* Εἰδῶ. Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsitan εὐνοῦμος scribendum,

pro εὐνοῦμος.

J. F. R.

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces five κάρυα, ibi caryæ aut amygdalæ five nuces Græcæ κάρυες ἢ ἀμυγδαλόν.

Th. M.

[Βασιλεὺς τις Αἰγύπτου] Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede condolis c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῷ σπιδήκῳ προσωπεῖα φέρονται, καὶ ἐκμαθεῖν τῇ πύκνῳ φωνῇ γινώσκουσιν, ὅθεν ὁ ὀρχήσας τῶν ὀρχήσων πύκνῳ φωνῇ &c.

AE. M.

[Βασιλεὺς τις] Fefellit memoria Bourdelotium; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ap. μωδ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non idcirco potest aliter esse historia. Solent enim viri urba-

niores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemæis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit Ael. de anim. VI. 10.

M. du S.

[Ibid. Τῆς Αἰγύπτου] Simii saltatores, vid. infra Apol. pro Merc.

F. G.

5. [Πυρρίχαι] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet πρὸς ὀρχήν.

J. B.

10. [ὑπὸ κολπον] At infra in Έρμ. c. 37. legas ὑπὸ κολπον, iterum ibid. c. 81. ante mod.

M. du S.

Gggg 3

31. Ἡρί-

Τοιαῦτα ἔτοι ποιεῖσι. καὶ ἔγωγε τὲς
τοιούτους κακὰς ἠγόρευον, ἔθ' ὅτε παύσο-
μαι δαλέγχεσθαι, καὶ καμνέω. αὐτὸ δ' ὑμῶν
δὲ, ἢ τ' ὑμῖν ὡς ἀπλοῦς (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ
τινες ὡς ἀπλοῦς φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ
τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔτω μα-
νίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ
σκαῖον. ἢ τί γὰρ αἰ εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῶν
τοιούτο βεβίωται; τὲς δ' ἀλαζόνας ἐκεί-
νους, καὶ θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ
γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιπ-
πος, καὶ Ἀριστοτέλης, τί φάσι προσήκειν ὑμῖν
τὲς τοιούτους, ἢ οἰκῶν τι καὶ ξυγγενὲς ὅτι-
δὲ ἰκνυάσθαι τῷ βίῳ; καὶ Δία Ἡρακλῆς, φα-
σι, καὶ πῖθηκα. ἢ διότι πάγοντας ἔχου-
σι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, καὶ σκυθρωποί
εἰσι, ἀλλ' ὅτε τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάσειν αὐτούς;
ἀλλ' ἡγεῖται αἰ εἰ πιθανοὶ γὰρ ἦσαν καὶ ὅτι-
τ' ὑποκρίσεως αὐτῆς. ἰδὲ δὲ θάττον αἰ γὰρ
ἀηδὸνα μιμήσασθαι, ἢ ἔτοι φιλοσόφος. εἴρηκα
τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλ-
θῆα, μαρτύριον πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ὅτι.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Ta-
libus ego maledixi, nec unquam desinam
convincere illorum fraudes, ipsosque ri-
dendos propinare: de vobis vero vestrum-
que similibus, (sunt enim, sunt quidam
vere sectantes Philosophiam, legumque vo-
strarum observantes:) absit a me insania il-
la, ut contumeliosum quidquam, aut si-
nistrum dicam. Aut quid habeam dicere?
Quid enim horum simile est in vita vestra?
At insolentes illos & Diis invisos odio per-
sequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Py-
thagora, & Plato, & Chrysippe, & Ari-
stoteles, ad vos pertinere quidquam dice-
tis tales, aut proprium quidquam vestrum
& cognatum vita sua demonstrare: quanta
scilicet Herculi cum simia necessitudo est.
An forte quod barbas submittunt & philo-
sophari se praedicant & truci vultu sunt,
propter haec vobis adsimilare illos oportet?
Equidem ferrem illos, si in ipsa illa hi-
strionia probabiles essent. Jam vero faci-
lius lusciniā vultur imitetur, quam isti
Philosophos. Dixi pro me, quae habe-
bam. Jam tu, Veritas, testimonium apud
hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

α Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. δ Δ' ἀλαζ.] Particula δ absit ab J. & Bz.
Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλῆς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πῖθηκα] In J.
P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e φάσκουσιν] Ἀκούουσιν
J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσιν A. G. P. L. & Angl. Ms. Gr.

31. Ἡρακλῆς φάσι καὶ πῖθηκα] Παραίρησι ἐπὶ τ' πᾶσι
τῇ παραλλαγῇ καὶ ὅτι ἀσυμμάτῳ καὶ ὅτι ἡμῶν μὴ ὁ
Ἡρακλῆς ἐστὶν ἀντίστοιχον ἀνδρὶ. αἱ πῖθηκα δὲ εἴτε τ' αἰ-

δρίαν ἔχουσιν ἐ καλὴν γίλατον ἐ εὐφρόνῃ ἀνδρίας ὁποῦν
ιστοῦσι εἰσαγγέλλου. V.

* Kai] Omissum erat in edit.

† Ἀνδρίας] Ἀνδρίας & mox ἀνδρίας editum legas; sed an-

δρίαν & ἀνδρίας fecit

M. de S.

31. Ἡρακλῆς] Hercules & simia, proverbium de
minime congruentibus. Hercules enim robore, si-
mia doli valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφῶν ἀκούουσι] Sic bene legit Interp. mi-
nus recte Cod. Angl. φάσκουσιν. J. B.

Φιλοσοφῶν φάσκουσιν] Persiflens noster in sua in Pseu-
dophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroi-
bus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes
esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos
Philosophiae magistros, ἢ διότι πάγοντας ἔχουσι, καὶ
φιλοσοφῶν ἀκούουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, ἀλλ' ὅτε χρὴ
ὑμῖν εἰκάσειν τοῦτους; MS. Angl. referente Bourdelotio
pag. 412, pro ἀκούουσι habet φάσκουσιν. & sua quoque

convenire excerpta ait Cl. Graevius pag. 969. rectissi-
me judicans τὸ φάσκουσιν huic loco congruentius. Et
certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Sta-
tim c. 46. ἀπασιν τοῖς φάσκουσιν φιλοσοφῶν ἐπιτοχῶν.
de Mercede Cond. c. 24. πρὸς τ' φιλοσοφῶν φάσκουσιν.
De Parasito c. 52. οἱ φιλοσοφῶν φάσκουσιν. Similiter in
Hermosimo c. 52. Ὅδοι τι ποῦναι εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφῶν
ἐκείνῃ ἐ ἀπὸν ἀγῶν φάσκουσιν. c. 68. Οὐκ ἀκούει
Στασίαν, ἢ Ἐκαστοῦ, ἢ Πλάτωνος εἰς φάσκουσιν;
J. J.

¶ Ibid. φάσκουσιν] Bourdelotius male damnat Codicis
Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis
rectius scribitur, καὶ φιλοσοφῶν φάσκουσιν, & qui di-
cunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesia-
de, recede interim. Nos quid faciamus?
quomodo dixisse vobis videtur? VIRT.
Equidem Philosophia illo dicente terram
mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo
vera dicebat omnia. Agnoscebam enim in-
ter audiendum unumquemque qui ista fa-
ceret; & referebam, dum dicerentur, il-
lud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
quiebam, facit. Et omnino ostendit ho-
mines dilucide, ut in pictura quadam simi-
les per omnia, cum non corpora modo,
sed ipsas quoque animas exquisitissima simi-
litudine exprimeret. PHIL. Et ego plane
erubescerebam, o Virtus. Vos autem quid
dicitis? RE V. Quid aliud, nisi absolvi
illum a crimine oportere, & amicum no-
bis ac bene meritum in publico monumen-
to scribi. Iliensium enim exemplo Tra-
goedum hunc in nos commovimus, qui
Phrygum canat calamitates. Canat igitur,
& illos Diis invisos tragoediis suis infamet.
DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

ΦΙΛ. Μετάσθης, ὦ Παρρησιάδη, πορρω-
τέρω ἐστὶ. τί ποιοῦμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κεῖται ἀντὶς ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ φι-
λοσοφία, μέλαζν λέγοντάς αὐτῷ, ὅτι
γῆς δύναι ἡυχόμεν' ἔτ' αὖ ἀληθῆ πάντα εἶ-
πεν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούσας ἕκαστον τῶν
ποιούντων αὐτὰ, καὶ φήμοζον μέλαζν τοῖς
λεγομένοις, τῆτο μὲν, ἐς τόπον· τῆτο δὲ, ὅ
δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τὴν ἀνδρᾶς ἐπαρ-
γῶς, καθάπερ ὅτι τινος γραφῆς τὰ πάν-
τοια ἐπροσαιοκῶτας, καὶ τὰ σέμαλα μόνον,
ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστα-
τον ἀπεικάζας. ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάντῃ ἡρυθρία-
σα, ὦ Ἀρετή. ὑμῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείλξαι αὐτὸν ὅτι ἐγκλήμα-
55 τος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγε-
γράφαι; τὰ γὰρ τῶν ἱλίων ἀτεχνῶς πε-
πόνθαμεν, τραγῶδον τινα τῆτον ἐφ' ἡμᾶς
κεκινήκαμεν, αἰσώμενον τὰς Φρυγῶν συμφο-
ράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τὴν θεοῖς ἐχθρὴς ἐκτρα-
δογῶμεθα. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία,
πᾶ-

[f AP.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen AAHO. M. du S. g. Προσαιοκῶτας] 'Εο-
κῶτας, P. & marg. Ατ. Nihil mutant reliqui, nec Edd. h' Ανευγράφαι] Ανεγράφαι Coll. Prius servant H. Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀνεγράφαι] Γραμ. ἀνεγράφαι. G.

cum se philosophari, se esse philosophos. pro quo dixit
c. 41. Οσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legi-
tur in editionibus, καὶ φιλοσοφῶν ἀκούσι, quod est in
philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quam-
vis id quoque possit tolerari, alteram tantum praefer-
endum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro
philosophis, cum non sint.

J. G. G. Φάσκουσι.] Sic omnino legendum, ut est in Angl.
P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vul-
gatis est ἀκούσι, procul ablegandum. M. du S.

Φάσκουσι.] Recepi lectionem codicis Anglic. apud
Graevium: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι
τοῖς φάσκουσι φιλοσοφῶν, ἐν τοῦ γένους.

J. M. G. Ibid. Σαυρωπόσις] Ut in Nigria. & Lapith. & pas-
sim alibi.

J. B. 41. APET.] Virtutis persona non ita commode hic
convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mu-
tationi occasionem praebeuit, quod proxime ab hoc
sermone Virtutem adloquitur Philosophia, cui proin-
de responderi cum putaret aliquis, personam hic te-
mere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimo-
nium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur
Philosophia?

J. M. G.

43. Κατὰ τὴν γῆς δύναι] Sic de Merced. conduct. εἰ-
ρη δὲ ἢ σισμῶ συμπεσιὺν ἐκείνῃ πάντα. Sic adversus
Indoct. εἴη τότε χάσω σοι τὴν γῆν κατὰ σισμῶν. Sic
ἐταρ. πῶς ἂν με ἡ γῆ καλίσται; cad. in Lapith. Sic a-
pud Heliad. lib. 1. ἡυχόμεν δὲ καθάδυναι μᾶλλον. Ha-
bent ex Homeri Iliad. 4. τότε μοι χάσω εὐρέην χεῖρα. Si-
mile illud est Aeschyl. Suppl.

Θέλωμεν δ' ἀπομαρτύναι
Βρόχον τοῦτον ἐν σαυρανίαις.

J. B.

53. Αρετή] Haec loqui decebat Parrhesiades. Servavi tamen lib-
rum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Veritatem
Veritatem appelles. Sed ibi pro Philosophia Veritatem
loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi
personam mutam a Luciano inductam censcas, cujus
opera potissimum indigebat.

M. du S.

Αρετή] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic
rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή.

J. F. R.

56. ἱλίων] Historia, quae huic proverbio anam de-
dit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc
per se patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, ef-
fugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in
Tro-

παύσονται ἢ ἄνδρα, ἢ ἀπατίθεμαι τὰ
κατηγορεῖσθαι, ἢ φίλον ποιεῖσθαι αὐτὸν,
γενναῖον οὐτά.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδῃ ἀφιμένει σε ὁ
αἰτίας, ἢ ἀπάσαις κρατεῖς, ἢ τὸ λοι-
πὸν, ἴδι ημετέρῳ ὦν. ΠΑΡΡ. ὦ προσ-
κύησα τήν γε πρῶτον. μᾶλλον δὲ τραγι-
κώτερον αὐτὸ ποιεῖσθαι μοι δοκῶ σεμνότερον
ἢ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη ἢ ἐμὸν βίοντον κατέ-
χοις, ἢ μὴ λήγους στεφανῶσα. ΑΡΕΤ. ὦ
Οὐκὲν ἄλλοτε κρατῆρ' ἢ καλαρχώμεθα,
προσκαλῶμεν κακίους, ὥς δίκην ὑπόσχου-
σιν, ἀν' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει
δὲ Παρρησιάδης ἑκάστῳ. ΠΑΡΡ. Ὅρθως ὦ
Ἀρετὴ ἐλέξας ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, 7
καλαχύφας ἐς τὸ ἄγνυ, προσκήρυττε τὴν Φι-
λοσόφους.

ΣΥΛ. Ἀκούε, σίγα· τὴν Φιλοσόφους
ἦκειν ἐς ἀκρόπολιν συλλογησομένης ὅτι ὁ
Ἀρετῆς, ἢ Φιλοσοφίας, ἢ Δίκης. ΠΑΡΡ. 8
Ὅρθως; ολίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ
κῆρυγμα. ἄλλως γὰρ διδάσκει Δίκην. οἱ
πολλοὶ δὲ αὐτῇ, ἔδδ' ὅλην ἄγνοισιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimi-
na, eumque, ut virum fortem, amicum
mihī adscisco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrhe-
siade, solvimus te accusatione; vincis suf-
fragiis omnibus, & quod reliquum est,
scito, te nostrum esse. PARRH. Equi-
dem initio jam adoravi. Jam vero Tragi-
co magis orationis genere faciendum vide-
tur; augustius enim fuerit. Splendida
quaeso Victoria, me comitare tuum, vi-
ridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de
altero jam cratere libemus, & vocemus et-
iam istos, ut poenas suarum in nos contu-
meliarum nobis persolvant. Accusabit u-
numquemque Parrhesiades. PARRH.
Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogis-
me puer, despiciens in urbem, praeconio
huc evoca Philosophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto
Philosophi in arcem caussam dicturi ad tri-
bunal Virtutis, Philosophiae, Justitiae,
PARRH. Vide pauci conveniunt agni-
to praeconio. Nam & alioqui Jus me-
tuunt, & vulgus illorum otium non ha-
bet,

α Ἀπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. ΛιW. β Προσκύησα] Προσκύησα L. γ Δίκης] Leg. Δικαιοσύνης.
M. duS. Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀπατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀπειτῶ, μεταγνώσκω ἰφ' ὧς εἶρηκα. V.

Tragoedum incidisse, qui calamitates ejus priores,
aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem pro-
verbium tangit etiam in Ἀποφ. c. 10. M. duS.

65. Ἀπάσαις] ἑξήκοις. J. Br. Vid. supra hoc Dial.
c. 21. J. F. R.

69. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Hoc in fine quarundam
tragoediarum apud Euripidem videre licet. J. Br.

ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex Euripid. J. B.

ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoedia-
rum, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. Brod. Vid.
Isthmia Pind. Od. VI. in princ. cum Scholiis. A. V.

ὦ μέγα] Eurip. Phoeniss. 1752. M. duS.

71. Διτῆρον κρατῆρ' ὦ] Aut id a comestatoribus ac
comestatoribus translatus, aut ad clepsydram reji-
ciendum. J. Br.

Διτῆρον κρατῆρ' ὦ] Specie proverbii. De secundo
cratere, Long. lib. 3. ποικιλ. Achil. Tat. lib. 2. J. B.

Διτῆ. κρατῆρ' ὦ] Alludere videtur ad morem vote-
rum, qui primam craterem alicui deorum libabant,

a secundo autem auspicabantur.

Ibid. Crat.] Σομασίου] Vid. Erasmi Adag. ὁ τρίτος
τῶ κρατῆρ. Primus crater ad sitim sumtus, Jovi O-

lympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius
ad ebrietatem servatori seu hospitatori dicabatur: ut
ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate
vindicaret. A. V.

75. Συλλογισμὲ] Aptā huic rei Syllogismi persona,
tum quod familiaris Philosophis, tum propter ety-
mion, quia collectionem notat. J. M. G.

79. ἴστω] Sic solet in formula praeconiorum o-
mitti χῆρ' aut simile quid. M. duS.

80. Δίκης] Legē Δικαιοσύνης, de qua supra c. 38.
Infra tamen pro hac Veritate appellat, c. 44. In eo
innobis scribitur Δίκης. M. duS.

92. Σομασίου] Dixi ad Petron. J. B.

93. Πάγια βαδὶν] Sic noster iterum in Jove Trag.
c. 26. βαδινώγωνα & γυγνίον. Sic de Senectute pro-
funda sive tragica, A. V. 44. 2. 36. βαδινώγωνα γυ-
γνίον.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. P H I L. Nequaquam. Sed tu, Parthesiade, prout videbitur, eos advoca.

41. P A R R H. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se judicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbaram exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, justitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus invicem se trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopa-

φι τὰς πλεονεξίας ἔχοντες. εἰ δὲ βύλει πάλῃας ἤκειν, καὶ τὰδε αὖ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ αὖ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἷόν τ' ὀνόματ' ἔχειν ἐς ἀκρόπολιν ὅπ' ἡ ἀφαιρομένη. δύο μὲν ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησάμαί τε πλεονεξίας ὅς δ' ἀν' ὀνόματι βαθὺν ὀπιδεύειν, καὶ πάλῃας ἰσχυράδων ἑτὸς γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἑκάστῳ σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πάντες δὲ συλλογισμὸς ἐξ ἅπαντ' ἔστιν ὅς τις ἀνὴρ τέττων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' αὖ μέσσοισι δύο ἰσχυροῖο τάλαντα,

τὰ δὲ δομεν, ὅς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχ' εἴη. Βαβαί, ὡς πλῆρης μὲν ἡ ἀνοδὸς ὠδιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μιν ὡς ἤκουσαν μόνον. ὡς δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἑτέροι, καὶ πάλῃ Ἀριοι πάλῃ γον

d Μίσσοις.] Sic P. sed J. H. S. aliaque male μίσσοις. e Ἐπι.] Sic H. B2. P.-S. In J. videtur fuisse ἔστιν sine accentu, quem du Sont manu sua imposuit. f Παρ.] Παρὲ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. P. Fl.

93. Παλάθην] Μάζαι σέση. V. J. Tὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τέττων Ἀθήνη, λπ

Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκιστῶνται, γράφει] δι' ἑ αὐτῇ ἑ ῥ. V.

ῥων. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκον βαβύτατα; sed & Ἀνίστοφ. Nub. βαβύς ἡ ἡλικίας, (ut observat Cl. Jenson. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλεονεξίας βαβύς. Ael. V. H. III. 18. Et βαβύλλωτος ap. Aeschylum, vid. Illustr. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαβυλλώος, frugibus abundans solum, apud Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate, Herodian. VIII. 1. 3. φάλαγγας ἐς τετραγώνια ἔταξε χήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαβύλλω. i. e. acies densas instituit. J. F. R.

93. Παλάθην ἰσχυράδων] Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophrast. Simos. Epist. 14. ὁ δὲ θεοπίσιος ἔστιν ἡλικίας ἡ ἰσχυράδων τὰ πλεονεξίας ἐκείνων, καὶ τὰς ἀκρίδας ἐκ αὐτῶν ἔκτελλεσθαι, ὁ δὲ τρυγίας ἐκείνων, καὶ μὲν πᾶσι ἡ κορον κομίζεσθαι οὐκ ἀδ' posteriore hanc partem tangit in Lapith. J. B.

99. Κεῖται δ' αὖ ἐν μίσσοις] Parodia ex Iliad. Σ. J. B. Κεῖται] Hom. II. Σ. 507. M. du S. Κεῖται δ' αὖ ἐν μίσσοις] Leg. ἐν μίσσοις vel ἐν μίσσοις Tom. I.

σι II. Σ. 507. Κεῖται δ' αὖ ἐν μίσσοις δύο χρυσῶο τάλαντα, τὰ δὲ δομεν, ὅς μὲν πᾶσι δίκην ἰδύτατα εἴη. J. M. G. Ibid. Μίσσοις] Maculam Edd. in hac voce ex Homero & B2. sustulimus, in quibus erat μίσσοις. M. du S.

Ibid. Δύο χρυσῶο τάλαντα] Hom. II. Σ.

Κεῖται δ' αὖ ἐν μίσσοις δύο χρυσῶο τάλαντα τὰ δὲ δομεν, ὅς μὲν πᾶσι δίκην ἰδύτατα εἴη. J. B. 3. Ἀνοδὸς] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. M. du S.

4. Ἐπι . . . ὅς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? M. du S.

Ἐπὶ τὰς δύο μιν] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μιν, ὡς ἤκουσαν α. τ. λ. J. M. G.

5. Πελ. — Ἀσκλη.] Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspēcta haec

γον' ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, καὶ χεῖρ' ἔχοντες Τάλω
τάφον· αἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμε-
ται κλίμακας, ἀνέρπνοι βομβηδὸν, καὶ Δία
καὶ βορυσθὸν, ἐς μὲν δίκλιν, ἵνα καὶ καθ' Ὁμη-
ρον εἴπω, ἀλλὰ καὶ κῆθεν εὖ μάλα πολλοί,
καὶ τεύθεν

Μυρίοι, δόσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνετ' ἔρι.
Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγη-
δὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχῇ πῆρα, ἰ-
σώγων, κολακεία, ἀναχαυντία, βακίη-
ρία, λιχνεία, συλλογισμός, φιλαργυρία.
οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγ-
μα ἐκείνο ἀνέσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀνα-
μιχθέντες τὰς πλείους τῶν ἄλλων, καὶ λελίσθα-
σιν οἱ τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τῷ-
το γὰρ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι φιλοσοφία, καὶ
ὅτις ἀν' ἐμὲ φασὶν σε μάλιστα, τὸ μὴδὲν
ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πι-
θανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔσονται πολλάκις τῶν
ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τῷτο
μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὸς ἡμᾶς πρῶτος χρὴ
τῆς Πλατωνικῆς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ ἄλ-
λὰ τῆς Πυθαγορικῆς ἡμᾶς, πρότερον γὰρ
Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληροῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali
sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem sca-
lis admotis cum bombo in altum enitun-
tur, atque examinis instar apum glomeran-
tur in uvam, ut Homeri verbo utar. Ve-
rum inde etiam bene sane multi, & hinc
sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.
Brevi autem plena illorum arx erit, cum
clangore sibi invicem adfidentium, & ubi-
que pera, barba, adulario, impudentia,
baculum, gula, syllogismus, avaritia.
Pauci vero, qui ad primam praeconis vo-
cem adscenderant, vix apparent, nulla no-
ta insignes, reliquorum turbae immisti, &
latent similitudine habitus reliquorum. Il-
lud enim, Philosophia, sane molestissi-
mum est, & quod quis maxime in te et-
iam reprehendat, quod notam illis nullam
aut signum imponis. Saepe enim hi im-
postores ipsis vere philosophantibus sunt
probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo post,
sed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos acci-
pere primum oportet. PYTH. Non, sed
Pythagoricos nos, prior enim fuit Pytha-
goras. STOIC. Nugas agitis, meliores
nos

a. ἔρι.] Ὁμη. A. G. L. Sed vulgatam servant Edd. omnes. b. Πάγων] Deest h. v. in Fl. Reliquae habent.
c. Μῆδον] Sic A. G. P. L. J. Mῆδ P. S. Mῆ δὲ vero discrete H. Fl. Bz. male. d. ΠΛΑΤ. αὐτοῖς] H. J. inte-
gre Πλατωνικῶς αὐτοῖς. Sed optime αὐτοῖς. Πλ. A. G. Mf. Gr.

γ. Τῇ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἦν παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει
ταφάμενος· τὸ δὲ Ἀνάκτειον τῶν Διοσκουρίων τὸ ἱερὸν· Ἀνακτεῖον
τὸ οἱ Διοσκουροὶ λέγουσι. V.

8. Ἀνακτεῖον] τ. Ἀνακτεῖον τῶν Διοσκουρίων τὸ ἱερὸν· Ἀνακτεῖον
τὸ οἱ Διοσκουροὶ λέγουσι. V.

* Ἀργύραι] Hoc scholion commentiferae locum Suidae, ex
duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi
quod bis positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, &

part in Ed. Gr. in summa pag. 17. part in med. p. 18. de-
scripta.
† Ἀνακτεῖον] Ex hoc igitur abundabat.

haec omnia clarius intelligantur.

Παλαγγινόν] Glossa Paris. Loca Athenis juxta arcem.
Confer infra c. 47.

γ. Τάλῳ] Confer Ὁρχ. c. 49. Et φιλόν. c. 19.

Τάλῳ] Τάλῳ Athenis sepultura, nondum inveni;
Filius ille nobilis, qui pro victricis pugnans patria
salvis liberis obiit.

8. Ἀνακτεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 10. Hemst.
J. M. G.

10. Βορυσθόν] Il. B. 89.

13. Μυρίοι] Ex Hom. Il. B. pro ἔρι Angl. ἔρι. J. B.
Μυρίοι] Recte utique Mf. μυρίοι, ὅσα δὲ φύλλα καὶ
ἄνθεα γίνονται ἔρι. est enim ex Hom. Iliad. B. v. 468.

ἔρι est interpretatio. ἔρι n. accipitur cum pro vere
tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. J. G. G.

Μυρίοι] Vid. Hom. Il. B. 468.

Ibid. ἔρι] In Angl. L. & Mf. Gr. ἔρι, uti & apud
Homerum l. c. & Odys. I. 51. scribitur. Sed de in-
dustria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor,
quo

nos de Porticu. P E R. Nequaquam , sed quantum ad pecunias , primi nos esse debemus , de Ambulatione Philosophi. E P I C. Nobis Epicureis placentas date & massas : de minis exspectabimus , & si accipiamus ultimi. A C A D. Ubi duo illa talenta ? Ostendemus enim Academici , quantum reliquis sumus contentiores. S T O I C. Nequaquam , nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. P H I L. Define rixarum. Vos vero Cynici , ne impellite alii alios , neque baculis pulsate : ad alia enim vocati estis , & jam ego Philosophia , & Virtus haec , & Veritas cognoscemus , qui vestrum vere philosophentur , deinde qui inveniuntur ex nostris placitis vivere , beati erunt , iudicio nostro optimi. Impositores vero , & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus , ne superbia quadam ea , quae supra ipsos sunt , adfectent. Quid hoc ? fugitis , per Jovem , per ipsa praecipitia defilientes multi. vacua igitur arx est , praeter paucos illos , qui remansere , nihil metuentes iudicium.

ἡμεῖς οἱ ὑπὸ τῶν σοῶς. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν' ἀλλ' ἔργε τοῖς χρήμασι , πρῶτοι δὲ ἡμεῖς εἴμεν , οἱ ἐκ τῆς Περιπάτης. ΕΠΙΚ. Ἡμῶν 3 τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλεονεξίας δοτε , καὶ τὰς πλεονεξίας πλεονεξίας δὲ τῶν πλεονεξιών , καὶ ὑστάτως δὲ λαμβάνων. ΑΚΑΔ. Πῶς τὰ δύο τάλαντα ; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων εἰσὶν ἐπιτηδέτεροι. 40 ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσαθε φιλονεικῶντες ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὁδοῦτε ἀλλήλους , μήτε τοῖς ξύλοις παῖστε ἐπ' ἄλλα γὰρ ἔτε καὶ 45 φιλημένοι καὶ ἰδὲ ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία , καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη , καὶ ἡ Ἀλήθεια , διδάσκουσιν τίτες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφῶντες εἰσιν , εἴτα ὅσοι μὲν αὖτε εὐρεθῶσι καὶ τὰ ἡμῶν δοκῶντα βιβῆτες , εὐδαιμονήσουσιν , ἀριστοὶ κεκριμένοι. τὴν γὰρ τὴν 50 οὐδὲ , καὶ ἔδει ἡμῶν προσήκοις , κακῶς κακῶς ὁπτιρίφομεν , ὥς μὴ ἀντιποινοῖτο τῶν ὑπὲρ αὐτῶν , ἀλαζόνες ὄντες τί τῆτο ; Φεύγε , καὶ Δία , καὶ τὴν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλόγιστοι ; καὶ ὅτι ἡ ἀκρόπολις πολλὴν ὀλίγων τέτων , ὅποιοι μεμενέκασι , ἐφ' ὧν 55 δύνανται κρίσις.

Oi

o' Omitte] Aitantes male ex Fl. Recte αἰτῶν. P. & Edd. f' Hm] Sic L. f' P. om̃ male Ex. H. Fl. S.

35. 'Επικουρείς] 'Ως τῶν Ἐπικουρείων διύτυμα πάντα τῶν ἡδονῶν ἡγουμένη. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. M. du S. 14. Mssu di] Casaub. ad Athen. f. B. Ibid. Κλαυμένη πρὸς. Hom. II. B. 463. M. du S. 23. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλει γνώριμα] Non est hic locus δὲ , recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt , μὴδὲ ἐπιβάλλει γνώριμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse , quod & Bourdelotius probat , cum Anglicano & meo : διχόμεθα ἡδὴ αὐτοῖς. Πλατ. ἡμῶν πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχίστην ἐπιτίλει τὴν ἀγρῶν. fac ut 60 οἷο aliquid capiamus. f. G. G. Ibid. M. di] Angl. μὴδὲ. f. B. Mssu] Ed. f. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendose μὴ δὲ vel μὴδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516.

Ὁ Ζεῦ , τί δὲ χρυσὸν ἔχεις ἐν τῇ ἐκείνῃ τικμῇ ἀνθρώπων ὅπως σφῆς , Ἀδρῶν δὲ ὅτι καὶ τὴν κακὴν διαδῶναι Οὐδὲς χαριεστὴ ἐμπέφυκε σῆματι.

M. du S.

27. Διχόμεθα ἡδὴ] Angl. ἡδὴ αὐτοῖς sic erat legendum : aliter tamen Interpres , & MSS. & Cod. Florent.

f. B.

Διχόμεθα ἡδὴ] Cogitabam aliquando , annon ista vox sit Philosophorum impatientium , Ἀλλὰ διχόμεθα ἡδὴ . Quam max accipimus ? Nec jam poenitet.

f. M. G.

Ibid. ἡδὴ αὐτοῖς. ΠΛ. ἡμῶν.] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In Edd. ἡδὴ. ΠΛ. αὐτοῖς ἡμῶν.

M. du S.

33. Χρημασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici.

f. Br.

H h h h a

59. Θέ

Οἱ ὑπὲρ ἡμῶν ἀνέλεσθε ἢ σῆραν, ἢν ὁ Κυ-
νικός ἀπέρριπεν ἐν τῇ τροπῇ. Φέρε' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἢ περ δέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
ἢ αὐτοπυριτῆς; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον τιτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδον ἢ θυ-
μῶν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια ἢ ἀσ-
κήσεως; καὶ μὴ τέτῳ ἡζύεις λοιδορεῖσθαι ἀπα-
σι, καὶ τὴν ἄλλαν παιδαγωγῶν; ΠΑΡΡ. 65
Τοῖστί μοι ἡμῶν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν
τινα τρόποι ἀγνοῦμεν ταῦτα πεπαύσεσθαι,
καὶ ἀφ' ἧς οἱ ἐπιτυχάνοντες οἱ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὐτῶν πάλιν οἱ ἕ-
τέροις βίβει. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, 70
ὑπὲρ ὧν γὰρ τέτο γένοιτ' αἶν, ὥς μὴ ἔγκρα-
τῇ σε τὸ λεῖδ' ὅτι, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ
λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἕως τῆς
χρηστῆς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρη- 75
σίᾳ δὲ, ποιησάμεθα τὸ τοῖστί μοι, ἐπεὶ χρη-
στὸς ὦπται καὶ εὖναι ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία,
μάλιστα θαυμάζω, ποῦ λαβόντα μετ' αὐ-

45. Famuli, tollite peram, quam minu-
tus ille Cynicus in fuga abjecit. Age vi-
deam, quid habeat? num forte lupinos,
aut librum, aut panes ex atrorum genere?
ΠΑΡΡΗ. Non. sed hoc aurum, & un-
guentum, & cultrum ad sacrificiales epu-
las, & speculum, & tesseras. PHIL. Bo-
num factum, vir fortis. haec igitur tibi
habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, &
reliquos disciplina continere? ΠΑΡΡΗ. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem
vos videre, quemadmodum ista igno-
rari definant, dignoscantque, qui in illos
incidunt, qui illorum boni viri sint, &
quod alterius sint vitae. Tu vero, Veri-
tas, inveni: quandoquidem e tua hoc re
fuerit, ne invale scat contra te mendacium,
neque ignorantia quadam lateant pravi ho-
mines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parthesia-
dae hoc permittamus, quandoquidem bo-
nus vir deprehensus est, & nobis benevo-
lus, & tuus, Philosophia, admirator ma-
ximus,

α Θυμῶν] Κορυμν. Coniicit M. du S. πυθινὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant Fl. Bz. H. P. β Ἐς τοὺς χρη-
στοὺς μεμιγμένοι] Τε τ. χ. μεμιγμένοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιγμένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους ἢ αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυριτῆς ἄρτος ὁ λύκος
καὶ χυδίας ἀπὸ τῆς τροπῆς, ἢ πρὸς ἕλκιν, ἢ ἐν τῇ σποδῇ, ὅτι καὶ
ἐγκρυφίαν * φαμίν. V.
60. Χρυσίον τοῦτ'] Τὸ μὲ χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχον-

τες ἀνδρίσκοιαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν ἐκδοτές. τὸ κάτο-
πτρον ὡς εὐτελεῖσθαι τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιμνότερον ἐν τῇ
ὕψει. οἱ κύβοι δὲ δι' ὄγμω χαλῶς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου
ἀλγίστης. V.

* φαμίν] Exc. G. φαμίν. C. φαμίν.

M. du S.

59. Θέρμους] Dixi ad Petronii lupinos. J. B.
Ibid. Ἄρτους ἢ αὐτοπυριτῶν] Hæc omnia in Dialog.
port. & in Catapl. J. B.

61. Καὶ μαχαίριδον θυμῶν] Seseptia. Casaubon. ad
Suet. Aug. dico fuisse alibi. J. B.

Ibid. Μαχαίριδ. θυμῶν] Placeat πυθινὸν. Μαχαίριδον
πυθινὸν. Delphicum gladium. J. Br.

Μαχαίριδον θυμῶν] Brodæus μαχαίριδον πυθινὸν.
Delphicum gladium. Verum ἀποχρῆσται πάντων λίσαν. Dixit
scilicet saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque
illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδον θυ-
μῶν cultrum sacrificatorium, sive cultrum ad sa-
crificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphi-
cus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum &
voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hu-
jusce Cynici ulla Lucianus, in pera ejus inventas,
sed quæ summæ deliciarum sint, χρυσίον, μύρον,

μαχαίριδον θυμῶν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, un-
guentum, cultrum ad sacrificia, speculum, tessera-
ras, &c. quemadmodum sacrificaciones gumiis epu-
larum ocaationes fuerint, longum fuerit nunc edisser-
tare. Th. M.

Μαχαίριδ. θυμῶν] De hoc, dum reliqua enumerat &
enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet
quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum
conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genui-
na hæc verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scho-
liastæ a me jam memoratum silentium, rifum ca-
ptasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδον, quæ æ-
que ac ἐγκρυφίαν de libro aliquo præceptorum ea æ-
tate notæ forsitan usurpabatur. Addito autem θυμῶν,
jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχαί-
ριδον. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego ta-
men aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conje-
ce-

ximus, ut adsumto Eleûcho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histriionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, recelet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia. PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilae ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

τῷ τ' Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκεισι Φιλοσοφεῖν ἐντυχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἀν' εὐρὴ γήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, τεφανώσάτω· ἑταλῶ τεφανῶ, καὶ ἐς τὸ Πρύτανεον καλεσάτω· ἢν δὲ τινι. (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καλαράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβῶνιον περὶσπάσας, ἀποκαιράτω τ' ὡγῶνα ἐν χρῶ πάντι τραγοκερικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπῃ τ' μετώπῃ τ' ἰγμάλα ὀπιθαλλέτω. ἡ ἐγκαυσάτω χεῖρ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ὅ καυτῆρ, ἔτω ἀλώπηξ, ἡ σίθηρ. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἐλεγχ, ὦ Παρρησιόδη, τοῖόςδε ἔτω, οἷον ὁ τ' αἰτ' ἔω πρὸς τ' ἥλιον εἶναι λέγει· ἢ μὰ Δία, ὥστε καὶ κείνης ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκείνη δοκιμάζει· ἀλλὰ πρὸς τοὺς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδοίην, ὃν μὲν αὐτῇ εἶδης ὑποφῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τ' ἄφην, ἔτ' ἔτω, ὁ τῷ θαλῶ τεφόμενος· ὃν δ' ἀν' ἀπενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τ' χεῖρα ὀρέγοντα ὅπῃ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ὅπῃ τὸ καυτήριον ἰτῆτον, ἀποκαιρέναια· πρῶτον τ' ὡγῶνα.

ΠΑΡΡ.

e Θαλῶ] Sic f. P. H. S. Fl. d. ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. e Πρῶτον]. Πρῶτ' Fl. Vulgatam servant Edd. & P. πρῶτον Ex.

85. 'Εν χρῶ] Κοιρίαι τ' ἐν χρῶ λέγεται ὁ μίχρη τ' σαρὶς ἔκρηρ. P.

† 'Εν χρῶ] Haec verba omissa in edit. supplevis M. du S.

cerim, ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de *merced. condue.* legito: hunc ego cultum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si *κοιρίαι* legas pro *δυτικαί*? Vid. *Ἀπαιδ.* c. 29. *Plus.* in *Dione.* p. 1667. f. & *Polyaen. strateg.* VIII. p. 604. B. ubi *μ. κοιρίαι*. Casaubonus observat Graecis cultorum menfariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem *ἑχμυδίων* quod dixi, notum est ex *Epicteti* libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostati* insignem, sub finem *Herodis.* M. du S. 62. *Καὶ πατοτρῶν*] Haec eleganter apud *Arul.* in *Apol.* f. B.

73. 'Αδρῶν ἐς τοὺς χρῆστας μεμιγμένοι. Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ Φαῦλοι τ' ἀδρῶν τε τοὺς χρῆστας μεμιγμένοι.

Ibid. Σε τ. χ. μεμιγμένοι.] Sic A. P. & L. nisi quod in A pro *σε* legitur *τι*. In Eddis. *σε τ. χ. μεμιγμένοι.* M. du S.

82. Θαλῶ τεφόμενος] Sic postea τῷ θαλῶ τεφόμενος.

Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac *θαλῶν* quid autem *θαλῶν*, *Theocr.* docet *Eidyll. Hesych. Suid.* vocaverunt etiam *ὄχρον κρατὶς*, ut apud *Hesych.* verbo *χύντασεν*, cujus locum emendat *Clariss. Scalig.* *χύντασεν* δὲ *κρατὶς* ὄχρον *ἐν σκελὶ παρὰ χρυσίον* &c. vocaverunt Latini sagmina: *Gl. vet. Sagmina* θαλλός, *σπονδία*. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in *Panathenaica* pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult *Junius* apud *Sicob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivæ, quos manu gestabant, ut videatur esse illud *Homericum* *εἰμυματ' ἔχον ἐν χρυσίῳ*. Uli sunt & Latini, ut autor *Ceir.*

Pergis Amyclae spargens olivaria thallo.

Quod *Virg.* 6. *Æn.* dixit

Ramo frondentis olivæ.

85. 'Εν χρῶ] 'Εν χρῶτι, *ad vivum*, ad *cute.* f. Br.

'Εν χρῶ] Confer supra B. πρ. c. 20. M. du S.

87. Ἡ ἐγκαυσάτω] Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. f. Br.

95. Ὑπερῶντι] *Hor. oculo irretito* 2. *Od.* 2. f. M. du S.

H b h h 3

4. Ἀλα-

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, & φιλοσοφία, & ὅψιν αὐτίκα μάλα τὸς πολλὰς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ περιηχοφύρας, ὀλίγους δὲ & ἐσφραγισμένους εἰ βάλεαθε μέντοι καὶ ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, ἢ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τὸς Φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢ ἡ ἱερεία μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τῇ ὀρμιᾷ ἐκείνῃ & τὸ ἀγκιστρον, ὅτε ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἴδθ' δὴ λάβε, & τὴν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχῃς. ΠΑΡΡ. Οὐκ ἔνι αὖ ἱερεία, & ἰχάδας μοι τινὰς ὁδὸς ἀπύσασα, & ὀλίγον & χρυσία. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀγνοεῖται; ΙΕΡ. Δελέσθαι τὸ ἀγκιστρον ἰχάδι, & χρυσίον, καθέ-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam sicum & aurum, se-

a Ὀπιρ] Ὀπιρ ἴ. sola. b ΙΕΡ.] L. ἴ. Bz. Et sic emendare jussit M. du S. Deest plane in P. HAP. Edd. reliqq.

9. Ὀρμιᾷ] Ὀρμιᾷ λατὸν ἡοιῶν, ἀπὸ τῆ ἡμῶν, τῆ συμπλίκου. V.

10. Ὁ δὲ Πειραιῶς] Πειραιεύς, ὁ δὲ Ἀθήναις λιμὴν, & κλύεται Πειραιεύς * ἀπὸ τῆ πειρᾶ πειραιῶν, πειραιεύς, ἢ

* Ἀπὸ &c.] Piræeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σκάδια διαπρᾶν, ut ostendit Μενέσιμος in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac super edito a

πλειοψημῶν τῶν πειραιεύς. V.

13. Ἀπύσασα] Περιττὸν τὸ ἀπύσασα, Ἀττικὸν μῦθος. αὐτοὶ γὰρ ἐπαίξις ἔχον φασίν, & ἴκον αἰεταί, & ἄλλα τούτοις ἀφελήσια. V.

Doctiss. Viro J. G. Gravio. Vid. c. 1.

† Ἐκὼν] Ἐχόλια legebatur in Ed. Grav. Sed ex collatione Codicis correxi.

J. Cler.

M. du S.

4. Ἀλωπεκίας] Vulpe notatos. J. Br. Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero αὖ σαμφοφύρας, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. J. M. G.

8. Ἡ ἱερεία] De qua supra Lucianus. J. Br. 10. Ὀπιρ] Ad aliquam, sua ætate notam historiam alludit, quæ ad nos usque non videtur pervenisse. Quod Ὀπιρ hic legis ex Ed. ἴ. est; in reliquis enim est Ὀπιρ. M. du S.

Ὀπιρ] Ὀπιρ duali numero ex ἴ. recipiendum jussit du Soul. obsecundassim certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. J. F. R.

Ibid. Ἀνέθηκεν] Ὅτι δὲ ἀνέθηκεν. J. Br.

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀγνοεῖται. ΠΑΡΡ. Δελέσθαι τὸ ἀγκιστρον ἰχάδι] Brodæus. Ubi notata Περρῆσι δὲ persona reponi vult personam Ἀριστεύς. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiæ cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἀγνοεῖται, pro τί πράττειν ἀγνοεῖ ὁ Παρρῆσιᾶδης; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novæ. Virtutis personæ locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiæ τί ταῦτα, &c. Th. M.

15. ΙΕΡ. Δελέσθαι] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, τί πράττειν ἀνὴρ ἀγνοεῖται; Παρρῆ. Δελέσθαι τὸ ἀγκιστρον ἰχάδι & χρυσίον, καθέσθαι & ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆ τειχίου, καθέσθαι ἐς τὸ πᾶν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παρρῆ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἰερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθέσθαι. Quin & ex ipsa Philosophiæ interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἀγνοεῖται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὁ ἄνθρωπος, πράττειν ἀγνοεῖ, vel ἀγνοεῖ;) sed ab alia persona, Ἰερῆ. scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiæ non satisfacit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, τί ταῦτα, ὁ Παρρῆσιᾶδης, ποιεῖς; errorem videtur suboluisse Marcilius pag. 418. pro καθέσθαι reponens καθέσθαι. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadi persona, scribatur Ἰερ. hoc est, sacerdotis persona. J. J. IEF.]

sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn. LIBER. Non. sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam est. attigit. captus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam supra est. Age videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules!

ζόμεν^α ὅτι τὸ ἄκρον ἔτι τειχίῃ, καθήκειν ἐς τὸ πόλιν. ^δ ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιῆς; ἦτοι τὰς λίθους ἁλιεύσειν οὐδέ γινώσκας ἐν τῇ Πελαγονίᾳ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην ἀεὶ μένει· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιρίτη Φίλη, πολλὰς ἡμῖν ἀνάπτεπε τῇ ἰχθύων.

Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μάλλον ἢ δὲ χρύσοφρυν. ^ε ΕΛΕΓ. Οὐκ ἄλλὰ γαλέος ἔστι προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεκνηώς. ^β ὁσφραῖ] ἔχρυσίς, πλεονάζον ἡδὲ ἐστίν· ἔφαυεν, εἰληπῆται, ἀνασπάζωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἐλεγχῃ, νῦν ἔξω πεπολαβῆς ὁρμιάς· ἀνα ἐστὶ· φέρε' ἴδω τίς εἰ ὁ βέλιντε ἰχθύων; ^κ κύων ἕτερος γε. Ἡράκλειος, ^γ

^α Καθῆκειν] Καθῆκειν. Al. Marc. ^δ ΦΙΛ.] Deest in P. Comparet in Edd. ^ε Ἀλιεύσειν] Vid. Th. Mag. f. Δ]. Σὺ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. ^g ΕΛΕΓ.] Deest in P. ^h ὁσφραῖται] ὡς φέροιο Coll. Edd. vulgatam servant. ⁱ Πωπεπλάβῃ] Ἐπιλαβῆ Fl. male. Nihil mutat H. P. & P. nec ceterae. ^k Κύων] Sic recte L. Deest in Angl. & P. Edd. ^γ H. P. S. & ceterae omnes κύων male. Vo. forte χύων. ἀνών Ex.

27. Ὅσφραται τῷ χρυσῷ] ὡς φέροιο τῷ χρυσῷ. G.

IEP.] Sic ex L. Ed. ^γ. & B2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. Jensonius, & ante eum Brodaeus. M. du S.

IEP.] Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Iraque quid fecerit, responderet, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. ^γ M. G.

17. Καθῆκειν] Καθῆκειν.

20. Ἐκ τῷ Πελαγονίᾳ] Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. G. C.

Ἐκ τῷ Πελαγονίᾳ] Vide infra ad Συσφ. c. 15. du Soul, adde & supra, Schol. ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae Cognatus etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2. c. 21. ^γ F. R.

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuissima mutatione legi ΒΑΕΥ. h. e. ἑλιγγῶ. Hujus enim est deprehendere verum; hic adjunctus Parrhesiadæ paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. ^γ M. G.

Ibid. Οὐκ ἄλλὰ γαλέος ἐστὶ] Interpretes: minime felis est. Sed quis unquam audivit, γαλέον esse selem, & seles in mari capi. Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I. 45. γαλέον esse genus canis marini, qui est καλίστην γαλέον & ποταμῶν. qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI. c. 11. f. Athen. IV. 17. & VII. 8. L. Bos.

Οὐκ ἄλλὰ γαλέος ἐστὶ] Glossa Parisina: lupus marinus: meminisse Aristot. & Plin. Felis. galenus. Γαλα ποταμῶν interpretatur, est piscis raras. ^γ F. R.

31. Κύων ἕτερος γε] Haec verba non sunt in Angl. Cod. ^γ B.

Κύων] Locum hunc in omnibus impressis jam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim κύων legebatur. In A. autem & P. deerrat prorsus ea vox. In quibusdam etiam κύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. pr. c. 7. M. du S.

Κύων] Pro κύων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platónico agit, simili ad nomen respectu πλάτων appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Jam γαλέος s. mustelus piscis, κύων, caticharias, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. ^γ M. G.

Κύων] Quia κύων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2. c. 22. inde fecit κύων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: κύων. Cum mihi sint pisces;) satis absurde hoc loco. ^γ F. R.

33. Ἐπὶ

τ' ὀδόντων. τί τῷτο ὦ γενναϊότατε, εἴληψαι
 λυχνείων ^α ἐν τὰς πέτρας, εἶθα ^β λήσων
 ἡλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ ἰδὲ ἴση φα-
 νερός ἀπασιν, ἐκ τ' βραγχίων ἀπηρήμεν ^γ 3
 ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί.
 κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἢ δ' ἰσχάς ἢ δὲ πρὸς-
 ἐσχῆλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ.
 Μὰ Δία ἐξαιμεσάτω· ὡς δὲ καὶ ἐπ' ἄλλους δε-
 λεάσσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῆς ὦ Διό- 4
 γηνες; οἷσθ' αὖτε ὅς τις ὅστιν, ἢ προσήκει
 σοί τι ἀνὴρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί
 ἔν; πόσους ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν
 γὰρ δὴ ὁλοῶν πρῶτον αὐτὸν ἐτιμησάμην.
 ΔΙΟΓ. Πολλὰ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ^δ 5
 ὅστι, καὶ εὐδελχθὴς, καὶ σκληρός, καὶ ἀτιμῶν
 ἄφες αὐτὸν καὶ κεφαλὴν ὑπὸ τ' πέτρας· οὐ
 δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἄγκιστρον
 ἐκείνῳ μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμ-
 πτόμενός σοι ὁ κάλαμος, σπικλαδῆ. 6
 ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγηνες· καὶ φοί εἰσι, καὶ τ'
 ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφύ-
 τ' αἰοί γε αἰάσθηα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus
 es, gulam dum sectaris circa petras, ubi
 putabas subeundo te latere posse. Sed
 nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam, & hamum
 huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam
 infedit, & aurum descendit in ventrem.
 DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad
 alios etiam esca utamur. PARRH. Quid
 ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad
 te ne aliqua ratione hic vir pertinet?
 DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur?
 Quanti illum aestimare par est? equi-
 dem duobus illum obolis nuper indicavi.
 Multum narras. neque enim edulis est, &
 horridus adspectu, & durus, & nullius
 pretii. Demitte illum per petram praecipi-
 tem: tu vero alium hamo demisso extrahe.
 Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa
 tibi arundo frangatur. PARRH. Noli
 metuere, Diogenes, leves enim sunt & mi-
 noris quam apuae ponderis. DIOG. Ita
 sane: maxime sunt cognati apuis, infeli-
 cissimi ingenii homines. Sed tamen ex-
 trahere.

49. PARRH.

^a Λήσων] Gron. Λήξων. male, vid. nott. ^b Προσέχεται] Sic H. Fl. Bz. S. Ita adnotat M. du S. Sed quid
 opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? ^c Πολλὰ] Sic P. & L. Edd. πολὺν.

46. Καὶ εὐδελχθὴς, & σκληρός] Ἀμφοτέρω, ἀπρεπὴς, *μισαρός. V.

* Μισαρός] Μισαρός editum erat, sed μισαρός correxit M. du S. recte; nempe a μῖσος scilicet.

J. F. R.

33. Ἐνθα λήσων ἡλπισας] Benedictus, ubi te latita-
 turum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut
 latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa pe-
 tras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Ita-
 que Firckbairnerus ubi praedari sperabas, & adscripsit
 pater λήξων.

J. G.

Ibid. Λήξων] Sic recte legi, ex Is. a. c. 4. ubi ἐν-
 ῖσων λήξων, tribus quatuorve aliis auctorit. ex nostro
 probaverat M. Sont, nimirum ex Jun. pag. 420. 367.
 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in
 uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσων
 ἡλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l.
 convenire, docet sequens ἐν φαίνεται ἀπασιν. J. F. R.

45. Πολλὰ] In textum recepi ex duobus CC. ut
 longe elegantius vulgato πολὺν, & magis respondens
 verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit
 tolerabilis, πολὺν tamen Lucianum dedidisse credo. Et

sic fere in A. Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata:
 εἰ τοσούτων τὸ χρηρὸν ἀπιδόδα; respondet Ναί, τοσού-
 των. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat,
 quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad
 verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam
 & sic plane noster supra in Dial. mort. IV. pr. Ἀγκυ-
 ρῶν — πῶτι δραχμῶν. XAP. ποῦλὲ λέγει. Si quis ta-
 men vulgatam tueri velit, ex Vit. ant. c. 26. med.
 per me licet.

J. F. R.

52. Ἀφύων ἰλ.] Vid. Aristoph. Schol. in Equit. p.
 226.

A. V.

Ἀφύων] Glossa Paris. Aphya pisciculi, quos parvis
 limus, vermiculorum instar secusurientes: meminit Au-
 lianus. Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit,
 quod ex aqua & pluvia procreantur.

J. F. R.

Ibid. Ἀφύων αἰοί] Non potest commode lusus verbo-
 rum conservari ex cognatione ἀφύων ἀρναρίων, &
 ἀφύων.

49. PARRH. Vide quis alius ille la-
tus (Platys) & quasi dimidiatus piscis ac-
cedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit:
tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Pla-
tonicum se dicit. PLAT. Et tu, facer-
rime, ad aurum venis? PARRH. Quid
ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT.
De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur
hamus. PARRH. Et sane video quen-
dam undique pulchrum accedere, ut in
profundo videri potest, vario colore, tae-
nias quasdam per tergum aureas habentem.
Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis
se esse praedicat. Accessit: deinde rursus
renatat: cum cura respice: denuo redit:
hiat, captus est: extrahatur. ARIST.
Noli me de illo interrogare Parrhesiade,
ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur
hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit
praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἔστος ὁ πλατύς,
ὡς περ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ἢ ἦν-
τά τις κεκηνὸς ἐς τὸ ἀγκυρῶν, κατέπην,
ἔχεται, ἀνασπάσας. Ἐλ. τίς ἐστίν; ΔΙΟΓ. Ὁ
Πλάτωνικός ἐστὶ λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ
κατάρα, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ.
Ὅτι φης ὦ Πλάτων; τί ποιοῦμεν αὐτόν;
ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔστω.
ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλοι καθέσθω. ΠΑΡΡ.
Καὶ μὴ ὁρῶ τινα πάγκαλοι προσόντα,
(ὡς ἀνὰ βυθῷ δοξῆι ποικίλον τι χρῶμα.)
ὅστις τινὰς ἐπὶ τῷ νότῳ ἐπιχρυσὸς ἔ-
χεται. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ δὲ Ἀριστοτέ-
λει προσποιούμενος, ἔστος ἐστίν ἦλθεν, ἔ-
τα πάλιν ἀπενήξατο. Πεισκόπου ἀκριβῶς,
αὐτὸς ἐπαπῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπτο, ἀν-
ομήσας. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ πρὸς αὐ-
τῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.
ΠΑΡΡ. Οὐκὲν καὶ ἔστω Ἀριστέλης χε-
ρὶ τῶν πρῶτον.

ΔΙΟΓ.

d. ἔστω] ἔστω Fl. e. ἔστω] Ἐλ. ante τις hic inserit P. f. ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet f. Sed reliquae
consentiunt in ΠΑ. g. ΠΑΡΡ.] Deest in f. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. P. Bz. F. A. S.

55. ἔστω τις] ἰχθύς, ἢ + ἔστω + πλατύν. ὡς
δὲ διηγήσασθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅτι τις συν-
δύει καλοῦσιν, αἱ δὲ βούλωνται. καὶ δὲ ἄλλα ἐπὶ

ταῦτα. V.

68. Πεισκόπου ἀκριβῶς] Αὐτὸς ἐπαπῆλθεν, e regione
ibi in margine erat. G.

+ ἔστω] Ὅσον legebatur, & quidem adspirata prima, id
autem noster delevit, & ἔστω reposuit, non addita ratione;
credo tamen eum in Cid. sic reperisse; sed posset utrumque
adesse, & ἔστω, ὡς ἔστιν, quod καὶ ἔστω de piscibus acci-
pitur, pro synonymo τῷ ἰχθύος haberi.
f. F. R.
+ Συγκαλλῆσθαι] Συγκοῦσθαι. C.

S. βούλωνται. καὶ δὲ] βούλωνται & καλῶς editum erat, plu-
ribusque vitis ty otheicis scatebat hoc & praecedentia scho-
lia. Sed ad καλῶς & verba seqq. du Soul notavit: quid hoc
sit, nescire me, lubens agnosco. In Exc. G. lacuna est in
hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐπὶ ταῦτα. C. καὶ δὲ ἄλ-
λα γὰρ i. t. f. F. R.

ἀφαισάτων.

55. ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo
latos illos pisces dimidiatos vocat, Halbfische: quem-
admodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos
certe, genus, soleas, vulgo Plateissen vel Platissen,
πλατῆις, appellant.

f. M. G.

ibid. ἔστω] Gloss. Paris. Psetta piscis latus: memi-
nis Aristoteles & Suidas.

f. F. R.

57. Ἐλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem
ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P.
omnia sanat.

M. du S.

60. τί φης] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π.
tantum. Sola f. Ed. eidem tribuit, recte. M. du S.

64. ὡς ἀνὰ βυθῷ δοξῆι ποικίλον τι χρῶμα] Bene-
Tom. I.

dictus, ac si in profundo varii coloris appareat. Qui
sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi
potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est?
aut an id fieri solet? Prior interpres, veluti in profun-
do apparet colore vario, easque voces includit paren-
theli, unde patet eum errasse in scopo & vera intel-
ligentia. Verte, accedentem video, prout in profundo
videatur, varium colore. Sedere enim fingitur in mu-
ris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia
istius altitudinis judicare posset, sic videre aliquem var-
ium. Res ipsa docet.

f. G.

ὡς ἀνὰ βυθῷ δοξῆι] Du Soul versionem pristinam
sic correxerat: Et quantum in profundo cernere est,
non inepte.

f. F. R.

ΔΙΟΓ. 'ΑΛΛ' ἰδὼ πολλὰς πρὸς τὰς
 ἰχθῦς ὁρῶ χεῖ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀπαυδάς, 7
 ἢ ἔπιφαιναν ἐκτίραχσμένους, ἢ ἐχίνον
 δυσληπτότερους ἢ πρὸ σαγῆνης ἐπ' αὐτὰς δέ-
 σαι· ἀλλ' ἢ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ
 ἐκ τῶν ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἤτοι δὲ ἔστι τὸ
 ἀγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἀν' αὐτῶν Στραυτάλοσ 8
 ἦ. ΕΛΕΓ. Κάθε, εἰ δοκῇ, σιδηρώσας γὰρ
 πρότερον ἔπιπαλὺν τὸ ὁρμαῖας, ὥς μὴ ὑποπί-
 σῃ τοῖς ὄφιοι, καλεπὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ.
 Καθῆκα οὐ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἔπιτέλει ἢ
 ἄγραν. βαβαί, μάχου· πῶς δὲ δολιχά 8
 ἢ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ ἀετρώγῃσι ἢ
 τοῦτά· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχου· τὸ χρυ-
 σίον. εὐ· ἔχει. Θεοπάρῃ τις μάλα καριέρος.
 Φέξ' ἰδὼ τίνος ἐκόνυμον σιαντὸν εἶναι λε-
 γεις; καίτοι γελῶνς τέ μοι ἀναγκάζου 9
 ἰχθῦν λαλεῖν· ἀφῶσι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ
 Ἐλεγχε, εἰπέ· ὅν τινα ἔχει διδάσκαλοι αὐ-
 τῶ. ΕΛΕΓ. Χρῦσιππον τυτονί. ΠΑΡΡ.
 Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ
 ὀνόματι. σὺ δ' ἔν Χρῦσιππε, πρὸς τὸ Ἀθηναῖος 9
 εἰπέ, οἶδα τὴν ἀνδρᾶς, ἢ τοιαῦτα παρῆναι
 αὐτῷ ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic pis-
 ces video, eodem loco concolores, spino-
 sos, exasperata facie, echinis captu diffi-
 ciliores. Itaque sagena ad illos opus erit-
 verum ad manus non est: satis fuerit, vel
 unum de grege si extraxerimus. Veniet
 autem ad hamum, qui illorum erit auda-
 cissimus. ELEN. Demitte si videtur,
 ferrata prius probe linea, ne auro devorato
 dentibus illam ferratis refecet. PARRH.
 Demisi: tu vero Neptune piscatum perfice.
 Vah! pugnant de esca: & alii quidem,
 simul multi ficum arroduct, alii vero mor-
 dicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus
 est hamo unus robustissimus. Age videam:
 cujus nomine te dictum ais? quamquam
 ridiculus equidem sum, qui loqui piscem
 cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu
 dic, Elenche, quem habet Magistrum?
 ELEN. Chrysippum hunc. PARRH.
 Jam percipio: ideo quod aurum (Chrysus)
 inerat nomini. Tu igitur Chrysippe, per
 Minervam, dic, nosti viros? aut talia fa-
 cere illos jubebas? CHRYS. Contume-
 lio-

α ἰδὼ] Ἡνδὸ Schol. ΑΙ. ἢ ἰδὼ Fl. ἰδὼ. Edd. reliquae & P. δ ἔχινον] Suffragatur L. & Fl. & γ. P.
 aliaque ἔχινον H. c Πόσειδον] Ταχύν post πόσειδον inserit Angl. Mf. Gr. & P. Absc. autem ab Edd.

74. 'ΑΛΛ' ἰδὼ πολλὰς πρὸς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἡθὺς
 ἐκέρδοντα τὸτο εἰ ἀφίλος. † Καὶ εἰς διακρίσιν ἢ. τὸ
 ὁλοκληρὸν ἐκτίλειται. V.

* Ἡθὺς] Sic restituit M. du Soul. ex Cod. V. eam edidit
 esset Ἀφίλος, & pro ἐκέρδοντα legebatur ἐκτίλειται. quum
 tamen in V. esset ἐκτίλειται, quo ipso citius confirmatur

74. 'ΑΛΛ' ἢ ἰδὼ] Ex Schol. & Fl. repofuimus pro
 vulgato α. ἰδὼ, quod etiam in P. est. Vid. init.
 Γυρον. M. du S.

75. 'Αναυδάς] Stoicorum severitatem & spinosās
 subtilitates Logicas carpit: quod autem multos hu-
 jus generis esse ait, quod dubium est, quin propter M.
 Aurelium Imperatorem Stoicum & ipsum plures huic
 familiae quam cacteris nomen darent. M. du S.

76. 'Εχίνον] Gloss. in marg. Paris. Echinos. Lasina
 Ἰπτακένος, spinis aculeatis. J. F. R.

84. 'Ὁ Πόσειδον] Auctior voce una Angl. Cod. τα-
 χύν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. J. B.

88. Ἰπτακένος] Sic in Gallo c. 2. ἢ ῥίφας αἰὲς ἡ-

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσπακούσιν τὸ πᾶσι.
 ἔστι δὲ εἰς τὸτο Ἀττικὸν ὡς πρὸς τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆθος
 προσπακούται γὰρ τὸ σῶσαι. V.

Scriptura C. ἐκτίλειται, quam dedimus; nam vel supra etiam
 pro βήλωντος, erat editum βήλωντος. J. F. R.
 † Καὶ εἰς] Ἐς τὸ C.

ποιήσας, ἢ βῶν κρᾶ μολόμενα, ἡμίονοι, ἢ ἔφθα ἢ
 πεπαρμένον τοῖς ὀφθαλμοῖς. Sic & Zett. c. 10. bis. M. du S.

1. Οὕτω] Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω.
 In Fl. est ἔτω. M. du S.

10. Ὑπερμυροί] Supra μίαν ἡμέραν ταῦτα παραίτα-
 σάμενοι ἤκουον ἐν αὐτοῖς. J. Br.

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire
 haec verba visa sunt, quae minus apte in Impress.
 Parrhesiadae tribuuntur. M. du S.

19. Οὐδὲν] ΕΛ. εἰδὲν. Sic lego; neque enim haec
 Luciano conveniunt, sed huic optime. M. du S.

Οὐδὲν] Ante εἰδὲν personam ΕΛ. inserit M. du Soul,
 non male; sed quia ex nulla Edd. nec Mf. profert, non
 ad-

liosé facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (in Peripatum) sed tempus etiam est, vos abire, unde venistis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut iussi. PARRH. Fiet istuc, Philosophia. Vos valet viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iuncta nobis sunt. Quorum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, ceteris vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνειν, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἰ. ἔγω γὰρ καὶ αὐτὸς ὅπῃ κεφαλὴν μὲν τῷ ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθῶδης ἐστὶ· καὶ δὲ μὴ ἀφ' ἑαυτῇ τις τ' λαιμὸν, ἐοδῶν.

5 ΦΙΛ. Ἄλλος ὦ Παρρησιάδῃ τ' ἀγρας, μὴ καὶ τί σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἵ χῃται δ' ὀσπᾶσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκίστρον· εἰτά σε δ' ὀπτίσαι τῇ ἰσχυρίᾳ δέουσι. ὥστε ἡμεῖς μὴ ἀπίστωμεν ὡς πατήρ σου. καιρὸς δὲ καὶ ὑμῶν ὁ ἀπίσταναι ὅθεν ἡκέλε, μὴ καὶ ὑπορήμειοι γενήσονται τ' ὡς προθεσμίας. οὐ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχὸς ὦ Παρρησιάδῃ, κύκλῳ ὅπῃ πάντας αὐτὸς ἰόντες, ἢ στεφανῶτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφη. ΠΑΡΡ. Ἐστὶ ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρει ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατὰ μέτρον, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπίσταναι δεήσει; μὴ ὅς τ' Ἀκαδημαῖαι, ἢ ἐς τ' Στωαῖ; δ' ὅς τ' Λυκαῖαι ποταμοὶ μὴ δέχων· ἔδεν δόξαι τῷτο· ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ὁλίγων μὲν τ' στεφάνων, πολλῶν δὲ τ' καυστήριον δεησόμεθα.

[Ὁ τίς τῶν] Ὁ τίς τῶν Fl. e καυστήριον] καυστήριον. Em. Po. male. Nihil variant Edd. in voce priore. forsitan καυστήριον M. du Soul.

18. Ἀπὸ τῶν Λυκαίων] ἢ Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίων νομοθεσίᾳ ἐστὶ τὸ Λυκαίων, ὁ Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ καὶ Περικλέους φησὶ ἐπισκεπτόντας αὐτὸν γινώσκειν. V.

τ' Ἐν] Ἐν male legebatur in Edd. Clav. Sed recte correxit M. du S. [Ὁ φιλόσοφος] Legendum φιλόσοφος, cuius nomen supra p. 9. occurrit. Scripsit παρ' Ἀριστοτέλει. Vid. Foss. Hist. Graecor. & deinde in Ἀριστοτέλει, ubi idem ex Philochoro narratur. J. G. C. habent φιλόσοφος. M. du S. τ' α] In priori Edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in

Exc. G. est J. M. du S. In prior Edit. Scholiorum p. 16. ad principium Ἀριστοτέλει, legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dialog. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐν τῷ Μουσ. quod per investigationem diuturna deieci, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omisum credas. J. F. R.

addimus, etiam si in notis ita citat illud EA. ac si vera in textu positum legeretur. J. F. R.

22. καυστήριον] Usitur & Orig. c. Cellum V. 273. a. Nescio tamen an non potius legretur καυστήριον ut supra c. 46. & infra Ἀρ. μισθ. c. 2. Quod & Porstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse

καυστήριον, quae vox etiam apud Origenem reperitur contra Cels. 211. M. du S.

καυστήριον] Conjectura Fossii nititur exemplo Ἀριστοτέλει. c. 46. med. Et Ἀρ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura Fossii melior, & propius ad literarum ductum accedens. J. F. R.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝ-
ΝΟΣ.

X A P.

ΕΙω, ὦ Κλωθῶ, τὸ μὲν σκάφῳ τῷτο
ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀνα-
γωγὴν εὖ μάλα παρσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
ἀντλῶ ἐκπέχυσται, καὶ ὁ ἴσθός ὠρθώσεται, καὶ ἡ
ὀδὸς ἁδουμένη, καὶ τῶν κωπῶν ἐκαστὴ

TRAJECTUS, SIVE TY-
RANNUS.

C H A R.

SAtis de his, Clotho. At scapha no-
bis diu instructa, & ad trajectum pa-
rata optime est. exhausta enim sentina,
erectus malus, velum passum, suo loco
suspensus unusquisque remus; neque quid-
quam

TYRANN.] ΚΑΡΩΝ addit J. & H. Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & P. a Παρακίρρυνται] Παρακίρρυνται J. sola male. Reliquae recte, sicut & Βαρυεῖαν. Codex.

TYRANNOΣ] Τύραννος εἰρημὶ δὲ τῇ Τυρρήνῳ τῇ βίαι-
αν ἐκ τῆς ἱερᾶς, ὡς φησὶ Φιλόχορος. Τύραννοι γὰρ
ὀλίγον τὴν χρόνον οἰκισαίης ἐν ταῖς Ἀθήναις ὄφθησαν ἱερε-
ῖς ἀφ' αὐτῶν τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπέθανον ὑπὸ τῇ
Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Ἀθήνας ἐν ἱερῶν ἀκέραιον.
Ἰόνος δὲ ὕψους δὲ ταύτης τῇ αἰτίας ἰχθυόδους ἀλκιμῶν
τοῖς Ἀθηναίοις ἀρμόσαι εἰς πλοῖα, καὶ καταχρῶντες εἰς
Βραχύναν τῇ Ἀστυνί, ἡρώων παρθένας τὰ ἀρτιύμεναι
τῶν δὲ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνάψαντες. Οἱ γὰρ ἐν Ἀθ-
ήναις ἡρώων, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτὶς ἀφ' αὐτῶν ἔχουσι
τοὺς βασιλείας Τυράντους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίαις
τῇ Τυρρήνῳ. G.

1. J. Εἰω] Ἀντὶ τῷ, ταῦτα μὲν δι' αὐτοῦ. ἐπὶ ἡρώων ἀφ-

* Βραχύναν] Βραχύναν legebatur, & mox iterum Βραχύναν.
Sed recte correxit Sallustius; vid. Strab. IX. p. 611. vel 599. &
quae mox notamus.

† Ἀρτιύμεναι] Quaecumque vox sub hac lateat, nescio, sed
ad ἀρτιύμεναι eam referri deceat, forsitan ἡρώωνται. M. de S.
Ἀρτιύμεναι] Ἀρτιύμεναι idem esse quod ἀρτιύμεναι, docet Ho-
fych. Nam ἀρτιύμεναι dicebantur virgines ante nuptias sacra fa-
cientes Dianae Βραυρωνίαι, & quidem a quinto ad decimum
annum, ab eo numero ἀρτιύμεναι dictum; ab ἀρτιύμεναι ὡς
autem ἀρτιύμεναι, quod ὡς quendam manifestam signifi-
catis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem
cum ea ludemum interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἀρτιύμεναι.
ubi ait: Ἐν βραυρωνίαις ἀρτιύμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτιμυδὶ ἰορτῇ
ἰορτῇ — &c. deinde: Καὶ ἡρώωνται οἱ Ἀθηναῖοι, μὲν ἀρτιύμεναι
συνελκνύμεναι καὶ ἀρτιύμεναι, εἰ μὲν ἀρτιύμεναι τῇ διαί. Ἀρτιύμεναι.
Ἀρτιύμεναι τὸ καθαρῶς ἀπὸ γάμου τὰς παρθένους τῇ Ἀρτιμυδὶ,
ἀρτιύμεναι ἰορτῇ. καὶ γὰρ αἱ ἀρτιύμεναι παρθένοι καλεῖσθαι. Et
licet Didymus Grammaticus testetur Lysiam in oratione de
Phrynichi filia, τὸ ἀρτιύμεναι dixisse quidem ἀρτιύμεναι; sed
ἀρτιύμεναι proprie dici καθαρῶς, quandoquidem Graecorum
mos fuerit decimas proveniunt Diis consecrare; tamen Har-
pocration v. ἀρτιύμεναι arbitratum id inde dictum ab oratore,
quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v.
Ἀρτιύμεναι, idem quod supra posuimus, confirmantem, ni-

μιστοῖν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἡρώων ἀρτιύμεναι ἀρτιύμεναι
αὐτὰ. ἔστι δὲ ἐν ὡς ἀρτιύμεναι, ἀντὶ τῷ, ἀντὶ δὲ, ὡς ἰο-
ρτῇ. V.

Ibid. Κλωθῶ] J. Τριῶν λόγουσιν εἶναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶν,
Λάχνην, Ἀτρεΐδην. ἰταῦτα ἐν ποίῳ τῇ Σαρμῇ πρὸς μοῖραν
τῇ μοῖρῃ τῇ Κλωθῇ προσδιδραγόμεναι. V.

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνακλῶν. V. Ἡ τῇ μὲν ἱερῶν ἀνα-
γωγῇ λέγεται. G.

4. Ἀντλῶ] Τὸ ἐν τῇ ἀντλῇ ὕδαρ. V.

5. Παρακίρρυνται] Εἰ τι εἶχεν ἰχθυόδους ὄφθη. ὅπως
γὰρ σημαίνει ἐν ὡς τὰς αἰσθητικὰς τὸ ὡς ἀρτιύμεναι
εἶναι, καὶ αἱ Ἀθηναῖοι ὅπως φασὶν ἰδίως τὸ τῷ ὡς τῇ κα-
ραία συμβαλῶν. V.

mirum, in urvae occisae memoriam virgines ante nuptias
consecrare, vocari ἀρτιύμεναι. Et puellas consecratas ἀρτιύ-
μεναι & ἀρτιύμεναι dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Cui
silius, (vid. Manassaeon Biblioth. Cassin. p. 607.) Nisi quod
clarius indicet, ἀρτιύμεναι inde dictum, quod Oraculum iussit
Dianam placare, & puellam urvae immolare; cui quidam
satisfecerit capram immolando, quam ἱερῶν ἀδελφῇ. Eum-
que ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Ἀρτιύ-
μεναι — ἰορτῇ, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte
habet ἰορτῇ.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis,
qui Βραυρωνίαι has virgines rapuerunt, medicina huic scholio
petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulie-
rum, p. m. 247. scribens: Τυρρήνῳ τούτῳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἱερῶν
καλεσθέντων, ἀρτιύμεναι δὲ Βραυρωνίαι τὰς Ἀθηναίων γυναῖ-
κας &c. Iterum in Strab. Geogr. p. 296. Τυρρήνῳ φασὶν εἶναι
τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐν Βραυρωνίῳ ἀρτιύμεναι,
ἰορτῇ Ἀθηνῶν καὶ ἱερῶν κατακτείναντες, ὅσα ἰορτῇ, εἰς τὸ
λακωνικὸν ἀρτιύμεναι, &c. τ. λ. Ecce jam cum Sallustio apud Scho-
liast. legas ἀρτιύμεναι, nondum sanatus erit locus, quin faci-
liore mutatione ἀρτιύμεναι legamus, si hoc aliquid prodesse
queat. Sed plura videntur omitti, quam ut uno verbo mu-
tato sensus restitui queat; tum & pro τῷ διαί legendum τῇ
διαί, quia ad Dianam pertinet, & ἀρτιύμεναι τῇ διαί etiam apud
Suid. est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἡρώων ἀρτιύ-
μεναι,

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De huius vocis significatione & usu
susc. & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine et-
iam usurpans Cicero & alii a Viro Illustriss. laudati.
M. de S.

H TYRANNOΣ] Inscriptio Scholiast. Impress. Καὶ
Τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio Editoris, ne-
ficio. Edd. Lucian. & constanter servant. J. F. R.

1. Εἰω] Εἰω per αἰ hic exponit Scholiastes, nec
ma-

quam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras necit Mercurius, qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae per jam hodie trajecisse poterat: & prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noxiter & bonus mortuorum deductor, uti alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes

τέρωπαλαι. καλὸν τε εἶδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαιας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὴ γὰρ ὄπισθα τῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ὅδη τήμερον ἀναπεπληθύνειαι διωάρδμον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτὸν ὅστις ἡμεῖς δε, εἰδένω ἔδ' ὁβολόν. ἔμπεπολήκαμεν. Εἴτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμείν ὅτι τέτοις ὑπολήψεται καὶ ταῦτα παρ' ἄλλω ὕψος δ' αἰστίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ ἀγαθὸς νεκροπομπὸς, ὥστε τις ἄλλω καὶ αὐτὸς ἀνα τὸ δ' Λήης

δ' Ἑρμῆς. Vid. supra. Pise. c. 27. ε' ὡς πῆρ τις] Sic Edd. & Codd. uter C.

6. Τέρωπαλαι] Ἐν τῇ τροπῇ τῇ ἰμβρόδω. τροπῇ δ' ἐστὶ λῶρ' αἰς ὃ τῷ κατὰ ἰμβρόδω. V.

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασὶ αἰς τὴν αἰὶν ἀφαιρῶν τὰς τ' ἀποπλεῖν ψυχὰς. G.

ὅτις ἀποπλεῖν τῇ τῷ, sensus quidem commodus emergit; sed & mallem addi ἢ ante βραδύνει; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: abripere virgines Brauronis, id tamen minus placet. Sed manum de tabula.

† [Ἐν] Deleatur praepositio.

§ [Ἐν] Ἐστὶ καὶ ἀπὸ τῆς &c. legebatur; sed priora duo ex-

11. Ἀμφὶ βουλευτὸν ἐστὶ] Παρὶ ἐστίμην, †† ὅταν τοὺς βίαις λύουσιν. V.

12. Ἑμπεπολήκαμεν] Ἐκπορῶναμεν. G.

16. ὥστε τις ἄλλω] Γρ. αἰ ὑπὲρ τις ἄλλω. ἔ αὐτὸς αἰω. G.

punsit Suidas, sine dubio ex collat. Item δὲ & ἀποπλεῖν legebatur pro δὲ & ἀποπλεῖν.

§ [Τρεῖς] Τρεῖς legebatur, male. in Edit. Cler.

¶ [Νῦν] Omisium erat in Edit. supplevit ex V. M. du S.

†† [ὅταν] Ita correxit idem, cum ἔτι legeretur, quod eodem tamen rediret; sed ejus in conferendo diligendam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a superioribus pendente notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πινδῶν pertinet:) praecessisse jam sermones alios quibus hoc ipsum αἰὼν finem imponit, atque ad alia transit.

2. Πρὸς ἀναγωγῇ] Ἀνάστα.

4. Ἀντλῶ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλῇ ὕδωρ, sic & Grammatici.

5. Παρακίρρως] Dictio Atticorum propria ἑν γραφῶν τὸ ἰδίον τῷ ὀνόματι τῇ κατὰ συμβολαῖν.

Παρακίρρως] Sic Edd. omnes excepta Junt. Sic etiam Cod. Ms. Ox. Sed quid sit, nemo credo expectet. Vide ad quas angustias reductus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. 7. παρακίρρως. Quomodo documque legas, vox nautica sit, oportet, a κίρρως composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακίρρως, simplici κ.

6. Τέρωπαλαι] Loro ad scaltum alligata est.

Τέρωπαλαι] Ἐν τῇ τροπῇ τῇ ἰμβρόδω. Est autem τροπῇ λῶρ' αἰς ὃ τῷ κατὰ ἰμβρόδω. tangit Hesych. verb. τροπῇ.

Idem. Ὅσον ἐπ' ἐμοί] Quod ad me attinet.

11. Ἀμφὶ βουλευτὸν] Quid sit βουλευτὸν satis abunde declarant Interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves,

Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλευτὸν τῷ διωάρδω ἔστιν ἢ τὸ ἀποπλεῖν τῷ βίαις. Scrib. βουλευτὸν. Eust. ad illud Il. π.

Ἡμῶν κίρρως παρακίρρως βουλευτὸν.

Hoc voluit Virg. 2. Eel.

Aspice anasta jugo referunt suspensa juvenei.

Non quod ibi somniavit Servius.

Ibid. βουλευτὸν] Ἡ δὲ αἰὶν τ' ἡμῶν ὅτι ἀποπλεῖν βίαις ἐλδομῶν γὰρ ἐπὶ. Heliod. V. Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor. III. Carm. Od. 6.

16. Εἰς] Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum.

Ibid. Τρεῖς ἄλλω] Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent; id enim νεκροπομπὸς quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio.

Ἰης ὕδαρ πεποικῶς, ἀναγρέφαι πρὸς ἡμᾶς
ὀπιλέλῃται. καὶ ἦτοι παλαίει μὲν τῷ ἐφίλει,
καθαρίζει, καὶ λόγους τινὰς διεξέρχει, ὅτι
δουκύνει τὸ λῆρον τὸ αὐτὸ ἢ τάχα περὶ
καλωπείας ὁ γεννάδας παρελθὼν. μία
γὰρ αὐτῷ καὶ αὐτῇ τῇ τεχνῶν. ὁ δ' ἐν ἐλθο-
ρίζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισίας
ἡμέτερον ὦν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρον, εἰς
τις ἀρχαίας προσέπεισεν αὐτῷ, ὃ Διὸς ὅτι
πλεονεκτήσει τὸ σποχρήσατο πρὸς τὰ ἀνω
πράγματα; δεσπότης δὲ κακείνός ἐστιν.
ΧΑΡ. Ἀλλ' ἐχ' ὅστις, ὦ Κλωθὸς, πεί-
ρα ἔμετρε δεσπότης κατὰ κτήματα, ἐπὶ
ἐχ' ἡμῶς πρὸς αὐτὸν ἀπείναι δέον, καλεσθή-
καμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν πρὸς ἡμῶν
μὴ γὰρ ἀσφodelοὶ μόνον, καὶ χοαί, καὶ πόπα-
να, καὶ ἐναγίσματα τὰ δ' ἄλλα, ζάφου,
καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. οὗ δὲ τὰ ἑρῶν
φαιδρά πάντα, καὶ ἦτε ἀμεροσία πολλή, καὶ
τὸ νέκλας ἀφθονὸν ὅστις μοι ἦδον πρὸς ἐκεί-
νοισι βραδύνειν εἰσὶ καὶ πρὸς ἡμῶν μὴ ἀνίστα-
ται, καθάπερ ἐκ δεσμώνηρις τινὸς σπινδι-

potis redire ad nos obliviscitur, & vel lu-
catur cum adolescentulis, vel cithara ca-
nit, aut orationes quasdam explicat, suis
conjugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim
haec quoque una ipsius artium. Licenter
igitur nobiscum agit, cum tamen ex se-
misse noster sit.

2. CLOTH. Unde vero nosti, Cha-
ron, si quod negotium illi inciderit, si
forte Jovi opus fuerit opera illius diutius
abuti, ad superna negotia. Herus autem &
ille est. CHAR. Verum non ita, Clo-
tho, ut ultra modum imperitet communi
principio: quandoquidem neque nos uni-
quam illum retinimus cum discedendum
esset. Verum causam novi equidem. Apud
nos enim asphodelus solum est & libatio-
nes, & placentae, & inferiae; caecorum
obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo
vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia,
& copiosum ultra invidiam nectar: itaque
suavius apud illos morari mihi videtur: at-
que a nobis quidem evolat, tanquam e car-
cere quodam fugiens, cum vero descen-

α Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτῷ.
αλθῶν] Decit in B. α Οἶδας] Οἶδα B. α Ὄστις] Ὄστις τε B. ὅστις P.

β Γεννάδας] Recentiores Edl. vitiose γεννάδας. γ Παρ-
αλθῶν] Decit in B. δ Οἶδας] Οἶδα B. ε Ὄστις] Ὄστις τε B. ὅστις P.

18. Ἐφίλει] Ἐφίλει καλοῦνται οἱ λόγοι * ἢ ἐπὶ τῶν ῥί-
σιν ἢ ἐπὶ τοῖς V.

19. Ἡ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῶς ὁ Ἑρμῆς ἔφορον λέγε-
ται. V.

21. Καὶ κλωπείας] Λέγεται γὰρ τῇ κλιπῶν προίκα ὁ
Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισίας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐκ τῆς ἀνῆς ἐκ τῆς κα-
τὰ νυκταίριον, καὶ τὸ τῆς ἀνῆς ἀπὸ τῆς νύκτος. V.

33. Ἀσφodelοῖ] Εἰδὲν τὸ βυθῶν. V. Hesiodus me-

minit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαί] Τὸ ἐπιχρίματα τῶν παρὰ τοὺς πόδας. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] Ὁ Πάππος ἰδὲν πλάκων. V. πλά-
κων πλάκων καὶ λατῶν ἐκ τοῦ πλάκων. V.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσηγορεύματα τῶν παρὰ τοὺς πό-
δας. V.

36. Ἀμεροσία] Τὸ τῆς ἀνῆς ἀπὸ τοῦ ἀμῆ. V.

37. Νέκλας] Τὸ τῆς ἀνῆς ἀπὸ τοῦ νέκλας. V.

* ἢ] ἢ. erat in impress. ἢ. in V. καὶ in C. M. du S.
† Τῆς] Τῆς edimam erat, sed correctum ex C. Probatum
ἐν malo quam ἢ.

† Βυθῶν] In Exc. G. Ἀνῆς ὅτι ἐν τῇ ἀνῇ. ἀνῆς ὅτι
ἐν τῇ ἀνῇ. M. du S.
§ ἢ] Ὁμῖα erat haec vox in Edl.

18. Παλαίει μὲν τῷ ἐφίλει] Hic omnes artes Mercurii jam enarratae Dial. Deor. & Mort.

21. Κλωπείας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141.

Ibid. Ὁ γεννάδας] Ironia.

Ο-γεννάδας] Reponendum ex omnibus editionibus

vetustibus γεννάδας, quod novissime depravarunt.

Ο-γεννάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v.

23. Ἐξ ἡμισίας] Hoc supra docuimus.

33. Χοαί] Dico ad Hesiod. χοαί, τὸ ἐπιχρίματα τῶν πό-
δων.

stendi tempus est, otiose, & lento gradu, 4. οδράσκει ἐπιδὰ δὲ καὶ κατέναι, οὐδὲν
vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Define indignari Cha-
ron, prope eam est, ut vides, multos
nobis adducens, vel potius ut gregem ca-
prarum confertos virga agens, sed quid
hoc? vincit quemdam inter hos, & 4.
Ilium ridentem, alium vero peram ab hu-
meris suspensam, & clavam in manu ha-
bentem video, torvum tuentem, & cogen-
tem urgentemque reliquos. Nonne vides
autem Mercurium ipsum sudore diffuen-
tem, pulvere oppletis pedibus, & anhe-
lantem; plenam enim spiritu os habet.
Quid haec, Mercuri? quae ista est inten-
tio? videris esse perturbatus? MERC.
Quid aliud, Clotho, quam quod, impu-
rum hunc fugitivum dum persequor, na-
vem, parum abest, quin hodie deseruerim.
CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi
voluit, cum fugam molitus est? MERC.
Illud quidem apertum, vivere hominem
maluisse. Est autem rex aliquis vel tyran-
nus, quantum quidem intelligas ex lacri-
mis, & quatenus ejulat multaque se felici-
tate privatum dicit. CLOTH. Et inep-
tus homuncio fugere instituit, quasi diu-

4. οδράσκει ἐπιδὰ δὲ καὶ κατέναι, οὐδὲν
ἔχον, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μικέτι χαλίσκαι, ὦ Χάρον.
πλοῖον γὰρ αὐτὸς ἐπὶ ὥς ἐρᾷ, πολλὰς
τίκας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπό-
4. γλιον, ἀθρόως αὐτὸς τῇ ῥάβδῳ σοῦσαν. ἀλλὰ
τί τῆτο; δεδωμένοι τινὰ οἱ αὐτοῖς, ἔχον
λοι γλώττα, ἕνα δὲ τινα ἔχον ἐξημέ-
ται, ἔχον οἱ τῇ χειρὶ ὄρεα ἔχοντα, θρῆν
ἐπαρῶντα, ἔχον τὰς ἄλλας ὀπισκοῦδοντα. ἐχ
5. οἰρᾷ δὲ ἔχον ἔρμην αὐτὸν ἰδῶντι ῥοῖον, ἔχ
τὸ πῶδε ἔχον κειομένην, ἔχον πηλοῦσιν, με-
τὰ γὰρ ἀδωμάτος αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦ-
τα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σκηνή; τί παραγμένη γὰρ
ἡμῖν ἔοικας. EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθὸ,
5. ἢ τῶτον τὸ ἀλιθίον ἀποδράσαντα μελαδω-
κῶν, ὀλίγη δὲν λειπόμενος ἡμῖν τήμερον ἐγε-
ρόμενος; ΚΛΩΘ. Τίς δὲ ὄν; ἢ τί βεβλόμε-
νῳ ἀπεδιδράσκει; EPM. Τὴν μὲν πρὸς
λοι, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβόλετο. ἔστι δὲ βασι-
6. ολεὺς σὺς ἢ τύραννος; ἀπὸ γὰρ τῆς οὐδυνῆς,
ἔχον ἀνακακῶν, πολλὰς τινὰ εὐδαιμονίας
ἐτερῆς λέγων. ΚΛΩΘ. Εἴθ' ὁ μάταιος
ἀπεδιδράσκει, ὥς ὀπισκοῦναι διωάμενος,
ὀπι-

f Κκοισμῶν] Κκοισμῶν O. κκοισμῶν Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B. H. Coll. P.

42. Γαλίπαι] Ἀγανάκται. G.

45. Σαῶν] Διόκων. V.

46. Δεδωμένοι] Τὸν τύραννον λέγει Μεγακλῆα. V.

47. Γλώττα] Μῖσος πᾶσι ἢ φρεσὶ τὸ σκεπῆ-
μον. G.

Ibid. ἕνα δὲ τινα] Τὸν κούρεον λέγει ἐξημέρως ** δὲ
παράξοντα. V.

q. 400] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G.

** δὲ] Kai editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus
J.F.R.

ἄποδοῦσι μελακρῶν.

Ibid. Καὶ πῶτον] Horum usus maximus in sacris
Deorum, ut patet apud Interp. Aristoph. Thesmoph.
& Lucian. Necyom. quid sit autem πῶτον docent
Poll. Hefsch. Suid.

34. Καὶ παγίσματα] Τὰ προσφρόνιστα τοῖς παρῶν, ἢ

J. B.

καρ. Aristoph. riacula, ἔχον γὰρ μισμα. Hefsch. J. B.

44. Αἰσῶν] Capream gregem non ovium, ap-
pellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & ra-
latur, acgre autem continetur.

51. Κκοισμῶν] Conf. supra Tim. c. 26. M. du B.

56. Αισῶν] Ὁ μετακλινόμενος ἐν καῖν. J. B.

67. O

ὅτι κελαιόπότης ἦν ἢ ὅτι κελαιόμενος αὐ-
τῷ νήματι.

ΕΡΜ. Ἀπειδ' ἰδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ
γενναϊότατος ἔστι, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησά
μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ
ἄχαιο ἡμᾶς σποφυγόν. ἀφ' οὗ γὰρ μοι πα-
ραδίδωκεν αὐτοὶ ἡ Ἀτροπ, παρ' ὅλην τὴν
ὁδὸν ἀντίτεται, καὶ ἀντίσπα. καὶ τὸ πῶδε ἀν-
τερείδων πρὸς τὴν ἑσπέραν, ἐπ' ἀντιλήως εὐάγω-
γος ἦν. ἐνόησε δὲ καὶ ἰκέσθαι, καὶ καλεῖται
ἀφ' ἑσπέρης πρὸς ὀλίγον ἄξιον, καὶ πολλὰ δά-
σσει ὑπὸ πλινθίων. ἐγὼ δὲ ὡς τὸ εἶδος, οὐκ
ἀνίην, ὅρῳ ἀδυνάτων ἐφιέμενος. ἐπεὶ δὲ κατ'
αὐτὸ ἦν τὸ γόμοις ἦμεν, ἐμὲ τὴν νεκρὸν ὡς
ἔστι ἀπαριθμῆται τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνῃ
λογιζομένη αὐτὴς, πρὸς τὸ πῶδε τὸ σῆς
ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαβὼν, οὐ
οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὸν
ἄχαιο. ἐνέδει ὅτι νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ, καὶ ὁ
Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ὅτι πάν-
των ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρὴ τῇ κλεπίλικῃ, ἅλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod
65 netum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis?
Nisi enim vir ille fortis cum clava, adju-
visset me, nisi comprehensum vinxissemus,
fuga evaserat. Ex quo enim tradi-
derat illum mihi Atropos, per totam viam
contra contendit, & obtraxit gradum, pe-
dibusque solo obnixus non sane facilis du-
ctu fuit: interdum vero supplicavit etiam
& blandis precibus, magnisque promissio-
nibus interpositis, dimitti paulum rogavit.
Ego vero, ut par erat, non remisi, cum
ea illum petere viderem, quae fieri non
possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus
essemus, adnumerante me pro more mor-
tuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua foro-
re missam eos recensente, ilicet, clancu-
lum execrabilis ille abierat. Desuit igitur
mortuus unus rationibus, & subductis
Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri
apud omnes illa furandi solertia uti: satis
tibi

a κῆρ] Sic P. & Bz. Reliq. Edd. κῆρ. Sed ἐκτὸς αὐτοῦ male. B. ὁ Παραδίδωκεν] Παραδίδωκεν B. ὁ Παραδίδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀντίκτῳ * γράφει ὁ
Κλων τὸ νήμα τὸ ἐκαστοῦ ζῴου, ὡς συμπληρῶς τὸ ζῴον
ἐκαστοῦ χρόνῳ τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἀτροπ] Ἀτροπὸς ἐστὶ μία τῶν μοῦσων, ἡ τὴν γι-
νήσκειν μὴ συγχωρῆσαι τρέψισθαι. διὰ καὶ ταύτης λέγουσι
ὡς παραδίδωκεν τοῖς ἀποθνήσκουσιν τῷ Ἑρμῇ. V.

71. Ἄντιρείδων] Ἀντιρείδων. V.

72. Εὐάγωγος] Ἐὐάγωγος. V.

77. Τὸ γόμοις] Ἐν ταῖς ἀντιπρὸς τῷ Λαονομῶν
λέγουσι εἶναι τὸ γόμοις, ἀφ' οὗ τὴν νεκρὸν ἐστὶ τὴν αἰδῶ

κατήχου. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum
Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollo*, L.
2. p. 54. B.) M. du S.

79. Λογίζομένη αὐτοῦς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαβὼν] Ἀγνοῦντος. V.

82. Ἐνέδει] Ἐνέδει. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ἢ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Ὡς λέγεται τῷ Διὶ, καὶ τοῦτοι, ὡς
φασὶν, ἐπέστη τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοποῦν. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρίστη. V. (In V. est ἀρεταί.)

* Στρίφει] Στρίφει editum fuerat, male.

† Ἀντιρείδων] Ἀντιρείδων erat in impresso.

‡ Εὐάγωγος] Ἀχρῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex V.
M. du S.

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudio. J. Br.

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (edit. Paris.) πῶ

δὲ τὸ ξύλον.

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel.
M. du S.

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὸν κλέπτην, scil. ἔχων, & simil.
ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item
ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. Bos de ellipsi, p.
55. J. F. R.

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. J. Br. Ellipsis tam
vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non
indigeat. J. F. R.

Ibid. Πολλὰ δόσω] Ut in Dial. mort. ex *Homero*.
πολλὰ δὲ ἐν ἀφρονῷ. J. B.

76. Ἀνίω] Ἀνίω. F. G.

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam infero-
rum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere
censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeci
pos-

tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus hicce, itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso jam Taenaro: tantillum aberat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, incendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas adsidens, uti mos est, in-

590 σοι αἱ ἐν ἑρανῶ παιδία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ὑδαμῶς λαβαῖν ἑ δυνάμενα. τέτλιπας ὡς ὅρας πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκαχαραγμένους· οὐ δέ μοι παρ' ἑνα ἡκει ἀγων· εἰ μὴ τὸτο Φῆς, ὡς ὠδελόγισται· 595 οὐδὲ ἡ Ἄτροπ· ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸ λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῇ χτὶ ἡ ὁδόν· καὶ περὶ τὴν ὁδὸν ἐπὶ τῶν ὑδαμῶν τῶτον εἶδον, συνεῖς τῇ ἀπόδρασι, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχως χτὶ ἡ ἀγνοῦσαν πρὸς τὸ Φῆς. εἰπέ μοι αὐτὴν· 598 φρενός μοι ὁ βέλεις· ἔτ· καὶ ὡς τὸν ὁδὸν ὑσπληγγ· δέοντες, καὶ ἀλαλαζόμενοι αὐτὸν ἡδὴ ἐν Ταίναρ· ὡς τοσούτον ἦλθε ἀφ' οὐρα·

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγο- 600 ἰρίαν ἡδὴ τῇ Ἑρμῇ καὶ ἐγγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί ἐν ἔτι ἀφ' ἐμὲ μέλλομεν, ὡς ἐν ἰκανῇ ἡμῶν γεγεννημένης ἀφ' ἐμῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνει τῶσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τῇ ἀποδράσιν ἐκαθεζομένη, 605 ὡς

c Δυνάμει] Δυνάμει B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καὶ ἀλαζόμενοι] Καὶ ἀλαζ. B. f Καὶ ἐγγνώσκομεν] Καὶ ἐγγνώσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt Bz. & reliqq. g Καθεζομένη] Καθεζομένη f. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παρολόγιστέ σι] Παρηγόρησον. V. (ὠδελόγισται. C.)

93. Σοῖς] Νόσας. V.

94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

96. Ὑσπληγγ] Ἀφ' ἑρμῆς. V.

97. Ἐν Ταίναρ] Vid. Schol. paullo supra, ad verb.

** Ἀμύλαι] Omisssa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit.

M. du S.

83. Ἀνατίνας] Ἀνατίνας τὰς ὄφρας, non est conitabere supercilia, ut interpres habet; hoc enim Græci dicunt συνάγειν ὄφρας, estque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὁρῶς συνῆγον, ἐκονορῶντες δ' ἄμα. Sed ἀνατίνας τὰς ὄφρας, est assollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis est indicium.

L. Bos.

85. Ἀνατίνας τὰς ὄφρας] Vid. Tim. c. 32. M. du S.

85. Ἐν ἑρανῶ παιδία] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit.

F. Br.

88. Παρ' ἑνα] Confer infra de Sals. c. 12. M. du S.

94. Κατὰ τὴν ὁδόν] Ὅδον.

F. Br.

Tom. I.

σομένων.

99. Ὀλιγοίριαν] Ραθυμίαν, ** ἀμύλαιαν. V.

2. Διαμύλλομεν] Βραδύομεν. V.

5. Ἀποδράσιν] Ὅταν καλεῖται ὁ τὸ νῆος τόπος, δι' ἐπὶ τὴν γῆν ἐκτρέχοντα, ἢ ἐκτρέχοντα. V. (ἢ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

Κατὰ τὴν ὁδόν] Vid. si quid opus, Bos de ellipsi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρονται, omisso ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omisso participio. F. F. R.

97. Ἐν Ταίναρ] Taenarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. F. Br.

Ἐν Ταίναρ] Menand. fragm. inc. 270. πύλη τις ἐστὶ Ταίναρου πρὸς ἰκάτοις. M. du S.

Ibid. Περὶ τοσούτον] Usque adeo parum absuit, quin effugisset. F. Br.

5. Τὴν ἀποδράσιν καθεζομένη] In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit Interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποδράσιν (ut ex Sophocle in Myiis testatur Hesych.) κλίμαξ νηός. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mf. ὅταν καλεῖται ὁ τὸ νῆος τόπος δι' ἐκτρέχοντα, ἢ καλουμένη σκάλα. F. B.

Kkkk

8. Στοία

ὡς εἶπεν, ὁπταίνοντα ἕκαστον αὐτῶν ἀγ-
γιάσσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τῶνθεός
καὶ τρόπον. οὐδὲ ὡς λαμβάνων τοῖσδε, καὶ
συγτίθει, ὡς Ἑρμῆ. οὐδὲ τὰ νογῶντα ταυ-
τὶ πρῶτα ἐμβαλὼν τί γὰρ αὖ καὶ ἀποκρίναιτό
μοι; EPM. Ἰδὲ ὅ δὴ σοι, ὡς παρθένῳ, καὶ
δξερὸν ἔτοι οἱ τριακόσιοι μὲν καὶ ἑλβεθιμέ-
νων. XAP. Βαβαί καὶ εὐαγρίας, ὁμφοκίας
ἡμῖν περὶς ἡμῶν ἄγον. EPM. Βάλαι, ὡς
Κλωθῶν, τὸς ἀκλαύτους ὅτι τέτοις ἐμβα-
σάμεθα; ΚΛΩΘ. Τὸς γέροντας λέγεις; ἔγωγε
ποῖοι. τί γὰρ με δεῖ πρᾶγμα ἔχειν, τὰ
πρὸς Εὐκλείδην; πῶς ἰδὲ ἐξετάζουσιν οἱ ὑπὲρ
ἐξήκοῖα ὑμῖν πᾶν ἥδη. τί τέτο; ὅτι
ἐπακούσιν με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν
ἐτῶν. ἀπὸ ταῦτα καὶ τέτοις δέξασθαι πα-
ραγαγῶν. EPM. Ἰδὲ πάλιν ἔτοι δυνὶ δέον-
τες τῆρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ ἀπεί-
-

gredientem unumquemque cognoscam, quis
sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu
vero Mercuri adsumptos stipa & compone.
Sed hosce recens natos primum injice,
quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi,
Portitor, numerum: trecenti hi
sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives
captura! acerbos nobis & immaturos mor-
tuos adducis. MERC. Vin, Clotho,
sunt indeploratos post hosce imponamus?
CLOTH. Senes dicis. Quid enim mo-
lestiam subeam exquirendi nunc quae ante
Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sex-
agenariis majores. Quid hoc? non exau-
diunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
illis aures. Opus forte erit, ut hos quo-
que sublatos admoveamus. MERC. En
tibi hos etiam duodequadringentos maturi-
ta-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δὴ] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκπῆμα] Ἐκπῆ. Vorst. male.
Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. Bz. f. &c.

13. Τὸς εὐαγρίας] Τὸς καλὰς ἄγρας V.
Ibid. Ὁμφοκίας] a Ἀφροῦς, ἀνιψήτους, ὅ ἐστι μικροῦς.
V. (τὰ τετραδύκωτα ἡπία. B.)
18. Πρὸς Εὐκλείδην] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ
Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἀφ' ἑαυτῶν τριακόσια τυράν-
τους ἔστησαν πρὸς αὐτοὺς, αἵτινες ὡς λαμβάνοντες τινὰς τῶν
πολεμίων μὲν καὶ ταῦτα, κακῶς ἐπὶ τῶν λοιπῶν, καθ' ἑαυ-
τῶν αὖ καὶ τυράντων, καὶ καὶ γυναικῶν μετ' αὐτοὺς Εὐκλεί-
-

δου ἀρχοῦντο, ἵνα μὴ μετὰ κακίαν αὐτοῖς οἱ πολέ-
ται, συνθήκας ἐποιήσιν ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδην ὡς ἄκουσιν ἄ-
ναι. τοῦτο αὖ λέγει ἰδὲ, ὅτι καὶ πᾶν γινώσκων ἀναζητῶνται
καὶ βίον καὶ βούλομαι. V.
20. Βεβυσμένοι] Περὶ τῶν μῶν. V.
21. Ἀράμειον] Κουφιστῆ. V.
23. Ταχεροὶ] Ταχέως. V.

* Ἀφροῦς] Addidit hoc M. du Soul; in Impress. enim
omissum erat; sed & ἔγωγε addit ex C. quod non magni mo-
menti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo perti-
neret. Pro μικροῖς autem Gron. legere jubet μικρῶν; sed ad-
sentior Soulio, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii
Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit.
J. F. R.

+ Τέττα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legi-
tur pro hac voce τέττα. Et pro ἐπὶ τῶν, alibi legitur ἐπὶ
ταῖς. M. du S.
+ Γνωμίαι] Γνωμίαι legebatur in Edit. sed correxit M. du S.
ὡς ἄκουσιν] Melius alibi legitur, ἀνιψήτους. Agnoscunt ta-
men etiam C. & B. M. du S.

8. Στοῦλας] Πύλας, πυλῶνας, ἐγγυς, σκίαζε, α
εἶναι, unde εἰσὶν. Aristoph. Acharn. quae interpreta-
tio huic loco recte convenit. J. B.

Στοῦλας] Vid. Schol. Cod. Bourd. M. du S.

13. Ὁμφοκίας] Ἀφροῦς, μικροῦς, ἀνιψήτους, τὰ τε-
τραδύκωτα ἡπία. Hanc vocem interpretatur Clar.
Mercer. ad Aristoph. J. B.

15. Τὸς ἀκλαύτους ἐπὶ τοῖς ἐμβαδύμεθα] Ver-
tunt, cum his indeptos introducimus. Sed rectius
vertas, post hos, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυμα-
τίας ἐπὶ τοῖς ὡς γὰρ, (suntis adducito post hos.
Xen. K. Π. II. 11. καὶ τῶν δὲτα ἐπ' αὐτῶν (post eum)
ἀπὸ τῶν. L. Bos.

17. Τὰ πρὸς Εὐκλείδην] Hoc in Aeschinem transegi-
mus. J. B.

Τὰ πρὸς Εὐκλείδην] In bello Peloponnesiaco cum A-
thenienses Lacedaemonii superassent, Athenis positi
triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis
Εὐκλείδην ἀρχοῦντο, ἵνα μὴ μετὰ κακίαν αὐτοῖς οἱ πολέ-
ται, συνθήκας ἐποιήσιν ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδην ὡς ἄκουσιν ἄ-
ναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι καὶ πᾶν γινώσκων ἀνα-
ζητῶνται καὶ βίον καὶ βούλομαι. J. B.

Τὰ πρὸς Εὐκλείδην] Vid. Scholia, & Ἑρμῆ. c. 76. M. du S.

20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Περὶ τῶν μῶν. Sic in Satur.
& de Merc. cond. Heliod. lib. 3. J. B.

22. Δοῦ

tate mites omnes & suo tempore vindemia-
tos. CLOTH. Ita sane: passi enim jam
omnes & corrugati sunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercu-
ri, admove: & primum mihi dicite, qua
ratione mortui huc venitis? potius vero
ipsa ad ea quae descripta sunt, recogno-
scam. In pugna mori oportuit heri in
Media tres & octaginta, & in his Goba-
rem Oxyartis filium. MERC. Adfunt.
CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt
se septem: & Theagenes Philosophus
propter Megarenses meretricem. MERC.
Hic prope te isti. CLOTH. Ubi vero
sunt, qui regnandi causa alter ab altero
interemti sunt? MERC. Adstant.
CLOTH. Et ille ab adultero & uxore
interfectus? MERC. En prope te.
CLOTH. Jam iudicio damnatos adduc.
Dico autem illos fustibus & fidiculis ex-
cruciatos, itemque palo suffixos. Sexde-

ροι, ἡ καθ' ὅραν τέρνυγμένοι. ΚΛΩΘ. Νῦν
5 Δ', ἐπεὶ ἀταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσὶ.

Τὸς τραυματίας ὅπῃ τέτοις, ὦ Ἑρμῆ
πρόλαγε, ἢ πρῶτόν μοι εἶπαί, ὅπως
ἀποθανόντες ἦκαί, μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ
γεγραμμένα ὑμᾶς ὁπιοκέφομαι πολεμῶν-
3 τας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας
ὅπῃ τοῖς ὀγδοήκοντα, ἢ τ' Ὀξυάρῃ υἱὸν μετ'
αὐτῷ Γωδάρῳ. ΕΡΜ. Πάροισι. ΚΛΩΘ.
Δὶ ἔρωτα αὐτὲς ἀπίσφαξαν ἐπτά. ἢ ὁ Φι-
λόσοφος Θεαγένης, ἂν γὰρ ἔταίραν τ' Με-
3 γαρέν. ΕΡΜ. Οὐτοὶ πωλησίον. ΚΛΩΘ.
Πᾶς δὲ οἱ πρὸς τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων
ἀποθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστῶσιν. ΚΛΩΘ.
Ὁ δ' ὑπὸ τῷ μοιχῷ ἢ τῷ γυναικὸς φονδαίῳ
ΕΡΜ. Ἰδὲ σοὶ πωλησίον. ΚΛΩΘ. Τὸς ἐκ
4 ὀδοκαστηρίων δὴτα πρόλαγε. λέγω δὴ τὸς
ἐκ τυμπάνου, ἢ τὸς ἀποκολοπισμένους.

e Έκ τυμπάνου] Έκ δὲ τοῦ π. B. Sed vulgatam servant Edd.

24. Τέρνυγμένοι] γ' Εφ' ἡμέραις ἐν τῷ δύνοντι καιρῷ.

41. Έκ τυμπάνου] Τυμπάνον ἐστὶ τὸ ἔλκον, τὸ τῷ τοῖς

καλαδίκους ἐφ' ἡμέρας. V.

γ' Εφ' ἡμ.] Corruptam vocem ἐφ' . . . cenſeo.

Sed si ἡμέραι vel ἡμέρας legas, tamen sensus aliquis in-
est, ut *matris*, *caeli* intelligantur, vel iusto tempore conditi.
ἡμέρα autem mustum decoctum, vid. *Fest.* ad *Oecum.* Hip-
parc. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum,
quod acritatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen ad-
firmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiast. semper
apta loqui.

M. du S.

22. Έλκον] In Enc. G. est ἔλκον, quod tamen in Enc. mu-
tat, qui descripsit vir Doctiss. In C. est ἔλκον. M. du S.
†† A] 'Er' erat in V. quod cum abesse ex C. Boardel.
viderem, eliminavi. M. du S.

Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita ne-
cessario eliminanda, ut alibi ostendimus. Vid. etiam not. Cl.
Hemst. ad *Dial. mort.* p. 429. J. F. R.

22. Δυνῶ] Priscis Atticis.

A. V.

23. Πάροισι] Contra ὁμωπαισί. De quibus dictum
antea: sic postea ἀταφίδες.

J. B.

24. Καθ' ὅραν] Opportune.

J. Br.

25. Ἀταφίδες] Lucilius, *rugoso passique senes.* A. V.

Ἀταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γήρας
ἀταφίς τὸ κραιπνόν, de quo *Suid.* & *Zenob.* M. du S.

30. 'Εν Μηδίᾳ] De suae aetatis in Media bellis dixit
hic Lucianus nec *ut*, acutioribus statuendum re-
linquo. M. du S.

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum mi eundem hic petit de
quo in *Περ.* multa: certe hoc nomine Philosophum
aliud novi neminem. M. du S.

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarensium
commemoratur *Thucyd.* I. 126. & *Athleta ap. Pausan.*
Eodem iterum nomine ex Atheniensium princi-
pibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad

loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conscrib. hist.
& *Deor. concil.* *Theagenis* mentionem fecisse monet.
Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic
agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quo-
que fuerit. J. F. R.

39. Έκ δυαντ.] Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in
Pl. p. 32. A. V.

40. Τὸς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad supplicium du-
cerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum in-
cestarent, ut cives tintitu illo moniti de via decede-
rent. *Zon.* lib. 2. *Annal.* hinc carnifices cum tintinna-
bulo, ut apud *Plaut.* *Trucul.* Dico hac de re alibi:
Sunt tamen qui *τύμπανον* hic interpretentur ἔλκον ἢ
τὸς καταδικασθέντας φόνδον, dixi de hoc supplicio ad
illud *Petron.* *debeat* *senti perire.* J. B.

Τὸς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph. *Plut.* v. 470.
ostendit, tum fustium-supplicium, tum fidicularum
cru.

Kkkk 2

οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πῶς
εἰσιν ὧς Ἑρμῆς; EPM. Πάρεσιν οἷδε οἱ τραυ-
ματίαι, ὅς ὄρας. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βέ-
λει πῶς γάγῳ; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τὴν
ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθῆσιν, καὶ τὸ ὅμοιον
τρόπον. καὶ τὴν ἀπὸ πωρετῆ δὲ, καὶ τὴν
ἅμα καὶ τὸ ἱατρὸν μετ' αὐτῆς Ἀγαθοκλέα.

Πῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδειξεν
Ἑκάτης τὸ δειπνόν φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῆς
καθαρίων ὡς, καὶ πρὸς τούτοις γε, ὅσην πῖαν
ὥμην, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρ-
σηκα, ὡς βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδική-
σαθα, τοσούτον εἰσάσας ἄνω τὸ χρόνον; ἡ-
δὸν γὰρ ὅλον μοι τὸ ἀτρακίον ἐπέκλωσας. καί-
τοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ ἦμα λελκόμενος
ἔλθειν ἄλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.
ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τὸ ἀνθρωπι-
νὸν ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον ἄλλ' ἔμ-
βαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ δό-
ωρτότερον γε τῆτονι τὸ δεδομένον ἐμδιδασά-
μεθα δέδια γὰρ μή σε πῶς πεῖσις δέμεν.

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt;
Mercuri? M E R C. Adfunt faucii isti
quos vides. Vin mulieres simul adducam?
C L O T H. Sane: & naufragos, simul
enim & eodem modo perierunt; & a febris
confectos simul, & cum illis Agathoclem
medicum.

7. Ubi autem Cyniscus ille Philoso-
phus, quem cena Hecates devorata, &
ovis piacularibus, insuperque sepia cruda,
mori oportuit. C Y N. Olim tibi adsum,
Clotho optima, ob quod vero peccatum
meum diu adeo me apud superos reli-
quisti? fere enim totum mihi fufum glo-
meraveras: quamquam saepe tentarem ab-
scisso huc venire: at illud nescio quomo-
do rumpi non poterat. C L O T H. Reli-
queram te, ut inspector esses & medicus
eorum quae peccant homines. Sed inscen-
de, quod faustum felixque sit. C Y N.
Non prius, Hercule, quam vinctum hunc-
ce imposuerimus: metuo enim ne precibus
te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

α. Πωρετῶν] Τῶ πωρετῶ B. β. Σηπ' αὖ] Σηπ' αὖ J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπ' αὖ B. P. & Bz. Vid. supra βίαν
πρ. c. 10. γ. Εἰσάσας] Εἰσάσας J. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd.
& BC. δ. Ἐμδιδασάμεθα] Ἐμδιδασάμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἵσκειν ἐν τῇ τ' Ἑκάτης δειπνόν.
ταῦτα δ' ἀποθανόντες ὡς εἶναι. καὶ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τὴν παρ'
Ἑκάτης δειπνόν. ὡς δὲ λέγει οὗς ἱκαθέρητο. V.

55. Τὸν ἀτρακίον] Ἀντὶ τὸ ὅλον τὸ ἀτρακίον ἐπ' ἐμοὶ
ἐκλώσας. V.

58. Ἐφορὸν] Ἐπόπτην. G.

* Τῇ] Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit leuiorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem suppli-
cium, nolim crucem vertere, quae saevior est, & τῇ
T figuram habet. Ἀπὸ τῆ σκολοπὸς acuti notio sepa-
rari, puto, non potest.

50. Τυμπάνον] Fustuario mulctatos. Τυμπάνα γὰρ
ζόλα οὗς τύπτειν] ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A. V.

50. Ἑκάτης τὸ δειπνόν] Vid. sup. Dial. μοῖ. I.

51. Σηπ' αὖ] Quo mortis genere fama est Dio-
genom ab humanis excessisse.

Σηπ' αὖ] Sic antea βίαν πρῶς.

51. Σηπ' αὖ] De hac historia supra dictum est, ad B. πρ.
c. 10. ubi recte omnes σηπ' αὖ, quod & hic securi.
Mil. Ox. & P. & Bz. restitimus, cum in reliquis le-
geretur σηπ' αὖ.

Σηπ' αὖ] Imitatus igitur est magistrum suum:
jam adiuferat in Vitarum auctione.

57. Ἐλθῶ] Sic & venire pro mori, sive ad inferos
venire, Propert. I. 14. 14.

57. Ἐλθῶ] Sic & venire pro mori, sive ad inferos
venire, Propert. I. 14. 14.

59. Ἀμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte.

59. Ἀμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte.
Ἀμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro
quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de
Cynico, idem apud Diogenem Laërtium de Menede-
mo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Fu-
rige habitu obambulans aiebat se peccatorum spectato-
rem ex inferis advenire. ἱερῆος ἀναλίσκων ἡμέρα πρῶτη,
λόγον ἐπίσκοπος ἀφ' ἑλθῶν τῶ ἀμαρτανόματον, ὅπως
πάλω κατὶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκὼς δίκασιν.
M. du S.

8. CLOTH. Age videam, quis sit?
 MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Incende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum incende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossam habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέξ' ἴδω τίς ἐστίν. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδης, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ θεσποῖνα Κλωθοῖ. ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολον ἤζω, καλεῖν μὴδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, ἢ χάριν ἀφικέομαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι ὁμοῖοι πρότερον ἔπιτρεψον ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολλὸν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μῆναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρῃς ἂν τι ἐπισηκῇ τῇ γυναικὶ πρὸ χρημάτων, ἐνθα τὴν μέγαν εἶχον θησαυρὸν καθωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν. ὅκ' ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἂν χρυσὸς τοσούτου; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τέτυγε ἕνεκα Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνέφικος ὡχλήσει. ΜΕΓ. ὦ ὕδρευς, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ βαθυμίας ἔγωγε ἔπροαπέκλεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκείνῳ αὐτός ἐπιβίωσεται.

f. 'Επισκήψω] Nihil hic variant Edd. f. f. p. fl. h. s. Vid. notas.

65. 'Επίβαινε] Τοντίςιν ἀνελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.

70. τ. ἡμιτελής] Εἰς Πρωτισίαν τ. ὁμοκλήτων δασι-
 σκεῖται. V.

† ἡμιτελής] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba ἔπολιν χρόνον. Sed ex G. mutavi *Semlius*, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὴν ὁμοκλήτων, magis necessaria, & quae in Im-

76. Ἄραρεν] Ἐδίδεν. V. (κίριται. B.)

82. Ἐπιβίωσεται] Ἐπισκεῖται. V.

press. omiffa erant, addidit ex V.

† Τὸν ὁμοκλήτων] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallet *ἀποσποῖται*. Melius etiam referretur ad *μίαν ἡμέραν*.
 M. du S.

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Græcus; ex iis vero, quæ infra dicit: *εἰς τοσούτον ἐπιβίωσαι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδης, καὶ Λυδίας ἐπιβίωτους φόρους*, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariz vel Ioniz. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam.

f. p. a. G. 67. Αὐτόμολος] Ulro, sponte, a nemine accersitus.

70. ἡμιτελής ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare.

† ἡμιτελής ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6.

Conjux miserranda Caius

Linguisur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελής μόνι τὸ ταῦχος.

† ἡμιτελής] Vid. supra Dial. mort. XIX. pr. M. du S.

74. 'Επισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. Tim. c. 18. & in *Dial. Diog. & Alex.* live Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H. XII. 49.* mandare est, sed indicare: quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73.

76. Ἄραρεν] Placet. Sic visum est. *Æschyl.* in *Pro-meth.* Ἄραρεν, ἢ δὲ γ' ὀλίγη δυσκλυτος.

† Ἄραρεν] Sic passim antea κίριται, ἰδὲν. f. Br.

† Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρώσθη, ἢ παγίως δίδεται, ἢ κίριται.

† Ἄραρεν] *Hesychius:* Ἄραρεν ἡρώσθη, ἢ παγίως δίδεται, ἢ κίριται.

† Ἄραρεν] Vid. supra *Ἀνω.* c. 3. pr. M. du S.

Kkkk 3 83. T.

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς,
τὰς παλλακίδας, καὶ τὰ ἰώδητα, καὶ τὰ χρυ-
σὸν ὅλον σε ὠφθαλμῶν. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦδ,
Κλωθῶ, τὰ μὰ τὰς πολέμιότατοις ἀφενέ-
μυσσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ ἔχῃ Κυδιμάχου αὐ-
τὰ ὄντα, ὡ γυναιότατε, παρειλήφεις, ἀπο-
κλείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμ-
πνέοντι ὀπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκ ἔστιν ὅ ἐξήκει σοι ὁ χρόνος
ἤδη δὲ κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἀκυσσον, ὦ Κλωθῶ, ἃ σοι ἰδίᾳ
μηδὲν ἀκόντων εἰπὲν βέλομαι ὑμεῖς δὲ
ἀπὸς ἡμεῶν πρὸς ὀλίγον ἂν με ἀφῆς ἀποδρά-
ναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσίου ὀπισθήμεν
δώσειν ὑπὸ χερσίν σου σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ
χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφῆς μνη-
μης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὴν δὲ κρατῆρας
εἰ βάλῃ προσηύδα, ἕς ἔλαβον ἀποκλείνας
Κλεόκρητον, ἑλκονίας ἐκάτερον χρυσὸν ἃ ἀ-
πέφθον τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἐλθέτε

superstes tibi erit annis quadraginta, &
paullo amplius, pellices tuas nactus & ve-
stem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res
meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi
fuissent, accepisti, interfecto illo, & libe-
ris ipsius in conspectu spirantis adhuc jugu-
latis. MEG. Sed jam quidem mea erant.
CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessio-
nis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi so-
li, nemine audiente, dicturus sum. Vos
vero paululum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare
hodie promitto. CLOTH. Itaque ad-
huc aurum & talenta in memoria habes,
ridiculum caput. MEG. Et duo crateres
Ipsi vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito
accepi, utrumque auri excocti & purissi-
mi talentorum centum pondo. CLOTH.
Ra-

a Τὰ παῖδιά]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] Marcell. ἔξκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC.
B2. H. P. c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκρητον] Κλεόκρητον B. e Ἀπέρχου] Ἀπέρχου FI. male. Nil mutant vul-
gatam J. P. H. & c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς]] * Καὶ εἰ πάντως. V. (ἴσως πρὸς
νῦν τοῖς. C.)

91. Οὐκ οὐκ ἔχκει] Ἀπὸ τῆ παρῶν. ἔτι εἰ τῆ ἔξ-
κει]] Φαμὲν χρόνον, ἀπὸ τῆ παρῶν. V.

* Καὶ ἡ πάντως]] Neque haec satis intellexisse videtur. Coll.
paulo melius coarctant. M. du S.

96. Ἐπὶ τῶν]] Ἐπὶ τῶν τοῦ. V.

2. Ἀπέρχου]] Ἐπὶ τῶν. V. (τῶ πολλὰς ἐξήκει]]
ἀπὸ γυναικὸς ὀφείλου. C.)

† Ἐπὶ τῶ]] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀφείλου. cui emenda-
tionem etiam assentitur Clar. Gronov. & Coll. G. confirmant.

83. Τὸ πρὸς]] Sic Έρμ. c. 61. Sic Dem. 116. C. &
437. B. M. du S.

91. ΚΛΩΘ. Οὐκ οὐκ ἔχκει σοι ὁ χρόνος]] Ἐξήκει. Th. M.
Ibid. Οὐκ οὐκ ἔχκει]] Accusat Clotho tyrannum Me-
gapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque
ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum
fuisse ait ille dominum. Itaque, subjicit Clotho,
tempus possessionis tuae jam exactum est. Κλω. Σὺ γὰρ ἔχῃ
Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὡ γυναιότατε παρειλήφεις, ἀπο-
κλείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ὀπισφάξας;
Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Ἐκείν σοι ὁ χρόνος δὲ
κτῆσεως. Marcellus pag. 429. pro ἔχκει legit ἔχκει.
Quid opus? Satis utique commode ἔχκει dicitur
tempus circumactum, plane uti apud Latinos tem-
pora ac dies dicuntur exire & exisse, ubi ad finitum
terminum venerunt. Livius IV. cap. 30. Induciatque

inde, non pax facta; quantum & dies exierat, & ante
diem rebellaverant. c. 58. Tempus induciarum cum Ve-
genti populo exierat. Sic alibi saepissime. Scholiastes
Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξ-
κει]] ἀπὸ τῆ, παρῶν. ἔτι εἰ τῆ ἔξκει]] Φαμὲν χρό-
νον. ἀπὸ τῆ, παρῶν. V.

Ibid. Ἐξήκει]] Genuina haud dubie lectio, quam fru-
stra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum,
ut ex Xen. Plut. Pausan. & aliis patet. Sic Livius
XXX. 24. 25. dies exierat. M. du S.

2. Ἀπέρχου]] Sic interpretandum aurum. ἀπέρχου
ostendunt viri docti ad Polluc. III. 87. J. M. G.

7. Πότες μόνος ἦν.]] Sanior haec lectio quam quae
in Angl. Codic. περιουσία. Solebant enim mortui
in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plu-
rimum πύτι. Sic in Dial. Mort. J. B.

Rapite hominem. sponte enim sua inscensurus non videtur. MEG. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset. CLOTH. Omitte curam, struet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum postulo. CLOTH. Quid illud est? MEG. ¹⁰ Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero, & Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi maximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum postulas, sed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis & reditus. Si vultis vero succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ²⁰ saepe optabas, impure, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud optabam, sed nunc melius video. CLOTH. Veniet &

αὐτόν· εἶκα γὰρ οὐκ ἐπιμέλῃσθα ἡμῖν ἐκόν. §MEΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελεῖς μέν τι τείχεα, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεστα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπτιῖς· ὡς ἐντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλῃσον· ἄλλο τειχεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴ τῷτόγε πάντως ὠγνώμων αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσούτον ὀπτιῖσθαι, μέχρις ἂν ἔπαγάγῃ Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπτιῖς τὸς φόρους, καὶ μῆμα ἑαυτῷ σαρμυγένης ἀναστήσας, ὀπτιῖσθαι ὅπῃσιν ἐπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικά· ὡς δὲ τὸ βίον. §ΚΛΩΘ. Οὐτῷ, οὐκ ἔτι ἰμίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτὶ δέκα ἡμέρας.

MEΓ. Καὶ μὴ ἐγγυητὰς ὑμῖν ἑτοίμη· ὡς δὲ λέγει τὰς τάχους, καὶ ἔπαύσθαι εἰ βέλῃσθε δέ, καὶ ἀνταδρῶν ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτῶν ὡς δὲ λέγει τὸ ἀγαπητόν. §ΚΛΩΘ. Ὡς μαγεῖς, ὃν ἦνυχεν πολλὰς ὑπὲρ γῆς καὶ αἰαλιπείν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμενος νῦν δ' ὅρῳ τὸ βέλῃον. ΚΛΩΘ. Ἡεὶ καὶ κῆνυς

f Πάντι μόνας] Πάντι καὶ δῖκα P. & Angl. g Ἐπαγάγῃ] Ἐπαύσθαι B. h Πάντι] Sic Edd. & B. κατὰ f. & P. i Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomem reliqui, & Edd. k ΚΛΩΘ.] Deest in Fl. adeest in P. H. & reliq. l Τὸ βέλῃον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυπηγὸς ἢ πᾶν. G.

9. Εὐγνώμων] Εὐλογον. V.

10. Εἰς τοσούτον] Ἐπὶ τοσούτων. V.

‡ Ἐπαύσθαι] Ἀπαύσθαι editum fuerat, male.

11. ‡ Ἐπαύσθαι] Ἐπαύσθαι. V.

19. § Ἀνταδρῶν] Ὁνομα κῆνυς. V.

§ Ἀνταδρῶν] Quam facinorose legerint hi Schollastae, & hic locus documento sit. M. du S.

12. Ἐαυτῷ] Lege ἑμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia Edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψαι ὅπῃσιν] Eadem antea & in Toxar. & in Diplad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλότητος. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχους, καὶ ἔπαύσθαι] H. e. meique celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἢ ἀπὸ δύο dictum est τῷ τάχους & ἔπαύσθαι. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37. Δῖλος δ' ἔστι — τῷ βαδίσαι & τῷ τάχους, pro τῷ βαδίσαι ταχέως. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Αἰσχυρὸν meum. J. B.

Τὸν ἀγαπητόν] Suadent plura ἀγαπητόν hic unicum

filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod, ἀνταδρῶν succedaneum dare vult, cujus superstitionis in sacris libris vestigia, denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητόν majuscula littera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina latine redditum Αγαπητόν, quasi nomen proprium viri esset; sed non dubitavimus id cum Brodae in Miscell. L. VIII. c. 12. & cum Gesnero adjectivè scribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλῃον] Abest illud τὸ in B2. & P. Agnoscunt reliquae cum Mf. Ox. Vid. P. c. 8. & Συμπ. M. du S.

25. Ἀντ'

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῆς νύκτος βασιλεύον-
τ' ἀνηρημέν'.

MEΓ. Οὐκ ἔν γε τὸτό γε μὴ ἀντί-
πης ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;
MEΓ. Εἰδέναι βέλομαι· τὰ μετ' ἐμὲ ὅτι
τινα ἔξει^b τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε.
μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. ἢ μὲ γυναῖκά σοι³⁰
Μίδας ὁ δὲ λαὸς ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν
ἐμοίχθουν. MEΓ. Ὁ κατάραι, ὃν ἐγὼ
πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ.
Ἡ θυγάτηρ δὲ σὺ, ταῖς παλλακίσιν τῇ
νυκτὶ τυραννῶντ' ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες³⁵
δὲ καὶ ἀνδριάντες, ὅς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι,
πάντες ἀνατίραμμένοι, γέλωτα πα-
έξουσιν τοῖς θεωμένοις. MEΓ. Εἰπέ μοι, τί
φίλων δὲ εὐδαίμων ἀνακτεῖ τοῖς δρωμένοις;
ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος⁴⁰
αἰτίας δικαίας γεγόμενός; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
πραττομένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ φόβῳ, ἢ
ἐλπίσιν, ταῦτ' ἔδρων, καὶ δεχόμενοι ὄντες φίλοι;
καὶ πρὸς τὸ καιρὸν ἀποβλέποντες; MEΓ. Καὶ⁴⁵

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat
sublatus.

II. MEΓ. Igitur illud certe non ne-
gabis mihi, Parca. CLOTH. Quid?
MEΓ. Scire volo, quemadmodum post
me mea se habitura sint. CLOTH. Au-
di, magis enim iis auditis lugebis. Uxo-
rem tuam Midas habebit, servus, qui olim
adulterio illi cognitus est. MEΓ. Sacer-
rimus homo, quem ego illi obsecutus ma-
nu misi. CLOTH. Filia tua in pellici-
bus ejus, qui nunc imperitat, adnumera-
bitur. Imagines vero & statuæ, quas olim
tibi posuit resp. eversee omnes; ludibrium
præbebunt spectantibus. MEΓ. Dic mi-
hi, amicorum nullus indigne fert ea quæ
sunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi
fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras,
etiam qui adorabant te, & quaecumque
diceris faceresve laudabant, eos universos,
aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, im-
perii tui amicos, & rationem habentes
temporis? MEΓ. At illi libantes in con-
vi-

a Τα] Iterum abest articulus in Coll. male. b Τὸν τρόπον] Rursus omisus erat articulus τὸν in P. & B.
c Ταῖς παλλακίσιν] Ταῖς νυκτὶ παλλακίσιν B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μοι] Οἶμαι, θάμην, καὶ τὸ
μοι] ἐμὲ. G.

35. * Ἐγκαταλογίσεται] Συγκαταριθμήσεται. V.
(συναριθμήσεται. C.)

* Ἐγκαταλογίσεται] Immo ἰγκαταλοχθήσεται rectum erat.
M. du S.
† Ὅπως] Ὅπως legebatur in Schol. edito, sed mutavit
M. du S.

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῇ
τυραννίᾳ ἐμφανίζουσαν εὐδυνίαν. καὶ τὸ πᾶν εὐδαίμων φίλος, ἀλ-
λὰ πάλαι καὶ πᾶν αὐτὸν, τὸ καιρὸν ὁ βουλεύμενος. V.

† Πάντες] Πάντες quoque male editum fuerat. M. du S.
§ Ἐκαστοῖς] Ex S. S. petita phrasia; quæ huic est, ἑκά-
στῳ περὶ σέβειν. M. du S.

25. Ἀνηρημέν' De medio sublatus. J. Br.

35. Ἐγκαταλεχθήσεται] Scholiastes legit ἰγκαταλογί-
σεται. Eodem recidit utrumque. J. F.

43. Ἐκαστα ἐπαινῶντες] Ut illud, laudans convivia,
Convivæ, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers.
dixi ad illud Petron. ut foris canaves poetam laudasti.
J. B.

49. Ὅλως] Illud ὅλως in Juno. vitium typotheta-
rum esse, indicat comma quod post ὅλως tamen po-
situm erat, in Hagen. punctum minus post ὅλως ex-
pressum est. In Paris. vero nulla aderat distinctio,
quam si a Junstina fustuleris, habebis quidem lectio-
nem commodam; sed vulgata tamen est melior.
J. F. & B.

Ibid. Ὅπως ἦν ἐγὼ] Jurant Parasiti per reges suos.

J. B.

52. Ἐπεχθὲν] Φέω. J. Br.

60. Ἐπεὶ ταχιστα μοι ἀπαυθίσαι εἶπες] Cum dicere de-
buisse ἐπεὶ ἀπαυθίσαι, εἶπες τούτο εἰργασθαι Ἀττικῶς χρ-
ματισμῶς Euripidi frequens: quod & notavi Euripid.
Schol. J. B.

63. Γλωσσίων] Notant Grammatici Atticos ὑποκα-
ταστήσας solere nomina secundæ sic transformare, ut
εὐπραγίαν, εὐφροσύνην, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφροσύ-
νην, γλυκερίον. J. B.

64. Κεκοινωμένοι] Vid. supra Deor. Dial. I. μόνον —
κοινωνήσας τῇ Νηρείᾳ. M. du S.

Κεκοινωμένοι] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὲ, αἰ-
μαί, J. B.)

οὐ μέντοι, Φρόνι, ὃ μωρὸν ἀνθρώπου, πλε-
γας μὴ πολλὰς εἶδεν ἀδικούντι ἐντανας,
ἢ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτυλλε τί με ἔχῃ 70
πόρως ἐπαίε' τίλθ' δέ, πλατὺν χρημ-
μην, ἢ καλαπτόσας με, ἢ ἐς τ' ἑσ-
βῶν χάρον ἀπὸ τοῦ ἐπιπλῶν ὀχλοῦ, ἐγὼ δέ,
ἐπεμπράμην μὲ, ὥς ἔχον δὲ ὅμως ὃ,
τι ἢ δράσαιμι αὐτῶν, αὐτῶν ἤδη ἢ ψυχρὸς 75
ἔσθ'. ἢ ἡ μωρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόβῳ προ-
σιόντων τινῶν ἠδῆτο, σέλω χρίσασα τὴς
ὀφθαλμοῦς, ὥς δ' ἀκρύσασα ἐπ' ἐμοί, κω-
κύσσα, ἢ τὸνομα ὀπιταλμένη, ἀπὸ
λάτρη. ὦν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπιλῶν ἄλλ' ἔμω-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾷ ἐκὶ τὸ δικασ-
θιον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιάσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράντη μὲ εἶδες, χτ' ἡμεῖς δὲ ὁ Ῥαδάμανθος, 80
ὃν αὐτίκα μάλ' ὀφείλει δίκαιος, ἢ κατ' ἀξίαν
ὀπιτινῆτα ἐκαστῶν τ' δίκην. τὸ δὲ ἰδὲ

me respiciens, tu quidem, inquit, impune
homuncio, plagas mihi saepe nihil com-
merito inflixisti, & cum his dictis vellica-
vit me, & malas mihi percussit: denique
punitam lato screatu adductam in me cum
expuisset, & in impiorum loca abire me
jussisset, discessit. Ego vero quamvis ex-
candescens, non habebam quo ulciscerer
hominem, qui ex sanguis jam & frigidus es-
set. Scelista vero puella, strepitu quo-
rumdam supervenientium, animadverso, sa-
liva madefactis oculis, quasi me lacrimas-
set, plorans & nomen meum appellans dis-
cessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed in-
scende, tempus est, te jam ad tribunal ve-
nire. MEG. Et quis audebit contra vi-
ram tyrannum fumere tabellam? CLOTH.
Contra tyrannum quidem nemo; contra
mortuum vero Rhadamantus, quem sta-
tim videbis justum, & juste de unoquo-
que promunciantem. Jam vero moras diu-
tius

a. Ἐπιπλῶν] Ἀπὸ πλῶν B. ἐπὶ πλῶν J. b. Ἐπεμπράμην] Ἐπεμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast.
c. Σίλω] Σιάλω L. Th. Mag. d. ἀκρύσασα] ἀκρύσασα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. 82. & c. e. τὸ δὲ
νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ ἰδὲ δὲ.

69. Ἐντανας] Ἐπὶ γαγας. V.
70. Καὶ τ' ἑσβῶν] Καὶ τ' κεφαλῆς. V.
71. Πλατὺν χρημμην] Τὸν ἐν τῇ ἐμῇ σπασσα-
γῶν πύλινον. V.
74. Ἐπεμπράμην] Ἐκαίρην, ἱκανοῦν. V.
80. ὦν εἰ λαβοίμην] Καὶ τὸσο ἀπαρτίζων τὸ πρὶν τὸ
ταλὺ ἵσθαι τ' λέγων, ὥς δ' ὀπιτινῆτα, ὥς δὲ ἰδὲ ὅτι,

* Πινακίδιον C. prave, fassan scripserit στυγμίδιον.
M. du 2.

ὡς ἢ ἐν τῷ βίῳ πολλὰς εἶδες γίνεσθαι, ὥς μὴ ζῶντι κα-
λοῦνται τὸ λόγον. V.

85. Ὁ Ῥαδάμανθος] Καὶ ἐν τῷ οὐκ ἔστι, ὡς λέγουσι,
τὸ δὲ δίκης. ἀφ' ὧν δὲ ὡς τὸ πρὶν τὸ πρὶν, καὶ τὸ
ἐκαστῶν τῶν τ' ἐκαστῶν πρὶν τῶν τῶν εἰς ὅτι ἰδὲ ὅτι
τῶν δίκης. V.

† Στυγμίδιον ἰδὲ δὲ] Στυγμίδιον ἰδὲ. C.

Plura similia quoque dedit frater Gnl. Rottius in Belg.
Graeciss. p. 446. Sed hic tantum est, respicere. J. F. R.

68. Μωρὸν] Conf. notam clar. Hemsterh. ad Timon.
§. 53. f. ubi frustra μωρὸν pro μωρὸν, ex sola fuit.
legi voluit Surlins. J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra M. du. c. 26. M. du 2.

73. Φόβῳ] E cubiculo exiit. J. Br.

77. Σιάλω] At infra Ἀλὶξ c. 21. m. in Edd. legi-
tur σιάλω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim
quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi,
quia non tanti est. Hesych. Σιάλω, σιάλω, ἀφρῶ.
J. F. R.

78. ἀκρύσασα] Ex variatione lectionis sufficior le-

gendum ἀκρύσασα, quod utroque altero plenius.

80. ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poenitentiam ab his
exigerem. aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintel-
legendum est. J. Br.

87. Τὸ ἰδὲ δὲ ἔχον] Ut autem res sese nunc habent. J. Br.
Τὸ δὲ ἰδὲ ἔχον, μὴ ἀστρεβῶς] Legendum videtur, τὸ
δὲ ἰδὲ ἔχον μὴ ἀστρεβῶς. Nota vis hujus participii cum
verbo. J. M. G.

Τὸ δὲ ἰδὲ] Ut Cl. Gesn. conjecit, in duobus Mss. e-
rat; ἔχον vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Ἐν δὲ δίκῃ] Sic Homericus Achilles Odyss. A.

J. Br.

91. Τὸ

tus necesse noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adsume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adfidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui. CLOTH. Et non iuste barbam tibi vellet Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cynicus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀγίτρεα. MEG. Καὶ ἰδιώτῃ με ποίησον ὡς Μοῖρα τ' ἐπείγεται ἕκα, καὶ δέλω θοᾶντ' ἔτι πάλαι βασιλέως ἀναβῆναι με ἕασον μένον. ΚΛΩΘ. Ἰ Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ οὐ δὲ ὡς Ἑρμῇ; σῦρετ' αὐτὸν εἰς τὴν ποδὸς. καὶ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν. EPM. Ἐπεὶ ἰδὼν δραπέτα δέχου τῦτοι σὺ πορρωτῶ, καὶ τ' αἰνὰ καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὴν ἑστὴν διδοῖσι. MEG. Καὶ μὴν εἰς τὴν προεδρίαν καθέζεσθαι με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τίς; MEG. Ὅτι, ἰὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρος εἶχον μεγάλους. ΚΛΩΘ. Εἴτ' εἰ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Κάριος, ἕτωσ' οὐκ αἰὶν ὄντας, πικρὰν δ' ἐν τῇ τυραννίδι ἔχας, γλυσάμενος τὸ ξύλον. MEG. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἑκατατείνασθαι μοι τὸ βάκιον; οὐκ ἐγὼ σε παρόλῳ, ὅτι ἐλευθέρῳ ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ὑπεριτιμημένος, μικρῶ δὲ προσπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τοιγαρὶν μὲν καὶ σὺ τὰ ἑστῶτα προσπαττάλαθμεν.

MIK.

f Πῦ δὲ ὁ Πῦ δὲ ἑστὴν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ F. P. Bz. &c. g ΚΛΩΘ.] Κλω. f. Sed K. simpliciter Fl. unde & KY. personam possis facere. h Ἐπασιμένους Ἐπασιμένους. B. i ΚΛΩΘ.] K. Fl. quodacque personam. Ky. Cynisci significare potest.

93. Εἰς τὴν ποδὸς] Τῶντι, κατὰ τὴν ποδὸς. F. (i, κατὰ τὴν ποδὸς. C.)

94. Καὶ τὸ δῶν ἔπος] Κρίτου δὲ καὶ ἰκαίου Ἀδωνίου

† Ἑλλήνι] Ἑλλήνιν legebatur in impresso, & omiſſa erant possent illa verba h εἰς τὴν, quae addidit ex V. M. du S. § Προσπαττάλῳ] Προσπαττάλῳ, editum fuerat; item mox

ἔστι, τὸ φρόνιζι, ἢ σκοπεῖν. F.

6. § Προσπαττάλῳ] Εἰς πύκαλον ἵδμεν, ἀντὶ τῶ ἀνταίματου. V.

ἵδμεν pro ἵδμεν, & ἀνταίματοι pro ἀνταίματου, quae correxit M. du S.

91. Τὸ ξύλον] Quo, nisi cymbam conscendas, vulgabis.

τὸ ξύλον] Confer supra c. 4. pr. & non semel alibi.

M. du S.

94. Τὸν δῶν] Cynicum designare videtur. M. du S.

95. XAP. ἀμύλι] Sic interpungendum duximus. Iudicant alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum; aliter, nempe, ἀσφαλὺς ἀμύλι. Haec cum scripsissem videri Verbis eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: [ἡς ποτε νομιστοῦ personam.] Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed KY.

M. du S.

Ἀσφαλὺς ἀμύλι] Ἀσφαλὺς, χάριν, ἀμύλι legendum contendit Soultius, & post ἀμύλι duo puncta adproluerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμύλι adverbialiter hic accipiendum, pro nimium, ut scq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμύλι γράφομαι σε πα

ρῶμεν ἐπὶ τῷ ῥαδαμάνθου. Ubi vertitur in Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamantimum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dissecant in duo membra.

f. F. R.

99. KY. Εἴτ' εἰ] Verba haec in Edd. Parca tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una extat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαρὶν pro ΚΛΩΘ. repone KY.

M. du S.

6. Προσπαττάλῳ] Megapenthes intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, σὺν ἐγὼ σε πρῶτον, ὅτι ἐλευθέρῳ ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ὑπεριτιμημένος μικρῶ δὲ προσπαττάλῳ; Nonne ego te nuper, quod valde libere & asperè ageres, ac idemidem obιμωγες, cruci propemodum affixi? Graecus interpret, Προσπαττάλῳ] Εἰς πύκαλον ἵδμεν, ἀντὶ τῶ

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθῶ, ἐμὲ δὲ εὐδὲς
 ὑμῖν λόγῳ; ἢ διότι πένης εἰμί, ἀφ' τῆ-
 το ἢ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ.
 Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυλοτόμῳ Μί-
 κυλλῷ. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἀχθὴ βραδύνων;
 εἴχ' ὅρῳς ὅποσα ὁ τύραννός ὑπὶαχνεῖται δώ-
 σιν, ἀφελὲς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γὰρ ἔχει
 με, εἰ μὴ ἀγαπήτῃ καὶ σοὶ ἢ ἀφ' ἱριβῆ. ΜΙΚ.
 Ἄκουσον ὦ βελτίστῃ μοιρῶν· ἐπ' αὐτὴν με ἢ ἔ
 Κύκλωπός·^a ἐκείνῃ εὐφραίνει δωρεὰ, ^b τὸ
 ὑπὶαχνεῖται, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τ' Οὐτὶν καί-
 ἐδομαι. ἀν τε γὰρ πρῶτον, ἀν τε πύμα-
 τον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες ^c περιμένουσιν. ἄλλως
 τε, εὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τ' πλοσίων. ἐκ
 ἀφ' ἡμέτρῃ γὰρ ^d ἡμῶν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν
 γὰρ τύραννός, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν πρὸς
 τὸ βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ περιέλεπτος,^e
 ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἄργυριον,
 καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δειπνα, καὶ παῖδας
 ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εὐκρίτους ἡνῶ-
 το, καὶ ^f ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐ
 γὰρ οὐδ' ὅπως καθάπερ ἰζῶ τινι προσέχετο τοῖς
 ταύταις ἢ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάτ-

14. M I C. Dic mihi, Clotho, mei
 plane nulla a vobis habetur ratio? An quod
 pauper sum, ideo ultimo etiam inscenden-
 dum mihi est? C L O T H. Tu vero quis
 es? M I C. Sutor Micyllus. C L O T H.
 Et gravaris moram? non vides quanta da-
 turum se pollicetur tyrannus, ad exiguum
 tempus si dimittatur? miror igitur, nisi
 tibi etiam grata videtur mora. M I C. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me
 Cyclopi munus delectat, cum promittit,
 ultimum ego Utin devorabo: siue primum
 enim siue ultimum iidem dentes manent.
 Caeterum nec par mea ac divitum ratio est.
 e diametro enim opposita nobis vitae gene-
 ra. Tyrannus quippe felix cum videretur
 in vita, metuendus omnibus & conspi-
 cuus, relicto auro illo tanto atque argento,
 & vestibus, & equis, & coenis, & pueris
 speciosis, formosisque mulieribus, non ab-
 surdeangebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
 rebat graviter. Nescio enim quomodo ve-
 lut visco quodam talibus adhaerescit ani-
 mus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

^a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. J. P. Bz. Fl. & S. ^b Τὸ ὑπὶαχν.] Deest in P. ^c Περιμένουσιν] Μὴ περιμένουσιν. B. ^d ἡμῶν] ἡμῶν O. ^e Τὸν] J. sola articulum vitiose exprimit, τὸν. ^f Ἀργύριον] Ἀργύριον B. ^g Ἀποσπώμενος] J. ἀποσπώμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. Ba. &c.

16. Ἀγαπήτῃ] Ἀπὸ ἀρετῆς, ἐπιπόνητος. V. (ιδίως. C.)
 17. Ἡ γὰρ Κύκλωπός] Ὁ Κύκλωπς πρὸς τὸ Ὀδυσσεῖα
 ἐν τῷ ἐπὶ τῷ φασίν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὲν
 τὸ πᾶντος ἡμεῖς ἐπὶ ἰδίῳ. ταῦτα εἰ καὶ ὁ Μίκυλλός φασίν.
 ὅτι ἰδ' ὅσοι ἐ δάσαντο γυῖλαι, τί μοι ἀφελὲς τὸ δάσαντο
 ἡμεῖς; Οὐτὶν δὲ λέγει τὸ Ὀδυσσεῖα, ἔτα γὰρ ἰαντὶν Ὀδυ-
 σσεὺς καλεῖ ἀφ' ἡμέτρῃ τὸ Κύκλωπα. V.
 19. Ὅτι πύμαλον] Ἐχθρὸν. V.

* Σοὶ] Ὅτι. V.
 † Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντας.
 ‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῷ ἰσχυρῶς legebatur in Edit. sed mutaverat
 M. du S.
 § Μελῶν . . . ἀφ' ἡμέτρῃ] Διὰ τὴν ἀντὶ τῆς ἀφ' ἡμέτρῃ λέ-
 γων ἐδικύμωσεν, sed ita deducimus ut ex Cod. V. idem conie-

22. Ἐκ ἀφ' ἡμέτρῃ] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῷ πᾶντος ἀφ' ἡμέτρῃ.
 εἰληπταὶ δὲ τὸ ἐν τῷ ἐπὶ τῷ ἀφ' ἡμέτρῃ τὸ κύκλωπς ἐπ' αὐ-
 τοῦ γὰρ πᾶντος τὸ τιμωμένον αὐτὸν εὐδὲς ἢ μολίζον ἢ ἀφ'
 τῷ αὐτῶν ἡμεῖς ἀφ' ἡμέτρῃ λέγει· ἢ καὶ ταῦτα εἰ τα
 πᾶντος ἀφ' ἡμέτρῃ λέγει· ἐκ ἀφ' ἡμέτρῃ. V.
 29. Οὐ γὰρ οὐδ' ἔτι] Καταπραΐς τοῦτο ἐπὶ αὐτῷ γὰρ
 ἔτις δὲ οὐκ εἰπὼν δὲ εἰ γὰρ οὐδ' ἔτις εἰρημ. V.
 30. Προσέχεται] Κρατῶται. V.

xit, simul adnotata, μολίζον δ. τ. α. ὅτι καὶ mendose alibi
 legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum
 est.
 § Ἀπὸ τῆς ἑν] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τῆς τῆς αὐτῶν,
 quod habebam Scholia impressa.

ἀνταίμα. Sic legendum. Perperam in editione pro
 primis tertiæ dantur personæ; ἰδὺς pro ἰδὺς, &c.
 J. F.

15. Θύμα γὰρ ἔχει μοι] Hom. Od. K. 316. M. du S.

18. Δαρῆ] Od. Y, 389. J. M. G.
 19. Οὐτὶν] Vid. Hom. Od. I. 368. Οὐτὶν ἡγὼ πύ-
 μαλον ἰδὺς μοι οἷς ἰτάμεν. Neminem, i. e. Ulyssē,
 ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam
 Brod.

quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. ~ Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, ejulatus tollunt, & cum audaces sint caetera, meticolosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut invenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentavit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel praevi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra

τεταται ραδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προσητηκῆν· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ὃ διδῶν ζυμβέβηκεν αὐτὸς· ἡμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτὸς μὲν βίας, ἀνακαλύψοι· καὶ τὰλλα ὄντες θρασυῖς, διολοὶ πρὸς ταῦτ' αὖτις ἐρίσκον· ἢ ὅτι τ' Ἀδῖον φέρουσαι ὁδὸν ὁπίστροφον· γὰρ εἰς τὴν πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέραιες, καὶ πύρρ' ὄντες ἀποβλέπειν ὅτ' αὖ τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίη· καὶ ὡς δὲ τ' ὁδὸν ἀπιδιδράσκων, καὶ ταῦτά σε καλὰ λιπαρὰν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐκ οἰκίαν, οὐκ χρυσόν, οὐκ σκεῦος, οὐκ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζώνων ἦν. καὶ περὶ μόνον ἡ Ἀτροπὸς ἐνδυσέ μοι, ἄσμενος ἀπὸ ῥίφας τ' σμίλην καὶ τὸ κάρτεμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χειρῶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδετον, ἐδὲ μελανθηρίαν ἀπὸ νηφάμενος εἰκόμην. μᾶλλον δὲ ἠγεμὴν ἐς τὸ πρόσσω ὄρων. ἔδεν δὲ με κατόπιν ἐπὶ στροφῇ, καὶ μέτεκάλει. καὶ, γὰρ Δι', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρω.

τό,

h' Ἀνακαλύψοι· Ἀνακαλύπτει· ἐκτείνουσι B. & Fl. A ceteris abest ἐκτείνουσι, neque comparat in J. P. nec B2. i κρηπίδα] κρηπίδα Anap. Pell. k' ἀνυπόδετος· ἀνυπόδετος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B2. H. P. &c.

32. Προσητηκῆν] ** Προσητηκῆν. προσητηκῆν. ἐπὶ θυμῷ καὶ ἔχουσα. V.
39. Οἱ δυσέραιες· Οἱ πάντες ἱερῆες. V.
42. Καλὰ λιπαρὰν] Παρακαλόν. G.
44. Οὐ σκεῦος· Τὰ τῶν οἰκιστῶν λογέμενα. V.
46. Εὐζώνων ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὁ ἑὺς βαδίζων. V. (ἰλα-

φρὸς, C.)

47. Σμίλην] Σμίλη, ἰσχυρὰ καὶ σκευὴ τοῦ καλῶς. G.

48. Κρηπίδα] Ὑπόδημα. V.

51. Εἰς τὸ πρόσσω ὄρων] Τούτῳ ἐχ' ὥσπερ αἱ πλούσιαι οὐς τὸ ἐπίσω ἰδεῖν, ὡς τὸ ἐπὶ θυμῶν τῷ φωτὶ. V.

** Προσητηκῆν] Non agnoscunt hanc vocem C. M. du S.

†† Ἐπὶ θυμῶν] Ἐπὶ θυμῶντι legebatur in Impress. sed mutavit M. du S.

Brocl. Miscell. L. VIII. c. 12. hunc vers. in Odyss. I. quacrendum. J. F. R.

12. Ἐκ ἀφ' ἑαυτοῦ] Erasmi Chiliades in adagio. Ex diastemro ὁρροβίμῳ. J. Br.

Ἐκ ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμῶν αἱ βίαι] Mf. ἡμῶν. Proverb. τ' πάντων ἀφ' ἑαυτοῦ. J. B.

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδ' ὅπως. J. B.

30. Προσητηκῆν] Forſan Lucian. dederit προσητηκῆν, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut.

1097. Ὅσπερ λαπὺς τῷ μηχανῇ προσητηκῆν. Inſtan ostendit adolescenti adſixa eſt. Non tamen moveo vulgatum, nam in eadem locutione προσητηκῆν etiam adhibet idem Vesp. 105. J. F. R.

35. Ἀμύλην] Vid. supra c. 13. m. hujus Dial. J. F. R.

39. Ἀποβλέπειν] Hoc est quod extrema linea amare dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. J. M. G.

48. Κάρτεμα] Vid. interpretem Aristoph. A. V.

τό, τε γὰρ ἰσοθμίας ἅπανσιν εἶναι, καὶ μηδὲνα
ἔσθ' ὅλως ἀφαιρῆναι, ὑπερῷον δὲ μοι γὰρ
ἐν δοκεῖ. τεμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτῆσθαι
χρεῖα τὰς ὀφειλομένης ἐνταῦθα, μηδὲ φόβος
υποβελῆναι τὸ δὲ μέγιστον, καὶ μηδὲ ῥιγῆν ἔν
χειμῶνι, καὶ μηδὲ ποτε, καὶ μηδ' ὑπὸ τῷ δι-
ταλωτέρῳ ῥαπίσει. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ
πράγματα ἐς τεμπελίαν ἀναρραμμένα ἡμῖς
ἔσθ' αἱ πάντες, γαλῶμεν, ἀπὸν δὲ καὶ οἰ-
μῶσιν οἱ πλεῖστοι.

Κ Λ Ω Θ. Πάλαι ἐν σὲ ὦ Μίκυλλε γα-
λῶντα ἐώρων· τί δ' ἢ σὲ μάλιστα ἐκίνοι-
γελῶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι
θεῶν παροικῶν ἀνὰ τυράνῳ, πᾶσι ἀκρι-
βῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτῆς, καὶ
μοι ἐδοκεῖ τότε ἰσοθμῶς τις εἶναι. καὶ τε γὰρ
πορφύρας τὸ ἀνθ' ὅρων, ἐμακάριζον καὶ τῷ
ἀκολουθόντων τὸ πλῆθος, καὶ τῷ χρυσῷ, καὶ
τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας
τὰς δαγυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῇ
σκληρομένην ἐς τὰ δειπνῶν, ἀπέκναιέ με·

video omnia. Quod enim aequo omnes
honore sunt, neque quisquam super alium
eminet, supra sane quam dici potest, ju-
cundum mihi videtur. Arbitror autem,
neque aes alienum repositi hic debitores,
nec tributa pendere; & quod maximum,
neque frigere per hiemem, nec aegrotare,
nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubi-
que, & res plane in contrarium versae: nos
enim ridemus pauperes, at illi divites ad-
flictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te
ridere observavi, Micylle. Quid vero est,
quod risum tibi movit maxime. M I C.
Audi, veneranda mihi maxime Dearum.
Cum apud superos vicinus essem tyranni,
accurate, quae fierent ab illo observavi,
& videbatur mihi nonnumquam par Diis
esse. Quippe florem purpurae quum vide-
rem & ministrantium multitudinem, &
aurum & pocula gemmis distincta, & le-
ctos aureis fultos pedibus, beatum homi-
nem praedicabam: enecabat me porro ni-
dor

α Μικ] Μὴ δὲ γ. H. S. & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. καὶ ῥιγῶν, omisso δὲ B. ε Μικ] Μὴ δὲ γ. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἐκπρότερον. G.
61. Ἐς τὸ ἱερὰν] Ἐστὶν ἐν ταῖς ἡμετέροις ἐν
τῇ ζωνῇ. P.
73. Καὶ ἡ κνίσσα] Ὁ παππὺς. V.
74. Ἀπὸν καὶ με] Ἀπὸ τῶν νεώτερον με ἐς τὸ ζῶν δι-

τῇ. ἢ ὅτι τρεῖς τὰ ἐκπρότερον καὶ ἡμετέροις... καὶ παππὺς
ἔχει ἐκπρότερον, ἢ ὅτι τὰ ἐκπρότερον καὶ παππὺς ἔχει
καὶ ἡμετέροις τὰ ῥιγῶν. V. (Ibid. post alterum
Scholion intermissum repetitur: Ἀπὸν καὶ με] Ἐρ-
ναι με.)

* Ἐμῶν. Ἡμετέροις editum erat; sed in V. est ἡμετέροις. i. e.
ut ego conjicio, ἡμετέροις. Ex sagaci tamen conjectura in A.

ἡμετέροις editum est.

M. de S.

54. Ἰσοθμίας] Hanc apud inferos aequalem hono-
ris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p.
231. & passim. F. B.

59. Μὴδ' ὅλως] Ita recte Mf. Ox. Impressi μηδ' ὅλως.
M. de S.

Μὴδ' ὅλως] An non cogitavit igitur Soulius aequae
mētis dici ac μηδὲ? Cum vero illud μηδὲ sit a μῆτι, re-
cte per ὅ scribatur, ob sequentem adscriptam. Hanc.
II. H. 401. Μὴδ' ὅλως — & alibi, quod pluribus non
probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum.
Sic ὅλως & ὅλως, quorum posterius similiter eodem ca-
sa sit ὅλως. Thesaur. 178. — ὅλως ἔχει διάνοιαν. At non
ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit,
etiam tertio loco idem voluit substituere, quod ta-
men minus necessarium credo, quin hic vel melius
μηδὲ, quoniam id proprie signif. negare, cum μηδὲ
sit, non vero, licet etiam saepe confundantur, nulla

sensus differentia. Sic post ὅλως quoque recte sequitur
ὅλως apud nostrum de Mort. cond. c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἀν-
θρώπων, ὅλως — quamvis frequentius ὅλως — ὅλως re-
peditum reperias.

61. Τεμπελίαν] Mf. ἐς τὸ ἱερὰν, ταῖς ἐν ταῖς
τοῖς γιγνόμενοις ἐν τῇ ζωνῇ. F. B.

67. Ἀνὰ] Apud superos. F. B.

70. Παροικῶν ἀνὰ] Ἀνὰ de re qualibet ridente,
ut ἀνὰ ὅλως. Sic apud Homer. ἀνὰ πύργῳ.

Ἀνὰ ἐπὶ πύργῳ ἀνὰ ἐπὶ πύργῳ, πύργῳ δὲ φλέξ.

A quo Plautus in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincit
τὸ ἐπὶ γὰρ ἀνὰ. F. B.

72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἀπὸν, ut in
Somnio & alibi, potest etiam significare ἀργυρόποδας,
ut ἀργυρόποδας, ἀργυρόποδας, ut apud Catull. Epithal. Jul.
& Manlii.

μέτωπον ἀνάπλευς, ἢ μόνοις τοῖς δακτύ-
λοις πλεῖν, οἷς τάλαντα ἢ μυριάδας ἐλο-
γίζετο, ἢ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλί-
γον ἐκχυθσόμενα πρὸς τὸ μακαρίως ῥο-
δοχάρως. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπερχόμενα ἦδη;
ἢ μέλας δὲ γὰρ πλείονες τὰ λοιπὰ γλα-
σόμενα οἰμάζοντες αὐτὸς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ.
Ἐμβαίνει, ἵνα ἢ ἀνιμῶσθαι ὁ πωροβμῆς
ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὐτῷ, ποῖ φέρε; πλεῖν ἦδη
τὸ σκάφον αὐτὸ φέμεν ἐς αὐρίον ἑσθὲν
σε διαποροβμῆσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικῶς ὦ Χά-
ρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων ἀμέλει
γράφομαι σε φθάνοντων ὅππῃ ῥαδαμάν-
θυος οἱμοὶ κακῶν ἦδη πλέσων· ἐγὼ δὲ
μόνον ἐνταῦθα φελελεύομαι. καίτοι, τί
ἐξ ἀγνήχομαι κατ' αὐτὸς; ἢ γὰρ δέδια μὴ
ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἦδη τεθνεῶς ἄλ-
λως τε ἐδὲ τὸ ὄβολον ἔχων τὰ πωροβμῆς

fertim, quam pallidus semper squalidusque
fuerit, curarum, quod frons ostenderet,
plenus, folisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim
ea colligens, quae paulo post effundentur
a beato illo. Sed cur non jam solvimus?
etenim inter navigandum ridebimus reliqua,
plorare illos videntes. CLOTH. Ingre-
dere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? ple-
na jam est cymba: illic expecta: cras ma-
ne trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi,
Charon, facis, si relinquas me hesternum
jam mortuum. Crede mihi legum te vio-
laturum apud Rhadamanthum reum faciam.
Heu mihi malorum, jam navigant, ego
vero solus hic destituar: quamquam cur
non post illos transnato? neque enim me-
tuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam
sim mortuus, praefertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθσόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθσόμενα. b Μακαρίου] Μακαρίων B. c Οὐκ ἀπερχόμενα] Οὐκ ἀπέρχόμενα. B. d Γὰρ] Absent haec vocula in B. e Καί] Et haec conjunctio deside-
ratur in B. f Ἀνιμῶσθαι] Ἀνασπᾶσθαι R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀποπνιγῶς Mf. Bo. Nihil variant Edd. h Πωροβμῆς]
Πωροβμία Schol. Πωροβμία H. Sed vulgatam scribant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογίζετο] Ἡρίθμην. V.

9. Καί * ἀνιμῶσθαι] Ἀνασπᾶσθαι. V.

4. Ἐωλον] Χέσων. V.

13. Διαπνιγῶς] Καλυμνῶ. G.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀποπνιγῶς. V.

15. Τὰ πωροβμῆς] † Πωροβμία λόγι τὸ μισθὸν † ἵνα
τὸ διαπνιγῶς διδόμενον. V.

* Ἀνιμῶσθαι] Ἀναμῶσθαι male editum fuit, & ἀνασπᾶσθαι
pro ἀνασπᾶσθαι.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πωροβμῆς] Πωροβμία C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant.

J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur Brodaeus ad sequentia
respexisse, quae dicunt digitos hic ad supputationem ad-
hibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari
quotidie secum putare quantum nummorum habeant.
Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis
caussa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio,
non opus est Brodaeii interpretatione. Est autem an-
tiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis
notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Ju-
venal. Sat. X. 249. — suos jam dextra computas ap-
poi, & Tausman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. J. F. R.

97. Μοιμάς] Vid. infra Μιδ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθσόμενα] Angl. ἐκχθ... J. S.

Ἐκχυθσόμενα.] In textum recepimus lectionem codi-
cis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis est
ἐκλυθσόμενα — non placet. V. Tim. c. 14. ubi eadem
phrasi utitur. M. du S.

Ἐκχυθσόμενα] Lubens auscultavi Soulio, vulgatam
ἐκλυθσόμενα in ἐκχυθσόμενα mutanti. Sed pro c. 14.
Luciani, quod citat, vid. c. 23. Tim. f. Nam alia
facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec au-
tem nos eandem capitum distributionem servavimus,
quam ille in Juntina designaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμῶσθαι] Mf. ἀνασπᾶσθαι. J. B.

13. Μη ἀπαγορεύσας] Mf. ἀποπνιγῶς. Lucianea prae-
fatus dictio. J. B.

19. Προκαίχθ.] Diu me vox haec torfit: Video
tandem quid significet. κατάγομαι est diverfari, hos-
pitio

habeam unde nulum solvam. CLOTH. Quid hoc? Exspecta Miculle: non est fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi caussa, & tu Mercuri, una illum *παμπόρρεστα* intro trahes.

19. CHAR. Ubi jam sedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem post trajectum tibi solvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo commodum & robustum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te

καταβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τῆτο; ὦ Μίκυλλε· εἰ θέμις ἔτω σε διαλθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προσκαυχῆσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, συνανήσπασον.

ΧΑΡ. Πῶς κὼν καθιδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὀρεῖς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τῆς ὤμης, εἰ δοκεῖ, ὧ τυράννε. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς συνένοιήσεν· ἀνάβαινε ἐν, καὶ τὸ τένοια ὧ ἀλήθειαν καταπάτει· καὶ ἡμεῖς δ' αἰπλοῶμεν. ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐκτεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸ ὄβολον μὲν ἔχω· ἐμὶ δὲναί σοι, καταπλεύσας πλέον γὰρ ἔδεν· ὁ βῆσι δ' ὤρας, ἢν ὀρεῖς, καὶ τὴν τῆς ξύλης· τὰλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἔτοιμα, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψη δὲ ἔδεν, ἢν ἔως ἤρες καὶ καρίερόν μοι ἑρετμόν δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἐρετῆ· καὶ τὴν γὰρ ἰκανὸν ὧδε σὺ λαβεῖν. ΚΥΝ.

[Συνανήσπασον] Sic A. G. P. L. συνανήσπασον Edd. & B. k' ἡμεῖς] Sic J. S. & B. recte. Adfentiantur O. L. Ὑμῶς male P. Fl. Ald. H. & P. [Τούτου] Τούτου B. Sed vulgatam servant Edd. [πὸν πρόσκωπος] Πρόσκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. P. J. H. u. Εὐρεῖς] Εὐρη P.

25. Τύοντα] Τράχηνος. G.

26. Εὐπλοῦμαι] Ἐπικαλόμενος ἢ ἐπ' ὀφειλόμενος τῷ πλεῖν ἀρχομένου, ἢτοι πορῶν ἀγδακόντων, ἢ εἰς πύλας ἀφίαις μελλόντων, τὸ εὐπλοῦμαι, τῇ τύχῃ ὡς ἴσκει τοῦτο ὑποβαλλόμενος. V.

[Σ τῇ κώπῃ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κώπῃ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐρητος pro εὐρεῖς. Tot enim mendis scatet editio, tam describen-

32. Καὶ πρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμιος. V. Ibid. Εὐρεῖς] Καλῶς κωπηλατοῦν. V.

33. Ἐρετμόν] Κώπην. V.

34. Ἐρετῆ] Κωπηλάτη. G.

tis quam tyrothetarum culpa admisis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. J. F. R.

pistis excipit. uterque interpres aliter & intellexit & vertit.

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum Bourdelotium non recepisse Mf. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῆ συνανήσπασον & ἐν σιμῇ extrahes, quamvis vulgata non sit exhibilanda. J. G. G.

21. Συνανήσπασον] Angl. συνανήσπασον. J. F. R. Συνανήσπασον] A. G. P. & L. Συνήσπασον. In Mf. O. & Edd. Vid. Δ. Φαν. c. 4. 15. β. c. 6. & Ον. c. 4. bis. M. de S.

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. M. de S.

T. om. I.

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur nostro; quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epict. I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτει τὰς ἀληθείας. & c. 6. τὰς ἀληθείας πατήρ. p. 31. Haec ille. Sed in ipso Epict. Sent. 128. f. ult. f. legitur; καὶ τὰς ἀληθείας πατήρ. Verum hoc aliud quid est; nam signif. τὸν πατέρα πατρός. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Joseph. in vit. T. 2. p. 36. f. εἰκασας, τὰς ἀληθείας τοὺς ἀρετέτους φαίνειν. J. F. R.

32. Πρόσκωπος] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμιος varia est κώπης acceptio quam vide apud Grammat. J. F. R.

Mmm m

36. Κα

dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vesturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam! Excendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes transeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa. MERC. Heus procedamus, vel potius sequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρείσσονι συγκροτῆρι. τίς ἄρα μετ' ἀνελὼν ἔξει, καὶ τὸ κελητήριον; ἢ κακῶς τεθρήνηται. σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

60 CHAR. Ἀγε δὴ τὰ πορθήρια πρῶτον ἡμῖν ἀπὸδίδε: καὶ σὺ δὲ, δὸς ὡς πᾶσιν ἡμῖν ἔχω. δὸς καὶ αὐτὸ ὄβολον ὃ Μικύλλε. ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὑδάτος, φασιν, ἢ γράφεις, ὡς Μικύλλε. ἤδη τινὰ ὄβολου προσδοκῶν. δεχάμεν δὲ, ἔτι οὐδα μὲν τῶν γανόν. ἐστὶν ὄβολος, ἢ ὁ τρογγύλιον. CHAR. Ὁ καλῆς ναυκλίας καὶ ὁ κτερεῖς ἡμέρων ἀποδείκνυται δ' ὅμως. ἐγὼ δ' ἵππυς, καὶ βῆα, καὶ κίνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτεται. ἀποπλευῖται γὰρ καὶ πάντα αὐτῶν. ΚΑΘΩ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς λαβόντες ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσόμεθα, Ἰνδοπάτιω, καὶ Ἑραμίθρῳ τὸς Σήρας ἀφ' ἑσού. τῶντασι γὰρ δὴ πρὸς ἄλληλων, ὡς γῆς ὄρον μαχομένοι. ΕΡΜ. Προΰμεν ὡς εἴποι μάλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπιοδὲ με.

MIK. Ἡράκλεις, ὦ Ζῳφ. πῶς ἴδν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τὰ ἀγαθὰ τις ὀρταύσῃ καὶ καλλίαν Φρύνης Συμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα

g. Ἰκαῶς] Καλῶς B. h. Στοργύλιον] Στοργύλιος B. i. Τήμερον] Σήμερον B. k. Σήρας] Σύρας J. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σύρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἡ καθ' ὑδάτος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῷ ἀδυστάτῳ ἐπιχειροῦντι πρᾶγμασι: τὸ γὰρ καθ' ὑδάτος γράφειν, ἀδυστάτων V.

69. Μέτεται] Μιστήχομαι. G.

73. Τὸς Σήρας] † Σήρας ἴσιν ἴδν παρ' ὃ γύεται τὰ σπικα ἰμάτια. ταύτους ἔν φησι Σήρας ὄντας, ἀπὸ μὲν ἰσχυρῶν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκολούθῃ τῷ κειμένῳ ἀπαυτῇ Σή-

ρας ἴσιν, αὐτοὺς τοὺς σπικαίους τοὺς ποιοῦντας δὲ τὴν μάταιον. Διαπαύει δὲ ἐν τῷ χορῷ τοὺς λόγοις ἀδυστάτους ὅτι αἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχὰς. V.

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κερθῖος ὃν ἐπεφάνη καλλὴν τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Ibid. Ἡ τῶ] Ἡ τῶν, ὃ ἐστὶν ἰσχυρῶν. V.

79. Εἰ καλλίαν] Πορῶν †† ὀνομασία. V.

† Τὸς Σήρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Grav.) Ubi juxta Benedicti editionem Σήρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σήρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. J. C. 5 Τὴν μίταξιν] Τὴν μίταξιν. Exc. G. Τὴν μίταξιν. C. Absurde autem hic ad verbum κερθίς respiciunt Scholiasta. M. du S. 5 Εἰς] Omisium erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος ἢ ὁ Μήγ. editum erat. Sed deletit M. du Sout., & notavit. ordine inverfo: ὁ Μέγιλλος ὅτις legi in V. †† Κερθῖος] Facile est conjicere, Κερθῖος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Soutii. J. F. R.

†† Ὀνομασία] Deceat in Impress. Sed ex C. supplevit M. du S.

ἰδν. Ἡράκλ.] Ficta, ut videtur, nomina. M. du S.

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer supra Dial. mors. I. M. du S.

5. 3.

79. Φρύνης Συμμίχης] Phryne, Symmiche Graeca scorta fuerunt. J. Br.

Φρ. Συμ.] De priori vid. Ashen. L. XIII. Et Quin-

til. L. 2. 15. Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed adfectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putans periculo liberatam. De posteriore vid. Lucianum ipsum in 'Ev. d. IV. M. du S.

ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ ὅθεν ἔτε καλόν, ἔτε 8
 κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, σρότε-
 ρον τῶς ἀμόρφον εἶναι δοκεῖν, ἰσότημον· γὰρ
 γνέσθαι τῇ πορφυρίδι ἔ βασιλέως. ἀφανὴ γὰρ
 ἀμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκ-
 τα. Κυνίσκει, σὺ δὲ πῶς πῶς ἄρα ὦν τυγ-
 χάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε·
 ἀλλ' ἄμα εἰ δοκεῖ, βαδίζομεν. ΜΙΚ.
 Εὐ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
 ἑτελέαθης γάρ, ὦ Κυνίσκει, τὰ Ἐλευσί-
 νια, ἔχ' ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;
 ΚΥΝ. Εὐ λέγεις· ἰδὲ ἐν προσέρχει δαδὲ-
 χυθῶς τις, Φεβρόν τι καὶ ἀπειλητικῶν προ-
 βλέψουσα· ἢ ἄρα πῶς Ἐριννύς ἐστιν, ΜΙΚ.
 Ἔοικεν ἀπὸ γε τροχίματός.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τέτρες, ὦ Τισιφών 95
 νη, τέτταρας ὅτι τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ
 μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθους ἔτ' ἡμᾶς
 περιώλει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτὸς ὦ Ἐριννύ,
 σὺ δὲ ὦ Ἑρμῶν, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

8odem coloris, neque quidquam vel pul-
 chrum vel pulchrius, sed jam detrita illa la-
 cerna, quae turpis paulo ante videbatur,
 aequum honorem regis purpurae obtinet:
 speciem enim neutra habet, easdem utra-
 que tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle.
 Sed, si videtur, ambo una ibimus. MIC.
 Bene mones: manum mihi porrigere. Dic
 mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne
 similis hic status illis videtur? CYN. Be-
 ne dicis. Ecce igitur accedit cum facibus
 mulier, terribile & minax quiddam tuens.
 Numquid ista Erinny's est? MIC. Sic
 quidem videtur, habitum si spectes.

23. MERC. Adsume hosce quatuor
 supra mille. TIS. Quin diu jam Rhada-
 manthus hic vos exspectat. RHAD. Ad-
 duce eos, Erinny's: tu vero, Mercuri,
 praeconium fac & advoca. CYN. Per
 ego

α Γίγνεται.] Γίνται Β. β Τὰ Ἐλευσί.] Ἀλλοῦται τὰ Ἐλευσί. Β. Sed abest ἀλλοῦται α' reliqq. ε Προσβλέπουσα]
 βλέπουσα Β.

81. Πρώτερον] Παρίκει ἐπότερον τ' δύο. ἦτοι τὸ πρῶτε-
 ρον, ἢ τὸ τῶς ἀμφω γ' * ταῦτο σηματοῖ. V. (Παρίκει
 τὸ πρῶτερον, ἐπὶ ταῦτον ἀμφω σηματοῖ. C.)

89. Ἐτελέαθης.] Ἐκουήσας. G.

Idid. Τὰ Ἐλευσίνα.] Ἐορτὴ ἢ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ
 Ἐλευσίνα, ἐπιτελεῖσθαι Δήμῳ ἐν Περσεφόνη, σὺ δ' ἢ ἐντ-

* Ταῦτό] Ταῦτη legebatur in Impress. In V. integre scrip-
 tum ταῦτα. i. e. ταῦτα. (7. Gron. Ego ταῦτο malo.) M. du S.
 † Ἐγίνοντο] Ἐγίνοντο habebat edic. mutavit M. du S.

89. Τὰ Ἐλευσίνα.] Ἐορτὴ apud Athenienses ἢ ἐπιτε-
 λεῖσθαι Δήμῳ καὶ Περσεφόνη, σὺ δ' ἢ ἐντοῖς ἀνθρώποις τῶν
 μυθῶν. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, &
 copiose dico alibi.

Idid. Ἐλευσίνα.] Cereris sacra.

9. Παρὰ] Sic omnino legendum, non παρὶ. In Ox.
 παρὶ mendose. In Impressis παρὶ. M. du S.

Παρὰ τὸ βίον] Omnes Edd. hic habebant παρὶ τὸ βίον,
 sed hic magis necessaria mutatio τῷ παρὶ in ὡς, li-
 cet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv.
 c. 25. pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus
 commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic
 tamen vulgatam retinere non potui: licet ὡς utro-
 que loco Lucianum dedisse, mihi persuadam. Haec

νοῖο ἀνθρώποις τῶν Ἑλλήνων μυθῶν, ἅπτερ ὁ Λουκιανὸς
 §. 10. ἀπαρτίζει. V.

91. Δαδουχούσα.] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφών] Τισιφὼν μία ἐστὶ τῶν Ἐριννῶν. Ἐριννῶς
 δι' ἀγνοῖαν θίας τινος ἐπιτελεῖσθαι μὴ μὴ καλεῖται τοὺς πλημ-
 μελῶντας κατὰ τὸ βίον. V.

‡ Νῦν διακ.] Συνδιακίξαι edium legebatur; sed ex collatio
 Cod. V. correxit M. du S.

enim praepositio per compendium scribi solita saepe
 confunditur in Mss. & Edd. antiqq. Sed ὡς verum
 esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9.
 iterum habet παρὰ τὸ βίον, & non semel alibi. Ael.
 V. H. IV. 1. ὡς πάντα τὰ ἰατρικὰ βίον. Idem XI. 9.
 pr. Conf. Cl. Periz. ad Ael. XIV. 10. qui ὡς τὴν
 στρατηγίαν edidit, quia usitata, quum Codd. inter
 παρὰ & παρὶ variaent. Conf. mox c. 24. hujus Dial.
 Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸ βίον constanter & re-
 cte legitur, & saepe alibi, quumque ibi de eadem re
 sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ παρὶ cum Suidae
 ejicere.

15. Ἀπὸ τῶν ἐνυμμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia
 ante ἀπὸ τῶν ἐνυμμάτων.

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obtestor , Rhadamanthe , me primum inspicendum admove. RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decrevi accusare aliquem criminum , quae me conscio in vita patravit : neque vero fide dignus ante fuerim , quam aperto , quis fuerim ipse , & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es ? CYN. Cyniscus , vir optime , sententia philosophus. RHAD. Huc accede , & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere , huc accedito. RHAD. Nemo accedit : verum non satis hoc est , Cynisce. Exue te , ut insipiam de stigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus essem? RHAD. Quaecumque vestrum quisque mala in vita patravertit , eorum notas quasdam visum effugiētes , in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur

ἸΩ 'Ραδάμανθη, πρὸς ὃν πατὴρς, ἐμὲ πρῶτον ἐπισκεψάμενος ὡς ἀγαθόν. ΡΑΔ. Τίνος ἔρεκα; ΚΥΝ. Πάντας βέλομαι κατηγορήσασθαι τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δρᾶσθαι αὐτοῦ. ὡς δὲ τὸ βίον. οὐκ αἶν ἐν ἀξίωπις εἶναι λέγων, μὴ ἔχει πρότερον· αὐτὸς φησὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐδῶσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὃ ἀρίστη, καὶ γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἰοῦνθι, καὶ πρῶτον εἰς τὸ δίκην κατὰστηθι σὺ δὲ προσκάλεε τὸς κατηγοροῦς.

E.P.M. Εἴ τις Κυνίσκου τῆσιν κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' ἐχ' ἱκανὸν τῷτο ὃ Κυνίσκος· ἀπιδουθί. ἵδ' ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶ γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅποσα αἶν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσθαι ὡς τὸ βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανήσιν. σίγματα ἐπὶ τῇ ψυχῇ περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδὲ σοὶ γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητῆται αὐτά.

d Παρὰ] Παρὲ B. unde παρὰ legendum statueris. Παρὲ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo post ad εἰς notaverat. M. du S. μοὶ male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat , nec refert. f 'Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' personam Rhadam. ante ἀλλ' habet f. In ceteris abest.

1. Πρὸς τὸν πατὴρ] Ἐποῦ σὺ κατὰ τὸν πατὴρς, λέγει δὲ τὸν Διὸς, πατέρα ὃν λέγουσι τὸν Ῥαδάμανθον· τὸ Δ. α. V.

16. Σιγματίας] Σιγματίας καλοῦσι ὅς τοὺς αἰσ-

τας τοὺς εἰζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο ἐν ἀφορῇ εἰ Κυνίσκος, ὃ πῶ σιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἡμεῖς σμ. V.

g Τὸς αἰσῆτας] Excerptor G. cum invenisset δόλως, maluit reponere αἰσῆτας. M. du S.

q Πῶ] Τὸ male legitur in V.

M. du S.

19. Σίγματα ἐπὶ τῇ ψυχῇ] Eorum animis qui magnis se facinoribus , dum vitam agerent , obstrinxerunt , maculas inultas esse docet , Platonem ridens , qui sic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τὸν μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβοῦνθ' , ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάτου κατεῖδεν ἔδην ὑγιᾶν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ ὡς σιγματισμένον καὶ ἑλὼν μὲν ὑπὸ ἀπειροκῆν καὶ ἀδολείας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifesta negas? En pectus inusta Deformant macula.

G. C. Σίγματα ἐπὶ . . . Plura similia ex *Theophylact. Philostr. & Plutarcho* adfert Rever. *Elfner.* ad I. *Timoth.* IV. 2. p. 298. —9. Cui , quantum ad exempla profanorum auctorum , facile assentior ; num vero verba *Apothē* καὶ αἰσῆτας τῶν ἰδίων ἐπιδοῦναι , eodem

modo intelligenda sint , quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant , nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit , nempe ad characterem sive notam imprimendam , & ad sensum dolorificum tollendum , ut *Medici* norunt , sensus videtur efficacior , si verba N. T. ex posteriore illo significato *exponeris* ; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. litterae. Maxime cum & nexus epistolae , & loca parallelia biblica suadeant , de obduratione , & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἀλλοφίξω volumus , σίγμα est tantum quasi punctum inustum , adeoque levius quam καῦμα & καυτηρίαζω , quod totum locum cicatrice s. elichara obducere significat. f. F. R.

ταῦτα, ἄφ' οὗ Φῆς * τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρός ὡς ὅτιπαι ἑτοσί, πλὴν τῶν τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαρτῶν πάντων, ἢ ἀσάφῳ στίγματι καίτοι, τί τῆτο; ἰχνη μὲ, ἢ σημεῖα, ἢ ἔγκαιμάτων, ἐκ οὐδα δ' ὅπως ἐξέλιπε. μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπ'. πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκη, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνες; ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι ποτὶς δι' ἀπαίδευσιν γινόμενον, ἢ πολλὰ λίσσ' ἐμπολήσας στίγματα, ἐπεὶ τὰ χεῖρα φιλοσοφῶν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆ ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθὸν γὰρ, ἢ τῶ, ἢ ἀνσιμοτάτῃ χρυσάμιος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπὸ ἐς τὰς Μακάρων ἡσους, τοῖς δόξιν στυγερῶν καὶ γοητῶν γὰρ πρῶτον ὅφ' ἐστὶ τυράννης, ἄλλως προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὸν, ὦ Ῥαδάμανθη, μὴ κρόν' ὅτι, ἢ βραχίαις τινὸς ἐξετάσας δάμνον· πάλαι γὰρ σοι ἢ γυμνός εἰμι, ὅστις ἐκείνῳ. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυλοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς ἢ ἀνπίγραφος, ἀπὸ ἐς οὗ ὅφ' ἐστὶ Κυνίσκος τῶν τοι' ἢ τυράννοι ἤδη προσκάλει. ΕΡΜ.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum ad sunt, sed nescio quomodo deleta vel exculptra potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. TYRANNUM jam advoca. MERC. Megapenthes

a Tā] Omittitur in B. b Tōν ἔγκαιμ. Πολλὸν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξελίπισται] Ἐξελίπισται B. Conf. Revivisc. c. 36. d Ὅστις] Sic J. P. H. Fl. Bz. Ita hic & interdum alibi notavit M. du S. Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e EPM.] Ἐρμῶς Fl. male. EPM. recte J. P. H.

25. Παλλὰ * ἔγκαιμάτων] Φρονίμως † πᾶσι αἰνέταιται ὡς φιλόσοφος· καὶ ‡ τὴν ἰχνη πρῶτον ἀμαρτῶν, δευτέρῳ λίσσ' ἢ πρῶτον κατακαίεται αὐτὰ. V.

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνασιν. G.

* Ἐγκαιμάτων] Mutatam nolui, quo melius lectionis diversitas patet. In C. tamen legitur ἔγκαιμάτων. M. du S. † Πᾶσι αἰνέται.] Αἰνέτῃται πάντων editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utramque mutavit articulumque deletit M. du S.

30. Ἐμπολήσας] Καρδίας, σπαράξ. V.

35. § Μακάρων] Μακάροι ἡσους λέγουσι, ἵνα λίσσ' γένουσι αἱ ἢ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θανάτου. V.

43. Ἀνπίγραφος] Μαθηματικὴ γραφὴν ἢ στίγματα ἔχων. V.

‡ Τὴν ἰχνη] Τὴν ἰχνη. C.

§ Μακάρων] Μακάρος editum erat, & proxime iterum μακάρος ἡσους, inscite, quum ἡσους femininum esse vel pueri sciam.

24. Στίγματι] Lege Plat. π. 7. 8. 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. Brad. Th. Crit. P. 2. 457. M. du S.

32. Κηλίδας ἐκ τῆ ψυχῆς] Οὐκ ἐστὶν. Sic recte hanc

vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Smid. alia est κηλίδας acceptio alibi apud Lucian.

33. Ἀγαθῶν] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse bonum hocce remedium de Phil.

thes Lacydæ F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, præcipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse deregam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam prætermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrumpit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μαγαπένθης ἢ Λακύνδῃ ἡκέτω. ποῖ τρέφῃ; πρόσθι. σὲ δὲ τὴν τυραννὶν προσκαλῶ πρόσθι αὐτῶν, ὃ Τισιφῶνη, εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ἀθεῖσα· σὺ δὲ ὃ Κυνίσκε, κατηγόρει, σοὶ δὲ λέγῃ ἡδὲ πλεονέκῃ γὰρ ἀνὴρ ἔσσι.

KYN. Τὸ μὲν ὅλον, εἰδὲ λόγον ἔδει γνῶσθαι γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν σημάτων ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς συνεκαλύφῃ σοὶ τὰ ἄλλα, καὶ ἔγωγε δείξω φανερώτερον ἔσσι ἔσσι γὰρ ὁ τρισκατάρχης, ὅποσα μὲν ιδιότης αὐτῷ ἐπραξέ, ὡς ἀλείφειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὸς θρασυτάτους προσεβίβηκεν, καὶ δορυφόρους συνεγαγών, ἐπαναστάς, τῇ πόλει τυραννὶς κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκλεινε πλεονέκας ἢ μυρμίδας τὰς δὲ ἐστίας ἐκάστων ἀφαίρει μὲν καὶ πλεῖστες πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν ὡς ἀλέλαπεν· ἀπάσῃ δὲ ἀμύτῃ, καὶ ὕβρει καὶ τῇ ἀβλίῃ πολυτῇ ἐχρήσατο, παρθένους δὲ ἀφαιρῶν, καὶ ἐφῆδες καὶ αἰσχύνων, καὶ πάντα τὰ τρόποις τοῖς ὑπὸ τοῖς ἐμπαινεῖν καὶ ὑπεροφίας μὲν καὶ τύφῃ, καὶ ἔτι πρὸς τὸς οὐτυγχάνειας φρονήματος, εἰδὲ κατ' ἀξίαν δύναιτο αὐτῶν αὐτῶν λαθεῖν ἢ δίκην ῥάδιον γὰρ

f Λακύνδῃ] Ὁ Λακύνδῃ B. g Πλεόνεος] Πλεόνεος B.

47. f Πρόσθι αὐτῶν] Πρὸ τῆς ἄλλης βάλλει, προσέγγιζεν. V.

66. f Εμπαινεῖν] Εὐνοῖαν. V.

f Πρόσθι αὐτῶν] Prothum autem habebat editum exemplar, plane contra rationem.

J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ἔσσι legendum ὃ ἔσσι necessario est.

M. du S.

35. f Ἀπὸ τοῦ &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἀπὸ τοῦ τὰς μακάρων ἡρώων, τοῖς ἀρίστοις συνιστάμενος. κατηγόρει σὺ γὰρ πρότερον ὃ φῶς τυραννίδος, ἄλλους προσκαλεῖ. Praeva distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπὸ τοῦ τὰς μακάρων ἡρώων, τοῖς ἀρίστοις συνιστάμενος, κατηγόρει σὺ γὰρ πρότερον ὃ φῶς τυραννίδος, ἄλλους προσκαλεῖ. Illa enim κατηγόρει σὺ γὰρ &c. pertinet ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκαλεῖ, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὃ Ἐρμῆ, πρότερον ὃ προσκαλεῖ. & postea iterum ad Mercurium, τὴν τυραννὶν ἡδὲ προσκαλεῖ. Hic autem Micyllus non expectavit Mercurii

vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert.

L. Bos.

48. f Ἐπὶ τράχηλον ἀθεῖσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8.

J. B.

54. f Καὶ τῷ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4.

T. H.

59. f Ἀκρίτους &c.] Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exsequor.

J. B.

66. f Εμπαινεῖν] Vid. supra Deor. Dial. V. med.

M. du S.

68. f Φρονήματος] Φρόνημα equorum est sonitus narium excussus, irae & ferociae nuncijs, quem fremi-um latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut Φρόνημα Graeci, aut nostri suum schynarchon, anischnarchon. quod itidem ut Graecum ἀνεμνιστικὸν ἐστίν.

J. M. G.

70. f Ἀναρ-

γῆν ἂν τις τ' ἥλιον, ἢ τῷτον ἀσκαρδαμυκτὶ 7
προσέβλεψεν· ὃ μὴν καὶ τὸ τ' κολάσεων πρὸς
ὁμότητα καίνουργον αὐτὴ τις ἂν διηγέσασθαι
δύναίτο, ὅς γε μηδὲ τ' οἰκειοτάτων ἀπέχεται,
καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ'
αὐτὴ ἀφελὼν, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας 7
τῆς ὑπ' αὐτὴ πεφονευμένης· μᾶλλον δὲ ἀ-
κλήϊον ὡς ὁρᾷς πάρεσι. καὶ περὶ πάντες, ἀγ-
χωσιν αὐτὴν· ἔτοι πάντες, ὡς Ῥαδάμανθυ,
πρὸς τ' ἀλιηρίῃς τεθνασιν· οἱ μὲν, γυναικῶν
ἐνεκα εὐμόρφων ὀπίσθιεν· οἱ δὲ, υἱέων 8
πρὸς ὕβριν· ἀπαγομένην ἀγανακτήσαντες· οἱ
δὲ, ὅτι ἐπλεῖν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ
σώφρονες, καὶ ὑδάμιν ἡέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῆς, ὃ μιὰρ σὺ;
ΜΕΓ. Τῆς μὲν φόνης ἐργασμα, ὃς λέγει 8
τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς δ' μοιχείας, καὶ
τὰς τ' ἐφίλων ὕβρεις, καὶ τὰς ἀφελὼν τ'
παρθέτων, ταῦτα πάντα· Κυνίσκος μὲν κα-
τεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκ ἔν· καὶ τέτων ὡς Ῥαδά-
μανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας 9
τέτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκαλεῖ μοι, ὡς
Ἑρμῆν, τὸ λύχιον αὐτῷ, καὶ τὸ κλίνην. μαρ-
τυρήσονται γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πρᾶτ-
τοῦ σὺν ἡπίστῳ αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ

quam istum oculis rectis & nihil conni-
ventibus adspexisset. Verum etiam crude-
lem istius in novis suppliciis excogitandis
solertiam, quis enaret? qui ne familiaris-
simis quidem pepercit. Hanc vero non
esse inanem contra istum calumniam, sta-
tim scies, si advocari jusseris ab isto inter-
emptos. Quin invocati, ut vides, adsunt,
& circumfusi illum angunt. Hi omnes,
Rhadamanthe, ab execrabili homine perie-
runt: alii quidem insidiis, quas ob uxores
formosas illis struxit; alii, quod indigna-
rentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum
perductis; alii quod essent divites; alii,
quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae
fierent, minime delectarentur.

27. R H A D. Quid ad haec, impura-
te, respondes? M E G. Caedes quidem
perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia,
adulteria, adolescentum contumelias, cor-
ruptelas virginum, haec omnia, inquam,
contra me Cyniscus mentitus est. C Y N.
Igitur & horum exhibebo tibi, Rhada-
manthe, testes. R H A D. Quos dicis?
C Y N. Advoca mihi, Mercuri, lucer-
nam ipsius & lectum. Haec enim pro te-
stimonio dicent, quae se conscis fecerit.
M E R C. Lectus & Lucerna Megapen-
this

a Ἀπαγομένη] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte
S. Μοιχείας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.

72. Καίνουργον] Τὸν ἐπινοοῦντα ξίνα. V.

74. Κενὴ τις ἐστὶ] Ἐξέλιξις, μέγιστη, ὡς ἔτυχον. (ἀλ-
λων, C.)

•• Ἐπινοῦντα] Ἐπινοῦν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείους] Πρὸς πλείους C. & εἰς πλείους V. Vid. Bentl.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Ἀπὸ τοῦ καμμύειν] Sic Gram-
matici. dixi antea. J. B.

83. Τοῖς δρωμένοις] Quia a tyranno perpetrabantur.
J. Br.

92. Τὸν λύχιον καὶ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12.
Induxit τὰς πρὸς τ' ἥλιον ἀποτιλουμένας σκιάς ἀπὸ τ'
σκιωμάτων accusantes τὰς πειραγμένας ἡμῶν παρὰ τ'
βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, al-

91. Προσκαλεῖ μοι] Καὶ ταῦτα τὰς πλείους τ' Ἑλ-
ληνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνοι καὶ τὰ φῦτα
λόγουντο ἡμῶν, ἐπὶ τῆς ἐξουσίας ἐπαινεῖται, λύχιον &
κλίνην μαρτυροῦντας παραγγέλλει. V.

qui legisse videtur ut philosophus.

M. du S.

ludens ad Graecos Philosophos καὶ ἐπὶ τῆς ἐπαινεῖται τ'
λόχον & τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγγέλλει, siqui-
dem Philosophis istis καὶ τὰ φῦτα erant etiam ἡμῶν.
J. B.

5. Ἡδὴ μαρτύροι] Post vocabulum hoc λυχ. scri-
bendum est. J. Br.

Ibid. Μεθ' ἡμῶν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἱμοί,
τέλειος, ἀποδοῦμαι μεθ' ἡμῶν.
J. F. R.

9. Ἰπτα

his adfūto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum consilii fitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & ad-

950 Λύχνος ὁ Μεγαπένθης παρέστω ἔγνων ἐποίησαν ὑπακούς. ΡΑΔ. Εἶπατε ἐν ὑμῖν ἀσύνετα Μεγαπένθι τὰ τῶν προτέρων δὲ οὐκ ἡ Κλίνη λέγει. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. ἐγὼ μὲντοι ταῦτα εἶπὼν, ὃ δέσποτα Παδάμανθι, αἰσχύνομαι τοιαῦτα ἢ ἀπ' ἐμῶν διεπράττειν. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν ἐν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἶπὼν αὐτὰ ὑπομένεσαι· καὶ οὐδὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μετ' ἡμέραν μὲν, ἐκ δ' οἶδα· ἐγὰρ παρῶν δὲ τ' οὐκ ἔπαυμαι, καὶ ἔπαυμαι, οὐκ ἔπαυμαι λέγω· πλὴν ἀλλὰ θεασάμεν γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πάσαν ὕδριν ὑπερπεπαικῶτα. καὶ οἱ πολλὰ κίς ἐκὼν τέλειον ἐκ ἔπινον, δόσθηναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσήγε με τοῖς δρομίοις, καὶ τὸ Φῶς με πάντα τρόποις κατεμίαινε.

ΡΑΔ. Ἄλλος ἤδη τ' μαρτύρων ἀλλὰ καὶ σπίνδθι τ' πορφυρίδα, ἵνα καὶ τ' δεξιμὸν ἴδωμεν τ' σιγμάτων. παπαί, ὅλος ἐτοσί πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ὅτι τ' σιγμάτων τίνα ἐν κολαδείῃ τρώων; ἄρ' ἐς τ' Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

e [Ο] Deest articulus in B. d [Υμῖν] [Ἡμεῖς] ὧ. sola, male. e [Εμῶν] [Εμὲ] B. male. f [ΛΥΚ.] ΚΥ. ὧ. male. Item H. Ceterae recte. g [Οἶδα] [Εἶδον] B. h [ὑπερπεπαικῶτα] [ὑπερβουκῶτα]. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. i [καὶ] Deest in B. k [ἴδωμεν] [ἴδωμαι] B.

5. Τὰ μετ' ἡμέραν] Τὰ εὖ τῇ ἡμέρᾳ. V.
9. ὑπερπεπαικῶτα] τ' ὑπερβουκῶτα, ὑπερβούκωτα. V.
17. Πελιδνός] Puto μολυβδοειδής. G.

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πρὸς λέγουσι τοῦτον εὖ τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τῶ ἀδου. V.

τ' ὑπερβουκῶτα] ὑπερβουκῶτα male editum fuerat, & ὑπερβούκωτα omisum.

9. ὑπερπεπαικῶτα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβουκῶτα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. ὑπερβουκῶτα. . . autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. ὧ. F. R.

11. τοῖς δρομίοις] Quae a tyranno perpetrabantur. ὧ. F. R.

15. ἀπιδόντι τῇ πορφυρίδῃ] Vid. si lubet, similia Tom. I.

exempla adferentem Rever. Elfner. ad I. Tim. IV. 2. p. 299. m. ὧ. F. R.

17. Πελιδνός] Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετρίον τ' ἀχρότης καὶ μελαγχολίας οἶον μολυβδοειδής. Galen. A. V.

Ibid. κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Caesar. vide Clar. Casaubon. ad Perf. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamca dissimili in Lexiph. Dialogo. ὧ. F. R.

ἐστὶν ἐμολητίος, ἢ ὡς δότιος * τῷ Κερ-20odus, an tradendus Cerbero? CYN. Νε-
βέρω; KYN. Μηδαμῶς ἀλλ' ὡς ὁ Δίος,
ἐγὼ σοι καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτῷ τι-
μαρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ
σοι μεγίστην ὅππῃ τέτῳ χάριν εἶσομαι. KYN.
Ἔθος ἐστὶν οἴμαι τοῖς ἀποθήσασιν πᾶσι, ἀπὸ 2
τοῦ τοῦ Λήθης ὕδατος. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὐκ KYN.
Οὐκ ἔν * μόνον ἐξ ἀπάντων ἀποθνήσκουσιν.
ΡΑΔ. Διατί δὴ; KYN. Χαλεπήν
ἔσται ὑφ' ἐμὴν ἡ δίκη, μεμνημένος ὡς ἂν, καὶ
ὅσον ἐδυνάσθη ὡς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀναπεμπαζό-3
μενος ἡ τρυφή. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καλὰ
διδιχάσθω, καὶ ὡς τὸ Τάνταλον ἀπαχθεῖς
* ἔσσι, διδιδάσθω, μεμνημένος ὡς ἔπραξε
καὶ ἡ βίον.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gra-
vem ita poenam sustinebit, qui meminerit,
quis fuerit, quantum potuerit apud supe-
ros; & delicias illas animo revolvat.
RHAD. Bene mones. Damnas esto, &
ad Tantalum abductus vincitor, memor eo-
rum, quae in vita egerit.

a Tῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θείος] Θείος Fl. Sed —ois H. J. P. S. c Μόνον] ἐξ
Μόνος ἔτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὐτοσί] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque caedem.

24. Χάριν εἶσομαι] Ἀντὶ τῆς εὐχαριστίας τὸ ἦ * εὐ-
χαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναπολιξίμου-
τος G.

32. Τάνταλος] Λέγουσι ὅτι οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος
ἀνθρώπος ὃν ἔμελλε γινώσκει τοῖς θεοῖς ὁμοτροπίζετο καὶ ὡς

καὶ τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ ἐρχόμενος ἔλεγε τοῖς
ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ἐργαζόμενοι κατέλαβον αὐ-
τὸν ἐν τῷ αἵματι. διότι ὁ δίδωκε πικρὰ καὶ κατὰ τὴν
ποταμῶν παραρτίωντας, ὡς αὐτῶν δύναται γινώσκει,
αὐτὸν ἦ προσέειπεν, ἐκείνα φεύγουσι. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast.
Constat notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἶσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani:
dank weten (non weten, ut vulgo male) Sic & Aelian.
VII. 17. & Aelian. I. ep. 1. quos frater G. O. Rei-
xius adduxit in Belgae Graeciss. p. 460. Recte quidem
Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustio-
res intelligit; nam postea tanto frequentius usurpa-
tum, imprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. &
Patriib. non modo, sed & ap. LXX. In Libr. Judith.
Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse
verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epiſt. probatum
ab Reverend. Alberti ad 2. Thessalon. I. 3. J. F. R.

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post
traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit ut
se se his immisceat, ego quidem non adsequor. Cen-
seo itaque pro Mercurio, cujus nomen in omnibus

hic invenio, Rhadamanthum reponendum; quod in
versione Ed. Par. factum video, quamvis in Graecis
illic nihil mutatum sit. M. du S.

ΡΑΔ. Διατί] Restitui Rhadamanthi personam, in-
viris Edd. quae Mercur. hic habent; quia sensus pos-
tulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versio-
ne Salm. & Paris. ejus persona quoque expressa erat,
licet in Graecia EP. legeretur. J. F. R.

33. Οὐτοσί] Non satis sanus mihi hic locus vide-
tur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem Soulius, non in-
venit; forsitan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸ
βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cui-
libet notum arbitror. J. F. R.

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ
ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censer se in amicitiiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, aequae umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpassi essent non sine jucunditate memoran-

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὑστατον, Φασί, καταλέξω τέτων, ἀπὸ πάσων ἢ ποσῶν ἀνάγκη τὴν ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τέτων φιλικαῖς ἐξετάζουσας, εἰ χρηὴ φιλίαν ἢ τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπινομάζω; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ χερσὶν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ὅσα αὐτοῖς, μὰ Δία, ἔχουσιν τοιαύτην πωραθείς. εἰ γὰρ εἰ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα ἐγγένητο, μηδὲ, ὦ θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸ βίον τέτων ἐμπειρίωκτον, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἔτι εἰ τὰ κακὰ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια ἐπαχον· οἱ δ', ὅσοι ἔκ δεσμοῦ τινος ἀποδράντες ὅσα ἀνδρῶν μνημονεύουσιν, οἱ ἐπεπόθεισαν ἀλ-

a. Ἐγγύητο] Heinf. ἐγγίτη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ.] Ὁ λόγος ὅτις τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

MISΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famæ simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum forte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivat, revocantur. Sed cave, dum vitia Domini depicta, dum turpes doctores quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suis ætatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maxime fient.

M. du S.
1. Καὶ τί σοι πρῶτον] Theocr. Idyll. 12. Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μὲν πρῶτον.

J. Br.
Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex Homer. Odys. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστατον καταλέξω;

G. C.
Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti *Polemaro*. Th. M.

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὑστατον] Hom. Il. E. 703. & Od. I. 14.

M. du S.
12. Ἐγγύη. πρὸς με] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς με. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post præpositionem. Noli tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρὸς μοι παῖσαι; &c. In *Epiq.* Man. c. 1. fin. Cl. *Belandus* tamen recte edidit curavit ἑδὺ πρὸς σὺ non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὸ αὐτὸ τὴν πρὸς σὺ τῶν πλεονασμῶν. fab. 138. κατὰ τὴν τάξιν. Constructio autem verborum ἡγήμην, λόγῳ φωνῇ & simil. cum præpos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epiq.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν βουλὴν συνεστῆκεν. Noster *Phalar.* altero, c. 8. καὶ τὸ τέλει πρὸς γι ὑμῶν αὐτοῦ λόγῳ.

J. F. R.

ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, flu-40
ctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaustientium vires aqua falsa: & denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium necessariorum indigentes. Inter haec sane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς ἡ δὲ ὁδοιπορτικὰ χρεῖαν ἑπιτραγώδῃσιν, ὡς ὁδοὶ πλείωνων λαμβάνουσιν, ἢ δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκῶντες.

Οἱ δὲ, τὰς αὖ ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας, καὶ τὴν Δία, πηνήκυσ μίας τε, καὶ δεκακυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγέμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλυσαν, γαλήνῃ ὑποφαινομένῃ σελάγῃ, καὶ ὅσα πράγματα ὁδοὶ τὴν πλὴν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑφρατλήμενοι τῇ ἄλμῃ, καὶ τέλει, ὡς πρὸς πύτραν τινὰ ὑψαλον, ἢ σκόπελον ἀπὸ κρημνον, περὶ ἡμέρας τὸ δὲ τὸν σκαφοῖδιον, ἀλλοὶ κακῶς ἐξηγήσαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεῖς τῇ ἀναγκῇ. αὐτὰρ δὲ τούτοις, καὶ τῇ τέτῳ διηγήσει, ἐδόκει μοι τὰ πολλὰ ἔτοι ὑπὸ αἰσχύνῃς ἑπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἑπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Tὴν ὁδοιπορτικὰ χρ.] Χρεῖαν τὴν ὁδοιπορτικὰ. W. V. i Tὰς] Omissus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. f. Fl. k ἑπιλανθ.] Ὅτις ἐπιλανθάνοιτο. male Th. Mag.

54. f. ἑκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι αὐτοὶ ἀποφάσεις ἔχουσιν. V.

f. ἑκόντες] Hoc scholion in edit. Graec. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praecante Sallio resti-

nui suo loco.

J. F. R.

ἑκφυμένῳ] De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104.

25. Καὶ ἐκβαλὼς] Mercium, ob vim tempestatis in mare jacturas.

26. Καὶ πηδάλιον ἀσπαυλίσαις] Transversas gubernaculorum fracturas.

27. Τοὺς Διοσκόρους] Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius.

Τοὺς Διοσκόρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum.

Ibid. Διοσκόρους] Horat. I. Od. 12. Theocr. Idyl. 22.

29. Ἐκ μηχανῆς ὄν] Erasmus in Proverbio: Deus ex machina.

35. Εὐμενέα] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενεία.

Ibid. Ἐκ μὲν δὲ] Naufragi.

36. Τὴν ὁδοιπορτικὰ χρεῖαν] Beza non satis accurate in ep. 2. ad Corinth. 4. 17. ὁδοιπορτικὰ ἐλαφρὸν vertit: illico praeteriens, cum παροιδικὰ sit in praesens, quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian, de non cred. calumn. probatum ab Rever,

Elstero, ad N. T. l. c.

37. Λαμβάνουσιν] Nummorum aliquid corrādant, stipem accipiant.

41. Tὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & f. cum addidi.

Ibid. Τρικυμία] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis jam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicefimum, tricefimumque velis ascendere.

47. ὑφρατλήμενοι τῇ ἄλμῃ] Ab Erasmo adoptavit Benedictus, solo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enunciat, implere. Debuerunt vel dum antlia eorum falsugine gravabatur.

ὑφρατλήμενοι] Vid. Clar. Hemsterh. ad Timon. l. c. 4.

54. ἑκόντες] Apud Th. Magistr. macdole descriptus est hic locus, voce ἐκόν.

αὐτῆς· ἀλλ' ἐγὼγε καί κεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυμβίβεις, εὐρίσκει προσόντα ταῖς τοιαύταις συνηθείαις, ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῆς ἤδη καλανεπομέναι σε τέττω τῷ βίῳ ὅτι βλεπόμενα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα θεὸς τῷ τοιούτῳ ὁ λόγος ἐπέπεσεν. εἴτα ἐπῆνεσέ τις τῷ παρόντων τῷ τοιαύτῳ μισοφορὰν, τρισυδαίμονας εἶναι, λέγων, οἷς μὲν τὴν Φίλις ἔχειν τὴν δέξιντος Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτέλει, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οὐ καλῶ, καὶ σπουδαιεῖν μὲν πάσης ῥασάνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτι λελυκὲς ζεύγος εἰ τύχοι ἐξυπνιάζουσας· προσέτι καὶ μισθὸν τῇ Φιλίᾳ, καὶ αὐτὴν εὐπάροχοι τέττων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγων, ὅτι ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἀσπορα καὶ ἀνῆροια τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὅποτε ἐν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, εἴρων ὅπως ἐκέ-

At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum conjectura quadam componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae benevolutae consilium agitare.

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curtu equis albis juncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

a Tw'] Ἐπὶ addit V. notante ad h. l. Soulio: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. b τῶν λόγων] τῷ λόγῳ M. V. c A] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. d Μισοφορὰν] Sic Fl. f. P. H. S. F. A1. e Ois] Ois margo A117. f Μισὰ τῷ] Μισὰ τὸ male W. & Fl. g Ἐπὶ] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timocles Stoici meminit in Z. Tr. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἐπὶ πολὺς in Σομπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur.

M. du S.

63. Μισοφορὰν] Forsan μισοφορὰν. Conf. infra c. 6.

M. du S.

64. Οἷς μὲν τῷ τοῖς Φιλίᾳ ἔχειν &c.] Permolesse ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam Erasmus, quem sequitur Bonardellus, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens id vero non mediocre videri. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis καὶ αὐτὴν εὐπάροχοι εὐκταὶ λαμβάνειν, εὐκταὶ ὀλίγων ἔων (ut quidem distinguit editio Salmaticensis & Parisina, quum Basilicensis καὶ αὐτὴν εὐπάροχοι, τούτων λαμβάνειν εὐκταὶ ὀλί-

γων ἔων, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere Benedicere, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi esset emolumentum mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & id esset acceperit pro liceret. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῇ Φιλίᾳ καὶ αὐτὴν εὐπάροχοι τούτων λαμβάνειν εὐκταὶ ὀλίγων, ἔων. Ut in Mercede cond. μισθὸν εὐκταὶ ὀλίγων τῇ ἀντιλήξει προσλαβόν.

F. G.

68. Ἐπὶ λελυκὲς ζεύγος] Λελυκὲς ζεύγος vocat currum candidis equis tractum.

J. Br.

71. Ἐπὶ] Servanda omnino haec vox, & vertenda, licet.

M. du S.

Ἐπὶ] Immo si comma post λαμβάνειν delectas, & ante ἔων reponas, ut facit Soulius.

J. F. R.

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ἡμῶν καὶ. Aristoph. Plut. 109. & 362. Vid. Scholiast. & Spanh. qui docent, quia ratione ἀτεχνῶς significet, vere, omnino. ἀτεχνῶς autem, mutato accentu est, ruditer. Vid. Ammonium de firm. differ. Posteriore hoc sensu Del. V. H. X. 10.

J. F. R.

Ibid. Ἀσπορα] Ex Homero Odys. I. Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπορα εἰ ἀνέστη πάντα φύεται Πυρὶ καὶ κηρίῳ.

J. Br.

Ἀσπο-

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praeberere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed expectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res proffit, stantes illacrimavi; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante confidera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χρῆναι πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δάλαρ ἀναπεπλημένον παρῆχες τὸ στόμα. ὥς ἐν τῷ γε ἡμέτερον ἡ εἰσαυθὶς ποτὲ ἀνὰ τιον ἢ, μὴδ' ἔχοις λέγειν ὥς ὁρῶντές σε τηλικαῦτο μὲν ἡ καρὶδὸν ἀγκίστρον καλαπίνοντα, ἐκ ἐπελαβόμεθα, εὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν ὁτ' αἰμαῶν περὶ σπᾶσαμεν, εὐδὲ προσηλώσαμεν, ἀλλὰ περὶ μέναιες ἡ ἐξελκομένη, καὶ ἐμπεπηγότε, ἡδὴ συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκῃ ἀγόμενον ὁρᾷν ὅτ' ἡ εὐδὲν ὄφελος, ἐπ' αὐτὸς ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγειν ποτὲ πάνυ εὐλόγα, ἢν λέγῃται, καὶ ἀφύκτα ἡμῖν, ὥς ἐκ ἀδικεῖμεν μὴ προσηλώσαντες, ἀκωσον ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτό, καὶ τὸ κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἐκτοθεν ἐπὶ χολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τῆς ὁμυχῆς προεπισκόπησον καὶ τὸ ἀγκίστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὸ ἐς τὸ ἐμπαλιν τὸ σκόλοπον ἀναστροφὴν, καὶ τὸ τριαινὴς τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς

h. Eisaυθίς] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae eis αὐθὶς disjunctim habent, cum F. & A. i. Eξελκομένη] Eξελκομ. Græc. Sed vulgatam servant Edd. & M. k Οὐδὲ] Οὐδὲ W. l' Ἀπάντων] Ἀπάντων Pell. m. Ἀκμὰς] Αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τὸ σκόλοπος] Σκόλον, ἢ ἐν ζύλον. F.

Ἀσπικα] Hom. Od. I. 109.

Οὐτὸ φυνίκαιος χρεὶ φυνὸν, ἢ τ' ἀρίων, Ἀλλὰ τὰ γ' ἀσπικα καὶ ἀπὸ τῶν πάντων φύνται. M. du S.

78. Μετὰ τὸν καρὶδόν] Cum squilla, hoc est, cum esca. hoc enim pisces plerique inescantur. F. Br. Μετὰ τὸν καρὶδόν ἀγκίστρον καλαπίνοντα] Sic in Piscat. F. B.

Ibid. Καρὶδόν] Squillam τὸν καρὶδόν hic etiam vertunt. Sed cum Carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constat certius, ficum interim hamo addidi. F. M. G.

81. Περιμύσαντες ἐξελκομένη] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur adactō, Benedictus illo. Recte igitur adscript pater ἐξελκομένη. F. G. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. F. F. R.

83. Ὅσον] Foras ἀφέντες. Sed in libris quos confabui, nihil hic subsidii, nec in Edg. M. du S.

86. Ἀφοντα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. M. du S.

Ibid. Ὡς ἐν] Expungenda vocula negativa ἐν. F. G. Ὡς ὅτι] Non expungendum ἐν. Significatur enim:

nos non posse effugere, i. e. nos posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non recessisse. F. F. R.

88. Καὶ τὸ κύρτων] Retis (σινιστ, aut nassa. F. Br. Ibid. Κύρτων] Κύρτων ἀγκύλον καὶ αὐτὸς ἡ ἀλυσὶς χρεὶται Hefsch. εὐδὲ δὲ δικτύου. Ezym. M. Vid. Zoëno. in Paroem. ἔνδον τὸ ἀλυστικὸν κύρτων. A. V.

90. Μυχῶ] De potestate huius vocis egit doctiss. Th. Sellius, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex Ael. VIII. 2. Hesiod. Theog. 119. Sibyll. L. VIII. 360. Psalms 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. II. P. 36. — μυχῶ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263. Ἡ γὰρ νυμφουμένη μυχὸς ἐπὶ παρθενίῳ. Hinc Theophr. μυχὸι Penates. Ael. de anim. X. 34. F. F. R.

91. Τὸ σκόλοπος] Uncti, hami. F. Br.

92. Καὶ τὸ τριαινὴς] Tridentis, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. F. Br.

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemisissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἢ πρὸς τὴν γνάθον πεφυ-
σημένῃ σποπυρώδῃ, ἢ μὴ πᾶν ὄξεια,
μὴδ' ἀφυκία, μὴδ' ἀπαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι
φαίνηται βιαίως σπᾶντα, ἢ ἀμάχως ἀντι-
λαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δυλοῖς, ἢ
ἄλλ' τῷ τοῦ πεινῶσιν, ἀνάγραφε^a σαυτὸν
δὲ ὡς καλέσας παρρεῖν, ὅτι χεῖρ τῇ ἀ-
γρᾷ, εἰ δέλεις, καθάπερ ὁ^b Λάρ^c, ὅλον
ᾤχεσθαι τὸ δέλεαρ.

Ῥηθῆσθαι δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον
ἴσως ἄλλ' σέ, πλὴν ἀλλ' ἢ γε πρὸς τῶν
φιλοσοφούντων ὑμῶν^d μόνων, ἐδ' ὅποσοι
σπουδαιότεροι τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ
βίῳ, ἀλλὰ ἢ πρὸς^e γραμματικῶν, ἢ ῥη-
τόρων, ἢ μυσικῶν, ἢ ὅλων τῶν ὅτι^d παι-
δείᾳ συνῆναι ἢ μεθοδορεῖν ἀξιούμενων. κοι-

in manus fumens, & ad inflatam buccam
tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabi-
lia, nisi ipso vulnere molestissima intelli-
gas, trahentia violente, & invictē contra
urgentia: nos quidem in meticulosis, & ob
id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero
animo confirmato venatum aggredere, si
volueris, & Lari more totam escam hiatu
complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in uni-
versum quidem tua forte causa: verum
non de vobis solum philosophantibus, aut
his, qui serium & grave vitae genus ample-
xi sunt: sed de Grammaticis etiam, &
Rhetoribus, & Musicis, omnibusque ad-
eo, qui doctrinae causa familiares esse, &
ejus rei mercedem ferre, e sua dignitate
pu-

^a Σαυτὸν] Σαυτὸν W. ^b Λάρ^c] Λάρ^c margo A1W. ^c Γραμματικῶν] Γραμματικῶν alios legere notat
M. du S. Non autem addit quos. Edd. enim γραμματικῶν constanter servant cum Cod. M. ^d Παιδείᾳ] Παι-
δείᾳ W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. f. P. H.

dum in animo haberet, monendum, ut antē, quam
se in potentioris alicujus familiam committeret, di-
ligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque
istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero
eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poe-
niteret; & ne quandoque quereretur sibi defuisse amici
monentis salubre consilium. Vult ergo ut ipsum il-
lud rete ante, quam eo se involvat, extrinsecus dili-
genter perspiciat. Καὶ τὴν ἀγκύραν δὲ τὸ ἀγκύλον, per-
git jam ἢ τὴν ἐν τῷ ἱππικῷ τῷ σκίλλοις ἀναγραφῇ, ἢ
τὴν τριακῆς τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνά-
θον πεφυσημένῃ σποπυρώδῃ, ἢ μὴ πᾶν ὄξεια, &c.
Hic pro ἀκμᾷ Brodaeus Miscell. IX. c. 13. reponit
αἰχμᾷ. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argu-
tior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμή est
subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acer-
rime secans in quovis ad secandum pungendumve a-
pto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμή
ξυροῦ. Homerus II. K. vs. 170.

Νῦν δὲ πᾶντις ἐπὶ ξυροῦ ἴσται ἀκμῆς
ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βίωται.
Nunc enim omnibus in novaculae fiat acie
Vel valde triste exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extre-
mum usque discriminis punctum res summa Achi-
vorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an sa-
lutem servaturi; sive: Periclitantur nunc Achivi de
vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴσται,
videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis

ἀκμή; loco huic Homérico convenientissimus ille Dio-
nyssi Halicarnassensis in extremo lib. III. ἀρχαίολ. ubi
Accio Navio coteam novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμή
τὴν σιδήρου δὲ ὅλου κατελθεῖσα τῷ λίθῳ, &c. Ergo ἀκ-
μῆ τὴν τριακῆς, sicut ἀκμή ξυροῦ apud Homerum & Dio-
nyssum Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus,
quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in
tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offen-
dat, quod vox ἀκμή, alibi passim in singulari,
hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lu-
cianus; quum tridens habeat tres cuspides, atque ad-
eo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμᾷ Hesychius
quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμή transfertur
ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque
re summum & praecipuum sit. Apud Aristophanem
in Plato vs. 256.

Ἴτ' ἐγκοιῖτε, σπυῖδαθ', ὥς ὁ κατὰς ἔχῃ μέλλειν
Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀκμῆν, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus est
convalescere.
Verum ipsissima jam nata est occasio, qua vos adesse
oportet.

Sic ἀκμή τὴν ὀξύτησιν apud Aelianum II. Ποικ. c. X.
Ἀκμή simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Ae-
liani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dia-
logis sive Deor. judic. XX. §. 14. de Helena, ἐπιστήμη
εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες αἱ ἄρσες τῶν Ἀχαιοῖν ἐπὶ τὴν
μνηστῆρῶν ἀπώτταν. Hic ἀκμή est maturum nubendo
tempus, quod & ἡρα γάμον appellatur ab Aeliano 4.
Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum causam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena, est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ιδίων· δὲ ὡς ἔ' ὅτι πάντες ὄντων, καὶ ὁμοίαν τὴν
 ζυμβαίνοντων ἅπασιν, δηλονότι ὡς ἐκ ἐξαίρετα
 μὲν, αἰσχία δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται
 τοῖς φιλοσοφῶσιν, εἰ τ' ὁμοίαν τοῖς ἄλλοις
 ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ
 ἡμιδοξοῦνται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' αὖ ἐν ὁ λόγῳ
 αὐτὸς ὅτι ἐξευρίσκει, τέτταρ' αἰτίαι μά-
 λιστα μὲν οἱ παρῶντες αὐτοῖς, ἑπείτα δὲ οἱ
 ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ
 ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας
 ὁ ἐπιτίμιον τί' ὅτι. τὸς μὲντοι τ' ἄλλων
 πλῆθος, οἷον γυμναστὰς τινας, ἢ κολακὰς
 ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπει-
 νὰς αὐτοῦ ἀνθρώπους, ὅτε δ' οὐκ ἐπιτίμω
 ἀξιοῖ τ' τοῦτων ἡ συνουσία, ὅδε γὰρ ἀν-
 τιστοί.

Δι] Sic Edd. & M. & V. f. ἑπείτα ὄντων] ἑπείτα ὄντων. Ms. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. g. τῶν] τῶν vitiōse f. b. ἄλλων] Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. M. du S. At ἄλλων, habet etiam M. H. Fl. B. &c. i. ἑπιτίμιον] ἑπιτίμιον τις A. P. ἐπιτίμιον τί. Edd. item M. & V. Sed margo Δι] ἑπιτίμιον recte. k. ἄξιος] ἄξιος W. P. ἀξίος L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. l. Συνοῦσι] συνοῦσι. W. Misere Fl. c. μὲν αὐτῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur cō ὅτι γάρ. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque cō ὅτι γάρ. μου γινώσκω audit; quemadmodum de Ilia, sive Rheia loquitur Dionysius Halicarn. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκρωτὶς de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgissimum; verum etiam in malum. Samolatenſis Noſter in Timone pag. 59. ὅς γ' ἔτι, καὶ ὀρθῶς αὖ, καὶ ἀκρωτὶς τῶν ὀργῶν. Ita & ἀκρωτὶς ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoralib. pag. 3. edit. Francq. μεσημβρία dicitur ἀκρωτὶς. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephannum.

94. Ἡ μὴ πάντων ὅσα] Quae nuper retulit omnia; τὴν ἀκρωτὶς τὸ ἀκρωτὶς, τὴν τὴν σκόλοπ' ἀκρωτὶς, τὰς τ' τριῶν ἀκρωτὶς. Sic enim legendum est, non ἀκρωτὶς.

1. Καθότι οὗτος ὁ λόγος] Ex proverb. λόγος χάρις. f. B. Ibid. λόγος] Vid. Aristoph. interpret. A. V. λόγος] Nimirum, Neb. v. 591. Ἡ Κλίνα τ' λόγος δὲ ὅτι ἰόντες ἐκ κλοπῆς. &c. Si Cleonem illum Latum ambitus ac furti damnatum carpat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λόγος τοιοῦτος καὶ ἐπὶ ἰππῶσι. Λόγος περὶ τῶν πῆρας δημηγορίας.

7. Γραμματιστὴν] Sic iterum usurpat in For. c. 10. ubi patrem Aeschiniis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής; uti videre est ex I. Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἑξήματα ἐὶ ὁ γραμματιστὴς. i. e. qui calculis & qui epistamo rationem interius, uterque erratus. Vid. et- Tom. I.

iam Porphyry. V. P. n. 48. At idem Plato p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non Attiensium, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. Xen. Sympos. p. 516. l. 10.

9. Κεῖν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat Δι. M. du S.

10. Δι] Mallet & ego γὰρ legere; interim, quum nec Ms. nec Ed. ulla praecit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus Δι saepe valere aequi, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. f. F. R.

Ibid. ἑπείτα] Ms. ἐπὶ παρόντων.

13. Εἰ τ' ὁμοίαν] Ἀτιμίω ἐπὶ ὅσον.

20. ἑπιτίμιον τί' ἐστίν] Angl. ἐπιτίμιον τις.

ἑπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτίμιον; nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτίμιον τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostrum familiare est; vid. Orx. c. 4. Τοῖς μὲν τὴν λογιῶν γὰρ ἀκρωτὶς, καὶ τ' σερῶν ἀκρωτὶς ὁλοθρὸς ἢ τ' δὲ ἰδιώ-
 τῶν ἐπὶ τ' ἀκρωτὶς τοῦ ἐπιτίμιον. Sic in Tox. c. 10. ἀπ-
 τῶν τῶν δὲ ἰδιώ, ὅτι τ' Σουδῶν ἐπιτίμιον ἐστίν, & in
 Δι. c. 26. ἐπιτίμιον σφοδρῶς ὑποχρῶν. Denique in
 For. c. 4. Alibi pro hoc usurpat αὐτῶν ὁ. i. c. 28.

φυσίαι· ἔτε μὴ αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, 2
μὴ ἀπαλειπομένους τ' αἰτιολογίας, εἰ καὶ
πάνυ πολλὰ ὑβρίζουσιν ὑπ' αὐτῶν. ὅτι
δυσὶ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τ' τοιαύτης ἀφαι-
ρέσεως. ἄλλως τε ἐὰν ἄλλοις ἂν τι ἄλλο, πρὸς
ὃ, τι χρὴ ἀπαλείψαι, αὐτὸς, παρὰ
χειρ αὐτὸς ἐνεργῆς· ἀλλ' ἢ τις αὐτῶν ἀ-
φείλη τὸτο, ἀτεχνῶς αὐτίκα, καὶ δυνάμει, καὶ
πείθει εἰσι. ἔδεν ἔν ἑστ' αὐταὶ δύναιτο ἀφαι-
ρῶναι αὐτὸν, ἔτ' ἐκείνους ὑβρίζαι δοκῶν, ἐς
αἰεὶ φασὶν ἐνυπνίοντες· ὅτι γὰρ τοὶ αὐτοὶ ὑβρίζοντες
ταύτῃ ἐξ ἀτεχνῶς παρήρχοντο ἐς τὰς αἰ-
τίας· καὶ ἡ τέχνη φέρει καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γι-
γνάνοντα. Πρὸς δὲ αὐτὸν προῦπον τ' ἀπεπαιδευ-
μένων, ἄξιον ἀνακατεῖν, καὶ περὶ αὐτῶν ὡς
ἐνι μάλιστα μετὰ γυναικας, καὶ πρὸς ἐλευ-
θερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δὲ μοι καλῶς αὐτὸν ποιῆσαι, εἰ τὰς
αἰτίας, ἀφ' ἧν ὅτι τ' τοῦτον βίον ἀφικνύ-
ται τις, προσετάσας, δείξαμι, καὶ πάλιν.

α Μισθωτῶν] Sic W. L. V. & marg. AN. Μισθωτῶν P. H. Fl. S. β Αἰτοῖς] Αἰτοῖς W. Edd. omnes
αὐτοῖς, c Οἰκίας] Οἰκίας W. male. d Παιῖται] Παιῖται J. e Προξενίας] Sic M. & V. recte. Edd. o-
mnes male παραξενίας.

26. Μη δόλιον. F. μισθωτῶν] Sic W. L. & V. In
reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam pote-
rat. Si enim μισθωτῶν locator, μισθωτός mercenarius
est.

33. Οὐδὲν ἔν ἑστ' αὐτῶν — ἔτ' ἐκείνους] Triplicem ne-
gationem intensius negare observat Meibomius ad Jus-
jur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocra-
tico, ὅς ἐστιν ὃς ἐστὶ φάρμακον ἐπὶ θανάτῳ. Ex eo-
dem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀφαιρῶ μὴ ἐπὶ αὐτοῖς τὴν τέ-
χνην ἔργον ἐδίδας. Plura ex Platone ac Demosthene vid.
ibidem. Adde Aristoph. Plut. 522. Ἀλλ' ἐπὶ ἐστὶ πρῶ-
τον ἀπαύειν ἐδίδας ἐπὶ ἀνδραποδιστοῖς. Ad quem versum
Illustr. Spanhem. duo similia ex ejusd. Nubibus adfert.
Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem
Plato 511. Οὐδὲ τέχνην — ἔτε σοφίαν μαλακῶς ἐδίδας.
Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio
triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari
potest.

34. Ἐὰν τὴν αἰτίαν ἰσορροπῶντες] Ea re ad quod factum
est opus, utentes. Est autem adagium.

Εἰς τὴν αἰτίαν ἰσορροπῶντες] Proverbium in fastidiosos di-
vites, dixi ad Petron.

44. Προξενίας] M. & V. In Impressis vero πα-
ρὰ — prave.

47. Ἐλλοδοναίᾳ] De qua Herald. ad Mars.

ferre, neque enim obsequantur: quin ne re-
prehensione quidem valde digni sunt, si
non discedant a suis conductoribus quanta-
cumque ab illis contumelia adfecti: idonei
enim, nec indigni sunt ea consuetudine:
& alioquin neque habeant ad quod ani-
mum appellentes, operosos se demonstrent;
sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes
sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indi-
gna his accidere, neque illos alteros con-
tumeliosos esse putaverim, si in matulam,
quod ajunt, immingant: hujus enim con-
tumeliaz causa a principio domos isti in-
trant, haec professio istorum est, ferre
quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos
dixi, eruditorum hominum causa indignari
aequum est, & tentare quantum ejus po-
test fieri, reducere possint & erepti domi-
nis suis ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturum, si
perpensis antea causis, quibus ad hoc vitae
genus induci quidam se patiuntur, osten-
dam.

49. Πάντο τοῦτο] Angl. παντὶ.
56. Πῶς γὰρ ἀπὸ] Theognidis versum sunt.
Ibid. Διδακμῶν] Ab inopia superatus.
57. Οὐδὲν τι] Mutuus hic locus in M. & vulgatis
Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est,
Justiniana, quod in scholio est, in textu Luciano ex-
hibet; nisi quod ibi ἔτ' ἐτι legebatur pro eo quod in
ipso Theognide & Scholiaste legitur ἔτε τι. Citatur
etiam a Plut. 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide ju-
diciū expendas, totus qui de paupertate agit locus,
adscribendus est.

Ἀλλ' ἀγαθὸν πρὶν πάντων δαμῆναι μάλιστα,
καὶ γὰρ πάλιν, Κύριε, καὶ ἐπὶ αὐτῶν.
Ἦν δὲ χρὴ φύγειν εἰς μεγαλήτητα πόντον
ῥαπτοῦ, καὶ πῆλιν, Κύριε, κατ' ἐλπίδα.
καὶ γὰρ ἀπὸ πρὶν διδακμῶν ἔτε τι αὐτῶν
οὐκ ἔχει δύναμις, γλῶσσαι δὲ οἱ δίδουσι.
Ἦν γὰρ ὁμοῦς ἐπὶ γῆν τι εἰς αἶψα νῦν θαλάσσης.
Διὰ τὴν χαλκῆν, Κύριε, λύσει πρὶν.
Τοῦτο γὰρ, φίλε Κύριε, πενυχρὸν βάλανον ἀνδρῶν,
ἢ ζῶν χαλκῶν τιμωρὸν πρὶν.

Ibid. Ἐρῶν] Agere. Δίδουσι. Vincita est.

Ἐρῶν] Licet haec Brodasi praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causari, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,
Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclearus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

4570 βίαιος, ἐδ' ἀναγκαίως. ὅτω γὰρ ἀν-
τοῖς ἡ ἀπολογία προσαυροῖτο, καὶ ἡ πρώτη
ὑπόθεσις τ' ἐβελοδολείας. οἱ μὲν δὲ πολλοί,
καὶ πένιαι, καὶ τ' ἀναγκαίως χρεῖαι προ-
δέμνιοι, ἡ ἱκανὸν τὸτο προκάλυμμα ἀν-
στοι, προβελήσας τ' πρὸς τ' βίον τῶν αὐ-
τομολίας καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίσσῃ ἡ
λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον πᾶσι, τὸ
χαλεπώτατον τῆς εἰς τὴν βίαν, τ' πένιαν
ἀλγυφυῖν ζητῶντες· αἷτα δ' Οἰόγητις πρὸς
55 χεῖρ, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πένιᾳ δεικνυμένος
[ἐτ' ἐτι εἰπῶν, ἐδ' ἔρξαι δόνα], γλῶσσα
δὲ οἱ δέδειται,] καὶ ὅσα ἄλλα θαυμάσια ὑπὲρ
τ' πένιας οἱ ἀγενέστατοι τ' ποιητῆς ἐξηγή-
60 σασι. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐάρω αὐτὸς Φυγὴν τῶν
ὡς ἀληθῆς τ' πένιας εὐρισκομένους ἐκ τ' τοιού-
των ξυμφορῶν, οὐκ ἀν' ὑπὲρ τ' ἀγαθὰ ἐλευ-
θερίαν ἐμικρολογέμεν πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ
(ὡς ὁ καλὸς ποιητὴς ἔφη) τοῖς τ' ἰσοτι-
70

f' Ἐβελοδολείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἔβελοδολείας, male. g' ἱκανόν] Καὶ P. A. & margo AW. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. h' Οὐτ' ἐτι εἰπῶν] Haec omnia usque ad δέδειται, decessant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero Junct. habebat: Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πένιᾳ δεικνυμένος] Τὸ πᾶς εἰς τὸ λέγειν τοῦτο. ὅτι τι λέγει, ὅτι ἔρξαι δόναται, γλῶσσα δὲ αὐτῶν. V.

* Ὁς ὁ καλὸς ποιητὴς] Misere habitum hoc scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum ex sua sede divulsus; relatum enim erat ad Dial. Pissat. & admodum vitiose descriptum.

† Νοστήτων] Νοστήτων legebatur in edit. Sed bene correxit M. du S.

64. * Ὁς ὁ καλὸς ποιητὴς ἔφη] Δεικνυμένος ὁ φιλοπονητικὸς ταῦτα φησι τοῖς τ' ἰσοτιμίας ἐκείνους, καὶ αὐτὸς ὁ σωζόμενος, ὅτι δεικνύμενος δόναται. V.

† A] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & a tantum legitur. In M. idem observare est.

§ Σαζέτω] Σαζέτω legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σαζέτω C. habet.

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, verum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectam.

J. F. R.

59. Ἐξενόχου] Ἐκφύω.

J. Br.

64. Ὁ καλὸς ποιητὴς ἔφη] Demosthen. contra Philipp.

J. B.

Ὁ καλὸς ποιητὴς] Demosthenes. Ὁλυμπία. γ. prope finem. Brod. in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba Demosthenis subjicit; sed quia Souleus ea quoque attulit, non bis eadem describam.

J. F. R.

Ibid' ἔφη] Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἰσως ἀν', ἰσως, ὡς ἄλλος ἄλλ-

ταῖς, τίλειν τι εἰς μέγα κτήσασθαι ὀφείλει, καὶ τ' τοιοῦ-
των ληρομέτων ἀπαλλαγίηται, ἀ τ' αὐτοῖς ἀποδοῖται ὡς τ' ἰ-
σοτιμίας ἐκείνους ἵσως. καὶ ὅτι αὐτὸς ἔχον ἱκανὴν ὑπό-
θεσιν, ὅτι δεικνύμενος ἱκανὴν καὶ ταῦτα ἀ πένιᾳ καὶ ὅμοι-
ος τ' ἰσοτιμίας ἱκανὴν, ὅτι ὀφείλει ἔχειν τὴν ἀγαθὴν, ὅτι
δεικνύμενος, ἀλλὰ τι πράττειν ἱκανὴν ἵσως ταῦτα τὴν ἱκα-
σαν παρορῶν ὅμοιαν ἱκανὴν ἱκανὴν. Fortassis, Atheniensis,
fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequi-
mini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos
dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut il-
li neque vires augent, neque emori patiuntur: sic &
ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut ju-
stam aliquam utilitatem afferant; neque vos, his despe-
ritis, ad alia converteri patiuntur: sed alimenta sunt ve-
strum omnium socordiae. Vid. Schott. Obl. 158. M. du S.

των σιτίοις εἰκότα λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηδ' ὅσον
 χαρὴν μὴ ἔχει καὶ πρὸς τὸτο κακῶς βεβηλῆ-
 ῶσαι δοκεῖν αὐτοῖς, αἰ μὲν ὅσους ὁμοίως αὐτοῖς
 ἢ ὑποθέστω ὅτι βίβη; πένια γὰρ εἰς αἰ, καὶ τὸ
 λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀποδέσθαι ἔδεν, ἐδὲ
 περὶ τὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ ὅσον
 δοῦν, καὶ ἀδρόως ληφθῆ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ
 ἢ χρεῖας ἔδιδωκεν καὶ ἀναλίσκει. καλῶς δὲ
 εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας ἀφορμὰς ὁπποῖν
 αἰ ἢ πένιαν τηρῶσι, καὶ ἀποδεσθῆσαι μόνον
 αὐτῇ, ἀλλ' αἰ τέλεον ἐξαίρεσιν καὶ ὑπὲρ
 γε ὅτι τοιαύτα, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως
 ῥιπτεῖν ἔδεν, ὡς ὅτι οἰοῦν, καὶ ὡς πένιαν, ὡς
 φησ, κατ' ἡλιθίων. εἰ δὲ τις αἰ πένια, καὶ
 ἐνδοῖς, καὶ ὑπόμωδον ὦν, οἶεται πένιαν
 αὐτῷ τῷ αὐτῷ ἀφ' ὧν πεφυγῆναι, ἐκ οἷα πένια
 ὅτι τοιαύτα οὐκ αἰ δόξουν αὐτὸν ἐξαπα-
 τᾶν.

Ἄλλοι δὲ πένιαν μὲν αὐτὴν ἐκ αἰ φοβη-
 ναι, ἐδὲ καὶ ἀπαλαγῆναι φασιν, εἰ ἐδύνατο
 τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονῶντες, ἐκπορίζουν τὰ
 ἄλφια, ἢ δὲ (πεπονημένοι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι
 ἢ δὲ ῥάστην ἔσται ἢ μισθοφορὰν, ἀπηρη-
 νῆναι. Φέρεται ὅτι ἰδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

similia accipiunt; quomodo efficient, ut
 non & hac parte male sibi consuluisse vi-
 deantur, eodem illis vitae tenore semper
 manente? Paupertas enim semper illos com-
 mitatur, accipere semper necesse habent,
 nihil est quod reponant, aut tamquam su-
 perfluum in praesentia custodiant; sed
 quidquid datur, quantumvis detur, quan-
 tumvis crebro accipiant, ad aliam omne
 & in praesentem necessitatem impenditur.
 At praestiterat, eas excogitasse rationes,
 non quae servant paupertatem, modice mo-
 do sublevatam interum, sed quae tollant
 penitus. Et hujus quidem rei causa in
 pontum forte ceris horribilem projicere se,
 Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod
 ais, se dare praecipitem. Si quis vero
 semper inops, indigus, & mercenarius
 cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat
 effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi
 videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se
 metui negant, neque abhorreere se ajunt,
 si possint eodem quo alii modo laborantes
 victum parare. Jam vero affecto sibi vel
 senectute vel morbis corpore, ad hanc se
 facillimam mercenariae vitae rationem dela-
 tos. Age igitur videamus, utrum vera
 prae-

a Ἐδιδωκεν] Ἐδιδωκεν L. b Ἐδιδωκεν] Sic J. P. Fl. H. S. u' dū M. man. rec. Item P. L. male. c Πενία] Πενία omnes Edd. male. M. du S. d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκῆτα] Aut μεγακῆτα πόντον. Hoc
 ante ostensum est. J. Br.

Ibid. Ἐς βαθυκῆτα] De hac voce dictum est supra
 ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. M. du S.

77. Πενία] Mendum hujus vocis emaculavimus,
 quod omnes Edd. infidebat, & ipsum M. codicem,
 πενίαν. Recte apud Stobaeum legitur Gros. Flor.
 387. M. du S.

88. Μισθοφορὰν] Forfan μισθοφορίαν. Conf. supra
 c. 3. M. du S.

90. Εἰ ἐν τῷ ῥάστῳ] Si o facili. si nullo negotio J. Br.
 Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥάστῳ pro ῥά-
 στου, male. J. F. R.

91. Μὴ πολλὰ μὲν πλείον ἢ ἄλλων ποιοῦσι πένιαν
 γινώσκω. α. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est.
 In reliquis a πένιαν. α. τ. δ. incipitur, minus com-
 mode. M. du S.

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. α. γὰρ

ἐπὶ τὰ ἀδύνατα προβάλλεται. Sic apud Lucianum Na-
 vig. J. B.

Εὐχῇ . . . εἰκότα] Cl. Hemsterh. orac Edit. Graec.
 adleverat vid. Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 132. Ed. 2.
 p. 149. Ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit,
 aliaque huic non absimilia, ut Plac. de Rep. L.
 V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἀπὸ ἀδύνατά γε, ἐδὲ ΕΥ-
 ΧΑΙΣ ὁμοῖα ἐνομιεῖσθαι. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ
 αὐτῶν ὁμοῖα ἀπὸ ἀδύνατά γε, ἐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα
 λέγουσι. Conf. nostrum in Hermet. c. 71. Vota enim
 plerumque ad res quae fieri nequeant, feruntur.
 J. F. R.

97. Ὑγία] Intactam reliqui vulgatam, quia u-
 trumque rectum. Ὑγία ubique apud Aelianum. Ὑγία
 vero ap. Aristot. c. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Ca-
 tegor. Sect. de contrar. p. m. 40. D. &c. Apud LXX.
 quoque Ὑγία semper. J. F. R.

4. Τυφία] Suspecta mihi haec vox, quam tamen
 omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigant. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudinem auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariorum, quam dicebant modo, sed

90. *οὐδ' ἐκ τῆς ῥάτης* *ἡμετέρας* αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μὴδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονέσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μὴδὲ καμύοντα, ἔτοιμον δ' ἑαυτοῖς λαβεῖν. τὸ δὲ ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τοσαῦτα πονέειν καὶ κάμειν ὥστε ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἢ τῆς τέτο μάλιστα καὶ ὑγείας διεκδύμεν. μυρίων ὁλίγων ὁσημέραι τῶν ὑπερβόλων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτῳ ἀπογίγναι καταπονήτων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῇ προσήκοντι καιρῷ ἐπειδὴ καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεκδύμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδειξαι, ὡς ἂν οἱ ἀπὸ ταύτης λέγοντες αὐτὴς ἀποδίδωσιν τὴν πρόφασιν, ἀληθεύουσιν ἂν.

Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῆς πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπιδῶν αὐτὴς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγῆναι μὲν τὸ πλῆθος τῶν χρυσοῦ, καὶ τῶν δ' ἐργῶν, εὐδαιμονισαντας δὲ ἔπειτα τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτὰ καὶ χαλδὸν ἐδεῖν ὑπερβόλων τῶν χρυσοῦ ταῦτα ὑπάγει αὐτὴς, καὶ δούλης ἀντὶ ἐλευθέρων τίσειν, ὅχι ἢ τῇ ἀναγκαίᾳ χρεία, ἢ ἑφασχον,

* *Εἰς*] Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *f* *Περὶ γένεσιν* &c.] Vid. notas. *g* *Καὶ*] Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. *h* *Υγιείας* *γ*. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. *i* *Οὐδ'*] Sic *f*. P. H. Fl. & M. Sed *ὅχι* Coll. *h* *Ἡμετέρας*] *Ἡδονῆς* margo *ΔΙΩ*. *l* *Εὐδαιμονισαντας*] *Εὐδαιμονισαντας*. Edd. Prius vero habet *Mf. Vrs. 1.* Vid. notas.

92. *Εὐχῇ γὰρ ἂν* *Αἱ γὰρ ἐσχάται* * *ὡς* + *ἐπὶ ταῖς ἀδύναταις* *προσέχονται*. *V.*

4. *ὡς ἂν οἱ* *ὡς ὅχι οἱ ἀπὸ ταύτης λέγοντες*. *G.*

* *ὡς*] Et hoc scholium falso ad *Piscas*, relatum suae sedi restitimus. Lacunam autem *Cod. V.* post *ὅχι* ex *M.* supplevit *Soulus*, qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (*Ed. Graev.*) ubi tamen prave *ἀδύναται* pro *ἀ-*

ἀδύναται scribebatur.

+ *ἑπὶ ταῖς*] *ἑπὶ* tantum editum erat, sed *ἐπὶ ταῖς* ex *C.* est. *M. du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices.

M. du S.

6. *Λοιπὸν δὲ ἐ* *ἀληθέστατον μὲν*, *ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον*] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & v-

verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit τίς ἢ ἄλλο, εἰ μὴ ταῦτα; μᾶτα ἰκανὰ λεγὶν δοκῶ, ὑπερβόλων ἔστιν.

Λοιπὸν .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. *B.* *ὕπολοιπται* *λοιπὸν* &c. *M. du S.*

10. *Εὐδαιμονισαντας*] Antea legebatur *εὐδαιμονισαντας*, inepte proflus. Vid. c. 11. Et *ἑπὶ ταῖς* *Διο.* c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat *V. 1.* De *εὐδαιμονισαντας* vid. *Γουμ.* c. 10. *M. du S.*

σκοι, ἀλλ' ἢ τ' οὐκ ἀναγκαίῳ ἐπιθυμία,
καὶ ὁ τ' πολλῶν καὶ πολυήλων ἐκείνων ζή-
λος. ταγαρεῖν ὅσοι δυνάμει αὐτῆς κα-
κοδαίμονας ἐραστὰς ἔπλεον τινες, καὶ τριβάντες
ἐράσμενοι ὡς λαβόντες, ὑποπτικῶς αἰεὶ 20
πρὸς αὐτοὺς αἰεὶ ἐραδίζουσιν αὐτῶν θρα-
πύοντες, ἀπολαύσαι δὲ τ' παιδικῶν, ἀλλ'
ἐνδὲ μέχρι φιλήματι ἀκρὺς μελιδόνας ἴσα-
σι καὶ οἱ τῶν τυχεῖν καὶ ἀφύλκτοι ἐραδίῳ
γεννησόμενοι. ταύτῃ ἐν ἀποκλείσει, καὶ ζή 2
λοτύπως φυλάττεισι τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλ-
πίδι αἰεὶ τ' ἐρατῇ ἔχουσι δέδασιν καὶ μὴ
αὐτῶν ἢ ἀπρίγνους ἀπαγάγῃ τ' ἀγαν ἐπι-
θυμίας, καὶ ἀνέρας αὐτοῖς γένῃσι πρὸς
μελιδίων ἐν, καὶ ὑποκρίνῃ, καὶ αἰεὶ ποιήσονται 30
καὶ χαριῆναι, καὶ ἐπιμελήσονται πολυήλων.
εἰτ' ἔλαβον ἀμφω γηράσαιες, ἔξωροι γε-

non necessarium cupiditas, & multarum
illarum atque pretii magni rerum affecta-
tio. Itaque istos, tanquam inventos &
infelices amatores cum nati sunt, astuti
& veteratores amant superbe tractant, at-
que in tantum modo colunt, uti semper
ab iis amentur, frui autem amoribus suis
ne ad osculum quidem extimum permit-
tunt, qui norint in fructu ipso solutionem
amoris inesse. Hanc igitur excludunt, &
summo cavent studio. caeterum spe semper
amatorem sustentant: quippe metuunt, ne
desperatio illum a nimia cupiditate abdu-
cat, atque ita amare ipsos desinat. Arri-
dent igitur, & pollicentur, & semper fa-
cturi sunt, & praebituri, & rationem
habaturi pretiosorum munusculorum: inter haec
ambobus non sentientibus anni obrepunt,
ut

a Ἐπιθυμία] Ἀπικνοί V. b Πολυήλων] Πολυήλων Edd. c Ἀμφω] Ἀφω J. S. H. male. Sed Ἀμφω Fl. P.
Item W. L. P.

19. Καὶ τριβάντες] * Ἀριστοφάνους ἡ λέξις. σημαίνει δι-
εὐς ἐγγυμνασμένους τῷ πρῶνιματι, καὶ ἀφ' πολλῶν

πρῶνιματι ἐλακύνεται. V.

* Ἀριστοφάνους] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p.
24. (Ed. Graev.) Sed in postiore pro Ἀριστοφάνους ἡ λέξις.

erat Ἀριστοφάνους ἡ λέξις. Eaue tria verba scholium non incho-
bant, sed claudabant. J. F. R.

16. Πολυήλων] An πολυήλων. J. Br.
19. Ἐπιθυμία ἐ τριβάντες] Hoc habet ex Aristophan.
σημαίνει δι' per dictionem τριβάντες, τοὺς ἐγγυμνασμένους
τῷ πρῶνιματι. J. B.
Ἐπιθυμία] MS. Vat. 1. ἔπιθυμι, quod ἔπιθυμι haud
dubie esse oportuit, sensu eodem quo supra saepius
in Dial. mort. vidimus, ut VI. &c. M. du S.
Ἐπιθυμία ἐ τριβάντες] In Dial. mort. VI. ad quem Sou-
lius remittit, §. 3. ἔπιθυμι & ἔπιθυμι quidem occur-
rit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi va-
rians lectio est notata ulla, nec opus est; & licet ex
MS. Vat. ἔπιθυμι, conjicias illum voluisse ἔπιθυμι dare,
neque tamen hoc quadrat, quum ἔπιθυμι probum sit,
& sequenti verbo τριβάντες conveniens, quod adsuatum,
peritum significat, ut Scholia. innuit: Aristoph. quem
citavit ille, in Nub. 867. 868. pro adsuato, vel cum mo-
lestia experte adhibuit, unde tamen non sequeretur,
id callidum significare, ut versio Parisina habet; in-
esse tamen eam vim vocis, etiam ex composito ἐπι-
θυμι patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut.
275. ὅς ἐστιν ἐπιθυμι; quoniam serbo vulgari haec di-
cis veteratores. Rbique ex Soph. Aj. 104. ἐπιθυμι καί-
ματι. callida, scelerata, vulpecula, eoque putat re-
spectisse Aulociden Orat. I. p. 222. ὅς ἐστιν ἐπιθυμι & ἐπι-

τριβάντες καίματι. Girardus Aristophanis verba vertit:
committendum & perdendum, vel nimis proprie ad ver-
bum τριβάντες respiciens, vel quia in eodem versu Ari-
stophanis sequitur de poena qua dignus esset, nimi-
rum, αἱ κήμαι δι' σὺν βοῶν τοῦ, τοῦ, τὰς χοῖνας,
καὶ τὰς πιδὺς ποθεύσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπι-
θυμι, quasi multo usu tritus, callidus. Si jam
sceleratus, veterator, alibi vertere voles, licet. Ita
Noster in Dial. mort. & Jov. traeged. περιθυμιματι δι-
κῶν, rabula litium, & Demosth. de Cor. p. 160. περι-
θυμιματι ἀγῶνι, notante ibid. Spanhem. Vid. iterum
Aristoph. Nub. 446. ubi Kuster. duo alia ex eod. testi-
monia adfert. J. F. R.

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Haec sic dixit Heliod. lib. 1. κόρος
καὶ ἔπιθυμι τὸ τέλος. J. B.

29. Ἀνέρας — γένῃσι] Ita M. & Impr. Sed de-
buit esse ἀνέρας γένῃσι. M. du S.

31. Πολυήλων] Sic necessario legendum; quod &
Vossius vidit, & in suo Codice emendavit. In omni-
bus legitur πολυήλων. M. du S.

32. Ἐν ἔλαβον ἀμφω] Vulgo legitur, εἰτ' ἔλαβον ἀμφω
γηράσαιες, ἔξωροι γυναικες, prorsus ita, ac Graevius,
V. Cl. in notis pag. 970. legendum esse monuerat,
habet editio Florentina, nimirum ἀμφω pro ἔξωροι
quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμοις, ἢ ἄλλῃ ἔργῳ, καὶ αὐτῷ ἢ μὴ δίδουσι. πρέπει δ' ἐν αὐτοῖς εἶναι ὅ, ἃ 35 παρὶ τῷ βίῳ πόρα ἢ ἐλπίδα.

Τὸ μὲν δὲ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμῖαι ἀπαρτὰ ὑπομένει, ὡς πάντα ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ἢ ταύτῃ ἐξ ἀπαρτῶν διαρκῶς, ὅπως μετέξει αὐτῆς. 40 καὶ τοὶ αἰσχροὶ ἴσως, ἢ ἀνδραποδῶδες, ἀποδοῦναι αὐτῇ ταύτῃ εἰς αὐτόν. πολὺ γὰρ ἡδονῇ ἢ ἐν ἢ ἐλευθερίας ἡδονῇ. ὅμως δ' οὐ ἔχεται τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνουσι τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα ὁ μόνον πολλὰς ἀνδρῶν ὑπομένει, γελῶν αἱμαί, ἢ ἀσώτων ἢ ταῦθ' ὀρώσας, ὡς οἱ μὲν πόρα σαφεῖς, ἢ πρὸς δόλῳ, ἢ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐπιζόμενον ἔχειν, ὅ, τι δὴ ποτέ ὅτι τὸ ἡδύ, ἔτε ἐγένετό περ τασσέτω χρόνῳ. προσέτι δὲ, εὐδὲ γε-

d. Αὐτοῖς] Αὐτῇ male L. e. Μένει] Μένει Gr.

quod caeteras editiones pervasit.

Ibid. Ἀμφω] Ἀμφω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpretes veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam αἱ ἐλπίδες ἀμφω γράσαντες ἔχουσι γινόμενοι ἢ ὅτις τῷ ἔργῳ, καὶ αὐτοῖς τῷ μελλομένῳ, legendum αἱ ἐλπίδες ἀμφω γράσαντες. recte Latinus: donec imprudentes ambo senserint.

Ἀμφω] Ita W. L. P. El. & P. recte. Reliquae ἀμφω. M. du S.

Ibid. Ἐξουοί] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra αὐτοῖς ἀφ' ὧν. Lucian. alibi. Dion. in Julio.

35. Πέρα ἢ ἐλπίδες] Viderint alii. Ego legendum εὐνοῖο παρ' ἐλπίδα. M. du S.

Πέρα ἢ ἐλπίδες] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* assentior jubenti παρὰ legi. Nam et si infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῷ μετρίῳ ἔχοντες, ac perinde sit, veritasne ibi; praeter modum, an: ultra modum, & hic quoque πέρα ἢ ἐλπίδες verti queat: praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit. sensus, cum πέρα ἢ ἐλπίδες si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero αὐτοῖς legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil alii spem accepisse, & hoc voluit.

39. Θρασύη] Mihi placebat θρασύη, venetur. F. F. R.

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἔχτω τινὰ

συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνουσι, ubi primum desideratur nominativus verbi ἔχτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνουσι. Itaque converti, ac si legatur ἔχτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτοῖς, ἡδονῇ, εἰ ἐπιτυγχάνουσι. nec dubito, quin ita Lucianus dederit.

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. Gessn. legeris: αὐτοῖς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἔχτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: Habeto, sive des tamen aliquam iis veniam, εἰ ἐπιτύχουσι si contigeris, nempe id, quod cupimus. Adeoque neque cum *Soulis* opus erit ἐπιτύχουσι legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos homines pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὀρώσας dicens. Nec refert. quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τινὰ tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τινὰ est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. ἔχτω ὅ, ἢ τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρῶτον, εἰ ἀμενόμενος — ἰδρασε. Itaque & hic τὸ πρῶτον poteris intelligere, & exponere: haec res illis veniam tribuas &c.

43. Ἐπιτυγχάνουσι] Vorisins ἐπιτυγχάνουσι. quod probō. M. du S.

γενήσεται ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆ ἀληθείας λογίζοιτο, οἱ μὲν γε τῷ Ὀδυσσεύει ἐταῖροι, γλυκύν τινα τῷ λατὸν ἐδιδόντες, ἡμέλει τῷ ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῷ καλῶς ἐχόντων κατεφρόνεν ὥστε ἐπ' αὐτῇ ἀλογαυτῷ ἢ λήθῃ τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνῳ τῷ ψυχῆς ἀφ' ἑαυτοῦ. τὸ δὲ λιμῷ ζυγόντα παρὰ τὰ ἄλλα τῷ λατῷ ἐμφορμένῳ, μηδὲν μάστιγι δόντι, ὑπ' ἐλπίδι μόνης, τῷ καὶ αὐτὸν ὡς γένεσθαι πρὸς δόξαι, τῷ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ὅτι λησμένοι, Ἡράκλει, ὡς καὶ ἀγέλαστον, καὶ πλεονάζοντινων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δέοντων.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ζυγισίας αὐτῆς ἀγνοῖα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτῆς φέροντες ὁπίρρεπτοι τοῖς πλεονάζοντινων πρὸς ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τῶν πλεονάζοντινων εἰ μὴ κακίαν τις μεμνησθῇ ἀξίως, τῷ καὶ μόνη τῇ δόξῃ ἐπαίρομενοι, τῷ ζυγιστικῇ εὐκαρίδιαι τε καὶ εὐπαρίδοι ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῷ τοῦ πλεονάζοντινων καὶ ὑπὲρ τῆς πολλῆς νομίζουσιν, ὡς ἐγώ γε τὸ μὲν ἴδιον,

orationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia suave videretur, honesta & pulchra neglexerunt, & non omnino absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adster alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigenis.

9. Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae divitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a. Πρὸς] Πρὸς margo A1W. b. Τὸ ἡδὺ ἐκείνῳ] Τὸ ἡδὺ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. J. P. H. S. c. Διδόναι] Sic P. H. S. F. Item P. M. & V. διδόναι vero Fl. & J. ἀποδιδόναι margo A1W. omisso ποτὶ

52. Τὸν λατὸν] Βοτάνη ἐσθλῆς, ἢ ἱνίος καλοῦσι * μυρόλατον V.

69. Εὐπαρίδοι ἀνδράσιν] Εὐκατῆρας. εὐδαίμονες. πλεονάζοντινων V.

* Μυρόλατον] Μυρίαντον V. Hoc Schol. in M. non existat. Una praefert scriptura nescio, ait M. du S. Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λατὸν i. e. lotum herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit (vid. Matthiol. ad Dioscorid. p. 157. & Salmas. de botan. hyl.

iat. p. 6.) lotus vero apud rei herbariae scriptores non invenitur; mihi dubium non est μυρίαντον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter hinc, est tamen τὸ μύρον alibi usitatum, ut myrobolani.

J. F. R.

59. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ ὡς γένεσθαι ποτὶ δίδωξ, si aliquid dixisse velimus Lucianum.

J. M. G.

161d. Διδόναι] Probo quod in Fl. & J. est διδόναι; quamvis etiam M. P. M. & V. praefertant vulgatam διδόναι.

M. du S.

62. Πλεονάζοντινων . . . Ὀμηρ.] Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῆς παρ' Ὀμήρου πλεονάζοντινων. Adde & H. c. 7. Ὀμηρικὸς νικίσκος ἐκπλήξει μοι.

M. du S.

Πλεονάζοντινων] An de plagis interpretatur Lucianus quod

Od. I, 98. de focii, qui Lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἔχον, ἐπὶ ἧας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη καὶ τ. λ.

J. M. G.

64. Αὐτοῖς] Dedi αὐτοῖς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοῖς rectum.

J. F. R.

161d. Φέροντες ἐκπύρρεπτοι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus Dial. ad verba φέρον ἀπημπούλεως.

J. F. R.

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] De supra vulgi sollicitate.

J. Br.

71. Τὸ μὲν ἴδιον] Quod ad me privatim attinet.

J. Br.

72. Βασίλει τῷ μόνῳ] Vid. supra B. πρ. c. 9. A. V.

Ba.

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

ἐπὶ βασιλεὺς τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνείναι, ἢ συνὸν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύειν. ὁ ζυνουσίας, δεξαίμεν αὐτὸν.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς ὁ ὑποθέσεως ἔσσης, φέρε ἥδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὲς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸς τὸ εἰσδεχθῆναι ἢ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἥδη ὄντες πᾶν ἔχουσιν. ὅτι πᾶσι δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφή ἢ δράματι γίγνεται. ἢ γὰρ δὴ ἐκεῖνός γε εἰπὼν ἔστιν, ὥς εἰ ἢ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπία γέν, ἢ ἢ πολλὰ δέησις τῶνόν, ἀλλὰ θελῶσαι δὲ μόνον. εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλὰς μὲν ὁ ἀλγέδονος, συνεχῆς δὲ ὁ θυραυλίας, ἐωθεν τε ἐξαίσιτον, ἀειμένειν ἀθέμενον, ἢ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσιτον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δουρῆτα ὑπὸ θυραυλῶ κακῶς ὁ συρίζοντι, καὶ ὁ νομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τε λῆντα ὁ μήμης ὁ νόματι καὶ μὴν καὶ ἐδοῦν ὁ ὑπὲρ ὁ ὑπάρχουσαν δύναμιν ὁ τιμολογῆσαι χρῆ, πρὸς τὸ τὸ θυραυλομένον

[Δι] Δι. F. H. S. Fl. Δι. P. W. * Δι] Καὶ male S. sola. f. θυραυλ.] Vid. Schol. ap. Bourd. g. Συρίζοντι. Ita constanter legitur. fors tamen συρίζοντι. M. du S. h. Ὀνομακλήτορι. Duabus vocibus & duobus adde accentibus vulgo in Edd. male. i. Τελούττα. Τελούττε L. male. Vulgatam exhibent Fl. F. H. P.

Βασιλεὺς τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum.

79. Ἡ καταστροφή τῷ δέματι] Erasmus in prooemio: *Catastrophe fabulae*.

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρίας, ut θυραυλῶ πρὸς θύρας ἀστρέβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim.

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra Nigrin. c. 12. M. du S. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. Hemsterh.

89. Θυραῦ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem noter, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συρίζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene

c. Cels. VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse janitoribus ex Eox. c. 22. constat.

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re Casaubon. ad Sueton. ubi de servis Syris. Sauer. ad Sid. dixi ad Petron.

Ὀνομακλήτ. A.] Praeter Casaub. ad Sueton. Aug. c. 19. vid. Plut. in Cae. § 26. i. Ubi Ὀνομακλήτορες audiunt, & Hor. Ep. 1. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercetur servum, qui dicit nomina, laevum,
Qui sodiat laetus, &c.

Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. M. du S. Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] Afro nomenclatori. Brod. Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra.

ρῆναι ἀξίωμα, καὶ χρομαῖα αἰρεῖσθαι, οἷα δὲ ἐκκαῖν⁹ ἡδύαι, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρὸς κρέμης βλέπομεν⁹ καὶ φιλοπόνως ἔπειθ⁹, μάλλον δὲ ἡγνεῖσθαι, ὑπὸ τῷ οἰκετῆρι προσω-
θήμενον, καὶ ὥσπερ τινα πομπῇ ἀναπλη-
ρῶντα. ὁ δὲ, εἰδὲ προσέλεπε πολλῶν ἐξῆς
ἡμερῶν.

Ἦν δὲ πρὸς καὶ τὰ ἄριστα πράξεις, καὶ ἰδι-
οι, καὶ προσκαλέσας εἰρηλαί τι, ὅν δὲ τῷ-
χῃ, τότε δὴ τότε πολλὸς μὲν ὁ ἰδρῶς,
αὐτὸ δὲ ὁ ἰλιγγ⁹, καὶ τρόμος⁹ ἀκαιρος,
καὶ γέλας τῷ παρόντων ἐπὶ τῇ ὑπορίᾳ καὶ
πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τις ἢ ὁ βασιλεὺς
τῆς Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιας ἡμέρας ἦσαν, αὐτοῖς
λέγει. τῷτο οἱ μὲν χρηστοί, αἰδῶ ἐκάλεισαν·
οἱ δὲ τολμηροί, δουλῖαν· οἱ δὲ κακοῖναι, ἀ-
παιδισίαν. οὐ δ' ἔνι ὀπισθοφυλακῆς πε-
ραῖς τῷ πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες
καταδικάσας σεαυτὸ πολλὴν τῷ ὑπὸ γινωσκ-
ῖν. ἰσχυρὰ δὲ πολλὰς μὲν αὐτῶν νύκτας· ἰα-
σης, ἡμᾶς δ' αἰματόεντα ἀφ' ἀγάγῃς, ὅ, ἰ-
μὰ Δία, τῷ Ἑλένης ἔνεκα, εἰδὲ τῷ Πριάμῃ
Περγᾶμων, ἀλλὰ τῷ ἐλπιζομένῳ πόντε ὁδο-
λῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικῇ τινὲς θῆς σωι-
στᾶν⁹, ἐξέτασις τῶν τευθεν, εἰ οἶδα τὰ
μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πωλεῖσθαι ἢ ἀφ' ἀτρεῖς¹⁰
ὅς ἀνδρὲς, ἐκαστομένῳ, καὶ ὑδαμονιζομένῳ

bus suscipere oportet, ad dignitatem nem-
pe ejus quem colas, & colores eligere,
quibus ille delectetur, ne discrepos ab illo,
neque offendas si forte te videat; tum stu-
diosè illum affectari; vel praecedere potius
impulsus a servis, & quandam quasi poma-
rum implere. Ille vero multis deinceps die-
bus neque adspicit te.

II. Si vero aliquando felicissimus sis,
& videris te, & ad se vocatum rogaveris
fortuitorum quiddam: tum sane sudor
multus, & crebra vertigo, & tremor in-
tempestivus, & risus praesentium de aestu
tuo: & saepe cum respondendum sit, quis
Achivorum rex fuerit? respondes, mille
illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
pudorem appellant, audaces vero timidita-
tem, & maligni, inscitiam, tu vero pri-
mam tibi humanitatem periculossimam ex-
pertus, discedis tuam ipse damnans mericu-
losam diffidentiam. Cum vero multae tibi
inde noctes sine numero somni, sanguinei quo-
dies transierunt, non Helenae sane causa,
saut Pergamorum Priami, sed quinque quos-
speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus
aliquis obvenit, qui te commendat; exa-
men inde instituitur, an literas noveris? Ac
diviti quidem illa non insuavis exercitatio,
qui laudetur per hanc occasionem, & felici-
tatis nomine praedictur; tibi vero certa-
men

a Προκαλέσας εἰρηλαί τι. Sic Edd. &c. προσκαλέσας τι. W. δ' δὲ τότε] Deest in S. e' Iabrys. Laby W.

9. ἰλιγγ⁹] Ὅταν πρὸς τῷ καρδίᾳ γρίψ⁹ ἔχῃ-
ται, ἰσχυρὰ δὲ πόντος, ὁ καλοῦνται ἰλιγγίον.

* Καρδία] Intellige ostium ventriculi, quod medicis καρ-
δία vocatur, cujus dolor καρδιαχία audit, ob vicinitatem &c
consensum cordis. Vid. Feis. accon. Hippocr. Sic καρδιαχία &c
καρδιαχία μὲν γρίψ. Ovis ventriculi dolor cum tachycardia,

13. Καταδικάσας] Ἀπὸ τῷ καταδικάζω. V.

apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hip-
pocrates, quam aequè falsam atque illam Scholiastae hodierni
pronuntiant medici. Sed non convenit hic medicis commen-
tari. J. F. R.

94. Χρομαῖα] Vetustissimus itaque & a Romanis
usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut fa-
miliae Magnatum certis coloribus distinctae appare-
rent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc
inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant.

Id. de S. Ibid. Οἷα δὲ ἐκκαῖν] Castigo ἐκκαῖν. J. Br. l. modo
adducto. Sed ἐκκαῖν ego in omnibus jam inveni.

3. Εἰρηλαί] Nimirum lego ἰρηλαί. ἰρηλαί nondum

observavi active positum; melius ad ἰρηλαί convenit
accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c.
Caeterum tale genus sermonum est Heras. Sat. 2, 6,
44. Hōra quōta est? Threx est Gallina Syro par? Ma-
tulina parum canos jam frigora mordent, & quae ri-
mosa bene deponuntur in auro.

J. M. G. 4. Τότε δὲ τότε] Conf. supra de Sacrif. §. 14. pr.
τότε δὲ τότε ἔψαι πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὲ
τότε hic in Merc. cond. male omīssa in Ed. Benedict.
J. F. R.

13. Κατα

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respondeat quid eorum quae dicia videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adites.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrecent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velat ex infidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, illicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

οὐδὲ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἀπαλῆς τῆς βίης τότε προκαλεῖται δοκῶν ὑπὲς ἐρχεῖν γὰρ εἰκότως τὸ μὴ ὑπ' ἄλλῳ ἀνκαταδεχθῆναι, πρὸς τὴν προτέρην ἀπελθῆναι, καὶ δόξα εἶναι ἀδόκιμον ἀνάγκη τοῖνυν ἐς μυρία ἀφαιρῆσθαι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξέλαζόμεναις φθονόντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλῃς εἶναι τῇ αὐτῇ ἀντικαταμένῃ) αὐτοὶ δὲ πάντα ὁδοῦς ἐρηκεῖν νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνῃ προσαποκτείνεσθαι. καὶ εἰ μὲν ἐκπαυλίζῃ τι τὴν λογομένην, ἀπολλόμενον· εἰ δὲ μειδιᾷ ἀκέρως γεγηθῶτα καὶ πᾶντα καθίσταμενον.

13. Εἰκότως δὲ πολλὰς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονήσας, καὶ ἄλλας ἀντί σοι τιθεμένους ἐκαστὸν ἀποτὸν ἐκ λόγου τοῦ ἐκείνου, λέληθεν. οὐκ ἐπὶ νόησιν ἀνδρῶν οὐ βαθεῖ πώγων καὶ πολὺ καὶ κόμην, ἐξεταζόμενοι εἰ τι ὁδὸν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκῶντα εἶδαι, τοῖς δὲ μὴ μέσος οὐ τοσούτῃ χρόνῳ, καὶ πολυπραγμονεῖται σὺ ἅπας ὁ παραληλυθὼς βίῃ. καὶ μὲν τις ἀπολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γὰρ ἐκ τινος εὐτελεῖς αἰτίας προσκακερκεῖς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχόν, ἢ παιδερᾶν, τὸτ' ἐκείνο, ἐκ τῆς Διὸς δέλῃαι ὁ μάρτυς· ἀντὶ πάντων ἅμα ἐξῆς ἐπαυῶσιν, ὑποπτοί, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ διδουκασμένοι. χρὴ τοῖνυν πολλὰ

δ' Ἀκούει] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καταδεχθῆναι] Καταγγεῖναι.

J. B.

14. Πολλὰς δ' αἰτίους &c.] Hom. II. I. 325. M. du S.

15. Ἡμεῖς δ' αἰματώτατα] Hom. II. I.

Ὡς ἐ γὰρ, πολλὰς δ' αἰτίους ἰούτας ἰαυοῦ

Ἡμεῖς δ' αἰματώτατα.

J. Br.

17. Ἀλλὰ τῷ ἐπιζομένῳ πῶς ἰδῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim distictum, quæ summam Græcis suis videretur Lucianus per πέντε δόλους exprimere voluisse.

J. P. a G.

Ibid. πῶς ἰδῶν] Conf. infra c. 24.

M. du S.

18. Τραγικὸν τὸν δαῖον] Affine est adagium huius, δαῖον ἐ μηχανῇ.

J. Br.

Τραγικὸν τ. δαῖον] Unde & δαῖον δαῖον μηχανῇ in proverbium abiit.

M. du S.

26. Ἀνάγκη τοῖνυν &c.] Verterem: Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quæ modo rivalibus tuis invidens, (fac enim & alios earundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia uti par eras, dixisse, modo metuas & speres. Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco.

L. Bos.

33. Ἀκούει] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει.

M. du S.

38. Ἐν βαθεῖ πώγων] Vid. nos supra ad Pifc. c. 41. Adde eandem significationem τῷ βαθεῖ ex Simonid. carm. I. qui κόμην βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & sæpe alibi.

J. F. R.

46. Ἐκ τῆς Διὸς δέλῃαι] Exstans in paroemia: ex Jovis tabulis. J. Br.

Ἐκ τῆς Διὸς δέλῃαι ὁ μάρτυς] Proverb.

J. B.

Pppp 2

so. Kal

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐνασθῆναι. ^a μό-
τως γὰρ ἂν ἔτω κρατήσῃς. εἴεν, καὶ δὴ εὐτύ-
χηταί σοι πάντα ^b καὶ εὐχῆς μείζονος αὐ-
τὸς τε γὰρ ἐπῆνεσε τῆς λόγους, καὶ τὸ φίλων
οἱ ἐντιμότεστοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ
τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ
βούλει, οὐκ ἀντιλέγου δὲ ^c ἔτι ὅππῃ-
πῃ, ἔτο οὐκ οἰκονόμῃ. ἔδὲ τις ἐπέμψατό
σου τὸ βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλω, καὶ παῖθα-
χθῆναι αἴσια τὰ ἱέρα.

Κοιράτης ἐν, ὦ μακάριε, καὶ ἔσται
τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληβο-
φας, καὶ τὴν Σάρδιον ἀκρόπολιν καθήκεις, καὶ
ἔξῃς τὸ τὴν Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμείλεις
ὀρίθων γάλα. οὐδὲν δὲ σοι ἀπὸ τῆς τοσούτου
πρόνοις μέγιστα ἡλικία γενέσθαι τὰ γὰρ, ἵνα
μὴ φύλλῃς μόνον ὁ φέφανθαι, καὶ τὸν τι-
μιότατον οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀριθῆναι, καὶ τῶτον
ὡς καὶ τὸ χρέας ἀπραγμόνως ἀποδίδασθαι,
καὶ τὴν ἄλλαν τιμὴν ὑπὲρ τῆς πολλῆς ὑπαρ-
χῶν πρόνοις δὲ ἐκείνου, καὶ πηλὴν καὶ δρόμον,
καὶ ἀγρυπνίαν, ἀπαπταῖσθαι καὶ τῶτον δὴ 70

ta te felicitate uti, & nusquam omnino op-
pugnari: hac sola enim ratione viceris. E-
sto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam
fortuna evenerunt: & ipse enim tuam lau-
davit orationem, & amicorum honoratissi-
mi, & quibus maxime credit de talibus,
ipsum non averterunt: porro idem vult
suxor, neque procurator contradicit, nec
dispensator: neque vitam tuam quisquam
reprehendit, sed placata omnia, & litaturus
undique.

13. Vicisti igitur, beate; coronatus es
Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti,
aut Sardium arcem expugnasti: & Amal-
theae cornu habebis, & gallinarum lac
mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi la-
boribus mirum quanta bona contingere, ne
foliacea modo corona sit; mercedem opor-
tet constitui minime contemnendam, eam-
que, quo tempore opus est, sine difficul-
tate solvi, aliumque etiam supra vulgus
honorem tibi haberi; & quietem jam
contingere laborum illorum, & luti, &
cursuum, & vigiliarum; & illud quod in

VO-

^a Μόνως] Μέλις margo AWH. ^b Τῆς εὐχῆς μείζονος] Ἐκ τῆς εὐχῆς μείζονος. F. P. S. H. &c. Prius vero, quod
in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῆς μείζονος G. P. εὐτυχῆς M. τυχῆς μ— L. εὐτυχῆς μείζονος
adscriptum erat ad marg. AWH. ^c Οὐτῇ] Sic W. & V. ἢ δὲ discretim F. H. Fl. ἢ δὲ conjunctim P. S.
& E.

63. Ὀρίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ ἀγαθῶν.
ταῦτα τῇ προσηγορίᾳ, λεγομένη, τὸ ὀρίθων * γάλα. V. (ὀρί-

θων δὲ γάλα τὸ λεγόμεν τῷ ὄσῳ. C.)

* Γάλα] Eusebiius ad vers. 532. Dionysii Pariegerae, hanc
de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὐτῇ
ἰωνικῇ σάμῳ ὑπὸ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ παροιμασθῆναι γάλα ὀρίθων

φασὶν αὐτὴν. Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam.
J. C.

50. Καὶ δὴ εὐτυχῆσαι σοι πάντα οὐκ εὐχῆς μείζονος.]
Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτυχῆσαι σοι πάντα. εὐτυχῆς μείζονος.
Ago optima tibi succedunt. Aditum in modum felix
es.

51. Τῆς εὐχῆς μείζονος] Impressi omnes οὐκ εὐχῆς
μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mf. L. τυχῆς
μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχῆς μείζονος, nisi quod
in M. in voce εὐτυχῆς extrema illud ἢς erat ἢς a
prima manu. Scriptura illa Codd. Mf. supra jam di-
cta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata
medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicititer,
ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem
per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Lu-

ciani loca inspecta; hac ipso libello c. 6. Βόρῃ γὰρ ἀ-
λαμῆται αἱ ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὲ τὸ τὴν εὐχῆς. Et
in Hrod. ipso fere initio, μείζονος γὰρ εὐχῆς τῶντος. Con-
fer etiam Αλ. c. 9. & 26.

59. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. J. B.
62. Ἀμαλθείας κέρας] Bras. in adag. Coria cornu.

J. Br.
Ibid. Ἀμείλεις ὀρίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ
ἀγαθῶν.

J. B.
63. Ὀρίθων γάλα] Idem in proverbio, Lac galli-
nacum.

J. Br.
Ὀρίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. Ari-
stoph. Schol. p. 465. E. (i. e. ad Ves. vers. 506.) Strab.
XIV,

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & com-
modum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu sunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquires, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, ὁποτέναια τὰ πρὸς καθύδην, μόνον ἐκεῖνα πρῶτ' ἰδὼν, ὃν ἐνεκα ἢ δέχῃ παρελήφης, καὶ ὃν ἐμμιᾶσθαι εἰ. ἔχρη μὲν ὅτως, ὃ Τυμόκλεις, καὶ ὅθεν ἀν' ἡν μέγα κα-
σπὸν, ὑποκύνει. Φέρειν τ' ἐγγὺς ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρυσὸν ὄν-
τα, ἀλλὰ πολλὰ, μάλλον δὲ ὅτι πατὴρ δέ. μυρία γὰρ ἐστὶν ἀφόρητα ἐλθόντα ἀνδρὶ ὃν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. ὁσκέλει δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκύνει, εἴ τις ἀν-
τὰ ὑπομῆσαι δύναται, παλαιὰ καὶ ἐπ' ἐλά-
χιστοι ὁμιλίαι.

Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τῆς πρώτης δείπνου, ἢ δο-
κῆς, ὃ σε εἰκὸς διπλήσειν τὰ πρὸς τέλεια καὶ
μελλούσης συνουσίας. εὐδὲς ἐν πρῶτοις πρὸς γέ-
λων τις ἔκειν ὅτι τὸ δείπνον, ὅτι ἀνομι-
λήσας οἰκέτης, ὃν χρὴ πρῶτον ἴλεον ποιή-
σαι, καὶ ὁρῶντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀ-
δέξασθαι εἶναι δόκῆς, τὴν ἀχίσιον πέντε
δραχμῶν. ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἀπα-
γε, καὶ οὐδὲ ἐγὼ, καὶ Ἡράκλεις, μὴ
γέ-

δ Δοκῆς] Sic M. & emend. Vorst. δοκῆς Edd. omnes. ο' Ακκισάμενος] Ακκισάμενος male B2. Recte ἀκκισάμενος. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμενος] Προσπομπάμενος, ὑπαγορεύμενος. V.

XIV. De Samo p. m. 439. C. De cornu Copia, Apol-
lod. L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δόνηρον ἔχει τοιαύτην, ὡς βροτῶν ἢ ποτῶν, ὅπως εὐχεται. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, Amalibeam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optinae convenit. Philemonis tamen aetate Cornu bovinum a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et Ovid. Fast. V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diad. Sic. IV. p. 241. & Apollod. l. c. M. du S.

65. Φάλλωσθαι εἶπας] Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. J. Br.

71. Τὸ δ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρὰ. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitura videri vult. M. du S.

Ibid. Ἀποτίναται τὰ πόδι] Erasmus in adagio: porrectis dormire pedibus, J. Br.

Ἀποτίναται τὰ πόδι] Quod pag. 237. dixit ἔκ-
πιασθαι, sic in Paraf. ὑπὸς ἀφικῶς, tangit Casaub. ad lib. 2. Suet. J. B.

84. Προτίλιναι] Metaphorice sumit προτίλιναι ut patet apud Hesych. Alii dixerunt προτίλιναι ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyl. ad Agamn. J. B.

89. Δοκῆς] Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. M. du S.

90. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀκκισάμενος, quod minime proba; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκκισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. M. du S.

Ibid. Καὶ ἀπαγε] Apage. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis: J. Br.

91. Παρὰ σοῦ] Abs te ego quicquam sumam! J. Br.

γένειο^a ἐπιπῶν, τέλ^b ἐπίδῃ^c καὶ ἄπι-
σί σοι πλατὺ ἐγγαῖον^d σύ δ' ἐόητα καθά-
ρην προχυρισάμεν^e, καὶ σκαυτὸν^f ὡς κο-
μιάταια χηματίσας, λυσάμεν^g ἡμεῖς, 9
δεδίως^h μὴ πρὸ ἑⁱ ἄλλον ἀφίκοιο. ἀπειρό-
καλον γὰρ, ὅσοι καὶ τὸ ὕψαιον ἦεν, φοβί-
κον. αὐτὸ δὲ τηρήσας τὸ μέσον ἔ^k καιρῷ, εἰς
ἐλήλυθας. καὶ σε πᾶν ἐντίμως ἐδέξατο καὶ
ᾤχελασεν^l πρὸς, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ ἑ^m
πλευρῆς, καὶ δύο περὶ χερσὶν ἑⁿ θαλαίων φίλων.

Σὺ δ' ὅσοι τῷ Διὶ^o ὅτε^p παρὰ δὸν,
πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἐκάστῳ ἑ^r στρα-
τομένοι μετέμειπες^s εἶ. ζῆνα γὰρ σοὶ καὶ ἀγνο-
στα πάντα. καὶ ἥτε^t οἰκατεῖα εἰς σε ἀποβλέ-
πει, καὶ ἑ^u παρόντων ἑκάστῳ^v ὅ, τι πράξεις
ᾤψιθ' ἑ^w αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλοσῶν
τῷτο, ἀλλὰ καὶ προῖπέ τισι τῷ^x οἰκατεῖ^y
ᾤψιθ' ἑ^z ὅπως εἰς τὴν παῖδας, ἥ εἰς ἑ^{aa}
γυναῖκα, καὶ εἰ πολλὰ καὶ ἐκ^{ab} ὀφθαλμοῦ
ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ ἑ^{ac} συνθέπνουν ἀκόλυθοι
ὄρωντες ἐκπεπληγμένον, εἰς ἑ^{ad} ἀπειρίαν γὰρ
δραμμένων ἀποσκάπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι
ἑ^{ae} μὴ παρ' ἄλλω πρότερον σε δεδιπνηκέναι, 15
καὶ τὸ καιρὸν εἶναι σοὶ καὶ τὸ χερσὶ μαχίρων

denique persuaderi sibi patitur, & albis te
dentibus ridens abit. Tu vero pura veste
deprocta, & quam ornatissime composi-
tus lotusque venis, metuens ne ante alios
addis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut
superbum, venire ultimum. Ipso igitur
medio observato tempore, ingressus es, &
cum honoris te significatione exceperunt,
teque prehensum aliquis accumbere iussit
paullum supra divitem, post duos circiter
amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum in-
gressus admiraris omnia, & ad utrumquod-
que eorum quae fiunt suspensus aestuas:
peregrina enim tibi & incognita omnia,
porro hinc familia in te intendit oculos,
hinc convivarum quisque, quid agas ob-
servant. Nec ipse dives non hoc curat,
sed praecepit etiam fervorum quibusdam,
ut attendant, quomodo erga pueros & uxo-
rem te geras, utrum saepe circumlatis ocu-
lis eos adspicias. Ac convivarum quidem
servi attonitum te videntes, infestiam eo-
rum, quae facis, ridet, signumque etiam
ex illo capiunt, te numquam apud alium
prius coenasse, quod novum tibi insolens-
que

^a Ἐπιπῶν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ἐπιπῶν M. ^b Ὁ; Ex M. In Edd. aberat. ^c Μ; Εἰ μὴ P. ^d Οἰκατεῖα] Οἰκατεῖα W. ^e Εἰ ποσάμεις] Ἡ εἰ ποσάμεις Th. Morsil. Sed vulgatum servat M. & Edd. omnes. ^f Ἐκ ὀφθαλμοῦ] Deest in P. ^g Τὸ καιρὸν] Καὶ τὸ καιρὸν Edd. ^h Καὶ τὸ καιρὸν Edd. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. ⁱ Καὶ τὸ καιρὸν] Sic J. in reliqq. deest καὶ ante τὸ καιρὸν.

92. Ἐπιπῶν] Sic M. In reliquis ἐπιπῶν. M. du S. Ibid. Τέλ^b ἐπίδῃ] Tandem flebisur. J. Br.

Ibid. Καὶ ἄπισί σοι] Ac discedis, te late diducto ore ridens. J. Br.

93. Ἐγγαῖον] Vñ. supr. Dial. mort. V. med. M. du S.

94. Ὁ;] Sic M. ut Συγρ. c. 12. & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. M. du S.

Ibid. Κομιάταια χηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis seq. J. B.

1. Ἰπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλου-
σίω, quomodo usurpat Συμπαν. c. 9. vel ὑπὸ τῷ πλο-
σίω, ut hic c. 34. ὑπὸ τῷ πλούσιω. Nam supra divi-
tem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile
possum, ut qui sciam contra morem veterum hoc

esse. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μικροφ-
λοῦ. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas
accubuisse. M. du S.

3. Τὸ Διὶ καὶ ὅλοι] Tangit Heliad. lib. 2. J. B.

Ibid. Διὶ καὶ ὅλοι] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.

4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.

11. Εἰ πολλὰ καὶ ἐκ ὀφθαλμοῦ ἀποβλέψεις] Ἡ εἰς πάλ-
λας. Th. M.

Ibid. Ἐκ ὀφθαλμοῦ] Limis oculis. J. Br.

Ἐκ ὀφθαλμοῦ] Attenta consideratione, circumspicien-
tia, Gestia: ὀφθαλμοῦ Hefsch. A. V.

Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, περιωπῆς. J. B.

13. Ἐκτεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S.

Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad ver-
bum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes
sit pr. c. 16. proxime sequentis. J. F. R.

16. Καὶ

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinofus videre; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis ad hunc comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreas & cunctis Achivos Multa pati & facere tantae felicitatis gra-*

τίθεται ὅσῳ ἐν εἰκός, ἰδὼν τε ἀνάγκη, ὡς δόριος, ἢ μήτε διψῶντα, ἢ πεινῶντα τῶν πολλῶν, μὴ δόξης οὐδ' ὀφελὺς τις εἴη, οὐ μήτε ὅλῳ ὡδ' ἀλλ' ἐν τῶν πολλῶν τῶν τάξιν ἐσθλασμένων, εἶδεναι ἐφ' ὃ, τὴν πρῶτον ἢ δεύτερον ἢ χεῖρα ἐνέγκης. ὑποβλέπειν ἐν ἑς τὴν πολλοῦ δέησιν, καὶ κείνῳ τὴν λῶν ἢ μανθάνειν τὴν δειπνῶν ἢ ἀκολουθίαν.

25. Τὰ δ' ἄλλα πικρὰ εἰ, ἢ δόριος πλείως ἢ ψυχρὴν, πρὸς ἑκάστα τὴν πρᾶξιν μένων ἐκπεπληγμένῳ. ἢ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίης τὴν πολλοῦ τὴν χρυσῶν, ἢ τῆς ἐλέφαντος, ἢ τὴν τῶν αὐτῆς τρυφῆς. ἄρτι δὲ, οἰκτερεῖσθαι οὐκ ἔστιν, ὡς τὸ μὲν ἐν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καὶ κείνῳ εἰσέρχεται σε, ὡς ζῆλω τινὰ βίωσιν ἢ βίον, ἅπαντας ἐκείνοις ἐντροφῆσιν, ἢ μεδέων αὐτῶν ἐξ ἐσθλότητος. οἷον γὰρ εἶσαι Διονύσια ἐορτάσαι, καὶ 35. πρὸς ἢ μεράκια ἄρα ἡ δακρυόμενα, ἢ ἡρέμα προσμυθῶντα, γλαφυρωτέραι ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν δακρυόμεν ὥστε συνήχως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνῳ ὁ φθέρωνται.

Οὐ νέμεσις Τρῶας ἢ εὐκλήμειδας Ἀχαιοὺς
40. Πάλλὰ ποιεῖν ἢ ὑπομένειν ὑπὲρ τὴν τῶν αὐτῆς αὐ-

• 1. Τίθεται] Τίθεται γ. & Fl. m. Decesse autem in H. notaverat M. du S. falso; nam legitur probe τίθεται in ea & omnibus reliq. excepta γ. quae — οἱ habet cum Fl. k. Πικρὰ] Πικρὰ Fl. male. Πικρὰ P. i. Ζηλῶν] Ζηλῶν W. male. m. Εὐδαιμονίης] Εὐδαιμονίης margo ΔΙΩ. n. φθέρωνται] Εὐφθέρωνται M.

16. Καὶ τὸ χειρῶν. τ.] Καὶ ex γ. est. W. Fl. & γ. habent τίθεται pro τίθεται. Delevimus autem aliud γ., quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. Flor. ante τὸ καὶνὸν legebatur (editum enim erat γ. τὸ καὶνὸν εἶναι σοὶ τὸ χειρῶν καὶνὸν τίθεται. Sed γ. bis habebat γ. nempe ante τὸ καὶνὸν, & ante τὸ καὶν.) M. etiam a prima manu non agnoscebat.

M. du S.

Ibid. Χειρῶν καὶνὸν] Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Clar. Casaub. c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi.

γ. B.

30. Τὸ μὲν ἐν] Rarior haec phrasia; occurrit tamen iterum in Δι. c. 20. τάχα δὲ γινώσκῃ τὸ μὲν ἐν. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334. E. M. du S. Τὸ μὲν ἐν] De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad 80. c. 6. etiam de hac nonnihil diximus.

γ. B. E.

Ibid. Εἴτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi.

γ. B.

32. Τὸν βίον] Τὸν βίον. προσόστω. Hanc vocem interpretati Casaub. ad Athen. Herald. ad Mart.

γ. B.

34. Διονύσια] Bacchanalia; convivia hujusmodi.

γ. B.

35. Μειράμενα ἄρα] Plures Romani quam Athenienses alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παιδῶν ἀγέλης ὅσῳ ἴστωι φορβᾷς συνεγείρειν. Et Clementis similem querelam; αἰσχροῦς τὴν οὐκ ἀσκήναι παρ' αὐτοῖς ὅ μιν αὐτῶν ἀρᾶν ἀγέλαι, καθάπερ δεινότητων, παρ' αὐτῶν ἀμείλονται τὸ πάλῳ.

M. du S.

39. Οὐ νέμεσις] Hom. Il. Γ.

γ. B.

Οὐ νέμεσις] Hom. Il. Γ. 156.

M. du S.

εὐδαιμονίας. Φιλαίσιαι τὸ ὅτι τῦτα. ἔ
σκύφον εὐμεγέθη· τινα αἰτήσας, πρῶτίε
σαι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποιεῖ πρὸς
ἐκάν· οὐ δὲ λαβάν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐ
τὸν ὑπειπὼν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' ἁπειρίας, 4
καὶ ἀγροικίας δόξαν ὄφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἐν σὺν τῷ προπόσεως ἐκεί
νης πολλοῖς τῷ παλαιῶν φίλων γεγένησαι,
καὶ πρῶτον ὅτι τῇ καλακλίσει ἐλύπησας τι
νας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦσαν, πρὸς κρήνης 5
ἀνδρῶν πολυτῇ δουλείᾳ ἠντληκῶτων. εὐδὺς
ἐν καὶ ταῦτος τις· ἀλλ' οὐ λόγος· οὐ αὐ
τοῖς. τῦτο δ' ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δουλοῖς
ἐλείπειο, καὶ τ' ἄρτι ἐσεληλυθῶτων ἐς τ'
οἰκίαν, δειλότερος ἦναι. καὶ μόνος τοῖς Ἑλλησι 5
τῦτος ἀνέσκη· ἢ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί
ἔστιν ἐφ' ὅτῳ πόριμῶν ἡμῶν; ἐ ρημάτια
δύστηα λέγοις, οἰοῖσιν τι παμμεγέθεις ἀ
φελεῖν; ἀλλ' οὐ δέ, ἐ γὰρ εἶδες ὅσα μ' ἔπειν,
ἔπειν δὲ τὰ πρὸς θεοῦ συλλαβάν· κατέ- 6
φαγεν; ἀπειρόκαλ' ἄνθρωπος, καὶ λιμὴν
πλέως· ἐ δ' ὅναρ λυγρὸν ποιεῖ ἄρτε ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum
quoddam poculum poscens propinat tibi Ma-
gistro, vel quocumque demum nomine te
appellans: tu vero capiens poculum, quid
tibi respondendum sit ignoras prae imperi-
tia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione
veterum amicorum plurium subiisti, &
jam prius in ipso accubitu offendisti quos-
dam illorum, quod novus hospes praelatus
es viris qui multorum jam annorum servi-
tutem exhaustere. Statim igitur tales inter
ipsos habentur de te sermones. Hoc scili-
cet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam
post eos, qui modo ingressi domum sunt,
habeamur: &, solis hisce Graeculis Ro-
manorum urbs patet. Quid vero est, quo
ante nos censetur? num fermunculis qui-
busdam miseris proferendis, maximam se
putant utilitatem adferre? Alius vero, non
enim vidisti, inquit, quantum biberit? &
quomodo adposita sibi corripens vorave-
rit? bonarum rerum imperitus homo, &
esuritionum plenus, ne per quietem um-
quam

a. Τὴν] Sic M. recte. Edd. omnes τις. b. Ἀπειρίας] Ἀπειρίας male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum
P. c. Περὶ σὺ λ. i. a.]. Ἐν αὐτοῖς περὶ σὺ λόγος. M. d. Ἡμῶν] Ἡμῶν M. e. Ἐλείπειο] Ἐλείπειο M. f. Ἐσελη-
λυθῶτων] Confans scriptura. g. Κατέφαγεν] Κατέφαγεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλαίσιαι] Φιλοσησία ἐστίν, ἡνίκα τις ἐν ἀφῆρ,
δοῦλ' ἔδιδασκεν αὐτῷ φίλος πῖον, τὸ λοιπὸν πρὸς ἄλλ' ἐπι-

λε καὶ τὸν φίλῳ χαρισάμενος. V.

42. Τὴν αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis
est, τῇ. De ipso patre familias enim dici sequentia
arguant, cum invidia & offensio ceterorum sequatur
exhibitum ei hoc facto honorem. M. d. S.

51. Πολυτῇ δουλείᾳ] Vide quid dixerim ad hunc
Petrus. locum, veterem copulam. J. B.

Παλαιῶν φίλων ἠντληκῶτων] Confirmat hanc phra-
sin Davif. ad Cic. Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2.
quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35. existimavit
ἐκαστὸν πῖον Græce non dici. Nam Theophr. ad
Autol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἀνθρώπος ἔσθην-
ΤΑΝΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὁδόν, λόπον. Eurip. in Cyclo-
pe vs. 10. — μείζον' ἐκαστὸν πῖον. Idem Med. 79.
Alkest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davifii notis
excerpta non piguit. Sed ἐκαστὸν λόγον, verba
fundere, non ἐκαστὸν (licet vulgo ἐκαστὸν opposi-
tum sit τῷ ἐκαστῷ) postea infra de mort. peregr. c. 5.

quod similiter tuetur Jans. in Lectt. Luc. p. 367—8.
quodque ibi, si eousque curam nostram continuare
dabitur, inferemus.

56. Ἀνίσταται] Patet.

61. Καὶ λιμὸν πλέως] Graculus esuriens. AE. M.
Idem Scholion habet F. Gujer.

Ibid. Λιμὸν πλέως] An aliquis fame plenus est? im-
mo vacuus. Sed τὸ πλεῖον significare magnitudinem,
quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena.

62. Λευκὸν πῖον ἄρτου] Albo pane.

Græcis album
panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus.
Apud Athenæum L. IV. describitur convivium
Atticum, in quo commemorantur panes λευκοῖς
χρῶν. Græci panes elegantiores λευκοῖς appellant,
sordidiores φειοῖς.

G. C.
Λευκὸν . .] Lepidum est, quod de Hispano homine
com-

quam candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana, quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto jacebit misere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, & forte jam ad calumnias se parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus justo qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia

θεῖς, ἔτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὀρθος, ὡς μόλις τὰ ὄσ' αἱ μὲν καταλέλοιπε. τρίτῃ 65 ἄλλῃ, ὃ μάταιοι, Φησὶ, πέντε ἕδ' ἄλῳ ἡμερῶν ὄψαδε αὐτὸν, ἐνταῦθ' αὖ ἐς ἡμῶν τὰ ὄμοκα πονήσωμεν. ἴν' μὲν γὰρ ὡς αὖ τὰ καινὰ τῆς ὑποδημάτων ἐς τιμῇ τινι καὶ ὅτι-μελεία ἐστίν· ἐπεὶ δὲ παλὴν πολλὰ κί, καὶ ἔς τῶν πηλῶν ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίῃ ἀθλίως ἐρρίμῃ· κόρεων ὡς αὖ ἡμεῖς ἀνά-πλευς· ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοιαῦτα καὶ σὺ παλ-λά τρέφουσι, καὶ πῶς ἤδη καὶ πρὸς ἀφρο-νάς τις αὐτῆς ὡς ἀσκαδίζον.]

Τὸ δ' ἐν συμπόσειον ὅλον ἐκεῖνο, σὸν ὅτι, καὶ σὺ οἱ πλεῖστοι τῷ λόγῳ· σὺ δ' ὑπ' ἀθλείας πλεον τῷ ἱκανῷ ἐμπιπὼν οἶνον λεπτῷ, καὶ δριμέῃ, πάλαι δ' γαστρός ἐπεγνώσθης, πονηρὸς ἔχεις καὶ ἔτε προξενασθῆναι σοι κα-8 ὁλόν, ἔτε μένειν ἀσφαλές. Σπλινομένη τοί-νω τῷ πότε, καὶ λόγῳ ὅτι λόγῳ· γι-γνομένων, καὶ διαμάτων ὅτι διαμασι πα-γιόντων (ἅπαντα γὰρ ὅτι δεικνύσθαι σοι τὰ αὐ-

h. Καὶ τῷ πηλῷ Καὶ ὑπὸ τῷ πηλῷ Edd. omnes. Sola margo A1W. omittit ὑπὸ. i. ἀναπλησθῇ] Conf. ἀναπλησθῇ male. Sic notavit du Sou1. Credo indicare volens ἀναπλησθῇ constantem esse lectionem. At margo A1W. recte habet ἀναπλησθῇ. k. Παρὶ σὺ πηλῷ Πολλὰ περὶ σὺ W. i. Γυγνομένων] Sic Fl. P. H. S. Γυγνομένων J. & M.

67. Ποτιούμενοι] Δυσφραύοντα. μὲν οἰμονγῆς ὡς ἀνακαλύοντα. V.

commemorat alicubi *Wagenfeilins*, cum in contubernium principis adsumtum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. J. M. G.

63. Νομαδικῆ ὀρθῇ] Gallinae Africanæ seu Numidicæ. Horatius *Afram avem* appellat. J. Brod. l. sæpe adlato: ita scribit ὀρθῇ pro ὀρθῷ, quod quidem parum refert, & Numidicæ pro Numidicæ. J. F. R.

64. Τρίτος ἄλλος] E servus quispiam. J. Br. 70. Καὶ τῷ πηλῷ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τῷ πηλῷ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere præpositionem nullus dubitavi, præeunte margine A1W. in qua Codicis lectio erat notata, quæ ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum, si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, et-
TOM. I.

iam si analogis exemplis videatur posse defendi, quæ tamen vereor ut satis fiat convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλησθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta præpositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut luto oppletus diceretur, veluti calcei solent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω sæpe cum luto, conjungi, hominesque hinc πλάσµατα πηλῷ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeso *figgere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. J. F. R. *Ibid.* ὑπὸ τῇ κλίῃ] Laudat hunc locum *Cassaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparisonem alibi re-
J. B.

αὐτῇ βέλῃαι) κόλασιν ἢ μικρὰν ὑπομέ-
νεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνώμενα, μήτ' ἀκούων8
εἴ τις ἀδῇ, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος
μερακίσκῳ, ἀλλ' ἐπαινῆς μὲν ὑπ' ἀ-
νάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῳ συμπεσεῖν
ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊῇ τινα προσαγ-
γλῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ ἀφελυθῇ τὸ συμ-9
πόσιον.

Τῆτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἐταῖρε, καὶ
ἡδίστον ἐκεῖνο δεῖπνον, ὅσα ἔμοιγε τῷ θυμῷ,
καὶ τῷ λυσιπύρῳ ἄλῳ ἡδίστον, ὀπηνίκα βέλομαι,
καὶ ὀπόσον ἐλευθέρως ἔαδιον μὲν. ἵνα γὰρ σὺ9
καὶ ὁ ξυρεγμῖαν καὶ ὅπλ' τέτοις παρῶ, καὶ τῷ
ἐν τῇ νυκτὶ ἔμελον, ἔωθεν δέσσει πρὸς τὴν μι-
αυτὴν ξυμῆναι ὑμᾶς, ὀπόσον τε καὶ ὀπότε
ἔτῃς χρὴ λαμβάνειν. παρόντων ἔν' ἑνὶ
ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθί-
ζοντες κελεύσας, ἀρχὴν λέγειν τὰ μὲν ἡμέ-
τερα, ὅποια ἔστιν, εὐρακας ἡδὴ, καὶ ὡς τυ-
φῶσι αὐτοῖς ἔδῃ εἰς, ἀτραγώδη δὲ, καὶ
περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δὲ σε ἕτως
ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῶν κοινῶν ἐσομένην. γε-
λοιῶσι γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, καὶ ψυχὴν σοι καὶ
ἐμαυτῇ, ἢ καὶ, ἢ Δία, τῷ παιδῶν (εἰ
παιδὲς εἴεν αὐτῷ παιδείας διόμοιροι) ὅππ-
τρέπων, τῷ ἄλλων μὴ ἔδῃσις ἡγοῖμιν10

enim sua ostentare tibi vult) poenam non
parvam sustines, prae qua nec vides quae
fiunt, neque audis si quis cantat, vel ci-
thara canit habitus magno in pretio adoles-
centulus: sed laudas tu quidem necessario,
caeterum aut terrae motu concidere illa om-
nia optas, aut incendium quoddam nar-
rari, ut tandem aliquando solvatur convi-
vium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, &
suavissima illa coena: mihi non item, de
cepa & candido sale jucundius, cum volo
& quantum volo, libere fument; ut enim
acidum ructum, qui consequi ista solet,
& vomitionem nocturnam omittam, post-
ridie oportebit de mercede inter vos con-
venire, quantum, & quo anni tempore
accipere oporteat. Praesentibus ergo duo-
bus tribusve amicis, advocato te atque ad-
sistere iussu, dicere incipit: Quae sit no-
stra vivendi ratio, heri vidisti, & quam
nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic
tragoediarum, pedestria (humilia) omnia &
civilia: caeterum ita te existimare volo, &
ita te instituere, ut communia nobis futura
memineris omnia. Ridiculum enim fue-
rit, si quod principatum tenet, animum
tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint
illi liberi institutionis egentes) cum cre-
dam, reliquorum te non ex aequo domi-
num

a [Ἐσθιμῶν] Ἐσθιμῶν W. & Fl. & margo A1W. Vulgatam habent J. P. H. & P. δ [Ὁ ξυρεγμῖαν] Ἐξ-
ρεγμῖαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta P. c [Ἰμῶν]
Ἰμῶν male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν Ἡ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius
ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inferi. e [Ἐμαυτοῦ] Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A1W. Edd.
ceterae male ἑαυτοῦ J. pejus ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f [Ἐ-
πίσης] Ita Edd. omnes, demta J. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἑσῆς

84. Αὐτῇ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego
adsipiravi. J. F. R.

96. Ὁ ξυρεγμῖαν] Par. ξυρεγμῖαν legebatur;
sed in utroque exem' alamo corre-

97. Ἐμαυτοῦ] J. F. R.

4. Ἀτρεγμῖαν] J. F. R.

5. Πιζα] J. F. R.

8. Ἐμ] J. F. R.

14. F] J. F. R.

15. F] J. F. R.

16. F] J. F. R.

ἐπὶ σῆς. Ita pag. sequenti, ὅσα εἶδες ὅτι τὰ τοιαῦτα,
καὶ μὲν τ' ἰδίῳ ὑπερῷον δ' ὅσα ἰδίῳ. male in no-
vissimis εἶδες pro εἶδῃς. Deinde versus ille, ut jam
vidit Marcellus, ita legendus,

καὶ μὲν τ' ἰδίῳ ὑπερῷον δ' ὅσα ἰδίῳ.

Est ex ll. X. v. 495. ubi plane ita scribitur.

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. J. Br.

19. Εἰκὸς ἡμῶν παρῆεν] Cl. J. J. L. p. 9.
bene observat, falli Thom. Magistram, qui εἰκὸς ἐ-
numquam cum futuro construi narrat; nam & sic
iterum noster supra, in Nigrin. §. 23. φησὶν ἡμῶν
J. F. R.

29. Τῇ

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δοσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὀρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τ' ὅσον τρόπῳ, καὶ συνήμῳ ὡς ἐχὼ μισθὸν ἐλπίδι προσηλύθους ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τ' δ' ἄλλων ἕνεκα, καὶ εὐνοίας τ' παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἢ πρὸς τὰς σὺν ἔξουσ' ὁμῶς δ' ἐν καὶ ὀρίσθαι τί. σὺ δ' αὐτὸς ὁ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένῳ, ὅτι φίλτατε, καὶ κείνων, ἃ ὅτ' ἐν εὐνοίας ἐκ τῶν εὐνοίας εἰκὸς ἡμᾶς παρέξει. ἢ γὰρ ἀμελήσομεν ὅδε τ' τοιούτων, εἰ καὶ μὴ γινώσκω αὐτὰ συλλέγεσθαι. ἢ πολλὰ δὲ, οἶδα, τὰ ἔτις αἰτιαῖται ἀφορμαί, καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖν ἀποδελέπων, μετρίωτερον δηλονότι, ὅτι βάλους ἡμῶν τ' μισθόν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττοισιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀφασέσας ταῖς ἐλπίσι, τιθαροῦντα εἰσὶν αὐτῷ πεποιήκει σὺ δὲ, πάσαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγρὸς ὅλην, καὶ συνοικίας, καὶ συνίης μὲν ἡρέμα τ' μικρολογίας, ἢ σαίνεις δὲ ὁμῶς τ' ὑπόχεσιν, καὶ τὸ, πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέλαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσται τομίζεις, ὅτ' ἐῖδ' ὅτι τὰ τοιαῦτα,

35. Χαίλα μὲν τ' ἰδὲν, ὑπερώτω δ' ἐκ ἰδὲν.

Te-

g. Ἐπαινοῖς] Διαιτησίαις M. h. Πολλὰ] Πολλάκις margo A. W. i. Ἐπιβάλλει] Ἐπιβάλλει W. k. Συνίης] Συνίης M. male. l. Σαίνεις δὲ ὅμ. τῶν ὅμ. Al. Ἐπαινοῖς δὲ ὅμ. τῶν ὑποχέουσιν. Coll. Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m. Εἶδ' ὅτ' Εἶδ' ὅτ' male S. & A. Ceterae recte ut exhibuimus. n. Ἰδὲν] Ἰδὲν omnes Edd. & M. male.

28. Τίθαρος] Τίθαρος ὁ ἡμῶν. καὶ ἀτίθαρος ὁ ἀντιμῶν. V.

29. Τάλαντα ἔ' μιν.] Vid. iterum in *Cataph.* c. 17. M. du S.

31. Σαίνεις — τῇ ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elfaer.* ad I. *Theff.* 3. 3. μισθὸν σαίνειν &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποχέουσιν legisse, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀφ' videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter sollicitationem. Vel cum Cl. *Gesn.* ad τομίζεις referendum. J. F. R.

31. Ἐπαινοῖς δὲ ὅμ. τῶν ὑποχέουσιν] Γραμ. σαίνεις δὲ ὅμ. τῶν ὑποχέουσιν. G. & M.

35. Χαίλα μὲν τ' ἰδὲν] Haec labra irrigantur, non palatum: haec e summis tantum labris proficiuntur, non ex animo. J. Br.

Χαίλα μὲν τ' ἰδὲν] Melius infra est: χαίλα μὲν τ' ἰδὲν. Th. M.

Χαίλα] Il. X. 495. de *Astyanacte* primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quali verba, non profecta ex animo. J. M. G.

Ibid. Ἰδὲν] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcelio* jam observatum esset, miror ἰδὲν, quod omnes turpat Edd. etiam in S. retentum. M. du S.

Ἰδὲν] Ἰδὲν editum erat, in medio versu, quod mu-

Τελυαῖον δ' ὑπ' αἰδῆς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἢ Φίλων ἐρεῖν, τὴν Φίλων δὲ τινα τὴν παρόντων καλεῖν, μέσον ἐλθόντα τὴν πρᾶγμαλιν εἰπῶν, ὃ μὲν αὐτῷ γιγνόντι ἀν βαρὺν, καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαυότε-
 40 ρα δαπανώτι, μήτε τὰ ληφόμενα εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων καλα-
 κεία σὺνροφῶν, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατον εἶ, Φησι, τὴν δὲ τῇ πόλει ἀπάντων, ὡς ἔ-
 45 τῶν, ἐκ δὲ εἰποις, ὡς γὰρ τῷτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μό-
 λης δὲ γένετο τῷ τὴν Τύχης. λέγω δὲ, ὁ-
 μιᾶς ἀξιοῦμαι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς
 50 τὴν πρῶτον οἰκίαν τῇ δὲ τῇ Ῥωμαίων δεχθῆναι
 καλεσθῆναι. τῷτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τὰ-
 λαῖα, καὶ τὴν Μίδου πλεον, εἰ σωφρονεῖν οἶ-
 55 δα. εἶδον δὲ πολλὰς τὴν εὐδοκίμων, ἐβελή-
 σαιας δὲ εἰ καὶ προσδιδόναι θεοί, μόνης τὴν
 δόξης ἔνεκα, συνεῖναι τῷτο, καὶ ὁρᾶν
 60 πρὸς αὐτὸν ἐταίρην, καὶ Φίλων εἶναι δοκῶντας
 ὅς ἐχου ὅπως σε τὴν εὐκολίας μακαρίσω ὅς
 καὶ προσλήψῃ μισθὸν τὴν τοιαύτης εὐδαιμο-
 νίας. ἀρκεῖν ἐν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἔσσω-

Denique prae pudore ipsi permittis. At il-
 le, se quidem dicturum negat, amicorum
 autem praesentium unum jubet intercedere,
 & dicere, quod neque sibi grave sit, qui
 in alia etiam magis necessaria sumtum fa-
 40 ciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem
 senectutis homo, adulationi a pueritia inde
 adfuetus, felicissimum te, o noster, in-
 quit, esse qui in hac urbe sunt omnium,
 non negabis, cui primum hoc contigerit,
 45 quod multis vehementer cupientibus vix a
 fortuna obtingat: hoc dico, quod consue-
 tudine & communi mensa dignus habitus
 es, atque in primam earum, quae sunt in
 Romanorum imperio domum receptus.
 Hoc enim supra Croesi talenta & Midae
 50 odivittas, si moderate scias uti. Equidem
 cum viderim multos nobiles viros, qui
 vellent, si quid etiam impendendum sit,
 solius gloriae causa cum hoc vivere, &
 conspici circa hunc, & sodales ipsius atque
 55 amicos videri: non invenio, quibus ver-
 bis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc
 felicitatem insuper etiam mercedem acce-
 pturus sis. Sufficere igitur puto, nisi pla-
 ne

a Γίγνεται] Γίγνεται M. b Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes Edd. ὁμογέρων conjunctim. f. & M. c Εἶδον] Εἶδον L. male. d Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in A1W. & ante θοι repositum. e Συνεῖναι] Τὴν συνεῖναι margo A1W. f Τῆς τοιαύτης] Sic f. Ald. S. Fl. H. & M. καὶ τοιαύτης P. Fr. B2. Εὐ τοιαύτ. Marc. & Graev. male. g Ἀσπὶς ἢ] Ἀσπὶς ἢ Voss.

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat.

f. F. R.

Ibid. Ὑπομένω] Hom. II. X.

f. Br.

38. Μίσω] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haece suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29.

M. du S.

42. Ὁμογέρων] Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaesit illud, quod praefertunt ὁμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, II. 7. 791. neque me latet Virgilio cruda viridisque senectus, Aen. VI. 304. & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de Anu quadam dictum ὁμῶς εἶναι συμπληγνῶν. Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vossius margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: ὅτι ἐκ τέλει καὶ, ἄλλας παρ' ἡλικίαν γι-
 47 γνῶναι, ἀλλ' ὅτι καὶ συμπληγνῶν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante

scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video.

M. du S.

Ὁμογέρων] Senili vel, si mavis, Solani emendationi consentit ipsa Paris. versio, ubi aequalis vertebatur. adeoque sic lectum esse a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμ.

f. F. R.

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed εἶδον. Certe inter distantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti.

f. M. G.

57. Μισθὸν τὸ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. Th. M. Μισθὸν τὸ τ. εὐδ.] B2. Fr. & P. μ. καὶ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. M. du S.

Μισθὸν τὸ τοιαύτης] Quod καὶ pro τὸ conjicit Marc. recte quidem; sed καὶ habebant Edd. Par. B2. & Fr. Graeviana autem absurdum illud τὸ servarat. Nos jam pro κα dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & Cod. M.

f. F. R.

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuitur, & retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

b Mandrab. Mandraboulou M. Et sic in Schol. 'Επὶ τὰ Μανδρ. margo A1W. i. 'Ηρέμα ἐν' 'Ηρ. ἐν κ' κατ' ὀλόν W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. 'Επὶ Μανδραβ. Παροιμία κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων αἰε. Ὁ δὲ * Μανδραβουλὸς ἔτ' ἐνὶ πᾶσι θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ 'Ηρᾷ, τῇ δὲ δούτῳ τῶν ἀργυρῶν, ἢ τῇ γ' χαλκοῦν. V. (μνησθῆναι Πλάτωνος ὅτι κακοῦ μὲν ἐν Διὶ κακοῦ μὲν addunt M. & B.)

* Μανδραβουλὸς Μανδραβουλὸς bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito contexit M. du S.

+ 'Επὶ] 'Επὶ editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης οὐδ' Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης οὐδαι. pro vulgato οὐ.

78. 'Ασπὲρ αἶ' Vorstium legere ἄσπας αἶ', accentu enclitice trajecto, notat Soulin; sed vix mihi persuadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant secundam person. sing. verb. αἶμι, non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula αἶ atona.

63. Μέναις] Menand. apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

'Η μὰ γαμήν ᾧ, ἀνθ' ἧς ἀπαξ λέγει φέρει, Μυσταία πολλὰν προῖκα, κ' γυναικὰ διττὴν.

'Αγαπᾷ δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἢ γὰρ ἐδ' ἀνφυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς δεξιῶν γενόμενῳ. δέχη τοῖνυν τ' χαλινόν, μύσας, κ' τὰ πρῶτα εὐάγωγ' εἰ πρὸς αὐτόν, ἢ πᾶν περὶ σπῶντα, ἐδ' ὅξέως νύτλησιν, μέχρις ἀνλάθης τέλειον αὐτῷ συνήθης γενόμενῳ. οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τῷτο ζηλοῦσιν σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ' κυκλίδ' ἀφ' ἡρίβοσιν, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, κ' τ' πᾶν τινα ἔνδοι γεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς ἐδέπω ὁρᾷς, ἢ τις ἔνκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, κ' σεαυτὸν ἐξαπατάς, κ' αἰτὰ μέλλουσα βελτίω γενήσεται, νομίζεις τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἡλπίσας, γίγνη'. κ' ὥς ἡ παρ' ἡμεῶν Φησὶν, 'ὅτι ἡ Μανδραβέλιος χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἐκάστῳ ὥς εἰπὴν τ' ἡμέραν, ὑποσμικρυνόμενον, κ' εἰς τὴν πῖσιν ἀναποδίζον. ἡ Ἡρέμα ἐν ἄσπας ὡς ἀμυδρῶ τῷ Φωτὶ τὸ

Conf. 'Ιε. β. c. 1.

75. 'Επὶ Μανδραβουλὸς] Brasimus in paroemia: Mandrabuli more res succedit.

'Επὶ Μανδραβουλὸς] Paroem. de his quae vergunt eis τὸ χεῖρον. ὁ δὲ Μανδραβουλὸς ἔτ' ἐνὶ πᾶσι θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ 'Ηρᾷ, τῇ δὲ δούτῳ τῶν ἀργυρῶν, ἢ τῇ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακοῦ μὲν.

'Επὶ Μανδραβ. Vid. Smid. ἐπὶ τῷ Μανδρ. & Zenob. Ael. de anim. XII. 40. qui Aristotelem adducit testem.

78. 'Ηρέμα ἐν' Καὶ κατ' ὀλόν, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd. & glossam oleant, non recepi.

τότε πρῶτον ἀφελέπων, ἀρχὴ καλαιοῦν, αἷς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, εὐδὲν ἄλλ' ἢ φύσαι τινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ἔτι ἴσως ἐρήση με· ἔχ' ὅρῳ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπὶ πόνον ὦν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστίν, εὐδ' ἐπὶ πόνῳ ἄτινα ἐρησάτω τὰ καμάλῃ-8
8α καὶ ἀφόρητα. ἐκὼν ἄκωσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαλ' ἐνεστὶν ὅν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινόν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές, ὅτε ὁ παρ-
ἐργῶν ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτον γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαρίδην σεαυτὸν οἶεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἐλευθερίαν, τὴν προγόνους ἔξω ἔχοντες ἐκασταί-
95 λαιφον, ἰδίῳ, ἐπιδὼν ἐπὶ τοιαύτῳ σεαυτὸν λαίρρειαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. εἰ γὰρ ἐθέλη-
σαι σοὶ ἡ Ἐλευθερία ξυμπελθεῖν, ἐφ' ὅπως ἀ-
γεννῇ πράγματα καὶ ταπεινά εἰσιόντι δούλῳ
ἔν, εἰ καὶ πάντῃ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ ἐχ-
εῖνός, ἀλλὰ πολλῶν δούλῳ ἀναγκαίως ἔσῃ,
καὶ θητώσεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν,
ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων
τῇ δουλείᾳ ξυνήραψας, ὀφθαλμῶν δὲ, καὶ
πόρρω παρ' ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς
αὐτῆς, εἰ πάντῃ εὐδόκιμος ἔσῃ, εὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perspicies intelli-
gere incipis, aureas illas spes nihil fuisse
aliud quam bullas *aureas* coloris aurei; gra-
ves autem, veros, inevitabiles, perpetuos-
que labores. Qui sunt illi? forte rogabis;
nec enim video, quid laboriosum sit tali
in convictu, nec intelligo, quae molesta at-
que intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir
optime, & non hoc solum, an labor insit
in hoc negotio, expende; sed quid turpe,
quid humile, & omnino servile habeat,
non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento,
ab illo te tempore non jam liberum, non
ingenuum putare. Genus enim, liberta-
tem, majores, haec omnia extra te limen
illud relicturum scito, cum primum ad il-
lud ministerium a te ipso mancipatus intra-
veris. Nec enim ingredi tecum libertas
volet, qui ad ignobilia adeo negotia & hu-
milia ingrediare. Servus itaque, quantum-
vis hoc nomen graveris, nec unius, sed
multorum servus eris necessario, & servi-
les operas obstipo capite praestabis a mane
inde usque ad vespertinam, mercede iniquif-
fima: & tamquam homo non a puero inde
servituti innutritus, sed qui fero discas,
satque aetate jam provecta instituendum te
illi tradideris, non valde probaberis, nec
ma-

a 'Αλλ'] Constant lectio. b 'Απεμπολήσας] Constant Edd. lectio, cui consentit M. c Εἰ καὶ] K. L.

80. 'Αλλ' ἢ φύσαι] Melius, meo iudicio, scribe-
retur ἄλλο, ut O. Δ. V. quas autem φύσαι hic dicit,
cas alibi φυσάλλας dixerat; Episc. c. 19. M. du S.

94. 'Εξω τῷ ὀνόματι] Sic & infra Episc. c. 77. Ex cor-
rectione Soulii, ubi falso legebatur τῷ ὀνόματι. J. F. R.

96. 'Απεμπολήσας] Nihil hic variari notat Soulius,
quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra
hoc c. & c. 24. & supra Reviv. c. 27. ac saepe alibi.
J. F. R.

2. Οὐθύναι] Homericā dictio, ut illud sequens ἀ-
νάλω ἐπὶ μισθῷ.
J. B.

3. Αἰκελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Ex Odyss. T. 341. M. du S.

Αἰκελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Hemistichium est, ait Brod.
Miscel. IX. c. 13. m. Interim αἰκελίῳ apud eum legi-
tur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id

sphalma typographicum esse, errorem non expressi,
quod alias facio ad festinationem ejus ostendendam.
J. F. R.

4. 'Οφθαλμῶν] Sibi ipsi Interpres dum subjun-
git καὶ πρὸς τῷ ὀνόματι παιδευόμενος. Casaub. ad Char.
Theoph. J. B.

7. Διαφθεῖμι] Recordatio antiquae libertatis ser-
vos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui no-
cte servitutem suam lugent.
J. B.

10. Πονήρας ἀπαλάττω] Sic recte vulgata, male
Flor. Nam πονήρας est misere, πονήρας male, & πόν-
ηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονήρας
malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Ari-
stoph. Plut. 265. & Antiphanem de simil. & differ. 'Α-
παλάττω autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53. Sect.
2.

magni pretii videbere domino. Corruptum enim te subiens libertatis recordatio, & resiliere facit non numquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone venisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret* & *quasi* procuraretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praefertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce reteris: & te ipsum paucos propter numeros, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspici-

λὲ ἀξίῳ τῷ δεσπότῃ. ἀγαθθαίρει γὰρ σε ἡ μνήμη ἡ ἐλευθερίας ὑπὸ πύσσας, καὶ σπουδαίων ἐνίοτε ποιῶν, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δαλείᾳ πονήσας ἀπαλλάττειν. πολλὴν εἰ μὴ σπουδὴν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίων υἱὸν εἶναι, μηδ' ὅσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὅπόταν, ὡς βέλῃς, ἡ νυμφίᾳς ἐκτετάσῃς, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίῳ, πορτείνῃς ἡ χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὃ, τι δῆπote ἦν τὸ διδόμενον, τῷτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκ' ὃν ἐκ' ἐδὲ ἐπ' ἄνδρα σεαυτὸν σπουδαίοντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστουσάμενον εαυτῷ ἡ δεσπότην.

Εἴτ', ὡς κάθαμα (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν φάσκοντα) εἰ μὴ σέ τις ἡ πλεονεχία καὶ ἀπονήσις συλλαβῶν, ἡ γλῶσσης ἀπερίσθη. ἄκτερες ἂν σεαυτὸν, ὡς ὡς ἡ ἀξίαν δυσυχῆντα. ἡ εἰ τις σε συλλαβόμενος, ἦγε δῶλον εἶναι λέγων, ἐδῶκεν ἂν τὴν νόμον, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ, ὡς γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλην φωνὴν ἐκεκράγεις ἂν σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὁδῶν, ἐν τῷτο ἡ ηλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δῶλον ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλθόντα.

d' ὑπὸ πύσσας] ὑπὸ πύσσας M. male. e Πορτείνῃς] Πορτείνῃς Ex Fl. Sed in vulgata conspirant ceterae. f Ζωπυρίων] Ζωπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. g Ζωπυρίων] Ζωπυρίων male f. sola. h ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. i καὶ] Deest in f. k διδόμενον] Γενόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expressit. l τὸν δεσπότην] Sic f. P. H. S. M. & P. δεσπότη male Fl. m συλλαβόμενος] λαβόμενος M.

2. ubi βελτίον ἀπαλλάττειν, & mox χεῖρα ἀπαλλάττειν. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra.

11. Πυρρίου] Iterum in Tim. c. 14. M. du S. Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. Tim. ubi consule notam satis amplam Cl. Hemsterh.

12. ὅσπερ τις Βιθυνός] Ut Bithynum quoddam mancipium.

17. ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. M. du S.

ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare.

18. Γενόμενον] Sic W. uti ἔστιν. c. r. & Toz. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον.

20. Μνηστουόμενος] Rursus infra Sol. c. 9. M. du S.

24. Καταπονήσις] Pirata.

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὁδῶν] Conf. supra c. 11. M. du S.

31. Ἐν τῷτο ἡ ηλικίας] Id aetatis.

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναλκωθῆναι. ^a μόνως γὰρ αὐτὸς κρατήσας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτυχῆσαι σοι πάντα ^b καὶ εὐχῆς μείζονας αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τὴν λόγους, καὶ τὴν φίλων οἱ ἐντιμότεροι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βέλεια, οὐκ ἀντιλέγει δὲ ^c ὅτι ὅππότερο ^d πᾶσι, ὅτι ὁ οἰκονόμος ὅδε τις ἐπέμφοτό σου τὸ βίον, ἀλλὰ πάντα ἴσας, καὶ παλαιὰ ὄντων αἴσια τὰ ἱερά.

Κοιράτης ὢν, ὃ μακάριε, καὶ ἔστειλες τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληβοφας, ἢ τὴν Σάρδιον ἀκρόπολιν καθήκειας, καὶ ἔξως τὸ τὴν Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρίθαι γάλα. διὲ δὴ σοι αὐτὴ τῆς τοσούτων πόνοι μέγιστα ἡλικία γινέσθαι τὰ γὰρ, ἵνα μὴ φύλλιν ^e μόνον ὁ σέφανος ^f ἢ, καὶ τὸν τε β ^g μιᾶς οὐκ εὐκαταφρόνητος ὀριάζει, καὶ τῆς οὐ καὶ ὡς τὴν χρεῖας ἀπραγμόνως ἀποδίδου, καὶ τὴν ἄλλαν τιμὴν ὑπὲρ τὴν πολλὰς ὑπάρχων πόνοι δὲ ἐκείνων, καὶ πηλὴ, καὶ δρόμον, καὶ ἀγρυπνίαν, ἀναπνεύου, καὶ τῶς δὴ 70

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult suior, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litantur undique.

13. Vicisti igitur, beate; coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in

VO-

^a Μέμνη] Μέμνη margo A. W. ^b Τῆς εὐχῆς μείζονας] Ἐκ τῆς εὐχῆς μείζονας J. P. S. H. &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῆσαι μείζονας G. P. εὐτυχῆσαι M. τυχῆσαι — L. εὐτυχῆσαι μείζονας adscriptum erat ad marg. A. W. ^c ὅτι] Sic W. & V. & δὲ discretim J. H. Fl. & δὲ conjunctim P. S. & E.

63. Ὅριθαι γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῇ ἐπιφθοῇ ἀγαθῶν, ὅταν ταῖς προσηλῇ, λογορῆς, τὸ ὀρίθαι * γάλα. V. (ἰρι-

δοι δὲ γάλα τὸ λελεῖται τῷ ὄντι. C.)

* Γάλα] Eusebii ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἢ δὲ Σάμου αὐτὴ ἰωνία ὡς ἐν τῇ προσηλῇ, ὡς καὶ παροιμασθῆναι γάλα ὀρίθαι

ἴσως αὐτῇ. Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialis dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. J. C.

50. Καὶ δὴ εὐτυχῆσαι σοι πάντα ὅσα τυχῆς μείζονας] Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτυχῆσαι σοι πάντα. εὐτυχῆσαι μείζονας. A. G. P. M. & V. εὐτυχῆσαι μείζονας, nisi quod in M. in voce εὐτυχῆσαι extremum illud αἰς erat ἡς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mf. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicer, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Lu-

ciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῆς δὲ ἀνελόντα ἢ ταῦτά γε. & c. 13. τῶς δὲ τὸ τὴν εὐχῆς. Et in Hrod. ipso fere initio, μείζονας δὲ εὐχῆς τῶς γε. Confer etiam A. G. c. 9. & 26. M. d. S.

59. Καὶ ἔστειλες τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. J. B.

62. Ἀμαλθείας κέρας] Brasen. in adag. Coria cornu. J. Br.

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρίθαι γάλα] Paroem. ἐπὶ τῇ ἐπιφθοῇ ἀγαθῶν. J. B.

63. Ὅριθαι γάλα] Idem in proverbio, Lac gallinaceum. J. Br.

Ὅριθαι γάλα] Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465. E. (i. e. ad Vespa. vers. 506.) Strab. XIV,

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & com-
modum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu sunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquires, a te ne ego? &, me Hercules non fiet, subiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, σκοπεύειν τὰ πρὸς καθάδην, μόνα ἐκεῖνα πρᾶξιόντα, ὧν ἕνεκα ἔδωκεν παρελθόντες, καὶ ὧν ἐμμενῶμεν εἰ. ἔχον μὲν ἔτι, ὡς Τιμόκλεις, καὶ εἶναι αὐτὸν μέγα κακόν, ὑποκύνειν φέρειν δὲ ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χροσοὶ ὄντα, ἀλλὰ πολλὰ, μάλλον δὲ ἔσται πάντος δεινὰ. μυρία γὰρ ἐστὶν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ὡς αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκοπεῖν δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκρίαν, εἴ τις αὐτὰ ὑπομένει δύνασθαι, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἀμυληρῶς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῆς πρώτης δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅς σε εἰκὸς δευπνήσειν τὰ προτέλεια δὲ μελλούσης συνουσίας. εὐδὲς ἐν πρὸς τοῖσι πρὸς γέλων τις ἔκειν ὅτι τὸ δείπνον, οὐκ ἀνομιλήσει οἰκέτης, ὅτι χρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, πρὸς δὲ εὐδοκίαν εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιοι εἶναι δοκῇ, τελευτήσιν οὖν πρὸς δραχμῶν ὅδε ἀκκισάμενος, καὶ ἀπαγε, πρὸς σὺ δὲ ἐγὼ, καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

[δ Δουκῆς] Sic M. & emend. *Vorst.* δουκῆς Edd. omnes. εἰς. reliquae & M.

[ε Ἀκκισάμενος] Ἀκκισάμενος male B2. Recte ἀκκισάμενος.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμενος] Προπομπάμενος, ὑπαυράμενος. V.

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De cornu *Copia*, *Apol-
lod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: *Δάμαρξ ἔχει τοιαύτην, ὥςτις βρωτὸν ἢ ποτὸν, ἢ περ εὐχεται. καὶ, παρὰ χεῖρα ἵππων.* De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bouinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid.* *Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apolod.* l. c. M. du S. 65. *Ὁλόλοσ* εἶφας] Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. J. Br.

71. Τὸ δ' εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur *Παραρ.* c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult.

Ibid. Ἀποτινίσκω τὰ πόδι] *Erasmus* in adagio: porrectis pedibus, J. Br.

Ἀποτινίσκω τὰ πόδι] Quod pag. 237. dixit ἐν-πριάζω. sic in *Paraf.* ὑπὸ τοῖς ἀφίκοις, tangit *Cassiod.* ad lib. 2. *Suet.*

84. Προτίλεια] Metaphorice sumit *προτίλεια* ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt *πρωτοτίλεια* ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Aeschyl.* ad *Agamn.*

89. Δουκῆς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. M. du S.

90. Ἀκκισάμενος] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀκκισάμενος, quod minime probō; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκκισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. M. du S.

Ibid. Καὶ ἀπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis: J. Br.

91. Παραρ σὺ δὲ ἐγὼ] *Abi te ego quicquam sumamus?* J. Br.

γένοιτο ἔπιπτον, τέλει ἐπέδωκε καὶ ἀπυ-
σί σοι πλατὺ ἐγγυανόν σου δ' ἐοῦντα καθι-
στάν. προχειρισάμενός, καὶ σιαυτὸν ὡς κοσ-
μιάτατα χηματίσας, λυσάμενός ἦκει, 9
δεδίδως ἢ μὴ πρὸ ἑῶν ἄλλων ἀφίκοιτο. ἀπειρό-
καλον γὰρ, ὅσους καὶ τὸ ὕψαιον ἦκειν, φοβί-
κον. αὐτὸ ἐν τηρήσας τὸ μέσον ἔχει καὶ, εἰς
ἐλλήνους καὶ σε πᾶν ἐντίμως ἐδέξατο καὶ
παλαστῶν πρὸς, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ ἑ
πλευσέμεν, δύο περὶ χερσὶν ἑσθλαίων φίλων.

Σὺ δ' ὅσοι τὸ Διὸς ἔοικας παρελθὼν,
πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ ἑσθλα-
τομέων μετέωρος εἶ. ξένα γὰρ σοι καὶ ἀγνω-
στα πάντα καὶ ἥτε οἰκατία εἰς σε ἀποβλέ-
πει, καὶ ἑσθλατόντων ἑκάστῳ ὅ, τι πράξεις
ὀπίσθρῳ ἐδ' αὐτῷ δὲ ἀμείλις τῷ πλουσίῳ
τῷτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τι. τῷ οἰκατῷ
ὀπίσθρῳ, ὅπως ἐς τὰς παῖδας, ἢ ἐς ἡ
γυναῖκα, ἢ εἰ πολλὰς ἢ ἐκ ὁμοῦ
ἀποβλέψει. αἱ μὲν γὰρ ἑσθλατῶν ἀκόλουθοι
ὄρῶντες ἐκπεπληγμένοι, ἐς ἑσθλατῶν
ὄρῶντων ἀποσκόπῃσι, τεκμήριον ποιούμενοι
ἢ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδιπνηκέναι, 1
εἰ τὸ καινὸν εἶναι σοι καὶ τὸ χειρόμαχον

denique persuaderi sibi patitur, & albis te
dentibus ridens abit. Tu vero pura veste
deprocta, & quam ornatissime composi-
tus lotusque venis, metuens ne ante alios
adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut
superbum, venire ultimum. Ipso igitur
medio observato tempore, ingressus es, &
cum honoris te significatione exceperunt,
teque prehensum aliquis accumbere iussit
paullum supra divitem, post duos circiter
amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum in-
gressus admiraris omnia, & ad unumquod-
que eorum quae sunt suspensus aestuas:
peregrina enim tibi & incognita omnia,
porro hinc familia in te intendit oculos,
hinc convivarum quisque, quid agas ob-
servant. Nec ipse dives non hoc curat,
sed praecepit etiam servorum quibusdam,
ut attendant, quomodo erga pueros & uxo-
rem te geras, utrum saepe circumlatis ocu-
lis eos adspicias. Ac convivarum quidem
servi attonitum te videntes, infestiam eo-
rum, quae facis, rident, signumque etiam
ex illo capiunt, te numquam apud alium
prius coenasse, quod novum tibi insolens-
que

a Ἐπιπτον] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ἐπιπτον M. b Ὄς] Ex M. In Edd. aberat. c Μῆ] Εἰ μὴ P. d Οἰκατία] Οἰκατία W. e Εἰ πολλὰς] ἢ εἰ πολλὰς. Th. Marsil. Sed vulgatum servat M. & Edd. omnes. f Ἐκ ὁμοῦ] Deest in P. g Τὸ καινόν] Kai τὸ καινόν Edd. f. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. h Kai τὸ χερμ.] Sic f. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χερμ.

92. Ἐπιπτον] Sic M. In reliquis ἐπιπτον. M. du S. Ibid. Τέλει ἐπέδωκε] Tandem flebitur. f. Br. Ibid. Kai ἔπιπτον σοι] Ac discedis, te late diducto ore ridens. f. Br.

93. Ἐγγυανόν] Vid. supr. Dial. port. V. med. M. du S.

94. Ὄς] Sic M. ut Συγρ. c. 12. & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. M. du S.

Ibid. Κοσμιάτατα χηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis seq. f. B.

1. Ἰτίρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλου-
σίῳ, quomodo usurpat Συμπόσ. c. 9. vel ὑπὸ τῷ πλου-
σίῳ, ut hic c. 34. ὑπὸ τῷ πλούτῳ. Nam supra divi-
tem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile
possum, ut qui sciam contra morem veterum hoc

esse. Vid. Συμπόσ. c. 9. & Theophr. Char. π. μικροφί-
λοι. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas
accubuisse. M. du S.

3. Τὸ Διὸς ἔοικας] Tangit Hesiod. lib. 2. f. B.

Ibid. Διὸς ἔοικας] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.

4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. f. B.

11. Εἰ πολλὰς ἐκ ὁμοῦ ἀποβλέψει] ἢ εἰ πολλὰ
λαλῶν. Th. M.

Ibid. Ἐκ ὁμοῦ] Limitis oculis. f. Br.

Ἐκ ὁμοῦ] Attenta consideratione, circumspicien-
tia, Gestibus πρόσφιν ἑσθλατῶν. A. V.

Ibid. Περιπῶν] Ἐκ φροντίδος, περιπῶν. f. B.

12. Ἐκπεπληγμένῳ] Iterum infra c. 42. M. du S.

Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad ver-
bum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes
sit pr. c. 16. proxime sequentis. f. F. R.

16. Kai

quo sit manile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videre; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid prouto aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus; perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis ad hunc comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam irividendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreas & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

1 τῖθέμενον ὅσοις ἐν εἰδὸς, ἰδὼν τε ἀνάγκη ὑπὸ δαπνίας, καὶ μήτε διψῶντα καὶ πεινῶν τῶν πολέμων, μὴ δόξης οὐδ' αὖτις τις εἴηαι, 2 οὔμῃτε τ' ὅλων ποδὶ δακνόντων ποικίλων πόρων τὰ τάξιν ἐσθλασμένων, εἶδναι ἐφ' ὃ, τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον τ' χεῖρα ἐνέγκης. ὑποβλέπεις ὅτι τ' πλεονέχον δέησει, καὶ κείνους τ' ἐχλάδων καὶ μακάριον τ' δείπνῃ τ' ἀκολουθίαν.

3 Τὰ δ' ἄλλα ποικίλα εἰ, καὶ δαπνίας πολέας τ' ψυχῇ, πρὸς ἕκαστα τ' πρᾶττον μέναι ἐκπεπληγμένους. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαίμονες τ' πλεονέχον τ' χρυσῶ, καὶ τῷ ἐλέφαντι, καὶ τ' τοσαύτης τρυφῆς. ἄρτι δὲ, οὐκ εὐδαίμονες, ὥς τὸ μηδὲν ὄν, εἴτα ἔτι ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶ κείνους εἰσέρχεται σε, ὥς ἐχλάδων τινα βίωσιν τ' βίον; ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῆσαν, καὶ μετέξω αὐτῶν ἐξ ἰσοθιμίας. οἳ καὶ εἰσὶν αἱ Διονύσια εὐρτάσει, καὶ 5 πῶ καὶ μενάρκεια ὁραῖα ἀφαιρούμενα, καὶ ἡρέμα προσμενῶντα, γλαφυρωτέραι ὑπογράφει σοι τ' μέλλουσιν ἀφαιρέσθαι ὥστε συνήως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ὁ φέγγεας,

Οὐ νέμισις Τρῶας καὶ εὐκλήμιδας Ἀχαιῶς
40 Πόλλὰ ποιεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τ' τοσαύτης εὐ-

τ' τῶν δαπνίας] τῶν δαπνίας γ. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat M. du S. falso; nam legitur probe τῶν δαπνίας in ea & omnibus reliq. excepta γ. quae — οὐ habet cum Fl. & Πιστὴ] Πιστὴ Fl. male. Πιστὴ P. l. Ζηλοῦν] Ζηλοῦν W. male. m. Εὐκλήμιδας] Εὐκλήμιδας margo Δ1W. n. φέγγεας] Εὐκλήμιδας M.

16. Καὶ τὸ χειρὸς. τ.] Καὶ ex γ. est. W. Fl. & γ. habent τῶν δαπνίας pro τῶν δαπνίας. Delevimus autem aliud καὶ, quod proutus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. Flor. ante τὸ καὶ λέgebatur (editum enim erat καὶ τὸ καὶ εἶναι σοι τὸ χειρὸς καὶ τῶν δαπνίας. Sed γ. bis habebat καὶ nempe ante τὸ καὶ, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat.

M. du S.

Ibid. Χειρὸς καὶ] Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Clar. Casaub. c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi.

γ. B.

30. Τὸ μηδὲν ὄν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δι. c. 20. τὰ καὶ ὅτι τὸ μηδὲν ὄν. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334. E. M. du S.

Τὸ μηδὲν ὄν] De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Rost. c. 6. etiam de hac nonnihil diximus.

γ. B. E.

Ibid. Εἴτα ἔτι] ἔτι interpretati sunt viri doctissimi.

γ. B.

32. Τὸν βίον] Τὸν βίον. προσπίπτει. Hanc vocem interpretati Casaub. ad Athen. Herald. ad Mart. γ. B.

34. Διονύσια] Bacchanalia; convivia hujusmodi.

γ. B.

35. Μενάρκεια ὁραῖα] Plures Romani quam Athenienses alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παῖδας ἀγέλας ὅσων ἴσταν φοβεράς συνεγείρειν. Et Clementis similem querelam; οὐδὲν τι ἀμείλιον ἄσκειται παρ' αὐτοῖς ἢ μενάρκεια ὁραῖα ἀγέλαι, καθάπερ δρεμώται, παρ' ὃν ἀμείλιγοι τὸ κάλλος. M. du S.

39. Οὐ νέμισις] Hom. Il. Γ.

γ. B.

Οὐ νέμισις] Hom. Il. Γ. 156.

42. Τί-

εὐδαιμόνας. φιλοπόσι τὸ ὅτι τέτω. ἔ
σκύρον εὐμεγέθη^a τινα αἰτήσας, πρὸς πίε
σαι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ πρὸς πρὸς-
ειπόν^b οὐ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε ἔ
τὸν ὑπειπὲν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ^c ἀπειρίας,⁴
ἔ ἀγροικίας δόξαι ὄφλεις.

Ἐπίφθον^d δ' ὅν ἔτι τὸ πρόποσις ἐκεί-
νης πολλοῖς τ' παλαιῶν φίλων γεγένησαι,
ἔ πρότερον ὅτι τῇ καλακλίσει ἐλύπησας τι-
νας αὐτῶν^e ὅτι τήμερον ἦκων, πρὸς κρήνης^f
ἀνδρῶν πολυτετῇ δουλείᾳ ἠτληρότων. εὐδὺς
ἔν τ' αὐτὸς τις^g πρὸς σὺ λόγ^h αὐ-
τοῖς. τέτωⁱ ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δυνάμεις
ἐλείπειν, ἔ τ' ἄρτι^j ἐσεληλυθόντων ἐς τ'
οἰκίαν, δαυτέρως εἶναι. ἔ μόνους τοῖς Ἑλλήσι^k
τέτοις ἀνέσκει^l ἢ Ῥωμαίων πόλιν. καίτοι τί
ἔστιν ἐφ' ὅτ' αὐτὸν πόλιν μὲν^m ἡμῶν; ἔ ῥημάτια
δύσπρα λέγοις, οἰοῖναι τι παμμεγέθους ὡ-
φελῆν; ἄλλⁿ δὲ, ἔ γὰρ εἶδες ὅσα μ' ἔπειν,
ὅπως δὲ τὰ πρὸς ἐλπίδα συλλαβὼν^o ἐ κατέ-
φαγεν; ἀπειρόκαλ^p ἄνθρωπον^q, ἔ λιμῶ
πλέως^r ἔ δ' ὅπως λυγρῶ πρὸς ἄρτι^s ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum
quoddam poculum poscens propinat tibi Ma-
gistro, vel quocumque demum nomine te
appellans: tu vero capiens poculum, quid
tibi respondendum sit ignoras prae imperi-
tia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione
veterum amicorum plurium subiisti, &
jam prius in ipso accubitu offendisti quos-
dam illorum, quod novus hospes praelatus
es viris qui multorum jam annorum servi-
tutem exhaustere. Statim igitur tales inter
ipso habentur de te sermones. Hoc scilicet
nobis ad reliqua mala debeat, ut etiam
post eos, qui modo ingressi domum sunt,
habeamur: &, solis hisce Graeculis Ro-
manorum urbs patet. Quid vero est, quo
ante nos censentur? num sermunculis qui-
busdam miseris proferendis, maximam se
putant utilitatem adferre? Alius vero, non
enim vidisti, inquit, quantum biberit? &
quomodo adposita sibi corripuens vorave-
rit? bonarum rerum imperitus homo, &
esuritionum plenus, ne per quietem um-
quam

^a Τὴν] Sic M. recte. Edd. omnes τίς. ^b Ἀπειρίας] Ἀπειρίας male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum
P. ^c Πρὸς σὺ λ. ἔ. α.] Ἐν αὐτοῖς πρὸς σὺ λόγ^h M. ^d Ἡμῶν] Ἡμῶν M. ^e Ἐλείπειν] Ἐλείπειν M. ^f Ἐσελη-
λυθόντων] Constant scriptura. ^g Κατέφαγεν] Κατέφαγεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliq. Edd.

41. Φιλοπόσι] Φιλοπόσις ἔστιν, ἡνίκα τις ἐν ἀγρῷ,
δὴν τ' ἐδίδασκε αὐτῷ φίλος πῶν, τὸ λοιπὸν πρὸς ἄρτι^s φί-

λῶν ἔν τ' αὐτὸν χειροπόδους. V.

42. Τὴν αἰτίαν] Sic M. optime, non ut in aliis
est, τῇ. De ipso patre familias enim dici sequeantia
arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur
exhibitum ei hoc facto honorem. M. du S.

51. Πολυτετῇ δουλείᾳ] Vide quid dixerim ad hunc
Petrus. locum, veterem conviviam. J. B.

Πολυτετῇ δουλείᾳ ἠτληρότων] Confirmat hanc phra-
sin Davif. ad Cic. Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2.
quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35. existimavit
ἐκαστὸν πῶν Græce non dici. Nam Theophil. ad
Autol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἀνθρώπος ΕΞΗΝ-
ΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὁδόν, λῶν. Eurip. in Cyclo-
pe vs. 10. — μείζον ἐκαστὸν πῶν. Idem Med. 79.
Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davifii notis
excerpere non piguit. Sed ἐκαστὸν λόγους, verba
funderet, non ἐκαστὸν (licet vulgo ἐκαστὸν oppo-
situm sit τῷ ἐκαστῷ) postea infra de mors. peregr. c. 5.

quod similiter tueretur Jans. in Lectt. Luc. p. 367—8.
quodque ibi, si eousque curam nostram continuare
dabitur, inferemus. J. F. R.

56. Ἀνίσταται] Patet. J. Br.

61. Καὶ λιμῶ πλέως] Graculus esuriens. AE. M.
Idem Scholion habet F. Gujer. J. F. R.

Ibid. Λιμῶ πλέως] An aliquis fame plenus est? im-
mo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem,
quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena.
J. F. R.

62. Λιμῶ πρὸς ἄρτι] Albo pane. Græcis album
panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucia-
nus. Apud Athenæum L. IV. describitur convivium
Atticum, in quo commemorantur panes λευκοῖς
χρόν^h. Græci panes elegantiores λευκοῖς appellant,
sordidiores φαιοῖς.
G. C.

Λιμῶ. .] Lepidum est, quod de Hispano homine
com-

quam candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana, quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto operletus, sub lecto jacebit misere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, & forte jam ad calumnias se parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, infuetus videlicet, plus justo qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia

δεῖς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῆ ὄρνιθος, ὣν μόλις τὰ ὅσα ἡμῖν κατελέλοιπε. τρίτῃ δὲ ἄλλῃ, ὃ μάταιοι, Φησὶ, πέντε ἢ ὅλων ἡμερῶν ὄψασθε αὐτὸν, ἐνταῦθα πῶς ἐπὶ ἡμῶν τὰ ὅμοια πονοῖόμενον. νῦν μὲν γὰρ ὡσπερ τὰ καινὰ τῆς ὑποδημάτων ἐπὶ τιμῇ τινι καὶ ὅτι μελεία ἐστὶν ἐπειδὴν δὲ παλαιοὶ πολλὰ κινῶν καὶ τῷ πηλῷ ἀναπληροῦν, ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀθλίως ἐρρίπτει. κόρεων ὡσπερ ἡμεῖς ἀνάπλευσιν· ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοιαῦτα καὶ ὡς πάλαι στέφουσιν, καὶ πῶς ἤδη καὶ πρὸς ἀφαισίου τινος αὐτῆς ἀφαισίου.

Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σὸν ὅτι, καὶ ὡς οἱ πλείστοι τῷ λόγῳ· σὺ δ' ὑπ' ἀφαισίου πλέων τῷ ἰκανῷ ἐμπιπὼν οἷον λεπτῷ, καὶ δριμύτῳ, πάλαι δὲ γαστρός ἐπενεγμένης, πονηρῶς ἔχεις καὶ ὅτε προξεναστῆναι σοι καὶ ὅλον, ὅτε μένειν ἀσφαλές. Σποδισομένῳ τοίνυν τῷ σώτῃ, καὶ λόγῳ ὅτι λόγῳ γιγνομένῳ, καὶ θεαμάτων ὅτι θεάμασι παρῶντων (ἀπαῖα γὰρ ὅτι δεικνύσασθαι σοι τὰ αὐ-

h. Καὶ τῷ πηλῷ] Καὶ ὑπὸ τῷ πηλῷ Edd. omnes. Sola margo A1W. omittit ὑπὸ. i. ἀναπληροῦν] Conf. ἀναπληροῦν male. Sic notavit du Souf. Credo indicare volens ἀναπληροῦν constantem esse lectionem. At margo A1W. recte habet ἀναπληροῦν. k. Παρὶ σὺ πάλαι] Πολλὰ παρὶ σὺ W. i. γιγνομένων] Sic Fl. P. H. S. Γιγνομένων J. & M.

67. Ποτιόμην] Δυσφορῶντα. μὲν αἰμαγῆς ἀφαισίου. V.

commemorat alicubi *Wagenfeilins*, cum in contubernium principis adsumtum, collare micis panis candidi reperfum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. J. M. G.

63. Νομαδικῆ ὄρνιθος] Gallinae Africanae seu Numidiae. Horatius *Afram avem* appellat. J. Brod. l. saepe adlato: ita scribit ὄρνιθος pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & Numidiae pro Numidicae. J. F. R.

64. Τρίτῃ ἄλλῃ] E servis quibusdam.

70. Καὶ τῷ πηλῷ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τῷ πηλῷ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepositionem nullus dubitavi, praecunte margine A1W. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ ommitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίτῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum, si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, et-
Tom. I.

iam si analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπληροῦν pro ἀναπληροῦν dedi, mea auctoritate. At ejecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut luto operletus diceretur, veluti calcei solent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum luto, conjungi, hominesque hinc πλάσσωμα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaelo *figere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπληροῦν notatum. J. F. R.

Ibid. ὑπὸ τῇ κλίτῃ] Laudat hunc locum *Cassan.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparisonem alibi repetit Lucian.

αὐτῇ βέλεια) κόλασιν ἢ μικρὰν ὑπομέ-
νει, μήτε ὄρων τὰ γιγνώμενα, μητ' ἀκούων
εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πᾶν τιμώμενος
μυρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινέει μὲν ὑπ' ἀ-
νάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν
ἐκείνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγ-
γελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ ἀφελυθῇ τὸ συμ-
πόσιον.

Τὺτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἐταῖρε, καὶ
ἥδιον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῷ θύμῳ,
καὶ τ' ἁλυκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁππότε βέλομαι,
καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως ἐδωμιόμην. ἵνα γὰρ σὺ
καὶ ὀξυρρυμίαν καὶ ὅτι τούτοις παρῶ, καὶ τ'
ὅτι τῇ νυκτὶ ἔμελον, ἔσθην δέσσει παρὰ τὴν μι-
σηρὴν συμβῆναι ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε
ἔσθης χρὴ λαμβάνειν. παρόντων ἐν δὲ δύο
ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθί-
ζοντες κελύσας, ἄρχῃ λέγειν τὰ μὲν ἡμέ-
τερα, ὁποῖά ᾖσιν, εὐρακας ἥδη, καὶ ὡς τυ-
φῶσι αὐτοῖς ἔδε εἰς, ἀτραγώδη δὲ, καὶ
πρὸς πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δὲ σε ἔσθως
ἔχειν ὡς πάντων ἡμῶν κοινῶν ἰσομέων. γε-
λοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, καὶ ψυχὴν σοι καὶ
ἐμαυτῷ, ἢ καὶ, ἢ Δία, καὶ παῖδων (εἰ
παῖδες εἰεν αὐτῷ παιδύσεως δέοι μὲν) ὅπι-
τρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπὶ τῆς ἡγομένης

enim sua ostentare tibi vult) poenam non
parvam sustines, prae qua nec vides quae
fiunt, neque audis si quis cantat, vel ci-
thara canit habitus magno in pretio adolef-
centulus: sed laudas tu quidem necessario,
caeterum aut terrae motu concidere illa om-
nia optas, aut incendium quoddam nar-
rari, ut tandem aliquando solvatur convi-
vium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, &
suavissima illa coena: mihi non item, de
cepa & candido sale jucundius, cum volo
& quantum volo, libere fument; ut enim
acidum ructum, qui consequi ista solet,
& vomitionem nocturnam omitam, post-
ridie oportebit de mercede inter vos con-
venire, quantum, & quo anni tempore
accipere oporteat. Praesentibus ergo duo-
bus tribusve amicis, advocato te atque ad-
fidere jussu, dicere incipit: Quae sit no-
stra vivendi ratio, heri vidisti, & quam
nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic
tragoediarum, pedestria (humilia) omnia &
civilia: caeterum ita te existimare volo, &
ita te instituere, ut communia nobis futura
memineris omnia. Ridiculum enim fue-
rit, si quod principatum tenet, animum
tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint
illi liberi institutionis egentes) cum cre-
dam, reliquorum te non ex aequo domi-
num

a. Ἐσθιομένη] Ἐσθιομένη W. & Fl. & margo A. W. Vulgatam habent J. P. H. & P. b. ὀξυρρυμίαν] ὀξυ-
ρρυμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta P. c. ἡμεῖς
ἡμεῖς male M. & Fl. Nihil a vulgata abest P. & reliquae Edd. d. Δεὸ ἢ τριῶν] Ἡ Δεὸ ἢ τριῶν W. Sed prius
ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e. Ἐμαυτοῦ] Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. W. Edd.
ceterae male αὐτοῦ J. pejus αὐτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f. Ἐ-
πίσης] Ita Edd. omnes, demta J. quae ἀπίσης, & M. M. in quo ἐπ' ἵσως.

84. Αὐτῷ] Omnes Edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego
adspiravi. J. F. R.

96. ὀξυρρυμίαν] In Ed. Par. ὀξυρρυμίαν legebatur;
sed in utroque quo utor exemplari, calamo corre-
ctum erat, a quo, nescio. J. F. R.

4. Ἀτραγώδη] Omni fastu atque apparatus caren-
tia. J. Br.

5. Πιστῇ] Humilia, tenuia. J. Br.

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & Fl. In reliquis prave
αὐτοῦ. M. du S.

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μὲν
ἐγὼ ἰσχυρὸν προσελύθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἂν ἄλλων ἴνα
καὶ ἐν οἰκίᾳ καὶ παρὰ ἡμῶν. Antiquiores omnes recte

εὐνοίας. Ita pag. sequenti, ὅτι εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,
καίτοι μὲν τ' ἰδίῳ ὑπέρω δ' ὅτι εἰδὼς. male in no-
vissimis εἰδὼς pro εἰδὼς. Deinde versus ille, ut jam
vidit Marcellus, ita legendus,

καίτοι μὲν τ' ἰδίῳ ὑπέρω δ' ὅτι εἰδὼς.

Est ex ll. X. vl. 495. ubi plane ita scribitur. J. F.

18. Ἐν ἱερταῖς] Utpote Saturnalibus. J. Br.

19. Εἰδὼς ἡμῶν παρέξει] Cl. Jans. Lect. Luc. p. 9.
bene observat, falli Thom. Magistram, qui εἰδὼς ἴνα
numquam cum futuro construere narrat; nam & sic
iterum nostrum supra, in Nigrin. §. 23. Παρασκευάζει ἵνα τοὺς
εἰδὼς ἴνα. J. F. R.

29. Τῷ

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δεσπότῳ. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες ἔσθαι τρόπον, καὶ συνήμι ὡς ἐχὼ μισθὸν ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τὸ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὸ εὐνοίας τὸ παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν ᾤχεσθαι παρὸν ἔχεις ὅμως δ' ἐν καὶ ὠρίσθαι τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βύλει, λέγε, μεμνημένῳ, ὦ φίλτατε, καλέειν, ἃ καὶ ἐν εὐνοίαις ἐπαινοῖς εἰκὸς ἡμᾶς παρῆξεν. ἐγὼ ἀμελήσομεν ἔτι τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα. ἡ πολλὰ δὲ, οἶδα, τῷ ἔτι αἰτιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἔπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν ἄλλως τε, καὶ πρέπον εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρετίστον εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀφαισάσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασθὲν αὐτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὄνειροπολήσας, καὶ ἀγρὸς ὅλῳ, καὶ συνοικίας, καὶ συνίης μὲν ἡρέμα τὴν μικρολογίας, σαίνει δὲ ὅμως τὴν ὑπόχρεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

35. Χείλεα μὲν τ' ἐδίη, ὑπεράνω δ' ἐκ ἐδίηνε.

Τε-

g. Ἐπαινοῖς] Διπλοῖς M. h. Πολλὰ] Πολλάκις margo A1W. i. Ἐπιβάλοις] Ἐπιβάλοις W. k. Συνίης] Συνίης M. male. l. Σαίνει δ' ὅμ. τῶν ἰσ.] Al. Ἐπαινοῖς δ' ὅμους τὰς ὑποχρεώσεις. Coll. Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m. Εἰδὼς] Εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte ut exhibuimus. n. Εδίη] Εδίη omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασθὲν] Τιθασθὲς ὁ ἡμῶν. καὶ ἀντίθασθαι ὁ ἀντιμῶν. V.

31. Ἐπαινοῖς δ' ὅμους τὰς ὑποχρεώσεις] Γρ. μ. σαίνει δ' ὅμους τῶν ὑποχρεώσεων. G. & M.

29. Τάλαντα ἔ μιν.] Vid. iterum in Caisar. c. 17.

M. du S.

31. Σαίνει — τῶν ὑποχρεώσεων] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. Elfaer. ad I. Thess. 3. 3. μηδὲν σαίνειν &c. Verum, quum & haec Luciani verba ibidem adferat σαίνειν ὑποχρεώσεων; veritatque: blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποχρεώσεων legisse, pro ὑποχρεώσεων. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis Cod. vel Edit. antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀπὸ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter sollicitudinem. Vel cum Cl. Gesn. ad νομίζεις referendum.

J.F.R.

35. Χείλεα μὲν τ' ἐδίη] Haec labra irrigant, non palatum: haec e fummis tantum labris proficiunt, non ex animo.

J. Br.

Χείλεα μὲν τ' ἐδίη] Melius infra est: χείλεα μὲν τ' ἐδίη.

Th. M.

Χείλεα] Il. X. 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quali verba, non profecta ex animo.

J. M. G.

Ibid. Ἐδίη] Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X. 495. recte legitur, quod cum a Marcilio jam observatum esset, miror Ἐδίη, quod omnes turpat Edd. etiam in S. retentum.

M. du S.

Ἐδίη] Ἐδίη editum erat, in medio versu, quod

Τελυαῖον δ' ὑπ' αἰδῶς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἢ Φίλων ἐρεῖν, ἢ Φίλων δὲ τινα τῷ παρόντι καλεῖται, μέσον ἐλθόντα τῷ πρᾶγμα εἰπὼν, ὁ μὲν αὐτῷ γιγνόντι ἀν βαρὺν, καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαῖότε-
ρα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληφόμενῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέραν τις, ἐκ παίδων καλα-
κεία σὺνροφῶν, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατον εἶ, Φησι, τῷ ὅτι τῇ πόλει ἀπάντων, ὡς ἔ-
τατον, ἐκ ἀν εἰποῖς, ὡς γὰρ τῷτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὁ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μό-
λις ἀν γέναιτο τῷ τῷ Τύχης. λέγω δὲ, ὁ-
μιλίας ἀξιοῦμαι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς
τῷ πρῶτον οἰκίαν τῷ ὅτι τῇ Ῥωμαίων δεχθῆ
καταδεχθῆναι. τῷτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τά-
λαθα, καὶ τῷ Μίδου πλεῖστον, εἰ σφρονοῦν οἰ-
δα. εἶδον δὲ πολλὰς τῷ εὐδοκίμων, ἐδελή-
σαντας ἀν εἰ καὶ προσδιδόναι δεῖν, μόνης τῷ
δόξης ἔσχα, ἐκνεῖναι τῷτο, καὶ ἄρα τῷ
πρὸς αὐτὸν ἐταίρῳ, καὶ Φίλων εἶναι δοκῦντας
οὐκ ἔχω ὅπως σε τῷ εὐπορίας μακαρίσω ὅς
καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῷ τοιαύτης εὐδαιμο-
νίας. ἀρκεῖν ἐν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἔσσω-

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde aduersus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Cræsi talenta & Midæ divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

a Γήραις] Γήραις M. b Ὁμογέραν] Sic recte L. Sed ὁμογέραν male omnes Edd. ὁμογέραντες conjunctim. f. & M. c Εἶδον] Εἶδον L. male. d Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in A1W. & ante διοι repositum. e Συνεῖναι] Τῷ συνεῖναι margo A1W. f Τῷ τοιαύτης] Sic f. Ald. S. Fl. H. & M. καὶ τοιαύτης P. Fr. B2. Εὐ τοιαύτ. Marc. & Graev. male. g Ἀσπῶν] Ἀσπῶν ἢ Vorst.

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat.

f. F. R.

Ibid. Ἰπποκράτης] Hom. II. X.

f. Br.

38. Μίσθον] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29.

M. du S.

42. Ὁμογέραν] Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaevis illud, quod praefurunt ὁμογέραν? Quid velit apud Homerum, non ignoro, II. f. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & Tacit. in *vitis Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ὁμογέραν εἶναι συμπεπηνῶν. Et. d. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: *οὐκ ἐστὶν τίς ποτε καὶ, ἀλλὰ παρ' ἑλπίαν γιγνόμενος, ἀλλὰ λυπῶν ἢ συμφορᾶν.* Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante

scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video.

M. du S.

Ὁμογέραν] Soudii vel, si mavis, Solani emendationi consentit ipsa Paris. versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμογέραν.

f. F. R.

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἴδον. Certe inter distantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti.

f. M. G.

57. Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. Ib. M. Μισθὸν τῷ τ. εὐδ.] B2. Fr. & P. μ. καὶ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. M. du S.

Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Quod καὶ pro εὐ conjicit Marc. recte quidem; sed καὶ habebant Edd. Par. B2. & Fr. Graeviana autem absurdum illud εὐ servarat. Nos jam pro καὶ dedimus τῷ, ex auctoritate Edd. optimarum & Cod. M.

f. F. R.

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

τῷ εἶ, τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μά-
βολιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἢ γὰρ εἰδ' ἀν-
φυγεῖν ἐτι σοι δυνατόν ἐντὸς δεξιῶν γενόμενῳ.
δέχηται τοίνυν τὸ χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶ-
τα εὐάγωγῳ εἰ πρὸς αὐτόν, ἢ πάντῃ πει-
σπῶντα, εἰδ' ὅξέως νύ τι οἴηται, μέχρις ἀνελ-
θῆς τέλει αὐτῷ συνήθης γενόμενῳ. οἱ μὲν
δὲ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τῷτο ζηλοῦσι σε,
ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κυκλίδος ἀφ' ἡμετέρας, καὶ
ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τὸ πάντῃ τινὰ ἐνδον γε-
νοσημένον. οὐ δὲ αὐτὸς εἰδέκῃς ὅρας, ἢ τινος
ἐνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλ-
λά χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἑξαπατάς, καὶ αἰ-
τὰ μέλλοντα βελτίῳ γενήσεαι νομίζεις τὸ δ'
ἐμπάλιν ἢ σὺ ἡλπίσας, γίγνῃ. καὶ ὥς ἡ παρ-
οικία φησὶν, ὅτι ἡ Μανδραβὺς χωρεῖ τὸ
πρῶτον, καθ' ἐκάστῳ ὥς εἰπείν τ' ἡμέραν,
ἀποσπικρυνόμενον, καὶ εἰς τὸ πῶς ἀναποδίδον.

Ἡρέμα ἐν ὁσῶν ὡς ἀμυδρῶ τῷ φωτὶ
τῷ

h Mandrab. Mandraboulou M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰς Μανδρ. margo A1W. i Ἡρέμα ἐν] Ἡρ. ἐν καὶ
ἀλόγῳ W. P. Decrant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ. Παροιμία κατὰ τὸ ἐπὶ τὸ χαλινόν
προσπίπτειν αἰ. Ὁ γὰρ * Μανδραβουλῶν ἔτῳ εὐρὺν
παῖς θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ

Ἡρ. τῇ δὲ δεξιῇ τ' ἔτι ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλ-
καῖον. V. (μυμνήσκαι Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ κακομενέῳ
addunt M. & B.)

* Μανδραβουλῶν] Μανδραβουλῶν bis in C. legitur, uti ex V.
primo quoque editum erat, sed merito correxit M. du S.

+ Ἐπὶ] Ἐπὶ editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης εἶδ' Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης εἶδαι.
pro vulgato εἶ.

58. Ἀσπῶν εἶ] Vorstium legere ἄσπῳς εἶ, accen-
tu enclitice trajecto, notat Soulin; sed vix mihi per-
suadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Gram-
matici doceant secundam person. sing. verb. εἶμι, non
esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut
vitetur ambiguum, ne scilicet confundatur cum parti-
cula εἶ atona. J. F. R.

63. Μέντας] Menand. apud Stobaeum Grot. Ed. p.
323.

Ἡ μὲν γὰρ αὐτῇ γῆ, ἀνδρὶ ἀπαξ λάβῃς φέρει,
Μέντας ποτὶς πρῶτα, καὶ γυναικὶ δι.

Conf. Is. β. c. i.

75. Ἐπὶ Μανδραβουλῶν] Brasimus in paroemia: Man-
drabuli more res succedit.

Ἐπὶ Μανδραβουλῶν] Paroem. de his quae vergunt εἰς
τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδραβουλῶν ἔτῳ εὐρὺν ποτὶς θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἡρ., τῷ δὲ δεξιῇ
τ' ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκαῖον. Hujus meminit Plato
Comic. ἐν Διὶ κακομενέῳ.

Ἐπὶ Μανδραβ. Vid. Suid. ἐπὶ τῷ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII. 40. qui Aristotelem adducit testem.

78. Ἡρέμα ἐν] Καὶ κατ' ἀλόγον, addunt Mff. W. &
P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd.
& glossam oleant, non recepi. J. F. R.

τότε πρῶτον ἀφελέπων, ἀρχὴ καίανειν, ὡς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, ἐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαι τινες ἦσαν ὅτι χρυσοὶ βαρεῖς δέ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες ἔσται ἴσως ἐρήση με ἔχ' ὅρῳ γὰρ ὅ, τι τὸ ὅτι ποιοῖν ἐν ταῖς τοιαύταις ζυμώσεσιν ἐστίν, ἐδ' ὅτι ποῖν ἄτινα ἐφήδα τὰ καμὰν-8 ἔα καὶ ἀφόρητα. ἐκὺν ἄκυσον, ἃ γενναῖα, μὴ εἰ καμὰν ἐνεσιν ὅς τῳ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές, ὅς ἐν παρ-ἐργῳ ἢ ἀκροάσεως τιθέμεν.

Καὶ πρῶτον γε μέμνησο μηκέτι ἐλευθέρων τὸ ἀπ' ἐκείνῃ, μηδ' εὐπαρίδιον σεαυτὸν οἶεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, ἢ ἐλευθερίαν, τὴν προγόνους ἔξω ἢ ἐδὲ καὶ ἀλαλ-ῖων, ἰδοὺ, ἐπειδὴν ὅτι τοιαύτην σεαυτὸν 95 λαίρειαν ἢ ἀπεμπολήσας εἰσῆς. εἰ γὰρ ἐθέλῃ-σαι σοὶ ἢ Ἐλευθερίαν ζυμώσασθαι, ἐφ' ἑταῶς ἀ-γενῆ πρᾶγμα καὶ ταπεινὰ εἰσόντι. δὲ λ' ἔ-
 ἔν, εἰ καὶ πάντῃ ἀχθέσθαι τῷ ὀνόματι, καὶ ἔχ-
 ἔος, ἀλλὰ πολλῶν δὲ λ' ἀναγκαίως ἔσθαι, καὶ
 καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν,
 ἀεικελίῳ ὅτι μισθῷ καὶ αἵτε δὴ μὴ ἐκ παίδων
 τῇ δουλείᾳ ζυμώσας, ὁφθαλμῶν δὲ, καὶ
 πόρῳ πρὸς ἢ ἡλικίας παιδευόμενῳ πρὸς
 αὐτῆς, εἰ πάντῃ εὐδόκιμῳ ἔσθαι, ἐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perspiciciens intelli-
 gere incipis, aureas illas spes nihil fuisse
 aliud quam bullas aqueas coloris aurei; gra-
 ves autem, veros, inevitabiles, perpetuos-
 que labores. Qui sunt illi? forte rogabis;
 nec enim video, quid laboriosum sit tali
 sin convictu, nec intelligo, quae molesta at-
 que intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir
 optime, & non hoc solum, an labor insit
 in hoc negotio, expende; sed quid turpe,
 quid humile, & omnino servile habeat,
 non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intra-
 veris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstipo capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tamquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui sero discas, fatque aetate jam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a 'Αλλ'] Constant lectio. b 'Απεμπολήσας] Constant Edd. lectio, cui consentit M. c 'Εἰς] K^l L.

80. 'Αλλ' ἢ φύσαι] Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φύσαι hic dicit, eas alibi φυσάλλας dixerat; Επισκ. c. 19. M. du S.

94. 'Εξ τῷ ἐδὲ] Sic & infra Ερμ. c. 77. Ex correctione Soulii, ubi falso legebatur ἢ ἐδὲ. J. F. R.

96. 'Απεμπολήσας] Nihil hic variari notat Soulius, quasi mutationem quacūvisset; sed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & supra Reviv. c. 27. ac saepe alibi. J. F. R.

2. Θεούσις] Homericā dictio, ut illud sequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. J. B.

3. 'Αεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Ex Odyss. T. 341. M. du S.

'Αεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Hemistychium est, ait Brod. Miscel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικελίῳ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id

sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem ejus ostendendam. J. F. R.

4. 'Οφθαλμῶν] Sibi ipsi Interpres dum subjungit καὶ πόρῳ τῷ ἢ ἐλευκῶς παιδευόμενος. Casaub. ad Char. Theoph. J. B.

7. Διαφθεῖμι] Recordatio antiquae libertatis servos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. J. B.

10. Πονῆρος ἀπαλῶς] Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονῆρος est misere, πονῆρος male, & πόνος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονῆρος malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265. & Ammonium de simil. & differ. 'Απαλῶς autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53. Sect. 2.

Δερία ἦδ' ὄραν, αὐτῇ δεξιῇ ἔσ' ὁφείλει φέρων
 ἀπημπούληκας ; ἔδ' ἔτι πολλὰς ἐκείνης
 λόγους αἰδεατοῖς, ὅς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὅς
 Χρυσίππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι,
 τὸ μὲν ἐλθόντιον ἐπαινῶντες, τὸ δ' αὖτοπρεπὲς
 δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἔκ' αἰσχύνῃ κλάζον ἀν-
 δρώποισι, ἔκ' ἀγοραίοις, ἔκ' βωμολόχοις ἀντε-
 ξεταζόμενοι, ἔκ' ὅς τοσούτω πλῆθει ἑ-
 μαίων μόνον ξενίζον τῷ τρίβωνι, ἔκ' ὅς
 ῥωμαίων φωνῇ βαρβαρίζον, εἴτα δι-
 πνῶν δειπνα δορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα,
 συγκλύδων τινῶν, ἔκ' ὅς πλείων μοχθηρῶν,
 ἔκ' ὅς αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, ἔκ' ὅς
 ῥα ἔκ' μερίως ἔχοντι ἑωθεν τε ὑπὸ κώδωνι
 ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενοι ἔκ' ὅς ὑπὸ
 τῶν, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι ἔκ'
 ὅς χιθιζὼν ὅς πηλὸν ἔχων ὅς ἑπὶ τοῖν σκελοῖν
 ἔκ' ὅς ἀπορία μὲν σε δέρμων ἔχον, ἢ ἔκ'
 ὅς γρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κήραι
 ῥέυσαι ἔκ' ψυχρῇ ὑδατί, ὡς ὅτι ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia ven-
 didisti? nihil veritus multas illas disputa-
 tiones, quas pulcher Plato, & Chrysippus,
 & Aristoteles, in laude libertatis, & ser-
 vilis humilitatis vituperatione, consumse-
 runt: neque pudet te cum adulatoribus,
 & forensi herba, & nidorem sectantibus
 componi, & in tanta Romanorum multi-
 tudine solum peregrino cum pallio conspi-
 ci, & male nec sine barbarie Romanorum
 lingua loqui, tum coenas coenare tumultu-
 osas & multorum hominum, conveni-
 entum, & majorem partem malorum. In his
 ipsis conviviiis laudas importune, & bibis
 ultra mediocritatem, & mane ad tintinna-
 buli sonum surgens, excussa somni parte
 suavissima, sursum deorsum curris cum a-
 liis, hesternum adhuc lutum in cruribus
 circumferens. Adeone inops lupinorum
 eras, aut agrestium olerum; adeone defe-
 cerant te fontes frigida manantes, ut prae
 despe-

a ῥωμαίων] ῥωμαίων W. Ἀσίων L. Ἀσίων P. A. Edd. omnes in ῥωμαίων consentiunt. b χιθιζὼν] χιθιζὼν J. male. c πηλὸν ἔχων] ἔχων πηλὸν M. d ἑπὶ] ἐν Th. Marc.

46. Ἐκ' ὅς κώδωνι] Ὅτι σιωπῆς ἐκ' παλαιῶν * Διότι τῶν ὑπὸ κώδωνι ἐκλεπόμενων. V.

* Λατίνος] Λατίνος editum erat. Mutavit Soudas, non ad-
 dens unde habeat. Recte quidem Λατίνος, vid. Strab. V. p.
 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατίνος scribere il-
 lo aevo; longam enim i & alibi sit u, ut Liris amnis Λίρις
 Strab. V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λίρις, item Εἰ-
 νος.

να Pontus Euxinus, idem ubique. Claver. quidem L. III. c. 33.
 in not. adfert ex Suid. Τίλος γὰρ — ὀπταλμὸς Λατίνος.
 Sed in ipso Suid. legitur Λατίνος, & Λατίνος. Certe in Edit.
 qua utot, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quos-
 vis. J. F. R.

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait Bradæus in
 Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen
 idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem ad-
 dunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum; mihi non
 adeo vacare videtur Φέρων, quin significet sponso, i. e.
 se ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur
 ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque Φέρων ἀπημπούληκας
 erit: in voluntariam servitutem se tradidisti. Con-
 firmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habui-
 mus: αὐτοῖς Φέρων ἐπιτρέπονται τοῖς πλουτοῖς. Doctiss.
 Kuhnii in Ael. V. H. III. 22. Ἰφίμω βασιλέως quoque
 pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. Periz. &
 id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμωσιν ait significare: sub-
 latum auferre. Sic quoque quod Kuhnii ex Por-
 phyg. adfert, ὅτι Φέρων αὐτοῖς τι — ἐκπύδωσι, pro
 nobis facit. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc.

V. segm. 48. Φέρωντα ἐπύγραψεν exponens: data opera
 inscriptis. Addit ibi quidem: Est ubi & Φέρωντα pla-
 ne otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis
 ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indi-
 casset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim
 alibi propemodum πλοιοῦσιν illud Φέρων, ut infra hoc
 Dial. c. 39. ἀπὸ τῆς Φέρων, & forte in aliis a Budaeo
 adductis. At longe frequentius destinatum consilium
 significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c.
 25. 30. & 39. de mort. peregr. & Periz. ad Ael. V. H.
 VIII. 14. J. F. R.

34. Ἀπημπούληκας] Constans lectio & vera; quare
 supra Rev. c. 27. falsum illud ἀμνησία. recte corre-
 ctum est; conf. hoc Dial. c. 23. pr. J. F. R.

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime
 solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius
 He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, Iucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, alino cum lyra? Nimirum omnino,

ὕπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς ἔχ' ὑδάτιον, ἐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμαμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἶνε ἀνδοσμίε, ἔκπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τ' ὀρεγόμενον τέτων λαίμων ἀλαπαρεῖς, ὡς δὲ πόδας τοιγαρὲν τ' ἰλιχθείας ταύτης τὰ πύχαιρα. καὶ ὡς περ οἱ πώθηκοι, κλοιῶ δεδεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις, σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τ' ἰσχάδων ἀφθόνας ἐντραγεῖν. ἢ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, Φρεῖδα πάντα, καὶ ἐδὲ μνήμη τις αὐτῶν.

Καὶ ἀχαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσήν τῷ πράγματι, δῆλον αὐτ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ χεῖ τῆς πάνυ τέττης οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρα σοι προσέτακται τῇ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστάλαγμων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐκπιθυμῶν φήσας παρείληφε σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασὶ λύρα καὶ ὄψω; πάνυ γὰρ ἔχ'

ἢ ὄψων] ὄψων. M. f. λιχθείας] Sic recte sola S. & margo ΔΙΥ. Ceterae λιχθείας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγορεύου τέχνη.

Ibid. Βασιλόχου] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βασιλόχου ἄνδρα καὶ γυναικῶν. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4.

40. Πλάττει ῥαμμικῶν] Angl. πλάττει ἁρμικῶν. J. B.

41. Ἐνίζων τῷ τριῶν] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριῶν. M. du S.

Ἐνίζων] Ἐνίζων est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. nostrum Gall. c. 18. Ὅσον δὲ ἂν ἐνίζοιμι, τοσοῦτον καινότερον ἦμιεν αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I. epist. Petri IV. 12. Item Elshner. ad I. Petr. 4. 4.

Ibid. Τῷ τριῶν] Græco pallio. J. B.

Τῷ τριῶν] Angl. τῷ πάγωνι. J. B.

44. Συγκλύδων] Συμμιχθῶν. J. Br.

Συγκλύδων] Συμμιχθῶν καὶ ἐκπλῶδων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κῶδων] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ἢ κῶδων ἕχου. Casaub. ad Suet. J. B.

Ὑπὸ κῶδων] Vid. iterum c. 31. Sed cave Jof. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae pondus & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nōrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem

Tom. I.

cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. M. du S.

48. Συμπιπιδίς] Aliud exemplar συμπιπιτατίς. J. Br.

Ibid. Ἐπὶ τῷ χθιζῶν πηλὸν ἔχον ἐπὶ τοῦ σκελαῶ] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. J. B.

50. Θάμνων] Lupinorum, cujuscumque cibi. J. Br.

58. Λιχθείας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχθείας, & in ipso M. M. du S.

59. Τὰ πύχαιρα] Ταῖς πύχαιρας J. Brod. Sic ad praecedens verbum ἀλαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a ἀλαπαρῶν, & paulo supra ad ἐάλως, esse ab ἐάλωκα; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthac omiserō. J. F. R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Postrema classis servitii. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Tib. c. 14. m. citat Solanius, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemsterh. J. F. R.

72. Λύρα καὶ ὄψω] Erasmi. in adagio: Ἀσινὺς ad lyram. J. Br.

ἔχ' ὅρας ; ἐκτετήκασι τὰς πᾶσι τ' Ὀμήρου
σοφίας , ἢ τ' Δημοσθένους διανοήσας , ἢ τ'
Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης , ὧν ἢ τις ἐκ 75
τ' ψυχῆς ἀφέλη τὸ χρυσίον , καὶ τὸ ἀργύριον ,
καὶ τὰς πᾶσι τῶν φροντίδας τὸ καλῶς ἐπι-
μενόν ὅτι τυφλὸς καὶ μαλακία , καὶ ἡδοναίαια ,
καὶ ἀσέλγεια , καὶ ὕβρις , καὶ ἀπαιδευσία. δεῖ-
ται δὲ ὅτι σὺ ἐπ' ἐκείνῃ μὲν ὁδοῦ. ἐπὶ δὲ πᾶσι
γὰρ ἔχεις βαθεῖαν , καὶ σιμνός τις εἴ τ' ὁρᾷς
οἶον , καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταθὲς ὡς
βέλγησαι , καὶ πάντες ἴσασι γε γραμματικόν ,
ἢ ῥήτορα , ἢ φιλόσοφον , καλὸν αὐτῷ δοκεῖ
ἀναμεμῖχθαι καὶ τοιούτον τινα τοῖς προῖσι , 85
καὶ προπομπεύσειν αὐτῷ. δεῖξέ γε ἐκ τῆς
καὶ φιλομαθίας τ' Ἑλληνικῶν μαθημάτων , καὶ
ὅλων , πᾶσι παιδείαν φιλόκαλον ὥστε κιν-
δυνεύει , ὡ γὰρ αἶε , ἀντὶ τ' θανμαστῶν λῶ-
γον , καὶ πᾶσι γὰρ καὶ τ' τριβῶνα μεμειωμένον
ναί. χρὴ ὅτι σὺ αἶε σὺν αὐτῷ ὁρᾷς , καὶ μη-
δέποτε σπουδαίῃς ἄλλ' ἔαθεν ἐξαναστῆσαι ,
παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ δερα-
πείᾳ , καὶ μὴ λιπῆν τ' τάξιν ὅδ' ὁπτάλλων
ἐπιότ' εἰς χεῖρα , ὅ , τι αἶε τύχοι , 95
εἶ , τοῖς ἐντυχάνουσι ὁπιδεικνύμενος , ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Ho-
mericae sapientiae , aut Demosthenicae gra-
vitatis , aut magnificentiae Platonis. Quo-
rum si quis ex animo aurum auferat & ar-
gentum , & earum rerum curas ; quod su-
perest fastus est , & mollities , & voluptas ,
& luxuries , & contumelia , & ruditas. Ad
ista vero neutiquam te opus habet : Ve-
borum , quod barbam habes prolixam , &
vultum venerabilem , & Graeco pallio de-
center amictus es ; & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt , aut Rhetorem ,
aut Philosophum , pulchrum illi videtur ,
permistum esse etiam ex hoc genere aliquem
praecedentibus ipsum & deducuntibus : vi-
debitur enim ipsa hac re ipse quoque Grae-
carum literarum cupidus , & universum
pulchritudinis illius , quae in doctrina in-
est , studiosis. Itaque metus est , ne pro
admirandis illis sermonibus tuis barbam pal-
liumque locaveris. Oportet igitur te sem-
per cum illo conspici , & nec umquam de-
siderari , sed mane surgentem praebere te
ridendum in officio , nec deferere ordines.
Ille vero manu nonnumquam tibi injecta ,
quod in buccam venerit , iugatur , ostendens ob-

α. Προῖσι.] Προῖσι P. Sed in vulg. conspirant Edd. omnes. δ. Ἐπιότ'.] Ἐπ' ὅτι vitiose M. c. Τύχοι.]
Τύχη W.

98. Εἰς καλόν.] In re quariam honesta.

J. Br.

2. Ἀναίμα πᾶσι δε.] Hom. II. 7. 116.

M. du S.

1bid. Καὶ πᾶσι.] De declivis. Ἡ πόλις. Urbis Ro-
mae , olim in montibus sita.

J. Br.

6. Καθίζεις.] Narrat , quemadmodum oportet
Mercede conductum , si cum domino aliquem visita-
tum ierit , molesta & servili ratione in atrio domi-
nium , donec redeat , expectare. καθίζεις (disponitur ,
vel plures) ὅταν τιν' ἔφωλον , πρὸς ὃν ἔλθῃ , ἀφ' αὐτοῦ
μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχον , ὅπως ἴσ' ἀπορίας ἀναγι-
γνίσκεις τὸ βιβλίον προχωρησάμενος. Et dum dominus
hatus cum antecessum aliquo , ad quem adierit , collo-
quitur , non habens ubi confideas , stans , dum aliter ne-
quias , libellum in manus sumptum lestitas. Quod olim
meo adscriptum libro , id quoque Florentino exem-
plari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζεις nempe
pro vulgato καθίζεις certe καθίζεις foret longe ro-
tundius.

J. J.

Καθίζεις.] Sic W. Codex. In L. καθίζεις. Cl. J. J. J. J.
& alii pro eo quod in Edd. erat , καθίζεις. καθίζεις re-
probandum conjiciebant.

M. du S.

8. Ἀσπτόν τι ἐξ ἁπάντων.] Non absurda sane Codicis
L. scriptura si pro τι exhibentis , quam vel in con-
textum recipere velim ; etsi scio τι & καὶ apud omnes
Auctores sapissime conjungi , veluti ad nauseam us-
que Herodian. I. c. 4. §. 11. δῆλον τι ἐξ ἁπάντων , &
sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. Hom. II. E. 501. — κατὰ
τι ἐξ ἁπάντων. Dion. Hal. Ant. X. p. 638. vers. 33. πρὸς
τοῖς τι ἐξ ἁπάντων. Noster paullo supra ἰδὲ καὶ τι καὶ
πρὸς. & sexcentis alibi.

J. F. R.

13. Ἐς τῶν πᾶσι.] Tu post tergum. tu neglectus es.

J. Br.

18. Ὡς τὰ ἄλλα.] Suspiciatur Casaubonus ad Athen.
14. 15. Scribendum ὡς τοῖς ἀπᾶντας ἰδεῖν. De papy-
ri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos
Cato RR. c. 121.

J. M. G.

1bid. Τὰ ἄλλα.] Forſan τοῖς ἀπᾶντας ἰδεῖν. Ca-
saub. in animadv. ad Athen. (923. 18.)

A. V.

1bid. Συνιστάμενος.] Cui reliquas quisquillas involvunt.
Ὡς τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τ' ὁμαλῆς φά-
λοι ἁπλῶς ὑπὸ λιμοῦ ὁρᾶν.

J. Br.

20. Παραψύχων.] Lucianus ut per omnes convi-
cius

obviis, se neque in via curam musarum deponere, sed ipsum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, talis enim est urbs, ut nosti, post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere

ἐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἡ ἀμελής ἐστὶ τῷ μυσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν ἢ ὅτι τῷ περὶ πάντων ἀφ' ἧς γαλήνης.

I Σὺ δ' ἀθλίως, τὰ μὲν ὁδοδραμῶν, τὰ δὲ βάδην ἀνατὰ πολλὰ καὶ κατάτῃ (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶδα, ἡ Πόλις) περιελάθων, ἰδρωκῆς τε καὶ πνευματικῆς. καί κεν ἐνδὸν τινὶ τῷ φίλῳ, πρὸς ὃν ἦλθε, ἀφ' ἧς λεγομένη, μηδ' ὅπου καθίξῃς ἔχων, ὁρῶς ὑπὸ ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ εἰς ἀσπιδίον τε καὶ ἀπὸ τοῦ νυκτὸς καὶ ἀλάτῃ, λουσαμένῳ πονηρῶς ἀσπιδί, περὶ αὐτοῦ περὶ χερσὶν τὸ μεσονύκτιον ἦκεν ὅτι τὸ δειπνόν, ἐκ ἐπ' ὁμοίως ἐντιμῶν, ἐδὲ περιελάτῃ τοῖς παρῶσιν. ἀλλ' ἢ τις ἄλλος ἐκπαρέλθῃ νεαλὲς περὶ, εἰς τὴν πύσιν οὐ καὶ ἔτι εἰς τὴν ἀτμοσφαιρῇ γωνίαν ἐξωστῆς, ἡ κατακέκισαι μάρτυς, μόνον τῷ ὁδοδρομῶν τὰ ὅσα, εἰ ἀφ' ἧς οἰοῖτο μέχρι σῆς, καθάπερ οἱ κύνες περιελάτῃ, ἡ τὸ σκληρὸν τὸ μαλάχης φύλλον, ὅτι τὰ ἄλλα συνελθόντων, εἰ ὑποφθιῇ ὑπὸ τῷ προκατακεκίσῃ, ἀσμε-
201 ὅτι ὑπὸ λιμῆς καὶ περιελάτῃ. εἰ μὴν ἐδ' ἡ

d Ἀμελής ἐστὶ] Nihil hic variare Edd. notavit M. du S. quare, nescio. *e* Καθίξῃς] Καθίξῃς L. Καθίξῃς Edd. καθίξῃς W. recte. *f* Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγιγνώσκεις M. Sed prius servant Edd. *g* Ἀσπιδίον τε] Ἀσπιδίον τε L. *b* Παρῶσιν] Παρῶσιν nargo AW. *i* Ἀφ' ἧς] Ἀφ' ἧς M. & Fl. *k* Περιελάτῃ] Sic J. & P. Περιελάτῃ μω] reliquae Edd. & M. περιελάτῃ. B2.

2. Βάδην] Ἡμέρα ἡ δειπνόν, ἡ ταχέως. G. (cave posteriori enarrationi credas.) M. du S.

* Κυρῶς] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. J. Grynæus, qui eandem observavit in Schol. ad καὶ κατὰ. 73.

Atus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumfusa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἀσπιδίον ὑπὸ λιμῆς προκατακεκίσῃ, lege περιελάτῃ, a περιελάτῃ.

Παρελάτῃ.] Genuina haec scriptura, quae in P. & J. Ed. reperitur. Vid. Kr. l. r. versus fin. Ubi quamquam tangendi sensu usurpatur, furtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem sensu

13. Νεαλὲς περὶ] * Κυρῶς ὁ περὶ ἐκλεπτικῆς ἰχθύος. λέγεται δὲ εἰς τὴν ἀλλοτρίαν. V.

nisi quod ibi levi mutatione λέων designat

M. du S.

usurpari ἄπομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat Jambli. No. 61. Pleraque Edd. & M. περιελάτῃ.

Παρελάτῃ.] Nimirum παρελάτῃς legendum arbitror, non, quod invasit libros, παρελάτῃς, quod vertunt accipiens: (edit. Bourdel. f. accipiens) vel accipiens (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas litteras mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παρελάτῃς, cum pane, opsonii instar, edens.

Παρελάτῃς.] Non improbo correctionem Cl. Jambli, quam & Cl. Gesnerus amplectitur, immo receptissimam in contextum, si verum foret, priscae Edd. habere παρελάτῃς, uti vulgo citatur. At cum

ἢ ἄλλη ὕβρις ἄπειν, ἀλλ' ὅτε ὦν ἔχεις
 μὲν, ἢ γὰρ ἀναγκαῖον ὅτι καὶ σὲ τ' αὐτῶς
 αἰ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποικίλῃς ἀγνώ-
 μοσύνη γὰρ σὴ τὴν γὰρ ὅτε ἡ ὄρις ὁμοία ταῖς
 ἄλλαις, ἀλλὰ τὰ μὲν ἄωλυσίω, παχέαια
 καὶ σιμελῆς, σοὶ δὲ, νεοττός ἡμίτομος, ἢ
 φάτια τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ
 ἀτιμία· πολλὰ δὲ ἢ ἢ ἐπιλίποι ἄλλοι
 τινος, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος δαίμονος ὁ
 δαίμων τὰ σοὶ παρὰ κείμενα φέρων, ἐκ-
 εἶνω παρὰ τέθεικεν, ὑποδοχούσας οὐ γὰρ ἡμέ-
 τερος εἶ. τεμνομένη μὲν γὰρ οἱ τῷ μέσῳ ἢ
 σουδὸς ὑπογαστρίῃ, ἢ ἐλάφῃ, χρὴ ἐκ παντός
 ἢ τ' ἀφ' ἐνός ἢ ἢ ἢ Προμηθεὺς
 μερίδα φέρει, ὅς τ' ἀκακαλυμμένα τῇ σι-
 μελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τ' ἢ λοπάδα

abest : sed neque ovum solus habes. Ne-
 que enim opus est, & te eadem adflectere
 semper, quae hospites & ignoti : illa enim
 esset impudentia tua) neque avis tibi simi-
 lis aliarum apponitur : verum diviti pinguis
 & saginata ; tibi vero pullus dimidiatus,
 aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta
 contumelia est & contemptus. Saepe etiam,
 si qua desit, alio repente conviva super-
 veniente, minister, ablata ea, quae tibi ap-
 posita fuerant, ponit illi, admurmurans il-
 lud : tu enim noster es. Quoties quidem
 carpitur in medium appositus aut porcellus
 subrumis, aut cervus, omnino aut propi-
 tium habeas divisorem, opus est, aut Pro-
 methei partem feras, ossa dico pinguedini
 involuta. Quod enim supra te accumben-
 ti

a Πλουσίῳ] Πλουσίῳ M. b ἢ ἐπιλίποι] Ἐπὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic Gron. recte voluit, nam P. &
 W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim, Παρόντος margo A1W. d Το γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta 7. habeant παρὰ κείμενα. Et P. atque Ed. 7.
 παρὰ κείμενα exhibeant, a παρὰ κείμενα allingo, quod
 ferri potest, nihil mutare consultius duxi. 7. F. A.

26. Νεοττός ἡμίτομος] Omnia huius paginae repe-
 riuntur in Lapith. 7. B.

Νεοττός] Quos respuebant veteres illi pullos, nos
 hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce fac-
 pius, non quod revera praestantius, sed quod rarius
 est aut carius, quaeritur: Vid. tamen Horat. Serm. I.

Aut positum ante mea quia pullum parte catini, &c.

M. du S.

28. ἢ ἐπιλίποι ἄλλοι τινος, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος
 δαίμονος ὁ δαίμων τὰ σοὶ παρὰ κείμενα φέρων, ἐκείνῳ
 παρὰ τέθεικεν] Sic distinguunt Basilenses & Salmurien-
 ses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem δαί-
 μονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi,
 minister repente te insperante submovens ea, quae tibi
 erant apposita, alio apponat. Etiam Benedictus, Si
 quando desit alii, repente minister te praesente tollens ea
 quae tibi erant apposita, ei apponat. Quis neget acutos
 hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua ap-
 posita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel
 insperantibus? At longe alia mens Luciani. Ne di-
 cam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur.
 Verissime notavit pater mutandam distinctionem,
 scribendumque, ἢ ἐπιλίποι, ἄλλοι τινος αἰφνιδίως ἐπὶ-
 παρόντος, δαίμονος ὁ δαίμων τὰ σοὶ παρὰ κείμενα, φέ-
 ρων ἐκείνῳ παρὰ. Hoc est, si quid desit, alio quodam
 repente superveniente, tollens minister tibi apposita, fe-
 rens illi appositis, ab ἐπιπαρόντι.

7. G.

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, secuti
 acutissimam simul & certissimam Cl. Gronovii emen-
 dationem, quam etiam a Constantino in Lexico vi-
 sam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in
 W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis
 nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid-
 sit, nemo intelligat. V. Σωμ. c. 20. ubi iterum ha-
 bet ἐπιπαρόντος. M. du S.

31. Ἡμίτερος εἶ] Noster es. tu a domo es ac familia.

7. Br.

32. Ἡ σουδὸς] Aut apris.

7. Br.

33. Σουδὸς ὑπογαστρίῃ] Verba mihi obscura. Illud
 quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi
 pro sumine vel abdomine; cum fiat osium mentio:
 utrum vero ὑπογάστριος οὗς sit porcellus subrumis, la-
 bens; an, quod Erasmo placuit, sus foeta; (& sci-
 mus vulvam imprimis probatam ejestitiam,) jam de-
 finire non audeo: prius expressi versione, cum an-
 tlogiae epitheti illius magis conveniat.

7. M. G.

34. Ἰλιον] Tibi faventem ac propitium.

7. Br.

35. Ὅς τ' ἀκακαλυμ. τ. π.] Vid. Theogon. Hesiod. 541.

M. du S.

40. Τὴν χαλὴν] Nam modicam eos habere liquet.

7. Br.

43. Θιραπιών αὐτὸς ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν] Legen-
 dum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θιραπιών referatur.
 Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tem-
 pore vitrum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo
 potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant,
 quam ut Græculis dari solerent, aurum & argentum
 enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparen-
 te,

ti adstat patina, donec satietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus, solus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemptus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem bibere tibi liceret. Jam vero saepe te poscente puer se exaudiisse dissimulat.

27. Molestia fane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσθάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορμένῳ, σέ δ' ἔτω ταχέως πωδραμείν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὅπόσῃ αἰετολαφοὶ τ' χολὴν ἔχοντι; καίτοι ἔδεδωκεν ἑβένῳ, ὅτι τ' ἄλλων ἡδιστὸν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνῳ σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις. Στραπέυων αἰεὶ, καὶ δεγύρω ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεὶς σπὶ τ' χρύσειον, ἔτως ἄτιμῳ ὦν συμπτώτης καὶ εἶθε γε καὶ ἐκείνῳ ἐς κόρον ἦν πίνειν ἵδν δὲ πολυλάκῃς αἰτήσαντι, ὁ παῖς ἐδ' αἰὼνι ἔοικεν.

Ἀνὰ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ χεῖδόν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρὰ σοδοκμῇ κίναδος τις, ἢ ὀρχησοδόχισσα καὶ ἢ Ἰωνικὰ ξυυείρων, Ἀλεξανδρεὺς ἀνθρώποις.

e Ὀπόση] Ὀπόσει W. male. f Πίνω] Sic M. & Edd. optimae omnes & Palm. Πίνω tamen B2. & 3. g Ὅταν σι] Ὅταν σι Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium.

J. P. 2 G.

Ibid. [Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in usu fuisse Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I. Od. 18. f. Arcanisque fides prodigia perlucidior vitro. Lucret. IV. p. 127. Ed. Giffan. Qualia sunt vitri, species quae transiens omnes. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento, confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmas. in Plin. Exercit. p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature. T. 1. p. 133. de locutione autem bibere in auro pro ex, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Observ. L. 2. c. 8. Ita vicissim ex pro in Strabo p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀσέρας λαλαμμένους ἐξ Ὀκλεινοῦ λέγει. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. J. F. R. 44. Πίνω] Τὸ οἶνον additum in marg. A1W. Sed glossa potius est quam varians lectio. Ceterum bibere in auro & simil. pro ex, etiam Latini. Vid. libellum nostrum de Ambiguis. Sic Strabo I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀσέρας λαλαμμένους ἐξ Ὀκλεινοῦ λέγει, ut alia omitam.

J. F. R.

Ibid. [Ὡς μὴ ἐλεγχθεὶς] In vitreo calice bibens. Martial. Prodat perspicuus ne duo vina calix.

J. Br.

47. Ὁ παῖς] Servus potum ministrans.

J. Br.

Ibid. Οὐδ' αἰσιντο ἰωνοί] Hom. II. 4. 430. M. du S.

49. Ὅταν σι] Omnes Edd. male ἔταν σι. Quasi en-

clitica possit trajicere accentum in vocabulum parox-tonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum Edit. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23. quoque male edebatur ὥσπερ τε, quod similiter correximus.

J. F. R.

51. Ἰωνικὰ ξυυείρων] Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit.

J. Br.

[Ἰωνικὰ] Vid. infra de Salt. c. 79.

J. F. R.

Ibid. [Ἀλλ' ἄνθρωπος] Dubitabam aliquamdiu histrionem an Musicum designaret: cum subito succurrit quod in Συμπ. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducitur, de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυυείρων assererem; Interpretes enim de eo qui jocos Ionicos contexit, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Ἀγγυπτιάζων τῇ Φωνῇ satis id evincere putarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque Viri illi doctissimi suis inventis; me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV. 60. Alexandrinas delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, tam nunc, & incesos a-

Rrrr 3

mo-

πίσκη. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα ἀφρο-
 δουμένους, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου
 διακομίζουσι, πόθεν σὺ δ' ἰσότημι καὶ καί-
 μεν; τοιγαρὶν οὐ μὴν ὅτ' ἀσχετοῖς, καὶ
 ὑπ' αἰδῆς καὶ ἀδελφικῆς, γίνεις ὡς τὸ εἰ-
 κές, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖς, καὶ αἰτιᾶς τὴν
 χεῖρα, ἐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπι-
 πάσασαν. ἡδέως δ' αὖ μοι δοκεῖς καὶ ποιητῆς
 γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, καὶ ἄλλων
 ποιησάντων, δύναιτο εἶναι ἀξίως. ὅρως γὰρ
 οἱ τὸ περιμᾶλλον, καὶ εὐδοκμεῖν βέλτε. ὑπο-
 σταίης δ' αὖ, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑπο-
 κρίνας δέοι, τῶν κληρῶν πολυαλάειν, καὶ
 ῥεχθᾶς, καὶ ἀθρόως τῆς πλῆθους ὑπερχυμέ-
 νων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέτῳ ὅρως εὐ φερομένης
 ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἐν
 τῇ γυνὴ τέτῳ ἡδέως αὖ γένοιτο, ὡς μὴ ὑπο-
 βλήσῃ καὶ περὶ τοῦ εἶναι, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς
 ταῦτα ὁ κακοδαίμων πῶς εἶ. τοιγαρὶν
 ἀνάγκη μεῖναι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπο-
 μόνον καὶ ἀμελεῖν.

aus. Unde enim amatoriarum volupta-
 tum hisce ministris, & literulas sine
 perferentibus, aequalem accubitus hono-
 rem tu postules. Itaque in latibulo aliquo
 triclinii, prae pudore quaerens suffugium,
 ingemiscis merito, teque ipse miseraris, &
 fortunam accusas, quae ne tantillum tibi
 venustatis adaspererit. Libenter autem vi-
 dearis & ipse poeta velle fieri amatoriarum
 cantilenarum, aut ab alio composita canere
 posse commode; cum videas quibus rebus
 honor & plausus adjunctus sit. Sustineas
 vero, si magum aut vatem agere oporteat
 ex eorum genere, qui hereditates multorum
 talentorum, & imperia, & confertas divi-
 tias pollicentur: vides enim hos quoque fe-
 licem in amicitis cursum habere, & ma-
 gna in dignitate versari. Horum igitur
 unum aliquid libenter fieres, ne plane re-
 jiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista,
 infelix, probabilis es. Itaque necessario mi-
 nueris, & silentio occultisque lacrimis per-
 fers neglectum tui.

28. Si

α Γραμματίδια] Γραμματίδια W. Sed mutatum est. β Καλαδιδυκῆς] Καλαδιδυκῆς W. γ Ἐπιμᾶλλον] Ἐπιμᾶλλον P. L. & margo A. H. Nihil a vulgata abeunt H. P. F. Fl. d. Δομῆς] Fl. at reliquae & M. Δομῆς. ε Ὅρως] Confans lectio Edd. & M. f. Oī] Oī male L. g Γυνὴ] Oī, W.

iores de tenero meditantur unguis. Horat. Od. 4. III.
 21. M. du S.

58. Ἐπιμᾶλλον] De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. Ed. S. 512. l. 35. "Ἡ δὲ ἡμεῖς αἱ παῖδες μικραῖς κούρῃς πικρὰ ἐπιμᾶλλον (ἢ καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυμῶν βήμασιν ἔπαυ) ἔτας. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπιμᾶλλον. ne cui forte vulgaram loco movere lubeat hic aptissimam.

M. du S.

63. Μόνον] Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commod. I. quem parentum astrorum cursu Commodus Mathematici promittebant. Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus.

M. du S.

75. Κιβηρίζοντα] Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. vid. Plin. ep. 7, 24, 7. ubi alienissimi homines in honorem Quadrantillae per adulationis officium in theatrum cursant &c.

F. M. G.

76. Ἐκ τῶν πραγμάτων] Idem hic foret ἐκ τῶν πραγμάτων Aristoph. Plut. 348. "Ἐν γὰρ τῇ ἐν κούρῃς ἐν

τῶν πραγμάτων. Plura dari possent, si temporis angustia prohiberet.

F. F. R.

Ibid. Ἐν τῇ χειρὶ βατράχου... Videtur Lucianus abuti voce χειρὶ βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόν intellexisse, hoc est rubet, quod animal contentissime clamat. Nam ranæ terrestres, quæ in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum ex quæ in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χειρὶ βατράχου rubet intellexit.

F. P. a G.

77. Χερ. βατ. δ. δ. x.] Repetit libro aduersus indoctos c. 20.

L. K.

84. Ἡρῆμα καὶ γελῶν] Legendum est fortasse ἔχ' ἡρῆμα γελῶν.

F. Br.

Ἡρῆμα καὶ γελῶν] Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λαγὺ ἐκόντα, καὶ τὴν δία γι δεικνύοντα, λαγὺ λαγὺ καὶ τεινάζοντα τὸν κοιλίαν, ἡρῆμα καὶ γελῶν. ὡς καὶ τὸ τεταμένη δόλου

T.

28. Si enim deferat te fufurro servus, solum te non laudasse puerum dominae satantem; aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestribus ranæ instar sitientem clamare, & ut insignis inter clamantes sis & quasi praeceptor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subijcere meditationem quamdam laudationem, proluxae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, & sitientem, ungi & coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea quae parata sunt.

29. Si vero Zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier juvenis, neque tugos plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod

Ἦν μὲν γὰρ κατέπη σὺ τις ψέβουσι αἰκόν-
της, ὡς μόνου ὁδὸν ἐπέπαισας τὸ δούλο-
5 της παιδίσκου ὀρχήμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κιν-
δυνου ἐμπαρὸς ἐν τῷ πρᾶγματι. Χρὴ ὅν
χερσὶν βαλράχου δίκην διψῶντα, κεκρα-
γῆναι, ὡς ὁπίσημι ἔση ἐν τοῖς ἐπαυτοῖς,
ἢ κορυφαῖ, ὅτι μελέων. πολλὰ δὲ
8 οὐ γὰρ ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν
ἐσκαμμένον τινὰ ἔπανον, πολλὴν δὲ καλα-
κείαν ἐμφανῆντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ζυγόντα,
ἢ, τῇ Δία, γε διψῶντα, μύρα χρέα, ἢ
στεφανῶν δὲ κεφαλὴν, ἥρμα ἢ γελῶν. ἔα-
8 σκας γὰρ τότε στήλη ἑάλες τινος κεφαλῆ ἀγον-
τὸ ἐναγίσματα. ἢ γὰρ ἐκείνῃ καλαχέας
μύρον, ἢ τὸ στεφανὸν ὁπθόντες, αὐτοὶ πίνου-
σι, ἢ εὐαχύνει τὰ παρισκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ ἢ ζηλότυπος τις ἢ, ἢ
90 παῖδες εὐμορφοὶ ὦσιν, ἢ ἑα γυνή, ἢ οὐ μὴ
παῖδες ἢ πόρρω Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων ἢ,
ὁδὸν ἐν ἑρῇ τὸ πρᾶγμα, ὅς οὐ κίνδυνος
ἐν-

h. Ἐπίπαισας] Ἐπίπαις M. i. Διψῶντα] Constans lectio. διψῶντος margo A. W. i. Πέπαι] Ἐπὶ Ex. Fl. Vulgatae nostrae adsentitur P. & Edd. Ἐπὶ margo A. W.

24. Διψῶντα κεκραγῆναι] τὸ ἔπαι διψῶντα κεκραγῆναι
ἐπιμαλόντων, ὡς ἐπίσημι ἔση ἢ κορυφαῖ. V.

25. Ἐάλες τινος] Χείρ. ψυχρῶ. ματαιου. ἀποφ-
λῶς. ἀπύχρον. V.

τίνος κεφαλῆ, ἀγοντὸ ἐναγίσματα. Nam esurientem &
corae sitientem augmento collini, & caput coronari, ali-
quid tantulum est ridiculum. Ita enim videtur stultis esse
columnas obsolesci cadaveris, libamina ducentis. Cur
hic ἢ ἥρμα γελῶν pro vulgato, malit Brodaeus IX.
Miscell. XIII. causam nullam video. Caeterum ex-
prossit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad
Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, faccor, bonum dedisti
Convivis here: sed nihil scidisti.
Res falsa est, bene clero, & esurire.
Qui non comat, & ungitur, Fabulle,
Hic vete mihi mortuus videtur.

f. f.

Ἦρμα] Locus corruptus, nec placet Brodaei con-
jectura Misc. IX. 13. Aliquid hic exeidisse credo. Vi-
de alia loca in quibus vocem ἥρμα fere adhibet, ut:
Ἰδὲ λυκὸν ἥρμα Mar. c. 6. ἥρμα ἢ ἄχθεται με. Lucan.

c. 9. & Nigr. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Διψῶντος ἀποφ-
τίζονται μὲν ἔχου διψῶν δὲ δούλοισιν. Et Aristoph. Schol.
230. A.

Ἦρμα] Quod ex Nigr. c. 5. citat Soulius, jam est
c. vel §. 8. ubi Cl. Hemstb. προσαχθῆς ἥρμα recte ver-
tit: sensum cogare. Quod hic tamen sensum non effi-
ceret; Paris. versio ἥρμα γελῶν reddit, magis prope ri-
diculum, recte quod ad sensum; nam vero ἥρμα
hanc significationem habeat, nondum comperi, ne-
que credo. Cl. Fens. locum sanum pronuntiare vide-
tur, vertens aliquantulum est ridiculum, quod melius
ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam
aliquantulum.

f. f. r.

85. Στάλη — παρ] Conf. supra Ἐπίπαι. c. 22.
M. du S.

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμα.] Vid. supra Ἐπίπαι. c. 22.
M. du S.

89. Ἦν μὲν γὰρ ἐ ζηλότυπος τις ἢ] Ἦν μὲν γὰρ. Ib. M.
Ibid. Ζηλότυπος τις ἢ] Civis ille Romanus.

f. b. r.

93. Ὅσα

εὐκαλαφρόνη. ὅτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασι-
λέως πολλοὶ, ἢ μόνον τὰ ληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ'
αἰεὶ τι καὶ προσεπιμέλυντες ὥς μὴ νυσθάζειν δο-
κοῖεν. δεῖ ἔν ὧσιν οὖν τοῖς Περσικοῖς δειπνοῖς
κάτω νεύοντα καλῶς, δειδύτα μή τις ἐν-
νυχὸς σε ἴδῃ προσελέφαντα μᾶλλον ἢ παλλα-
κίδων, ἢ ἐπεὶ ἄλλος γε ἐννυχὸς ἐντεταμέν-
ον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ δέμις ὁρῶν-
τα. ^b Διὰ πείρας τῶν οἰσῶν μέλας πίνον-
τος, ^c γνάθον.

Εἴτ' ἀπελθὼν ἔδειπνεν, μικρόν τι κατέ-
δραρες. ὑπὸ δ' ὧδην ἀλεχρύνων ἀνεγρόμενος,
ὡς δέλαιος ἐγὼ Φῆς, καὶ ἄλλος, οἷας τὰς
πάλαι διαλίσσας σπυλίκων, καὶ εἰαίρας, καὶ
ρίον ἀπράγμονα, καὶ ὑπνοὺς μέλινον τῇ ὅπι-
θυμῇ, καὶ πεπατῆς ἑλευθέρας, εἰς οἷον
βίραθρον φέρον ἐμαυτὸν ἐνέσεικα. τίνος

facile contemnas. Aurēs enim regis & o-
culi multi, nec qui vera solum videant,
sed semper quasi corollarium, ne connive-
re umquam putas, adjiciant. Oportet igitur,
ut in Persarum conviviis, dejecto
vultu accumbere, metuentem ne quis te
forte Eunuchorum observet adspicere pelli-
cum unam, cum alius Eunuchus intentum
jam arcum habeat, qui adspicientis quae-
sas non est, buccam sagitta inter bibendum
trajiciat.

30. Deinde egressus convivio paullum
obdormisti. Sub gallorum vero cantum
excitatus, miserum me inquis & aerumno-
sum! quibus ego exercitationibus relictis,
& sodalibus, & quam otiosa vita, & so-
mno, quem sola metiretur dormiendi libi-
do, & ambulationibus liberis, in quod me
Barathrum ipse praecipitavi. Cujus rei caus-
sa,

^a [Ἐπί] Ἐπίτα Pell. ^b Διαπείρας] Διαπείρας ἀν Marcil. & Pell. Διὰ πείρας Edd. omnes. Διὰ πείρας W.
^c Γνάθον] Γνάθον ἵππων margo A1W. ^d Ἑλευθέρας] Ἑλευθέρας W. & P. ^e Ἐμαυτὸν] Sic recte P. Fl. &
W. & margo A1W. Ἐαυτὸν male J. H. B2. Fr. S.

95. Προσεπιμετρῶντες] Ἀντὶ τῷ καὶ * πῶς τῷ εἰκότι ἐπισκοποῦντες. V.

* Πῶς] Παρὰ editum erat, sed mutavit

M. du S.

93. ὅτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Erasmi. in proverb. Re-
sum aures atque oculi multi.

ὅτα . . .] Vid. Xen. Paed. VIII. Aristoph. Schol.
in Acharn. p. 265.

Ibid. ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuch-
i, dico alibi, & patet lineis seqq. reperit ea pag.
873.

ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vo-
cis βασιλέως. Nam Romæ reges appellabantur il, qui
convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenale &
Martiale notum, regum autem (ut notum est) mi-
nistri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo ludit cum
multo risu Aristoph. in Acharnis.

1. Ἀ μὴ δέμις ὁρῶντα] Forte αἰς ἃ μὴ δέμις ὁρῶντα.

Ἀ μὴ δέμις ὁρῶντα] Explicat hæc verba Cl. Jent.
Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad Dial. mort.
XI. §. 4. vers. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσίον πάντες ἰδύ-
πον. ubi insertionem præpositionis nihil opus esse, con-
tra Brodaeum ostendit.

2. Διαπείρας] Placet Διὰ πείρας.

Διαπείρας τῶν οἰσῶν] Διαπείρας ἀν τ. ε. Atque hic κί-
δων, de quo ante dixit.

Διαπείρας τῶν οἰσῶν] De hoc Persarum more tyranni-
co prorsus & minime συμποτικῇ nihil memini me le-

gisse, & quis credat Persarum reges vel proceres vo-
luisse sua convivia sanguine humano pollui, & func-
tibus inquinari? & omnem convivandi licentiam ex-
stingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec cre-
do, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet in-
telligi τὸ δέμις. Nimirum acutissimum telum est ca-
lumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat
Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & ejus
zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. A-
lius forte aliter.

Διαπείρας:] Locus hic etiam corrupte in omni-
bus legitur; non potest enim hic ferri participium.
Forſan scripserit διαπείρας σου, ut Et. XIII. De ἃ μὴ
δέμις ὁρῶντα vid. Dial. Jov. Æsc. & Herc. ἃ μὴ δέμις
ποιῶντα.

3. Γνάθον εἶπ'] Lacunam hic fuisse, designare cre-
do voluit Juntinac editor, asterisco ad marginem po-
sito.

10. Φέρον ἐμ.] Vid. quæ ad c. 24. de hoc verbo
dixi.

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἐμαυτὸν; nulla
prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in
W. & Edit. Florent.

15. Λίον κρήνη ἀδύτης] Leo chordula vinētis, dicitur,
cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos
osten-

ὦ, Dii boni ! aut quae splendida illa merces ? Nonne enim alio etiam modo plura ipsis parare mihi licuit , libertate manente & omnium rerum potestate. Nunc vero tanquam leo , quod est in proverbio , licio devinctus , fursum deorsum trahor & , quod omnium miserrimum est , nec bonam de me opinionem concitare , neque gratiofus esse possum. Idiota enim ego his in rebus & iners , maxime si cum hominibus comparer , qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus etiam sum , & minime comis conviva , ac ne tantillum quidem excitare risum possum : intellico autem , conspectum etiam meum saepe molestum esse , in primis quoties me ipso suavior hilariorque esse volo : tetricus enim illi videor , & in universum non video , quomodo aptus illi esse possum : si enim

ἐνεκα , ὦ θεοί , ἢ τίς ὁ λαμπρὸς ἢ μιᾶς ἐτὸς ἐστίν ; εἰ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τετάρων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν , καὶ προσῆν τὸ ἐλεῖσθαι , καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. ἰδὼν δὲ τὸ ἔλόν , λέων κρόκη δεθείς , ἄνω καὶ κάτω περιέρχεται , τὸ πάντων οἰκίησιν , εὐδοκίμειν εἶδὼς , εὐδὲ κεχαρισμένον εἶναι δυνάμειν. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων , καὶ ἀτεχνος , καὶ μάλιστα περιβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις , ὥς δὲ καὶ ἁχάριστος εἰμι , καὶ ἥκιστα συμπόδικος , εὐδὲ ὅσον γέλῳ παρῆσαι δυνάμενος συνήμι δὲ ὥς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέπόμενος , καὶ μάλιστα ὅταν ἰδῶν αὐτὸς αὐτῷ εἶναι ἴδω. σκυθρῶν γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως , οὐκ ἔχω ὅπως ἀρμόσθαι πρὸς αὐτῶν. ἢ μὲν γὰρ ὅτι

f Μιᾶς ἔτος] Οὗτος μιᾶς W. g Ὡς δὲ] Ὡς L. h Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἀχάρις margo A.W. i ἐνοχλῶ] ἐν ὀχλῷ M. k αὐτῷ] Sic M. Edd. male αὐτῷ. l ἴδω] ἴδω Edd. m ἀρμόσθαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἀρμόσθαι.

offentatur passim quod princeps tantum alat virum.

G.C.

Δίον κρόκη δεθείς] Ex historia Androcli , quam vide apud Ael. de anim. VII. 48. Et Gell. V. 14. Postea , inquit , videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum , urbe tota circum tabernaculo ire &c. M. du S.

Δίον κρόκη δεθείς] Erasmi in paroem. Leo cordula vinculus. Brod. Misc. IX. 13. Editum autem ibi κρόκη pro κρόκη errore typothetico , quibus illa miscell. mirifice abundat ; nam non mihi dubium , quin κρόκη & ipse iscrisierit ac legerit : Est enim κρόκη tenue filum , immo foccus & pluma. Epist. Sent. 26. Οὐτὸς ἄρτις ἐπὶ κρόκη ἵκνεται. Nec avis ob foccos (plumas,) elata est. Et a κρόκη forsitan latinorum crocus. J.F.R.

18. Τὸν τοιούτων] Scribe τοιούτων J. Br. I. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique invenio , & si Brodaeus τοιούτων alicubi invenit , vel ipse accensus monere poterat , scribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuisse. J.F.R.

19. Τέχνην τὸ πρ. π.] Idem fursus Orx. c. 9. 21. Et Moss. Peregr. c. 18. M. du S.

20. Ἀχάρις] Lege , meo periculo , ἀχάρις , aut probos auctores profer , qui ἀχάρις ita usurpant. M. du S.

24. Αὐτὸς αὐτῷ] Ubi ex persona Mercede Conducti Lucianus ait , Συνήμι δὲ ὥς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέπόμενος , καὶ μάλιστα ὅταν ἰδῶν αὐτὸς αὐτῷ εἶναι διδῶ. ultima ita refigenda existimo , ὅταν ἰδῶν αὐτὸς αὐτῷ εἶναι διδῶ. αὐτῷ pro ἑμαυτῷ , ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse jucundior & gravior.

Tom. I.

Loquitur scilicet , ut dixi , ex persona Mercede Conducti , qui primo mane expergestus secum miseriam , in quam sit conjectus , reputet ; quantis bonis , quae vitae felicitate sit orbatus , posteaquam venerit in familiam , in qua pro thesauro , quem sperasset , carbonem invenerit ; ubi nulla cum gratia versetur , contemptus & invisus ; quippe qui ad artes hilariter vendi , frontem exporrigendi , domino suo placendi , sit rudis. Nam , inquit , intelligo satis , quam saepe ipso adspectu molestus sum ; praecipue vero , ubi me ipso jucundior & suavior esse cupio. (Josephus p. 371. C. de rege Persarum : ὥς δὲ μὲν τὸ διπλοῦν ὁ βασιλεὺς διέχουσα , καὶ ἰδῶν αὐτῷ γινώσκων. Adiciat Cl. Hamsterh.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram frequentia ; Si enim gravitatem oris & vultus servare conor , morosus videor , & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim , & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim , illico me despiciunt & respiciunt. J.F.

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτῷ , quod Clar. Jensus in αὐτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita sit intelligendus , ut auctor argumenti libri Athenaei , cum ait p. 1. B. κριταὶ δὲ αὐτὸς αὐτῷ γινώσκων , ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ἰσὺς τὸ ἐν τῷ λόγῳ διαμύνοντες &c. vel dives velit comitem lepidiorum quam ipse est. M. du S.

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti , quia legendum puto , non ut adhuc lectum est , sed ut jam vidit Jensus , ἰδῶν αὐτὸς αὐτῷ pro αὐτῷ , idque pro ἑμαυτῷ. J.M.G.

ἔπι τῇ σεμνῇ φυλάτῳ ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μοιωνυχὶ Φθυκτέῳ. ἦν δὲ μειδιάσας, καὶ ῥυθμίσας τὸ πρὸς ὄψον εἰς τὸ ἡδίστον, καλεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπνευσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ζῶον ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὥστερ' ἂν εἴ τις κομμάδιον ὑποκρίναίτο, τραγικὸν προσωπεῖον παλαιότερον. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁμάται ἑμαυτῷ βιάσσομαι βίον, ἢ παρόληα τῶτον ἄλλω βεβιωκός.

Ἔτι σὺ ταῦτα ἀφρολογίζομένῃ, ὁ κἀδὼν ἤχησε, καὶ χρῆν τῷ ὁμοίῳ ἔχειν, καὶ περὶ εἶναι, καὶ εἶναι, ὑπαλείψαντά γε πρὸτερον τὰς βεβωκίας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις ἀφρύνεσθαι πρὸς τὸ ἄλθον. εἴτα δειπνοὶ ὅμοιοι, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν πεποιημένοι. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὴν πάλαι βίον ἀντίστροφον, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κάμας, ἡρέμα ἦδη ὑπορύττω, ἡ φθόνη, ἡ πεπνευμοσία, ἡ κάλῃ ἀλγύμα, καὶ ἡ καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλακῆς δέου, εἰδὲ τῶτο συγκεχώρη. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῆς καθήκοντος ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem fervo, insuavis illi videor & tantum non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vultum, contemnit statim & despuat; & similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comediam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixero?

35

31. Adhuc ista cogitas cum tintinnabulum sonuit, & confuctus vitae tenor servandus est: circumcundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, & in eandem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffodiunt, & vel talem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praecelaram podagram elaborant. Obduras tamen & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper,

a Τῶν] Sic P. S. & Pell. Τῶν. Edd. reliquae. b Καὶ περ.] Καὶ περ. M. c ὑπορύττω] Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen Juno. ὑπορύττω.

36. Ὁ κἀδὼν ἔχ.] Conf. supra c. 24. M. du S. Ὁ κἀδὼν ἔχ.] Magius de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse quilibet videt. Recte quoque supra ad c. 24. Scholiasten risit Soutius, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresnoy in Glossar. Graec. voce κἀδων & Latino, v. Campana. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vett. Thef.

Græv. T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse ex Plin. Hist. VII. 55. jam retulit Magius c. 2.

30. Ὅσον ἔδωκε] Ad verbum est tantum tantum, i. e. propositum, jam jam. Sic noster Ver. hist. I. c. 8. f. ὅσον ἔδωκε κακοφοροῦν ἡμιλλαν. Jam jam fructus latenti erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόρος, p. 497.

34. Ὅσον ἔδωκε] Διὸς subauditur. J. F. R. 35. Καὶ τὸ ζῶον] Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. M. du S.

37. Τὸ τὸ δ. κομμάτιον] Horum vis artem nosse? Galenū audi, Ἀδύνατον τὸ χρῶμα τῷ προσώπῳ ποιεῖν αὐτὸν φαρμάκειν, ἢ ἰσχυρῶς, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς ἕλκεν ἢ πύρρην ἢ μάλακας. ἢ παλαιοὶ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μὲν αὐτῶν ἐκτελέουσι, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὸ κομμάτιον καλεῖται εἶναι, ἢ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἔργον. Haec ille, teste Constantino L. I. κατὰ τόπου. Sed subit hic mirari, quod apud nostrum feminæ, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur, quod ante-

quam

per, & parum abest quin jam morituro si- 50 ἀπάντων ὡς πρὸς αἰ, ἡ ὅσον εἰδέπω τεθηξο-
milis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim fors tibi tribuit, & jumenta exspectas, donec, cum jam non amplius sit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem satis substernunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod 60 sibi accidisse Thefmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum fane, quod aliis quoque usu venire posse nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut juxta se Philosophum hominem, adfidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rafa barba: nempe in honore illum ipse, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur pri-

μένω ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν οἱ τῇ πόλει, ταῦτα ἢ δὲ πῶς ἔσποδημῆσαι· δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἔω. ὕψος δὲ πολλὰκις, ὕψαλος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι σποκεκλήρωται) ἡ τὸ ζεύγος ὀξυμένεις, ἔστ' αὖ οὐκ ἔτ' ἔσθης ἀλάγαγης, τὰ μαγείρω σε ἢ τῶ τ' ἀποποιήσης κομωτῇ συμπαράδωσιν, εἰδὲ τῇ Φρυγίαν δαφιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δὲ σοι ἡ διηγήσαμαι ὃ μοι Θεσμόπολις ἔτος ὁ Σταϊκὸς διηγήσατο, ξυμβάν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ἡ, νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς αὖ ἡ ἄλλω ταυτὸν συμβαίη. σιωπῇ μὲν γὰρ πλεονεξία τινὶ ἡ τρυφώση γυναι- 65 κί τῇ ὀπιφανῶν οἱ τῇ πόλει. δέσσαν δὲ ἡ σποδημῆσαι πόλε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκείνο παθεῖν ἔφη γελοϊότατον, ἡ συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ ὀξυμένει Φιλοσόφῳ ὅντι, κιναιδὸν τινα τῇ πεπιττωμένων τὰ σκέλη, ἡ τ' ὡ- 70 γωνα ὀξυζυρημένων. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἶδος ἦγε, ἡ τένομα δὲ τῇ κιναιδῷ ἀπεμνημόνευε, Χαλιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι.

τῇ

d Πῶς] Πῶς margo A1W. e Δέοι] Δέοι W. f Οὐκ] Οὐκ f. male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post *Christinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulere, uterentur.

M. du S.

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10. & in *Ερμ.* c. 9. & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11.

M. du S.

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. M. du S.

65. Δέοι] Cum oportet.

f. Br.

69. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea.

*Ὅπως δὲ πεπιττωμένους τὴν ἡ
Ζυγίαν.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi pessime interpr. qui *crura totumque corpus unguento so-*

lebant perungere. verte ut hic *Eras.*

f. B.

Πεπιττωμένων] Jubet Bourdelotius cum *Erasmo* vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut solet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*; non enim *picatis cruribus* foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημ.* loco ab eo laudato legitur, *δρακονιδῶναι*. Confer *Rhet.* c. 23.

M. du S.

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam significat Διὰ τιμῆς ἄγειν τὴν, *honoris gratia* aliquem secum ducere; uti putavit Interpretes (*Edit. Par. & Salm.*) sed aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare. Quemadmodum δὲ *ἐκαστοι ἄγειν* apud *Aelian.* Hist. An. XIV. 29.

H. V.

72. Χαλιδόνιον ἢ καλεῖσθαι] Sic *Cleopatrae* cinaedus *Χαλιδόν.* *Suidas* in *Κίναε*.

Th. M.

τῆτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, ἡ σκυθρωπῶν καὶ
γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολλῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς
βαθὺν πῶγονα καὶ σμιλὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) 75
ἡ συνκαθίζεσθαι Φύκα ἐντέριμμένοι, καὶ
ὑπογεγραμμένοι τῆς ὀφθαλμῶς, καὶ διασεσα-
λευμένοι τὸ βλέμμα, καὶ τὸ τράχηλον ὅππασ-
κλασμένοι, καὶ χελιδόνια, μὰ Δί', ἀλλὰ
γύπα τινα πεπτεῖλμένοι τῷ πῶγονι 80
ἡ πέρ' ἡ εἶγε μὴ πολλὰ δεδῆναι αὐτῷ, καὶ
τὸ κεκρύφαλον ἐχούσιν, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐ-
τοῦ συγκαθίζεσθαι. τὰ δ' ἐν ἄλλῃ, παρ' ἄλλην
τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀναστέλλεσθαι, ὑπὸ
δοῦναι, καὶ τερετίζοντες εἰ δὲ μὴ ἐπείχει 85
αὐτὸς, ἵσως αὖ καὶ ὀρχυμένοι ὅτι τὸ ἀπῆλθε
ἑτέροι δ' ἐν τῇ τοιούτῳ αὐτῷ προσελάχυνται.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολις,
Φησιν, ἔσως ὅναίω, χάριν ἐμὴν αὐτίσῃ,
δὸς, μηδὲν ἀνείπων, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεονό-
σῃ δέχομαι πεμμένας. 90
τὴν δὲ, ὅσῃ εἰκὸς
ἦν, ὑποαρχομένη πᾶσι πρᾶξιν, δέομαί σε
τῆς, ἔφη, χρηστὸν ὁρᾶσά σε, καὶ ὅππασκλῃ
καὶ φιλόστοργον, τὴν κύναν ἣν οἶδα τὴν Μυρρί-
νῃν, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ
μοι, καὶ ὅππασκλῃ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσαι

mum quale est? Tetrico & feni viro, &
cano mento, (nostri vero quam prolixam
barbam & venerabilem Thesimopolis habue-
rit) adlidere infucatum, & pictis genis, &
patantibus oculis, & fracta cervice, non
birundinem sane, (quae nominis illius vis est)
sed vulturem quemdam vulvis barbae pen-
nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam
caput flammeo tectum habentem ait fuisse
adessurum: se ergo tum caeteras sexcentas
in illa via molestias sustinuisse, cantillante
illo & minuriente, qui nisi ipse retinisset,
forte & jam in ipso plauistro esset saltatu-
rus? Verum injunctum sibi etiam aliud
hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi
inquit hanc veniam Thesimopoli, sic for-
tunatus sis! magnam quidem, petenti ni-
hil contradicens, nec exspecta, ut diutius
te rogem: illo vero, quod facile credas,
pollicito se facturum omnia; hoc, inquit,
te rogo, quae benignum te videam, & di-
ligentem, & a natura factum ad amorem;
canem quam nosti, Myrrhinam, receptam
in vehiculum custodi mihi, & curam illius
gere, ne qua re indigeat, utrum enim ge-
rit

a Σκυθρωπῶν] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. b Παρακαθίζεσθαι] Sic J. & Codd. W. P. L. Edd.
vero P. Bz. H. Fl. & S. Παρακαθίζεσθαι. c Συγκαθίζεσθαι] Sic J. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. d Ἀη-
δίας] Ἀηδίας M. e Τερετίζοντες] Sic W. Τερετίζοντες male Edd. omnes. f Δέομαί σε] Sic Edd. & M. Δέο-
μαί σε Bz. g Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte Bz. & P. μύρρ. litera minore J. H. S.

76. Παρακαθίζεσθαι] W. P. L. & Ed. Juns. In reli-
quis παρακαθίζεσθαι. M. du S.

77. Διασεσαλευμένοι] Sic iterum infra P. H. c. 11.
M. du S.

81. Διδόναι] Absque Codicum ope hanc vocem
emendare nolui; sed corruptam esse, cuius manife-
stum est. M. du S.

Διδόναι αὐτῷ] Δίδωμι αὐτῷ in suo exemplari lege-
bat Brod. Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat
ἐκείνῳ αὐτῷ. merito quidem; verum quum ego διδόναι
constanter scriptum invenerim, ista emendatione
jam nihil opus esse arbitror. J. F. R.

85. Τερετίζοντες] Sic scribendum, non, ut vulgo
sit, duplici τ. Sie etiam scriptum in W. Cod. M. du S.

87. Αὐτῷ] Foras rursus αὐτῷ legendum quis ma-
nit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non
accessarium videbatur, licet latine recte vertatur sibi;

nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod re-
cte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur;
sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. J. F. R.

89. Οὕτως ὄναίω] Sic prospere sibi contingant omnia,
sic te Dii bene adjuvent. J. Br.

Οὕτως ὄναίω] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic di-
cunt. Interpretes Horat. ad Od. 3. lib. 1. & Martial. ad
Epig. 6. lib. 5. J. B.

Idem. Χάρην ἐμὴν αὐτίσῃ δέ.] Hoc tibi ab te pe-
tenti beneficium impartire. J. Br.

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine
Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam
reliqua, manu. Ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πᾶσι
καλὸς ἐλέγχεις ὁ πᾶσι τὰ ἥθη παιδίσκας ἔτιμῳ μὲν
ἐν Κολοβρίῳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo
referendum, sciam, inter alia scholia edendum non
duxi, nec prorsus reticere volui. M. du S.

sit misera, & prope abest a partu: execrables autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ulam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει) γὰρ ἡ ἀθλία ἢ γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἰδούμεν ἐστὶν οἱ δὲ κατάραιοι ὅτοι, καὶ ἀπειθαίσταται, ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἐδ' ἐμὴ αὐτῆς πολὺν ποιῶν) λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰήθης εὐποιήσῃ με, τὸ ὡς εἰσποδῶν μοι, καὶ ἡδίστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέχειτο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετευθήσῃ, καὶ μοιωνεχί καὶ δακρυόσῃ. τὸ δὲ πρῶτον, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῆς ἱματίου προκίπτον μικρὸν ὑπὸ τῷ σώματι, καὶ ὁκαλεῖσθαι πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τῷ φιλοσόφῳ φιλικήματα, μάλιστα εἰ τι τῷ χθιζῶ αὐτῷ ζῶμεν ἐγκατεμένει. καὶ ὁ κύναϊδον, ὁ ξυνέδρος, ὅς κ' ἀμύσας ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκόπων, ἐπευθὲν πρὸς καὶ ὅτι τῷ Θεσμόπολιν καθεῖκε τὸ σκῆμμα. πρὸς δὲ Θεσμοπόλιδον, ἔφη, τὸτο μόνον εἰπεῖν ὄλω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκῶ ἡδὲ Κυνικῶς ἡμῖν γεγενῆσθαι. τὸ δ' ἐν κυνίδιον, καὶ τελευτῆσαι ἐν τῷ τριβῶνι τῷ Θεσμοπόλιδον ἐπυθόμεν.

Τοιαῦτα εἰρηρῶσι, μάλλον δὲ ἐνυδρίζουσι τοῖς ξυνέσι, καὶ μικρὸν αὐτὰς χειρόνους τῇ ὕψει ὡς ἀποκευάζουσιν. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα

b 'Ο κύναϊδον' 'Ο γιν. M. i Τῷ Θεσμ.] Τῷ τῷ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant Edd. omnes.

Μυρρίνη] Non adnotassem variationem Editionum inter μυρρίνην & Μυρρίνην, nisi Soutii diligentiae ostendendae causa facerem; nam nimis notum est Mss. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox Μελιταῖα versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat μελιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. καρχαῖον.

11. Βαύζων] Hanc vocem attigi ad principium P. 77.

12. Τὰ μελιταῖα] Hujusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasmi in proverb. Melitaeus canis. J. Br.

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex Melita insula, uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Malitha, Scaliger docet

ex Plinio, in fine L. III. c. 26. Vid. notas ad Enseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie Meleda dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277. qui ex altera Melita catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. μικροφθαλμίας monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΑΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, fide Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster Phil. c. 27. & Sym. c. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laert. p. 151. A. & Aesop. f. 88.

15. Οὐκ ἀμύσας ποτὲ ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκόπων] Benedicte, nunquam insulse alias etiam... disertis potens. Conjungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, quum non insulse super convitiarum distorcia quadam jecisset in eos qui aderant. Sic enim debet,

τ' ἀκαρχάρων ἐπὶ τῷ δειπνῷ κελυοδία, μελετήσαντα, μὰ τ' Δι', οὐκ ἀπαιδευτάς, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ζυγικροβήμεως ἐπηνεῖτο γὰρ μέλαζυ πινόντων, ἐπὶ πρὸς ὕδαρ μεμνημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἄμφορα λέγων. καὶ τὸτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ ἀφροσύναις δραχμαῖς ἐλέγχο. ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφικὸς ὁ πολέσιος ἢ, ὡς δὲ τὸ δειπνῶν τὰ αὐτῷ φαφῶδων, τότε καὶ μάλιστα ἀφ' ἑαυτῶν γινώσκοντες χρὴ ἐπαινῶντα καὶ κολακίζοντα, καὶ τρόπῳ ἐπαινῶν καινότερος ἐκινῶντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζοντες ἐθέλοντες. καὶ δὲ Ἀδωνιδας αὐτὸς, καὶ Ἰακίνθους ἀκύνει, πῶς ἑαυτὸς ἐνὶ οἴῳ ἔχοντας. σὺ δ' ἐν ἑαυτῷ μὴ ἐπαινῶς, ἐς τὰς λιθοβόμιας τὰς Διονυσίας εὐδὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφὸς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτὸς καὶ εἴ τι σολοικισαῖες τύχῳσιν, αὐτὸ τὸ τ' Ἀττικῆς καὶ τ' Ὑμηττῆς μετ' ἐς δοκεῖν τῶν

de asperis illis iussum in coena declamare; non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem producentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poetice adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, illicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palms*. littera minore. b τῷ δειπνῷ τὴν δειπνῶν L. c ἄμφορα] Ἀμφορίας W. d καὶ κολακίζοντα] καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. e ἔω] ἄν M. f τὸ] τοῦτο margo AW.

quum aliquando non infulse iocatus esset.

J.G.

26. τῶν καρχάρων] Malim τ' καρχαρον. J.Br. Milc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ἴνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μακάριον αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. αἱ τ' φέρον.

J.F.R.

τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut *Eumolpidæ*, *Phoenices*, *Eteobutadæ*. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχαρον, & interpretandum mordacium, asperorum, exortos dentes habentium; nam καρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὺς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignorance.

J.P. & G.

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. littera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adscitens, & *Hesychio* ita scribenti: καρχαροι εἰ ἐχθροὶ ὀδόντες τραχὺς τε καὶ ὀδόντες ἐξῆς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων littera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit

duci *Erasmus*.

J.F.R.

29. ὅς πρὸς ὕδαρ] Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant.

J.Br.

Ibid. πρὸς ὕδαρ μ.] Solebant enim, ea ætate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydri metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ arena, veterum clepsydra (quod & etymon docet) aqua tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Λυσ.* c. 24.

M. du S.

31. τὸτο ὑποστῆναι] Syncera lectio: ὑποστῆναι. *Brod.* l. sæpe cit. Sed ita, ut iussit, jam expressum est in omnibus Edd.

J.F.R.

Ibid. ἐπὶ ἀφροσύναις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernæ enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet.

M. du S.

35. ἀμάρτυρας] Clamore disrupti. (ἀμάρτυρας legebatur in *miscel.*)

J.Br.

39. Ἀκούει] Prorsus ut Latini, audire pro nominari. Ita & bene audire *Epiet.* Sent. 7. καλῶς ἀκούει. Noster in *Prometh.* ipso principio ἰδ' ἀκούειν πολλοὺς ἀκούειν, plura simil. *Cl. Jans.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Græcis & Latinis com-

mu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adflectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adflectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, & νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔτω λέγειν.

Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ὅν γυναῖκες (ὅς γὰρ αὐτὴ καὶ τὸδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδαζέται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῷ ὑποβιβαίης ζυνοῦντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γὰρ τι καὶ τῷτο τῶν ἄλλων ἢ καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγειν, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιῶσιν ἄσματα καὶ πολλὰ τῶν Σαπφῆος ἀποδείξαι. καὶ ἂν δὲ καὶ ταῦτα, μισθωτὴς καὶ αὐταὶ πειράζοντο ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πῆνικα (γελοῖον γὰρ καὶ τῷτο) ἤτοι μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι, καὶ τὰς κόμας πεπλεκόμεναι, ἢ πρὶν τὸ δεῖπνον ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγνοισι σχολήν. πολλὰ γὰρ καὶ μετὰ τὸ Φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄλλα προσελθούσας, ἄρξει πρὶν τὸ μοιχεῖν ἢ γραμματίον· οἱ δὲ πρὶν

[g. Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. Bz. H. Fr. item M. & S. Juno. sola male καλλωπ. h. Κοσμοῦμεναι.] Sic recte Edd. omnes. Κοσμοῦμεναι male Mf. W. & B. i. Περιπλεκόμεναι] Περιπλεκόμεναι M. k. Γραμματίον] Γραμματίον W.

munes collegit.

40. Πήχυνος ἐνιστὶ τὴν πῦν ἔχουσαν.] En delicias interpretetur. Benedictus, si naves cubitali magnitudine amplas habeant. Erasmus, si illis navis nonnunquam cubitali hiet specus. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῆς πῦν ὁ γόρον, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολλὸν ἐκ τῆς πῦν ῥοῦ, initio conscrib. hif. Sed ut nunc sit, ita etiam πῦν in *Luciano* iisdem risum præbere debuit. Nam in dialogo *Veneris* & *Cupidinis*, quum scriberet ex *Veneris* ore *Lucianus*, οἱ Κορίδαυτος δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τίμωται ἔφη καὶ πῦν Latine dixit Erasmus, *Corybantum* alius suum ipse peneque ense defecit. Benedictus eadem, nisi quod *refecit*, ut apparet ex *Salmurien*si & hac editione. Adeo illis obhæret vexatio Attios, ut *Delicias* fecerint quoque *Corybantas*. An miseri non recordabantur *Prudentii* de eodem collegio? *Cultum in lacertos exseris fanaticus Sædusque Maurum brachii placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decet; & laudabilius fecissent cubitum simpliciter interpretantes.

41. Ἐκ τῶν λιδοτομιῶν.] In lapidinas *Dionysiacas*. Meminit hujus carceris insignis a *Dionysio* exstru-

Cic. Act. 7. in *Verr. Plant.* in *Capr.* & *Liv.* G.C. Ἐκ τῶν λιδοτομιῶν] Τὰς Διονυσίου λιδοτομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in *Adag.* Turn. cap. 16. li. 22. *lautumias* vult legi, dico alibi.

Ibid. λιδοτομίας Δ.] Historiam *Philoxeni* respicit, de qua fufius *Ἀπαιδ.* c. 19.

Λιδοτομίας] *Philoxeni* contubernalis futurus verliculos tyranni laudare recusantis.

Ibid. Τὰς Διονυσίου λιδοτομίας] *Syracusanus Dionysii* tyranni *Latomias*, *Philoxeni* poetæ exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Græcam lectionem expresserit; nam hæc vitia tyrothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit *Clar. Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διονύσιος *Bacchus*, vel herus ille *Xanthiae*, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6.

51. Μισθὸν ὑποταλαῖς.] Conf. supra c. 10. M. du S. 60. Κοσμοῦμεναι] Mf. κομμοῦμεναι, male, nam legitur τὰς κόμας πεπλεκόμεναι: essetque δὲ τὸ αὐτὸ.

63. Ἡ ἄβρα] *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur.

Ἡ ἄβρα] *Servus Hefych.* ἄβρα, δούλη, πάλλαμα. *Dicio* quæ sæpe corrumpitur, ut doceo alibi.

ὡς σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι, ἐς αἷσι θεμέ-
νοιες ἐστὶ ἀν' ἐκείνη ἀληγοράσσα τῷ μοιχῷ,
ἐπαναδράμη πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἐπειδὴν δὲ πρὸς αὐτῶν μακρῷ ὃ χρόνῳ
Κροῖαν ἢ Παναθηναίων ἔπις-άντων, πέμπη-
ται τί σοι ἐφεσρίδιον ἄλλιον, ἢ χιτῶνιον ὁ-
πόσαθρον, ἐκταῦθα μάλιστα πολλῇ δὲ καὶ
μαγάλῃ γυναικὶ τῇ πομπῇ. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
τος, εὐθὺς ἔτι σκεπτόμενος ὡς δακτύλους ὃ
δοσότη, προδραμὼν, καὶ προμηψίας, ἀ-
πέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴν ἀγγελίας
προσλαβών. ἔσθαι δὲ τρισκαίδεκα ἡμεῖσι κο-
μίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ ἔπει, καὶ ὡς ὑπὲρ

57. Cum vero longo post tempore ali-
quando Saturnalibus instantibus vel Pana-
thenaicis, mittitur tibi amiculum miserum
aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
tam institui magnamque pompam oportet.
Et primus quidem, qui deliberante domi-
no illud sublegit, praecurrens & indicans,
non parvo ablato nuntii praemio, redit. Ma-
ne vero tredecim veniunt ferentes nuntios,
quorum unusquisque, ut multa dixeris,
ut

α Ἐπὶ σκεπτόμενος] Sic L. & G. Ἐπισκεπτόμενος P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεσρίδιον] Μανδύαν τοῦ. ἤμισον δὲ κεφάλαιον τοῦ. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae Panathenaea? M. du S.

70. Ἐφεσρίδιον ἄλλιον] Dixere Persii Interpretes ad
illud:

Scis comitem horridulum trisa donare lacerna.

Mf. Regius ad hunc locum μανδύαν τοῦ ἤμισον δὲ κε-
φάλαιον τοῦ. leg. Casaub. fin. lib. 6. Anim. ad Athen.
Hesych. & Smid. verbo χιτῶνατρον. J. B.

Ἐφεσρίδιον] Interpretatur Erasmus ἐφεσρίδιον umbel-
lam, ut umbella Graece σκῆρον dicitur. Debebat ver-
tere amiculum, penulam, vel tale quid. J. P. a G.

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem co-
dice refigendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτο-
μένου ὡς δακτύλους τῆς δοσότης, προδραμὼν καὶ προμηψί-
ας ἀπέρχεται. Et primus quidem illico, aliamquam
cupiscantem dominum audiens, praecurrens ante alios
nuntias. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου
ὡς δακτύλους τῆς δοσότης, προδραμὼν. Vertunt: ac pri-
mus quidem, qui statim id facere destinantem subleu-
cavit dominum, praecurrens, priorque monet. σκεπτόμενος
est cunctos, dubito, unde σκεπτικὸς qui de omnibus
dubitabant. J. G. G.

73. Ἐπὶ σκεπτόμενος] Ἐπὶ σκεπτομένου in G. & L. legi-
tur, quod merito viro summo placuit, utpote quod
corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre
commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam
exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκεπτομένου,
quia vocem ἐπισκεπτομένου vel ἐπισκεπτομένου de mandanti-
bus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent;
Adi tamen nos ad Calap. 8. ubi de ea plura. manda-
tum autem hic intelligi comode posse, manifestum, quia
nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἐπὶ
σκεπτομένου magis probō. Vox ἐπισκεπτομένου pro ἀπο-
σίδερο apud Aristotelem frequens, Esth. Nic. p. m. 4.

C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simplex
σκεπτομένου. Is. β. c. 10. Δύρα, c. 57. Ἐρη. c. 50. &
73.

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκεπτομένου jubente, &
mandante familiae. J. M. G.

76. Κομίζοντες] Pallium deferentes. J. Br.

77. Πολλοὶ εἰσι] Multos de se apud dominum sermones
fecit. J. Br.

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπῆς] Usque, cum id arbitrio ejus
permisissum esset, ut quod vellet indumentum ad se de-
ferret. J. Br.

Καὶ ὡς ἐπιτραπῆς τὸ κάλλιον ἐπιλέξαι δεῖξαι] Perpe-
ram Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora
subjeceris. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbi-
trio commodiora subjeceris, etiam posteriora haec sint sin-
gularia. Certe clarius & simplicius verti poterat de-
bebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset
paratissimum, pulcherrimum vel optimum vestem elegeris. In
dignitate αὐτῆς τοῦ λόγου ἐπιτραπῆς. In Apologia hui-
jus dialogi. ἢ φαῖλος ἰλαστός, ἢ τὰ εἰσὶν ἡ γυναικί,
ἀλλ' ὡς ἐπιτραπῆς. In modo Conferri. histor. αὐτῶν
καὶ πρὸς μᾶλλον χρῆσται, αὐτῶν, ἢ ἐπιτραπῆς. Et alibi usita-
tissima est loquutio. J. G.

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπιλέξαι] Optimum tibi delegis.

79. Διείλω] Commemorans. J. Br.

80. Λαβόντες] Aliques a se extorsit assibus. J. Br.

Ibid. Προθύμους] Narrat Noster quemadmodum, si
Macedone Conductus festis diebus donativum aliquod
pusillum ab Domino accipiat, etiam munuscula oportet
dare iis, qui donativum istud ei apportent; quo-
rum aviditas habendi vix satari queat, quique quan-
tumcumque accipiant, aegro animo discedant. αὐτο-
ντες δ' ἐν, inquit, ἀπαλάσει) λαβόντες, ἔν τ' ἀποθύ-
μασι. αὐτῶν. καὶ πολλὰ ἰδιώματα. Omnes itaque aliquo ac-
cepta

ut responderet, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minuatim tibi soluitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videtur ac molestus. Ut igitur accipias, *condulendum* primo ipse & supplicandum; *condens* autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis iam debebatur vestiario aut medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μηροί, & ὡς ἑπτραπαῖς, τὸ κάλλιον ἐπιλέγειο διαξίαν· ἀπαίσεις δ' ἐν ἀπαλλάττειν.) ὁλοκαύτοντες, ἔτι & βραθυνοῦμενοι, ὅτι μὴ πλείον ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, ἢ δύο ὀβολοὶ, ἢ τέτταρας. & βαρὺς αἰτῶν σὺ, & ὀχλὸς εὐδοκίᾳ. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κατακλυτεύεις ἑαυτὸς, & ἐκτενέως. Θεραπευτέος δὲ & ὁ οἰκονόμος. ὅτ' μὲν & ἄλλ' Θεραπείας τρόπος. ὅτε ἀμελεῖται δὲ ἐδ' ὁ ἐξυμβολος & φίλος. & τὸ ληφθὲν, ἢ ἡδη προσφύλλει ἱμασσοκαπῆλῳ, ἢ ἱατρῶν, ἢ σκυλοτόμῳ τινί. 90. ἄδωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα, & ἀνότηκα.

Πο-

δ' H] Sic recte P. & L. & Edd. e' ἄλλας : ἑπτὰς] ἄλλας τρεῖς margo A. W. d' ἑπταβουλος] ἐξυμβολος male S. Constat recte ut edidimus. e' ἑδῶ] Ὁ δὲ Ex. Fl. f' ἄδωρα] Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄδωρα.

80. Βραθυνοῦμενοι] ἄλλας ἐξυμβολοῦντο ἢ λυποῦμενοι ὁ θυγατέρας. βραθυνοὶ δὲ μῦθος ἢ παχύνοντες, οἱ δὲ ἄνθρωποι μῦθος. καλεῖται δὲ ἡ γυνὴ ὁ βραθυνοῦς ὁ παῖς. ὁ πατρὶς καλεῖται V.

81. ἑπταβουλος] Legit πρόβουλος.

M. du S.

90. ἄδωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Γραμ. ἄδωρα. Ex Sophoclis Ajax (v. 675.) G. M. du S.

αὐτοῦ ἀφαιρῶντος, ἡσυχίαν ἀνασφαιρῶντος, ὅτι καὶ πάλιν ἀφαιρῶντος. Ad vocem βραθυνοῦμενοι ita Scholiastes. ἄλλας ἐξυμβολοῦντο ἢ λυποῦμενοι ὁ θυγατέρας. βραθυνοὶ δὲ μῦθος ἢ παχύνοντες. οἱ δὲ ἄνθρωποι μῦθος. καλεῖται δὲ ἡ γυνὴ ὁ βραθυνοῦς ὁ παῖς. ὁ πατρὶς καλεῖται V. Scholiastae haec verba sunt, titio alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologicus Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed quum apud Hesychium juxta & Helladium in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meusii, legatur βραθυνοί, dubium utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico Magno (ubi hunc βραθυνοί, nunc in plurali βραθυνοί, scribitur) & ex hoc Lucianus Scholiasta rescribendum βραθυνοί an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βραθυνοί emendari debeat. Certe prior sententiae videtur ὁ βραθυνοῦς inde deducendum habere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiastam pro πρόβουλος lege πρόβουλος. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βραθυνοί, μῦθος τι ὡς βακχάρις, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βακχάρις, & ex hoc ibi articulo. V. patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βραθυνοί, ὁ πατρὶς καλεῖται V. Sic quidam pro τῷ πατρὶ, conjiciunt τῷ πατρί. Sed verior est huius dubie H. Stephani sententia, emendant τῷ πατρί. Recte enim ut βραθυνοῦς per ἀνασφαιρῶντος, μεγαλοφρονῶν, ita βραθυνοί per τῷ πατρί exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βραθυνοῦς, θυγατέρας, προπαύων, legitur, nullus dubitō quin βραθυνοί sit

Tom. I.

rescribendum; plane uti infra βραθυνοῦς inter alia etiam per θυγατέρας, προπαύων, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce.

J. J.

82. Δύο ὀβολοὶ ἢ τ.] Summam & infinitam mercorem hic nominat, quarum haec numerum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est.

M. du S.

84. Μὲν αὐτὸς] Ipse dominatur.

J. Br.

86. Οὐδὲν] Muneribus scilicet, non obsequio tantum.

M. du S.

87. ἐξυμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ἐξυμβολος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat.

J. J.

90. ἄδωρα] An ἄδωρα.

J. Br.

ἄδωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, in tempesta. At non veniunt in tempesta illa, quorum adventu solvo res alienum antea contractum, etiam tarda, tamen satis utique tempesta, nec certe ἀνότηκα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum & eorum spiritus in cultu domini & moribus ipsos seivōs plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barles πλοῦτος ἐκκαύων. Sic in Vitarum auctione Bourdelotius advertebat τῷ πατρί ἀνότηκα. Sic ab illis ἀνότηκος ἀνότηκος, τῷ πατρί ἀνότηκος.

J. G.

Tttt

ἄδωρα

Παλὺς δὲ ὁ Φόβος, καὶ πῶς ἐξ Ἀχαιοῦ
τις ἡρέμα ὑπεξαίγῃ) πρὸς ἄνδρα ἦδη τὸς
χρὶ οὗ λόγους ἰδὼς ἐνδοχόρῳ. ὁρᾷ γὰρ ἦδη
σε μὲν ὑπὸ τῷ συνεχῶν πόνοι ἐκλείψωμεν,
καὶ πρὸς τῇ θεραπεύῃ σκάζοι, καὶ ἀπὸ τῆς
πότα, τῇ ποδᾶ γὰρ δὲ ὑπανῆσαι. ὅλως γὰρ
ὅσα ἢ κατὰ νότον ἐν σοὶ, ἀπαυσιάζομαι,
καὶ τὸ ἐγκαρπύομαι τῇ γλαίας, καὶ τὰ ἀκ-

"Αἶμα δὲ σοὶ τὰ δῖα, καὶ ἰσότης] Qui lectionem
hanc [αἶμα] tueri velit, possit ex Homero adferre, ubi
Odys. M. v. 89. Scyllae pedes dicuntur αἶμα.

Τῇ ἔτι πῶς αἰεὶ δαδῶνα πάτος αἶμα.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοῦ
adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel αἶμα possit
quis exponere ingrata, indigna, quemadmodum He-
schius αἶμα interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀκαρπύ.
Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos
quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum
Scyllae pedes αἶμα apud Homerum sunt intelligendi:
quod facile patet cum ex Hesychio (in voce Αἶμα, ubi
ad hunc Homeri locum respicit, & non unam inter-
pretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta
vetere, varias variorum super hujus expositione loci
sententias cumulate; quarum haec quidem videtur
vetior; Scyllae pedes nimirum dici αἶμα ab ἁρῶν
profillire; ut qui in petram quasi impacti profillire ne-
queant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius.
Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud du-
bie est certissima & venustissima lectio Cl. Gronovii,
legentis αἶμα pro αἶμα. "Αἶμα enim αἶμα eodem e-
λογισμῷ dici, quia πλεονάζει, ὑπερβαίνει, τῇ γὰρ ἀντιφά-
σι, πορῶν αἶμα, τῇ αἶμα. Quibus ego addo
γῆρας ἀντιφάσι eodem loco apud Nostrum in Vitar.
Auctione, c. 14. quo τῇ γὰρ ἀντιφάσι. Sic Σάμας ἄχα-
ρι lib. 1. Anthol. Epigr. cap. III. Epigr. I.

Ὅτι ἡμῶν ταῦτα λείψαν· τίς ὁ θρηνησὶν ἀνάψας
ἀρῶν, ταῦτα τῶν ἄχαρι χάρι.

& apud Aeschylum in Prometheus Vincito p. 35. edit.
Steph.

Φῆ' ὅπως ἄχαρι
Σάμας, ὁ φίλοι, καὶ πῶς τῇ ἀλά.

Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πῶλε-
μο δαίμον pag. 55.

Ἀπείλμοι δὲ γ' ὁ πόλεμοι, ἀκαρπύ
Πήμοι.

Scholiastes hunc δαίμον πῶλεμοι exponit ἀπείλμο-
χοι, ὁ ὅς πολεμῶν μηχανισμῶν, ὁ φῶν. (Apud
Ciceronem III. de Orat. veteris Tragicus est: Qua tempe-
state Paris Helenam inuuptis junxit nuptiis: ἀκαρπύ
γῆρας Euripid. in Hec. Sophocli. OEdip. Tyr. p. H. S.

39. Inter haec forte etiam calumnia
quaedam paulatim contra te insurgit apud
virum, sermones qui contra te habentur li-
benter jam excipientem. Videt enim te
jam perpetuis laboribus detritum, & ad of-
ficia claudicantem, & defectum viribus,
subeuntemque paulatim podagram. Omni-
no enim postquam florem aetatis valetudi-
nisque tuae praeceperis, postquam fertilissi-
mam

200. Aeschylus Prom. πῶλες αἶμα, πῶλεμοι δαίμονες
Persis. πῶλες αἶμα Choeph. χῆμα ἄχαρι Eumenid. πῶ-
λες αἶμα. Aristoph. Βίος ἀντιφάσι, Attius Medea vita
invita: Amphib. Com. δαίμον αἶμα, Haec colligit
B. Martin. V. L. III. 9. Homero II. 2. 34. αἶμα ἰσότη-
τις. Aeschyle in Persis p. 157. πῶλες αἶμα, naves perdi-
tas, & p. 288. πῶλες αἶμα, urbs diruta: Sophocli in
Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelita-
tem πῶλες αἶμα. Haec addidit T.H.)

Amant hanc dicendi rationem etiam Latini; a-
pud quos legitur via in via. Pari ratione apud Ovi-
dium injusta justa, II. Metam. 627. de Apolline Co-
ronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam
tamulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa paravit.

Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III. de Oratore
58. dixit inuuptas nuptias;

Qua tempestate Paris Helenam inuuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic insepultam sepulturam ex Ciceronis Philipp. I. citat
Torrensius ad Suetonii Julium, cap. 84. Huc referri
potest diligens negligentia apud Ciceronem in Oratore
cap. 23. Inops potentia apud eundem Pro Quintio cap.
X. Infansientia sapientia apud Horatium. Ita & Ardeio-
nes apud Phaedrum dicuntur multa agendo nihil agere.
Sed ut ad Luciani locum revertar, cum ita emendan-
dum, viderat jam olim Brodaeus IX. Miscell. cap. 17.
adferens illud Sophoclis ex Ajace Flagellifero,

Ἐχρῶν αἶμα δῖα, καὶ ἀντιφάσι.

Scilicet αἶμα δῖα dixerunt Graeci ad denotandam
donantis varitatem & impiam fraudem, qua per spe-
ciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat.
Sic Laocoön apud Virg. II. Aeneid.

— ulla putatis
Dona carere dolis Danaum? —

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius K-
σῶν φιλήματος, Veneris osculi, quod ibi offertur,
certante, Moschi Eidylio, quod inscribitur Ἐρως ἀ-
πείλμοι, Amor fugitivus,

Ἦ δὲ λόγος (Ἐρως. Scil.) Δόλις ταῦτα, χαλκῶν ἰσά-
τοι αἶμα,

τι τοῦτον ὁππληθεῖς, πῶς τας ἡγεμονίας
 λυμένῃ, ὅτι τράχηλον ὠδῆς, ἐξελή-
 λυθας ἔφημος ἀπάντη, καὶ ἄπορος, καὶ βαλ-
 τίς τω ποδάγραν αὐτῷ γῆρας ὁδολαβόντι
 καὶ ἂ μὴ τέως ἦδεις, Σπομανθῶν εἰ τοῦτον
 χρόνῳ. Σουλᾶν δὲ μείζω καὶ γαστέρα ὄργα-
 σάμεν, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητος
 κακῆς. καὶ γὰρ ὁ λαίμος ἀπαιτεῖ ἐκ τῆς ἐδῆς
 καὶ Σπομανθῶν αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον
 ἤδη γενοῦσα, καὶ τοῖς γεγραμμένοις ἵπποις
 εἰκότα, ὧν εἴδε τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον
 ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀπωδῆναι ἀβελή
 πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ Φαρ-
 μακία σε, ἢ τι τοῦτον ἄλλο δακύν ποιεῖ
 ὃ μὴ γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος.
 σὺ δ' Ἑλλῆς, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς
 πᾶσαν ἀδικίαν εὐκαλὸς τοῖς τε γὰρ ἀπαν-
 τας ἡμᾶς εἶναι οἴομαι καὶ μάλα εἰκότως
 δακύν μοι καὶ τὴν τοιαύτης δόξης αὐτῆς,
 ἢ ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, καταπνοκέναι τὴν αἰ-
 τίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρ-
 ελθόντες, ὑπὸς τῆς μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδε-
 ναι, μαρτίας καὶ Φαρμακίας ὑπέχοντο, καὶ
 χάριτας ὅτι τοὺς ἐρατοῦς, καὶ ἐπαγωγὰς

aliud huic simile incensum noctu, capite
 obvoluto, praecipit ejiciens domo, relictus
 ab omnibus, inops, cum senectute poda-
 gram etiam optimamactus; oblitus hoc
 tanto tempore interjecto eorum quae ante
 sciebas, venire auctus majore quam culcus
 est, malo quod nec explere possis, nec de-
 precari. Etenim & gula poscit te ex con-
 suetudine, & cum indignatione & querela
 sedidescit.

40. Nec te facile alius quis recipiat ex-
 oletum jam & equis vetulis similem, quo-
 rum neque pellis aequae utilis. Alioquin
 etiam calurnia o tua expulsiōis orta, &
 omājus quid suspicata, ut moechus vel ve-
 neficus, vel horum simile aliquid videaris,
 efficit. Tuus enim accusator tacens etiam
 fide dignus: tu vero Graeculus & levis in-
 genii, & ad scelus omne facilis. Tales
 enim universos nos arbitrantur, nec inju-
 ria. Videor enim mihi etiam talis illorum
 opinionis, quam de nobis habent, causam
 intellexisse. Multi enim in domos ingres-
 si, quod nihil aliud utile scirent, variis
 onia & beneficia polliciti sunt, & gratiam
 ab amatis, & malorum in hostium capita
 aver-

a Ἐπιπληθεῖς] Ἐπιπληθεῖς margo A1W. b Ἡμεῖς] Ἡμεῖς S. male. At prius recte reliquae. & W. c Ἡ-
 μεῖς] Ἡμεῖς male S. Vulgatam nostram exhibent J. P. Fl. &c. & W. d O] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς]
 Sic J. Fl. Ald. Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς Ba. H. S. P. Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Φυλάκω] Φυλάκω ἢ λυόμεν. Φυλάκω ἢ εὐδῆς καὶ ἐπαγωγὰς, γυμνασίου ἰδῆ, γ.

14. Ἐκ τῶ ἰδου] Ea quibus assuevit. J. P. Fr.

23. ῥάδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥά-
 δος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat,
 mihi nondum compertum; conjicio in facinus pro-
 num ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi
 hominem suis coloribus pingit. Nisi autem addere-
 tur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo
 occurrit in Γυμν. c. 34. ῥάδιος ἢ ἐπιβουλήν. Passim
 scilicet, quo sensu opprobratum Livius aliisque latine
 usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον ἰδ-
 ditum, active accipiendum videatur.

25. Ἡμεῖς] Nimirum ἡμεῖς & paulo post ἡμεῖς λέ-
 γο ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in
 universum, quorum se numero auctor non eximit.

J. M. G.

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum
 [Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὸς τῆς μηδὲ
 ἄλλο χρήσιμον εἶδον, μαρτίας & Φαρμακίας ὑπέχοντο,
 καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρατοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχούσιν] quid
 esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχούσιν, diu frustra haesitavi, neque
 enim persuadere mihi potui, eam significare posse
 ἀδικίαν in hostes, quemadmodum vulgo vertitur.
 At sola tantidem editio Florentina, habetis discreta ἰ-
 παγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum, canoque
 vocem esse omnino hic γῆρας, censuo. Id nimirum
 Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convivium
 committerent, quia nil aliud fructuosum scirent, pro-
 misisse dominis suis praestigia & beneficia, nec non
 amoris conciliationes, & damna hostibus, sive ma-
 lorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres
 quid-

aversiones : idque cum facerent, se erudi-
tione dicebant, & pallia induti erant & bar-
bas submittentibus minime contemnendas.
Non absurde ergo familia de omnibus sus-
cipiuntur, cum tales esse videant, quos pu-
tabant prestantissimos, observentque eorum
in coenis & reliqua consuetudine adulationem,
& quam servilem lucri causa personam suscipiant.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut
valde consentaneum est, odio habent, &
undique quaerunt funditus, si queant, per-
dere. Etenim arbitrantur illos enunciaturus
esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus*
secreta, ut qui norint accuratè omnia, &
nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est,
quod illos angit. Omnes enim accurate
similes sunt pulcherrimis illis libris, quo-
rum aurei umbilici, purpureique coloris
membrana exterior: intus autem vel Thy-
estes est liberorum suorum epulatus, aut Oedipus
cum matre concumbens, aut dyas simul
sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt,
splendidi & conspicui, intus vero sub pur-
pura tragoediam multam tegentes. Si enim
unumquemque eorum evolvat, actum in-
venies haud parvum, Euripidis alicujus

τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦτα ἀπεπαύειν λέγοντες,
καὶ τρέφοντας ἀμπαυέμενοι, καὶ πρῶτα τὸν
ἐκείνου ἀκαταφρόνητος καθυμνοῦσι. πρῶτος μὲν ὁ
ὁμοῖον πρὸς πάντας ὑπέστην ἔχων, ὅς τις
ἦτορ, τῶν τῶν ὁρῶντες, καὶ μέγιστα ὅτι
ταῦτα αὐτῷ ὅτι οὐ τοῖς δούλοις, καὶ τῇ
ἀλλήλου ἐκκαταστάσει, καὶ ὅτι πρὸς τὸ κέρ-
δος δουλοπρέπειαν.

40 Ἀποτεισάμενοι δὲ, αὐτὲς μισοῖσι, καὶ μά-
λα ἐκόντας, καὶ ἐξ ἀπαλῶ ζήτησιν ὅπως
ἄρῃσι σπολίσσασιν, ἣν δύναται λογίζοντι γὰρ
ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτὰς τὰ πολλὰ ἐκείνα
δ' ὤφεικας ἀπέρρηλα, ὡς ἀπαντα εἰδότες ἀκρι-
45 βῶς, καὶ γυμνὰς αὐτὰς ἐπαπιδυκότες. τῷ
τοιοῦτον σποπτήγει αὐτὰς ἀπαλὴς γὰρ ἀκρι-
βῶς ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλίστοις τέτοις βιβλίοις,
ὡς χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, ἡ πορφύρα δ' ἐκλο-
αίνει ἡ διφθέρα. τὰ δ' εἶδεν, ἡ Θουέτης ἐστὶ τῶ
50 τέκνων ἐστιαρῶν, ἡ Οἰδίπῳ τῇ μητρὶ ξυ-
γόν, ἡ Τηρέως δύο ἀδελφάς ἅμα ὀπυίων.
ταῦτα καὶ αὐταὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ σεβέστε-
πτοι, ἵδεν δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὰ καὶ
πραχόδια σκέπτολες. ἕκαστον γὰρ αὐτὰς ἦν
55 ἐξέυλητος, δράμα καὶ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου

75-

Consans lectio. i. Ordeal W. Ordeal Edd.

quidquid mali omnis esset, id omne in hostium ca-
pita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Ju-
cians de simili, vel potius multo pejori hominum
genere, infra in Pseudomanti c. 5. *Λαμβάνει τις*
ὄστρον ἰσχυρὸν ὕλην, ἢ μαργαρίαν ἢ ἐκφυλὸς διασκεπίου ἰσχυ-
ροῦσθρον, καὶ χρίσας ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς, καὶ ἐπαγύρας τοῖς
ἐχθροῖς, καὶ διασπύων ἀναπομπῆς, καὶ ὑλίων διὰ δυχῆς.
Asperit eum amaris incantationibus praestigiator, ex his qui
magias & sacras incantationes praestantur, sum artes
& ad conciliandam in amicos gratiam, & ad immis-
tenda in inimicos mala, ad eruendos thesaurorum, & be-
redictas acquirendas. Est ergo *ἐπαγύρα*, vel genera-
tium cujuscunque poxii & damnosi imprecatio, vel
ipsa malorum illatio. *Hefchius*, *Ἐπαγύρα*, *εὐνοῦσα*,
κατασφύρα, *ἢ τοῦ ἐκφυλίου καὶ τοῦ ἐκφυλίου*. atque Ha-
dem plane verbis id habet *Snida*. 777.

'*Eucalyptus*'] W. & Edd. Fl. *Alb.* *Juss.* & A. *rostr.*
In aliis *eucalyptis*, *mendoz.* Vld. *Alb.* c. 15.
M. du S.

44. *Œvius*] Si usquam, hic certe, late patere videtur *Œvius* appellatio, quæ corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat.

F. M. G.

49. *Ovæus*] *Vid. supra de Sacrif. c. 9. Ad. du S.*
 51. *Tapūs*] *Tereus cum sequeretur Progenem uxorem & ejus sororem Philomelam, ambæ verſæ ſunt in aves. Ovid. VI, Met. Perf. Sat. VI. G.C.*

Ibid. [Quellen] Da W. in *Impress.* oben. Vid. & 'Al.
C. 19. M. d. S.

[*Oratio*]. Est in omnibus iuveni *inven* omisso i. tam-
en addidi *inven*. quod probationem non indiget; vid.
modo *Hofsch.* ter quater id repetentem, *invenien*, *in-*
venien, *invenien*, *invenien*, *invenien*, *invenien*. &c. &
sic uoluit supra. Quare vel nullo Mf. praesunte, o-
mnia current. Jam vero, cum Codex *Wir.* adfentia-
tur, nemo nec temerarius arguet. Postea in notis
Mf. *Gijfert* quoque iuveni, illam *inven* legi velle.

J. F. R.

57. ~~Lucas~~

adscendit, & ad januam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adsumtum vero spes; formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exerkuit miserum, commendet cum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conspiciatur amplius: ipse vero non jam per aureum qua ingressus fuerat vestibulum, sed per aversum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse jam diligenter inspicies singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te

πλοσίαν τῇ θύρῃ, τοθηπέτω, ἀφορῶν ἐς
τοτὸ χρυσίον. ὡς λαβύσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς,
ἐνπρόσωπ' ἔσται αὐτῇ, ἡ σωκυλά ἀμπεχο-
μένη ἰσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ
εἰσόδῳ. τῆντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς αὐτῇ ὡρῇ
γυῖσθω. ἀφ' ἧς ἀμύνει δ' αὐτὸν ἄλλαι γυ-
στῆαιες, Ἀπάτη, ἡ Δουλεία, ὡς ἀδότησαι
τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τ' ἀθλοῖν καταγυ-
νῶσας, τελούτων, ἐγχειρίσάτω αὐτὸν τῷ
Γήρῳ ἤδη ὑποσώτῃ, ἡ τὴν ἀμύνει
χρῶσιν ὑσάτη δὲ ἡ Ἰδρυς ἐπιλαβομένη,
σοσυρίτω πρὸς τὴν Ἀπόγινωσιν ἡ δ' Ἑλπίς,
τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ὡς ἀπὸ πτάσῃ, ἡ
μικέτι καθ' ἧς εἰσῆλθε τὰς χρυσῆς θυρῶνας,
ἐκ τούτου δ' ἀποσφραγίσθαι ἡ λαβήναις ἐξόδῳ
ἐξωθείσθαι, γυμνὸς, πορνεύσας, ὡς χρῶσ,
ἡ Ἰδρυς, τῇ ὡς ἐτίρη μὲν, ἡ δὲ Διδῶ σκέπων, τῇ
δεξιᾷ δὲ αὐτὸς αὐτὸν ἀγγλῶν ἀπατάτω
δ' ἐξίοντι ἡ Μετάνοια δακρυῶσα ἐς ἑδὲν ὄρε-
λῃ, ἡ τ' ἀθλοῖν ἐπαπολλύουσα. τούτω μὲν
ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς οὗ δ' ἐν, ὡς ἀρι-
στα Τίμοκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοποῦν
ἕκαστα, ἐννόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελ-
θόν-

h. Προηγούμεν] Sic Edd. & M. Προηγούμεν Bz. i. Ἐγχειρίσας] Sic recte M. Edd. ἔγχειρίσας. h. Τετραμ-
μύον τῷ χρῶσι] Τετραμύον τῷ χρῶσι Mf. Gr. G. i. ἡ Ἰδρυς] Doerat articulus in f. aderat in ceteris & in M.
& S. m. Ἀποσφραγίσθαι] Ἀποσφραγίσθαι W. & Fl. Vulgatam reserient H. & reliquae. n. Λαβήναις] Ita ex M. & S.
rescripti. Nam λαβήναις ceterae Edd. omnes male. o. Ἐτίρη] Ἐτίρη male f. sola. Ceterae omnes recte
ἐτίρη cum mf. M.

est, ut etiam antea notavimus, sic p. 279. & passim.

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non observari discrimen illud, ἐπληγῶν ad corpus, ἐπληγῶν ad animum.) Longolius in Excerptis Lucianis. Sic supra hoc Dial. c. 15.

84. Διαιδεύουσαν αὐτὴν] Restitue ἀφ' ἧς ἀμύνει δ' αὐτὴν.

88. Καὶ τὴν ἀμύνει τῷ χρῶσι] Legitur in Mf. ἔγχειρίσας αὐτὸν τῷ γήρῳ, ἡ δὲ ὑποσώτῃς ἡ τὴν ἀμύνει τῷ χρῶσι, cujus color est detritus, cujus vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τὴν ἀμύνει τῷ χρῶσι, cujus color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerius loquitur Iliad. P. v. 733.

Τὸν δὲ τρέπτετο χρῶσι, εἰδὲ τὸ ἔργον
δριμύτως αἰετὸς δὲ πρὸς τὴν οὐρανὸν ἀνιέμενος.

Exortum mutabatur color, neque quis sustinebat
Procutiens pro motu fugare.

f. G. G.

Idem. Τὴν ἀμύνει τῷ χρῶσι] Vulgatam hanc scripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀπαι. c. 5. Εἶδον γὰρ τότε . . . τιν' ὃν ἔχοντος τρε-
πομένου, ἡ βλεψάνη τὴν ἀμύνει τῷ χρῶσι, ὡς ἐκ φθοῖν ὃ μίσηται γίνεσθαι. In Ἑδ. c. 11. ἡ
μυρία τρεπομένη τῷ χρῶσι. Denique in Z. T. c. 39. ἡ χρῶς τετραμύνη, ὡς ὁφθαλμοὶ ἀεὶ φθίνουσιν, &c. Nam
quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem
Graece mediocriter doctum morabitur.

93. Λαβήναις] M. recte. In reliquis fere omnibus
λαβήναις corrupte. S. emendavit.

95. Τῇ ἰταλῇ] Corrige τῇ ἰταλῇ.

97. Ἐς εἰδὲν ὄρελῃ] Ἐν ἰταλῇ.

4. Βαν-

ὄντα εἰς τὴν εἰκόνα καὶ ταύτας τὰς θύρας,
ἐκείνῳ τὸ ἔμπαλιν αἰχρῶς ἔτος ἐπεσθῆναι.
ὅ, τι δ' ἀν' ἐράτης, μνήσσομαι σοφὸν λέ-
γούμεν, ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλο-
μένη.

in vitam depictam per illas portas, abstrahibile janua turpiter ad ea elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥ-
ΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI
MERCEDE CONDUCTI
IN POTENTIORUM
CONVICTU SUNT.

Πάλαι σκοποῦ ὡρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὴ
Σαβίμη, ἃ τινὰ σοι ἐκὼς ἐπελθεῖν ἢ
εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμεῖς τὸ πᾶν τὸ ἐπὶ μισθῷ
συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ἀγλαστῶ

I. O. Lim apud me considero; pulcher
Sabime, quid in mentem tibi ve-
nisse probabiliter dicam; legenti nostrum
de mercenariis familiaribus libellum. Nam
id

a. Ἐκείνη τὴν ἑκδοὺς τῆς B. Nihil a vulgata absunt reliquae, & M. b. H] Sic dedi ex W. Edd. omnes male h. Fl. plane omisit. c. Ἀγλαστῶ] Ἀγλαστῶ P. Ἀγλαστῶ pejus H. Bz. M. Fl. Sed ἀγλαστῶ recte L. margo A. W. Bz. & J.

6. ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὁμοίως, ὡς ποιεῖ, αἷμα δὲ ἡ
θεοὺς ἀναίτιοι αἰτιοῦνται ἢ ἡμεῖς γὰρ φασὶ καὶ ἡμεῖς
οἱ δὲ εἰς αὐτοὺς εὐφροσύνην ἀναπαύσασθαι ὑπὲρ μέρους ἄλλοι ἔχου-

σιν. Odyss. A. 32. Vide Siobannum. Meminit & Gallus
libellum verbum. G.

4. Ἐκείνη τὴν ἔμπαλιν] Sensus faciliior, si legas ἐκεί-
νη τὴν ἔμπαλιν.

Ἐκείνου τὸ ἔμπαλιν.] Leg. κατ' ἐκείνη τὴν ἔμπαλιν. E. G.

6. ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, Deum in causa
non esse. Considerat enim id quod est in hominum
moribus, ut cum ipsa incogitantia praecipites ruant
in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam
& numina Hom. Odyss. I. Aeschyl. in Prometh.

G. C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] Platonis locus est huic argumen-
to sane quam aptissimus, de Rep. X. 520. C. quem
ob elegantiam usumque eximium describere me non
pigeat. Ἀνάγκη συνάγει καὶ ἀναίτιος λόγος.
ΤΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟ-
ΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΙ.
ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΟΝ ΑΝΕΒΤΑΙ, ΑΛΛΑ Υ-
ΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ
Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ ὃ ΣΙ-
ΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕ-
ΣΗΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ,
ΠΑΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΘΕΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙ-
ΤΙΟΣ.

M. du S.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali
nobis inveniat.

J. Bz.

Ibid. Ἐκείνου] Huius qui id agendum putaverit. J. Bz.
ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse Patrem Mosel-
lanum huius Apologiae Interpretem oculis suis in hoc
usum non fuisse, donec majus otium probandi. Hu-
jus Apologiae pars potior in tractatu praecedente,
quale illud statim ab initio ὑπὸ καλῶ τῶν χρόνῳ, &
pag. seq.

2. H] W. recte, non h. quod in omnibus im-
pressis legitur, nisi quod nihil prorsus in Florent. est.

M. du S.

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μνησσομαι] Inter legendum, in Miscell. L. IX. c.

14.

Μνησσομαι] Quod Brad. voluit, jam erat in Mosellani
versione. Benedic. vero: Sed quid interim in singula
dicere; Similius vero haec merito in marg. sic quita-
verat: inter legendum, & perleto libro.

7. Ἀναίτιος] Ex hac sententia expedire me
non possum, Corruptam censeo. Nec quid eliminari
aut quid servem, scio.

Ἀναίτιος] Nescio quid haereat Solanus noster;
nam si ἰσαμύνην exponas adjungere, applicare, quo
sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sen-
tentia, haec jam addere, adjungere parva praecedentibus
a se jam lectis. Confer supra Revuise. c. 38. καὶ φη-
μι.

Id quidem omaino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interjecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus est libertate, cum jam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum a-

σδεξῆς αὐτό, καὶ πάντῳ μοι προδόντων. αὐτὸς δὲ μέλας καὶ ὄψι πάσιν ὑπὸ σὺ ἐλέγχο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόσειν ζητῶ τοῖς ἀνηγεσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαλίκην, δοκῶ μοι ἀκύνει σε λέγουσιν, εἴτά τις αὐτὸς ὁταῦτα γεγραφὼς, καὶ κατηγορίαν ἔτω δεινὴν καὶ τοιούτῳ βίῃ διεξελθὼν, ἐπεὶ πάντων ἐκλαβόμενος, ὁστράχῃ, φησὶ, μέλας σὸν, ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν ἔτω παρὰ τῆς ἐλευθερίας ἐῖηκε; πόσοι Μιδῆαι, καὶ Κροῖοι, καὶ Πακίωλοι ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφῆναι μὲν ἔκ παῖδων φίλων καὶ σύμβροτον Ἑλιδυρίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἡδὴ τῷ Αἰάκῳ γενόμενοι, καὶ μονογενεὶ ἑτέρον πῶδα οἱ τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτῷ ὀέλκεα καὶ φέρεα, καθάπερ ὑπὸ κλοῖῳ τινὶ χρυσῷ καὶ ἀνέχοντα δεθείνα, οἷά ὅτι τῷ

τρυ-

d' *Ἀνηγεσμένους*] Constans Codd. & Edd. lectio. e *Κακὸς ἐγὼ*] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. A1W. *Κακὸς ἐγὼ* P. Ald. F. Fl. B2. H. *Κακὸς ἐγὼ* S. & c. f *Φασὶ*] Ex P. Φασὶ Edd. & M. g *Ἐνός*] *Ἐνός* W. & Fl. Vulgatam servant reliquae & P. *Ἐνός* L. h *Φέρεσθαι*] *Σύρισθαι* W. L. Vulgatam servant Edd.

12. *Ὀστράχῃ φασὶ μεταπιστόντας*] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῇ ἀποφασίᾳ μεταβολομένην δὲ τῇ * *πρό-* ται αὐτὰς προσδοκίμῳ. V.

* *Πρώτων*] Pro *πρώτων* C. habet *πρώτων*.

M. du S.

μετὰ τοῖς ἀνηγεσμένοις.

J. F. R.

8. *Εἰ μὴ κακὸς*] Lego ex editionibus antiquis & puto omnibus, praeter Amstel. *εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τῷ ματικῷ*, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἡμαρτον, ὅδε vel simile quiddam.

J. M. G.

Ibid. *Κακὸς ἐγὼ*] W. P. L. & Ed. *ἡμαρτον*. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes *κακὸς ἐγὼ*, quod S. mutavit in *κακὸς ἐγὼ*. *Plato* Phaedone Ed. Basil. p. 33. C. *Καὶ ὡς οἶμαι τῷ κύκλῳ δοκῶ φαυλότῃ* ἡμῶν εἶναι τῷ ματικῷ. & c.

M. du S.

11. *Πάντων ἐκλαβόμενος*] I. e. omnium quae *πρὸ* τῇ *ἐπὶ* μὲν τῷ σκώτῳ literis mandavit, oblitus.

J. Br.

12. *Ὀστράχῃ φασὶ μεταπιστόντας*] *Erasmus* in paromia *Ἐσθία τραπιστία*.

J. Br.

Ὀστράχῃ φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro.

A. V.

Ὀστράχῃ φασὶ] Nimirum pag. Ed. Bas. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chrysost.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex *Eunapio* afferat in *Ὀστράχῃ φασὶ*, & adde *Marini* locum in vita *Procli*, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Eustath.* ad *Iliad.* 2. p. 1161. a Cl. *Kuster* ad *Suidam*

Tom. I.

laudatur, & *Diog.* L. VI. 95.

M. du S.

13. *Φέρεα* . . . *ἐπὶ*] Vid. nos de hac phrasi supra, ad *Dial. de Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem *Dial.* recurrit.

J. F. R.

17. *Πρὸς*] Hinc, ut & ex aliis locis, patet *Lucianum* senem admodum mortuum. Non diu autem in *Aegypto*, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod in iis qui supersunt libellis, nihil sit ex quo certo conjicere liceat, in *Aegypto* fuisse; nisi quis forsan putet, quae de *Diis Aegyptiorum* in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de *Diis* opiniones praefens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumptum quae in *Σολ.* c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fuis explicata dabuntur a me, Deo favente; in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur.

M. du S.

Ibid. *τῇ Αἰάκῳ*] Tam morti proximum.

J. Br.

19. *Εἰ τῷ πορθμείῳ*] *Erasm.* in adagio; alterum pedem in cymba *Charontis* habere.

J. Br.

τρυφάνῃσι πλουσίῃσι τὰ σφιγγία, καὶ τὰ

collari devinctum, quales sunt deliciorum di-

22. Τὰ σφιγγία] Torques.

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κοράλια.

Τὰ σφιγγία & τὰ κοράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κοράλια. Bourd. Hæc ultima vox κοράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ὅτι τὸ σφιγγίον dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia κακοποίημα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἑκατέρω τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur σφιγγίον amuletum, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περιζύμμα, περίπλοος, ἀντιποικίλος, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uirtutes significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγγ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatorum: ea vocamus in Gallia *guenaches* & *apajons*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Afulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deservunt plurimum ebri, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celestem testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per illa stipiti aliquando & sphaeræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata *παρίχουσι* ταῦτα ἑλκεῖσθαι καὶ διδῶτα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πιδῶν ὃ ὁ πιδῶν, ἢ παροιμία φησὶ, καὶ χρυσία ἔχει σφύβαλα*. His positis pro κοράλια (quam vocem Mosellanus interpretatur corallia, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κοράσια vel κοράσια vel κοράλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παῖδια* vel *παῖδρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κοράσια. Hesychius habet sic: *κοράσια, παῖδρια, κόρια*, & paulo post: *κοράσια, ποικίλοι*. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodus percarus, de quo Herodianus in Commodus: *ὃν δὲ παῖδον πάντων, τοῦτον δὲ τὴν γυναικὶν ὡς ἱερὸν, χρυσὸν δὲ ἐλκεῖ*

J. Br.

J. B.

παλαιοῖς κακοποιῶσιν. ὃς αὖ καί ποτε τρυφάνῃσι πλουσίῃσι. Hæc autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti. de iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48. *παῖδον τι τὸ ἑσθρὸν ὅλα ἐλ γυναικὶς γυναικὶ, ὡς πλεον ἀδύναται τρέφειν*. Quæ sic vertit Xyländer: *puellus quidam, quales garrulitate amatibiles matrona nudos delectationis causa alere solent*. Nec obijciatur pueris non convenire vocem *κοράσια* & καὶ διδῶτα: vox ἑλκεῖσθαι optime convenit voci σφιγγίον, vox σφιγγίον vero apprimè convenit voci *κοράσια* & aliis, quæ puellum significant. Simia trahuntur, pueri portantur: καὶ οὕτως ἡμῖν datur, ut trahatur: puer ut ornatur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. Palm. Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus J. Bochartus descriptione digna judicavimus. Verbatenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κοράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris aulam se contulerat*. Quod illi objiciens Sabini quidam petit quot *Mida*, quot *Cræsi*, quot *Theseli* illi persuaserint ut *chara* illa libertate cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καὶ οὕτως &c. Ac si collum revinctum haberet auro quodam collari, qualia sunt deliciorum divitum monilia & corallia (id est monilia & corallia facta) ita reddidit Cl. Botius; sed quod illius pace dixerem, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphingæ, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κοράλια non erunt monilia ex corallio sed monilia & corallia. 3. Præter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum *Æneidos*. 4. Denique Lucianus inepte diceretur auro collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non diceatur esse revincti, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum auro collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum præterire debuisse potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κοράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλια cum Philospho libri secundum *Historia animalium* capite undecimo, & Photio in *Excerptis ex Philostrato*. Nobilissimus, atque idem do-

divitum simiolae & parvi sciuri. Multum

κεφάλια. πολλὰ γὰρ ἡ ἀλφειὶα ἔῃ ῥῖσ
βίς

a Κουράλια] Vid. nott.

doctissimus, mihiq; amicissimus *Dominus de Grenemaisil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κουρία. Cui conjecturæ suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια legebam olim τὰ σφίδια καὶ τὰ καλλέρια, armilla & collaria, seu monilia. Quali verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillæ & torques. Ὁσφία proprie sunt angustuli, sed & armilla angustium figuram habentes, quæque brachium in angustum modum circumspiciant. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philostatus* in *Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto *Dionysiæ*. Collarium autem pro torque est Κοράλια vox, qua *Plantius*, *Lucilius* & *Varro* uli sunt. unde ῥῥῥη *Kolarin* vel ῥῥῥη *Kolaraja Chaldaei* & *Thalmutidis*. Et Græcis κοράριον. *Hesychius* κλοιός, περιστρεχόμενος διαμέγε; κοράριον, ἔτοι μανικῆς. *Philoxenus* in *Glossis* κοράριον collarium. *Aristophanis* *Scholias* ad *Vespas* κλοιός τὸ κοράριον παρ' ἡμῶν λεγόμενον. Et in *Plautio*, κῶρον δὲ διαμέγε; ἔστι ῥῥῥη, οἱ αἱ ῥῥη κλοιόν ὀνομαζουσιν, οἱ δὲ κλοιόν lege κοράριον. Itaque videbantur *Luciani* σφιγγία in σφίδια & κουράλια in κοράρια sine crimine posse mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abluunt. Sed jam displicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. κοράριον ad potnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Græcis: pro *Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet *Latine* vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri crederetur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utantur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* *Magnates* sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Manriolis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordens aurea quod lupana cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cyparissus*, *Metamorphoseos* libro decimo:

Pendebant cervice gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervus in confesso longa, post euntem aptos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοὶ ποτὶ τὴν Ἰμφολία παράλιον ερεπτοῦ ἄρμα, οἱ περὶ τῇ δὲ τῇ σφίγγι χροσσοῦ δὲ π, καὶ ἐπὶ τῇ σφίγγι Ἀρμενίου ἡρώμματος, βασιλεὺς Ἀρσάκης Διδ. Νουί. i.e. *Aliquando in Pamphylia*

captum fuisse pardalium (id est pantherum seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex *Asaces* Deo *Nysæo*. Tamen si quis aliud vero similius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in *Luciano* esse corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. *Almeidæ* voss.

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια] Locus est vexatissimus, in quo ingentium exercuerunt viri magni *Bochardus* & *Palmerius*, nec non *Cl. Bootius* & *Μανουχί* ἔτι ἐπὶ πόδα αὐτῶν πορθημὴν ἔχοντα, παρίχει αὐτὸν ἑλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ἐπὶ κλοιῷ τινι χροσσοῦ τ' αὐχένος δένειν, αἳ εἰσι τ' τρυφάντων πλουσίῳ τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (*Hesych.* in οἰκουρία *Alciphr.* I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Græcis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κουράλια significare posse iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio* κουράλια, vel κουράσια legendum esse fecit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellet illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus *Philostati*, quæ ex *Photio* attulit *Bochardus*, ille enim tantum significat pardum aureo collari ab *Arsace* ornatum dimissum & consecratum fuisse *Nysæo* Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut figuum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem, sic etiam cerworum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducatur & trahatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiæ. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur *Lucianus*, faciat iste locus *Philostati*, nec in historiis occurrat pardus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum acedibus fuerit circumductus, facit tamen pro *Bochardo* quod legatur in præcedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret se libertatem perdidisse, queritur pag. 471. Νόν δὲ τὸ τῷ λόγῳ, λέγει πρότερον δόξαι αὐτὸν & κατὰ ἀπερίστητον. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferretur. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota ex historia *Androclis* ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hist. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita *Elagabali*, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Μανριολίς* lib. 1. ep. 84.

^a βίη πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ^b αἶμα
^c ὁδοιμῷ χωρεῖν, ἢ ἀντράφθαι τὰ πάντα,
καὶ ^c παλινωδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τὴν ^d ἀν
εἴη, ἔχ' ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', ἐδ' ὑπὲρ
^e ἔπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργω ἀναλρε-
πομένων ἢ λόγων καλῶς πρότερον εἰρηλ^δ δο-
κόντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς ^d ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἶδος,
λέλειθαί σοι ἐπάξεις δὲ ἴσως ἢ πρὸς αὐτὸν
ἐμὲ συμβελὴν τινα τοιαύτην, ὅς κ' ἀκαιρον,
ἀλλὰ φιλικὴν, ἢ οἶω σοι χρηστὴν ἢ φιλοσό-
φῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν ἐν κατ' ἀξίαν³
^e ὑποδὸς τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνομαι, εὖ

ergo haec vita & illa scriptio discrepant,
& hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra*
flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejors
recantare, non de Helena per Jovem, aut
his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum ope-
re & factis retractantur, quae bene antea
dicta videbantur.

2. Haec quidem ad te ipsum, ut con-
sentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem
forte ad me ipsum etiam consilium quod-
dam ejusmodi non intempestivum, sed ami-
cum, teque virum bonum & sapientem
decens. Si igitur pro dignitate sumtram
personam tuam egero, bene res habet, &
Elo-

^a βίη] Deest in W. male. ^b αἶμα τῷ ποταμῷ] αἶμα τοὺς ποταμούς. L. ^c Παλινωδεῖν] Sic recte Edd. &
W. Παλινωδεῖν male Coll. ^d ἑαυτὸν] ἑαυτὸν L. ^e Ἰπποδῶς] L. & margo *ΑΠΩ*. melius quam vulgatum ἰπ-
ποδῶς, quod in omnibus Edd. erat. ^f ὑποκρίνομαι] Const. & Vo. ἀπαρτίζω, notat M. du S. Sed nihil a
vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινωδεῖν] Ἐπαυτίως ὁδῶν. G.

* Παλινωδεῖν] Data opera scripturam codicis expressimus. M. du S. Quid enim peccatum sit, manifestum est. J. F. R.

*Pista quod iugo deligata collo
Pardus sustinet.*

His puto posse defendi emendationem magni Bochar-
di; neque tamen auiam eam veram praestare. Facile
possent alia substitui. sed quod sine ope libri veteris,
in meo hic nullum est praedidium, nihil affirmarim.

J. G. G.

Τὰ σφισγία ἐ κεράλια] Video in hac editione gran-
dem notam his subjectam. In quibus sane frustranea
est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare
debut in ipsa voce κεράλια, an ferri ea posset; prius
certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret,
quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmassii*
doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra ex-
erceri maluisse *Palmerium*, quam discrete profiteri id
omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem ma-
ximo viro occupatum esse. Nam ut σφισγία mani-
feste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag.
377. Sic κεράλια ex *Hesychia* de parva κέρη pag. 90.
magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. J. G.

Ibid. Καὶ τὰ κεράλια] Et torques e corallio, quod in-
quit Plinius, religiosum in primis gestamen esse existi-
mant amolientis periculis.

J. Br.

Καὶ τὰ κεράλια] An vox barbara ex *collarium* fa-
cta? An corallium lapis, & torques ex corallio? vid.
Codd. veti.

E. G.

23. Κεράλια] Locus propemodum conclamatus,
ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen
prae reliquis; quae nuperrime prodit, Illustrissimi
Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis καλούρας, vel
κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a
Salmassio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. au-
tem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. pium.*
Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κε-
ράλια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis,
p. 277. πόντος τινος ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τινὰς ἐξ
πρόβην ἐν τοῖς κόλποις περὶ φρεσὶς ἐ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ
Καῖσαρ, ὡς ἱσμεν, ῥάπτειν, εἰ παῖδά πῦρ αὐτοῖς ἐ-
τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum*
legitur, in fragmento Timocreonis Lyrici,
quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum,
cui amputata cauda est. Vide an hic κάλουρα legen-
dum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur.

M. du S.

Κεράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in ver-
sione quod responderet τοῖς κεράλις, in tanta sen-
tentiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere,
& ponere. Interim, quasi legeretur σκουράλια, quod
a dictante non satis presse pronuntiatum in κεράλια
mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deli-
ciis quorundam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*,
apparet ex Martialis V, 38.

J. M. G.

Κεράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo sacrificabimus : sin minus, at tu quae defunt adjicies. Tempus igitur est, conversa scena me silentio secandum urendumque, si opus sit, salutis caussa praebere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promptu habere, & candens cauterium. Jamque sumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

ἀν ἡμῖν εἴχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προῶδ' ἔσθης τὰ ἐνδοῖνα. ὦρα τοῖνυν μάλα σκιδνάσασθαις ἡμᾶς ἡ σκηνήν, ἐμὲ οὐκ οἶσ' ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενοι, καὶ καίόμενοι, εἰ δέοι, ὅππ' ἐσθίης, σὲ δὲ ὅππ' ἀπ' αὐτῆς ἡ φαρμάκων, καὶ ἡ σμίλλῃ ἄμα πρόχειρον ἔχουσα, καὶ τὸ καυτήριον ἀλγέ' ὑπὸ καὶ δὴ πῶδ' ἔλαβ' ἡ ῥήτραν, οὐ ταῦτα πρὸς 45 μὲ ὁ Σαβίνῳ ἤδη λέγεις.

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότῃς, ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηαί σοι ταῦτ' ἐπὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐπὶ πολλῶν πλῆθει δευχθέν, ὡς οἱ τότε ἀκροσάμενοι διηγούντο, καὶ ἰδίᾳ πῶδ' αὖ τοῖς παλαιῶν διδύ-

5. Ἐχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἐχθ Edd. h. Καὶ καίει... ἡ δ' οἶσ'] Defunt haec in W. i. ὦ Deest in W.

44. Τῷ ῥήτρῳ]. ῥήτραι. σιωπῆσαι. ὁμολογῶν. Ταρταῖοι δὲ νόμοις ἡ καλοῦσιν οἱ ψήφισμαί. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λακεδόνων νόμος ὡς ἐν χρησμῷ τι-

ἔλκετο. οἱ δὲ ῥήτραι, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλῶν] Kai hic pro καλῶν habet C. M. du J.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Jense. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet καυτήριον, quod proxime ad Hesychianum καυτήριον, παιδῆριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his investigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam.

24. Ἄνω τῷ ποταμῷ] Erasmo. in proverbio: ἄνω ποταμῷ.

Ἄνω τῷ ποταμῷ] Vid. Nesp. Δ. VI. Et Erasip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laert. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset. Age: fac sis dicto audiens; heus respondet, ἄνω ποταμῷ χειρὸς παγῆναι. 146. C.

Ἄνω τῷ π.] Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμούς χειρὸν vel τῷ ποταμῷ; neque enim mirum est aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit.

26. Καὶ παλινῶν] Erasmo. in adagio: Palinodiam canere.

27. Οὐχ ὥτιρ Ἑλῶν] Stesichori Poëtae lyrici exemplo.

Οὐχ ὥτιρ Ἑλῶν] Conf. supra M. du. c. 11. M. du. S.

Ibid. Ὑπὲρ Ἑλῶν] Stesichori palinodia de Helena.

Ibid. Ἑλῶν] Ut Stesichorus, coecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia En-

rasmus.

28. Ἰλίου] Tangit in Pliscat. & in Pseudolog. J. M. G. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In seipsum mutarem, nisi & a nostro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem.

34. Καὶ οἶσ' σοι χρεῖσθ' Et quia tibi viro bono congruat.

36. Ἰπποδῆς] L. optime. In reliquis enim quod existat ἱπποδῆς omnia conturbat.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. Pseudol. c. 24. Καὶ ὡς καὶ οἱ λόγοι ἔργων ἐπιτρέψιν αὐτῶν λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Rever. Elphen. ad Act. Apost.

XIV. 12. & Th. Sellius Observatt. c. 16. J. F. R.

42. Τῷ σμίλλῳ] Scalpellum. J. Br. Mi. L. IX. c. 14.

Quod non operae existimassem addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse: acutum; falso; nam quia urendum & secandum se vult praebere, scalprum & ferrum candens istum adferre jubet. Scholiastes quidem ad c. 15. Catapl. generaliter tantum ait: Σμί-

λλῃ, ἱργαλίων σκαλοτομικῶν. Sed recte Gesnerus & ibi scalprum vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula dis-

serte distinguitur cod. Catapl. c. 20. fin. τίς ἄρα μὲν τῷ σμίλλῳ ἔχει, καὶ τὸ καυτήριον.

44. Τῷ ῥήτρῳ] Iterum infra T. J. F. R.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda est, ut actas praecedentis opusculi perspicatur.

Y. v. v. 3. J. M. du S.

διμένους, ὅπως ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀφ' ἧς ἔχουσιν ἔχουσιν. ἦτε γὰρ τῶν λόγων ὡς
σκεῦη, καὶ μὴ πτῆ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὰ, καὶ
ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σα-
φῶς ἐλέγχοι καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρῆσιμα
πάντων ἢν, καὶ μάλιστα ταῖς παιδαγωγείαις,
ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτὰς εἰς δουλείαν
ὑπάγων. ἐπεὶ δὲ σὺ μετέδοξο βελτίαν
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν ἑλευθερίαν μακρὰ
χαίρειν εἶναι, ζηλώσας δὲ τὸ ἀγνέστατον
ἐκείνου ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδιον, ὡς φησὶ Φύσιν δευτέρου.
ὅρα ὅπως μηδεὶς ἐστὶ ἀκούσθαι σὺ ἀναγνώ-
σαι αὐτό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω ὡς φησὶ
τὸ παρόντα σὺ βίον ὁρώσας, ἐπελθεῖν τὰ
γεγραμμένα· ὡς δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ
τῷ ἀκηρότῳ πρότερον, πολλὴν λήθην κα-
σκαδάσαι. ἡ δόξαι τῷ τῷ Κορινθίῳ μύθου
ταῦτά τι πεποιθέναι, καὶ σὺ αὐτῷ ὁ Βελλε-
ροφόνης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸ Δι',

& privatim apud eruditos, qui cognosce-
re illud & in manu habere dignati sunt.
Etenim verborum in eo apparatus non con-
temnendus, & historiae multum, & re-
rum peritia, & quod aperte omnia dice-
rentur: & maxime, quod utilia omnibus
essent, eruditis praesertim, ne per igno-
rantiam ipsi in servitutem se conjiciant.
Postquam vero mutata sententia tibi visum
est, meliora haec esse, & longum liber-
tati valedicere, imitarique ignavum illum
versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis impofterum audiat te illud
praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum
qui praesentem vitam tuam inspiciunt, co-
piam facito legendi; sed infero Mercurio
vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Le-
thaeis aquis perfundat: alioquin videbitur
idem tibi usu venisse, quod est in fabula
Corinthia, & ipse contra te Bellerophon
scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter a-
met,

a Tò] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰ P. d Ἀκούσθαι] Ἀκούει W. & Fl. non
male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσθαι cum jota subscripto, quo ni-
hil opus. e Σου] Sic L. recte; Σου Edd. f Τῷ] Τῷ vel τὸ L. dubie.

50. Ὅπως ὁμιλεῖν δε.] Ὅπως ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ
ἀφ' ἧς ἔχουσιν ἔχουσιν. Interpres: quotquot cum ipso
versari, & prae manibus habere dignati sunt: maximè
vero: quotquot eum (librum) versare, & in manibus
habere voluerunt. Ὅμιλῳ τινὶ πρῶτον elegantèr di-
citur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, &
ἀφ' ἧς ἔχουσιν, pro eo quod ἔχουσιν. *Ael. Hist. Anim.*
XVII. 37. Et alibi similiter, ἀφ' ἧς ἔχουσιν. L. Bos.

Ὅπως ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit L. Bos ver-
sionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque
expressa est. Nam *Parisiensis*, sive *Obsequens* sic habet:
cum praecipue eruditum manus occupabat, quotquot
ejusmodi rerum studiosi libros tractare operae pretium
ducunt. Utraque minus accurate, αὐτῷ enim ad su-
perius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλῳ τινὶ autem
non solum de persona dici, sed & de rebus, libris,
studiis, rectè ait Bos. Et sic *Epist. Sent.* 2. ψυχὴ ὁμι-
λοῦσα ἀρετῇ. anima virtuti dedita. Noster infra de
Salt. c. 2. ὁμιλῶ φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus cor-
poris *Hippocr. Sect.* VI. de Articul. pr. Ὅμιλῳ δὲ τῷ
σπλάχνῳ τῷ καὶ τῷ ὁμοπλάτῳ πλάτῳ. *Brachium* au-
tem *lasi* scapularum ossis curvo oblique inseritur, ut plura
omittam. Alterum quoque ἀφ' ἧς ἔχουσιν, ἀφ' ἧς ἔχουσιν,
pro eo quod, pervulgatum est, vid. rursus infra c.
11. & alibi. Sed & ἀφ' ἧς ἔχουσιν invenio apud *Pan-*

theon. *Nicomach. Erot.* c. 12. Διὰ μάλιστα αὐτὸν φησὶ
Horodiam. L. 2. c. 2. §. 19. alique.

61. Ὅπως τὸ κέρδιον.] Veritas est *Euripidis*, ad
quem olim parodia allusit *Antigonus Cocles* ille, dum
Demetrio filio suadere volebat, ut *Philan Antipatri*
filiam & *Crateri* viduam jam etate aliquantulum prae-
vectam duceret uxorem, *Demetrius* vero ob inaequa-
litatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pa-
ter: Ὅπως τὸ κέρδιον, ὡς φησὶ γὰρ φησὶ. Refert
Plutarch. in *Demetrio*.

Ὅπως τὸ κέρδιον.] *Eurip.* *Phoen.* 398. Vid. *Plu-*
tarch. in *Demetr.* p. 653.

64. Τὸν παρόντα σὺ βίον] Quippe qui nunc servas.

68. Ὁ Βελλεροφόνης] *Eras.* in *adag. Bellerophonis*
libra.

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob. paroemiographum.* *A. V.*
Ibid. *Βελλεροφόνης* *Hom. Il. Z.* 155...99. *M. du S.*

70. Εὐχόμεσθαι.] Speciebus praetextibus habent. Vid.
mox iterum *Dial.* hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad
Ep. ad *Galat.* VI. 12. Rever. *Esper.*

79. Καὶ εὖ τὸ καλόν] *Eras.* in *Paroemia:* *gracu-*
lus Aesopici.

Ibid. *Καλόν*] Vid. *Aesop.* fab. Infra *Λαοφ.* c. 5.
plene effert: καὶ τὸ ἄδικο καλόν.

80. Ὅπως

met, ut non video, quam causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes possis dicere: praesertim si cum risu hoc faciant, laudantes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo submitserit.

4. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alterius cuiusdam fortis viri esse librum, teque gratulum alienis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sabethum facere, qui acerbissima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita multo post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad amissum igitur te quoque Salacethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilis ille amore qui captus esset, quemadmodum in causa dicenda commemoravit, & utro in ignem atque animose insilierit, misericordia licet illius jam tangerentur Cro-

ονχ ὁρῶ ἢ ἀπολογία, ἢ τις αὖ ἐνπρόσωπος σοι γένοιτο πρὸς τὰς κατηγορίας· καὶ μάλα, ἢν σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιεῖσιν, ἐπαπέν-
τες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ ἢ ὅς αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὴν συγγραφεῖα δουλεύουσα
75 ὁρῶντες, καὶ ἐκείνη ὑποθιθένη τὸ αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπικνύται γὰρ αὖ λέγοντες, εἰ λέ-
γοντες, ἢ τοὶ ἄλλοι ὅτι γενναῖος ἀνδρὸς εἶναι τὸ
βέλτερον· ἢ σὲ τὸ κολαῖόν, ἀλλοθίοις ὑπεροῖς
80 οὐαγάλλεαι. ἢ εἴπερ σὺν ὅσιν, ὁμοίᾳ σε τῷ
ἑ Σαλαίθῳ ποιεῖν ὅς παρότατοι χεῖ μοιχῶν
τοῖς Κρότωνιάταις νόμον θείας, καὶ θαυμαζό-
μεν ἐπ' αὐτῷ, μὲν μικρὸν αὐτὸς εἰλῶ,
μοιχεύων ὅτι ἀδελφεῖ τὴν γυναῖκα. ἢ εἰ δὲ
85 δα τοῖνυν καὶ σὲ τὸ Σάλαθον· ἐκείνον φαίη
τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μεριώτερος ἐκείνου,
ἔρῳ μὲν ἀλὲς ὡς ἐφασκεν ἀπολογούμενος,
ἐκὼν δὲ μάλα εὐφύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμε-
νος, καίτοι ἐλευντῶν αὐτῶν ἤδη Κρότωνια-
ταις,

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεῦκῳ. Sed vulgatam servant Edd. h Περι] Παρε J. Fl. & L. II. Ald. Περι] integre reliquae & M. i Εἰκὼν] Εἰκὼν εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαθον ἐκείνῳ] Κρότωνιάτῳ νομοθέτῳ. V.

80. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Ζαλεῦκῳ, mendose, sunt enim variae historiae, patet conferenti.

81. Σαλαίθῳ] De Zaleuco familia propemodum nar- rantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. El. Var. Hist. XIII. 24. M. du S.

84. Περι πόδα] Emendo, ὡς περὶ πόδας, τοῦτο ἐστὶν ἰσχυρὸς ὡς πλοῖον.

Peri πόδα] In Apologia pro iis qui Mercede Conducti vivunt, Auctor primo fingit se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, gravi- ter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens sciens- que contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam alicujus ministerii nomi- ne tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinnus uti exemplo Salacethi, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περι πόδα τοῦτον, inquit Sabinnus pag. 506. καὶ εἰ τὸ Σάλαθον ἐκείνῳ φαίη τις ἂν. Brodaeus Miscell. IX. cap. 14. legit παραπόδα. Sed post cum facis

hunc locum munivit Is. Casaubonus ad Theophrasti Charact. cap. 5. ubi docet περι πόδα Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, & convenirent; ubi & huac eundem locum adfert. Interpres Benediktus reddit, Quare non inepte quispiam te Salacethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit.

Peri πόδα] Retinui περι; nam περι πόδα de omni- bus dici quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Car. c. 5. de Rusticitate, p. m. 138.

85. Εἰκὼν εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abest.

Εἰκὼν εἶναι] Indicat Solanus sibi in animo fuisse il- lud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mol- lius tamen hic fluat oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudenda. Qui igitur volet, addat.

88. Εἰκὼν] Lege ἰκὼν. J. Br. In Miscel. L. IX. c. 14. Sed quid sibi velit, adsequi non possum; nam a- perta & iana est vulgata lectio.

J. F. R. 90. Εἰ-

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exhibilanturque, interdum vero etiam, si ita videatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleopatrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse admirationi quae & habitum suum servaret, & decorum custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conspectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixisse tibiis & modis & saltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius persona, devorasse.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philosophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed promissa verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πῆα, γίγνοι' ὑπὸ μῦθοι τραγοῦδῆες, ἐκ-
πίπτοντες, καὶ συριττόμενοι ἐνίοτε δὲ, μα-
γνύμενοί τινες αὐτῶν, ὡς δὲ τῷ Διάτρῳ δο-
ξῆται. ἄλλοι δὲ, τὸ ὅτι πῶς πεποιθὲναι σὲ
φίσησιν; ὃν Κλεοπάτρα τῇ πᾶν, Φασὶ
γενέσθαι. ἐκείνῳ γὰρ διδασκάλῳ τέως μὲν ὀρχή-
σθαι πᾶν κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅτι-
πολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ ἀρχήματι, καὶ
τοτὶ πρότερον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ἀδούσι καὶ
αὐλοῖσι συγκείμενον ἵμενον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν
ἰσχάδας, αἶμαι, καὶ ἀμύγδαλον πόρῳ κειμέ-
νην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς,
καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κα-
ταστράφειν, ἀπορρίψαντα, μάλλον δὲ σιω-
τρήσαντα τὸ πρόσσωπον.

Καὶ οὐ τοῖνυν, φαῖεν δὲ, εἶχ' ὑποκριτὴς,
ἀλλὰ ποιητὴς ἢ καλλίστῳ, καὶ νομοθέτης
γενόμενος, ὑπὸ ταύτησι τ' ἰσχάδι τ' ὀρχή-
ματι, ἡλέγχθη πῶς πεποιθὲναι, καὶ ἀπ'
ἄκρῃ χεῖλες φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων
ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς εἰκότως
αὖν

ε Καὶ] 'E. P. & marg. At. non male. f Συγκείμενον] Συγκείμενον B. g Εἰκότως] Εἰκότως f. & Fl. ma-
le. Reliquae recte, cum M.

22. H. αμύγδαλον] H. αμύγδαλον. V.

24. ῥυθμοῖς] ῥυθμός, τάξις + ὁμαλὸς ἀκολουθεῖ τῇ
ἀρμονίᾳ, μὲν δὲ ὁμοφώνου. V.

* Ἀμύγδαλον κειμένην] Ait Lucianus; recte igitur notat
Scholiastes ut rarum quid femineo genere αμύγδαλος dici
pro ficu, qui vulgo τὸ αμύγδαλον, vel utitur αμύγδα-

λα, ut ap. Pollucem non semel.
† ὁμαλός] Sic & C.

J. F. R.
M. du S.

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse.

M. du S.

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. Qui ipse
sibi sapiens prodesse non quis, ne quidquam sapit.

J. M. G.

8. Τραγοῦδῆες] Conf. supr. Μουσ. five Nesciom. c. 16.

M. du S.

10. Πᾶν] Vid. supra Nesciom. c. 16.

M. du S.

12. Ἐκείνῳ δὲ] Ἐκείνῳ, ex parte. J. Br. in Misc.
nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed er-
ror typotheticus esse potest.

J. F. R.

13. Μαθηγόμενος] Vid. supra Reviv. c. 33.

M. du S.

14. Τῷ Διάτρῳ] Τοῖς Διάτρῳ. τῇ πᾶν. Nobilissima
illi Cleopatra.

J. Br.

15. Πῶς] Supra quoque non semel, ut Reviv.
c. 36. &c.

J. F. R.

21. Συγκείμενον] Mf. συγκείμενον.

J. B.

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo craso
Tom. I.

haec vox superinducta est. Ego συγκείμενον scri-
ptum fuisse existimo, ut est in Mf. B.

M. du S.

Συγκείμενον] Et si συγκείμενον aliquo modo exponi
queat, ut convenientiam, gestuumve compositionem
cum cantantibus convenientem significet; tamen le-
gitio Cod. B. συγκείμενον adeo hac videtur melior, ut
eam vel in contextum recipiendam putem, & versio-
nes jam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum ex-
pressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62. & 80.
quae Solanus in marg. Juntinae consulenda monuerat.

J. F. R.

31. Ἐτερα] Aliud clausum in pectore, aliud promptum
in lingua habere. Sallust.

A. V.

Ἐτερα μὲν . .] Hom. Il. I, 313.

M. du S.

Ἰδὲ. Καὶ ἐνὶ φρεσὶ] Hom. Il. I. Ὅς, καὶ ἔτερον μὲν κεί-
θων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ ἔπαρ.

J. Br.

Καὶ ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro
ἔπαρ legas, quod tamen hic parvi refert.

J. F. R.

X x x x

Και

ἀντί τινος ὅτι οὐ εἰπὺν, ὅτι δὲ λέγεις ἢ ἐφ'
οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς, χεῖρα μὲν οὐκ εἶδον,
ὑποφώνη δ' αὐχμῶσαν καὶ ἀλέλπουσα. τοι-
γαρὲν ὡς πρὸς πόδας εὐθὺς ἔτιπας δάκρυ,
προπετιῶς μὲν θρασυμάδην πρὸς τὰς ἀν-
θρώπων χρεῖας, μὲν μὲν δὲ μοινοῦνχί ὑπὸ
κλήρῳ ἐξομοσάμεν ἢ ἐλευθερίαν. ἢ ὅπως
ἢ Ἀδράστει τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐ-
δοκίμῃτι, ἐφ' οἷς κατήγορος ἢ ἄλλος, κα-
ταγελαῖν, ὡς ἀνὴρ θεοῦ εἶδῃ ἢ μέλλουσάν
σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολῇ, ἢ ὅτι σὺ εἰς τὴν
κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίους κατήγορον
ἢ ἄλφ' ἀποκίλιναι τὴν τύχην, τοιαῦτα δ'
πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γὰρ ὑπόβοιτό τις τὸν λόγον ἢ Αἰσχίνην
μὲν ἢ τὴν ὑποφώνην κατήγορον αὐτὸν ἀ-
λῶσαι, ἢ Φαραθῆναι τὰ ὅμοια πάροια,
πῶς οὐκ αἰεὶ ὡς ἔστιν ὁρῶντων γενέσθαι ἢ γέ-
λαῖα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθὺς ὅτι τοῖς κατ'
ὄραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέροντι ἦδη,
τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηγόρει; τὸ δ' ὅλον,
ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ὅπως, ὅς ἂν πο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectus,
ca Labra rigasse quidem, sicum liquisse pala-
tum. Itaque e vestigio statim poenas de-
disti, qui temere audaciam sumferis contra
hominum necessitates, paullo post autem
tantum non sub praecone libertatem ejura-
veris. Ac videtur, laudibus tibi hominum
ab accusatione aliorum florenti, a tergo
adstans Adrastea te derisisse, quae tamquam
Dea, futuram tuam ad idem vitae genus
mutationem videret, atque illud etiam,
quod non despuens ante in tuum sinum,
accusares eos qui per quamdam fortunae va-
rietatem facere talia suffinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi ar-
gumentum ponat, Aeschinem post Timar-
chi accusationem ipsum deprehendi patien-
tem similia: quantum a spectantibus risum
putas oriturum, si Timarchum quidem in
iudicium vocet ob ea, quae in flore aeta-
tis peccaverit, ipse vero jam senex, eadem
in se designet. In summa, Pharnacopolae
illi similis es, qui tussis remedium praedi-
cans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. f. Fl. H. P. Πάδα S. b Ἀπακρύτῳ] Sic edidi ex L. & M. Ἀπακρύτῳ Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὅπου οὐκ εἶδον. G.

41. * Τὸν ἄλφον καταγελαῖν] Ὁ τοῦς, ἀπὸ τοῦ μιγα-
λοῦ καὶ ἄλφον, ἐφ' οἷς ἢ εἰς ταῦτα μωροφροῦν-
ται κατὰ τοὺς λόγους. V.

43. Καὶ ὅτι σὺ εἰς τὴν κόλπον πτύσας] Παραίμια, εἰς

τὴν κόλπον πτύσας, ἐπὶ τῇ τὴν κόλπον πτύσας, ἢ τὴν κόλπον
πτύσας. Τὸν γὰρ φρονιμῶς ἢ ἐπὶ τῇ κόλπον πτύσας, ἢ τὸν
κόλπον πτύσας, σὺν εἰς τὴν κόλπον πτύσας, ἢ τὸν
κόλπον πτύσας, ἢ τὸν κόλπον πτύσας, ἢ τὸν κόλπον
πτύσας. V.

* Melius hoc referretur ad θρασυμάδην supra. M. do S.
† Πῶς] Πῶς legebatur in Ed. Sed facilis est correctio;
ne de permixtis similibus non semper monebimus, sed quan-
tum poterimus, in transitu contigemus. J. F. R.

† Μωροφροῦς] In C. marg. μαροφροῦς. Sed M. vulga-
tam tucur. M. do S.

§ Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam re-
petita, quae recte delenda. M. do S.

Καὶ ὅτι οἱ φρεῖ] Male omnes κούδον, patet apud
Hom. Il. 9. J. B.

34. Χεῖρα . .] Hom. Il. X. 495. Vid. supra Dial.
praeced. J. F. R.

36. Θρασυμάδην] Sic quoque in Junt. legebatur;
sed mutavit Solanus sive Soullus, in θρασυμάδην,
nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego causam non vi-
deo, sed vulgatam seruo, quae mihi vel melior vide-
tur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id quod
facere soleamus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & sta-
tim sequitur ἡμαρτημένοι. J. F. R.

43. Εἰς τὴν κόλπον πτύσας] Erasmo. in adag. In unum
ipsius finem infuse. J. B.

Εἰς τὴν κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copiose
ad illud Petron. ser mo iussit eversum. J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem sciam,
praefer Lucianum meminit hac in re nemo. Nam
quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso
aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa
sa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc
more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios
dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum,
Adra-

cans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim, convelli a tussi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis rei similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam dispicio quā via ad causam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advocatum adsciscam, versusque illius recitem,

55 κηρύττω βηχὸς φάρμακοι, ἡ αὐτὰ παύ-
σιν τὸς πάσχοντας ὑπάρχοντων, αὐτὸς
μεῖζον σπάρδω ὑπὸ βηχὸς ἐφαίηται.

Ταῦτα μὲν, ἡ ταῦτα πολλὰ ἕτερα εἴ-
ποι τις ἐν, οἷον αὐ κατήγορον, ὡς ἔσται
60 ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ἡ μωρίας τὰς ἀφορ-
μὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢ τι-
να ἡ τράπωμαι πρὸς τὴν δόλογοιαν. ἀρά μοι
κράτιστον ἐθέλω ἀκλήσειν, ἡ τὰ πάντα
ἔστιν ἐφάνα, ἡ ἀδικεῖν ὅσον δυνάμειον,
65 ἡ καὶ τὴν ἐκείνην δόλογοιαν καλῶς ποιεῖν,
λέγω δὲ τὴν τύχην, ἡ μοῖραν, ἡ εἰμαρμέ-
νη, ἡ ἀδελφότης συγγνώμῃ ἔχον μοι τὸς
ἐπὶ κηρύττας, εἰδότες ὡς ἐδενός ἡμεῖς κίρως,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν κρείττων, μᾶλλον δὲ
70 ὁμῶς τὴν προσημειῖαν ἀγόμεθα, ὅχι ἐκείνης,
ἀλλ' ἀνάτιοι παντάπασι ὄντες, ἡ δὲ ἀν-
γνῶσκον, ἡ παύσονται, ἡ τῷτο μὲν κομίδι ἰδιω-
τικόν, ἡ δὲ αὐτὸν σὺ με, ὡς φιλότης, ἀν-
όχοιο τοιαύτῃ δόλογοιαν προσημειῖον, ἡ
75 συνήγορον τὸ Ὀμηρον ὠδὴ λαμβανούσα, ἡ τὰ
ἐκείνη ἐπὶ ἐφαφθόντα,

Ματ-

c. Ἐθέλω ἀκλήσειν.] Ἐθέλω ἀκλήσειν. P.

60. Ἀμφιλαφεῖ.] Ἀμφιλαφεῖ ἀπὸ τῆς ἡ ἀφίτης, πολλὰ καὶ κατὰ φύσιν. V.

ἡ Ἀφίτης.] Male ἀφίτης editum erat.

Adrastæ max iram deprecaturus se, malaque aver-
tuncaturos superstitioni homines sperabant. Confer
etiam Ezech. c. 15. Vide tamen locum ex Æschilo a
Plutarcho allatum in lib. de Iside Ed. Han. p. 258. E.
ἀποκρίναι δὲ ἐ καὶ καὶ τὸ εἶναι, κατ' Αἰχίνου. LO-
cus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI. p.
49. μαυνοῦναι τι ἰδὼν ἢ ἐπὶ λατῶν φρένας εἰς κόλπον πύ-
σαι. Vide Theocr. Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ
βασανισθῇ δὲ τῆς εἰς ἑαυτὴν ἐκτοσὶ ἀλλων. Ubi Scholia-
stes fastidit hoc a mulierculis praesertim docet τὸ ν-
μῶντος averruncantibus. Callimachumque adducit to-
rem.

M. du S.

47. Αἰχίνου.] Æschinem contra Timarch. V. Plut.
624. 1.

M. du S.

49. Τὴν ὁμοίαν πάσχοντα.] Muliebria patientem. J. Br.
51. Ἐδενός ἐστὶ τῶν.] Ejus remem fecit, quod in ado-

lescentia commisit criminis, hoc est, imprudencia. J. Br.
54. Ἀποκρίνεται.] Scribe ἀποκρίνεται. J. Br.

Ἀποκρίνεται.] Finiens deinde Sabinus suam in Lu-
cianum accusationem, τὸ δ' ἔλιν, inquit, ἐκείνη τῇ
φάρμακοι ἀλλήλοισιν, ὡς ἀποκρίνεται βηχὸς φάρμακοι,
ἡ αὐτὰ παύσιν τοὺς πάσχοντας ἐπὶ κηρύττας, αὐτὸς
μεῖζον σπάρδω ὑπὸ βηχὸς ἐφαίηται. Nemini prorsus
dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκ-
ρίνεται. Similis est illi Pharmacopolæ, qui medicamen-
tissus praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa,
liberatum promittens, interea ipse conspiciabatur in-
tussisse male habens. Hunc locum ita legendum, in-
mentem venit quoque Brodaro dicto loco.

J. Br.
Ἀποκρίνεται.] M. & L. uti Clar. Jansenius conjoco-
rat. Cacteri libri ἀποκρίνεται. M. du S.

Μαῖραν δ' ἔτινά φημι πεφυγμένον ἔμ-
μηναι ἀνδρῶν.

*Fatum equidem nullum dico effugisse viro-
rum:*

ἔτι τὸ,

& illud,

Γενόμενῳ ἐπέησε λίγῳ, ὅτε μιν τέλες μήτης. 80

Nascenti nexit, genitrix cum funderet alve.

Εἰ δὲ τῶτον ἀφείς τ' λόγον, ὡς ὁ πᾶν
ἀξιοπιστῶ, ἐκεῖνο λέγομαι, μήτε ὑπὸ χρη-
μάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος
ταυτῆς δελεασθεῖς, ὑποστῆσαι τ' παρῆσαν
συνοσίαν, ἀλλὰ τ' οὐπεῖν, ἔτι ἀνδρίας ἔτι με- 85
γαλόνειαν ἔτι ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κα-
ταῖσθαι πράττειν τῷ τοῦτῳ, δέδοικα μὴ
πρὸς τῇ ὑπερφρονίᾳ κατηγόρια καλακίας
αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρίσκωμαι ἥλω,
φασίν, ἐκκρεῖναι τ' ἥλον, ἔτι μείζονι γέ 90
σμικρότερον ὅσω καλακία τ' ἄλλων ἀπάν-
ται κακῶν, τὸ δυλοτρεπέστατον εἶναι, ἔτι
ταύτῃ χεῖρτον νομίζεσθαι.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non
valde probabili, illud dicam, me neque a
pecuniae neque ab alia id genus cupiditate
illectum, subiisse praesentem convictum,
sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimi-
tatis in hoc viro admiratione voluisse in
communione venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adula-
tionis insuper crimen fubeam, deprehendar-
que clavo quod aiunt clavum ejicere, ma-
jori minorem, in quantum adulatio malo-
rum omnium reliquorum maxime servile
esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhi-
betur.

Τί ἔτι ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖ-
να λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἔστιν, ἢ ὁμολο- 95

10. Quid igitur, si neque haec neque
illa dicenda videntur, aliud relinquitur,
quam

a Tò] Tò male Fl. b Mὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, defunt in W. c Γε] Absq[ue]
haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονι γέ τ' σμικρότερον] Τῷ μείζονι ἢ τ' σμικρότερον. V.

77. Μαῖραν μ] Hom. II. Z.

J. Br.

Μαῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non
eo nomine se defensurum causam ait, quod quidquid
faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum*
testem producturum, qui dixerit, Μαῖραν δ' ἔτινά
φημι πεφυγμένον ἀνδρῶν εἶναι. Sed versus ipse,
quem respicit hic Noster, sic II. Z. 488. apud *Home-*
rum legitur,

Μαῖραν δ' ἔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

J. F.

Μαῖραν] Quam accurate legerit Brodaeus, hinc ad-
paret.

J. F. R.

Μαῖραν] II. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771.

ut & jam citandum II. Y. 127. Od. H. 198. J. M. G.

Ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non
ut in omnibus libris est ἀνδρῶν εἶναι, quod ab infici-
tis Librariis haud dubie profectum est.

M. du S.

80. Γενόμενῳ ἀπίνησι λίγῳ] Hom. II. v.

J. Br.

Γενόμενῳ ἀπίνησι λίγῳ] Ecce quam belle rursus,
pro τῶτον, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἀπίνη-
σι; & pro v. lege γ. Ibiq[ue] vers. 128.

J. F. R.

90. Ἠλῶν τ' ἥλω] *Erasm.* in adag. clavum clavo pel-
lit.

J. Br.

Ἠλῶν τ' ἥλω] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.*
Paroemiog.

J. B.

Ἠλῶν τ' ἥλω] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.*
Tul. D. c. 35. ubi *Cic.* ait: *Etiā novu quiddam a-*
more veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciun-
dum putant. Ad quae ille: *Hieronymus* ad *Rusticum*
pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore*
novu, quasi clavum clavo, expellere. Notum pro-
verbium: Ἠλῶν τ' ἥλω, πατῶν τ' πατῶν. Vid.
Pollucem L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἠλῶ. Adde
nostrum infra pro *Laps.* c. 7.

J. F. R.

97. Ἀγκυρὰ ἐν ἡρώδῳ] *Eras.* in proverbio: *San-*
ctam ancoram solvere.

J. Br.

Ibid. Ὀδύειν] *Lucianus* haesitare se fingens, quo
tandem colore factum suum, suis ipsis praeceptis
contrarium visum, defendat & excuset, *Μία μοι ἰσχυ-*
ρὴ ἐκείνη ἀγκυρὰ ἐν ἡρώδῳ, ὁδύειν τὸ ἡρώδῳ, &c.
Graecus Interpres, Ὀδύειν τὸ ἡρώδῳ, ἀπλότῳ ἡρώδῳ,
ταῦτα καταχλιδασίαι. Posset quis *καταχλιδασίαι*, sed
sine dubio legendum *καταχλιδασίαι* id quod requi-
rit sensus: loquitur enim ibi *Lucianus* *κατὰ χλιδασί-*
αν.

J. F.

98. Νέον] *Podagram* an oculorum affectionem in-
nuat, non liquet ex sequentibus.

M. du S.

4. Μαγνὰ ἀνδρῶν] Castiga magis.

J. Br.

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam fani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his patientiam, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

*Nec me fugit, quantum scelesti moliar,
Sed major urget consiliis inopia.*

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abijcere se, vel montis ab aërii præcipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

II. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γῆν ἢ μὴδ' ἐν ὑγίῃς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἀγκυρά ἐτι ἀδροχῶ, ὀδυρεῶς τὸ γῆρας, καὶ τὸ νόσον καὶ μὲν τῶν, καὶ πέναν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχει ἀναπειθεῖσαν, ὡς ἐκφυγοὶ τις αὐτήν. καὶ σὺ τῷ τούτῳ, ἐκ ἀκαιροῦ ἴσως καὶ τῷ Εὐριπίδῃ Μήδειαν ὠδῶν καλεῖσαι παρελθῆσαι εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμῆ ἐπεικῆ τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παραδῆσασαν

5 Καὶ μαθήσω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ.

Πενία δὲ κρείσσον τῷ ἐμῷ βουλευμάτων. Τὸ μὲν γὰρ τῷ Θεογνίδῃ καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς ἐκ οἶδεν ἐκ ἀπαξῶντος, καὶ ἐς βαθυκῆς τεα νόον σφᾶς αὐτῆς ῥίπλιν, καὶ χεῖρ κρημῶν γε ἡλβᾶτων, εἰ μέλλοι τις ὅπως ἀποδράσαι τῷ πέναν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἀνὴρ ὡς σὺ τούτῳ ἀπολογησάμενος ἔχει, ἐπὶ πάντων ἐμπροσθεν ἑασθαι αὐτῷ. σὺ δὲ μοι δάρε, ὅ

ἔταϊ-

d Μηδὲν ἔσ. c.] Μηδὲν ὑγίῃς τι μοι ἐμολογῶν W. At cum vulgata faciunt P. H. J. Fl. c. Κρείσσον τῷ ἐμῷ] Κρείσσον δὲ πέναν] Bourd. At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδυρεῖαι.] Ὀδυρεῶς τὸ γῆρας ἀπλότῃ. ὅπως ταῦτα καὶ ἀποδράσαι καὶ ἐπὶ τῷ βουλευμένῳ, εἰς ταύτην καὶ καὶ ἐκφυγοῖ τις αὐτήν. καὶ σὺ τῷ τούτῳ, ἐκ ἀκαιροῦ ἴσως καὶ τῷ Εὐριπίδῃ Μήδειαν ὠδῶν καλεῖσαι παρελθῆσαι εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμῆ ἐπεικῆ τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παραδῆσασαν

γλαυκαλῶν. Ἀλλὰ ὅτι καλῶς ἔχει τοῖς ὁμοῖοις ἐν βάλλαν. ἢ τοῖς δὲ ἰσὺν . . . Πόντον ἐπιπλάσας ἰταροῦς ἱέρους καὶ ἀγῶνας, καὶ ὅσα λοιπὰ V.

10. Ἠλίστατος.] Ἠλίστατος, ὁ φηλὸν, ἄριστος, ἢ ὅτι οἱ ἡλίῃς πρῶτος βάλλει καὶ Στρηχίφῳ δὲ τάρταρον ἡλίστατος τῷ βαδύλῳ λέγει. Ἐπὶ δὲ ἡλίστατος ἀποδράσαι, ἢ ἡλίστατος φανερῶς V.

* Ἡδὲ.] Ἡδὲ ante typis descriptum legebatur, sed mutavit M. du S. Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro πατασσεῖς . . . editum erat ἀπασχῶ . . . pro ὅ, ὅ, pro ὅ, ὡς &c. quae mox vide.

J. F. R.

† Ἀσπιδῶ.] Ἀσπιδωμένης ante legebatur; sed ex C. ἀσπιδῶς dedit M. du S.

‡ Ἀσπιδωμένης καὶ ἀσπιδῶς.] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur M. du S.

§ Ἀσπιδῶ.] Pro eo monstruose legebatur αὐτῆς. Ex Coll. restituit M. du S.

¶ Οἷ.] Οἷον ante editum est; mutavit idem Scaevola, an cōtineatur, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μνησθῆναι distinctionis notam ponas, ac ὅ, pro ablat.

instrumenti accipias, ut sit: quibus illi Prodicum . . . reprehendit. Aliquid tamen post μνησθῆναι excidisse credo. J. F. R.

* Sic manifesto legendum, licet sic in M. ἀσπιδῶν τὸν πόντον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicam Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consilium poterit. (Coll. αἰών)

** Ὀδυρεῖαι.] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Scaevola, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγῶνας.] Ἀγῶνας Edit. Ἀγῶνας Coll. Sed Hom. II. Γ. 47. ἀγῶνας habet.

M. du S.

‡‡ Coll. Interponunt hic aliam vocem ἀποδράσαι, quam corruptam esse patet.

M. du S.

5. Καὶ μαθήσω . . .]

Καὶ μαθήσω μὲν οἷα τελέσσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσον τῷ ἐμῷ βουλευμάτων,
Ὡς περ μιν γίγνεται αὐτῷ κακῶν βροτῶν.

Sed ὅτι μὲν λέγουν etiam Plut. 947. 1. Arrian. ad Epict. p. 101, B. & Clem. Alex. Strom. II. 151. 1. M. du S.

6. Πενία δὲ κρείσσον.] Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσον.

J. Br.

Πενία δὲ κρείσσον.] Melius alius Κρείσσον δὲ πέναν. J. B.

8. Ἐς βαθυκῆς π.] Vide not. ad c. 16. ubi &c. locum exhibeo integrum.

M. du S.

13. Οὐ πάντων ἐμπροσθεν.] An ἐ πάντων δὲ ἐμπροσθεν? F. G.

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte administrans , mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre , & separatim unumquodque horum firum , considera. Invenies sane Musicorum illud *Disdiapason* , hoc est eo quod maximum est intervallo, scriptum illud *distare a facto* 30, ac tantundem sibi similem utramque

τὴν βελίον, ἢ δημοσίᾳ πράττεται τι τῶν
φῶν, ἢ ἐς δυναμὶς πολυιδύορμον, ὅτι τὴν
τῶν ὁδοῦ βασιλείας μισθοφορῶν. διελθὼν δὲ
ἢ ἰδίᾳ καλαθείς ἐκάτερον, σκέπτει. εὐρήσους γὰρ
τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τῦτο, δις ἀφ' ὧν πασῶν,
τὸ πρῶγμα. ἢ τοσαῦτον ἐκπότης ἀλλή-
λοισ τὴν βίαν, ὅσον μάλιχδος. ἀγγύρω, χαλ-
κὸς χρυσῷ, ἢ ἀνεμῶν ῥόδον, ἢ ἀνέρωπων
ῥῶν

c. *Διελθὼν*] Ita Edd optimae omnes, forsan *διελθὼν*. Perit in W. putri hoc in loco membrana. M. d. 8. & *Πρῶγμα*] Sic Edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A1W. Sed *Γράμμα* J. P. Fl. A1. & reliqq. item W. & *ἀνεμῶν ῥόδον*] Sic Edd. J. P. H. Fl. F. S. &c. *ῥόδον* W. L. & *ἀνεμῶν*, cui posteriori Codici jota est subscriptum a recentiore manu. *ῥῶν* etiam margo A1W.

31. *Ἀνεμῶν*] Τὸ ἀνέμῳ. ἀφ' τοῦ τὸ φύλλον ἐνδύορμον ἐναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

tum diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager ejus celi non potuerit. Inde proverbium hoc natum.

J. G. G.

Quae uncis inclusa sunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat

Κυλάρεβι] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem *Cleomene*; alterum in *Pyrrho* sub finem, pag. 739. A. (Ed. Junt.) 146. B. In tam aliqua caeteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox *Κυλάρεβι*; nam in *Pyrrho* *Κυλάρεβι* scribitur, in vita autem *Cleomenis* τὸ *Κυλάρεβι* p. 710. (Junt. 174. A. B.) Deinde mox *Κυλάρεβι* scriptum est p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mf. W. & P. etiam hic *Κυλάρεβι* habent. L. autem *Συλάρεβι* & *Συλάρεβι*. Interpres *Pauliniae* Rom. *Amasacus* *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel*. semper *Κυλάρεβι* unico a. scribitur. M. du S.

Κοιλίη Ἀραβίᾳ] Retinui in versione lectionem omnium, quantum constar, librorum: licet indicare non possim *cavum Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabiliter accipit, quod *Ἀραβίᾳ* legunt omnes, non *Ἀραβίαν*, quomodo scripturus videtur fuisse *Lucianus*, si *Arabiam* voluisset, J. M. G.

Ibid. *Ἀραβίᾳ*] Quae longissime *Argis* distat. J. Br. 19. *Ἰπ' ἀνέμῳ*] Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀνέμῳ legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dian. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνέμῳ ἀγγύρω. *Jos. Antiq.* I. 3. 3. ἀπ' Ἀδύμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ δυνάμιν. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ἀνέμῳ sed cum suspensus sit ille locus, & ἰσ' ἵππων legendum velit Perit, ecce similia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἀνέμῳ. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπιδίου. *Emang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡρακλῆος & 2. 17. ὑπὸ Ἰερμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμῳ.

& saepe alibi ap. hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* II. 2. 19. — ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ καίον. *Ibid.* 56. — πεποιῆται κατὰ ὄλον. Et 62. — ἀπὸ ἴθι ὁδοῦ χιμῆ.

J. F. R.

24. *Δημοσίᾳ*] *Rempublicam gerere* censendi sunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. M. du S.

28. *Δις ἀφ' ὧν πασῶν*] *Erasm.* in *Proverb.* J. Br.

Δις ἀφ' ὧν πασῶν] Hodie, *duplex octava*; sive *decima quinta*; nam *ἀφ' ὧν πασῶν octava* est, consonantium perfectissima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4.

J. F. R.

29. *Πρῶγμα*] An Musicorum vocabulum sit hac in re *γράμμα*, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici, *πρῶγμα* vero extat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab *Erasmo* in *Adagiis*. *id est* etiam addendum putat *Vorsius*. De *Δις ἀφ' ὧν πασῶν* vide nos ad *Πρ.* λ. c. 7. *Συγρ.* c. 7. & *Ἀπιδ.* c. 21. ubi itidem *πρῶγμα* non *γράμμα* occurrit. M. du S.

Ibid. Τὸ *πρῶγμα*] Plurimorum Codd. & Edd. scripturam servavi, nam licet τὸ *γράμμα* videatur esse posse vocabulum Musicum, quia *ἀφ' ὧν πασῶν* id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. consonantiarum notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Systema* Musici dicunt (vid. supr. cit. *Ptolemaei Harmon.*) tamen id vix locum habet; nam *πρῶγμα* hic nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo so purgat, & quem deinceps non semel *πρῶγμα* nomine denotat, ut statim c. seq. ταντὶ — τὸ κριτικὸν πρῶγμα &c. J. F. R.

31. *Ἀνεμῶν ῥόδον*] In omnibus impressis aliter, rotaeque praefertur *anemone* contra veterum codicum Mf. fidem, in quibus *ἀνεμῶν ῥόδον*, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota subscriptum habet *ἀνεμῶν*, recentissimam arguit manum, in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Ha-

ae-

πῶν. μισθὸς μὲν γὰρ δι' αἰεὶ, καὶ ταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεται. τὸ δὲ πρᾶγμα, ὡς παμπόλλω ἔχει ὁ ἀφροσύνη. ἐκεῖ μὲν γὰρ θαλερά σαφής, καὶ ἐπὶ πολὺ τῶν ἀφροσύνητων καὶ οἰκονομῶν ἀφροσύνησιν οἱ ὅτι τὰ τοιαῦτα προσώπια. οἱ δὲ τὰ κοινὰ ἀφροσύνη ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτὴς χρησίμως παρέχοντες, ἐκ δὲ ἐκείνως ἐκ μόνου τῷ μισθῷ ἀφροσύνησιν, καὶ ἐς ὁμοιότητά καὶ κοινωσίαν τῇ κατηγορίας καθέλκοιτο. ἐπεὶ ἐκ δὲ φθάνει τις ἀπάσας ἀναρῶν τὰς ταυτάς προστάσεις, καὶ ἔτι οἱ τοιαῦτα ἔθνη ὁπλίζοντες, ἔθ' οἱ τὰς πόλεως ἀρμόττοντες, ἔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, καὶ στρατόπεδα ὅλα ἐγγεφυζόμενοι, ὁρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τὰ ἔργα πρόστιν. ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ὅς οἱμαι χρὴ ἀναρῶν τὰ πάντα, ἔθ' ἴσθιμίαι τῷ μισθοφορέντων καθίσταται.

Τὸ δ' ὅλον, καὶ τὴν μισθοφορίαν ἀπαίσεις 50

vitam, quantum argento plumbum, auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In universum vero non omnes ego qui

α Παμπόλλω] Sic recte L. margo A. W. B. S. P. S. Παμπόλλω male F. Fl. F. H. A. 1. b Προσώπια] E. W. Vulgatam tuncatur reliq. & Edd. omnes. c Διαβάλλοντο] Διαβάλλουτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. & c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἐν φθάνει τις] Ἀπὸ τῆ τέχνης αὐτῶν πάσης ἀναρῶν τὰς ταυτάς προστάσεις. V. 50. Μισθοφορίαν] Μισθοφορίαν αὐτῶν τὸν ἐπὶ τῷ μισθῷ.

ὅτι ἀναρῶν ἀλλοτρίων καὶ μισθοφορίαν λόγους ἢ ἐπὶ μισθῷ γνωρίαν ἔργων. V.

* Ἀναρῶν] Sic ex C. pro vulgato ἀναρῶν restituit M. du S.

Genus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces anemonae posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae actatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit.

M. du S.

Ἀναρῶν μόνον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀναρῶν πύθωνος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisse, μέλει δὲ, ἀργύρῳ, χαλκῷ, χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀναρῶν μόνον, ἀναρῶν πύθωνος ponens: unde tamen non con-sequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed

quia tantum dicit: quantum discrimen est inter hos flores, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemptas fuisse, vid. Erasmus, in adag. Rosam cum anemone confers, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen μόνον exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. F. F. R.

37. Διὰ χιμῆς] Sic supra hoc Dial. c. 3. plura ibi in notis ad v. ἰσχυρῶς.

42. Οὐκ ἐν φθάνει] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. huius tomi 567. & quae Gronov. ibid. pag. praeced.

F. F. R. 47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatum eodem quo ante loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam discretissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ργὰ Φαύλῳ βίῳ συνῆναι ἔφασκον, ἀλλὰ τῆς ὅπῃ ταῖς οἰκίαις ὅπῃ τροφάσει παιδύσεως θαλεύοντας ὤκλειρον. τῇτι δὲ, ὃ ἔταίρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖον ἔστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσίᾳ δὲ, ἡ μεγίστης δαχῆς κοινωνῶμεν, καὶ τὸ μέρϑ συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' ἐν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι ἐν τὸ μικρότατον τὸ Αἰγυπτίας ταύτης δαχῆς ἐγκεχειρία, τὰς ὁδίκας εἰσάγειν, καὶ τὰξιν αὐταῖς τὴν προσήκυσαν ὅπῃθίνα, καὶ τὴν στρατιωδίων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορίας τὴν δικαιολογῆντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τὴν ἀρχοίῃ γνώσεις πρὸς τὸ δισταφύτατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον συνίστει τῇ μεγίστῃ ἀφαιρῶν καὶ ὡφελιδόνα δημοσίᾳ πρὸς τὴν αἰὶ χρόνον ἀποκεισομένην. καὶ ὁ μισθὸς ἐκ ἰδιωτικῶς, ἀλλὰ ὡς τὸ βασιλείας ἐστίν.

56. Καὶ τὸ μέρϑ συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τῷ ὅσῳ αἱ ἡμᾶς ἔκιν, ὅσοι εἰς τὸ μέρϑ ἡμῶν συμβάλλεται. V.

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὅφ' ἐν. ἀντὶ τῷ τῷ παντάπασιν ἔστι. Ἀριστοφάνης τὴν Εἰρήνην ἀπαξαπάντα καταμιμνυτομένη. V.

68. Πᾶσα τῇ βασιλείᾳ] Εἰ τίς τινος ἄλλου ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει ἐν ἀλαστονίας, καλῶς μὲν ἢ εἴχῃ σοι ἡ ἀπολογία τῶν κατὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἐν ἀκαχεύειν προβαλλομένη καὶ πρὸς ἵπαιον ἡμῶν τοῦτο ὡς πᾶσι τὸ βίον ἐπαρθεύειν προσημνέει. τό γέ τοι τὴν βασιλείαν προσδοκῶν μισθοφορῶν, καὶ ὅτῳ μισθοφορίας ὑπερφυῆ, ὅς ἐστιν ἡ τις ἄλλη ταύτην ὑπερβαλλοῦ φιλοτιμία ἐν πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ ὡς τῶν ἄλλων μισθοφορῶν αἰχρῆν, πολλῶν μάλιστα τὸ παρὰ βασιλεῖ, καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθορῶν καὶ ἀνύστα-

τοι, τί αἱ εἴποι τις τὸ μεγάλην; ὅσοι τὸ βασιλεῖς ἰδιωτικῶς τὴν τὴν ἡμῶν ἡμῶν, καὶ τὰ δικά τὴν μισθῶν εἰς πλῆθος, τοσοῦτοι ἐν τὸ φιλοσοφῶν αἰρεῖται κατὰ τὴν κράτην, ἀντὶ τῷ ὑπὸ μικρῶς ἀντὶ τῷ μεγάλῳ ἡ φιλοσοφίας ἀκαχεύειν, εἰς γὰρ πλάττονται συντελεῖν. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγκρισις, Θεόγνιδος συντάσσοντες ἔχον, ἐν οἷς φασιν, ὅτι εὐχομαι πλοῦτον εἶναι ἱεραὶ, ἀλλὰ μοι εἴη μὲν δὲ ἡ ἐλαχίστην. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὐχομαι verbis, haec leguntur; ὅτῳ ἐναντιοὶ αἱ καὶ ἡμῶν εἰ τοῦτο πράττουσι. καὶ γὰρ ἡ ἀλλ' ἡ τὸ Ἀσσυρίου ἀλλοθῶς ἐστὶν κατ' ὅσον ἀφαιρῶν. ὡς Ἀνακτιδίδου. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνη] Εἰρήνη male C.

† Περὶ βασιλείας] (Legge παρὰ βασιλείας.)

§ Τῶντιμῶν] Legge ὑπερτίμῳ.

M. du S.

T. H.

† Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit

T. H.

§ Ἀνακτιδίδου] Hic laet nomen Ἀνακτιδίδου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. T. H.

47. Οὐκ ἄφ' ἐνός] Intellige πρᾶγμα. Ibid. Ἀφ' ἐνός] Sic Virg. Aen. II.

J. Br.

Accipe nunc Danaum infidias; & crimine ab uno Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἄφ' ἐνός, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe quasi specimine viso de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἄφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐνὶ μὲν φιλοσοφῶντι. . . . μὴ μὲν τὴν Κλειώδην καὶ Ζήνωνος σοφῶν ἀνδρῶν.

M. du S.

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi Aristophanis ab Schol. Tom. I.

liafte adlato adde eumd. Plut. 110. — εἰς δ' ἐπὶ πᾶσι κακοῖ. Π. Α. Μα Δ', ἀλλ' ἀπαξαπάντας. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὐρὺν ἀπαξαπάντα καὶ ἀκαχεύειν. J. F. R.

67. Τὸν αἰὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. jurejur. fin. εἰς τὸν αἰὶ χρόνον. Aelian. V. H. I. 19. καὶ πάντα τρυφῇ. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16. ὡς πλεονεξίας. J. F. R.

68. Βασιλείας] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodum jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. M. du S.

ὁ σμικρὸς ὑδὲ ὕτ^α, ἀλλὰ πολυτάλαν-
τ^α. καὶ τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ὁ Φαῦλαι ἐλπί-
δες, εἰ τὰ εὐκότες γίγνηται, ἀλλ' ἐν^α
ἐπιπρατῶναι, ἢ τῶας ἄλλας πράξεις βασι-
λεῖας.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ παλαιῶ χρησάμεν^α τῇ
παρρησίᾳ, καὶ ὁμοίως χωρήσας τῷ ἐπιφερομέ-
τῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσα-
σθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἁμιαδῶ
ποιεῖν. ὑδ' ἂν τῶας τὰ μέγιστα πράττειας
εἴπης, ὅπου μὲν βασιλεὺς αὐτὸς ἁμιαδῶς
ἔστιν. ὁ Φόρος λέγω, ὑδὲ δασμεῖς, ὁπόσοι
πῶρ^α τ' ἀρχομένων ἐπέτειοι Φατῶσιν· ἀλλ'
ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ
πῶρ^α πᾶσιν εὐκλεῖα, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργε-
σίαις προσκυνητῶν. εἰκόνες δὲ, καὶ β^α νεᾶ, καὶ
τεμένη, ὁπόσα πῶρ^α τ' ἀρχομένων ἔχουσιν,
μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὅπερ τ' Φροντίδαν, καὶ
προνοίας, ἢ ἐκφέρων προσκοπῶντες αἰεὶ τὰ
κοινὰ, καὶ βελτίως ποιῶντες ὥς δὴ μικρὰ με-
γάλους εὐκλείειν ἢ ἐθέλης, ἀρχομένων ἀπὸ
τ' ὅ^α σωρῶ κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστων τέτων,
ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὅφει ὅτι μεγέ-
θει καὶ σμικρότητι ἀλλοτρίοις τ' ἀκροτά-
των. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἀπαίτες.

Εἰ μὲν ἐν τέττονι ἐτεθείκειν τ' νόμον, μη-
δὲνα μὲν πράττειν, ἐνοχ^α δὲ εὐκότες
ἐδόκει τῇ πῶρ^ανομίᾳ· εἰ δὲ τέττο μὲν ὑδα-

ratore; nec parva illa, sed multorum ta-
lentorum: & post haec non spes quaedam
exiguæ, si fiant, quæ consentaneum est
fieri, sed futuram ut gens integra nobis
committatur, aut actiones aliae princi-
pales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens
fiducia, & cominus congressus intentato
crimini, ultra etiam quam oportet causam
dicere, & illud nempe dico tibi, neminem
quidquam sine mercede facere. Neque tu
mihi eos nomine, qui res maximas ge-
runt; cum neque ipse Imperator mercedis
expers sit. Non vectigalia dico neque tri-
buta, quæ a civibus quotannis veniunt:
sed est Imperatori merces maxima laudes, &
gloria apud omnes, & quod beneficiorum
caussa adoratur; statuæ porro & aedes, ac
templa, quæ habent a civibus, merces &
istâ sunt pro curis & providentia, quam
adhibent procuranda semper publica re & in
melius augenda. Nempe ut parva adsimu-
lemus magnis, si volueris a vertice quasi
acervi ad unumquodque eorum, quibus
constat, descendere, videbis magnitudine
nos & parvitate differre ab his quæ summi
sunt; caeterum mercenarios aequè esse uni-
versos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem,
neminem quidquam oportere agere, teneres
merito violatae legis meae. Sin vero hoc
qui-

α' Ἄλλ' Ἄλλ' W. Vid. quæ ad c. 11. v. ὑδὲ notamus. β' Νεᾶ] Νεῖ M. γ' Σωρῶ] Sic bene P. S. Fl.
Σωρῶ male J. A1. H. B2.

80. Φόρους] Μισθοφόρους, Φωρολογίας. G.

90. Τῷ σωρῶ] Dedi, quia ὁ σωρῶς acervus est, ὁ σω-
ρὸς seruitum, ut infra Έρμ. c. 78. ἔτιτοι πῶδα, φα-
σιν, ἐν τῇ σωρῶ ἔχον. Alioquin reddet, quod αἰνέσι, jam
in seruitio habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σωρῶ
πῶν λυχὸν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pu-
det, ne juniores fallantur versu Hom. Il. 4. 91. qui
vulgo sic a Lexicogr. additur: Ὡς δὲ καὶ ὅτι καὶ ὁ μὴ
σωρὸς ἀμφικαλύπτεται. Ubi credas ὁ σωρὸς dici; cum sit
legendum ὁ μὴ una voce, i. e. ὁ μὴ, ut Scholiast.
ibi bene monet.

γ' Ἐπὶ τῇ σωρῶ] Hom. Il. 2. & Odyss. 1.

J. Br.

Ἐπὶ τῇ σωρῶ] Hom. Il. 2. 104.

M. du S.

6. Πρὸ δὲ τ' ὅλων μεμνητῶν] Quum omisisset Mosel-
lanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia
autem, ut videatur legisse τ' ἄλλων, ut solet quoque
alibi dicere Φροντίδ^α καὶ τὰ ἄλλα. Sed temere.
Verte ante omnia vero. Sic in Scytha, συγγραμμάτων
προσάτας συναγωγικαῖς χρῆται πρὸς τὰ ὅλα.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In Salm. conversum erat: ante
alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante o-
mnia.

J. F. R.

18. Ἐπὶ τῇ σωρῶ] Vid. Έρμ. c. 8. & 9. Un-
de satis patet, ante reditum in patriam hoc factum.

Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro hominum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μὴ τὸ βέλους ἀλκαλαί μοι, χρὴ δὲ τὸ ἀγασθῶν ἄνδρα ἀπεργόν εἶναι, τί δὲ ἄλλο ἐς θεόν αὐτὰς χροῖτο, ἢ φίλοις συμπονήσας πρὸς τὰ ἱβέλιστα, καὶ τὰ μέσῃ ὑπαίθρῳ πῦρ αὐτῷ δίδως, ὅπως ἔχει πύργους, καὶ σπυγδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

5 Ἐτάσιον ζεύξης ἄχθῃ εἴη.
Πρὸ δὲ τῆς ἄλλης, μέμνηται χρὴ πρὸς Ὀπλιμάνας, ὅτι ἐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὲ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ πρὸ σοφῶς, Ὀπλιμήσουσι, ἀλλὰ τῷ ἐκ τῶ πολλῶ δῆμος, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαυμαίνοντι ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἀκραίαν ἐκείνῃ τῆς κορυφαίῳ ζήτησιν, ἐ πᾶν γεγυμνασμένῳ. καὶ μὰ Δι', ἐδ' ὅτι τέτρω ἀπαῖσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μὴδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐνέτυχῃ, καὶ τῷ σοφῷ ὑπόχεσιν ἀποπληρῶντι. οὐ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν Ὀπλιμῶντας με τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε Ὀπλιμῶς, ὃν πρὸ πολλῶ ἡδύς ὅτι ῥήτορικῃ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενοι, ὁπότε καὶ θείαν τὴν ἐσπερίαν Ἰσκαανὴ καὶ τὴν Κελλικὴν ἅμα ὅπῳ ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίθοις τῆς σοφιστῶν ἀριθμωμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὄν, ὅμως ἀπελογησάμην, ὅτι ἐν παρίργῳ θέμῳ τῇ λευκῇ ὥστ' οὐ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι ἐπεί

d "Εχει" "Εχει W. Edd. in "Εχει consentiunt.

24. Τὴν λευκὴν παρὰ σὺ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νεώτεροις ἀντικείμενοι, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἐπὶ μέντοις ἡ μάλα.

κα καὶ ἡ τετρασημῶν. V.

Vide etiam Δι. c. 27.

M. du S.

20. Κελλικῶν] Iterum infra Δι. c. 27.

M. du S.

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Clariss. Vossio jam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut viro Clariss. Oleario visum, Pseudonymus, & huiusmodi Lucianus (praef. ad vis. Soph.) quod tanto viro excelsis nobiscum: sed 10. quia Lucianus Sophi-

stae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucam infestari non desit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyaneu aliisque similibus, cum supersticioso Philostrato minime sentiebat.

M. du S.

24. Οὐκ ἐν παρίργῳ θέμῳ] Non in postremis habens, neque neglectum.

J. Br.

Idem. Τὴν λευκὴν] τῆς subaudio, absolutarium calculi.

ἐπεὶ πρὸς γε τὲς ἄλλας καὶ συνάμα πάν-
τες καὶ ἡγοῶσιν, ἱκανὸν αὖ εἶναι μοι τὸ, ὃ
Φροτῆς Ἰπποκλείδῃ.

Apud alios enim si vel simul omnes me ac-
cusent, satis mihi illud fuerit, Non curat
Hippoclidēs.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟ- ΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τι
ἐπὶ ἥρειαν ἀναφυγεῖν. πολλοὶ δὲ
χαλεπότερον σπουλογίαν εὐρεῖν ὡς ἀλόγως
καὶ δαιμονίῳ πταίσματι. ἄλλοι ἄμφοτερά νυν
ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὅς ἀφικόμενος ὡς
σὲ, ὡς προσείπομαι τὸ ἐσθινόν, δέον ἔστι συνή-
δη ταύτῃ φανῆναι ἀφείναι, καὶ χαίρειν κε-
λεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALU- TANDO.

1. **D**ifficile est, homo natus cum sis,
dei alicujus invidiam effugere:
multo porro difficilius, verba invenire,
quibus defendas inopinatum & immissum
divinitus errorem. Quae quidem utraque
modo usu mihi venerunt, qui matutinae
salutationis causa domum tuam veniens,
cum oporteret consuetam illam vocem mit-
tere, & ave (Gr. gaude) dicere: ego vero
homo aureus oblivione lapsus, valere te
jusse-

a Παρὰ] Πρὸς Th. Mag. v. χαίρειν. Edd. consentiunt in ὡς. b Χρυσῶς] Χρῆσις (Leg. χρῆσις) L. Sic
M. du S. notavit, nempe Cod. L. voluisse χρῆσις dare. Sed χρυσῶς etiam Th. Mag.

27. Οὐ φροτῆς Ἰππ. . .] Παροιμία ἐπὶ τῷ ἄγαν κα-
ταφροσύνῃ τινος καὶ ἀπεριμετρίῳ ἀλακρίῳ. V. (In
V. erat ἀπεριμετρί.)

2. Ἐπείρου] Βλαβῶν. V.

culum.

Τὴν ἀδελφὴν ὡς σου ἐπὶ πλῆρη μοι ἐνδεῖναι. Per πλῆ-
ρη intellige μὴ τετραπηλὴν ψῆφον. non perforatum cal-
culum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui ab-
solu.) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel
fabis, & calculi quidem integri & πλῆρης absolve-
bant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τετραπηλῆ-
νοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad
Vespas, p. 500.

25. Ἀδελφὴν] Vid. Erasmi. in Adag. Album calcu-
lum adjicere.

Ibid. Καὶ πλῆρη] Nam pertuso condemnabant Græci.

27. Οὐ φροτῆς Ἰπποκλ.] Erasmi. in adagio: Non est
cura Hippoclidē.

Οὐ φροτῆς Ἰπποκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit
in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον
ἡμῶν λαγόνδῃ. Legend. Hefsch. ex Aristoph.

Οὐ φροτῆς Ἰπποκλ.] Εἴη μοι τὸ, φροτῆς Ἰπποκλείδῃ
&c. Εἴη μοι τὸ ὃ φροτῆς Ἰππ.

Οὐ φροτῆς Ἰπποκλ.] Vid. Plut. 1592. f. & Zenob.
Conf. infra φιλοσ. c. ult. Et Herod. VI. p. 238. C.

Οὐ φροτῆς Ἰπποκλ.] Notabilis locus Aschines in Ti-

marchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κίρως ὁ νυνὶ παρὲς ἡμῶν
ἐμοί, ἱπποκλῆς ὁμοῦς τὸ ἐν τῷ νόμῳ κίρως. ἢ ἦσαν
ἢ τετραπηλὴν ὅτι δοκεῖ πεπορηθῆναι Τίμαρχος ἢ δι' ἄλλου
ἢ μὴ. Adde Poll. 8, 123. Τίρως ἔχον χαλκὸς δύο,
τέτραπηλὴν ὃ ἀτρεπῆλον.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc
dissertatio πρὸς Ἀσκληπιάδην, ut patet fine. Causa disser-
tationis hæc est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τῷ χαίρειν αἰ-
εὶ τῷ παλαιῷ προφῆσει αἰ μὴ ἰσθῆναι χαίρειν, αἰ δὲ ἰσθῆ-
ναι, ὑγιαίνει.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum inter-
preti facebat hic libellus, quod totus est in vi ac po-
testate verborum quorundam in salutationibus usita-
torum, quibus non usquequaque respondent Latina.
Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret ora-
tio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere re-
spondet Latino Salvere, reddere Gaudere; tum ὑγιαί-
ναι valere, &, quod consequens erat, ὑγιαίνειν Valeam-
dinem, quæ Salus Dea alioqui commodius diceretur,
ὃ πρᾶττιν denique bene agere. Græca verba non im-
miscui meæ interpretationi, quod illis faciendum
fuit, qui solam edereat sine Græcis.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem
hujus libri in aliam linguam conversionem esse ex-
per-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso verbo statim sudabam equidem, erubescibam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videret, alii prae senectute delirare, alii hesternae crapula adhuc oppletum existimabant, quamquam mollior ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγαίνειν σε ἤξιον, εὐφημον μὲν καὶ τὸτο, ἰσοδὸν δὲ καὶ ὡς ἔστι τὸ εἶναι. ἐγὼ μὲν ἐν ὅττι τὰ τῶ εἶδος ἰδίον τε, καὶ ἡνδρίων, καὶ παντοῦ ἢ ὑπὲρ ἀπορίας οἱ παροῖς δὲ, οἱ μὲν παλαιαί, ὡς τὸ εἶδος οἱ δὲ, ληρὴν ὑπὲρ ἡλικίας οἱ δὲ, χροσίνης ἡκραπάλης ἀνάμεσον ἔτι ὄντος με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ὅτιεν καὶ ἡνεγκας τὸ γεγονός ἐδ' ὅσον ἀκρὸς τῶ μεδιόματι ὅτιση μνησμένῳ τὸ γλώττης τὸ ἀμαρτίαν. ἔδοξεν ἐν μοι καλῶς ἔχειν παρὰ μνησθέντι τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάντῃ ἀνέμωμι ὅτι τῶ πταίσματι, μήδ' ἀφόρητος ἡγοίμην, εἰ πρὸς αὐτῆς ἀνὴς τοσούτον ἀπιστάλιον ἢ καλῶς ἔχοντι, ὅτι τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ ἔδεν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἕως εὐφημον εὐχὴν ὀλίγησθαι.

Ar-

c. ἰδίον] Sic A1. Fl. S. Fr. H. &c, ni fallor f. vid. nott. ἰδίον P. B2.

pertus est Perrosius d' Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* f. F. R.

2. Ἐσθίειν] Sic verti ὑπερῶν, quae noxa alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθορὴν γὰρ τὸ θείον ut passim videas, praesertim sic Herodotus Amasis scribit 3. 40. &c. f. M. G.

6. Τὸ ἰδίον] Τὸ ἰδίον προσσηγόμενον. Quae primo mane dici solet. f. Br.

Τὸ ἰδίον] Matutinum aue notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui salve hic posuerunt: est enim illud etiam salutantum in adventu vox propria. Cactum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) 1, 85. Ἐρίσας ἔστιν ὁ ἰδίος, ὅτι λέγειν ἀγαθόν. ἢ γὰρ προσέτις ἀλλήλους, ὅτι μάλιστα τι πράττειν, οὕτως λέγουσι ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαιτῶντες ἀλλήλων καὶ πρὸς ἑαυτὸν πρᾶττον. f. M. G.

7. Καίμην καλίστην] Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi καίμην omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. lect. modo notavi. f. F. R.

8. Ὁ χροσίνης] Ironia. ego autem atque elegans. f. Br.

Ὁ χροσίνης] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercet. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. f. B.

9. Ὑγαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro καίμην dixerit ὑγαίνειν. Formulam καίμην docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. f. f.

10. Ἐγὼ] Empedocli apud Origenem (in libro Philosophummenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I. 85. ubi additur sequens hemistichium: παλαῖμαι μὲν πᾶσι τιμήσθαι, teste Daviso I. Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrard. p. 298. f. Diog. Laërt. VIII. Emped. p. 229. Ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. p. 60. & Ritterhus. p. 37. ad Porphyry. M. du S.

11. ἰδίον] Deleverat M. du S. posteriorem huius vocis syllabam in *funsina*, & margini adscripserat, scilicet volens legi ἰδίον, quod & Parisina habebat, idemque postea in varianti. lect. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδίον. Unde primo conjicio ἰδίον quod habuisse *funsinam*, aequae ac reliquis antiq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulism* deceptum esse sequenti sono verbi ἰνδρίων, ex quo forsitan festinans conjecit ἰδίον similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἰδίον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίον *suda*, ut ἰνδρίων & sequens ἔν satis docent: & Brod. quoque Misc. IX. c. 15. ἰδίον *tu sudabam*, scribit. f. F. R.

Ἀρχόμενος μὲν ἐν τῇ γραφῇ, πάντων
 ὑπὸ τῷ ἐντενδεῖα ὅμιλον τῷ προσλήματι
 προϊόντι δὲ πολλὰ πρέφεται τὰ λεκτέα
 ἢ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢ μὴ πρὶν
 χαίρειν αὐτῷ, ἢ τῷ πρῶτον, ἢ τῷ
 ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εὐλόγα. τὸ μὲν δὲ
 χαίρειν δευκαία μὲν ἢ προσαγόρευσις. ἢ μὴν
 ἐωθινὴ μόνον, ἢ δ' ὑπὸ τῷ πρῶτῳ ἐντενδεῖα,
 ἀλλὰ ἢ πρῶτον ἢ μὴ ἰδόντες ἀλλήλους,
 ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνατά, τῷ δὲ γῆς Τιτυθίας.
 Καὶ μὲν τὸ δειπνόν ἐς λύγας ἢ παροίους
 τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης ὁδὸν
 ὅτι δαίης,
 Ὀδυσσεὺς ὅποτε τῷ ἐπεσφάμενι προσέειπεν
 αὐτῷ ἢ ἐρητόρην. ἢ ἢ δὲ ἀπὸντες πρὸς ἀλ-
 λήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος,
 ὅς ἐτι θεῖος.

2. Ac sub initium scriptionis, diffi-
 lem dubiamque sane quaestionem propo-
 sitam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* au-
 tem progressu multa se dicenda *mihi* offe-
 rebant. Neque tamen prius ea dicam,
 quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*,
 & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est
 illa quidem salutatio, verum non matutina
 solum, neque quae ad primam modo con-
 gressionem pertineat: sed utebantur ea qui-
 dem etiam, qui prius non viderant alterum,
 quale est,

Gaude potens telluris o Titythiae;
 Verum post coenam quoque ad *comossationem*
 & *liberiores* in vino sermones jam conversi;
Gaude, vernus epulis paribus nec egemus,
Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi le-
 gationem apud illum orat: & , qui jam
 discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud
homo, versor:

Pro-

a. Μῆ] Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ servavit. b. Εἰρητόρην] Εἰρητόρος Fl.
 * Ὑμῖν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀπὸ τῶ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀπὸ τῶ ἀπὸ. V.

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeciviana* μὴ
 pro μὴ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere;
 cum μὴ S. non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse
 exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque
 expressa erat, *qui ante se nunquam viderant*, licet
 ibidem in Graecis μὴ legatur. Nam si praecedens
 πρῶτον ἐντενδεῖα respicias, eique πρῶτον μὴ subjungas,
 bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ sit oppo-
 sitio melior; et si scio, si quis tritari velit, posse di-
 ci, qui πρῶτον se vident, eos se non ante-vidisse, ad-
 eoque negativam posse abesse: tamen planior est ora-
 tio, si addatur, & πρῶτον valet πρῶτον.

37. Χαῖρ' ὦ δύνατα] Euripidis versiculus.

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum.

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] Hom. II. I.

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] Hom. II. I. 225.

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν] Versus est *Empedocleus*,
 quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo
 αἱ φιλοσόφους offendes.

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν] Versus nobilis *Empedoclis*, o
 vita ad tempus discedentis, apud *Philos.* de vita A-
 pollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum*

Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua u-
 sus est *Empedocles* dialecto, legendum monet ad *Phé-*
lostr. l. c. *Olearius.* Παλαῖμας, quod omisit *Lucianus*,
 in versione supplēvi. Caeterum in valedicendo etiam
Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ.
 & ille apud *Callimachum* Cleombratus Εἴπας, ἄλλο
 χαῖρε Θεο. Utrumque jungitur in illo *Menelai* *Odyss.*
 O, 151. Χαίρετας, ὦ κοῦροι, καὶ Νέστορι πατρὶνι λαῶν Εἴ-
 πῳ, *Valete & salvere jubeo.*

52. Χαίρετ', ὦδ] *Eurip.* *Phoeniss.* 1462. M. du S.
 Χαίρετ', ὦδ] Versum hunc ex *Eurip.* *Phoeniss.* esse
 desumptum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe common-
 strato. Videtur hunc *Soulinus* noster in adducendis
 poetarum locis saepe ducem secutus; et si ejus ratio
 faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versusque
 non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vin-
 dicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinque-
 mus, non ubique easdem citationes repetituri: plus
 enim *Soulinianae* diligentiae debetur, qui & multa per
 se invenit, & saepe ne sectionem quidem *Auctoris*
 indicante *Brod.* tamen locum indagavit. Interim
 injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam minime auspicatis temporibus & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Poly-
lynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippi-
des cursor dicitur *usurasse*, cum a Mara-
thone victoriam nuntiaret, & dixisse ad
Archontes sedentes ac de pugnae exitu sol-
licitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto
suo nuntio immortalis esse, & in ipso *gan-*
dendi verbo exspirasse. In epistolae autem
principio Cleon Atheniensium orator ejus,

Ἰδίῳ δὲ καιρὸς εἶδὲς ἀπενεμέμην τῇ προσή-
σει, εἰδὲ ὡς ἰδὼν μόνῳ ὁ ὠθητός, ὅπως γὰρ ἔ-
στι τῆς ἀπαισίῳ καὶ ἀπεκλιτάτων ὁμῶς
σοὶ χροῖνι αὐτῇ ὡς ὁ ἔξ Εὐριπίδου Πολυυνείκης
ἤδη τελευτῆς τὸ βίον, καὶ,

Χαίρει, ἥδη γὰρ με περιβάλλει σκό-
τος.

Καὶ ἐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τῆτο
σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ ἔ μὲν
τι χρήσιμα ἄλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰ
χαίρειν φράσαι, τὸ μὲν τι φρονεῖν δηλοῖ.

Πρῶτον δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμερο-
δρομίστας λέγει, ὅτι Μαράθωνος ἀγγέλλον
νίκην, εἰπὼν πρὸς τοὺς ἀρχοντας καθήμε-
νους καὶ περιφρονήσας ὑπὲρ τῆς τέλους τῆς μά-
χης, χαίρειτε, νικάμεν, καὶ τῆτο ἐπὶ τὴν συν-
αποθάνειν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συν-
εκπεῦσαι. ὡς ὁτις οὐλὴς δὲ δεχθῇ, Κλέων ὁ
Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ὅτι Σφακίῃς
πρῶ-

e Μακρῶ] Μακρὸς P. Cum vulgata faciunt Fl. H. P. S. d Φιλιππίδης] Φιλιππίδης Palm. Nihil a vulgata
abest Edd. antiq.

65. Ἀπὸ Σφακίῃς] Τόπ. Λακωνικός. V.

dictum invenio, eorum mentionem omitterem;
nam & parere oportet, unde recentiores profecerunt.

58. Πρῶτον] Non primus, cum ante eum apud
Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus pau-
lo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An Ma-
rathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lu-
cianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis
non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit,
ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi
soluta omni tempore apta ceniebatur, coeperit com-
pellationi & epistolarum exordiis propria fieri, osten-
dat. Cujus rei initium a Phidippide in sermone, &
a Cleone in Epistolis assignat. Pluribus haec explica-
re coactus sum, quia a Clarissimo Euripidis editore
non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis
ad Electr. v. 1357.

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομίστας] Erratum est fac-
tissime in nomine ejus viri: multo melius *Herodotus*.
L. VI. qui eum Φιλιππίδης vocat. Nomen procul
dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui
cursor eximius ἔκπευ ἡμεροδρόμος, cui non opus erat e-
quo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto &
exercitatione imponebantur. Sic Πηλείδης λέγεται τὸ λα-
βεῖν τὴν πύλον, Sic Ἡρόδοτος λέγεται τὸ πρῶτον χροῖνι ἔλκεσθαι

ἔλκεσθαι. Sic Μελίαγρος ὅτι αὐτὸς μύλοις τὸ ἔλκεσθαι τὸ Κα-
λυψίνιον κάπρον. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἡραίας καλεῖται
ἔλκεσθαι. Sic Πολυεύς, λέγεται τὸ μύλοις ἀπὸ τοῦ καλεῖται. Sic
Βασιλειδῆς λέγεται τὸ Βασιλείου φύσει. Sic Ἰπέρμεγρος ὅτι
ὑπὲρ μέγρος Λυγίως ἐκινδύνει. & sexcenta talia.

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομίστας] Et si Palmerio Solanoque
plane adsentior, Φιλιππίδης scribendum, non φιλιπ-
πίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non
inflare est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctori-
bus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes*
Cardianus & *Sardianus* confusa.

64. Κλέων] Vid. Schol. *Aristoph.* ad *ἐκδιδ. κλέων* c.
in *Pluto*, & in *Nub.* p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone
p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν.

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρὸς τὴν *Thom. Mag.* v.
χαίρειν αὐτὸν: χαίρειν οὐ ἐπιστολῇ Πλάτωνι λέγεται γραφῆναι.
πρῶτον. καὶ Κλέων Ἀθηναίος, μὴ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed
falli (de Platone) Thomam observat Cl. *Menagius* ad
Diog. Laërt. L. III. segm. 61. p. 159. debetque h.
I. Moeridi Atticistae, cujus liber nondum est editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo descrip-
sit, non addam.

65. Ἀπὸ Σφακίῃς] *Plutarch.* in *Nicia.* J. F. R.

πρῶτον χαίρειν πρέσβειν, εὐαγγελίζεσθαι
 ἢ νίκην ἢ ἐκείδιν, καὶ ἢ τῆς Σπαρτιατῆς
 ἄλωσης. καὶ ὅλας γε, μετ' ἐκείνους ὁ Νικίας
 ἀπὸ Σικελίας ὅπως ἔλλαν, ἐν τῷ δεχαίῳ
 ἢ ὅπως ὁλῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῆς δὲ ξάμε-
 νος ἢ πρᾶγματων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιο-
 πηστὸς νομοθέτης τῶν ταύτων, τὸ μὲν χαίρειν
 κελεύει καὶ πάντων ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν
 ὄν, καὶ εἰδέν σπουδαῖον ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ
 πρᾶττεν ἂν τ' αὐτῷ εἰσαγεῖν, ὡς κοινὸν σώ-
 ματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀφαιρούμενον σύμβο-
 λον. καὶ ὅπως ἔλλαν γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιά-
 ται αὐτὸν, ὅτι ποιεῖν ἐς τ' Ἀπόλλω, χαί-
 ρειν ἢ δὲν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῷ Πυθίῳ, (Sore)

quam Sphaacteria dederat, victoriae illius &
 Spartanorum captorum nuntiam, primus il-
 lud Gaudere praeposuit : & omnino post
 illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo e-
 pistolarum more perseveravit, initium ab
 ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis noster Plato, vir fide
 dignus, legislator talium, illud Gaudere
 quidem gaudere (Lat. valere) jubet, &
 plane rejici, velut malum & nihil honesti
 significans : sed alterum Bene agere, pro eo
 inducit, ut communem corporis pariter &
 animi bene constituti tesseram. Atque
 scribens ad Dionysium accusat illum, quod
 in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. Salve-
 re) Deum jubeat, tanquam indignum Py-
 thio,

a. Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. Th. Marcil.

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἔστιν, ὡς αἰδοῖς δημοῦ. Ἀρχαῖοι ἤδη προσκυνοῦν καὶ σπαρτὸν. G.

66. Πρέσβειν] Hoc non verum esse, ex Hippocratis
 epistolis colligo.

67. Τῷ νίκην] Atheniensium contra Persas victo-
 riam.

72. Πλάτων] Plat. Ep. III. 708. B. M. du S. Et hoc
 ex Brodaeō habet, qui hic epistolae numerum indicat.
 In marg. Ald. primae additur : Plato in Charmida.

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] Castigo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει
 κελεύει.

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει. κα. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana senten-
 tia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν
 χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντων ἀποδοκιμάζειν, ut pag.
 cad. πάντων χαίρειν τῷ χαίρειν.

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] Marcellus hac nota expressit,
 quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam
 quum hic esset interpretatus, verbum hoc salvere pla-
 ne valere jubet, atque omnino improbas veluti malum
 ac pravum, quum Benedictus abeat licentius a Graecis,
 notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαί-
 ρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζειν. Ut & margini adscripsit
 pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu
 hujus verbi. Sed quis neget non interposito isto ver-
 bo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de
 industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν
 χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia praecedentia ha-
 beat sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum,
 nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra
 fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Lu-
 ciani oratio videtur χαίρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζειν, sed
 κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad u-
 trumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, καὶ δὲ
 ἀν' ἡμῶν ταῦτα, καὶ δὲ σπουδαῖον ἢ, ἀποδοκιμάζειν καὶ

ἀποδοκιμάζειν.

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noster) ἀπὸ ἀ-
 ξιότητος νομοθέτης τῶν ταύτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ
 πάντων ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ εἰδέν σπουδαῖον
 ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ πρᾶττεν ἂν τ' αὐτῷ εἰσαγεῖν, ὡς κοινὸν σώ-
 ματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀφαιρούμενον σύμβολον. Vertun-
 tur priora, Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, &
 legum hujusmodi lator, hoc verbum servare jubet plane
 improbare tamquam malum, &c. Non persuadeo mi-
 hi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμα-
 στὸς Πλάτων . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύει & πάντων ἀποδο-
 κιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. Sed admirabilis Plato . .
 . illud salvere jubere plane abrogat tamquam mo-
 lestum. Integra est dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud
 Latinos salvere jubere. In eodem hoc libello sic ite-
 rum loquitur Noster; ut ante, pag. 517. B. Δίον τῷ
 συνήθῃ ταύτῃ φωνῇ ἀφίπει, καὶ χαίρειν κελεύει. καὶ οὐκ οὐκ
 teret, consuetam illam vocem mittere, & salvere jube-
 re. Sic paullo post pag. 521. Ἀπαρτὶς γοῦν οἱ ἀπ' αὐ-
 τοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλους ἐπιστάλλοντες, ὁπότε σπουδαῖον
 τι γράφουσιν, ὑγιάνειν εὖδεν ἐν ἀρχῇ παρακαλοῦντο. Py-
 thagorae itaque omnes invicem literas dantes, ubi scribi
 quid scriberent, salvere statim in initio jubebant. Non
 tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri E-
 ruditiissimi attulerunt. Quod Marcellus scribit, forte
 ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, po-
 tuit hausisse ex Brodaeō. qui IX. Miscell. cap. 15. il-
 lud idem habet.

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid statuiam non
 habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάντων suspecta & spuria
 videtur. Quae autem Platoni hic ut primo auctori
 tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laertio adscribi obser-
 vat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pra-
 χαί-

thio, & non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus fane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis proprium relinquere suorum scriptorum dignatus est, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipsius familiaribus colligere licet, neque ipsum illud Bene agere praescripsit, sed a verbo vale (Lat. *Salve*) iussit incipere. Omnes enim ab illo docti in epistolis quoties serium quiddam scriberent, *valere* (Gr. *σαλῦναι* esse) in ipso statim principio jubebant, tamquam & ipsum animo pariter & corpori convenientissimum, & bona hominis complexum in universum omnia: & triplex il-

λὲς ἢ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' ἐδ' ἀνθρώποις δεξιῶς ὡρέπον.

Ὁ μὲν γε Θεοπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μὴδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῷ αὐτῷ ἐξηξίωσεν, ὅσον ὁ Ὀκέλλος τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῷ τεκμαίρεται, ὅτι τὸ εὖ πρᾶττειν πρῶτον γράφειν, ἀλλ' ἄπο τῷ ὑγιαίνειν ἀρχαῖος ἐκέλευεν. ἅπαντες γὰρ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὁδοῖς ἐλλοις, ὅποτε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐδὲς ὡς δεξιῇ παρεκελεύετο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀρμοδιότατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περικλυτὸς τῶν ἀνθρώπων αγαθά. καὶ τότε τριπλῆς αὐτοῖς τρίγωνον

101,

ὁ Ὀκέλλος] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οκέλλος. In Cod. L. tamen Ὀκέλος uno λ scribitur. c. Εὖ πρᾶττειν] Εὐπρᾶττειν una voce marg. A1W.

χαίρειν cum Nostro εὐπρᾶττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διαγιναι ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet Epicuri epistolis, χαίρειν, non εὖ διαγιναι, εὖ πρᾶττεινve praepositur.

Χαίρειν] Multa possem ex antiquitatibus huc congere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed jam nimis in his nugis est Lucianus, & vereor ne Lector cum Erasmo dicat: Satis jam salueto.

74. Ἀποδοκιμαζέω] Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi versiculo, Τὸ μὴδὲν ἴδωκεν, ἄγων μὴ τίρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἄγω πᾶν χαίρειν τῷ χαίρειν. Cacterum servo ἀποδοκιμαζέω & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλῶν ἀποδοκιμαζέω jubet rejicere, pro quo magis Latine dicitur rejici. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. Duplex, & ad Plin. epist. 8, 6, 17.

79. Πωῶν] Versum ipsum Dionysii adfert Plato l. c. Χαίρειν, καὶ ἰδὼν ὅτι βίαιος διάγωγος τυράννων.

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III. p. 194. No. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42. f. libri dicti: ἢ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὴδ' ἐπιμαρτυρεῖται. Non modo non punire, sed ne ignominia quidem adficere. Ita quae verba pluribus docet Dukerum, ἢ ὅπως facpe ad ponit, veluti Latinorum non modo, pro non modo non.

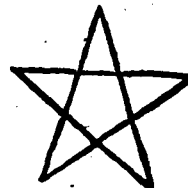
84. Μᾶλλον] Vid. Diog. Laërt. p. 215. C. cum not. Tom. I.

p. 206. & Jambl. No. 146. & passim 158. Porphyry. No. 57. cum not. Ea de re pluribus disputat Cl. Fabric. Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4.

85. Οκέλλος] Cod. Florent. Ὀκέλλος. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, hujus πρὸς τῷ παντὶ liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκέλλος facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I. 18. & Jambl. p. 217. Ὀκέλλος scribitur hic in P. L. & Edd. Fl. In Commel. & Bon. Edd. Ocelli Ὀκελλος. In reliquis fere Luciani Edd. Οκέλλος scribitur.

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] Nazione Lucano.

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] Omnes post eum Pythagorici. 94. Τόγος τριπλοῦν] Descripsit haec verba Scholiastes Aristophanis ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis

dissent. Verum age, geometricae jam ejus constructionem accipe. Fiar pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosecuebatur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus existat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX. 1378.

Ibid. Τριπλοῦν . . . τριγωνον] Pentagramma etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam

Zzzz

τοι, τὸ ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ὃ
 ὡ συμβόλῳ πρὸς τῆς ὁμοδοξίας ἐχρῆτο, καὶ
 ὑγία πρὸς αὐτῆς ἀνομιᾶς. καὶ ὅλως
 ἡγεῖτο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι, ὅτε δὲ
 τὸ εὖ πράττειν, ὅτε τὸ χαίρειν πάν-

glud triangulum sibi implexum, quinque
 descriptum & inclusum lineis, qua testera
 ad sententiae suae homines uterentur, sani-
 tas ab ipsis vocabatur. Et omnino puta-
 bant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum
bene agere & gaudere] sed neque *bene agere*,
 ne-

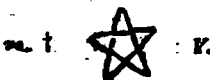
a *Ὀλως] Ita ingens asteriscus in *ἡγεῖτο*, typis expressus susceperat. lect. indicat. b *ἔστι*] . . . καὶ Fl. vacuo
 spatio ante *καὶ*. At marg. *ΑΙ*. τὸ ὑπάρτειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante *εἶναι*. c *Τὸ εὖ πρ.*] *Τὸ εὖ πρ.* Coll. d *Τὸ*
χαίρει] *Τὸ χαίρειν* Coll. & marg. *ΑΙ*.

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod
 quinque litteris conficit, Pythagorae figura, qua ho-
 die contra fascinationes utuntur. Figura constat ex
 tribus triangulis, quorum latera deseruiunt sibi invi-
 cem. Et trinitatis quae est in Divinis, puto, vis ex-
 primebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia
 autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appel-
 latum signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ εὖ συνεθέατο λογόρρημα
 πεντάγραμμο συμβόλῳ καὶ πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορίων ἀνα-

* Πυθαγορίων] Coll. Πυθαγορίους ἀναγορεύσαντων. M. du S.

γιατικὸν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῆτο, ὅ ἐστι τοῦ-

96. Οὐτε δὲ τὸ εὖ πράττειν ὅτε τὸ χαίρειν, πάντως
 καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορίους ἀναγορεύσαντων
 &c. G. (& addunt, quare in Luciani Impresso.)

† Deerat in impresso figura, quam oculis subijcimus. M. du S.

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl.
Havercampus; (de literar. ap. Graecos script. & usu
 n. 14. ex *Alber. de la Motte* Tom. L. Tab. XXVIII.
 num. 3.) numum Pitanaatarum, huc etiam referendum.
 Quod in eo explicando aequam sibi haerere fatetur.
 Pitanaatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud
 quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p.
 95, 25. Wech. Καὶ πλεονάζοντος λέγει Κρόνου.
 Εἰς δὲ αἱ Κρόνου Πιτάνες καὶ ἡμεῖς. Ἀσκληπιοῦ δὲ ὁ
 πῶς καὶ λέγεται ἵερὸν ἱερὸν. Igitur Pentalpha illud Hy-
 geae, Aesculapii vel muneris vel filiae, Symbolum
 hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid
 Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum
 scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. pri-
 mum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias
 Lacon. p. 100, 10. Caeterum mansit superstitione inter
 Judaeos & Christianos: Germania superior appellat
 Pentagonum illud *den Druiden fust.* Vid. elegantiss.
Keysserus, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503.

94. Τριπλῶν] Quia nomen Πιτάνων, quem Cl.
Gosierus ex Cl. *Havercampo* huic refert, eandem figu-
 ram habet, quae pag. proxima jam descripta est, ideo
 nummum ipsum hic non exhibemus. J. F. K.

96. Ὁμοδοξίας] Qui eandem sequuntur doctrinam as-
 que haresin. J. Br.

97. Καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι. ὅτε δὲ τὸ εὖ
 πράττειν, ὅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si re-
 cte attendas, imperfectam videbis sententiam, &
 deesse aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγεῖτο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι &
 τὸ ὑπάρτειν καὶ τὸ χαίρειν. ὅτε δὲ τὸ ὑπάρτειν ὅτε τὸ
 χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia

Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significatio-
 nis trium horum verborum, quorum adeo validius
 censuebant *ὑγιαίνειν*, ut illud unum in se contineret
 vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex
 duobus illis par esset verbo *ὑγιαίνειν*. Et haec Graeca
 sic supplebat Pater. J. G.

98. ἔστι] Locut mutilus & corruptus, quique adeo
 in Ed. J. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium
 quatuorve literarum, hunc in modum . . . καὶ.

Quando vero de formula *ὑγιαίνειν* sermo incidit,
 subit animum quomodo ea usus sit Ageilaus ad casti-
 gandum Menecratem medicum, qui Jovem se appel-
 lari non patiebatur modum, sed ipse in epistola ad eum
 data scripserat *Μενεκρατὴς Ζῶς*. Ageilaus rescripsit
 nihil aliud quam *Ἀγασίλῳ Μενεκρατὴν ὑγιαίνειν*. A-
 crius sane quam Philippus Macedo, qui eadem, ut
 Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De
 priori narrat *Plus* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.*
 289. M. du S.

ἔστι] Errat igitur *Aliaus*. V. H. XH. 51. cum
 utrumque responsum uni Philippo adscribit. J. F. K.

99. Τὸ ὑπάρτειν] Nimirum Graeca ita sunt sup-
 plenda, ut factum est a *Gronovio*, ut supplenda vide-
 rant ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emenda-
 tio innotesceret. J. M. G.

Ibid. *ἔστι* *πράττειν*] Interdum *ὑπάρτειν* junctum. Vid.
 Var. Lectt. paullo supra, sed hoc parvi. Non nego
 quod multis probat Rever. *Blasius* ad Act. Apost. XV.
 29. ὁ πρῶτος significare, *felicitatem, beatum esse*. Nec
 tamen ita perpetuo hoc solo significato *gaudere* pu-
 tem, quin & nolet, *recte aliquid facere*, quod is pro-
 ptemodum negare videtur: nam ap. *Ἀφθίμ.* Dial. 2.
 de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum iusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolus est.

ἰσως ἔχ' τὸ ὑγιαίνειν. εἰς δὲ οὗ τ' τετρακτὸν, τ' μέγιστον ὄρμον αὐτῶν, ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς δεξιμόν ὁποῦλεν. οἱ δὲ ἔχ' ὑγείας δεξὴν ἐκάλεσαν, ὡς καὶ Φιλολεύς ὅσι.

Kai

v. Kai] Forte Δι M. du S. f. Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν ὡς marg. Δι M. g. H] H Brod. & Marcil. h. Ἀποταλάω] Ἀποταλάω, ὡς Marcil.

2. Τετρακτὸν] Quere in aureis carminibus & commentariis. G.

de divit. §. 6. Ἄλλ' ἄρα γε πάντες αὖ τ' ἀφρόντων οὐδαιμονοῦσ' αὐτοῖς ὑγυαίμεθα εἶναι, οἷσις μάλιστα οὐ πρῶτον; Ἐμοὶ γοῦν διακρίν. Οὐκοῦν αὖ ἔτι αἰετὰ πρῶτον οὐδαιμονοῦσ' καὶ ἐλάττω ἐλαττωμένους καὶ σφῶς αὐτοῖς, καὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod *εὐπεία* fit, *εὐ* bene *segerere*, & *secundis* rebus *uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. J.F.R.

98. Τὸν τετρακτὸν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὲν τ' ἀρετὴν ψυχῇ ὁδοῦντα τετρακτὸν
Παγκύβητον φύσιν. J.B.

2. Τετρακτὸν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Nofter, εἰς δὲ, οἱ δὲ τὸν τετρακτὸν, τ' μέγιστον ὄρμον αὐτῶν, ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὸν, quum, ut omnes antiquæ edit. habent, scribendum sit τετρακτὸν. Τετρακτὸν nempe appellabatur *τετρακτὸν* Pythagoræ. In verbis sequentibus pro ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω, Brodæus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὸν) τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω. Ita ergo vertendum erit; Sunt autem, qui quaternionem vocantur maximum eorum iusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvas: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Nofter ait, quosdam τὸν τετρακτὸν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὲν τ' ἀρετὴν γυνὴ ὁδοῦντα τετρακτὸν,
Παγκύβητον φύσιν, μὲν μὲν ἔχοντα.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀρετὴν γυνὴ ibi ἀρετὴν ψυχῇ. plane uti in au-

reis, quæ dicuntur *Pythagoræ*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eundem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse iusjurandum Pythagoreorum, ipsius *Pythagoræ* nomina reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὲν τ' ἀρετὴν σοφίας ὁδοῦντα τετρακτὸν,
Παγκύβητον, &c. J.F.

Τετρακτὸν] Ea de re jam supra in B. pr. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed hæc omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoræ* Meurii & *Gael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI.

Ibid. Ὅμοιον] ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω, ἢ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω, ὡς ἔοικας. Th. M.

Ibid. ἢ . . . ἀποταλάω] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrum* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποταλάω legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quæ de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philost.*) & *Diog. Laert.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber πρὸ φύσιν in libello, cui titulus: τὸ Θεολογικὸν τ' Ἀριθμητικὸν apud *Wobolium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποταλάω vide *Erasm.* c. 36.

M. du S. ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω] (Ita exaratum est ἀποταλάω. v. ap. Brod. Misc. IX. 15.) Castigo ἢ τ' ἐντελὴ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποταλάω. Ἐντελὴ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quæ dixit ad verba; μέγιστον ὄρμον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. J.F.R.

3. Τὸν ἐντελὴ] Hic *Marcilli* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. J.M.G.

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quæ vulgo *Pythagoræ* tribuuntur, de quo in nota præcedenti. *M. du S.* 7. Ἐπε

Καὶ τί σοι τὸς παλαιὸς λέγω; ὅπου ἔ
Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρειν τὰ χαίρειν,
ἔ τ' ἡδονὴν πρὸ ἀπάντων αἰρέμενός, ὅ
ταῖς σπουδαιότεραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὐ-
ταὶ ὀλίγαι) ἔ τ' ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους
μάλιστα ὑγιαίνειν εὖδὲς ἐ τῇ δεχαῖ πρὸς-
τάττει; πολὺ δ' ἂν ἔ τ' τραγωδία, ἔ τ' ἐ
τῇ δεχαῖα κωμωδία εἴρας τὸ ὑγιαίνειν,
πρῶτον εὖδὲς λεγόμενος τὸ μὲν γὰρ,

Οὐλέ τε, ἔ μέγα χαῖτε,

Ἄ σαφὲς πρόβλεπα γένοιτο ἔ χαίρειν τὸ ὑγιαί-
νειν ἔχει ὁ δ' Ἀλέξιος,

Ὡ δέσποτ', ὑγιαίνει, ὡς χρόνι' ἐλή-
λυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιοὺς,

Ἦκω πεπραγὸς δυνά, σὺ δ' ὑγιαίνει μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγίαι πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράφας, ἔ τ' Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum &
Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo*
gaudere) & voluptatem rebus praeoptans o-
mnibus, tum in feriis magis epistolis, sunt
autem haec paucae, tum in his quas dedit
ad carissimos, valere statim in principio
jubeat? Multum etiam in tragoedia & in
comoedia vetere invenias *valere*, primo sta-
tim *congressu* dictum. Etenim illud

15 Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto
illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quae-
so serus advenis?

20 Et Achaeus,

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum;
Gaudere deinde, tum debere nemini.

25 Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus
etiam

a. Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σαφῶς Edd.

25. Σκολιόν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐκείνου ἔχει
ἔτος * αὐτοεἰλῆς, † ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῶ ἀνδρὶ,
Δυστυχῶς δὲ φεῖν καλὸν γυναικί, Τρίτον πλουτεῖν ἀδύνατον,
Καὶ τίταρτοι εἶναι μὲν τ' Φίλων, Σκολιόν, ἢ παρὰ τὸν ἀπὸ
ὡς ἐ Δικαίαν γὰρ ἐν τῇ παρὰ μουσικῆς δύο γὰρ ἔν ἑσθλῶν.
τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἑα ἑξῆς τὸ δὲ ὑπὸ τ' ἐν-

* Αὐτοεἰλῆς] Αὐτοεἰλῆς Exc. G. & C.

† Hoc Scholion citant Platon in Gorgia, Clem. Alexandr.
Strom. L. III. & Athenagor. L. XV. paulo aliter quidem, sed
eodem proflus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Ste-
phanis collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri
circa carmina quae Scholia dicebantur, totidem fere verbis ha-
betur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex no-

στατάτων, ὡς ἔτυχεν τῇ τάξει. ὁ δὲ καλεῖται ἀπὸ τὸν τὰς
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐ Φίλων ὁ μουσικός, ὅτι ἐ
ταῖς γάμοις † παρὰ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τίθει
τῶν μὲν γὰρ, ἑξῆς δὲ μυριάδας ἑκατὸν γάμων καὶ ἑκα-
τὸν συντονα. ἢ δὲ περὶ τὸ σκολιὸν ἔγνωτο διὰ τὸν ἑσθλὸν
τ' κλεινὸν. V.

firo sustulimus, inter quae erat omisso vocis τράπεζαν, &
quod pro κλίνας legeretur κριτών. At quod legitur hic Philem,
cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet
utra harum lectionum alteri sit praefereenda.

‡ Παρὰ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν π. α. τιθέντα. M. du S.
§ Μυριάδας] Ita pro μυριάδας, quod in vulgato erat, dedit
M. du S.

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud Diog. Laert.
tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae,
quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur.
Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ
πράττειν, aliquando suum ὡ διαγίνομαι, docens, de ὑγιαί-
ναι altum illet. Alterutrum ergo, aut utrumque er-
rasse dicendum est. M. du S.

11. ὑγιαίνειν εὖδὲς] In omnibus tamen a Laertio ci-
tatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. J. Br.

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ] Fuit enim prisca, me-
dia ac nova Comoedia. J. Br.

15. Οὐλέ τε, —] Hom. Od. Ω. 401.

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L.

Vid. c. 10. Reliqui libri σαφῶς.

17. Ἀλέξιος, & Ἀχαιοὺς] Alexis Comicus. Achaeus
itidem Comicus ac Philemon. J. Br.

Ἀλέξιος] Poeta hic Comicus, cujus praeter frag-
menta passim occurrentia nihil super est. M. du S.

20. Ἀχαιοὺς] Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle
paulo junior. M. du S.

22. Φιλήμων] Vide Suidam. Ejus fragmenta edidit
nuper cum Menandreis Vir Cl. J. Clericus, in quae
paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae,
ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes
agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro re-
censetur c. 25. M. du S.

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, Va-* 3 *litudo Divum Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, 35 quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, superfedebam equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-

8. Cum Alexander praelium ad Issum

μέμνη), τίς ἔστος Φησιν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ, πλεονεξίαν. ὃ χαίρειν δὲ τὸ πλεονεξίαν ἐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο, καὶ 30 πᾶσι ἀφ' ὁμοῦ λέγω, ὅτι ὑγίεια πρῶτον βίβλα μακάρων μὲν σὺ ἐταίριμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. Ὡς εἰ πρῶτον ἐστὶν ὑγίεια, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδεικνύει σοι ἔχον, προσημειῶντων τὸ ὑγιαίνειν, τὴν δὲ πλεονεξίαν, ὥς μὴ εἰς ἀπεροκαλίαν τινὰ μερακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ 40 οὐκ ἐκφυγῶμεν ἄλλω ἢ ἡλῶ ἐκκρεῖν τὴν ὀλίγα δὲ σοι τὴν δευτερίαν ἱστορίαν, ὅπως αἰμύνεται οἰκεία τῷ παρόντι προσγράφαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὸ ἐπὶ Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνίσθη.

b Ὑγίεια] Vulgo ὑγία, vid. nort. c Ναιίσιμι] Sic Vorst. & Athen. Adfentiuntur P. & L. Νίσιμι Edd. d Λισπ.] Λοσιόρμον Athen. e Ἰσσοῦ] Ἰσσοῦ C. Fl. Ἰσσοῦ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλω ἢ ἡλῶ ἐκκρεῖν τὴν ὀλίγα δὲ σοι τὴν δευτερίαν ἱστορίαν, ὅπως αἰμύνεται οἰκεία τῷ παρόντι προσγράφαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. 44. Ἐν Ἰσσοῦ] Πάλη V.

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. Alex. Strom. III. teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἄ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φῶς γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλεονεξίαν ἀδύνατον· καὶ τὸ τρίτον συνίσταται μὲν τῷ φ. λ. ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. Gros. flor. 425. M. du S. Πλάτων μύμηται] In Gorgia 283. A. & Legg. II. 579. M. du S. Haec ad marg. Junt. addiderat, at mox iterum ad eund. versum notat Plas. de Legg. II. 211. m. diversas edidit. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. J. F. R.

29. ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μοι σοι, ut sit formula connectendi per praeiterationem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. J. M. G.

30. Ὑγίεια] Sic incipit Ἀρίστων τῷ Σικανίῳ παιδὶ καὶ ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV. in fin. A. V.

Qui etiam vidit emendandum, & ναιίσιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefecerunt. Vocem ὑγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγία scribebatur. Hunc hymnum

inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. M. du S.

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγία dedi, monente Solano nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγία propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔστι ὑγίας κρεῖττον ἔδν ἐν βίῃ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια ἐν οὐκ, ἔστι δὲ τὰ βίῃ. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγία an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγίεια scribant, id retinebimus, nisi versus obstat. Conf. ad c. 6. de Merced. Conduci. J. F. R.

40. Ἠλῶ ἢ ἡλῶ] Clavum clavo. Id est, malum alio malo. Aristot. L. V. Polit. c. Penult. Cic. IV. Tusc. G. C.

Ἠλῶ ἢ ἡλῶ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. J. F. R.

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. J. Br.

44. Ἐν Ἰσσοῦ] Plutarch. in Alexandro. J. Br.

Ἐν Ἰσσοῦ] Cod. Flor. c. 15. J. B.

ἀγωνιστῶν ἐμῶν, ὡς Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς ἐπὶ τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὸ σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπὶ λαβόμενος, εἴτ' ἐκλαραχθεὶς ὡς ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῶν τινος τυτὸ καλαναγκάσασθαι, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαι-
 νε βασιλεῦ, καιρὸς ἦδη ὡδιδέσθαι τα-
 ραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ὡδιδέσθαι
 τὸ προσωρορεύσεως, καὶ τῶν Ἡφαιστίων ὀλίγου
 δὲν ὑπὸ αἰδέας ἐκθανόντων, Ἀλέξανδρον
 δέχομαι, εἶπε, τὸ κληδόν. τὸ γὰρ σώας ἐπα-
 ῖναι τὸν πόλεμον μάχης, ἦδη μοι ὑπάρχει.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτεται ἐμῶν, ἔδοξεν ὅτις ἐπὶ τῇ ἀντιπάλῳ οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύει συνθημα πρὸς τὴν μάχην ὡδιδέσθαι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑπο-
 γαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθηματι τὸν βασιλέα ἐκείνη νικῶν ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, Σελεύκου ἐπιστάτην, σαφῶς ἀνέγραψε τὴν τάξιν, ἐν ᾗ καὶ μὴ τὸ ἐπιστάτης ὑγιαίνει αὐτὸν προσωρο-
 πών, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τῆς ἐρώσεως, ὑπο-
 γράφας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς
 ἐπιστολὰς αὐτῷ συναγαγὼν, φησιν.

Ἀξίον δὲ καὶ Πύρρον τὸν Ἡπειρώτην μνησθῆ-

commisurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam cendi in aciem*. Turbatus autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur*.

9. Antiochus autem Soter, conficturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui obtesteram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operas vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δι] Omis-
 s. & M.

45. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote alique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in eo non in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic Ephemerides Alexandri. Vid. Aeth. X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. M. du S.

Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ci-

ceronis, in Orat. pro Ligatio, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi Ajaxem posuisse pro Hectori, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμάρτηματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in ejus vita, ibique in nott. Basil cognosces itidem librariorum quosdam male Σαρδιανὸς exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est sigma Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. F. F. R.

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρωῦσθαι] Graeci enim ἱρῶντο subscribunt. F. Br.

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. M. du S.

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & macraret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni maiestatem amplio- rem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, *valere*.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alligeret aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceret, si quod omnino tempus esset, validudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper *valere* necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

οἱ, ἀνδρὲς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκάμην, καὶ μυρίας τροπὰς τῆ τύχης ἐνεγκόμην. ὅτ' οὖν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενός, καὶ θυῶν, καὶ ἀναλιδεύς ἐδὲ πῶποτε ἢ νύκτωρ, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μείζον, ἢ εὐφρανέαν, ἢ πλοῦτον ὑπερβολὴν, ἤττοι πάρος αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἡνίχθε, ὑγιαίνειν. ὥς ἔσ' ἀν' τούτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῷ τ' ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογίζομαι ὅτι εἶδεν ὀφελὲς τ' ἀπάντων ὁ ἀγαθῶν, ἔσ' ἀν' τὸ ὑγιαίνειν ὁ μόνον ἀπῆ.

Ἀλλὰ ἴδὲν ἐκάστῳ καιρὸς ἴδιός ἐστι ἡμῶν ὑποδείκναι, ἵ τάχα ἀν' εἴποι τις σὺ δὲ τούτῳ ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἐφησας, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ ὅσῳ ἀν' ἔξω εἴης τῇ ἡμαρτήκεναι, ὥσπερ ἀν' εἴ τις ἐπὶ τῇ κήμῃ τὸ κράν, ἢ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κημίδας ὀπιθήσασθαι ἄλλ', ὡ βέλῃτε, φαίην ἀν' ἀγὰρ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἀν' ταῦτ' ἐλεγοίης, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενός. ἴδὲν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσσησὶς ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαῖς, καὶ πολλὰ πρᾶτῃσιν ὑμῖν, ὅσα καὶ πρὸς πολλὰ δέοιτε τῷ σώματι.

c "Br" [a] Legre [b] [c] M. [d] Tō Tū M. [e] Mōn [f] [g] [h] [i] [j] [k] [l] [m] [n] [o] [p] [q] [r] [s] [t] [u] [v] [w] [x] [y] [z] [aa] [ab] [ac] [ad] [ae] [af] [ag] [ah] [ai] [aj] [ak] [al] [am] [an] [ao] [ap] [aq] [ar] [as] [at] [au] [av] [aw] [ax] [ay] [az] [ba] [bb] [bc] [bd] [be] [bf] [bg] [bh] [bi] [bj] [bk] [bl] [bm] [bn] [bo] [bp] [bq] [br] [bs] [bt] [bu] [bv] [bw] [bx] [by] [bz] [ca] [cb] [cc] [cd] [ce] [cf] [cg] [ch] [ci] [cj] [ck] [cl] [cm] [cn] [co] [cp] [cq] [cr] [cs] [ct] [cu] [cv] [cw] [cx] [cy] [cz] [da] [db] [dc] [dd] [de] [df] [dg] [dh] [di] [dj] [dk] [dl] [dm] [dn] [do] [dp] [dq] [dr] [ds] [dt] [du] [dv] [dw] [dx] [dy] [dz] [ea] [eb] [ec] [ed] [ee] [ef] [eg] [eh] [ei] [ej] [ek] [el] [em] [en] [eo] [ep] [eq] [er] [es] [et] [eu] [ev] [ew] [ex] [ey] [ez] [fa] [fb] [fc] [fd] [fe] [ff] [fg] [fh] [fi] [fj] [fk] [fl] [fm] [fn] [fo] [fp] [fq] [fr] [fs] [ft] [fu] [fv] [fw] [fx] [fy] [fz] [ga] [gb] [gc] [gd] [ge] [gf] [gg] [gh] [gi] [gj] [gk] [gl] [gm] [gn] [go] [gp] [gq] [gr] [gs] [gt] [gu] [gv] [gw] [gx] [gy] [gz] [ha] [hb] [hc] [hd] [he] [hf] [hg] [hh] [hi] [hj] [hk] [hl] [hm] [hn] [ho] [hp] [hq] [hr] [hs] [ht] [hu] [hv] [hw] [hx] [hy] [hz] [ia] [ib] [ic] [id] [ie] [if] [ig] [ih] [ii] [ij] [ik] [il] [im] [in] [io] [ip] [iq] [ir] [is] [it] [iu] [iv] [iw] [ix] [iy] [iz] [ja] [jb] [jc] [jd] [je] [jf] [jg] [jh] [ji] [jj] [jk] [jl] [jm] [jn] [jo] [jp] [jq] [jr] [js] [jt] [ju] [jv] [jw] [jx] [jy] [jz] [ka] [kb] [kc] [kd] [ke] [kf] [kg] [kh] [ki] [kj] [kk] [kl] [km] [kn] [ko] [kp] [kq] [kr] [ks] [kt] [ku] [kv] [kw] [kx] [ky] [kz] [la] [lb] [lc] [ld] [le] [lf] [lg] [lh] [li] [lj] [lk] [ll] [lm] [ln] [lo] [lp] [lq] [lr] [ls] [lt] [lu] [lv] [lw] [lx] [ly] [lz] [ma] [mb] [mc] [md] [me] [mf] [mg] [mh] [mi] [mj] [mk] [ml] [mm] [mn] [mo] [mp] [mq] [mr] [ms] [mt] [mu] [mv] [mw] [mx] [my] [mz] [na] [nb] [nc] [nd] [ne] [nf] [ng] [nh] [ni] [nj] [nk] [nl] [nm] [nn] [no] [np] [nq] [nr] [ns] [nt] [nu] [nv] [nw] [nx] [ny] [nz] [oa] [ob] [oc] [od] [oe] [of] [og] [oh] [oi] [oj] [ok] [ol] [om] [on] [oo] [op] [oq] [or] [os] [ot] [ou] [ov] [ow] [ox] [oy] [oz] [pa] [pb] [pc] [pd] [pe] [pf] [pg] [ph] [pi] [pj] [pk] [pl] [pm] [pn] [po] [pp] [pq] [pr] [ps] [pt] [pu] [pv] [pw] [px] [py] [pz] [qa] [qb] [qc] [qd] [qe] [qf] [qg] [qh] [qi] [qj] [qk] [ql] [qm] [qn] [qo] [qp] [qq] [qr] [qs] [qt] [qu] [qv] [qw] [qx] [qy] [qz] [ra] [rb] [rc] [rd] [re] [rf] [rg] [rh] [ri] [rj] [rk] [rl] [rm] [rn] [ro] [rp] [rq] [rr] [rs] [rt] [ru] [rv] [rw] [rx] [ry] [rz] [sa] [sb] [sc] [sd] [se] [sf] [sg] [sh] [si] [sj] [sk] [sl] [sm] [sn] [so] [sp] [sq] [sr] [ss] [st] [su] [sv] [sw] [sx] [sy] [sz] [ta] [tb] [tc] [td] [te] [tf] [tg] [th] [ti] [tj] [tk] [tl] [tm] [tn] [to] [tp] [tq] [tr] [ts] [tt] [tu] [tv] [tw] [tx] [ty] [tz] [ua] [ub] [uc] [ud] [ue] [uf] [ug] [uh] [ui] [uj] [uk] [ul] [um] [un] [uo] [up] [uq] [ur] [us] [ut] [uu] [uv] [uw] [ux] [uy] [uz] [va] [vb] [vc] [vd] [ve] [vf] [vg] [vh] [vi] [vj] [vk] [vl] [vm] [vn] [vo] [vp] [vq] [vr] [vs] [vt] [vu] [vv] [vw] [vx] [vy] [vz] [wa] [wb] [wc] [wd] [we] [wf] [wg] [wh] [wi] [wj] [wk] [wl] [wm] [wn] [wo] [wp] [wq] [wr] [ws] [wt] [wu] [wv] [ww] [wx] [wy] [wz] [xa] [xb] [xc] [xd] [xe] [xf] [xg] [xh] [xi] [xj] [xk] [xl] [xm] [xn] [xo] [xp] [xq] [xr] [xs] [xt] [xu] [xv] [xw] [xx] [xy] [xz] [ya] [yb] [yc] [yd] [ye] [yf] [yg] [yh] [yi] [yj] [yk] [yl] [ym] [yn] [yo] [yp] [yq] [yr] [ys] [yt] [yu] [yv] [yw] [yx] [yy] [yz] [za] [zb] [zc] [zd] [ze] [zf] [zg] [zh] [zi] [zj] [zk] [zl] [zm] [zn] [zo] [zp] [zq] [zr] [zs] [zt] [zu] [zv] [zw] [zx] [zy] [zz]

69. Πύρρον τῷ Πικυρόντῳ] De quo Justin. L. XVIII.

G.C.

79. Οὐδὲν ἔφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Senis L. III. de diæta, alludere: ὁδὸν ἐφελός ἐστιν, ὅτε χρηματίζων, ὅτε σώματός, ὅτε τ' ἄλλων ἀνδρῶν, ὅτε τ' ὑγείας.

A.V.

80. "Εσ' ἀν' τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectr. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι ὁδὸν ἐφελός τ' ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἀν' τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῆ. nam etsi paullo præcedens illud ἔσ' ἀν' τούτ' ἔχη recte se habet, hic tamen minus aptum. Fortan tamen hoc fessellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebes. p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἴφην, ὅπως ἔχεται. Omnino vero, inquit, hæc ita se habent.

J.F.R.

84. Μὴδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, vale illud male ominarum.

M. du S.

94. "Οσο] Cl. Hamperth. ad marg. Ed. Græv. adle-

verat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. Dukerius egregie docet, post ὅσοι, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobatur. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσοι in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum διοῖσθαι cum Mf. P. in διοῖσθαι mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim inir. "Οσοι — τεκμαρθεῖσθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Gujertus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I. 4. ὅσοι ἀπράταται, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τῷ μᾶλλον omissionem fessellisse video Meibomium ad Epiet. Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando Epiet. recte ait: ὅσοι τὸ ἐν ἑαυτοῖς ἵκναι, τοσοῦτον πλέον ἔχουσιν. Sed, si eousque opellam

ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμως
τῇ δέχῃ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχή τὸ πρῶτον
μα. ὁ δὲ ὑγιαίνειν ὡς βασιλεύοντι, καὶ
χρήσιμόν τι δοῦναι, καὶ ὑπομιμῆσκει τῇ πρὸς
τὸ ὑγιαίνειν συνελθόντων καὶ ἐκ συνείχετο μόνον,
ἀλλὰ καὶ ὡς βασιλεύοντι.

Τί δ' ἐχὶ καὶ ἐν τῷ τ' ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ
αὖτις καὶ ὡς βασιλέως ὁ λαμβάνει, τῷτο
πρῶτον ὑμῖν ὅτι ὡς βασιλεύοντι, καὶ ὑγίαιας
ὑμετέρας αὐτῇ ὁπτιμελῆσθαι; καὶ μάλα
εἰκότως. εἴδεν γὰρ ὅτι εἴη ὅφελος ὑμῶν πρὸς
τάλλα, μὴ ἔστω ἀφελόμενον. ἀλλὰ καὶ ὑ-
μεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τ' Ῥωμαίων Φαῖνης
ἐπαίω, τὴν προσαγορεύουσιν ἀντιδιξιμένους,
τῷ τ' ὑγίαιας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, ὅτι ὡς ἐκ
προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαῖρειν, ὁπτιμελῆσθαι
δ' αὐτὸ αὐτῇ εἶπεν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς
τῷτο μὲν ἄκων παθόντων, ἡ γελοῖος αὖτις ἦν
νίζων, καὶ τὴν καίρως τ' προσαγορεύουσιν ὁ-
αλλάτῳ.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

Gaude dicit, bene ominato tantum exordio
usus est, & votum est, quidquid agitur.
Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid
agit, & eorum admonet, quae ad valitu-
dinem quidquam conferunt, nec una optat
modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum
libello, quem semper & ab imperatore ac-
cipitis, hoc primum vobis est praeceptum,
valitudinem vestram curare. Recte sane,
neque enim usus aliquis vestrum esset ad
reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum
vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Ro-
manorum lingua aliquid intelligo, salutan-
tibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat.
10 *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui pru-
dens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro
eo dicere affectarim; sed tamquam, cui im-
prudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus
studii fui, & tempora salutationum permu-
tavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error
mi-

α' ὅτι καὶ τὸ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba defunt in P. particula καὶ etiam abest in W. δ' ἀμείβεσθαι] W. Sed s. subscriptum est. ε' μάλα] Maal' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continua-
re dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in
Gall. c. 18. Tom. altero: ὅτι καὶ ἐκζητοῦμαι, τοσοῦτον
καυτέρω ὅτι καὶ ἐκζητοῦμαι, plura forsitan dabimus.

J.F.R.

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τ' ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Es in
mandatorum libello.*

Th.M.

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod pro-
prium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brif-
son*. de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermi-
sit.

J.M.G.

4. Πρῶτον] Quenam ea formula fuerit, quam hic
tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequen-
ter *valitudinem curare* jubebant; vide etiam Impera-
toriam epistolam apud *Philostatum* in Herode, p. 562.
in qua haec verba leguntur: ὅτι καὶ ὑγιαίνειν τι ὑποχρεῖται.
Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino
formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus
sermo fuerit. Ab eruditissimo *Grævio*, quo nemo
harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc lo-
cum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque so-
litam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264.
A. & sexcentos alios: *Sed vales, bene est* &c. adquam

respexisse Lucianum credo.

M. du S.

Ibid. Παράγινον] Ὑγιαινέω τ' ὁμοῦ καὶ αὐτῶν ἐπιμε-
λῆσθαι. Formula illa fuit: *Valitudinem tuam curare
diligenter*, aut, *da operam ut vales*, aut, *fac ut va-
litudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad
Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in
mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίῳ
esse mandatorum libellum, quem a principe accipie-
bant praesides & procoff. & ἐντολῶν βασιλέως esse man-
data principum, patet *Dionis* Libro LIII.

Th.M.

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam
apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol.
pro Merced. c. 11. ὡς ἀπορίας, & ὡς ἀπορίας.

J.F.R.

10. Τὸ τ' ὑγίαιας ὁ. πολ. ἀμείβεσθαι] Formula est, ut
vales? ut *Plauti* Rud. Sc. 29.

Th.M.

Τὸ τ' ὑγ. ὁ.] Respicit hic vulgares Romanorum
salutandi formulas, apud quos tamen haud temere
illud *vale* in occurfu usurpatum invenies. Notum,
Salvo Caesare. Vale Fulvi. *Plaut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian.
269. D. ὅτι καὶ τῷ ἐκτονῷ προσερμῶν τῷ χαῖρει, ἀλλὰ
τῷ ἐκτονῷ τῷ ὑγιαίνειν χρῆσθαι. Adde *Mureti.* var.
Lectt. XI. 2.

M. du S.

9. Ἐν

mihi meus, in longe auspiciatius quiddam
versus est, quod labascente etiam lingua in
melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius
adeo Aesculapii consilio hoc accidit, vale-
tudinem meo tibi ore promittentis. Quo-
modo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
qui in longa vita nunquam simili ratione
turbatus fuero?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod
accidit excusationem proferre fas est, nihil
mirum, si in summo studio ut optimis in re-
bus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
piditate perturbatus in contrarium incidi.
Forte etiam recta cogitandi via excutiat ali-
quem multitudo militum, quorum alii qui-
dem antrorsum urgent, alii vero ordinem
salutandi minime servant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
porem, aut rusticam ruditeriam, aut deli-
rationem eam rem calumniantur, pudoris
signum & simplicitatis iudicasti, & animi
a fori tritura & artis ostentatione abhorren-
tis: ut fere insignis in talibus fiducia a te-
meritate & impudentia non longe abest. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ ἀσιδιάτερον ὡς
τράπη, καὶ εἰς τὸ ἀμείνον παράλιον. καὶ
20 τάχα δ' Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῶ αὐτῇ ὁπι-
ποία τῆτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῆ σοι τὸ ὑγιαίνειν
ὑπάρχον. ἐπεὶ ἔγωγε, ὡς αὖ αὐτὸ
ἐπαθὼν ἀνθ' ὧν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ
μακρῷ βίῳ ταρᾶσθαι ὅμοιον.

25 Εἰ δὲ καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ τινὰ ὑπὲρ τῆ γε-
γονότος ἀπολογίᾳ εἰπεῖν, εἴδεν ξένον, εἰ πᾶ-
ν ἐσκαδακῶς ὅπλ' τοῖς δέξοις ὑπὸ σὲ γνω-
ρίζω, ἐν τῷ ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τὴν ἀντίον
ἀφ' ἡμετέρων, ἐπέπεσον; τάχα δ' ἂν τινα
ὀκνηρήσειεν κατ' ὁρδὴν λογισμὸν, καὶ τρα-
τιωτῶν πλῆθος, ὡς οἱ μὲν, προσηύθη, οἱ
δὲ, ἐν τῇ τάξει τῇ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' ὡς οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοίαν,
ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην ἢ παρα-
35 φέρουσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῶς αὐτὸ σύμβολον,
καὶ ἀφελείας ἐποίησα, καὶ ψυχῆς μὴδὲν ἀγο-
ραῖον καὶ ἐντεχον ἐχέουσα. ὡς τὸ γε πᾶν
δαρρᾶλεον ἐν τοῖς τοιαύτοις, ἢ πόρρω θρα-
σύτητι καὶ ἀσπαιχυντίας ἔστι. καὶ ἐμοὶ γε εἴη
μη-

d' Ἐπιποία] Sic W. Ἐπιποία vulgo Edd. e Μακρῷ
f Λογισμὸν] Λογισμὸν W. Sed supra scriptum erat o.

b] Μακροῦ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl.
g Παραφύσει] Αναφύσει W. h Ἐστὶ] Ἐστὶ W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. Philop. c. 1.
ἐκ προνοίας συνήτηκα. Et sic ἐκ saepe apud alios pro
ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I. 4. 21.
Ἐκ μῆτις Φωκῆς. Noster Casabl. c. 11. med. ἐκ τῆς
αἰτίας. Ael. V. H. III. 9. ἐξ Ἀρεως — ἐξ ἡμετέρων μα-
κρόν. Cic. ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφαιρίσεως sanare.
J. F. R.

13. Ὑγιαίνω] Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ
ἀδελφ. p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti pro-
ditorem, καὶ καὶ Κασίαν dicentem, ὑγιαίνει, inquit,
φούλβου, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae
mortis Fulvio caussa fuit, certe occasio. J. M. G.

20. Ὑγείας] Quae Aesculapii fuit filia. J. Brod. Mis-
cel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemora-
rantur ap. Aristoph. Plut. v. 702—3. Jaso & Panacea.
Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeiam, ac
dubitatur num Jaso Aesculapii, an potius Amphiarai
filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii
certe Hygiam filiabus Aesculapii adnumerant. Ὑγιαίνω
illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ὑγιάνην dictam in-
venio in inscript. veteri Albae Juliae reperta, ap.
Gruter. pag. 68.

Tom. I.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. Cellar. in libello Antiquit. me-
dicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorsus eam-
dem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Sa-
luti templum jam dicatum erat ante advectam Aescu-
lapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt,
quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudi-
nem firmam, etiam florentem rerum suarum statum.
Non tamen latine ὑγία aliter jam olim verti solebat,
quam Salus, vid. Macrobi. I. Sat. 20. J. F. R.

Ibid. Ἐπιποία] Sic W. pro vulgato ἐπιποία haud sper-
nando quidem, sed, ut puto, tamen minus vero.
M. du S.

28. Ἀγαν ἐπιθυμίας] Graecismus vulgarissimus, ad-
verbii pro adjectivo, ut supra, Apolog. c. 12. ὁ αὖ
χρὸν, ubi quaedam similia jam dedimus. Herodian.
I. 3. 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας. Ael. V. H. XIII. 15.
ὡς δ' ἄγαν μακρίας. Plura Cl. Jans. ad Dial. Amor.
J. F. R.

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. Briffon. de formulis, ubi de
mandatis principum agit. A. V.

Aaaaa

40. Τεσ-

μηδὲν μὲν τοῦτον ὁ σφέλλασθαι, εἰ δὲ συμ-
βαίη, πρὸς εὐφημίας αὐτὸ τρέψασθαι.

Ἐπὶ γὰρ τῷ πρώτῳ Σέβαστῳ, ὃ τοῖονδ'
τι λέγει γινώσκω, ὃ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δι-
κασας ὁρθῶς, ὃ δὲ ἀπλόως ἐγκλήματι
τῷ μεγίστῳ ἀδίκως συκοφαντῶμενοι ἄνθρωποι.
ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φαῖνῃ,
χάριν οἰδᾷ σοι, ἔφη, ὃ αὐτοκράτωρ, ὅτι
κακῶς ὃ ἀδίκως ἐδίκασας. ὃ τὸ πρὸ Σέβα-
στον ἀγανακισάντων, ὃ ἀποσπάσας τὸ
ἄνθρωποι ἐθαλόντων, Παύσαδε χαλεπαίνον-
τες, ἐκείνῳ ἔφη, ὃ γὰρ ἡ γλώττιαι αὐτῷ,
ἀλλὰ ἡ γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκείνος μὲν,
ὅτι. σύ δ' εἴτε ἡ γνώμην σκέψαιο, πάλ-
ιν εὖναι εὐρήσεις, εἴτε ἡ γλώττιαι, εὐφημῶ
ἢ αὐτῇ.

Ἔοικα δ' ἐπὶ αὐτῷ ἤδη γινώσκω, εἰκό-
τως ἄλλο τι φεβηθήσασθαι, μὴ τισι δόξῃ
ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς ἡ ἀπολογία
ταύτην συγγράψαιμι. ὃ εἴη γε, ὃ φίλτατε
Ἀσκληπιέ, τοῦτον Φαῖνῃ τὸ λόγον, ὡς ὁ
μὲν ἀπολογία, ἀλλ' ὁ πειδείξας ἀφορμὴν εἶ-
ναι δοκεῖν.

a Τοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed crasa deinceps est litera N. b Σφέλλασθαι]
Σφέλλασθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπλόως - ἄνθρωποι] Septem haec verba sic legi in Fl. H.
Coll. & M. notavit Soulius. Nescio quare; nam f. A. P. & S. quoque sic legunt, & sana sunt omnia.
d Οὐτως] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῷ μεγίστῳ, ἀδίκως συκοφαντῶμενοι ἄνθρωποι. G.

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem
verborum Luciani, ideo tamen adduxi, ut adpareat ea co-

mihi quidem contingat, nihil tale peccare,
si vero eveniat, in bonum id ipsum quo-
que omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante
etiam tale quid factum narratur. Causam
ille quamdam recte judicaverat, hominem-
que maximo crimine per summam illi ca-
lumniam impacto liberaverat. At ille gra-
tias agens, magna voce, *Gratiam tibi ha-*
beo, inquit, *Imperator, cum male & iniuste*
judicasti. Cumque ii, qui essent circa Au-
gustum, indigne ferrent, & dilacerare ho-
minem vellent, ille, *desistere*, inquit, *tra-*
isti: *neque enim linguam hominis sed mentem*
examinare aequum est. Atque ille quidem
sic. Tu vero siue animum spectes, bene-
volentissimum reperies, siue linguam, bene-
omnipata etiam haec est.

55

19. Caeterum huc delatus non sine caus-
sa videor alterum quiddam vereri, ne sint,
quibus dedita opera peccasse videar, ut de-
fensionem hanc scriberem. Ac sane con-
tingat mihi, Aesculapi optime, talem vi-
deri hunc libellum, ut non defensio, sed
ostentandae orationis petita esse occasio vi-
deatur.

40. Τοῦτον] Sic erat in M. Sed crasa deinceps est
litera N. Sic etiam habeat Edd.

Τοῦτον] Recte, & Attice pro τοῦτον. Vide nos
supra ad c. 15. *Vir. amf.* Et Nostrum ubique. *f. f. R.*

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

LYCINUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Quamtu licet, Hermotime, ex libro tum ex incessus celeritate colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te dispoheres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione persequeris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, & serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proficit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim hefternam auditionem, & quae dixit nobis,

Οσον, ὦ Ἑρμότιμη, τὰ βιβλία καὶ τὴν βαδίσματα σπουδῇ τεκμήρα, παρὰ τὸ διδάσκαλοι ἐπιγορήναι τοιαύτας, ἐπὶ τοῖς γὰρ τι μέλας προῖον, καὶ τὰ χεῖλη διασάλλεσθαι, ἥρμα ὑποδοχούσας, καὶ τὴν χεῖρα ὡς καί τις μετέφερε, ὥστε τινὰ ῥῆσιν ὅτι σπουδῇ ἀσπόμενοι. ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τὸ ἀγκύλον σιμῶναι, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μὴδὲ ὁδῷ βαδίζων ἀολήν ὀλγας, ἀλλ' ἐπὶ ἐργὸς εἶης, αἱ σπουδαῖόν τι πράττειν, καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτο· ἀνὲς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίτη, τοιοῦτό τι. ἢ γὰρ χεῖρ σιωπῆσαι, καὶ ἀεὶ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac persona recte incipiunt J. H. & A. Deest in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed Bz. Λυκίτου καὶ Ἑρμωτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ a Τεκμήρα] Legge τεκμήριον Ex Marc. Soulin; sed nihil mutat M. nec Edd. b Σαυτοῦ] Σαυτοῦ W. at prius servavit Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 90. vir, ut per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Chazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic alladitur. Vid. Mura. c. 7.

1. Ἑρμότιμη] In H. & P. nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadrata, in Junc. vero aliosque Ἑρμωτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omittimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. J. F. R.

2. Ὅσα τεκμήριον] Gajet. ait: an τὸ ἐνὶ desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & hoc recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII. 1. Ὅσα τὰ ἀφαιρέσει τεκμήριον. Unde simul confirmatur τεκμήριον recte se habere, & male Soulinium illud mutatum velle. Usitatus tamen praeficiens τεκμήριον, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipsi. τὰ ἐν post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens sit, miror quid Gajetus dubitet. J. F. R.

Ibid. Τεκμήριον] Complicare licet.

J. Br.

4. Μέλων προῖον] Ne credas male cohaerere μέλων προῖον, καὶ διασάλλεσθαι, memineris μέλων eleganter cum participio jungi, ut μέλων πῶναι, inter bibendum; adcoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Conf. supra Somn. §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντες. Char. vel Contempl. §. 6. Infra, de Domo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977. μεταξὺ δύνουσι. Dionys. Hal. L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διαπορεύονται. Et ubi non? J. F. R.

8. Ἀγκύλον] Intellige σοφιστικόν.

J. Br.

11. Καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ] Et quod nullo sit.

J. Br.

Καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτο· ἀνὲς τὰ μαθήματα] Quam Vincentius Opsopaeus vertisset in editione Basil. adeo ut istiusmodi quoque laborem ad disciplinarum exercitium referret soleas, adscripsit pater, quodque processui, incrementum esse possit. Id videtur intellexisse Benedicteus, vertens quodque ad praecepta tibi confers, etiam non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὡς μὴν ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει, πρὸ ὁδοῦ ἐν τούτῳ καὶ τὰ ἀφαιρέσει. Et hinc in Abdicato. τοιαῦτα γὰρ πρὸ τούτου γινώσκω δὲ, καὶ παραδοχῆσαι τῇ πίστι.

J. Br.

F. G.

13. Ἀεὶ] Ὁ ἀδύνατον scilicet.

Aaaaa 2

16. Ἰπὸ

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπιμπαζόμενη, ὅτι τὴν μὴ-
μη ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδὲνα καιρῶν, οἶμαι, 15
παρίναί, εἰδότες ἀληθὲς ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς Κῶς
ἰατρῆς εἰρημῶνον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίβη, 2
μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καί τοι ἐκείνῳ ἰατρικῆς
πλεῖ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρως πρᾶγματις
φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῶ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, 2
ἢ μὴ πάντις ἐγρηγόρας ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γορ-
γὴν σπεδελῆν ἐς αὐτήν καὶ τὸ κινδύνημα εἶ
πλεῖ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι οὐ τῷ πολλῷ
τῷ ἰδιωτῇ συρφετῷ· ὡς ἀπολόμνοι, ἢ
εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφῆσαντα.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἅλλα αὖ Ἑρμότιμῃ, Σαυ-

repetebam, memoria percurrrens singula.
Oportet autem, puto, tempus nullum
praetermittere, qui sciamus verum esse il-
lud a Coō dictum medico, *Brevem vitam
esse, artem vero longam.* Quamquam ista
de medicina dixit ille, re ad discendum fa-
ciliore: ad philosophiam vero aliquis ne
longo quidem tempore pervenerit, nisi vi-
gilanti admodum animo defixos & acres in
illam oculos habeat; nec de parva re peri-
culum, *cum id agatur*, ut aut miser sis &
in multa vulgi colluvie pereas, aut bea-
tum in philosophia aevum agas.

2. LYC. Praemia quidem, quanta di-
xisti,

α Παραπόλιμ.] Παραπόλιμο. Fl. Reliq. vulgatam tuentur..

16. Τῷ Κῶν ἱατροῦ] Ἱπποκράτους. V.

16. Ἰπὸ τῷ Κῶν] Ab Hippocrate Coō.

17. Βραχὺς μὲν ὁ βίβη] Primus Aphorismorum Hip-
pocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris.

21. Ἐγρηγόρας] Vigilans.

Ἐγρηγόρας] An ἐγρηγόρας? F. Gujetas, recte credo,
conjectit; nisi ἐγρηγόρας malis; nam adverbium ἐγρη-
γώως non jam legere me alibi memini: participium
vero praeteritum quasi pro praesenti satis est uti-
tutum. Sic Hom. Il. E. 591. Κεκληγώς. Vociferans, vel
postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore*.
Idem Il. A. 37. ὃς χρίσθ' ἐμφιδέσμευας. *Qui Chryse
undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more
aoristorum. Addo Il. A. 107. Διδυγμύῳ excipiens,
(licet ibi passivum active exponendum, qualia multa
dedit Cl. Jeps. Lectt. Lucian. p. 246. —) Conf. Il.
A. 434. Μυρία ἱκνᾶσιν. *Innumerae stant.* Et adi o-
mnino notam illustr. S. Clarkii ad Il. A. 34. qui il-
lud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex
Virg. Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse hor-
ret, luctuque refugis.* Et ex Ovid. Met. V. 677. de
Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in ali-
tibus sacundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum
Interpretem Clariss. frustra Tunc velle, pro nunc legi,
quia, si retineres nunc, dicendum esset *remanet*, non
remansit &c. quae Lectu digna de hujusmodi tempo-
ris potestate ap. Clarkium vide.

24. Παραπόλιμνοι] Castigo ὡς ἀπολόμνοι.

26. Θουμώσια ἱλάνα] Vid. supr. Somn. c. 5. vel 6.

& nott. ad c. 76. hujus Hermes.

31. Σχεδὸν εἰκόν τῆς] Conf. infra hujus Dial. c. 59.

32. Οὐδὲν ἄλλο] Legendum, ἄλλο.

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque
Edd.

35. Ἱπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21.
extr. Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur,
maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur
operae in exscribendis hypomnematis.

37. Οὐδὲν ἄλλο] Tanta intentionis exemplum ipse
vidi. Juvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum
serius ad studia literarum animum applicuisset, tam
vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu
dormiens quaecumque interdium legisset, recitaret:
donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid
de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde
capturae consuleret.

Οὐδὲν ἄλλο πρὸς ἀνέκας αὐτῶν] Non cepit haec verba
interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque partici-
pium mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum
quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit
ἄλλο sine praepositione, ideoque sensum non inve-
niens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed
ἄλλο idem esse quod καὶ ἄλλο, quis Graece sciens ig-
norare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. &
Pseud. c. 49. ὃς ἴσας ὡς τῷ θεῷ ἀκούων, Tim. c. 20.
f. ὅτι μὴ ὅτι πλουτοῦσιν. & Ael. V. H. XII. 63. ὅτι
αὐτῇ συνιγνέτω — per somnum cum illa rem habuit.
Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura
addere non erit operae.

38. Οὐδὲν ἄλλο] D'alogus quem Lucianus Hermo-
timum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie
non modo circumspectissimū, verum etiam acutissimū
ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus
scorsum judicet P. Petrus IV. Miscellan. Observ.
cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem consi- cere illud fas est & tempore, quo philoso- pharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore su- 3 stinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistratus ire, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum 5 semper curis, & callo quodam aridum cor- pus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴ εἰς πό- ρω σε εἶναι αὐτῆς, εἰ γε χρὴ εἰκάξω τῷ τε χρόνῳ ὅσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ 3 ὥσῳ οἷόν μοι εἰ μέτριον ἐκ πολλῆς ἡδὴ ἔχει δοκεῖς. εἰ γὰρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἰκόσω ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ἧς σε εὐδὲν ἄλλο ποιεῖν- τα εἶδρακα, ἢ ὡς τῆς διδασκάλου φοι- τῆς, καὶ ὡς τοπολὸν ἐς βιβλίον ὅτι πεκυ- 5 φῶτα, ὑπομνήματα τῶν συνεισῶν ἀπογραφό- μενοι, ὡς χρόνῳ αἰεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶ- μα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἄλλ' εὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτόν, ἔτις ὅλος εἶναι εἰς τῷ πράγματι. ταῦτ' ἐν σκοπεύμεν μοι, Φαί-

ὁ ὅλος] ὅλος Bz. & W. ὅλος Edd. reliquae omnes. Sed ὅλος L.

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae discipli- nae sectatore rem se habere fingit Auctor, cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτω, certo inveniendi verissimae Philosophiae disci- plinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei discipli- nae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persua- sum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἄλλ' εὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτόν, ἔτις ὅλος εἶναι εἰς τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. ἔτις ὅλος εἶναι εἰς τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in *Deorum* dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur *Rhea* ὅλη ἔστω εἰς τῷ Ἀττῇ, & simi- liter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de *Sal- tatione* c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δὲ ὁφθαλμοῖς τοῖς ὅλος διδου- λῶσαι. Τὴν νύκτα τοῦτος ὅλος εἶναι, videris in *servitutem* redactus. Sic in *Deor.* dialogis XIX. f. *Diana* dicitur ὅλος πρὸς τῇ θύρᾳ εἶναι, nil nisi *venatum curare*; se to- tam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ πρὸ Ἑρως, ὅλος παρελθὼν εἰς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἔχειν. in his manifestissime ὅλος idem quod ὅλος, va- let. Nec aliter in *Dialogis Meretriciis* X. §. 13. ὅλος πρὸς τὸ μιμνησθῆναι. Graeci itaque pro adjectivis u- tuntur nonnumquam adverbis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perperxisse videtur *Am- plissimus Cuperius* III. *Observ.* cap. 12. ubi in *Aeliani* Πικρῶν lib. III. cap. 9. [δίδουσι δὲ τῷ ἑτέρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ κατόχου εἰδουσι] legendum censet κατόχον. Com- modissime κατόχος ibi pro κατόχῳ exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi *Eruditissimum Kuhnium*, istius *Aeliani* loci vindic- em. Ad hoc idem adhaeret quoque *Ἰνς, Τολμῆς*, (p.

75.) qui apud Lucianum in *De non temere cred.* Ca- lumn. §. 14. in verbis [καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν εἰ μάλα ἀπῶς, καὶ ὅλος ἰρατῆς.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀπῶς pro ἀπῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in *Phalaride* c. five §. 5. ὅτι ἀ- φυλάκτως ὀλίγου διῆναι λαθροῖς, ἔχεται τινὰ σωτηρίαν πρὸς τῶν παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως λαθροῖς, ita in citato *De non temere cred.* Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφυλάκτως λαθροῖς quemadmodum apud *Xenophontem* I. *Κυρια.* οἱ δὲ ἑκαπατάτες τοὺς πο- λιμῖους δύναντο εἰς θάλασσαν ποιεῖσθαι ἀφυλάκτους λαμ- βάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra *Philipp.* ἀφυλάκτως λαθροῖς. in margine notatur in alio libro i- geri ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in *de Astrologia* §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῷ ἡλίῳ δρόμον ἐτεκμηράτο, εἰ μὴν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελείᾳ τῷ λόγῳ ἀπλοῦς, ἔτιδων. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέως, five ad δρόμον, five λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in *Panathen.* pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἴσταν τοὺς τι νόμους ἀναγεγραμμέ- νους, εἴς ὁμοίους τοῖς ἰδὸν κειμένοις, εὐδὲ τοσαύτης παραχρῆς εἰς τοσαύτην ἡναντιώσασιν μετούς. Paucis diebus leges in ta- bulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenae, & inter sese pugnautes. Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίως positum; sequitur quoque μετούς. *Ἰ. Ἰ.*

Ibid. ὅλος] ὅλος in W. & Bz: Nos ὅλος ex L. restituimus pro vulgato ὅλος.

ὅλος] ὅλος ait *Solanus* se restituiffe; sed quis res- titui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedend- dum propter cacophoniam ἔτις ὅλος, potius jam amplector ὅλος duobus testibus & frequenti usu mu- nitum, quam durius illud ὅλος, quod ὅλος potius re- quiret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque vo- luerit, singula enim suos patronos invenient. *Ἰ. Ἰ. Ἰ.*

Φαίμι οὐκ εἰς μακρὰν ὅτι κλήρωσθαι τὸ ὄνειδος 40
μοίας, εἴ γε μὴ λέλθας ἡμᾶς καὶ πάλαι
αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκίε, ὅς
ἴδν ἄρχομαι ποταχύνειν εἰς τὸ ὄνειδος; ἡδ' Ἀρε-
τῇ πάνυ πόρρω χεῖρ τὸ Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν
ἡ αἰμαίνε ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε καὶ ὀρθίος, καὶ 45
τρηχὺς, ἰδρωτά οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὀδοι-
πόροις. ΛΥΚ. Ὀὐχ ἱκανὰ ἐν ἰδρωταί σοι
ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὦδοιπόρῃ; ΕΡΜ. Οὐ,
Φημί. ἔδεν γὰρ ἐκώλυέ με πανθοδαίμονα εἶ-
ναι, ὅτι τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ ἴδν, 50
ᾧ δαχόμεθα ἔτι ὦ Λυκίε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε δεξιὴν ὁ αὐτὸς ὤ-
 τει· Ἡσίοδος ἡμῖν ὅτι πάντες ἔφη εἶναι,
 ὅστε καὶ μέσω τῆς ἀνοδοῦ εἶναι σε ἡδὴ λέγον-
 τες, οὐκ αἰνῶ ἀμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω γάρ
 εἴδω τὸτο· πάμπολυ γὰρ αἰνῶ ἡμῖν ἦνυστο.
 ΛΥΚ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ σε φῶμεν ὅτι ὁδὸν
 τυγχάνεις ὅλα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπερβίᾳ κα-
 τὰ ἔτι, ὦ Λυκίη, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμε-
 νον, ὀλιγοτῆρά δέ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα βο-
 ῶν ἐγόναι. ΛΥΚ. Οὐκ οὖν ὁ διδάσκαλός σοι
 τὸτο ἰκανὸς πᾶσαι, ἀνὰθεν ἐκ τῆς ἀκρο-
 καθάτης ὁ ὅτι Ὀμήρῳ Ζεὺς, χρυσοῖν τινα σει-
 ρὰν καθύεις, τὴν αὐτὴν λόγους, ὑπὸ ᾧ καὶ σε

nisi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quis possim, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Heliado teste virtus, & est via ad illam longaque & praecepta, & aspera, sudorem excutens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycinè, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viæ versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐχ male f. Οὐχ recte P. A1. S. &c. *b* Ὀδοσπρίαι] Sic recte B1. & a. ac W. Ceterae Edd. male ὀδοσπρίαι prima brevi. *c* Ἀρχυμάδω] Ita bene B2. & W. Nam ἀρχυμάδω minus convenienter H. Fl. S. P. A1. *d* Ἰανωῆς] Ἰανωῆς W. male. Prius servant Edd. antiq. & recentt. omnes. *e* Σ2] Δ2 M, Σ2 Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μᾶλλον] Οὐκ εἰς μᾶλλον χρόνον. F. Br.
44. "Ηρόδοτος οὐκ"] Lin. 1. Oper. hæc tota disserta-
tio Hesiiodus de via illa virtutis interpretatur. F. B.
"Ηρόδοτος οὐκ"] Hesiod. Epy. 288. M. d. S.
48. "Ἠδυομένηται] Lucianus ex numero annorum,
quos jam Philoſophiæ studio dederat Hermotimus,
colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro-
fundo bono petebant Philoſophi illi, abesse, ubi
contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, εἴς ἡμεῖς
ἐν ἡμετέροις ταῖς ἡμετέροις, καὶ ἡμετέροις; Et hic scilicet
locus argumento est, quam immunis sit ab in-
quinatissimis maculis exquisitæ hic elegantiae scrip-
tor. Emenda ἡμετέροις. Melius Grammaticæ leges
in hoc verbo servatæ sunt infra c. 27. τοῖς ᾧ προ-
ἡμετέροις ἐν τῷ Λυκίῳ, περὶ ἡμετέρας, &c. & in Vera Hist.
c. 4. ἡμετέροις ἐν τῷ ᾧ προἡμετέροις. Eadem tamen

spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. ~~πρᾶξις~~ ^{πρᾶξις} pro ~~πρᾶξις~~ ^{πρᾶξις}. Ibid. §. 24. parile maculatur est ille libellus ab sequioribus editori- bus, qui pro ~~πρᾶξις~~ ^{πρᾶξις} dederunt ~~πρᾶξις~~ ^{πρᾶξις}. 7. f. f.

52. ~~Ἀπὸ~~ . . . 'Hēsiodeu] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad 'Eury. c. 3. M. du S.

53. 'Hēsiodeu] ^{ἡμῶν} Etiam in marg. Ed. ~~Fun.~~ no- taverat Solanus falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in *Portula* L. Gr. aurea p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erysimus* in *Adag. principum dimidium totius*, Lucianum in *Hermat.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platon*i usurparum indicat. Sed forsā Lucianum fellerit hoc *Hesiodi* 'Epy. 40. — ^{ὅτι πλεον ἡμῶν} ~~πρᾶξις~~ ^{πρᾶξις}. Sed V. nott. ad *Soma*. §. 3. p. 5. 7. F. R.

56. Πρᾶξις

atrahatur te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximo anno conjicit in arce te futurum, verbi causa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiam si nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, & magis lubricum,

ἀνασπᾶ δηλαδὴ, καὶ ἀνακλιθεὶς πρὸς αὐτὸν τε καὶ ζῆτιν αὐτὸς πρὸ πολλῆς ἀναβελήδας. EPM. Αὐτὸ ἔφησα, ὦ Λυκίνη, τὸ γιγνώσκον. ὅσα γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνασπᾶσκη ἄνω, καὶ σιωπῇ αὐτοῖς τὸ δ' ἐμὸν, 70 ἐπὶ ἐνδῷ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θάρρῃν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος ὅδ' ὁρῶντα, καὶ ἄνω εὐδαιμονίας, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ συμπερομυμένη. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὥς δηπότε ἀνακησομένη; ἐς νέετα εἰκάζει ὅτι τὸ ἄκρον ἔσοθαί σε, οἷον καὶ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθηναίαι; EPMOT. Ὀλίγον φησ, ὦ Λυκίνη. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς ἕως Ὀλυμπιάδας; EPM. Καὶ 80 τὸτο ὀλίγον ὥς πρὸς ζήτησιν ἀσκήσῃ, καὶ εὐδαιμονίας κτήσῃ. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καλαγοῖται τις, εἰ μὴδ' οὐ τοσούτῳ χρόνῳ δύνασθαι, ὅσον τρεῖς Σπῆ Ἡρακλείῳι τῆλ' εἰς Ἰνδὸς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐκπελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μὴδ' αἰεὶ βαδίζῃ τις, ἀλλ' οὐ τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ μέσῃ ἐθέσῃ πεπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλῃ ὑψηλοτέραν καὶ λιοστοτέραν θῶμεν εἶναι ἢ ἄκραν, ἐφ'.

f. Ἀνακλιθεῖς] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola f. ἀνακλιθεῖς male. g. Ἀναβελήδας] Ἐναβελ. rursus male f. Ceterae vulgatam tuentur cum M. h. Συμπερομ. Συμπερομ. W. i. ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. ὑποφαίνω W. male. k. Μετὰ] Sic Edd. & M. l. Εὐθείαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθεί.

75. * Εἰς ἡμέραν] + Μάλλον. V.

* Sic] Parvi est, quod eis citatum relinquo, quum in Aureo ipso tamen legatur eis, id quod Luciano longe frequentius quam eis, & licet hic perinde sit, tamen interdum praeficit eis, interdum eis, ad pleniora sonum. Sed eis ἡμέρα dicitur.

circum in proverbiali locutione ap. Theophrastum, qui ait: Ἀνθρώπος οἷς ἡμέρα πάλαιος. Semper agricola in novum annum dicitur.

+ Μάλλον] Deest innotat. In E. G. legitur μάλλον. M. de S.

56. Πανόπου] Placet πάντα. f. Br. Sed hoc jam habent Edd. f. F. R.

63. Ὀμήρου Ζεύς] Iliad. Δ.

Ὀμήρου Ζεύς] Il. Θ. 18. Conf. supra Deor. Dial.

XXI. pr.

68. Ὀσ.] Lege ὅσων invitis omnibus nostris libris.

M. de S.

77. Παναθηναίαι] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose ἐν δευτέρῳ alibi.

f. B.

80. Ἀρετῆς ἀσκήσῃ] Hoc illud est quod Philosophus omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσῃ. f. B.

86. Εὐθείαν] Et si idem defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor MSS. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθείαν, τραχείαν &c. autem, omisso εὐδῇ, & aliis frequens esse, vid. Bos de Ellipsi. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. f. F. R.

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς ὁ ὑμῖν ἡ ζήτη οἰκεῖ, ἢ Ἀόρνη ἐκεί-
της, ἢ ἐν τῷ ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος χ-
ράτ' εἶλεν.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίне, εὐδ' ἐστὶ
τὸ πρᾶγμα τοιούτων, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς
ὀλίγω χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, εὐδ' ὅς
ἀν' ἄν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλλωσιν, ἐπεὶ
πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίστησιν. ἰδὼν δὲ ἀνέρχον-
τον ὅς ὀλίγους μάλ' ἐργασμένους, καὶ προσέρ-
χοντα ὅτι ποσὶν, οἱ μὲν, ὅτι πάντες ὀλί-
γους, οἱ δὲ, ὅτι πλεον. ἐπειδὴν δὲ χ-
ρήσῃ ὁδὸν γένων, πολλοῖς τοῖς δούλοις καὶ
δυσχερεσὶν ἐνυγχανόντες, σποδυσπετῆσι τε,
καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρέ-
μενοι, καὶ φέροντες τὸ κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς
τέλος ἀφικανέωσιν, ὅτοι πρὸς τὸ ἄκρον
ἀφικνέωσιν, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης, εὐδαιμονέωσι
θαυμάσιον τινα βίον τὸ λοιπὸν βιῶντες, οἷον,
μύρμηκας ἀπὸ τῆς ὕψους ἐπισκοπεῦντες τινὰς
τῶν ἄλλων. ΔΥΚ. ὦ Παπαί, ὦ Ἑρμότι-
με, ἡλικίης ἡμᾶς ἀποφαίνεις, εὐδ' ἔστι τῆς

90. *onomamus verticem illum, in quo virtus vo-*
bis habitat, Aorno illa, quam paucos intra
dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est,
Lycine, neque res talis est, qualem tu
imaginaris, quae exiguo tempore confici
possit & capi; non, si sexcenti simul Ale-
xandri aggrediantur: sic enim multi ascen-
derent. Jam vero aggrediuntur quidem non
pauci valde animose, & aliquantum proce-
dunt, alii parum admodum, alii longius.
Cum vero circa mediam jam viam sunt,
atque in impedita multa atque aspera inci-
dunt, difficultate victi pedem referunt,
anhelantes, sudore affluentes, ac laboris
plane impatientes. Quotquot vero ad finem
perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab
eo inde tempore felices, admirabilemque
vitam, quae reliqua est, viventes, velut
formicas de alta quadam specula reliquos
intuentur. L Y C. Papae, Hermotime,
I o quantillos nos facis? ne aequales quidem
Py-

a γ' μὲν] Sic Ed. octo vett. & ms. M. Sola *Junst.* ἡμῶν. b Παπαί] *Βαβαί* L. Nihil vulgatam movent H.
Fl. F. P. &c.

90. Ἡμῶν] Sic optime Ed. F. Reliquae ὑμῶν, quod
seio neminem probaturum, qui Lucianum attente
legerit.

Ἡμῶν] Quantumvis blandiatur *Junstinae* lectio ἡμῶν
exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin
perfectis praemis, jam vulgatam ὑμῶν praefero.
Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignarā
quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non
immerito videtur etiam hic dicere: *petram*, ubi vo-
bis *Philosophis* & *Heroibus* virtus habitare creditur.
Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin.

Ibid. Τῆς Ἀόρνης ἐκείνης] Diodor. L. 12. & Arrian. γ.

Τῆς Ἀόρνης ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. &
Alex. Arr. Curt. alii.

98. Προέρχεται] Verti, ac si legatur *προέρχεται*,
quod verum puto.

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.*

8.] Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum
appellatione nominentur.

9. Τινὰς τοὺς ἄλλων] Subduxerat *Solanus* pronom.
τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem le-
ctionem quaesiturus atque additurus, at non invenit,
nec opus est; etiam vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse
quaerat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial.

omnium primo, f. *Sonn.* haud longe ab init. *ταχὺν*
τινα τῇ ἐπικουρίᾳ, ubi conf. not. Cl. T. *Hemsterb.* Ad-
de, si lubet, *Βυδαί* Comment. p. 593. f. qui ex *Ar-*
istotele adfert: Οὐ γὰρ ἐστὶ γινώσκοντες τὴν ἀ-
δράν. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonas-
mos indicantes, ad c. 26. hujus Dial.

10. Παπαί ὦ Ἑρμότιμε, ἡλικίης ἡμᾶς ἀποφαίνεις, εὐδ'
κατὰ τοὺς πυγμαίους ἰσχυροὺς, ὡς καὶ χαμαὶ πατάσκει
ἐν χερσὶ γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantillos*
nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, sed omni-
no cum humi repentiibus animalibus. Sed χαμαὶ ἐν χερσὶ
γῆς num sunt humi repentina animalia? non sic Graeci
loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας
aut ῥαπιδῶς. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς
sed veram scripturam nobis ostendit Ms. Ἀλλὰ χαμαὶ
πατάσκει πάντα πασσιν ἐν χερσὶ γῆς. In praecedente pag.
507. non frustra idem codex: εἰ ἐστὶν ἰσχυροὶ, μὲν
αὖ βαρύνει τις, sane ἀπικνέωσιν hoc est quam vulga-
tum ἰσχυρὸν. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omit-
ti. sic apud *Xenoph.* πόδιος ἡγεσθῆναι. a recta via aber-
rare. exempla passim obvia, nec tyronibus ignota.

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae pri-
mus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mi-
rabor

Pygmaeis illis, sed humi omaino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: jam enim altum fapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adscensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

6. LYC. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. HERM. Nempe nec ipse accurate scio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in summo futuri simus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe scire talia. neque enim veri simile est, te re-

Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ ἡ χαμαιπετεὺς πάντας ἐν τῇ γῆ. εἰκότως. ὅφρα γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἀναθεὶς ἡμεῖς δὲ ὁ σφαιρικός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμεν, μὴ τῷ θεῷ καὶ ὑμᾶς προσθυζόμεθα ὑπερφύλας γενομένης, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδειν. EPMOT. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκίε. ἀλλὰ πάλιν τοῦ λανθάνειν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὅπως, ὡς χρόνος ἐξέλκεται. EPM. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκίε, τὰ κρυφεία. εἰκάσω μέντοι ὅτι πλείων τῷ εἴκοσι ἐτῶν ἔσται, μὲν ἂν πάντας τοὺς καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. EPM. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκίε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τητὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσι ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, ἢ πρότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέχειτο, ὃ μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ μαθητὴς αἱ, ἢ χρησμοδόγοι τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ὁρίσαντες, φασὶ γὰρ εἶδέναι τὰ τοιαῦτα. ὃ γὰρ δὴ σέ γε εἰ-

c χαμαιπετεῖς] Sic ms. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d πάντας] Πάντα παθεῖν W. male. e ἐρχόμενοι] ἐρχόμενοι Gron. male. M. du S. f E] Sic recte sine accentu Fl. P. Nam si male f. H. g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Kai] Deest in W. Agnoscunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πότερον male Fl.

18. E] Εἰκότως τὸ αἰ. πάλιν δὲ ὡς Πλάτωνι τοῦτο. M.

ἐπὶ ᾧ ποτε φέροι ὅμοιον
Ἀθανάτων τι θεῶν, χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Icar. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura quam secutus sum. Vid. Icar. c. 6. Repertur etiam in M.

13. E] ἐν τῇ γῇ] In superficie terrae. J. Br.

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opsopæus verterit ὅσοι ποτε per humum reptantes sumus, Benedictus ὅσοι ποτε per humum reptantes, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρχόμενοι. Sed praeterea, quum Basilenses ediderint μὴ καὶ τῷ θεῷ ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bonndelotius & Benedictus, putavit reponendum ὑμᾶς δὲ ὁ σφαιρικός ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμεν, καὶ μὴ τῷ
Tom. I.

θεῷ ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros.

J. G.
Ibid. χαμαὶ ἐρχόμενοι] Hom. Il. B. 442. & Hesiod. Theog. 272. Repetit in Icar. c. 6. Videtur tamen Cl. Graevius legisse in suo Cod. M. ἐρχόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. Gronovius.

M. du S.
21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. M. du S.

Παραβαλεῖν] Et si non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum Anonymus quidam margini Ed. Hagen. in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβῆν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse Joannem Bellagium, qui nomen fronti hujus libri inscripserat.

J. F. R.
26. Περὶ μεγέθους] Ἀγαθόν.

J. Br.
31. Χαλδ. μ.] Vide Gell. XIV. 2. A. V.

Bbbbb

36. Td

εἰς, ὅπῃ τῷ ἀδελφῷ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς
 ἡμεῖς, τοσούτους χρόνους ἀνέχου, καὶ τα-
 λαιπαρεῖς νύκτας καὶ μετ' ἡμέρας, οὐκ εἰδότες
 εἴ σε πλεονέκῃ ἢ δὲ ἄλλῃ γενόμενος, τὸ χρεὼν
 ὅστις ἐστίν, κατασπάσει λαβόμενος τὴν ποδὸς,
 ἐξ ἀτελεῖς ἢ ἐλπίδων. EPM. Ἀπαγε.
 δυσφύμα γὰρ ταῦτα, ὅ Λυκίε. ἀλλ' εἴ
 βιώσῃ, ὡς μίαν γὰρ ἡμέραν εὐδαιμονήσῃ,
 σοφὸς γενόμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἰκανὴ σοι ἀντὶ
 τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; EPM.
 Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὅποσοι ἰκανή.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ἔτι εὐδαίμονα, καὶ
 τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴ ὑπομένειν δι' αὐ-
 τὰ, ὥστε ἔχεις εἰδέναι; καὶ γὰρ δὴ αὐτὸς πᾶν
 ἀνέλελυθας. EPM. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ
 πρὸς τοῦτο λέγουσι, ὅτι πᾶν οἶδον. ἄτε ἀκρό-
 ταις ἡδὴ ἐστίν. ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς θεῶν,
 πᾶσι τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν
 εἶναι ἢ ἐκείνῃ πᾶσι τινὰ πλεονέκῃ, καὶ δόξαν,
 καὶ ἡδονὰς ἀνομιμωμένης; EPM. Εὐφρόνῃ, ὅ
 ἐταίρῃ. εἶδεν γὰρ ὅτι ταῦτα, πρὸς τὸ ἐν τῇ
 ἀρετῇ βίον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τὰ
 γὰρ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξῃ πρὸς τὸ τέλος τῆς
 ἀσκήσεως ἐλθόντας; EPM. Σοφίαν, καὶ ἀν-
 δρείαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ
 τὸ πάντα ὅστις ἀσκήσας πεπεισμένος,
 ἢ ἕκαστα ἔχει. πλεονέκῃ δὲ, καὶ δόξας, καὶ
 ἡδονὰς, καὶ ὅσα τὴν σῶματι, πάντα ταῦ-
 τα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυόμενος, ἀνέρχεται,
 ὥστε φασὶν ὅτι Ἡρακλῆα ἐν τῇ Οἰτῇ κατα-
 καυθέντα, θεῶν γυνῆς. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque
 perducturus sis? tot labores sustinere, &
 aeternis vexari noctes ac dies, cum nescias,
 an non te jam prope fastigium enixum, in-
 stans fatum ex imperfecta spe pede prehen-
 sum detrahat. HERM. Apage. mali enim
 ominis sunt ista: sed vivere liceat; ut u-
 num certe diem sapientiae possessione bea-
 tus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot la-
 boribus unus ille dies? HERM. Mihi
 quidem minuta quamvis temporis particula
 satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac
 talia, propter quae sustinere omnia consul-
 tum sit, unde potes scire? neque enim ipse
 unquam adscendisti. HERM. Ego vero
 magistro fidem habeo dicenti, ille quidem
 omnino novit, fastigium jam adsecutus sci-
 licet. LYC. Qualem autem dixit, per
 o ego te Deos oro, illorum conditionem,
 aut quam ibi esse felicitatem? num quid
 divitias, & gloriam, & voluptates inexsu-
 perabiles? HERM. Bona verba, amice,
 nihil enim ista ad vitam cum virtute con-
 junctam. LYC. Quae igitur dicit bona,
 si haec non dicit, habituros, qui ad finem
 exercitationis pervenerint. HERM. Sa-
 pientiam, & fortitudinem, & ipsum ho-
 nestum, & quod firma persuasione novit,
 quomodo se habeant singula. Divitias au-
 tem, & glorias, & voluptates, & quaecumque
 sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque
 exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum
 in Oeta conflagrasset, Deum factum. Et-
 enim

a LYK.] Male deest haec persona in f. Ald. Fr. H. Aderat in reliqq. & marg. At. M. duo puncta, qui-
 bus personae solent designari. b Ἀδελφῷ] Ἀδελφῶν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα f. male.

36. Τὸ χρεὼν ἐστίν] Factum imminens. f. Br.
 43. Ἀκαριαῖον] Vid. rurs. infr. c. 62. M. du S.
 53. Πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀρετῇ βίῳ] Πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀρετῇ βίῳ ἄλ-
 λ' οὐ τίνα. &c. Excidit persona Ἀντιφῶν. Scilicet fuisse:
 πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀρετῇ βίῳ. ΛΥ. ἄλλ' οὐ τίνα. Th. M.
 Ibid. τῇ ἀρετῇ βίῳ] Post verba haec scribe. ΛΥ. f. Br.
 59. Πλεονέκῃ] Conf. supr. Mar. c. 12. M. du S. Et
 nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9.
 f. F.R.
 62. Ἡρακλῆα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα] Quod supra
 narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII

& HERCULIS. Vulgo autem credi solitum ho-
 mines igne purgari, defunctosque igne quo crema-
 bantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluri-
 bus probatam Rever. Jac. Elster. ad I. ep. ad Co-
 rinth. III. 15. f. F.R.
 66. Δι' ἡμεῶν] Munckerus ad Hyg. XXXVI. emen-
 dare jubet, ac legere δι' ἡμεῶν; sed nulla medicina
 eget locus sanissimus. M. du S.
 84. Ἀν' ἀνελόν] Lege δουλοῦν. F.G.
 Ἀν' ἀνελόν] Non male quidem Gajetanus conjicit; &
 sic rursus infra c. 13. f. μάλιστα in μάλιστα, mutat,
 item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgaram a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicat, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descenderunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis; quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime; quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sum. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequabar, credebam-

καλὸν ὅπόσον ἀνθρώποις εἶχε τῶν δὲ τῶν μη-
65 τρῶς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκέραιον φέρων τὸ
θεῖον, ἀνέπιαστο ἐς τοὺς θεοὺς· διδρακρινθεὶς
ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ἔτι δὲ ὑπὸ φιλοσοφίας,
ὡς τῶν ὑπὸ τινὸς πυρός, ἀπαντα ταῦτα περι-
εργασθεὶς, ἀ τῶν ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι
70 δοκῶν, ὅτε ὁρθῶς διδάσκουσιν, ἀνελθόντες ὅτι
τὸ ἄκρον, εὐδαίμονός, πλεῖν, καὶ δόξης,
καὶ ἡδονῶν ἄλλ' ἐνδὲ μνησθέντες ἔτι, καταγε-
λαῶντες δὲ τῶν οἰομένων· ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὴν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμοτίμει, τῶν
75 οὐκ οἶτον, ἀνδρῶν καὶ εὐδαίμονα λέγεις τῶν
αὐτῶν, πλεῖν ἄλλα τό δέ μοι εἶπε, καὶ κα-
τέρχονται πρὸς ἐκ τῶν ἄκρας, ἢ ἐθαλῶσαι
χορηγούμενοι τοῖς κάτω, ἀ καταλελοιπάσαι,
ἢ ἀνάγκη ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν,
80 καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλεῖν καὶ δόξης καὶ
ἡδονῶν καταγελαῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῶ-
το, ὦ Λυκίμει· ἀλλ' ὅς ἐν ἀποπέλει τῇ πρὸς
ἀρετῇ, ἔτε ὀργῇ, ἔτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυ-
μίαις ὁ τοῦτο· ἀνδραγαθῶν· ἐν δὲ ἐν λυκίμ-
85 τῶ, ἐνδὲ ὅλας πᾶσι· ἔτι τοῦτο πᾶσι ἀν.
ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἶγε με δεῦ, μηδὲν οὐκ ἔσσαν-
τα, εἰπὼν τὰ λήθεις, ἀλλ' εὐφημῶν χρηστέ-
μαι, ἢ μὴδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ
τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ'
90 οὐκ ἔτι, τί καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἐταῖ-
ρε, ὡς ἐγώ γε, καὶ πᾶν ὄκνη. ΕΡΜ. Ἀλλὰ
μὴ ὄκνη, ὦ γυναιξ, πρόσθε μόνον ἐμὲ λέγον.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοῖνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμοτί-
μει, δηγυμένῃ σοι παριπόμεν, καὶ ἐπίσθλου
ἔτις

δ Διδρακρινθεὶς] Constat Edd. lectio & ms. M. e Ταῦτα] Τὴ ταῦτα Hein. f. 1. A.] E. W. g Μῆδ' Μ. δ' J. h Εἶναι] Sic H. P. Bz. Fr. & P. E. J. ἢ vero A. Fl. & W.

item c. 22. ἀν εἶδης in εἶδης, ac non semel alibi; ve-
rum quo frequentius id fit, eo jam minus neces-
sarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis
tuere potest.

87. Πᾶσι] Stoici, teste Aristot. II. Eth. ἀποπέλει
τοῦτο εἰς ἀρετὴν τὰς ἀρετὰς definitabant.

87. Ἀν' εὐφημῶν χρ.] Βοηθὰ νοῦθα. Sunt verba so-
lemnis huius formulae εἶνα πᾶς ἔγω λέω, εὐφημῶ
χρ. de qua copiose Scal. ad Vart. pag. 94. leg. Schol.

Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. J. B.
88. Μὴδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, εἶ-
ναι, μὴδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro-
prie habet J. Fl. J. Ed. J. a. Omnes prave. Ego
itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi vi-
deor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium
facessat, facileque illud εἶναι pro εἶναι scriptum fue-
rit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est.
& pro εἶναι quidvis ab imperitis positum.

Bbbbbb 2

97. Εἶνα

ἔχουσ' ἔχει, σοφὸς τε γίγνηται αὐτὸς, καὶ 95
 ἀνδρείος, καὶ δίκαιος, καὶ τὰλλα· καὶ πῶς
 ἐκκληνύμι πρὸς τὸ λόγον· ὅποτε δὲ καὶ
 πλεῖστα ἔφραδα καὶ ἀφρονεῖν σφᾶς, καὶ δό-
 ξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε
 λυπεῖσθαι, πᾶν ἐβόησα (μόνῳ γὰρ εἰμὶ)
 ἐπέσθην, ἀναμνηθεὶς ἂν πρότερον εἶδον
 παῖντα. βάλει Φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἀνδρῶν
 ὀνόμαϊ; EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ
 τὸτο εἶπε, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλε
 αὐτὸς ἔτ' ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰτ' ἄλλα αἰδῶς
 ἔξω, καὶ γέρον ἦδη ἐς τὸ ὕστατον. EPM.
 Τί ἐν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα καὶ
 Ἡρακλεῶτιν, ὃς ἐκ πολλῶν συνεφιλοσόφη
 αὐτῷ, μαθητὴς αὖν, καὶ ξανθὸν, καὶ ἱριεπὸν;
 EPM. Οἶδα, ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τέτονον.
 ΛΥΚ. Ἐκείνον αὐτὸν, ἐπεὶ καὶ μισθὸν, οἶμαι,
 μὴ ἀπέδιδε καὶ καίρῳ, ἀπήγαγε· ὥστε καὶ
 ἀρχοῖν ἐναγχος, πειθεῖς γε αὐτῷ δομῆ-
 τιν· ὥστε καὶ τράχην, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζεσθαι,
 καὶ εἰ μὴ καὶ συνήδων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos
 & fortes, & justos, & reliqua, mulcebar-
 que aliquantum sermone illo tuo. Cum
 vero etiam divitiarum contemtores esse di-
 ceres & gloriae & voluptatum, & nec iras-
 ci illos neque dolere, hic omnino (soli enim
 duo sumus) institi, cum in mentem
 veniret quae paullo ante videram facientem
 . . . vis dicam quem? an satis est etiam
 tacito nomine? HERM. Nequaquam,
 sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC.
 Ipse tuus ille doctior, reverentia dignus vir
 caetera, & ultimae aetatis senex. HERM.
 Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem
 nosti illum Heracleensem, qui diu cum
 ipso philosophatus est, tamquam discipulus?
 Orusum illum? contentiosum? HERM.
 Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC.
 Illum ipsum, cum mercedem puto in tem-
 pore non solveret, rapuit nuper ad magi-
 stratum, obtorto collo, vociferans & ira-
 rum plenus, & nisi familiarium quidam,
 qui commodum adessent, eripuissent ipsius.

a Πλούτου] Sic J. H. Fl. Fr. S. A. Πλούτων P. sola. b Ἐπίτω] Ἐπίτω W. Sed prius Edd. constanter
 segitant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Παρὶ vulgo Edd.

97. Ἐκκληνύμι πρὸς τὸ λόγον] Sic in Nigrino & se-
 pe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. J. B.

98. Πλούτω] Quum ad Parisium exemplar descen-
 datur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφραδα
 καὶ ἀφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reli-
 quas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis no-
 taverat M. du S. Evolvi itaque alias editt. sex, easque
 Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra
 c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καὶ ἀφρονεῖν, ipsa etiam ha-
 bet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadra-
 ret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni
 Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen plu-
 ralem πλούτοι pro divitiis usquam alibi invenio, ne
 in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus cen-
 tena singularis exempla habet *Suicerus* in Thel. Et sic
 etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit
 Aristot. Pol. I. c. 6. scribens: πλούτου γὰρ εἶναι τὸ πλού-
 του ἐν χρημάτων. ibid. paullo post: πλούτου καὶ χρημά-
 των πῆστις. Mox rursus: πλουτὸς πλούτου, &c. ubi
 commodum pluralem potuisset adhibere, si is fuisset
 usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quacras
 num duo sint Pluri? vel an differat Plutus a Plutone,
 qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum,
 vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in Ti-
 mon. c. 21. ubi PLUTUS ait, se non suis ingredi re-

ditum. sed a PLUTONE mitti, de quo disputat Il-
 lustr. Spanh. ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum
 ibi sic loquitur Lucianus, vel verum quod Cl. Bar-
 laeus ibi notat; etsi Plutus a Plutone diversus sit apud
 poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum.
 Verum Barlaei notas Cl. Hemsterb. ibi non addidit,
 nec nos jam de Plutone re nimis nota plura disputabi-
 mus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτὸς vocatur
 Plutus, & Plutus opes designat, recte dici
 Plutum a Plutone mitti. Etsi enim Plutus modo
 Deum, modo divitias significet, Plutonis appellatio
 tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tan-
 tum significet, (& licet semel iterumque confundatur
 aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem
 differentiam sublatam.) Interim pluralem πλουτων
 hoc loco recte legi posse credo, quia Lucianus ait: tu
 Hermotimo mihi narrabas modo: divitiarum contem-
 tores esse philosophos, cumque ipse Hermotimus, ad cu-
 jus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus
 sit, & hic commodum eodem numero repetentur
 πλουτων, veluti & in Neryon. c. 12. Πλούταις τίς ἄρ-
 χων, iterum ibid. πλουτων λέγει, καὶ γὰρ. Philoso-
 phicum enim esse videtur similia plurali num. usur-
 pare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi osten-
 dimus. Sed & Xenoph. Ephes. L. 2. p. 32. πλουτων καὶ

manibus juvenem, crede mihi, correptum morfu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras temporari. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & con- temnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lyci- ne, de his disputare tecum; jam enim fe- stino ad ipsum audiendum, ne forte im- prudens plane fero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοισι τὸ νεανίσκον ἐκ τῶ χειρῶν αὐτῷ, ὡς ἴοσι, προσφύς αὐτῷ, ἀπέτραγεν αὐτῇ τὸ ῥῖνα ὁ γέρον, ἕτως ἡγανάκει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ αἰεὶ ἐκείνῳ, καὶ ἀγνά- μων, ὡς Λυκίῃ, πρὸς τὰς ἀποδόσεις. ἐπὶ τῆς γε ἄλλης, οἷς δανείζει, πολλὰς ὀφεί- λας, ὅθεν τοιοῦτόν ποτε ἀγαστέον. ἀποδιδάσκει γὰρ αὐτῷ καὶ καὶ τὸν τῆς τόκους. ΛΥΚ. Τὶ δὲ, ἀνὰ μὴ ἀποδιδῶσιν, ὡς μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρῶν ἢ ἡδὲ ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μικρῆτι τὸ ἐν τῇ οἴτῃ καταλειμμένων διομέ- νῳ; ΕΡΜ. Οἷε γὰρ ὅτι ἐαυτῷ χάριν ἐκείνῳ πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐσπένδακεν; ἀλλ' ἐστὶν αὐ- τῷ παιδία κεκοινῶν, ὡς κῆδε, μὴ ἐν ἀπείρῃ καταβιάσῃ. ΛΥΚ. Δέον, ὡς ἐρμότιμῳ, ἀνα- γαγίην καὶ κεῖνα ὅτι τὴν ἀρετὴν, ὡς συνδιδαι- μοσίην αὐτῷ, πλεῖν καὶ καταφροσύνην.

ΕΡΜ. Οὐ γοῶν μοι, ὡς Λυκίῃ, πρὸς τῶν ἀγαστέων σου σπεύδω γὰρ ἡδὲ ἀ- κροάσασθαι αὐτῷ, μὴ καὶ λάθω τελείως ἀπο- λυφθῆς. ΛΥΚ. Θάρρει, ὡς γὰρ. τὸ τέμπε- ρον

509

d Διατίθειν] Sic Fl. H. P. & M. Διατίθειν] f. d. Δι] Δι W. prius vero Edd. f. Αὐτῷ] Αὐτῷ W. ma- lc. g. Καταφροσύνην] Καταφροσύνην W.

ἐπιμαλίας.

7. 'Ες τὸ ἕρως] Valde.

11. Δίον] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Λεῶ, ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse.

M. du S.

13. 'Αποδίδω] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & sapissime cum substant. μισθός jungi, adeat Rever. Jac. Elphr. ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπὸ τοῦ μισθοῦ ex Achill. Tat. Arisph. Aelian. & hoc Luciano testimonio probatur.

f. F. R.

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur πρὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρὰ.

M. du S.

20. ΕΡΜ. Πονηρὸς] Omissum Non mirum, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo Nam vel Enim, ostendimus ad Quinil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, αἰεὶ γὰρ ἐν ταύτῃ χάριτι κ. τ. λ. Hoc enim vult, Non mirum te ita interrogare, vel Sentio cur ita interroges &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, ma- lim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel ob-

f. F. R.

f. Br.

servatum ad plures interpretationis nostrae locos per- tinere videbit, qui volet attendere.

f. M. G.

23. 'Αποδιδάσκει γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοῦς τόκους. Λυ- κί δὲ, ἀνὰ μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda per- sona, & Luciani nomen praeposendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios seivum sta- tueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mi- rum non esse, quia illi obeant in furore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? f. G.

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece di- citur, quod sit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. Lucr. Platone: Πα- ρέδωκε δὲ αὐτῷ Πλάτωνα Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' ἐπιστολῆς ἀφ' ἑαυτοῦ. Tradidit ipsum (Platonem) Pelli- di Lacedaemontio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam eis καιρὸν dicunt: Alexis, eis καιρὸν ἔκτισε. Aris- ph. in Pluto pro eo ἀπὸ τοῦ dixit, quod Scholiafles interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & κατὰ καιρὸν ὡς ἀπο- βῶν ἀπὸ τοῦ, quem admodum esse, in marg. Graev. Edit. notaverat

T. H.

27. 'Εν τῇ οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med.

f. F. R.

Bbbbbb 3

38. 'Εκ-

ρον γὰρ ἐκεχευρία ἐπήγγαλ'· ὥστε ἐγὼ ἀφί-
 μί σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τ' ὁδοῦ. EPM. Πῶς λέ-
 γεις; ΛΥΚ. Ὅτι ὡς τὰ παρόντα ἐκ αὐτοῖς
 αὐτὸν, εἴγε χρὴ περὶ τὰ προγράμματα
 σινάκων γὰρ τι ἐκρέμασθαι ὑπὲρ τῶν συλῶν
 μεγάλους γράμμασι λέγον, τήμερον δὲ συμ-
 φιλοσοφῶν. ἐλέγχο δὲ πᾶς Εὐκράτει, τῷ
 πάντῃ, διεπήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς
 ἐστῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ὡς τῷ
 συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τῆς Περι-
 πάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι
 αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν
 τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε τῷ ἐκ κραυγῆς
 πονήρας τὴν κεφαλὴν ἀφελθῆναι, καὶ ἰδρῶσαι
 μάλα πολλά ἐς μέσας νύκτας, ἀπαθείας,
 ὡς φασί, τὴν σπουδῆς. ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώ-
 κει, οἶμαι, πλεόν τ' ἰκανῶς, τὴν παρόντων ὡς
 εἰκὸς φιλοφροσύνης προσηνόντων, καὶ ἐδάδην πηκτεῖ
 πλεόν, ἢ καὶ γέροντα. ὥστε ἀναστρέψας, ἡ-
 μερῶς τε ὡς ἐφασκον πολλά, καὶ μόνον ἀριθ-
 μῷ ὠδύλαδων τὰ κρία, ὅποσα τὰ παιδὶ
 κατόπιν ἐστῶσι. ὠδύλαδων, καὶ σημηνάμιδος
 ὠπτιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδὲνα ὁ

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod re-
 liquum est viae remitto. H E R M. Quid
 ais? L Y C. Tibi illius jam copiam non
 futuram, si quidem fides habenda program-
 mati. Tabella enim suspensa super vesti-
 bulum, magnis literis scripta significabat,
 hodie illum non disputare. Dicebatur au-
 tem apud Eucratem, nobilem illum, filiae
 suae natalem qui celebraret convivio, heri
 coenatus, tum disputasse multa in convi-
 vio, tum Euthydemo Peripatetico iratior
 concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi
 solent contradicere Stoicis; a clamore vero
 caput illi dolere, & sudasse multum, pro-
 tracta in mediam noctem, ut aiunt, dispu-
 tatione. Simul vero biberat, puto, plus
 quam satis fuit, cum, ut fieri solet, con-
 viviae illum largioribus invitatiunculis ad
 bibendum provocarent; porro plus, quam
 pro sene, cibi sumserat. Igitur domum
 reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, &
 cum primum adnumerari sibi iussisset carnis
 frustra, quae puero a tergo stanti tradide-
 rat, & curate ea obsignasset, ab eo inde
 tempore dormit, imperato ne quis intro ad-
 mit-

α Οὐν] Sic P. & L. Aῦ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πέπικεν W. & Ex. Fl. Πέπικεν P. L. c Ἀριθμῶ] Ἀριθμῶ Fl. male. Ἀριθμῶ reliquae, item M. & P. d Παροξυνθῆναι] Παροξύνει B. Alterum tuentur Edd. reliq. & M.

38. Ἐκεχευρία] Ὅτι διὰ τὰς χαῖρας ἀπείχου τὴν ἔργον. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Hefych. J. B. Ibid. ὥστε ἐγὼ ἀφίμμι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίμμι σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τ' ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obispo, reddiderat enim: itaque quod reliquum est itineris tecum non conficiam; sed correxit Benediktus vertens: quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. J. F. R.

43. Μεγάλους γράμμασι] Theod. Marcil. ad Perf. dico ad Heliod. J. B.

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφῶν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius non praemississet, quam non. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θίλει, modo δι, modo προσταί, vid. ibid. Ego hic est suppleendum arbitror, ut sit: hodie non est φιλοσοφῶν, i. e. non possum. tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. J. E. R.

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτει. J. B. Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοφ. Foran etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius Eucrates videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermitimus: Theopropolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in Mith. c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plin. & Merc. seu v. d. V. M. du S.

50. Οὐν] P. & L. pro αὐ quod in reliquis est. M. du S.

55. Φιλοφροσύνης] Conf. supra de Merced. Cond. c. 16. M. du S.

57. Ἀρ. ὠδύλα τὰ κρία] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensiibus in solennibus iniriandorum conviviiis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περι ἀναμνηστίας. Προκαταστάμεν τὸ ἀνέλεον, δύναι δὲ τὴν τραπεζῆν. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. p. 219. M. du S.

70. Οὐδ' ἀναμνηστί] Ut in Tim. & passim alibi. J. B.

75. Σαύ-

mittatur. Haec autem e Mida audiui ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Mida? L Y C. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec in cruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestorem quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. L Y C. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorum, scyphum adeo gravem manu tenentem?

εὐδοκίᾳ τῶν ἀγγέλων. ταῦτα δὲ Μίδα ἤκουσα ἢ οἰκέτε αὐτῷ διηγούμενῳ τισὶ τῷ μαθητῇ, οἱ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

EPM. Ἐκράτησε δὲ πότερ', ὦ Λυκίη, ὁ διδάσκαλ', ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴτε καὶ τοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδα; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασὶν, ὃ Ἑρμότιμ', ἀγχώματα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ὅτι τέλει τῇ νίκῃ, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο, καὶ ὧσα πολὺ ὁ προσβύτης ὤφειλε. ἢ γὰρ Εὐθύδημον, ὃς ἀναμωτί Φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πειθεῖσθαι οὐκ ἠθέλην, ὃς παρῆχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλεγχέσθαι, ὁ διδάσκαλός σε ὁ βέλεις, ὃν εἶχε σκύφον. Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτῷ, πλεονέκτητα κεκοιμήν, καὶ ὅπως ἐκράτησεν. EPM. Εὖ γε. ἢ γὰρ ἄλλως ἔχοντι πρὸς τὴν μὴ ἐθέλοντας εἶκον τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμ', πάντῃ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμῷ κρείττονα, σκύφον ὅπως βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἄλ-

e 'Αναμωτί] 'Αναμωτί W.

67. 'Αγχώματα] Ἴσθ', ἐγγὺς τῷ ὀμαλῷ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum*. Iliad. A. f. Br. Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Hom.* lib. 5. de Scypho Nestoreō Interp. *Martialis* ex Iliad. 11.

Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* II. A. 631.

M. du S.

76. Νεστόρειον] Δίκας ἀμφικύπτων, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo censentur Nestore fundi
Pollice de Pyllo tria columna nises.

(vulgo pro columna, columba legitur ap. *Martial.*) Longol. Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. A. 635. Respicit autem noster hos praecipue duos versus

Ἄλ' ὃ μόνον δαπάνησεν ἀσπερα τραπέζης
Παλῶν ἴσθ'. Νεστόρ δ' ὃ γέρον ἀμολγῇ αἶματι.

M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμῷ κρείττονα] Satis vulgaria c-

rant, quae supra §. 10. ad v. παρὸν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμός ab ὄργῃ. Θυμός est fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 251. Θυμός ἐστι ζῆς τῷ πρὸς καρδίαν αἵματι, ὃ ἀπὸ ἀντιπαθέσεως κινουμένου, ἢ ὄργῃ παραχρησάμενος. Sic tere etiam *Laetius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice intinuant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. A. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἀρᾶν, subito commoveri, vel furere. Cic. θυμὸν vestis exanimatissimam. Tusc. IV. Exanimatissimam, inquit, est ira nascens. Ὅργη vero est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria. Ὅργη ἴσθ' ἐκιδύμια τιμαίης τῇ ἰδωμένη δούκονται, ut idem Schol. & *Laet.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὄργην ἀπὸ τοῦ ὀργίζω, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae.

Quon-

Ἀλλὰ, ὁλοὴν γὰρ ἄγομαι, τί ἐ δὴ γῆ
μοι ἑταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ἁρμύνης τὸ πρῶτον
τον φιλοσοφῆν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν,
ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ δὲ πρῶτον δὲ δὲ
ξάμεν; ἐ γὰρ ἀποκλείετε με δηλαδὴ
φίλοι ὄντες. EPM. Εἰ γὰρ ἐβλήσεαι, ὦ
Λυκίε, ὅψαι ἐ βραχεὶ ὅσον διόσεις τῶν
ἄλλων, παῖδας εὖ ἰδοὺ οἴση ἀπαλίας ὡς
πρὸς σέ, τοσούτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.
ΛΥΚ. Ἰκανὸν, εἰ μὲν εἴκοσιν ἔτη γενοίμην
τοιούτου, οἷόν σου ἴδν. EPM. Ἀμέλει καὶ
αὐτὸς καὶ σέ γεγονός, ἡρξάμεν φιλοσο-
φῆν τετρακακοντῆτης ἡλικίᾳ, ὅποσα, οἶ-
μαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ,
ὦ Ἑρμότιμ. ὥστε καὶ αὐτὴν ἄγε, λαβὼν
καί με, δίκαιον γὰρ καὶ πρῶτόν γε μοι τῆτο
εἶπε, δίδωτε ἀντιλέγειν τοῖς μαθήσασιν, ἢ
τι μὴ ὁρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ
ἐφίελε τῆτο τοῖς νεωτέροις; EPM. Οὐ πά-
ν. σὺ δὲ, ἢν τι βέλῃ, ἐρώτα μέλαζ, καὶ
ἀντίλεγε ῥᾶν γὰρ ἔγω γὰρ μάθης. ΛΥΚ. Εὖ-
γε, νῆ καὶ Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμ, αὐτόν, καὶ
ἐπώνυμον ὃν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi
sumus, quid non narras mihi tuo sodali,
quomodo primum animum ad philosophiam
appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit,
iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac
inde hora facto. Neque enim excludetis
me videlicet, amicum amici. HERM. Modò
velles, Lycine! paullo post videres
quantum superes alios, pueros, mihi cre-
de, judicabis, ad te si comparaveris, omnes:
tantum illos superabis sapientia. LYC. Sa-
tis mihi fuerit, si post viginti annos talis
fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli
esse sollicitus, ego quoque ea, quae
nunc tu es, aetate philosophari coepi, qua-
draginta circiter annorum, quot tu jam,
puto, natus es. LYC. Nempe toridem,
Hermotime. Itaque eadem via susceptum
me quoque ducito; aequum enim est. Sed
primum quidem hoc mihi dic, Permittitis
ne contradicere discipulis, si quid minus
recte dictum illis videatur? an non conce-
ditis hoc junioribus? HERM. Non us-
quequaque. At tu si quid volueris, inter
discendum interrogato, & contradicito, sic
senim discas facilius. LYC. Bene ita me
Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cuius tu no-
mine appellaris.

14. At

a Ἐτι συνοδῶ] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνωδοῦσθαι. b Γὰρ] Γαῖον Marc.
c Μάθης] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, Solanus quinquies repetit,
ad verba δίδωτε, ἐφίετε &c. quae subijcerē nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργή & θυμὸς jun-
guntur in oratione, reddenda sunt, *ira* & *excan-
descentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est
apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is
reddit: *Vitum senem exasperabas, alienum ab iracun-
dia, animoque potiorum* (Parisi. animoque longe praec-
stantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira
atque excan-
descentia plane alienum*. i. e. senem, qui
non tantum irae, verum etiam ipsi excan-
descentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit.
Alia phrasi diceretur: *Ὁδὲ μὲν ὀργὴ μὲν θυμὸς καθ-
ύλει*. Sic fere Lucian. in *Reviviscēt*. c. 8. pr. — *ὡς
ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθύλει αὐτὸν*. i. e. *iram
posse tangere Platonem vel Chrysip-
pum*, vel, *numquam iratum posse fieri*. q. d. Credidi
semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non in-
cellexit vim phraeos interpres, vertens: *Ego vero me*

numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere
posse existimasset. Similiter Lucian. Bacch. c. 2. *ὡ-
δὲν ποιοῦν ὀργὴν καὶ θυμὸν* legimus. Haec ille. *Κρίτων*
certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior
est. veluti *ἡττων* qui vincitur, & quidem vel primiti-
va haec est significatio, cum a *κράτος* robur derive-
tur, & sic *κράτῳ vincere*, in potestate habere. Sic
inquam noster supra, de *Merc. Cond.* §. 19. f. *κρίττω-
νας χρημάτων* eruditos vocat, pecunia superiores. Nec
non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. *χρημάτων κρείστων*, pec-
unia invictus. Ita fere *κρίτων λόγος*, de quo su-
pra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. f. *κράτῳ
δὲ πόντος*; Uter vero discessit superior? f. *F. R.*

84. Τί ἐ δὴ γῆ μοι ἑταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ἁρμύνης τὸ
πρῶτον φιλοσοφῶν, ὡς ἐ αὐτὸς εἰδέναι, ἐπισυνωδοῦ-
σθαι ὑμῖν, τὸ δὲ πρῶτον δὲ δὲ ξάμεν.] Monstruosum ver-
bum ἐπισυνωδοῦσθαι potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audiui, & alios multos esse (*qui diversas vias sequuntur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa? HERM. Omnino diversa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa. HERM. Recte sane.

15. LYC. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem *αργυμέντο* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς ὅστις ἢ ὅπῃ φιλοσοφίαι ἄγουσα, ἢ τῇ Στωικῶν ὑμῶν; ἢ ὁ Ἀληθὴς ἐγὼ ἤμουν, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικυρεῖοι, καὶ οἱ τῇ Πλάτωνα ὀπιγραφομένοι. καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντιθένης Ζηλαῖαι, καὶ οἱ δὲ τῷ Πυθαγόρῃ, καὶ ἄλλοι πολλοί. ΛΥΚ. Ἀληθὴς ταῦτα, πολλοὶ γὰρ εἰσι. πρότερον δὴ, ὅτε Ἐρμότιμῃ, τὰ αὐτὰ ἔτσι λέγεσιν, ἢ ἀφύφορα; EPM. Καὶ πάντῃ ἀφύφορα. ΛΥΚ. Τὸ δὲ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως περὶ ἐν τῇ αὐτῇ, ἀλλ' ὅτι πάντῃ ἀφύφορα γε ὅλη. EPM. Πάντῃ μὲν ἔστι.

ΛΥΚ. Ἰθὺ δὴ, ὅτι φιλότις, δὲ πικρὸν αἰὶν μοι τῷ, πῶς περὶ τῶν τῶν πρῶτον σὺ, ὅπῃ τῷ φιλοσοφῆσαι, πολλῶν σοὶ θυρῶν ἀναπεπλησμένων, παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τῇ Στωικῶν ἦες, καὶ δι' ἐκείνης ἡμέρας ὅπῃ δέχτην εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθὲς ὅσης, καὶ ἢ εὐθείαν ὀπιδικηκῆσης, τῇ δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίς παῦτ' ἐτεμαίρεται τότε; καὶ μή μοι τῇ ἰδὴ δὲ τῷ τῷ σεαυτὸν οἰνοῖσι, τῇ εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἦδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲς τῶν πολλῶν ἡμᾶς δυνά-

Δι] Δι H.

editores? In posterum ex Ms. scribe & distingue: ὡς καὶ πῶς, ὡς δυνατὸν ἐστὶ, συνωδικοποιῶ ὑμῶν τοιοῦτον ἀρ-
ξάμενος, ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis.

87. *Ἐπὶ συνωδικοποιῶ*] Insolita quidem vulgata *πρὸς συνωδικοποιῶ*, & eo forsitan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, *longo quamvis intervallo sequi*, & sic, *quasi non iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur *ἐπὶ συνωδ.* M. du S.

89. *Εἰ τὸ ἡδύστυχον, ὅτι Ἀντιθένης*] Opsopæus: *si modo hac res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis Luciane.* Imo *usinam velles*. Luciane! Nam & paulo ante. *Εἰ τὸ γέννητο καὶ ἀνελθὼν, ὅτι Ἀντιθένης.* J. G.

91. *Παύσης*] *Rudes atque imperitis.* J. Br.

Ibid. *Ὡς πρὸς σὶ*] *Si tecum conferantur.* J. Br.

92. *Ἀδύτος*] Nihil hic variare Edd. notaverat Solaninus. Forsitan quia *ἀδύτος* vel *αἰτός* invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *sapientem prae illis sapies ipse.* I. e. ipse tibi videre.

Tom. I.

96. *Τοιοῦτον γὰρ*] Si istud de actate Luciani dictum, cum iis quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad Philosophos viderat, conferatur, constabit jam, qua actate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe actatis circiter vigesimo. At vero parum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo.

97. *Τοιοῦτον γὰρ*] *Τοιοῦτον γὰρ ὅτι ἔργον.* Th. M. 5. *Ὅντι μάλιστα*] *Μάλιστα Γαίητος* vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi supra ad c. 8. hujus Dial. v. *δουλιῶν.* J. F. R.

22. *Τὸ πῶς περὶ τῶν*] *Chinam habita fide.* J. Br. *Ibid.* *Τὸ πρῶτον σὺ*] Mihi non fit probabile castigatum & diligentem, si quis alius scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ libriorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum.

27. *Τὸν δ' ἄλλον*] *Intellige ὁδόν.* J. Br.

31. *Ἰπὲρ τῶν πολλῶν*] *Supra vulgus.* J. Br.

Ccccc

38. Καὶ

γάμρον ἄλλ' ὅτως ἀπικμαι, ὁποιῶν τό-
τε ἡσά ιδιότης, ἢ χτ' ἢ ἡν ἐμέ. EPM.
Οὐ συνήμι ὅ, τι σοι τὸτο βάλει, ὦ Λυκί-
ν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτῷ ἀγνώλοι ἡρώμην. 35
παλλῶν γ' ὅταν φιλοσόφων, εἶον, Πλά-
τωνος, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ Ἀλκαθένης, ἢ
τ' ἢ ὑμετέρων προγόνων, ἢ Χρυσίππου, ἢ
Ζηναιῶν, ἢ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ
πιστεύσας, τὴν μὲν ἄλλως εἶας, ἐξ ἀπάν- 40
των δὲ προελόμενος, ἅψ' ἀπὸ πρῶτης, ἀ-
ξιοῖς χτ' ταῦτα φιλοσοφῆν; ἀρα ἢ σὲ ὅσων
τ' Χαίρεφῶντα ὁ Πύλας ἐξέπεμψε ὅτι τὰ
Στωϊκῶν, δείξας ἐξ ἀπάντων ὁ προειπών,
εἶδ' ὅτι γ' αὐτῷ ἄλλῃ ἐπ' ἄλλο εἶδ' ὅτι φιλο- 45
σοφίας προτρέπειν, τ' ἀρμότιστα οἶμαι ἐκά-
στῳ εἶδ' ὅτι. EPM. Ἀλλ' εἰδὼν ταῦτον, ὦ
Λυκίην. εἶδ' ἡρώμην πείρειν τέταν τ' θεῶν.
ΛΥΚ. Πότερος σὺν ἄξιον θεῶν συμβεβίηκε
ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς αὖ αὐτὸς εἶναι 50
ἐλέαζ' τὸ βέλιον χτ' αὐτὰν, ἂν δὲ τ' θεῶν.
EPM. ὡμίην γάρ.

ΛΥΚ. Οἶαμι ἢ ἡμᾶς ἀν' διδάσκαις τὸτο
πρῶτον, ὅπως ἀφ' ἡμετέρων ἡμῶν εὐδὲς ὡς
δεχῆν, τίς ἢ δείξει φιλοσοφία ἐστὶ, ἢ ἡ ἀ- 55
ληφύσσα, καὶ ἢν ἀν' τις ἐλοιπὸ, παρείς τὰς
ἄλλας; EPM. Ἐγὼ σοι φράσω. εἴρων τὴν
πλείους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκαζόν
ἀμύνειν εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πρόσω τὴν πλείους

vulgo sumus, possis : verum pro eo re-
sponde, qualis tum eras, idiota, & mei,
ut nunc sum, similis. HERM. Non in-
telligo, quid hoc tibi sermone velis, Ly-
cine. LYC. Atqui nihil valde tortuosum
interrogavi. Cum enim philosophi sint
multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Anti-
sthenes, & de vestris progenitoribus Chry-
sippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo-
inquam, argumento reliquos adspersus,
ex omnibus elegisti quae elegisti, & secun-
dum haec philosophandum censeres? Num-
quid te etiam, ut Chaerephontem Pythius
ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos
omnium illos praedicens? Mos enim illi
salutem ad aliud philosophiae genus hortari,
qui poverit, opinor, quod cuique maxi-
me conveniat. HERM. At nihil tale,
Lycine, nec interrogavi de hisce Deum.
LYC. Utrum ideo, quod parum dignum
negotium deliberatione divina judicares, an
quod sufficere te putabas, qui per te i-
psam quod optimum esset, etiam sine Deo
eligeres. HERM. Nimirum sic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc pri-
mum docueris, quomodo ab initio statim
dignosci possit, quae sit optima philoso-
phia, & verax, quam quis relictis caeteris
eligat. HERM. Ego tibi dicam. Vide-
bam plerosque ad illam ferri, hanc itaque
optimam esse colligebam. LYC. Quanto plu-

a Χαίρεφῶν] Ἡμετέρων male Vorß. b Προειπών] Sic Edd. omnes & M. Προειπών legendum, conjiciunt,
vid. nott. c τῷ] τῶ male B2. τῷ ceterae & M.

43. Τὸν Χαίρεφῶντα] *Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἢν
πρῶτον γ' ὁ Πύλας Χαίρεφῶντα προτρέψειν εἶπεν ἰσχυρῶς

† δὲ πρῶτον Σωκράτης σοφῶταί. B.

*Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis
doctorem Stoicum fuisse judicet.

† αἰ] Omissam hanc in Edd. Clav. particulam infernit
M. du S.

33. Καὶ ἡμεῖς τ' ἡν ἐμέ] Et is aequae pariter sum.
J. Br.

38. Ἡμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δαδόντων. J. Br.
Ἡμετέρων] Nostri majores tamen Obscari verho in.
Ed. Paris. habebat, et si Ἡμετέρων in Graeco contextu
exhibebat. In Benedict. autem, vestrorum majorem.

41. Ἀπὸ πρῶτης] Qua delegisti.

J. Br.

42. Ὡς πρὸς τὸν Χαίρεφῶντα] Consule Platonem in So-
cratis Apolog.

44. Προειπών] Sic lego, non ut in omnibus, &
in ipso M. προειπών. Qui Graece sciunt, probabunt,
ut scio, emendationem nostram.

46. Τὸν ἀρμότιστα] Ὅσον.

74. Μὲν δὲ βασιλῆ.]

J. Br.

ad

plures videbas Epicureis aut Platoniciis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudo judicasse, & verum apud me dicere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite

δοτ' Ἐπικυρεῖαν, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠριθμησας γὰρ αὐτὰς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειρονομίαις. EPM. Ἀλλ' ἐκ ἠριθμησας ἔγωγε· εἰκάζον δὲ. ΛΥΚ. Ὡς ἐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὅς περ ἐγὼ τῶν ταύτων εἰκασμῶ φημι καὶ πλείους κρίναι, ἀποκρυπτόμενον λέγειν πρὸς με τὰ ληθές. EPM. Οὐ μόνον τὸτο, ὦ Λυκίνε, ἀλλὰ καὶ ἦσαν ἀπάσιον λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικυρεῖοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλεστοι, καὶ ἐριστικοί· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετρώπων, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωικῶν πολλοὶ ἐφασκον ὅτι ἀνδράδεις, καὶ πάντα γυγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τ' ὁδὸν, μόνον βασιλεὺς, μόνον πλάσιον, μόνον σοφὸς, καὶ συνόλων ἀπάσια.

ΛΥΚ. Ἐλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σέ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. καὶ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἀν' αὐτοῖς ἐκτίσθουσας ἐπαινῶσι τὰ αὐτῶν. EPM. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντιδόχοι ἐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἶκος· [ἔτσι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες.] EPM. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. EPM. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὅπως ὅπως αὖτις ἐξαπατᾷς με, καὶ ἐλέγεις τὰ ληθές, ἀλλ' αἶμα Μαργίτη ἀφ' ἀλέγεσθαι

TI-

d Oύτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. Μαργίτη] Μανωρίμ. V.

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.)

A. V.

80. Οἱ μὲν δὴ ἀντιδόχοι] Omnes priscæ Edd. A1. 7. H. B2. Fl. F. P. S. quas hic dedita opera consului, hæc ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντιδόχοι ὅσα ἔλεγον, ὡς τὸ εἶκος· ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Soulius, qui tamen posteriora illa: ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ. in Junt. deleverat; nimirum olfaciens glossam esse; idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντιδόχοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi.

J. F. R.

81. Εἶκος Ἐρμῶ.] In omnibus Impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur; ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφούντες, iniusse prorsus, si Dialogi Personæ tribuantur; exulare itaque ego jussi, cum palam sit, scholion merum esse, quid per ἀντιδόχοι Lucianus voluerit, enarrans.

M. du S.

86. Οἷα Μαργίτη] Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης.

J. Br.

Ibid. Μαργίτη] Cum Margita. Inerte & nullius pretii stolidoque homine, Margitis enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat.

G. C.

Μαργίτη ἀφ' ἀλέγεσθαι] Ἀφρονι, μαρῇ, de hoc Snid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves.

J. B.

Ccccc 2

Mar.

τινι, ὡς πιστεύσαι ὅτι Ἑρμότιμῳ, ἢ ἀπὸ
 συντεῶς, ἢ τῇ τότε γεγονόσῃ τεσσαράκοντα πε-
 ρὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρῶν, τοῖς
 ἰδιώταις ἐπίσθουσι, καὶ χυτὰ ὑπ' ἐκείνων
 λεγόμενα, ἢ ἐποιεῖτο ἢ αἶρεσιν καὶ τ' κριττέ-
 νων ἀξίῳ. ἢ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα
 λέγουσι.

ΕΡΜ. ὦ ἄλλ' οἶδα, ὦ Λυκίε, καὶ
 τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίσθουσι, ἀλλὰ καὶ ἐμαυ-
 τῷ. εἰδὼν γὰρ αὐτὸς κοσμίως βαδίζοντα, ἀ-
 ναβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντα αἰεὶ,
 ἀρεσποῦντας, καὶ χρῶν κυρίας τὰς πλείους,
 εἰδὼν ἄβρον, εἰδὼν αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον
 ὡς ἐκείνους, ὡς ἐκπληκτικὸν εἶναι καὶ κυ-
 κλῶν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ μίᾳ καλῶς ἡμα-
 τος, ὃ δὴ ἀρεσποῦν ἀπαλῶς εἶναι φασί. ΛΥΚ.
 Ἀρ' ἐν κακίᾳ εἶδες ποιήσας αὐτὸς, καὶ με-
 χρῶν πρόβου ἐλεγοῖ αὐτὸς ἐωρακέναι ἢ σὸν δι-
 δάσκαλον ὡς Ἑρμότιμῳ πρᾶττοντα; οἷον, δα-
 νείζοντα, καὶ ἀπαιτήσας πικρῶς, καὶ φιλο-
 κείως πᾶν ἐρίζοντα καὶ ταῖς ξυνουσίαις, καὶ
 τὰλλα ὅσα ἐπιδείκνυ; ἢ τῶν ὀλίγων
 σοι μέλει, ἀχρὶς αἰ εὐσταλὴς ἢ ἀναβολή, καὶ

te quodam disputare putes, qui credat,
 Hermotimum, virum prudentem, annos
 tunc natum quadraginta, de philosophia &
 philosophis fidem habuisse idiotis, & se-
 cundum illorum dicta fecisse electionem &
 principatum tribuisse. Neque enim talia
 dicenti crediderim.

18. HERM. Sed noris, Lycine; non
 aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Vide-
 bam enim illos decenter ingredientibus, ami-
 ctos honeste, cogitabundos semper, virile
 quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque,
 nihil neque molle, neque rursus in nimiam
 negligentiam prolapsum, (quo fit, ut atto-
 nitus aliquis & plane cynicus sit) sed in
 medio quodam statu, quem optimum om-
 nes esse perhibent, confisus. L Y C.
 Numquid igitur ista quoque illos facere vi-
 debas, quae paullo ante ipse dicebam me
 vidisse tuum, Hermotime, magistrum fa-
 cere? verbi causa, fenerari, & reposcere
 acerbè, & rixose omnino contendere in
 congressionibus, & reliqua quae in se de-
 monstrant? an parum ista curas, dum com-
 positus sit amictus, & barba prolixa, &

ca-

a Ἀπρ] Deest in W. Adest in Edd. b Ἐποιεῖτο τὴν αἶρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξίῳ sic, ut edidimus, legi
 in Edd. & M. notat M. du S. c Ἀπρ' οἶσθα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. d Ἰπικρ-
 πείσθου] Sic J. Fl. P. H. S. & M.

Μαργίτη] Scripsisse Homerum poematum, cui hoc
 nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de
 Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilus,
 Lib. de legg. Gr. (Graec. Ed. 990. C.) Junioris & vi-
 res tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p.
 CXXIV. Ed. Barnesi. Iliados praemissorum. M. du S.

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοφ. c. 3. M. du S.

90. Ἰπρ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. J. Br.

91. Αἶρεσιν] Φιλοσοφίαν. J. Br.

92. Ἀξίῳ] Forte ἀξίῳ, aestimationem, pretium. F. G.

Ibid. Τοιαῦτα λέγουσι] Non λέγουσι. J. Br.

94. Οἶσθα] Stare hoc verbum hic non potest. Cre-
 do scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εἰ ἴσθι, ut Pr. A.
 c. 5. & alibi passim. M. du S.

98. Ἐν χρῶ κορίας] Ad cutem tonsos. J. Br.

Ἐν χρῶ κορίας] Strictim attensus. Plaut. Capt. cujus
 ἀνδρῶν, per rectum attensus. Ἰπικρὶ κικαρμένους Ἀ-
 χιλοχο. Hoc genus tonsurae κικαρμένους dicebant, cui
 κικρῶ, vel κικρῶν opponebatur. De quibus vide Ari-

stoph. Schol. in Avibus, & H. Junium de coma c. 6.
 Vide & Λεξ. c. 5. A. V.

Ἐν χρῶ κορίας] Vide not. ad Vtr. anct. c. 20. M. du S.

Ἐν χρῶ κορίας] Ἐν χρῶ κορίας una voce F. G. scribit.
 Adfentiter, si probaret, nec enim ridiculum adeo
 est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, stu-
 dio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim,
 quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam
 satis exposuere, quid sit ἐν χρῶ κορίας, nihil amplius
 dicam, J. F. R.

99. Οὐδ' ἄβρον] Nihil in his molle. J. Br.

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam
 quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil
 curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti,
 hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in fo-
 ro? qui swags deque habens omnia, quam ipsam for-
 mulam ex Graecorum ἀδιαφορίας interpretatur Gellius
 XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut
 hoc utar, mollietis, hinc Cynica negligentia & cul-
 tus

capillus ad cutem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicumque vero ista non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sententiam? HERM. Quorsum hoc dixisti? LYC. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narrasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compositae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configuravit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignoverit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere neque incessum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πάγων βαδὺς, καὶ οὐ χρῶν ἢ καρὰ; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τεινὸν κανόνα, καὶ ἡδὲ μὲν ἀκριβῆ τὸ τοιῦτον, ὡς Ἑρμότιμος Φησι, καὶ χρὴ δὲ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ σχήματος ἀναγιγνώσκω τὴν ἁρίστην. ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, καὶ φρονήτικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀπεβλητέος.

Ἄλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παραίσεις πρὸς μὲν, περὶ αὐτῶν, εἰ ἔξαπατάμεν σουνίημι. EPM. Διατί τῆτ' ἐφηδά; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταῦτ' ἐξέτασιν λέγεις, καὶ ἀπὸ τῶν σχημάτων. ὡς πολλοὶ γὰρ ἐκεῖνοι εὐαχρηστοίτεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδῖν τιτὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρων πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντες. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὦν ἐπιθυμῇ φιλοσοφῆν; τῷ οὐκ ἀγνοῶ τὸ ἡμῶν προαίρεσιν προσηρηθῆναι, ὅτι χῆμα ἔτε βάδιμα ὅραν διδάμεν; EPM. Ἄλλ' ἔμοιγε εἰ πρὸς τυφλῶς

• Ω.] Ω. W. Sed Edd. omnes ἄν. f. Δωδεκάη.] Δωδεκάη W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. P.

tus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus.

11. Εἰ χρῶν ἢ καρὰ] Ut antea οὐ χρῶν καρὰς; quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti οὐ χρῶν καρὰς. *tonsi, curae tenuis.* Ipse vero longa coma venerandos, prolixa in capite Caesaris, capillus prolixior ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque supercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariss. *Gedfred. Malwynus.* Dixi hac de re antea. F. B.

20. Παίσεις πρὸς μὲν] Et haec ita legi in F. H. & Fl. adnotaverat *Solanus*; quasi variationem invenire optaret. Sed & sic leguntur in A. P. & S. Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς μὲν, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adversetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. r. de *Merc. cond.* ἔχρησεν πρὸς μὲν; nam praepositio non adsumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etsi atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπὸ τοῦ, ἐπὶ τοῦ) Sed aliud noster quaevisse videtur, phrasis nempe illi info-

lita videbatur: at non est, vid. *Aristoph. Plus.* 1056. supra l. c. jam adductum. Et nostrum infra *Soloe.* c. 6. pr.

21. Σουνίημι] *Mihi fucum fieri non sentio.* F. F. R.

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum statuat aliquis.* F. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ἂν] Ubi Hermotimus dixisset, posse etiam ex externo habitu judicari de optimo Philosophorum genere, continuo infert *Lucianus*, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμῇ φιλοσοφῆν; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam; persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμῇ φιλοσοφῆν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, & perpetuam Graecorum, *Luciani* potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima.

Εἰ τυφλὸς ἂν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; sed ἂν in mutandum monet F. G.

Εἰ τυφλὸς ἂν] Quia Codex W. *Jensianus* ac *Gujetianus* conjecturae assentitur, non dubitavi ἂν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμῇ minus commodum.

C c c c c 3

F. F. R. 44. O

ὁ λόγος, ὦ Λυκίε, εἰδὲ μοι μέλει τῶν
των. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲ, ὦ χρηστὲ, καὶνόν τι
τὸ γινώσκον εἶναι τῆς ἔτι μεγάλης, καὶ
ἅπασιν χρησίμου. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲ, ἔγω
ἡμῖν φιλοσοφίας μετέωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπι-
πρὸς μὴδὲ ὁρᾶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς
τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάν-
υχοῖτο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέπον-
τες, καὶν πάντων ὀφθαλμοῖς ὄντι, τί αὖν δύ-
καινὸ συνιδεῖν τὸ τῆ ψυχῆς, ὅπο γε τὸ ἔξω
ταύτης πειθαρχεῖ.

Ὁ δὲ βέλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δὲ ὅστις, ἔχ-
ῶτι τὸ γινώσκον τῶν ἀνδρῶν ἔρασι προσέειπε αὐτοῖς,
καὶ ἡξίους ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ τῶν γνῶσκον;
ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πᾶς ὅν οἶόν τέ
σοι ἦν, ἀφ' οὗ ἐφησθα ἐκείνων τῶν γνῶσκον-
των διδρᾶν, τὸ ὁρθῶς φιλοσοφεῖν, ἢ μὴ; ἔ-
γω φιλοῦ τὰ τοιαῦτα ἔγω ἀφαιρέσθαι,
ἀλλ' ἔστιν ἀπὸρρησία, καὶ οἱ ἀφανὶ κείμενα,
λόγοις καὶ συνεστίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις
τοῖς ὁμοίοις ὅφ' ἐμὸις. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀπὸ
κλας, οἶμαι, ἃ τίνα ἡττάσασθαι ὅς ἡφαιέ-
ει δὲ μὴ, ἀλλὰ ἰδὼν ἄκχε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC.
Debebat quidem, bone vir, commune
quoddam signum esse rerum ita magnarum
& omnibus utilium. Interim, si videtur,
extra philosophiam nobis maneat caeci,
quandoquidem neque oculis cernunt: quam-
quam talibus vel maxime necesse erat philo-
sophari, ne nimis graviter calamitatem fer-
rent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acu-
tissimum cernant, quidnam videre queant
eorum, quae in animo sunt, ex illo exter-
no amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi
est. Nonne *verum est* te amore quodam
mentis & *sapientiarum* in his viris ad eos
accessisse, & mente ac *sapientia* fieri volu-
isse meliorem? HERM. Ita est. LYC.
Quomodo ergo potuisti signis quae modo
dicebas, recte vel secus philosophantem
pervidere? Neque enim solent ita dilucere
talìa, sed secreta sunt, in occulto latent,
fermonibus & congressionibus, & operibus
similibus, vix sero tandem ostenduntur.
Itaque Momus ille, audisti puto, quid
Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc
audi. Fert nempe fabula contentionem inter
Mi-

44. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δὲ ὅστις, ἔχ-
ῶτι τὸ γινώσκον τῶν ἀνδρῶν ἔρασι προσέειπε αὐτοῖς;
Immodice Oplo-
pus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est,
quod diducis sum, nimirum te paranda & colligenda
sapientia cupidine cum istiusmodi viris conversari. Ab-
surde Benedictus & praefer Græca, istiusmodi autem
est, quod volo dicere, non solum sapientia virorum illo-
rum amore capitis ipsos adivisti, sed in sap. At particu-
la ἔχ est hic accipienda per interrogationem; cu-
jus notam quum subjecerint huic periodo Basileen-
ses, qui potuit eisdem placere Oplopus? Adscriptum
vere pater. Quod enim dicere volo, sic se habet: Non-
ne scientia virorum eorum causa ad illos accedis, &c.?

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas lin-
guæ, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic
apud nostrum collocatur illud ὅτι.

46. Καὶ ἡξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἡξίους. Sic In-
terpres.

53. Ὁ γὰρ Μῶμος] Fabula de Momii iudicio.

Ibid. Μῶμος] Conf. Is. B. c. 3.

55. Ὁ μῦθος ἱστοῖ] Hujus fabulæ mentionem fa-
cit Plato.

56. Ἐρίσας Ἀθηναίους, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ.
c. 39. 40.

57. Εὐτεχνίας πύρι] Propter anastrophe accentus
praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλο-
σοφίας πύρι constanter legitur. Quod ex Grammati-
cis notum. Sic Ham. II. B. 91. — τῶν ἀπο. Et Odyss.
H. 104. — μύλας ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura
ex prolae scriptt. adfert Cl. Jons. ad Juv. Trag. c. 33.

58. Ἀθηναίους δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit.
Graev. T. Hemsterb. Vid. Aristid. T. I. p. 21. C. ubi
Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non
sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, ad-
dere non possum.

65. Ἐπὶ τῶν] Ita pro vulgato Ἐπὶ τῶν dare non
haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter re-
stitui infra c. 31.

68. Εἰ ψυδῶν] Prave hic omnes ἦ, quod Bz. sola
ita emendavit.

H] Et Basil. 2. solam recte legere; Reliquas cum
Cod. M. male ἦ habere, notaverat Solanus. Non,
credo, quod ignoraret ἦ recte dici; nam vel hoc
ex adagio ἦ πῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ notissimum, sed quod hic
convenientius duceret. Potest autem stare vulgata,
et si

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, & quae

ἐρίσαι Ἀθηῶν, καὶ Περσέων, καὶ Ἑφαιστοῦ εὐτεχνίας ὡς περὶ καὶ τὸ μὴ Περσέω, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι· καὶ Ἀθηῶν δὲ, οἰκίαν ὅτι ποῦσαι· ὁ Ἑφαιστὺς δὲ, ἀνθρώπων ἀρα συν-
60 στήσαι. καὶ ἐπεὶ οὗτοι ὅτι τὸ Μόμου ἦσαν, ὅταν δικαστὴν προείλοιο, διασάμεν· ἐκείνῳ ἐ-
κάστῳ τὸ ἔργον, τὸ μὴ ἄλλων, ἅτινα ἠτιά-
σαίτο, πλεονέκων ἀνὴρ εἶναι λέγειν· ὅτι ὁ ἀνθρώ-
πος δὲ τὸτο ἐμμέλειο, καὶ τὸ δὲ χερτέλιστα
65 ἐπέπληξε τὸ Ἑφαιστον, διότι μὴ καὶ Διὶ-
δας ἐποίησεν αὐτῷ χεῖρ τὸ γένος, ὡς ἀνα-
πέλασθαι, γνῶριμα γίγνασθαι παρὰ αὐ-
βύλει, καὶ ὅτι ποῦσαι καὶ ἡ φαιδεί, ἡ ἀλη-
θεία. ἐκείνῳ μὴ ἐν αὐτῇ ἀμελεῖσθαι, ἔτι
70 οὐδὲ τῇ ἀνθρώπων διοῖτο. οὐδ' ὑπὲρ τὴν
Λυγκίαν ἡμῖν δέδοκας, καὶ ὅρας τὰ ἔδωκε, ὡς
ἔσται, ἀλλ' ὁ γένος, καὶ ἀπέχεται σοι τὰ
πᾶσι, ὡς εἶδεναι μὴ μόνον ἀ βύλει, καὶ ἀ
γυγίσσας ἐκάστῳ, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμεί-
75 νων ἢ χεῖρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poeniter, satis autem hoc, mihi quidem, est. L Y C. Mihi tamen

EPM. Παῖς, ὦ Λυκίη· ἐγὼ δὲ, χεῖρ
Διὸς εἰλόμην· καὶ ἐ μὲταμέλει μοι τὸ αἰρέσθαι.
ἰκανὸν δὲ τὸτο πρὸς γένος ἐμὲ. ΔΥΚ. Ὅμως
ἐν

a. Πέρ.] Sic r. f. ant. Aliae sup. d. Ἑφαιστῶ.] Sic f. H. A1. P. Item M. & P. Ἑφαιστῶ male Fl. & P.
b. H.] Et B2. H reliq. & M.

et si propter proximam praecedens est, forsitan melius foret si pro. Sed si est plane abesset, ac tam a legeres, nihil desiderarem: at noster nimis amat illud nati; quod vel ad nauscam infarcit in Somn. c. 1. 2. 3.

J. F. R.

70. Ὑπερ τὴν Λυγκίαν] Lynceis perspicacior. Perspica-
ces intelligentes & acute subtiliterque videntes Lyn-
cei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lyn-
ceo Argonautarum uno, qui discedebat ultra parie-
tem videre, Hieron. contra Joa, Origenistam. Val.
Flacc. L. I.

— — cumque aethera Juppiter umbra
Perdideris solus, transibis sidera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. Cic. de co. Lucian. Icaromenip. &
Dial. Menip. & Tiresiz.

G. C.

Ὑπερ τὴν Λυγκίαν] Ut in Contempl.

J. B.

Ὑπερ τὴν Λυγκίαν] Ita corrupte, ut exhibui, versus
Val. Flacc. exstat ap. Cogn. quem Graev. Edit. eodem

modo ex Parisina descripsit. Sed vid. Edit. Cl. Bur-
manni L. I. 466. ubi leges

— — cumque aethera Juppiter umbra
Perdideris, solus transibis sidera Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκία] Vid. Aristoph. Schol. in Phlo.

A. V.

76. Κατὰ Διὸς] Dei auspicio, divinis.

J. Br.

Κατὰ Διὸς] Conf. hujus Dial. c. 15.

M. du S.

Κατὰ Διὸς] Adducit haec Luciani verba Rever. Jac.
Bisner. ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ
Διὸς εἰλόμην: Ego divino beneficio elegi, firmatque ex
famblich. Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσπίς δὲ ὡς
κατὰ Διὸς ἀποσπένδον αὐτῷ τὸ πρὸς Διὸς. lactus iiaque,
quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Li-
sect i κατὰ Διὸς λόγῳ in Nov. Foed. potius lit. tristitia
secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte
ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam
similibus posset probari, ex profanis Scriptoribus, si
quid opus foret.

J. F. R.

79. Kai

οὐκ αὖ ἐποις, ὃ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ
 λέει μὲν ὡς πολλοὶ ἐμὸν ὁ πάλ-
 λῳ τῷ συμφετῷ, EPM. Οὐδὲν γὰρ αὖ σοὶ
 δέσκει, αὖ αὖ ἐπὶ. ΛΥΚ. Οὐκ, ὃ γὰρ 80
 δέ. ἀλλ' εἰδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιον αὖ με
 δέσκειν. ἐπεὶ δ' ἐν οὐ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ
 φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γυνοίμεθα σοὶ φι-
 λοσοφισάντες, ἐγὼ περὶ αἰσώμαι ὅπως αὖ οἶός
 τε ὃ κατ' ἐμαυτὸν ἐξυθρεῖν ἢ ἀκριβῆ 85
 τέτοιον κρίσιν, καὶ ἢ ἀσφαλεστάτῃ αἴρεσιν.
 ἄγε δὲ καὶ σὺ, εἰ βέλῃ. EPM. Ἀλλὰ βέλ-
 λωμαι, ὃ Λυκίε. ἴσως γὰρ τι γνώριμον ἐ-
 ρῆς. ΛΥΚ. Σκόπει δὲ, καὶ μὴ καὶ ἀγαλά-
 σης, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὖ 90
 τό. ἀνάγκη γὰρ ἔστω, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σα-
 φέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔγω δὲ μοι ἢ μὲν δέξεται, τοῖόν δέ τι, οἷον
 πόλιν τις εὐδαίμονας ἔχουσα τὰς ἐμπολιθου-
 μένους (ὡς φαίη αὖ ὁ διδάσκαλος ὁ σὺς, 95
 ἐκείθεν ποθεῖν ἀφ' ἡμετέρων) σοφῆς ἐς τὸ ἀκρό-
 ταιον, ἀνδρείας ἀπαλίας, δικαίης, σώφρο-
 νας, ὀλίγοι δὲ αὖ ἀποδείξας ὅσα δὲ πολλὰ
 γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἀρκαζόντων καὶ βιαζομέ-
 νων, καὶ πλεονεκτούντων, εἰδὲν αὖ εἰδὼς, φα-
 σὶν, ὃ ἐκείνη τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ'
 ὃ εἰρήνη καὶ ὁμονομία συμπολιτεύον, μάλα
 εὐκλόως. αὖ γὰρ ὃ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, ἐπ'

hoc non dixeris sufficere; sed negliges me
 in multa illa colluvione pereuntem cum re-
 liquis? HERM. Nihil enim tibi placet,
 quidquid dixerō. LYC. Non ita est, bo-
 ne vir. Sed nihil tu vis dicere, quod pla-
 cere mihi possit. Quandoquidem vero tu
 volens occultus es, & nobis invides, ne
 aequae ac tu philosophemur: ego tentabo,
 quantum ejus facere poterō, pro me inve-
 nire accuratum de his judicium, & sectam
 certissimam. Audi vero & tu, si volue-
 ris. HERM. Ego vero volo, Lycine.
 forte enim cognitu aliquid dignum dixeris.
 LYC. Considera igitur, sed noli irridere,
 si hominis omnino rudis in morem illud
 disquiram: necesse enim est ita facere;
 cum tu, qui melius scias, dicere clarius
 nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam,
 velut civitas quaedam beatos habens cives
 (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua
 via huc delatus) sapientes summo gradu,
 fortes universos, tum justos, temperantes,
 parum Diis minores. Eorum vero, quae
 multa apud nos fiunt, cum rapiant, homi-
 nes, vim faciant, justo plus sibi arrogant,
 nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam
 audere, sed per pacem & concordiam civi-
 tate una fruuntur. Nec mirum. Quae e-
 nim, puto, aliis in civitatibus seditiones
 &

a. Παραπολιθούσας] Παραπολιθούσας Fl. Sed pro vulgata stant H. P. S. Ec. & P. Παραπολιθούσας W. b. ἄν] Rectius abest αὖ in W. c. ἔθελαι] ἔθελαι F. male. ἔθελαι, quinque Edd. priscæ, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. supr. *Prometh.* c. 3. M. du S.

78. Ἐν πολεῖ τῷ συμφετῷ] Sic supra c. i. f. hujus *Dial.* αὖ τῷ πολεῖ τῷ ἰδιωτικῷ συμφετῷ. F. F. R.

79. Γὰρ σοὶ] Ἄν, quod hic inferretur in omnibus, duce W. delevimus. M. du S.

81. Ἄν μοι ἀρεσκῇ] Modo dixerat, αὖ σοὶ ἀρεσκῇ, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo; utrumque vero ulitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph.* *Plut.* 353. Adde eumdem. *Ran.* 103. Σὺ δὲ τὰς ἀρεσκῇ. Plura *Spanh.* ad *Plut.* l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Achar.* 188. *Eurip.* *Orest.* 210. *Thucyd.* l. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens: ὅτι ἐν τούτῳ ἀρεσκῇ; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ἐν τῷ τούτῳ ἀρεσκῇ. Conf. ibi Scho-

last. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. F. F. R.

Ibid. *Moi ἀρεσκῇ*] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipso M. scriptum sit *μοι*. Vid. *Enr.* p. 195. B. 198. A. M. du S.

Moi ἀρεσκῇ] Quia scilicet paullo ante praecessit *εἰδὼς* σοὶ ἀρεσκῇ, ideo & hic ἀρεσκῇ cum dativo constructum voluit *Soulis*; sed hoc non satis est causae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei adfiscere, id quod satis multis jam probavit *Stephanus* in *Thef.* Adde nos nota proxima. F. F. R.

92. Ἀρεσκῇ] Repono: ἀρεσκῇ ἢ χεῖρον. F. Br.

1. Ἄν εἰδὼς] *Eidōis* F. *Gujet.* Sed vide quae supra notamus ad c. 8. hujus *Dialogi.* F. F. R.

26. Κλου-

& contentiones excitant, quorum causa
sibi insidias struant homines, illa e
medio sublata apud illos sunt omnia. Ne-
que enim amplius aurum, neque volupta-
tes, neque glorias spectant, de quibus cer-
tent: sed olim civitate illa exegerunt, non
necessaria rati, quae in ea versentur. Ita
que tranquillam quandam & undique bea-
tam vitam vivunt, cum bonis legibus, &
aequalitate, & libertate, & bonis reli-
quis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, I
nonne dignum est omnes concupiscere civi-
tatem eam adipisci, nec laborem imputan-
tes viae, neque animum despondentes pro-
pter longitundinem viae, si futurum sit, ut
tibi pervenerint adscribantur & ipsi in *tabu-
lis publicis*, civitatemque consequantur.
EYC. Per Jovem, Hermotime, omnium
maximae in hoc elaborandum est, reliquo-
rum vero cura abjicienda; neque si haec
antiqua patria manum injiciat, multam ha-
bere rationem oportet, neque liberis aut pa-
rentibus, si cui sint, retinere cum ploratu
volentibus, frangi; sed primum quidem
hortari & illos ad eandem viam *ingredien-
dam*; si vero nolint vel non possint, di-
motis illis recta procedere ad beatam illam
ex omni parte civitatem; & ipso abjecto
vestimento, si forte illo comprehenso

γυμνῇ, τὰς τῶν αὐτῶν φιλονεικίας ἐγείρει, &
ὡς ἕκαστα ἐπιβουλευσὶν ἀλλήλοις, ταῦτα
πάντα ἐκποδῶν ὅτι ἐκείνοις. ὃ γὰρ ὅτι χρυ-
σίον ἔτι, ὅτι ἰδανὰς, ὅτι δόξας ὁρᾶσιν,
ὡς ἀφ' ἑαυτῶν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι
ἰοῦσ' ὡς αὐτοὺς ἐξηγητάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀνα-
γκάια ἡγησάμενοι συμπολιτεύεσθαι. ὅτι γὰρ
ληθὲν τινα, & πανευδαίμονα βίον βίωσι, ἐν
εὐνομίᾳ, & ἰσότητι, & ἐλευθερίᾳ, & τοῖς
ἄλλοις ἀγαθοῖς.

EPM. Τί ἔτι ὦ Λυκίῃ, οὐκ ἄξιον ἀπαν-
τας ἐπιθυμῶν πολιτίαν γίγναι, & τοιαύτης
πολίτεως, μήτε κάμαλοι ὑπολογιζόμενης ἢ
ὅτι τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῦθος ἢ χρῶν
ὑπαγορεύουσας, εἰ μέλλουσιν ἀφικέμενοι ἐγ-
γραφέσθαι & αὐτοὶ, & μετέχειν τῇ πολι-
τείᾳ; ΛΥΚ. Νῆ Δέ, ὦ Ἑρμοτίμῃ, πάν-
τοι μάλιστα ὅτι τῇ τῶν σπουδαίων. τῇ δ'
ἄλλων ἀμελητέον. & μήτε παρίδῃ τῇ ἐν-
ταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι
ἡλόν, μήτε παίδαν, ἢ γόναν, ὅτι εἰσὶν
ἐπικαλεχόμεναι, & κλαυθμυριζόμεναι,
ἐπιπλάσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κακίας
ὑπακαλεῖν ὅτι αὐτὴ ὁδὸς. εἰ δὲ μὴ ἐβέ-
λοις, ἢ μὴ δύναμις, & σπουδασάμενον αὐ-
τοῖς, χαρὴν εὐδὲ τῇ πανευδαίμονι ἐκείνης
πολίτεως & αὐτὸ & σπουδῆσαν τὸ ἰμάτιον,
εἰ

d 'Ορῶσα] Nihil hic variare H. F. & Fl. notat M. du S. e 'Επικατεχόντων] Sic Edd. F. H. Fl. P. & c.
f 'Κλαυθμυριζόμεναι] Sic recte P. A. & M. Edd. reliqq. male κλαυμυριζ. g 'Αποσυμμάμενοι] Sic Edd. antiqq.
Αποσυμμάμενοι inf. P. Αποσυμμάμενοι Cod. Angl. h 'Απορίψαντα] Sic P. Απορίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφύλασθαι] Διαφύλασθαι V.

26. Κλαυθμυριζ.] M. P. & A. In aliis mendose κλα-
μυριζόμεναι. M. du S.

29. Αποσυμμάμενοι] Angl. αποσυμμάμενος, Mend. F. B.

31. Απορίψαντα] Cum finxisset Hermotimus, Vir-
tutem esse beatissimam civitatem; inque eam rogasset
num aequum esset, ut omnes contenderent, & cives
ibi fieri gessirent, Maxime vero, respondet Lucia-
nus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negli-
genda; neque multum curare oportet vestimentum pa-
triam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revo-
cantibus ejulantibusque, flecti & versi; sed & eos ma-
xime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel

nequeant; amoventem illos (five amoris illi) recta ad
undique beatam illam urbem contendere: quin & ipsum
abjicientem pallium (five ipso abjecto pallio) si eo appre-
hensio detinerent, illuc festinare. Hic quidem Aucto-
ris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod
offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τοῦτο
ἐπιληρμόναι κατενόηται, ἐσθρόμον ἔκαστον, &c. Si se-
quentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel
puero pateat legendum ἀπορίψαντα.

F. F.
Απορίψαντα] Omnes libri impressi, & ipse M. a-
πορίψαντας mendose. Dispicet etiam duplex illud
ἱμάτιον.

TOM. I.

Dddd

32. L

εἰ τὲς ἐπιλημμένοι κατέρουσι, ἐσόμενοι
ἐκείσε. ἢ γὰρ δὲ μή σέ τις ἀποκλείσει, ἢ
γυμνὸν ἐκείσε ἡχοῖα.

Ἦδη γάρ ποτε ἢ ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀνδρῶν
ἤκουσα διεξίοντα, ὅπως τὰ ἐκεῖ πρᾶγμα
ἦχοι, καὶ με πρῶτον ἐπεδαί οἱ πρὸς τὴν
πόλιν ἡγήσατο γὰρ αὐτὸς ἢ ἐλθόντα ἐγ-
γράψαι, ἢ φυλίτῳ ποιήσασθαι, ἢ φρα-
τρίας μελαδῶσαι αὐτῷ, ὡς μὲν πάλιν εὐ-
δαιμονίῃ. ἀλλ' ἐγὼ ἢ ἐπιδομένη ὑπ' ἀνοίας,
ἢ νεότητι τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα χρόνων
ἔτῃ. ἴσως γὰρ ἀν' αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ πρᾶ-
γμα, ἢ πρὸς ταῖς πόλεσιν ἦν αὐτῷ. ἔλεγε δ'
ἐν τῷ πρὸς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἀλ-
λα τε πολλὰ, ἢ ἤδη ἢ τὰδε, ὡς ἑμ-
πανὲς μὲν ἐπὶ λυδῶν ἢ ξένοι εἰεν, αὐθιγῆς δὲ
ἐσθλῆς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτευέσθαι
πολλούς, ἢ δέλους, ἢ ἀμάρτυρας, ἢ μικροὺς

impediant, eo erumpere. neque enim me-
tus est, ne quis excludat vel nudum eo ad-
venientem.

24. Jam enim alias quondam senem au-
divi enarrantem, uti se res illae haberent;
isque me hortatus est, uti ad eam se civi-
tatem sequerem; ipsum enim se praeiturum,
& adscripturum civibus cum advenissem,
& tribulem facturum, & curiae mihi suae
jus impertiturum, ut cum omnibus beatam
vitam viverem. Ego vero prae juvenili
tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non
sum obsecutus: forte circa ipsa jam subur-
bia, & ad portas essem. Dicebat autem
de civitate illa, si bene memini, tum alia
multa, tum ista etiam: Omnes ibi adve-
nas esse & peregrinos, indigenam neminem:
sed & barbaros in civitate versari multos &
fervos, & deformes, & parvos, & paupe-
res,

α. Καί] Deest in B. & Angl. C. Adeft in Edd. & M. β. Φατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φωτρίας cor-
rupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. γ. Οὐ ἐπιδομένη] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐπιδομένη B2. & S. δ. Εἴ γε] Sic J.
H. A1. P. S. Ὡς μὲν Fl. & W. Sed ὡς supra scriptum erat, vid. nott. ε. Καὶ δὲ ἐπὶ τῷ] Sic esse in Fl.
H. & M, notat M. du S. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. * Ἐσόμενοι] Ὁμοίωσι. V.
Ἐσόμενοι] Ὁμοίως (Il. Z. 518.) ἢ μάλα δὲ οἱ ἐσ-
όμενοι κατέρουσι. M.

39. Καὶ φρατρίας] Συντάγματα. V.

* Ἐσόμενοι] Ἐσόμενοι & ὁμοίως male in Ed. Clor. J. F. R.

32. Εἰ τοῦτο ἐπιλημμένοι κατέρουσι, ἐσόμενοι ἐκεί-
σε] Sic Benediktus & Boudelotius. Basilenses εἰ τοῦ-
του ἐπιλημμένοι, κατέρουσι ἐσόμενοι ἐκείσε. Pater no-
tat sumptum ex Ὀδῳ. δ. ἐσόμενοι κατέρουσι, & Orphi-
πρὶ versio est fatua.

33. Ἀποκλείσει] Ut in Dial. Meret.
Ibid. Καὶ γυμνῶ] Καὶ deest in Mf. & Ang. Cod.

39. Φατρίας] Curiae. Φωτρία δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μὲν
φύλαξ.

Φατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic Φα-
τρίας habent, omīssa litera p. In Scholiis. B2. & S.
recte scribitur. Vid. supra Tim. c. 25. & infra Έκκλ.
c. 4. ubi iterum peccant libri plerique.

44. Πρὸς ταῖς πόλεσιν] Conf. c. 1. med. de Merced.
cond. bis.

45. Ὡς μὲν] Ex Cod. W. pro ὡς vulgato. M. du S.

Εἴ γε μέμνημαι] Eἴ γε quaedam Edd. conjunctim;
sed hoc eodem redit. Ὡς μὲν Flor. Ed. habere; recte
notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat,
quid in W. legeretur; verum ὡς supra ὡς colloca-
verat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit;
sed si jam in isto Cod. ὡς legitur, non tamen illico
sic ederem; sed ὡς saltem scriberem; tumque istam
lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq.
pateat, Lucianum non dubitanter loqui (quod per ὡ-
ς tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, nar-
rare.

57. Καὶ τὸ ἀποκρίσει] Αὐχμηρῶς. Suid. F. G. Sed quia
aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione
nihil opus est.

Ibid. Αἰσχυρῶς] Dicit Lucianus, si quis in illam bea-
torum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνισον, ἢ
ἐπιδομένην ἢ καλὴν, ἢ πρῶτον, ἢ τὸ ἀποκρίσει, ἢ τὸ μὲν
ἰδόντι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate ro-
rum honestarum teneatur, laborem & macritatem non
despiciat, non deserviat. Primo macritas barbarum
est, Latini dixissent stacies, seu macritudo. Dein li-
cet

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemptum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

ροχὴ πένθους ἢ ὀλως, μετέχειν τὴν πόλεως τὴν βολόμενον. τὴν δὲ νόμον αὐτοῖς, ἐκ ἀπὸ τιμῆς μάτων ποιῶν, τὴν ἐγγραφῶν, ἐδ' ἀπὸ χημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, ἐδ' ἀπὸ γένους, ἐδ' ἐλαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἐδ' ἐνομιζέσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἐκείσθαι πρὸς τὸ πολιτικῶν γενέσθαι, σύνεσιν, ἢ ἐπιθυμίας τὴν καλῶν, ἢ πόνων, καὶ τὸ ἐλπιάρης, ἢ τὸ μὴ ἐπιδύναται, μὴδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, ἢ ὁδὸν ἐντυγχάνοντα ὡς ὅστις ἀνδοταῦτ' ἢ ἐπιδείξει) ἢ διεξέλθαι, πορθοῦνται ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολιτικῶν ὅλα τῦτον, ὅστις ἀν' ἢ, ἢ ἰσότιμον ἅπασιν. τὸ δὲ, χεῖραν, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαρίδης, ἢ ἀγενής, ἢ δούλος, ἢ ἐλεύθερος, ἐδ' ὀλως βεβαῖναι, ἢ λέγεσθαι ὡς τῇ πόλει.

ERM. Ὅρα, ὦ Λυκίη, ὡς ἐμάτῳ, ἐδ' ἐπὶ μακρῶν κάμνω, πολιτὴς ἐπιθυμῶν

γν

f Oidi] Καὶ ὅτι Fl. Oὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. 5 Λιπαρὴς] Sic optime G. P. Erasmus etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὴς. b Ἐπιδύναται] Ita J. H. Bz. Fl. P. & M. i Ὅτι] Εἶναι Angl. & P. ὅτι Edd. omnes & M.

cet Latine esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόλει non semel junxit. Vertendum autem sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. J. G. G.

Λιπαρὴς] Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὴς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est.

M. d. S.

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὴς sit curata bene pelle nixidus, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὴς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὴς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. J. M. G.

58. Ἐπιδύναται μὴδὲ μαλακισθῆναι] Ἐπιδύναται retrocedendum est in praelio, vid. Interpret. ad Aristoph. Plut. 488. — μαλακῶν δ' ἐπιδύναται μὴδὲν. Quod olim male verterant: nihil admiscere jocofum. Noster supra Apol. pro merced. cond. c. 4. p. 712. ἐπιδύναται φύγῳ, & saepe alibi: vid. J. G. G. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria signi-

ficatio est ap. Hippocr. Sect. 2. aph. 28. ubi ἐπιδύναται dicitur τὸ σῶμα pro emaciari, vel ut nos: imbecillitas, i. e. quando expania retro cedunt, cui oppositum ἐπιδύναται, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. J. F. R.

60. Ἐπιδύναται] Non immerito editionum lectio-nem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione ἢ conjungi, nimirum ἐπιδύναται & διεξέλθαι. Sed quia ἀν' utrique Modo jun-gi potest, licebit construere ἀν' ἐπιδύναται & ἀν' διεξέλ-θαι, ante optativum similiter ἀν' intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro κατα-δύναται ἢ δυσίαζεν F. Gujer. legi jubet καταδύναται ἢ δυ-σίαζεν, quod non improbarem, nisi καταδύναται jam ex Ms. restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente ἢ con-jungere. J. F. R.

Idem. Διεξέλθαι] Sic legendum pro διεξέλθαι F. Gujer. monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. Salmuriens. autem ambigue διεξέλθαι. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθαι dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. J. F. R.

61. Πολίτῳ εἶτα] Angl. εἶτα.

62. Ὅστις ἀν' ἢ] Quicumque fuerit.

J. B.

J. Br.

γενέας καὶ αὐτὸς ἔγω καλῆς καὶ εὐδαίμονος
 πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτός, ὁ Ἑρμό-
 τιμος, τὴν αὐτὴν σοὶ ἔρω, καὶ οὐκ ἔγω ὅ, τῷ
 ἀν μοι πρὸς τῶν εὐδαίμων γενέας. αἱ δὲ ἐν
 πλεονεξίᾳ ἢ ἢ πόλεις, καὶ φανερά ἰδεῖν ἀπασί,
 πάλαι δὲ εὐ ἰδοὶ μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦεν
 ἐς αὐτήν, καὶ ἐπολιτθόμιεν ἀν ἐν πολλῶν.
 ἐπὶ δὲ ὡς ὑμεῖς Φαίε (οὐ τε καὶ Ἡσιόδου ὅς
 ρα φασὶν) πᾶν πόρρον ἀπώκισται, ἀνάγκη
 ζητῶν ὁδὸν τε τὴν ἀγεσάν ἐπ' αὐτήν, καὶ ἡγε-
 μόνα τὴν ἀριστον. ἢ οὐκ οἶε σὺ ἔγω χρῆσαι
 ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἀν ἄλλως εἶθαι.
 ΤΙΣ; ΛΥΚ. Οὐκ ἔν σοι μὲν ὅτι τὸ ὑπὲρ
 οὐκίαν, καὶ φάσκουσιν εἶδεναι, πολλὰ ἀφθονία
 τὴν ἡγεσάντων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι παρὰ
 αὐτοὺς ὄντες, ἐκείθεν ἕκαστος εἶναι λέγον-
 τες. ὁδὸς γε μὴν, ἢ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται,
 ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀφόροι, καὶ εἶδεν ἄλλῃ
 καὶ ὁμοίαι. ἢ μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἐσπέρια, ἢ
 δὲ ὅτι τὴν ἑω φέρειν τοῖκεν, ἢ δὲ ὅτι τὰς
 ἀρχαίς, καὶ ἄλλῃ εὐθὺς τὴν μεσημβρίας. καὶ ἡ γὰρ

rem, qui civis civitatis fieri & ipse pul-
 chrae adeo & beatæ civitatis. L.Y.C. Nam
 egomet eorundem quorum tu amore fla-
 gro: neque est, quod mihi ante ista velim
 contingere. Si quidem igitur in patrio-
 quo esset illa civitas, & manifesta in con-
 spectu omnium, olim, crede mihi, ipse
 nihil cunctatus ad eam petrexisset; & ci-
 vis illius essem a longo inde tempore. Cum
 vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hec-
 dus confarcinator ille cantinum, longo ad-
 modum spatio remota habitetur, processit
 & viam quæ ducit ad illam, quaerere, &
 ducem optatum. An non putas hoc agan-
 dum? H.E.R.M. Et qua alia ratione per-
 veniat aliquis? L.Y.C. Egitur quantum ad
 promissiones, & scientiæ professionem mul-
 ta tibi ducum copia. Multi enim parati
 adstant, indigenas inde esse quisque se di-
 centes. Sed via non una atque eadem vi-
 detur, sed multæ ac diversæ, ac nihil al-
 tera alteri similes. Nam hæc quidem ad
 occidentales partes, illa vero ad orientem
 videtur ferre; hæc ad septentriones, & al-
 tera recta ad meridiem: & hæc quidem per

a Σοὶ δὲ ἐπὶ] Sic J. H. Fl. P. Σὺν δὲ ἐπὶ P. b Ἐπὶ τὰς ἀρχαίς] Ἐπὶ τῇ W.

73. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτήν] Ad eam profectus esset. J. Br.

75. Καὶ Ἡσιόδου] Μακρὰ δὲ ἐστὶν ὁμοίαν ἐπ' αὐ-
 τῷ. J. Br.

Ibid. Ἡσιόδου] Vid. Hesiod. Ery. 288. M. du S.
 80. Σοὶ δὲ ἐπὶ] Mend. J. B.

87. Ἐπὶ τὰς ἀρχαίς] Ne quis credat melius legi ἐπὶ
 τὴν ἀρχαίαν, quia una tantum septentrionis est plaga,
 meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti,
 quia duæ sunt ἀρχαί, urbs major, & minor, quam-
 vis & singulari Strabo sæpe utatur, pro Septentrio-
 ne, ut L. I. p. 109. (al. 63) ἐξ ἡμερῶν πλουτὶ ἀπὶ τὴν
 πρὸς ἀρχαίαν, & alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg.
 de situ Orbis. v. 130. Φράζομαι δὲ ἐν καίοντι τῆρα μὲν
 αὐτοῖς ἐπὶ ἀρχαίς. Et sic alii passim, quod in vulgus
 notum pluribus non probat. J. F. R.

89. Εὐνδοῦ] P. L. Ed. J. & B. εὐνδοῦ, & sic
 olim fuerat in M. sed vulgata placet. Vid. Hist. α.
 c. 28. Rhet. c. 7. & Herod. IV. 105. Usurpat tamen
 etiam εὐνδοῦ in Ery. c. 20. M. du S.

94. Ἐναντιώματα] Variæ viæ ad beatissimam illam
 civitatem ducentes, dicuntur ἐπὶ τῇ ἐναντιώματι τελευ-
 τῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Le-
 ge tandem aliquando ἐναντιώματα. J. J.

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐ-

ναντιώματα emendat ἐναντιώματα, quum vox sit pro-
 ba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. I.
 V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit.
 L. Bæ.

98. Ἐκαστος] In his verbis itidem non nihil vitii
 inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἧν τὴν ἀνὶ ἡμῶν αὐτῶν (ὁδὸν)
 ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τὴν ἀπὸ τοῦ ἑκαστοῦ ἐφ' ἧς, οὐ τὴν ἑ-
 ὁδὸν μάλ' αὖτε ἀρχαίαν ὁρᾷς τε ἐν χεῖρσι, καὶ προσι-
 τῇ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ, λέγουσιν ἑκαστος αὐτῶν μὲν
 τὴν εὐδοίαν εἶδεναι. Si quid video, Lucianus scripsit
 ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τὴν ἀπὸ τοῦ ἑκαστοῦ ἐφ' ἧς paullo post
 inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque
 integrum sic reddo: Ad quatuordecimque enim locum
 (viarum scilicet, quæ diversæ pro diversitate Philo-
 sophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem.
 Virtutem, ducere dicebantur) venerim, homo in in-
 itio cuiusque semitas suas, in ipso ingressu, quidam pi-
 timum fide admodum dignus, & manum porrigis, &
 suam ut insistant hortatur, quisque eorum se salum res
 suam viam sive prædicans. J. J.

Ἐκαστος ἐφ' ἧς] Recte Jansen vitiosam lectionem
 detexit; sed quia aeque liceret divinare ἐκαστος legan-
 dum, quam ἐκαστος, nulla quippe Ed. aut Mf. aliquid
 variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuius
 que

per praeia, & plantas, & umbram, ariguae
& amoenae, nihil durum habens, nihil inco-
dentibus asperum: altera vero saxosa, &
aspera, solum mukum ac frum & laborem
denuntians. Et tamen omnes haec ad civita-
tem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in
maxime opposita exsunt.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis
dubitatio est. Ad quamcumque enim illa-
rum veniam, vir ad caput ubi usqueque
transitis, in ipso ingressu adstans fide di-
gnissimus, & manum porrigit, & in suam
res abire hortatur, dicens unusquisque il-
lorum, solum se rectam posse, ceteros ve-
ro errare, qui nec ipsi inde venerint, ne-
que deducere alios sequentes possint. Et si
ad proximum accessero, ille quoque simi-
lia de sua via promittit, & alius detrahit;
& ille, qui iuxta hunc est, similiter; &
sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-
rum multitudo, eorumque ratio dissimilis

αὐτῶν λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, ἑσθλὰς
τοιαύτας, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ ἀσάβρον ἔχου-
σα· ἡ δὲ, περὶ σάβης καὶ τραχὺς, πολλὴν
ἥλιον καὶ δύνει, καὶ κάματον προσφαινοῦσα.
καὶ ὅμως αὐταὶ πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἀγού-
μεναι, μίαν ὅσταν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
ὑστελευτῶσαι.

Ἔνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα Σοφία ἐστίν.
ἐφ' ἣν γὰρ αὐτὴν αὐτῶν, ἀνὴρ χεὶρ τὴν
χεῖρα τὴν ἀτραπὴν ἑκάστην ἐφεσθῶς οὐ τῇ
εἰσόδῳ μᾶλλον τις ἀξιώσιμος ὁρέγεται τὴν
χεῖρα, καὶ προτρέπει χεῖρ αὐτῇ ἀπείναι, λέ-
γων ἑκάστη αὐτῶν μόνῃ τὴν εὐθείαν εἰδέναι,
τὴν δ' ἄλλαν πλανᾶσθαι, μήτε αὐτὴς ἐλη-
λυθῆσθαι, μήτε ἄλλαν ἠγῆσθαι ὡς δυνα-
μένοις ἀκολουθήσασθαι. καὶ ἐπὶ τὴν πλῆθος
ἀφίκαμαι, καὶ κεῖν τὰ ὅμοια ὑπὸ χεῖρ πει-
ρᾶς τὴν αὐτὴν ὁδὸν, καὶ τὴν ἄλλαν κακίστην, καὶ ὅ-
τι πᾶσαι αὐτῶν ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἀπαίσεις. τὸ τε
ταύτων τὸ πλῆθος τὸ ὁδὸν, καὶ τὸ ἀνόμοιον
αὐ-

εὐνοῖα] Sic Edd. praeter J. omnes, haec enim ἐνδοῖα, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fue-
rat. d' ἑκαστοῦ] ἑκαστοῦ J. f. Nil mutant Edd. nec W. e καὶ ἡ π. α. i.] Nihil hic mutant Edd.
nec M. f' ἑκάστη] ἑκάστη J. f. Sed nihil mutant Edd. nec M. g' ἄλλαν] Ἀλλαν W. Ἀλλαν Bz. male.
h' ἀνομοίως] Sic J. Fl. 11. &c. & M. ἀνομοίως P. & Bz. i αὐτῶν] Nihil mutant Edd. αὐτῶν Vorst. ma-
le. k Παρ' αὐτῶν] Παρ' αὐτῶν W. P. L. i ὑστελευτῶσαι] Abest articul. a Bz. & M. adeo in omnibus Edd.
reliq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere
nequeam, quid Auctor ipse dederit.

4. ἀνομοίως] Sic M. Ed. J. & aliae quaedam re-
ct. Bz. & P. ἀνομοίως. M. du S.

7. αὐτῶν] Dedi pro αὐτῶν quod in Edd. erat. nam
reciprocum est. Paullo autem supra parum refert,
scribasne αὐτῶν, cum vulgata, an αὐτῶν, quia ad ἀπεί-
ναι referri potest; immo si refertur, αὐτῶν servan-
dum est.

8. Παρ' αὐτῶν] In W. P. & L. αὐτῶν. Sed praestat
vulgata.

9. τοῖς — πλῆθος] Inter has voces antea legeba-
tur τὰ, quod non agnoscit M. neque admissum est
in Bz.

Idem. τὸ καὶ — τὸ πλῆθος] Non assentior Solano ar-
tic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸ. Sed vel
ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibus-
dam librariis dedita opera omissum credo; nam re-
petitio illa articuli non est inusitata, ad numerum o-
ratorium complendum, qui & hic longe est suavior,
si addatur articulus, quam si dematur. Immo & em-
phasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit.

Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miros
fuisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam cre-
bro pervolvit. Nam Dialogo primo, f. Somn. c. 15.
τὴν δὲ τὴν ἀνομοίως, probat ipse, & eleganter sic saepe
poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I. c. XI. pr.
εἰτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἀγούμεναι. Aristoph.
Plut. 514. Περὶ τὴν ψυχῆς τὴν ἰατροῦ (et si hoc posterius
paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud
nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem ni-
mis esse frequentem ac pueris notam dicit Lector,
qualis est illa in S. Oratione Dom. τὴν ἑρπὸν ἰατροῦ τὴν
ἰατροῦ, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16. καὶ τὴν
ἰατροῦ, τὴν δὲ τὴν ἰατροῦ ἰατροῦ. Quod igitur
dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quera
Fossius adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ
τὴν δὲ τὴν ἰατροῦ τὴν δὲ τὴν ἰατροῦ, atque ibi ex
proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego
non. Sed addo rursus Herodian. L. 2. 2. 16. ὁ δὲ ἰατροῦ
ὁ τὴν ἰατροῦ. Ejusdem, & alius generis pleonasmos
articuli & pronomini vid. in nott. J. f. Solani,
& Hemsterhusii ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit.
296—7.

αὐτῶν, ἢ μερίως ταρατῆν με καὶ ὀρεῖν¹ ἵωμε perturbat, & in consilii inopiam con-
 ποιεῖ, ἢ μάλα οἱ ἡγεμόνες² ὑπερδυσχε-
 μενοι, ἢ τὰ εὐτῶν ἕκαστοι ἐπαινεῖς. ἢ γὰρ
 οἶδα ἢν τινα τραπόμενοι, ἢ τὰ μᾶλλον ἀ-
 κολυθήσας, ἀφικόμενι ἀνὶ πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐγὼ σε ὀπλύνω τὸ ὀρεῖν³ ἵω-
 ρίας. τοῖς γὰρ προαδοιοπορήσειν, ὦ Λυκί-
 νη, πωγέσας, οὐκ ἀνὸς σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι
 λέγεις; τοῖς χεῖρ⁴ ποῖαν ὁδὸν ἐλθῶσιν; ἢ τί-
 τῶν ἡγεμόνων ἀκολυθήσασιν; αὐτῶν γὰρ ἡμῖν
 τὸ αὐτὸ ἀπορον, ὅτι ἄλλη μορφή ἀναφαίνε-
 ται, ὅτι τὸ πρᾶγμα τῶν ὅτι τὸς ἀνδρας
 ἢ μελετηλυσσοί. ΕΡΜ. Πῶς τὸτο φῆς; ΛΥΚ.
 Οτι ὁ μὲν, ἢ Πλάτων⁵ τραπόμενος, ἢ
 συνοδοιοπρήσας μετ' αὐτῶν, ἐκείνῳ ἐπαινε-
 σέσθαι δηλονότι ὁ δὲ, ἢ Ἐπικύρῳ ἐκείνῳ,
 ἢ ἄλλ⁶ ἄλλῳ. οὐ δὲ, ἢ ὑμετέρῳ ἢ
 πᾶσι γὰρ ὦ Ἑρμώτιμι ἐχ⁷ ἔτω; ΕΡΜ.
 Πῶς γὰρ ἔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς
 με τὸ ὀρεῖν⁸, ἀλλ' ἐτι ὁμοίως ἀγνοῶ τὰ
 μᾶλλον χρὴ πωγέσας τὴν ὁδοιπόρον. ὅρα γὰρ
 ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, ἢ τὸ ἡγεμόνα,
 μῖα πεπειραμένον, ἢ ἐκείνῳ ἐπαινεῖντα, ἢ
 λέγοντα ὡς αὐτῇ μόνῃ ἀγει ὅτι τὴν πόλιν. ἢ
 μέντοι ἔχω εἶδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν ἄλλ' ὅτι
 μὲν ἀφικ⁹ πρὸς τι τέλ¹⁰, ἢ εἶδεν τινα πό-
 35

27. H E R M. At ego ista te consilii
 inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fi-
 dem habueris, qui viam illam ante fece-
 runt, non erraveris. L Y C. Quibus dicis?
 & qua via euntibus, aut quem ducum se-
 cutis? rursus enim nobis eadem consilii
 inopia alia se forma offert, cum a rebus ad
 viros transivimus. H E R M. Quid ita ais?
 L Y C. Quoniam hic quidem in Platonis
 viam digressus, eoque viae duce (comite)
 usum illam nimirum laudabam; ille vero Epi-
 curi viam, atque alius aliam: tu autem,
 vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?
 H E R M. Et cur non? L Y C. Non tu
 liberaisti me dabitacione, sed adhuc aequae
 ignoro, cui viatorum magis credendum
 sit. Video enim unumquemque illorum
 eum ipsum, tum ducem, unius modo viae
 periculum fecisse, & illam laudare, ac di-
 cere solam ferre in urbem; neque tamen
 habeo unde sciam vera illum dicere: Ve-
 rum venisse illum ad finem quemdam, &
 vidisse civitatem aliquam, forte illi dede-
 rim.

α ὑπερδυσχεμενοι] Sic W. ὑπ... τινάμενοι Edd. b Μετεληλυθῶσι] Μετεληλυθός. W. male. c Καί] Absent
 a W. adeft in Edd. d Οὐτως] Sic H. J. P. S. M. Οὕτως Fl. & M.

11. ὑπερδυσχεμενοι] Φιλοσοφῶντες. V.

15. Ἀπολύω τὸ ὀρεῖν] Ut in Nigr. & Hercul.
 Gall. & passim. J. B.

18. ἢ τίσι τὸ ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in
 suo exemplari legens ἢ τί τὸ ἡγεμόνων, restitui vole-
 bat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίσι inveniam
 in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas,
 ἔτω, ἢ ἔτω; nam si ad sequentem vocalem perío-
 nac Ἑρμώτ. respicias, ἔτω; rectius erit; si vero dicas
 personarum nomina non pertinere ad filum orationis;
 sed ad sequens πᾶσι in legendo transitum fieri, ἔτω
 potius locum habebit, quia tum consonans statim
 post ἔτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδον . . .] Εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδον, ἢ ἔχον,

ὅτι ἢ ἐπιθυμοῦμαι ἔχοντι ἢ οὐ πολιτεύσασθαι. Ἠδῶς εἰς
 Κόρινθον, ἐλθὼν ὁ δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶται Κό-
 ρινθον ἰσρακῆται. ἀδελφον ἔμοι γ' ἐν ἔτι. ἢ γὰρ πάντως. &c.
 Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa dis-
 tortissimus est, verbis uitro citroque pessime traje-
 ctis. In seriem vero suam redigi & recorrege sic po-
 test. Εἰ δὲ ἐκείνῳ εἶδον, ἢ ἔχοντι ἢ ἐπιθυμοῦμαι ἔχοντι
 ἢ οὐ πολιτεύσασθαι, ἀδελφον. Ἠδῶς εἰς Κόρινθον ἐλθὼν ἔχω,
 ὁ δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶται Κόρινθον ἰσρακῆται,
 ἀδελφον ἔμοι γ' ἐν ἔτι. ἢ γὰρ πάντως. Th. M.

38. Ἠδῶς] In omnibus ante Salmuriensem, ἰδῶς
 legebatur, corrupte. L. ἰδῶς — ὡς εἶδον, ex quo ni-
 hil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut vide-
 tur, ὡς εἶδον, quod ad verum propius accedit. Haud
 du-

rima. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. H E R M. Et quomodo hoc fieri possit, 'Lycine', alia cum aliorum sum ducat?

28. L Y C. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine exa-

λίη, δάσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκεῖναι εἶδεν, ἢ ἐχρήν, ὅτι ἡ ἐπιθυμῶμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολλεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἶε) Κόρινθον εἰσερακέναι, ἀθλον ἔμοιγ' ἐν ἔτι. ἢ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἢ μόνῃ πόλιν ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὁ δὲ δὴ μάλιστα εἰς Σπέραιον με καθίστησιν, ἐκεῖνός ἐστι, τὸ εἶδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μία εἶναι ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι παναχόστε μάλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἀγνοοῖν, εἰ μὴ τις ἕτα σφόδρα ἰσχυραπαίσι, ὥς οἷα καὶ ἢ εἰς Ὑπερβορέους, καὶ ἢ εἰς Ἰνδοὺς ἀγνοοῖν, εἰς Κόρινθον σέλλειν. S O E P M. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκίη; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόστε ἀγνοοῖ.

Λ Y K. Οὐκῶν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμῃ, ἢ μικρὰς δὲ βουλὰς ὅτι ἢ αἴρουν τὸ ὁδὸν τε, καὶ ἡγεμόνων. εἰδὲ τῷτο δὴ τὸ ἔργον ποιήσομεν, ἐνθα ἀν' ἡμᾶς οἱ πόδες φέρονται, ἐκεῖσε ἀπικνῶμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἕτας, ἀντὶ δ' εἰς Κόρινθον ἀγνοοῖν, ἢ ὅτι Βαβυλῶνος, ἢ Βακτρῶνος ἀπιδόνη. εἰδὲ γὰρ εἰδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὥς τάχα ἀν' ἢ δέξιν ἐξελόμενοι, εἰ καὶ ἀνθ' ἐξετάσεως ὁρμήσασιν ὅτι μίαν τὴν ὁδὸν ἡγήσασιν. δυνατὸν μὲν γὰρ

e 'H δ' αὖ] 'H δ' αὖ Edd. omnes male, praeter S. quae αὖ δ' αὖ. 'H δ' αὖ recte margo A. W. Et sic correxerat Anonym. in H. 'Ισως αὖ εἶδεν. L. Eἰ δ' αὖ Heinf. Aliter Marcil. quem vid. f Παρκαπῖοι Παρκαπῖοι Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . . .] Τὸ παραμυθεῖν μέντοι καὶ εἰς πάντας ἀνδρὰς εἰς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς. V.

* O γὰρ] Male d γὰρ editum erat.

dubie scribendum ἢ δ' αὖ, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) M. du S.

'H δ' αὖ] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ὁδὸς, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δ' αὖ x. r. λ. Simillima constructione mox utitur de Homericis sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simpli nos admoneret

illius ἢ παντός ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἰσθ' ὁ πλοῦς, vel Non cuiusvis homini contingit adire Corinthum. J. M. G.

'H δ' αὖ] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. f. p. notat δ' αὖ similiter poni supra hoc Dial. c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11. & 31. med. ubi καὶ πολλὰς κατὰ μὲν δ' αὖ, εἰδὲ τούτο συνεκχέρεται. J. F. R.

55. 'Ενθα ἀν' οἱ πόδες φέρονται] Erasmo. in Proverb. J. Br.

ἢ τὸτο γὰρ ἔστι· ἢ ἴσας πρὸς ὅλην τὴν οὐρανὴν
μακρῶ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε πρὸς τὴν οὐρανὴν
γάλων, οὐκ οἶμαι ἂν δύναιτο παραβέβαιον ἀναρ-
ρίπτειν, ὡς ἐς τὸν κομιδὴν κατακλείειν τὴν ἐλπίδα,
ἐπὶ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, ἢ τὴν
Αἰγῶν, ἢ τὴν Ἰόνιον ἀπὸ πλεῖστον θέλον-
τας. ὅτε ὡς αἰτιασάμεθα αὐτὴν εὐλόγως ἢ τὴν
χρῆν, εἰ τοξεύουσα, ἢ ἀκοτίζουσα, μὴ πρὸς
ταῖς ἐτυχῇς ἢ ἀληθείαις, ἐνὸς ὅλην τὴν οὐρανὴν
ἐν τοῖς τοῖς ἰουδαίοις, ὅτε ὡς τὴν Ὀμηρικῇ
τοξότη ὑπῆρξεν. ὅς δὲ τὴν πελαγίδα κατα-
τοξεύουσαι, ὁ δὲ, ἢ μῆρινθον ἔτεμεν. ὁ Τεῦ-
κρος οἶμαι. ἀλλὰ ὡς πολλὰ ἐκείνη εὐλό-
γητορον τὴν πολλῶν τῶν παλαιῶν ἢ ὡς περὶ

diamur. Etenim potest quidem id quoque
fieri, & forte aliquando in longo tempore
factum est. At nos de tantis rebus non
puto oportere periculofam temere altam ja-
cere, neque in angusto adeo concludere
spes nostras, *viminea*, quod est in prover-
bio, *scapha Argenti* Ioniumve mare autem
transicere: ubi nec fortunam cum ratione ac-
cularemus, si ea sagittando vel jaculando
non omnino feriat verum, quippe quod
unum sit inter mille mendacia: quare quid
nec Homericō illi sagittario contigit, qui
cum columba dejienda esset, lineam relo-
rupit, Teucrum fuisse arbitror. Sed musi-
to rationalitas est sperare futurum ut de
multis quiddam (quodcumque sit) feriat, &
in

a. Δω] Sic Edd. Δω P. δ. Τόν] Recte Edd. Τόν Cod. M. prave, vid. nott. c. Τῶ] Τῶ W. Nihil
mutant Eddi. vett. d. ὅς] Sic J. K. M. S. & M. De P. R. P. R. S. malc. e. Ἐτιμῶ] Ἐτίμῶ W.
f. Τροχῶ] Τροχῶ P. R. S. malc.

65. ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ δόλοντος καὶ ἐπὶ μέγας ὁ πῶλος. V.

* Πῶλος] Πῶλος editum fuerat; sed πῶλος in V. & M. legi
notaverat ὁ πῶλος; itaque illi quidem obsecundavi, cum πῶλος
verum credam; nam & sic edidit Cl. Hensler, in fragm. Me-

nabr. quas in notis mox adlego, & secunda persona prover-
bii parva. J. F. R.

64. Δω] Recipiendam credes scripturam Cod. P.
ac legendum οὐκ οἶμαι, δὴ; si conferas mox c. 36. f.
ubi μέγας, οἶμαι, δὴ; sine variatione legitur; si ve-
ro minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer-
res.

Ibid. Παραβέβαιον ἀναρρίπτειν] Fieri quidem possē ait
Lucianus, ut quis optimo Philosophiae generi ope-
ram dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, exa-
mine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δὲ γε,
inquit, πρὸς τὴν οὐρανὴν, οὐκ οἶμαι δύναιτο παραβέβαιον ἀναρρίπτειν,
ὡς ἐς τὸν κομιδὴν κατακλείειν τὴν ἐλπίδα,
ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, ἢ τὴν Αἰγῶν, ἢ τὴν Ἰόνιον
ἀπὸ πλεῖστον θέλοντας. Vertit Benedictus, Nec equi-
dem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere
abijiciamus, aut in angustum coactum concludimus,
virgulea scapha, quod ajunt, Argenti aut Ionium
mare transmissere volentes. Sed profecto cum Lucia-
nus dicit, ἡμᾶς δὲ γε πρὸς τὴν οὐρανὴν, οὐκ οἶμαι
δύναιτο παραβέβαιον ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finit
Interpres, Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo
magnis spem temere abijiciamus, verum longe aliud
quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de
tot diversis Philosophorum sectis, qui tamen singuli
se jactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive sum-
mum bonum) ὁδόν. At fieri non posse, contendit

Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insisten-
tes viam, ad petatum terminum ducant; quare in
summo veretur is errandi & numquam ad optatum
finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se pri-
ma ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam
tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos qui-
dem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti
non ita temere aleam jacere, & rem fortunae permitte-
re (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam
quandam (quae facile scilicet nos possit fallere & per-
dere) redigere, virgulea scapha Argenti Ioniumve
mare transmissere volentes. Αἰνῆματῶν hoc in loco per
ellipsin τῶ, ὡς, est aleam jacere. Integram locutio-
nem habes in Harmonide c. 3. med. id. ἵδ' ἵδ' ἀνδρὸς ἀναρρί-
ψον τὴν οὐρανὴν, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω
ἀναρρίψαι τὴν οὐρανὴν. De Ἀναρρίπτειν per ellipsin τῶ, ὡ-
ς, vide plura apud J. Casaubonum ad Suetonii Ju-
liani, cap. 32.

66. Ἐπὶ ῥιπῇ] Erasmus in proverbio: *Argenti* scapha
transmissere.

Ἐπὶ ῥιπῇ] Parcomiogr. hoc autem proverbium ὡ-
ς, ἵδ' ἵδ' ἀνδρὸς ἀναρρίψον τὴν οὐρανὴν ὡς ἵδ' ἵδ' ἀνδρὸς ἀναρρί-
ψον.

Ἐπὶ ῥιπῇ] Grate *viminea*.
Ἐπὶ ῥιπῇ] Θεοῦ δόλοντος, καὶ ἐπὶ μέγας πῶλος, inquit
Poc-

in celum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *αυρας*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

οὐδ' αὖ τῷ τοξυμάλῃ ἐλπίζειν, ἢ πάντας αἰετοὶ τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι εἰ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τ' ἐπ' εὐθὺ ἀγέσης, ἐς τ' ἀπεκλινόμενον μίαν ἀγνοήσας ἐμπέσομεν, οὐδ' ἐλπίζοις ἀμείνον αἰρήσεως ἢ τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν αἶμαι. εὐδὲ γὰρ ἀναστρέφαι ἐστι, καὶ ἀνασθῆναι ὀπίσω ῥαδίον, ἢ ἀπαξ ὅππῃ τῇ πλώσῃ τις αὐτόν, τὰ σπύγμα λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη εἰ τῇ πλώσῃ 85 ἀφ' ἐφ' ἐρεξ, ναυτιώλια ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρφωρήσια ὑπὸ τ' ὅσῃ, δεόν ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλῆσαι, ἀναβάτῃ ὅππῃ σκεπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ ὅππῃ ὅτι καὶ ἔριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον ἀφ' ἐπ' αὐτοῖς
106

g Eius Κόρινθον] Κόρινθον δι W. P. Nihil mutant Fl. J. H. P. &c.

Poeta *ἔκλειπτο*. Similiter *Aristoph.* in *Pace*. Κίνδυνος ἔκλειπτο, καὶ ἐπὶ ῥαδὶος πλώσας. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥαδὶος] Meminit hujus proverbi *Aristoph.* in *Εἰρήνῃ*, quem vide, & ejus Schol. *A. V.*

Ἐπὶ ῥαδὶος] *Plur.* 720. Οἷον εἰλόντο καὶ ἐπὶ ῥαδὶος πλώσας. ait *M. du S.* Et quia *Vorsinus* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutonium* *Aristophanis* indicari; sed *Plutarchum* tenuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitac *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero *Εἰρήν.* v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab *Cl. Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J. F. R.*

67. *Ἰόνιος*] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. *Ἦν τὴν ἐν Ἰόνιῳ ἀφαιρῆσαι ἡνδράκωντο*. Et si *Ἰόνιον* natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ *Ἰόνιος*, quia *κόλπος* intelligitur. *J. F. R.*

70. *Ἐπὶ ὄντο* καὶ *ὡς μύριος*] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa aplice sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J. M. G.*

71. *Οὐμνηκὸν τοξότην*] *Hom.* ad finem H. 4. *J. Br.*

Οὐμνηκὸν τοξότην] *Hom.* II. 4. 865. *M. du S.*

72. *Ὁς δὲ*] Similem casum expressit etiam *Virg.*

En. V. *M. du S.*

73. *Ἐτιμὸν*] Non opus est lectione *Cod. W.* *ἔτιμὸν* Tom. I.

μῦν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπείταμην, vel ἀπείταμαι ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui sic l. c. *Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μέσθων τέρας πικρὸς ὄρεος*. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam *π* ingerendum, quod in *Homero* quoque praecedit, & ad *δ* refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. *supr.* de *Mercad. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J. F. R.*

75. *Τὸν πλοῦτον*] *Unum e multis quae ferre definitum.* *J. Br.*

Τὸν πλοῦτον] An τὸν πλοῦτον τις; *F. G.*

78. *Ἀγούσης*] Intellige τὴν ὁδόν. *J. Br.*

83. *Τῇ πλώσῃ*] Interpretatus sum non τῇ πλώσῃ sc. τῇ, *ναυὶ εὐνῇ* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione *πνέουσῃ*, *spirantῇ*, nimirum *ἀνέμῳ ἀπνεύσει*. *Vela ventis dare, navem austo permisisse, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata.* *J. M. G.*

Τῇ πλώσῃ] Omnino assentior Reverendo *Jac. Elnero*, ad *Act. Apost.* XXVII. 15. p. m. 483. monenti *πνέουσῃ* legendum, intellecto *ἀνέμῳ*, veluti eod. cap. vers. 40. *ἐπάραντες τὸ ἀνέμῳ τῇ πνέουσῃ*. Quod pluribus adfertur vid. ibidem. Et si enim *πλώσῃ*, intellecto τῇ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad *λουάμενος*, quocumque connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solveretur. *J. F. R.*

Ibid. *Πλωσῃ*] Quid hoc sit, nescire me fateor. Foran *πνέουσῃ*. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. *Τὰ ἀπύγνια λυσάμενος*] Qui jam oras resolveris. *J. Br.*

ἐθέλωσι. ἢ, ἢ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄρι-90 &, per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

ΕΡΜ. Οὐτὼ γε ἄμεινον, ὦ Λυκίε, παραπολύ. πολλὴν οἶδά γε ὅτι ἀπαθὴς εἰ κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλως ἀν' εὖροις, ἔτερος ἡγεμόνας ἀμείνους, ἔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐβελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνους ἔφη, χεῖρ' ἢ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἔχῃ προῖαν ἄλλως δέ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὅρας τὺτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμόδιε, εἰρηκας; εἶποι γὰρ ἀν' αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳ συνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικύρου ἐπιδόμων, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀναλθεῖν με εἰς τὸν Κόρινθον, εἰ μὴ μετ' ἐαυτῶν ἕκαστος. ὦτε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅσα γυλοῖσται, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως μακρῶ γὰρ ἀσφαλές ἐστιν τὸ τοιοῦτον, ἄχρῃς ἀν' εὖρωμεν τὰ ληθῆ ὑπὸ χινέμωνι.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ ἴδῃ ἔχω ἀγνοῶν 10 ἔτι ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλῳ, ἀτὰρ μόνῳ γε εἰδότει τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσασθαι ταύτῃ, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποίησιν Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους οἱ δὲ περὶ αὐτοῦ ἐρωτῶν με, καὶ, ἢ Δι'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὅπως ἕκαστος δικαιοῖτο, λέγοντες, ὦ βάλιστε Λυκίε, τί

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum dogmata didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a. Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b. Γ' αὖ] Nihil hic variare Edd. notat M. d. 9. c. τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. f. Fl. H. P. A1. τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολύ] Brodaeus inveniens παραπολύ, monuerat legendum: ὁ Λυκίε παραπολύ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hausserit.

f. F. R.

8. τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. pro Lys. c. 17. & Vis. ant. 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτος mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit.

f. F. R.

25. Εὐερμήναι] Deo Lucianus convinctat Hermoti-

num, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat, nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequeretur, tibi, homini amico, ut ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existeret faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapiens me, singuli contumelias accusarent, dicentes, Luciane, Bone Vir, quare motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti

no-

aut cujus auctoritate, Chrysippum & Zeno-
nem nobis praetulisti, homines heri &
nudius tertius natos, nobis multum na-
tu majoribus, qui neque sermonem com-
municaveris nobiscum, nec omnino quae
dicimus exploraveris? Haec, inquam, si
dicant, quid illis respondeam? Satisne mi-
hi erit dixisse, Hermotimo, amico homi-
ni, fidem habui? At ego novi illos dictu-
ros, Nos, Lycine, Hermotimum illum
tuum, quis homo sit, nescimus; neque il-
le nos. Itaque non decebat damnare uni-
versos, neque contra absentes & inauditos
nos ferre arbitrium, ac fidem habere homi-
ni, qui unam modo philosophiae viam,
& forte ne hanc quidem accurate satis per-
spexerit. Legum latores autem, Lycine,
non ita facere iudices jubent, nec alteram
quidem partem audire, alteram dicere pro
se non pati, sed similiter audire utramque,
quo facilius, comparatis invicem orationi-
bus, quid verum falsumve sit inveniant:
& si tamen ita non fecerint iudices, pro-
vocandi ad aliud tribunal potestatem lex
tribuit. Talia fere dicturos illos veri simi-
le est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea
me interroget, dic mihi, Lycine, si quis
Aethiops, qui alios nunquam homines, qua-
les nos sumus, usurpasset oculis, eo quod
patria pedem non extulisset, hic igitur in
concione Aethiopum adseveraret atque di-
ceret, nusquam terrarum homines esse al-

20 παλόν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον
καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων
ὄντων ὡς πολλοῦ, χθὲς ἢ πρῶτην γενεάν, οὐ
μήτε λόγῳ μελαδὲς ἡμῶν, μήτε πειραθεὶς
ἄλλως ὢν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἀν-
25 δ' ἀποκρινάμεν αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἀν-
εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέειδον φίλῳ ἀνδρὶ;
ἀλλὰ φαῖεν ἀν, οἷδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκί-
νε, ἐκ ἴσμεν τὸ Ἑρμοτίμον ταῦτον, ὅστις πο-
τέ ἔστιν, ἐδὲ ἐκείνῳ ἡμᾶς ὥστε οὐκ ἐχρῆν
30 ἀπάντων καταγινώσκειν, ἐδὲ ἐρήμην ἡμῶν
καταδαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντι μίαν ὁδὸν τῆς
φιλοσοφίας, ἢ ἐδὲ ταύτῃ ἴσως ἀκριβῶς κα-
τανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθετοῦντες, ὦ Λυκί-
νε, ἔγωγε προετίμησιν τοῖς δικασταῖς ποιῶν, ἐδὲ
35 ἑτέρῳ μὲν ἀκροῦν, τὸ δὲ ἕτερον, ἐκ ἐᾶν λέ-
γειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀ οἷε) συμφέρον, ἀλλ'
ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι, ὡς ῥᾶον ἀντιε-
τάζοντες τῆς λόγου, εὐρίσκειεν τὰ ληθῆ τε καὶ
ψευδῆ. καὶ ἢν γε μὴ ἔγωγε ποιῶσιν, ἐφίναί τι
40 ὁδοῦν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα,
ἅτλα εἰκὸς εἶπὼν αὐτοῖς.

* Ἡ τάχ' ἀν τις αὐτῶν καὶ προσέροίτο με,
εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ
μὴ δὲ πῶποτε ἄλλως ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷα
45 ἡμεῖς ἐσμέν, ἀλλ' οὐ τὸ μὴ ἀποδεδημῆκεναι το-
πάραν, οὐ τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθίοπων δι-
αχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶθι τὸ γῆς ἀνθρώ-
πους

d' Antisthenes] Ita recte J. B2. & W. Antisthenes male A1. H. Fl. P. S. habebant. • Mā d' Antisthenes]
Sic J. A1. & S. Mā d' Antisthenes. ceterae & M. Mā d' Antisthenes B2.

nobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus,
& ne tactis quidem illis, quae nos censemur? Talia
si dicerent, quid tandem responderem illis? Num suffi-
ceret, si dicerem, me obsequium Hermotimo, homini
amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, igno-
tus est Hermotimus ille, &c. Totum locum propo-
sui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in
Graecis vitiose legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἀν ἀποκρινά-
μεν αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἀν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέ-
ειδον φίλῳ ἀνδρὶ;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Lo-
quendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eo-
dem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδὲν ἀνθρώπων βίῳ ἐξ-
αρκέσειεν ἄν. Nullius hominis vita sufficeret. in Har-

monide c. 3. ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Qui unus
esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies. Sic
apud Aelianum XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad
armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ
μὴ ἀποδοῦναι τὴν ἀσπίδα σιωπῶν δὲ πρὶν καπνίσαι οὐ κα-
ταξίσεις; non dubium mihi est, quin legendum sit
καταξίσεις.

37. Ὡς ῥᾶον] * Ὡς ῥᾶον inveniens J. Brodaeus, ac
ῥᾶον corrigere iubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubi-
to, quin ὡς ῥᾶον voluerit, ac per typothetarum in-
curiam ῥᾶον inde factum sit; verum & ego non al-
ter quam edi curavi, usquam inveni. J. F. R.

46. Διαχυρίζοιτο] Benedi. vertit, affirmaret, Orphe-
Eccce 2

πως εἶναι λευκός, ἢ ξανθός, μηδὲ ἄλλο τι
 ἢ μέλας, ἀρα πυνθίσκῃ· αἰ ὑπ' αὐτῶν;
 ἢ εἴποι τις ἀνὰ πρὸς αὐτὸν τὴν προσκυτάνειαν
 Αἰθιοπικῶν, οὐ δὲ δὴ, πῶθεν ταῦτα, ὦ Τρα-
 σούταξ, οἶδα, εἰ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμεῶν
 ἑδαμύοι, ὑδὲ, ἐν Δία, τὰ πᾶσι τοῖς
 ἄλλοις· οἶδας ἐποῖα ἔστι, φαίην ἀν' ἐγὼ γε
 δίκαια ἐρατῆσαι τὴν προσκύπνῃ; ἢ πῶς, ὦς
 Ἑρμότιμῃ, συμβουλευέαι; ΕΡΜ. Οὕτω
 δικάσιτάλα γὰρ ὅτι πλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ.
 Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμῃ. ἀλλὰ τὸ μὲν
 τῷτο σὺν ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως ἢ σοὶ δοκεῖ
 ἔμοι μὲν γὰρ ἢ τῷτο πᾶν δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ πῶτον; ΛΥΚ. Ἐπάξαι δηλα-
 δὴ ὁ ἀνὴρ, ὅς φησι πρὸς μὲν ὡς πᾶς. ἀνά-
 λογοὶ τοῖσι καὶ οὖν τις ἡμῖν, ὦ Λυκίῃ, τὰ
 Στωικῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὺς φίλος
 ἔστι· ὁ Ἑρμότιμῃ, ἀπεδήμησας δὲ ἡμῶν
 εἰς πᾶσι, μήτε ἐς Πλάτων, μήτε
 πᾶσι τὴν Ἑπίκροτον, μηδὲ ἄλλας πρὸς ἄλλον
 τινα. εἰ τοῖσι λόγοι, μηδὲν ἔτι καλὸν εἶ-
 ναι, μηδ' ἀληθὲς πᾶσι τοῖς πολλοῖς, οἶα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi
 nigros, nunquam fidem apud illos inveniet
 Aut si quis ei de maioribus natu Aethio-
 pibus dicat, Tu vero unde haec, audacis-
 sime, nosti, qui neque usquam a nobis
 peregre abfueris, neque Hercle res aliorum
 quales sint noveris? dicamne ego merito
 sic interrogasse seniore? aut quid consuli-
 sis, Hermotime? HERM. Sic est. ju-
 stissime enim illum mihi videtur increpui-
 se LYC. Nimirum mihi quoque, Her-
 motime. Sed quod sequitur, non jam no-
 vi an aequè tibi placeat: mihi certe hoc et-
 iam magno videtur opere.

60

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum
 agat, Hac igitur ratione ac proportionem ser-
 vata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui
 Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic
 tuus Hermotimus, nunquam autem neque
 in Platonis regnum, neque ad Epicurum,
 neque ad alium quemquam peregrinatus
 fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum
 esse neque verum apud alios, quam sint ea
 quae

* H] Sic J. Fl. P. H. & M. b] τῶν ἄλλοις] Ita Edd. J. Fl. H. & S. τῶν ἄλλων P. c] οὐδὲν] Deest in
 W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d] Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit Marci, Ἐπι-
 πλῆξαι, male Edd. e] Μὴ δὲ] Sic J. H. Fl. M. & P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδὲ πᾶσι ite-
 rum B. j. junctim. f] Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g] Πολλοῖς] Ἄλλοις Vo. Vulgatam
 servant Edd. & M.

prois adcuratius: pertinaciter affirmat. Rev. Elmer.
 ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit,
 qui affirmabas reddiderit, & Bezam rectius, adve-
 rabas dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde
 hujus verbi vis patet.

J. F. R.
 50. H] εἴποι τις] Qui bene totam orationis serie
 consideraverit, illum animadversurum puto, requiri
 ad sententiam implendam, conditionalem particulam
 εἰ, quam interpretando certe expressam nemo indi-
 gnetur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, con-
 texto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint.
 Concurfus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit ut interje-
 ctum εἰ tanto facilius elideretur.

J. M. G.
 57. Δικαιοσύνη γὰρ ἐκπλῆξαι] Δικαιοσύνη γὰρ ἐκπλῆξαι.

Th. M.
 Δικαιοσύνη γὰρ ἐκπλῆξαι] Recte Marci conjecit
 δικαιοσύνη γὰρ ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro
 ἐκπλῆξαι; M. hanc conjecturam stabiliente, & ver-
 tendum justissime videtur illum increpasse, non ut vul-
 go, constet.

J. G. G.
 [ἡμῶν. Ἐπιπλῆξαι] Secutus sup. Mss. Gr. W. & P.

Impressi mendose ἐκπλ.

M. d. S.
 Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι re-
 posui supra c. 20.

J. F. R.
 62. Ἀνάλογοι τοῖσι καὶ οὖν τις ἡμῶν] Ineptissime Op-
 sorus. Nemo vir ille probabili induktionē inferet di-
 stinctus. Ergo absurdum propositum est nobis quicquam, quasi
 vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne di-
 cam illud absurde non apparere in Græcis, aut sic
 quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius
 Benedictus: Addet nimirum ille & sic dices. Eadem
 igitur ratione nobis proponatur aliquis. Patet ad hæc
 Græca adscripta recte, vicissim nobis proponatur.

J. G.
 Ἀνάλογοι] Analogiam sive proportionem Geometri-
 cam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nun-
 quam egressus ad β judicium ferendum de colore ex-
 terarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus
 reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sanctis. Ista
 adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum cir-
 ca hunc locum conatus ostenderent, negligi sepe e-
 ruditionem illam geometrarum pulverem; & orbem dis-
 cen-

ἢ πῶς κερὶν πλεῖν τινὰ καλαφρότητα, ὡς
 ἢ ἀνταγωνιστῇ δίδει παλίν, εὐθὺς ἀνακη-
 ρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἀμαχόν τι-
 να· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἴησι) ῥάδιαι εἶναι, καὶ ἀσ-
 φαλῇ τὰ νεανεύματα, ἐθνὸς ἀσπαιρομένου αὐ-
 τῷ, ἢ δὲ νίκην τηλικαῦτα κρίνει, ὅπου ταν
 καλαγωνίση) ἢ ἀντίπαλοι αὐτὸν, καὶ κρατή-
 σι, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ ἔτι μὴ τοί-
 νυν ὁ μὴ δὲ Ἑρμότιμον, ἀρ' ὃν ἂν οἱ δι-
 δάσκαλοι αὐτῷ σκισμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ὄν-
 τας, οἷομαι κρατεῖν αὐτῆς, καὶ τὰ ἡμέτερα
 τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναλρέπει) ῥαδίως. ἐπεὶ
 τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς ἢ παιδίων
 οἰκοδομήμασιν, ἃ καλοσκαλῶσαιτες ἐκεῖνοι
 ἀοιδῇ, εὐθὺς ἀναλρέπῃσιν, καὶ καί, καὶ Δία,
 τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφῃ τινὰ σι-
 δησαῖες, ἐπειτα ὅτι κόντε πῆξαιτες, ὅτι πῶ-
 ρω προδεδμένοι, τοχάζον) ἀφίεντες καὶ ἡ
 τύχῳσι πῶς, καὶ ἀφ' αὐτῶν τὰ κάρφῃ,
 ἀνεκτραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα παῖσαιτες, εἰ
 διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλ) ἀφ' ἣ Φρυ-
 γάνας. ἀλλ' ὅτι Πέρσαι γε ἔτι πῶς παῖσαι, ἐδὲ
 Σκυθῶν, ὅσοι τοξοί). ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐ-
 τοὶ κινεῖσθαι ἀρ' ἵππων, ὡς πὸ πολλὸν το-
 ξεύουσιν, ἐπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξοδόμημα κινεῖσθαι
 ἀξιοῖσιν, ὅτι ἐστὶν ὅσα, ἐδὲ περὶ μόνον τὸ βέλ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam info-
 rentem, quasi adversarium feriat: conti-
 nuone, si praeses sit certaminis, illum prae-
 conio ornabit pro invicto? an potius faci-
 lia illa putabit, & periculi expertes juvenis
 lus, victoriam vero tum decerni, cum
 ipsum adversarium certamine vicerit, isque
 victum se falsus fuerit: alias vero non. Ne
 igitur Hermotimus, ex eo quod magistri
 ipsius umbratiles forte velitationes adversus
 absentes nos instituunt, vincere illos arbi-
 tretur, aut talia esse nostra; quae facile ad-
 eo evertantur: cum ea ratio similis sit pue-
 rorum aedificationibus, quas cum infirmas
 admodum struant, celeriter evertunt; aut
 his, qui sagittandi artem meditantur, qui
 stipulas quasdam colligatas & in conto
 defixas proponunt intervallo non longo, at-
 que ad eas deinde collineant: & si quando
 feriant, trajiciantque stipulas, exclamant
 continuo, ut in magno facinore, si far-
 menta telum transierit. Verum ita Persae
 certe non faciunt, neque Scytharum qui
 sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum mo-
 ventur in equis, ut plurimum sagittant:
 deinde vero ea etiam quae petuntur, vo-
 lunt moveri, non stare & expectare sagit-
 tam

a. ὅτι] Sic ὁ. Abest in ceteris Edd. & M. b. καὶ δὲ] Ita disjunctim ὁ. H. Fl. & M. Reliquae fere μὲν
 c. Τὸ τοιοῦτον] Sic ὁ. Fl. H. P. & c.

92. ὅτι δὲ ἀντιπῶν.] Deerat ὡς in reliquis, sola ὁ.
 habet. M. du S.

96. Ἀνταγορεύον] Ἀνταγορεύοντες pro ἀνταγορεύοντες
 eod. hoc sensu legitur ap. Thucyd. III. p. 184. 25. Sed
 Cl. Dukernis in notis (ad quem me rursus remisit T.
 Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταγορεύοντες,
 sed ἀνταγορεύοντες hic Graece dici; quod certum est;
 nam est ab αἰρῶ & αἰρῶμαι tollo, non ab αἰρῶ eligo.
 Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis
 Thucydidis recte legi ἀνταγορεύοντες adfirmit, haud scio
 an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum
 recipere non sit ausus. ὁ. F. R.

99. Ἀπαγορεύον] Quod digito erecto significabant.

M. du S.

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem
 esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in
 Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset.

Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An
 speravit se inventurum ubi articulus ille abundans an-
 te pronomen delit? Vix credo; nam & noster alibi
 non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem
 magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen.
 anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid.
 fin. Τὸν μὲν τρέχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχνοῖν. Noster supr. c.
 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον
 pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc
 nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi di-
 ximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29.
 iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem
 artic. additur. ὁ. F. R.

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist.
 ἵνα τοῖς Ὀμπρικοῖς παισὶ παίζουσιν, αἱ παρὰ τὰς δυνά-
 μεις αὐτῶν πηλοῦ πλάσσωσιν, ἀφ' αὐτῶν ἀγινεῖν κλέειν.
 Locus autem Homeri quem imitandum sibi proponit
 ὁ.

tam, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergo, propositum trajiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas transitaras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimq; magistros ipsius proposita farmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achilles ista, quae ille de Hectore,

*Nec galeae poterant vulnibusque minasque
iuri Nostrae,*

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse, os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λαῶν, ἐς τὸν ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀλγιδρόσ-
κοιῖα ὡς ἐνι μάλιστα, θηρία γὰρ τοι ὡς τὸ
πολὺ καὶ ἀλοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἐνιοὶ τυγχάνου-
σιν. ἦν δὲ πόλις καὶ ὅτι σκοπεῖ δὲν θεωρεῖται
τὸν τὸν δὲ πλοῦτος, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀ-
σπίδα ὁμοειδίῳ προθέμενοι, διελύνουσι, καὶ
εἴτω πιστεύουσι, καὶ δὲ ὅπλων σφίσι χωρῆσαι
τὴς οἰσῆς. εἰπὲς τοῖνυν, ὦ Λυκίην, παρ' ἡμῶν
Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρίγα-
τα προθέμενοι, καὶ ἀλοξεύουσιν, εἴτα φασὶν
ἀνδρῶν ὁπλισμένων κεκράνηται, καὶ εἰκόνας
οἱ μὲν γραφάμενοι, συνίσχουσιν πρὸς ἐκείνας
καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶδος, κρατεῖν ἡμῶν
οἴοντο. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐ-
τὴς τὰ τῷ Ἀχιλλεύῳ ἐκεῖνα, ἃ φησὶ περὶ
τῷ Ἑκτόρῳ,

35. Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθ' ἐλίσσουσιν μέτωπον.
Ταῦτα μὲν οἱ ξυμπάντες, ὅς τ' ἔμελλε ἕκασ-
τος.

Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκῇ καὶ διηγῆσαι
ταῖς τιμῇς ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ
ὀπλίσματα. τὰ γὰρ Συρακούσιω Γέλωνι, φασὶ
δυσώδεις εἶναι τὸ σῶμα, καὶ τῷτο ὅτι πολὺ
ἀλγιδρῶν αὐτὸν, ἐκείνους τολμῶν ἐλέγ-
χων τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναικα
ξέ-

1. Οὐ γὰρ] Ὅτι δὲ γὰρ W. Absent ὅτι ab Edd. e. Ἀπύσσουσι] Ἀπύσσουσι apud Homer. legitur; sed nihil mutant
Bdd. Luciani. f. Δοκῇ] Sic L. & marg. A1W. Δοκῇ Edd.

Julian. est Iliad. 5. Tangit Pifid.

Ὁ συλλογισμὸς ἐνέλιπτο κύματα,
καὶ πτόμα χυτὸν παιδεῖν ἀθυροῦσαν,
τὰ λεπτα κάρφῃ συλλογιστῶν ὡς εἶπεν.

Habet sequens illud ἀσπίδα ὁμοειδίαν. Ex Homero.

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] Nuntia igitur nostro nomi-
ne Hermotimo.

35. Οὐ γὰρ . . .] Hom. II. II.

Οὐ γὰρ ἡμῶν] Hom. II. II. 70.

Οὐ γὰρ] Mf. W. praemittere ὅτι, probō Graecismo,
Cl. Jans. in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit
ad Lect. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. ja-
dic. §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi bre-
viter ea utemur, etsi haec satis nota.

36. Ταῦτα μὲν αἱ ξυμπάντες, ἃ τῷ μίμῳ ἕκαστος] Op-
us hoc haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singu-

latim autem alius alia. Omnino nimium large &
vage. Benedictus, hac simul omnes, singularim unius-
quisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et
cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν
ἢ ἀποχριστῶν καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτοῖς
τῷ μίμῳ πρὸς αὐτοῖς. Ubi reddit mutuo, non singula-
tim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omni-
bus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi
vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris
in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro
in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρίτο μόνος.
ἀλλὰ πολλοὺς ἢ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔχων συνίργους, ἅπαντες
αὐτὸν ἐκείνῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De saltatione, καὶ τοῖς ἰφισ-
ταῖς θεοῖς ἕκαστος αὐτῶν. quod non satis lucide in La-
tinis efferunt. Et infra εἰ μὴν εἰς τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαν-
τες ἄλλοις ἄλλοις ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

39. Ἐν Σικελίᾳ] Aliquod e Sicilia evagratum, ubi
aliquando peregrinatus est.

87. E-

ξένω^a συνεκχθῆσαι αὐτῷ, τολμᾶσαι καὶ
εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· ἡ δὲ, ^b ὡς δὲ ἡ γυναῖκα⁴⁵
ἐλθόντα ἡ αὐτῇ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμή-
νυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδὺν μάλιστα ἡ δυσανδία.
ἡ δὲ, ὡς δὲ τῆς συγγνώμης ἔχειν αὐτῇ.
ὑπὲρ γὰρ ἡ μὴ πεπεισμένη ἄλλος ἀνδρὸς, ἡ μὴ
δὲ μιλῆσαι πλεονάζον, οἰκῆσαι ἅπασιν ταῖς
ἀνδράσι τοῦτο τι ἀποπνεῖν ἡ τῇ μιλῇ. καὶ
Ἑρμοτίμω^c ταιγαρὲν ἄτε μόναις τοῖς Στωϊ-
κοῖς ξυνόν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως
ἀγνοεῖ ὅποια τῆς ἄλλων τὰ γέματα ὄν.
ὅμοια δ' ἂν ἡ Χρύσιππος εἴποι, ἡ ἔτι πλείω⁵
τῶν, εἰς λιπὼν αὐτὸν ἀκρίβον, ὅτι τὰ
Πλάτων^c ὁμήσαται, πεισθεύσας τινὶ τῷ μόνω
Πλάτωνι ὁμηληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυνε-
λὼν φημι, ἄχρις ἂν ἀδελφὸν ἡ τίς ἀληθὲς ὄν
προαίρεσις ὡς φιλοσοφία, μηδὲ μίαν αἰρεσίαν^d
ὑπὲρ γὰρ ἔς τὰς ἄλλας τὸ τοῦτον.

ERM. ὦ Λυκίε, πρὸς ἡ Ἑρτίας, Πλά-
τωνα ἢ, ἡ Ἀριστοτέλῳ, ἡ Ἐπικυρῶν, ἡ
τῶν ἄλλων ἀτρεμεῖν εἰσάμεν· ἡ γὰρ κατ' ἐμὲ
ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ, ἐγὼ τε, ἡ σὺ,⁵
ἡ γὰρ ἡμῶν αὐτῶν ἑξέτασμεν· εἰ τοῦτον ὄν
τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

regina mulier congressa illi auderet etiam
dicere, uti se res haberet: illum vero ad
conjugem cum veniret suam, iratum fuisse
ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxi-
me graveolentiam illam sciret: illam vero
ignosci sibi potuisse, se enim, quod virum
aliud experta non esset, neque ex proxi-
mo sermones cum quodquam miscuisset, pu-
tasse viris omnibus tale quiddam os ostere.
Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum
Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec
id mirum, qualia aliorum sint ora. Simi-
lia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura
hisce, si quidem relinquens ipsum inaudi-
tum ad Platonica me conferam, fidemque
habeam eorum alicui, qui solo cum Plato-
ne versati fuerint. Uno denique verbo
comprehendens omnia ajo, donec obscurum
sit, quae vera sit in philosophia secta, nul-
lam earum esse sectandam. Ista enim con-
tumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quæsta-
mus, sit ne tale quid philosophia, quæle
ego

^a Συνεκχθῆσαι] Ita habere J. H. Fl. S. & M. notat M. du S. ^b Παρὰ] Παρὲ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. ^c Μιλι] Sic J. H. Fl. & M. Μηδὲ ceteras Edd. ^d Τὸ τοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat M. du S.

49. Μὴ πειραῶν ἄλλου ἀνδρός] Τοῦτο * ἡ περὶ Διῶ-
ν^c ἱεροῦσιν τῷ † Προυσαίῳ· ὃν ἡ Διῶ τοῦτο κατ' ἐμφε-
μισμὸν χρυσόμοι † ἐπαύμασαν. V.

62. ὦ Λυκίε, πρὸς ἡ Ἑρτίας] § Φίλον ὅτι κατὰ τ

Ἑρτίας § ἑκατό· αὐτῇ γὰρ ὁ πρὸς τὸ εἶναι ἡμῶν, ** αἰτιᾶ-
ται, καὶ ἡ ὁ Πλάτων ὁ Κρατῆλος ἱερομολογῶν αὐτῇ
ἀποφαινεῖται ἡ πρὸς Φίλον † αἰὲν σπύργῳ Διῶ· τ' κατ'
εἰς ἰσχάρας τοῦτο † ἀπορροφούμενη. V.

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omittam supplevit M. du S.
† Προυσαίῳ] Sic C. & M. In V. Προυσαίῳ: erat. M. du S.
‡ Ἐπαύμασαν] Ὀνόμασαν Edit. Cleric, quam correxit M. du S.
§ Non nova formula. Vid. Athen. L. IV. p. 166. D. M. du S.
|| Ἑρτίας] Ἑρτίας grave Edit. Cler. Sed correxit M. du S.

** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται
ad ἀπορροφούμενη, reliqua quoque vitiosa restituit. M. du S.
† Αἰὲν] Αἰὲν prave Edit. Cler. Emendata ex cod. fons.
‡ Προυσαίῳ] Προυσαίῳ Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδέναι οὐκ ἔστι ποτε] Placet εἰδέναι οὐκ ἔστι ποτε
J. Br.

Εἰδέναι] Luciano, contendenti non posse optimam
& verissimam sectam eligi, nisi quis omnes pertrast-
ret, & examineret, objecit Hermotimus, utrum

si unus aliquis affirmaret his duo efficere quatuor, o-
pus esset omnes alios homines rogare, num id verum
foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse.
Omnino, respondet Luciano, cum id per se satis
scire possit. Infert itaque Hermotimus, τίτων' ἂν
ἀδύ-

ego ajo esse. Aethiopus autem, & Gelonius uxorem Syraculis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiam si aliorum sententias non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. L Y C. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι Αἰθίοπας ὁ δὲ, ἢ τὸ Γέλωνος γυναῖκα, τί ἐδὲ καλεῖν ἐν Συρακούσιν ὅτι τὸ λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὴ ἀπίτῳσαν ἐκποδὼν, εἴ σοι δοκῶσι περὶ τοῦ εἶναι πρὸς τὸ λόγον οὐδὲ λέγε ἤδη θαυμαστὸν γὰρ τι εἶπεν εἰκάς. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίне, καὶ πάντῳ δυνατόν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἑκμαθόντα, εἰδέναι τὰ λήθεις ἀπὸ τέτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμαθάνων ἑκάστα. ἔτι σὶ δὲ σκόπει, ἢ τις λέγει πρὸς σὲ μόνον τὸτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸ τέτταρα δευτέρων ἀπὸ τεσσάρων, ἀρα δεῖσιν περὶ τοῦ σε δευτέρων τῶν ἄλλων, ὅσοι δευτερεύοντες, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτάς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδέης ἂν ὅτι ἀντὶ ἀληθείας λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἐν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ὅτι οὐχ ἄν τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰ λήθεις, περὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι δεῖσιν τῶν ἄλλων, εἰδύτα ὡς οὐκ ἂν πέντε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, ἐδ' ἂν μυρία Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόραι λέγουσιν.

90 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἐπὶ, ὦ Ἑρμότιμε τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις εἰκάς

e Δι] Γs W. f 'Ως] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι coniecerat Jmsf. ex Bz. g Γένετο] Sic As. H. Fl. F. Bz. S. & M. Γένετο f. & P. b Λέγουσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι m. 1c Fl.

70. Ἀπίτῳσαν ἐκποδὼν] Procul facestant. G.

ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τὰ λήθεις, περὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι δεῖσιν τῶν ἄλλων, εἰδύτα ὡς οὐκ ἂν πέντε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, ἐδ' ἂν μυρία Πλάτῳνες, ἢ Πυθαγόραι λέγουσιν. Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδύτα ὅτι ὡς οὐκ ἂν πέντε, &c. Id namque ait Hermotimus, Quid ergo? nam tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirmant? ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδύτα] affinitas videtur erroris in descri-

Tom. I.

bendo dedisse causam.

Εἰδύτα ὡς . .] Recte Cl. Jmsf. conjunctionem sup-
plendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum
ὡς jam in Cod. invenimus, non aegre feret, nos
id admisisse praec ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt.
indicavimus. f. F. R.

Ibid. ὡς οὐκ ἂν πέντε] Cl. Jmsf. in vulgatis recte
vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea con-
tulit, habet ὡς. Ὅτι Bz. M. du S.

90. Οὐδὲν πρὸς ἐπὶ] Erasmi in proverbio: Nihil ad
versum. Hoc alibi explicuimus. f. Br.

FFFF

96. O

κάζεις, * πάμπολυ αὐτῶν ἀγαθήροισι. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐπ' ἐτυχίας, λέγουσι τὰς δύο διαδάς συνθεθείσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἑνδεκά δευτέρων ἀποκλείων; EPM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνων λέγων. ΛΥΚ. Τί θαί, ἐπ' ἐτυχίας πῶποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων περὶ ἀληθείην, Στωϊκῶ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ ἀγαθόμενοις περὶ δεξιῆς, ἢ τέλους; EPM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παζαλογίζῃ, ὃ γενναίε, καὶ τὰ ταῦτα, Φίλον ὄντα. ζητῶντων γὰρ ἡμῶν αἱ τινες ἀληθείας οἱ φιλοσοφία, οὗ τῶτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἑτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅθεν ἀδύνατον εἶ ἕως ἔχει. Φαίει γὰρ ἂν οἱ Ἐπικουρείοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν ἔγωγε συνηθίσαι, ὃ ὑμᾶς δὲ πᾶσι ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά. IO

disceptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat bisarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? H E R M. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. L Y C. Quid vero? incidisti ne umquam, (& per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? H E R M. Nequaquam. L Y C. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceret, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῶν ἀγ. φ.] Ita Codd. W. & L. Πάντο ἀγαθήροισι αὐτῶν Edd. b Ὅσοι ἂν αὐτῶν ἔχου] Sic Edd. & M. c Ὑμῶς] Sic W. L. & Bz. Reliqq. Edd. male ὑμῶς.

96. Ὁ μὲν τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' αἱ δ' μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insanires, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insanires, qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τὸ, τι μέγεθος ἰθαυμάζειν πᾶσι πῆχας μάλιστα συμβαίνειν: *Staturaque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos.* L. Bos.

1. Ἡ τίλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. J. Br.

8. Φαίει γὰρ ἂν οἱ Ἐπικουρείοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν ἔγωγε συνηθίσαι, ὑμᾶς δὲ πᾶσι ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopæus apud Basileenses & Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus. Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non potest vos aut vestram, ut fecit Opsopæus, sed ipsos vel se. Ceterum male peccavit, quum Basileenses ὑμῶς mutavit, precedente Bourdelotio in ὑμῶς. Et porro quid est illud vel Benedicti componere vel Opsopæi adpositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita componere, vos vera. Sic infra. ὑμῶς τὸ Πυθαγόρειον.

ἐκείνοι. εἴτε Πλάτωνι τοσαύτ' ἔτιμα. εἴτε ἑστὶ τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἐν ταῦτα συντίθενται ἐπὶ κεφαλαιῶν ἔχουσιν αὐτῶν &c.

10. Ὑμῶς] Non solā P. habet ὑμῶς. Ald. J. & Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. & Bz. recte ὑμῶς. M. du S.

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] Omnia corpora esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. F. G.

17. Ὡς ἀναμφιλόγητος ἰδὼν ἢ Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχει] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. Th. M.

23. Ὅρα σιωπᾶν] Conf. infra E. c. 13. M. du S. Ibid. Σιωπᾶν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. Parif. & S. Reliquae ignorant (licet Juns. punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id litterae α subijcere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminirem Vigerium de Idiotism. p. 178. Edit. Argor. an. 1708. ex Etymologico docere, infinitivos in α non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigeat ex Vigerio quodam huc transcribere: Ἀναμῶν, (ait) scribendam sine i subscripto, non ἀναμῶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ αὐτὰ ἀναμῶντα ὅσα ἔχου ἐν i προσγεγραμμένα ὄντι ἐν αἰς i λέγοντα ῥήματα ὁλοκλήρως ἔχου πρὸς τὸ i ἐν ἀναμῶντων. i. e. Infinita in α exentia non habens jota subscripta.

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse. Epicurum autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solum esse, his duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes acque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae iudicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ή ε' δοκείσιν σοι τῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλόν, ἀγαθόν ἡγῶσθε εἶναι· αἱ δ' Ἐπικυρήναι δέ, τὸ ἡδύ, ἢ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ ὑνομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς ἔσιν εἶναι; ἀλλ' ὅταν ἴφλυ, πλεονεκτικῶς πᾶν τὸ ἀμφισβητήμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιοι τῷ Στωϊκῶν δίδως· αὐτὸ ἔχειν, καὶ τοὶ ἀνιλαμβατομένη τῷ ἄλλων, καὶ λεγόμενοι αὐτῷ τῦτο εἶναι, ὡς ἔνθα δὴ κρίσεις μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. αἱ μὲν ἔνι πρόδηλον γένη τῦτο, ὡς ἡ Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγῶντο, ἄρα σιωπᾶν τῶν ἄλλοις· ἀχρὶ δ' ἂν αὐτὴ τέττη πέρα ἀφ' ἑμᾶς, πάντων ὁμοίας ἀκρίστοι, ἢ εἴδωται ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δέξομαι.

ERM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίε, ἐπιέ-
ται

d' Ἐπικυρήναι] Ita constanter Edd. Ἐπικυρήναι W. semper. e' Ἰμεῖς] Recte sic H. Fl. P. & M. Ἡμεῖς male J. f. Ἀντὶ] Nihil variant Edd. Ἀντὶς Μαρ. Ἀντὶ W. g' ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat M. du S. h' Στωϊκῶν] Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων W. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων J. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων H. Fl. Al. P. B2. & S.

ptum: quia verba in finitum numquam habent ante, quidquid non prolatum. Quicquid enim in verbis praecedit, plene profertur, quod exemplis patet, ut εὐπτεῖν, ἐπὶφθῆναι, ἐπὶσην — ἐπαιῶν, ἐπαιῶν &c. Sic Etymologus, eumque secutus Urbanus, alique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προσηγοριῶν μὲν αὐτὴν idem esse apud veteres Græcos, quod ἐπὶσηγοριῶν, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩ, ΛΩΓΩ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex his elicias; immo tam saepe addunt illud jota his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omisissimè credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βῶν &c. Ita ut adiensum ei præbere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, æquie an ab consuetudine a Cl. Hemst. aliisque in auctorum Edit. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἴφλυ dedit Hemst. Contempl. §. 13. f. Ὁρᾶν Timon. §. 56. f. ἐπὶσην ibid. §. 48. p. 161. ἐπὶσην in Prometheus. §. 8. p. 191. fin. &c. Περὶ ὁρᾶν Thucyd. I. 69. p. 45. 14. Ὁρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελάρων Herodot. Steph. L. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Ὁρᾶν etiam

Aristoph. Kusteri Plut. 4. Τελάρων idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. Ἀλλήναι aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciatur. Ut enim recens Aristophaniam Editt. habeat jota subscriptum, vetus Basilensis id ignorat. At Florent. & B2. Edd. Luciani id habent ubique; sed Justiniana, id non habet, nec Hagheana; nec Aldina prima, sed ubique scribunt ὁρᾶν, διῶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Justiniana id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthac canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βῶν, γελᾶν, etiam jota non potuerunt subscribere. Esti jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελᾶν contractum esse, adeoque & jota recte subscribi acque ac in βῶν, βῶν, velutque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hanc sequi. Idemque placuit Cl. Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾧ sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde.

FFFFF 2

J.F.R.
32. Ar-

ναι πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκὲν σα-
φέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ
μὴ τοῖστον Φήσας. ΕΡΜ. Εἴση αὐτίκα³⁰
οἷόν τι λέγω θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσθλην-
θῆναι ἐς τὸ ἄσκληπειον, ἢ ἐς τὸ Διοσκου-
ρὸν τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν
σπολάλεται· δώσει δὴ περ ἀμφοτέρως ἐρθην-
θῆναι αὐτὰς, ἐπότερ³¹ ὑπὸ κόλπῳ ἔχει³²
Φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἐχει
δὲ πάντως ὁ ἕτερος³³. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ εἰ, εἴ
γε σπολάλει; ΕΡΜ. Οὐκὲν ἀν³⁴ τὰ
πρωτέρω εὔρης αὐτῇ, οὐκ ἔτι τ' ἕτερον σπο-
λάσει· πρόδηλον γὰρ ὡς ἐκ ἔχει. ΛΥΚ. Πρό-⁴⁰
δηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὔροιμεν ἐν τῷ
πρωτέρῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος³⁵ πάντως ἔχει· καὶ
ἐδὲν ἐρεύνης ἐδὲ ἔτω δαί. ΛΥΚ. Ἐχει γάρ.
ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοῖον εἰ εὔροιμεν ἡδὴ τῶν
τοῖς Στωϊκοῖς³⁶ Φιάλῃ, οὐκ ἔτι ἐρθηνά⁴⁵
τὴς ἄλλης ἀξιάσομεν, ἔχοις δὲ πάλαι ἐζη-
τῆμεν ἢ τίν³⁷ γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδένος, εἴ γε εὔροις, καὶ εὔρον-
τες ἔχοις εἶδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ σπολά-
λως, ἢ εἰ ὅλως γνῶριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνά-⁵⁰
στημα. ἰδοὺ δὲ, ὡς ἑταῖρε, πρότερον μὲν εἰ
δύο εἰσὶν αἱ παρελθόντες ἐς τὴν νῆσιν, ὡς ἀναγ-
καῖον εἶναι τ' ἕτερον αὐτοῖν, τὰ Φέρια
ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοὶ τινες. εἴτα καὶ
τὸ σπολάλως αὐτὸ, ἀδηλον ὅ, τι ποτέ⁵⁵
ἔστιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέ-
φανος³⁸· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἅλλ³⁹ ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim.
LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si
quid diversum, non autem tale (*quale ante
intelligebam*) dices. HERM. Statim scies,
quid dicam. Ponamus enim duos quosdam
in Aesculapii aut in Bacchi templum ingres-
sos. Deinde vero phialam de sacris perdi-
tam. Oportebit scilicet ambos excutere,
ut in sinu habeat phialam. LYC. Sane.
HERM. Habet autem omnino alteruter.
LYC. Qui non, siquidem perdita sit?
HERM. Igitur si apud priorem illam in-
veneris, non jam alterum exues: planum
enim, illum non habere. LYC. Planum.
HERM. Et si non inveniamus in sinu
prioris, alter omnino habet, & nihil per-
scrutatione, neque sic, opus est. LYC.
Habet enim alter. HERM. Et nos igitur
si inveniamus mox apud Stoicos phia-
lam, non jam excutere reliquos opus puta-
bimus, quippe qui habeamus, quod olim
quaesivimus: aut cujus rei gratia plus la-
boris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem invene-
ritis, & inventum scire possitis id ipsum
fuisse, quod fuerat perditum; aut modo om-
nino notum vobis sit donarium. Jam
vero, amice, primum quidem non duo
sunt ingressi in templum, ut necesse sit al-
terutrum habere rem furtivam, sed valde
multi. Deinde ipsum quod desideratur,
quid sit obscurum est, phialane, an scy-
phus, an corona? Quot enim sunt sacer-
do-

^a Τοῦτο] Sic J. H. Fl. P. &c. & M. ^b Ἀσκληπιῶν] Sic Edd. omnes & M. ^c Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ
W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd. ^d Εἰ] Abest ei in P. Adest in Edd.

32. Ἀσκληπιῶν] Sic hic quidem libri omnes. &
Ἰκαρ. c. 16. At Διμαν. c. 27. Ἀσκληπιῶν iidem ha-
bent. Vid. & Ἀναβ. c. 42. & utroque modo scribi-
tur.

35. ὑπὸ κόλπῳ] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. M. du S.
40. Γὰρ — γὰρ] Sic W. Sed forsitan pro posteriori
γὰρ melius legeretur γν.

50. Ἀνάστημα] De differentia inter ἀνάστημα *suspen-
sum donarium*, & ἀνάστημα, quod sacris Scriptoribus
devotionem s. hominem *divis devotionis* significat, cum
tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. *Perix.*

contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct. Minerv. L.*
IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed
illa distinctio non videtur antiquior aetate Christiano,
& vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt.
promiscue usurpata; exempla exhibet *Sanctius* in the-
saur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3.
p. 263. Ὅτι τὰ ἀνάσματα προσωνόμαζον τῷ θεῷ, καλε-
ζοῦνται δὲ τὸ κοινὸν καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ὅσα εἰς
ἀνάστημα γινώσκονται, λαμβάνονται δὲ λαοδωρεῖται δὲ τῷ
θεῷ καὶ ἀνθρώποις, καὶ ἀνατεθειμένον καὶ ἀφωσμένον τῷ
θεῷ, καὶ εἰς αὐτὸν καὶ προσκαλεσθένται τῷ θεῷ, καὶ
ἀνθρώποις.

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod perit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios defines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* furripuisset:

λέγουν, ἡ ἐδὲ πάλιν ἡ ὕλη αὐτῆς ὁμολογῶσιν· ἀλλ' αἱ μὲν, χαλκῆ, οἱ δὲ, ἄργυρου, οἱ δὲ, χρυσῆ, οἱ δὲ, κασιτέρῃ εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἀπαντας ἀποδυῖναι τῆς εἰσελθούσης, εἰ βύλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἡ γὰρ ἂν πάλιν τῷ πρώτῳ εὖδης εὐρῆς φιάλῃ χρυσῇ, ἔτι ἡ τῆς ἄλλης σοὶ ἀποδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκίη; ΛΥΚ. Ὅτι ἀδελφὸν εἰ φιάλῃ τὸ ἀπολωλόμενον ἦν. εἰ δὲ ἡ τῆτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ἔτι γε χρυσῇ ἀπαντὲς φασιν εἶναι τὴν φιάλῃν· εἰ δὲ ἡ μάλιστα γνώριμον γένειο, οὕτως φιάλῃ ἀπολωλὸς χρυσῇ, ἡ σὺ πάλιν τῷ πρώτῳ εὐρῆς φιάλῃ χρυσῇ, ἐδὲ ἔτι πάλιν τῷ δευτέρῳ τῆς ἄλλης· ἡ γὰρ δὴλόν περ εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τῆς θεῆς· ἡ ἔκ οἷς πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσῆς; EPM. Ἐγὼ γε. ΛΥΚ. Δείξει δὲ ἂν πᾶσι πάντας εἶναι ἐρθινάβια, ἡ τὰ παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί πῶς αὐτῶν πρέποι ἂν θεῶν κτῆμα οἶεσθαι.

Καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ πολλὴν ἀπρίαν παρεχόμενον, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἐκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τὴν πάντας, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλῃν, ὁ δὲ, στέφανον, ἡ ὁ μὲν, ἐκ χαλκῆ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσῆ, ὁ δὲ, ἄργυρου· εἰ δὲ ὁ ἔχει, τῆτο ἱερὸν ἐστίν, ἐδέπω δὴλόν. ὥστε πάντα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅ, τινα ἱεροσυλοὶ εἴπῃς· ὅπερ γε, ἡ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδελφὸν ἦν ἡ ἑσῶς, ὅστις ὁ τὰ τῆς θεῆς ἴφην.

e. Ad τὸ] Ita habent J. H. Fl. &c. & M. Ad τὸ male P. S. & G. f. Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀνατίθενται αὐτοῖς ταῦτα. Quae admodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a ceteris fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, sequē ipsum ei consecras. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάβια ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάβια.

J. F. R.
75. Ἐπὶ πάντας in] Sincera lectio ὅμοια.
J. Br.
79. Ad τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & M.

Gr. αὐτὸ minus commode.

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mf. ἡ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπρίαν παρεχόμενον τούτῳ ἐστίν, ὅτι ἐκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τὴν πάντας. hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est qui exuent.

J. G. G.
Ἀποδυσομένων] W. etiam, & P. & L. Valcat ergo vulgatum.

M. du S.

ὕψηλόν ἐστι γὰρ καὶ ἰδιωτικά ἔχον. τὸ δ' αἴτιον τὴν ἀγνοίαν ἐν ὅσῳ, οἶμαι, τὰ ἀντίγραφον εἶμαι τὴν ἀπολαύσιν φάλην. Ὡς γὰρ φάλην ἀπολαύσας, ὡς εἰ γε ἐπεγέγραπτο τὸ θεῶν τὸ ὄνομα, ἢ τὸ ἀναθέντος, ἥτιον αὐτὸν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεκαύμεθα αὐτὸν ἀποδύοντες, καὶ σπουδαῖον τὴν ἄλλαν. οἶμαι δὲ σε, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἥδη γυμνικὰς ἐωρακέναι πολλὰς. EPM. Καὶ ὁρθῶς οἶμι, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχῶς. ΛΥΚ. Ἡ ἐν πόλει καὶ ὡς τὴν ἀθλοθέταν αὐτὴν ἐκαθέζε; EPM. Νη δία, ἐναγχῶς Ὀλυμπιάσιν ὅτι τὰ λαῖα τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδαν ἢ Ἡλίου θείαν μοι προκαταλαβόντις ἐν τοῖς αὐτοῦ πολίταις. ἐπεθύμην γὰρ ἐγγυθὲν ἀπαῖα ὁρᾶν τὰ ὡς τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα ἐν καὶ τῷτο, πῶς κληροῦσι ἢ τινὰ ὅτιν χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατίζεσθαι. EPM. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οἶκόν ἄμυνον σὺ εἴποις, ἐγγυθὲν ἰδῶν.

EPM. Τὸ μὲν, παλαίον, ὅτι Ἡρακλῆος ἀγωνοθετῶν, φάλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμ, ἀδὲ εἶδες ἐγγυθὲν, ἐκεῖνα λέγε. EPM. Κάλπις ἀργυρᾷ πρόκειτο ἱερὰ τὸ θεῶν, ἐς ταῦτά μιν ἐμβαλλόντων κληροὶ μικροὶ, ὅσων δὲ κυμαίνοντων

licet enim privata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *inscriptam*, desiderari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, definiremus exuere alios, & molestiam illis facessere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praesides? HERM. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus, cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, qui cum, aut lucta certare aut pancratiū oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

IO. 40. HERM. Olim quidem praeside certaminis Hercule, lauri folia, LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex propinquo videris, ea narra. HERM. Urna argentea proposita est, Dei sacra, in hanc parvae fabarum instar sortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Παρὶ Edd. b Ἡλίου] Ἡλείου J. c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾷ] Edd. vulgo male ἀργυρᾷ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impressi enim corrupte παρὶ.

2. Εὐανδρίδαν] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανδρίδαν scribitur ejus nomen.

11. Οὐκ ἔστι δάφνης] Sensus abruptus, interpellante Luciano, nec facile quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat.

Οὐκ ἔστι δάφνης] Post δάφνης . . . quatuor puncta in Junt. fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium; solet enim inter personas & in hac Ed. & in Ald. semper ejusmodi spatium relinqui. Deest qui-

dem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum; nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente.

13. Κάλπις ἀργυρᾷ προκείμενη] Sic c. 57. in capidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant injicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. ὡς κληροῦσι, κληροῦσι ὅρμα, nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem κάλπις ἱερὰ φάλη καὶ ὁ δὲ δρόμος, tangit enim rem quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem: de Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de fortibus.

Κάλπις] Sortes Olympicae. F. G. Ibid. Ἀργυρᾷ] Cum Junt. etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾷ, Solanus adscripserat: an ἀργυρᾷ? Recte;

sur, inscriptae. Inscriptur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jo-
 vem precatus, demissa in urnam manu, fortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec finit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctum vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis inficitur. Hanc qui extraxerit, subfidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγιστον, ὅτι γεγραμμένοι ἐγγράφε) δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὡς ἑκατέρω· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλης δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς χι· τὰ αὐτὰ, ἢ πλείους οἱ ἀθληταὶ ὧσι, δύο αἱ κλήροι τὸ αὐτὸ ἑ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῷ ἀθλητῇ ἑκατ, προσβύζαντι τῷ Διῷ, καθίς τῇ χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τὴν κλήρον ἑνα, καὶ μετ' ἐκείνου ἕτερον, καὶ παρὰ τὸν μαστιγοφόρον ἑκάτω, ἡ ἀνέχει αὐτῷ τὴν χεῖρα, καὶ παρὰ τὸν ἀναγινῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἀπάντων δὲ ἤδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῷ Ἑλλανοδικῷ αὐτῷ εἰς (ὅσον ἐστὶ γὰρ τῷτο μέμνημα) θεωρεῖαν, ὅπως ποιεῖ τὴν κλήρον ὡς κύκλῳ ἐσώτων, καὶ ἔτω τὴν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνέσπακόντι, παλαίειν ἢ παγκρατιάσειν συνάπτει· τὴν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τὴν ἄλλης τὴν ὁμογράμμου χι· ταῦτά. ἔτω μὲν ὁ γὰρ, ἢ ἀρτίοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, ὡς ὅσον ὅκτω, ἢ τέσσαρες, ἢ ὀκτώ. ἢ δὲ θεωρεῖται, πέντε, ἑπτὰ, ὡς ἑνὰ, ἡ γράμμα τι θεωρεῖται ἐν κλήρῳ ἐγγράφειν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο ἔχον ὅς δ' ἐν τῷτο ἀνασπᾷ, ἐφεδρεύει θεωμένων ἑστ' ἐν ἐκείνῳ ἀγωνίσων) καὶ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἐστὶ τῷτο ὁ μικρὰ

Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f. Ἀνέχει] Ἀντίχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. s. f. f. f. Abest haec particula a W. h. O. Fl. & W. Ceterae Eddi & P. vulgatam tuentur. i. Γράμμα τι] Γράμματι una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμμα τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ste; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Soja autem Ba. hic bene legit ἀγγυῶ, quam sequor.

25. Ἀνέχει] Angl. ἀνέχει. f. B. Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. παλαιά, ut ap. Hom. παλαιὰ τὴν χεῖρα. male vulgo ἀνέχει τὴν χεῖρα. f. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. f. Br. Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. reg. Et quos hic laudat Cl. Vir H. Pridemux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obs. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Byzant.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυσας Elci vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id est Phavutium.

qui olim Gnavinus. sed ipse maluit Varinus audire; Phavutius vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero.

32. Παγκρατία] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, pancratium palaestram simul & pugilatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nas ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non consent.

κρὰ εὐτυχία τῷ ἀθλητῷ, τὸ μέλλον ἀκμή-
τα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσῶν.

ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα, τῷ γ' ἐδόμην 45
μάλιστα ἐκὲν σφέα ὄντες, ἀνελπάκασιν ἀ-
παλῆς, καὶ ἔχουσιν τὰς κλήρας, περὶ δὲ
(βέλομαι γάρ σε Ἑλλανοδικὴν ἀντὶ διατῷ
ποιοῦσαι) ὅτι σκόπησον τὰ γράμματα, καὶ
ἐπρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅτις ὁ ἐφεδρὸς
ᾖ, ἢ μὴ ὅτι πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς
αὐτούς. ΕΡΜ. Πᾶς, ὦ Λυκίε, τῷτο φῆς;
ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ᾖ εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμ-
μα ἐκεῖνο τὸ δηλὸν τὸ ἐφεδρὸν, ἢ τὸ μὲν γράμ-
μα ἴσως ἂν εὐροῖς, καὶ μὴν εἴη γε εἰ ἐκεῖνός
ᾖ, καὶ γὰρ προείρη' ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ)
ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροποιῶν τὸ ἐφεδρὸν, ἀλλ'
ἐπεὶ δὲ τῷ (α) στήτης, ζητεῖς τὸ ἔτε-
ρον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκεῖνός μὲν ἦδη
συμβέβηκε· στήτης δὲ αὐτῷ τῷ βῆτα, τὸ δὲ
ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον
τῷ εὐρεθῆναι, καὶ ὅτι πάντων ὁμοίως, ἀχρὶς
ἂν ἐκεῖνός σοι περὶ λαβῇ, ὁ τὸ μόνον γράμ-
μα ἔχων τὸ ἀναγνώσκον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκεῖνός περὶ τῷ, ἢ δατέ-65
ρω στήτης, τί ποιοῖς; ΛΥΚ. Οὐδέν.
ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδικός, ἐθέλω εἰδέναι ὅ-
τι καὶ πράξεις, πρότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι ἔτος
ᾖ ὁ ἐφεδρὸς, ἢ δέησιν ὅτι πάντας ἐν κύ-
κλῳ ἐλθόντα εἰδῆναι, εἴ ποτε αὐτῷ γράμμα ὁ-70
μοῖόν ᾖ ὡς εἴ γε μὴ τὰς πάντων κλήρας
ἴδῃς, εἴκ' ἂν μάθοις τὸ ἐφεδρὸν. ΕΡΜ. Καὶ
μὴν, ὦ Λυκίε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ὅτι γὰρ

literam. Et est illa non parva athletae fe-
licitas, qui integer committendus sit fati-
gatis.

41. L Y C. Insiste. hoc enim maxime
mihi opus erat. Igitur novem cum sint,
extraxerunt omnes & habent sortes. Cir-
cumiens itaque, volo enim te jam pro spe-
ctatore Hellanodicam facere, inspicite lite-
ras, nec prius puto didiceris, quis sub-
fessor ille sit, quum veneris ad omnes, eos-
que comparaveris. L Y C. Quid ita, Ly-
cine? L Y C. Fieri non potest ut statim
invenias literam illam subfessoris indicem,
aut literam forte invenias, sed utrum illa
sit, nescies. neque enim praedictum est,
aut K aut M aut I esse, quae subfessorem
indiceret. Sed ubi in A incideris, quaeris
eum qui alteram A habet, eoque invento,
illos jam comparasti: & cum in B incidis,
altera B ubi sit quaeris, inventae respon-
dens, ac de omnibus similiter, donec ille
tibi relinquatur, solitariam literam habens,
cui nulla ex adverso respondet.

42. H E R M. Quid si vero in illam
primo aut secundo incidas, quid facies?
L Y C. Minime quid ego facturum sim quaer-
itur. Sed tu Hellanodica, scire volo,
quid facturum sis? utrum statim dicturus
sis, hic est subfessor, an ad omnes per or-
bem eundem putes, & videndum, si qua
ipsi litera similis sit? atque adeo nisi om-
nium sortes videris, non discas subfesso-
rem. H E R M. Quin, Lycine, facile dis-
cam.

a [Ἐπισκόπων] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῆς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b [Ἐπὶ πάντων] Ita habere
Edd. & M. notat M. du S.

44. Συμπεσῶν] Conf. infra Z. Τρω. c. 40. med.
Et Γυμν. 38. M. du S.

49. Ἐπισκόπων] Angl. επισκοπῆς. Mend. in hac
pag. nomina loquentium varie confusa erant. J. B.
Ἐπισκοπῆς] Rectius iisdem libri επισκοπῆς τὰ
γράμματα, pro vulgato επισκοπῆς, circumiens inspi-
cis literas. J. G. G.

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego ἢ ἐκεῖνός ἐστι, refertur enim
haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos

viderim, licet libri omnes servant ἐκεῖνός.

J. M. G.
Ἐκεῖνός ἐστι] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνός refe-
rendum ad praecedens ἐφεδρὸς; ut sensus sit: est in-
venieris literam, tamen nescias num ille praefus sit, po-
nes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera
illa inventa. J. F. R.

89. Μὴ γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi a-
mant, ut supr. de Merced. cond. c. 17. versus fin.
Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud
89.

cam. Inter novem enim si B primo inven-
nero, aut secundo loco, novi, hanc qui
habeat, esse subsefforem. L Y C. Quid ita,
Hermotime? HERM. Hoc modo A duo
illorum habent, B itidem duo; reliqui cum
sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo om-
nino extraxerunt, consumtaeque sunt in
octo athletas literae quatuor. Apparet igitur,
solam ita impari futuram proximam
literam E, eumque qui illam extraxerit, esse
subsefforem. L Y C. Utrum, Hermotime,
prudentiam tuam laudem, an vis contra di-
cam quae mihi videntur, qualiacumque
demum fuerint? HERM. Quin dic. Non
comminiscor equidem, quid cum ratione
in tali re dicere contra possis.

43. L Y C. Tu quidem ita dixisti, tan-
quam ordine deinceps suo omnino scriban-
tur literae, v. g. prima A, altera B, & sic
ordine, donec in una illarum numerus
Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olym-
piae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine or-
dine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reli-
quas quidem quatuor bis quamque in octo
fortibus scribamus, Z autem solum in nona,
quod scilicet designet nobis subsefforem:
quid facies, si primum Z invenias? qua-
nam re intelliges subsefforem esse, qui il-
lam habeat? nisi ad omnes accedens inven-
ias nullam cum ea convenire? neque enim
possis, ut modo, ex ordine illarum illud
intelligere. HERM. Difficile est ad re-
spondendum quod rogas.

τὸν ἀνέαν, ἢ τὸ (ε)· εὐρὺ πρῶτον ἢ δεύτερον,
σοῖδα ὅτι ἐφεδρὸς ὁ τῆτο ἔχων, ἐστὶ. ΛΥΚ.
Πῶς, ὦ Ἑρμότιμ; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ,
(Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως
δύο, τὰ λοιπὰ δὲ τέτταρα ὄντων, οἱ μὲν, τὸ
(Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάρκασιν, καὶ
δοῖν ἤδη ἐς τὰς ἀθλητὰς ὁκτὼ ὄντας· τὰ
τέτταρα γράμματα. δῆλον ὅτι μόνον ἀν-
έτω πρῶτον εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ
ὁ τῆτο ἀνεσπαρκὴς, ἐφεδρὸς ἐστὶ. ΛΥΚ. Πό-
τερον, ὦ Ἑρμότιμ, ἐπαινέσω· σὲ δὲ συνέσω,
ἢ δέλω ἀνείπω τά γε μοι δοκῆσαι, ὅποια
ἀν ἡ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀξιοπορεῖ μὲν
τοὶ δ, τί ἀν εὐλογοῖ ἀνείπειν ἔχοις πρὸς τὸ
τοῖτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφο-
μένων γραμμάτων, εἰρηκας, οἶον, πρῶτον Ε
(Α) δεύτερον δὲ Ε (Β) καὶ χεῖρ τὴν τάξιν ἀχρὶς
ἀν ἐς ἐν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ σφιδμός τὴν ἀθλη-
τῶν. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν ἔτω γί-
γναι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πάλιν
γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ)
καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν
γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅτι τὴν κλήρων τὴν
ὁκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅτι τὴν
ἀνέαν, ὃ δὲ καὶ δηλὸν ἐμελλεν ἡμῖν τὴν ἐφε-
δρὸν, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρὺν τὸ (Ζ) τῷ
ἀξιογνώστῳ ἐφεδρὸν ὅτι τὴν ἔχοντα αὐτὸ, ἢ μὴ
ὅτι πάντας ἐλθὼν εὐρὺς ἔδεν αὐτῷ συμφωνῆναι
καὶ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαί-
σθαι. ΕΡΜ. Δυσσυχάζου τῆτο ἐρωτῶν.

ΛΥΚ.

ε Μὴ τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μὴ τοι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελόντες male W. e Μὴ
γὰρ] Γὰρ abest in M. Compareret in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφωμεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. J. F. R.
93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto
quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympi-
ci, cujus autorem Herculeum fuisse putant. G. C.
98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recen-
tiore manu, esse testatur Solanus, quare conjicit an
forsan γράφωμεν scriptum fuerit, uti paulo post.

J. F. R.

1. Τὸ δὲ Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic in-
Tom. I.

telligatur, ut inficio iudice Z. unicum sit injectum:
alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset
illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum
fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum pa-
ria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fun-
do relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus
visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cui-
nam antagonista solitaria illa obtigerit. M. de S.

Ggggg

10. Κκ

ΑΥΚ. Ἴδὲ δὴ καὶ ἑτέρας τὸ αὐτὸ ὅτι καὶ
 πησον. τί γὰρ εἰ μὴ γράμματα γράφομεν
 ὅτι τὴ κλήρον, ἀλλὰ τῶν σημείων, καὶ χα-
 ρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγυπτίαι γράφουσιν
 ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφαλῆς τινὰς ὄν-
 τας, καὶ λεοκεφαλῆς ἀνθρώπους; ἢ ἐκείνῃ
 μὴ εἰσάγομεν, ἐπεὶ τὸν ἀλλόκοτον ὅτι Φέρε δὲ
 τὰ μονοὺς καὶ ἀπλὰ ὅτι γράφωμεν, ὡς οἶν
 τε εἰκάσαντες ὁ δὲ ἀνθρώπος ὅτι δύο κλή-
 ροι, δύο ἵπποις ὅτι δύο, καὶ ἀλεξίφρονες
 δύο, καὶ κῆρας δύο, τῷ δὲ σανάτῃ, λέων ἑστὶ
 τὸ ὅτι σῆμιον ἢ τάνῃ τῷ λεοκεφαλῷ τῷ
 τῷ κλήρῳ οἱ δὲ χεῖρ ἑντύχης, πῶθεν ἔξως εἰ-
 πῶν ὅτι ὑπὸς ἑστὶ ὁ τὸ ἑσθρον πᾶσι, ἢ μὴ
 περὶ θεωρήσεως ἀπαντας ὅτι οἶν, εἴ τις καὶ ἄλ-
 λῃ λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι
 σοὶ διακρίνωμαι, ὦ Λυκίνα.

ΑΥΚ. Εἰκότως· ἰδὲ γὰρ εὐπρόσωπον εἶδεν
 ὅτι ἢ εὐέλαιον ἢ τὸ ἔχοντα τὸ ἱερὸν Φιάλιον
 εὐρεῖν, ἢ τὸ ἑσθρον, ἢ τὸ ἄριστον ἡγησόμενος
 ἡμῖν, ὡς τὸ πάλιν ἐκείνῃ τὸ Κόρινθον, ὅτι
 πᾶσι ἀναγκαίως ἀφιστάμεθα, καὶ ἐξετάσομεν
 ἄλλως περιεσφαιρῶμεν καὶ διαπονήσῃς, καὶ
 διαρῶντες μάλιστα γὰρ αἱ ὑποτάλας ἐκμα-
 ρομεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem
 illud considera. Quid enim, si neque li-
 teras scribamus in fortibus, sed signa quae-
 dam & notas, quo genere Aegyptii multa
 scribunt, pro literis pingentes caninis aut
 leoninis capitibus homines. Aut illa qui-
 dem relinquamus, cum absurda sint: sed
 age uniformia illa & simplicia in iis pinga-
 mus, observata quantum potest similitudi-
 ne, homines in duabus fortibus, duos in
 duabus equis, & gallos duo, & duo can-
 nes, nonae autem nota esto leo. In hanc
 igitur signatam leone sortem si primum in-
 cidas, unde habebis dicere, hanc esse quae
 subsefforem faciat, nisi ante obeundo omnes
 inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.
 H E R M. Non habeo quod tibi, Lyci-
 ne, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim
 speciosum quidquam est quod responderi pos-
 sit. Itaque si voluerimus vel cum qui au-
 ream phialam habeat invenire, vel subseffo-
 rem, vel optimum illum in civitatem il-
 lam Corinthum ducem, ad omnes necessa-
 rio deveniemus, & inquiremus summo ope-
 re tentantes, & exuentes, & circum circa
 inspicientes. Vix enim vel sic verum dis-
 camus. Et si quis velit consiliarius mihi
 fide

a Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. Fell. quod aberat ab Edd. b τὸ ἱερὸν] τὸ ἱερὸν W. quod ma-
 gis Atticum. At nil mutant Edd. c Περὶ θεωρήσεως] Sic J. Fl. F. H. &c. Διαρῶντες W.

10. Κοινῶς] Horum figuras si videre lubet, ad
 Mespam Iliacam Pignorii, & Kircherum. M. du S.

31. Φιλοσοφίας πρὶ] Jam recte & constanter sic
 praepositionis accentu propter anastrophe mutato ex-
 hibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibiq. adductam fu-
 isum. J. F. R.

33. Παντὶ] Notat Soulius s. Solanus in W. reperiri
 παντὶ, additque id verum; Editiones autem prave
 πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. Jans. in Fer-
 culo liter. p. 247. ubi lect. hujus Codicis ad Hermot.
 pertinentes profert, tam notabilem variationem aut
 emendationem omiserit. Ac vero examinata, cum
 Soulio credo παντὶ legendum, quia intelligitur ὅδων,
 de quibus supra egit & max agere perget; nam sta-
 tim sequitur μῶν ἀπείρατος, & — ἀπείρατος. Et pr.
 §. seq. μῶν δὲ ἀπείρατος ὅδων. Jam quoque illud αὐτῶν
 quod vulgatae αὐτῶν praefare putares, sponit concu-

dit. Quod enim S. αὐτῶν legat, & ex ea Amst. id o-
 perarum tantum aberratione factum credo; quia in
 versione ejusd. latina, aequae ac in Paris. tamen legi-
 tur ab illis. Interim, si quis πάντων ad viae duces,
 de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὅδων
 ὅδων insolentius videatur, & vix f. sectae hic non ut
 personae loquentes inducantur, non jam nimis repu-
 gnem; sed qui παντὶ praefaret, pro ὅδων legat ὅδων.
 & sic omnia plana erunt. J. F. R.

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera le-
 ctio ex antiquis editionibus: Ὅ τὰ ὅδων πάντων αὐτῶν
 λεγόμενα ὅδων. Posteriores perperam dederunt αὐτῶν
 quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἡ δὲ τῶν οὐκ ὁδῶν
 ὁδῶν, ὅδων τὴν τὸ πλεονάζον αὐτῶν προκαταλείπει μὴ πιστεύειν
 quum recte in prioribus αὐτῶν. Si vero de imperitis
 loquaris, nihil me eorum multitudine adducet ut credam.

J. F.
 34. Αὐτῶν

fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *sectae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, scire non possit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro solum, sed pulcherrimo opus habemus: & hoc nisi invenerimus, nihil nobis profecisse videbimur. neque enim satis habebimus in pulchrum quodcumque incidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

46. HERM. Vera sunt ista. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Aristotele & Chrysippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam

ἐξοπίζεσθαι ἑσθλῶς, φιλοσοφίας περὶ, ἢ τινα φιλοσοφῆσαι, ὅτι αὐτὸν μόνον ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῷ λεγόμενα εὐδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ ἐκ αὐτῶν πιστεύομεν αὐτοῖς, ὅτι αὐτὸν μίας ἀπειράτοι ὄντι. τάχα γὰρ αὐτὸν ἡ δόξα ἐκείνη εἴη. ὃ γὰρ δὴ εἴ τις ὡς ἡ σπουδαίον καλὸν ἀνθρώπων, λέγει τέτοιον εἶναι· καλλίστον ἀνθρώπων ἀπάσης, πιστεύομεν αὐτῷ, ἢ μὴ εἰδόμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους εἶρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ ὅτι καλὸς· εἰ δὲ πάντων καλλίστος, ἐκ αὐτοῦ εἰδόμεν, μὴ ἰδὼν ἀπάσης· ἡμῖς δὲ, ἐκ αὐτοῦ τὸ μόνον καλῶς, ἀλλὰ καὶ καλλίστου δοκούμενα, καὶ ἢ μὴ τούτο εὐρωμεν, ὃ εἰδὼν ἡμῖν πλείονος περὶ αὐτοῦ ἡγήσομεθα. ὃ γὰρ ἀγαπήσομεν ὅποιον θεοὶ καλῶς εὐκλόους, ἀλλ' ἐκείνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅθεν ἀνάγκη εἶναι.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί ἐστι; ἔχεις μὴ σοφῶς εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδῶν πεπειραμένον ὡς φιλοσοφία, καὶ ὅς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εὐδώς, τελευτᾶν, μίαν εἶλην ἐξ ἀπαντων ὁδῶν, ὅθεν ὡς ἀληθῆς τε δοκιμάσας, καὶ σίερα μαθὼν, ὡς μόνον

δ Παντων] W. recte. Πάντων Edd. e Αὐτῶν] Sic J. H. Fl. B2. P. A1. & cod. M. Αὐτῷ male S. & hanc secuta A. f Αὐτῷ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. g Οὐδὲν ἡμ. πλ. περ. ἡγ.] Ita ut dedi habent J. Fl. H. P. S. & Cod. M. b Οὐδὲν] Ita Edd. Οὐδὲν W. Utrumque bonum, prius tamen praeferebam.

34. Ἀνελπί] Pendebam animi ἀνελπί ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capise censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest, an *non iniiciatum*? Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque porius videatur esse ἀνελπίς, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat.

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum ac si legatur αὐτοῦ.

54. Τελειῶν] Τελειῶν, denique, postremo interpretatur J. Brod. Misc. IX. c. 16. circumflebens ult-

timam, & sic Lexicographi cum eo, Edd. vero J. H. P. S. constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credō, quia participium est, et si quasi adverbialiter sumendum.

J. F. R. Ibid. ὁδῶν] Per viam hic intelligendam *sectam*, ut in A1. Aroβ. IX. 2. Ἐὰν τις εἴη ὁ ὁδὸς ὅσας ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. discrete dicitur: ὁδὸς ἢ λέγουσιν αἱρεῖν. Ac paullo supra apud nostrum, ἀπάσης ὁδῶν πεπειραμένον· cū φιλοσοφίᾳ, vertit; omnes philosophias sectas experiens. Recte quidem; verum quia hic sequitur ὡς, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est.

J. F. R.

μήτη ἄγει εὐδὺ τῇ εὐδαιμονίας; εἰ γὰρ τινα τοιούτων εὐροίμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοιτες. EPM. Οὐ ράδιον, ὦ Λυκίε, τοιούτων ἄνδρα εὐρεῖν.

ΛΥΚ. Τί δὴ εἴ τι πράττομεν, ὦ Ἑρμοτί-δο με; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόν⁵⁰ τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἄρα τόδε πάντων κράττερόν ἐστι, καὶ ασφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον δὲξάμενον, διδ⁵¹ πᾶσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἑπι-δοσκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. EPM. Ἔοικεν σπύ γε τέτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἢ, ὃ μικρῶ πρόοδει ἔλεγες, ὥς ἔ ράδιον ἑπιδοῖναι ἑαυτῶν, καὶ πετάσασθαι ἢ ὁδόν⁵² αὐτοῦ, ἀναδραμεῖν αὐτοῖς. πῶς γὰρ οἶόν τε τῶν πᾶσας ἐπελθῶν τὰς ὁδὸς ἐπὶ τῇ πρώτῃ ὥς φησὶ κατὰ σχεδὸν ὁμοίως. ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ ἔ ὅσως ἐκεῖνο μνησόμεθα καὶ τι λῖνον πᾶσι τῷ τραγικῷ Ἀριάδνης λαβόντες, εἰσόμεν ἐς τὸ λαβύρινθον ἕκαστον, ὥς ἔχουσιν ἀγ⁵³ πρᾶγμόνως μνησόμενοι αὐτὸ, ἔξῃται. EPM. Τίς αἰ ἐν ἡμῶν Ἀριάδνη γένοιτο; ἀν, ἢ πᾶσι τῷ λίνῳ εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se vento passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud consilium imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a. Ἐξῃται] Ἐξῃται marg. A1W.

56. Ἄγει εὐδὺ τῇ εὐδαιμονίας.] Sic etiam cum accu-
sandi casu ἄγει sine praepositione, pro agere, ducere
ad aliquid, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Ve-
nat. ἄγει τὰς κύνες τὰ τραχέα. Item ἄγει δὲ ἄριστον
τὰς κύνες τὰ ἔρη ποδάρις. Nisi hic malis construere,
ἄγει εὐδὺ, ducit recta, τῇ εὐδαιμονίας usque ad felicitatem,
ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς
τόπον; de qua ellipsi vid. Bos de Ellipsi. qui ex nostro
in Bis Accusat. Eddo τῷ Ἀρίων πᾶσι, nec non alia si-
milia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non
repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui
amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἀπικεῖν εὐδὺ τῇ
παύσει ἀρετῆς ὁδὸν, recta ad Avernii descensum am-
bulaturi, ubi Cl. Hemsterh. jam plura.

51. Τὴν τῷ σοφῶν] Epicharmi. Vertit Cicero: nervi
atque artus sunt sapientiae, non temere credere. (Vid.
Suid. v. σοφῶν) Νῆφει καὶ μύμονος ἀπικεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν
φρονέων. Laudat etiam Polybius.

52. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. J. Br.
Ibid. Νῆφει] Epicharmi esse, adscripserat M. du S.
Idem jam fecerat F. G.

Νῆφει] Iasri illius Siculi Epicharmi, qui Ciceroni,

quod testatur ad Att. 1, 19. crebro insusurrabat can-
ilenam illam suam:

Νῆφει, καὶ μύμονος ἀπικεῖν ἄρθρα ταῦτα τῷ φρονέων.

J. M. G.

84. Τοῖς ἑξῆς λόγον] Aliis loquendi copiam.

J. Br.

92. Μῶ] Non reveritus sum optimarum Edit. au-
thoritatem, quae μοι ἔκρινται pro μὴ ἔξ. habent. Sed
unius Cod. L. sectionem hic praefero, quia sequentia
evincent sic scribendum; nam cum statim subjiciat:
cum his igitur quinque, quae adeo adnumerari voluit,
i. e. non excipi. Absurdum autem foret, si dixisset:
excipe, aufer illos annos, quos tamen illico addit. Sed
jam alterum illud καὶ deletum velim.

J. F. R.

93. Πότι ἔτη] Confer supra Vit. Auc. c. 3. J. F. R.
Ibid. Τὰ τῷ σιωπῶν] Nam quinque annos tacebant
Pythagoraeorum discipuli.

J. Br.

96. ΛΥΚ. — EPM.] Omittitur hic Luciani nomen
in plerisque Edd. Nos ex Ed. J. & ex ipso Cod. M.
& P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum
partibus ex eadem J. & L. restituvimus. Quae Mar-
cilio nescio quomodo jam innotuerant.

M. du S.

ΛΥΚ.

deor enim mihi invenisse, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud est? LYC. Non meum dicam, sed cujusdam sapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, sed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui sequuntur dicendi copiam, facile fortasse Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii. verum etiam Aristoteli non pauciores. HERM. Non sane. LYC. Chrysippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere. HERM. Ita est. LYC. Tum deinceps

ὡς ἔταίρι, δοκῶ γὰρ μοι εὐρηκέναι, ὃ τινος οὐχόμην, ἐξέλθαι μιν ἄν. EPM. Τί ὅτι τὸ ἐστίν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἔρω, ἀλλὰ τινος σοφῶν, τὸ, ἦν περ, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν ἢ γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούσας, ἀλλὰ διακριτικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἵσως εὐμαρῶς ἂν τὸ; λαβυρίνθους ἐκφυγοίμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τὸτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἰς. ὅτι τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τὸτο μὲν εἰδέναι τοῖσι; δεξιόροποι δ' ἀφ' οὗτων, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἦν ἔτι τύχη, πόσω ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ ὃ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ ὡς ἔτι ἔτι καὶ τὰ ὡς οἰομένης; σὺν δ' ὅτι τοῖς πέντε, ἰκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ καὶ μὴ, ἀλλὰ πᾶσι γὰρ εἰσοσι. EPM. Θῶμεν ὅτως. ΛΥΚ. Εἴτα ἑξῆς τῶ Πλάτωνι δεξιόροποι δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει ἐκ ἐλάττω. EPM. Οὐ γὰρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δὲ γὰρ ἐκ ἐπὶ ἐρησομαί σε πόσω; οἶδα γὰρ ὅτι οὐδ' αὖτε ἀκούσας, ὅτι τετράκοντα μόγις ἰκανὰ. EPM. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἴτα ἑξῆς

b Mā] Sic L. Mā vulgo Edd. c Πάντα] Sic W. Absit ab Edd. d ΛΥΚ.] Deest haec persona in Edd. Restituta ex J. & P. e EPM.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. J. & L. Ex quibus etiam deinceps ter eadem restituta.

16. Τὸ ὅτι ἐμὸν ἐμνήσο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπάρρητος τοῦτο V.

* Nō] Hic ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἴτα &c.] Ἐρμῶ. Θῶμεν ὅτως, εἴτα ἑξῆς &c. Excidit notatio personae *Luciani*, nempe: Ἐρμῶ. Θῶμεν ὅτως. ΛΥΚ. εἴτα ἑξῆς. Th. M. Idem jam monuit Brod. Misc. IX. c. 16. J. F. R.

ΛΥΚ. εἴτα] Quinquies hic in sequentibus personarum nominibus errant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit *Solanus*. Non tamen cum eo miror, unde *Marcellio* id jam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat; primo enim, absurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) se ex *Luciano* audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab *Hermot.* responsum tulerat, forsitan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in or-

dinem redirent personarum nomina versus finem huius cap. f. §. 48. bis posita erat *Hermotimi* persona, nempe: EPM. ὡς ἂν ἀκούσας, ὃ Ἀντικῆ in fin. recte, sed ante rursus EPM. Εἴτα ἑξῆς Ἐπικύριον. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? J. F. R.

98. Οὐ γὰρ] ΛΥΚ. Οὐ γὰρ. Ἐρμῶ. Χρυσίππῳ δὲ γὰρ &c. Male trajecta nomina personarum. Esse debet. Ἐρμῶ. ὃ γὰρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δὲ γὰρ. Th. M.

1. Οὕτως] ΛΥΚ. ὅτως. Ἐρμῶ. εἴτα ἑξῆς Ἐπικύριον. Rursus vitiosa personarum trajectio: *Lucianus* enim voluit: Ἐρμῶ. ὅτως. ΛΥΚ. εἴτα ἑξῆς Ἐπικύριον. Patet sine ejusdem paginae. Th. M.

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit J. Br.

ἔξῃς Ἐπικύρου, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς δὲ ἐπὶ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἢ ὁρμήσεως ὅσοι ὀφθαλμοκτόνοι εἰσὶ Στωϊκοί, ἢ Ἐπικυρεῖοι, ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογῶντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τ' αὐτῷ αἰρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν οὐδεὶν σφίσι ἐς τὰ μαθηματικά. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρυσίππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαίνεται ἂν. καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης ἔδεν φαυλότερος αὐτῶν, ὡς ἐκράγει πρὸς ἀπάντας, ἔχ' ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τίς ἢ τὸ τοῦ μόνου, ὅτι οὐκ οἶδε λογισμῶμα ἐν ἑξ' ἄρχῃς, ὥσπερ αἱ Πυθαγόρει ἐτίθεντο, εἴτα Πλάτωνι τῶσαυτ' ἑτέρα, εἴτα ἔξῃς τοῖς ἄλλοις. πῶσα δ' ἐν ταῦτα συνεβήθη, ὃ κεφαλαίον γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας δεῖμεν τὰς αἰρέσεις ὡς φιλοσοφίας; EPM. Ὑπὲρ Ἀφαιρέσεως, ὡς Λυκίνα. ΔΥΚ. Βέλει ἐν ἡ ἀφαιρῶμεν τὸς τέταρτον, ὡς ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἑκατὸν) ἑκατὸν εἶναι, ἢ τὸ ἡμῶν ὅλον.

EPM. Αὐτὸς ἂν εἰδὼς ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τὸ τοῦ, ὅτι ὁλογοί ἂν, καὶ ἔτι ἄλλ' ὡς πᾶσιν ἐξελθεῖν, ἐκ γενετῆς εἰδὼς δεξάμεθα. ΔΥΚ. Τί ἐν πᾶσι τις, ὡς Ἑρμώτιμω, εἰ τοιούτων ὅτι τὸ πρᾶγμα, ἢ ἀναίρεπτόν ἐκείνη τὰ ἥδη ὁμολογημένα, ὡς οὐκ ἂν τις ἑλοῖτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτερον, μὴ ἔχι πειραθεῖς ἀπάντων, ὡς τὸν γε ἀνὴρ πείρας αἰ-
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952
953
954
955
956
957
958
959
960
961
962
963
964
965
966
967
968
969
970
971
972
973
974
975
976
977
978
979
980
981
982
983
984
985
986
987
988
989
990
991
992
993
994
995
996
997
998
999
1000

Epicuro, & reliquis? Me vero non melius ponere, inde intelligas, si cogites, quot sectogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterius Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vix ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, neque eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam iudicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. A1W. bene. b Πεντήκοντα ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. A1W. Πεντηκίδικα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλος? Pell.

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΔΥΚ. Emenda Ἑρμω. Et εἰ ἔρ' Ἑρμω. corrige ΔΥΚ. Μόγις ἑκατὸν. ΔΥΚ. repone Ἑρμω. ὅπως. ΔΥΚ. Εἴτα ἔξῃς Ἐπικυρεῖοι. J. F. R.

13. Ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τίς ἢ τὸ τοῦ μόνου] Εἰδέναι τὴν ἢ τὸ τοῦ μόνου. Th. M.

17. Ἐν κεφαλαίῳ] In summa. J. Br.

21. Ὡς πεντηκίδικα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν. Mend. J. B.

Ὡς πεντηκίδικα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendis esse omnium sectarum placitis discendis, respondit

Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντηκίδικα ἑκατὸν εἶναι, ἢ τὸ ἡμῶν ὅλον. πεντηκίδικα ἑκατὸν, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντηκίδικα ἑκατὸν. centum & quinquaginta. & si dimidium detraxeris, centum sufficiant. quamvis corrupte scribatur πεντηκίδικα in Miss. J. G. G.

Ibid. Πεντηκίδικα] Sive sic, aut cum Angl. Mf. Gr. P. & L. legas, res eodem redit, sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempera ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. -Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vivere, si & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philosophari, & per philosophiam felices esse. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, saltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit; id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non poverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

50. HERM. Nescio quid fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, dicetur enim verum, non mediocriter me molestia afficis, persequendis illis & ad minutias usque perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelicibus hodie auspiciis domo exisse hodie videar, & egressus in te incidisse, qui me cum prope spern jam essem, in consilii inopiam conjeceris, ostendendo quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo justius irascaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητῆς, ἔχ' ἔτιως ἐλέγομεν, ΕΡΜ. ΝΑΙ. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοῦτων βῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλομεν εὖ τε αἰρήσεια, ἀπάγων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφῆσαι, εὐδαιμονήσιν. πρὶν δὲ ἔτιω ποιῆσαι, εἰ σκότῳ, φασίν, ὀρχοίμεθ' αὖ, οἷς αὖ τύχῳμεν, προσπλαιοῦτες, καὶ ὅ, τι αὖ πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, 40 τὸτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, 21. τὰ μὴ εἶδέναι τὰ ληθῆς. εἰ δὲ καὶ εὖροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην πεπεισμένοι αὐτῷ, ἔχ' ἔξομην βεβαίως εἶδέναι ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ζητούμενος. πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὁμοία αὐτῷ, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τὰ ληθῆς αὐτόν.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃ, οὐκ οἶδ' ὅπως ἕλθῃ μ' ἂν δοκῇ μοι λέγειν ἅτῃς, (εἰρήσῃ) γὰρ τὰ ληθῆς, καὶ μείριος ἀνὴρ με διεξῶν αὐτὰ, 50 καὶ ἀκριβοῦς ἐστὶν ἔδεν δέω. ἴσως δὲ καὶ εἰκαῖ. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθὲν αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐπὶ τὴν τύχην, ὅς με πλῆθει ἢ ὅτι ἐλπίδ' ὅτι, εἰς σπέρμα φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον σπερμαίνειν 55 ἀληθείας καὶ εὐρεῖν, ἐπ' ὅ γε τοσούτων διομήδων. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν, ὦ εταῖρε, πολλὴν διπλοῦν μέρους αὖ τὰ πάλιν σε Μενεκράτη, καὶ τῇ μηρὶ, (ἢ τίς ποτ' ἐκάλειτο, καὶ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολλὴν πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

d. H. 1. E. 1. W. male, sit M. du 3.

quo quarta sui parte mulcato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est.

Πενήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum consensum potius quam Editionum existimavi, maxime cum pleniorum calculum ponat; nam cum proxime Herm. dixerit: *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum Vulgat. *quādecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cujus pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, quam propiorem habeam, qui recte respondeant sequentia. Praeterea numerus major placet,

ut eo magis ridere videatur Philosophorum derisor. Verum si jam *πενήκοντα* & *ἑκατὸν* legas, illud *ἑκατὸν* blatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratus ibi sonus, ingrata repetitio facit; si *ἑκατὸν* autem retinendum, *πενήκοντα* simpliciter, sublato *ἑκατὸν* scriberem.

50. Οὐκ ἔν] Cum minimo oporteat. J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Haec auferenda, mala opinio. J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut Bradaeus iussit, ita recte habet Par. Editionis vetio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τῶν. Est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Plat. 88. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ἐπὶ κακῷ ἴσως αὐτοῖς. J. F. R.

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ χεῖν ἢ Τιθωνὶ παλευτῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ διεύγραψαι μὴ πολὺν βίωσαι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἀνδραποιοῦσθαι· ἐγὼ δὲ μὲν σὺ σκαπτόμενος, εὖρον τὸ ἐκ τῆς λόγου σπιδάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισοῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τὴν φιλοσοφίαν ἀποκώπεις. ΛΥΚ. Ὡς ἔρμώτιμε, ἥ τις μὲν ἢ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἀν' ἀμνησιν εἶπότε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τότε τοσούτον οἶδα, ὡς ἐπὶ πάντων ἡδεῖα ἐστὶν αὐτῇ τοῖς ἀνέμοις, ἀλλὰ παρευδοκίμει ὑπὸ τῆς ψεύδους πολλοῦ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ ἀφ' οὗτο, ἡδίων. ἢ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἐαυτῇ συνιδύνα, μὲν παρρησίας ἀφ' ἑλέγετο τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀφ' οὗτο ἀχθοῖ αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἀχθῇ μοι, τάλαντος ἐξευρόντι. πρὸς τῶν μὲν σὺ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρωμεν ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ὡς ἐπὶ πάντων βελτίων ὡς εἰ ἀνδραποιοῦσθαι ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς ταῦτα, ἐξελθὼν, ὑπολαμβάνων ἀνθρώποις εἶναι· ἐγὼ δὲ, καλὶδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, καὶ τότε δύστην ἐμὲ εἶναι ὡς ἀν' αὐτῶν, διότι σε ἐκ εἰῶν ἐξαπατάω, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

strae, quod te non, Tithoni instar, aponsum & longaevum fecerunt, sed circumscripterunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuum tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem sperasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aurum, indicassem tibi benevolenti animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παροδουμένηται] Νικᾷται, ἥτοι + οἱ δὲ ἐκ τῆς ὑπερφανείας. V.

* Παροδουμένηται] Παροδουμένη prave Edit. saepe notata, et sic Cod. V. Sed recte C.
+ Εἰς δὲ ἐκ τῆς ὑπερφανείας] Pro οἱ editum legebatur ὑπὲρ. Et

pro ὑπερφανείας, erat ὑπερφανείας. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Sentius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ml. hauserit. J.F.R.

60. Κατὰ τὴν Τιθωνὶ] Erasmus in proverbio: Tithoni senectus.

63. Σκαπτόμενος] Conf. infra Διμ. §. 57. Ἀδυναμία ἀσκαπτόμενος &c.

83. Ἀδυνάτων ἐρᾶς] Vid. idem supra Deor. Dial. VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς, ibique nott. Brodaeii, Solani, & Hemsterhuisii.

89. Ἰδιώται] Omnium ignaros.

96. Διαίρησιν] Sic Dial. seq. c. 1. med. Conf. & Zon. c. 9.

3. Κακῶς] Ἐρμῶν πρὸς τὴν σὺ] Imperite in

Basileensi & Bourdelotiana vertitur atque ille te certum facies, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam litteram majore characterē efferant. Itaque adscripsit pater atque ille lucrifacies te. Sed & corripit Benedictus.

Ibid. Ἐρμῶν] Vid. supr. Somn. c. 9. καὶ τῷ κριτόντι ἔρμῶν ἀν.

6. Φωεύω] Hinc adagium: Phoenice vivacior.

12. Διότι] Mallem διότι.

14. Προσέχεται μοι] Sic habere J. & Fl. notaverat Solani: quid tum? Habent & sic reliquae, ut Par. Hag.

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consilium* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum fit, multae porro viae sunt, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, dixi. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrabor: in quem primum incideris, cum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lutrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi naras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Οὐκ ἔν τῷτο, ὦ Λυκίη, Φῆς, ὡς ἔ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ζήγία ὠφελομένης· αὐτὸς, ἰδιώτας καταρκοῦναι; ΛΥΚ. Καὶ πῶ τῷτο ἤκουσας ἐμὲ λέγουσιν; ἐγὼ ὃ γὰρ ὡς ἔ φιλοσοφητέον Φημί, ἀλλ' ἐπεὶ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ τε πολλάί εἰσιν ὅτι φιλοσοφίαν ἐκείνη, ἣ ζήτησιν ἀγνοῦν φάσκουσιν, ἢ δ' ἀληθῆς αὐταῖς ἀδελφῶν ἀκριβῆ παύσασθαι; ἢ ἀγνοοῦσιν. ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαινεῖο, πολλῶν προσέβησαν, ἐλέσθαι τὸ ἀρετῶν, ἢ μὴ ὅτι πάντα ἴοι τις περιάμεν. αὐτὰ πᾶς μακρὰ ἢ πῦρα ὄφθη, οὐ δὲ πᾶς ἀξίως; (αὐτὸς γὰρ ἐρήσομαι) ὅτι πρῶτον αὐτοῦ τυχῆς, τότε ἔφη, ἣ συμφιλοσοφῆσις; κακὴν ἔρμαιον ποικίλαι σι.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρίσιν αὐτῷ; ὅς ἔτε αὐτὸν τῶν κρῖν οἷα τί εἶναι Φῆς, ἢ μὴ Φοῖνιξ ἔτη βίῳ, πᾶσας οἱ κύκλῳ περιῶν, ἣ περιάμεν, ἔτε τοῖς προπνευμαίοις πρῶτον ἀξίως, ἔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινεῖσι, ἣ μαρτυροῖσι; ΛΥΚ. Τίνας Φῆς ἐπαινεῖς, καὶ πολλὰς εἰδῶτας, καὶ πεπιραμένους ἀπάντων; ἢ γὰρ τις τοῦτός ἐστιν, καλὸς ἔμοι γὰρ ἣ ἔς, καὶ ἐν ἔτι πολλῶν δόξη. ἢ δὲ τὸς ἐκ εἰδῶτας λέγεις, εἰδέν τι τὸ πλῆθος; αὐτῷ προσέειπαι με πρῶτον, ἀχρὶς

a. Διόν.] Sic ἄλλοι. P. Ceterae pleraque male κέρων. b. Γὰρ.] Abest haec particula in S. Adest in W. Item in Edd. F. P. H. Fl. c. ἑαύτω] ἑαυτὸν male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. d. Καὶ] Sic recte Edd. Fl. H. F. P. & M. ἔσ male Ba. e. Διόνω] Sic Edd. & M. f. Περιπαρμένων] Περιπαρμένων sicut F. g. Διόν] Sic F. P. Fl. H. & M. h. Διόν] Διόν S. & A. male.

3. ἑρμαιον] Τὸ ἀπορροῦναι κέρων. P.

• T] Τὴ γὰρ Edd. Clm.

g. ἢ μὴ Φοῖνιξ ἔτη βίῳ] Φοῖνιξ, • τὸ Ἀράβιον λέγειν κέρων. P.

Mag. plures enim jam consilere nolo, quia non dubito quin rectum sit, vid. Zon. c. 2. πρῶτον αὐτῶν. Et Philol. I. c. 3. ἢ τὸ πρῶτον πρῶτον τοῖς. Fortan maluerit πρῶτον alicubi invenire, vel potius activam formam πρῶτον. Sed mediam & sic recte contrahi, vel ex hoc loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen Wollin de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἑγὼ γινώσκω, & ἑγὼ γινώσκω, quod prius significet: daretur

accusativum in maiorem, alterum vero: daretur maiorem quamcumque in aliquo loco, tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatur, quo Noster, etiam Hermotimus. I. 3. 12. Ἀλλὰ τοῖς πρῶτον πρῶτον. Ibid. 12. 9. ἑγὼ πρῶτον τὸς ἐκ εἰδῶτας λαμβάνω. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram.

F.F.R.

Tom. I.

Hhhhh

15. Αχρὶς

ex illa portione aestimatio colligisse, quam integer leo esset, ex dignitate unguis effluens. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contesto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiam si totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva dicere discere: et illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad analogiam electionem non usque necessarium est, sed ex illis etiam potest iudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis di-

55. ἀναλογία ἢ λίκον αὖ ὁ πᾶς λέων γὰρ καὶ ἀξίαν ἔσθ' οὐχ ἀναπλασθεὶς; καὶ σὺ δὲ, ἢ τίς σοι χεῖρα μόνον ἀνθρώπου δείξει; τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας, εἴη, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρώπος ὅτι τὸ καταλυμ-
40 μένον, καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοῦτο τὰ μὲν κεφαλαῖα, αὖ ἅπαντες λέγουσι, ὅτι ἀνὴρ κατακαλυπόμενος οὐλίγη μόριον ἡμέρας, τὰ δὲ χροακίαις τῆτο, καὶ μακρὰς τ' ἐξέτασις δεικνύει, ὅτι πᾶν ἀναγκαῖον ἐστ' αἰετῶν ἔ-
45 βελτίον, ἀλλ' ἐπεὶ κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαί, ὁ Ἑρμῆτιμ, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' ἔφησας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξίων τὰ ὅλα εἶδεναι καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἶδεναι εἰδὼν αὖ καὶ τὰ
50 μέρη, ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, ἐκέτι καὶ τὰ ὅλα. ἔγωγε καὶ μοι τόδε σπικρῆναι, ὁ Φωκίας αὖ πάλιν ἰδὼν ἀνυχὰ λέοντος, ἔγωγε δὲ ὅτι λέοντος ἐστίν, εἰ μὴ εὐράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ οὐ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔχῃς αὖ

α. Ἀναλογία] Ἀναλογία Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur J. P. H. & Cod. P. Ἀναλογία marg. A. H. 4. Οὐκ] Οὐκ Fl. & L. Οὐκ M. Edd. Οὐκ servant. ὁ ἴδον] Εἶδεν P. Sed nihil mutant Edd. ἔχῃς] Sic habere J. H. Fl. notat M. du S. Sed & reliquae sic recte habent.

γα. ἴδον ἀνυχὰ λέοντος ἔγωγε δὲ τὸν ἐγκαταλελειμένον λέοντα, ἢ ἐστὶ σοφισματώδης, ἢ ἐπὶ κατακρίσει χρησίμην ἀναλογίαν. πλὴν ἐστὶ ἐμμελὴ γένος αἰτίας, καὶ ἀλλοῦ, καὶ μὴδὲ τὴν κατέλοιπον διαμένει. ὡς φησὶ τὸ ἀντι-
55 μόνον μὲν ὁ δὲ καὶ τὸ τίς, ὁ δὲ τούτοις συνεικνύει ὁ δὲ πρὸς τὸν, ὡς ὁ πᾶν ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλιος, καὶ μὴδὲ ὁ μόριον. εἰδὼν μόνον κατέλοιπον τὸν δὲ πᾶν μὴ ἐγκαταλελειμένον ἰδὼν, μὴ δὲ γὰρ τὸν ἑκατὸν μὴ πρὸς τὸν αὐτῶν, τούτου γὰρ ἐστὶν ἀναλογίαν, ὡς μὴ καὶ μὴ δὲ, καὶ δὲ πᾶν τίς, ὡς ὁ πᾶν γινώσκων ὁ ἀντι-
60 λέων τὸν τούτου λέοντα, ὡς εἰ μὴ τὸν κατέλοιπον τὸν εἶδον αὖ τὸν κατὰ μέρος. τούτου γὰρ ἀπὸ τῶν μέρων, τὸ ὅλον

καταλείπεται, ἢ καὶ ὁ πᾶν κατὰ μέρος ἀντι-
65 τὸν κατέλοιπον λογισμὸν καὶ τούτου ἀναλογίαν. ταύτην καὶ ὁ σοφιστὴς ὁ μὲν ἀντι-
70 τοῦ λέοντος φησὶ τὸν κατέλοιπον. ὡς ὁ πᾶν λέοντος ὅτι αὐτὸ τὸ μέρος γινώσκων ἢ ἀναλογίαν; τὸν φησὶ, ὡς ὁ πᾶν τὸ ὅλον εἶδεναι, τὸ γὰρ μέρος ἀναλογίαν τὸν δὲ πᾶν ἀντι-
75 πρὸς τὸν ἑκατὸν, ὡς ὁ πᾶν ἀναλογίαν ἢ ἀντι-
80 ὡς, ὡς πρὸς ἀλλοῦ τούτου συνεικνύει, καὶ ὁ πᾶν ἀντι-
85 τὸν ἀναλογίαν τούτου; καὶ φησὶ εἶδεναι τὸν σοφιστὴν τούτου ἀναλογίαν. ὡς ὁ πᾶν τούτου λέοντος ἀναλογίαν ὡς ἀντι-
90 τὸν τῶν γὰρ ὡς ὁ πᾶν κατέλοιπον. P.

α. Χρησὶς] Χρησὶς perpetua legitur in editis: emenda-
95 M. du S. + ὁ ἑκατὸν] Illud ὁ οmissum fuerat in Ed. Chr. pro-
100 οἷον αὐτοῦ lege ἔ. Quamquam haec omnia perturbantiora sunt quae de numeris afferunt, ut & reliqua absurda & inper-
105 M. du S. + τὸ κατέλοιπον] Ita pro vulgato τὸν κατέλοιπον, itemque τὸν κατέ-
110 μέρος pro τὸν quod in Ed. erat, exhibeo, iubeat M. du S. + καὶ] Hoc deficiente καὶ supplevit M. du S. + τὸ κατέλοιπον ἀναλογίαν] Pro his & quae sequuntur, quae

ad ὁρμαίνον, in V. & M. legebatur sic: τὸ κατέλοιπον ὡς ἀντι-
115 τὸν κατέλοιπον. Ex S. adnotatio. Sed pro κατέλοιπον M. habet κατὰ μέρος. J. F. R. + τὸν] Lege ἑκατὸν, quavis in M. etiam αὐτὸν sit. M. du S. + τὸν] Abest in Ed. Sed addidit J. F. R. + τὸν φησὶ] Τὸν φησὶ erat in Ed. & Cod. M. Sed ὅτι
120 legendum quis non videt? + ἀναλογίαν] ἀναλογίαν M. + ὅτι] Legendum conicio ὅτι μὴ. J. F. R.

ἔστιν ἀναλογίαν, id enim sensum facit planiorem, et si
125 ἔστιν ἀναλογίαν interrogandi etiam sine particulis huiusmo-

di poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessa-
130 riam puto. J. F. R. H h h h h a

ἡπῆν, ὅτι ἀνθρώπων ἐστὶ, μὴ πρῶτον εἶδεν, ἀλλὰ
μὴδ' ἰσχυρῶς ἀνθρώπων, τί σῆμα; ἢ βάλαι
ἐγὼ σπυρίσθαι ὑπὲρ οὗ τὰ γε ἀναγκαῖα;
ὅτι οὐκ αὖ ἔχεις; ὅτε κινδυνεύει ὁ Φυδίας
ἀπραγλῆ ἀπειληθῆναι, μάτλη ἀναπλά-
σας τὸ λείον. εἶδεν γὰρ πρὸς τὸ Διόνυσον, ὃς
παῖ, ὃ λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνους ὅμοια;
τὰ μὲν γὰρ Φυδίας καὶ οἱ εἶδεν ἄλλο ἢ γνωρί-
ζεν τὰ μέρη αἰτιῶν ἢ, ἢ τὰ εἶδεναι τὸ ὅλον,
ἀνθρώπων λέγων, ὃ λείον. εἰ φιλοσοφία δὲ
οἷν τῇ Στωικῶν, πῶς αὖ ἄντ' ἔμενεν ὃ τὰ δ;
λοιπὰ εἰ ἴδεις; ἢ πῶς αὖ σπυρίσθαι ὡς κα-
λά; ἢ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, ὃ μέρη ἐκείνα ἐστίν.

Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ραδιῶν ἀκῶ-
σαι ἀπόδοις φιλοσοφίας εἰ ἀλίγω μορία ἡμέ-
ρας; οἷον, δεχάς αὐτῶν, ὃ τέλη, καὶ τί γο-
θεῖς οἷον εἶναι, τί ψυχὴν, ὃ τίνες μὲν σά-
μαλα πᾶσι φασι, τίνες δὲ ὃ ἀσώματα εἶναι
ἀξιοῖσι, ὃ ὅτι οἱ μὲν ἡδονῇ, οἱ δὲ, τὸ καλὸν
ἀγαθὸν ὃ εὐδαιμονίᾳ τίθεν, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὑποσὶ μὲν ἀκῶσας, ἀποφραζῶν ραδιῶν, ὃ γ

secere, eam esse hominis, si prius neque no-
visses neque vidisses hominem? quid taces?
aut vis, ego pro te necessaria respondeam,
te non posse, videlicet. Igitur infecta re-
abiturus videtur tuus Phidias, effecto fru-
stra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum,
puer. Aut quomodo haec illis similis?
Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alip-
partes agnoscendi, praeter eam, quod inte-
grum nossitis, hominem dico, & leonem.
In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quo-
modo ex parte cognoscas etiam reliqua? aut
quomodo pulchras pronuntiabis? neque e-
nim totum nosti, cuius illae partes sunt.

36. Quod vero dicis, capita summa phi-
losophiae facile esse audire exigua dici par-
tes, e. g. principia cuiusque, & fines, &
quid deos putent esse, quid animam? qui
corpora esse omnia dicant, qui incorporea
etiam quaedam velint esse? & quod alii
quidem in voluptate, alii vero in honestate
bonum ac felicitatem collocant, & similia,
sic audire & reddere facile est, & labor-
cul-

a. Ὁ παῖς] Ὁ πῆρ margo H. & Fl. Ceterae vulgatae retinent; item L. M. P. δ. Ἀδύων] Γάλλω P. Nihil
mutant Edd. c. ἴδεις] Sic Fl. H. J. P. S. & M.

60. Οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ Διόν. Erasmus in adagio: nihil
ad Bacchum.

Οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ Διόνυσον] Nihil ista ad Bacchum.
Hae clausulae in proverbium abiit, quo significatur il-
la nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse
comparationem, Alcibiades in Baccho. Vid. Erasmus. Chi-
liad.

ibid. Ὁ παῖς] O puer, o imperitus.
Ὁ παῖς λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed
quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego cer-
te locum corruptum pronuntio. Fl. Ἰωνναί: Vide num
respexerit ad ὁ πῆρ λέων, quod supra usurpaverat Her-
motimus. c. 54. Nisi malis ὁ πῆρ λέων, ut M. P. c.
4. & Z. Tr. c. 16. Pro λέων in Exc. Periz. est γάλλω.
Vid. Plut. 892. B. Clem. Alex. p. 19. A. ἡμῶν δὲ ὁ
πῆρ ὁ ἀμύμονος χηρῶν. Sic ἄλλος ὁ εὐθῶ, c. 58. ἄλλος
ὁ πῆρ, c. 59. ἀπὸ φιλοσοφίας c. 61. & c. 66. E-
go ὁ πῆρ λέων Lucianum esse, non dubito. Similem
errorem vide admissum a multis E. c. 26. M. d. 8.

Ὁ παῖς] Adscripserat vir quidam doctus margini
Edit. Hagen. Ἰωνναί, nescio num Simon Semvettus, an
Joannes Bellagius, utriusque enim nomen, ut pos-
sessoris, in fronte huius libri scriptura invenio. At
illud Ἰωνναί certe convenientius foret, quam ὁ παῖς,
quod hic ἀποφραζόμενος est. Sic enim dicit Lucianus:

nihil adpositum visus est dicere Phidias. Nam et si di-
cas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per li-
brium, quod junioris instar discipuli quotidie scho-
lam philosophicam frequenter, ut initio huius Dialo-
gi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. So-
lanus adjecerat, legendum ὁ πῆρ, non male, & con-
ferendum E. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quo-
que ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πῆρ
habeant; nimirum ὁ πῆρ πλεόντων. totus thesaurus, to-
tae divitiae. Praeterea & pro λέων, legit λέων, quod
scilicet licebat, quia alii γάλλω exhibent: ita ut totum
sic constituat: οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ Διόνυσον, ὁ πῆρ λέων.
Nihil enim ad rem facit totus lex. Eligat igitur, quod
quis volet.

62. Φυδίας] Ad Phidiam igitur proverbii huius ori-
ginem refert Lucianus? quati is olim ita reprehende-
rit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Her-
motimum repetat. Tale quid sane verba sibi voluit,
si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus,
licet aliis alii apud Erasmus tribuant.

84. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὸν ἀσπύρον] Opioporus, nisi ex-
citii impetro studio illud consensurus fueris. Benedictus,
nisi vocipias disquisitionem illam. Immo simpliciter,
nisi haec morato sustineas, tantum temporis collocas:
nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μάρτυρι

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit dici, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua cunctiose considerata unaquaque te integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte vis fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, cetera de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sine.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subijciam, ut non mactes ista sacrificia, & hostias consulas, sed neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ργον εἶδεν, αἰδέσθαι δὲ ὅτις ὁ τὰ λυγρὰ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ ἐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέη. ἢ τί γὰρ ἐκείνοι πα-
θόντες, ὑπὲρ αὐτῶν. τῶντοι ἐκατοντάδας καὶ ὀχλοκίχας βιβλίαν ἕκαστοι συγγεγραμμένοι, ὡς πείσασιν, οἶμαι, ἀληθὴ εἶναι τὰ εὐλγὰ ἐκεί-
να, καὶ ἃ σοι εἰδοκεῖ ράδια, καὶ εὐμαθὲς, ἰδὲ δὲ μάρτυρας, οἶμαι, δέξου σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἴρεσιν τῆς κριτικῆς, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὸ ἀλγίστην, ὡς ἀκριβὲς ἐλέγξῃ αὐτὸς ἀπάληα, καὶ ὅλον ἕκαστον καθαίνουσας, ὅτι τοιμος γὰρ αὐ-
τῇ γίνονται, ἀν, ἐκ ἔχουσα περικλαῖας, ἐδ' ἀναβολὰς, εἰ μὴ αὐτομάτως τὸ μᾶλλον, ἀ-
κῶσας τῆς κεφαλῆς ἀπάληαν, σφαγῆς οἰο-
90. εἰδ' ἕκαστος ἀπαλλάξει γὰρ σε ὁ θεὸς κυρίως πραγμάτων, δίδως οἱ τὰ τῆς ἱερῆς ἡπῆς ἃ τινὰ σοι αἰρετέον.

Εἰ δὲ βύβη, καὶ ἄλλο τι ἀπραγματο-
γήτοι ὑποθέσωμαι σοι: ὡς μὴ ἱερῆα. καλα-
95. θύης ταυτὶ, καὶ θυσιάξῃ τῷ μὲν ἱερῷ
τῷ τῷ μεγάλῳ ἱεροῦ: ὡς καλῶς, ἀλλ' ἔς

d Kal] Sic Edd. & M. Kal' Bz. e Eudor.] Eudor. W. Nihil mutant Edd. f Kalab'.] Sic Bz. & M. Reliquae Edd. male Kalabius. In Bz. tantum desit jota subscriptum. Kalabius Forb. g Παρακαλῶ] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλῶ Edd.

μήας. 85. Ὡς ἀκριβὲς] An ὅτ'. F. Gajet. Non, mi Gajete, ὡς ἀκριβὲς enim est quam accurate; aucter enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀκριβὲς Act. V. H. III. 24. Sic ὡς εὐδωρε per quam, maxime, de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur ὡς ἀκριβὲς, vid. eundem, & Maistre de Dialect. p. 76. f. J. F. R. 90. Eudor.] W. Eudor, quod fortasse melius. M. de S.

92. Ἀ τὰς σοι αἰρετέον] Quam philosophorum sectam.

94. Kalabius] Lege Kalabius. J. Br. Kalabius] Kalabius. Ordo: καὶ θυσιάξῃ τῷ μὲν ὡς καλῶς, i. e. ἀλφ τῷ, ne advoco quidem sacer-
dote. F. G.

Kalabius] Ita M. In impressis Kalabius & ὡς καλῶς. Conjecteram Marcellus quod attinet, ingenuo-
si est; sed si recipias, lege, meo periculo, non deo cum illo, sed non. Veram ultimam vocem in M. & P. reperta; omnis restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. M. de S.

Kalabius] Vide, si libet, quae supra de simili me-
dorum differentiis, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi

διὰ τὴν ἐκ τῶν ἱερῶν legitur.

95. Καὶ θυσιάξῃ] Καὶ θυσιάξῃ τῷ μὲν ἱερῷ τινὶ τῷ μεγάλῳ ἱεροῦ παρακαλῶ. Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificium aliquem pretiosum &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάξῃ τῷ μὲν ἱερῷ ὅτι τινὶ τῷ μεγάλῳ ἱεροῦ παρακαλῶ. Et sacrifices Deo; neque opus sit accedere sacrificium aliquem pretiosum. Th. M.

Ibid. καὶ ἱερῷ] Possis forte dicere, illud τῷ μὲν ἱερῷ — ὡς καλῶς, dictum esse per ellipsin τῷ ὡς. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, subijciam tibi aliud: quid igitur? τὸ μὲν παρακαλῶ, & hoc secutus sum in interpretando, neque pisculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hausit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabilindae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Jo. Com. Schramm in inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadtii dicto anno habita. J. M. G.

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν ὁ γραμματεῖα, ἔχοντα
 τὸ φιλοσόφον ἐκάτῃ τίσοντα, κέλευε παῖδα
 τὸ ἀνέβαιναι ἀμφιδάλῃ τινα, προσελθόντα πρὸς
 τὸν κάλπιν, ἀνελείψῃ δὲ, τι αὖ πρῶτον ὑπὸ
 τῇ χεὶρ ἔλθῃ τῇ γραμματεῖαν, καὶ τολμή-
 κῶς τὴν λαχόντα ἐκείνου, ὅστις αὖ ἦ, φι-
 λοσόφει.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκίε, βαρυνέμεθα
 καὶ, καὶ ὅτι σέ. σὺ δὲ ἐπὶ μοι, ἥδη πρὸς
 οἷνοι ἐπρίαυτός; ΔΥΚ. Καὶ μάλα πολ-
 λάκις. ΕΡΜ. Ἄρ' ἐν τῷ αὐτοῦ ἀπαίτας οὐ
 κίκαλε τὸς οὐ τῇ πάλαι κατήλκας, ἀπογυμ-
 νισθῆναι, καὶ πρὸς ἀλλοίους, καὶ ἀντιζητᾷς
 τοὺς αἰνέτας; ΔΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρηστὴ
 αἰμαί, οὐ τῇ πρῶτῃ χρηστῇ καὶ ἀξίῃ ἐν-
 χόλῃ ἀποφύρας. ΔΥΚ. Νῆδία. ΕΡΜ. Καὶ
 ἀπὸ γε τῆς ἐλίγης ἐκείνης γυμνῶμαι, εἴ γε αὖ
 ἐκείνῃ ὅπου ἀπασὶν οἰνὸς ἐστίν; ΔΥΚ. Εἰ-
 χοί γὰρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγχες προσελθόν-
 τας κατήλκας, ἐπειδὴ κατέλιπες πρῶτα βί-
 ον, ὅτε μοι, ὦ ἔτοι, ἐκπύῃ ὅλον ἐκα-
 τὸν ὑμῶν καὶ πύθῃ, ὡς ἀπὸ πρῶτος ἐπι-
 ζεῖσθαι, μάθαιμι ὅστις ἀμείνω τὸ αἶνον ἔχει, καὶ
 ὅτε μοι ἀνιήτωρ ἢ ταῦτ' ἔλεγες, ἐκ αὖ οἷοι
 καταγελάσαι σε αὐτὸς εἰ δὲ καὶ ὅττι πλείον
 ἐνοχλοῖς, ταχὺ αὖ καὶ προχέαι τὸ ὕδαλ;

gna mercede conductadum, sed coniectis in
 urnam tabellis, singulorum nomina philo-
 sophorum inscripta habentibus, jubet pu-
 rum impubercem patrimonium matrimoniumque
 accedere ad urnam, & extrahere quaecum-
 que tabellarum prima sub manum venerit,
 ac deinde secundum eam cujus fors exie-
 rit, qui domum cuiusque fuerit, philoso-
 phare.

5. 58. HERM. Ista quidem, Lycine,
 scurrilia, neque digna te. At dic mihi,
 ipse ne unquam vinum emisti? LYC. Et
 saepe quidem. HERM. Tum ergo cir-
 cumibas circulo omnes in urbe caupones,
 degustans & comparans, & inter se conse-
 rens vina. LYC. Minime vero. HERM.
 Sufficit enim tibi, puto, in quod primum
 bonum & dignum pretio incideris, de eo
 ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem.
 5. HERM. Et de parvo illo gustu dicere
 poteris universum vinum quale sit. LYC.
 Poteram enim. HERM. Si vero accedens
 ad caupones diceris, quandoquidem emere
 vini heminam volo, date mihi, o isti,
 exhibere totum quisque dolium, ut ubi per
 omnes iero intelligam, quis melius vinum
 habeat, & unde mihi emendum sit. Haec
 si dicas, non putas te ab illis derisum iri?

LYC.

α. Γραμματεῖα] Γραμματεῖα Fl. & proz etiam γραμματεῖαν. Sed vulgatae nostrae suffragantur γ. P. H. &c.
 Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari subit, cum hunc Luciani
 jocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos
 esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fa-
 bellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ra-
 tione simiae Divinatrici subjiçentis, & Christianam
 veram illam esse, quam, serione an joco haud facile
 dixeris, quærebat, mira sane ratione, deprehenden-
 tis. Inter *Ludicia pia* serio narratam invenies ab *An-
 gelis Gaxae* Jesuita, p. 94. qui se eam ex litteris
Indicii Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1671.
 hausisse ait.

99. Ἀμφιδάλῃ] Patrimonium, ἀμφιδάλῃς τῶν γυναι-
 κῶν, καὶ μάλιστα ἀφ' αὐτῶν. Sic hanc vocem, ex
 Interprete *Aristophani*, ad *Aves*, interpretantur *Seni*, ad
Cassell. Marcell. ad Horat. Morem tangunt Interpretes
Theocriti, *Euphrosini*, καὶ *Homeri*.

6. Καὶ ἐκείνῃ] Ac te indigna.

22. Τὸ πρῶτον χρηστὸν ἔστιν ἐν τοῖς οἴκοις] Opusculum cui
 sub initio bonum est, dignum incideris. Benedictus, in
 quod bonum & dignum incideris, perperam omittas,
 quod omitti non debet ὅτι πρῶτον tum acuter osen-
 dit vim vocis ἀξίον, cui pater adscripsit 1. idem. Sed
 & mox perperam eadem κατέλιπες vertuntur *sextarium*
 vel *sextarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit
 idem.

28. Εἰ] Cod. W. recte αἰ, quod in reliquis omis-
 sam, sensum perturbat.

30. Ὁμοῦς γε] Gratiam mihi facisti.

37. Εἰ μὴ ἔτι] Duae illas voces ex conjectura sup-
 plendum, quas & sensus postulat, & vox αἰ, ut o-
 mitteret, Librario oscitantem animum dedit.

39. Ὁμοῦς αἰ μόνον] Conf. L. H. (hanc vocem
 Cl.

illum , quem olim scire mihi videris , pot-
tum. Tu autem putas , tale hoc esse , ut ,
si modo gustes illud , & paullum quiddam
haurias , continuo sapientiae omnis consul-
tus fias , ut Delphis ajunt Antistitam cum
de sacro fonte biberit , Deo statim plenam
fieri , & respondere accedentibus. Sed non
ita se res habere videtur. Itaque ipse tu ,
epoto jam ultra dimidium dolio , te circa
initia adhuc esse dicebas.

• 61. Vide igitur , ne huic potius similis videatur philosophia, *quod dicam*. Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Inesto autem non jam vinum, sed seminum quaedam omnigena congeries, triticum supra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentescens, deinde cicer, & alia insuper varia. Si igitur

ἔσθον ἐκείνο σῶμα, ὃ πάλαι ^d διήλθι μοι δο-
 καῖς. σὺ δὲ οἶα τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ
 μόνον γέυσαιο αὐτῷ, καὶ ^e σπάσαιο μικρὸν
 ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥς-
 ῳφ Φασὶν ἐν Δελφοῖς ^f τὸ ῥομανίην, ἐπειδὰν
 οὐκ ἔσθῃ ἱερὴ γάμαλ ^g, ἔνθεν εὐθὺς γίγνηται,
 καὶ χρεὼν τοῖς προσώποις· ἀλλ' εἴχ' ἔτι εἰς ἐχέει
 εἶκοι. ^h σὺγ' ἐν ὑπέρ ἡμῶν ⁱ ὅτι πῶς ἐκπε-
 πωκώς, ἐνάρχεαι ^j ἐτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ ὁ τῶδε μάλλον φιλοσοφία
ζῷκει. ὁ μὲ γὰρ πῖθ' , ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ
κάπηλ' , ἐρέτω δὲ μὴ οἶν' , ἀλλὰ πα-
σπερμία τις πυρός ^β ὑδαίνω καὶ μὲ τῦτο,
κύαμοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, φα-
κοί, εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς.

d Δελφί] Sic *γ*. Fl. H. P. S. Sola vero P. jota subscriptum addit. *e* Σαύκων] Σαύκων W. & Fl. Cum
vulgata faciunt reliqq. *f* Σίγ'] Ita Cod. L. Edd. *γ*. P. & S. Σίγ' male Ald. H. Fl. *g* Τῶδ'] Sic Edd. opti-
mac & M. Τῶ γι P. *h* Ἰππῶων] Ἰππῶων Edd.

59. Ως] Scribo ὡς μόνον, ὡς — καὶ ἔλας. A.V.
Ως] Et hic locus corruptus; sed medicinam ei
ego facere non possum. Alii viderint. M. du S.

60. *Misburi ebrius*] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. 'Εν τῇ πύλῃ. Ex Hesiod. J. B.

n. J. B.

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pausan.*
in Phocicis. G.C.

70. Τὴ ἀποὺ νάματⓈ] *Fontis Cresphontis.* 7. Br.

74. Tādā] N. L. M. du S.

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς] Εἰ δὲ σὺ ἀνίστασθ ἰβίλον
 &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρὸς τὴν δὲ σὺ ἀνίστασθ ἰβίλον, &c.
Et alia omnimoda. Accedis utro tu emere volens.

Kal ἄλλα ποικίλα πρὸς.] Hermotimus quo probaret, sufficere si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de cæteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, quum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum doliolum simile est, ita omnes sectae inter se sint ejusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, Age, inquit, οἱ θεοὶ πολλοὶ εἰσι μέντοι καὶ, καὶ ὁ καθ' ἑαυτὸν, ἐστὶν δὲ μὴ ἓν, ἀλλὰ παντοκράτωρ τις πυρός τε καὶ ὕδατος, καὶ γῆς καὶ αἵματος καὶ τοῦ τούτου, καὶ πάντων, καὶ τοῦ ἐναντίου, Φαινοί. εἴτε ἐρεθισθείη, καὶ ἄλλα

Том. I.

ποιικίλα πρὸς. αἱ δὲ σὺ ὁπσοῦς ἰδέλαιν ᾗ σπερμάτων, καὶ
 δε ἀφίλειν τῷ πυροῦ, ὑπερ ἢ, ἀνιδυκί σοι διγγμα ἐς τὴν
 χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἀρα ἐν ἔχρῳ αὐ ἐστὶν ὡς ἐκείνο ἀπεβλέ-
 πον, αἱ εἰ οἱ ἱρῶνθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτεῖς, &c
*Dolium quidem & campo retineantur, atque insit non
 vinum, sed seminum omnis generis mixtio: triticum
 defuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes,
 mox cicer, praeter varia alia semina. Jam si tu semi-
 na emere velis, & insitior accepto tritico tibi speciem
 inspiciendum in manus indideris: possesne tu, illud in-
 tuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratas
 faciles, &c. Marcellius hic legit, καὶ ἄλλα ποιικίλα πρὸς*
αἱ δὲ σὺ ὁπσοῦς ἰδέλαιν. Puto em voluisse πρῶτον. *Tu*
vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emen-
 datione opus. Satis sana est & structura, & senten-
 tia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem
 Noster ait καὶ ἄλλα ποιικίλα πρὸς. id recte Interpres,
praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς
 simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine poni-
 tur. Demosthenes I. contra Philippum, Τάλαττα ἐν-
 νεικῶντα εἰ μικρὸν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus
 vf. 73.

Ἡ μὲν καλεύσω, καὶ πιθαύξω γὰρ πρὸς.

Persequitur hoc argumentum Lúcianus, aitque, Philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Το δὲ πείγῃ, ἰταῦν ἐς ὤφθῃ, ἢ παρήγου τ' ἐξενάτως διάρρητοι. οὐκ ἔστι τὸ φαῖλον

IIII

ἰταῦν

ἂ εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθ' ἐθέλων τῇ σπερμάτῳ, 8
 καὶ ὅς ἀφελὼν τὴν πυρὶ, ἔσθ' ἡν, ἀνέδοκέ σοι
 δίγυμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἰδίῃς, ἀρα εἰ ἔχοις
 αὐτὴν εἰς ἐκεῖνο ἀποδλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέ-
 βινθοὶ καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ ὑτακτοί, καὶ οἱ
 κύαμοι ἐλθόντες. EPM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. 8
 Οὐ τούτων ἔδ' φιλοσοφία ἀφ' ἑνός, ἢ ὧν
 φησὶ τις τὴν πρῶτην, μάθοι ἀν' ἅπασαν ὁποῖα
 ὅστιν ἢ γὰρ ἐν τῇ, ὡς τὸ οἶνον, ἔσθ' οὐ
 αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀλλ' ὅμοιαι εἶναι τῇ
 γυνάμει. τὸ δ' ἑτεροῖόν τι ἄφθον, ἢ παρέρχου 9
 ἢ ἐξετάσεις δέσποτες. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον
 πρίασθ', εἰ δὲ οὐκ ὁλοῖν ὁ κίνδυνος, αὐ-
 τὸν δέ τινα εἰ τῇ συρφετῇ ὡς ἀπολαύσας,
 ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δέχῃ ἔφοδα, ἢ μικροὶ εἶ-
 παὶ καλὸν ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξίων ἐκ- 9
 πτεῖν τὴν πρῶτην, ὡς κοτύλιν πρίασθ', ζημιώ-
 σαι δὲ τὴν κάπην, ἔτι καὶ ἀπὸ θανάτου γινώμα-

802 tu emturus esses de feminibus, & ille
 de tritico auferens aliquid ubi illud erat,
 specimen tibi in manum daret, ut videas;
 numquid igitur posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mollis ad coquen-
 dum lens, & fabae non cassae. HERM.
 Nequaquam. LYC. Ergo neque philoso-
 phiam, ab uno aliquo, quod primum quis
 dixerit, universam didiceris, qualis sit.
 Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui
 tu illam assimilas, & similem esse gustui
 postulas: at illam plane diversum quid esse
 apparuit, quod exploratione non persun-
 ctoria indigeat. Vinum enim malum eme-
 re periculo duorum obolorum constat: i-
 psium vero aliquem in colluvione perire
 cum caeteris, ipse initio dicebas, non par-
 vum esse malum. Caeterum ille, qui to-
 tum ebibere dolium postulet, ut deinde
 emat heminam, cauponem damno illa ab-
 sur-

a Eἰ δὴ . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat M. de S. b ὧν] ὧν Varst. Sed
 nihil mutant J. FL. H. P. &c. c ὡς καὶ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι. εἰ δὲ οὐκ ὁλοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα εἰ τῇ
 συρφετῇ ὡς ἀπολαύσας, ὡς ἐ καὶ αὐτὸς εἰ δέχῃ ἔφοδα, ἢ μι-
 κροὶ εἶναι καλὸν. Subobscura haec: neque enim oratio
 illa infinita [αὐτὸν δὲ τινα εἰ τῇ συρφετῇ ὡς ἀπολαύσας]
 pendet ab sequentibus, ὡς ἐ καὶ αὐτὸς εἰ δέχῃ ἔφοδα,
 quum haec verba seorsum sint considerata, & sepa-
 ratum sensum habeant: nimum tamen illa separavit
 Interpres, quippe qui ea plane omisit. At si bene
 attendatur, apparet omnem orationem pendere ab
 ὡς. Sic itaque interpretor: Haec vero alius esse na-
 turae apparuit, neque persunctoriam disquisitionem exi-
 gere: nam vinum quidem omisse vitiosum, duorum obo-
 lorum esse solentem (κατύλιν tantum intelligit, ut pa-
 tet ex sequentibus) aliquem vero ipsum in saepe plebis
 perire, ut ante ipse initio dixisti, (pag. 539. E. adde
 pag. 549.) non parvum esse malum, scilicet ὡς. Quia
 & verba illa ἢ μικροὶ εἶναι καλὸν sunt tamquam nomi-
 nativus posita, referenda itidem ad ὡς. ut sit, αὐ-
 τὸν δὲ τινα εἰ τῇ συρφετῇ ἀπολαύσας, ἢ μικροὶ εἶναι καλὸν
 ὡς. Aliquam vero ipsum in saepe plebis perire, non
 exiguum malum visum est.

J. F. F.
 Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς] Ita noster supra Ca-
 sapl. c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus.

J. F. R.
 Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. Demosth. 116. C. &
 noster Caesari. c. 8.

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπην.

82. Εὐτακτοί] Facile macerantur. Οὐ δύνανται. Iphigeneia
 J. Br.

86. Ἀφ' ἑνός] Vid. supra Ἀπαλ. μισθ. c. 11. ubi id
 illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ.
 c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνός ἀνδρὸς οὐκ ἰσχυρὸς φιλοσοφῶντι.
 μισθῶντι τὴν Κλεισθίαν &c.

87. Τὴν πρῶτην] Intellige γυνάμει. J. Br.

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati
 jam sunt viri docti. J. M. G.

Μάθοι αὖ] Etiam sic legi in Flor. Ed. notat Souliu.
 Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam
 dubitet quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit.
 Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepis-
 sem. J. F. R.

Ibid. Ὅποια ἐστὶν] Indicativus ille, pro quo Latini
 alique populi amant subjunctivum, adeo est frequens &
 usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere,
 nisi scirem eundem nonnullis tamen interdum suspe-
 ctum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt,
 videat Cl. Jenson Lectr. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos
 frater G. O. Reizius adducit in Belg. Graec. p. 385.
 Quibus tantum addo Ael. V. H. 2. 36. ἡρώτησι, πῶς
 ἔχου, ubi tamen facile suspiceris ἔχου legendum, quia
 cap. proximo dixerat, ἡρώτησι, τί πρῶτον. Sed ni-
 hil opus est. Conf. mox c. 63. αὐτὸν ἢ ὁ δρῶντας; &
 Nostrium infra c. 81. f. καὶ τὴν μητρὸς ἐραμένης αὐτὸν.
 τί ταῦτά ληρῶ. Et sexcenties alibi. J. F. R.

92. Ἐν δύο] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut
 ὡς ἢ δ. legendum esset; sed video & ἰσοκράτην sic
 ferme locutum, p. m. 85. 1. ὁλίγοι πρὸς πολλὰς μου-
 ρέδας ὡς περὶ εἰς ἑλλοτρίους ψαχμοὺς μύλλωνος κωδωνίου.
 &c.

surda sua gustatione auxerit : philosophiae autem nihil tale usu venit : sed quantumcumque biberis , nihilo minus plenum fit dolium , neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim , quod in proverbio est , res illa quo magis exhauritur , contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat , quin statim diffunderet ; hic autem , si quid absteris , plus fit quod superest.

62. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere , neque maledicere me putaveris , si veneno illam pernicioso similem dixerō , ut cicutae vel aconito , aut alii ex eo genere. Neque enim haec , mortifera quantumvis interficiant , si quis minutissimum quiddam & individuum , summo inde ungue abrasum degustet : sed nisi tantum quantum opus est , & quomodo , &

ἡ φιλοσοφία δὲ , εὖδεν αὖ τοῦτο πᾶσι , ἀλλὰ καὶ ὅτι πᾶνπολλα πίνης , εὖδεν ἱελάττων ὁ πῖθος γίγνεται , εὖδεν ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ὁπρὶν γὰρ χεὶρ ἢ παρομίας τὸ πρᾶγμα , ἐξαίλεμνον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ δὲ Δαναϊδῶν πῖθος. ἐκεῖν μὲν γὰρ τὸ ἐμβραλλόμενον ἐσσιμῶνεν , ἀλλὰ διέρρει εὐθὺς , ἐντεῦθεν δὲ , ἢ ἀφελὴς τί , πλείων τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δὲ σοὶ καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γύμνασιος , καὶ μὴ με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς , ἢ εἶπω ὅτι φαρμάκον ὁλεθρίον ὅσκειν , οἷον κανεῖα , ἢ ἀκομίτω , ἢ ἄλλω τῷ τῶντων. εὖδεν γὰρ ταῦτα , ἐπεὶ οὐκ ἀναληφόρα ἐστὶν , ἀποκλείνει αὖ , εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῶν ἀποχύσας αὐτοῦ , ἀκρὰ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσασθαι , ἀλλὰ ἢ μὴ τοσῶτοι ὅσον χρὴ , καὶ ὅπως , καὶ ζῆν οἷς , καὶ

d Οὐδὲν ἱελάττων] Οὐδὲν τι ἱελάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priscac. e Εὖδεν] Ita M. Bz. Fl. P. &c. Ἐπειὺ H. & J. male. f Κανεία] Κανεία ἢ ἀκομίτω. (Sed posterius a recentiore manu depravatum est.) W. g Ἀποκλείει αὖ] Sic J. F. H. &c. Ἀποκλείει Fl. Ἀποκλείει M.

2. Ἐπειὺ δὲ κατὰ τὴν παρομίας] Ἀλλὰ * μὴ ἰξ-
αυτοῦμαι , ἢ δὲ ἰξήμην , τοῦτο ἢ παρομίας. V.

* Min] Μὴ γὰρ legebatur in Scholiis editis , delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinere ; nam μὴ γὰρ interdum conjunguntur , vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de Mercet. Coudach. J. F. R.

10. Ὅτι φαρμάκον] Ὅτι ἢ φιλοσοφία φαρμάκον ἱε-
λᾶται. V.

† Ἐξεντλήμην] Ἐξεντλήμην perperam Edit. Clerici.
‡ Ἐπειὺ] Ἐπειὺ erat in Edio , ἐπειὺ inde fecerat M. du S. Ego in ἐπειὺ mutavi , quia id voluisse Soutum sus-
picor ; aliqui nihil ab edito recessisse. J. F. R.

& Demosth. 148. 1. οὐ τοῦ δυοῦ ἑκαλῶ ἑκαλῶν ἔν.
M. du S.

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἔφρασα] Vel ita dedisse videtur Lucianus , εὖδεν αὐτὸς ἔφρασα ἢ μικρὸν αὐτὸς καλῶν ; vel ita : ὥς κ. α. ἢ ἢ μ. ἢ ἢ καλῶν. Illud enim ἔφρασα huc revocare , cum alia jam constructio intercesserit , videbatur duriusculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi eum Solano illud ὥς quod Edd. habebant , praeunte Cod. P. ejicere ; nam sic sensus fit planus : si enim ὥς retineas , illud sequens αὐτὸς in ἔφρασα vel ἔφρασε mutandum foret , ut nexum indaganti patebit. Ceterum εὖδεν τῷ σφραγιστῇ πρὸς πάλιν αὐτὸς ἢ μικρὸν καλῶν , habuimus etiam supra , c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] In hujus Dialogi initio. J. Br.

2. Κατὰ τὴν παρομίας] Sic illa , ἄλλω μὲν ἐκείνου ἢ ἐκείνου , consule parricographos. In Angl. Cod. dramata paginæ 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ δὲ Δαναϊδῶν πῖθος] Erasmi in Proverbio. Da-

naïdum dolium. J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios scribitur alio accentu , Δαναίδων. In Paris. erat vitiose Δαναϊδῶν duplici accentu. At nos scripturam Edd. J. Ald. Bz. & S. &c. expressimus , quae circumflexum agnoscunt , recte quidem , si ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum ; id quod tamen vix mihi persuadco ; sed rectius cum Suida Δαναΐδων scribendum , existimo a nominativo Δαναΐς , ut ἱσπός , ἱσπιδῶν , λαμπρός , λαμπρῶν. Interim constantem vett. Edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. supra c. 6. fin. Et infra Σύνισ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποχύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur ἀποχύσας αὐτὸν ἢ καλῶν , nihil aliud , credo , indicare voluit , quam ἀποχύσας utrovis modo dici. J. F. R.

οὐκ αὖτ' ἀποθάνοιο προσεγγεγάρμηνον· σὺ δὲ ἤϊεις τελευάχιστον ἐξαρκύν, ὡς ἀποβλέσαι τ' ἔσθ' ἄλγε γυνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἐγὼ ταῦτα ὡς βέβη, Λυκίην. 20 τί ἐν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βίβηναι, καὶ τοσαῦτον ὑπομείναι πρᾶγμα; ἢ οὐκ ἀν' ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ δεινὸν εἶδέν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγεσθαι δέχῃ, ὡς ὁ μὲν βίβη βραχύς, ἡ δὲ τέ- 25 χνη μακρὴ· ἵδν δὲ ἐκ οἷδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν θῆναι ἥλιον, Χρυσίππῳ, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιτο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκίην, καὶ συλλαμβάνεις ἐς τένον, εἶδέν ὑπ' ἐμῶν 30 δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρὸς κοπῆν ἐπὶ τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτῷ, τηλικῶτος ὢν. ΛΥΚ. Οἶδ' ἐν ὁδράσεως; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαλιῶνι, μὴ πρᾶσσε τ' ἔνν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' 35 ὡς ἔχεις, προχάρεαι ἐς τὸ πρόβατον τ' ὀδῷ, καὶ πᾶσαινε χεῖρ' τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τέτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ εἰς σὺν βίβην ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῆ ἀπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρὴ, ὡς ἐν ἀν- 40

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, & ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

a. Ἀποθάνοιο] Ita f. Fl. H. P. & M. &c. b. Ἐαυτοῦ] Sic f. Fl. H. P. &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, nisi fallor, scripserat, ἀποθάνοιο ὁ προσεγγεγάρμηνον. M. d. S. 24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. M. d. S. 25. Ὁ βίβη βραχύς] Virgil. X. Aen.

— — breve est irreparabile tempus
Omnibus est vita — —

Horat. Od. 4. L. I. Juvenal. Sat. 9. G. C. 40. Καὶ μὴ εὖ εἶδέναι] Καὶ μὴ εὖ εἶδέναι. Th. M. Καὶ μὴ εὖ εἶδέναι χρὴ...] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiendis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. At tu, respondet, nil monere me, tamquam infantem, tu quoque iter suum confice, & quod videatur, agito. Ἀλλ' οὐκ εἰς, subjicit Hermotimus, σὺ βίβην ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἢ μὴ πειραθῆ ἀπάντων. At tu, violentus, non facis me quidquam eligere, nisi cum per omnia ierim. Lucianus:

Καὶ μὴ εὖ εἶδέναι χρὴ, ὡς σὺν ἂν πᾶσι ἄλλοι εἴποιμι. Cutpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet. Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Na ge moet weten / dat ik noit anders zou zeggen. Sic c. 75. Οὐκ αὖ ἐνέτης εἶπας, &c. Non ultro id dicens. c. 77. Οὐδ' ἢ ἂν ἐνέος ἰσθῶς εἴποις, Neque enim id recte dicas, diceris, dixeris. Sed statim non bene Benedictus haec tractavit [εἰς ἂν μὴ ἐνέτης σοι λόγῳ συνεμαχίσεαι, ἀφίπταται τ' βίβης, ἡδ' ἀγνόησεν] vertens, Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia, quum debuerit: Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis, duceris, eripias, vindicet. f. f. Ibid. Ως σὺν ἂν πᾶσι ἄλλοι εἴποιμι] Opsoporus ut ne quid interim dicam aliud. Benedictus me nunquam aliud

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. H E R M. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. L Y C. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. H E R M. Quonam illo? L Y C. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in te-

πῶς ἄλλο εἶποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀκαίτιον δοκεῖς μοι χεῖρ' ἢ ποιητῇ αἰτιάσθαι αὐτῶν, ἔσ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγῳ συμβαχίῃσας, ἀφέλῃ ἢ βίας, ἥδη ἀγόμενον. εἰδὲ γέ τοι καὶ τὰδε πολλῶν βιαίωτερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγῳ. σὺ δ' ἐκείνων παρεῖς, ἐμὲ ἴσως αἰτίασθαι. EPM. Τὰ πῶς, θαυμάζω γὰρ εἶτι ἄρρητον καταλέλειπ' αὐτῶν.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντοτε ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἥδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἐτι τὴ μεγίστην εἰδέναι. EPM. Τίν' ἔτι τούτων; ΛΥΚ. Κρίσεως τιν' ὧν θαυμάσιον, καὶ ἐξελαστικῆς ὡδισκοδικῆς, καὶ νῦν ὀξέως, καὶ ἀλθροῦς ἀκριβέως, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τῷ περὶ τῆς δικαστικῆς ἡ μάτῳ δι' ἀπαντὰ ἐωραμένῳ εἶναι. Σπευδοτέον ἔν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον ἐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἀπαντὰ εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι ἀγαμέλλοις, καὶ δοβραδύνοις, πολλάκις ἐπισκοπεῖν ἡ μήτε ἡλικίαν ἢ λόγον ἑκάστου, μήτε ὄψιν, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ χεῖρ' ὅς τις Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιῆται. οἱ δὲ νυκτὶ καὶ

c. Ἀδύς] Nihil mutant Edd. Ἀδύς Marcil. M. in litura v. Sic notat M. du S. * Tē] Sic J. H. S. Tā P. d' Ἐνδύ] Ἐνδύ Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e. Ποιῶντα] Sic etiam J. Fl. & H. habere notat M. du S.

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, ut ne quid dicam a ratione alienum.

42. Ἀκαίτιος αἰτίασθαι] Homer. Il. v. Ἰ. Br. Ἀκαίτιος] Hom. Il. A. 653. M. du S.

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτῶν . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μοι καὶ τὸν αἰτίασθαι, αὐτὸς ἔσ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἥδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. F. G.

43. Ἀδύς] Αἰτίασθαι αὐτῶν corrigit Th M. Et marg. B2. J. F. R.

Αἰτῶ] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτῶν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est.

M. du S.

48. Αὐτῶ] Τῷ λόγῳ sc.

F. G.

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κρίματι.

F. G.

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δι.

F. G.

Καὶ προθέμ. απ. . . ἐπισκοπεῖν] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι ἀγαμέλλοις, καὶ βραδύνοις, πολλάκις ἐπισκοπεῖν. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. H. V.

Ibid. Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰρεῖσθαι ἀγαμέλλοις καὶ βραδύνοις &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur. Recte Oporatus, omnibus in medium propositis eligere oportet cunctantem & tardantem &c.

J. G.

62. Τὸν Ἀρεοπαγίτην] Areopagitae in tenebris iudicabant.

F. G.

ἡ σκότῳ δικάζουσιν, ὅς μὴ ἐς τὰς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπουν, ἡ τὸτ' ὅς ἤδη ἐξέσται σοὶ βεβαίως ἡ ἐλομένη φιλοσοφία. EPM. Μετὰ τὴν βίον φῆς. Ἐκ γὰρ τῶν ἐνθὺν ἀνθρώπων βίον ἐξαρκέσμεν αὐτὸς ὅτι ὅτι πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ὁπτιδεῖν, ἡ ὁπτιδόναι κρίναι, ἡ κρίνασθαι ἐλέγξαι, ἡ ἐλθόμενον φιλοσοφῆσαι μόνως γὰρ δὴ ἔτως εὐρεθῆναι φῆς τάλυθες, ἄλλως δὲ ἤ.

ΛΥΚ. Ὁκνῶ γὰρ σοὶ εἰπεῖν ὡς Ἑρμοτίμῳ, ὅτι ἐδὲ τὸτό ποῦ ἴκανόν, ἀλλ' ἐτι μοι δοκῶμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοῖς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρήκαμεν βεβαίον, εὐρήκεις δὲ ἐδὲν, ὡς αὖ οἱ ἀλευόητες πολλάκις καθένης τὰ δίκτυα, ἡ βάρος τινὸς αἰδοῦμενοι, ἀτέλυσιν, ἰχθὺς παμπόλλους γε περιβεβλημένοι ἐλπίζοντες, αὐτὰ ἐπεὶ δὲν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἡ λήθῃ τις ἀποφαίνε) αὐτοῖς, ἡ κεράμω, ἡ κάμω σπασγυρίων σκόπῳ μὴ ἡ ἡμῖς τι τοῦτον ἀνασπάκαμεν. EPM. Οὐ μαθήσῃ τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βάλει) ἀτεχνῶς γὰρ με περιβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οἰκῶν περὶ δὲ διεκδύνα) σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νῦν, εἰ καὶ τις ἄλλος) ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἀπάντας ἐλθόμενοι περιφύμενοι, ἡ τὸτο ἐργασάμεθα πῶς, ἐδὲ ποῦ ἐδὲ τὸτο δῆλον ἐστὶ νομίζω, εἰ τις ἐξ αὐτῶν) ἔχει τὸ ζητούμενον, ἡ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. EPM. Τί φῆς; ἐδὲ τί τῶν τίς πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant : tum deum licere post firmam electionem, philosophari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil : uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati ; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut sigillum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non assequor, quid illa sibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natum didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habere aliquis eorum id quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. HERM. Quid ais ? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλαμίνῃ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλαμίνῃ γ. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδύν] Ἐπὶ διῷ discretim sola Ald. male. d Ἐγὼ] Sic L. P. M. & marg. A1W. Kai Edd. omnes male. e Κάμω] Κάμω P. Vulgatam servant ceteri, & Edd. f Γὰρ μοι] Me γὰρ M. g Διεκδύνα] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεκδύνα γ. male. Διεκδύνα legendum adscripsit J. Justinus Solanus, frustra, ut postea ipse vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum demum certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque actatis, neque speciei, neque existimationis decentis ratione habita ; respondet Hermotimus, Μετὰ τὴν βίον φῆς. καὶ γὰρ τοῦτον, ἐδὲν ἀνθρώπων βίον ἐξαρκέσμεν αὐτὸς ὅτι ὅτι πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ὁπτιδεῖν, ἡ ὁπτιδόναι κρίναι, ἡ κρίνασθαι ἐλέγξαι, ἡ ἐλθόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perspiceret, & accurate singula perspicere ; perspicereque judicaret ; judicata eligat ; delictaque habito philosophetur.

Saepe supra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere ; idque Graece per πάντας, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἀπάντας ἐλθόμενοι περιφύμενοι. Etiam si per omnes iverimus, experimentum capientes. c. 68. διδοῖ σοῖναι σι, εἰ μὲν ἄλλοις Στωϊκῶν τὴν ἀρετὴν εἰσοδῶ, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς πλείους αὐτὸν ἐλθεῖν. Oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκασίως ἀφίκομαι. c. 42.

illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quæ fieri illud possit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino

πως ἔχει; ΛΥΚ. Ἀδελφόν ἢ σοὶ ἀδύνατον δο-
κῆναι ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἀλλ' οὐ
ᾔσθην εἶναι πρὸς μηδένος αὐτῶν πῶς εὐρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἶόντε; ΛΥΚ. Οὕτως ἔγω-
γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ζήτησός ἐστιν, εἰκοσίν. οἷον,
κῆρας τις εἰκοσίν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ὅτι
κλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινας, ὅποσοι
εἰσὶν οἱ κῆραι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκά-
ζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριά-
κοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις, δέκα, ἢ πενή-
καίδεκα, ἢ ὅλας ἄλλαν ἄλλον τινὰ ζήτη-
σμον. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τῇ τύχῃ τινὰ ἀ-
ληθεύσαι, ἢ γὰρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ.
Οὐ μὴν ἐδὲ τὸτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον
ἄλλως ζήτησος εἰπεῖν, τὰς ψυχὰς, καὶ ὅσα
ἦναι, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἰκοσίν
οἱ ἀνὴρ κῆρας ἔχει ἢ τί φησ; ΕΡΜ. Οὐκ
ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τῶν αὐ-
πάντων μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαιμονίαν ζη-
τοῦσιν ὅποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλαν ἄλ-
λό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ
ἐκαστὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἑτέρα φασὶ ὅτι αὐτῆς
εἰκὸς μὲν εἶναι καὶ τῶν ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ
ὅσα ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρὰ αὐτὰ πάν-
τα, καὶ εἰκάμεν ἡμῖς ἀνάπαλιν ἢ ἔχρησιν,
πρὶν τὴν ἀρετὴν εὖρεν, ἐπειγόμενοι πρὸς τὸ
σοτελεῖν. ἔστι δ' οἶμαι, πρότερον φανερόν
γενέσθαι, ὅτι ἐγνωσθαι τὰληθές, καὶ πάντως
ἔχει.

b 'Ο δὲ πῶς] Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd. i 'H γὰρ] H P. At vulgatam lectionem teneant merito Edd. k Δ', αἰμοι] Δι μοι male W. nihil mutant f. Fl. H. P.

δύοι ἐπὶ πάντας οἱ κῆραι ἰδόντα ἰδίῳ. c. 41. καὶ μὴ ἐπὶ
πάντας ἰδόντας. f. f.

Ibid. Πᾶντα] Emendationem Cl. Janssi secutus es-
sem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus
impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem,
quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ
πάντων sine ἰδίῳ. M. de B.

Ibid. Ἀρετῶς ἐπὶ διῶ] Restituo ἐπιδιῶ.

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & f. pro καὶ,
quod in aliis omnibus erat. M. de S.

75. Ἐπὶ μοι δοκοῦσιν] Παράλλαν illud μοι.

78. Οἱ ἀλλοτρίοι] Videtur ad fabul. Aesop. alludere.

A. V.

86. Οὐκ οὐκ πρὸς διδόναι] Hoc Orphoensis verterat:

proinde ego te rursus extricare conabor. Longe aliter
Benedictus: Ergo da operam ut effugias. Utrumque
verba haec significare possunt, si sola spectentur; ver-
um nexus sequentium satis ostendit, posteriore mo-
do accipienda esse. f. f. R.

87. Σὺ δὲ] Verba haec σὺ δὲ καὶ ἄλλα νῦν, Orpho-
reus reddiderat: neque enim mihi dubium est, pariter
καὶ σοὶ καὶ ἐμοὶ. Melius Benedictus: Συνεπὶ enim
δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ scis. Posterius verum esse, si probatione
indigeret, adi Aristoph. Plut. 114. Et Kusterum, idem
ex Eurip. adstruentem. f. f. R.

2. 'Ο δὲ πῶς] M. & Fl. Ed. haec verba habent,
quae in reliquis non reperiuntur. M. de S.

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τὴν φιλοσοφίαν, εἴτα
μὴ τῆτο, τὸ ἐξῆς ἀνὴρ ζητῆσαι, ὃ πει-
τέον ἐστίν. EPM. Ὡς, ὦ Λυκίε, τῆτο
φῆς ὅτι εἰ δ' ἀνὴρ πάσης φιλοσοφίας χω-
ρήσωμεν, ὑδὲ τότε πάντως ἐξομεν τὰ ληθῆς
εὐρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γὰρ, ἐρώτα,
ἀλλὰ τὸ λόγον αὐτὸν καὶ ἴσως ἀνὴρ πο-
κρίναιτό σοι ὅτι ὑδὲπω, ἐς δ' ἀνὴρ ἀδελον, ἢ, εἰ
ἐν τι τῶτων ἐστίν, ὧν ἔτσι λέγουσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῆς, εὐ-
ρήσωμεν, ὑδὲ φιλοσοφήσωμεν, ἀλλὰ δεήσει
ἡμᾶς ἰδιώτῃ τινὰ βίον ζῆν, σποτάσας τὴν
φιλοσοφίαν. τῆτο συμβαίνει γε ἐξ ὧν
φῆς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον
ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὴν φιλοσοφί-
αν μέλλοις, ἐλέας πρῶτον φιλοσοφίαν καὶ
δεῖξαι. ἢ δ' αἰρεσις, ἔγωγε σοι ἐδόκει μόνως
ἀκριβῆς ἀνὴρ γενέας, εἰ ἀνὴρ πάσης φιλοσο-
φίας χωρήσας, ἐλοίμεθα καὶ ἀληθεύοντες.
εἴτα λογιζόμενοι ἐτὶ δεῖν, ὅπως
ἐκάστη ἰκανὸς ὅσιν, ὑπερεπιπλεῖς, σπομη-
κύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philo-
sophorum : ac deinde quaerendum erat,
cui illorum fides sit habenda ? H E R M.
Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per
unamquamque eamus philosophiam, ne sic
quidem, inquam, omnino verum nos in-
venire posse. L Y C. Noli me, bone vir,
interrogare, sed ipsam rursus rationem.
Atque illa tibi forte respondeat, nondum
hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat,
sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. H E R M. Nunquam igitur, quan-
tum dicis, inveniemus, neque philosopha-
bimur, sed idiotarum nos vitam vivere o-
portebit, & a philosophia desistere. Hoc
cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse
ut philosophemur, pervenire ad eam homi-
ni nato non licere. Postulas enim, cum
qui philosophatur sit eligere primum phi-
losoφiam optimam. Electio porro ista ita
demum accurata tibi videtur esse, si per
omnem philosophiam euntes, eam quae veri-
ssima est, eligamus. Deinde dum compu-
tas annorum numerum, qui unicuique be-
tae sufficiat, modum omnem excessisti,
producto in alias generationes negotio, ut
adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter J. quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest & in
s. J. Fl. H. & M. Adest in P. & Ba.

26. Τὰ ληθῆς εὐρεῖν] Ἰσα εὐρεῖν. τίς * ἀνὴρ ὁρῶν, βδι-
λυνάται, ὡς περὶ αὐτὸν ; καὶ τίς τούτῳ πιστεύει ; τ' ἀν-

δράτω φάσκει κατὰ τὸ ὑδ' ἄλλας ἰχέουσας τὸ περικείμενον ἐ
ἀδελφότητον. M.

* Ὄν] Lege ἐν. num autem illud ὧν error Codicis, an Solami sit, nescio.

J. F. R.

33. Ἰδιώτῃ τινὰ βίῳ] Clar. fens. aliud agens in
Lectt. Luc. p. 90. facetur quidem Benedictus non
plane aberrasse, qui privatam vitam verterit ; tamen
non intellexisse veram vim, quum significet vitam
nudam, indoctam, improbatam, incultam, aliaque exem-
pla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμωτον. Et
adpositionem illam duorum substantivorum pluribus
illustrat, ut ἐρατρίστης βεῖ, τέχνη βάνιστος &c. Conf.
infra c. 81.

Ibid. Τὴν φιλοσοφίαν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod qui-
dem post verba haec αὐτὸν εἰ μὴ substituendum est hoc
facto: αὐτὸν εἰ μὴ. ΛΥΚ.

34. ΛΥΚ. Τοῦτο συμβαίνει] Delenda nota personae
ΛΥΚ.

Τοῦτο συμβαίνει γὰρ ἐξ ὧν φῆς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆ-

σαι] Opusculum illud quidem accidit, quod dicis, phi-
losoφari promptum non esse. At Benedictus: illud qui-
dem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophia
incumbere, & hujus nasuta commutatione vocum, &
utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνα-
τον. Intellige cum patre illud quidem colligitur ex iis
quae tu dicis, non posse philosophari. Nam συμβαίνει
hic ponitur, ut supra, μάλιστα ἀνὴρ μὴ τέταρτα συμ-
βαίνειν λέγει, nempe οὐκ ἀνὴρ διὰ τὴν συντησίαν αὐτῶν. J. G.

Τοῦτο συμβαίνει] Τοῦτο συμβαίνει γὰρ ἐξ ὧν φῆς ἀδύνα-
τον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres : Illud quidem acci-
dit, quod dicis, philosophari promptum non esse. At non
videtur intellexisse verbum συμβαίνει, quod saepe u-
surpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis ali-
quid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab A-
rith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur

ἡμερον γίγνασθαι τὰ ληθές ἢ ἐκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, καὶ τὸ αὐτὸ ἐκ ἀνενδοίαςτον ἀποφαίνεις, ἀδελφὸν εἶναι λέγων, εἴτε εὐρὴν πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τὰ ληθές, εἴτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύνασαι ἀν' ἐπομοσάμεν εἰπεῖν οὐδ', τί εὐρὴν πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐκ ἀν' ὁμοσάμεν. ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρειδὼν ἔκων σοι, ἐξετάσεις μακρὰς καὶ αὐτὰ δρόμους.

ΕΡΜ. Τὰ πῶς; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκέρως τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τὴν μὲν, εἰδέναι τὴν λόγους ἐκάστους, τὴν δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάντων ἀξιολύτως ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆς ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν ἀμφισβητεῖν τὴν εἰδότην, καὶ ἀμφισβητεῖν, ἀπὸ τῶν εἰδόντων μὲν, φασκόντων δὲ, ἢ σοι δοκεῖ πάντων ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δείσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τῶν ἀριστῶν εἶσθαι, εἰ καὶ μὴ ὅτι πάσης, ἀλλ' ὅτι τῆς σωφρονιστικῆς.

c γίγνασθαι] Sic recte J. Ceterae, & M. γίγνασθαι. M. du S. d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat M. du S. Nescio quare. e ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in J. W. & P. f ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. c. delingatur solitis punctis. g ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis qua dicis. H. V.

Τούτο . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcellinus viderat, & Ed. J. confirmat. M. du S.

Ibid. Ὡς φησὶ ἀδύνατον] An ἔξ ἀν? F. G.

44. Ἰπποκρίτης] Vocis ὑπερμυρῶν notionem eleganter declarat illud Longini l. 14. ubi ὑπερμυρῶν τι τῷ ἰδίου βίου & χρόνου φθόνος recte interpretatus est ex Ciceroe Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est. J. M. G.

45. Τελύτων] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. J. A. H. P. S. quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. J. F. R.

48. Εἴτε & μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε & μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. Th. M.

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. J. agnoscunt Luciano personam, quae in reliquis non notatur. M. du S.

50. Ὁ, τί σὺ.] Lege σὺ. F. G. Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edicularessem; licet pristina lectionem non mutaverim, Tom. I.

quia variationem in ea non inveni.

J. F. R. Ibid. τί εὐρὴν] τί εὐρὴν πρὸς αὐτῶν; ἢ γὰρ μὲν σὺν ἀν' ὁμοσάμεν, καὶ τοὶ πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὐρὴν πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν σὺν ἀν' ὁμοσάμεν. ΛΥΚ. Καὶ τοὶ πόσα ἄλλα. Th. M.

τί εὐρὴν] Conjectura Marcellii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum recipere deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcellii conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex Marcellio recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. J. F. R.

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν σὺν ἀν' ὁμοσάμεν. ΛΥΚ.] ΕΡΜ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. M. du S.

& minuta quaevis aura flatu suo commoveat.

69. Itaque si quem magistrum invenias, qui de demonstratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum defines. Statim enim quod optimum est tibi apparuerit, & verum demonstrativae illi arti subiectum; mendacium vero deprehenderetur, tuque; firma electione facta & iudicio, philosophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona possidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycone, multum enim ista meliora dicis, & cum spe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi dijudicandique facultate instruat, & quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia jam, & molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiarium hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc absumus, & quod est in prover-

γράφει αὐτὰ ἀφαιρούσασα, ἀφαιρούσῃ αὐτόν.

Ὡς εἴ γε τίνα εὖρης διδάσκαλον, ὃς δὲ δίδωκεν ὡς ἐπὶ τῇ ἀμφισβητούσῃ ἀφαιρούσῃ, τέχνῃ τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πρᾶγματι ἔχων. αὐτίκα γὰρ σοὶ τὸ βέλτιστον φανεί, καὶ τὰ ληθῆς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμεν, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τριπλόθην εὐδαιμονίαν κλησάμεν, βίωσιν μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήδω ἔχων τὰ ἀγαθὰ. EPM. Εὖγε, ὦ Λυκίε, ὡς πολλὰ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδ' εἰς μικρὰ ἔχόμενα λέγεις, καὶ ζητῆτέ' ὡς ἔοικε ἡμῖν ἁντὶς τις τοιούτων, ἀγνωστὴς τε, καὶ ἀκριβὲς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικὸν, ὡς τὰ γε μὴ ταῦτα, ῥᾶδιον ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ἐ πολλῆς ἀσφάλειας δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἥδη χάριν εἰς οἶδά σοι ὁ ἐξυμνῶν σὺν ὁμοῖον τίνα ταῦτ' ἡμῖν, καὶ δέξασθαι εἰδόν. LYC. Καὶ μὴν ὑδὲ ποῦ χάριν ἀμοι εἰδείης εἰκότως. ὑδὲν γὰρ σοὶ ἐξυμνῶν ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσων τὴν ἐλπίδος τὸ δὲ, πολλὸν ὑπερτέρω γεγονάμεν, ἢ πρότερον ἡμεῖν, καὶ χεῖρ' ἔσθ' ἡ παρομιχόμενες, πολ-

§ ODA] Sic recte Fl. P. B2. 9. A. & M. EDA Ald. H. Fr. J. b Παραμιαζ.] Προίμιαζ. Ex. Fl. At vulgata tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἔγωγε με. adduco me, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἰσχυρὸν & προσάγω sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I. 1. αὐτὸν Ἀλέξανδρον — ἰσχυρῶς αὐτὸν ἰδὲν. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. Gron. προσάγουσ' Ἀλέξανδρον εἰς πολλὰ συμπεφοβήσας ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγουσ' αὐτὸν καὶ τὸν Τειμωσίαν, ὑποχρῶν παρὰ τὴν ὑπόθεσιν.

J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἑλκεὺς] Erasmi in proverbio: naribus irabere.

J. Br.

82. ΘΑΛΛΩ] Vid. Athen. 29. A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. p. 587. ταύτῃ ἀμφόρῃ τῷ αἵματι προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἰσθῆτα, ἢ ἀρρίμια, ἀρρισταχυρῶς ἐχρήσατο καὶ οἱ τὰ πικρὰ τῶν θυμωμένων τῶν θάλλω ἔχοντες.

M. de S.

Θαλλῶ] Junt. non hic modo θαλλῶ, uno λ. Sed & supra Revu. c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. consensum sequimur.

84. Τῷ ἐπιτραπέζῳ] Hoc est τῷ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἀποκειμένῳ ὕδατι; ὃ ἀφ' τοῦ ἰσχυρῶς ἐστὶ τὸ ἀπαρῆκτον τῷ τραπέζῳ ἐπὶ χάρας μύσας, καὶ τῇ ἐπιφανείᾳ ἰσχυρῶς τοῦ διακτύλου ὀχνητοῦσιν αὐτὸ φιλεῖσθαι, ῥυτίς φύσας ὑπερῶν, καὶ ἀπρὸς μὴ πικρῶν. Cetera usque ad p. 317. crebrae sunt repetitiones comparationum quae passim alibi.

J. B.

Ibid. Ἐπιτραπέζῳ ὕδατι] Aqua super mensam iniecta vel offusa.

86. Καλῶν τινι] Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi Elphen. & hoc Luciani adducit.

J. F. R.

Kkkkk 2

17. Γά

πολλὰ μοχθήσαντες, ἰμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ.
Πῶς τὸτο Φῆς; πᾶν ᾧ λυπηρόν τι καὶ
δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἐταῖρε, καὶ εὐρωμεν ὑπὲρ
χρημέειόν τινα εἶδέναι τε σπένδειν, καὶ ἄλλον
διδάξιν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν
αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν ἢ κρίναι δυνά-
μενον, εἰ ἀληθὴ ὁ ἀνὴρ λέγει· καὶ τότε εὐ-
πορήσομεν, ἀδελφον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὀπιγνώμων
ἐστὶ οἷδε ἀγαθὴ γνώσκων ἢ ὁρθῶς κρίνῃ ἢ
μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὐθις τῆτον, ἄλλω ὀπι-
γνώμων, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πῶθεν ἀνεί-
δείμεν ἀγαθὴν ἢ ἀρίστα κρίναι δυνάμενον;
ὁρᾷς ὅποι τὸτο σπένδειν; καὶ ὡς ἀπεραν-
τὴν γίνεσθαι, γῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυ-
νάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς σπένδειν αὐτὰς, ὁπό-
σας οἶόν τε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄφει, καὶ
μηδὲν ἐχέσας βέβαιον. αἱ γὰρ πλείους αὐ-
τῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητούμενων πείθειν ἡμᾶς
βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πᾶσι προδήλοισιν
τὰ ἀφανέστατα συνάπτεσθαι, ἐδὲν αὐτοῖς κοι-
νωῦντα, σπένδειν ὁμοῦ αὐτῶν εἶναι φά-
σκουσιν. ὥσπερ εἰ τις οἴοιτο σπένδειν εἶναι θεῶν,
διότι βωμοὶ αὐτῶν ὅλως φαίνονται. ὥστε, ὦ
Ἑρμοτίμω, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἄλλοι

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiam si inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissimae manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo

ad

a Γὰρ] Γὰρ τι. J. P. H. Fl. B2. S. At ignorat illud τι Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus. b αὐτῶν] Sic Edd. Vorst. αὐτῶν. c ταῖς] Ταῖς Edd. J. P. H. Fl. Taῖς S. & Codd. P. L. d ὁμοῦ] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τι ἔστιν αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ λεγόμενου ἀμφισβητούμενον. V.

17. Γὰρ τι λυκ.] An γὰρ τοι? F.G. Γὰρ λυκην.] Inter hasce duas voces inferebatur τι, quod duce M. delevimus. M. du S.

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. M. du S.

34. Πῶθεν ἡμᾶς βιάζονται] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πῶθεν εἰδέναι. F.G.

35. Ταῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. M. du S.

37. Ὀμοῦ] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. M. du S. At Orphoei versio exprimebat illud tamen. J.F.R.

43. Εἰρηότιμω] Hermotimus ubi plane convictus ab

Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷός μιν ἰργάζων, ὦ Λυκίε, ἀνθρώπος μοι ἢ θεοῦ παρὸν ἀποφύνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. ἰργάζωντα. Corrige tandem hic ἰργάζωντα, illic ἰργάζων. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi ἰργάζωντα scribitur pro ἰργάζωντα. J.F.

Εἰρηότιμω] Cl. Jussu emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. M. du S.

Ibid. ἀνθρώπος μοι ἢ θεοῦ παρὸν] Erasmus in proverbio

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, moleste feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cælum nequeat, aut quod non profundo mari mergatur a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae convenient. Et fane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλω θείους, ὅτι τ' αὐτὴν δεχθῆναι, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκίνε, ἀδρακάς μοι τ' θησαυρὸν ἀποφῆνας, καὶ ὡς εἴποιεν ἀπολείται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλ' ὁ πολὺς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἐλαττόν ἀνάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς ὅτι ἐ μόν' ἔξω μένεις τ' ἐλπιόσῃς ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἐπ' εἰπεῖν, ὡς οὐκ οὐκ σκιάς μάχον' οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύνατο δι' ἐκείνων ἀπάσῃν χαρῆσαι, ὡς ἐφίλῃ; ὅσῳ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. ἴδῃ δὲ, ὁμοίων μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὡς ὅς τις θαυροῖς, καὶ αἰτιώτο τ' ὀχύριον, ὅτι μὴ δύνατο ἀνελθεῖν ἐς τ' ἑρῶν, ἢ ὅτι μὴ βίβηται ὑποδὺς ἐς τ' θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσει, ἢ ὅτι μὴ ζῆθεῖς πλὴν αὐθιμερὸν ἀπὸ τ' Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ. τὰ δ' αἴτιον τ' λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ὅτι ὅσας ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτοι, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, ἢ πρότερον ἐξετάσας ἐῖς ἐφικτὰ εὐχῇ, καὶ χ' τ' ἀνθρώπων φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ εταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ σπεροπολεῖν τα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τ' ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἴτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τὴν ὀφθαλμοῦ ἀνοίγων, καὶ τ' ὕπνον ἐραδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὡς εἶρας; πᾶσι δ' αὖ-

^e Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Εργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit Ba. εἰργάσω exhibens. f^h τίς] Εἰ τίς W. & Pl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.*

^{Λυκαίης} . . .] Infra rursus Ζούξ. c. 2. f. M. du S. 49. Περὶ οἴου σκιάς] *Erasmo* in parcmia: *De asini umbra.*

Περὶ οἴου σκιάς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidium causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse agebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti ope-

ram dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch. Σφῆξ*. v. 191. Et *Plat. Phaedr.* Ed. Bas. p. 108. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* existisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. *Aristoph.* l. c.

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ] *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτάσσεται, *Pharsalam* pervenit. Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ, pro τελευτῇ τῇ ὁδῷ.

Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ] Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ, pro τελευτῇ τῇ ὁδῷ. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτάσσεται. id est, *Pharsalam* pervenit.

64. Ἐκθορεῖν] Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. *Pr. λ.* c. 6. & *Γρ. β.* c. 35. nisi quod in iis locis ἀνθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. M. du S.

πολλὰ μοχθήσαστες, ἰμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ.
Πῶς τὸτο Φῆς; πᾶν γ' ὡς λυπηρόν τι καὶ
δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὡς ἐταῖρε, καὶ εὐρωμεν ὑπὲρ
ἀνθρώπων τινα εἶδέναι τε δαίδουζιν, καὶ ἄλλον
διδάξιν, ὅς αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν
αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν ἢ κρίναι δυνά-
μενον, εἰ ἀληθὴς ὁ ἀνὴρ λέγει· καὶ τὴν εὐ-
πορήσομεν, ἀδελφον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων
ἔτι οἶδε διαγιγνώσκειν ἢ ὁρθῶς κρίνῃ· ἢ
μή· καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖτις τῶτον, ἄλλω ἐπι-
γνώμων, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γ' ὡς ὅθεν ἀνεί-
δείμεν διακρίνειν ἢ ἀριστα κρίνειν διωτάμενον,
ὅπως ὅποι τὸτο δαίδουζιν; καὶ ὡς ἀπερανίστον
γίγνῃ, γῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δύ-
νάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς δαίδουζας αὐτάς, ὁπό-
σας οἶοντε εὐρίσκειν, ἀμφισβητούμενας ὄψαι, καὶ
μὴδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γὰρ πλεῖστα αὐ-
τῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητούμενων πείθειν ἡμᾶς
βιάζονται εἶδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πᾶσι προδηλοῖς
τὰ ἀφανέστατα συνάπτεσθαι, ὅθεν αὐτοῖς κοι-
νωῦνται, δαίδουζας ὅπως αὐτῶν εἶναι φά-
σκουσιν. ὥς ὅτε εἰ τις οἴοιτο δαίδουζον εἶναι θεόν,
διότι βωμοὶ αὐτῶν ὅλως φαίνονται. ὥς τε, ὡς
Ἑρμοτίμῃ, ὅς οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἑρμῶτι
ad

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiam si inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo

a Γάρ] Γάρ τι γ. P. H. Fl. B. S. At ignorat illud τ Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus.
b αὐτῶν] Sic Edd. Vorst. αὐτῶν. c τοῖς] τοῖς Edd. γ. P. H. Fl. τοῖς S. & Codd. P. L. d ὅπως] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τὶ ἐστὶ αἱ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λεγόμενου ἀμφισβητοῦ. V.

17. Γάρ τι λυπ.] Ἀν γὰρ τοι;
Γάρ λυπηρ.] Inter hasce duas voces inferebatur τι,
quod duce M. delevimus.

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid.

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζονται] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἶδέναι.
35. τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim τοῖς. M. du S.

37. Ὅπως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. M. du S. At Orphorosi versio exprimebat illud τῶν.
F. F. R.

43. Εἰργάζου] Hermotimus ubi plane convictus ab

Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἶά μοι ἐργάζου, ὦ Λουκιανέ, ἀνθρώποις μοι ἢ θεοῖς δουλεύουσας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. ἐργάζονται. Corrige tandem hic ἐργάζονται, illic ἐργάζου. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi ἐργάζου scribitur pro ἐργάζου.

Εἰργάζου] Cl. Janssi emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L.

Ibid. Ἀνθρώποις μοι ἢ θεοῖς δουλεύουσας] Erasmus in proverbio

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periire mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestie feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mergus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatu ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero ejus doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutens.

κύκλω θεόντες, ὅτι τὴν αὐτὴν δεξιὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἶά με ἐργάσω, ὦ Λυκίне, ἀνθρακὰς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπὸ φήνας, καὶ ὡς εἰοικεν ἀπολείται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλ' ὁ πολὺς. ΛΥΚ. Ἄλλ', ὦ Ἑρμότιμ, πολὺ ἐλαττον ἀνάσῃ, ἢ ἐννοήσῃς ὅτι ἐ μόν' ἔξω μένεις τὴν ἐλπίσιν ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἐπ' εἰπὼν, ὡς οὐκ οὐκ σκιάς μάχον' οἱ φιλοσοφῶντες. ἢ τίς ἀρα δύναται δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὡς ἐφίλω; ὅσον ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. νὺν δὲ, ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὡς ὅταν εἴ τις δακρυόισι, καὶ αἰτιῶτο τὸ τύχην, ὅτι μὴ δύναται ἀνελθεῖν ἐς τὸ ἔρανον, ἢ ὅτι μὴ βύθισι ὑποδύς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσει, ἢ ὅτι μὴ ζεφείας πλῆθος αἰθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ τὸ δ' αἴτιον τὴν λύπης, ὅτι ἡλπίκει, οἶμαι, ὅτι ὅταν ποτὲ ἰδὼν τοῖστοι, ἢ αὐτὸς αὐτῶ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεσθαι, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολεῖντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῆς ὑπνίου ἐκθορεύσει ποίησεν, εἴτα ὀργίσει αὐτῶ, ἔτι μόλις τὴν ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὴν ὑπνίου ἐραδίως ἀποσειόμενον ὑφ' ἡδογῆς ὡς εἰώρας; πῶς οὖν αὐ-

ἐ ἐργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B. ἐργάσω exhibens. f. H. τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.*

Ἀνθρακὰς . . .] Infra rursus Ζεύς. c. 2. f. M. du S. 49. Περὶ οἶου σκιάς] *Erasmo*. in parœmia: *De asini umbra.*

Περὶ οἶου σκιάς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii causa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse agebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti ope-

ram dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch. Σοφῶν*. v. 191. Et *Plat. Phaedr.* Ed. Baf. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, de rebus nihili cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* existisse ait *Zenob.* VI. 28. Et *Schol. Aristoph.* l. c.

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ] *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτάλατο, *Pharsalum* pervenit. Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ, pro τελευτῇ τῶν ἰνδῶν.

Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ] Εἰς Ἰνδοὺς τελευτῇ, pro τελευτῇ τῶν ἰνδῶν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτάλατο. id est, *Pharsalum* pervenit.

64. Ἐκθορεύσει] Vox poetica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Γ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεύ, non ἐκθορεύ legitur. M. du S.

quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe quod peregrina sunt & absurda.

73. Et tu fane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse quae pulchritudine naturam supergressa, vel Gratiarum ipsas aut Caelestem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & sit ne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coepisti, ut Medeam ajunt ex infomnio amore Jasonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura assequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi vera diceret, ea subjunxit, quae consequentia & cohaerentia essent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel velut ansum ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, vera ne esset via? exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat instituisse? sed praecurrentium sequebatur vestigia, uti oves suum solent ducem, cum deceret ad introitum & principio statim vi-

ἀναπλάττειν, ὅτε γενόμενα πᾶσι, ἔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολλὸς λαὸς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κληῖν ὁράντες, ἢ ἀνικνόντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλοκότα εἶναι.

Καὶ σὺ δὲ μυθοποιῶ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφύου τοῦ κάλλους, ὑπὲρ ὅσας χάριτας αὐτὰς, ἢ ἢ Οὐρανίας ὅτι εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι περὶ τῆς ἡ ἀνθρωπίνου αὐτῆς, ἥρας εὐδίας, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδωσαν, ἐξ οὐρανίου ἐραδοῦναι τὴν Ἰάσονα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα σε ὥρως τὴν ἑρῶσαν ἐπηγάγῃ, καὶ τὰς ἄλλας δὲ, ὁποῦναι τὴν αὐτὴν σοὶ εἰδᾶναι ἐρασί, τὴν τοῦ ἡ, ὡς γε μοι εἰκάσῃ φαίνε, τὰ τὴν λέγοντα ἐκείνου πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐκείνην ὁπίσθεν τὸ πρότερον, ὅτι ἀληθὴ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάσσαν. εἰς τὴν τοῦ ἡ ὥρως μόνον, καὶ διὰ τὴν τοῦ εἰλκεν ἡμᾶς τὸ μῖσος, ἐκείνην ἀπαξ ἢ πρότερον λαβὴν ἐνδύκατε αὐτῇ, καὶ ἡγεῖν ὅτι ἢ ἀγαπαμένη, διὸ ἡς ἔλεγεν εὐθείας ὁδὸν. φαίνα γὰρ, αἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ εὐδαίμων ἔτι ὁπίσθεν ὁπίσθεν εἰς τὴν εἰσόδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθὴς ὅτι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἡν ὁδὸν ἐχρῆν εἰσελθόν, ἀλλ' ἡκολούθει τοῖς τὴν προαυθιότητων ἔχουσιν, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὴν αὐτῇ ἡγεμένην, δέον ὅτι τῇ εἰσόδῳ, καὶ καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην σκέψασθαι εἴπερ εἰσὶν ἡγεῖν.

°O

δ' εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην Pell. & Mav. καὶ Solanus. c' Ἐξήταζεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξήταζεν male S. d' αὐτῇ] Sic J. H. P. P. & M. Decit in Fl. e' εἰδᾶν] αὐτῇ marg. A1W. f' εἰσὶν] Ita Fl. J. P. S. & c.

17. Λαβὴν] Ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφὴν. V.

80. Ὁ αὐτὸς τὸ ἑρῶσαν] Ut ab eo qui hoc personificatur. J. Bv.

91. Παρασκήματα] Conf. infra Am. c. 1. Eux. c. 1. Ep. Krv. c. 17. & Epaph. 292. c. 1. M. du S.

92. Τὰ κενὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Bv.

94. Ἰσπανοταύρων & χιμαιῶν] Virgil. VI. Aen. facit centauros & scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimæram fuisse negat Lucan. L. IV. & V. G. C.

5. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἡ τὴν ἑρῶσαν ἐκείνην, & c. nempe ἀφορμὴν. Th. M.

Idem. Οὐρανίαν] De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro αὐτῇ L. habet αἶμα. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καὶ.

21. Εἰ ἀληθὴς ἔστι] Bred. IX. Misc. 16. ait: εἰ ἀληθὴς, emenda εἰ ἀληθὴς ἔστι. Sed quod is emendat, id non ita Edd. jam recte habebant. J. F. R.

30. Πο

Ὁ δὲ Φημι, σαφέστερον ἀν' μάθοις, ἢ τι τοιοῦτον ὅμοιον ὡς θεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντι γὰρ τινες ὅτι μεγαλοτόλμων τέτων ποικιλίας ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἀνδρῶν, ἀν' τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀπιδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εἶδὺς ἀκολούθως ἀν' ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοῖς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἕξ, καὶ ὦτα ἕξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἤφει, καὶ ἦδη τριῶν τρομάτων, καὶ δακτύλων τριάκοντα εἶχεν, ὅχι ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ ἐν πολεμειῶν θεοῖς, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐκάστη, πέλτεον, ἢ γέρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἢ μὲν πέλτεον κατέφερον, ἢ δὲ, λόγχην ἤφει, ἢ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἐτι ἀν' ἀπιστήσῃ ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ δεξιῇ, ὡς ἢ ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἰπὲρ δεκτεία, καὶ ἐν συγχωρητέᾳ ἔτι εἶχεν. ἢ δ' ἄπαξ ἐκεῖνα δῶς, ὅτι πρὸς τὰ λοιπὰ, καὶ ἐπὶ τῇ ἑστέᾳ, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς ὅτι ἐτι ῥάδιον, ἐπεὶ πρὸς ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ὅτι τῇ συγχωρηθείσῃ δεξιῇ, ἄπερ καὶ ὑμεῖς πάρα ἔλε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus summisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

α. Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πῶς τρικέφ.] Geryon. Vid. *Apollo*. II. p. 51. B. M. du S.

39. Πέλτεον, ἢ γέρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *partem Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltæ addunt interpretes gentem, cui illa in usu? J. G.

53. Οὐκ ἰσχυρῶς] Ista verba οὐκ ἰσχυρῶς ἢ πῃ γὰρ αὐτοῖς ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψευδῶς ὅν, pessime interpretantur: nec in mentem veniat nisi falsum etiam sit, quod priori est consentaneum, cum haec sit sententia: non considerantes sibi quid se invicem consequantur, (vel sibi congruat.) quatenus falsum sit. ut si quis credat bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim, paulo post dantes τὰς ἀρχὰς τῆς προηγουμένης ἰσχυρῶς, non est, ut Latinus, *datis uniuscuiusque sententiae principii*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sententiae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἔτι αἰς ἀποδοξίαν ἀληθῆ λέγειν, καὶ ψευδῶς τῆς ἀρχῆς ὁμιλοῦν, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne & diculis extorquas, quae sic interpretanda: & postulas

pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens. hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. J. G. G.

Ibid. Et πῃ] Forſan αἰσῶς. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit*. In M. & Fl. ἢ τι. M. du S.

Ibid. Ἀν. τι αὐτῶ] Sic Plazo p. 2. B. τὸ ὅτι αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν ὅμοιον. Mutarunt P. S. & A. ac fecerunt prave αὐτῶν. M. du S.

54. Καὶ ψευδῶ] Καὶ cum Clar. Graevio hic vertit *quatenus*, reverend. *Elfnerus*, ad *Evang. Joan. XVII. 25.* ubi καὶ ὁ κόσμος ἐν ὅντι ἔγω, ἐγὼ δὲ ἐν ἔγῳ. quod eod. modo reddit: *et si mundus se non cognoscas, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd. VI. p. 421.* τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων προσκοίτην ἐνυστερίας τινὲς, καὶ μὴ ὄντων, καὶ ἀλλοτρίων, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque signif. *quatenus nulla (cognatio) intercedat*. Sed cum Cl. *Gesner.* paulo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim volueris Lucianus, ex praemisissis satis adparet. J. F. R.

55. Λε-

cidit. Prae amore enim & studio, non an-
te explorato uti se vobis habeant, quae sunt
circa unumquemque ingressum, proceditis,
tracti a consequentia, non advertentes ani-
mum, si qua sit quod sequatur ex illis, &
idem sit falsum. Ut si quis dicat bis quin-
que septem esse, tuque fidem illi habeas,
non & ipse apud te dimunerans, inferet
scilicet, etiam quater sumta quinque effi-
cere quatuordecim, & quousque ille volub-
uit: qualia etiam admirabilis geometria effi-
cit. Nam illa quoque hos, qui versantur
circa principia, absurda quaedam postulata
poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae
tamen ne consistere quidem possunt, puncta
quaedam individua, & lineas latitudine omni
carentes, & id genus plura; deinde putri-
bus illis fundamentis similia inaedificat, &
postulat vera ad demonstrationem dicere,
initio a falsis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque concessis
sectae cujusque principiis, his quae sequun-
tur fidem adjungitis, & signum veritatis
illorum consequentiam illam putatis, quae
& ipsa tamen falsa est: deinde alii quidem
vestrum spei suae immoriuntur ante quam

οὐκ ἔστι δὲ ἡ ἀληθεία, καὶ προθυμίας, ἐκ ἐξε-
τάσεως τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκάστην, ὅπως
ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλ-
κόμενοι, ἐκ ἀναγκῆς ἢ εἴ ποτε γένοιτ' ἂν ἀκό-
λουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεύδῃ ὄν. οἷον, εἰ
στις λέγοι τὰ δις πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ
σὺ πιστεύσας αὐτῷ, μὴ διεξιμένης ὁπλὸς
παντὺ, ἐπάξει, δηλαδὴ, ὅτι καὶ τέρας ἐστὶ
τε, τωσαρακάδικα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις
ἀν' ὅτου ἐβελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θάυμαστή γεω-
μετρία ποικίλ' αἰκνύει γὰρ τῆς ἐν δεξιῇ, ἀλ-
κοκότητά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγ-
χωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, εἰδὲ συστήναι δι-
τάματα, σημεῖα τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμὰς
ἀπλατῆς, καὶ τὰ ταυῦτα, ὅπῃ σαφὲς τοῖς
θεμελίοις τέτοις οἰκοδομῇ τὰ ταυῦτα, καὶ
ἀξίως εἰς ἀπόδειξιν ἀληθείας λέγει, ἀπὸ ψευδὸς
τῆς ἀρχῆς ὁρμώμενη.

Κατὰ ταυτὰ ταῦτα καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς
ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς
ὁξέσι, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῆς τῆς ἀ-
κολουθίαν ἡγησάσθε εἶναι, ψευδὴ ὅσων. εἴτα οἱ
μὲν ὑμεῖς, ἐπαποθήσκουσιν ταῖς ἐλπίσι, πρὶν
ἰδεῖν

b Eὐ ποτ' Sic Edd. & P. Eὐ ποτ' W. & Ex. Fl. a Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. Αὐτὸ Fl. J. H. B. Αὐτῶν
P. S. A. d Αὐτοῖς] Sic M. Αὐτοῖς Edd. e Ὅσων] Ita sola J. Ceterae ad unam omnes cum M. ὅσων. Sed
P. Cod. ὅσων.

71. Εἴτε οἱ μὲν ὁμῶν.] Optime torqueri possunt in
fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχοντες τὸν ὁμο-

δίαν, in Dial. Achilles & Antilochi dixit, ὅφρα δὲ πω-
ραμὸν ἔσθ' ἡ ποταμὸς τῷ πρὶν γινώσκῃ. G.

55. Αἴτιον] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγου-
M. du S.

59. Ὅσων] Ex Ed. J. est. Reliquae ὅσων, & ipsi
Codd. M. & P. nisi quod hic ὅσων praefert. M. du S.

63. Σημεῖα τινα] Sic enim ea definit Euclides: Ση-
μεῖον ἐστὶν, ὃ μὲν ἔστι γραμμὴ διὰ μὲν ἀπλατῆς,
quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei.
J. Br.

Σημεῖα τῶν ἀμερῶν] Est in primis illis Geometriae de-
finitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim
fuit superficies esse extrema corporis, in quo corpore
crassities quidem, sed cujus in superficie nulla habe-
tur ratio. Lineae vero extremae superficiei, quando non
tota jam, sed divisa in partes contiguas consideratur,
nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest,
ratione habita: Puncta linearum extrema, sive id, in
quo lineae divise partes se mutuo contingunt, At-

Tom. I.

que haec quidem vera, firma & inconcussa maneant:
neu si quid in eo edificando aut definiendo a Geo-
metris peccatum, Arti certissimae & praestantissimae
fraudi sit. Quod si in rebus hujusmodi, cujusquam
auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda
foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem
omnino prodit. Vide, quaeſo, si non memineris,
quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figu-
ram in Πρω. descripsit, c. 5. Vide etiam quam ini-
quus sit in viros illos summos qui Mathesin excolue-
runt, Isr. c. 3.
M. du S.

64. Τὰ ταυῦτα] Ubi legitur, Σημεῖα τινα ἀμερῇ, καὶ
γραμμὰς ἀπλατῆς, καὶ τὰ ταυῦτα, ἐπὶ σαφὲς τοῖς θε-
μελίοις τέτοις οἰκοδομῇ τὰ ταυῦτα, mirum ni perpe-
ram illud ultimum τὰ ταυῦτα iteratum est ab dormi-
nantibus descriptoribus.
J. J.

ἰδεῖν τὰ ληθές, καὶ καταγινῶναι τὴν ἐξαπατή-
 σάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶ αἰῶσιν ἐξηπα-
 τημένοι, ὁρῶσι γέροντες ἤδη γινόμενοι, οὐκ
 ἔχουσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δέποι τηλε-
 τὴς αὐτῶν ὅσας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πρὸς
 μαῖα παίδων ἔχουσιν ἐ συνέσαι, ὥς τε ἐμ-
 μένους τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ ἐπανῶσι
 τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἀνδρῶν, προ-
 τρέψουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἀν μὴ μόνοι ἐξη-
 πατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχουσι παρὰ μὴδὲ
 τὸ καὶ πολλὰ καὶ ἄλλως τὰ ὅμοια παθεῖν
 αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸν καλεῖται ὁρᾶν, ὅτι ἡ τὰ-
 ληθές εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν ἐ-
 ὑπὲρ τὴν πολλὰς δόξουσιν, ἐδὲ τιμήσονται
 ὁμοίως. οὐκ ἀν ἐν ἐκείνῃς εἴπωσιν εἰδότες ἀφ'
 οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν.
 ὀλίγους δ' ἀν πάντων ἐντύχουσιν, ὑπ' ἀνδρείας
 τολμᾶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηται, καὶ τὴν
 ἄλλως ἀποδέχεται τὸ ὅμοιον· περὶ δὲ τῶν
 ἐν τῇ τῶν ἐντύχουσιν, φιλαλήθῃ τε καὶ

verum viderint, suosque illos deceptores
 damnaverint: alii vero, licet sero denique
 senes jam facti deceptos se sentiant, redire
 tamen cunctantur pudore nimirum deterriti,
 si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se
 imprudentes puerorum tractasse ludibria: i-
 taque manent in iisdem prae pudore, & lau-
 dant praesentia, & quotquot possunt ad ea-
 dem hortantur, ne soli sint decepti, sed
 solatium habeant ex eo, quod multis etiam
 aliis eadem quae sibi usu venerint. Nam
 rursus illud quoque vident, si verum di-
 cant, se non jam graves ut adhuc, & su-
 pra vulgus elatos visum iri, neque horrorem
 eundem consequuturos. Nunquam ergo vo-
 luntate dixerint, quantumvis sciant, qui-
 bus exciderint, & quam similes videantur
 reliquis. Paucos omnino reperias satis for-
 tes, uti audeant dicere, se deceptos esse,
 & dehortari alios, qui similia tentent. In
 talem ergo si incidas, veritatis amicum vo-

ca,

a [ἰδῶ] ἰδῶ male P. Vulgatam tuetur priscae Edd. b [ἔχουσι] Sic J. H. P. ἔχουσι Fl. M. & Coll.
 c [Παραμύθους] Nihil hic mutare J. Fl. P. notat M. du S. Non invenit ergo variationem. At marg. Δι.
 περιμύθους habet.

77. [Ἐξομολογήσασθαι] Cl. Jmsf. in ferculo liter. p. 9.
 & 10. existimat hoc verbum folis fere sacris scripto-
 ribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non ae-
 gre feret, scio, si ei hunc Luciani locum opposueris,
 aliosque ex Plutarch. Num. p. 71. 76. Coriolan. 215.
 & p. 943. Nec non Heliod. L. IX. p. 427. quos ad-
 fert Rever. Jac. Elyn. ad Euang. Matth. III. 6. ut pro-
 bet verbum ἐξομολογῶναι etiam profanis scriptoribus
 non inusitatum esse.

Idem. [Πρὶν γὰρ αἰῶσιν ἔχουσιν] Puerilibus quibus-
 dam nugis vacare.

82. [Παραμύθους] Confer supra Nesp. Dial. XV. §. 3.
 M. du S.

[Παραμύθους] Illa Senn. citatio nihil aliud vult, quam
 Juntinam Ed. ibi male habuisse παραμύθους. quod vi-
 tium H. quoque cum obfideret, ex aliis & collatione
 hujus Luciani loci id sustulerat Sennius sive, si ma-
 vis, Solennus. At id in variantibus lect. ibi non com-
 paret. Nec refert. Id autem omisum, quia Edit.
 Juntin. in qua editionum varietates notaverat noster,
 non possidebat Clar. Hemsterh. Esti forsitan, si posse-
 distet, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur au-
 tem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit.

J. F. R.

96. [Ἡ ἰδέσθαι] Angl. ἰδέσθαι.

J. B.

Idem. [ἰδέσθαι] A. P. & L. Melius quam quod in ce-
 teris & ipso M. ἰδέσθαι.

M. du S.

1. [Καὶ λήθῃ — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur
 Euclidæ inter Archontas, quorum nomina supersunt.
 Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Pe-
 loponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno
 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus,
 eo enim praetura obtinente facta est amnestia, ut
 narrat Xenophon Lib. 2. Hellenicorum. Ideo saepe a-
 pud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐ-
 κλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea ex-
 probare, & eo anno Atheniensium respublica insta-
 rata fuit, facta inter cives pace.

J. P. 2 G.

2. [τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud Montfauc. in Biblioth.
 Coslej. p. 490. In Excerptis inscriptis Συνοψὴν λέγειν
 χρησίμων ἐστὶ τῶν Λουκιανῶν, ad h. l. haec legas: Τὰ
 πρὸ Εὐκλείδου τῶν ἑταίρων. Παραμύθους. Ὅτι ἐοικὼς τῇ
 λογιᾷ πολλὰ καὶ ἀκαταμάχητα τὰ ἀπὸ τῶν Εὐκλείδου
 γινώσκοντες τὰς ἀντιθέσεις ἔχουσιν παρ' αὐτοῖς, αἱ τινες τῶν
 πολιτῶν μὴ ταῦτα κακῶς ἐκχρηστοῦν τοῖς λοιποῖς. καταλο-
 γῶντες ἐν τῇ τῶν Εὐκλείδου, καὶ γινώσκοντες αὐτὰς Εὐκλείδου
 ἀρχὰς, ὡς καὶ μετὰ τὴν ἀκαταμάχητον ἀπὸ τῶν Εὐκλείδου
 συνθήκας ἐποίησαν, ὥς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀπὸ τῶν
 Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio con-
 ferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter
 legi,

ca, & frugi, & justum, & si vis etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non inuideam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut quod sciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic deposita omnia, sitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamusque hanc Stoicorum philosophiam veram esse, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium ejus delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & summum Stoi-

τ' τοῦτο, ὃ χρηστὸν, ὃ δίκαιον, καὶ εἰ βέλ-
λει, φιλόσοφον· εἰ γὰρ ἀν' ὀφθῆσαιμι τέττα-
ρον μόνον τὸ οἰόμεθα· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ ἔδεν
ἀληθὲς ἴσασι οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες,
ἀποκρύπτουσι ὑπὸ δουλίας, ὃ ἀσχύνῃς, ὃ
πρόσιμα βέλεια.

Καίτοι πρὸς τὸ Ἀθηναῖς, ἅπαντα μὲν
ἰεῖν, ἐάσωμεν, αὐτὲν καθάλαβόντες, καὶ
λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τὸ πρὸς Εὐ-
κλείδην ἀρχοῖν παραχρῆναι· ὑποθέμενοι
δὲ ταύτῃ φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊ-
κῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡνισταῖν, ἴδωμεν εἰ
ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἔστιν, ἢ μάστιγ
κάμωσιν, ὅποσαι ἐφάνη αὐτῆς. τὰς μὲν
γὰρ ὑποσχέσας ἀκέρως θαυμασάς τινας,
ὃ ἡνίκα εὐδαιμονήσουσι οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον
ὀελθόντες. μόνους γὰρ τέτταρες ἅπαντα συλ-
λαβόντας ἔχειν τὰ τὰ ὅτι ἀγαθὰ. τὸ μὲν
ταῦτα δὲ, οὐ ἀμεινόν· εἰδύης, εἴ τι τι
τετύχηας Στωϊκῶ ταύτῃ ὃ Στωϊκῶν
τῷ

d Μόνον] Deest in Fl. Adest in reliqq. item in M. ac P. e Ἡ εἰδὼν] Οἱ εἰδὼν W. Nihil a vulgat. abeunt γ. Fl. H. P. f Εἰδότες] Ex P. L. & Angl. Ἰδόντες Edd. g Ἡνίκα] Sic Edd. γ. Fl. H. P. Ἡνίκα Gr. h Πάντα] Πάντας W. male. i Εἰδύης] Sic Edd. Εἰδύης W. k Καί] Ἐς W. k Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκῶν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. servant γ. Fl. P.

2. * Ὅσπερ τὸ πρὸς Εὐκλείδην ἀρχοῖν παραχρῆναι] Ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὸ Ἀθηναίων ἐπ' ἀγῶνι λ' τυράντους ἔφεσαν παρ' αὐτοῖς. οἱ τινες παρὰ λυσιτερίαν τινὰς τῶν πολιτῶν, μὲν τούτοις κακῶς ἐχρησάμε-

τοῖς λοιποῖς. Καταλύονται οὖν τὸ τυράνται, ὃ γινόμενον μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδην ἀρχοῖν, ἵνα μὴ μηχανικῶς αὐτοῖς ἀλλήλους οἱ πολῖται, συνθηκῶς ἐποιήσαν, ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδην ἀντίστασις ᾖται. V.

* Hoc jam supra habuimus totidem verbis, nec semel in hujusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes noster. γ. C. Tam impetite autem descripsit hoc Scholium ex Κατάλλ.

N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam sculerit; quae ego deleui. M. du S.

legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147.

Ibid. Πρὸς Εὐκλείδην] Ἀμνησί. F. G. R. Πρὸς Εὐκλείδην] Vide Scholia, & Κατάλλ. c. 5. M. du S.

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσας] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσας ἀκέρως θαυμασάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσι οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potiuntur: ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus est ἡνίκα εὐδαιμονήσουσι, ad quantam felicitatem perventuri sint. Superius in somnio c. 7. ἡνίκα τὰ ἀγαθὰ πρὸς λυσιτερίαν γινόμενα, quantam bono consequeris, si evandas statuavine. sic alibi

apud nostrum ἡνίκα θαυμάσιον, quam admiranda. Nihil tritius. F. G. G.

9. Ἡνίκα] Demosth. 210. C. θαυμάσια ἡνίκα. Noster ipse c. 2. ἄλλα θαυμάσια ἡνίκα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα necessario retinendum est, ut sententiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum, ὑποσχέσας ἀκέρως θαυμάσιας ἡνίκα, ὥς εὖ— quod minus elegans foret. M. du S.

11. Τὰ τὰ ὅτι ἀγαθὰ] Quae haud dubie sunt bona. F. B.

Ibid. Τὰ ὅτι] Vid. idem supra Ἀλκ. sub init. M. du S.

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἔς Στωϊκῶν τὸ ἄκρον. F. B.

τῷ ἄκρῳ, οἷον μῆτε λυπηρῶς, μητ' ἢ ὑπὸ
 ἡδονῆς καὶ ἀσπασίᾳ, μητ' ὀργισίᾳ, φθόνῳ
 ἢ δὲ κρείττω, ἢ πλεονεξίᾳ καὶ φιλοτιμίᾳ, ἢ
 συνόλως εὐδαίμονι, ὅποιον χρὴ τὸ καλὸν εἶ-
 ναι, ἢ γινώσκοντι τὸ καλὸν καὶ τὸ βίον. ὁ γὰρ
 καὶ ἡ μικρότατος ἐνδεὴς, ἀτελής, καὶ
 πάντα πλεονέχει. εἰ δὲ τὸτο ἔχῃ, εὐδαίμων
 εὐδαίμων.

E P M. Οὐδένα τοῦτων εἶδον. A T K.
 Εὐγε, ὦ Ἐρμότιμα, ὅτι ἐξ ἑσέως ἐκόν. εἰς
 τί γὰρ ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς
 μῆτε τὸ διδάσκαλον τὸν αἰ, μῆτε τὸ ἐκείνου
 μῆτε τὸ πρὸ αὐτοῦ; μηδ' αὖ εἰς δεκαγονίαν
 ἀναγὰγης μηδὲν αὐτῷ σοφὸν ἀκριβές, ἢ
 ἀλλ' οὗτο εὐδαίμονα γινώσκοντα; εἰ δὲ γὰρ
 αὖ ἐκείνου ὁρᾷς εἰκας, ὡς ἀπὸ χρηρῶ καὶ πλε-
 ονῶν γὰρ τὸ εὐδαίμονας, ἐπεὶ εἶδον ὁρᾷς.
 ὁμοίως γὰρ ἔξω τῷ εὐδαίμονι, ἢ ὡς τὰ ὑπὸ
 δυνάμει, ὅ, τε πλεονέχει τὸν εὐδαίμονα, ἢ ὡς
 πλεονέχει. ἀλλὰ τί τοι αὖ ὅτι μᾶλλον ἔ-

corum, qui nunquam vincitur dolore,
 ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur
 nunquam, qui invidia major sit, di-
 vitiarum contemtor, & verbo beatus, qua-
 lem oportet esse, canon qui haberi velit &
 regula vitae ad virtutem *compositus*. Qui
 enim vel minima in re deficiatur, imper-
 fectus est, quantumvis omnibus in rebus
 aliis superet. Hoc vero si sit, non est,
 nondum, *inquam*, est beatus.

77. H E R M. Talem equidem vidi ne-
 minem. L Y C. Recte istud, Hermotimie,
 quod non mentiris prudens ac volens.
 Quo igitur consilio philosopharis, cum vi-
 deas, neque tuum magistrum, neque qui
 illius fuit, neque qui ante istum; neque si
 ad decimam quasi generationem adscendas,
 quemquam illorum plane sapientem, &
 propter hoc beatum fuisse. Neque vero il-
 lud recte dixeris, sufficere tibi, si vel pro-
 pe felicitatem venias. Nihil enim profice-
 ris: nam aequae extra limen est & sub di-
 vo, tam qui ad januam stat foris, quam
 qui e longinquo: & in hoc forte differant,
 quod

α. Ἐφ.] Sic recte Fl. S. A. & M. Ἐφ.] H. P. Fr. Bz. & Ald. male, vid. nott. δ. Ἐξω τῷ εὐδαίμονι.] Ἐξω
 τῷ εὐδαίμονι Edd. Sed ἔξω Codd. M. & L.

33. Διαλέξεις. Διαφύσεις. V.

14. Ἐφ.] M. Fl. S. A. recte. In reliq. mendo-
 se ἔφ, nisi quod in γ. excidit litera ε, vel u. M. du S.
 Ἐφ.] Male Solanus Aldinam Ed. incusat, aut
 saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video e-
 nim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἔφ. ne-
 que ἔφ. habere, sed sic: μὴ δ' ἔφ. ἔφ., unde tam ἔφ.
 quam ἔφ. efficias, id quod eodem modo in *Functio*
 se habuisse, recte observat idem. γ. F. R.

15. Οὐδὲν δὲ κρείττω.] Vid. supra ad c. 12. huius
 Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi,
 perspicill, sed interdum non intellecta, paucis egi.
 Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidia* ma-
 ior, est quidem, qui non perturbatur *invidia*, qui *spe-*
rit invidiam, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.*
 2. Od. XX. — *Invidiamque major viros reliquamus.* Sed
 & potest invidia tam activa quam passiva simul intel-
 ligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, final-
 ter illi invidet, utrumque enim philosophum decet.

γ. F. R.

19. Καὶ πάντα πλεονέχει.] *Vossius* legit καὶ παντα-
 ρα πλεονέχει τὰ πάντα. M. du S.
 21. Ἐξω τῷ εὐδαίμονι.] *Vossius* videtur recepi Solani

emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro
viam, *limen* reponens. In Edd. variationem non a-
 liam reperi, quam quod Ald. & Hag. habeant εὐ-
 δαίμων, enclitice. Aliae εὐδῶ cum accentu. Et quatin-
 vis εἰς hic quoque accentum amittere debeat, expressit
 tamen Mss. scripturam. γ. F. R.

Ibid. Tῷ εὐδαίμονι] Tῷ εὐδαίμονι in omnibus, etiam in M. &
 L. legitur; absurde. Quis quid extra *viam* sitre op-
 dici ferat, qui foribus adstat? Audacter itaque repono
 τῷ εὐδαίμονι, ut extra *limen*, quod rei accommodatissi-
 mum, stare jam dicatur. Poetica quidem est vox
 εὐδῶ, sed Luciano familiaris. Sic *Met.* c. 23. πάντα
 τὰ πάντα, τὸ γὰρ, τὸ ἐκείνου, τὸς προγόνους.
 ΕΞΩ ΤΟΙ ΟΥΔΑΙΟΙ καὶ πλεονέχει, &c. Ald. *Met.*
Met. c. 5. Oib. c. 18. & *Demost.* c. 49. Eodem ar-
 gumento utebantur Stoici, qui probabant omnia po-
 tēta esse aequalia, apud *Ding. Jamb.* p. 194. F. ἢ γὰρ
 ὁ ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. ἢ ὁ ἐκείνου, ἢ ὁ ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου. Quod & *Smiles* affert in v. *Καὶ*
 Emendationem hanc reperies in *notis Viri Clariss. Jo-*
hannis Clarici, ad *fragm. Menandri*. p. 250. editis
 mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in speci-
 mine

quod ille magis extruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denovo laborabis, ut ais, viginti alios minus annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus equiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens

τὸ ἀνιάσαι, ὅσον ἐγγύθεν αὖν ἐστὶν ἔλθαι. 3 εἴτα, ἡ αὖ πλεονεξία γένη τὴν εὐδαιμονίαν (δῶκεν γὰρ τούτῳ αὖ) τοσαῦτα πονεῖς κατατρυχεῖς σπαντῶ καὶ ὀδυροδράμηκεν οἱ ὁ βίος ὁ τοῦτο αὖ αἰκνία, καὶ καμάτω, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω πεθαλόντα, καὶ εἰσαυθις 40 πονήσεις, ὥς φησὶ, ἄλλα εἰκοσὶν ἔτη τελευτήσῃ, ὅ ὀδυροκονιότης γενόμενος. ἢ ἡ γὰρ ἐγγυητής ἐστὶ σοι, ὅτι βίωσῃ τοσαῦτα; ὁμοίως ἢ οἱ τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνον οἷσι τεύξεαι τούτῳ, καὶ αἰρήσῃ διότι 45 ἔσῃ; ὁ γὰρ οὗ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἀνιότεροι ὀδυροκαλὸν διακρίσεις εἰ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχει ὅλον συλλαβόν. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, εἰ ὅσον 50 ὅ, τι ποτ' ἀνέη τὰ γὰρ ὅσον, ὥς ἀντάξῃον δοκεῖν τῷ πόνῳ τὴν τοσαύτην. ἔπειτα ἐς πόσον ἐστὶ τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῷ, γέροντι ἤδη, καὶ πάντες ἡδέονται ἔξωρον ὄν, καὶ ἑτέροις πόδα, φασὶν, οἱ τῇ σοφῷ ἔχον, εἰ

c. Πλεονεξία] Πλεονεξία P. sola male. d. H] B1 B2. Nil mutat J. H. Fl. P. J. M. e. Tῇ σοφῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Tῇ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἑταῖρον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸν ἑταῖρον πόδα ἐν τῷ περιμαίῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1768. publici juris feceram. *M. du S.*

161d. [Ergo] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est scriptum. *M. du S.*

35. Πλεονεξία] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλεονεξία enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλεονεξία. *M. du S.*

40. Εἰκοσὶν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. B2. α', nihilo melius M. γ'. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διακρίσεις εἰ κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἴσθι τίς μὴ διακρίσει διακρίσεις, κατέλαβε διανομήν. Ad quae verba L. Bos. p. 214. ait: Διακρίσει proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Κατέλαβε vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Theophrastor*. "Εἰ αὖ κατέλαβες, ἢ δύναις τούτῳ; Ἀλλὰ ἑσὺ αὖτὸν comprehenderes, si insequereris hac? Apud Dion. Halic. L. V. p. 313. ἢ αὖ δυνάμεις κατέλαμβανον. Et *Aristoteli*. L. I. p. 295. εἰ δὲ δυνάμεις κατέλαμβανον.

Haec ille. Sic Latini persequi pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διακρίσει dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrinis *Abreschii* observant. ad *Hesych.* petenda indicavimus, quaeque videantur in observant. miscellan. ab eruditiss. Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διακρίσει generaliter significare celeriter capere; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διακρίσει, etiam interpretatur, πρὸς ὅπως φεύγοντι, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν διακρίσει αὐτῷ πρῶτον, quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ εἰ κατέλαβες] Satis absurde *Obsoletus* verterat: Sed esto, si videtur te comprehendisse, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχει satis docere poterat; ac fortan voluit: si videtur te comprehendisse, pro si videtur comprehendisse, tutumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σοφῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apologia*. *LIII 3* *log.*

ἔγω δὲ μικρολόγος, ἔγω δὲ φιλόσοφος
 εἰμι, καὶ φιλόδοξος, καὶ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς
 πολλοῖς δοκῇ. EPM. ὁ Τισί γε. ATK.
 ὦ Ἑρμοτίμη, θέλω διαγῆσομαι ἀπὸ τῶν
 ἡμετέρας ὑπὲρ φιλοσοφίας τῶν λέγων ἀν-
 δρῶν πάντων γενηρακότων, ὡς πάλαι
 τῶν ἡμετέρων ὅτι σοφία πλεονάζουσιν, ἀπαν-
 τῶν γὰρ ὡς τῶν τῶν μαθητῶν τῶν μι-
 ατῶν, ἡγεακίαι, λέγοντες ἡμέτεροι εἰσιν,
 καὶ ἐκπρόδοσμον τῶν ὁφλημάτων, ὅτι ἔδει
 πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτελεσθῆναι τῇ ἡμέ-
 ρᾳ, ἔγω γὰρ σπυρίδα, καὶ ὅτι ταῦτα
 ἡγεακίαι.

Παρεστὶς ὁ θυῖς τῶν ἡμετέρων, ἀγροῖς
 ἀνθρώπων, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέ-
 τερα, πέπαυτο, εἶπεν, ὡς θαυμάσιον, τὰ

cunctus, aequae sordidus, aequae contentio-
 sus uti sis, aequae voluptuarius, talis enim
 est per Jovem, licet vulgo talis non videat-
 ur. HERM. Quibusdam certe. LYC.
 Visne, Hermotime, tibi referam, quae
 nuper audiavi quendam pro philosophia di-
 cere hominera plane senem, cujus domum
 multi admodum juvenes sapientiae causa
 frequentant. Is dum reposcit ab aliquo
 discipulorum mercedem, indignabatur, di-
 cens, ipsum intra diem praestitutum non
 soluisse debitum, quod solutum jam ab il-
 lo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe
 pridie Kalendas illius mensis: ita quippe
 convenisse.

81. Adstans autem avunculus adolescen-
 tis, homo rusticus, & ad haec vestra im-
 peritus, Desine, inquit, homo admirabi-
 lis,

ἢ Δοκῇ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. ὁ Τισί γε] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σὺ γὰρ; Graev.
 ὁ Ἑκπρόδοσμον] Ἑκπρόδοσμον W. Sed in marg. notata est vulgata lectio. ὁ Ἑπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M.
 Ἑπὶ Fl. Ἑπὶ ταῦτα J. & L. ὁ καὶ] Omissum in J. habent Fl. H. P. Bz. & M. In *Functina* ἀνθρώπων per
 compendium scriptum sic: ὡς. f] Ἑμῶν] Ἑμῶν Ex. Fl. Sed cum vulgata sicit P.

cum hunc foede inquinatum sic posse purgari: si ē
 μὴ τοῖς πολλοῖς δοκῇ. τὴν σὺ γὰρ ὁ Ἑρμοτίμη. Quid taces
 Hermotime, maxime hanc meam emendationem fir-
 mat antiquissima editio Luciani *Florentina*, anni 1496.
 quam primam esse puto, in qua legitur quidem τισί
 γε, sed sine distinctione personarum. Sic n. illa ha-
 bet: εἰ εἰ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκῇ τισί γε ὁ Ἑρμοτίμη. Ae-
 quis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum,
 hic me non fecisse Divam Criticem.

94. Τί σὺ γὰρ] Emend. Graevii in textum recipere
 non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83.

Τισί γε] Magnum ingenium Graevii, magna opti-
 mis artibus parata gloria. Itaque ratio hic reddenda,
 cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe,
 quia illam non ex libro protulit: illud vero quod ha-
 bent constanter libri, optimam habet sententiam.
 Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere suo do-
 ctori didicit, jam crapulam viri & rixas supra com-
 memoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur
 cum dicit *Lycius*, An illius velit esse similis? & in
 fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitiosum
 esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non vi-
 deatur: modeste Hermotimus, & velut immurmura-
 rans, τισί γε, inquit, h. e. ut quibusdam tantum, mi-
 hi in primis, postquam opera tua visum recepi, talis
 videtur, cujus proinde similis esse equidem jam no-
 lim.

Τισί γε] Solani & Graevii periculo lectionem pri-
 stinam movere possem, sed mea auctoritate non au-

derem, etsi eorum conjectura perplacet: Solanus quo-
 que personam EPM. ante τὴν & ATK. post σὺ γὰρ dele-
 verat, quod necessarium erat, si cum illo σὺ γὰρ legat.
 At quam Cl. *Gesnerus* commodum sensum ex vulgata
 eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare,
 sis non est; alioqui fateor etiamnum mihi adridere
Graevianam emendationem; tum quia illud τὴν σὺ γὰρ
 nostrum usitatum, tum quia non sic solet illud τισί γε
 usurpare. Immo quo plus considero, eo magis per-
 spicio nexum orationis id postulare; languet enim a-
 lioque nova illa interrogatio θέλω διαγῆσομαι; Si ve-
 ro praemisisset quid taces? concinnius sequitur, *τίς*
igitur pergas? id est, quia taces, ego porro narrobo.
 Jam vero signum interrogandi quod post τισί γε ad-
 erat in Edd. etiam omisi, quia Cl. *Gesn.* sic velle vi-
 deo.

96. Τὴν λ. &.] Non possum hic cum Viro exi-
 mio & de me optime merito sentire, qui haec de
 alio Philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Her-
 motimi magistro, sive is Thestomopolis fuerit, ut su-
 perius inausi, aut alio quocumque nomine notus homo.
 Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non sol-
 tam moderationem, qua homines sordidissimi nomen
 reticere sustinuit. Unde colligo, omnia ejus opus-
 cula in quibus nominatim in sui temporis homines
 iavchitur, ab eo post XL. aetatis annuum scripta.

3. Ἑπὶ καὶ τῶν] Vid. *Arifoph.* *Schol.* ad Nub. Act.
 IV. Sc. 1. 1. ubi fuisse enarrat qua ratione id nomen
 ultima mensis diei indicium sit, quae eodem die luna
 &

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum perfolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendaui tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Eche-cratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugisset, nisi talento redemissem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea cum sub veste efferret cadum, ut haberet, putō, quas conferret symbolas. Quantum ad iram, ex-candescientiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius superiore anno

μέγιστον ἡδικήσας λόγον, εἰρήμεια ὡς οὐδὲν ὁριάζομαι, μηδέπω ἐκλείκαμεν ἀφ' ὧν καίτοι ἂν μὴ ἡμῖν πέπρακας, ἐτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ ἔδεν ἑλαττον γέγονέ σοι τ' μαθημάτων τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῆς, συνέ- σθησά σοι τ' νεανίσκον, ὃν ἔδεν ἀμείνων γε- γνήσθαι. ἀφ' οὗ σέ, ὅς τέ μιν γείτονος Ἐχεκρά- τος τ' θυγατέρα. β. συναρπάσας, παθεῖν ὄσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγη δίκη ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλαίην ἀνησάμην τὸ πλεμμέλη- μα ὡς πῶς πῶν. ὁ ἀνδρὸς ὅς Ἐχεκράτης. τ. θυγατέρα δὲ πρώτῳ ἐρράπισεν, ὅτι αὐτὴ ἐλά- βει ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζουσα. τ. καδόν, ὡς ἔχει συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι τὰ μ. γ. ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεύδῃ, μακρῶ τι ἀμείνων

g. Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulins*. Sed cum P. haberet συναρπάσας. Id ex f. correxi. h. Ἐφυγε] Ἐφυγε habebant Edd. & W. Ἐφυγε sola S. recte. i. Τὸν καδόν] Τὸν καδόν vitiose omnes, praeter f. & Fl. & W. qui καδόν quoque exhibet. Marg. ΔιW. sic quoque corrigit. k. Ἐχοι] Ex S. & A. vid. nott.

10. Διάφοροι] Ἀνάλογα. G.
18. Πλεμμέλημα] Ἀμαρτήματα. V.

21. Καδόν] Μέτρον οἴητον. γαυλὸς ὑπὸ * Σολῶν. ἀνέ- μοι ὑπὸ Ἰων. V.

* Σολῶν] Exc. G. σολων. Non agnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. M. du S.

& definit & incipit. Adde & *Plut.* in *Solone*, p. 168. i. M. du S.

7. Ἰδιότης] Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *amicum, rudem & incultum*, ex addito ἄγροικον adparet, & ex aliis quos adduxit *Jens.* Vid. supra, ad c. 67. Adde, si lubet, *Rever. Elser.* ad *Act. Apost.* IV. 13. f. F. R.

10. Ἐκτεταίκαμεν διάφοροι] Recte ibi *Interpres*. est enim διάφοροι ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Caetera hujus *Dialogi* antea sum interpretatus. f. B.

Ibid. διάφοροι] Confer infra *Amer.* c. 8. M. du S.

17. Δίκα ἔφυγον] Scribo ἔφυγον. f. Br. Sed quia S. hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniā scribere non dubitavi. f. F. R.

Ibid. Ἐφυγον] W. Cod. & plerique impressi ἔφυγον.

8. recte mutavit. M. du S.

10. Αὐτὸς ἑλάβετο] Quod cum manu prebendisset f. Br.

11. Τὸν καδόν] Cadum, ut *symbolum daret ac depo- neres*. f. Br.

Tὸν καδόν] Sed vide quam parum recte καδόν scribat, pro καδόν. f. F. R.

Tὸν καδόν] Mirum est in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβε- το, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζουσα τ' καδόν. Quid est καδόν, aut ubi invenitur? leg. καδόν, hoc est *vini cadum* in *Tom. I.*

sensu efferentis, quae mox addit de crocodilis, & cor- nibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. vide superius in βίῳ πρώτῳ. In ead. pagina i. φιλόσοφον ὅρα ὡς ἀπὸ κρυπτοῦ ἀπὸ ἑρμῆτις, ὡς πρὸς τυτάν. Vertitur: vide mi *Hermotime* cujusmodi responsum, quam sene dignum phi- losophus ille reddiderit. Atqui πρὸς τυτάν responsum est anile responsum, ut patet ex sequentibus: ἵπαι καὶ αἰ τίτθαι τοιαῦτα λόγους, περὶ τ' παιδίων, ὡς ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἐς διδασκαλίου, καὶ ἡ δὲ μὴδὲ μὴδὲ ἀγαθὸν τι δύνανται, ἀλλ' ὡς φῶλον ὕδιν ποίεσσαν ἐκεῖ μωροῦς. siquidem est- iam *avias* talia de *pueris* dicunt, nimirum ad magi- strum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt. f. G. G.

Ibid. Καδόν] Mirum est in omnibus impressis, si a Fl. & f. abeat, καδόν hic legi. W. recte καδόν, M. du S.

22. Ἐχοι] Antiquiores Edd. & ipse M. ἔχοι. B. & P. ἔχη melius. S. & A. rectius ἔχοι. M. du S.

Ἐχοι] Vix obsequeretur *Salmurien*, soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso quod M. non ἔχη, sed ἔχει habet, adpa- ret eum ἔχει dare voluisse; ideo vulgatum ἔχη recu- rus ejeci. f. F. R.

εἶχε πύρρον, ἢ ἰδὲ καί τινι ἐβουλόμην ἀν αὐ- 2
 τὸν ἐς ταῦτα ἀφελῆσαι ὑπὸ σὺ μάλλον, hisce potius illum a te juvari, quam illa
 ἢ ἔσθ' ἐκεῖνα εἰδέαι, ἢ καθ' ἑκάστην ἡμέραν scire, quae quotidie ad nos nihil opus ha-
 πρὸς ἡμᾶς εἶδεν θεωμένους, ὅτι τὸ δεῖπνον bentes in coena disputat, ut crocodilus
 διεξέρχεται, ὡς Κροκόδιλος ἤρπασε παιδίον, puerum rapuerit, illumque se redditurum
 καὶ ὑπέσχετο, ὅτι ἀποδώσει αὐτὸ, ἀν' ὅτι ἀποκρι- 3
 σῇ) ὁ πατήρ αὐτοῦ εἶπ' ὅ, τί ἢ ὡς ἀναγκαῖον aut, necesse esse si dies sit, non esse no-
 ἔστιν ἡμέρας ὕψους, μὴ νύκτα εἶναι οἷός τε καὶ stem. Interdum & cornua nobis bonus vir,
 κέρατα ἡμῖν ὁ γυναικὶ ἀναφύει, ὅτε αὐτὸν sermone nescio quomodo perplexo, produ-
 ὅπως περικλέωνται λόγον ἡμῖς δὲ, γελῶ- cit. At nos ridemus ista, & maxime quo-
 μεν ὅτι τέτοις καὶ μάλιστα ὅταν ὀκτινύσασμε- 3
 νται τὰ ὅσα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἔξω τι- quosdam, & relationes, & comprehensiones,
 νας, καὶ χέσεις, καὶ καλαρήφεις, καὶ φαλα- & visa, & nomina id genus plura perfe-
 σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιόν- quens. Audimus autem illum dicere, non
 ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λόγου, ὡς καὶ ὁ θεὸς ὁδε in caelo esse Deum, sed ire per omnia, ut
 οὐ θρανῶ ἐστίν, ἀλλὰ ἀφ' ὧν πάντων πεφοίτη- 4
 κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἀχρη- contemptissimas. Ac cum mater ipsum in-
 καὶ τῶν ἀτιμοτάτων καὶ τῶν μηδὲν ἐρομένων terrogaret, quorsum ista nugaretur? deri-
 αὐτῶν τί ταῦτα ληρεῖ, καλαγελάσας αὐτῆς, dens illam, verum, inquit, si perdidicero
 ἀλλ' ἢ τὸ λῆρον τέτοιον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκρι- accurate nugas illas, nihil prohibebit, so-
 βῶς, εἶδεν ὅτι καλύσει με μόνον πλέσιον, μό- 4
 νον βασιλέα εἶναι, τὸς δὲ ἄλλους ἀνδράπο- solum me divitem, solum regem esse, reli-
 δα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα ὁ ἀνὴρ εἰπὼς, ὁ φιλόσοφος,

54. Haec ille cum dixisset, quod re-
 spon-

a 'Αποδόνει] Sic recte F. P. &c. & M. 'Αποδόνει male Fl. b 'Αποκρίσται] Ita bene Bz. Fl. H. P. & M. 'Αποκρίσται male F. c Καλύσει] Καλύσει Ex. Fl. Sed pro vulgata stant F. H. P. & P.

29. 'Ὡς κροκόδιλος] 'Ὀλίβε, πάλιν ἐπὶ τῇ σιωπῇ. M.

29. 'Ὁ Κροκόδιλος] Hoc ante explicatum est, at-
 que etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. F. Br.

'Ὁ Κροκόδιλος] Studio expressi Bradepentem ὁ pro ὅς,
 etsi festinantis aberrationem credo. F. F. R.

Ibid. Κροκόδιλος] Vid. supra, Dial. mort. I. non
 ita longe ab initio, & Vit. Luc. c. 21. M. du S.

33. Κέρατα] Vid. iterum supra Dial. mort. I. M. du
 S. Immo & saepe alibi de hoc Syllogismi fraudulentii
 cognominatione dictum est, ut in Vit. Luc. &c. F. F. R.

35. 'Επιθεσάμενος τὰ ὄντα] Ne quid audiat, quod
 est, hac apud se meditationem, turbet atque inter-
 pollet. F. Br.

43. Ἀπρὶ] Variationis notam adposuerat Solanus,
 nec tamen addiderat qualis ea esset, fors rursus ἀπρὶ
 quaesivit; sed indicativus sese recte habet. Vid. nos
 supr. ad c. 61. F. F. R.

45. Μόνον βασιλέα] Haec sunt nunquam satis derisa
 Stoicorum somnia. F. Br.

48. 'Ὁ φιλόσοφος] Filii praecipient. F. Br.

54. Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδώς] Perperam reddunt,
 philosophia, & praeter hanc verecundia; sensus enim
 est: philosophia & reverentia erga eam. Ita πρὸς saepe
 sumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῇ πρὸς τὴν φιλο-
 σοφίαν. In Abdicato . . . Εὐνοίας πρὸς ἐμὴν. Sic etiam
 pro Imagin. . . Pseudomantis. . . Τὸ πρὸς ἀλθύναν
 ἡμῶν. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est
 in L. de Satisfactione . . . Οἷόν μοι εἶναι διαμαρτυρῶ ἡ πρὸς
 φιλοσοφίαν αἰδώς ἀποτίμηται. H. V.

Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδώς] Quod Cl. Horat. Virringa
 in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est;
 id nec Obsequens melius reddiderat: philosophia juxta
 ac verecundia. Recte Cl. Gessnerus jam dedit, etiam
 non visa Virringae correctione, quam ego ex ejus
 nott.

sponsum ei philosophus dederit, jam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim. Verum nisi se ad me applicuisset, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philosophia imposuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum moderatio vobis est & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto videatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus sim si non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philosophiae reverentia facere intermisit: quandoquidem nutrices etiam parvos in scholam censent mittendos, quum si nondum bonum quidquam possint discere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia implevisse videor, & quocumque volueris eorum, qui nostra non ignorant, adsumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut respondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de syllogismis,

ἄρα οἶαν ἀπαχρίσει ἀπεκρίσθαι, ἔρμωτι με, ὡς πρὸς βουλὴν. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζει ἔτι, ἔκ οἱ αἰ. μακρῶ χεῖρ' αὐτὸν ἐξεργάσατο, ἢ καὶ τὴν αἰά, ἵσας τῆς δημῶς πρὸς διδασκαλίας, ὡς ἰδὶ γε χαλκίον τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ ἀπὸ τούτου, μεμνήμενός ἐστιν ὑμῶν, καὶ φορητός ἐστι. Φέρει γάρ τινα αὐτὸν χυλὴν αὐτῶ, εἰ ἀνάξει φαίνοισι τὴν χυλὴν τῶ καὶ τὸ ὀνόματι. ἀ δὲ πρὸς ἀποκαταστάσεως παιδαγωγῶν αὐτόν, ὅτε δίκαιος ἂν εἴη, εἰδοῦς μὴ ὅτι βελτίω ἀπέφθη, μισθὸν παρ' ἡμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ὅτι ἐκείνῳ γὰρ ἂν μετὰ δέδρακεν, αἰδόμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ τίτληται ταύτῃ λέγουσι πρὸς τὸ παιδίον, ὡς ἐπικτεῖον αὐτοῖς ἐς διδασκαλίαν. καὶ γὰρ ἂν μηδὲν μάθῃ ἀγαθὸν τι διδάσκειν, ἀλλ' ὅτι φαῦλον ἔδδεν ποιήσασθαι ἐκὼ μένομεν. ἐγὼ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις σφάλαις ἀπὸ πλῆθους μοι δοκῶ, καὶ ὅτι τινα ἂν ἐθέλῃς τὸ εἰδότες τὰ ἡμέτερα, καὶ μοι ἐς αὔριον πρὸς ἀποκαταστάσεως, ὅψιν τε ὅπως οὐρατῶ, καὶ πῶς ἀπαχρίνει, καὶ ὅσα μεμνήμεναι, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, πρὸς ἀξιώματων, πρὸς συλλογισμῶν, πρὸς κατὰ

d'Ω] 'O, male W. 'Ω, Fl. f. H. P.

53. Δημῶς] Τῇ καλῶς τοὺς πρὸς διδασκαλίας. V.

not. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes; nam πρὸς cum accusativo significare *adfectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus Auct. constat; sic *Herodias*. I. 4. 6. Ἐκ γὰρ ὅτι ἀφ' ἑκατέρου πρὸς ὑμῶς. Ibid. 9. 15. ἀποχρίσας πρὸς τὸν Περσὶν ἀφ' ἑκατέρου. Sed plane Lucianae dictioni similis haec ap. eumd. *Herodias*. I. 8. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς, quod non opus est pluribus adducere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodias*. I. 5. 5. Καὶ οὕτως μοι πρὸς ὑμῶς τῶν ἐπὶ ταῖς κατὰ τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ πρὸς τὴν ἑκείνῳ ἰσχυρῶς ἀποφασί. *Compositum esse mihi vobiscum super his calamitatibus atrociorum*, & vos non minus quam nos graviter ferre. Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκείνῳ ἰσχυρῶς. Nos cum illo *divisi*, (*compositum*) ac non semel alibi.

64. 'Απετίω] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπετίω

τὸν & αἰσταντίω, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. f. F. R. Ibid. 'Ες διδασκαλίαν] Scil. αἰον. Vid. de hac Ellipsis. not. *Jensu* supra ad Libell. de Sacrific. c. 1. & infra ad *Parasit.* sive *Leclt.* Lucian. p. 351. Adde *Hom.* II. 2. 47. Ἐν ἀφ' ἑκατέρου πρὸς ἀφ' ἑκατέρου. *Aristoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kauser.* ad Plut. *Aristoph.* 237. & 242. Et *Meist.* *taire de Dialect.* p. 73. & *Solan.* ad *Soma.* c. 1. f. F. R. 67. 'Αποπλῆσαι] Conf. infra *Asop.* c. 9. & 19. Item *Tē.* c. 51.

68. Τῶν εἰδόντων] Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari *Brod.* vid. *Misc.* IX. c. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων. Quod jam in Edd. inveniri, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum est. f. F. R.

71. 'Ανέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. f. G. 'Ανέγνωκε βιβλία] Chryssippi liber erat πρὸς ἐκτιμώμενα. *Diog. Laert.* 210. C. & πρὸς καταλύματα, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud *Arrianum* etiam ὅτις φησιν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ διδάσκειν ἑαυτὸν ἐκτιμώμενα. I. c. 4. M m m m a 73. Π-

λήφεις, οὐδὲ καθηκόντων, ἢ ἄλλα ποικί-
λα· εἰ δὲ ἢ ἢ μητέρα ἐτυπνεν, ἢ παρθένου
συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; ἐγὼ παῖ-7
δαγωγὸν μὲ ἐπεστήσατο αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρον ἄνθρωποι ὑπὲρ φιλοσο-
φίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀνὴρ Φαίης, ὃ Ἐρ-
μώτιμω, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἀφ' αὐτοῦ φιλοσο-
φώμεν, ὡς μηδὲν τῷ Φαυλοτέρων πρᾶξιται-8
μεν ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλο-
σοφῆν ἤξεύμεν, ἐχ' ὡς τῷ ἰδιωτῇ κοσμιώ-
τεροι εἴμεν ὡς ἐπιστάταις; τί ἔτι οὐκ ἀποκρί-
νη καὶ τούτο; EPM. Τί· δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ
δακρύσαι ὀλίγου δύναι, ἐς τοσούτῳ μὲ καθι-8
κλῶ ὁ λόγος ἀληθὲς ὢν, καὶ ὁδοῦμαι ὅσον
ἄβλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μι-
ῶδες οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πονη-
ρῶν, ὡς οὐδ' ὅτι μέθης ἀναήφην, ὅρῳ αἰὰ μὲν
ἔστιν ὢν ἥρων, ὅπως δὲ τότε πονῶντα ἀφ' αὐτῶν 90
ἴσιν.

ΛΥΚ. Καὶ τί δὲ δακρύων, ὃ χρηστὲ; τὸ
ἦν ἔμμεν ἐκείνῳ πᾶν συνετόν, οἶμαι, ὅν

de comprehensione, de officiis, & alia va-
ria. Si vero aut matrem pulsavit, aut ra-
puit virginem; quid ea ad me? neque enim
paedagogum me illi praefecistis.

83. Talia senex pro Philosophia dicebat.
Tu vero & ipse forte dixeris, Hermotime,
satis esse, si propter hoc philosophemur,
ne quid pejus faciamus: aut num alia spe
philosophari ab initio postulavimus? non
ideo, ut idiotis decentiores circumiremus?
cur igitur non respondes hoc quoque?
HERM. Quid vero aliud, quam quod
parum abest quin illacrimem, adeo in ani-
mum meum penetravit vera ratio; ac de-
ploro, quantum miser temporis insumerim,
mercedes insuper non parvas laborum meo-
rum persolvens. Jam enim velut ab ebrie-
tate resipiscens video, qualia sint quae a-
mabam, quae autem propter ea perpeffus
sim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus est?
o bone! valde enim prudens consilium ar-
bi-

a Δι] Δα] W. Nihil mutant vulgatam Fl. J. H. P. Ald. 1. b Μου] Με W. solus. c Ἀνάλωκα] Sic re-
cte Edd. & M. Ἀνάλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντων, singulari num-
mero, libros inscribere Zeno, Cleanthes, Chrysip-
pus, Panætius. Officia, numero multitudinis, ma-
luit Cicero. Quod de inscriptione generis, non dubito
quin καθήκον officium sit: nisi quid in aliud. Sed in-
scriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13. epist. ad
Atticum, ep. 2. Τα καθήκοντα quoque legere est apud
Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone
Cittico.

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam
mutēs; sic enim docent Grammatici saepius efferri,
& omaino sic Demosthenes aliique, quod ideo mo-
neo, quia B2. mutavit.

93. Ἀέσω[?] Perit haec cum multis aliis, Ἀέσω-
πι fabula; neque enim in Ἀέσωπο hodierno, aut in
reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur.

94. Ἐπὶ τῷ κυματῶν] Cum Hermotimus deplora-
ret jacturam temporis, quam impenderat philosopho,
respondet Lucianus, nihil lacrymis profici, pruden-
tius facturum, si Aesopo in fabulis momenti obsequa-
tur: ἴσῃ γὰρ ἀνθρώποι τινα ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ καθιζομένη, ἐπὶ τῇ
κυματῶν, ἀρμυρῶν τὰ κύματα. μὲν δὲ, inquit in-
terpres, quendam in litore maris consedisse, ut nume-
raret pisces. vides ἐπὶ τῷ κυματῶν plane omitti ab
interprete. Sed locum hunc mendacium esse non aui-

madvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa
loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant,
dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ καθιζομένη τῇ κυματῶν.
Mf. pro ἐπὶ τῇ κυματῶν scribit ἐπὶ τῇ κυματῶν.
quod argumento est ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ esse glossam, & inter-
pretationem magistri, quae in contextum irrepfit.
Indubie scripsit Lucianus: ἴσῃ γὰρ ἀνθρώποι τινα ἐπὶ τῷ
κυματῶν καθιζομένη ἀρμυρῶν τὰ κύματα. Dixit enim
quendam in crepidine litore consedisse, ut numeraret
pisces. Κυματῶν est ὡς κυματῶν, littus, quod
Auscibus pullatur. Hesych. Κυματῶν, ραχία, αἰγια-
λὸς ὁκεανοῦ. Usus etiam hac voce Lucianus est in
Cataplo: Ἀπὸ τῶν δὲ αἰσὶ πέτραις ἔξῃσι ὡς ἀνθρώποις
τὰ κύματα, καὶ φοβερῶν τῶν ποτῶν τῷ κυματῶν, καὶ
τῷ ἡχοῦ μύγῃ. Erant tunc pisces & asperae, quas flu-
vius pulsabat, & valde horribilis erat illa crepido &
magnus strepitus. Extat etiam apud Herodotum in Cal-
lopie, ut dudum Budaeus observavit, apud quem ta-
men male scribitur κυματῶν, & in Mf. Luciani κυ-
ματῶν. Euseb. ad Odyss. i. ἐπὶ τῇ, ἐπὶ τῇ κατὰ τοὺς
πλευρὰς ἑκατέρωθεν αἰγιαλῶν. πάλαι δὲ τῶν σκίτων
ἔχοντες. ἵνα ἑ ὡς τρυφῇ, πρὸς ἄγῃται μὴ διανοήσῃ
ἀλλὰ πρὸς αἰσὶ καθ' ὁμοφύτητα δὲ τούτων, καὶ κυματῶν
πρὸς Ἡροδοτῶν ἢ αὐτῶν ἵνα ἀλλὰ τὰ κύματα ἀγῃται.

J. G. G.
Ibid. Κυματῶν] Vid. Tim. sub finem: μὲν μὲν τὰ
βῆν.

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice; noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitias dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Ἀἴσω πῶς διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ὅππῃ τῇ ἡϊάνι καθεδρόμενον, ὅππῃ τῇ κυματώγῃ, 95 δρεθμειν τὰ κύματα, σφαλέρα δὲ, ἀχθῆσαι ἔχοντα, ἀχρηστὴν δὲ τὴν καρδίαν ὡς ἀσάφει- πειν αὐτῷ, τί, ὦ γυναιε, ἀνὰ τὴν παρὰ τὴν φύσιν ἕνεκα; δέον τὰ σκευθεῖν δρεθμῶν ἀ- ριθμῶν, ἀμελησάντα ἐκείνων καὶ οὐ τοίνυν ἰεπέωρ ἔτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἀν' ἀμε- νοι ποιήσας βίον τε κοινὸν ἅπασιν βίον ἀξίον, καὶ συμπολιεύσῃ τοῖς πολλοῖς, εἶδεν ἀλλόκο- τον, καὶ τελευταρῶν ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, 99 ἦν δ' εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος· μέλα- μαθῶν, καὶ μέλα χαρῆσαις πρὸς τὸ βέλιον.

Ταῦτα πᾶντα, ὦ Φιλότις, ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσῃς χεῖρ τῆς σοῆς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκῆς ἐπανηχο- 100 μῆνον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ὅππῃ πᾶντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἀν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλης ἤρῃσο, 104

d Κυματώγῃ] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. A1W. Κυματώδῃ male Edd. omnes. e Μεταμαθῶν] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταβίωσιν. f H] Kai male P. Nihil in vulg. mutant Edd. g ἤρῃσο] Edd. ἤρῃσο. Bz. ἤρῃσο cum puncto subscripto.

96. Καρδῶν] Ἀλλότεια. V.

καρδῶν, ἀνὰ τὴν ἀπὸ τῆς βοσῆς ἐκπύου ὁλίγον πρὸ τῆς κυματώγῃς. ubi itidem in Ms. legitur κυματώγῃς pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgatam esse glossēma. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. Graevio laudatus non in Cataplo reperitur, sed in Navigio: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματώγῃ cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοικυλίαν. G. M. P. & L. κυματώγῃς habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδῃ. Polyæn. 9. 28. παίζων, Strat. I. p. 28. M. du S.

Κυματώγῃ] Eth Solanus Editionum lectionem κυματώδῃ servari maluerit, ego hic Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossēma possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡϊάνι, aut ἐπὶ τῇ κυματώγῃ superfluum sit. J. F. R.

5. Μεταμαθῶν] Ald. Junst. Hag. P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταβίωσιν. Quod mutavi, quia μεταμαθῶν hic longe aptius; significat enim, alia vel meliora discere, ac pristina dediscere, quod notum. Sed & μεταβαλεῖν recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμαθῶν; ΣΥ.

9. Ἐπαρηρμένον] Προηρμένον, Σίλβια. V.

Οὐδ' ἂν δέῃς γὰρ μοι τὴν Πλοῦτον αὐτὸν.

J. F. R.

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους.

J. Br.

12. ἤρῃσο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda laet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἀν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τὴν ἀπὸν ἀπὸ τῶν ἰρημῶν καὶ ἀγνοῦς. sed quid est ἤρῃσο? legendum omnino ἤρῃσο. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἰρεταί τινος est aliquem sectari. Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκαλεσμένη ἀγία est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἀντα πάντα ἐλευθέρια, libera omnia & soluta, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercerantur, vocat διατακτικὴν κεκαλεσμένην.

J. G. G.

ἤρῃσο] Tenui spiritu omnes antea scribebant.

M. du S.

ἤρῃσο] Monente Solano spiritum asperum adiutissi, etiam Brod. quoque scribit ἤρῃσο, delegisses. Sed ex Bz.

M m m m m 3

pun-

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνῆς. νῦν δὲ
ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν
σοφίαν ἀποστρέψας ὁ λόγος ἔδοξεν, ἕδεν ἐξαί-
ρεθαι πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπαιμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ
τῆτο, ὡς μελαβαλομένη καὶ αὐτὸ δὴ τὸ ὀψι-
μα. ὅφει γὰρ εἰς μακρὰν εἶτε πᾶσι γὰρ
ὡσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, εἶτε διάλειαν κε-
κολασμένην, ἀλλ' ἀνέλα πάλιν, καὶ ἐλευθε-
ρα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μελαμφιάσομαι,
ὡς εἰδέναι ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῇ λήρῃ
ἐκείνῃ μετέστιν ὡς εἶθε γὰρ καὶ ἐξεμέσαι δυα-
τὸν ἢ ἅπαντα ἐκείνα, ὅποσα ἤκιστα παρ' ἐ-
μὲν καὶ εὖ ἴδω, ἐκ δὲ ὥκνησα καὶ ἐλλέβο-
ρον πικρὸν ἀφ' οὗ τῆτο ἐς τὸ ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρύ-
σιππος, ὅπως μηδὲν ἐτι ἐπινοήσομαι ἐν
φασί. σοὶ δ' ἐν ἐμικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυ-
κίε, ὅτι μετὰ τὸν περὶ τοῦτον ὑπὸ τοῦτον
τινὸς χειμάρρου, καὶ τραχέος, ὅτι τοῦτον
ἐμαυτὸν, καὶ τῇ ῥῆνι συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

telis sectam secutus esses, reliquis indicta
caussa damnatis. Nunc vero cum Stoico-
rum sectam praetulisses, ad porticum intentam
videbatur oratio, quae eximium nihil con-
tra eam habeat.

86. H E R M. Bene dicis. Abeo igitur
ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem ha-
bitum. Videbis enim non ita multo post
neque barbam uti nunc hirsutam & proli-
xam, neque victum ita castigatum, sed re-
missa omnia atque libera. Forte autem pur-
puram etiam induam, uti sciant omnes,
nihil mihi jam esse cum illis nugis. Uti-
nam etiam evomere liceat, quaecumque ex
illis audiui. Et noris me non cunctanter
helleborum propterea bibiturum, contraria
quam Chrysippus ratione, nimirum ne
quid amplius eorum quae dicunt, in men-
tem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Ly-
cine, non parvam habeo, quod me turbido
torrente ablatum, atque aspero, cum
jam cessissem fluctibus, & secundo flumi-
ne cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

α' Ἐπινοήσομαι] Νοήσομαι W. ἰνός. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. β' Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd.
Sed prius habent L. & marg. A1W.

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἰρόμενος, *eligo*, non ab ἵρομαι *interrogo*, & plusquamperf. pallivae formae in hoc verbo active valet, veluti τισὶν *vidi*, *Evangel. Joann. I. 32. διδύκται αἰσέρις*, *Act. VIII. 14.* Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian. I. 13. 15. ἰδιουλόωντο* active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium* rogare quid sit ἵρομαι?

20. Οὐτὶ δὲ αὐτὸν κεκολασμένον] Id est, neque castigatam (h. e. *strictiorem*) vivendi rationem. Sic *Eliaen. V. H. XI. 3. κεκολασμένη τροφή* *ἀφ' οὗ*. L. Bas.

Ibid. Διόντων] Vid. *supr. Nigrii. c. 7.* ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta caputū divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat.

26. Ἐκείνου πικρὸν &c.] Alii multi bonique hoc de *Carnade*. Edissertavi hoc ἀμφιλόγων ad A. *Persii S. V. Th. M.*

Ἐκείνου πικρὸν] *Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) F. G.* Ἐκείνου πικρὸν] Ipse *Lucianus* *infra*, veræ *Historiae Lib. 2. ἱστορίαν* δὲ καὶ περὶ *Χρυσίππου*, &c. Diximus pluribus ad *Laertium*. A. E. M.

27. Ἐς τὸ ἐμπαλιν] *Ut eorum opinione oblitus esset.*

Ibid. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset,

memoria proditum est. Vid. *Menagii not. ad Diog. Laert. & nostrum in B. πρ. c. 23. & Is. β. c. 18.*

Ibid. Ὁ ὁ Χρυσίππος] Qui adversus Carnadem disputatur helleboro caput purgasse fertur. Parum absuit quin praetirem verba haec, *ὡς ἔφη πικρὸν πικρὸν* in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γινώμενος φασί, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari.

Ibid. Χρυσίππος] Vid. *infra Is. β. c. 18. & supra B. πρ. c. 23.*

30. Παραφύ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose *παραφύ* legebatur. In reliquis *παραφύ* minus apte. Vid. *Tim. c. 25.*

Παραφύ.] Et si primo intuitu admodum blanditur vulgatum *παραφύ*, quia *agitatum*, *circumstantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *de latum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgaram opinionem sequebar*, non utens libero ratiocinio, quod ipse mox per *εὐφραντα* τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere.

34. Οὗτος οὐ μακρὸς] Miror *Bradaeum*, qui hic more *Sotae* non dixerit, vid. *Erasm. in Proverb.*

35. *Κυρ.*

μης τὸ πειττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκείνῳ
 ἅμα συλλαβῶν ἔχει, πέρα δ' εἰς μίμησιν
 ἐλπίδῃ. ἃ δὲ ἐποίῃσιν ὅπῃ τοῖς συγγράμ-
 μασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι γνά-
 ριμῇ ἐν βραχυῇ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλ-
 λῃ ἀν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἰκοῦν ἐν
 τῇ Καρίας εὐθὺς τῇ Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς
 ἑαυτὸν, ὅπως ἀν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέ-
 σθαι ὅπῃσιν καὶ πεισθῇ γένοιτο, καὶ
 αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν ἐν πε-
 ρισοσέῃα, ἴδν μὲν Ἀθηναίοις, ἴδν δὲ Κορινθίοις
 ἀναγιγνώσκουσιν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμο-
 νίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο
 εἶναι, καὶ τρεῖς ἢ μιστὰν ἐν τῷ ταύτῳ ἔσε-
 ῶσαι. ἔκιν ἡγεῖν ἀφροσύνην τὸ πρᾶγμα, ἐδὲ
 χεῖρ ἀφίρεισιν, ἔτω κατ' ὀλίγον ἢ ἀγέρων
 καὶ συλλέγων ἢ γνῶσιν ἐπέβηκε δὲ εἰ δύνα-
 τὸν εἶναι, ἀθρόως πρὸ λαβεῖν τῆς Ἑλλήσας ἀ-
 παντίας. οἷσθα ὅτι Ὀλύμπια τὰ μεγάλα 25

uentiarum divitias, aut quae sexcenta pul-
 chra ille una complexus habet, imitandi
 omnem spem transgressa. Caeterum quae
 circa libros suos historicos faciebat, & ut
 Graecis multis in locis brevi innolesce-
 ret, illud ego, & tu, & quivis alius
 imitemur. Cum enim domo e Caria ver-
 sus Graeciam navigaret, dispiciebat apud
 se, qua tandem ratione quam celerrime, &
 minimo labore insignis & celebris tum ipse,
 tum si quid scripsisset, fieret. Jam cir-
 cumire, & nunc Atheniensibus, nunc Co-
 rinthiis recitare, aut Argivis, aut Lace-
 daemoniis particulatim, laboriosum & lon-
 gum esse ducebat, moramque in ea re haud
 parvam esse futuram. Noluit igitur nego-
 tium hoc distrahere, neque disperse ita &
 minutatim conciliare & cogere sibi notitiam
 hominum: verum eo intendit animum, ut,
 si fieri posset, confertos alicubi Graecos
 universos deprehenderet. Instant igitur ma-
 gna

a Γνώριμῳ] Deerat in Edd. Aderat in L. & J. Item in marg. AHW. b Ἀγέρων καὶ συλλέγων] Graec. ἀγέρων καὶ συλλέγων. At nihil mutant J. Ald. Fl. F. H. Bz. P. S. A.

12. Οἰκοῦν ἐν τῇ Καρίας] Ἡ Ἀλικαρνασσὶς ἢ τῇ Καρίας. V.

8. Πέρα δ' . . ἐλπίδῃ] Conf. supra M. c. 7. fin.

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse li-
 bros ipsius historicos, satis ex iis constat, quae de vi
 hujus verbi ad Thucydides principia disputantur ab H.
 Stephano.

10. Γνώριμῳ] Vox haec, sine qua manca prorsus
 sententia, in omnibus tamen vulgaris deerat. Nos ex
 L. & Ed. J. restituiimus.

11. Ἐν βραχυῇ κατέστη] Hic aliquid desideratur. An
 γνώριμῳ? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχυῇ ἐγένοντο, pag.
 seq.

12. Πλεύσας ἢ οἰκοῦν ἐν τῇ Καρίας] Cum Plinio non
 concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam
 Plinius L. 12. c. 4. de ebore haec ait: tanta erat ebo-
 ris auctoritas, utris postea CCCX. anno; Tunc enim
 auctor illo (Herodotus) historiam eam condidit in Thu-
 ris in Italia. Non igitur e Caria solvens adiit Grae-
 cos & conventum Olympicum, ut historiam suam
 in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucia-
 nus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta
 factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Lu-

ciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος] πο-
 τίς δ' ἐν Σάμῃ δ' Ἰσχυρὸν δ' ἄρ' Ἀρτημισίας τρίτον
 τῶν αὐτῶν Ἀλικαρνασσέων. ἐν τῇ Σάμῃ καὶ τῇ Ἰάδῃ ἡσυχί-
 ας διὰ δόλιον, καὶ ἔγραψεν Ἱσχυρὸς ἐν βιβλίοις 9', id est:
 Secessit vero Samum propter Lygdamum tertium ab Arte-
 misia tyrannum Halicarnassi factum Sami igitur ἐν
 dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in li-
 bris novem. Quis eam litem dirimet? Plinius anti-
 quior, Lucianus omnis Graecae antiquitatis, si
 quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis au-
 ctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Con-
 jecturae etiam utrinque militat. Ex laudibus, qui-
 bus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse,
 dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae ne-
 potis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte
 utitur, suadet, cum non amplius Halicarnassum ha-
 bitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dia-
 lectus ibi erat in usu. Itaque quando λωρία me tor-
 quet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praedicio te
 onerabo Lector, & integrum hoc σύμμετρον tibi relin-
 quam examinandum.

Plinius] Confirmat hic locus quod Scaliger
 in notis ad Euf. Chron. p. 104. asseruit, scilicet
 ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thu-
 rios trajiceret. Vid. etiam Cl. Fabricii Biblioth. Gr.
 661.

gna Olympia : & Herodotus , rem ipsam putans , venire sibi tempus maxime desideratum , observato pleno concilio , collectis undique jam proceribus , ingressus in posticum templi Jovis Olympii , non spectatorem , sed certatorem se Olympiorum professus est , canens historias , & eo usque demulcens hos qui adestent , ut Musae ipsius libri , qui & ipsi novem essent , vocarentur.

2. Jam igitur multo ipsum magis nosse omnes , quam victores ipsos Olympiae ; nec esse , cui Herodoti nomen non esset auditum , partim quod ipsi illum Olympiae audissent , partim quod ab his , qui ex concilio venerant , percontando percipissent : & sicubi conspiceretur modo , digito monstrabatur. Hic ille Herodotus est , *dicentium* , qui praelia cum Persis Ionico sermone conscripsit , qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille talem histo-

ἡ ὁ Ἡρόδοτος, τῷ τ' ἐκεῖνο ἤκειν οἱ νομίσας τ' καιρὸν, ἐ μάλιστα ἐγγίχειο, πλῆθοςαι τη-
ρήσας τ' πατήγυριν, ἀπαυλαχόθεν ἡδη τ' δέ-
των συμελεγμῶν, παρελθὼν ἐς τ' ὀπι-
οδόδομον, ἐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀ-
λυμπίων παρείχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἰσο-
ρίας, ἡ κηλῶν τὰς παρόντας, ἀχρι τ' καὶ
Μέσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτῆ, ὀνεία ἡ
αὐτὰς ἔσας.

Ἦδη ἐν ἀπαίτες αὐτὸν ἡδῶσαν πολὺ μάλ-
λον, ἡ τὰς Ὀλυμπιονίκας αὐτῆς. ἡ οἷα
ἔστιν ὅτις ἀνέκοιτο ἦν τ' Ἡρόδοτος ὀνόματι,
οἱ μὲν αὐτοὶ ἀκροάσιντες ἐν Ὀλυμπία, οἱ δὲ,
τ' ἐκ τ' πατηγύρεως ἡκόσιων πυνθανόμενοι,
ὅς εἰ περ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἀν τῷ
δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡ-
ρόδοτος ὅστις, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς
ἱατὶ συγγεγραφώς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑ-
μῖσας. τῶ αὐτ' ἐκεῖν' ἀπέλαυσε τ' ἰσο-
ρίων,

c. Ὀπισθόδομον] f. dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. d. 'Eu.] Gr. δὲ. Nihil mutant Edd. sed ὅς τ' habent pro τ' ὅς.

27. Ἐγγίχειο] Γλίχεται. λίαν ἔχεται. ἐπιθυμῶ. γυνικὴ ἡ αἰτιατικῇ. V.

661. Nihil tamen repugnat , quin novis curis , dum Thuriis degebat , primam illam Editionem , ut ita dicam , Historiae suae , locupletarit & ornarit ; quae etiam Nobilissimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est ; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae versionis T. II. p. 206. M. du S.

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum ? Eam autem quam habemus non alia scripta , intelligi , sequentia demon-
strant. Lege ergo , meo periculo , invitis libris omni-
bus, συγγραμμάτια. M. du S.

22. Κατ' ὀλίγοι ἀγύριον] Vid. supr. *Catapl.* c. 17.

f. F. R.

Ibid. Ἀγύριον ἡ συλάνην] Haec verba ἔκρου ἡδῶσαν ἀγύριον τὸ πρῶγμα, ἐδὲ κατὰ ἀγύριον ἔτω κατ' ὀλί-
γοι ἀγύριον ἡ συλάνην τὴν γυνῶν, videntur , ratione locutionis emendatae postulante , sic esse rescribenda , ἔκρου ἡδῶσαν τὸ πρῶγμα, ἐδὲ κατὰ ἀγύριον ἔτω κατ' ὀλίγοι ἀγύριον ἡ συλάνην τὴν γυνῶν. Noluit igitur ita rem discernere , neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi fatam. Nam quamvis particippia saepe ponantur pro infinitivis , ut Grammatici loquuntur , hic tamen locum non habent , pendent n. ab ἡδῶσαν ἡ ἐδὲ. Nec dubito quin pag. 573. sit scribendum αἱ δὲ ὅς τ' καὶ τ' πατηγύρεως πλοτὸν πυνθανόμενοι. in editionibus , καὶ non habetur , cum tamen sententia

Tom. I.

loci vocem eam requirat.

f. G. G.

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. καὶ τ' τῷ πρῶ βασιλεῖ. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. καὶ τ' κρηίδος τῷ πρῶ. AG. X. 95 p. Vid. *Philostr.* *Gorgia* p. 493. ubi τ' τ' λόγον τ' Πυθίων καὶ τῷ βασιλεῖ ἔχων. Et mox : αἱ δὲ Ὀλυμπικὰς λόγους &c. De Ὀπισθόδομον vid. notas ad *Περ.* c. 32.

M. du S.

33. Μόσας] Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit ; quamvis non desint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam *Synp.* c. 42.

M. du S.

36. Ὀλυμπιονίκας] *Cassanb.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Snid.* innominato. de Hippia , ipse postea , *Cic.* *Arul.* de Prodicio , Xenophon , & nos ad somnium Luciani , de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Aristot.* *Diog. Laërt.* de Aetione , *Theocrit.* Epithap. *Aescul.* de nuptiis Alexandri & Roxanes , *Arrian.* *Curt.*

f. B.

38. Οἱ δὲ τ' ὅς] In omnibus libris erat ὅς τῶ. Mutavi ego , & feci , οἱ δὲ τ' ὅς τ' . . . saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios Scriptores.

M. du S.

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ἵστα τ' ἱς. ellipti nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* II. A. 65. Εἰ τ' ἀπ' ὅς ὑχολῆς ἐκπρόμψεται , ἐν ἱστορίων. Sive is nos OB vota non reddita incusat , sive ob Hecatem.

f. F. R.

Nanan

51. ἱστ.

ἑῶν, ὃ μὲν συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινῇ
ψῆφον τ' Ἑλλάδος λαβὼν, ἢ ἀνακρυχθεὶς
ὑπ' ἑὸς, μὲν Δία, κήρυκε, ἀλλ'
ὃ ἀπάσῃ πόλει, ὅτι ἕκαστος τ' ὡς
γυριστῶν.

Ὁ δ' ὑπερον καλαιοῦσαιτες, ἐπιτομὴν τι
κα ταύτῃ οὐδὲν ἐς γινώσκιν, Ἰππίας τε ὁ
ἐπιχωρίῳ αὐτῷ σοφιστῆς, ἢ Πρόδικος ὁ
Κεῖς, ἢ Ἀναξίμανδρος ὁ Χίος, ἢ Πῶλος
ὁ Ἀκραγαντιῶν, ἢ ἄλλοι συχνοί, λόγους
ἔλεγον αἰεὶ ἢ αὐτοὶ πρὸς τ' πανήγυριν, ἢ
ὡς γινώσκοντες ἐν βραχεὶ ἐγγίγνωστο.

Καὶ τί σοι τῶν παλαιῶν ἐκείνους λέγω σο-
φιστὰς, ἢ συγγραφείας, καὶ λογογράφους,
ὅπου ἢ τὰ τελευτάια ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα
Φασὶ τ' ζωγράφου, συγγραφέα τ' Ῥωδῆ-
της, ἢ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν ἢ
αὐτὸν ἀγαγόντα, τ' εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε
Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκῃ τότε δῖα, καδένια
τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τ' Ἀετίωνα.

Καὶ τί τὸ δῶμα ὅσῃ τῇ γραφῇ αὐτῷ
ἤρῃο τις, ὥς τ' Ἑλλανοδίκῃ δὲ αὐτὸ,
ὅτι ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τ'
δυοῦρος τ' γάμον, ἔστιν ἢ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

tiarum suarum fructum cepit, in ipso con-
ventu publicum quoddam & commune to-
tius Graeciae suffragium qui ferret, ornar-
eturque praesconio non ab uno sane pro-
cone, sed in unaquaque urbe, unde singu-
li spectatores essent.

3. Quod quidem postea considerantes,
hanc nempe compendiarium quandam ad
notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa
illa Elidis regione Sophista, & Coes Pro-
dicus, & Anaximenes Chius, & Agrigen-
tinus Polus, & frequentes alii, semper ver-
ba & ipsi fecerunt ad concilium, unde no-
biles brevi tempore facti sunt.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas
dico, & historicos, & rhetoras, cum nu-
per adeo etiam Aetion pictor dicatur, de-
pictis a se Roxanes & Alexandri nuptiis,
Olympiam & ipse deportatam eam tabulam
ostendisse, successu eo ut Proxenos, iudex
certaminis qui tum esset, delectatus ante ge-
nerum sibi Aetionem assumeret.

5. Et quid in pictura ipsius mirum in-
erat, roget aliquis, ut arbitror certaminum
propter illud Aetioni, non civi, nuptias filiae
conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam
vi-

a 'Υπ' ἐν:] 'Αφ' ἐν male Fl. δ 'Ηρῳ] Sic J. Fl. B. M. S.

91. Ἰππίας] Hippias Elens, ut ex Platone etiam
constat, quem vide in eo Dialogo, cui Hippias maior
titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dici-
tur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγους
σοφίας & παιδαγωγίας. Adde & Cic. de Orat. III. (IV.)
32. Philostratus in ejus vita p. 496. ἔδειξε τὴν Ἑλλάδα
ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγους ποιῶν & παιδαγωγίας ἐν.

M. du S.

93. Ἀναξίμαν] Anaximenes hic etiam statuæ hono-
rem consecutus est Olympiac, non minus quam Gor-
gias. De utroque Pausan. Eliac. 2. p. 376. J. M. G.

94. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud Philostratum p.
493. Et Lysias ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus
habitis aut Olympiac aut in aliis celebratibus. Vide
notas ad Philostr. p. 169. & Cressol. Theatr. Rhet. III.
6.

M. du S.

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exemplum ejusmodi locutionum
bene multa vid. ap. Jans. ad Juv. Trag. c. 22. J. F. R.

99. Ὅσῃ] Etiam vulgo locum significat, tamēn &
pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti
Latini solent, observante cod. Jans. p. 276. Sic supra

in Hermet. c. 39. ὅπου γὰρ, ἢ ἡ πᾶσις τὰ ἔργα ἔχει
&c. In Abdicatio c. 23. Ἀνελὴ ἡ τέχνη, ὅπου γὰρ τοῖς
ιστοῖς & δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμαί, ἢ προφίαι, ἢ ἀπο-
λίαι, ἢ προνομίας δίδασιν. Addo Hippoc. S. 2. aph.
10. Τὰ σώματα χρὴ, ἵνα αἱ τι βούλονται καταίεναι, ἵ-
στα ποιῶν. Corpora quando quis puerum vult, fluida
facias oportet. Ibid. rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Po-
test & verti ubi, quod hic eodem redit, modo de
tempore quoque accipias.

J. F. R.

60. Συγγραφέας] De pictore usurpari vix credo.
Lego itaque γράψαντα, ut Zuz. c. 3. pr.

M. du S.

66. Ἡρῳ] Commodius legeretur Ἡρῳ.

M. du S.

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio.

M. du S.

71. Χρῆμα παρθένου] Et haec locutio, sive pleonas-
mus non infrequens. Aristoph. Plut. 895. πάλιν χρῆμα
τομήχων. Et Nub. 2. τὸ χρῆμα τ' νυκτῶν. Alia simi-
lia Sprakem. ibid. Phura frater cariss. G. O. Reitz. in
Belga Graeciss. p. 537.—6.

J. F. R.

74. Τῶν κεφαλῶν τῶν καλίστων] Dixi ad Petron. de
trod. Hymenaei, notum & multa Sc. ad Catull. J. F. R.

75. Κο-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thales
 mus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: 70
 & affidet Roxane virgo undique pulcherri-
 ma; humi defixos habens oculos, pudore
 adstantis Alexandri. Cupidines autem qui-
 dam renidentes, alter quidem a tergo im-
 minens, reducit a capite flammeum, osten- 75
 ditque Roxanen sponso. Alius autem ali-
 quis verniliter sane demit pede sandalium,
 ut jam recumbat. Cupido alius laena pro-
 hensum Alexandrum trahit versus Roxa-
 nem, connixus validissime. Rex autem 80
 ipse quidem coronam offert puellae. Co-
 mes autem & deductor sponsi Hephæstion
 una adstat, facem ardentem gerens, puero
 innixus formosissimo. Hymenaeus puto
 est, neque enim adscriptum est nomen. In 8
 altera autem tabulae parte, Cupidines alii
 lusus agunt in armis Alexandri, duo qui-
 dem hastam illius ferentes, bajulos imitari,
 cum trabem ferentes onere pandantur. Alii
 autem duo, unum in Clypeo jacentem, reg-
 gem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

καὶ γὰρ εἶδον, ὅτι καὶ σὺ ἀν' ἐπὶ τῷ ἔχομι-
 70 θάλαμος ὅτι περικαλλὲς, καὶ κλίνη νυμφι-
 κή. καὶ ἡ Ῥωξάνη καὶ τὴν πύργον τι χρῆ-
 μα παρθένη, ἐς γῆν ὄρῳσα, αἰδουμένη ἐστῶ-
 τα τῷ Ἀλέξανδρον. ἑρῶτες δὲ τινες μειδῶντες,
 ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστώς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν
 75 τῷ καλύπτειν, καὶ δείκνυσιν τῷ νυμφίῳ τῷ Ῥω-
 ξάνῳ. ὁ δὲ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ
 σανδάλιον ἐκ τῆς ποδός, ὡς καὶ ἀκλινίῳ ἦδη.
 ἄλλος δὲ χλανίδος τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπι-
 λημνύει ἑρῶς, καὶ ἐστὶν ἔλκει αὐτὸν πρὸς
 80 τῷ Ῥωξάνῃ, πᾶν βιάσιος ὅπισθ' ἀμύνει. ὁ
 βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν τέφανόν τινα ὀρέγει τῇ
 παιδί. πᾶροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαι-
 στίων συμπάρεστι, δάδα καιομένη ἔχων,
 μερακίῳ πᾶν ὀραίῳ ἐπεριδιδύκει. ὑμέ-
 85 ναι, οἶμαί, ὅτιν' ἐπὶ ἐπεγγράφῳ τῷ
 τοῦ. ἐτέρωθεν δὲ τὴν εἰκόντα, ἄλλοι ἑρῶτες
 παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τῷ Ἀλεξάνδρῳ. δύο
 μὲν τῷ λόγχῃ αὐτῷ φέροντες, μεμῆμενοι τῶν
 ἀχθοφόρων, ὅποτε δοκὸν φέροντες, βαρύνει
 90 ὅσσοι δὲ δύο, ἓνα τὴν ὅπλ' ἀσπίδος
 καὶ ἀκλινίον, βασιλέα δὲ αὐτὸν σύ-
 95 ρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. G.
 82. * Πάροχος] Ὁ ἀνταδύων εἰς τὸ ἄρμα τὴν τὴν ζῶ-

νὸς λέγεται καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, ὡς τὸ πᾶροχος τοῖς
 νυμφίοις, ἐπ' ἐχθροῖς τῶν νυμφῶν ἔχει. V.

* Πάροχος] Ad verbum φέρους male relatum hoc Scholion
 in eodem locum attulit.

† H] Vocem ἢ quae deerat, supplevi.

M. de S.

75. Καλύπτει] Ad vittam nuptialem respicit &
 ἀνυπαναλαττῆρα, de quibus Longin. ad Longin. 4.
 10. p. 34. Toll. Itaque κάλυπτον *flammeum* reddidi.

J. M. G.

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ὅ. Sed hic
 pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut
 frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial.*
mort. XXIII. Plutonis & Protefilai, versus fin. καθ-
 ἕρπον ἐν τῇ μάχῃ. At non meminerant verbor. in
Evang. Luc. XXII. 49. Εἰ πωτέρερον ἐν μάχῃ; vel
 forsitan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis
 Scriptores sic locuti. *Hom.* *Odyss.* K. 385. Πρὶν λῶ-
 σαι τὸν Ἰάκχον, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ. *Hippocr.* S. 2.
 Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . . καθαιρούμενοι.
Aristoph. *Plut.* 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem
 ib. 765. ἀνὰ δὲ βούλομαι — σ' ἐν κειραταῖν ὀφθαλμοῖς.
Yolo te circumdare, coronate (ia) castena pectus. Noster
Iasta Zenx. c. 6. ἐν χερσὶ τῇ μητρί προσιγνώμενοι. *colono*

matrem representantes, & *Philos.* §. 39. ἀνὰ τὴν τὴν ἑρῶν
 ἐν τῇσι ἑρῶν. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνὰ τὴν τὴν ἑρῶν
 ἐν τῇσι ἑρῶν. *Lucian.* iterum de *Gymnas.* c. 19. m.
 περικαλλὲς τὸ πρῶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Maittaire* de *Dia-*
lect. p. 300. f. ex *Thes.* ἐν αὐτῇ ἑρῶν τῇσι. Ita &
 ἐν modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* *Plut.*
 628. (ἐν) ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφίπτοις, protius ut *Ev. Luc.*
 IV. ἀφίπτοις ἐν ὀφθαλμοῖς. Sed ecce plura
 alia familia jam dedit Cl. *Hemsterb.* ad *Dial. mort.* lo-
 co supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus*
 pag. ibi praecedente.

J. F. R.

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt;
 sed elegantius sic passim usurpant. Ad Alexandrum
 nempe respicit.

M. de S.

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet?
 & αὐτὸν sic usurpari pleonasticus, quis nescit? vide
 modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. J. F. R.

ἔμει, τ' ὀχάνων τ' ἀσπίδ' ἐπιλημμένοι.
εἰς δὲ ἐς τ' Ἰώρακα ἐσελθὼν ὑπὸν κείνον,
λοχῶνι ἴσκειν, ὡς φοβήσων αὐτὸς ὅποτε
κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροίης.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ὄν, εἰδὲ
περιέρχεται αὐτοῖς ὁ Αἰτίων, ἀλλὰ
ῥητοὶ τ' Ἀλεξάνδρου καὶ τ' ἐς τὰ πολεμικά
ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν
ὀπλων ὅσα ἐπετέλεστο. πλὴν ἄλλ' ἢ γε εἰ-
κὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὅππ' ἢ
ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμηθεύσας, μὴ
τῶν Αἰτίων καὶ τῶν Προξενίδου θυγατέρα. καὶ
ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πᾶρεργον τ' Ἀλε-
ξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῶ τῶ βασι-
λεῖ, μισθὸν εἰκασμένον γάμων, προσλαβὼν
ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν ἐν (ἐπ' ἀνέμῳ γὰρ ἐπ' ἐκεί-
νῳ) ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων καὶ πανήγυριν
ἔγραψε, καὶ συγγραφεὶα θαυμαστὴν δεῖξαι τοῖς
Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικάς [νίκας] διεξιόν-
τας, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς
Φίλιππον, μή με κορυβαντιάς ὑπολάβῃτε, μηδὲ

trahunt, comprehensus clypei ansis. U-
nus autem in lorica, quae supina jacet,
ingressus, insidianti similis est, qui perter-
reat illos, si forte inter trahendum ad se
deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque
temere in illis operam abusus est Aëtion,
sed indicant amorem Alexandri etiam ad-
versus res bellicas, eumque cum Roxanem
amaret, armorum non esse oblitum. Cae-
terum ipsa quoque tabula haec nuptiale
quiddam revera habere apparuit, nempe
quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae fi-
liam: discessitque pictor, nuptiis & ipse
celebratis, quae parergon essent, & ap-
pendicula quasi nuptiarum Alexandri; con-
ciliatore atque deductore sponsae ipso rege,
mercedis assimilatarum nuptiarum corolla-
rium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim re-
deo, aptum iudicabat Olympiorum conci-
lium, quod etiam historicum admirabilem
redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab
ipso factum est, (victorias) Graecas enarra-
set. Ego vero, & per amicitiarum vos prae-
sidem *Jovem obtestor*, ne insanire me pute-
tis, aut mea illius scriptis comparare, sic
vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Ὀχάνων, ἰμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς
ἰσχύς. V.

* Ὀχάνων] Hic pro *loris, habentis*, de qua & aliis vocabuli Ὀχ-
ανος significat. meretur videri in *Cassio* in *Glossar.* *Græco* Bar-
bato.

97. Περιέρχεται] † Περιγύβεται. κατὰ σκοπὸν. αὐτὸν
ἐπὶ ποῦ. V.

† Περιγύβεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse
puto; *λεχάνων* κατὰ σκοπὸν ubi pro *λεχάνων*, γήμων, mox
eam vocem sequens, scripsit. *M. du S.*

92. Ὀχάνων] Ὀχάνων δὲ τ' ἀσπίδ' ὀρέπαξ. *Hesych.*
& *Interp. Aristoph.* ad *Equit.* *J. B.*

99. Τῶν ὀπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse
vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat
de. *J. M. G.*

5. Πᾶρεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire ve-
lit, illum quae sint *πᾶρεργα* pictorum cogitare oportet,
descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud *προσλαβὼν*,
quod notat, praeter ordinariam operis mercedem
accipere aliquid instar corollarii. Rex concilia-
tor & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est
pictus Alexander. *J. M. G.*

10. ἱκανὸν τῶν Ὀλυμπίων τῇ πανήγυρι ἔγραψε & συγ-
γραφεὶα θαυμαστὴν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab

Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebas
ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum esse scri-
ptorem*: Ab aliis, satis superque sufficere Olympiorum
ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse
admiratione non indignum. At quid de illa fide in Graecis?
utrum ea relidet in *ἱκανὸς* an in *δύναμις*? Immo
celebritatem Olympiacam sufficere & valere etiam ad
scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam
videlicet haecenus alia ludicra illic solita erant *δύναμις*,
non historiarum scriptio. *J. G.*

11. Δείξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικάς διεξιόντας] Τὰς
Ἑλληνικάς νίκας διεξιόντας. *Th. M.*

12. Τὰς Ἑλληνικάς] Τὸ πᾶρεργον hic desiderari vide-
tur. *F. G.*
Ibid.

vir ille mihi faveat ! Ego igitur illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, quod jam declarabo. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem ostendere : circumire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur : si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipsi convenistis ; quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum & flos omnium Macedonum : & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Jovem, neque angustis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenire, non faex populi, athletarum spectacula praeferebant plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum : sed Rhetorum, & Historicorum, & Sophistarum

5 τὰ μὲν εὐκάζει τοῖς ἐκείνῳ ἱλαῶς ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ τὸ τό γε ὅμοιον παθεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρώτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑμαυτὸν ἐσκοπέμην, ὅτι μοι χρητέον τῷ πρᾶγματι. καὶ ὁ μὲν ἔως ἐ- 20 τῷ ἦν ἅπασιν γνωστὸν, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰ μὲν. τὸ δ' αὐτὸν θεοῖσι τῇ καὶ ταῦτα : ὅς ἔτις ξυγγίγνεται πᾶσι ἐκάστη, ὅς ἐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τῇρῃσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν ἑὲ σύνοδον ; 25 εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον δεῖξαιμι τὸ λόγον, ἐς δὲ οὖν ἔτις ἀπὸ τῶνδε μοι τὰ δ' εὐχῆς.

Αὐτοὶ τε ἦν ἡδὴ συνηληλυθότες, ὅς, τι 30 ὅφελον ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὲ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἀπάγειν καὶ ὑποδέχεσθαι πόλιν ἢ πόλιν ἢ πόλιν ἢ πόλιν, μὲν Δί, ἔδωκε ἑκείνῳ γενοχωρίαν, καὶ σπηλεάς, καὶ καλύβας, καὶ πύργους. οἱ τε αὖ πάντες 35 δὲ μάλιστα φιλοθεάμονες, οἱ παρέργω οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθεμένοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

δ' O, τι] Oti Edd. Sed correxi ex conjectura. e Δι] Abest a Fl. Adest in J. H. P. &c.

28. Oti περ ὅφελος] Ἀπὸ τῆς, οἱ μόνον καὶ ἡ ἀξιολογούμενοι. V.

† Ἀξιολογούμενοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripserit ex Cod. pateat. Extat etiam in C. M. du 2.

Ibid. Νίκας] Ex Marcellii conjectura, quam firmat locus Luciani Σύμφ. c. 54. M. du 2.

Τὰς ἑλληνικάς] Potius cum Marcell. & Solano Νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. J. F. R.

28. Oti περ ὅφελος] Recte ibi ὅφελος. nam ὅτι περ ὅφελος dictum ἀπὸ οἱ μόνον καὶ ἡ ἀξιολογούμενοι. J. B.

O, τι περ ὅφ.] Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἐκκλησι. 53. J. M. G.

31. Ἡ ἀρίστη] Comma post ἀρίστη quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. J. F. R.

32. Σαφῶς καὶ καλῶς ἐπὶ πύργῳ] Voces interpretatus sum alibi: rem tangit Suet. Jul. c. 39. Ad 294

omnia spectacula tantum undique confluentibus hominum; ut plerique advena aut inter vias, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe praeterea turba, elisi exanimatique suas plurimi, & in his duo Senatores. J. B.

Σαφῶς ἐ καλῶς] Itaque ἀπὸ Κίως apud Aelian. V. H. 14, 18. ὁρμιζόμενος τὰ εἰσέτι, ἰγὼ σι, ἴφω, σὺν καὶ μὲν ἰμβάλλω, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄγω. J. M. G.

36. Ἀλλὰ ῥητόρων.] Graeca laborant prava distinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσοι ἢ μικροὶ ἢ δὲ μὴ τῶνδε πᾶσι 36 ῥητόρων φησὶται τὸ Ὀλυμπίαν. Sic quoque legisse videtur Obsoleteus, qui hunc locum bene vertit. J. G. G.

Ἀλλὰ ῥητόρων... οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. Graevius interpungit, sic Ed. Par jam habebat. J. F. R.

N n n n 3

38. Oti

τάλοι· ὅσοι εἰ μικρόν ἦδη, μὴ τέμνον πα-
ραπολὺ ἐνδείκτον φαίνοι· τῶν Ὀλυμπίων.
ἀλλ' ἢ μὲ ὑμῖν Πολυδαμανί, ἢ Γλαύκω, 40
ἢ Μίλωνι· ὡς δὲ θεωρεῖτε με, κομῶν ὑμῖν
δόξαν θρασὺς ἀνδρῶν εἶναι. ἢ δὲ πολὺ
ἐλαίνω ἀπαγαγόντες ἢ μήμην, ἢ ἐπ' ἐμῶν
τῷ μόνον σποδύσασθαι ἴδωκε, τάχ' αὖ εἰ
πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δοξάμι, ὡς ἐν γὰρ
τηλακτώ τασθῶ, ἵκανόν ἐμοι γ' εἶναι
τύτο.

probatissimi. Ferme parum jam *labore*, ne
mea haec conditio multum inferior videat-
tur Olympiis. Verum si quidem ad Po-
lydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut
Milonem me inter spectandum comparave-
ritis, oppido vobis audax videbor homo
esse. Sin vero memoria longe ab illis ab-
ducta, per me solum me exutum spectave-
ritis, forte non omnino flagris dignus vobis
videar, in tali quidem stadio: satis mihi
quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχῶ ἐγὼ μὲ ὑμῖν δίδας τὸ λόγον,
ἀπῆναι οἶκαδε. προσίόντες δέ μοι τῶν
ἀκηκοῦτων πολλοὶ (καλῶν γὰρ εἶδεν, οἶμαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἦδη ὄντας ὑμᾶς λέ-
γειν.) προσίόντες ἐν ἐδεξιάμην, καὶ θαυμάζου-

NUper cum dicendi vobis facultatem,
rectata oratione ostendissem, do-
mum abibam. Accedentes vero ad me au-
ditorum multi, (Nihil enim puto prohibet
taliam quoque apud vos amicos jam meos
dicere) accedentes igitur complectebantur
me,

α Ὅσοι εἰ μικρόν ἦδη] Ὡς εἰ μ. δὲ. Fell. Sed vulg. servant J. Fl. P. Vid. Dial. seq. c. 3. β Παραθεωρεῖτε] Π... εἴτε Th. M. Παραθεωρεῖτε B2. cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuerentur. γ Ἐπ' ἐμῶν] Sic L. Ἐπ' αὐτοῦ J. Fl. H. Ἐπ' αὐτοῦ male P. S. A. Ἐπ' αὐτοῦ nota Grm.

41. Παραθεωρεῖτε με] Ἀπὸ τῷ * συγχεῖν, ἔκταλξαι. V.

* Συγχεῖν] Συγχεῖν Edit. Clav. Συγχεῖν V. Exc. & Coll. Ego συγχεῖν, ἔκταλξαι, legendum censco. M. du S.

38. Ὅσοι εἰ μικρόν ἦδη] Haec nemo, credo, intelli-
gat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen
quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere de-
buit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebra-*
tum accedat huius. M. du S.

Ὅσοι εἰ μικρόν] Ad verbum, *tantum non parum*
est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud,
vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea
quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in
theatro non multum minore, quam in ipsis Olympi-
is versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione
ad lucem sententiae: ira mox a Zeuxis principio, *ve-*
ritas inferendum fuit. J. M. G.

40. Πολυδαμανί] Pers. Sat. v. & ibi Interp. J. B.
Πολυδαμανί] Vide Sisyph. c. 35. & b Eia. c. 19. *Sto-*
passicus. Cujus statua febre laborantibus mederi cre-
debatur. Eucl. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe
altum Persi Polydamanta amandat. Vicit hic *μα-*
στιγῶν Ol. XCIII. Vid. Pauf. El. H. *Meminit Plaut*

Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & Basilins de Leg. Gr. lib.
(Gros. Ed. 96. C.) Et Dion Chrysost. p. m. 441. C. ubi
Thessalum vocat. M. du S.

Idem. Γλαύκω] Vid. b Eia. c. 19. Carystius qui XXV.
Olympiade coronatus, *Pythas* per excellentiam deno-
minatus dicitur. De eo Demosth. *per* c. 10. sub fin. c.
99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur *Karystus*. &
Aeschin. c. 63. Pind. etiam, sed ode illa perit. Ad-
de etiam Dion. Chrysost. p. m. 441. C. ubi idem *Cary-*
stius. M. du S.

41. Παραθεωρεῖτε] Παραθεωρεῖτε ea fere forma percuf-
sum verbum ac *παρεδῶ* apud Herodotum I, 37. & 38.
Quemadmodum enim ibi *παρεδῶ* μὲν *διδάσκω* τὸν
verendum est, *observans* IN ME *similitudinem*, separa-
ta a verbo praepositione: ita hic etiam *παρεδῶ*
idem est ac *διωκῶ* τὸν τῷ Παραθεωρεῖν. J. M. G.

Παραθεωρεῖτε] Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, *Salomon*
novit; sed quia dubites, sicne Theod. Marcellus an
Theod.

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim profecuti aliunde alius clamore, & laudare, adeo ut erubescerem, veritus, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant; consilium scriptorum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vale novitatem! Admirabilis Hercules oratio! Invenit ad invencionem agilem! Nihil quisquam dixeris cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentendi causam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicitur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

ον ἐφύεσας. ὅτι πολὺ γὰρ παρομαρτῆτες, ἄλλοι ἄλλοθεν ἐδῶν, καὶ ἐπῆνεν, ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθρίαν με, μὴ ἄρα πᾶσι περὶ τῆς ἀξίας γὰρ ἐκαίνων ἀπληροῦμαι. τὸ δ' ἐν κεφαλῇ αὐτοῖς τῆτο ἦν, καὶ πᾶσι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, καὶ γνώμῃ τῇ συγγραμμάτων ξένη ἦσαν, καὶ πολλὴν ἐν αὐτῇ τῇ νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπὼν ἄμεινον, ἄλλ' ἐκείνοι ἀπεφθέγγοντο. ὡς καὶ καὶ οὐκ ἔστιν, Ἡράκλειος τὸ πρὸς φιλοσοφίας εὐμήχανος ἄνθρωπος. ὅθεν ἂν τις εἴποι τὸ ὅτι οὐκ ἔστιν παρ' αὐτοῦ. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκείνη δὴ δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. καὶ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχαν λεῖψαι καλαχῶν τὰ τοιαῦτα, ξένος ἄνθρωπος, καὶ πᾶσι πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἔχων τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσθαι γὰρ) ἐξ ἐμῆς ἡνία ὁ ἐπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ πᾶσι γὰρ περὶ τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἐγεγόμεν, ἐπείθεν ἐκείν

Thomae Magister intelligendus, moneo *Th. Magistram* significari, (quem addendum in verbo *ἐπαινοῦ*, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλεονάζον, τὸ ἔχον καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ παρὰ Λουκιανὸν ἔχον, ἐν τῷ Ἡρόδοτῳ καὶ Ἀντωνίῳ καὶ ἄλλοις ἐν τῷ Πλούταρχῳ, καὶ Γλαύκῳ, καὶ Μελίτῳ ἐπ' αὐτοῖς. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigris*. c. 10. ex divisione *Solanis*. Item *Hermot.* 74. Et infra, de *Imag.* c. 7.

43. *Εἰς αὐτοῦ μὲν ἀποδίδωμι ἴδιον* Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit *ἀποδίδωμι*. *J. G.*

Εἰς ἐμαυτοῦ Sic L. In aliis prave *ἐφ' αὐτοῦ*. *M. du S.*

Εἰς ἐμαυτοῦ Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est quam vulgatum *ἐφ' αὐτοῦ*; nam et si *αὐτοῦ* pro *ἐμαυτοῦ*, & hoc pro *ἐμαυτοῦ* intordum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 19. *Εἰς τὴν ψυχὴν οὐ τοῦ ἐμαυτοῦ ἐπιδίδωμι*. Ubi etiam quaedam *Rdd.* habent *ἐμαυτοῦ*. Alioqui *ἐν ἐμαυτοῦ* mallem, quia dubito, licetne reciprocum *ἐμαυτοῦ* alii quam primae personae verbi adungere; ut enim proprie dicitur *πρῶτον ἐμαυτοῦ*, *Herodot.* I. 55. *Στάδια ἐμαυτοῦ*. Et *ὡς πᾶσι τὸ ἐμαυτοῦ βίον ἰδὼν* καὶ *ἐκείνου*,

idem *Herodot.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere *ἐν ἐμαυτοῦ*. Quia sic persona verbi contradicit personae pronomini. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* *ἀποδίδωμι* legere, si exutum velis significari, sed *ἀποδίδωμι* idem conjungendum, & parvi interest, hoc tum veritas, vos *me exutum videtis*, an *exutum*, quod vel apertiore sensum habet. *J. F. R.*

44. *ἀποδίδωμι* Cave obtemperes viro docto monenti *ἀποδίδωμι*. Quin *ἀποδίδωμι* retinendum ut *ἀπαγγέλλω*. Exumit, h. e. exui jubeat, ut inspicere totum possint, athletam *ἀγνοῦσθαι*. *ἀποδίδωμι* *ἀθῆνα* voce *via* dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. *Μαρινόσιμος* Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΣΕΥΞΙΣ Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΣΕΥΞΙΣ Προσλαβὴ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet sine hujusce Lalix. *Th. M.*

5. *Προτίθημι* Epanalepsi inservit illud *ἐν*, veluti infra *Tom.* II. *quom.* *Conf.* *Hist.* c. 62. *Οἰκοδομήσας γὰρ οὐκ οἰκοδομήσας ἐν*. Et *Pseudom.* c. 19. *τὸ ἐν δόξῃ λαβὼν* — *ἐκείνῳ ἐν τῷ ἰδούμεν λαβὼν*. Bene observante *Cl. Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad *Evang. Marc.* III. 31. *J. F. R.*

ἐκείν τῷτο μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς ἔστιν,
ὅτι μὴ σιωπῇ, μηδὲ χεὶ τὸ κοινὸν^a βα-
δίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα κα-
λῶν ὅς αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ δεῦχαιον καινό-
να συγκαμύμων, ἢ τῷ ὀξέει³, ἢ τῷ εὐνοίας³
τινός, ἢ χάρι³ Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ
τέχνης τὸ ἐφ' ἅπασιν, τέττοι δὲ πῶρρω ἴσως
τέμνον³ ἐ γὰρ αὖ παρέντες αὐτὰ ἐκείνα,
ἐπήνευ μόνον τὸ καινὸν τὸ προαιρέσεως, καὶ
ξενίζον³ ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος³, ὥμην, ὅποτε³
ἀναπρωδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ
αὐτὸ τῷτο προσάγαλ³ αὐτὸς ἀληθὲς γὰρ
εἶναι τὸ τῷ Ὀμήρῳ, καὶ τὸ ἴεαν ὡδὴν καχα-
ρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκρόστοις ἐ μὴ
τοσούτον γε, ὅτε ὅλον τῇ καινότητι^c νέ-
μην ἤξισιν, ἀλλὰ τὸ μὲν, ὅσῳ ὅς προσ-
θήκης μοῖρα συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς
τὸ ἐπαινον σιωπῇ καὶ αὐτῇ. τὰ δὲ τῷ
ὄντι ἐπαινέωρα, καὶ ὑπὸ τῷ ἀκρόστοι ἐν-
Φημέωρα, ἐκείνα εἶναι ὅτε ἐ μέλεις ἐπὶ
μην, καὶ ἐκινδύνουσι πωλεῖν αὐτοῖς, ἔνα καὶ
μόνον ὅς τοῖς Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι³ καὶ
τὰ τοιαῦτα τὸ δὲ χεὶ τὸ παροιμίαν, ἀν-
δρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγη
δὲ θανματοποιῶ τινος³ ἐπαινον ἐπαινεῖα³
πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γὰρ ὑμῖν καὶ τὸ τῷ γραφέας διηγῇ-
σα³. ὁ Ζεῦξ ἐκεῖνος³ ἀριστος γραφεὺς γε-
νόμην³, τὰ δημόδια καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum
jucundum meis scriptis inest, quod usita-
ta non sunt, neque communi quasi cum
reliquis vestigio incedunt: a nominibus au-
tem in iisdem pulchris, & ad antiquam
regulam compositis, aut sensu acuto, aut
excogitandi solestia, aut venustate Attica,
aut compositione ac numero, aut quodam
in his omnibus artificio, ab his, inquam,
longe forte ratio mea remota. Neque enim,
nisi hoc ita se haberet, relictis illis ipsis, so-
lam laudant novitatem rationis nostrae ac pe-
regrinitatem. At vanus ego spei, putaram,
cum ad laudandum consurgerent, forte
quidem hoc ipsum etiam eos allecturum es-
se, cum verum sit Homericum illud, no-
vam cantilenam jucundam esse audientibus;
aut non eo usque: neque censebam futu-
rum, omnia novitati ut tribuerent; verum
hanc quidem, corollarii cujusdam instar,
ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam
quoque non nihil collaturam: ea vero quae
serio ac solide laudarentur, quaeque secun-
da audientium fama exciperentur, ista esse,
quae modo commemoravi. Itaque non me-
diocriter jam elatus fueram, & prope fue-
rat ut crederem illis, cum unum & solum
me in Graecis esse dicerent, atque id ge-
nus alia. Verum enim vero, in carbonibus,
quod est in proverbio, thesaurus noster abi-
it, & parum abest, quin praestigiatoris
circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore
vobis narrare. Zeuxis ille pictorum prae-
stantissimus, popularia ista & communia
non

^a Βαδίζω] Sic J. Fl. H. P. Βαδίζω. Bz. ^b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτὸ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent J. H. P. & Cod. P. ^c Νέμω] Sic recte Edd. octo. Sola sunt. male νέμω.

35. Ὁμὴν τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγαλ³ αὐ-
τοῖς] Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addi-
turi putabam. Ineptissime. Nam qui id in laudando
addidit erant, quum ipse Lucianus ante dixit se su-
spicatum esse omnes meliores laudatæ orationis causas
ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae opti-
me percepit Opsopæus, hoc ipso eos potissimum addu-
ctum iri, nisi quod congrua oratio poscat adduci: non
enim agitur de futuro.

J. G.

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] Et hoc nonnihil capto plan-
dere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri. Variant
autem hic libri. Fl. αὐτὸ τοῦτο, cui scripturae favet
locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis
facit, quos tuentur verba c. 53. Εἴπω. Parum ergo
refert utram scripturam sequamur.

M. du S.

38. Τὸ τῷ Ὀμήρῳ] In Zeuxide τὸ τῷ Ὀμήρῳ, καὶ
τῷ ἴαν ὡδὴν καχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss.
A. v. 351.

J. G. G.

Ibid.

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *pauca*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim* & accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translata. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum quod plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis eam viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter *corrupta* insurgit,

5508 ἐγράφει, ἢ ὅσα πάντα ἄλγιστα, ἥρας ἢ θεῶν, ἢ πολέμους, αἱ δὲ καινοποιεῖν ἐπειγόντο, καὶ τι ἀλλόκοτον ἀν' ἐξένοι ὀκνησας, ἐπ' ἐκείνῳ τ' ἀκρίβειαν τ' τέχνης ἐπεδείκνυτο. οἱ δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ 60 δὴ λυαὶ Ἰπποκλέταυροι ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναλίσκοντάς γε προσέτι παῖδας Ἰπποκλέταυρα διδύμους, κομιδὴν ἡπώ. & εἰκόνα ταύτης ἀντίγραφος ὅτι ἰδὼν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνῳ ἀκρίβει τῇ γάμῃ μέλειν 65 γενεῇ. τὸ δὲ χέτυρον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγχετο μὲν τ' ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα πρὸς Μαλέαν, οἶμαι, καλαδύσης τ' ἰσθαδύσης, ἀποπέτασεν, καὶ τὴν γραφὴν. πολλὴν ἀλλὰ τὴν γε 70 οἰκόναν τ' εἰκόνα εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς αὐτοῖς τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, καὶ μὰ τὴν Διὰ γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάντα μέμνημαι, καὶ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν εἰ τυτὸς τ' γραφῆναι Ἀθήνησι καὶ τὸ ὑποθαυμάσαι τότε τ' τέχνῳ, 75 τάχ' ἂν μοι καὶ ἰδὼν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλώσαι συναγωνισαίην.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλῆς ἡ Κένταυρος αὐτὴν πεποίητο, ἅλῃ μὲν τῇ ἱππῶ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποπέτασεν εἰς τὰ πρὸς τοὺς ποταμούς. τὸ δὲ 80 γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγετο, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, ἕκ ἐτι καὶ ἔτοι ἀποτάδην, οἷον ὅτι πλοῦτα κειμένης ἀλλ' ὁ μὲν ἀλλάζοντι ὅμοιος, ὁ δὲ καμπύλῳ ὑπεσπλημένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ 85 ἑμπαλιν ἐπανάστα, καὶ τὴν ἐδάφους ἀνίσταται βία.

[αὐτὸς] Sic habere F. H. Fl. notat M. du S. Quid tum? Habent sic & aliae. [ὦν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. f. Καμπύλος] Καμπύλος credo fuisse in F. Sed ex aliis Edd. correxerat Solanus: g. Ἐπανάστα] Ἐμπάστα. P. male.

Ibid. Ὀρέων Odyss. A. 391.

M. du S.

48. Ἀνδρακίς.] Carboneis, ut ajunt, pro thesauro inveniuntur. Phaedr. V. 87.

A. V.

56. Καινοποιεῖν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f.

M. du S.

65. Σύλλας] Perit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbis eruditio futura erat librorum, quos summa cum Tom. I.

cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4. non est facta. Plutarchus enim liberos memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856. A.

M. du S.

77. Ἡ Κένταυρος] Petitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem Philostratus Icon. 2. 3. Lectori certe non injucunda erit utramque picturam contulisse.

J. M. G.

βάσει, ὅτι οἱ αἰὶν ἵπποι, συμπαροῦσι ἀνα-
παύαν. τῶν πορνῶν δὲ, τὸ μὲν ἀπὸ ἔχου αὐ-
τῇ ἐν ταῖς ἀγκάλας, καὶ τρέφει ἀνθρώπου
κῆς, ἐπὶ χυσοῖς καὶ γυναικίῳ μαζῶν τὸ δ'
ἑσπερον, ἐν δὲ ἵππῳ θηλάζει, ἐς δὲ πάλιν
καὶ τρέφει. ἀπὸ δὲ τὸ εὐκλῆος, οἷον ἀπὸ τινος
ἐκ σκεπῆς ἵπποκένταυρος τις, ἀπὸ τοῦ ἐκείνου
θηλάει καὶ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τεινόμε-
νος, ὅτι καὶ τὸν γαλῶν, καὶ ἑλθὼν φαίνε-
ται, ἀλλ' ἐς μέσον δὲ ἵππον, λέοντος σκέ-
μῳ ἀνέχων τὴν δεξιάν, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ αἰ-
σῶν, ὅς ἐστι δειδῆσθαι οὐκ ἀνδρῶν τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἔτι ἄλλα δὲ γραφῆς, ὅφ' ὅσα τοῖς
ιδιώταις ἡμῶν, καὶ πάντῃ ἐμφανῇ ὄντα, καὶ ὅλην
ἡμῶν ἔχει διανομὴν καὶ τέχνην, οἷον τὸ ἀπο-
τείνει τὰς γραμμάς ἐς τὸ αὐτῶν, καὶ τὴν
χρῶματων ἀκρίβειαν καὶ κρᾶσιν, καὶ εὐκλείαν καὶ
ὁμοειδέα πρὸς αὐτῶν, καὶ σκιάσαι ἐς διόν, καὶ
τὴν μεγέθυνσιν καὶ λόγον, καὶ τὴν μίαν πρὸς
τὸ ὅλον ἰσότητά, καὶ ἀρμονίαν, γραφεῖται πάλιν.

humique nititur, quales sunt equi, exsilio-
dum conestur. Parvorum vero alterum
quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano
more lactat, muliebrem illi mammam prae-
bens: at alterum ex equina parte subrumat,
more pulli. In suprema vero tabulae par-
te, quasi e specula quadam Centaurus ali-
quis, illius scilicet parvos suos utrumque
nutrientis maritus, despicit ridens non to-
tus conspicuus, sed ad medium usque e-
quum, leonis castrum dextra ostentans &
supra se extollens, quasi per latus terrere
velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in
quantum nobis, ejus artis rudibus, non fa-
tis apparent, cum tamen totam artis vim
contineant, velut illam linearum exquisi-
tam directionem, & accuratam pigmento-
rum temperationem, & inductionem tem-
pestivam, & umbrarum rationem, & pro-
portionem magnitudinis, & mensuras inte-
gro aequabiliter respondentes, pictorum fi-
lii

86. Οὐκ ἔστιν] Οὐκ ἔστιν. Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est
operae; nam mox iterum sic occurrit. b. Σκεπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat M. du S. c. Οὐκ ἔστιν
Sic Edd. octo. Sola f. ἄλλος. d. Ἀνέχων] Ἀνέχων. f. e. Δειδῆσθαι] Δειδῆσθαι. Vorst. Nihil mutant Edd. f. M-
cui] Miqui. Sola f. Ceterae miqui, finale. Miqui. M. Gr. P. & L.

86. Οὐκ ἔστιν] Vid. nos infra, ad Harmon. c.
3. ἀλλοτρίων τῶν. Ubi plura ejusmodi singularis cultu
plurali exempla dedimus.

90. Ἐς δὲ πάλιν τρέφει] Benedictus equarum in
morem. Et cur non aeque bene Opsoporus? quemad-
modum pulli a matribus lactari solent.

98. Ἐφ' ἑσπερον] Illud in quid hic valeat, non igno-
ro; expungendum tamen censéo, meliusque tum ha-
biturum hunc locum.

4. Σκεπῆς] At, si Perraltus audias, hoc pictori-
bus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Phi-
lostr. p. 71. & Jun. de pict. vet. III. 3.

ibid. Καὶ τὴν μεγέθυνσιν καὶ λόγον] Cum Lucianus de-
scripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus
ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cu-
jus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum
Zeuxidis πρῶτον a Sulla missam Romam ad Ma-
rkam naufragio interfecisset, plurima alia fuisse in illa
tabula divina plane & admiranda, quae artis rades fa-
giant, elegantes autem spectatores, & eruditos ocu-
los advertant maxime, & in admirationem rapiant,
praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos
non videmus, καὶ τὴν μεγέθυνσιν καὶ λόγον, καὶ τὴν μίαν πρὸς
τὸ ὅλον ἰσότητά & ἀρμονίαν γραφεῖται πάλιν, ἵνα αὐτοῖς

ταῖς, καὶ ἵπποι αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum trans-
tulerunt hunc locum: Ad magnitudinis proportionem,
& mensuratum ad totum aequalitatem atque compa-
gem pictores commendens, quorum munus est Italia sci-
re. Tā ὅλη inepte & insulse opponuntur μέτρα. No-
vi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus
Philostatus junior in prooemio Iconum, & Plinius.
Sed ἰσότης καὶ ἀρμονία simpliciter est symmetria, ne-
que μέτρα ἰσότης quicquam aliud esse potest quam
συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem,
cujus rei erit illa μέτρα ἰσότης. Membra vero & par-
tes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet
respondere toti. Legendum igitur est, καὶ μίαν πρὸς
τὸ ὅλον ἰσότητά. partium cum toto congruentiam & ae-
qualitatem. Dionysio Longino πρὸς ἵππους dicitur συμ-
μετρία καὶ μέλη πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ πᾶν τὸ ἐξ ὁμο-
νίας ἐστὶν συμμετρία καὶ μέλη πρὸς ὅλον αὐτῶν πρὸς ἀλλή-
λα καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas
membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad
totum. Aliis est ἀναλογία. Ciceroni 1. de off. partium
convenientia, & apta membrorum compositio. Plinio
in epistolis congruentia & aequalitas membrorum, lib.
II. ep. 5. Si nullam statuae caput, aut membrum a-
liquod infirmitas, non in quidem partes ex illo congruen-
tiam

lū laudaverint, quorum opus est intelligere valia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non quaequus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manufactum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & fessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commisura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δὲς ἰσχυρότερον, οὗ ἔργον εἶδεναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τὸν Ζεύξιδος ἐκείνο μάλιστα ἐπαινοῦμαι, ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσιν ποικίλως τὸ φεῖται ἐπιδείξασθαι τῆς τέχνης, ἢ μὴ ἄνθρωπον, ποιήσας πάντη φοβερόν, καὶ καμνὴν ἄγρην, σεβερὸν τῇ χαίρει, λάσων τὰ πᾶν, καὶ ἔτι τὸ ἰκκῶν αὐτῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τὸν ἀνθρώπου καὶ ἑκάστας αὐτῆς ὅπως ὅτι πλείστον, τὸ βλέμμα, καὶ τοῦ μεγάλου, θηριώδους ἔλκον, καὶ ὁρᾶν ἵτι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκείνου ἡ δὲ δόξα δὲ, ἵππου γὰρ καλλίστης, οὐκ ἔστι μάλιστα αἱ Θεσσαλαὶ εἶναι, ἀδραῖστες ἔτι, καὶ ἀβάλοι τὸ ἄνω ἡμέτερον γυναικός, παραγκάλων ἔχον ὄτων, ἐκείνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἔστιν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῆς σωματικῆς, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδύεται τοῦ γυναικείου τοῦ ἵππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀδρόως μάλιστα.

g Ἀντῶ] Sic Edd. γ. Fl. P. H. &c. Ἀντῶ P. L. & marg. Αἰν. b τῶ] Absent a Fl. Adest in γ. H. P. i Θεσσαλαί] Nil mutare Fl. notat M. du S. Quare? quia a θ. minuscule inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. praevis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Χαρμυτῶν. V.

* Χαρμυτῶν] Ride.

M. du S.

niam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis & congruens jungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*. hoc est, verbis Luciani ἡ πᾶν τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης & ἀρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium ὁμομετρίας & ἀναλογίας cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere communis responsum*. Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Yonane Schietero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mf. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in

quibus μὲν legitur, quamvis sine his ipsa ratio sic scribendum esse jubeat.

γ. G. G. 5. Μίαν] Sic recte, praeter Mf. Gr. P. L. & Ed. γ. Reliquae omnes μέτρων. M. du S. Ego μὲν scribo. γ. F. R.

6. Γραφίαν παιδὶς ἰσχυρότερον] Γραφίαν παιδὶς sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφον παιδὶς Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mireris structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἰσχυρόν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticissimus participii, pro imperativo ἰσχυρίζεσθαι, quem recte illustrat Th. Magister v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. Wesselingi Observ. p. 51. ubi ex Sophocl. *Ajac. Massig.* 981. adfert: *Οἱ δ' εἰ γιγνώσκον καπιχμύοντες κακοί.* i. e. Rideant illi & gaudeant malis. Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. Maistre de Dialect. p. 79.

8. Ἐπαινοῦμαι] Absurde Orporeus: *laude extollam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempli simil. vid. ap. Clar. Jans. in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad Horat. c. 61. & 81. Conf. Ael. V. H. 2. 31. γ. F. R.

00000 2

28. T

μέλαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τροποδότης, λαμβάνει ἢ ὅτι ἐκ πατέρων εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· ἢ ἡ γενεὴ δὲ τὸ ἐν τῇ πύλῃ, ὅπως ἄγριον καὶ οὐ τὸ ἀπαλὸν ἥδη φοβερόν, καὶ τὴν θάυμαστον, οἷον ἐδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον τῆ λείῃ ἀναβλέπουσι, μετὰ δὲ τῇ θύλῃ ἐκαστέρῃ ἐκτεταγμένοι οὐ χροῖ τῇ μητρὶ προστάττειν.

Ταῦτα δ' ἐν ὁμιλίᾳ οὐκ ἐστὶν οὐδὲν, οὐδὲν αὐτὸς μὲν ὅτι ἐκπαλὴν τῆς ὁρῆσεως ὅτι τῇ τέχνῃ, αἱ δὲ αὐτὰ μὲν εἰσὶν, ἢ τί γὰρ αἱ ἐποιοῦν, καλλίστῃ θάματι ἐντυγχάνουσιν; ἐπὶ δὲ μάλιστα πάντες, ἀπὸ καὶ μετὰ πρὸς ἐκαστὸν τῶν πατρῴων τὸ ξένον, καὶ ἅπαντες, eadem, propter quae me nuper isti;

sum, non subito transiens, & accessu qui vix sentiantur conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens necque partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adstantes.

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, propter quae me nuper isti; in-

a. Τῶν πατρῴων] Sic Codd. P. & L. Τὸ πατρῴον Edd.

b. ὅτι τῇ πατρῴῃ] Ἐν τῇ πατρῴῃ Gron. Sed nihil mutant

28. Τὸ πατρῴον δὲ τὸ ἐν τῇ πατρῴῃ, ὅπως ἄγριον & οὐ τὸ ἀπαλὸν ἥδη φοβερόν] Interpretantur, porro infantum aliter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pulvis? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριότερος καὶ φοβερότερος? Profecto meræ absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ πατρῴον τὸ ἐν τῇ πατρῴῃ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῇ πατρῴῃ, vel τὸ ἐν τῇ πατρῴῃ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἀγριός, alter sit instar matris aut παιδίον aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ πατρῴον δὲ, τὸ ἐν τῇ πατρῴῃ ὅπως ἄγριον καὶ ἐν τῇ ἀπαλῇ ἥδη φοβερόν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; Foetus autem adhuc in tenebris aetate latentem ferus & in molli jam terribilis. Deinde verte. Et hoc mihi visum est admiratione dignum (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) quod admodum pueriliter &c. Sane etiam tale quid videtur attendisse Opsopoeus.

τῶν πατρῴων] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ πατρῴον.

33. Ἐν χροῖ . . . προστεταγμένοι] Et si praepositio hic vix absque queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herod. c. 5. ad verba παίζουσιν

in ὁμιλίᾳ, diximus.

46. Περιβάλα . . . καὶ ἀράμμοι] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἀγε Μικκίαν περιβάλα τῷ ἱκίῳ, καὶ ἀράμμοι ἀπικαμίζεσθαι. hocne αὐτὸς αἶσιν: involve hoc & auferte. De Graecis securus Opsopoeus utrumque singulari numero reddidit, age puer involutam picturam aufere. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὁμῶς ante ἀράμμοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam iusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commodè portari posset. At potest ὁμῶς sic per se satis intelligi, ideo nihil mutò; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mander quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post ἱκίῳ erat, servavi, quod Salmasius in punctum mutavit, id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμμοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est hacc Aristophanis Plut. 527. — ὅχι ἔστιν ὅτι ἐκ τῆς καλῆς ἀρετῆς, καὶ ὅτι ἔστιν. Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim eruas, (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas, Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Heruditi. Alkemado, in Praefat. ad Adonis Straka Sym-

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte contemplanda abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lumen artis nostrae laudant: ejus autem, propter quod debebat laudari, si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipis argumenti novitas.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soieri cogn-

γνώμιον τῆ γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἐμπροσθεν ἡγνομένην εἶσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις οὐκ εἶπε αὐτοῖς ἀρχολογεῖν ἢ ὑπόθεσις καὶνὴ εἶσα, καὶ ἀπαρτὴν τῆ τέχνης, ὡς οἱ παρέρχοντες τίθησιν ἡ ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ὅτι ἐφ' ἧς, ὡς Μικκίον, πρὸς τὴν μαθητὴν, πείθεσθαι ἡδὴ καὶ εἰκόνα, καὶ δασύμοιροι συνεκρίβηκεν οὐκ αὖτε, ἔτι καὶ ἡμῶν τῶν πολλῶν τῆ τέχνης ἐκαινέται, καὶ τὸ δ', ἐφ' ὅτῃ, καὶ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, καὶ πολλὸν ποιῶν λόγον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀκριβέσις τῶν πραγμάτων ἢ τῶν ὑποθέσεων καὶ νομῶν.

Ὁ μὲν ἐν Ζεῦξι, ἔτι, ὁρμηλότερον ἴσως Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σοτῆς ὁπικληθεὶς, καὶ ἔτι οὐκ

ε' ἡγνομένην] Sic habere J. M. Fl. B2. notat M. du S. Sed & habent ita aliae. d. Tōi δ'] ἴσως τῷ L. e' ἐφ' ὅτῃ, u] ἐφ' ὅτῃ δὲ, u καλῶς Graev. Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aquae istae picturae aeris, aquae salae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, curtus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distinguere potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in *Thest. Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo testorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine; vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capituli, quod vocabant in *encaustice* pingere, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro*: ac tertium accessisse, *resolentis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum *λεπιδό* oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario invenitur usurpatum, & oleum cederi incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miros *Fr. Junium* nihil de hac inventionem prode. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exproberetur quod *Protageni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, quod *manum de tabula* tollere nesciret, memorabili praeepto, nocere saepe nimiam diligentiam. J. F. R.

49. Tōi δ' ἐφ' ὅτῃ] Non puto recte cohaerere vulgaratam lectionem τῶ δ' ἐφ' ὅτῃ sed respondere sibi debere τῷ δ' ἐφ' ὅτῃ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse pu-

tabam, & si illud dū non inferamus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio.

Tōi δ'] Illud ἴσως τῷ, quod Cod. L. praec se tert. glossam olet, quam quis conjectans forsitan τῷ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. J. F. R.

Ibid. ἐφ' ὅτῃ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ἔτι καὶ ἡμῶν τῶν πολλῶν τῆ τέχνης ἐκαινέται, καὶ τὸ δ', ἐφ' ὅτῃ, u καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, καὶ πολλὸν ποιῶνται λόγον. Interpres Salmurienensis: *Hi namque nostrae lumen artis laudant, sed mentis & scopi nunt rectis & ex arte factum sit opus, nullam habens rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῃ esse mentem & scopum. *Opisopoeus* plane omisit. ἐφ' ὅτῃ, ἐφ' ὅ, ἐφ' οἷς. Graecis est, quae de causa, quae in re. *Herod. Polymn.* πωδάρμοι ἐφ' οἷς ἄλδοι, scilicet quanti quae de causa venisset. Sed in *Luciano* deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῃ. Puto igitur excidisse τὸ δὲ, idque absorptum esse a sequente vocula u, quo nullum in praeceptis membranarum frequentius est erratum. si igitur scribas, τῶ δ' ἐφ' ὅτῃ δὲ, u καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην καὶ πολλὸν ποιῶνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐκαινέται, laudare picturam, nunt recte & secundum artem sit facta, nullam habens rationem. J. G. G.

54. Σοτῆς] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in *Syriacis.* M. du S.

ὁμοῖον τι παθεῖν λέγει) ἐν τῇ πρὸς Γαλά-
 τας μάχῃ. ἢ βύλας, διηγήσομαι ἢ πε-
 το, ὅποιον ἐγένετο, εἰδώς. τέτρες γὰρ ἀλκί-
 μως ὄντας, ἢ πλῆθος συμπαρόντων ἔρων, ἢ
 ἢ Φάλαγγα καλῶς συναρμυῖαν, ἢ ὅτι
 μετὰ πεν μὲν προασπίζοντας τὴν χαλκοδό-
 ξας αὐτῆς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττά-
 ρων ἢ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ὅτι κέ-
 ρως δ' ἐκατέρωθεν ἢ ἵππων ἂν δισφυρίαν ἔσαν,
 ἐν δὲ τῷ μέσῳ, τὰ ἄρματα ἢ ἐκπηδῶσθαι
 μέλλουσα, δρεπανηφόρα ἐγδομήκοις, ἢ συνα-
 ρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας ταῦτα ὄντων,
 πάντων ποτηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὥς ἀμά-
 χων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. ἐκείνη γὰρ ἢ
 ὀλίγους δ' ἐραλίας ἐκείνης ὀδυσσεύσεως,
 ἢ μεγαλωσὶ, ἐδὲ κατ' ἄξίαν ἢ πολέμου
 ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τῶν
 πελταστικῶν τὸ πολὺν, ἢ φιλικόν. οἱ γυ-
 μνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἡμῶν δ' ἐραλίας ἦσαν ὥστε
 ἐδόκει αὐτῶν ἦδη σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρε-
 πῇ ἀφ' αὐτοῦ ἐκείνης ἢ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γεν-
 ναῖος, ἢ τακτικῶν ἐμπειρὸς, ἐν εἰς πα-
 ρῶν ἀθυμῶν. ἢ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλεφαντῶν

55minato, simile quiddam usu venisse dici-
 tur in pugna adversus Gallograecos. Si
 vultis hoc quoque, ut factum sit, enar-
 rabo. Cum sciret enim hos viros fortes
 esse, & numero plurimos esse videret, &
 phalangem valide densam, & in fronte qui-
 dem tegentes primam aciem loricated aere,
 introrsus vero & in versum stantes in acie
 vicanos quaternos armatos, cornua firmare
 utrinque viginti millium equitatum; e me-
 dia acie prorupturos currus falcatos octo-
 65ginta, & bigarum praeter hos alterum tan-
 tum: haec, inquam, videns, male sane de
 rebus suis speravit, qui invicta ista sibi pu-
 taret. Ipse enim, brevi tempore compara-
 to illo exercitu, non magnifice, neque
 pro dignitate belli, veniebat, paucos oppi-
 do ducens, & in his peltastas plerosque &
 levis armaturae homines: velites autem ul-
 tra dimidiam exercitus partem erant. Ita-
 75que jam videbatur illi pacisci, & honestam
 belli dissolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir for-
 tis & ordinandae aciei peritus, cum adesset,
 non passus est animum abjicere. Erant
 enim etiam sexdecim Antiocho elephant.

Hos

a Δισφυρίαν] Δισφυρίαν male J. H. Bz. Fl. P. Sed correxit S. Alioqui vel nulla Ed. praecunte corrigendum fuisset. b Ἐκπηδῶσθαι] Ἐκπηδῶσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et m. B. Item Ed. Fl. J. H. P. & c. c Αὐτῶν] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. J. H. Bz. Fl. P. & c. d Δι' ὀλίγων] Ita recte P. & marg. A. W. Δι' ὀλίγων Edd. e Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat M. du S.

66. Δις τοσαύτας] Δισφυρίαν. V.

72. Πελταστικῶν] Τετάρτη. V. Pelta scutum breve, si
 bene memini. G.

* Δισφυρίαν] Atqui currus falcati erant octoginta, haud
 plures. In C. legitur ἄνθ' ὁσίων, etiam prave. M. du S.

Ibid. Φιλικόν] Ηέξω. † V. Levis armaturae, pu-
 to. G.

† Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: La-
 tius melius. M. du S.

59. Ἐπὶ μετὰ πεν] Orporeus verterat: a tergo, pro,
 in fronte, satis imperite profecto. J. F. R.

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων ἢ εἰκοσι τεταγμένους
 ὀπλίτας] Quum toties haec sint ab viris doctis expla-
 nata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpre-
 tatur primas voces in media, unde utique patet eum
 non intellexisse. Orporeus & simplicius & propius ad
 intelligentiam, in profundum. Livius solet dicere in-
 trorsus porrectos ordines, introrsus patere actum, & la-
 titudinem aciei. J. G.

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic profundum de denso ex Hera-
 clan. supra ostendimus, ad Pifent. c. 12. & 41. De
 Mercet. c. 25. & 33. Sic Latini profundum etiam de
 dimensione horizontali, ut profundas silvas apud Lu-
 cret. V. 42. & Curt. VII. 7. 4. quod jam dixi in libro
 de Ambiguis. Quae de altitudine arborum interpreta-
 ri absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V. c. 68.
 Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάχθη μὲν ἡ πᾶσις ἰσχυρία. Et Xenoph.
 II. Hist. Gr. p. 472. citante Cl. Duker ad Thucyd.
 VII. 78. Item Diodor. Sic. p. 575. c. βαθεύα φάλαγγα
 γ.

Hoc jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immittere curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluas, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublati; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ τῆς ἐκείνου ὁ Θεόδωτος, ὅτι μὲν ἔχειν, ὡς οἶόν τε ἡ κατακρήφαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπὸ φαινόμενοι ἔστρα-
τῇ ἐπιδὼν δὲ σημήνη ὁ σαλπικτής, καὶ δὲ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἵεναι, καὶ ἡ ἵπ-
πῳ ἢ τῷ πολεμίῳ ἐπικαλῆσαι, καὶ τὰ ἄρ-
ματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν Φάλαγγα, καὶ
ἀφ᾽ ἑσθάντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτρα-
γας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντῶν ἐφ' ἑκά-
τερα τοῖς ἵππευσιν, τὸς οὐκὰ δὲ ἀνελπαφῆ-
ναι τοῖς ἀρμάλληταις, καὶ συναρπάζειν. εἰ γὰρ
οὕτως γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ
ἵπποι, καὶ ἐς τὴν Γαλάτας αὐτοῖς ἐμπεσόντες
Φεύγοντες καὶ ὕτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ἢτε αὐ-
τοὶ Γαλάται, ἢτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὕτω
πρὸς τὸ ὠρῶντο ὡς ὅπως ἐταράχθησαν,
ὥστε πῶρρον ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον
τῶν ἰσχυρῶν ἦσαν, καὶ τὴν ὁδὸν εἶδον
ἐπισπλῶντας ὀπισθεμώτεροι, ὡς ἀνὰ ἐν μέ-
λαντι τῶν πάντων σώματι, καὶ τὰς προπο-
μαίας, ὡς ἐς ἀρπαγὴν ὑπὸ φαινομένης,
πρὶν ἢ τὸ τόξον ἐξικλεῖσθαι, ἐκκλινάντες,
οὕτως

[f Κατακρήφαντας] Κατακρήφαντα P. g Ἐκέρων] Ἐκατόν P. h Τετρυγόνων] Δελφία τραχυτάτων. Sed nihil mutant Edd. f. Fl. H. P. &c. i Πρὶν ἢ] Sic habere f. Fl. H. & B2. notat M. du S.

97. † Τετρυγόνων] Πρὶν ἢ ἔχον λατρυγόνων. V.

† Τετρυγόνων] Edit. male τετρυγόνων.

91. adductum in Indice. Ἐπὶ τετάρτῳ autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descrip-
το, ubi ait: καὶ ἐγὼ οὐκ ἴδοντες ἐλεφάντας, ἢ ἐπὶ πρὸς
καὶ ἀπὸ πρὸς.

64. Ἐπὶ τετάρτῳ] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐπὶ τετάρτῳ. f. B.
68. Αἰτῶ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν.

Ibid. Αἰτῶ] Ita, uti conjecerat Vossius, P. Co-
dex. In impressis δὲ αὐτῶν. M. du S.

86. Τότε ἀνὰ τέτραγας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντῶν ἐφ' ἑκά-
τερα τοῖς ἵππευσιν] Quam vertit Benedictus tunc cum quatuor elephantis utrimque occurrere equitibus, imitatur Opsoporum, tunc una cum quatuor elephan-
tis utrimque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri es-
sent: certe securius poterant, tunc elephantis quater-

nos utrimque occurrere equitibus Galatarum.

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Taren-
tino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I. 18.

97. Τετρυγόνων] Mart. Debris ad Senec. leg. putat
τραχυτάτων. f. B.

Τετρυγόνων] Polyaeus καλεῖται de elephantis usur-
pat. Strateg. IV. p. 385. A. Sed Philostratus 61. uti-
tur hac, nisi quod ibi perpetam legitur τετρυγόνων
pro τετρυγόνων. M. du S.

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas Solanus
contulit, sic habent Edd. sed & P. & S. nec dubito
quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud
ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra Dial.
mort. XIV. ALEX. & PHILIP. ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ τόξον
ἐξικλεῖσθαι, φεύγοντες. Aelian. V. H. I. 21. τὸν
ἐπὶ . . . μὴ πρότερον λόγον μετὰ λαγχάνειν, πρὶν ἢ προπο-
μαίας

σὺν ἑδρῇ κόσμῳ ἑφθλγον· οἱ μὲν πεζοὶ, πε-
ριπειρώμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ
συμπατῆμενοι ὑπὸ τῆς ἰππέων, ὡς εἶχον,
ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτῆς, τὰ ἄρμαστα δὲ, ἀνα-
στρέφοντα καὶ ταῦτα ἐμπαλιν εἰς τῆς οἰ-
κέως ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλ-
λὰ τὸ ἔ' Ομήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπείωρ ἅπαζ τ' ἐς τὸ εὐδὺ
ὁδὸν ἀπετρέποντο, ἐκ ἀναστροφῆς τ' ἐλεφάν-
των, τῆς ὀπιθέτας ὀπισθαλόνες κείν'
ὄχρεα κροτάλιζον, τέμνοντες, ἢ Δία, καὶ
ἀλγιστῆς τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τ' φίλων
καταβάλλον. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταραχῇ το-
σούτῃ καταβάλλοντο, εἰποῖτο δὲ καὶ οἱ ἐλε-
φαντῆς συμπατῆρες, καὶ συναναρριπτόντες ἐς
ὑψος ταῖς προναμαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ
τοῖς ὁδοῖσι περιπαίοντες, καὶ τέλει, ἔταιχ' ὡς
κράτ' ὡς διδίδασιν τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλά' δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεισαν, πολ-
λὴν δὲ φόνον γενομένην, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβά-

modoque fugerent : ubi pedites quidem
confixi mutuo suorum jaculis , & ab equi-
stibus conculcati , qui toto impetu in illos
ruerent : curtus autem , relati & ipsi retro
in suos , non sine sanguine inter ipsos dif-
ferebantur , sed ut est apud Homerum ,

IO. Dederunt sonitumque ruinationum.

Equi vero semel recta regione viarum ex-
cussi , cum ferre elephantos non possent ,
dejectis aurigis , currus tantis steribus vacuos
raptant , secantes , per Jovem , & lacerantes
falcibus , si quos amicorum dejecissent ;
multi vero , ut in tanto tumultu dejicie-
bantur . Insequebantur vero elephantum et-
iam , qui conculcarent , & rostris in altum
jactarent corpora , & corripere , & con-
foderent dentibus : & tandem hi suis viri-
bus tradunt Antiocho victoriam.

II. Gallograeci autem partim in praelio
cecidere , magna caede facta , partim vi-

vi

a. E.] Solus. omisit h. b. Ἀποβάλλοντες] Sic dedi ex Fl. & Bz. Ἀποβάλλοντες P. Ἀποβάλλοις male J. H.
Alid. Fr. S. c. Κατιβάλλοντες] Κατιβαλόντες Mf. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον] Διφρόροι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συναναρριπτόμενοι ἕχον ἀπετρέλουν. V.

• Ἀνεκυμβαλίζον Edit. Cler. quam mutavit

M. du S.

ἵπποι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I. c. XI.
11. Οὐ πρότερον ἢ ταῦς ἀνέδροις, πρὶν ἢ τῶν ἱερῶν ἀνελθῆ-
ναι τὸ Θεοῦ. Ne plura addam. J. F. R.

3. Περιπειρώμενοι] Sic quoque in J. erat , sed a
supra posuit Solanus , ut qui περιπειρώμενοι legi velit,
addiditque conferendum Nostrum p. 254. Ed. Juno.
& Tom. altero , p. 172. Id est in Casari. c. 51. ubi
περιπειρώμενος τις μάλα καλῶς , legitur. Alter locus est
in Gallo , c. 2. περιπειρώμενος τῶν ὁδῶν. Adde &
mox hoc capite , τοῖς ὁδοῖσι περιπαίοντες. Unde qui-
dem usus hujus verbi ac vis probatur , minime tamen
inde conficitur , περιπειρώμενοι in περιπειρώμενοι mutan-
dum ; quin passivum hic praeferrem ; nam si medium
adhibere voluisset , qui mi dixisset : περιπειρώμενοι ἀλ-
λόμενοι. Plura ad significationem hujus verbi proban-
dam adduxit Rev. Jac. Elmer. ad I. ep. ad Timoth. VI.
10. Καὶ ἐαυτοὺς περιπαίοντες ὁδοῖς ποταμοῖς. Ubi & haec
Luciani , & Heliodor. L. IX. p. 438. & Plut. Gracch.
p. 842. profert. J. F. R.

6. Τα ἄρματα δὲ ἀνατρέφοντα] Uterque interpres

hoc loco somniat subversos currus , tanto ineptias ,
quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant ;
quae quemadmodum fieri possunt ? Praeterea didici ,
quum de subversione loquitur Lucianus , non ἀνατρέ-
φον illic locum habere , sed ἀνατρέπω. Sic in histo-
ria conscrib. ἀνατρέφω μένον τὰ τ' ἄλλα , & in De-
monacte ἀνδραπτόν τὸ σκάφος , ubi vertitur sub-
mersa nave , forsitan praeter auctoris & mentem & ma-
num , quae tantum vult aut voluit , subversa. Et no-
strum ipsum in Aristophanis Pace. ἄρματα δ' ἐν ἀνέ-
λοις ἀνατρέφοντα. At nunc intelliguntur retrorossi
vel reversi , ut in Scythia , οὐκ αἱ εἰς ἀνέτρον αἰμαὶ
ἐς Σκύθας Anacharis , αἱ μὲν Σόλων ἀπὸ βασι-
λεως profecto tam exigua , nota & obvia ignorari. Quin
etiam distinctio ponenda est post verbum ἀνατρέφον-
τα , sed hoc modo , τὰ ἄρματα δὲ , ἀνατρέφοντα καὶ
ταῦτα εἰς τοὺς αἰκίους , οὐκ ἀναιμωτὶ διεφύετο. Mox
male in Salaminio editum τὸ τὸ εὐδὺ ὁδῶν , quod in
hac editione repeti video , quum recte Basilienfes τὸ ἐς
τὸ εὐδὺ ὁδῶν.

J. G.

10. Δι-

vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeonem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, pudeat nos, inquit, milites, quorum salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitias, quid nos ad illos fururi eramus? In tro-paeo autem iussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Jam mihi videndum est, ne quod mihi contigit, Antiochi praelio sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna visa sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. At quibus ego confisus fuero, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est,

νοῖο, πλὴν πάντων ὀλίγοι, ὅποιοι ἔφθασαν
25 ἔς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι
σὺν Ἀλίοχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ προσίον-
τες ἄλλῃ ἀλλαχόθεν, ἀνέδυν ἡ βασιλέα,
καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας,
ὥς φασιν, Αἰχυνώμεθα, ἔρη, ὦ στρατιῶν,
30 οἷς γε ἡ σῴτηρία ὦ ἐκκαίδεκα τέτοις θηρίοις
ἔγένετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν ἔδεσμαι
ἐξέπληξε τῆς πολέμους, τί αἰ ἡμεῖς ἡμεῖν
πρὸς αὐτὴν; ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει
ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολᾶσαι.

35 Ὡρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τῶν
ὁμοίων ἢ τῷ Ἀλίοχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ
ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα μορ-
μολύκεια πρὸς τῆς ὁρῶντας, καὶ θαυμάιο-
ποιῖα, ἄλλως ἐκείνα γὰρ ἐπαιῶσι πάν-
40 τες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθην, ὅτι πάντων ταῦ-
τα ὡς λόγῳ παρ' αὐτοῖς ὅστιν ἄλλ' ὅτι μὲν
θῆλυα Ἰπποκένταυρον γεγραμμένη, τῷτο
μόνον ἐκπλήττωμαι. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὴ,
καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου sola marg. A. W. e Ἐπαιώνιζον] Sic J. P. S. H. Fl. Ἐπαιώνισεν Schol. & P. f Ἐγώ] Ald. ἐγώ. Sed marg. ejus ἐγώ, quod jam habebant recte cert. Edd. g Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, J. Fl. H. S. notat M. du S. h Ἐπεποίθην] Ἐπεποίθην L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλλὰ λέγειν ἐπὶ κη. V.

27. Ἀνέδυν] Ἐσφάουον. V.

10. Δίφροι δ'] ἀνικυμβολίζον] Ex Homeri Iliad. Π. v. 389. Mox κίῳ ἔχια κροτάλιζον, ex ejusdem poetae Iliad. A. 160. petita sunt.

J. G. G. Δίφροι] Homer. II. Π. 379. M. du S.

13. Αποβάλλοντες] Eth parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβάλλοντες, ex Fl. & Bz. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβάλλοντες legunt, accentu in penultima collocato, et duplex ᾱ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vet. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τήμοις sequitur, & sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore esserunt, quia ἀποβάλλω cum τήμοις non ita arcte cohaeret; nam quod κίῳ in Junt. a majore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, quum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam com-ma ante κίῳ tollere non dubitavi, quo sensum planiora redderem. Tum etiam accentum in κίῳ mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κίῳ. Est enim hic κίῳ pro κίῳ, i. e. κίῳ ἔχια, vacui cinguli,

Tom. I.

sed κίῳ f. κίῳ ab ἐκίῳ foret. Sic saltem κίῳ accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Edit. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit. Verum tamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε; mallet itaque legere τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβάλλοντες κίῳ ἔχια κροτάλιζον. Sessortibusque exussis vacuos cingulos cum strepitu rapiebant. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poetice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poetae alicujus verba non respicitur, id omisissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harn. c. 1. ubi νίκας in νίκην mutatum. At in praet. plusq. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde.

J. F. R. Ibid. κίῳ ἔχια] Homer. II. A. 160. M. du S.

17. Κατιβάλλοντο] MS. Regius κατιβαμβάλλοντο. J. B.

20. Περιπύρρις] Vid. paullo supra ad caput praecedens. M. du S.

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιών. . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. M. du S.

34. Ἐλεφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet Spanh. 406. M. du S.

PPPPP

AP.

ἔτεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μά-
τῳ ἄρα τῷ Ζεύϊδι πεποίη; ἀλλ' ὃ μά-
τῳ γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὲν τέχνης
ἕκαστα ὁρᾶτε, εἰς λόγον ἄξια δὲ θεάτρῳ δι-
κύνει.

novum ac portentofum illis videtur. Re-
liqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Mi-
nime vero frustra: vos enim pictoriae ra-
tionis periti, & cum arte inspicitis omnia.
Utinam modo digna sint theatro quae o-
stendantur.

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ.

HARMONIDES.

Αρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἦρθε ποτὲ Τιμό-
θιον διδάσκαλον αὐτῷ ὄντα, εἰπέ μοι,
ἔφη, ὦ Τιμόθιε, πῶς ἂν ἐνδοξέῃ γυνώμεν
ὅτι τῇ τέχνῃ; ἔτι ποιῶντα, εἰσοιταί μὲ οἱ
Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν,
ἐδιδάξω με ἤδη ἀρμόσασθαι τὴν αὐλὴν ἐς τὸ ἀ-
κριβές, ἔμπειν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὴν τι,
ἔμμελές, ἔτι ὑποβάλλειν τῆς δακτύ-

HArmonides tibicen interrogavit olim
magistrum suum Timotheum: Dic
mibi, inquit, Timothee, quomodo celebris
in arte fieri possum? & quo facto meo me-
Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, a-
gnosco beneficium tuum! docuisti me jam ac-
curate tibiam temperare, & inflare in ligu-
lam tenne quiddam ac modulatum, & ad-

α ὑποβάλλειν] Sic M. J. S. H. Fl. P. &c.

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis
sermonibus scribit, cujus iudicium videtur plurimi
facere. G.

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθιε] Παρίκει τὸ ἔφη, καὶ πε-
ποίητος ἔγωγε Ἀθηναῖος ἔην. V.

ΑΡΜΟΝΙΑΔΗΣ] Non est προελαλίς, sed Σέβαστις
sive commendatio.

1. Ἀρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm.*
Oxon. 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. 1. *M. du S.*

3. Τιμόθιος] Hic nobilissimus sub Alexandro ma-
gno floruit, de cuius Musica, qua Alexandrum ad
bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de
Regno. G.C.

Τιμόθιος] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres,
qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedae-
mone exulare iussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boë-
thio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Cassiod.*
ad *Athen.* p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto
constat; *Noster* autem *Boeotus*, ut mox patebit.
Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a vi-
zis doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. *Asp.*
c. 5. De *Milesio* *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium ca-
mens Alexandrum in convivio ad arma subito excita-
tum mox remisso cantu a furore ad quietem revoca-
vit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot.
Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῷ Φρυγίῳ] Modorum seu nomorum ratio cir-
cumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔθνος Bacchanalem
licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucundita-
tem, *Apul.* lib. 2. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica.
G.C.

Τῷ Φρυγίῳ] Sunt Harmonidæ quatuor solum mu-
sicæ modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius &
Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quin-
que constituent, addentes his quatuor *Æolium*, ut
Plato 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiod.* Epist. 40. lib. 2.
& libr. de Musica. Nisi sub Dorio *Æolium* involvat,
hæc enim duo sæpe confunduntur, ut in *Pindaro* qui
cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *αἰολίδα*
μουσάν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔθνος ubi male
Interpres *Oblop.* *atonitum*. voluit enim Harmonides
religiosum, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr.
2. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes
isti fere inter se dissentiant: tribuit Ionio τὸ γλαφυ-
ρόν. Interpres *summitatem*, vertendum erat *varium*, ut
apud *Apulejum* loc. cit. sic sæpe apud *Homer.* γλαφυ-
ρόν pro eo quod multos recessus multasque latebras ha-
bet.

Τῷ Φρυγίῳ] Qui pleniorē de modis musicis ideam
desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum li-
bros, quorum bellam nobis editionem reliquit *Clariss.*
Joh. Wallis *Oxon.* e theatro Scheldoniano an. 1682.
Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodie-
nam, comparatam. J.F.R.

25. Νῦν δὲ . . . ὁμοῦ μὲν σοῖ] Harmonides, cujus
nomine hunc libellum insignivit *Lucianus*, petit a
Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docue-
rat,

movere commodè digitos sublatione crebra ac positione, & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem servare, Phrygii illam quasi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem cavendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstrer digito, & ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinxisi Pandionidi, vicistisque in Ajace furioso, modulos faciente tuo illo co-

λυσ εὐφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὴν χορὴν, καὶ τὰ ἁρμονίας ἐκάστης ἀσφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίαν τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίαν τὸ βακχικόν, τὴν Δωρίαν τὸ σεμνόν, τὴν Ἰωνικὴν τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν ἐν πάντῃ ἐκμεμάθηκα ὡς σὺ τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τὴν αὐλητικὴν, ἐχὼ ὅρα πῶς ἀν' αὐτῆς μοι προσγένετο ἡ δόξα, ἡ ὡς τὸ πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πολλοῖς, καὶ δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ καὶ ἡ πρὸς πάντας, εὖδης ὅπως ἐρέσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τὸνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἄρμονιδης ἐστίν, ὁ ἀριστὸς αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοῦν ἐκ Βοιωτίας, ὑπήλυσας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμενῇ, ὅταν ὁμῶνύμῃ σοι ποιήσῃ τὸ μέλ, εὖδης

b [Εκμεμάθηκα] Καὶ μαμάθηκα W. c [Ενίκησας] Νικήσας Edd. & M. d [Ὁμῶνύμῃ σοι] Ὁμῶνύμῃ σοι Edd. omnes & M. Ὁμῶνύμῃ σοι. Marc. Ὁμῶνύμῃ σοι Pell.

rat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi compareret, doceat; quo & ipse digito monstratur praetentum; ὡς πρ, inquit, ὅτι ἐσὺ ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἰκοῦν ἐκ Βοιωτίας, ὑπήλυσας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰάντι τῷ ἑμμενῇ, τῷ ὁμῶνύμῃ σοι ποιήσῃ τὸ μέλ, εὖδης ἦν, ὅς ἐγὼ τοῦτονομα, Τιμόθεος ἐκ Θεῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egressus, tibiis cecinxisi Pandionide, & superior fuisti in Ajace furioso, &c. Caeterum in verbis sequentibus quod Marcilius pro ὁμῶνύμῃ σοι legit ὁμῶνύμῃ σου, certissima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecineras) sed quod σοι in σου mutat, ejus vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμῶνύμῃ σοι & τῷ.

Νικήσας . . . ὁμῶνύμῃ σοι] Postea in marg. Lectt. Lucian. Cl. sensus haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμῶνύμῃ σοι, & σοι, ita & Latini extulere cognominis sui & tibi. Serv. ad VI. Aeneid. vf. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret: illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III. c. 2. legendum conjectabam: apposita est cognominis sui fluvio. ubi Harduinus mallet: cognominis sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur: cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui. quo pacto Tacit.

XII. Ann. 55. cognomentum, hoc est nomen. Et Justin. IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ante τῷ nominare.

Ἐνίκησας] Sic Cl. sensus emendat, quem vel invitis codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur.

26. Τῷ ὁμῶνύμῃ σοι] Leg. τῷ ὁμῶνύμῃ σου. Th. M. Ibid. Ὁμῶνύμῃ σοι] Hoc erat quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic junior Milefii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμῶνύμῃ σοι; sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota ejus indicat. M. du S.

Τῷ ὁμῶνύμῃ σοι] Verissimam puto Marcilii conjecturam correctam a sensu τῷ ὁμῶνύμῃ σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milefium alterum, Poëtam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Caeterum Pandionidem fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent: Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum &c.

Τῷ ὁμῶνύμῃ σοι] In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etfi vulgatum ὁμῶνύμῃ σοι μάλα relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit.

ἔδειξεν ἢ ὅς ἡγνόει τὸν ὄνομα, Τιμόθεον ἔκ Θη-
βῶν· ἀλλ' ἐνθα αὖ καὶ νῦν Φαῖης, σωθέουσιν
ἔπι σὲ πᾶσι, ὥς τ' ἔπι τῇ γλαῦκα· τὰ
ὄρνεα· ταῦτ' ἔστι δὲ ἄτ' ἡνθά μιν αὐλητὴς
γενέσθω, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπότηκα τὸ πόσιον τὸ
πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἀνθ' ὅ ἐν-
δοξον εἶναι δι' αὐτὸ, ὅς κ' αὖ δεξαίμην, ἀγνώ-
στῳ μοι προσγενόμενον, ἔδ' εἰ Μαρσύας, ἢ
Ὀλυμπος γεγενησθῶ μέλλοιμι λαθάνων. ἔδεν
γὰρ ὅφελ' ὑπορρήτη, Φασι, καὶ ἀφανὲς τῇ
μουσικῇ. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδου-
σόν με, ὅπως μοι χρηστὸν καμαυτῶ, καὶ τῇ
τέχνῃ καὶ σοι διττὴν εἶσομαι τὸ χάρις, καὶ
ἔπι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἔπι τῇ
δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται ἔν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ',
ὦ Ἀρμονίδη, ἔρως μόν', ἔφη, εἰ ἴοι, ἐ μί-
κρ' ὑπ' ἀγμάδι, ἐπαίνε, καὶ δόξης, καὶ
ἐπίσημ' εἶναι, καὶ γιγνώσκειας πρὸς τῶν
πολλῶν· τὸ τοῦδε, εἰ μὲν ἔτι σὺ πῶς ἐς τὰ
πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πο-
ρίσθαι, μακρὸν αὖ γένοιτο, καὶ ἔδ' ἔτι πῶς ἀ-
παντες εἰσομαι σὲ· πῶς γὰρ αὖ εὐρεθείη ἢ θέα-
τρον, ἢ γὰρ οἱ ἔτι μέγα, καὶ ὅπως αὖ-

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen,
Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc
etiam conspicendum te praebes, concurrunt
ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec
sunt, propter quae tibi canendi optavi, & pro
quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam
quandoquidem canendi facultatem, a celebri-
tate nominis separatam, non receperim, si in-
glorio & ignoto contingat, neque si Marsyas
aut Olympus in illa obscuritate futurus sim.
Occultae enim ajunt, nullus est respectus
Musicae. Verum tu, inquit, & haec doce
me, quomodo & me ipso & arte utendum sit:
& duplicem tibi habebō gratiam, & de can-
endi facultate, & quod maximum, gloriae
etiam, quae inde continget ipsius nomine.

2. Respondet igitur illi Timotheus: Tu
vero, inquit, Harmonide, amare te noris
rem non parvam, laudem & gloriam, & ut
insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc
vero si sic in publicum prodians, tuique an-
diendi copiam faciens, praestare tibi velis;
longum fuerit, & ne sic quidem omnes te no-
verint. Ubi enim aut theatrum inveniat, aut
circus ita magnus, in quo tibia canas
Grae-

a τὰ ὄρνεα — πεπότημα] Tredecim illa verba defunt in F. Adfunt in ceteris ad unam omnibus. Adfunt
etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τῇ γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit &
volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta uti-
tur dimicatione, nam avicularum multitudine cir-
cumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in ar-
cum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur ac-
cipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laër-
tius scribit Timonem Philaesium hoc nomine maxi-
me reprehendisse Arcefilaum, quod is populares plau-
sus non aliter consecraretur, atque noctua frequenti
avium conventu claudi consuevit.

Hac ait, & turbam dextra levaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inersa,
Illa super solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob hac tam non praclara superbis?

Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit.
G.C.

Ἐπὶ τῇ] Aves circa nocturnam. Caetera enim sunt
interpretis non Luciani, de hoc proverb. Aristot.

Laërt. Dio Chrysostomus, alii.

Ἐπὶ τῇ γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. Aelian. de Anim. I.
M. du S.

29. Ibid. τὰ ὄρνεα] Saltus quem tyrotheta in Juno. fe-
cit, videtur natus a similitudine terminationis in καί.
Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπότημα omisit.
F.F.R.

30. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄτ' ἡνθά μιν] Lege δ' ἄτ' ἡνθά μιν...
Th. M. At illud δ' ego jam in Edd. antiq. reperi.
F.F.R.

34. Μαρσύας] Vid. infra advers. indoct. c. 5. F.F.R.
35. Ὀλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5.
M. du S.

Ibid. Οὐδὲν γάρ] Τῶν λαθάνουσας μουσικῆς εἰδὲς λόγῳ.
Vide Interpr. Persii ad Sat. 1.
F.B.

36. Φασι] Meminit hujus proverbii Gellius XIII.
30. A. V. Adde & Eurip. Med. 541. Item Suetonium.
M. du S.

Ibid. Ἀφανὲς τῇ μουσικῇ] Hujus adagii sensus est,
quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, per-
id-

Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subijciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam; sed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime du- cens ad gloriam via ista est: si nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: (sive vituperent sive laudent) his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putabo. Vide quomodo hoc demonstrum. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibi cinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos qui melius judicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii majorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt carentis, ut plaudant aliquando vel sibilent:

λήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθή-
ση αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τὴν εὐχὴν,
ἐγὼ καὶ τὴν ὑποθήσομαι σοὶ· οὐ γὰρ αὐλεῖ
μὲν καὶ πρὸς τὰ θεῖα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον με-
λέτω σοὶ τὰ πολλῶν. ἢ δ' ἐπιτόμῳ καὶ ῥα-
τῇ ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγῃ, ἥδε ἔστιν. εἰ γὰρ
ἐπιλεξάμεθα τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι τῆς δέξιν
καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμ-
φιλόγως θαυμαστοί, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρω πει-
στοὶ, εἰ τέτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐ-
λήματα, καὶ ἔτοι ἐπαινεῖσθαί σε, ἅπανσιν
Ἑλλήσιν νόμιζε ἡδὴ γεγενησθαι γνώριμος· ἔτι
βραχυῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι.
εἰ γὰρ ἔς ἅπαντας ἴσασιν, καὶ ἔς θαυμάζου-
σιν, ἔτοι δὲ εἰσθῆναι σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄν-
τα, τί σοι δεῖ τὰ πολλῶν, οἳ γε πάντως
ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρίναι δυναμένοις; ὁ
γὰρ τοι πολὺς ἔστος λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοῦ-
σι τὰ βελτίω, βάναστοι ὅλως οἱ πολλοὶ αὐ-
τῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ πρὸς ἄλλους ἐπαινεῖσθαι
πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεῖσθαι τῆτον·
ὥστε ἐπαινεῖσθαι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ ἔν καὶ τοῖς
ἀγῶσιν, οἳ μὲν πολλοὶ θεῖαι· ἴσασιν κρο-
τῇ-

b Tē] Sic Edd. τοῦτο W. c Kai] Deest in Edd. Adeft in W. d Ἐπαινεῖσθαί] Sic M. recte & Edd. Excepta Bz. quae vitiose ἐπαινεῖσθαί. quod Vorst. tamen mutaverat in ἐπαινεῖσθαί. Sed —τομαι in prosa ulitatus. e Οὐς ἅπαντες ἴσασιν, καὶ ἔς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab ἔς ad ἔς omisit Fl. quae adfunt in cett. f ἴσασιν] Sic dedi ex L. Edd. quid M. habeat nescio, abscissa enim haec sunt. M. du S.

59. Ἐπ' ἀμφοτέρω πειστοὶ] Πρὸς τὸ ψάγειν & ἰκάνειν. G.

inde esse, quasi non habeas Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram superes atque Orpheu cantu,
Non eris ignota gratia magna lyra. G. C.

59. Kai] W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφο-
τέρω. M. du S.

Ibid. Ἐπ' ἀμφοτέρω πειστοὶ] Benedictus, spectata utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Opsopæus, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc ad verba vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utramque, vel in utroque, nempe & reprehendendo & approbando. J. G.

61. Ἐπαινεῖσθαι] Ubi legimus, εἰ τοῦτοις Φημί ἐπι-
δείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ἔτοι ἐπαινεῖσθαί σε, ἅπανσιν

Ἑλλήσιν νόμιζε ἡδὴ γεγενησθαι γνώριμος. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit; legendumque sit ἐπαινεῖσθαί. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos; jubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. His, ait, si artem tibi canendi ostenderit, iique te laudaverint, jam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima. J. J.

66. Τί σοι δεῖ τὰ πολλῶν] Ut mima illa: satis est equitem mihi plaudere. J. B.

73. ἴσασιν] Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam pro uerbo, quod in aliis est, vidissem. M. du S.

τῆσαι ὥστε, καὶ συρίσαι, κρίναι δὲ ἑπτὰ, ἢ ὥστε, ἢ ὅσοι ἂν. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονί-
δης οὐκ ἔβη προῖσαι. μετὰ γὰρ αὐλῶν,
φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμό-
τερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνυσε τῷ αὐλῷ, καὶ
ἀπεφάνητο ὅτι τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐ-
τὸ καὶ πρῶτον καὶ ὑστάτον αὐλήσας ὁ Διονυ-
σίος.

Ὁ μὲντοι καὶ Τιμοθέος λόγος, ὁ οὐκ αὐ-
ληταῖς, ἐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησάει μοι δο-
κεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγοντο, δη-
μόσιόν τι ἐκιδυκνύμενοι, καὶ πολλῶν
ἐπαίνων δεδύμενοι. ἐγὼ γὰρ ἐν ὅπῳτε καὶ αὐτὸς ἐνε-
νόηεν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτην
ὅπως ἂν τάχιστα γνωδείην πᾶσι, τῷ Τι-
μοθέει λόγω ἐπόμην, ἐσκοπέμην ὅς τις
ἀριστὸς εἴη τῷ τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύ-
ουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὅς αὐτὶ πάλιν ὑπέκλειεν ἂν.

*judicant vero aut septem aut quinque, aut
5 quouscumque tandem. Illa quidem Harmoni-
des perficere non potuit. Inter canendum
enim, narrant, cum primum in certamen
descenderet, contentius prae honoris cupi-
ditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam
80 exspiravit, & sine coronae honore in taber-
naculo mortuus est.*

3. Verum Timothei illa oratio, non ti-
bicinibus neque Harmonidi solum dicta mi-
hi videtur, sed qui gloriam adamarunt
omnibus, cum publicum quiddam profi-
tentur, cum populari laude opus habent.
Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea
ratione similiter, & quomodo celerrime
possem innotescere omnibus, quaererem:
Timothei sermonem secutus, dispiciebam
90 quis in hac urbe esset praestantissimus, cui
fidem reliqui habeant, quique unus sit in-
star

a Δε] Δε L. Δε Fl. J. P. &c. b Οὐκ] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἡμελλες] Οὕτω δὲ ἄρα τὸ ἡμελλες ἡμῶν
φαίνεται τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀ-
πάσης ὁ γνῶμων φασί, καὶ ἑρδὸς καὶ ἄνθρωποι τοιοῦτοι. In hoc
loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurien-
sis: Tu igitur nobis reuera talis videri debebas, quo-
niam virtutis optimis caput es, ut ajunt, quoniam
regula. Alii pejus. Laborat locus prava distin-
ctione, quae sic est emendanda: ὅτω δὲ ἄρα τὸ ἡμελλ-
ες ἡμῶν φαίνεται τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον,
ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, φασί, καὶ ἑρδὸς καὶ ἄνθρωποι τοιοῦ-
τοι. Tu igitur reuera talis nobis esse existimaris, ni-
mirum princeps civitatis, quodquo sano praecipuum
est, optimis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.
Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῇ, & omissa
copula, & inepte sententia ostendit. Μάλλιν elegan-
ter hic est δικιμάζομαι existimor, ita me comparo,
ut pro tali habear & existimer, ut apud Homerum,
quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ ἢ ἐγὼ πρὸς ἡμελλιν εὖ ἀνδράσω ὄλβιος εἶμαι.
Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἡμελλιν, ἑρδῶν, ἰσομαζόμενον. J.G.G.
Οὕτω δὲ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam
suum, virum principem, Ἐσκοπέμην, inquit, ὅτῳ
ἀριστὸς εἴη τῷ τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ
ὅς αὐτὶ πᾶσιν ἀρετῶν ἀντίοικον. Οὕτω δὲ ἄρα τὸ ἡμελλες ἡ-
μῶν φαίνεται τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἢ
ἀρετῆς ἀπάσης γνῶμων φασί, καὶ ὁ ἑρδὸς καὶ ἄνθρωποι τοιοῦτοι.

Apparet rescribendum ὅτω pro ὅτω. Lucianus sci-
licet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timo-
thei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis ci-
vium esset optimus, & cuius consilium sequeretur reli-
qui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero
tu jure merito mihi videri debebas; quodquo sano praeci-
puum est, optimis virtutis norma, ut ajunt, ac talia
talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem
Gracii, quam Vir ille Cl. vulgata multo me-
liorem dat p. 978. Sequitur, *si δὲ σοὶ διέμην τὰ μὲν,
καὶ ἐν ἐκπύρωσιν αὐτῶν, καὶ ἢ ὅτω φαίνεται, καὶ ἢ ἐπὶ
πύρῳ καὶ μετὰ τὴν ἐκπύρωσιν εὖ καὶ ἡμῶν τὰς ἀπάσας λα-
βόντα.* Sic connectenda haec arbitror; sublato post
φαίνεται puncto, quod in vulgato conspicitur. Ver-
to: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses,
foret ut ita viderer jam spem meam terminum tetigisse, in
cuius suffragio suffragia omnium complexus.* J. J.

Οὕτω] Sic L. uti emendari jussit J. J. G.
M. du S.

Ibid. ἡμελλες] Verbi μάλλιν vis apud nostrum in-
terdum haec est, ut verisimilitudinem quandam co-
fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet*, &
similia. Luculentum praesertim exemplum est in
Scytha p. m. 593. ὃ καλεῖται ἡμελλες ἐπὶ τῇ γνῶ-
μοι. Et p. 597. extr. ὃ ἡμελλες ὅτω ἀρετῶν ἀντίοικον.
J. M. G.

ἡμελλες] Huc quadrant quae Clar. J. J. in Lectr.
Lucian. p. 20. contra Th. Magist. adfert, dicens:
ἡμελλες, αὐτὸς Th. Mag. Ἀτταί, οὐκ ἡμελλες. Atqui
pas-

star omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me spei venire *putabam*, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jacemus aleam; re autem vera idem est, quasi omnibus undecumque hominibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te & singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestantiorum. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis singulos habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephorum, & senum insuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina amplissimum

ἔτι⸱ δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνασθαι τῷ
 δικαίῳ λόγῳ, ὅτι⸱ τὸ κεφάλαιον, ζήτησις
 ἀπάσης ὁ γινώμων, Φασί, καὶ ὁ ὁρθὸς κανὼν
 τούτων. εἰ δὲ σοι δείξαμι τὰ μὰ, καὶ σὺ
 ἐπαυέσεις αὐτὰ (εἴη γὰρ ἔτω Φανήσας) καὶ
 δὴ ὅτι πέρας ἦκειν με τὴν ἐλπίδῃ, καὶ μὴ
 ψήφω τὰς ἀπάσας λαβῶσα. καὶ τίνα γὰρ ἂν
 πρὸ σὺ ἐλόμην, ἔχι τῷ παλαίῳ ἂν εἰκό-
 τως νομιθεῖν; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς
 ἀναρρίψωμεν τὴν κύβιν, τὰ δ' ἀληθεῖς, ὥσπερ
 ἂν εἰ τοῖς ἀπαύχουσι ἀνθρώποις ὅτι περὶ
 μὴ τὸς λόγους. ἔχον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ
 ζοῦν ἅμα πάντων συσκευαμένων, μόνῃ αὐ-
 τὸς ἀμείνων ἂν ἦτα. οἱ μὲν γὰρ τὴν Λακεδαι-
 μονίαν βασιλεῖς, τὴν ἄλλαν ἐκάστη μίαν ψή-
 φον φερόσιν, ἐκείνοι μόνον ἐκάτερον αὐτῶν,
 δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς
 τοῦ γερσίων προσέτι, καὶ ἅλως ἀπάντων ὁ πο-
 λυ-

ε οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν Edd. quas vidi, omnes. Sed ἔστιν recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σπινθίς ἐ⁹⁴ καυστικόν
 τῶν μηχανικῶν, καὶ γῆρας † γεωμετρικόν. V.

3. Επιδικυρόμεν] Ἡ ἐπιδικυρόμεν ὑπερπυτελικόν, ἡ ἐπιδικυροῦμεν ὑκτικόν. V.

* Καρυσσινί] Καρβίνο. C.

† [uncertain] Vid. Schol. in *Leontianum* & 2. Lib. *Re-*
Med. *M. du S.*

passim Lucianus, Scriptor Ἀσπιότατος, Ἑλληνας, ἑλληες, ἑλλη. In *Harmonide* (h. l.) τὸ ἑλληες ἡμῶν φαίνεται. &c. In *Scythia*, Πάλλιν εὐδὲς ἑλλάνιν αὐτῶν ἵσταται. Ibid. ἑλληες ἔσονται γένος Ἀνέχοντο. In *Hermotimo*, Ὁ δὲ ἔδωκεν ἑλλαν ἡμῶν τὸ ἑρμῶν. Item in *Scythia*, καὶ ἑλλαν ἔτι Ἀσπιότατος τῷ γένει. Et in ipso *Thucydides* loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse *Thomas*, ὡς ἑλλαν τὸ ἑλάνωσιν περιέδωκεν. Hæc *Jensius*. Cum Tb. Magistro tamen etiam facit *Maeris Asiaticæ*. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἑλλαν. Sed & ἑλλαν *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἡβουλέμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic *Snid.* Vid. *Maistre* de *Dialect.* p. 58. nec amat *Nofter* ἑπικρατικίζω. Vid. ejus *Lexicon.* & *Rbes. Præcep.* 20. F.F.R.

96. *Quæres*] Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm. Jmf.* deletum voluit; sed in *Parif.* hæc passim includerentur; quare ea sic reliquimus.

2. Ὁσα λόγῳ μὴ εἶναι ἀποδεδειγμένα ἢ ἄλλῳ τῷ

δι' ἀληθείας.] Itaque juxta proverbium in uno viro aleam
jaciemus. ac reuera perinde fueris. At λόγῳ non signi-
ficat juxta proverbium, sed verbo, & opponitur ei τὸ
ἀληθές, re ipsa. Verte igitur locum: Itaque verba
quidem super uno viro aleam jaciemus; sed re ipsa, &c.
Sic in Reuivis. c. 6. Λόγῳ μὲν ἡμεῖς ἡρώδῃ τὸ αὐτολογίαν
τὸ δὲ ἀληθές ὤμας. Ubi rursus male Interpres: neque
oratione ob hoc florilegium commendat, imo vero vos
ipfos. Debit: verbo quidem me collaudans eo flore-
gium; re vera vos. In Timone. c. 8. dixit pro eo Lu-
cian. Οὐτως μὲν εἰπὼν, & ὡς δὲ ἀληθὲς λόγῳ. L. Bos.

Ὁς λόγῳ — τὸ δ' ἄλλοις] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. Duker. ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἄλλοις & τῷ ἄλλοις ἵερπε opponi simulationi, *παροίσει* — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Ἰβοναί*. Nicocl. p. 76. Τῷ βασιλεὺς τὴν μὲν λόγῳ διαπραγματεύσας, τὴν δ' ἄλλοις τραπεζίαν ἔχοντα. Plura vid. ap. Rev. J. A. Elshner. ad ep. ad Coloss. c. 2. 23. J. F. R. 2. *Ἀναρτήσαντες τὸ νότον*] Vid. *Paroemiogr.* sic. p. 604. (i. e. pro *Imagg.* c. 16.) J. B.

λυφηφότατος ἐς παιδεία. σὺ γὰρ καὶ μάλιτα
ὅσῳ τ' Ἀθηναίῃ αἰεὶ καὶ σὺ ζῆσσαν φέρεις, ὃ καὶ
ῥαῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ὡς γὰρ τὸ
μέγεθος τῆς τολμήματι, καὶ πάντοτε δικαίως
ἀν' ὀφειλόμενα. καὶ κείνο δὲ, ἢ Δία, προσέτι
καὶ αὐτὸ ῥαῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπα-
σις ἄλλότριον τὰ μὰ εἶναί σοι ὅς πώλεως
τε ἐκείνης εἰμὶ, ἢν πολλάκις εὖ ἐποίησας,
τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ
μὲν παντὸς τῶν ἔθνους ὥστε ἢν πᾶσι καὶ ἰδὼν ἐμοὶ ἐς 20
τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐς τὸν λόγον, καὶ
ἐλάττωσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' ἔτι Ἀθηναῖς

suffragandi jus habes, ea maxima de caus-
sa, quod candidum semper & salutarem
fers calculum: quae res etiam mihi in
praesenti facit fiduciam, qui propter rei
quam conor magnitudinem, merito perter-
rear. Adhaec illud etiam profecto animum
mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt
mea, qui tum ex ea urbe sum, quam saepe
tu ornasti, primo quidem privatim ipsam,
iterum vero publice cum gente universa.
Itaque si forte nunc etiam in sequiorem
partem inclinent, dum loquor, calculi,
paucioresque sint meliores, tu adjecto illo
Mi-

a Αὐτῇ] Sic recte L. Αὐτῇ male Edd. Αὐτὸν Pell. b Ἀλλότριον] Ita Edd. J. Fl. H. P. &c. nisi quod ἀλλό-
τριον Bz. male. Ἀλλότρια Jenson & Pell. quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex alijs Codd. hic ni-
hil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν Λοκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νεομηκόσιν ἀνέκειν-
το, Λοκὴν ὁ Πλήρης, ὡς περ τοῖς ἡγεμόσις ἡ μέλαινα ὁ ἡ

τετρακμήνη. * V.

* Hoc Scholium in Edit. Cler. relatum erat ad verbum
paullo praecedens, πολυφρότατος. Id vero mutavit Solanus,

sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum.
J. F. R.

12. Τὴν Λοκὴν] De his calculis res nota.

J. B.

16. Αὐτὸ ῥαῖν] Non facile puto ex his verbis
[καὶ κείνο δὲ ἢ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ ῥαῖν ποιεῖ, τὸ μὴ
παντάπασις ἄλλότριον τὰ μὰ εἶναί σοι] concinnum erui
posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus
scripturam, ubi legerim, καὶ κείνο δὲ ἢ Δία προσέτι
καὶ αὐτὸ ῥαῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασις ἄλλότρια τὰ μὰ
εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem,
cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi in-
star omnium fore dixerat, semper album & servan-
tem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui
se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto
gravaret, timore levare. Sed profecto, pergit, illud
quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non
sunt a te prorsus alienae.

J. F.

Αὐτὸ] Vorstii & Jensoni Emendationem firmat L. Co-
dicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legi-
tur, ut hic, αὐτό.

M. du S.

17. Ἀλλότριον] Vorstius & Jensonius ἀλλότρια mallent.
Ego nihil muto.

M. du S.

Ἀλλότριον τὰ μὰ] Recte fecit Solanus, qui nihil hic
mutaverit; nam, etli mirum nonnullis videbitur,
singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus
verus, qui exponi potest per ellipsin χρέμα, vel τι,
ut significet: *meas res tibi esse alienum quid*. Quod
eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis
auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant se-
quentia, Noster supra, Zenx. c. 4. οὐκ εἰσι ἰπποὶ
Aelian. V. H. III. l. p. m. 167. Ἀγνοῦνται δὲ τὰ ὕδατα
ταῦτα ἐς τοὺς λουσαμένους ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I.

Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθηναῖ. Thucyd. I. 6.
Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδος. Nam quia neutrum
plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens
erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare ση-
μεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quo-
que adjectiva gerundiva singulari num. solent addi
pluralibus, eadem analogia: ut: Epist. §. 37. Ed. Ro-
land. p. 68. Ταῦτα μὲν οὖν παρὶ γὰρ ποιητῶν. Hippocr. S.
1. Aph. 15. Τα προσάμματα δούτιον. danda sunt alimen-
ta; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Et-
si eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri
notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur.
cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt
Grammatici, simplicissime omnium exponitur per
ellips. χρέμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: a-
nimalia, sive pecus est aliquid currens. Omnia enim
verba originem vel saltem terminationem suam de-
bere prisco ἴσθαι, recte conjicit S. Clarke ad Ho-
mer. Alius autem singularis & plur. concursus vi-
cissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fe-
re perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singu-
larem, vel collective ad totam orationem praemis-
sam, ut apud Nostrium de Salt. c. 1. Ἀπὸ δὲ τῆς —
καὶ ταῦτα, παιδεία συντροφία & Ἀριστοφ. Plut. 17. Sed
melius convenit hoc Ἀριστοφ. Plut. 887. Ταῦτα δὲ
ἔστι, πολλὰ ἐστὶ; alibi ταῦτα ἔστι, vid. Ind. Kusteri.

J. F. R.

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem
suffragiis in Areopago damnandum suo calculo serva-
vit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Con-
su-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi fatis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *sonnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbræ verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium - - Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem.

προστιθείς, ἀναπλήρω τὸ ἐνδεὲς τῶν σεαυτῶν, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκείον σοι δοκεῖται.

Καὶ γὰρ ἐδὲ ἐκείνῳ μοι ἰκάνον, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἐνδοξὸν ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινέοντες πρὸς τὰ ἀκροάσιον οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασί, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθές, ὅτι τῷ παρόντι οὐδὲν ἄμφισβητον ἐστὶ, ὅτι ὡς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον χεῖρ παιδείαν δέξαι νομίζεσθαι, σοὶ γὰρ δόξαν, ἢ πάντων. . . . ἐμφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ἕτα μέγαν ἀγῶνα.

9. 'Επῶν] Sic Edd. omnes. 'Επαίωσι Angl. P. & L. item marg. A1W.

28. 'Υπέρβια] 'Αἰσῶσια. V.

sule etiam, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. & nostrum in *Avat.* c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philos.* p. 568. Ed. Lips. proverbio *Miserus calculus*.

24. 'Επανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & *rector* provinciae, quaecumque depravata sunt *corrigere* & restituere: tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare.

29. 'Επῶν σκιαί] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius *ἐπαῖων σκιαί*, ut *σκιάς* dicitur apud Pindarum.

'Επῶν σκιαί] Λόγῳ ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laert.* Democr. 246. D. & *Plus.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγῳ δ' ἔργου σκία κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. *ἐπαίων*. *Phil.* *lemon* Casaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μὲν δὲ πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Em.* p. 295. B.

30. Οὐτῷ ἀκριβὲς . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, ὅτι ἀκριβὲς ὅτι ἔμῳ. ὅτι ἀμφισβητῶν ἐστὶ, ὅτι ὡς ἂν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέξαι νομίζεσθαι, σοὶ γὰρ δόξαν ἢ πάντων. Salmurienfis sic transtulit: *Hic lucubratorum meorum exaltus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἢ πάντων* omisit in versione. Cetera satis inscite. Vertere: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sit ne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est & aliis etiam erit, instar omnium.

Tom. I,

Ibid. 'Ορῶ] 'Ορῶ sive finis hic est definitio. Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. σοὶ γὰρ δόξαν absolute positum, ut sexcenties.

32. 'Αλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέξαι νομίζεσθαι σοὶ γὰρ δόξαν ἢ πάντων] *Opsopæus* apud *Basileenses* & *Bourd.* *delotium*, sed aut optimum juxta disciplinas existimandum est, quod tibi apporet (sic *Bourd.* *delotius*. at in *Basileensi* oportet) gloriam, aut omnium. *Benedictus*, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet illas voces σοὶ γὰρ δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, quum certe *Lucianus* de judicio agat, non de gloria; & editioni *Basileensi* adscripsit pater, *suo judicio*. Sed quum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omisit duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, quum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.

33. 'Ἡ πάντων . . . ἐμφημεῖν δὲ] Elegans ἀπεσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter *Clarissimum Gronovium*. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicavit, id quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere. ὅτι ἀμφισβητῶν ἐστὶ, ὅτι ὡς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δέξαι νομίζεσθαι, σοὶ γὰρ δόξαν, ἢ πάντων. ἐμφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς ἕτα μέγαν ἀγῶνα χερσὶν. Nihil

Q9999

amg

χωρῶντα, δέχαιμεν γὰρ, ὃ θεοὶ, λόγου δέχοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῶν τὸ πρὸς τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ λαπὼν παρρητίας ἐς τὰς πολλὰς παρῶναι. πάν γ' ἤδη τὰ δῖον ἦτον φοβερόν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νικηκρότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem tributam ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

40

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optima eruditione oportebit censere, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnino. Absque ominari oportet enim, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit iudicari vel optima eruditione, si tibi, unice arbitretur, ita visum fuerit, vel omnino possimum. Neque nunc amplius locus dubio incertum relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicant, & sic de universa estimatione omnium nihil certi quæsi decerni. Sed tunc iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πρώτων repressit loquendi cursum, quum debuisset sequi χρίστων, vel simile.

J. J.

Ἡ πρώτη . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edicuravimus, quibus ἀποσιώπησι designaretur; quo factum liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, præsertim cum posterior Interpretes recte apoliopelin observavit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua Casaub. ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic prætexit.

M. du S.

38. Πᾶν γ' ἤδη τὰ δῖον ἦτον φοβερόν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νικηκρότι.] Hoc loco τὸ μέγαλα non παρίηται, sed eo quod in pluribus locis Græciæ certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quæ

minus celebra erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Pise ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Egypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniz ab Archelæo rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem πρὸς τὸν Ἀρχιλάῳ ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίᾳ κατιδιζέειν, ἥντι δὲ ἐπ' ἐνταῦθα, ὡς φησὶν, ἡμίρας ἱσαρίθμων τῇ Μοίρᾳ. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7. ad hæc verba, κραιναὶς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: εἰ δὲ ἀπὸ τῶν Παναθηναίων ἢ τῶν Ἡρακλείων, ἢ τῶν Ὀλύμπῳ &c. Vetus inscriptio Romana, de qua J. J. Scaliger lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenæa recenset Hesychius, Ὀλύμπῳ ἢ Ἀθήνῃς ἐργάζετο. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandeetis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quæ sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quæ Pise celebrabantur.

J. P. a G.

39. Τὰ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα] Cons. supra Herodot. c. 1.

M. du S.

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

Non primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae causa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Ootipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustrum. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΙΟΥ * πρῶτος Ἀνάχαρις ἀφίκειο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὅπτιν-
μία δ' Ἑλληνας, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ
αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
ὁπτιηδυνμάτων φιλομαθὴς τ' ἀξίαν οἶκα
δὲ, ὃς βασιλεὺς γένετο ὢν, ἐδὲ τῶν
πυλοφορέων, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν
ὃς δημοκρατοῦν, οἳ οἱ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτά-
ποδες καλέμενοι· τὸτο δὲ ἐστὶ, δύο βίων
ὁδοσπότιον εἶναι, καὶ ἀμάξης μίας. ἔτι
ὁ Τόξαρις, ἐδ' ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύ-
θας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε καὶ μετ' ὃ
πολλοὶ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνησιν αὐτῷ ἐ-
14

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκυθῆς. conf. c. 7. pr. a. Πρῶτος] Sic Bz. P. S. A. Πρῶτος Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. b. Qu] Sic recte Edd. vett. Qu male recentiores. c. A-
σίου] Ἀπίου W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐντέμνησιν] Ἐπαγγέλλουσι. V.

ΣΚΥΘΗΣ] Προκαλιε. Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patet legenti p. 540. & sequentem. Th. M.

ΣΚΥΘΗΣ] Quam Marcellus paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astrol. a c. 4. ad 10. Sed verior ut numerus recte sit expressus. J. F. R.

1. Πρῶτος Ἀνάχαρις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud Laertium. G. C.

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτος. J. B.

Πρῶτος] Sic emendatum in Bz. P. S. & A. In antiquioribus prave legebatur πρῶτος. M. du S.

Ibid. Ἀναχαρις] Meminit hujus Galenus in πρῶτος ad Artes. A. V.

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26. F. & Diog. Laert. Sed aliter. Item ap. Herod. IV. 46. p. 155. M. du S.

6. Οὃς τῷ βασιλεὺς γένετο] Hoc a Luciano observatum, quia quoniam nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155. f. M. du S.

Ibid. Qu] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, ὃς τῷ βασιλεὺς γένετο ὢν, nempe ὢν pro ὃν. J. F.

7. Πυλοφορέων] Quis hoc memoraverit, me latet. M. du S.

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra Tetz. c. 45. mod.

Πρότος — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν.

8. Οὐρανοποιε] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset Hesiod. bovem aratorem. G. C.

12. Μετ' ὃ πολλοὶ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. M. du S.

13. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ἕνν ἱατρῶν] ἕνν ἱατρῶν. F. G. Ita in nott. ejus Miss. inventio, an igitur voluit ἕνν nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. J. F. R.

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ἕνν ἱατρῶν οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpretes: Et ipsi quatuordecim peregrino Medico, Athenienses hostias immolant. ἐντέμνουσιν αὐτῷ ἕνν ἱατρῶν. hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. A. B. M.

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ἕνν ἱατρῶν οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. Graev. Clar. Henschel. aduandum Daker. ad Thucyd. V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem Thucyd. c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἡρώδης δὲ ἐντέμνωσι. Spang. Dif- fert. IX. de pract. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. J. F. R.

Ibid. Qqqqq 2

τω^α ἱατρῶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸτο γὰρ τὸν οἶον, ἥρας γενομένης, ἐπεκλήσατο. ἢ δ' αἰτίαν ἢ ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τῆς ἥρας καλελέγη, καὶ τ' Ἀσκληπιαδῶν εἰς ἔδοξεν, ἐ χειρὸν ἴσως διηγήσατο, ὡς μάθῃς ἐ Σκύθαις μόνον ὅτι πῶς οὐκ ἀπαθανατίζουσιν, καὶ πέμπειν ὡς τὸ Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξῆναι θεοποιεῖν τῆς Σκύθας ὅτι ἢ Ἑλλάδ^α.

Κατὰ τὸ λοιπὸν τὸ μέγα, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλης γυνὴ, Ἀρεοπαγίτη ἀνδρὲς, ὅτι τὰν οἱ τὸ Σκύθῳ κελῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσαν^α τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἦν τῆς τεινωπῆς οἶνον πολλῶν ῥάνωσι. τὸτο συχναῖς γενομένων, ἐ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκύνες, ἐπαυσε μὲν αὐτὸν αὐτὸς εἴτε ἀτμὴς τινὰς πονηρῆς ὅτι οὐκ οὐκ σέσας τῇ ὁδῷ, εἴτε ἄλλο τι πλεον

MEDICO Athenienses. hoc enim nomen, cum Heros esse juberetur, accepit. causam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia Scythas.

2. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est videre Architelis Areopagitae suxor, adstantem sibi Scytham, qui juberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc saepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienses) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores quosdam malos odore delente vi-

RO,

α ἱατρῶ] ἱατροῦ male W. β Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Παρὶ male J. H. & c. ε' Ἐπαυσε] ἡ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνή] Ἡ Δαιμονία. G.

24. Ἐπιτέτα. Mukto ante vita functum. G.

Ibid. Ἐγγίμωσι ξυν ἱατρῶ] Loquitur, ut de Bractea *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφικλύται ἀεὶ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ μνημεῖον, ὡς καὶ τὴν ἐγγίμωσιν, (Schol. ἐγγίμωσιν, ἐγγίμωσιν προσφίμωσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόνουσιν, ἀγῶνας καὶ ἱεροσύναν θύουσιν. *Heroas* Graecorum cum *Divis f. consecratis* Romanorum conferendos esse etiam *Sprauertius* docuit de usu & praest. num. diff. 9. p. 329. Ἐγγίμωσι verbum interpretatur Scholiastes ἐγγίμωσιν, ἐγγίμωσιν προσφίμωσι, θύουσιν. ἐγγίμωσιν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2. 44. J. M. G.

Ibid. πῶς ἱατρῶ] AG. IV. 883. M. du S.

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζουσιν] Conf. infra T. ult. *Εὐκλ.* c. 9. Τον γὰρ οἱ Σκύθαις ἐοικέναι . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσιν, καὶ θύουσιν χιμαίονας. M. du S.

20. Καὶ πῶς πῶς τὸ Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξιν. G. C.

Καὶ πῶς πῶς τὸ Ζάμολξιν] Καὶ πῶς πῶς ὡς τοὺς πῶς τὸ Ζάμολξιν. Th. M.

Ibid. Πῶς πῶς] Πῶς πῶς τὸ Ζάμολξιν. Dico alibi. J. B.

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & sic *Herodotus* ipse, qui hunc morem describit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. pessime legitur παρὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 205. M. du S.

Παρὰ τὸ Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc sumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀπαθανατίζουσιν, καὶ πῶς πῶς τὸ Ζάμολξιν. Nominaverat Γένος τοὺς ἀπαθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀπαθανατίζουσιν δὲ τὸν δὲ τὸν τρόπον ὅτι ἀπαθανατίζουσιν τοὺς νεκρούς, ὡς καὶ τὸ Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interjectis forte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πῶς πῶς vel ἀπαθανατίζουσιν τὸν δὲ τὸ Ζάμολξιν, ἐντελέμεναι τὸν ἀνὴρ ἐκείνους δύνανται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba παρὶ τὸ Ἑλλάδ^α omnino praecedentibus jungo. Quid enim? discere ne debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroe, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnatum?

Ibid. Ἄλλα — ἔδοξεν] Ἄλλα ἐπὶ Ἀθηναίοις ἐξῆναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας παρὶ τὸ Ἑλλάδ^α, κατὰ τὸ λοιπὸν τὸ μέγα ἔδοξεν. Sic distinguit *Bourdolotiana*, & interpretatio *Opfopcei* est, sed *Atheniensibus* quoque licitum est in *Graecia Scythas* Deos facere. Quo tempore *sava pestilentia populus Atheniensis infestabatur*. Benedictus ita mutavit distinctionem τοὺς Σκύθας, παρὶ τὸ Ἑλλάδ^α, κατὰ, vertens tamen *Scythas* in *Graecia* Deos facere. Quo tempore *sava pestilentia grassabatur Athenis*. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres,

no, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinæ peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perfolvitur, equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimænete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive Jano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνέβηλθον. ὁ δ' ἐν μισθὸς τ' ἰάσεως ἔτι καὶ ἰὸν ἀποδίδωμι αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καὶ ἀνδρόμυρον ἐπὶ τῷ μνήματι ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δειμανέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐνείλααδ' ἐκεῖνα τὰ πρὸς οἶνον. καὶ εὐρέθη κείνῳ ὁ Τόξαρις τεταμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφάνητο ἔτι καὶ ὁμάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ σκυθὸς ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαίᾳ μὲν τόξον ἔχων ἐν τεταμένῳ τῇ δεξιᾷ δὲ βιβλίον, ὡς ἐδόκει ἔτι καὶ ἰὸν ἰδὼς αὐτὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῇ στήλῃ, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἥδη ἐλυμνήνατό περ. ἔστι δὲ καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς Διπύλου, ὅς τις ἐκτερεῖ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπὸ ἰωνῶν, καὶ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ πᾶν ἄλλ'

α' Ἐδείξεν] Pell. an ἰδὼς ut ante? e Παρ] Sic Edd. & M. Sola f. male ὡς. f. E] Erafia priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt Edd. g' Ἐτι] Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in P. quare id servavi, etsi abesset a f. & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. b' Ἐγκεκόλαπτο] W. male.

48. Σῶμα] Tumulus. G.

pres, quum & de populo Atheniensi nihil dicant Græci, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita cæcus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Græciam? & quum grassaretur ita per universam non minus Græciam quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, æque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἀδρια. Jam verba illa ἐπὶ τῷ ἔλλασθαι pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, quum præcedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακῶς, (& quis dicet διοικῶν ἐπὶ τῷ ἔλλασθαι?) quod ad rem ipsam, nugaciter; quum Athenienses nequeant διοικῶν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythia & Atheniensibus.

23. Λοιμὸν τ' μ.] Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. M. du S.

25. Τὸν Σκύθη] Τὸν Τόξαριν. AE. M. Idem jam notaverat F. G.

29. Ἐπανσι] In L. ἡ ἰσχυρὰ. Et sane cum πᾶσι usurpant, participia solent addere, non infinitivos,

ut vocant, modos. Vide sententiam præcedentem.

Ἐπανσι] Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum πᾶσι quoque construat cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere πᾶσι τῷ πᾶσι æque ac πᾶσι τῷ πᾶσι. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. pag. 191. vers. 29. (monente Forssio in Oecon. Hippocr.) ubi scribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναι τὰ πᾶσι φύσιν ὁμοῦν εἶναι, καὶ τούτων σημεῖον τῷ πᾶσι σπασθῆναι. Nec tamen ἔστιν improbem. f. F. R.

34. Ἀδριας ἵππος] Dico alibi. f. B.

39. Ἐφάνητο ἔτι] In Scythia; καὶ στήλη, καὶ ὁ Τόξαρις τεταμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφάνητο, ἔτι ἐμάλιστα &c. quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφάνητο ἔτι, καὶ μάλιστα. quæstio non in-terpreta non existit, &c. maxime. f. G. G.

Ἐφάνητο ἔτι] Menf. AG. IV. 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. M. du S.

Ἐφάνητο ἔτι] Distinctio quam Cl. Graev. post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parisina, nisi quod procommate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. f. F. R.

Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es Dance-* *st filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu vo-*

ἐχόνῃ τῷ Ἀναχάρσειδι, ἐντυχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς ἀληθὺς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ εὐλοῖα αὐτὸν ἐπεσπάσατο, παρρησίᾳ ἔστα; εἴτα μέντοι ἐχάλεπ' ὡς ἐμελλε καὶ αὐτὸν γινώσκειν τὸν Ἀναχάρσιν, ἅτε γένους ἐξ ἀρχαίων ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρῶτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀναχάρσις δὲ, πῶθεν αἰνέται ἔγνω ὁμοειδῆ ὄντα, Ἕλληνας ἐσταλμένους, ὑποζυγημένους τὸ γένειον, ἄζωτον, ἀσιδήρον, ἤδη εὐαμένον, αὐτῷ τὸν Ἀττικῶν ἔτα τὸ αὐτοχθόνιον; ἔτω μάλιστα ποίησιν ὑπὸ τῷ χρόνῳ.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσωπὼν αὐτόν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀναχάρσις ἐντυχάνεις, ὁ Δαυκέτις; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀναχάρσις, ὅτι καὶ ὁμόφρωνον εὐρίσκει τινα, καὶ τῷ τῷ εἰδότε ὅτις ἦν ἐν Σκυθαῖς, καὶ ἡρώτο,

[τὸν Δαυκετίαν] τὸν Δαυκετίαν Angl. P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. e. Ἰππερ-
[μῶν] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρόνῳ κεκαρμένον W. f. Εἰδότε] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμικῷ] Τόξα. V.

70. Ἐπισπάσατο] Allexit. G.

eiscitur ab aliquo, non solum Cl. Periz. ad *Aelian.* alique ostenderunt; verum & passivis adjungitur, ut in *Euang. Lucæ* I. 45. τοῖς λαλῶντες ἐπὶ κυρίῳ, ubi & ἐπὶ locum habuisset.

63. Ἐπὶ πῶδε εὐδὲς ἐπίσω χαρῶν] Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.*

Ἐπὶ πῶδε εὐδὲς ἐπίσω χαρῶν] Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Mena-* gius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio.

69. Κεραμικῷ] Conf. supra *Ἀναχ.* c. 13. M. du S.

72. Τῷ Δαυκετίαν] Angl. Cod. τὸν Δαυκετίαν.

Τῷ Δαυκετίαν] Non moveo vulgatam; interim eredo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potius, quam si receperis, quidni tam etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τὸν Δαυκετίαν. i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in ejusmodi narratione utilissima.

73. Ὁ Ἀναχάρσις] Ὁ Ἀναχάρσις δὲ πῶθεν αἰνέται ὄντα, ἡμεῖς ἐσταλμένοι. Verre: *Anacharsis* autem unde cognovisset *Toxarin* popularem suum esse, qui *Graeco* more vestitus incedebat. deinde, ἀσίδηρος, ἤδη εὐαμένον. Verre sine ferro, & jam lepidum, seu

elegantem, in alloquio blandum, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpretes. consuetudine Graecorum deposuerat *Toxaris* illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae *Scythia* propria erat, unde dicitur, *σκυθηρῶν ἀσίδηρον* autem dixit *Toxarin* fuisse, quia *Scythae* semper ferro succincti erant: *Toxaris* vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace.

74. Ἐγὼ] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit Cl. *Jens.* in *Lectt. Lucian.* p. 30.

75. Ἐσταλμένοι] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal. Antiq.* V. p. Ed. *Lips.* 309. vers. 8. ἐξέτασαν αὐτοὺς — καὶ ἐσταλμένους ἐπέλεον. i. e. levī armamento instruxον. Et *L. XI.* p. 707. 18. ἀσίδηρον — ἐσταλμένους ἐπέλεον. Noster iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὅτε δημοτικῶς ἐσταλμένοι.

Ibid. Ἰππερμῶν] Id verbum recte se habere, vid. supra *Tim.* c. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMTL.* & *POLYSTR.* f. ubi Ἰππερμῶν τὸ γένος. quae loca monente eodem contuli.

81. Ὁ Δαυκέτις] Unde habeat incertum; certe *Gnuri* filium faciunt *Hered.* IV. p. 155. *Diog. Laert.* I. p. 26. & *Suidas.*

το, οὐ δὲ πῶθεν οἶδα ἡμᾶς, ὃ ξένη; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐπειδὴν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις, ὅθεν ἔρχομαι, εἰς τὸνομα, ὃ τ' ἐπιφανῶν, ὥς τε ἐγνωσθῇ ἂν σοι κατ' αὐτό. μὴ, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἰ, πῶς ἔγωγε ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἔρωσι τ' Ἑλλάδ⁸⁷, Σπολιπῶν καὶ γυναῖκα αὐτοῦ Σκυθία, καὶ παιδία νεογνά, οἵ οἱ εἰς Ἀθήνας, καὶ ἴδοντες ἀφ' ἑρρίβοι κειθι, τιμωμένοι ὑπὸ τ' ἀρείων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκείνός εἰμι, εἴ τις κατ' ἐμὴν λόγ⁸⁸ ἐτι παρ' ὑμῶν, ἐκείν, ἢ ὃς ὁ Ἀνάχαρις, μαθητὴν σε ἴδω με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τ' ἔρωσι, ὃν ἡράδης, ἴδω τ' Ἑλλάδα, καὶ κατὰ γε τ' ἐμπορίαν ταύτην Σποδημήσας, ἥκα σοι, μυρία παρ' αὐτῶν αὐτοῖς ἀφ' ἐμῶν ἐδνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἐγνωστο ἦδη πρὶν ἡλίον δύσαι, ἐπίσω αὖτις ἐπὶ ναυὶ κατιέναι, ἔτις ἐτάξαμην, ξένα καὶ ἀγνωστα πάντα ὁρῶν, ἀλλὰ πρὸς ἀκινάχην, καὶ Ζαμόλξιδ⁸⁹, τ' παρῶν ἡμῶν θεῶν, σύ με, ὃ Τόξαρι, πῶς λαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθηναίων, εἴτα καὶ τὰ αὐτῶν τῇ ἑλλή. Ἑλλάδι, νόμων τε τῶν ἀρείων, καὶ ἀνδρῶν τῶν βελτίστων, καὶ ἡθῶν, καὶ πανηγύρεως, καὶ βίων αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἧς οὐ τε, κατὰ μὲν σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν, Iorn, καὶ post te ego, tantum itineris fecimus; ne-

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβει Edd. b ἔδνεσι] Sic Edd. ἔδνεου W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐπειδὴν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὸνομα, ὃ τ' ἐπιφανῶν, ὥς τε ἐγνωσθῇ ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteriturum κατ' αὐτό? Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. ut αὐτὸ & κατ' αὐτό. saepe est pariter, simul.

88. Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. Hemsterb. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνωσόμεαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. Genes. XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημαίων, ut sit: ex quo signo? Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνωσθῇ κατ' αὐτό in Scythia h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτό, notavit Eruditissimus Graevius, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii Viro discedere li-

ceret, vertorem: ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere Dionys. Hal. περὶ τ. Δημοκ. διον. p. 168. vers. 4. Ed. Lips. Κατὰ τί δὲ ταῦτα γνωσόμεαι τῇ λέξει τοῦτο τῇ Θεοκυκλῶν; κατ' ὃ πάντων πειθομαι μάστιγα ἀφ' ἑρρίβου τ' ἄλλων. Et ita parvi interdum refert veritasne ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eumd. Dion. Hal. antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεσθαι μάστιγ' αὐτίαν ubi, ex qua causa, ob, per, secundum quam causam verteris, non multum intererit.

J. F. R.

91. Διατρίβοι] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, ἀφ' ἑρρίβου. M. du S.

93. Οὐκοῦν, ἢ] Οὐκοῦν, ἢ ὃς ὁ Ἀνάχαρις, μαθητὴν σου ἴδω με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τῶν ἑλλήνων. Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, cuiusque amoris aemulum. Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum juvenas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiseris, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitem unus, sed opido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeum in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem nitantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus

καὶ μὴ θεωρῶν ἀθέλον αὐτῆς ἑ ἀνατρέψω.

Τὸτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐροῖσιν εἰρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθούσα, σοῖχα δ' ἀπιδόνα· πλὴν ἀλλὰ θάρρει· εἰ γὰρ ἂν, ὡς φης, ἀπέλθης, εἰδ' ἂν ἀφίη σε ῥαδίως ἢ πόλις, ἐχ' ἔτι ὀλίγα τὰ θείλητρα· ἔχει πρὸς τὴν ξένον, ἀλλὰ μάλα ὀπιλήσειαί σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἦδη εἰσὶ, μαιῖα δ' ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαι ἰδοῖς τὴν πόλιν τῇ Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τῇ Ἑλλάδι ὅλῳ, καὶ τὰ ἑλληνῶν καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὀπιχόρι μὲν, δαδμήσας δὲ μάλα. πολλὰ ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ξένοις τῆς ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, εἰ τὴν πλοσίαν, ἀλλὰ καὶ κομίδην πένης· ὅλῳ γέροντα ἔτι δημοτικῶς ἐς ἀλιεύον πλὴν ἀφ' ἧς τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλαν ζήτην, πάντῃ τιμᾶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτη χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι χεῖρ' ἐκείνῃ προστάγματα βύθ. εἰ τῶτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθῃς οἷον ἀνὴρ ὅστις, πᾶσαν νόμιζε τῇ Ἑλλάδι οἷον αὐτῶν ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἦδη ἂν εἶδεναι τῇ τῇδε ἀγαθῶν, ὡς ὅδε ἔστιν ὅ, τι ἂν μείζον σοι

c. Ἀνατρέψω] Ita dedi ex W. & L. Ἀνατρέψω enim Edd. omnes. d. Ἀπιδόνα] Ἀπιδόνα W. Nihil vulgatum mutant f. Fl. H. P.

17. Θείλητρα] Θείλητρα, * τὴν εἰς ἑαυτὴν ὄντα, καὶ ὑφ' ἑαυτῆς, καὶ ἀπιδόνα. V.

18. Δημοτικῶς i.] Nota frugi hominem. G;

* T2] Articulum in Edit. omnium supplevis M. du S.

pretatione & omisum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἀπιδόνα, ἢ δ' ἔστι, ὁ Ἀνάχαρις, μαθητὴς σου. Ergo, inquit ille, Anarcharis scilicet, scito me tantum discipulum esse, & accumularem tui amoris. Sic paullo post, pag. seq. Εὐφραίμ, ἢ δ' ἔστι, ἡμεῖς τὰ μέγιστα χαριζόμενοι μοι δοκῶ. Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἢ δ' ἔστι, inquit ille. Paullo post κατὰ δούλον male vertitur forte quadam, cum

sit bona fortuna, bonis oculis.

3. Ἀνάχαρις] Vide T2. c. 38.

11. Ἀνατρέψω] Sic W. & L. Reliqui libri ἀνατρέψω. M. du S.

23. Σοφίης] Solonem intelligit, cujus etate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. M. du S.

28. Δημοτικῶς ἐς ἀλιεύον] Vid. supr. c. 4. J. F. R.

οὐ καλὴν χάρισιν δυνάμειν, ἢ συστήσας
ἐκείνῳ.

Μὴ τούτω μάλλον, ἔφη, ὦ Τόχαρι,
ὁ Ἀναχάρσις, ἀλλὰ με λαβόν, ἄγε παρ' αὐ-
τῶν αἰτὰς ἐκεῖνο δέδωκε, μὴ διαπρόσοδος,
καὶ οὐ παρήγορον δῖται σὺ τ' ἐνθουζῶν ὑπὲρ
ἡμῶν εὐφραμί, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα
χαριζομένῳ μοι δοκῶ, ἀφορμὴν ὡς δὲ λαλῶν
ἐς ξένου ἀνδρα εὐπείας ἐπεμύονον, εἴη γὰρ
ὅση ὡς τὴν ξένης ἢ αἰδώς, ἢ ἡ ἄλλη
ἑπαιτία, ἢ χρηστότης. μάλλον δὲ χε-
δαίμονα ὅτι αὐτὸς ἡμῶν πρόσσιον, ὁ ὅτι
συμείας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, ἢ ἅμα πρὸς
ἐκείνῳ τ' Ὀδύσεια, τῷτό σοι, ἔφη, δῶρον
μέγιστον ἢ καὶ ἄγον, ξένοι ἀνδρα, Φιλίας
διεσθῶν.

Σκύθος δὲ ὅτι τ' παρ' ἡμῶν εὐκαίρῳ δῶν,
ἢ ὅπως τὰ καὶ πάντα ἀφείκε. ἡμῶν συσπόμε-
νον ἡμῶν, ἢ τὰ κάλλιστα ὁφείδοντες τ' Ἑλ-
λάδι, καὶ γὰρ ὁπίστανται τινὰ ταύτῳ ἐξυ-
ρῶν αὐτῷ, ὅπως ῥῆτα ἢ αὐτὸς μάθαι πάν-
τα, ἢ γινώσκοντες γένεσιν τοῖς δέξιντας τῷτα
δ' ἢ οὐ παρὸς παραγαγεῖν αὐτοῖς. ἢ τοῖσι γὰρ
Ὀδύσεια οἶδα, ἔγωγε πρὸς σὺν, ἢ πρὸς ἐνθουζῶν
αὐτῷ, ἢ παλιν τῷ γένει σπαραγμῶν τ' Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi si te com-
mendem.

6. Ne igitur cavēdemur, Tochari, inquit
Anacharsis, sed prehensum me ad ipsum do-
duc. verum illud timeo, ne difficilis accessus
habeas, immoque pro me deprecationem non
magni facias. Bona verba! inquit, quin
maximo illum affectu videris, submini-
stranda illi beneficentiae in hospitem occasione.
Doquere modo, scies enim quantus sit illius
circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas,
& benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos
accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse lo-
quens, & simul Solonem allocutus, Huc ti-
bi, inquit, donum maximum adduco, pere-
grinum hominem, indigentem amicitiae.

7. Scythia amicum est, generosus apud nos,
& tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc
venit, ut nobiscum versetur, ut ea quae pul-
cherrima sunt in Graecia, videat, ego autem
compendiarie hanc illi vitam repere, ut
facile & ipse discat omnia, & immutetur praes-
tantissimis; haec vero in se invocat, ut ad se
illum deducerem. Si igitur Solonem ego no-
spitio accipies, & germanum Graeciae civem
est.

a Διαπρόσδος.] Nihil variare Edd. notat M. du S. recte, nisi quod nonnullae dñs πρὸς αὐτὸν se jungunt.
b Ἡμῶν.] Sola Fl. hic male ἡμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. c. Περὶ τοῦ ξένου.] Περὶ τ' ξένου W. & L.
Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτῳ ἐξυρῶν] Τὴν ὁδὸν, puta. G.

60. Καὶ πρὸς ἐνθουζῶν] Πρὸς αὐτὸν ἔσθ. V. Ibid. ex

altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀρτί τῷ
πρὸς αὐτὸν γένει. V.

46. Περὶ τοῦ ξένου] Et si αἰδώς πρὸς τὴν frequentius
occurrit quam πρὶ, ut supra indicavimus, tamen
non reicio vulgatam. Sic fere infra, in quot. hist.
c. 4. μηδὲ τούτο διότις περὶ ἡμῶν. Ubi quoque παρὰ
posse substituere; sed non est opus. Et cum εὐσείας
παρὰ τοῦ ξένου & similia recte dicantur, quae vel Le-
xiconographi habent, non video satis causae, ut cum
Solono περὶ regisiam.

56. Ὁπίστανται τινὰ ταύτῳ] Supple ὁδόν. AE. M. I.
dñs & Gajus dixit. Et quilibet ejusmodi observa-
tiones facere potest; quare compilationis suspicio hic
nulla: ubi enim alibi addit Noster, ut supra Hecatei.
c. 3.

60. Καὶ πρὸς ἐνθουζῶν] Sic Demosth. Πρὸς ἐνθουζῶν αὐτῶν.

F. G.

Ibid. Πρὸς ἐνθουζῶν αὐτῷ] Πρὸς ἐνθουζῶν αὐτῶν, non sim-
pliciter est, suscipies illum, ut vult interprez, sed
hospitio publico suscipies illum, ut in publicis ejus ho-
spes, loca laetitia praebobis, ut Romani loquebantur.

F. G. G.

Ὁπίστανται αὐτῷ] Non credo Cl. Gajum dñs de-
dñs scriptis αὐτῷ pro αὐτῶν, quod recte Edd. ha-
bent. Licet enim accusandi casus recte quoque huc
verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmo-
di compositione amant Graeci, ratione propositionis,
quae in compositione inest. Quare sufficiat exemplum
genitivi ab Gajis jam adductum; nem tamen eo-
dem indicare volueris, πρὸς. in praeore syllaba At-
tica scribendum, nescio, neque magnopere curo.
Nostrum non solere ὁπιστάνειν sciens, ut non id-
80

officiis. Et, Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsis, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenas. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc fene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Africae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone fueris sis, & amico illo sis usus.

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδω. ὃ ἐστὶ σοὶ ἐφείη μνηρὸν ἱμερῶν, ὃ Ἀνάχαρος, πάντα ἐώρακας ἢ δὴ Σόλωνα ἰδὼν τὸτο αἱ Ἀθηναί· τὸτο ἡ Ἑλλάς. ὅς γ' ἐστὶ ξένος, σύμπαντες οἱ ἴδασιν, πάντες σε φιλοῦσι τηλαυγέτην ὅτι τὸ χεῖρ & προεὐτίμῳ τῶτον ἀπάντων ὀπλήσει· ὃ Σκυθία, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις & ἀποδμήσεις τὰ ἀθλα, & ἐρωῖς τὸ τέλος· ἔτις σοὶ ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τὸτο δῖγμα & φιλοποφίας & Ἀττικῆς. ἔτω τοῖνοι γίγναισθε, ὡς εὐδαιμονέστατοι ἐν, ὡς συνέση Σόλωνι, & φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἀνέτη διηγήσατο, ὅπως τὰ ἑστὴ Σόλων τῷ δάμῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λακὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδῶν & διδασκάν τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, & φίλον ἀπασιν ποιῶν & Ἀνάχαρον, & προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, & πάντα τρέπων ὁ δὲ μελέμενος, ὅπως ἦδιστα ἀφ' ἑστὴ ὡς τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθνηὼς & σεφίαν αὐτῷ, & μνηδὲ & ἑτέροις πᾶσι ἐκὼν εἶναι ἀπολυπόιδυτο. ὡς γὰρ ὑπέαχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἐνὸς ἀνδρὸς & Σόλων, ἀπανέστα ἔγνω ὃ ἀκαρεῖ, & πᾶσι ἦν γινώσκον, &

d Διερρή] Sic L. Item Forst. ac Gr. In W. videtur fuisse Διερρή. Sed alia manus Διερρή fecit. Διερρή corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἡδὴ] Lactatus est. G.

go hinc intervallo, ad verbum ἡμελλί pro ἡμελλί dico. F. F. R. 80. Ἡδὴ Διερρή] Eadem pagina vitiose legitur, & ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsiissime hoc: ὃς πάντα τρέπων τηλαυγέτην, ὅπως ἦδιστα Διερρή ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ὅπως σπουδῆν ἀδιδεῖν, ut quam jucundissime in Graecia vivens consideret. Quid est, jucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἦδιστα Διερρή ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia autem ageret, ex autem sententia viveret in Graecia. Paullo ante cap. 4. ὅχολο ἢ Ἀθῶν, ὃς οὐ Διερρή καὶ. tuis Athenas, & nunc ibi habitat. Sexcentis alibi. Saep̄ autem & & r̄ permutantur a libraribus. Sic superius pro ἀκαρεῖ ostendimus refer-

bendam esse ὑπερῶν.

7. G. G. Ibid. Διερρή] In W. videtur olim fuisse Διερρή, sed alia manus Διερρή fecit. In ferculo literario refert Jensonius. Ego vero Emendationem Cl. Gronovii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. M. du S.

81. Τέθνηος] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursam c. seq. F. F. R.

82. Ἐκὼν] Legendum puto ἐκὼν, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi ἔκων quam facile confundatur, supra jam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. J. M. G.

ἔτι μᾶλλον δὲ ἐκείνων. εἰ γὰρ μικρόν ἢ Σόλωνα ἐπαινοῦν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἔτι τούτο, ὡς νομοθέτη ἐπειθοῖο, ἔφίλουν ἕς ἐκείνους δοκιμάζειν. ἔτι ὁπίσθιον ἄριστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευτάα ἔτι ἐμνήθη μόνον βαρβαρὸν Ἀνάχαρσιν, δημοποιήσαντα γυναικῶν, εἰ γὰρ Θεοξένῳ πιστεύειν ἔτι τούτο ἰσχυρῶς περὶ αὐτοῦ. ἔτι οὐκ ἂν ἔδιδε ἀνέστραψεν, οἶμαι, ἐς Σκυθίας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βλέπετε ἐν ἡδὴ ἐπαγάγα τὰ μύθη τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκίεφαλ' ὤφεινο τοῖς; ὦρα γὰρ εἶδεναι ἔτι τινός μοι εἴκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, ἔτι Τόχαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἦλθον, ἔτι ἔτι Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν. Φησὶ δὲ ὁμοίον τι ἔτι αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, ἔτι, πρὸς Χαρίτων, μὴ κημεύσητε μοι ἔτι εἰκόν, εἰ βασιλικῶ ἄνδρι ἐμαυτὸν εἴκασα. βαρβαρὸν μὲν γὰρ καίκεν, ἔτι ἔδιδε τι Φαίης ἂν τὸς Σίρως ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῷ Σκυθῶν. αὐτὰς, ἔτι χεῖ τὸ βασιλικὸν εἰσπαῖ ταμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & coronidem fabulae, ne sine capite oberret. Jam enim sciendum est cujus mihi rei causa Anacharsis ē Scythia inde Tocharisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum simile mihi quiddam Anacharfidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythias ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem il-

a Kai τούτο] Τοῦτο Solon, sine kai B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Kai τούτο L. b Ἐφίλου] Kai εἰλουν B2. Sed abest ἔτι a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲ J. male. e Ἐπείγου.] Sic Edd. J. Fl. H. P. & c. Ἀπείγου W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποιήσας] Δημοποιήσας ἔστι δὲ ψάρον δέμας πάλαι τις γυνώσκ. V.

86. Οὐ γὰρ μικρόν ἢ Σόλωνα ἐπαινοῦν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon, alter non enim Solon parvum tantum laudabat, quum debuissent, neque enim parvum momentum erat Solon laudans; non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. J. G.

87. Kai τούτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι & τούτο ὡς νομοθέτη ἐπειθοῖο, εἰλουν, ἔτι ἐκείνους δοκιμάζειν. cur in versione praetermittunt ἔτι τούτο? Sic enim Salmurienfis: Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret. Alius: Verum hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret. Scribae cum in distinctione non nihil aberrant, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι, ἔτι τούτο ὡς νομοθέτη ἐπειθοῖο, εἰλουν ἔτι ἐκείνους δοκιμάζειν, & recte, homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, a-

amabant quos ille probabat.

J. G. G.

89. Kai τούτο] Ἐπειδὴ ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευτάα. ἔτι ἐμνήθη μόνον βαρβαρὸν Ἀνάχαρσιν] Sane sic etiam attente interpretes, alter ac prorsus eisdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharsis initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus est Anacharsis. Atqui turbant illa vel in reliquum vel denique; & si vis vel Graecismum vel sensum congruum, distingue, ἔτι ἐπειδὴ ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευτάα & ἐμνήθη. J. G.

90. Ἐμνήθη μόνον] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatus fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. Xiphil. Capitol. 27. & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, fa-

illam affecto; sed quantum ad illa priora. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem percussus sum conspecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine constitutam, & secundum poetam, bonis omnibus florentem, quæ vigere urbes so-

is ἢ ὁμοιότητα, κατ' ἐκείνα δὲ. ὅτε γὰρ παρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξέπλάνην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὴν ἐμπολίτευμένην τὸ πλῆθος, καὶ ἢ ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν ὥστε ὁπποῦν ἐτάθηται πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρχην τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ σιάντης ἐκεῖνος ναύσταθς ἐπεκόνθει πρὸς τὸν Μενελάου οἶκον. καὶ ἔμελλον εἶναι ἀφελῆσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ χεῖρ τὴν πωγὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῖναι ἀγαθῶς πᾶσαν, οἷς θάλλει πόλις.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset, jam considerabam. Et facultatis quidem dicendi specimen vobis præbere, decretum olim fuerat. Quibus enim præberem aliis, si silentio talem urbem præterirem? Quærebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adfcitis, deinceps

Οὕτω δὲ ἔχων, ἐσοπτεύμην ἥδη αὖτ' ἐπρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι ἐ τῆς λόγου ὑμῶν, πόλαι ἰδέσθαι. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις δεῖξαι, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτῃ πόλιν; ἐξήτην γὰρ (ὅθ' ἀποκρίνομαι τὰ ληθεις,) οἱ τινες οἱ πρῶτοι οἱ εἶναι, καὶ οἷς δεῖς προσελθόν, καὶ συγγραφάμενος πρὸς τὰς

g. Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait M. du S. h. γὰρ] Et sic recte Edd. φησὶ cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. i. Συγγραφάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπυγραψάμενος L.

15. Ναυίτης] Τὸν Τηλέμαχον φησὶ, ut in Odyssæa Homerus ait. G.

factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita hæc oratio, cum in Græciam primam appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I. de Nat. Deor.

Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi innotuit gentes orarum ultimas.

Adde etiam Potterum 46. 1. ubi plures recenset.

91. Δημοσθένος γυνάμενος] Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. F. G.

93. Οὐκ ἔστι] Similem locutionem habes Παρ. c. 45. Sed non eandem prorsus. M. du S.

16. Οὐδὲ] Sic legendum, non ἔστιν, vid. ex Παρ. c. 45. δεῖς δὲ εἰς ἀναπαύσεως ὁδὸν ποιεῖν, ἢ μὴ ἄγαμιναι ἀπὸ πᾶσι. M. du S.

2. Ἐπυγραψάμενος] Delevi jota subscriptum, quod in Parisina Ed. sensum turbabat, non enim est dativus, sed nominativus dualis. F. F. R.

15. Ναυίτης ἐκεῖνος] Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Hom. Od. Δ. Menelai domum ex auro, ar-

gento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. G. C.

Ναυίτης ἐκεῖνος] Telemachus apud Hom. Odyss. repetit alibi. F. B.

Ναυίτης ἐκεῖνος] Telemachus. F. G.

Ναυίτης ἐκεῖνος] Vid. Hom. Odyss. Δ. 74. M. du S.

19. Ποιῶν] Quem innuat nondum reperi. M. du S.

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τὸν λόγον ὑμῶν. est ὁ specimen dare meorum orationum. Sic ἀπόδειξις est specimen. usus etiam Petronius: Rogo te, mihi apodixin defunctoriam reddo, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Joannes Frid. Gronovius lib. 17. observ. c. 13. F. G. G.

Δεῖξαι τὸν λόγον] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (διδύμω) τὸν λόγον, vel δεῖξαι (τι) τὸν λόγον. F. M. G.

28. Ἐπυγραψάμενος] Ex L. hæc scriptura. Sic Δ. c. 29. & Παρ. c. 11. M. du S.

Συγγραφάμενος προσέταξαι] Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπυγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil absurdi habeat vulgata, sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funeb. in Basilium

11. Utque magis mireris, ex una eadem-
que domo sunt, filius & pater. Hic quidem,
si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristi-
dem cogitas: filius vera, ubi primum videris,
suasim te amicum sibi abduces; ita, procerus
est, & vixili quadam formositate pulcher: si
vero locutus solum fuerit, illicet auribus te
devincto abibit, tantam in lingua Vene-
rem habet juvenis. Urbis quidem universa
hiantes audiunt quoties in concionem prodie-
rit, id quod ajunt Atheniensibus, qui tam
erant, in Cliniae filio accidisse: nisi quod il-
los quidem non ita multo post amoris illius,
quo persecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
hunc vero non annis modo civitas, sed reve-
rentia jam dignatur. Denique unum hoc pu-
blicum nostrum bonum est, & maxima omni-
bus utilitas, hic vir! Si igitur & ipse &
ipsius pater recipiant te, & amicum sibi fa-

Καὶ ὅς μᾶλλον θαυμάσῃς, αὐτὸς καὶ ὁ
ἄλλος αἰκίας ἔσθ' ὅν, υἱὸς ἔσθ' πατρὸς, ὁ δὲ, εἴ
τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστοφάνη
ὑπονοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὁφθαλμοῖς βλῆ, αὐτὸς
ἀπαγγέλλαι σε, ἔσθ' ὁ μέγας ἐστίν, καὶ καλὸς
ἀρρενωπὸν τινα ἔχει εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθόνῳ
ἔχῃ μόνον, οὐκ ἀχρεΐαι σε διὰ τῆς ἄτης
ἀναδυσάμενον, τοσαύτῳ Ἀφροδίτῃ ὅτι
τῇ γλώττῃ ὁ θεοῖς ἔχει ἢ γέ τοι πό-
λις ἅπαντα κεχρημένος ἀκύνει ὅπως ἂν
δημηγορήσῃς ἐπαρῆλθαι ὅποιον φασὶ τὸς
βοτὸν Ἀθηναίους, πρὸς τὸ Κλεινὸν ὑπεκτιθέ-
ναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν με-
τεμέλῃς τῷ ἔρωτι, ὃν ἡράδην τῷ Ἀλκι-
βιάδῃ τῷτον δὲ, ἢ πόλις ἐφίλει μόνον,
ἀλλὰ καὶ αἰδοῖται ἢ δὴ ἀξίως, καὶ ὅπως, ἐν τῷ
65 τοῖς ἡμῶν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὀφεί-
λει ἅπασιν, αὐτὸς ἐστίν. εἰ δὲ αὐτὸς τὸ καὶ
ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δεξαίνταί σε, καὶ ὁ φίλος
παῖς

δ' Ἀσάφους] Sic Edd. vett. & M. Ἀσάφους male S. & A. οὐκ ἔστι] Sic Edd. & W. Nisi quod in eo abest οὐ. f' Ἀσάφους] Ἀσάφους ἀσάφους W. Sed verius abest pronomen ab Edd. Fl. J. H. P. & c. g Παρὰ δὲ] Παρὰ δὲ W. Nihil vulgatum mutant J. Fl. H. P. h φίλος ποιήσας] φιλοποιήσας W.

60. Κλεινὸν] Ἀλκιβιάδην. K.

que in civitate, quicquid hi volunt, volunt enim,
quicquid optimum est. Legit igitur, καὶ τοῦτο γί-
γνεται οὐ τῇ πόλει, ὁ, τι αὐτὸ βούλονται βούλονται ὁ
ἔ, τι αὐτὸ ἄριστον ἢ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, pla-
ne accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam,
tanto credibilior, quod repetitio ἔ, τι, omif-
sioni locum dare potuerit: recipere tamen non au-
sim. Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. defi-
cientia recepi, quia ex Codice sunt desumpta, & ver-
sionem Soloni retinui. Cooperat enim & is pristina
versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl.
Gessner. ex illa correctione verba Graeca divinare de-
buit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Sen-
tiam legere ait, proferre non potuerit, sed similia il-
lis adulerit.

52. ὁ δὲ ἔσθ' ὁ μέγας ἐστίν, αὐτὸς] Male Salm. &
A, υἱὸς καὶ ὁ δὲ: quam distinct. merito improbat Cl.
Jens. Sed Paris. rectius habebat ὁ δὲ ἔσθ'. Philo post
vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens
καὶ ὁφθαλμοῖς βλῆ, ἀπαγγέλλαι σε. Quam itaque mo-
nente Jensio correxi.

55. Οὐκ ἔστι] Sic Edd. vett. & M. ὁ δὲ αὐτὸς ἀναδυσάμενον, & ita videtur
legisse interpres.

Οὐκ ἔστι] Sic Edd. vett. & M. ὁ δὲ αὐτὸς ἀναδυσάμενον] Violentissi-
me profecto Palmerius pro οὐκ ἔστι legi jubet ἔλα-
σιν. Non sanum quidem, quantum ego video,
est vulgatum οὐκ ἔστι, quum οὐκ ἔστι sit fugio, ab-
eo, discedo, idque huic loco non conveniat: molliori
tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrin-
sica, legendum οὐκ ἔστι, venit, rapiat. J. J.
Οὐκ ἔστι] Nihil mutandum. Respicit ad Ogrum
illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad
aures audientium pertinentibus non profecto alligatos
tantum stanti sibi habet, sed abeucir, trahit, rapit,
quocumque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οὐκ ἔστι
hanc nos verbis ἔστι & αὐτὸς exprimere studui-
mus.

52. ὁ δὲ ἔσθ' ὁ μέγας ἐστίν] Vide historiam Herculis Gallici
picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello,
cui Hercules titulum fecit Noster, & apud A. Gell.
XVI. 3.

60. Πρὸς τὸν Κλεινόν] Legend. Plus. in Alcibiad.

62. ἡράδην τῷ Ἀλκιβιάδῃ] Hoc abunde scribit Plus.
in Alcibiad. Aristoph. in Ran. Valer. Max. Lib. 7.
G. C.

ποιήσαις, πᾶσαι ἔχεις ἢ πόλιν, καὶ ὅτι-
 σῶσαι χρὴ ἢ χεῖρα, τῦτο μόνον, καὶ οὐκ
 ἔτ' οὐδαιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νῆ τ' Δι' 70
 ἀπαλὲς ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ
 λόγῳ. καὶ μοι ἤδη περιωμνύω, τὸ πολ-
 λὸν ὅτι προσέβην εἰρηκέναι ἢ ἔδοξαν ἔχ
 ἔδρας τοῖσιν, ἔδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος
 Φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πᾶσι μὲ καλὸν κινεῖν, 75
 πᾶσι δὲ πρᾶττεν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν
 ταῦτοι γένοιτο. ἢ γὰρ τῶν ὑπάρξει, εὐδία
 πᾶσι, καὶ πλεῖς ἔρις, καὶ λειοκύνων ἢ
 θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

*ciant, civitatem habes universam: et hoc so-
 lum opus est, ut manu significationem volun-
 tatis edant, neque amplius de tuis fortunis
 dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si
 iusjurandum adjicere orationi fas est) dixe-
 runt universi: & mihi jam experienti, vix
 aliquam de multis partem eorum, quae in-
 sunt, dixisse videntur. Non igitur desi-
 dendum, aut differendum, ut Ceüs poeta ait,
 jam tempus est, sed funem omnem movere
 oportet, facereque & dicere omnia, hi ut
 amici nobis fiant. Hoc enim si contige-
 rit, serena omnia, & secunda navigatio,
 & molli fluctu leniter motum mare, &
 portus in proximo.*

a Ἐπιστῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπιστῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα. W. b Δι'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus.
 c Ἡδὲ] Ἡδὲ S. & A. male. Ἡδὲ recte Edd. vet. & W. d Ἐδοξαν] Ἐδοξα Edd. & M. e Φησὶν] Φησὶν ma-
 le Fl. Recte cett. f θάλασσα] Θάλασσα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. G. (fallitur, vid. notam nostram. M. du S.)

68. Ἐπιστῆσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c.
 4. discas, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπιστῆσαι dici-
 tur, intra modum probans quod dabatur encomium.
 Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα ἰσχυρὸς ὅτι ὅταν,
 inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur.
 Passim usurpat noster. Vid. Περ. c. 22. & Οἰκ. c. 2.
 M. du S.

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπιστῆσαι χρὴ τὴν
 χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἰσχυράσιμα τὰ σά. Μανὺς
 protendenda est, hoc solum sc. si fecerit, res tuae non
 amplius fluctuabunt.

72. Ἡδὲ] Καὶ μοι ἤδη. Lege ἤδη.

73. Ἐδοξα] Καὶ μοι ἤδη περιωμνύω τὸ πολλόν ὅτι
 προσέβην εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα,
 sententia refragante. Et mihi, jam experto vix mil-
 lesimam partem, quae illis insunt, dixisse visum sunt.
 sc. πάντες, vel αἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedi-
 cabant.

Ἐδοξαν] Clar. Graevii Emendationem invitis omni-
 bus impressis & ipso M. Codice in textum recepi-
 mus.

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum Heliod.
 L. 2. Ἐργ.

Αἰὲς δ' ἀμβολιεύει ὅτις ἄναισι πάλαι.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro Heliod. lege in nota Bourdelotii
 Hesiod. & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἴμ. vers. 413. Ubi
 quoque cognosces, ἀμβολιεύει, secunda correpta,

scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti.

*Ibid. Καὶ] Locus a Bourdelotio indicatus,
 est vers. 411. Ἐργ. Hesiodi. Sed alium certe respicit
 Lucianus; aut quomodo ex Ascreo Ceüs factus Hesio-
 dus? Deinde ubi ἔδοξα? &c. Cujus itaque, inquires,
 verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athe-
 naeo XIV. p. 631. C. & a Dionys. Hal. de Struct. orat.
 p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis ha-
 bes apud Steph. Lyr. p. 570. καὶ ἔδοξα ἔργον, ἔδ' ἀμβο-
 λᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδ' ἰστοῖας χρὴ παρ' ὑδάδα
 ναῶν ἰδόντας ἄβριτοι δῖξαι. Fuisse autem Ceüm inde
 colligas, quod Simonidis ἀδελφιδῆς, qui haud dubie
 Ceüs. Vid. Maκροβ. c. 26. & ut id obiter moneam,
 emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudato-
 rum, in quo non in voce Simonides, sed in voce Ceüs
 comparet. Testatur autem diserte Strabo Lib. X. ubi
 de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Ste-
 phanus, Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyrardo
 Boeotum facienti, praesertim cum apud Lucianum
 five Laetantium ad Statium, quo auctore id asseruit,
 nihil tale, teste Cl. Fabricio, inveniatur, cujus vid.
 Biblioth. Gr. 551. In Colloëtanis Cl. Galaci, Ana-
 creonti, sed falso, tribuuntur haec verba.*

*M. du S. Kium] Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino
 visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Co-
 lantio ad Gyrardum p. 463. observat Fabricius Bibl.
 Gr. 2, 15. p. 594.*

J. M. G.

A D T O M. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

C A P U T I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno hæc acciderint quæ a Luciano finguntur. Κολυττός. 'Αλᾶι duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ἰσθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid; & unde. στήλη. & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυρία. de Epimenidis ævo. Lucianus emendatus. Οἴτης pro Αἴτνης. de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἔσω contra ea quæ apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Ag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus *πρωταγωνιστής* erit Timon, ille cognomento *μισάνθρωπος*, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: *ὃς ἰστέονος δὲ (de Timone loquitur) ὡς ἔστι πατρίδ' ἢ πατρὶς πρὸς τοὺς Ἀχαρῖας*, (quem locum infra examinabimus) & strenuus se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnæ autem *δῆμος* Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxi. urbis Romæ conjici debent, qui est ante Christum natum cccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticæ populo seu oppido, cui *Κολυττός* nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. *Κολυττός* autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, *τίς ὁτὸς ἔστιν, ὃ Ἐρμῆν, ὃ καὶ κραγὺς ὡς τὸ Ἀττικῆς ὄρεος τὸ Ἰμμηττὸν, ἐν τῇ ἰσχυρίᾳ*; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus *ἀφ' ἀπαρχῆς* in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso *χρηστότερον*, nihil benignius extiterit. Nam quod illum *μισάνθρωπον* cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte *ἄδαιο* vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte *μισάνθρωπος* appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus ætas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram At-

TOM. I.

tici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (*Ἡφαιστιάδων* debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao *ἐν ἰδίοις*, non autem *Ἐφειστιάδων*) ut ubi *ἀποθῆναι τῷ ἄετι* vivat, addit: *συνέγων ὅτι Τίμων ὅτε ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ κίρσων μὲντοι ἄνθρωπος, σὺν ἡδύατο θνητῷ Φιλίῳ*. Cognovi ego, Timonem non fuisse *μισάνθρωπον* sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

*Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα καί μιν
Τίμονα δ' ἔπεισεν, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπολοῖσθαι.*

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῆσιν sed cum duæ sint Ἀλᾶι, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Exonidibus: nam priores Ἀλᾶι ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil *ἡδαιότερον* fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regię bibliothecæ expressam esse.

Νᾶφι ἔμειναντο ἄπιστοι, ἄρθρα ταῦτα τῶν Φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. v. l. *Ἦ ζῆλος φιλίᾳ καὶ ξένῳ*] Hæc Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratio- ne I. de regno pag. 8. editione Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Græce, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui *κραινὸι* sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. *Ἐπεριδύς*] (*Ἐπεριδύς* erat in Ed. Græc. ha-

SSSS

ha-

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiā; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηδὲ δὲ τῷ δέξῃ τῷ ἀγκῶνα θάττης χεῖρας ἐφιδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τῇ παρίῳ ἐπιτρέψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliæ descriptio. lego τῇ παρίῳ ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audit dicit, ἀγκῶνα χεῖρας? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκῶνα quandoque esse ἱπποκαμπὶς τῆς χεῖρος; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque licet mihi persuadere legendum esse, ἀγκῶνα θάττης βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπιτρέψασα ut revertar, non omitterendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, os columbatum; sed κομικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμός] Ῥυθμός & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim Ῥυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. 111. de Republica, & lib. 11. de legibus; ex Scholiaste quoque *Æschylī* in *ἰπτά ἐπὶ Θηβ.* qui ait, βαύσσεται δὲ οἱ Ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα ἢ βαύσσεται. pag. 74. edit. *Stephaniannæ*. Ex Luciano præterea ipso in *περὶ τῆς ὀρχήσεως*, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἔτιμα μὲν ἢ οὐ πῶς, ἔτιμα δὲ οἱ Ῥυθμοὶ λόγου. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quæ nos æternum latebunt circa μέτρον & Ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Ἀριστοφάνους* legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων ἢ Ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ἰπὸ μωδραγόρας] Illius enim vis ὀπτοποιός est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in *Symposio*. τῷ ἦ δὲ οὐτὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τὰς μὲν λύπας, ὅσπας ὁ μωδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis *περὶ τῆς πολιτείας*, ubi τῷ ἀνθρώπῳ dicitur μωδραγόρας ἢ μὲν συμποδιστής.

Pag. 105. 41. Κοσμηδόν] Παιδεὶ χαρίεσται scriptor *περὶ τῶν ὁμοιοκατάληκτων*, in adverbii scilicet similiter exeuntibus, *πιτρηδόν*, *σπηρδόν*, *κοσμηδόν*. Ceterum cum ait *σιτισμοὺς* fieri *κοσμηδόν*, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quæ fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖον] Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπὸς *ραγδαῖον* dici *φοβικῶς* in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem *ραγδαῖον*, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici *κατὰ μέγεθος λόγῳ τῷ ὁμῶν*. Hæc & alia hujusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑπὸς τῶν, legendum est, sed ὑπὸς tantum. Quod autem vocem hanc *ραγδαῖον* in versione Latina reliquit, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιβώτιον] Locus apprimè notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Co-

micus, male divisa sunt hæc temporibus. Quæ enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem solum transtulerunt Graeci. Ceterum quod *κιβώτιον* Lucianus in hac historia dicitur, aliis *λάραξ* est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν ἐν μυθολόγοις, αἱ τὴν Δευκαλιωνί φασιν εἶναι ἐκ τῆς *λάραξ* ἀφ' ἧς ἔδωκεν ὁ θεὸς γυναικὶ χυμῶν μὴ ἵστω πάλιν ἐκδυομένων, εὐδίας δὲ ἀπαιτῶν. id est, Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam iudicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se tutus in eam confugeret, serenitatis vero, cum prorsus avolessent. pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. *Λυκαμῆς*] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὁ θαυμάσιος] Honestæ appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὁ θαυμάσιος, ὁ γυναικῶν, ὁ δαιμόνιος, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλιωνί] Et si constet plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poetas & calamitates *Δευκαλιωνί*, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀνιχνεύεις] Verti *de legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν ἀνιχνεύουσιν.

Ibid. 89. Σάττην εἰς ἐκέρχην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere; aliquando etiam dicebant *σάττην εἰς θύρας*. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum minor quod dixit Cicero, *σάττην* Latino uno verbo exprimi non potest, nam *servatior* idem facit Latine quod Graece *σάττην*. Terentius: *servatior mea*. In Graeco haud dubie erat *σάττην*, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ τῷ τῷ ἐκέρχην] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilium*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homeris* illius;

Ἀγροῦ ἐπὶ ἐκέρχην. ὅτι δῶκεται, &c. Odyss. 4. item.

Ὁς δὲ ὅτε τις δούλῳ σπεύδῃ ἐκέρχην πολεμῶν.

Ἀγροῦ ἐπὶ ἐκέρχην, ἢ μὴ πᾶσι χεῖρας ἀδελφῶν. Odyss. 5.

ἐκέρχην hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simplicitates ἀγροῦ.

Pag. 111. fin. Νιδύριον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδης] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes cum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

feri potuit, cum dicat, Niciam illam Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. Plato autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῆς ἑβδομήκοντα ἔτησι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀποφῶν δάτιον: nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCX. vixisse. Effet hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeterisse.

Pag. 112. 3. Οἶτος] Error manifestus. legendum enim Αἶτος, fulmina Jovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, iniquis, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐμνοσάμω] Libentius legerim ἄμνοσάμω: maxime cum Erasmus verterit, redacenso, &c. quamobrem in suo codice legit non ἱαννοσάμω, sed ἀμνοσάμω.

Ibid. 6. Τῆς ταφῆς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες αἰὲ ψεύσας ἔχ' ἡ τὰ φῶν, ἢ ἄνα, σῆδ
Κρῆτες ἱερὰ κτάνοντο· σὺ δ' ἔ' ὁ δῆμιος· ἰσὶ δ' αἰ.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῇ ταφῇ τῷ Μίνω· ἐπιγράμματα, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τῷ ΜΙΝΩΟΣ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, ὡς ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὅτι τοῦτο ἔ' ἔχον λόγος Κρῆτες τῇ ταφῇ τῷ Δίῳ. Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut reliquum sit tantum, JOVIS SEPULCRUM. hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τῷ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum ὀλίγως, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeris sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: Jupiter aetate possum aetna in Creta vitam commisit, & ad Deos abiit; eumque Cretes filii sui curaverunt, (intellige τῶν περὶ τὴν νικητὴν δειράσιον) decoraveruntque: & sepulcrum ejus est in Creta, in opido Gnofo; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίρειν, quod & condere significat) inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis litteris Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΞΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἔ' ἡ ταφῆς. unde fortasse legendum ἔ' ὅτι ἡ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τῇ Ἱμῳτῶν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμιος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἑρῶν τελείων ἐσιέσας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἑρῶν, non καθ' ἑρῶν.

Ibid. 17. Ἐκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄναι ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βόων vocabant: per pedes enim, seu βόων numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. Dialia, opinor, recte veritas, itidem ut flamen Dialis dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια δίστα fuisse λῆνι τῇ θυγατρὶ τῆς ἄρας, legendum est ἄρας, id est λύπας. unde apud Hesychium hodieque legitur ἀσάειν pro λυπῆσαι, & ἀσῆναι pro λυπῆσαι, & apud Herodotum in Thalia, ἰδίζετο ἐπ' ἧ δὲ μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσῆναι ἀπολογίαν τῇ καυμῶν.

Pag. 114. 24. Οὐτὸς γὰρ εἰπῶν, &c. ὅς δὲ ἀληθεὶ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. ὁτὸς γὰρ εἰπῶν hoc loco est, si quis minus exakte loqui velit, &c. quod in versione mea expressi. Itaque ὁτὸς γὰρ εἰπῶν & ἀληθεὶ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκροῖα περὶ τοῦ φέλου] In Mss. Reg. legitur περὶ τῷ φέλου, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄγω] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίων μάλιστα τῇ Ἑλλάδι, πόλις ἄνω καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Afty (meminit Hermolaus ὁ Ἑθνικός.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄνω pro πόλιν; quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φακίων ἄνω, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, An in astu venis, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράμα in Attica est. Sique Alexandria res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, An in astu venis, pro, an in urbem venis, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tempore moveamur.

Ibid. 46. Ἠγανάκην] Lego ὀργάνον, & πνεύμα.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres *Θισμοφόροι*. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τὸ αὐτὸ ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῆ. Lucianus emend. δι' pro δι'. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῇ emendatur ἀπὸ παραβύσιος. de hac voce ἰσχυρὸν, contra Bud. & Vallam. ἰσχυρὸν, & alia quaedam.

Pag. 116. 48. Τσαῦτα πῶτά τε τούτων] Ajunt esse Atticismum, πῶτά τε αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πῶτά τε. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotavimus, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μὲν τούτων, &c. tot femora tantorum, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λύρας μεγάλης] Puto scripsisse Lucianum λύρας μεγάλης μεγάλης τῇ &c. Terent. magno comatu magnas pugnas. alioqui istud λύρας nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Σωίδη πρὸς ἡμᾶς] Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμᾶς. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nec illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solacismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρῶν &c. Ἀναξαγόρας] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 89. Σωίτην πρὸς τὴν πέτραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, σωίτην πρὸς τὴν πέτραν, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδώσαντες, feceruntque πρὸς τὴν πέτραν, sed longe alius est sensus, si πρὸς τὴν πέτραν legas, alius, si πρὸς τὴν πέτραν. Illud enim juxta petram, significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, sulcmen juxta petram, aut prope petram, hoc non item, ad petram. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον ὕψι διαρῆς ἐξελθεῖ μετ' οἰκίας, καὶ πρὸς οἱ τὸ πῦρ ἢ χυρὸν διαρῆς τοῦτον] Locus corruptus. Qui pote, inquit. Quaesio nonne ἀνακόλυθο sit, si quis dicat, fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutimus? Videlicet tota labe ex unius vocula defectu, quae propter similitudinem litterarum facile excidit, & scilicet, & καὶ πρὸς οἱ &c. quae una efficit, ut omnia consentiant, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoluntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exiguae res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me,

atque adeo quemquam literaturae politoris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἀλλοτε δὲ τούτων ἡγανάκτης] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μὲν ἔσται. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μὲν ἐν αἰτιάσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas ἐν pro ἐν. Sentius est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere? alioqui αἰτιάσθαι ἐν ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te rerum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τὸ τε γὰρ τίμων & τὸ ἀναιμῶν] Melius scribi judico, τοῦτο δὲ τίμων & τὸ ἀναιμῶν.

Ibid. 63. Εὐνοικὸν ὡς ἑμὶ] Legerim εὐνοικὸν εἰς ἑμὸν, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat ὡς ἑμὸν in lingua communi, & ὡς ἑμὸν in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἑμὸν Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

Ibid. 65. Κατάκλις ἐν δόρμει] Suspicio legendum δόρμει, in arca. forte etiam pro δόρμει scriptum fuerit δόλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce δόρμει uti voluisset, haud dubie dixisset ἐν δόρμει, non ἐν δόρμει, quemadmodum scripsit supra, κατὰκλις ἐν δόρμει.

Pag. 126. 71. Ἰπὸ τούτοις διαρῆς κατασκήπτου] Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἱππιδῶν ἄρματα ἀφαιρῶνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατασκήπτου, τὰ δὲ κατασκήπτου. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀρματα, καὶ μεταρῶντες, καὶ ἰσάτες, καὶ ἀψύχους. libenter legerim ἀψύχους, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύριον παιδίας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μίτρον] Respicit proverbium notissimum, μίτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὡς Ζεὺς πρὸς τὴν Διὶ] Hujusmodi facetiā apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπᾶντοι μὲν χυρὸν ἡμῶν] Cum sequatur mox αἰγῶν τὰς δόρμεις, non possum concoquere istud ἀπᾶντοι; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianum, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπᾶντοι, sed πρῶτοι, unde προῶντος, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legabatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, Vel producat ultro.

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῃ παιδῶν γησίων] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

Μὴ σπᾶν τέκνον ἄλκυ δαιμόνιον βίος.
Heus, liberorum ne sulcum feras Dils
Invitis.

Pag. 128. 1. Τῇ Θισμοφόρῃ] Virg. Legiferae Cereri. Causam explicat Diador. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θισμοφόρῃ, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θισμοφόρῃ τέρμα, Cereris & Proserpinae, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

Ibid. 5. Συγγματίας] Notis corruptis, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi servus καὶ συγγράφας dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Aristoph.* in Samios jocus,

Σαμίαν ὁ δὴ μὲν ἐστὶν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in sermone, *Une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est quam magna, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona est; nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pseudomanti* dixit, *χρηστὸν δὴ γινώσκω, πορφυρὸν bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δανιδαν] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit; *ἄλλοι τοὺς ἐν αἵματι μύλλοι ἀνὴρ καὶ αἰὲς ἐν ἐλευθέρῳ καὶ μὴ τιτρυμμένῳ ἀγγεῖοις ὑδροφάν.* At pro *τιτρυμμένῳ* legendum est *τιτρυμμένῳ*, vel, quod eodem recidit, *τιτρυμμένῳ*. Nam illud *τιτρυμμένῳ*, hoc loco nulli rei est.

Ibid. 21. Πρὶν ὑπὸ γυναικὶ χεῖρ ἐκχυθῆσθαι] Facile sane; prius pacem effunderetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, *ἐν γυναικὶ*. de servo oblivioso,

Ὅτις σκαλὰ βυρμά τι ἄτῃ μιν κὰ μανθάνει,
Ταῦτ' ἐπιλάσσει πρὶν μανθάνει. ———

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἄπαξ] Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum; *ἐκεῖν εἰ μὴ εἰς τὸ ἄπαξ ἐμφορῆται τὸ κεχρησμένον*, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέρω] Συνέστις videlicet.

Ibid. 40. Ὃς μολὸς τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμνα] Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμνα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignorance exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμνα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δὲ ἱστορίαι συγγραφεῖν, legitur: *ἑστῶς δὲ ἐν ἐνμέριστοις τελέσειν ἀπὸ καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.* Facilius ad usque scopum perveneris. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Siephanianae*, de Brasida loquens dixit: *εἰς Θάρσαλον ἐτέλιστα.* Quamobrem hoc quidem loco Mf. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendat.

Ibid. 43. Ὅριον ἀνέτιρον] Horat. de Fortuna

— se celeres quatit Pennas

sed quod in Mf. Cod. legitur, impensius placet, *οὐδὲν* scilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἐπί τῃ δὲ ὑπὸ πλῆγῃ] Bene ἔσσει. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiciebatur. Lucian. in libello *πρὶν τὴν μὴ ῥαδὺς περὶ τὴν ἀλγὸς*. sic habet: *καὶ ἐπὶ τῇ δὲ ἀγαθὸς ὁμοῦς τὴν ὑπὸ πλῆγῃ αὐτὸς καὶ ἀποσπῶνται*, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοῖς] Mf. Cod. *ἐγὼ δὲ τα.*

Ibid. 49. Οὐδ' ἐσθλὸν ὄντι πρῶτος ἀρχὸν] *Es laquei pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φερδὸν] Verti, per bajulos domo effertur; et si scio vocem hanc Latine reddi servata proprietate satis commode non posse.

Ibid. 64. Πρῶται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere *πρῶται καὶ ἄνθρωποι* pro *θανάτοις*.

Ibid. 67. Ἐπιπίσσει] Non temere in hoc significato vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam *ἐπιπίσσει* in *spem inducere* est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ibid. 71. Ἄνδρ' Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico ad vincendas epistolas, testamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πύρρις, Δρύμνη] Servorum nomina. Πύρρις Latinorum Comitorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello *πρὶν τὸ ὀρχήσασθαι* junxit Davos & Tibios. *οἱ Δάων ἐν Τιβίῳ* &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

Pag. 136. 85. Ὁ δὴν] Horat. in hacce materia:

Plures annabunt thygni, & cetaria crescent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petiit. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλῳ μαστίζέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

Ibid. 97. Ἰαποτροφίας] Ἰαπὺν ἴσθι, ut ait Comicus, *δὴν φαγῶν* (id est *δυναμῶν*) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγνώστου Κόδρου] Vide Suidam in *Εὐγνώστῳ* Κόδρῳ. Hujus proverbii meminit & Themistius in *βασιλικῇ*.

Pag. 137. 12. Ἰαποκὼν καὶ Καλλίος] Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium ditissimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῶν προσκυπῶν] Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum et si quod dicturus sum, a Luciano nostro alium est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui haecenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, *Ἑρμῶν ἐπὶ πτωχῶν ἰδίας ἰλιγος, καθάπερ ἀγαθὸν δαίμων*, καὶ *Διὸς πτωχῶν*, ibi emendandum est, *Ἑρμῶν ἐπὶ πτωχῶν ἰδίας* &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes.

Ὁ πρῶτος ἐπιδίδκοι, ὅτι μετῴκητο καὶ τα.

His addas licet Jul. Pollucis testimonium, *Ἑρμῶν, ἰαποκὼν, καὶ τα.* Apud Athenaeum legas quod
Ssss 3 que

que Ἐμμεῖς εἰς τὸ πρῶτον αὐτῷ Στράτονι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δουρύνον &c. ἐλλειπόμενος] Hujus Ἀνδρίας veluti στήριγμα in Plauto *Arifophanis*. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. — item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Resare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λέγοντα τὸ χρῆσθαι γένει.

Pag. 139. 43. Βαθυκῆτις πόντος] In Ms. Cod. βαθυκῆτις. Videlicet βαθυκῆτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ αὐτῷ habet, id est, altas cavitates. Quod etiam verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabae modum in αὐτῷ brevem esse; sciam praeterea alluisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est; ἔν (πῶτος scilicet) δι' ἡμεῶν φύγοντα εἰς μαργακῆτις πόντος

ἴσταντο εἰς πῶτον, Κύριε, κατ' ἰλιόβαν.

Videmus secundum verbum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censēs, inquis, μαργακῆτις pro βαθυκῆτις? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi; memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτις scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἡμετέριον μόντον.

Pag. 141. 67. Τί εἶναι εἰς αὐτῷ ἔδω] Ms. Τί εἶναι εἰς αὐτῷ &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐδ' εἰ δὲ] Mendam est. Nam pro δι' legendum εἰ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, εἰ δὲ εἰς αἰέας? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δουκῆτις? Ms. Cod. Δουκῆτις. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὅπως ἰχθυίης] Ms. Cod. ὅπως αὐτῷ ἰχθ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Ms. ἰμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἔδω φλυαροῦν τὰς ἡμέρας] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti movent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμέρας πρῶτον ἔδω &c.

Pag. 143. 3. Καταλύπων] Ms. καταλύπων αὐτῷ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ἰπποβόλοι εἰς Κλίαν] Homines sunt sua μοχθῆρας nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλαμικῷ emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. εἰ δὲ λαμβάνω μακρῶς, ὡς ἔστι ὅτι ὅτινα ἴχοιμι διδάσκω, αὐτὸ ὅτι αὐτὸς ἰπποβόλος, αὐτὸς φησὶν αὐτῷ ἡ κατατὸν ἀνδρῶν, οὐκ ἴχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἴχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit,

quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac Casaubon*. non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχεύσεις] Legendum hoc loco ἐγχεύσεις. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ἐάν] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολεῖται] Leg. vel ἀπολεῖται, vel ἀπολεῖται.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ πρῶτον] Ms. ἡμεῖς δὲ καὶ πρῶτον.

Pag. 147. 72. Ἀπολεῖται τὰ πρῶτα] Ita *Lucret.* *Prima vitiorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα & καλῶν.

Ibid. 79. Τὸν δὲ Δά] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgaria* significat; at τὰ πολλὰ ἐκείνα non significat *vulgaria* illa, neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἔδω] Certe hic unus locus per se satis probavit, non semper sumi ἔδω ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* veritatur καὶ ἔδωτας. constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodotum* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Σοβέρῳ γὰρ ἀλώσεως ὑπὸ Κροτωνιτηνῶν, Μιλήσιοι πάντες ἔδωτον ἀπικύρῃσι τὰς κεφαλὰς, καὶ πῶτον μὲν προὐκῆσαν. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἔδωτον; nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπικύρῃσι, omnes omnino Milesii. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undique doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciano loco, neque porro in illo *Herodoti*, verti debere ἔδω per, αὐτὸ ἔδωτας, aut κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, sed ἔδω, vel πάντας καὶ ἰλιόβαν, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in *Lexico Herodoteo*, quod ex *Cod. Ms. Goldasti* evulgatum est, ἔδωτον codversum per ὄρχον, at illud ὄρχον legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *virritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, una serie, uno & perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia ē redivit metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses virritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: ἦ δὲ Λαυρίῳ μεταλλῶν ἱμελλον λαβεῖν ὄρχον ἑκάστῳ δὲκα δραχμῶν &c. Sed ibi iterum *Valla* ad puberes suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὄρχον per ἔδωτον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὐτοὶ ἀπολεῖται] Ex *Homero* versu. Οὐτοὶ ἀπολεῖται ἔτι διὰ τὴν ἰμπερία δόξα.

Pag. 150. 28. Προδίας] De hoc honore lege quae ab *I. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ἰπταλλί] Ut qui libidini alienae subijciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιβλυύσι μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωδύν] Latine, capite protrusus foras. Phaedr.

Ibid. 43. Μὴδ' ἤκει] Mf. μὴδ' ἤκει.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. *Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.* Ἐλὼ βωμὸς. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἱστορίῳ ἑλλαν. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus. Ἐρατοφ. ἡδὲ δακρυοδιδύκαμβοι quomodo intelligendum. διδάσκων, διδάσκων. discipuli apud Terentium. ἄσπ' ἑδ' τῇ διέλλῃ quomodo intelligendum. Ἐπὶ πᾶσι. Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ἰδὼν quid. Lucianus duobus locis correctus. καρκιν. Plutarchi locus contra Antonium explicatur in Alex. Glossa ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Ag. 151. 61. Εἰρήσια ἢ πτερῶν] Ita Virg. remigio alarum. Ita γοιμύματα poeta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σε φημι] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inelamabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. Hous, hous, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Ag. 152. 67. Ἰμὴν ὑπερσφομαι] Legendum ἰμὴν δὲ πᾶσι διαφροσμαι. Nunc vero abito, nam jam antea abituriebat. deinde istud ἰμὴν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Ag. 153. 74. Ἀνδραγαθὸς ἄνθρωπος] Notum proverbium, ανδραγαθὸς ὁ θηριον.

Ibid. 78. Ὁ χρυσὸς] Versus Euripideus; quae autem sequuntur, αἰθροῖον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπει ὡς τὸ πῦρ χρυσόν, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere (quod aliter est, scriptum enim aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu). Itaque addit Lucianus aurum non nocte tantum, sed etiam μὴδ' ἡμέραις ἀγέρεται, faceta & ingemii elegantia Syro nostro dignissima.

Ag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

Ibid. 89. Πάνι τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἰχθυῖ scilicet. Nam ἰχθυῖα est χαρίων τοῖς ἰχθ., quibus in locis fere perumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθέρια pingebatur. Justinus lib. 43. In huius radicibus templum Lycaeο. quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, consitiunt: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρια est) amictum

est, quo habitu nunc Roma Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est quod διφθέρια suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πατήρ, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Πλουτὶ τούτῳ. pro Πάνι τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πάνι τούτῳ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere τούτῳ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, ἀγνοῖας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνακαταvertat, si rogetur cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. Μὴν sic verum esse lubet.

Ibid. 96. Ἰπποφύια] Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, ἢ τι ὑποψίας ἐπαλάττω. lege fidenter ὑποψίας.

Ibid. 97. Ἐλὼ βωμὸς] Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaeste, ἐν διασπορίῳ; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλὼ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Ag. 155. 98. Ἐπικυρήσαι] In Cod. Erasmi legebatur ἱπποκρήσαι, vertit enim suppeditare.

Ibid. 1. Ἐδῶν] Mf. ἡδῶν.

Ibid. Μοιρῆς δαίτια] Hanc vitam qui vivebant, ἢ μοιρῆς & ἰδίας dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐχάτω] Legendum εὐχάτω. nam εὐχάτω significat aliquem convivium accipere, εὐχάτω autem epulari. error turpissimus.

Ag. 156. 17. Ἐκείνῳ ἢ ἄλλῳ] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torfit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκείνῳ τοῖς, sed τῷ; itaque pro ἐκείνῳ ἢ ἄλλῳ, mihi vehemens suspicio est legendum ἰκῶν ἢ ἄλλῳ, longe ab aliis, vel, ab aliis remotus. Non poetarum tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στάφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda Pollucem lib. I. cap. 2. πρὶ τῶν. Ubi enim legitur, τῶν ἀνθρώπων, εὐκολία, palam est legi debere δυσκολία. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3. Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φιδύμεθα ἢ ἀνοήτοι τι ἐν εὐκόλοις, haud dubie legendum ἀνοήτοι τι ἐν δυσκόλοις.

Ag. 157. 25. Πίττη ἐν ἰλίῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαπτίζομαι] Male in libris scriptis βαπτίζομαι.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχέκρατιδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχέκρατιδης, Timon Echecratidae filius. quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miratur?

Ag. 159. 48. Γαδωνίδης] Apud Terentium Gae-thonici ex Menandro.

Ibid. Ἐρῶν αἰτέωντι] Qui coenam vertunt, ἢ mihi.

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἵπαι, aliud δῖαι; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrasti* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philosofas* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νισοδιδάκτων διδραμάων] Qui nuper evulgati sunt. διδάσκω enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμωδονδιδάσκων, τραγωδονδιδάσκων, διδραμωδονδιδάσκων. quin etiam aliquando διδασκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in *Pluto*:

Οὐ γὰρ περιπαῖς ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemores discipuli, πῶς τὰς φήμας ἔχουσιν; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκω per se solum pro comoediam vel tragœdiam docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀνδράμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτος ἐδίδασκεν. Ita igitur hoc loco διδραμάβοι νισοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγία ἀσπ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἰλεγία dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἀσπ ὡς τῇ ἀκίλλῃ] Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad εἰσάγαμιν, id Graece est αἰδῶν vel ὀρχήσθαι ὡς τοῖς αὐλοῖς, ὡς τῇ κιθάρῃ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. *Lucian.* lib. πρὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῷ πάλαι ὡς αὐλοῖς & κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παῖδων χοροὶ σωσιθέοντες ἐν αὐλῷ & κιθάρῃ. Sed non memini me alibi legere. Interim videtis, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσήλθοι] *Erasmii* codex habebat, & γὰρ &c. scilicet ὡς παραστήσει.

Pag. 161. 87. Ἐπιφθῆσι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιφθῆς δὲ, ἵνα σκῶν ἢ ἐξ ἐφθῶν δύο ἴτη, certissime legendum est unica voce, ἐξ ἐφθῶν δύο ἴτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπῆδῃ] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπῆδαν ὑπολήψονται & ἐπιβατεύουσιν, & ἐφαρμάξουσιν μηδ' ἰθαλόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἐσται ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀνταλὰ & βίβλια τυγχάνει. Latini, sic eris, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθῆσι] Mendum est. legendum enim Ἀργῆσι; quippe Κολυττός erat tribus Aegidis, teste *Harpocratione*. ὁμηρὸς ἐστὶ τῷ Ἀργῆδι Φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus *Luciani* cor-

ruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Aegidis fuisse, *Timonem* *Luciani* laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticæ, in quem infinitas correctiones congestit, quæ ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θωρηκῆσι] De aere rhetorico diligentissime *Harpocratione* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quæ de hac voce habet. Legendi quoque *Demosthenis* interpretes.

Ibid. 17. Ὀφθαλμῷ] *Josephum* bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in *Basilienſi* editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, & τ' ἐπὶ τροφῇ χαριτῶν, πότε μὴ παρήντ, ἔδω. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφθαλμῶ, a nemine sanæ mentis verti possit. Initio quoque pro &, legendum, ὅς, & totus locus ita concipiendus: ὅς τ' ἐπὶ τροφῇ χαριτῶν, πότε μὴ παρήντ, ὀφθαλμῶ ἔδω ὅν. diligens Lector *Josephum* adibit. Istud autem ὀφθαλμῶ ἔδω ὅν, verti ea ratio debet, qua δῖον ἰπτεῖν, & δῖον τῇ βυλῇ, id est, κατὰ τὸ δῖον τῇ βυλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane per facile, sed doctioribus, & qui *Lutetiae* vitam agerent, & codicibus *Regiæ* bibliothecæ frui possent; Nobis non licet esse tam beatis.

Ibid. 18. Ἐρισμῷ τ' Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita *Pindarus* olim *Athenas* vocaverat Ἐρισμῷ τ' Ἑλλάδι, cuius loci meminit *Plutarchus* & *Schol. Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire *Josephi* locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἰριδῶν, unde natum Ἐρισμῷ est, corruptum fuit: ita habet: ἔτι μὲν ἰδῶν ὡς ἡμαρτα & μῆται τὸ φρονεῖν ἰπρισμῶν, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἰπρισμῶν nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μῆται τὸ φρονεῖν ἰπρισμῶν, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφοτέρω] Scilicet ἡ ἑσὶν & ἡ κατῶ. Locus est apud *Heliodorum*, ubi *Cnemon* casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento *Orat. κατ' Ἀποροσίων*. eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τίλαρ ἄρματα] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῶν vero, cum ostes tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in *Pyth. Φασι δὲ τινες ὅτι δίδωκε δρόμους ἀνὰ τὸ τίλαιον ἄρμα· τὸ δὲ πωλικόν, ὁκτώ.* Tum vero affert *Callimachi* locum, cui ἦσαν φάρμακα πάσων decretum est. sic habet:

Δαυδαῖος περὶ δῖφρον ἰσχυρῶς ὀθῆμα δῖφρον.

Sed quid hoc, quæso, ισχυρῶς ὀθῆμα δῖφρον περὶ δῖφρον? Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δῖφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* ὕσων (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὀθῆμα δῖφρον nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quæ nullibi, quod sciam, reperitur, ὀθῆμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὀθῆμα, ὀθῆματα νολεῖς (emenda & scribe, ὡς Αἰολίς; nam ὀθῆματα Aëlice ὀθῆματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὀθῆμα nihil est aliud quam ποτις, vel

αἰγι-

agillius; *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruiamus) ex *ῥαθυ*, quod *κωλύει* aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flamini celeres lapsus*, *ἄντι τῷ* flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit *ῥαθυ δῖον* (*ῥαθυ* est *ἄρμα*) *ἄντι τῷ*, *εὐκύντον ἄρμα*. Itaque Callimachi verum Latine sic veritas licet: *Diodectes circa metam egit celestem cursum*. In eodem versu lego, *ἰσχύλασεν* pro *ἰσχύλασεν*; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνᾶς] *Ἀχαρνᾶς*, ut auctor Thucydides *ἐν πρώτῃ*, erat, *χαρὶς μέγιστος* τῷ Ἀττικῷ δῆμον. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatum fuisse. Nam equites tantum certavere *ἐν Φρυγίῳ* (locus est Atticæ) & quidem *ἱππομαχία βραχύη*. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum *ἀριστῶν* πρὸς Ἀχαρνᾶς *ἡδὲ τῷ πόλεω*, non est; ut puto, quod vulgo voluit; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut *παλιμῶν πρὸς τινάς*. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: *πρὶ Ἀχαρνᾶς*, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; *πρὶ Ἀχαρνᾶς*, inquam, cum Peloponnesios, qui circa *Ἀcharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. *Δύο μύρας*] Mille armatos. Nam *τῇ μύρῃ ἀναπληροῦν ἄνδρες πεντακῆσιοι*. Ceterum *μύρας* dicas, vel *μύρας*, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. *Ἠλιαία*] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Paulanias. Nota autem differre *βελῶν*, *ἐκκλησίας* (quod per *ἤμω* intelligo) & *Ἠλιαίας*; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. *Συγῆσις ἀρχαίων*] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. *Ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸ νῦν ἰσχυρόν μιν ἀγαγὼν παρὰ σί.*] Error manifestus. Quid enim hoc sit, *σοι παρὰ σί*? legendum *ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸ νῦν* &c.

P. 169. 69. *Ὁπιδιδύμων*] Ubi acrarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. *Ἀποδορίαι*] Facete, ficta vox, *Ἰρσιφίτης Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. *Καρύκη*] Erat *Λύδιον ἵδρωμα* ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συνκεκμημένον, Hesychius, sed omnium optime Erotianus: *Καρύκη, ἰδρὸς ἐστὶν ἐκστρίμματον* *ὅτι παλαιοὶ ἀντημάτων συντιθίμενον καρύκειον δὲ τὸ ταρατρίον, ἢ καρύκην φασὶν αἵματι δὲ τὴν χροὴν ἔχουσαν.* *ἔτι δὲ τῇ παρ' ἡμῶν καλυμμένη αἵματιαν, καρύκην ἀντομῶσαι, σὺν ὀρέῃς. ὅτι δὲ τρίμματος ἐστὶν ἰδρὸς ἐξ ἀντομῶσαι, μαρτυρεῖ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος,* καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, *αἵματιαν* non recte vocari *καρύκην*, bene sane: nam *αἵματιαν*, vel, ut apud Pollucem est, *αἵματιαν*, est quod vulgo dicimus, *source bronillée*, ex sanguine asferino, aut leporino, aro-

TOM. I.

matis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. *Ἐπὶ τῇ κόλῃ*] Unde *ἀγλαΐζεις & λόγῳ ἐπιταλασκῶν*; unde etiam *λόγῳ* & *ῥῥῳ* *ἐπὶ τῇ κόλῃ* apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: et si enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quater volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è confesso cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, cum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facticia) Graece sic pag. 857. *ὅτι ἀκούσας, ὃ ἄνθρωπος Ἀθηναῖος, τὸ τῇ κόλῃ ἔχον*; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam *σκόλια* sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnosceret. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quæ plerumque erant *βιωφιλῶν*, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis. *ὅτι ὁ τῶν συμποσίων τῇ κόλῃ ἔχων τις ἔδει τὰ λογιώδη σκόλια.* Haec et si vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à voir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quæ autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot καλῶν, qui signifie rejouer par un doux chant, &c. comme eucharster;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter *καλῶν* & *κόλῃ* nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter *λόγῳ* & *φιλία*, aut voces quantumvis significatione diffitas; sed tota loci illius venustas ex iis quæ sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μαρτῖαν ὀφλισκάνω ἀσπονδίστα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

T t t t t

Ab

Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cujusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, cum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis & sargamariorum, & pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim quidam φωνήριος exortus est, qui pronunciavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *δὲς, ὦ παῖ; δὲς ἡμοὶ θαυμάσιον, ἑρμηνείαν γάρ;*

P. 172. 21. Πάυσανος τὸ χρέμα] Legendum *πάντα φέρει τὸ χρέμα*.

Ibid. 26. *Ὅστις οἱ τὸ Πλούτων*] Delendum *ἀσκη*, & scribendum *οἱ*, jungendumque cum *συνδεδραμένας*.

P. 173. 31. *Μάζα*] Nihil aliud quam *ἄλφιτα ἑλαῖα παρρημύνα*. Ceterum dignitate pani codebat: nam ex Solonis instituto *μάζα* pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenaeus. *Σίλων δὲ τοῖς οἷς προσηνέω σιτημένοις μάζαν παρέχει καλῶν, ἄρτον δὲ τοῖς ἑσπείας ὀρεστικῶν*.

Ibid. 34. *Ἐπίκουρος*] Fons ita dictus Athenis, qui deinde *Καλλίης* vocatus est, ut scribit Harpocration,

& ex eo Suidas. Helychius autem in hac voce *μυθολογία* est. legendum enim apud eum est, *Καλλίης ἑρμηνεία*.

P. 174. 46. *Κυματώδης γῆς*] Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, *κυματώγη* scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur *ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα ἔγινται*. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrat. Itaque indigentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. *Ἀστῆ*] Loge *σινετῶ*.

Ibid. 52. *Τάλασσο*] Ms. *ἡμιτάλασσο*.

Ibid. 58. *Αἰγυπτιοῦς*] Ad ridiculum. nam mensura Aegyptiaca ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. *Κεφάλιν ἡμπαλῶν καδύλων*] Locus est apud Plautum in Aulularia.

— *Postquam implevisti fustibus istorum caput.*

Quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, *implevisti in caput*. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est.

— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

P. 175. 66. *Μῶν*] In Ms. est *Τίμων*. sed dividiuum facito, *τί; μὲν &c. quid? nam te &c.*

